

Китоби Муқаддас 1992

1992 Tajiki Bible

© Institute for Bible
Translation, Moscow
(Институт перевода
Библии)

This Bible is copyrighted by Institute for Bible Translation, Moscow (ibtrussia.org) and is provided with permission at the cost of printing by the Digital Bible Society (dbs.org). This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Non-commercial-No Derivatives license 4.0.

This Bible, and many others, are available for free download in a variety of digital formats at dbs.org/bibles.

ҲАСТӢ	4	НАҲУМ	744
ХУРУЧ.....	48	ҲАБАҚҚУҚ	746
ИБОДАТ.....	85	САФАНЬЁ	749
АДАДҲО	112	ҲАҚҚАЙ.....	752
ТАКРОРИ ШАРИАТ	149	ЗАКАРЬЁ.....	754
ЕҲУШАЪ	181	МАЛОКӢ	763
ДОВАРОН	202	МАТТО	766
РУТ.....	224	МАРҚӢС	798
1 ПОДШОҲОН.....	227	ЛУҚО	818
2 ПОДШОҲОН.....	256	ЮҲАННО.....	852
3 ПОДШОҲОН.....	280	АЪМОЛ	877
4 ПОДШОҲОН.....	308	БА РУМИЁН	909
1 ВАҚОЕЪНОМА	335	1 БА ҚӢРИНТИЁН	923
2 ВАҚОЕЪНОМА	361	2 БА ҚӢРИНТИЁН	936
ЭЗРО.....	392	БА ҒАЛОТИЁН.....	945
НАҲЕМЬЁ	401	БА ЭФСӢСИЁН	950
ЭСТЕР	414	БА ФИЛИППИЁН	955
АЙЮБ	421	БА ҚӢЛАССИЁН	959
ЗАБУР	447	1 БА ТАСЛӢНИКИЁН.....	962
МАСАЛҲО	510	2 БА ТАСЛӢНИКИЁН.....	965
ВОИЗ	531	1 БА ТИМОТИЮС.....	967
СУРУДИ СУРУДҲО	539	2 БА ТИМОТИЮС.....	971
ИШАЪЁ	544	БА ТИТУС	974
ИРМИЁ.....	596	БА ФИЛЕМӢН	976
НАВҲАҲОИ ИРМИЁ.....	650	БА ИБРИЁН.....	977
ҲИЗҚИЁЛ	656	ЯЪҚУБ	987
ДОНИЁЛ.....	702	1 ПЕТРУС.....	991
ҲУШАЪ	716	2 ПЕТРУС.....	995
ЮИЛ	724	1 ЮҲАННО	998
ОМӢС	728	2 ЮҲАННО	1002
УБАДЬЁ	735	3 ЮҲАННО	1003
ЮНУС	737	ЯҲУДО	1004
МИКО	739	ВАҲӢ.....	1006

ҲАСТӢ

БОБИ ЯКУМ

Ибтидои офариниш.

1 Дар ибтидо Худо осмон ва заминро офарид.
 2 Ва замин дар ҳолати ҳарҷумарҷ буд, ва торикӣ бар рӯи варта; ва Рӯҳи Худо бар рӯи об дар парвоз буд.

Рӯзи якум — рӯшноӣ.

3 Ва Худо гуфт: «Рӯшноӣ бишавад». Ва рӯшноӣ шуд.
 4 Ва Худо рӯшноиро дид, ки хуб аст; ва Худо рӯшноиро аз торикӣ ҷудо кард.
 5 Ва Худо рӯшноиро рӯз номид, ва торикиро шаб номид. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи аввал.

Рӯзи дуюм — об ва фалак.

6 Ва Худо гуфт: «Фалаке бошад дар миёни об, ва обро аз об ҷудо кунад».
 7 Ва Худо фалакро ба вучуд овард; ва оби зери фалакро аз оби болои фалак ҷудо кард. Ва чунин шуд.
 8 Ва Худо фалакро осмон номид. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи дуюм.

Рӯзи сеюм — об ва хушкӣ. Олами наботот.

9 Ва Худо гуфт: «Оби зери осмон дар як ҷо ҷамъ шавад, ва хушкӣ намудор шавад». Ва чунин шуд.
 10 Ва Худо хушкиро замин номид, ва маҷмӯи обҳоро баҳрҳо номид. Ва Худо дид, ки хуб аст.
 11 Ва Худо гуфт: «Замин наботот бирӯёнад, алафе ки тухм меоварад, дарахти мевадоре ки мувофиқи чинси худ мева медиҳад, ки тухмаш дар он бар рӯи замин бошад». Ва чунин шуд.
 12 Ва замин наботот рӯёнид, алафе ки мувофиқи чинси худ тухм меоварад, ва дарахти мевадоре ки тухмаш дар он мувофиқи чинси худ бошад. Ва Худо дид, ки хуб аст.
 13 Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи сеюм.

Рӯзи чорум — пайдо шудани офтоб, моҳ ва ситораҳо.

14 Ва Худо гуфт: «Найирҳо дар фалаки осмон бошанд, то ки рӯзро аз шаб ҷудо кунанд, ва барои аломатҳо, ва замонҳо, ва рӯзҳо, ва солҳо бошанд;
 15 Ва найирҳо дар фалаки осмон бошанд, то ки бар замин рӯшноӣ диҳанд». Ва чунин шуд.

16 Ва Худо ду найири бузург ба вучуд овард: найири аъзам, барои салтанати рӯз, ва найири асғар, барои салтанати шаб, ва ситорагон;
 17 Ва Худо онҳоро дар фалаки осмон гузошт, то ки бар замин рӯшноӣ диҳанд,
 18 Ва бар рӯзу шаб салтанат ронанд, ва рӯшноиро аз торикӣ ҷудо кунанд. Ва Худо дид, ки хуб аст.
 19 Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи чорум.

Рӯзи панҷум — олами ҳайвонот.

20 Ва Худо гуфт: «Об аз ҷонварҳои бешумор пур шавад; ва паррандагон болои замин, бар рӯи фалаки осмон парвоз кунанд».
 21 Ва Худо наҳангони бузург ва ҳар гуна ҷонварҳои хазандаро, ки об аз онҳо мувофиқи чинсашон пур шуд, ва ҳар гуна паррандагони болдорро мувофиқи чинсашон офарид. Ва Худо дид, ки хуб аст.
 22 Ва Худо онҳоро баракат дода, гуфт: «Борвар ва афзун шавед, ва обҳои баҳрҳоро пур кунед, ва паррандагон бар замин афзун шаванд».
 23 Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи панҷум.

Рӯзи шашум — афзоиши ҷонварон.

24 Ва Худо гуфт: «Замин ҷони зиндаро мувофиқи чинсаш, чорпоён, ва ҳайвоноти хазанда, ва ҳайвонҳои ваҳшии заминро мувофиқи чинсашон берун оварад». Ва чунин шуд.
 25 Ва Худо ҳайвонҳои ваҳшии заминро мувофиқи чинсашон, ва чорпоёнро мувофиқи чинсашон, ва тамоми ҳайвоноти хазандаи заминро мувофиқи чинсаш ба вучуд овард. Ва Худо дид, ки хуб аст.

Офарида шудани одам, ва аҳди аввалин бо вай.

26 Ва Худо гуфт: «Одамро ба сурати Мо, ба шабоҳати Мо биофарем; ва онҳо бар моҳиёни баҳр, ва бар паррандагони осмон, ва бар чорпоён, ва бар тамоми замин, ва бар тамоми ҳайвоноте ки бар замин меҳазад, ҳукм ронанд».
 27 Ва Худо одамро ба сурати Худ офарид, ўро ба сурати Худо офарид; онҳоро марду зан офарид.
 28 Ва Худо онҳоро баракат дод, ва Худо ба онҳо гуфт: «Борвар ва афзун шавед, ва заминро пур кунед, ва онро тасарруф намоед, ва бар моҳиёни баҳр ва бар паррандагони осмон ва бар ҳар ҳайвоне ки бар замин меҳазад, ҳукмрон бошед».
 29 Ва Худо гуфт: «Инак, Ман ҳар алафи тухмдорро, ки бар рӯи тамоми замин ҳаст, ва ҳар дарахтеро, ки

дорои меваи дарахти тухмдор мебошад, ба шумо додам, то ки барои шумо хӯрок бошад.

³⁰ Ва ба ҳамаи ҳайвонҳои замин, ва ба ҳамаи паррандагони осмон, ва ба ҳар хазандаи рӯи замин, ки қони зинда дорад, Ман тамоми алафи сабзро барои хӯрок додам». Ва чунин шуд.

³¹ Ва Худо ҳар он чиро, ки ба амал овард, дид, ва инак, хеле хуб аст. Ва шом буд, ва субҳ буд: рӯзи шашум.

БОБИ ДУЮМ

Ором гирифтани Худованд дар рӯзи шанбе.

2 Ва осмону замин ва тамоми анбӯҳи онҳо анҷом ёфт.

² Ва Худо корҳои Худро, ки карда буд, то рӯзи ҳафтум анҷом дод, ва дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳои Худ, ки карда буд, ором гирифт.

³ Ва Худо рӯзи ҳафтумро баракат дод, ва онро тақдис намуд, зеро ки дар он ором гирифт аз ҳамаи корҳои Худ, ки Худо офарид ва ба вучуд овард.

Такрори мухтасари ҳикояти офариниш.

⁴ Ин аст пайдоиши осмон ва замин, дар ҳини офариниши онҳо, дар рӯзе ки Худованд Худо замин ва осмонро ба вучуд овард,

⁵ Ва ҳеҷ буттаи саҳро ҳанӯз дар замин набуд, ва ҳеҷ алафи саҳро ҳанӯз нарӯида буд, зеро ки Худованд Худо борон бар замин наборонида буд, ва одам набуд, ки заминро кор кунад;

⁶ Ва буғ аз замин баромада, тамоми рӯи заминро сероб мекард.

⁷ Ва Худованд Худо одамро аз хоки замин бисирит, ва ба бинии вай рӯҳи ҳаёт дамид, ва одам қони зинда шуд.

Маскани одам то вақти маъсияти вай.

⁸ Ва Худованд Худо боғе дар Адан ба тарафи машриқ шинонд; ва он одамро, ки сиришта буд, дар он ҷо гузошт.

⁹ Ва Худованд Худо ҳар гуна дарахти хушнамул ва хушхӯрро, ва дарахти ҳаётро дар васати боғ, ва дарахти маърифати неку бадро аз замин рӯенд.

¹⁰ Ва наҳре аз Адан берун меомад, то ки боғро сероб кунад; ва аз он ҷо ба чор шоҳоб тақсим мешуд.

¹¹ Номи яке Фишӯн аст, ки тамоми замини Ҳавилоро, ки дар он ҷо тиллост, иҳота мекунад;

¹² Ва тиллои он замин хуб аст; дар он ҷо самғи хушбӯй ва санги қазъ мавҷуд аст.

¹³ Ва номи наҳри дуҷум Чайхун аст, ки тамоми замини Кушро иҳота мекунад.

¹⁴ Ва номи наҳри сеюм Ҳиддақил аст, ки ба тарафи шарқии Ашшур ҷорист. Ва наҳри чорум Фурот аст.

¹⁵ Ва Худованд Худо одамро гирифт, ва ӯро дар боғи Адан гузошт, то ки кори онро бидунад ва онро ниғаҳдорӣ намояд.

¹⁶ Ва Худованд Худо ба одам амр фармуда, гуфт: «Аз ҳар дарахти боғ хӯрдан гир;

¹⁷ Аммо аз дарахти маърифати неку бад зинҳор нахӯр; зеро рӯзе ки аз он бихӯри, ҳатман хоҳӣ мурд».

¹⁸ Ва Худованд Худо гуфт: «Хуб нест, ки одам танҳо бошад; пас барояш мададгоре ки ба вай мувофиқ бошад, биофарам».

¹⁹ Ва Худованд Худо ҳар ҳайвони саҳро ва ҳар паррандаи осмонро аз хок бисирит ва назди одам овард, то бубинад, ки онро чӣ гуна хоҳад хонд, ва он чи одам ҳар қони зиндари бихонад, номи вай ҳамон шавад.

²⁰ Ва одам ҳамаи чорпоён ва паррандагони осмонро, ва ҳамаи ҳайвонҳои саҳроро ном ниҳод; лекин барои одам мададгоре ки ба вай мувофиқ бошад, ёфт нашуд.

Офарида шудани зан.

²¹ Ва Худованд Худо хоби саҳте бар одам овард; ва ҳангоме ки хобаш бурд, яке аз қабурғаҳои ӯро гирифт, ва ӯшт дар ҷояш пур кард.

²² Ва Худованд Худо аз қабурғае ки аз одам гирифт, зане сохт, ва ӯро назди одам овард.

²³ Ва одам гуфт: «Ин аст устухоне аз устухонҳоям ва ӯште аз ӯштам; вай нисоъ номида шавад; зеро ки аз инсон гирифта шудааст».

²⁴ Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст; ва як тан хоҳанд буд.

²⁵ Ва ҳар ду, Одам ва занаш, бараҳна буданд, ва хиҷил намешуданд.

БОБИ СЕЮМ

Озмуда шудани Хавво; ба вучуд омадани шақку шубҳа.

3 Ва мор аз ҳамаи ҳайвонҳои саҳро, ки Худованд Худо ба вучуд оварда буд, айёртар буд. Ва ба зан гуфт: «Оё Худо ҳақиқатан гуфтааст, ки аз ҳамаи дарахтони боғ нахӯред?»

² Зан ба мор гуфт: «Аз меваи дарахтони боғ хӯрда метавонем,

³ Лекин аз меваи дарахте ки дар васати боғ аст, Худо гуфт, ки нахӯред ва онро ламс накунед, мабодо бимиред».

⁴ Мор ба зан гуфт: «Не, нахоҳед мурд;

⁵ Балки Худо медонад, ки дар рӯзе ки аз он бихӯред, чашмони шумо воз хоҳад шуд, ва шумо, монанди Худо, орифи неку бад хоҳед шуд».

Маъсият.

⁶ Ва зан дид, ки он дарахт барои хӯрок хуб аст, ва назаррабост, ва дарахти дилпазири донишафзост; ва аз меваи он гирифта, хӯрд; ва ба шавҳари худ низ дод, ва ӯ хӯрд.

⁷ Ва чашмони ҳар дуи онҳо воз шуд, ва донистанд, ки бараҳнаанд, ва баргҳои анҷирро ба ҳам дӯхта, лӯнгиҳо барои худ сохтанд.

Оромии рӯзи шанбе халалдор шуд; ибтидои офариниши нав.

⁸ Ва овози Худованд Худоро шуниданд, ки дар вақти салқинии рӯз дар боғ мегашт; ва Одам ва занаш аз пеши назари Худованд Худо дар миёни дарахтони боғ пинҳон шуданд.

⁹ Ва Худованд Худо ба Одам хитоб карда, гуфт: «Кучой ту?»

¹⁰ Гуфт: «Чун овозатро дар боғ шунидам, ҳаросон шудам, зеро ки ман бараҳнаам, ва пинҳон шудам».

¹¹ Ва гуфт: «Кӣ ба ту гуфт, ки ту бараҳнаӣ? Оё аз он дарахте ки хӯрданашро ба ту манъ кардам, хӯрдаӣ?»

¹² Одам гуфт: «Ин зане ки ба ман додай, аз меваи дарахт ба ман дод, ва ман хӯрдам».

¹³ Ва Худованд Худо ба зан гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки кардӣ?» Зан гуфт: «Мор маро фирефта кард, ва ман хӯрдам».

Аҳди дуҷуми Худо бо одам:

Наҷотдиҳанда ваъда карда шуд.

¹⁴ Ва Худованд Худо ба мор гуфт: «Азбаски ин корро кардӣ, аз ҳамаи чорпоён ва аз ҳамаи ҳайвонҳои сахро ту малъун бошӣ; ту бар шикамат роҳ хоҳӣ рафт, ва тамоми айёми умрат хок хоҳӣ хӯрд.

¹⁵ Ва дар миёни ту ва зан, ва дар миёни насли ту ва насли вай адоват меандозам: вай сари туро хоҳад кӯфт, ва ту пошнаи варо хоҳӣ кӯфт».

¹⁶ Ба зан гуфт: «Ранҷи туро дар ҳомиладории ту бисёр афзун мегардонам; бо дард фарзандон хоҳӣ зоид; ва иштиёқи ту ба шавҳарат хоҳад буд, ва ӯ бар ту ҳукмронӣ хоҳад кард».

¹⁷ Ва ба Одам гуфт: «Азбаски ба овози занат гӯш додӣ ва аз он дарахт хӯрдӣ, ки амр фармуда, гуфтам:

„Аз он нахӯрӣ“,
замин аз боиси ту малъун шуд;
тамоми айёми умрат аз он бо ранҷ хоҳӣ хӯрд;

¹⁸ Хору хас бароят хоҳад рӯенд;
ва алафи саҳроро хоҳӣ хӯрд.

¹⁹ Ба арақи ҷабинат нон хоҳӣ хӯрд,
то даме ки ба хок баргардӣ,
ки аз он гирифта шудай;
зеро ки ту хок ҳастӣ,
ва ба хок хоҳӣ баргашт».

²⁰ Ва Одам зани худро Ҳавво † ном ниҳод, зеро ки вай модари ҳамаи зиндаҳо шуд.

²¹ Ва Худованд Худо барои Одам ва зани ӯ либос аз пӯст сохт ва онҳоро пӯшонид.

²² Ва Худованд Худо гуфт: «Инак, Одам мисли яке аз Мо орифи неку бад гардидааст; ва акнун мабодо дасти худро дароз кунад, ва аз дарахти ҳаёт низ гирифта хӯрад, ва то абад зинда монад».

²³ Ва Худованд Худо ӯро аз боғи Адан берун кард, то ки заминро, ки аз он гирифта шудааст, кор кунад.

²⁴ Ва Одамро бадар ронд, ва ба тарафи шарқии боғи Адан каррубиёро, ва шамшери оташбори чарханандаро гузошт, то ки роҳи дарахти ҳаётро ниғаҳбонӣ кунанд.

БОБИ ЧОРУМ

Насли аввалин.

4 Ва Одам бо зани худ Ҳавво хобид; ва ӯ ҳомила шуда, Қобилро зоид, ва гуфт: «Мардеро аз Худованд пайдо кардам».

² Ва боз бародари ӯ Ҳобилро зоид. Ва Ҳобил рамабон буд; ва Қобил зироаткор буд.

³ Баъд аз мурури айём, Қобил аз маҳсули замин ҳадияе барои Худованд овард.

⁴ Ва Ҳобил низ аз нахустзодагони рамаи худ ва аз дунбаи онҳо ҳадияе овард. Ва Худованд Ҳобил ва ҳадияи ӯро манзур дошт;

⁵ Аммо Қобил ва ҳадияи ӯро манзур надошт. Ва Қобил хеле ба хашм омад, ва рӯяш турш шуд.

⁶ Ва Худованд ба Қобил гуфт: «Чаро ба хашм омадӣ? Ва чаро рӯят турш шуд?»

⁷ Агар некӣ мекардӣ, оё мақбул намешудӣ? Ва чун некӣ накардӣ, гуноҳ дар сари остона аст, ва иштиёқманди туст, вале ту бар вай ҳукмфармо шав».

Кушандаи аввалин.

⁸ Ва Қобил бо бародари худ Ҳобил сухан гуфт. Ва ҳангоме ки онҳо дар сахро буданд, Қобил бар бародари худ Ҳобил қиём кард, ва ӯро кушт.

⁹ Ва Худованд ба Қобил гуфт: «Бародарат Ҳобил кучост?» Гуфт: «Намедонам; магар ман посбони бародарам ҳастам?»

¹⁰ Ва гуфт: «Чӣ кор аст, ки кардӣ? Хуни бародарат аз замин сӯи Ман фаръёд мезанад.

¹¹ Ва акнун ту малъун ҳастӣ аз замине ки даҳони худро кушодааст, то ки хуни бародари туро аз дастат фуру барад.

¹² Ҳар гоҳ заминро кор кунӣ, он дигар қуввати худро ба ту надихад; ту сарсонувора дар ҷаҳон хоҳӣ буд».

¹³ Ва Қобил ба Худованд гуфт: «Ҷазои гуноҳам бузургтар аст аз он ки бардошта тавонам.

¹⁴ Инак, маро имрӯз аз рӯи замин бадар рондӣ, аз рӯи Ту низ пинҳон хоҳам шуд, ва сарсонувора дар

† Зиндагӣ.

ҷаҳон хоҳам шуд, ва ҳар кӣ маро даръёбад, маро хоҳад кушт».

¹⁵ Худованд ба вай гуфт: «Пас ҳар кӣ Қобилро бикушад, ҳафтчандон аз вай интиқом гирифта шавад». Ва Худованд бар Қобил аломате гузошт, то ҳар кӣ ўро даръёбад, ўро накушад.

Ибтидои тамаддун.

¹⁶ Ва Қобил аз пеши Худованд баромада рафт; ва дар замини Нӯд, ба тарафи шарқии Адан маскан гирифт.

¹⁷ Ва Қобил бо зани худ хобид; вай ҳомила шуда, Ҳанӯхро зоид. Ва ў шаҳре бино кард; ва он шаҳрро ба номи писари худ Ҳанӯх номид.

¹⁸ Ва ба Ҳанӯх Ирод таваллуд шуд; Ирод Маҳиёилро ба дунъё овард; Маҳиёил Матушоилро ба дунъё овард; Матушоил Ломакро ба дунъё овард.

¹⁹ Ва Ломак ду зан барои худ гирифт: номи яке Одо буд, ва номи дигаре Зилло.

²⁰ Одо Ёболро зоид: вай падари хайманишинон ва чорводорон буд.

²¹ Ва номи бародараш Юбол буд; вай падари ҳамаи навозандагони ғичҷак ва най буд.

²² Зилло низ Тубалқобилро зоид, ки пардозгари ҳар олати мис ва оҳан буд. Ва хоҳари Тубалқобил Наамо буд.

²³ Ва Ломак ба занони худ гуфт:

«Эй Одо ва Зилло!

Овози маро бишнавед,

эй занони Ломак!

Ба сухани ман гӯш диҳед:

ман барои захми худ мардеро куштам,

ва барои зарби худ ҷавонеро.

²⁴ Агар барои Қобил ҳафтчандон интиқом гирифта шавад,

пас барои Ломак ҳафтоду ҳафтчандон».

Таваллуд ёфтани Шет,

аз нав барқарор шудани насли рӯҳонӣ.

²⁵ Ва Одам боз бо зани худ хобид; вай писаре зоид, ва ўро Шет ном ниҳод; зеро, гуфт, Худо насли дигаре ба ман қарор дод, дар ивази Ҳобил, ки Қобил ўро кушт.

²⁶ Ба Шет низ писаре таваллуд шуд, ва ўро Анӯш номид; дар он вақт ба хондани исми Худованд шуруъ карданд.

БОБИ ПАНЦУМ

Насабномаи Одам ва насли Шет.

5 Ин аст китоби насаби Одам: дар рӯзе ки Худо одамро офарид, ба шабоҳати Худо ўро сохт;

² Нару мода онҳоро офарид, ва онҳоро баракат дод, ва онҳоро, дар рӯзи офариниши онҳо, одам ном ниҳод.

³ Ва Одам саду сӣ сол бизист, ва писаре ба шабоҳати худ, ба сурати худ ба дунъё овард, ва ўро Шет номид.

⁴ Ва айёми Одам, баъд аз таваллуди Шет, ҳаштсад сол буд, ва ў писарону духтарон ба дунъё овард.

⁵ Пас тамоми айёми умри Одам нӯҳсаду сӣ сол буд; ва ў мурд.

⁶ Ва Шет саду панҷ сол бизист, ва Анӯшро ба дунъё овард.

⁷ Ва Шет, баъд аз таваллуди Анӯш, ҳаштсаду ҳафт сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

⁸ Пас тамоми айёми Шет нӯҳсаду дувоздаҳ сол буд; ва ў мурд.

⁹ Ва Анӯш навад сол бизист, ва Қенонро ба дунъё овард.

¹⁰ Ва Анӯш, баъд аз таваллуди Қенон, ҳаштсаду понздаҳ сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

¹¹ Пас тамоми айёми Анӯш нӯҳсаду панҷ сол буд; ва ў мурд.

¹² Ва Қенон ҳафтод сол бизист, ва Маҳалалъилро ба дунъё овард.

¹³ Ва Қенон, баъд аз таваллуди Маҳалалъил, ҳаштсаду чил сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

¹⁴ Пас тамоми айёми Қенон нӯҳсаду даҳ сол буд; ва ў мурд.

¹⁵ Ва Маҳалалъил шасту панҷ сол бизист, ва Ёрадро ба дунъё овард.

¹⁶ Ва Маҳалалъил баъд аз таваллуди Ёрад, ҳаштсаду сӣ сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

¹⁷ Пас тамоми айёми Маҳалалъил ҳаштсаду наваду панҷ сол буд; ва ў мурд.

¹⁸ Ва Ёрад саду шасту ду сол бизист, ва Ҳанӯхро ба дунъё овард.

¹⁹ Ва Ёрад, баъд аз таваллуди Ҳанӯх, ҳаштсад сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

²⁰ Пас тамоми айёми Ёрад нӯҳсаду шасту ду сол буд; ва ў мурд.

²¹ Ва Ҳанӯх шасту панҷ сол бизист, ва Матушолахро ба дунъё овард.

²² Ва Ҳанӯх, баъд аз таваллуди Матушолаҳ, сесаду сол пеши Худо роҳ рафт, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

²³ Пас тамоми айёми Ҳанӯх сесаду шасту панҷ сол буд.

²⁴ Ва Ҳанӯх пеши Худо роҳ рафт, ва нопадид шуд, зеро ки Худо ўро гирифт.

²⁵ Ва Матушолаҳ саду ҳаштоду ҳафт сол бизист, ва Ломакро ба дунъё овард.

²⁶ Ва Матушолаҳ, баъд аз таваллуди Ломак, ҳафтсаду ҳаштоду ду сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

²⁷ Пас тамоми айёми Матушолаҳ нӯҳсаду шасту нӯҳ сол буд; ва ў мурд.

²⁸ Ва Ломак саду ҳаштоду ду сол бизист, ва писаре ба дунъё овард.

²⁹ Ва ўро Нӯҳ ном ниҳода, гуфт: «Ин моро тасалли хоҳад дод аз аъмоли мо ва аз заҳмати дастҳои мо аз замин ки Худованд ба он лаънат хонд».

³⁰ Ва Ломак, баъд аз таваллуди Нӯҳ, панҷсаду наваду панҷ сол бизист, ва писарону духтарон ба дунё овард.

³¹ Пас тамоми айёми Ломак ҳафтсаду ҳафтоду ҳафт сол буд; ва ӯ мурд.

³² Ва Нӯҳ панҷсадсола буд, ва Нӯҳ Сом, Ҳом ва Ёфатро ба дунё овард.

БОБИ ШАШУМ

Тӯфон. Сабабҳои ғзаби Худо.

6 Ва чун одамон бар рӯи замин афзудан гирифтанд, ва ба онҳо духтарон таваллуд шуданд,

² Писарони Худо духтарони одамизодро диданд, ки хушрӯянд, ва ҳар кадомро, ки хуш мекарданд, барои худ ба занӣ мегирифтанд.

³ Ва Худованд гуфт: «Рӯҳи Ман дар одамизод доим нахоҳад монд, зеро ки вай башар аст; бигзор айёми вай саду бист сол бошад».

⁴ Дар он рӯзгорон дар замин баҳодурон буданд, алалхусус баъд аз замоне ки писарони Худо назди духтарони одамизод омаданд, ва онҳо барояшон фарзанд оварданд. Ин паҳлавонон аз қадимулайём мардони номвар буданд.

Сарнавишт дар бораи доварӣ.

⁵ Ва Худованд дид, ки бадкирдории одамизод дар замин бисъёр аст, ва ҳамаи фикру андешаҳои дили ӯ ҳамеша фақат бад аст.

⁶ Ва Худованд пушаймон шуд, ки одамизодро бар замин ба вучуд овард, ва дилаш маҳзун шуд.

⁷ Ва Худованд гуфт: «Одамизодро, ки офаридаам, аз рӯи замин маҳв месозам, аз одамизод то чорпоён, то ҳайвоноти хазанда ва то паррандагони осмон маҳв месозам; зеро пушаймонам, ки онҳоро ба вучуд овардаам».

Сарнавишт дар бораи файз.

⁸ Аммо Нӯҳ дар назари Худованд илтифот ёфт.

⁹ Ин аст насаби Нӯҳ: Нӯҳ марди одил буд, ва дар насли худ покдоман; Нӯҳ пеши Худо роҳ мерафт.

¹⁰ Ва Нӯҳ се писар: Сом, Ҳом ва Ёфатро ба дунё овард.

¹¹ Ва замин пеши Худо фосид шуд, ва замин аз ситам пур шуд.

¹² Ва Худо заминро дид, ки инак, он фосид шудааст: зеро ки ҳар башар роҳи худро бар замин фосид кардааст.

¹³ Ва Худо ба Нӯҳ гуфт: «Интиҳои ҳар башар пеши Ман фаро расидааст; зеро ки замин аз дасти онҳо аз ситам пур шудааст. Ва инак, Ман онҳоро аз замин нест мекунам.

¹⁴ Барои худ кишти аз чӯби чӯфар бисоз; лонаҳо дар кишти бино кун, ва онро аз дарун ва аз берун қир бимол.

¹⁵ Ва онро ин тавр бисоз: қади кишти сесад зироъ бошад, бари он — панҷоҳ зироъ, ва баландии он — сӣ зироъ.

¹⁶ Равзана дар кишти бисоз, ва онро ба зирое аз боло тамом кун, ва дари киштиро аз паҳлуи он бигзор; ва қабатҳои поён, миёна ва боло дар он бисоз.

¹⁷ Ва инак, Ман тӯфони обро бар замин меоварам, то ҳар махлуқеро, ки рӯҳи ҳаёт дар он бошад, аз зери осмон нест кунам; ва ҳар чӣ бар замин аст, хоҳад мурд.

¹⁸ Ва аҳди Худро бо ту барқарор мекунам, ва ба кишти медарой, ту, ва писаронат, ва занат, ва занони писаронат бо ту.

¹⁹ Ва аз тамоми ҳайвонот, аз ҳар махлуқе чуфте ба кишти дохил кун, то ки бо худ зинда нигоҳ дорӣ: нар ва мода бошанд.

²⁰ Аз паррандагон мувофиқи чинсашон, ва аз чорпоён мувофиқи чинсашон, ва аз тамоми ҳайвоноти хазандаи замин мувофиқи чинсаш, чуфт-чуфт аз ҳама назди ту оянд, то ки зинда нигоҳ дорӣ.

²¹ Ва аз ҳар озукәе ки хӯрда шавад, бигир ва назди худ захира намо, то ки барои ту ва онҳо хӯрок бошад».

²² Ва Нӯҳ чунин кард; ҳар он чиро, ки Худо ба ӯ фармуда буд, ба ҷо овард.

БОБИ ҲАФТУМ

Тӯфон ҳамчун зуҳури довариҳои Худо.

7 Ва Худованд ба Нӯҳ гуфт: «Ту ва тамоми аҳли байтат ба кишти дароед; зеро ки туро дар ин насл пеши Худам одил дидам.

² Аз ҳар чорпои пок ҳафт-ҳафт, нар ва мода, бо худ бигир, ва аз чорпои нопок чуфт-чуфт, нар ва мода.

³ Аз паррандагони осмон низ ҳафт-ҳафт, нар ва мода, то ки насле бар рӯи тамоми замин нигоҳ дорӣ.

⁴ Зеро, баъд аз ҳафт рӯз, Ман чил рӯз ва чил шаб ба замин борон меборонам; ва тамоми махлуқотеро, ки офаридаам, аз рӯи замин маҳв мекунам».

⁵ Ва Нӯҳ ҳар он чиро, ки Худованд ба ӯ фармуд, ба ҷо овард.

⁶ Ва Нӯҳ шашсадсола буд, чун тӯфони об бар замин омад.

⁷ Ва Нӯҳ, ва писаронаш, ва занаш, ва занони писаронаш бо ӯ аз боиси оби тӯфон ба кишти даромаданд.

⁸ Аз чорпоёни пок, ва аз чорпоёни нопок, ва аз паррандагон, ва аз тамоми ҳайвоноти хазандаи замин,

⁹ Чуфт-чуфт, нар ва мода, назди Нӯҳ ба киштӣ даромаданд, чунон ки Худо ба Нӯҳ фармуда буд.

¹⁰ Ва баъд аз ҳафт рӯз оби тӯфон бар замин омад.

¹¹ Дар соли шашсадуми ҳаёти Нӯҳ, дар моҳи дююм, дар рӯзи ҳафдаҳуми моҳ, дар ҳамон рӯз ҳамаи чашмаҳои вартаи азим шикофта шуд, ва равзанҳои осмон кушода.

¹² Ва борон чил рӯз ва чил шаб бар рӯи замин борид.

¹³ Дар ҳуди ҳамон рӯз Нӯҳ, ва Сом, Ҳом ва Ёфат, писарони Нӯҳ, ва зани Нӯҳ, ва се зани писаронаш бо онҳо ба киштӣ даромаданд.

¹⁴ Онҳо, ва ҳамаи ҳайвонҳои мувофиқи чинсашон, ва ҳар гуна чорпоён мувофиқи чинсашон, ва тамоми ҳайвоноте ки бар замин меҳазад, мувофиқи чинсаш, ва ҳамаи паррандагон мувофиқи чинсашон, ҳамаи мурғон, ҳамаи болдорон,

¹⁵ Чуфт-чуфт аз ҳар махлуқе ки рӯҳи ҳаёт дорад, назди Нӯҳ ба киштӣ омаданд.

¹⁶ Ва онҳое ки омаданд, нар ва мода аз ҳар махлуқ омаданд, чунон ки Худо ба ӯ фармуда буд. Ва Худованд дарро аз пушти ӯ баст.

¹⁷ Ва тӯфон чил рӯз бар замин давом кард, ва об афзуд, ва киштиро бардошт, ва он аз замин баланд шуд.

¹⁸ Ва об пурзӯр мешуд ва бар замин хеле меафзуд; ва киштӣ бар сатҳи об шино мекард.

¹⁹ Ва об бар замин хеле ва хеле пурзӯр шуд, ва ҳамаи кӯҳҳои баланде ки зери тамоми осмон буд, пӯшида шуд.

²⁰ Об пурзӯр шуда, понздаҳ зироъ болотар баромад, ва кӯҳҳои пӯшида шуд.

²¹ Ва тамоми ҳайвоноте ки бар замин меҳазид, ва паррандагон, ва чорпоён, ва ҳайвонҳои ваҳшӣ, ва ҳар махлуқе ки бар замин ҳаракат мекард, ва ҳамаи одамон мурданд.

²² Ҳар он ки дар хушкӣ дами рӯҳи ҳаёт дар димоғаш буд, мурд.

²³ Ва ҳар махлуқе ки бар рӯи замин буд, аз одам то чорпоён, то ҳайвоноти хазанда ва то паррандагони осмон аз замин маҳв шуд: фақат Нӯҳ, ва он ки бо ӯ дар киштӣ буд, боқӣ монд.

²⁴ Ва об бар замин саду панҷоҳ рӯз пурзӯр мешуд.

БОБИ ҲАШТУМ

Анҷоми тӯфон.

8 Ва Худо Нӯҳ ва ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшӣ ва ҳамаи чорпоёнро, ки бо ӯ дар киштӣ буданд, ба ёд овард; ва Худо боде бар замин вазонид, ва об фуру нишаст.

² Ва чашмаҳои варта ва равзанҳои осмон баста шуд, ва борон аз осмон бозистод.

³ Ва об рафта-рафта аз рӯи замин баргашт, ва баъд аз гузаштани саду панҷоҳ рӯз об кам шуд.

⁴ Ва дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи ҳафдаҳуми моҳ, киштӣ бар кӯҳҳои Аророт қарор гирифт.

⁵ Ва то моҳи даҳум об рафта-рафта кам мешуд; ва дар рӯзи аввали моҳи даҳум қуллаҳои кӯҳҳо намудор шуд.

⁶ Ва баъд аз гузаштани чил рӯз Нӯҳ даричаи киштиро, ки сохта буд, воз кард.

⁷ Ва зоғро сар дод, ва он берун парида, мерафту меомад, то даме ки оби рӯи замин хушк шуд.

⁸ Баъд кабутарро аз пеши худ сар дод, то бубинад, ки оё об аз рӯи замин фуромадааст.

⁹ Аммо кабутар ҷои осоише барои кафи пои худ наёфт, ва назди ӯ ба киштӣ баргашт; зеро ки об дар тамоми рӯи замин буд; ва ӯ дасти худро дароз кард ва онро гирифта, назди худ ба киштӣ даровард.

¹⁰ Ва ҳафт рӯзи дигар таваққуф намуд; ва боз кабутарро аз киштӣ сар дод.

¹¹ Ва шомгоҳ кабутар назди ӯ баргашт; ва инак, барги тозаи зайтун дар минқори вай; ва Нӯҳ донист, ки об аз рӯи замин фуромадааст.

¹² Ва боз ҳафт рӯзи дигар таваққуф намуда, кабутарро сар дод; ва он дигар назди ӯ гашта наомад.

¹³ Ва дар соли шашсаду якум, дар моҳи аввал, дар рӯзи якуми моҳ, оби рӯи замин хушк шуд; ва Нӯҳ сарпӯши киштиро бардошта, нигарист, ва инак, рӯи замин хушк буд.

¹⁴ Ва дар моҳи дююм, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳ, замин хушк шуд.

¹⁵ Ва Худо Нӯҳро хитоб карда, гуфт:

¹⁶ «Аз киштӣ берун ой, ту, ва занат, ва писаронат, ва занони писаронат бо ту.

¹⁷ Ва ҳамаи ҳайвонҳои паррандагон, ки назди худ дорӣ, ҳар махлуқеро аз паррандагон, ва чорпоён, ва тамоми ҳайвоноте ки бар замин меҳазад, бо худ берун овар, то ки бар замин паҳн шуда раванд, ва борвар ва афзун шаванд».

¹⁸ Ва Нӯҳ, ва писаронаш, ва занаш, ва занони писаронаш бо ӯ берун омаданд.

¹⁹ Ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшӣ, ва тамоми ҳайвоноти хазанда, ва ҳамаи паррандагон, ва ҳар чӣ бар замин ҳаракат мекунад, мувофиқи чинсҳои худ, аз киштӣ баромаданд.

Аҳди сеюми Худо бо одам.

²⁰ Ва Нӯҳ қурбонгоҳе барои Худованд бино кард; ва аз ҳар чорпои пок, ва аз ҳар паррандаи пок гирифта, қурбонҳои сӯхтанӣ бар қурбонгоҳ гузаронид.

²¹ Ва Худованд атри гуворо бӯид, ва Худованд дар дили Худ гуфт: «Заминро бори дигар аз боиси одамизод лаънат накунам, зеро ки андешаи дили одам аз наврасии ӯ бад аст; ва ҳамаи қонваронро бори дигар талаф накунам, чунон ки кардам.

²² Минбаъд дар тамоми айёми замин кишт ва дарав, сармо ва гармо, тобистон ва зимистон, рӯз ва шаб хотима нахоҳад ёфт».

БОБИ НӢҲУМ

Ҳукмфармоии одам. Аҳди сеюм; рангинкамон.

9 Ва Худо НӢҲ ва писаронашро баракат дода, ба онҳо гуфт: «Борвар ва афзун шавед, ва заминро пур кунед.

² Ва ҳайбати шумо ва салобати шумо бар ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшии замин, ва бар ҳамаи паррандагони осмон, ва бар ҳар чӣ бар замин меҳазад, ва бар ҳамаи моҳиёни баҳр хоҳад буд; онҳо ба дасти шумо супурда шуданд.

³ Ҳар чунбандае ки зинда аст, барои шумо ғизо бошад; ҳамаро чун алафи сабз ба шумо додам.

⁴ Фақат гӯштро бо қони он, яъне бо хуни он, нахӯред.

⁵ Ва хуни шуморо низ, ки қони шумост, талаб хоҳам кард, аз дасти ҳар ҳайвон онро талаб хоҳам кард, ва қони одамизодро аз дасти одамизод, аз дасти бародари ӯ талаб хоҳам кард.

⁶ Ҳар кӣ хуни одамизодро резад, хуни ӯ ба дасти одам рехта шавад; зеро ки одам ба сурати Худо офарида шудааст.

⁷ Ва шумо борвар ва афзун шавед, ва дар рӯи замин паҳн шуда равед, ва дар он биафзоед».

⁸ Ва Худо НӢҲ ва писаронашро бо ӯ хитоб карда, гуфт:

⁹ «Инак, Ман аҳди Худо бо шумо ва баъд аз шумо бо насли шумо барқарор мекунам,

¹⁰ Ва бо ҳар қони зиндае ки бо шумо бошад, бо паррандагон, бо чорпоён ва бо ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшии замин, ки бо шумо бошанд, бо ҳар он чи аз киштӣ берун омад, бо ҳамаи ҳайвонҳои замин;

¹¹ Аҳди Худо бо шумо барқарор мекунам, ки бори дигар ҳар махлуқ аз оби тӯфон ҳалок нашавад, ва бори дигар тӯфон барои хароб кардани замин рӯй надиҳад».

¹² Ва Худо гуфт: «Ин аст аломати аҳде ки Ман мебандам дар миёни Худам ва шумо ва ҳар қони зиндае ки бо шумо бошад, аз насл ба насл то абад:

¹³ Рангинкамони Худо дар абр мегузoram, то ки аломати аҳди байни Ман ва замин бошад.

¹⁴ Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар гоҳ Ман абрро бар замин равона кунам, ва рангинкамон дар абр намудор гардад,

¹⁵ Ман аҳди Худо, ки дар миёни Ман ва шумо ва ҳар қони зиндаи ҳар махлуқ аст, ба ёд хоҳам овард; ва бори дигар оби тӯфон барои ҳалок кардани ҳар махлуқ рӯй нахоҳад дод.

¹⁶ Ва чун рангинкамон дар абр бошад, Ман онро дида, он аҳди қовидониرو, ки дар миёни Худо ва ҳар қони зиндаи ҳар махлуқи рӯи замин аст, ба ёд меоварам».

¹⁷ Ва Худо ба НӢҲ гуфт: «Ин аст аломати аҳде ки барқарор мекунам дар миёни Худам ва ҳар махлуқе ки бар замин аст».

¹⁸ Писарони НӢҲ, ки аз киштӣ берун омаданд, Сом, Ҳом ва Ёфат буданд. Ва Ҳом падари Канъон аст.

¹⁹ Ин се нафар писарони НӢҲ буданд, ва аз онҳо тамоми замин маскун гашт.

Гуноҳи Ҳом.

²⁰ Ва НӢҲ ба коркарди замин шурӯъ намуд, ва тоқзоре шинонд.

²¹ Ва шароб нӯшида, маст шуд, ва дар хаймаи худ бараҳна хобид.

²² Ва Ҳом, падари Канъон, аврати падари худро дид, ва берун баромада, ба ду бародараш нақл кард.

²³ Сом ва Ёфат қомаро гирифта, бар китфи худ партофтанд, ва ақибнокӣ рафта, аврати падари худро пӯшониданд; ва азбаски рӯяшон ба ақиб нигаронида шуда буд, онҳо аврати падари худро надиданд.

Нубуввати НӢҲ.

²⁴ Ва НӢҲ аз нашъаи шароби худ хушъёр шуда, фаҳмид, ки писари хурдияш дар ҳаққи ӯ чӣ кор кардааст;

²⁵ Ва гуфт:

«Канъон малъун бод; пеши бародарони худ бандаи бандагон бошад».

²⁶ Ва гуфт:

«Муборак аст Худованд
Худои Сом; бигзор
Канъон бандаи Сом бошад.

²⁷ Худо Ёфатро вусъат диҳад;
ва дар хаймаҳои Сом маскан гирад;
ва Канъон бандаи онҳо бошад».

Насли НӢҲ.

²⁸ Ва НӢҲ баъд аз тӯфон сесаду панҷоҳ сол бизист.

²⁹ Пас тамоми айёми НӢҲ нӯҳсаду панҷоҳ сол буд; ва ӯ мурд.

БОБИ ДАҲУМ

Насабномаи НӢҲ.

10 Ин аст насаби писарони НӢҲ: Сом, Ҳом ва Ёфат. Ба онҳо баъд аз тӯфон писарон таваллуд шуданд.

² Писарони Ёфат: Чӯмар, Мочӯч, Модай, Ёвон, Тубол, Машак ва Тирос.

³ Писарони Чӯмар: Ашканаз, Рифат ва Тӯҷармо.

⁴ Писарони Ёвон: Алишо, Таршиш, Киттим ва Дӯдоним.

⁵ Аз онҳо халқҳои соҳилҳо дар заминҳои худ паҳн шуданд, ҳар яке мувофиқи забони худ, мувофиқи қабिलाҳои худ, дар халқҳои худ.

⁶ Писарони Ҳом: Куш, Миср, Фут ва Канъон.

⁷ Писарони Куш: Сабо, Ҳавило, Сапто, Раъмо ва Сабтако. Писарони Раъмо: Шабо ва Дадон.

⁸ Ва Куш Нимрӯдро ба дунъё овард: ӯ ба пурзӯр шудан бар рӯи замин шуруъ кард.

⁹ Ӯ пеши Худованд сайёди пурзӯр буд; ба ҳамин сабаб мегӯянд: «Мисли Нимрӯд сайёди пурзӯр пеши Худованд».

¹⁰ Ибтидои мамлакати ӯ Бобил, Арак, Аккад ва Калне дар замини Шинъор буд.

¹¹ Аз он замин Ашшур баромада, Нинве, Раҳубӯир ва Колаҳро бино кард,

¹² Ва Расанро дар миёни Нинве ва Колаҳ; ва он шаҳри бузург буд.

¹³ Ва Миср Лудим, Аномим, Лаҳобим ва Нафтуҳимро ба дунъё овард,

¹⁴ Ва Фатрусим ва Каслуҳимро, ки аз он ҷо фалиштиён пайдо шудаанд, ва Кафтӯримро.

¹⁵ Ва Канъон Сидӯн нахустзодаи худ ва Ҳитро ба дунъё овард,

¹⁶ Ва Ябусй, Амӯрй ва Цирчоширо,

¹⁷ Ва Ҳиввй, Арқй ва Синиро,

¹⁸ Ва Арводй, Саморй ва Ҳамоти́ро. Баъд аз он қабिलाҳои канъони паҳн шуда рафтанд.

¹⁹ Ва ҳудуди канъониён аз Сидӯн ба самти Царор то Ғазза буд ва ба самти Садӯм, Амӯро, Адмо ва Сабӯим то Лошаъ.

²⁰ Инҳоянд писарони Ҳом, мувофиқи қабिलाҳои онҳо, мувофиқи забонҳои онҳо, дар заминҳои онҳо, дар халқҳои онҳо.

²¹ Ба Сом низ, ки падари ҳамаи писарони Эбар ва бародари калониӣ Ёфат буд, писарон таваллуд шуданд.

²² Писарони Сом: Элом, Ашшур, Арфакшад, Луд ва Арам.

²³ Ва писарони Арам: Ус, Хул, Ҷатар ва Маш.

²⁴ Ва Арфакшад Шолаҳро ба дунъё овард, ва Шолаҳ Эбарро ба дунъё овард.

²⁵ Ва ба Эбар ду писар таваллуд шуд: яке Фолач ном дошт, зеро ки дар айёми ӯ замин тақсим шудааст; ва номи бародараш — Ёқтон.

²⁶ Ва Ёқтон Алмӯдод, Шолаф, Ҳазармавт ва Ёраҳро ба дунъё овард,

²⁷ Ва Ҳадӯром, Узол ва Диқлоро,

²⁸ Ва Ёбол, Абимоил ва Шаборо,

²⁹ Ва Ёфир, Ҳавило ва Йубобро. Ҳамаи онҳо писарони Ёқтон буданд.

³⁰ Ва маскани онҳо аз Мешо буд ба самти Сафоро, кӯҳи шарқӣ.

³¹ Инҳоянд писарони Сом мувофиқи қабिलाҳои онҳо, мувофиқи забонҳои онҳо, дар заминҳои онҳо мувофиқи халқҳои онҳо.

³² Инҳоянд қабिलाҳои писарони Нӯҳ, мувофиқи насаби онҳо, дар халқҳои онҳо. Аз онҳо баъд аз тӯфон халқҳо бар рӯи замин паҳн шуданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Бино кардани бурҷ.

11 Дар тамоми замин як забон ва як лаҳча буд.

² Ҷун аз шарқ кӯч мекарданд, даште дар замини Шинъор ёфтанд ва дар он ҷо маскан гирифтанд.

³ Ва ба якдигар гуфтанд: «Биёед, хишт резем, ва онро дар дош пазем». Ва онҳоро хишт ба ҷои санг буд, ва қир ба ҷои гил.

⁴ Ва гуфтанд: «Биёед, шаҳре барои худ бино кунем, ва бурҷе ки сараш ба осмон бирасад; ва номи барои худ пайдо кунем, мабодо бар рӯи тамоми замин пароканда шавем».

Махлут кардани забонҳо.

⁵ Ва Худованд фурӯд омад барои дидани шаҳр ва бурҷе ки фарзандони одам бино мекарданд.

⁶ Ва Худованд гуфт: «Инак, қавм як аст, ва ҳамаи онҳоро забон як аст; ва ин корро шуруъ кардаанд, ва акнун ҳар коре ки кардани шудаанд, барояшон дастнарас нахоҳад буд.

⁷ Пас фурӯд оем, ва забони онҳоро дар он ҷо махлут кунем, то ки сухани якдигарро нафаҳманд».

⁸ Ва Худованд онҳоро аз он ҷо бар рӯи тамоми замин пароканда кард; ва онҳо сохтани шаҳрро бас карданд.

⁹ Аз ҳамин сабаб он ҷоро Бобил номидаанд; зеро ки дар он ҷо Худованд забони тамоми заминро махлут кард, ва аз он ҷо Худованд онҳоро бар рӯи тамоми замин пароканда кард.

Насаби Абром.

¹⁰ Ин аст насаби Сом: Сом садсола буд, ва Арфакшадро баъд аз ду соли тӯфон ба дунъё овард.

¹¹ Ва Сом, баъд аз таваллуди Арфакшад, панҷсад сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

¹² Ва Арфакшад сию панҷ сол бизист, ва Шолаҳро ба дунъё овард.

¹³ Ва Арфакшад, баъд аз таваллуди Шолаҳ, чорсаду се сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

¹⁴ Ва Шолаҳ сӣ сол бизист, ва Эбарро ба дунъё овард.

¹⁵ Ва Шолаҳ, баъд аз таваллуди Эбар, чорсаду се сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

¹⁶ Ва Эбар сию чор сол бизист, ва Фолаҷро ба дунъё овард.

¹⁷ Ва Эбар, баъд аз таваллуди Фолаҷ, чорсаду сӣ сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

¹⁸ Ва Фолаҷ сӣ сол бизист, ва Рауро ба дунъё овард.

¹⁹ Ва Фолаҷ, баъд аз таваллуди Рау, дусаду нӯҳ сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

²⁰ Ва Рау сию ду сол бизист, ва Саручро ба дунъё овард.

²¹ Ва Рау, баъд аз таваллуди Саруч, дусаду ҳафт сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

²² Ва Саруч сӣ сол бизист, ва Ноҳурро ба дунъё овард.

²³ Ва Саруч, баъд аз таваллуди Ноҳур, дусаду сол бизист, ва писарону духтарон ба дунъё овард.

²⁴ Ва Нохӯр бисту нӯҳ сол бизист, ва Тораҳро ба дуньё овард.

²⁵ Ва Нохӯр, баъд аз таваллуди Тораҳ, саду нуздаҳ сол бизист, ва писарону духтарон ба дуньё овард.

²⁶ Ва Тораҳ ҳафтод сол бизист, ва Абром, Нохӯр ва Ҳоронро ба дуньё овард.

²⁷ Ва ин аст насаби Тораҳ: Тораҳ Абром, Нохӯр ва Ҳоронро ба дуньё овард. Ҳорон Лутро ба дуньё овард.

²⁸ Ва Ҳорон пеш аз фавти падари худ Тораҳ, дар замини таваллуди худ, дар Ури калдониён мурд.

²⁹ Ва Абром ва Нохӯр занон барои худ гирифтанд: номи зани Абром — Сорай ва номи зани Нохӯр — Милко, духтари Ҳорон, падари Милко ва падари Иско.

³⁰ Ва Сорай бенасл буда, бача нашошт.

³¹ Ва Тораҳ писари худ Абром ва набераи худ Лут, писари Ҳорон, ва келини худ Сорай, зани писараш Абромро гирифта, бо онҳо аз Ури калдониён берун омад, то ки ба замини Канъон бираванд, вале ба Ҳоррон расида, дар он ҷо маскан гирифтанд.

³² Ва айёми Тораҳ дусаду панҷ сол буд, ва Тораҳ дар Ҳоррон мурд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ваъда. Аз вақти даъват шудани Абром то вақти қонунгузорӣ.

Аҳди чоруми Худо бо одам.

12 Ва Худованд ба Абром гуфт:

«Аз замини худ,

аз ақраби худ

ва аз хонаи падари худ

сӯи заминне ки ба ту нишон диҳам, равона шав.

² Ва аз ту халқи бузурге ба вучуд оварам,

ва туро баракат диҳам,

ва номи туро бузург созам:

ва ту намунаи баракат хоҳӣ шуд.

³ Ва баракат диҳам онҳоро, ки туро муборак хонанд,

ва лаънат гӯям ба онҳое ки туро малъун хонанд;

ва дар ту ҳамаи қабилаҳои рӯи замин баракат хоҳанд хост».

Абром дар замини мавъуд.

⁴ Ва Абром, чунон ки Худованд ба ӯ фармуд, равона шуд; ва Лут ҳамроҳи ӯ рафт. Ва Абром ҳафтоду панҷсола буд, ҳангоме ки аз Ҳоррон берун омад.

⁵ Ва Абром зани худ Сорай ва бародарзодаи худ Лутро бо тамоми дороие ки андӯхта буданд, ва бо ашхосе ки дар Ҳоррон доштанд, гирифт; ва берун омаданд, то ки сӯи замини Канъон равона шаванд; ва ба замини Канъон омаданд.

⁶ Ва Абром заминро тай карда, то мавзеи Шакем, то булутзори Мӯре расид. Ва дар он вақт канъониён дар ин замин буданд.

⁷ Ва Худованд бар Абром зоҳир гардида, гуфт: «Ба насли ту ин заминро медиҳам». Ва дар он ҷо барои Худованд, ки бар ӯ зоҳир шуд, қурбонгоҳе бино кард.

⁸ Ва аз он ҷо ба кӯҳе ки аз Байт-Ил ба тарафи шарқ аст, кӯч кард; ва хаймаи худро барафрошт, ва Байт-Ил ба тарафи ғарбӣ ва Ай ба тарафи шарқии он буд; ва дар он ҷо қурбонгоҳе барои Худованд бино кард ва исми Худовандро хонд.

⁹ Ва Абром рахт баста, ба самти ҷануб роҳ паймудан гирифт.

Абром дар Миср.

¹⁰ Ва дар он замин қаҳтӣ буд. Ва Абром ба Миср фурӯд омад, то ки дар он ҷо зиндагӣ кунад; зеро ки қаҳтӣ дар он замин шиддат ёфт.

¹¹ Вақте ки ба Миср наздик меомад, ба зани худ Сорай гуфт: «Инак, ман медонам, ки ту зани хушрӯй ҳастӣ;

¹² Ва чун мисриён туро бинанд, гӯянд: „Ин зани ўст“; пас маро бикишанд, ва туро зинда нигоҳдоранд.

¹³ Пас бигӯ, ки ту хоҳари ман ҳастӣ, то ки ба хотири ту ба ман некӣ шавад, ва ҷонам ба туфайли ту зинда монад».

¹⁴ Ва ҳангоме ки Абром ба Миср омад, мисриён ин занро диданд, ки хеле хушрӯй аст;

¹⁵ Ва акобири фиръавн варо диданд, ва дар ҳузури фиръавн варо ситоиш карданд; ва ин зан ба хонаи фиръавн гирифта оварда шуд.

¹⁶ Ва ба хотири вай ба Абром некӣ кард; ва Абром соҳиби гӯсфандон, ва говон, ва харон, ва ғулмон, ва канизон, ва хачирон, ва шуторон гардид.

¹⁷ Ва Худованд фиръавн ва аҳли байти ӯро аз боиси Сорай, зани Абром, ба балоҳои бад гирифт кард.

¹⁸ Ва фиръавн Абромро хонда, гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ба ман кардӣ? Чаро ба ман нагуфтӣ, ки вай зани туст?

¹⁹ Чаро гуфтӣ: „Вай хоҳари ман аст“? Ва ман варо ба занӣ гирифтани будам. Ва акнун инак зани ту; бигир ва бирав».

²⁰ Ва фиръавн дар ҳаққи ӯ ба одамони худ амр фармуд, ва ӯро бо занаш ва бо ҳар чизе ки дошт, гуселониданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Аз Миср баргаштани Абром ва қурбонгоҳ сохтани вай.

13 Ва Абром аз Миср рахт баста, бо занаш, ва бо ҳар чизе ки дошт, ва бо ҳамроҳии Лут ба ҷануб омад.

² Ва Абром аз чорво, ва нуқра, ва тилло хеле бой буд.

³ Ва аз ҷануб то Байт-Ил роҳ паймуда, ба мақома расид, ки дар он ҷо пештар хаймаи ӯ дар миёни Байт-Ил ва Ай буд,

⁴ Ба мақоми қурбонгоҳе ки дар он ҷо ӯ дар ибтидо бино карда буд; ва дар он ҷо Абром исми Худовандро хонда буд.

Абром аз Лут ҷудо мешавад.

⁵ Лут низ, ки ҳамроҳи Абром мегашт, гӯсфандон, ва говон, ва хаймаҳо дошт.

⁶ Вале замин ба онҳо гунҷоиш намедод, ки дар як ҷо сокин шаванд, зеро ки дороияшон бисъёр буд, ва наметавонистанд дар як ҷо сокин шаванд.

⁷ Ва дар миёни ҷӯпонони чорвои Абром ва ҷӯпонони чорвои Лут низоъ афтод; ва дар он замон канъониён ва фариззиён сокини он замин буданд.

⁸ Ва Абром ба Лут гуфт: «Зинҳор, дар миёни ман ва ту, ва дар миёни ҷӯпонони ман ва ҷӯпонони ту низое набошад; зеро ки мо ҳешу табор ҳастем.

⁹ Магар тамоми замин пеши ту нест? Пас, хоҳишмандам, ки аз ман ҷудо шавӣ. Агар ба тарафи чап равӣ, ман ба тарафи рост хоҳам рафт; ва агар ба тарафи рост равӣ, ман ба тарафи чап хоҳам рафт».

¹⁰ Ва Лут чашм андохта, тамоми водии Урдунро дид, ки он, пеш аз он ки Худованд Садӯм ва Амӯроро хароб кунад, сар ба сар то Сӯар, мисли боғи Худованд, мисли замини Миср обшор буд.

¹¹ Ва Лут тамоми водии Урдунро барои худ ихтиёр кард; ва Лут ба тарафи шарқ кӯч кард. Ва онҳо аз якдигар ҷудо шуданд.

¹² Абром дар замини Канъон сокин шуд; ва Лут дар шаҳрҳои водӣ сокин шуд, ва хаймаҳои худро то Садӯм барафрошт.

¹³ Лекин мардуми Садӯм бағоят шарир ва пеши Худованд гуноҳкор буданд.

Аҳд бо Абром; ваъдаи замин ва ваъдаи кардани насли ҷисмонӣ.

¹⁴ Ва Худованд ба Абром, баъд аз он ки Лут аз ӯ ҷудо шуд, гуфт: «Акнун чашм андохта, аз мақома ки дар он истодаӣ, ба ҷониби шимол, ва ҷануб, ва шарқ, ва ғарб назар кун.

¹⁵ Зеро тамоми заминеро, ки мебинӣ, ба ту ва ба насли ту то абад медиҳам.

¹⁶ Ва насли туро монанди ғубори замин мегардонам; агар касе ғубори заминро шумурда тавонад, насли ту низ шумурда шавад.

¹⁷ Барҳез ва дар тӯлу арзи ин замин гардиш кун: зеро ки онро ба ту медиҳам».

¹⁸ Ва Абром хаймаи худро кӯчонда, равона шуд ва дар булутзори Мамре, ки дар Ҳебрӯн аст, маскан гирифт; ва дар он ҷо қурбонгоҳе барои Худованд бино кард.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Абром Лутро озод мекунад.

14 Ва воқеъ шуд дар айёми Амрофал подшоҳи Шинъор, Арийк подшоҳи Алосор,

Кадорлоумар подшоҳи Элом ва Тидъол подшоҳи Чӯим,

² Ки онҳо бо Бараъ подшоҳи Садӯм, Биршаъ подшоҳи Амӯро, Шиноб подшоҳи Адмо, Шамэбар подшоҳи Сабӯим ва подшоҳи Балаъ, ки ҳамон Сӯар бошад, ҷанг карданд.

³ Ҳамаи онҳо дар водии Сиддим, ки ҳамон баҳри Намак бошад, бо ҳам пайвастанд.

⁴ Дувоздаҳ сол онҳо дар хизмати Кадорлоумар буданд ва дар соли сездарум исьён карданд.

⁵ Ва дар соли чордарум Кадорлоумар ва подшоҳоне ки бо ӯ буданд, омада, рафоиёнро дар Аштарут-Қарнайн, зузиёнро дар Ҳом ва эмиёнро дар Шове-Қирьётаим шикаст доданд,

⁶ Ва ҳӯриёнро дар кӯҳи онҳо Сеир то Ил-Форон, ки дар шафати биёбон аст.

⁷ Ва баргашта, ба чашмаи Мишфот, ки ҳамон Қодеш бошад, омаданд ва тамоми дашти Амолқро, ва амӯриёнро низ, ки дар Ҳассун-Томор сокин буданд, шикаст доданд.

⁸ Он гоҳ подшоҳи Садӯм, подшоҳи Амӯро, подшоҳи Адмо, подшоҳи Сабӯим ва подшоҳи Балаъ, ки ҳамон Сӯар бошад, берун омаданд; ва онҳо дар водии Сиддим ба ҷанг даромаданд,

⁹ Бо Кадорлоумар подшоҳи Элом, Тидъол подшоҳи Чӯим, Амрофал подшоҳи Шинъор ва Арийк подшоҳи Алосор; чор подшоҳ бо панҷ.

¹⁰ Ва водии Сиддим пур аз чоҳҳои қир буд; ва подшоҳони Садӯм ва Амӯро рӯй ба гурез оварда, ба он ҷо афтоданд; ва боқимондагон ба кӯҳистон гурехтанд.

¹¹ Ва ҳамаи дорони Садӯм ва Амӯроро бо тамоми озуқаи онҳо гирифта рафтанд.

¹² Ва бародарзодаи Абром, Лутро, ки дар Садӯм сокин буд, бо дороияш гирифта рафтанд.

¹³ Ва гурезае омада, ба Аброми ибрий хабар дод, ва ӯ дар булутзори Мамреи амӯрий, ки бародари Ашқул ва бародари Онер буд, истиқомат дошт, ва онҳо иттифоқчиёни Абром буданд.

¹⁴ Чун Абром шунид, ки хешаш ба асирий афтодааст, сесаду ҳаҷдаҳ нафар ғулумони хоназоди дастпарварди худро бо худ бурда, то Дон таъқиб намуд.

¹⁵ Ва шабонгоҳ тақсим шуда, ба онҳо тохт, ӯ ва ғулумонаш; ва онҳоро шикаст дод ва то ба Ҳӯбо, ки аз Димишқ ба тарафи шимол аст, таъқиб намуд.

¹⁶ Ва тамоми дороиро баргардонид, ва хеши худ Лут ва дороии ӯро, ва занон ва қавмро низ.

Худо Худро ба Абром ҳамчун Худованд ва Молики осмон ва замин зоҳир менамояд.

¹⁷ Вақте ки ӯ, баъд аз шикаст додани Кадорлоумар ва подшоҳоне ки бо вай буданд, баргашта меомад, подшоҳи Садӯм назди водии Шове, ки ҳамон водии подшоҳ бошад, ба пешвози ӯ баромад.

¹⁸ Ва Малкисодақ подшоҳи Салим, нон ва май баровард, ва ӯ коҳини Худои Таоло буд.

¹⁹ Ва ӯро баракат дода, гуфт:

«Муборак аст Абром аз ҷониби Худои Таоло,
Молики осмон ва замин;

²⁰ Ва муборак аст Худои Таоло,
ки душманонатро ба дастат таслим кард».

Ва Абром ба вай аз ҳар чиз даҳъяк дод.
²¹ Ва подшоҳи Садӯм ба Абром гуфт: «Ашхосро ба ман бидеҳ, ва дороиро барои худ бигир».

²² Ва Абром ба подшоҳи Садӯм гуфт: «Дасти худро ба Худованд Худои Таоло, Молики осмон ва замин бардошта, қасам меҳӯрам,

²³ Ки аз тамоми дороии ту риштае ё даволи кафше нагирам, то нагӯй: „Ман Абромро бой гардондам“, —

²⁴ Магар фақат он чи чавонон хӯрданд, ва ҳиссаи одамоне ки ҳамроҳи ман рафтанд: бигзор Онер, Ашқул ва Мамре ҳиссаи худро бигиранд».

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Иҷрои аҳд: ваъда кардани насли рӯҳонӣ.

15 Баъд аз ин ҳодисаҳо каломи Худованд дар рӯъё ба Абром расида, гуфт:

«Натарс, эй Абром;
Ман сипари ту ҳастам;
музди ту бағоят бузург аст».

² Ва Абром гуфт: «Худоё Худовандо! Ба ман чӣ медиҳӣ? Ва ман бефарзанд меравам; ва Алиазари димишқӣ хонаи маро идора мекунад».

³ Ва Абром гуфт: «Инак, ба ман насл надодӣ, ва инак, хоназодам вориси ман аст».

⁴ Ва дарҳол каломи Худованд ба ӯ даррасида, гуфт: «Ин вориси ту нахоҳад буд, балки он ки аз камари ту барояд, вориси ту хоҳад буд».

⁵ Ва ӯро берун оварда, гуфт: «Ба осмон назар кун, ва ситорагонро бишумур, агар онҳоро шумурда тавонӣ». Ва ба ӯ гуфт: «Насли ту ҳамин қадар хоҳад шуд».

⁶ Ва ба Худованд имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.

⁷ Ва ба ӯ гуфт: «Манам Худованд, ки туро аз Ури калдонӣ берун овардам, то ки ин заминро ба ирсият ба ту бидиҳам».

⁸ Ва гуфт: «Худоё Худовандо! Аз чӣ бидонам, ки вориси он хоҳам буд?»

⁹ Ва ба ӯ гуфт: «Ғуноҷини сесола, модабузи сесола, кӯчқори сесола, қумрӣ ва кабӯтарбачае барои Ман бигир».

¹⁰ Ӯ ин ҳамаро гирифт, ва онҳоро дупора кард, ва ҳар пораро рӯ ба рӯи ҷуфташ гузошт; фақат мурғонро пора накард.

¹¹ Ва лошаҳӯрон бар лошаҳо фурӯд омаданд; лекин Абром онҳоро ронд.

¹² Ва ҳангоми ғуруби офтоб Абромро хоби гарон зер кард; ва инак, даҳшат ва зулмоти азиме ӯро фаро гирифт.

¹³ Ва ба Абром гуфт: «Яқин бидон, ки насли ту дар замин ки аз они онҳо набошад, ғариб хоҳанд буд,

ва онҳоро банда хоҳанд кард, ва бар онҳо чорсад сол зулм хоҳанд кард.

¹⁴ Ва бар халқе ки онҳо бандагонаш хоҳанд буд, Ман доварӣ хоҳам кард; ва баъд аз он бо дороии зиёд берун хоҳанд омад.

¹⁵ Ва ту назди падарони худ ба саломатӣ хоҳӣ рафт ва дар пириӣ некӯ мадфун хоҳӣ шуд.

¹⁶ Ва дар насли чорум ба ин ҷо хоҳанд баргашт, зеро ки гуноҳи амӯриён ҳанӯз пур нашудааст».

¹⁷ Ва чун офтоб ғуруб карда, торикӣ фаро расид, танӯри пурдуд ва оташи алангадор аз миёни он пораҳо гузар кард.

¹⁸ Дар он рӯз Худованд бо Абром аҳд баста, гуфт: «Ин заминро аз наҳри Миср то наҳри бузург, яъне наҳри Фурот, ба насли ту медиҳам:

¹⁹ Қениёнро, қеназзиёнро, қадмӯниёнро,

²⁰ Ҳиттиёнро, фариззиёнро, рафоиёнро,

²¹ Амӯриёнро, канъониёнро, ҷирҷошиёнро ва ябусиёнро».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Таваллуд ёфтани Исмоил.

16 Ва Сорай, зани Абром, ба вай фарзанд наовард, ва ӯро Ҳоҷар ном канизи мисрие буд.

² Ва Сорай ба Абром гуфт: «Инак, Худованд маро аз зоида боздошт; пас бо канизи ман бихоб: шояд, аз вай фарзанддор шавам». Ва Абром ба сухани Сорай даромад.

³ Ва чун даҳ сол аз иқомати Абром дар замини Канъон гузашт, Сорай, зани Абром, канизи худ Ҳоҷари мисриро гирифт, ва ба шавҳари худ Абром ӯро ба занӣ дод.

⁴ Ва бо Ҳоҷар хобид; вай ҳомила шуд. Ва чун дид, ки ҳомила аст, хотунашро хор дошт.

⁵ Ва Сорай ба Абром гуфт: «Дар озори ман айбдор ту ҳастӣ; ман канизи худро ба оғӯши ту додам; ва чун дид, ки ҳомила аст, маро хор дошт; Худованд дар миёни ману ту доварӣ кунад».

⁶ Ва Абром ба Сорай гуфт: «Инак, канизи ту ба дасти туст; он чи писанди назари ту бошад, бо вай бикун». Ва Сорай варо ба танг овард; вай аз пеши ӯ гурехта рафт.

⁷ Ва фариштаи Худованд варо назди чашмаи об дар биёбон, яъне чашмае ки ба роҳи Шур мебошад, ёфт.

⁸ Ва гуфт: «Эй Ҳоҷар, канизи Сорай! Аз кучо омадӣ, ва кучо меравӣ?» Вай гуфт: «Ман аз пеши хотуни худ Сорай гурехтам».

⁹ Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Назди хотуни худ баргард ва зери дасти вай мутеъ шав».

¹⁰ Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Насли туро бисъёр афзун гардонам, ки аз бисъёри онро натавон шумурд».

¹¹ Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Инак, ҳомила ҳастӣ, ва писаре хоҳӣ зод,

ва ўро Исмоил ном хоҳӣ монд;
зеро ки Худованд азияти туро шунидааст.

¹² Ва ў марди ваҳшӣ хоҳад буд;
дасти ў бар ҳама,
ва дасти ҳама бар ў;
пеши ҳамаи бародарони худ маскан хоҳад
гирифт».

¹³ Ва исми Худовандро, ки ба ў гап зад, Ато-Эл-рӯй
† хонд, зеро гуфт: «Гӯё ки ман ин ҷо баъд аз
бинандаи ман бидидам».

¹⁴ Аз ин сабаб он чоҳ Беэр-лаҳай-рӯй †† ном дорад,
ки дар миёни Қодеш ва Борад воқеъ аст.

¹⁵ Ва Ҳоҷар ба Абром писар зоид; ва Абром
писари худро, ки Ҳоҷар зоид, Исмоил ном ниҳод.

¹⁶ Ва Абром ҳаштоду шашсола буд, ҳангоме ки
Ҳоҷар Исмоилро ба Абром зоид.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Худо — Худованди Қодир (Эл-Шаддай).

17 Вақте ки Абром наваду нӯҳсола буд,
Худованд бар Абром зоҳир гардида, гуфт:
«Ман Худои Қодирам;
пеши Ман роҳ рав ва покдоман бош;
² Ва аҳди Худро дар миёни Худам ва ту барқарор
мекунам,
ва туро хеле ва хеле афзун мегардонам».

³ Ва Абром бар рӯи худ афтод, ва Худо суханашро
ба ў давом дода, гуфт:

Ба Абром номи Иброҳим дода шуд.

⁴ «Ман — инак аҳди Ман бо ту:
ту падари халқҳои бисъёр хоҳӣ буд.

⁵ Ва номи ту минбаъд Абром хонда нашавад;
балки номи ту Иброҳим хоҳад буд;
зеро ки туро падари халқҳои бисъёр мегардонам.

Аҳд бо Иброҳим тасдиқ карда ва абадӣ гардонида
шуд.

⁶ Ва туро хеле ва хеле борвар месозам, ва аз ту
халқҳо ба вучуд меоварам, ва подшоҳон аз ту ба
вучуд меоянд.

⁷ Ва аҳди Худро дар миёни Худам ва ту, ва насли
ту баъд аз ту, барқарор мекунам, ки дар ҳамаи
наслҳои онҳо аҳди ҷовидонӣ бошад, то ки туро, ва
баъд аз ту насли туро Худо бошам.

⁸ Ва замини мусофирати туро, тамоми замини
Канъонро ба ту, ва баъд аз ту ба насли ту ба
тасарруфи абадӣ медиҳам; ва Худои онҳо хоҳам
буд».

Хатна — аломати аҳди Худо бо Иброҳим.

⁹ Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Вале ту аҳди Маро
риоя кун, ту, ва баъд аз ту насли ту, дар ҳамаи
наслҳои онҳо.

¹⁰ Ин аст аҳди Ман, ки риоя хоҳед кард дар миёни
Ман ва шумо, ва насли ту баъд аз ту: ҳар наринаи
шумо хатна карда шавад.

¹¹ Ва ғилофаки худро хатна кунед, то аломати аҳде
бошад, ки дар миёни Ман ва шумост.

¹² Ва дар ҳаштрӯзагӣ ҳар наринаи шумо дар
ҳамаи наслҳои шумо хатна карда шавад, хоҳ
хоназод бошад, хоҳ зархарид аз ҳар аҷнабие ки аз
насли ту нест.

¹³ Ҳар хоназоди ту ва ҳар зархариди ту ҳатман
хатна карда шавад, то ки аҳди Ман дар ҷисми
шумо аҳди ҷовидонӣ бошад.

¹⁴ Вале наринаи номаҳтун, ки ғилофаки худро
хатна накарда бошад, он кас аз байни халқи худ
маҳв гардад; вай аҳди Маро поймол кардааст».

Ваъда дар бораи Исҳоқ. Сорай Соро номида шуд.

¹⁵ Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Зани худ Сорайро
Сорай нахон; балки номаш Соро бошад.

¹⁶ Ман варо баракат хоҳам дод, ва писаре низ аз
вай ба ту хоҳам бахшид; варо баракат хоҳам дод, ва
халқҳо аз вай ба вучуд оянд, ва подшоҳони халқҳо
аз вай пайдо шаванд».

¹⁷ Ва Иброҳим бар рӯи худ афтода, хандид ва дар
дили худ гуфт: «Наход ки аз марди садсола бача
шавад, ва Соро дар навадсолагӣ бизояд?»

¹⁸ Ва Иброҳим ба Худо гуфт: «Кошки Исмоил пеши
Ту зиндагӣ кунад!»

¹⁹ Худо гуфт: «Валекин занат Соро ба ту писаре
хоҳад зоид, ва ўро Исҳоқ ном хоҳӣ ниҳод; ва аҳди
Худро бо ў барқарор хоҳам кард, то ки бо насли ў
баъд аз ў аҳди ҷовидонӣ бошад.

Исмоил — падари халқи сершумор.

²⁰ Дар ҳаққи Исмоил ҳам туро шунидам: инак, ўро
баракат медиҳам, борвар мегардонам, хеле ва хеле
афзун месозам; дувоздаҳ амирон аз ў пайдо
шаванд; ва аз ў халқи бузурге ба вучуд меоварам.

²¹ Вале аҳди Худро бо Исҳоқ барқарор хоҳам кард,
ки Соро ўро соли дигар дар ҳамин вақт ба ту хоҳад
зоид».

²² Ва Худо сухан гуфтандро бо ў бас карда, аз пеши
Иброҳим сууд намуд.

²³ Ва Иброҳим писари худ Исмоил ва ҳамаи
хоназодон ва зархаридони худро, яъне ҳар
наринаи аҳли байти Иброҳимро гирифта, ғилофаки
онҳоро дар ҳамон рӯз хатна кард, чунон ки Худо ба
ў гуфта буд.

²⁴ Ва Иброҳим наваду нӯҳсола буд, вақте ки
ғилофаки ў хатна шуд.

²⁵ Ва писараш Исмоил сздаҳсола буд, вақте ки
ғилофакаш хатна шуд.

²⁶ Дар ҳамон рӯз Иброҳим ва писараш Исмоил
хатна шуданд.

²⁷ Ва ҳамаи наринаҳои аҳли байти ў, хоҳ
хоназодон, хоҳ зархаридони аҷнабӣ, бо ў хатна
шуданд.

† Ту Худои бинандаи ман. †† Чохи Ҳайи бинандаи ман.

БОБИ ҲАҶДАҲУМ

Иброҳим — дӯсти Худо.

- 18 Ва Худованд дар булутзори Мамре бар ӯ зоҳир гардид, вақте ки ӯ дар гармои рӯз ба дари хайма нишаста буд.
- ² Ва чашм андохта, дид, ки инак, се мард дар рӯ ба рӯяш истодаанд. Чун онҳоро дид, аз дари хайма ба пешвози онҳо шитофт, ва то замин сачда кард.
- ³ Ва гуфт: «Эй оғои ман! Агар дар назари Ту илтифот ёфта бошам, аз пеши бандаи Худ нагузар.
- ⁴ Андак об биёваранд, то ки пойҳои худро шуста, зери дарахт фароғат кунед.
- ⁵ Ва луқмаи ноне биёварам, то ки дилҳои худро кувват диҳед; ва пас аз он равона шавед; зеро ки барои ҳамин шумо пеши бандаи худ гузар кардаед». Гуфтанд: «Он чи гуфтӣ, бикун».
- ⁶ Ва Иброҳим ба хайма назди Соро шитофт ва гуфт: «Ба зудӣ се қафиз аз орди маҳин гирифта, хамир кун ва кулча паз».
- ⁷ Ва Иброҳим сӯи рама давид, ва гӯсолаи навдаму хуберо гирифта, ба ҷавоне дод, то ки зуд онро тайёр кунад.
- ⁸ Пас маска ва шир ва гӯсолаи тайёршударо гирифта, пеши онҳо гузошт; ва худаш дар паҳлуи онҳо зери дарахт истод, то хӯрданд.
- ⁹ Ва ба ӯ гуфтанд: «Зани ту, Соро кучост?» Гуфт: «Инак, дар хайма аст».
- ¹⁰ Ва гуфт: «Соли оянда дар ҳамин вақт ҳатман назди ту хоҳам баргашт, ва занат Сороро писаре хоҳад шуд». Ва Соро ба дари хайма, ки дар ақиби ӯ буд, шунид.
- ¹¹ Ва Иброҳим ва Соро пир ва солхӯрда буданд; ва одати занон аз Соро қатъ шуда буд.
- ¹² Ва Соро дарунакӣ хандида, гуфт: «Оё баъд аз фарсудагиам маро хузуру ҳаловате хоҳад буд? Ва оғоям низ пир шудааст».
- ¹³ Ва Худованд ба Иброҳим гуфт: «Барои чӣ Соро хандида, гуфт: „Наход ки ҳақиқатан зоида тавонам, дар сурате ки ман пир шудаам?“
- ¹⁴ Магар барои Худованд чизи мушките ҳаст? Дар сари ваъда, соли оянда дар ҳамин вақт назди ту хоҳам баргашт, ва Сороро писаре хоҳад шуд».
- ¹⁵ Аммо Соро мункир шуда, гуфт: «Нахандидаам». Чунки тарсид. Вале ӯ гуфт: «Не, хандидӣ».
- ¹⁶ Ва он мардон аз он ҷо бархоста, сӯи Садӯм назар дӯхтанд, ва Иброҳим ҳамроҳашон равона шуд, то ки онҳоро гусел кунад.
- ¹⁷ Ва Худованд гуфт: «Оё он чи Ман карданиям, аз Иброҳим пӯшида дорам?»
- ¹⁸ Ва аз Иброҳим ҳатман халқи бузург ва зӯроваре ба вучуд хоҳад омад, ва ҳамаи халқҳои рӯи замин дар ӯ баракат хоҳанд хост.
- ¹⁹ Зеро ӯро барои он шинохтаам, ки фарзандони худро, ва аҳли байти худро баъд аз худ амр хоҳад фармуд, ки роҳи Худовандро риоя карда, адлу

инсофро ба амал оваранд, то ки Худованд он чи дар ҳаққи Иброҳим гуфтааст, ба вай бирасонад».

²⁰ Ва Худованд гуфт: «Фигон аз дасти Садӯм ва Амӯро бисъёр шудааст, ва гуноҳашон бағоят гарон шудааст.

²¹ Фурӯд омадам, то бубинам, ки оё онҳо комилан мувофиқи фиғоне ки ба Ман мерасад, рафтор кардаанд, ё не; хоҳам донист».

²² Ва мардон аз он ҷо сӯи Садӯм рӯй ниҳода рафтанд; вале Иброҳим ҳанӯз пеши Худованд истода буд.

Иброҳим шафоат менамояд.

²³ Ва Иброҳим наздик омада, гуфт: «Наход ки одилро бо шарир маҳв созӣ?»

²⁴ Шояд, дар ин шаҳр панҷоҳ одил бошанд? Наход ки онҳоро маҳв созӣ, ва он маконро ба хотири панҷоҳ одиле ки дар он бошанд, амон надихӣ?»

²⁵ Калло ва ҳошо ба Ту, ки коре мисли ин бикунӣ, ки одилро бо шарир бикунӣ, ва одилу шарир баробар бошанд; калло ва ҳошо ба Ту! Оё Довари тамоми замин аз рӯи адл амал нахоҳад кард?»

²⁶ Ва Худованд гуфт: «Агар дар шаҳри Садӯм панҷоҳ одил ёбам, тамоми он маконро ба хотири онҳо амон медиҳам».

²⁷ Ва Иброҳим ба ҷавоб гуфт: «Инак ман, ки хок ва хокистар ҳастам, чуръат намудам ба Худованд сухане бигӯям:

²⁸ Шояд, аз он панҷоҳ одил панҷ нафар кам бошад, наход ки тамоми шаҳрро аз боиси панҷ нафар маҳв созӣ?» Гуфт: «Агар дар он ҷо чилу панҷ нафар ёбам, маҳв накунам».

²⁹ Ва боз илова намуда, ба ӯ гуфт: «Шояд, дар он ҷо чил нафар ёфт шаванд?» Гуфт: «Ба хотири чил нафар ҳам ин корро накунам».

³⁰ Ва гуфт: «Худованд дарғазаб нашавад, ки ман сухане хоҳам гуфт: шояд, дар он ҷо сӣ нафар ёфт шаванд?» Гуфт: «Агар дар он ҷо сӣ нафар ёбам, ин корро накунам».

³¹ Ва гуфт: «Инак, ман чуръат намудам ба Худованд сухане бигӯям: шояд, дар он ҷо бист нафар ёфт шаванд?» Гуфт: «Ба хотири бист нафар маҳв накунам».

³² Ва гуфт: «Худованд дарғазаб нашавад, ки ман фақат як бори дигар сухане хоҳам гуфт: шояд, дар он ҷо даҳ нафар ёфт шаванд?» Гуфт: «Ба хотири даҳ нафар маҳв накунам».

³³ Ва Худованд, чун гуфтугӯро бо Иброҳим тамом кард, бирафт; ва Иброҳим ба макони худ баргашт.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Ҳалокати Садӯм.

- 19 Ва он ду фаришта беғоҳирӯзӣ ба Садӯм омаданд, ва Лут назди дарвозаи Садӯм нишаста буд. Ва чун Лут онҳоро дид, ба пешвози онҳо бархост, ва рӯй бар замин ниҳода, сачда кард.

² Ва гуфт: «Эй оғоёни ман! Ба хонаи бандаи худ биёед, ва шабро гузаронед, ва пойҳои худро бишӯед, ва бомдодон бархоста, роҳи худро пеш гиред». Вале гуфтанд: «Не, шабро дар кӯча мегузаронем».

³ Ва чун онҳоро бисъёр илтиҷо намуд, назди ӯ равона шуда, ба хонааш даромаданд. Ва ӯ онҳоро зиёфат дод, ва фатир пухт; ва онҳо тановул карданд.

⁴ Ҳанӯз ба хоб нарафта буданд, ки сокинони шаҳр, мардони Садӯм, аз ҷавон то пир, тамоми халқ аз ҳар ҷониб хонаро иҳота карданд.

⁵ Ва Лутро ҷеғ зада, гуфтанд: «Кучоянд он касоне ки имшаб назди ту омаданд? Онҳоро назди мо берун овар, то ки бо онҳо бихобем».

⁶ Ва Лут назди онҳо дар пеши остона берун омад, ва дарро аз ақиби худ бибаст,

⁷ Ва гуфт: «Эй бародаронам, зинҳор, бадӣ накумед.

⁸ Инак, ман ду духтар дорам, ки бокира ҳастанд; беҳтар, ки онҳоро назди шумо берун оварам, ва он чи дар назари шумо писанд ояд, бо онҳо бикунед; фақат ба ин мардон ҳеҷ коре накумед, зеро ки онҳо зери сояи сақфи ман омадаанд».

⁹ Ва гуфтанд: «Дафъ шав!» Ва гуфтанд: «Ин яке барои иқомат омад, ва мехоҳад довар бошад? Акнун ба ту, назар ба онҳо, бадтар муомила мекунем». Ва бо шиддат ба ин мард, яъне ба Лут, ҳамла оварда, наздик шуданд, то ки дарро бишкананд.

¹⁰ Вале он мардон дастҳои худро дароз карда, Лутро назди худ ба хона дароварданд, ва дарро бастанд.

¹¹ Ва мардумро, ки назди дари хона буданд, аз хурд то калон, ба кӯрӣ гирифтанд, ба тавре ки онҳо аз ёфтани дар очиз монданд.

¹² Ва он мардон ба Лут гуфтанд: «Оё каси дигаре дар ин ҷо дорӣ? Домодон, ва писарон, ва духтарони худ, ва ҳар киро, ки дар шаҳр дорӣ, аз ин макон берун овар.

¹³ Зеро ки мо ин маконро маҳв хоҳем кард; чунки фиғон аз дасти онҳо пеши Худованд бисъёр шудааст, ва Худованд моро фиристонд, ки онро маҳв созем».

¹⁴ Ва Лут берун рафта, бо домодонаш, ки духтарони ӯро гирифтанд буданд, гап зад, ва гуфт: «Бархезед, аз ин макон равед; зеро ки Худованд ин шаҳрро маҳв мекунад». Вале ба назари домодонаш чунин намуд, ки ӯ ҳазлбозӣ мекунад.

¹⁵ Ва ҳангоми дамидани субҳ он фариштагон Лутро шитоб кунонда, гуфтанд: «Бархез, зани худро бо ду духтаре ки пешат ҳастанд, бигир, то ки аз боиси гуноҳи ин шаҳр нобуд нашавӣ».

¹⁶ Ва чун дер мекард, он мардон дасти ӯ, ва дасти занаш, ва дасти ду духтарашро гирифтанд, — чунки Худованд бар ӯ шафқат кард, — ва ӯро бароварда, дар беруни шаҳр гузошанд.

¹⁷ Вақте ки онҳоро берун оварданд, гуфт: «Ҷони худро раҳо кун; ба ақиби нигоҳ накун, дар ҳеҷ ҷои ин водӣ наист; ба кӯҳ гурехта рав, то ки нобуд нашавӣ».

¹⁸ Вале Лут ба онҳо гуфт: «Не, Худоё!

¹⁹ Инак, бандаат дар назарат илтифот ёфтааст, ва эҳсонӣ азиме ба ман кардӣ, ки ҷонамро раҳой додӣ; вале ман кудрати он надорам, ки ба кӯҳ гурехта равам, мабодо балое ба сарам ояду бимирам.

²⁰ Инак, он шаҳр барои гурехта рафтан наздик аст, ва ин чизи андак аст; ба он ҷо гурехта равам — ин, охир, чизи андак аст, — ва ҷонам зинда мемонад».

²¹ Ва ба ӯ гуфт: «Инак, дар ин бобат ҳам туро рӯихотир мекунам: шаҳреро, ки гуфтӣ, вожгун намезомам.

²² Шитобон ба он ҷо гурехта рав; зеро ки то ба он ҷо нарасӣ, чизе карда наметавонам». Аз ин сабаб он шаҳр Сӯар номида шудааст.

²³ Офтоб бар замин тулӯ кард, вақте ки Лут ба Сӯар расид.

²⁴ Ва Худованд бар Садӯм ва Амӯро кибрит ва оташ аз ҷониби Худованд аз осмон боронид.

²⁵ Ва он шаҳрҳоро, ва тамоми водиро, ва ҳамаи сокинони шаҳрҳо ва набототи заминро вожгун сохт.

²⁶ Вале зани Лут аз ақиби ӯ нигарист, ва сутуни намак гардид.

²⁷ Ва бомдодон Иброҳим бархоста, сӯи маконе рафт, ки он ҷо пеши Худованд истода буд.

²⁸ Ва чун ба ҷониби Садӯм ва Амӯро ва тамоми замини водӣ назар андохт, дид, ки инак, дуди он замин чун дуди хумдон боло меравад.

²⁹ Ва ҳангоме ки Худо шаҳрҳои водиро маҳв мекард, Худо Иброҳимро ба хотир овард, ва Лутро аз миёни он харобӣ берун кард дар ҳини вожгун сохтани шаҳрҳо ки Лут дар онҳо иқомат дошт.

Гуноҳи духтарони Лут.

³⁰ Ва Лут аз Сӯар баромад, ва бо ду духтари худ дар кӯҳ маскан гирифт: зеро ки аз сокин шудан дар Сӯар тарсид, ва бо ду духтараш дар мағорае сукунат ихтиёр кард.

³¹ Ва духтари калонӣ ба хурдӣ гуфт: «Падари мо пир шудааст, ва марде бар рӯи замин нест, ки аз рӯи одати тамоми замин бо мо бихобад.

³² Биё, падари худро шароб нӯшонем, ва бо ӯ бихобем, то насле аз падари худ нигоҳ дорем».

³³ Ва ҳамон шаб падари худро шароб нӯшонданд, ва духтари калонӣ омада, бо падари худ хобид, ва ӯ аз хобидан ва хестани вай огоҳ нашуд.

³⁴ Рӯзи дигар духтари калонӣ ба хурдӣ гуфт: «Инак, дишаб бо падарам хобидам; имшаб низ ӯро шароб нӯшонем, ва ту даромада, бо ӯ бихоб, то ки насле аз падари худ нигоҳ дорем».

³⁵ Он шаб низ падари худро шароб нӯшонданд, ва духтари хурдӣ бо ӯ хобид, ва ӯ аз хобидан ва хестани вай огоҳ нашуд.

³⁶ Ва ҳар ду духтари Лут аз падари худ ҳомила шуданд.

³⁷ Ва духтари калонӣ писаре зоид, ва ўро Мӯоб ном ниҳод; ва ў то имрӯз падари мӯобиён аст.

³⁸ Ва духтари хурдӣ низ писаре зоид, ва ўро Бин-Аммӣ ном ниҳод; ў то имрӯз падари банӣ-Аммӯн аст.

БОБИ БИСТУМ

Иброҳим дар Ҷарор сустӣ зоҳир менамояд.

20 Ва Иброҳим аз он ҷо сӯи замини ҷанубӣ кӯч кард, ва дар миёни Қодеш ва Шур маскан гирифт, ва дар Ҷарор манзил кард.

² Ва Иброҳим дар ҳаққи зани худ Соро гуфт: «Ў хоҳари ман аст». Ва Абималик подшоҳи Ҷарор одам фиристода, Сороро гирифт.

³ Ва Худо пеши Абималик дар хоби шаб омада, ба ў гуфт: «Инак, ту мемири аз боиси ин зан, ки гирифтаӣ; зеро ки вай зани шавҳардор аст».

⁴ Ва Абималик ҳанӯз ба вай наздикӣ накарда буд, ва гуфт: «Худоё! Наход ки халқи одилро низ бикӯшӣ?»

⁵ Магар ў ба ман нагуфт: „Вай хоҳари ман аст“? Худи вай ҳам гуфт: „Ў бародари ман аст“. Ба соддадилӣ ва покдастии худ ин корро кардам».

⁶ Ва Худо ба ў дар хоб гуфт: «Ман низ медонистам, ки ба соддадилии худ ин корро кардӣ, ва Ман низ туро нигоҳ доштам, то ки пеши Ман гуноҳкор нашавӣ; аз ин сабаб нагузоштам, ки ба вай даст бирасонӣ.

⁷ Ва акнун занро ба шавҳараш баргардон: зеро ки ў пайғамбар аст, ва барои ту дуо хоҳад гуфт, ва ту зинда хоҳӣ монд; вале агар барнагардонӣ, бидон, ки ту ва ҳар кӣ аз они туст, ҳатман хоҳед мурд».

⁸ Ва Абималик бомдодон бархоста, тамоми ғуломони худро хонд, ва ҳамаи ин суҳанонро ба самъашон расонд; ва ин одамон хеле ҳаросон шуданд.

⁹ Ва Абималик Иброҳимро хонда, ба ў гуфт: «Чӣ кор аст, ки ба мо кардӣ? Ба ту чӣ гуноҳ кардам, ки бар ман ва бар мамлакати ман гуноҳи азиме овардӣ? Корҳои накарданӣ ба ман кардӣ».

¹⁰ Ва Абималик ба Иброҳим гуфт: «Чиро дар назар доштӣ, ки ин корро кардӣ?»

¹¹ Ва Иброҳим гуфт: «Гумон кардам, ки худотарсӣ дар ин макон нест, ва аз боиси занам маро хоҳанд кушт.

¹² Ва дар ҳақиқат низ вай хоҳари ман аст: духтари падарам, аммо на духтари модарам; ва зани ман шуд.

¹³ Ва инак, ҳангоме ки Худо маро аз хонаи падарам ба роҳи мусофират андохт, ба вай гуфтам: эҳсон ки ба ман бояд бикунӣ, ин аст, ки ҳар ҷо биравем, дар ҳаққи ман бигӯӣ: „Ў бародари ман аст“».

¹⁴ Ва Абималик ғусфандон, ва говон, ва ғуломон, ва канизон гирифта, ба Иброҳим бахшид, ва занаш Сороро ба ў баргардонд.

¹⁵ Ва Абималик гуфт: «Инак, замини ман пеши туст; ҳар ҷо, ки писанди назарат афтад, сокин шав».

¹⁶ Ва ба Соро гуфт: «Инак, ҳазор сиккаи нуқра ба бародарат додам; инак, ин барои ту чашмбанд аст пеши ҳамаи касоне ки бо ту ҳастанд, ва пеши ҳама бегуноҳият исбот шуд».

¹⁷ Ва Иброҳим пеши Худо дуо гуфт, ва Худо Абималик, ва зани ў, ва канизони ўро шифо бахшид, ва онҳо зоён шуданд.

¹⁸ Зеро ки Худованд батни тамоми аҳли байти Абималикро аз боиси Соро, зани Иброҳим, саҳт баста буд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Таваллуд ёфтани Исҳоқ.

21 Ва Худованд Сороро, чунон ки гуфта буд, тафаққуд намуд; ва Худованд он чи ба Соро гуфта буд, ба амал овард.

² Ва Соро ҳомила шуда, ба Иброҳим дар пириаш писаре зоид, дар мӯҳлате ки Худо ба ў гуфта буд.

³ Ва Иброҳим писари мавлуди худро, ки Соро ба ў зоид, Исҳоқ ном ниҳод.

⁴ Ва Иброҳим писари худ Исҳоқро дар ҳаштрӯзагиаш хатна кард, чунон ки Худо ба ў фармуда буд.

⁵ Ва Иброҳим дар вақти таваллуди писараш Исҳоқ садсола буд.

⁶ Ва Соро гуфт: «Худо барои ман ханда сохт, ва ҳар кӣ бишнавад, ба ман ханда хоҳад кард».

⁷ Ва гуфт: «Кист, ки ба Иброҳим мегуфт: „Соро кӯдаконро хоҳад маконид“? Зеро ки писаре дар пириаш зоидаам».

⁸ Ва он писар калон шуд, ва ўро аз сина ҷудо карданд; ва дар рӯзе ки Исҳоқро аз сина ҷудо карданд, Иброҳим зиёфати калоне дод.

Ронда шудани Ҳоҷар ва писари вай.

⁹ Ва Соро дид, ки писари Ҳоҷари мисрӣ, ки ба Иброҳим зоида буд, ханда мекунад.

¹⁰ Ва ба Иброҳим гуфт: «Ин канизро бо писараш пеш кун; зеро ки писари ин каниз бо писари ман Исҳоқ ворис нахоҳад буд».

¹¹ Вале ин суҳан дар назари Иброҳим дар ҳаққи писараш хеле бад омад.

¹² Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Ин амр дар ҳаққи писарат ва канизат дар назари ту бад наояд; ҳар он чи Соро ба ту мегӯяд, ба суҳанаш ғӯш андоз; зеро ки насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳад шуд.

¹³ Ва аз писари каниз низ халқе ба вучуд меоварам, чунки ў насли туст».

¹⁴ Ва бомдодон Иброҳим бархост, ва нон ва машки обе гирифт, ва ба Ҳоҷар дода, бар китфи ў гузошт, ва ўро бо писар равона кард; ва ў бирафт, ва дар биёбони Беэр-Шобаъ роҳро гум кард.

¹⁵ Ва чун оби машк тамом шуд, писарро зери буттае гузошт.

¹⁶ Ва ба масофати тиррас дур рафта, дар рӯ ба рӯи вай нишаст, зеро ки гуфт: «Мурдани писарро набинам». Ва дар рӯ ба рӯи вай нишаста, овози худро баланд кард ва бигирист.

¹⁷ Ва Худо овози бачаро шунид; ва фариштаи Худо аз осмон Ҳоҷарро нидо карда, ба вай гуфт: «Эй Ҳоҷар, туро чӣ шуд? Натарс; зеро ки Худо овози бачаро аз он ҷо ки ҳаст, шунид.

¹⁸ Бархез ва писарро бардошта, дасташро бигир; зеро ки аз вай халқи азиме ба вучуд хоҳам овард».

¹⁹ Ва Худо чашмони ӯро воз кард, ва ӯ чоҳи обе дид, ва пеш рафта, машкро об пур кард, ва бачаро нӯшонид.

²⁰ Ва Худо бо он бача буд; ва ӯ калон шуда, сокини биёбон гашт; ва камонкаш шуд.

²¹ Ва дар биёбони Форон иқомат дошт; ва модараш зане аз замини Миср барои ӯ гирифт.

²² Ва воқеъ шуд дар он замон, ки Абималик бо Фикӯл, ки сипаҳсолори ӯ буд, ба Иброҳим рӯ оварда, гуфт: «Дар ҳар коре ки мекуни, Худо бо туст;

²³ Ва акнун барои ман дар ин ҷо ба Худо қасам ёд кун, ки ба ман ва ба набераву абераи ман осебе нахоҳӣ расонд, балки дар ҳаққи ман ва дар ҳаққи замине ки дар он манзил кардай, мувофиқи эҳсонӣ ки бо ту кардам, рафтор хоҳӣ кард».

²⁴ Ва Иброҳим гуфт: «Ман қасам ёд мекунам».

²⁵ Ва Иброҳим Абималикро мазаммат намуд аз боиси чоҳи обе ки ғуломони Абималик бо зӯрӣ гирифта буданд.

²⁶ Вале Абималик гуфт: «Намедонам, кист, ки ин корро кардааст, ту низ ба ман нагуфтаӣ; ман низ то имрӯз нашнидаам».

²⁷ Ва Иброҳим гӯсфандон ва говон гирифта, ба Абималик дод, ва ҳар ду иттифоқ бастанд.

²⁸ Ва Иброҳим ҳафт барраи модаро аз рама ҷудо кард.

²⁹ Ва Абималик ба Иброҳим гуфт: «Ин ҳафт барраи мода, ки дар ин ҷо ҷудо кардӣ, барои чист?»

³⁰ Гуфт: «Ин ҳафт барраи модаро аз дасти ман бигир, то барои ман шаҳодате бошад, ки ин чоҳро ман кандаам».

³¹ Аз ин сабаб он маконро Беэр-Шобаъ номид; зеро ки дар он ҷо ҳар дуяшон қасам ёд карданд.

³² Ва дар Беэр-Шобаъ иттифоқ бастанд; ва Абималик бо сипаҳсолори худ Фикӯл бархост, ва ба замини фалиштиён баргаштанд.

³³ Ва дар Беэр-Шобаъ ниҳолҳои газ шинонд, ва дар он ҷо исми Худованд Худои ҷовидониро хонд.

³⁴ Ва Иброҳим дар замини фалиштиён айёми зиёд чун мусофире зиндагӣ кард.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Ба қурбонӣ овардани Исҳоқ.

22 Ва воқеъ шуд баъд аз ин ҳодисот, ки Худо Иброҳимро озмуда, ба ӯ гуфт: «Эй Иброҳим!»

Гуфт: «Лаббай!»

² Ва гуфт: «Писари худро, ки ягонаи туст, ва ӯро дӯст медорӣ, яъне Исҳоқро бигир; ва ба замини Мӯриё бирав, ва дар он ҷо ӯро бар яке аз кӯҳҳои ки ба ту хоҳам гуфт, барои қурбонии сӯхтанӣ барор».

³ Ва Иброҳим бомдодон бархоста, хари худро зин кард, ва ду нафар аз ғуломбачагонаш ва Исҳоқ писарашро ҳамроҳи худ гирифт; ва ҳезум барои қурбонии сӯхтанӣ шикаст, ва бархоста, сӯи маконе ки Худо ба ӯ гуфт, равона шуд.

⁴ Дар рӯзи сеюм Иброҳим чашм андохта, он маконро аз дур дид.

⁵ Ва Иброҳим ба ғуломбачагони худ гуфт: «Шумо дар ин ҷо бо хар бимонед; ва ман бо писар ба он ҷо рафта, ибодат мекунам, ва назди шумо бармегардем».

⁶ Ва Иброҳим ҳезуми қурбонии сӯхтаниро гирифта, бар писари худ Исҳоқ бор кард; оташ ва кордро ба дасти худ гирифт, ва ҳар ду якҷоя равона шуданд.

⁷ Ва Исҳоқ ба падари худ Иброҳим сухан ронда, гуфт: «Эй падарам!» Гуфт: «Лаббай, писарам!» Гуфт: «Инак оташ ва ҳезум, пас барраи қурбонӣ куҷост?»

⁸ Ва Иброҳим гуфт: «Эй писарам, Худо барраи қурбониро барои Худ ҳозир хоҳад кард». Ва ҳар ду якҷоя рафтан гирифтанд.

⁹ Ва ба маконе ки Худо ба ӯ гуфт, расиданд; ва Иброҳим дар он ҷо қурбонгоҳе бино кард, ва ҳезумро чид, ва писари худ Исҳоқро баста, бар қурбонгоҳ болои ҳезум гузошт.

¹⁰ Ва Иброҳим дасти худро дароз карда, кордро гирифт, то ки писари худро забҳ кунад.

¹¹ Вале фариштаи Худованд аз осмон ӯро хонда, гуфт: «Иброҳим! Иброҳим!» Гуфт: «Лаббай!»

¹² Ва гуфт: «Дасти худро ба писар дароз накун ва ба ӯ чизе накун; зеро акнун донистам, ки ту аз Худо метарсӣ ва писари худро, ки ягонаи туст, аз Ман дарег надоштӣ».

¹³ Ва Иброҳим чашм андохта, дид: инак, дар қафо қўчқоре бо шохҳояш дар бешае андармон шудааст; ва Иброҳим рафта, қўчқорро гирифт, ва дар ивази писараш онро барои қурбонии сӯхтанӣ баровард.

¹⁴ Ва Иброҳим номи он маконро Адӯной-йирэ † хонд; бинобар ин то имрӯз гуфта мешавад: «Дар кӯҳи Худованд бояд ҳозир шавад».

Тасдиқ шудани аҳди Худо бо Иброҳим.

¹⁵ Ва дуҷумбора фариштаи Худованд Иброҳимро аз осмон хонд,

† Худованд ҳозир хоҳад кард.

¹⁶ Ва гуфт: «Ба Зоти Худ қасам ёд мекунам, мегӯяд Худованд, азбаски ту ин корро кардӣ ва писари худро, ки ягонаи туст, дарег надостӣ, —

¹⁷ Туро бисъёр баракат хоҳам дод ва насли туро бағоят афзун хоҳам кард, мисли ситорагони осмон ва мисли реге ки дар соҳили баҳр аст; ва насли ту шаҳрҳои душманони худро мусаххар хоҳад кард;

¹⁸ Ва ҳамаи халқҳои рӯи замин дар насли ту баракат хоҳанд хост, барои он ки ту ба овози ман гӯш додӣ».

¹⁹ Ва Иброҳим назди ғуломбачагони худ баргашт, ва онҳо бархоста, яққоя ба Беэр-Шобаъ равона шуданд; ва Иброҳим дар Беэр-Шобаъ иқомат кард.

²⁰ Ва воқеъ шуд баъд аз ин ҳодисот, ки ба Иброҳим хабар дода, гуфтанд: «Инак, Милко низ ба бародарат Нохӯр писарҳо зойд, ки инҳоянд:

²¹ Нахустзодаи ӯ Ус, бародараш Буз, Қамуил падари Арам,

²² Касад, Ҳазӯ, Филдош, Идлоф ва Батуил».

²³ Ва Батуил Ривқоро ба дуньё овард. Ҳамин ҳаштро Милко ба Нохӯр бародари Иброҳим зойд.

²⁴ Ва суррияти ӯ, ки Реумо ном дошт, вай низ Табах, Ҷаҳам, Таҳаш ва Маъқоро зойд.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Вафоти Соро ва дафни вай.

23 Ва айёми зиндагонии Соро саду бисту ҳафт сол буд: ин аст солҳои умри Соро.

² Ва Соро дар Қирьяи Арбаъ, ки ҳамон Ҳебрӯн бошад, дар замини Канъон мурд, ва Иброҳим омад, то ки барои Соро навҳа ва гирья кунад.

³ Ва Иброҳим аз пеши мурдаи худ бархост, ва ба фарзандони Ҳит сухан ронда, гуфт:

⁴ «Ман пеши шумо ғарибу мусофир ҳастам: мақбарае дар байни худ ба моликияти ман бидиҳед, то ки мурдаи худро аз пешам дафн кунам».

⁵ Ва фарзандони Ҳит ба Иброҳим ҷавоб дода, гуфтанд:

⁶ «Эй оғои мо, сухани моро бишнава: ту дар миёни мо амири Худо ҳастӣ; дар беҳтарин мақбараи мо мурдаи худро дафн кун; ҳеҷ кадоме аз мо мақбараи худро аз ту барои дафни мурдаат дарег нахоҳад дошт».

⁷ Ва Иброҳим бархоста, ба мардуми он замин, яъне ба фарзандони Ҳит таъзим намуд,

⁸ Ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Агар шумо розӣ бошед, ки мурдаи худро аз пешам дафн кунам, сухани маро бишнавед ва аз Афрӯн ибни Сӯҳар барои ман илтимос кунед,

⁹ То мағораи Макфелоро, ки аз они ӯст ва дар канори саҳрои ӯ воқеъ аст, ба ман бидиҳад, ба қимати пурра барои мақбара дар миёни шумо ба моликияти ман бидиҳад».

¹⁰ Ва Афрӯн дар миёни фарзандони Ҳит нишаста буд; ва Афрӯни ҳиттӣ дар самъи фарзандони Ҳит,

дар пеши ҳамае ки ба дарвозаи шаҳри ӯ медаромаданд, ба Иброҳим ҷавоб дода, гуфт:

¹¹ «Не, оғои ман, сухани маро бишнава: ин саҳроро ба ту медиҳам ва мағораро, ки дар он воқеъ аст, ба ту медиҳам, дар пеши назари фарзандони қавми худ онро ба ту медиҳам, мурдаи худро дафн кун».

¹² Ва Иброҳим пеши мардуми он замин таъзим намуд,

¹³ Ва дар самъи мардуми он замин ба Афрӯн сухан ронда, гуфт: «Агар ту ба гапам гӯш андозӣ, ман ба ту барои саҳро нуқра медиҳам: онро аз ман бигир, то ки мурдаи худро дар он ҷо дафн кунам».

¹⁴ Ва Афрӯн ба Иброҳим ҷавоб дода, гуфт:

¹⁵ «Эй оғои ман! Сухани маро бишнава: қимати замин чорсад сиқл [†] нуқра аст; ин дар миёни ману ту чист? Мурдаи худро дафн кун».

¹⁶ Ва Иброҳим сухани Афрӯнро шунида, он маблағро, ки дар самъи фарзандони Ҳит гуфта буд, яъне чорсад сиқл нуқраи роичулмуомиларо ба Афрӯн баркашида дод.

¹⁷ Ва саҳрои Афрӯн, ки дар назди Макфело, дар рӯ ба рӯи Мамре воқеъ аст, яъне саҳро ва мағораи он, бо ҳамаи дарахтоне ки дар он саҳро ва дар тамоми худуди гирду пеши он буд,

¹⁸ Ва моликияти Иброҳим мубаддал шуд дар пеши назари фарзандони Ҳит, яъне ҳамае ки ба дарвозаи шаҳри ӯ медаромаданд.

¹⁹ Ва пас аз ин Иброҳим зани худ Сороро дар мағораи саҳрои Макфело, дар рӯ ба рӯи Мамре, ки ҳамон Ҳебрӯн бошад, дар замини Канъон дафн кард.

²⁰ Ва он саҳро бо мағорое ки дар он воқеъ аст, аз ҷониби фарзандони Ҳит ба моликияти Иброҳим барои мақбара мубаддал шуд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Ривқо, арӯси Исҳоқ.

24 Ва Иброҳим пир ва солхӯрда шуд, ва Худованд Иброҳимро дар ҳар чиз баракат дод.

² Ва Иброҳим ба ғуломи худ, ки калони хонаи ӯ буда, тамоми дороии ӯро идора мекард, гуфт: «Дасти худро зери рони ман бигуздор,

³ Ва ба Худованд Худои осмон ва Худои замин туро қасам медиҳам, ки зане барои писарам аз духтарони канъониён, ки дар миёни онҳо иқомат дорам, нагирӣ;

⁴ Балки ба замини ман, ба зодгоҳи ман биравай, ва зане барои писарам Исҳоқ бигирӣ».

⁵ Ва ғулом ба ӯ гуфт: «Шояд, он зан розӣ нашавад, ки бо ман ба ин замин биёяд; оё писаратро ба заmine ки аз он берун омадаӣ, баргардонам?»

[†] сиқл — воҳиди пули қадимӣ, ки арзишаш аз рӯи вазнаш муайян карда мешуд. Мувофиқи маълумоти қадимӣ, дертар, дар давлати яҳудиён, дар давраи подшоҳии Шимъуни Макабӣ (асри 2 пеш аз милод), вазни сиқли нуқра 14,55 грамм ва сиқли тилло 16,37 грамм буд.

⁶ Ва Иброҳим ба ӯ гуфт: «Зинҳор, писари маро ба он ҷо барнагардонӣ.

⁷ Худованд Худои осмон, ки маро аз хонаи падарам ва аз замини зодгоҳам берун овард, ва ба ман сухан ронд, ва ба ман қасам ёд карда, гуфт, ки: „Ин заминро ба насли ту хоҳам дод“ — Ӯ фариштаи Худро пешопеши ту хоҳад фиристод, то ки зане барои писарам аз он ҷо бигирӣ.

⁸ Вале агар он зан ба омадан бо ту розӣ нашавад, аз ин қасами ман фориғ хоҳӣ буд; аммо, зинҳор, писарамро ба он ҷо барнагардонӣ».

⁹ Ва ғулом дасти худро зери рони оғои худ Иброҳим гузошт, ва дар ин хусус ба ӯ қасам ёд кард.

¹⁰ Ва ғулом даҳ шутур аз шутурони оғои худ гирифта, бирафт. Ва тамоми ганҷинаи оғояш дар дасти ӯ буд. Ва бархоста, сӯи Арам-наҳрайн, ба шаҳри Нохӯр бирафт.

¹¹ Ва шомгоҳ, вақте ки занон барои обкашӣ мебаромаданд, шутуронро дар беруни шаҳр назди чоҳи об ҷӯконид.

¹² Ва гуфт: «Эй Худованд, Худои оғоям Иброҳим! Имрӯз ба муродам бирасон, ва ба оғоям Иброҳим эҳсон бикун.

¹³ Инак, ман ба сари чашмаи об истодаам, ва духтарони аҳли ин шаҳр барои обкашӣ мебароянд;

¹⁴ Ва чунин бишавад, ки он духтаре ки ба вай гӯям: „Кӯзаи худро хам кун, то бинӯшам“, ва ӯ гӯяд: „Бинӯш, ва шутуронатро низ нӯшонам“, — ҳамон бошад, ки барои бандаи Худ Исҳоқ ихтиёр кардаӣ; ва аз рӯи ин бидонам, ки ба оғоям эҳсон кардаӣ».

¹⁵ Ва ӯ ҳанӯз суханашро тамои накарда буд, ва инак Ривқо, ки аз Батуил, писари Милко, зани Нохӯр, бародари Иброҳим, таваллуд шуда буд, берун омад, ва кӯзае бар китф дошт.

¹⁶ Ва он духтар бисъёр хушрӯӣ ва бокира буд, ва марде бо ӯ нахобида буд; ва сӯи чашма фуромад, ва кӯзаи худро пур карда, боло баромад.

¹⁷ Ва ғулом ба пешвози вай шитофта, гуфт: «Як ҷуръа об аз кӯзаи худ ба ман бинӯшон».

¹⁸ Гуфт: «Эй оғои ман, бинӯш!» Ва дарҳол кӯзаашро ба дасташ фуруварда, ӯро нӯшонид.

¹⁹ Ва чун аз нӯшониданаш фориғ шуд, гуфт: «Барои шутуронат низ об мекашам, то даме ки аз нӯшидан бозистанд».

²⁰ Ва дарҳол кӯзаи худро дар обхӯр холӣ кард, ва боз сӯи чоҳ ба обкашӣ бидавид, ва барои ҳамаи шутуринаш об кашид.

²¹ Ва он мард бо ҳайрат менигарист ва сукут мекард, то бидонад, ки оё Худованд сафари ӯро муваффақият бахшидааст ё не.

²² Ва ҳангоме ки шутурон аз нӯшидан бозистоданд, он мард ҳалқаи тиллои вазнаш ним сиқл, ва барои дастҳои вай ду дастпонаи вазнаш даҳ сиқл тиллоро гирифт,

²³ Ва гуфт: «Ту духтари кистӣ? Ба ман бигӯ; оё дар хонаи падарат ҷое барои мо ҳаст, то ки шабро гузаронем?»

²⁴ Ба ӯ гуфт: «Ман духтари Батуил, писари Милко, ҳастам, ки ӯро ба Нохӯр зоидааст».

²⁵ Ва боз ба ӯ гуфт: «Назди мо коҳу беда бисъёр аст, ва ҷой низ барои шабгузаронӣ».

²⁶ Ва он мард сачда намуд ва Худовандро ибодат кард,

²⁷ Ва гуфт: «Муборак аст Худованд, Худои оғоям Иброҳим, ки эҳсони Худро, ва вафои Худро аз оғоям дарег надошт! Ва чун дар роҳ будам, Худованд маро сӯи хонаи бародари оғоям ҳидоят намуд».

²⁸ Ва духтар давида рафта, ба аҳли байти модари худ воқеаро хабар дод.

²⁹ Ва Ривқоро бародаре буд, ки Лобон ном дошт. Ва Лобон назди он мард, сӯи чашма давида баромад.

³⁰ Ва ҳангоме ки он ҳалқаро, ва бар дастҳои хоҳараш он дастпонаҳоро дид, ва суханони хоҳари худ Ривқоро шунид, ки мегуфт: «Он мард ба ман чунин гуфт», — пеши мард омад, ва инак, ӯ назди шутурон ба сари чашма истодааст.

³¹ Ва гуфт: «Биё, эй мубораки Худованд! Чаро дар берун истодаӣ? Ман хонаро, ва манзили барои шутурон муҳайё кардам».

³² Ва он мард ба хона даромад, ва Лобон шутуронро воз кард, ва коҳу беда ба шутурон дод, ва об барои шустани пойҳояш ва пойҳои касоне ки ҳамроҳаш буданд.

³³ Ва хӯрок пеши ӯ ниҳоданд, вале гуфт: «То матлаби худро нагӯям, чизе намехӯрам». Гуфтанд: «Бигӯ».

³⁴ Ва гуфт: «Ман ғуломи Иброҳим ҳастам.

³⁵ Ва Худованд оғои маро бисъёр баракат додааст, ва ӯ бузург шудааст, ва гӯсфандону говон, нуқра ва тилло, ғуломону канизон, шутурону харон ба ӯ додааст.

³⁶ Ва зани оғоям Соро, баъд аз пир шуданаш, писаре ба оғоям зоид, ва ҳар чӣ ӯ дорад, ба вай додааст.

³⁷ Ва оғоям маро қасам дода, гуфт: „Зане барои писарам аз духтарони канъониён, ки дар заминашон иқомат дорам, нагирӣ;

³⁸ Балки ба хонаи падари ман ва назди хешу табори ман биравай, ва зане барои писарам бигирӣ“.

³⁹ Ва ба оғои худ гуфтам: „Шояд, он зан ҳамроҳи ман наояд“.

⁴⁰ Ба ман гуфт: „Худованд, ки пешаш роҳ меравам, фариштаи Худро бо ту хоҳад фиристод ва сафари туро муваффақият хоҳад бахшид, то ки зане барои писарам аз хешу табори ман ва аз хонаи падари ман бигирӣ.

⁴¹ Ҳамон вақт аз қасами ман фориғ хоҳӣ буд, ки назди хешу табори ман рафта бошӣ; ва агар онҳо ба ту надиханд, аз қасами ман фориғ хоҳӣ буд“.

⁴² Ва имрӯз ман ба сари чашма расидам, ва гуфтам: „Эй Худованд, Худои оғоям Иброҳим! Агар сафари маро, ки ба он рафта истодаам, бомуваффақият гардонӣ,

⁴³ Инак, ман ба сари ин чашмаи об истодаам, ва чунин бишавад, ки он духтаре ки барои обкашӣ барояд, ва ба вай ғӯям: «Маро аз кӯзаи худ як чуръа об бинӯшон»,

⁴⁴ Ва ба ман ғӯяд: «Ҳам ту бинӯш, ва ҳам барои шуторонат об мекашам», — вай ҳамон зане бошад, ки Худованд барои писари оғои ман ихтиёр кардааст».

⁴⁵ Ман ҳанӯз гуфтани инро дар дили худ тамом накарда будам, ва инак Ривқо бо кӯзае бар китфи худ берун омад ва сӯи чашма фуromaда, об кашид; ва ман ба вай гуфтам: „Як чуръа об ба ман бинӯшон“.

⁴⁶ Ва ӯ дарҳол кӯзаашро аз китфаш фуrowарда, гуфт: „Бинӯш; ба шуторони ту низ об медиҳам“. Ман ҳам нӯшидам, ба шуторон низ об дод.

⁴⁷ Ва аз вай пурсида, гуфтам: „Ту духтари кистӣ?“ Гуфт: „Духтари Батуил, писари Нохӯр, ки Милко ба ӯ зоид“. Ва ҳалқаро дар бинии вай ва дастпонаҳоро бар дастҳояш пӯшондам.

⁴⁸ Ва сачда намудам ва Худовандро ибодат кардам, ва Худованд, Худои оғои худ Иброҳимро муборак хондам, ки маро ба роҳи рост андохт, то ки духтари бародари оғои худро барои писараш бигирам.

⁴⁹ Ва акнун ба ман бигӯед, ки оё шумо мехоҳед ба оғои ман эҳсон ва вафо зоҳир намоед, ё не; ба ман бигӯед, то ки ман ба тарафи рост ё чап раҳсипор шавам».

⁵⁰ Ва Лобон ва Батуил дар ҷавоб гуфтанд: «Ин амр аз Худованд содир шудааст; мо ба ту чизе бад ё нек гуфта наметавонем.

⁵¹ Инак Ривқо пеши туст; бигир ва бирав; бигзор вай зани писари оғои ту шавад, чунон ки Худованд гуфтааст».

⁵² Ва чун ғуломи Иброҳим суханони онҳоро шунид, ба Худованд то замин сачда кард.

⁵³ Ва ғулом асбоби нуқра, ва асбоби тилло, ва либосҳоро берун оварда, ба Ривқо дод, ва ба бародар ва модари вай инъомҳои гаронбаҳо дод.

⁵⁴ Ва ӯ ва касоне ки ҳамроҳаш буданд, хӯрданд ва нӯшиданд, ва шабро гузаронданд. Ва бомдодон, чун бархостанд, ӯ гуфт: «Маро сӯи оғоям ҷавоб диҳед».

⁵⁵ Вале бародар ва модари вай гуфтанд: «Духтар бо мо даҳ рӯзе бимонад, ва баъд равона шавад».

⁵⁶ Ба онҳо гуфт: «Маро нигоҳ надоред; Худованд сафари маро муваффақият бахшид; маро ҷавоб диҳед, то ки назди оғои худ биравам».

⁵⁷ Ва гуфтанд: «Духтарро ҷеғ зада, пурсем, ки ӯ чӣ мегӯяд».

⁵⁸ Ва Ривқоро ҷеғ зада, ба вай гуфтанд: «Оё бо ин мард меравӣ?» Гуфт: «Меравам».

⁵⁹ Ва хоҳари худ Ривқоро, ва дояашро, ва ғуломи Иброҳимро, ва одамони ӯро ҷавоб доданд.

⁶⁰ Ва Ривқоро баракат дода, ба вай гуфтанд: «Эй хоҳари мо! Аз ту ҳазорон-ҳазор таваллуд ёбанд,

ва насли ту шаҳрҳои

душманони худро мусаххар намояд!»

⁶¹ Ва Ривқо ва канизонаш бархоста, ба шуторон савор шуданд, ва аз ақиби он мард равона шуданд; ва ғулом Ривқоро гирифта, бирафт.

⁶² Ва Исҳоқ аз Беэр-лаҳай-рӯй омад; зеро ки ӯ дар замини ҷануб иқомат дошт.

⁶³ Ва қариби шом Исҳоқ барои гаштугузор ба саҳро баромад; ва чашм андохта, дид, ки шуторон меоянд.

⁶⁴ Ва Ривқо чашм андохта, Исҳоқро дид, ва аз шутор фуromaда.

⁶⁵ Ва ба ғулом гуфт: «Ин мард кист, ки дар саҳро ба пешвози мо меояд?» Ва ғулом гуфт: «Ин оғои ман аст». Вай бурқаъро гирифта, рӯи худро пӯшонид.

⁶⁶ Ва ғулом ҳамаи корҳоеро, ки карда буд, ба Исҳоқ нақл намуд.

⁶⁷ Ва Исҳоқ вайро ба хаймаи модари худ Соро овард; ва Ривқоро гирифт: вай зани ӯ шуд, ва ӯ ба вай дил баст; ва Исҳоқ пас аз азои модари худ тасалли ёфт.

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Никоҳи Иброҳим бо Қатуру.

25 Ва Иброҳим боз зан гирифт, ки вай Қатуру ном дошт.

² Вай Зимрон, Ёқшон, Мадон, Мидьён, Ишбоқ ва Шуаҳро ба ӯ зоид.

³ Ва Ёқшон Шабо ва Дадонро ба дуньё овард. Ва писарони Дадон Ашуриим, Летушим ва Леумим буданд.

⁴ Ва писарони Мидьён Эфо, Эфар, Ханӯх, Абидоҳ ва Алдоо буданд. Ҳамаи инҳо писарони Қатуру буданд.

⁵ Ва Иброҳим ҳар он чи дошт, ба Исҳоқ дод.

⁶ Ва ба писарони сурриягоне ки Иброҳим дошт, Иброҳим тӯҳфаҳо дод, ва онҳоро, дар ҳини зиндагии худ, аз пеши писари худ Исҳоқ ба ҷониби шарқ, ба машриқзамин фиристод.

Вафоти Иброҳим.

⁷ Ва айёми солҳои умри Иброҳим, ки зиндагонӣ кард, саду ҳафтоду панҷ сол буд.

⁸ Ва Иброҳим вафот ёфт, ва дар мӯйсафедии некӯ, пиру солхӯрда шуда, аз дуньё чашм пӯшид, ва ба қавми худ пайваст.

⁹ Ва писаронаш Исҳоқ ва Исмоил ӯро дар мағораи Макфело, дар саҳрои Афрӯн ибни Сӯҳари ҳиттӣ, ки дар рӯ ба рӯи Мамре воқеъ аст, дафн карданд,

¹⁰ Дар саҳрое ки Иброҳим аз фарзандони Ҳит харида буд. Дар он ҷо Иброҳим ва занаш Соро мадфун шуданд.

¹¹ Баъд аз вафоти Иброҳим Худо писари ӯ Исҳоқро баракат дод; ва Исҳоқ назди Беэр-лаҳай-рӯй иқомат дошт.

Насли Исмоил.

¹² Ва ин аст насаби Исмоил писари Иброҳим, ки Ҳочари мисрӣ, канизи Соро, ба Иброҳим зоида буд.

¹³ Ва ин аст номҳои писарони Исмоил, номҳои онҳо мувофиқи насаби онҳо; нахустзодаи Исмоил Набойӯт, Қедор, Адбаил, Мибсом,

¹⁴ Мишмоъ, Думо, Массо,

¹⁵ Ҳадад, Темо, Ятур, Нофиш ва Қедмо.

¹⁶ Инҳоянд писарони Исмоил, ва ин аст номҳои онҳо, дар қасабаҳои онҳо ва дар айлоқҳои онҳо; дувоздаҳ амири қабилаҳои онҳо.

¹⁷ Ва солҳои зиндагонии Исмоил саду сию ҳафт сол буд; ва ӯ вафот ёфт, ва аз дунёе чашм пӯшид, ва ба қавми худ пайваст.

¹⁸ Ва онҳо аз Ҳавило то Шур, ки пеши Миср ба самти Ашшур воқеъ аст, иқомат доштанд; ҷудо аз Ҳамаи бародарони худ маскан гирифта буданд.

Насли Исҳоқ.

¹⁹ Ва ин аст насаби Исҳоқ писари Иброҳим; Иброҳим Исҳоқро ба дунё овард.

²⁰ Ва Исҳоқ чилсола буд, ки Ривқо духтари Батуили арамай ва хоҳари Лобони арамиро аз Фаддони Арам барои худ ба занӣ гирифт.

²¹ Ва Исҳоқ пеши Худованд дар ҳаққи зани худ зорию илтиҷо кард, чунки вай бенасл буд; ва Худованд илтиҷои ӯро қабул кард, ва занаш Равқо ҳомила шуд.

²² Ва писарон дар батни вай чунбиш мекарданд, ва гуфт: «Агар чунин бошад, ин ба ман барои чист?» Ва рафт, то ки аз Худованд бипурсад.

²³ Ва Худованд ба вай гуфт:

«Ду қабила дар батни ту ҳастанд, ва ду қавм аз шиками ту ҷудо шаванд; ва қавме аз қавме зӯр барояд, ва калонӣ ба хурдӣ хизмат кунад».

Таваллуд ёфтани Эсов ва Яъқуб.

²⁴ Ва моҳу рӯзаш пур шуда, вақти зоиданаш расид, ва инак экизак дар шиками вай буд.

²⁵ Ва нахустин сурхранг берун омад, тамоми баданаш мисли пӯстин пашмнок буд, ва ӯро Эсов ном ниҳоданд.

²⁶ Ва баъд аз он бародараш берун омад, ва пошнаи Эсовро ба дасти худ гирифта буд; ва ӯро Яъқуб ном ниҳоданд. Ва дар вақти таваллуди онҳо Исҳоқ шастсола буд.

Эсов нахустзодагии худро мефурӯшад.

²⁷ Ва бачаҳо калон шуданд, ва Эсов сайёди моҳир ва марди саҳрой шуд, вале Яъқуб — марди ҳалими хайманишин.

²⁸ Ва Исҳоқ Эсовро дӯст медошт, чунки сайди ӯ ба муддаои табъаш буд; вале Ривқо Яъқубро дӯст медошт.

²⁹ Боре Яъқуб ош мепухт, ва Эсов лакот аз гуруснагӣ аз саҳро омад.

³⁰ Ва Эсов ба Яъқуб гуфт: «Аз ин оши сурх барои хӯрданам бидеҳ, зеро ки аз гуруснагӣ лакот шудаам». Аз ин сабаб ӯро Адӯм † номиданд.

³¹ Ва Яъқуб гуфт: «Аввал нахустзодагии худро ба ман бифрӯш».

³² Ва Эсов гуфт: «Инак, ман ба мурдан расидаам, ва аз ин нахустзодагӣ ба ман чӣ фоида?»

³³ Ва Яъқуб гуфт: «Ҳозир ба ман қасам ёд кун». Ва ба ӯ қасам ёд кард, ва нахустзодагии худро ба Яъқуб фурӯхт.

³⁴ Ва Яъқуб ба Эсов нон ва оши адас дод; ва ӯ хӯрд, ва нӯшид, ва бархоста, бирафт; ба ҳамин тариқ Эсов нахустзодагии худро хор дид.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Аҳде ки бо Иброҳим баста шудааст,

ба Исҳоқ мегузарад.

26 Ва қаҳтиёе дар он замин рӯй дод, ба замми он қаҳтиё аввал, ки дар айёми Иброҳим рӯй дода буд; ва Исҳоқ назди Абималик подшоҳи филиштиён ба Ҷарор рафт.

² Ва Худованд бар ӯ зоҳир гардида, гуфт: «Ба Миср нарав, балки дар замин ки ба ту бигӯям, маскан гир.

³ Дар ин замин мусофират кун; ва бо ту хоҳам буд, ва туро баракат хоҳам дод; зеро ки ба ту ва ба насли ту Ҳамаи ин заминҳоро хоҳам дод, ва қасамеро, ки ба падарат Иброҳим ёд кардаам, бо ҷо хоҳам овард.

⁴ Ва насли туро мисли ситорагони осмон афзун хоҳам кард; ва Ҳамаи ин заминҳоро ба насли ту хоҳам дод; ва дар насли ту Ҳамаи халқҳои рӯи замин баракат хоҳанд хост,

⁵ Ба хотири он ки Иброҳим ба овози Ман гӯш дод ва он чиро, ки ба риоя карданаш амр фармуда будам: аҳкоми Маро, фароизи Маро ва қонунҳои Маро риоя кард».

Маъсияти Исҳоқ.

⁶ Ва Исҳоқ дар Ҷарор маскан гирифт.

⁷ Ва мардуми он макон аз ӯ дар бораи занаш пурсиданд, ва ӯ гуфт: «Вай хоҳари ман аст», зеро тарсид бигӯяд: «Зани ман аст», мабодо, гуфт ба дилаш, мардуми ин ҷо маро аз барои Ривқо бикушанд, чунки вай хушрӯй аст.

⁸ Ва чун муддати дарозе ӯ дар он ҷо истиқомат кард, чунин воқеъ шуд, ки Абималик, подшоҳи филиштиён, аз тиреза назар афканда, дид, ки инак Исҳоқ бо зани худ Ривқо ишқбозӣ мекунад.

⁹ Ва Абималик Исҳоқро хонда, гуфт: «Ҳамоно, вай зани туст, пас чаро гуфти: „Хоҳари ман аст“?» Ва

† Сурх.

Исҳоқ ба ӯ гуфт: «Ба он сабаб гуфтам, ки мабодо барои вай бимирам».

¹⁰ Ва Абималик гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ба мо кардӣ? Қариб буд, ки яке аз халқ бо занат ҳамхоб шавад, ва ту бар мо гуноҳе меовардӣ».

¹¹ Ва Абималик ба тамоми халқ амр фармуда, гуфт: «Касе ки ба ин одам ва ба зани ӯ дасти тааддӣ дароз кунад, гирифтори марг хоҳад шуд».

¹² Ва Исҳоқ дар он замин зироат кард, ва дар он сол садчандон ҳосил бардошт: Худованд ӯро баракат дод.

¹³ Ва ин мард бузург шуд, рафта-рафта бузург шудан гирифт, то ба дараҷае ки бағоят бузург шуд.

¹⁴ Ва ӯро рамаҳои гӯсфандон ва рамаҳои говон, ва ғулумону канизони зиёде буд, ва фалиштиён ба ӯ ҳасад бурданд.

¹⁵ Ва ҳамаи чоҳроеро, ки ғулумони падараш дар айёми падараш Иброҳим қанда буданд, фалиштиён бастанд ва аз хок пур карданд.

¹⁶ Ва Абималик ба Исҳоқ гуфт: «Аз назди мо бирав, зеро ки аз мо хеле пурзӯртар шудай».

Исҳоқ чоҳ меканад.

¹⁷ Ва Исҳоқ аз он ҷо бирафт, ва дар водии Царор фуруд омад, ва дар он ҷо маскан гирифт.

¹⁸ Ва чоҳҳои обро, ки дар айёми падараш Иброҳим қанда буданд, ва фалиштиён онҳоро баъд аз вафоти Иброҳим баста буданд, Исҳоқ аз сари нав қанд, ва ба онҳо ҳамон номҳоро дод, ки падараш ба онҳо дода буд.

¹⁹ Ва ғулумони Исҳоқ дар он водӣ ҳафра заданд, ва чоҳи оби зиндае дар он ҷо ёфтанд.

²⁰ Ва чӯпонҳои Царор бо чӯпонҳои Исҳоқ қанҷол карда, гуфтанд: «Ин об аз они мост». Ва ӯ он чоҳро Эсақ † номид, зеро ки бо ӯ баҳс карданд.

²¹ Ва чоҳи дигаре қанданд; барои он низ қанҷол карданд; ва ӯ онро Ситно †† номид.

²² Ва аз он ҷо кӯч карда, чоҳи дигаре қанд, ва барои он қанҷол накарданд; ва ӯ онро Раҳубут ‡ номид, гуфт, ки акнун Худованд маро вусъат дод, ва мо дар замин борвар хоҳем шуд.

²³ Ва аз он ҷо ба Беэр-Шобаъ омад.

²⁴ Ва дар ҳамон шаб Худованд бар ӯ зоҳир гардида, гуфт:

«Ман Худои падарат Иброҳим ҳастам; натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам, ва туро баракат медиҳам, ва насли туро, ба хотири бандаи Худ Иброҳим, афзун хоҳам кард».

²⁵ Ва қурбонгоҳе дар он ҷо бино кард, ва исми Худовандро хонд, ва хаймаи худро дар он ҷо барафрошт, ва ғулумони Исҳоқ чоҳе дар он ҷо қанданд.

²⁶ Ва Абималик ҳамроҳи Аҳузат, ки яке аз ёронаш буд, ва Фикӯл, ки сипаҳсолораш буд, аз Царор назди ӯ омад.

²⁷ Ва Исҳоқ ба онҳо гуфт: «Чаро назди ман омадед, дар сурате ки бо ман адоват карда ва маро аз назди худ ронда будед?»

²⁸ Гуфтанд: «Кушоду равшан дидем, ки Худованд бо туст, бинобар ин гуфтем: қасаме дар миёни мову ту бошад, ва аҳде бо ту бибандем,

²⁹ То ки ба мо бадӣ накунӣ, чунон ки ба ту осебе нарасондем, балки ба ту фақат некӣ кардем ва туро ба саломатӣ фиристодем, ва акнун ту мубораки Худованд ҳастӣ».

³⁰ Ва ӯ барои онҳо зиёфате барпо намуд, ва онҳо хӯрданд ва нӯшиданд.

³¹ Ва бомдодон бархоста, ба якдигар қасам ёд карданд; ва Исҳоқ бо онҳо видеоъ намуд, ва онҳо аз пешӣ ӯ ба саломатӣ рафтанд.

³² Ва дар он рӯз чунон воқеъ шуд, ки ғулумони Исҳоқ омада, ӯро аз он чоҳе ки меканданд, хабар дода, гуфтанд: «Об ёфтем».

³³ Ва ӯ онро Шибъо номид. Аз ин сабаб он шаҳр то имрӯз Беэр-Шобаъ ном дорад.

³⁴ Ва чун Эсов чилсола буд, Яҳудит духтари Беэри хиттӣ ва Босмат духтари Элӯни хиттиро ба занӣ гирифт.

³⁵ Ва онҳо сабаби ғаму ғуссаи Исҳоқ ва Ривқо буданд.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Баракате ки ба воситаи фиреб ба даст оварда шудааст.

27 Ва чун Исҳоқ пир шуд, ва чашмонаш аз дидан оқиз гашта буд, писари калонии худ Эсовро ҷеғ зада, гуфт: «Писарам!» Вай ба ӯ гуфт: «Лаббай!»

² Ва ӯ гуфт: «Инак, пир шудаам; ва рӯзи аҷали худро намедонам;

³ Ва акнун асбоби худро, тирдон ва камони худро гирифта, ба саҳро бирав, ва нахчире барои ман бигир,

⁴ Ва таоме барои ман, чунон ки дӯст медорам, тайёр карда биёр, то ки бихӯрам, ва ҷони ман, пеш аз мурданам, туро баракат диҳад».

⁵ Вақте ки Исҳоқ ба писари худ Эсов гап мезад, Ривқо шунид. Ва Эсов ба саҳро рафт, то ки нахчире сайд карда биёрад;

⁶ Ва Ривқо ба писари худ Яъқуб гуфт: «Инак, падаратро шунидам, ки бародарат Эсовро хонда, мегуфт:

⁷ „Барои ман нахчире оварда, таоме тайёр кун, то ки онро бихӯрам ва пеш аз мурданам туро пешӣ Худованд баракат диҳам“.

⁸ Ва акнун, писарам, сухани маро бишнава дар он ҷо ки ман туро амр мефармоям:

⁹ Сӯи рама бирав ва аз он ҷо барои ман ду бузғолаи хубе бигир; ва ман аз онҳо таоме барои падарат, чунон ки ӯ дӯст медорад, тайёр мекунам;

¹⁰ Ва онро назди падарат мебарӣ, ва ӯ мехӯрад, то ки туро пеш аз мурданаш баракат диҳад».

† Баҳс. †† Тӯҳмат. ‡ Вусъат.

¹¹ Ва Яъқуб ба модари худ Ривқо гуфт: «Бародарам Эсов марди мӯйдор аст, лекин ман марди бемӯй ҳастам.

¹² Шояд, падарам маро ламс намояд; ва ман дар назараш мисли ҳилагаре бошам, ва дар ивази баракат лаънат бар худ оварам».

¹³ Ва модараш ба ӯ гуфт: «Лаънати ту бар ман бод, писарам! Фақат сухани маро бишнава, ва рафта, барои ман бигир».

¹⁴ Ва ӯ рафт, ва гирифт, ва ба модари худ овард; ва модараш таоме тайёр кард, чунон ки падараш дӯст медошт.

¹⁵ Ва Ривқо либоси бошукӯҳи писари калонии худ Эсовро, ки назди ӯ дар хона буд, гирифта, ба писари хурдии худ Яъқуб пӯшонид;

¹⁶ Ва пӯсти бузғолаҳоро бар дастҳо ва гардани бемӯи ӯ баст;

¹⁷ Ва таом ва нонро, ки тайёр карда буд, ба дасти писари худ Яъқуб дод.

¹⁸ Ва ӯ назди падари худ омада, гуфт: «Падарам!» Гуфт: «Лаббай! Ту кистӣ, писарам?»

¹⁹ Ва Яъқуб ба падари худ гуфт: «Ман нахустодаи ту Эсов ҳастам; он чи ба ман фармудӣ, кардам; бархез, бинишин ва аз нахҷири ман бихӯр, то ки ҷонат маро баракат диҳад».

²⁰ Ва Исҳоқ гуфт: «Чӣ гуна ин қадар зуд ёфтӣ, писарам?» Гуфт: «Чунки Худованд Худои ту ба ман расонд».

²¹ Ва Исҳоқ ба Яъқуб гуфт: «Наздик биё, ман туро ламс мекунам, писарам, оё ту писари ман Эсов ҳастӣ, ё не?»

²² Ва Яъқуб ба падари худ Исҳоқ наздик омад; ва ӯро ламс карда, гуфт: «Овоз — овози Яъқуб, аммо дастҳо — дастҳои Эсов».

²³ Ва ӯро нашнохт, зеро ки дастҳояш мисли дастҳои бародараш Эсов мӯйдор буд; ва ӯро баракат дод.

²⁴ Ва гуфт: «Оё ту писари ман Эсов ҳастӣ?» Гуфт: «Манам».

²⁵ Ва гуфт: «Наздики ман биёр, ман аз нахҷири писари худ мехӯрам, то ки ҷонам туро баракат диҳад». Ва наздики ӯ овард, ва ӯ бихӯрд; ва шароб барояш овард, ва ӯ нӯшид.

²⁶ Ва падараш Исҳоқ ба вай гуфт: «Наздик биё ва маро бибӯс, писарам».

²⁷ Ва наздик омад ва ӯро бӯсид; ва роиҳаи либоси ӯро шамида, ӯро баракат дод ва гуфт:

«Инак, роиҳаи писари ман мисли роиҳаи саҳроест, ки Худованд онро баракат додааст.

²⁸ Ва туро Худо аз шабнами осмон ва аз фарбеҳии замин ва аз фаровонии ғалла ва шираи ангур ато фармояд.

²⁹ Қавмҳо ба ту хизмат кунанд, ва қабिलाҳо ба ту таъзим намоянд; бар бародарони худ ҳукмфармо шавӣ, ва фарзандони модарат ба ту таъзим намоянд;

ҳар кӣ туро лаънат хонад — малъун бод; ҳар кӣ туро муборак хонад — муборак бод!»

Пушаймони Эсов суде надорад.

³⁰ Ва чун Исҳоқ баракат додани Яъқубро ба итмом расонд, ва чун Яъқуб аз пеши падари худ Исҳоқ берун рафт, бародараш Эсов аз шикори худ омад.

³¹ Ва ӯ низ таом тайёр кард, ва назди падари худ оварда, ба падари худ гуфт: «Бархез, падарам, ва аз нахҷири писари худ бихӯр, то ки ҷонат маро баракат диҳад».

³² Ва падараш Исҳоқ ба ӯ гуфт: «Ту кистӣ?» Гуфт: «Ман писари ту, нахустодаи ту, Эсов ҳастам».

³³ Ва Исҳоқро раъшаи бузурге фаро гирифта, ба ларзиш овард, ва ӯ гуфт: «Пас он кӣ буд, ки нахҷир сайд карда, бароям овард, ва пеш аз омадани ту аз ҳамааш хӯрдм, ва ӯро баракат додам? Ва ӯ муборак хоҳад буд!»

³⁴ Чун Эсов суханони падари худро шунид, фиғони баланд ва бениҳоят талхе кашида, ба падари худ гуфт: «Маро низ баракат деҳ, падарам!»

³⁵ Гуфт: «Бародарат бо ҳила омада, баракати туро гирифт».

³⁶ Ва гуфт: «Беҳуда нест, ки ӯро Яъқуб ном ниҳодаанд; ду дафъа ӯ маро фиреб дод — аввал нахустодагии маро гирифт ва инак, акнун баракати маро гирифтааст». Ва гуфт: «Оё барои ман баракате нигоҳ надоштӣ?»

³⁷ Ва Исҳоқ ба Эсов ҷавоб дода, гуфт: «Инак, ӯро бар ту ҳукмфармо сохтам, ва ҳамаи бародаронашро ғулумони ӯ гардондам, ва ғалла ва шираи ангурро ба ӯ бахшидам; пас, барои ту, писарам, чӣ кунам?»

³⁸ Ва Эсов ба падари худ гуфт: «Наход ки ҳамин як баракатро доштӣ, падарам? Маро низ баракат деҳ, падарам!» Ва Эсов овози худро баланд карда, гирифт.

³⁹ Ва падараш Исҳоқ ба ӯ ҷавоб дода, гуфт: «Инак, истиқомати ту аз фарбеҳии замин ва аз шабнами осмон аз боло хоҳад буд;

⁴⁰ Ва ба шамшерат хоҳӣ зист, ва ба бародари худ хизмат хоҳӣ кард; ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки муҳолифат намоӣ ва юғи ӯро аз гардани худ дур андозӣ».

⁴¹ Ва Эсов ба Яъқуб ба сабаби он баракате ки падараш ӯро дода буд, кина варзид; ва Эсов дар дили худ гуфт: «Айёми навҳагарӣ барои падарам наздик аст, ва он гоҳ бародари худ Яъқубро хоҳам кушт».

⁴² Ва Ривқо аз суханони писари калонии худ Эсов огоҳӣ ёфт; ва кас фиристода, писари хурдии худ Яъқубро хонд, ва ба ӯ гуфт: «Инак, бародарат Эсов осоиши хотир аз он дорад, ки туро бикушад.

⁴³ Ва акнун, писарам, сухани маро бишнава ва бархоста, назди бародарам Лобон ба Ҳоррон бигрез;

⁴⁴ Ва муддате назди ӯ бимон, то хашми бародарат таскин ёбад,

⁴⁵ То ғазаби бародарат аз ту баргардад, ва он чи дар ҳаққи вай кардӣ, фаромӯш кунад. Ва он гоҳ кас фиристода, туро аз он ҷо меоварам. Чаро аз ҳар дуи шумо дар як рӯз маҳрум шавам?»

⁴⁶ Ва Ривқо ба Исҳоқ гуфт: «Аз дасти духтарони ҳиттӣ аз ҷон безор шудаам; агар Яъқуб зане аз духтарони ҳиттӣ, мисли ононе ки духтарони ин заминанд, бигирад, ба ман зиндагӣ чӣ лозим аст?»

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Яъқуб дар Байт-Ил. Аҳде ки Худо бо Иброҳим бастааст,

ба ӯ мегузарад.

28 Ва Исҳоқ Яъқубро хонд, ва ӯро баракат дод, ва ӯро амр фармуда, гуфт: «Зане аз духтарони Канъон нагир.

² Бархоста, ба Фаддони Арам, ба хонаи падари модарат Батуил бирав, ва аз он ҷо зане барои худ аз духтарони Лобон, бародари модарат бигир.

³ Ва Худои Қодир туро баракат диҳад, ва туро борвар ва афзун гардонад, ва аз ту қавмҳои бисёр ба вучуд оянд;

⁴ Ва баракати Иброҳимро ба ту диҳад, ба ту ва ба насли ту бо ту, то ки вориси замини мусофирати худ шавӣ, ки Худо онро ба Иброҳим додааст».

⁵ Ва Исҳоқ Яъқубро равона кард, ва ӯ ба Фаддони Арам назди Лобон ибни Батуили арамӣ, бародари Ривқо, модари Яъқуб ва Эсов, равона шуд.

⁶ Ва Эсов дид, ки Исҳоқ Яъқубро баракат дод, ва ӯро ба Фаддони Арам равона кард, то ки аз он ҷо зане барои худ бигирад, ва дар вақти баракат доданаш ба вай амр фармуда, гуфт, ки «зане аз духтарони Канъон нагир»;

⁷ Ва Яъқуб ба сухани падару модари худ даромада, ба Фаддони Арам равона шуд;

⁸ Ва Эсов дид, ки духтарони Канъон дар назари падараш Исҳоқ писандида нестанд;

⁹ Ва Эсов назди Исмоил рафт, ва Маҳалат, духтари Исмоил ибни Иброҳимро, ки хоҳари Набойӯт буд, илова бар заноне ки дошт, ба занӣ гирифт.

¹⁰ Ва Яъқуб аз Беэр-Шобаъ баромада, сӯи Ҳоррон равона шуд,

¹¹ Ва ба маконе расида, дар он ҷо шабро гузаронд, зеро ки офтоб ғуруб карда буд. Ва яке аз сангҳои он ҷоро гирифта, зери сари худ гузошт, ва дар ҳамон ҷо хобид.

Рӯёи нардбон.

¹² Ва хобе дид, ки инак, нардбоне бар замин истодааст, ва сараш ба осмон мерасад; ва инак, фариштагони Худо бар он мебароянд ва мефуриянд.

¹³ Ва инак, Худованд бар он истодааст, ва мегӯяд: «Манам Худованд, Худои Иброҳим падарат ва

Худои Исҳоқ. Ин заминро, ки ту бар он хобидаӣ, ба ту ва ба насли ту медиҳам.

¹⁴ Ва насли ту мисли ғубори замин хоҳад буд; ва ба мағриб, ва машриқ, ва шимол, ва ҷануб паҳн хоҳӣ шуд; ва дар ту ва дар насли ту ҳамаи қабिलाҳои рӯи замин баракат хоҳанд хост.

¹⁵ Ва инак, Ман бо ту ҳастам; ва туро дар ҳар ҷое ки равӣ, муҳофизат намоям; ва туро ба ин замин баргардонам; зеро то он чиро, ки ба ту гуфтам, ба ҷо наоварам, туро тарк накунам».

¹⁶ Ва Яъқуб аз хоби худ бедор шуд ва гуфт: «Ба ростӣ Худованд дар ин макон аст, ва ман надонистаам».

¹⁷ Ва ҳаросон шуда, гуфт: «Ин чӣ макони воҳиманокест! Ин нест чизи дигаре, ҷуз хонаи Худо, ва ин аст дарвозаи осмон».

¹⁸ Ва бомдодон Яъқуб бархост, ва он сангеро, ки зери сари худ гузошта буд, гирифт, ва мисли сутуне рост монд, ва равшан бар сари он рехт.

¹⁹ Ва он маконро Байт-Ил † номид; вале номи он шаҳр аввал Луз буд.

²⁰ Ва Яъқуб назр карда, гуфт: «Агар Худо бо ман бошад, ва маро дар ин роҳ, ки меравам, муҳофизат намояд, ва ба ман нон барои хӯрдан ва либос барои пӯшидан диҳад,

²¹ Ва ман ба саломатӣ ба хонаи падарам баргардам, — Худованд Худои ман хоҳад буд,

²² Ва ин санг, ки мисли сутуне рост мондам, хонаи Худо хоҳад буд; ва ҳар он чи Ту ба ман бидиҳӣ, даҳъякашро ба Ту хоҳам дод».

БОБИ БИСТУ НӢҲУМ

Яъқуб дар Ҳоррон.

29 Ва Яъқуб ба роҳ даромада, ба замини аҳли машриқ равона шуд.

² Ва дид, ки инак, дар саҳро ҷоҳе ҳаст, ва дар гирду пешаш се рамаи ғусфандон хобидааст; зеро ки аз он ҷоҳ рамаҳоро об медоданд; ва санги калоне бар даҳани ҷоҳ буд.

³ Ва чун ҳамаи рамаҳо дар он ҷо ҷамъ мешуданд, сангро аз даҳани ҷоҳ ғалтонида, рамаҳоро об медоданд; ва пас аз ин боз сангро дар ҷои он, ба даҳани ҷоҳ мегузоштанд.

⁴ Ва Яъқуб ба онҳо гуфт: «Бародаронам, шумо аз кучӯед?» Гуфтанд: «Мо аз Ҳорронем».

⁵ Ба онҳо гуфт: «Оё Лобон ибни Нохӯрро мешиносед?» Гуфтанд: «Мешиносем».

⁶ Ба онҳо гуфт: «Оё вай саломат аст?» Гуфтанд: «Саломат аст; инак, духтараш Роҳел бо рама меояд».

⁷ Гуфт: «Инак, рӯз ҳанӯз равшан аст; вақти ҷамъ кардани чорво нест; рамаҳоро об диҳед, ва рафта, чаронед».

⁸ Гуфтанд: «Наметавонем, то даме ки ҳамаи рамаҳо ҷамъ шаванд, ва сангро аз даҳани ҷоҳ биғалтонанд; он гоҳ рамаро об медиҳем».

† Хонаи Худо.

⁹ Ҳанӯз бо онҳо гап зада истода буд, ки Роҳел бо рамаи падари худ омад, зеро ки ӯ онро мечаронид.

¹⁰ Ва чун Яъқуб Роҳел духтари тағои худ Лобон ва рамаи тағои худ Лобонро дид, Яъқуб наздик шуда, сангро аз даҳани чоҳ ғалтонид ва рамаи тағои худ Лобонро об дод.

¹¹ Ва Яъқуб Роҳелро бӯсид ва овози худро баланд карда, гирифт.

¹² Ва Яъқуб Роҳелро огоҳ намуд, ки ӯ қияни падари вай ва писари Ривқо мебошад. Роҳел тозон рафта, падари худро огоҳ кард.

¹³ Ва чун Лобон хабари хоҳарзодаи худ Яъқубро шунид, ба пешвозаш шитофт, ва ӯро дар оғӯш гирифта, бӯсид, ва ба хонаи худ овард; ва ӯ ҳамаи ин гапҳоро ба Лобон ҳикоят кард.

¹⁴ Ва Лобон ба ӯ гуфт: «Дар ҳақиқат ту устухон ва гӯшти ман ҳастӣ». Ва назди вай муддати як моҳ истод.

¹⁵ Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Азбаски хеши ман ҳастӣ, ба ман муфт хизмат мекуни магар? Ба ман бигӯй, ки муздат чист?»

¹⁶ Ва Лобон ду духтар дошт; номи калони Леё ва номи хурдӣ Роҳел буд.

¹⁷ Ва чашмони Леё заиф буд, вале Роҳел хушандом ва хушрӯй буд.

¹⁸ Ва Яъқуб ба Роҳел дил баста буд, ва гуфт: «Барои духтари хурдиат Роҳел ба ту ҳафт сол хизмат мекунам».

¹⁹ Ва Лобон гуфт: «Ҷӯро ба ту бидиҳам беҳтар аст аз он ки ба марди дигаре бидиҳам; назди ман бимон».

²⁰ Ва Яъқуб барои Роҳел ҳафт сол хизмат кард, ва онҳо ба назараш мисли якчанд рӯз намуданд, чунки варо дӯст медошт.

²¹ Ва Яъқуб ба Лобон гуфт: «Занамро ба ман бисупор, зеро мӯҳлати ман пур шуд, то ки бо вай бихобам».

²² Ва Лобон ҳамаи мардуми он ҷоро даъват намуда, базме орошт.

²³ Вале шомгоҳ духтари худ Леёро гирифта, пеши ӯ овард; ва ӯ бо вай хобид.

²⁴ Ва Лобон канизи худ Зилфоро ба духтари худ Леё ба канизӣ дод.

²⁵ Ва бомдодон маълум шуд, ки ин Леё будааст. Ва ба Лобон гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ба ман кардӣ? Магар барои Роҳел назди ту хизмат накардам? Чаро маро фиреб додӣ?»

²⁶ Ва Лобон гуфт: «Дар макони мо чунин намекунамд, ки хурдири аз калонӣ пештар бидиҳанд».

²⁷ Ҳафтаи тӯи арӯсии инро тамои кун, ва хурдири низ ба ту медиҳам, ба бадали хизмате ки назди ман боз ҳафт соли дигар бикунӣ».

²⁸ Ва Яъқуб чунин кард; ва ҳафтаи варо тамои кард. Ва Лобон духтари худ Роҳелро ба ӯ ба занӣ дод.

²⁹ Ва Лобон канизи худ Билҳоро ба духтари худ Роҳел ба канизӣ дод.

³⁰ Ва бо Роҳел низ хобид, ва Роҳелро аз Леё бештар дӯст медошт; ва боз ҳафт соли дигар назди Лобон хизмат кард.

³¹ Ва чун Худованд дид, ки Леё номаҳбуб аст, батни ӯро кушод, вале Роҳел нозой монд.

³² Ва Леё ҳомила шуда, писаре зоид, ва ӯро Реубен ном ниҳод, зеро гуфт: «Худованд мусибати маро дид, ва акнун шавҳарам маро дӯст хоҳад дошт».

³³ Ва бори дигар ҳомила шуда, писаре зоид, ва гуфт: «Зеро Худованд шунид, ки ман номаҳбуб ҳастам, ва инро низ ба ман бахшид». Ва ӯро Шимъун номид.

³⁴ Ва боз ҳомила шуда, писаре зоид, ва гуфт: «Акнун, ин дафъа, шавҳарам бо ман хоҳад пайваст, зеро ки ба вай се писар зоидам». Бинобар ин ӯро Левӣ ном ниҳод.

³⁵ Ва боз ҳомила шуда, писаре зоид, ва гуфт: «Ин дафъа Худовандро ҳамд меғӯям». Бинобар ин ӯро Яҳудо номид. Ва аз зоидан монд.

БОБИ СИЮМ

Осудаҳолии Яъқуб.

30 Ва Роҳел дид, ки ба Яъқуб назоид, ва Роҳел ба хоҳари худ ҳасад бурд, ва ба Яъқуб гуфт: «Ба ман фарзанд бидеҳ; вагар на, мемирам».

² Ва Яъқуб ба Роҳел хашм гирифт ва гуфт: «Магар ман дар ҷои Худо ҳастам, ки самари батнро аз ту боздоштааст?»

³ Гуфт: «Инак канизи ман Билҳо; бо вай бихоб, то ки бар зонуям бизояд, ва ман низ аз вай фарзанд ёбам».

⁴ Ва канизи худ Билҳоро ба ӯ ба занӣ дод; ва Яъқуб бо вай хобид.

⁵ Ва Билҳо ҳомила шуда, ба Яъқуб писаре зоид.

⁶ Ва Роҳел гуфт: «Худо ба доди ман расид, ва овози маро низ шунид, ва писаре ба ман дод». Бинобар ин ӯро Дон ном ниҳод.

⁷ Ва Билҳо, канизи Роҳел, боз ҳомила шуда, писари дуюмин ба Яъқуб зоид.

⁸ Ва Роҳел гуфт: «Ба гӯштинҳои Худо бо хоҳари худ гӯштин гирифтам, ва ғолиб омадам». Ва ӯро Нафтоли ном ниҳод.

⁹ Ва Леё дид, ки аз зоидан мондааст, ва канизи худ Зилфоро гирифт, ва ӯро ба Яъқуб ба занӣ дод.

¹⁰ Ва Зилфо, канизи Леё, ба Яъқуб писаре зоид.

¹¹ Ва Леё гуфт: «Толеъ ёр шуд!» Ва ӯро Ҷод ном ниҳод.

¹² Ва Зилфо, канизи Леё, писари дуюмин ба Яъқуб зоид.

¹³ Ва Леё гуфт: «Ба хушбахтии ман аст! Зеро ки духтарон маро хушбахт хоҳанд хонд». Ва ӯро Ошер ном ниҳод.

¹⁴ Ва дар айёми гандумдаравӣ Реубен рафт, ва меҳргиеҳҳо дар саҳро ёфт, ва онҳоро ба модари худ Леё овард. Ва Роҳел ба Леё гуфт: «Аз меҳргиеҳҳои писарат ба ман бидеҳ».

¹⁵ Вай ба ӯ гуфт: «Оё кам аст, ки шавҳари маро гирифтӣ, боз меҳохӣ меҳргиёҳҳои писари маро бигирӣ?!» Ва Роҳел гуфт: «Имшаб ба ивази меҳргиёҳҳои писарат бо ту бихобад».

¹⁶ Ва бегоҳӣ Яъқуб аз саҳро омад, ва Леё ба пешвози ӯ баромад, ва гуфт: «Назди ман даро; зеро ки музди туро бо меҳргиёҳҳои писарам адо кардам». Ва ҳамон шаб бо вай хобид.

¹⁷ Ва Худо дуои Леёро шунид, ва ӯ ҳомила шуд, ва писари панҷумин ба Яъқуб зойд.

¹⁸ Ва Леё гуфт: «Худо музди маро дод ба ивази он ки канизамро ба шавҳарам додам». Ва ӯро Иссокор ном ниҳод.

¹⁹ Ва боз Леё ҳомила шуда, писари шашумин ба Яъқуб зойд.

²⁰ Ва Леё гуфт: «Худо ҳадияи хубе ба ман дод; акнун шавҳарам назди ман хоҳад зист, зеро ки шаш писар ба ӯ зойдам». Ва ӯро Забулун ном ниҳод.

²¹ Ва баъд духтаре зойд; ва ӯро Дино ном ниҳод.

²² Ва Худо Роҳелро ба ёд овард, ва дуои ӯро шунид, ва батни ӯро кушод.

²³ Ва ӯ ҳомила шуд, ва писаре зойд, ва гуфт: «Худо нанги маро аз миён бардошт».

²⁴ Ва ӯро Юсуф ном ниҳода, гуфт: «Худованд ба ман писари дигаре хоҳад дод».

²⁵ Ва пас аз он ки Роҳел Юсуфро зойд, Яъқуб ба Лобон гуфт: «Маро ҷавоб деҳ, то ки ба макони худ ва ба замини худ биравам;

²⁶ Занон ва фарзандони маро, ки барояшон ба ту хизмат кардам, ба ман бидеҳ, то ки биравем; зеро хизматеро, ки ба ту кардам, ту медонӣ».

²⁷ Ва Лобон ба ӯ гуфт: «Кошки дар назари ту илтифот меёфтам! Ба фол гирифтаам, ки ба хотири ту Худованд маро баракат додааст».

²⁸ Ва гуфт: «Музди худро ба ман муайян кун, то ки онро ба ту диҳам».

²⁹ Ва вай гуфт: «Худат медонӣ, ки ман ба ту чӣ гуна хизмат кардаам, ва чорвои ту назди ман чӣ гуна зиёд шуд.

³⁰ Зеро ки пеш аз омадани ман моли ту кам буд, ва бениҳоят зиёд шуд; ва ба хотири ман Худованд туро баракат дод; ва акнун кай ман барои хонаи худ низ кор мекунам?»

³¹ Ва гуфт: «Ба ту чӣ бидиҳам?» Ва Яъқуб гуфт: «Чизе ба ман надех. Вале агар ин корро барои ман бикунӣ, ман аз нав рамаи туро чӯпонӣ ва посбонӣ хоҳам кард:

³² Имрӯз дар тамоми рамаи ту гардиш мекунам; ҳар меши хол-хол ва алоро аз он чудо кун, ва ҳар меши сиёҳ аз миёни ӯсфандон ва алою хол-хол аз миёни бузон музди ман хоҳад буд.

³³ Ва дар оянда сидқи ман дар ҳаққи ман шаҳодат хоҳад дод, вақте ки биёӣ, то ки музди маро дар пеши назарат бубинӣ: он чи аз бузон хол-холу ало ва аз ӯсфандон сиёҳ набошад, назди ман чизи дуздӣ ҳисоб ёбад».

³⁴ Ва Лобон гуфт: «Майлаш, гуфтаи ту шавад».

³⁵ Ва ҳамон рӯз нарбузҳои доғдору алоро, ва ҳамаи модабузҳои хол-хол ва алоро, ки доғи сафед дошанд, ва ҳамаи ӯсфандони сиёҳро чудо карда, ба дасти писаронаш дод.

³⁶ Ва дар миёни худ ва Яъқуб масофаи серӯза муқаррар намуд. Ва Яъқуб боқии чорвои Лобонро чӯпонӣ кард.

³⁷ Ва Яъқуб навдаҳои тару тозаи сафедор, бодом ва кастонаро гирифт, ва хатҳои сафед бар онҳо бурида, пӯстро то сафедии чӯб канда партофт;

³⁸ Ва навдаҳои пӯстбуридаро дар тағораҳои обхӯрие ки чорво барои нӯшидан назди онҳо меомад, дар рӯ ба рӯи чорво гузошт, то ки ҳангоми ба обхӯрӣ омаданаи бордор шавад.

³⁹ Ва чорво дар пеши навдаҳо бордор мешуд, ва барраҳои доғдор, хол-хол ва ало мезойд.

⁴⁰ Ва Яъқуб барраҳоро чудо мекард, ва рӯи рамаро сӯи тамоми чорвои доғдор ва сиёҳи Лобон мегузошт; ва барои худ рамаҳои алоҳида тартиб медод, ва онҳоро бо чорвои Лобон як ҷо намонд.

⁴¹ Ва ҳар гоҳ, ки чорвои тануманд бордор мешуд, Яъқуб навдаҳоро дар тағораҳо пеши назари чорво мемонд, то ки дар пеши навдаҳо бордор шавад.

⁴² Вале ҳар гоҳ чорвои заиф бордор мешуд, онҳоро намонд. Ва заифҳо аз они Лобон ва танумандҳо аз они Яъқуб мешуданд.

⁴³ Ва ин мард хеле ва хеле бой шуд, ва рамаҳои бисъёр, ва канизон, ва ғуломон, ва шутурон, ва ҳарон дошт.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

31 Ва Яъқуб суханони писарони Лобонро шунид, ки мегуфтанд: «Яъқуб тамоми дорони падари моро гирифтааст, ва аз дорони падари мо тамоми ин сарватро ба вучуд овардааст».

² Ва Яъқуб рӯи Лобонро дид, ва инак, нисбат ба ӯ на ончунон буд, ки дирӯз ва парирӯз буд.

³ Ва Худованд ба Яъқуб гуфт: «Ба замини падарат ва ба зодгоҳат баргард, ва Ман бо ту хоҳам буд».

⁴ Ва Яъқуб кас фиристода, Роҳел ва Леёро ба саҳро, назди чорвои худ ҷеғ зад.

⁵ Ва ба онҳо гуфт: «Ман рӯи падари шуморо мебинам, ки нисбат ба ман на ончунон аст, ки дирӯз ва парирӯз буд. Аммо Худои падарам бо ман буд.

⁶ Ва шумо медонед, ки бо тамоми қуввати худ ба падари шумо хизмат кардам.

⁷ Ва падари шумо маро фиреб карда, даҳ маротиба музди маро тағйир дод, аммо Худо ӯро нагузошт, ки ба ман бадӣ кунад.

⁸ Ҳангоме ки ӯ гуфт: „Музди ту барраҳои хол-хол бошад“, тамоми чорво хол-хол зойд. Ва ҳангоме ки гуфт: „Музди ту барраҳои доғдор бошад“, тамоми чорво доғдор зойд.

⁹ Ва Худо чорвои падари шуморо гирифта, ба ман дод.

¹⁰ Боре, дар мавсими бордоршавии чорво, ман дар хоб чашм андохтам ва дидам, ва инак, тақво

ки бо чорво чуфт мешуданд, доғдор, хол-хол ва ало буданд.

¹¹ Ва фариштаи Худо дар хоб ба ман гуфт: „Эй Яъқуб!“ Гуфтам: „Лаббай!“

Овози Худо Яъқубро даъват менамояд, ки ба ватан баргардад.

¹² Ва гуфт: „Чашм андоз ва бубин, ки ҳамаи такаҳое ки бо чорво чуфт мешаванд, доғдор, хол-хол ва ало ҳастанд; зеро ки ҳар он чи Лобон бо ту кардааст, дидаам.

¹³ Манам Худои Байт-Ил, ҷое ки бар сутуне равшан рехтӣ, ва бо Ман назр кардӣ. Акнун бархез, аз ин замин берун бирав; ва ба замини зодгоҳи худ баргард“».

Гурехтани Яъқуб.

¹⁴ Роҳел ва Леё ба ҷавоби ӯ гуфтанд: «Оё ҳанӯз дар хонаи падари мо ҳиссае ё меросе барои мо боқист?

¹⁵ Магар дар назари ӯ чун бегонаҳо ба шумор намеравем? Зеро ки моро фурӯхт, ва ҳатто пули моро хӯрд.

¹⁶ Бинобар ин тамоми сарвате ки Худо аз падари мо гирифтааст, аз они мо ва фарзандони мост. Ва акнун ҳар он чи Худо ба ту гуфтааст, ба ҷо овар».

¹⁷ Ва Яъқуб бархоста, фарзандон ва занони худро ба шурун савор кард;

¹⁸ Ва тамоми чорво ва тамоми дороии худро, ки пайдо карда буд, яъне чорвои хусусии худро, ки дар Фаддони Арам пайдо карда буд, бо худ гирифт, то ки назди падари худ Исҳоқ ба замини Канъон биравад.

¹⁹ Ва азбаски Лобон барои буридани пашми чорвои худ рафта буд, Роҳел бутҳои падари худро дуздид.

²⁰ Вале Яъқуб Лобони арамиро чапғалат дод, чунки ӯро аз рафтани худ огоҳ накард.

²¹ Ва ӯ бо ҳар он чи дошт, гурехт, ва бархоста, аз наҳр гузашт, ва рӯй ба ҷониби кӯҳи Чильод ниҳод.

²² Ва дар рӯзи сеюм ба Лобон хабар доданд, ки Яъқуб гурехтааст.

²³ Ва хешовандони худро бо худ гирифта, ҳафт рӯз ӯро дунболагирӣ кард, ва дар кӯҳи Чильод ба ӯ даррасид.

²⁴ Ва шабонгоҳ Худо дар хоби Лобони арами зоҳир гардида, ба ӯ гуфт: «Эҳтиёт бош, ки ба Яъқуб неқ ё бад нагӯй».

²⁵ Ва Лобон ба Яъқуб даррасид; ва Яъқуб хаймаи худро дар кӯҳ барафрошта буд, ва Лобон низ бо хешовандони худ дар кӯҳи Чильод манзил кард.

²⁶ Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Чӣ кор аст, ки кардӣ? Барои чӣ маро чапғалат додӣ ва духтаронамро мисли асирони ҳарбӣ гирифта бурдӣ?

²⁷ Чаро пинҳонӣ гурехтӣ, ва маро дар иштибоҳ андохтӣ, ва чизе ба ман нагуфтӣ? Ман туро бо шодӣ ва сурӯдҳо, бо даф ва барбат гусел мекардам.

²⁸ Ва маро нагузоштӣ, ки набераҳо ва духтарони худро бибӯсам; рафтори беақлонае кардӣ.

²⁹ Дар дастам қуввате ҳаст, ки ба шумоён бадӣ кунам, вале Худои падари шумо дишаб ба ман хитоб карда, гуфт: „Эҳтиёт бош, ки ба Яъқуб неқ ё бад нагӯй“.

³⁰ Ва акнун, ки рафтани будӣ, зеро ба хонаи падари худ рағбати калон доштӣ, пас чаро худоёни маро дуздидӣ?»

³¹ Ва Яъқуб ба ҷавоби Лобон гуфт: «Зеро тарсидам ва гумон кардам, ки мабодо духтарони худро аз ман бо зӯрӣ бигирӣ.

³² Назди ҳар кас худоёнатро биёбӣ, ӯ зинда намонад! Дар ҳузури хешовандони мо ҳар он чи аз чизу чораат назди ман бишносӣ, барои худ бигир». Вале Яъқуб намедонист, ки Роҳел онҳоро дуздидаст.

³³ Ва Лобон ба хаймаи Яъқуб, ва ба хаймаи Леё, ва ба хаймаи ду каниз даромад, лекин наёфт. Ва аз хаймаи Леё баромада, ба хаймаи Роҳел даромад.

³⁴ Ва Роҳел бутҳоро гирифта, зери зини шутур ниҳод, ва бар онҳо нишаст. Ва Лобон тамоми хаймаро тафтиш кард, лекин наёфт.

³⁵ Ба падараш гуфт: «Ба назари оғои ман бад нанамояд, ки дар ҳузурат бархоста наметавонам, зеро ки қоидаи занон бар ман аст». Ва ҷустуҷӯ карда, бутҳоро наёфт.

³⁶ Ва Яъқуб ба хашм омада, бо Лобон мунозира кард. Ва Яъқуб ба ҷавоби Лобон гуфт: «Гуноҳ ва хатои ман чист, ки маро таъқиб мекунӣ?

³⁷ Модоме ки ҳамаи чизҳои маро тафтиш кардӣ, аз ҳамаи чизҳои хонаи худ чӣ ёфтӣ? Ин ҷо пеши хешовандони ман ва хешовандони худ бинех, то ки дар миёни ҳар дуи мо ҳакам шаванд.

³⁸ Дар ин бист сол, ки ман бо ту будам, мешҳо ва модабузҳои ту бача напартофтаанд, ва кӯчқорҳои рамаи туро нахӯрдаам;

³⁹ Ҳайвони кафидаро пеши ту наовардаам: худам товонашро меводам; чизе хоҳ рӯзона талаф мешуд ва хоҳ шабона талаф мешуд, талофии онро аз ман мегирифтӣ.

⁴⁰ Рӯзҳо аз гармӣ ва шабҳо аз хунуки азоб мекашидам; ва хоб аз чашмам мегурехт.

⁴¹ Чунин буд бист соли умри ман дар хонаи ту. Ба ту чордах сол барои ду духтарат ва шаш сол барои чорвоят хизмат кардам; ва ту даҳ маротиба музди маро тағйир додӣ.

⁴² Агар Худои падарам, Худои Иброҳим ва Ҳайбати Исҳоқ бо ман намебуд, ту ҳоло маро тиҳидаст равона мекардӣ. Худо мусибати маро, ва ранҷи дастҳои маро дид, ва дишаб доварӣ кард».

⁴³ Ва Лобон ба ҷавоби Яъқуб гуфт: «Ин духтарон духтарони мананд; ва ин фарзандон фарзандони мананд; ва ин чорво чорвои ман аст, ва ҳар он чи ту мебинӣ, аз они ман аст; пас имрӯз ба ин духтарони худам ва ба фарзандоне ки зоидаанд, ман чӣ кор карда метавонам?

⁴⁴ Ва акнун биё, ман ва ту аҳд бибандем, то ки дар миёни ман ва ту шаҳодате бошад».

⁴⁵ Ва Яъқуб санге гирифта, мисли сутуне рост монд.

⁴⁶ Ва Яъқуб ба хешовандони худ гуфт: «Санг чамъ кунед!» Ва онҳо санг чамъ карда, пуштае сохтанд; ва дар он ҷо, бар пушта хӯрок хӯрданд.

⁴⁷ Ва Лобон онро Яҷар-Соҳадуто номид, вале Яъқуб онро Ҷалъэд номид.

⁴⁸ Ва Лобон гуфт: «Имрӯз ин пушта дар миёни ман ва ту шоҳид аст». Ба ин сабаб онро Ҷалъэд номид,

⁴⁹ Ва Мисфо низ; ба он сабаб, ки гуфт: «Худованд дар миёни ман ва ту дидбонӣ кунад, вақте ки аз назари якдигар ғоиб шавем.

⁵⁰ Агар духтарони маро озор диҳӣ, ва агар болои духтарони ман занони дигар бигирӣ, агарчи ҳеҷ касе дар миёни мо нест, вале огоҳ бош, ки Худо дар миёни ман ва ту шоҳид аст».

⁵¹ Ва Лобон ба Яъқуб гуфт: «Инак ин пушта ва инак сутуне ки дар миёни худам ва ту гузоштам.

⁵² Ин пушта шоҳид аст ва ин сутун шоҳид аст, ки ман аз ин пушта сӯи ту нагзарам, ва ту аз ин пушта ва ин сутун бо қасди баде сӯи ман нагзарӣ.

⁵³ Худои Иброҳим ва Худои Нохӯр, ки Худои падари онҳост, дар миёни мо ҳакам бошанд». Ва Яъқуб ба Ҳайбати падари худ Исҳоқ қасам ёд кард.

⁵⁴ Ва Яъқуб дар он кӯҳ қонвареро қурбонӣ кард, ва хешовандони худро ба нон хӯрданд даъват намуд, ва онҳо нон хӯрданд ва дар кӯҳ шабро гузаронданд.

⁵⁵ Бомдодон Лобон бархоста, набераҳо ва духтарони худро бўсид, ва онҳоро баракат дод, ва равона шуд, ва Лобон ба маскани худ баргашт.

БОБИ СИЮ ДҶУМ

Ба Яъқуб номи Исроил дода шуд.

32 Ва Яъқуб роҳи худро пеш гирифт. Ва фариштагони Худо ба ӯ вохӯрданд.

² Ва чун Яъқуб онҳоро дид, гуфт: «Ин лашкари Худост!» Ва он мавзеъро Маҳаноим номид.

³ Ва Яъқуб пешопеши худ назди бародараш Эсов ба сарзамини Сеир, ба саҳрои Адӯм қосидонро фиристод;

⁴ Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Ба оғоям Эсов бигӯед, ки бандаи ту Яъқуб чунин арз мекунад: „Бо Лобон иқомат доштам, ва то кунун таваққуф намудам;

⁵ Ва ман молики барзаговон ва харон ва гӯсфандон, ва ғуломон ва канизон мебошам; ва фиристодам, то ки оғоямро огоҳӣ диҳам ва дар назарат илтифот ёбам“».

⁶ Ва қосидон назди Яъқуб баргашта, гуфтанд: «Назди бародарат Эсов расидем; ва ӯ ба пешвози мо меояд, ва чорсад одам ҳамроҳи ӯст».

⁷ Ва Яъқуб бағоят тарсид ва мушавваш шуд, ва касонеро, ки бо ӯ буданд, ва гӯсфандон ва говон ва шутуронро ба ду бошишгоҳ тақсим кард.

⁸ Ва гуфт: «Агар Эсов ба як бошишгоҳ омада, онро зарба занад, бошишгоҳи дигар наҷот меёбад».

⁹ Ва Яъқуб гуфт: «Эй Худои падарам Иброҳим ва Худои падарам Исҳоқ, эй Худованде ки ба ман гуфтай: „Ба замини худ ва ба зодгоҳи худ баргард, ва Ман ба ту эҳсон кунам“!

¹⁰ Ҳамаи марҳаматҳо ва ҳамаи некиҳоро, ки дар ҳаққи бандаат кардай, сазовор нестам; зеро ки бо ҷӯбдасти худ аз ин Урдун гузашта будам; ва ҳоло молики ду бошишгоҳ мебошам.

¹¹ Марҳамат карда, маро аз дасти бародарам, аз дасти Эсов наҷот деҳ; зеро ман аз ӯ метарсам, ки мабодо биёяд ва маро, ва модару фарзандонро зарба занад.

¹² Ва Ту гуфтай: „Ман ба ту эҳсон кунам, ва насли туро мисли реги даръё гардонам, ки аз бисъерӣ онро натавон шумурд“».

¹³ Ва он шабро дар ҳамон ҷо гузаронд. Ва аз он чи дар дасташ буд, тӯҳфае барои бародари худ Эсов гирифт:

¹⁴ Дусад модабуз ва бист нарбуз, дусад меш ва бист кӯчқор,

¹⁵ Сӣ модашутури ширдеҳ бо бачаҳошон, чил модагов ва даҳ барзагов, бист модахар ва даҳ нархар.

¹⁶ Ва ба дасти ғуломони худ ҳар рамаро алоҳида дод, ва ба ғуломони худ гуфт: «Аз пеши ман гузашта равед, ва дар мобайни рамаҳо фосилае бигзоред».

¹⁷ Ва ба нахустин амр фармуда, гуфт: «Чун бародарам Эсов ба ту вохӯрад, ва аз ту пурсида, бигӯяд: „Аз они кистӣ? Ва кучо меравӣ? Ва инҳо, ки пеши туст, аз они кист?“

¹⁸ Ба ӯ бигӯӣ: „Аз они бандаат Яъқуб аст; инҳо тӯҳфаест, ки ба оғоям Эсов фиристода шудааст; ва инак, худаи низ дар ақиби мост“».

¹⁹ Ва ҳамчунин ба дуюмин, ба сеюмин ва ба ҳамаи онҳое ки аз ақиби рамаҳо мерафтанд, амр фармуда, гуфт: «Чун ба Эсов бирасед, ба ӯ чунин гӯед;

²⁰ Ва низ гӯед: „Инак, бандаат Яъқуб дар ақиби мост“». Зеро ба дили худ гуфт: «Дили ӯро бо тӯҳфае ки пешопеши ман меравад, нарм мекунам ва баъд аз он бо ӯ рӯ ба рӯ мешавам; шояд, маро қабул кунад».

²¹ Ва тӯҳфа пешопеш гузашта рафт; ва ӯ он шабро дар бошишгоҳ гузаронд.

²² Ва шабонгоҳ бархост, ва ду занаш ва ду канизаш ва ёздаҳ писарашро гирифта, аз маъбари Яббӯқ гузашт.

²³ Ва онҳоро гирифта, аз он наҳр гузаронид, ва тамоми дороии худро гузаронид.

²⁴ Ва Яъқуб танҳо монд. Ва касе бо ӯ то дамидани субҳ гӯштин гирифт;

²⁵ Ва чун он кас дид, ки зӯраш ба ӯ намерасад, ба банди суринаи ӯ расид, ва банди суринаи Яъқуб, ҳангоми бо Вай гӯштин гирифтанд, фушурда шуд.

²⁶ Ва гуфт: «Маро сар деҳ; зеро ки субҳ дамид». Гуфт: «То маро баракат надихӣ, Туро сар намедиҳам».

²⁷ Ба ӯ гуфт: «Номат чист?» Гуфт: «Яъқуб».

²⁸ Ва гуфт: «Минбаъд номи ту Яъқуб хонда нашавад, балки Исроил; зеро ки бо Худо ва бо одамон ӯштин гирифтӣ, ва ғолиб шудӣ».

²⁹ Ва Яъқуб савол дода, гуфт: «Хоҳишмандам, номи Худо бигӯӣ». Гуфт: «Чаро номи Маро мепурсӣ?» Ва ӯро дар он ҷо баракат дод.

³⁰ Ва Яъқуб он мавзеъро Фануил номид; зеро ки, гуфт ӯ, Худоро рӯ ба рӯ дидам, ва ҷонам раҳо шуд.

³¹ Ва ҳангоме ки аз Фануил мегузашт, офтоб тулӯъ кард; ва ӯ бар суринаи худ мелангид.

³² Сабаб ҳамин аст, ки банӣ-Исроил иркуннисоро †, ки дар банди сурина аст, то имрӯз намехӯранд, зеро ки ба иркуннисои банди сурина Яъқуб расида буд.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Вохӯрии Яъқуб бо Эсов.

33 Ва Яъқуб чашм андохта, дид, ки инак, Эсов меояд, ва чорсад одам ҳамроҳи ӯст. Ва бачаҳоро ба Леё ва Роҳел ва ду каниз тақсим кард.

² Ва канизонро бо бачаҳошон пеш гузошт, ва Леёро бо бачаҳош дар ақиби онҳо, ва Роҳелро бо Юсуф дар охир.

³ Ва ҳудаш пешопеши онҳо рафт, ва ҳафт маротиба то замин сачда кард, то ки ба бародари худ расид.

⁴ Ва Эсов ба пешвози ӯ давид, ва ӯро ба оғӯш кашид, ва сар бар гардани ӯ ниҳод, ва ӯро бўсид, ва бигиристанд.

⁵ Ва Эсов чашм андохта, занону бачагонро дид, ва гуфт: «Инҳо ба ту кистанд?» Гуфт: «Фарзандоне ки Худо ба бандаат бахшидааст».

⁶ Ва канизон бо бачаҳошон наздик омада, сачда карданд.

⁷ Ва Леё бо бачаҳош низ наздик омада, сачда карданд. Ва дар охир Юсуф ва Роҳел наздик омада, сачда карданд.

⁸ Ва гуфт: «Аз баҳри чист туро тамоми ин гурӯҳе ки ба он вохӯрданд?» Гуфт: «То ки дар назари оғоям илтифот ёбам».

⁹ Ва Эсов гуфт: «Эй бародарам, ман бисъёр дорам; он чи аз они туст, аз они ту бошад».

¹⁰ Ва Яъқуб гуфт: «Не, агар дар назарат илтифот ёфта бошам, тӯҳфаи маро аз дастам бигир; зеро ки рӯи туро дидам, мисли дидани рӯи Худо, ва ту ба ман бо чашми нек назар кардӣ.

¹¹ Баракати маро, ки бароят оварда шуд, бигир; чунки Худо ба ман эҳсон кардааст, ва ҳама чиз дорам». Ва чун Яъқуб ӯро розӣ кард, ӯ гирифт.

¹² Ва гуфт: «Кӯч карда, биравем; ва ман пешопеши ту меравам».

† Иркуннисо — раге ки аз сурина сар шуда, то поёни пой, то бучулак мерасад; асаби сурина.

¹³ Ва Яъқуб гуфт: «Оғоям медонад, ки бачагон нозуканд, ва ӯсфандон ва говони ширдеҳ бо ман аст, ва агар онҳоро як рӯз ҳай кунанд, тамоми чорво мемирад.

¹⁴ Бигзор оғоям аз бандаи худ пештар биравад, ва ман мувофиқи коре ки маро дар пеш аст, ва мувофиқи қадами бачагон оҳиста-оҳиста равона мешавам, то ки назди оғоям ба Сеир бирасам».

¹⁵ Ва Эсов гуфт: «Аз мардуме ки бо мананд, назди ту мегузoram». Гуфт: «Чӣ лозим аст? Фақат дар назари оғоям илтифот ёбам шудааст».

¹⁶ Ва ҳамон рӯз Эсов роҳи худро пеш гирифта, ба Сеир баргашт.

¹⁷ Вале Яъқуб ба Суккӯт равона шуд, ва хонае барои худ бино кард, ва барои чорвои худ соябонҳо сохт. Аз ин сабаб он мавзеъро Суккӯт номид.

Яъқуб дар Шакем манзил мекунад ва барои Худо қурбонгоҳ месозад.

¹⁸ Ва Яъқуб аз Фаддони Арам баргашта, сиҳат саломат ба шаҳри Шакем, ки дар замини Канъон аст, омад ва дар рӯ ба рӯи шаҳр манзил кард.

¹⁹ Ва он қитъаи заминро, ки дар он ҷо барои худ хайма барафрошта буд, аз дасти фарзандони Ҷамӯр, падари Шакем, ба сад сикка харид.

²⁰ Ва қурбонгоҳе дар он ҷо бино кард, ва онро ба исми Худованд Худои Исроил хонд.

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Яъқуб маҳсули иштибоҳҳои худро мебардорад.

34 Ва Дино, духтари Леё, ки ба Яъқуб зоида буд, барои дидани духтарони он замин берун рафт.

² Ва Шакем, писари Ҷамӯри ҳиввӣ, ки амири он замин буд, ӯро дид, ва ӯро гирифт, ва бо ӯ хобид, ва ба номӯси ӯ таҷовуз кард.

³ Ва дилаш ба Дино, духтари Яъқуб баста шуда, ошиқи он духтар гашт, ва суханони дилпазир ба он духтар гуфт.

⁴ Ва Шакем ба падари худ Ҷамӯр гуфт: «Ин духтарро барои ман ба занӣ бигир».

⁵ Ва Яъқуб шунид, ки ба номӯси духтараш Дино таҷовуз намудааст; вале азбаски писаронаш бо чорвои ӯ дар саҳро буданд, Яъқуб то омадани онҳо хомӯш нишаст.

⁶ Ва Ҷамӯр, падари Шакем, назди Яъқуб берун рафт, то ки бо ӯ сухан гӯяд.

⁷ Ва чун писарони Яъқуб аз саҳро омада, инро шуниданд, ин мардон малул шуданд ва хеле ба хашм омаданд, зеро ки бо духтари Яъқуб хобида, қабоҳате дар ҳаққи Исроил карда буд, ва ин кирдор нораво буд.

⁸ Ва Ҷамӯр бо онҳо гап зада, гуфт: «Дили писарам Шакем шефтаи духтари шумост, пас ӯро ба вай ба занӣ бидиҳед.

⁹ Ва бо мо қудову анда шуда, духтарони худро ба мо бидиҳед ва духтарони моро барои худ бигиред.

¹⁰ Ва бо мо ҳамнишин шавед, ва ин замин дар ихтиёри шумо бошад; дар он бимонед, ва тиҷорат кунед, ва онро тасарруф намоед».

¹¹ Ва Шакем ба падар ва бародарони духтар гуфт: «Фақат дар назари шумоён илтифот ёбам шудааст, ва он чи ба ман бигӯед, хоҳам дод.

¹² Маҳр ва тўҳфаҳои зиёде талаб кунед, ва он чи ба ман бигӯед, хоҳам дод, фақат духтарро ба занӣ ба ман бидиҳед».

¹³ Ва писарони Яъқуб ба ҷавоби Шакем ва падараш Ҳамӯр бо макр суҳан ронданд, зеро ки ба номӯси хоҳари онҳо Дино таҷовуз карда буд.

¹⁴ Ва ба онҳо гуфтанд: «Чунин корро карда наметавонем, ки хоҳари худро ба шахси номаҳтун бидиҳем, зеро ки ин барои мо нанг аст.

¹⁵ Фақат бо он шарт ба шумо розигӣ медиҳем, ки мисли мо бошед, ва тамоми наринаи худро хатна кунед.

¹⁶ Он гоҳ духтарони худро ба шумо бидиҳем ва духтарони шуморо барои худ бигирем, ва бо шумо ҳамнишин гардида, як қавм шавем.

¹⁷ Вале агар ба мо гӯш надиҳед ва хатна накунад, духтари худро гирифта, баромада меравем».

¹⁸ Ва суҳанони онҳо ба назари Ҳамӯр ва ба назари Шакем писари Ҳамӯр писанд афтод.

¹⁹ Ва он ҷавон дар иҷрои ин кор таъхир накард; зеро ки духтари Яъқубро дӯст медошт. Ва ӯ аз тамоми аҳли байти падараш мўҳтарамтар буд.

²⁰ Ва Ҳамӯр ва писараш Шакем назди дарвозаи шаҳри худ омаданд ва бо мардуми шаҳри худ гап зада, гуфтанд:

²¹ «Ин одамон бо мо сулҳандеш ҳастанд; бигзор онҳо дар ин замин маскан гиранд ва дар он тиҷорат кунанд; ва инак, замини фароҳ дар ихтиёри онҳост. Духтарони онҳоро ба занӣ бигирем, ва духтарони худро ба онҳо бидиҳем.

²² Фақат бо чунин шарт онҳо розианд бо мо ҳамнишин гардида, як қавм шаванд, ки ҳар наринаи мо низ хатна карда шавад, чунон ки онҳо маҳтун мебошанд.

²³ Оё рамаҳои онҳо, дороиҳои онҳо, ва тамоми чорвои онҳо аз они мо намешавад? Фақат ба онҳо розигӣ диҳем, ва онҳо бо мо ҳамнишин хоҳанд шуд».

²⁴ Ва ба суҳанони Ҳамӯр ва писараш Шакем ҳамаи касоне ки аз дарвозаи шаҳри ӯ мебаромаданд, розӣ шуданд, ва ҳар наринаро ҳамаи онҳое ки аз дарвозаи шаҳри ӯ мебаромаданд, хатна карданд.

²⁵ Ва дар рӯзи сеюм, ҳангоме ки онҳо дардманд буданд, ду писари Яъқуб, Шимъун ва Левӣ, бародарони Дино, ҳар яке шамшери худро гирифта, далерона ба шаҳр ҳамла оварданд, ва ҳамаи мардонро куштанд;

²⁶ Ва Ҳамӯр ва писараш Шакемро ба дами шамшер куштанд, ва Диноро аз хонаи Шакем гирифта, берун омаданд.

²⁷ Писарони Яъқуб назди кушташудагон омаданд, ва шаҳрро тороҷ карданд, зеро ки ба номӯси хоҳари онҳо таҷовуз карда буданд.

²⁸ Ғусфандони онҳоро, ва говони онҳоро, ва харони онҳоро, ва он чи дар шаҳр ва он чи дар саҳро буд, гирифтанд.

²⁹ Ва тамоми сарвати онҳоро, ва ҳамаи кўдакони онҳоро, ва занони онҳоро асир карданд, ва он чи дар хонаҳо буд, тороҷ карданд.

³⁰ Ва Яъқуб ба Шимъун ва Левӣ гуфт: «Маро ба изтироб андохтед, ва маро дар назари сокинони ин сарзамин, яъне канъониён ва фариззиён, манфур гардондед. Ва одами ман камшумор аст, ва агар бар зидди ман ҷамъ шуда, маро зарба зананд, ман бо аҳли байтам маҳв гардам».

³¹ Гуфтанд: «Магар равост, ки бо хоҳари мо мисли фоҳишае амал кунад?»

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Яъқуб дар Байт-Ил. Ваъда аз нав барқарор шуд.

35 Ва Худо ба Яъқуб гуфт: «Бархоста, сӯи Байт-Ил равона шав, ва он ҷо бинишин; ва он ҷо қурбонгоҳе бисоз барои Худо, ки ҳангоми гурехтанат аз пеши бародарат Эсов бар ту зоҳир гардид».

² Ва Яъқуб ба аҳли байти худ ва ҳамаи касоне ки бо ӯ буданд, гуфт: «Худоҳои бегонаро, ки дар миёни шумост, дур созед, ва худро покиза кунед, ва либоси худро иваз намоед;

³ Ва бархоста, сӯи Байт-Ил равона шавем, ва он ҷо ман қурбонгоҳе бисозам барои Худо, ки маро дар рӯзи тангии ман иҷобат намуд, ва дар роҳе ки рафтам, бо ман буд».

⁴ Ва ҳамаи худоҳои бегонаро, ки дар дасташон буд, ва гӯшвораҳоро, ки дар гӯшашон буд, ба Яъқуб доданд, ва Яъқуб онҳоро зери дарахти булут, қи дар наздикии Шакем буд, гӯр кард.

⁵ Ва кӯч карданд. Ва ваҳми Худо бар шаҳрҳои гирду пеши онҳо буд, ва банӣ-Яъқубро таъқиб накарданд.

⁶ Ва Яъқуб ба Луз, ки дар замини Канъон аст, ва ҳамон Байт-Ил бошад, расид; худи ӯ ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд.

⁷ Ва он ҷо қурбонгоҳе бино кард, ва он маконро Ил-Байт-Ил номид, зеро ки дар он ҷо, ҳангоме ки аз пеши бародари худ гурехт, бар ӯ Худо зоҳир гардида буд.

⁸ Ва Дебуро, дояи Ривқо, мурд, ва дар домани Байт-Ил, зери дарахти булут дафн карда шуд, ки онро булути гирья номид.

⁹ Вақте ки Яъқуб аз Фаддони Арам гашта меомад, Худо бар ӯ бори дигар зоҳир гардид, ва ӯро баракат дод.

¹⁰ Ва Худо ба ӯ гуфт: «Номи ту Яъқуб аст, аммо минбаъд номи ту Яъқуб хонда нашавад, балки номи ту Исроил хоҳад буд».

Ва ўро Исроил ном ниҳод.

¹¹ Ва Худо ба ў гуфт:

«Ман Худои Қодир ҳастам;
борвар ва афзун шав;

халқ ва гурӯҳи халқҳо аз ту ба вучуд оянд,
ва подшоҳон аз камари ту бароянд.

¹² Ва заминеро, ки ба Иброҳим ва Исҳоқ додаам,
ба ту хоҳам дод,
ва ба наслат баъд аз ту ин заминро хоҳам дод».

¹³ Ва Худо дар он ҷое ки бо ў суҳан гуфт, аз пеши ў сууд кард.

¹⁴ Ва Яъқуб дар он ҷое ки Худо бо ў суҳан гуфт,
сутуне барпо намуд, сутуне аз санг; ва ҳадияи
рехтанӣ бар он рехт, ва равған бар он рехт.

¹⁵ Ва Яъқуб он маконро, ки Худо дар он ҷо бо ў суҳан гуфт, Байт-Ил ном ниҳод.

Таваллуд ёфтани Бинъёмин ва вафоти Роҳел.

¹⁶ Ва аз Байт-Ил кӯч карданд; ва чун андак
масофате монда буд, ки ба Эфрот бирасанд, Роҳел
зоид, ва дар зоидаиаш душворӣ кашид.

¹⁷ Ва ҳангоме ки дар зоидаиаш душворӣ
мекашид, доя ба ў гуфт: «Натарс, зеро ки ин низ
бароят писар аст».

¹⁸ Ва дар вақти ҷон доданааш, зеро ки мурд, ўро
Бен-Ўнӣ ном ниҳод, вале падараш ўро Бинъёмин
номид.

¹⁹ Ва Роҳел вафот ёфт, ва дар роҳи Эфрот, ки
ҳамон Байт-Лаҳм бошад, дафн карда шуд.

²⁰ Ва Яъқуб бар қабри ў сутуне гузошт, ки он то
имрӯз сутуни қабри Роҳел аст.

²¹ Ва Исроил кӯч кард, ва хаймаи худро дар он
тарафи бурчи Эдар барафрошт.

²² Ва чунин воқеъ шуд, ки дар вақти иқомати
Исроил дар он сарзамин Реубен рафта, бо суррияти
падари худ Билҳо хобид. Ва Исроил инро шунид. Ва
банӣ-Яъқуб дувоздаҳ нафар буданд.

²³ Писарони Леё: Реубен, нахустзодаи Яъқуб,
Шимъун, Левӣ, Яхудо, Исокор ва Забулун.

²⁴ Писарони Роҳел: Юсуф ва Бинъёмин.

²⁵ Ва писарони Билҳо, канизи Роҳел: Дон ва
Нафтолай.

²⁶ Ва писарони Зилфо, канизи Леё: Ҷод ва Ошер.
Инҳоянд писарони Яъқуб, ки дар Фаддони Арам ба
ў таваллуд шуданд.

Вафоти Исҳоқ.

²⁷ Ва Яъқуб назди падари худ Исҳоқ ба Мамре, ба
Қирьян Арбаъ, ки ҳамон Ҳебрӯн бошад, омад, ки он
ҷо Иброҳим ва Исҳоқ дар мусофират буданд.

²⁸ Ва айёми Исҳоқ саду ҳаштод сол буд.

²⁹ Ва Исҳоқ ҷон супурд ва мурд, ва пиру солхӯрда
шуда, ба қавми худ пайваст, ва писарони ў Эсов ва
Яъқуб ўро ба хок супурданд.

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Насабномаи Эсов.

36 Ин аст насаби Эсов, ки ҳамои Адӯм бошад.
² Эсов занони худро аз духтарони

канъониён гирифт: Одо духтари Элӯни ҳиттиро,
Оҳалибому духтари Ано, духтари Сибъуни
ҳиввино,

³ Ва Босмат духтари Исмоил, хоҳари Набойўтро.

⁴ Одо Алифозро ба Эсов зоид; Босмат Реуилро
зоид.

⁵ Оҳалибому Яуш, Яълум ва Қӯраҳро зоид.
Инҳоянд писарони Эсов, ки ба ў дар замини
Канъон таваллуд шуданд.

⁶ Ва Эсов занони худ, ва писарони худ, ва
духтарони худ, ва тамоми аҳли байти худ, ва
рамаҳои худ, ва тамоми чорвои худ, ва тамоми
дороии худро, ки дар замини Канъон пайдо карда
буд, гирифта, аз пеши бародари худ Яъқуб ба
замини дигаре рафт,

⁷ Зеро ки дороии онҳо он қадар бисъёр буд, ки
наметавонистанд якҷоя иқомат кунанд, ва замини
мусофираташон ба сабаби бисъёрии чорвошон
онҳоро гунҷоиш дода наметавонист.

⁸ Ва Эсов дар кӯҳи Сеир маскан гирифт, ки Эсов
ҳамон Адӯм бошад.

⁹ Ва ин аст насаби Эсов, падари адӯмиён, дар кӯҳи
Сеир.

¹⁰ Ин аст номҳои писарони Эсов: Алифоз, писари
Одо, зани Эсов, ва Реуил, писари Босмат, зани Эсов.

¹¹ Ва писарони Алифоз Темон, Ўмор, Сафӯ, Ҷаътом
ва Қеназ буданд.

¹² Ва Тимнаъ суррияти Алифоз, писари Эсов буд, ва
Амолеқро ба Алифоз зоид. Инҳоянд писарони Одо,
зани Эсов.

¹³ Инҳоянд писарони Реуил: Наҳат, Зараҳ, Шаммо
ва Миззо. Инҳо писарони Босмат, зани Эсов
буданд.

¹⁴ Ва инҳо писарони Оҳалибому, духтари Ано,
духтари Сибъун, зани Эсов буданд, ки вай Яуш,
Яълум ва Қӯраҳро ба Эсов зоид.

¹⁵ Инҳоянд умарои писарони Эсов. Писарони
Алифоз, нахустзодаи Эсов: амир Темон, амир Ўмор,
амир Сафӯ, амир Қеназ,

¹⁶ Амир Қӯраҳ, амир Ҷаътом, амир Амолеқ.
Инҳоянд умарои Алифоз дар замини Адӯм; инҳоянд
писарони Одо.

¹⁷ Инҳоянд писарони Реуил, писари Эсов: амир
Наҳат, амир Зараҳ, амир Шаммо, амир Миззо.
Инҳоянд умарои Реуил дар замини Адӯм; инҳоянд
писарони Босмат, зани Эсов.

¹⁸ Инҳоянд писарони Оҳалибому, зани Эсов: амир
Яуш, амир Яълум, амир Қӯраҳ. Инҳоянд умарои
Оҳалибому, духтари Ано, зани Эсов.

¹⁹ Инҳоянд писарони Эсов, ва инҳоянд умарои
онҳо. Ин Адӯм аст.

²⁰ Инҳоянд писарони Сеири хӯрӣ, ки дар он сарзамин иқомат доштанд: Лӯтон, Шӯбол, Сибъун, Ано,

²¹ Дишӯн, Эсар ва Дишан. Инҳоянд умарои хӯриён, писарони Сеир, дар замини Адӯм.

²² Ва писарони Лӯтон Хӯрӣ ва Ҳемом буданд, ва хоҳари Лӯтон Тимнаъ буд.

²³ Инҳоянд писарони Шӯбол: Алвон, Монаҳат, Эбол, Шафӯ ва Ӯном.

²⁴ Инҳоянд писарони Сибъун: Аё ва Ано; ҳамон Ано, ки ҳангоми чаронидани харони падари худ Сибъун дар биёбон чашмаҳои оби гармро ёфт.

²⁵ Инҳоянд фарзандони Ано: Дишан ва Оҳалибому, духтари Ано.

²⁶ Инҳоянд писарони Дишӯн: Ҳамдон, Ашбон, Итрон ва Карон.

²⁷ Инҳоянд писарони Эсар: Билҳон, Заъвон ва Ақон.

²⁸ Инҳоянд писарони Дишан: Ус ва Арон.

²⁹ Инҳоянд умарои хӯриён: амир Лӯтон, амир Шӯбол, амир Сибъун, амир Ано,

³⁰ Амир Дишӯн, амир Эсар, амир Дишан. Инҳоянд умарои хӯриён бар ҳасби умарои онҳо дар замини Сеир.

³¹ Инҳоянд подшоҳоне ки дар замини Адӯм подшоҳӣ кардаанд пеш аз он ки подшоҳе дар банӣ-Исроил подшоҳӣ кунад:

³² Балаъ ибни Баӯр дар Адӯм подшоҳӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Динҳоба буд.

³³ Ва Балаъ мурд, ва дар қояш Йубоб ибни Зараҳ аз Басра подшоҳӣ кард.

³⁴ Ва Йубоб мурд, ва дар қояш Хӯшом аз замини темониён подшоҳӣ кард.

³⁵ Ва Хӯшом мурд, ва дар қояш Ҳадад ибни Бадад, ки дар саҳрои Мӯоб Мидъёнро шикаст дод, подшоҳӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Авит буд.

³⁶ Ва Ҳадад мурд, ва дар қояш Самло аз Масреқо подшоҳӣ кард.

³⁷ Ва Самло мурд, ва дар қояш Шоул аз Рахӯбӯти лаби наҳр подшоҳӣ кард.

³⁸ Ва Шоул мурд, ва дар қояш Баал-Ҳонон ибни Акбӯр подшоҳӣ кард.

³⁹ Ва Баал-Ҳонон ибни Акбӯр мурд, ва дар қояш Ҳадар подшоҳӣ кард, ва номи шаҳраш Фоу буд, ва номи занаш Маҳетабъил духтари Матрад, духтари Мезоҳоб буд.

⁴⁰ Ва ин аст номҳои умарои Эсов бар ҳасби қабилаҳои онҳо ва маконҳои онҳо ва номҳои онҳо: амир Тимнаъ, амир Алво, амир Ятет,

⁴¹ Амир Оҳалибому, амир Эло, амир Финӯн,

⁴² Амир Қеназ, амир Темон, амир Мибсор,

⁴³ Амир Маҷдиил, амир Иром. Инҳоянд умарои Адӯм, бар ҳасби маскани онҳо, дар замини тасарруфи онҳо. Ин аст Эсов, падари адӯмиён.

БОБИ СИҶО ҲАФТУМ

Яъқуб ва хонаводаи ӯ.

37 Ва Яъқуб дар замини мусофирати падари худ, дар замини Канъон маскан гирифт.

² Ин аст насаби Яъқуб. Юсуф, дар синни ҳафдаҳсолагӣ, бо бародарони худ чорво мечаронид, ва ин навҷавон бо писарони Билҳо ва бо писарони Зилфо, занони падараш, буд. Ва Юсуф рафтори бади онҳоро ба падарашон хабар медод.

³ Ва Исроил Юсуфро аз ҳамаи писарони худ зиёдтар дӯст медошт, чунки ӯ писари пиронсолагӣ буд; ва барои ӯ куртаи рангин кард.

⁴ Ва чун бародаронаш диданд, ки падарашон ӯро аз ҳамаи бародаронаш зиёдтар дӯст медорад, аз ӯ нафрат карданд, ва бо ӯ осуда сухан гуфта наметавонистанд.

⁵ Ва Юсуф хобе дида, онро ба бародарони худ нақл кард; ва онҳо боз зиёдтар аз ӯ нафрат карданд.

⁶ Ба онҳо гуфт: «Хоберо, ки дидаам, бишнавед:

⁷ Инак, мо дар киштзор бандҳо мебаstem; ва инак, банди ман бархост ва рост истод; ва инак, бандҳои шумо гирд омада, ба банди ман сачда карданд».

Бародарон аз Юсуф нафрат доранд ва ӯро ба ғулумӣ фурухтанд.

⁸ Бародаронаш ба ӯ гуфтанд: «Наход ки бар мо подшоҳӣ мекарда бошӣ? Наход ки бар мо ҳукмфармо мешуда бошӣ?» Ва барои хобҳо ва суханонаш боз ҳам зиёдтар аз ӯ нафрат карданд.

⁹ Ва ӯ боз хоби дигаре дид, ва онро ба бародарони худ нақл карда, гуфт: «Инак, боз хобе дидам, ва инак, офтоб ва моҳ ва ёздаҳ ситорагон ба ман сачда карданд».

¹⁰ Ва ӯ ба падар ва бародарони худ нақл кард; ва падараш ӯро мазаммат намуда, гуфт: «Ин чӣ хобест, ки дидай? Наход ки ман, ва модарат, ва бародаронат омада, ба ту то замин сачда мекарда бошем?»

¹¹ Бародаронаш ба ӯ ҳасад бурданд; ва падараш инро дар хотир нигоҳ дошт.

¹² Бародаронаш барои чаронидани чорвои падарашон ба Шакем рафтанд.

¹³ Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Магар бародаронат дар Шакем намечаронанд? Биё, то ки туро назди онҳо бифиристам». Ба ӯ гуфт: «Лаббай!»

¹⁴ Ва ба ӯ гуфт: «Бирав ва саломатии бародаронат ва саломатии чорворо бубин, ва ба ман хабар биёр». Ӯро аз водии Ҳебрӯн фиристод, ва ӯ ба Шакем омад.

¹⁵ Ва шахсе ӯро дид, ки дар саҳро овора шуда гаштааст; ва он шахс аз ӯ пурсида, гуфт: «Чӣ мечӯӣ?»

¹⁶ Гуфт: «Ман бародарони худро мечӯям; хоҳишмандам, ба ман бигӯй, ки онҳо дар куҷо мечаронанд?»

¹⁷ Ва он шахс гуфт: «Аз ин ҷо баромада рафтанд; зеро шунидам, ки мегуфтанд: „Ба Дӯтон меравем“». Ва Юсуф аз ақиби бародарони худ рафта, онҳоро дар Дӯтон ёфт.

¹⁸ Вале онҳо ўро аз дур диданд, ва пеш аз он ки ба онҳо наздик ояд, қасд карданд, ки ўро бикушанд.

¹⁹ Ва ба яқдигар гуфтанд: «Инак, соҳиби хобҳо ба ин ҷо меояд;

²⁰ Акнун биёед, ўро бикушем ва ба яке аз ин чоҳҳо биафканем, ва гӯем, ки ҳайвони даррандае ўро хӯрдааст; ва бубинем, ки хобҳояш чӣ мешавад».

²¹ Вале Реубен инро шунида, ўро аз дасти онҳо раҳо кард, ва гуфт: «Ўро накушем!»

²² Ва Реубен ба онҳо гуфт: «Хун нарезед; ўро ба ин чоҳе ки дар биёбон аст, биафканед, ва дасти тааддӣ бар ў дароз накунед». Мехост, ки ўро аз дасти онҳо раҳонида, назди падари худ гардонда фиристонад.

²³ Вақте ки Юсуф назди бародарони худ расид, куртаи Юсуфро, он куртаи рангинро, ки дар бар дошт, кашиданд,

²⁴ Ва ўро гирифта, дар чоҳ афканданд; вале чоҳ холӣ буд: об надошт.

²⁵ Ва барои нон хӯрдан нишастанд, ва чашм андохта, диданд, ки инак, корвони исмоилиён аз Ҷилъод меояд, ва шутурони онҳо атриёт, баласон ва лодан мекашонанд; мераванд, то ки онро ба Миср бибаранд.

²⁶ Ва Яҳудо ба бародарони худ гуфт: «Чӣ суд аст аз он ки бародари худро бикушем ва хунашро махфӣ дорем?

²⁷ Биёед, ўро ба исмоилиён бифрӯшем, ва дасти мо бар ў набошад; зеро ки ў бародар ва гӯш карданд.

²⁸ Ва ҳангоме ки тоҷирони мидьёни аз пеши онҳо мегузаштанд, Юсуфро аз чоҳ кашида бароварданд, ва Юсуфро ба исмоилиён ба бист сиккаи нуқра фурӯхтанд; ва Юсуфро ба Миср бурданд.

²⁹ Ва Реубен ба сари чоҳ баргашт; ва инак, Юсуф дар чоҳ нест. Ва чомаи худро чок зад,

³⁰ Ва назди бародарони худ баргашт, ва гуфт: «Бача нест, ва ман куҷо биравам?»

³¹ Ва куртаи Юсуфро гирифтанд, ва нарбузуро кушта, куртаро ба хун олуда карданд;

³² Ва куртаи рангинро фиристоданд, ва ба падари худ расонида, гуфтанд: «Инро ёфтем; бишнос, ки оё куртаи писари туст ё не».

³³ Ва онро шинохта, гуфт: «Куртаи писари ман аст! Ҳайвони даррандае ўро хӯрдааст! Яқинан Юсуф дарида шудааст!»

³⁴ Ва Яъқуб либоси худро чок зада, палос дар бар кард, ва рӯзҳои бисъёр барои писари худ мотам гирифт.

³⁵ Ва ҳамаи писаронаш ва духтаронаш ҷамъ омаданд, то ки ўро тасалли диханд; вале ў тасаллиро қабул намекард, ва мегуфт: «Бо мотам

назди писари худ ба гӯр меравам». Ва падараш барои ў мегирист.

³⁶ Ва мидьёниён Юсуфро дар Миср ба Фўтифар, ки дарбории фиръавн, сардори посбонон буд, фурӯхтанд.

БОБИ СИҶО ҲАШТУМ

Гуноҳи Яҳудо.

38 Ва воқеъ шуд дар он замон, ки Яҳудо аз пеши бародарони худ рафта, назди шахси адӯломӣ, ки Ҳиро ном дошт, меҳмон шуд.

² Ва дар он ҷо Яҳудо духтари марди канъониро, ки Шуа ном дошт, дид; варо ба занӣ гирифт, ва бо вай хобид.

³ Вай ҳомила шуда, писаре зоид; ва ўро Эр ном ниҳод.

⁴ Ва боз ҳомила шуда, писаре зоид; ва ўро Ёнон ном ниҳод.

⁵ Ва боз писаре зоид, ва ўро Шело ном ниҳод. Дар вақти таваллуди ў Яҳудо дар Казиб буд.

⁶ Ва Яҳудо ба нахустзодаи худ Эр зане гирифт, ки номаш Томор буд.

⁷ Ва нахустзодаи Яҳудо, Эр, дар назари Худованд бад буд, ва Худованд ўро миронид.

⁸ Ва Яҳудо ба Ёнон гуфт: «Бо зани бародарат бихоб ва ҳамчун додаршӯй варо ба занӣ гирифта, насле барои бародари худ ба вучуд овар».

⁹ Вале Ёнон медонист, ки он насл аз онӣ ў нахоҳад буд; бинобар ин, ҳар гоҳ, ки назди зани бародараш мехобид, манӣ ба замин мерехт, то ки насле барои бародари худ надиҳад.

¹⁰ Ва ин кори ў дар назари Худованд бад намуд; ўро низ миронид.

¹¹ Ва Яҳудо ба келини худ Томор гуфт: «Дар хонаи падари худ бева бинишин то даме ки писарам Шело калон шавад». Зеро гуфт: «Мабодо ў низ мисли бародаронаш бимирад». Ва Томор рафта, дар хонаи падари худ бимонд.

¹² Вақти бисъёре гузашт, ва духтари Шуа, зани Яҳудо, мурд. Ва Яҳудо, баъд аз он ки тасалли ёфт, бо дӯсти худ Ҳирои адӯломӣ назди пашм бу рони рамаи худ ба Тимно рафт.

¹³ Ва ба Томор хабар дода, гуфтанд: «Инак, падаршӯят барои буридани пашми рамаи худ ба Тимно меравад».

¹⁴ Ва либоси бевагии худро кашида, ба сари худ чодаре партофт, ва рӯяшро пӯшида, назди дарвозаи Энаим, ки дар сари роҳи Тимно мебошад, нишаст; зеро дид, ки Шело калон шудааст, ва ўро ба вай ба занӣ надоданд.

¹⁵ Ва ўро Яҳудо бидид, ва ўро фоҳиша гумон кард, зеро ки он зан рӯи худро пӯшида буд.

¹⁶ Ва аз роҳ ба тарафи ў гашта, гуфт: «Биё, бо ту бихобам». Зеро надонист, ки келини ўст. Гуфт: «Ба ман чӣ медиҳӣ, агар бо ман бихобӣ?»

¹⁷ Гуфт: «Бузғолае аз рама мефиристам». Гуфт: «Оё то вақти фиристоданат гараве медиҳӣ?»

¹⁸ Гуфт: «Ба ту чӣ гарав диҳам?» Гуфт: «Мӯҳр ва зуннори худро, ва асое ки дар даст дорӣ». Ва ба ӯ дод, ва бо ӯ хобид; ва ӯ аз вай ҳомила шуд.

¹⁹ Ва бархоста, бирафт, ва чодарро аз сари худ кашида, либоси бевагии худро пӯшид.

²⁰ Ва Яҳудо бузғоларо ба воситаи дӯсти адӯломии худ фиристод, то ки гаравро аз дасти он зан бигирад; вале ӯро наёфт.

²¹ Ва аз мардуми он мавзеъ пурсида, гуфт: «Он фоҳишае ки дар сари роҳи Энаим нишаста буд, кучост?» Гуфтанд: «Фоҳишае дар ин ҷо набуд».

²² Ва назди Яҳудо баргашта, гуфт: «Ҷӯро наёфтам; ва мардуми он мавзеъ низ гуфтанд, ки фоҳишае дар ин ҷо набуд».

²³ Ва Яҳудо гуфт: «Бигзор барои худ нигоҳ дорад, мабодо расво шавем; инак, ин бузғоларо фиристодам; вале ту ӯро наёфтӣ».

²⁴ Ва баъд аз гузаштани қариб се моҳ ба Яҳудо хабар дода, гуфтанд: «Келинат Томор зино кардааст, ва инак, аз зино низ ҳомила шудааст». Ва Яҳудо гуфт: «Ҷӯро берун оред, то ки сӯзонида шавад».

²⁵ Вақте ки ӯро берун оварданд, ӯ назди падаршӯи худ фиристода, гуфт: «Ман аз соҳиби ин чизҳо ҳомила шудаам». Ва гуфт: «Бишнос, ки ин мӯҳр ва зуннор ва асо аз они кист».

²⁶ Ва Яҳудо шинохта, гуфт: «Ҳақ ба қониби ӯст, чунки ӯро ба писари худ Шело надодам». Вале дигар ҳаргиз бо ӯ нахобид.

²⁷ Дар вақти зоиданаш маълум шуд, ки дар батнаш экизак аст.

²⁸ Ва ҳангоме ки мезоид, яке дасти худро берун овард; ва доя риштаи қирмизӣ гирифта, бар дасташ баст, ва гуфт: «Ин аввал берун омад».

²⁹ Вале дасташро боз кашид; ва инак, бародараш берун омад. Ва доя гуфт: «Чӣ гуна рахнае барои худ кушодай!» Ва ӯро Форас ном ниҳоданд.

³⁰ Сонӣ бародари ӯ, ки бар дасташ риштаи қирмизӣ буд, берун омад, ва ӯро Зораҳ номиданд.

БОБИ СИҶУ НӢҲУМ

Юсуф назди Фӯтифар. Озмоиш ва зиндон.

39 Ва Юсуфро ба Миср бурданд; ва ӯро Фӯтифар ном марди мисрӣ, ки дарбории фиръавн, сардори посбонон буд, аз дасти исмоилиёне ки ӯро ба он ҷо бурда буданд, харид.

² Ва Худованд бо Юсуф буд; ва ӯ марди комъёб шуд, ва дар хонаи оғои мисрии худ бимонд.

³ Ва оғояш дид, ки Худованд бо ӯст, ва ҳар он чи ӯ мекунад, Худованд дар дасти ӯ муваффақият меоварад.

⁴ Ва Юсуф дар назари вай илтифот ёфт, ва ба вай хизмат мекард. Ва ӯро ба хонаи худ баргумошт, ва тамоми дорони худро ба дасти ӯ дод.

⁵ Ва аз ҳама вақте ки ӯро ба хонаи худ ва ба тамоми дорони худ баргумошт, Худованд хонаи он мисриро барои хотири Юсуф баракат дод, ва

баракати Худованд бар ҳамаи дорони вай чи дар хона, чи дар саҳро буд.

⁶ Ва ҳар он чи дошт, ба дасти Юсуф вогузошт; ва аз он чи бо ӯ буд, ҳеҷ хабар надошт, ҷуз ноне ки мехӯрд. Ва Юсуф хушандом ва хушрӯй буд.

⁷ Ва баъд аз ин ҳодисот чунин воқеъ шуд, ки зани оғояш бар Юсуф чашм андохта, гуфт: «Бо ман бихоб».

⁸ Вале ӯ розӣ нашуда, ба зани оғои худ гуфт: «Инак, оғои ман аз он чи бо ман дар хона аст, хабар надорад, ва ҳар он чи дорад, ба дасти ман додааст;

⁹ Аз ман калонтаре дар ин хона нест; ва ӯ ҳеҷ чизе аз ман дарёғ надоштааст, ҷуз ту, чунки ту зани ӯ ҳастӣ; пас чӣ гуна ин бадқирдорӣ бузургро содир кунам ва дар назди Худо гуноҳкор шавам?»

¹⁰ Ва агарчи вай ҳаррӯза ба Юсуф сухан мегуфт, ки бо вай бихобад ва назди вай бошад, ӯ гапи варо гӯш намекард.

¹¹ Ва рӯзе воқеъ шуд, ки ӯ ба хона даромад, то ки бо кори худ машғул шавад, аммо аз аҳли хона касе он ҷо, дар хона набуд;

¹² Вай ӯро аз ҷомааш дошта, гуфт: «Бо ман бихоб». Вале ӯ ҷомаи худро дар дасти вай монда, давид ва берун рафт.

¹³ Чун зан дид, ки Юсуф ҷомаи худро дар дасти вай монд ва давида, берун рафт,

¹⁴ Аҳли хонаашро фаръед карда, гуфт: «Бубинед, марди ибриро назди мо овард, то ки моро масхара кунад. Ӯ назди ман омад, то ки бо ман бихобад; лекин ман бо овози баланд фаръед задам;

¹⁵ Ва чун шунид, ки ман овози худро баланд карда, фаръед задам, ҷомаашро пеши ман монд ва давида, берун рафт».

¹⁶ Ва ҷомаи ӯро назди худ нигоҳ дошт то вақте ки оғояш ба хона омад.

¹⁷ Ва ба вай ҳамаи суханонро такрор карда, гуфт: «Он ғуломи ибрӣ, ки ба мо овардӣ, назди ман омад, то ки маро масхара кунад;

¹⁸ Ва чун овози худро баланд карда, фаръед задам, ҷомаи худро пеши ман монд ва гурехта, берун рафт».

¹⁹ Вақте ки оғояш суханони зани худро шунид, ки ба ӯ нақл карда, гуфт: «Ғуломат ба ман чунин рафтор кард», ӯ ба ғазаб омад;

²⁰ Ва оғои Юсуф ӯро гирифта, дар зиндоне андохт, ки дар он ҷо маҳбусони подшоҳ буданд. Ва он ҷо ӯ дар зиндон буд.

²¹ Ва Худованд бо Юсуф буд, ва ба ӯ эҳсон мекард, ва ӯро дар назари сардори зиндон илтифот бахшид.

²² Ва сардори зиндон ҳамаи маҳбусонеро, ки дар зиндон буданд, ба дасти Юсуф дод, ва ҳар коре ки дар он ҷо мекарданд, ӯ идоракунандаи он буд.

²³ Сардори зиндон ба ҳеҷ як чизе ки дар дасти Юсуф буд, нигоҳ намекард: чунки Худованд бо ӯ буд, ва дар ҳар кори ӯ Худованд муваффақият меовард.

БОБИ ЧИЛУМ

Соқӣ ва нонвой дар зиндон.

40 Баъд аз ин ҳодисот чунин воқеъ шуд, ки соқии подшоҳи Миср ва нонвой пеши оғои худ подшоҳи Миср хато карданд.

² Ва фиръавн ба ду дарбории худ: ба сарсоқӣ ва ба сарнонвой хашм гирифт.

³ Ва онҳоро дар хонаи сардори посбонон, дар зиндоне ки Юсуф он ҷо бандӣ буд, андохт.

⁴ Сардори посбонон Юсуфро бар онҳо баргумошт, ва ӯ ба онҳо хизмат мекард. Ва муддате онҳо дар ҳабс буданд.

⁵ Ва соқӣ ва нонвои подшоҳи Миср, ки дар зиндон бандӣ буданд, ҳар ду дар як шаб хоб диданд, ҳар яке мувофиқи таъбири хоби худ хоб диданд.

⁶ Ва бомдодон Юсуф назди онҳо омада, дид, ки инак, онҳо бедимоғ ҳастанд.

⁷ Ва аз дарбориёни фиръавн, ки бо ӯ дар хонаи оғояш буданд, пурсида, гуфт: «Чаро имрӯз чеҳраи шумо ғамгин аст?»

⁸ Ба ӯ гуфтанд: «Хобе дидем, ва касе нест, ки онро таъбир кунад». Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Оё таъбирҳо аз Худо нест? Ба ман нақл кунед».

⁹ Ва сарсоқӣ хоби худро ба Юсуф нақл карда, гуфт: «Хоб дидам, ки инак, токе пеши ман буд;

¹⁰ Ва ток се шоха дошт; ва он бишукуфт, ва ғӯра бафт, ва шингилҳои ангураш пухт.

¹¹ Ва ҷоми фиръавн дар дастам буд, ва ангурҳоро гирифта, дар ҷоми фиръавн фушурдам, ва ҷомро ба дасти фиръавн додам».

¹² Ва Юсуф ба вай гуфт: «Таъбираш ин аст: се шоха се рӯз аст.

¹³ Баъд аз се рӯз фиръавн саратро барафрозад ва ба мансабат баргардонад, ва ҷоми фиръавнро ба дасти вай хоҳӣ дод, ба тариқи пештара, ки соқии ӯ будӣ.

¹⁴ Вақте ки аҳволи ту некӯ шавад, маро ёд кун; ва ба ман эҳсон фармуда, маро назди фиръавн зикр намо, ва маро аз ин хона берун овар.

¹⁵ Зеро ки ман аз замини ибриён дуздида шудаам; ва ин ҷо низ ҳеҷ коре накардаам, ки маро дар зиндон андозанд».

¹⁶ Ва чун сарнонвой дид, ки некӯ таъбир кард, ба Юсуф гуфт: «Ман низ хоб дидам, ки инак, се сабад кулча бар сари ман аст;

¹⁷ Ва дар сабади болоӣ ҳар гуна хӯрок барои фиръавн аз хунари нонвой мебошад; вале мурғон онҳоро аз сабаде ки бар сари ман аст, мехӯранд».

¹⁸ Ва Юсуф ба ҷавоб гуфт: «Таъбираш ин аст: се сабад се рӯз аст;

¹⁹ Баъд аз се рӯз фиръавн сари туро аз танат ҷудо кунад, ва туро бар дарахте овезад; ва мурғон гӯшти баданатро бихӯранд».

²⁰ Дар рӯзи сеюм, ки рӯзи таваллуди фиръавн буд, ӯ зиёфате барои тамоми ҷокарони худ орошт, ва

дар миёни ҷокарони худ сарсоқӣ ва сарнонвойро ҳозир кард.

²¹ Ва сарсоқиро ба мансаби ӯ баргардонид, ва ӯ ҷомро ба дасти фиръавн дод.

²² Вале сарнонвойро ба дор кашид, чунон ки Юсуф ба онҳо таъбир карда буд.

²³ Ва сарсоқӣ Юсуфро ба ёд наовард, балки ӯро фаромӯш кард.

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Хоби фиръавн.

41 Ва воқеъ шуд баъд аз гузаштани ду сол, ки фиръавн хобе дид: инак, ӯ дар канори наҳри Нил истодааст.

² Ва инак, аз наҳр ҳафт модагови хубсурат ва фарбеҳ баромаданд, ва дар чаманзор чаридан гирифтанд.

³ Ва инак, аз паси онҳо ҳафт модагови дигари бадсурат ва лоғар аз наҳр баромаданд, ва дар паҳлуи он модаговон дар соҳили наҳр биистоданд.

⁴ Ва ин модаговони бадсурат ва лоғар ҳафт модагови хубсурат ва фарбеҳро хӯрданд. Ва фиръавн бедор шуд.

⁵ Ва боз хобаш бурд, ва дуҷумбора хобе дид: инак, ҳафт хӯшаи солим ва некӯ дар як поя сабзида баромаданд.

⁶ Ва инак, ҳафт хӯшаи холӣ ва аз боди шарқӣ хушкшуда аз паи онҳо рӯиданд.

⁷ Ва ин хӯшаҳои холӣ ҳафт хӯшаи солим ва пурборро фуру бурданд. Ва фиръавн бедор шуд, ва ин буд хобаш.

⁸ Субҳгоҳон хотираш мушавваш шуд, ва кас фиристода, ҳамаи соҳирони Мисрро, ва ҳамаи ҳакимони онро даъват намуд, ва фиръавн ба онҳо хоби худро нақл кард, вале касе набуд, ки онро ба фиръавн таъбир кунад.

⁹ Ва сарсоқӣ ба фиръавн арз намуда, гуфт: «Хатоҳои ман имрӯз ба хотирам омад.

¹⁰ Фиръавн ба ҷокарони худ хашм гирифта, маро ва сарнонвойро дар хонаи сардори посбонон бандӣ карда буд.

¹¹ Ва ман ва ӯ дар як шаб хобе дидем, ҳар яке мувофиқи таъбири хоби худ хоб дидем.

¹² Ва он ҷо ҷавони ибрӣ, ғуломи сардори посбонон, бо мо буд, ва хобҳои худро ба ӯ нақл кардем, ва ӯ онҳоро ба мо таъбир кард, ба ҳар яке мувофиқи хобаш таъбир кард.

¹³ Ва чӣ тавре ки ба мо таъбир кард, ҳамон тавр воқеъ шуд: ман ба мансаби худ баргардонидам шудам, ва он дигаре ба дор кашида шуд».

Юсуф дар Миср ба бузургӣ расид.

¹⁴ Ва фиръавн кас фиристода, Юсуфро даъват намуд; ва ӯро зуд аз зиндон бароварданд. Ва ӯ мӯйсару риши худро тарошида ва либоси худро иваз карда, назди фиръавн омад.

¹⁵ Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Хобе дидам, ва касе нест, ки онро таъбир кунад, ва дар бораи ту шунидам, ки хобро фаҳмида, таъбир мекунӣ».

¹⁶ Ва Юсуф ба ҷавоби фиръавн гуфт: «Ин аз ман нест; Худо ба саломатии фиръавн ҷавоб хоҳад дод».

¹⁷ Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Дар хоби худ дидам, ки инак, дар соҳили наҳри Нил истодаам.

¹⁸ Ва инак, аз наҳр ҳафт модагови фарбеҳ ва хубсурат баромаданд; ва дар чаманзор чаридаи гирифтанд.

¹⁹ Ва инак, аз паси онҳо ҳафт модагови дигари лоғарандом ва хеле бадсурат ва камгӯшт баромаданд, ки дар тамоми замини Миср ба зиштӣ мисли онҳо надидаам.

²⁰ Ва ин модаговони лоғар ва бадсурат ҳафт модагови фарбеҳи аввалро хӯрданд.

²¹ Ва чун ба шиками онҳо даромаданд, маълум нашуд, ки ба шиками онҳо даромадаанд. Ва сурати онҳо мисли аввала зишт буд. Ва ман бедор шудам.

²² Ва боз хоб дидам, ки инак, ҳафт хӯшаи пурбор ва некӯ дар як поя сабзида баромаданд.

²³ Ва инак, ҳафт хӯшаи борик, ҳоли ва аз боди шарқӣ хушкшуда аз паси онҳо рӯиданд.

²⁴ Ва ин хӯшаҳои ҳоли ҳафт хӯшаи некӯро фуру бурданд. Ва ман ба соҳирон гуфтам, вале касе нест, ки ба ман шарҳ диҳад».

²⁵ Ва Юсуф ба фиръавн гуфт: «Хоби фиръавн якест: он чи Худо карданист, ба фиръавн хабар додааст.

²⁶ Ҳафт модагови некӯ ҳафт сол аст; ва ҳафт хӯшаи некӯ ҳафт сол аст; хоб якест.

²⁷ Ва ҳафт модагови лоғар ва зишт, ки аз паси онҳо баромадаанд, ҳафт сол аст, ва ҳафт хӯшаи холии аз боди шарқӣ хушкшуда ҳафт соли қаҳтӣ мебошад.

²⁸ Аз ҳамин сабаб он суханро ба фиръавн гуфтам: он чи Худо карданист, ба фиръавн зоҳир сохтааст.

²⁹ Инак, ҳафт соли фаровонии бузург дар тамоми замини Миср фаро мерасад.

³⁰ Вале баъд аз онҳо ҳафт соли қаҳтӣ меояд; ва тамоми он фаровонӣ дар замини Миср фаромӯш мешавад, ва қаҳтӣ заминро табоҳ мекунад.

³¹ Ва фаровонӣ дар замин маълум намешавад, ба сабаби қаҳтӣ ки аз паси он меояд, зеро ки он бағоят сахт хоҳад буд.

³² Ва ба фиръавн ду бор такрор шудани ин хоб далели он аст, ки ин чиз ҳақиқатан аз ҷониби Худост, ва Худо онро ба зудӣ ба амал хоҳад овард.

³³ Ва акнун бигзор фиръавн марди оқил ва ҳақимро пайдо кунад, ва ўро бар замини Миср бигуморад.

³⁴ Фиръавн чунин бикунанд, ва нозиронро бар замин таъин намояд, ва дар ҳафт соли фаровонӣ панҷьяк аз замини Миср бигирад.

³⁵ Ва бигзор хӯроквории ин солҳои некӯро, ки меояд, ҷамъ оваранд, ва ғалларо зеро дасти

фиръавн захира кунанд, ва дар шаҳрҳо хӯрокворӣ нигоҳдоранд.

³⁶ Ва ин хӯрокворӣ барои замин ба ҳафт соли қаҳтӣ ки дар замини Миср фаро мерасад, захира шавад, то ки замин аз қаҳтӣ табоҳ нагардад».

³⁷ Ин сухан ба назари фиръавн ва ба назари ҳамаи чокаронаш писанд афтод.

³⁸ Ва фиръавн ба чокарони худ гуфт: «Оё касеро мисли ин мард ёфта метавонем, ки Рӯҳи Худо дар ўст?»

³⁹ Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Азбаски Худо тамоми ин нуктаро ба ту маълум кардааст, касе мисли ту оқил ва ҳақим нест;

⁴⁰ Ту бар ҳонаи ман бош, ва тамоми қавми ман каломии туро риоя кунанд; ман фақат дар хусуси тахт аз ту бузургтар бошам».

⁴¹ Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Бидон, ки туро бар тамоми замини Миср баргумоштам».

⁴² Ва фиръавн нигини худро аз дасти худ кашид, ва онро ба дасти Юсуф пӯшонид; ва ўро ба либоси катони нозук ораста кард, ва тавқи тилло бар гарданааш овехт;

⁴³ Ва ўро ба аробаи дуюмини худ савор кунонид, ва пешопеши ў нидо мекарданд: «Зону занед!» Ва ўро бар тамоми замини Миср баргумошт.

⁴⁴ Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Ман фиръавн ҳастам, вале бидуни фармони ту ҳеҷ кас даст ё пой худро дар тамоми замини Миср баланд накунад».

Юсуф духтари бутпарастро ба занӣ гирифт. Хоби фиръавн ба амал меояд.

⁴⁵ Ва фиръавн Юсуфро Софнат-фаънеаҳ номид, ва Оснат, духтари Фўтифараъ, коҳини Ўнро ба ў ба занӣ дод. Ва Юсуф сар то сари замини Миср сафар кард.

⁴⁶ Ва Юсуф сисола буд, вақте ки пеши фиръавн, подшоҳи Миср, биистод, ва Юсуф аз пеши фиръавн берун рафта, тамоми замини Мисрро тай намуд.

⁴⁷ Ва замин дар ҳафт соли фаровонӣ аз ҳар донае миқдори бисъёр ҳосил овард.

⁴⁸ Ва ў тамоми хӯроквории ҳафт солро, ки дар замини Миср рӯида буд, ҷамъ овард, ва хӯроквориро дар шаҳрҳо захира кард; ва хӯроквории киштзори гирду пеши ҳар шаҳрро дар дохили он гузошт.

⁴⁹ Ва Юсуф ғалладонаи зиёде мисли реги даръё захира кард, то ба дараҷае ки аз ҳисоб кардан бозмонд; зеро ки аз ҳисоб берун буд.

⁵⁰ Ва пеш аз фаро расидани солҳои қаҳтӣ ба Юсуф ду писар таваллуд шуд, ки онҳоро Оснат, духтари Фўтифараъ, коҳини Ўн, ба ў зоид.

⁵¹ Ва Юсуф нахустзодаи худро Менашше ном ниҳод, зеро ки, гуфт ў, «Худо маро аз тамоми машаққатам ва аз тамоми ҳонаи падарам фаромӯшӣ дод».

⁵² Ва дуюминро Эфроим номид, зеро ки, гуфт ў, «Худо маро дар замини мазаллатам борвар гардонид».

⁵³ Ва ҳафт соли фаровонӣ, ки дар замини Миср буд, ба оҳир расид.

⁵⁴ Ва ҳафт соли қаҳтӣ оғоз ёфт, чунон ки Юсуф гуфта буд. Ва дар ҳамаи заминҳо қаҳтӣ рӯй дод, вале дар тамоми замини Миср нон буд.

⁵⁵ Ва чун тамоми замини Миср низ гирифтори қаҳтӣ шуд, қавм барои нон назди фиръавн фаръёд заданд. Ва фиръавн ба ҳамаи мисриён гуфт: «Назди Юсуф биравед, ва он чи ӯ ба шумо гӯяд, бикунед».

⁵⁶ Ва қаҳтӣ тамоми рӯи заминро фаро гирифт; ва Юсуф ҳамаи анборҳоро кушода, ба мисриён ғалла мефурӯхт. Вале қаҳтӣ дар замини Миср қавӣ мешуд.

⁵⁷ Ва аз ҳамаи кишварҳо барои харидани ғалла назди Юсуф ба Миср меомаданд, зеро ки қаҳтӣ дар тамоми дунё қавӣ шуд.

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Юсуф бародарони худро меҳмоннавозӣ мекунад.

42 Ва Яъқуб фаҳмид, ки дар Миср ғалла мавҷуд аст, ва Яъқуб ба писарони худ гуфт: «Чаро нигоҳ карда нишастаед?»

² Ва гуфт: «Инак, шунидам, ки дар Миср ғалла ҳаст; ба он ҷо биравед, ва барои мо аз он ҷо ғалла бихаред, то ки зист кунем ва намирём».

³ Даҳ бародари Юсуф барои харидани ғалла ба Миср рафтанд.

⁴ Вале Бинъёмин, бародари Юсуфро Яъқуб бо бародарони ӯ нафиристод; зеро гуфт: «Мабодо зиёне ба ӯ расад».

⁵ Дар миёни ононе ки барои харидани ғалла омаданд, банӣ-Исроил ҳам буданд; зеро ки дар замини Канъон қаҳтӣ буд.

⁶ Ва Юсуф ҳокими он замин буд; ва ба тамоми қавми он замин ғалла мефурӯхт. Вақте ки бародарони Юсуф омаданд, рӯй ба замин ниҳода, ба ӯ сачда карданд.

⁷ Ва чун Юсуф бародарони худро дид, онҳоро шинохт; вале худро ба онҳо ношинос вонамуд кард, ва бо онҳо ба дуруштӣ гап зад, ва ба онҳо гуфт: «Аз кучо омадед?» Гуфтанд: «Аз замини Канъон, то ки хӯрокворӣ бихарем».

⁸ Агарчи Юсуф бародарони худро шинохт, онҳо ўро нашинохтанд.

⁹ Ва Юсуф хобҳоеро, ки дар бораи онҳо дида буд, ба хотир овард; ва ба онҳо гуфт: «Шумо ҷосус ҳастед; барои дидани урьёнии ин замин омадаед».

¹⁰ Ба ӯ гуфтанд: «Не, оғои мо; ғуломонат барои харидани хӯрокворӣ омадаанд.

¹¹ Мо ҳама писарони як шахс ҳастем; мо одамони дурусткорем; ғуломонат ҷосус нестанд».

¹² Ба онҳо гуфт: «Не, шумо барои дидани урьёнии замин омадаед».

¹³ Гуфтанд: «Мо, ғуломонат, дувоздаҳ бародаронем; мо писарони як шахс ҳастем дар замини Канъон, ва инак, хурдӣ имрӯз пеши падари мост, ва яке нест».

¹⁴ Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Ҳамин аст он чи ба шумо гуфтам, ки ҷосус ҳастед.

¹⁵ Ба ин тариқ озмуда хоҳед шуд: қасам ба ҷони фиръавн, ки аз ин ҷо берун нахоҳед рафт, магар ки бародари хурдии шумо ба ин ҷо биёяд.

¹⁶ Як нафарро аз байни худ бифиристед, то ки бародари шуморо биёрад; ва шумо ба ҳабс гирифта мешавед, то ки суханони шумо санҷида шавад, ки ҳақ ба ҷониби шумост ё не; вагар на, қасам ба ҷони фиръавн, ки шумо ҷосус ҳастед».

¹⁷ Ва онҳоро серӯза ба ҳабс гирифт.

¹⁸ Ва рӯзи сеюм Юсуф ба онҳо гуфт: «Чунин бикунед ва зинда бимонед, зеро ки ман аз Худо метарсам.

¹⁹ Агар шумо одамони дурусткор бошед, бигзор як бародари шумо дар ҳабсхонаи шумо бимонад; ва шумо биравед, ва ғалла барои гуруснагии хонаҳои худ бибаред.

²⁰ Ва бародари хурдии худро назди ман биёред, то ки суханони шумо тасдиқ шавад, ва намирёд». Ва чунин карданд.

²¹ Ва ба якдигар гуфтанд: «Дар ҳақиқат мо назди бародари худ гуноҳкор ҳастем. Вақте ки ба мо тазарруъ мекард, азияти ҷони ўро дидем ва гӯш наандохтем; аз ин рӯ ин азият ба сари мо омад».

²² Ва Реубен ба ҷавоби онҳо гуфт: «Оё ба шумо нагуфта будам, ки ба муқобили бача гуноҳ накунед? Вале гӯш накардед; ва инак, хуни ӯ бозхост мешавад».

²³ Ва онҳо надонистанд, ки Юсуф мефаҳмад; зеро ки тарҷумоне дар миёни онҳо буд.

²⁴ Ва Юсуф худро аз онҳо канор гирифта, бигирист. Ва назди онҳо баргашта, бо онҳо гуфтугӯ кард, ва Шимъўнро аз миёни онҳо гирифта, дар пеши назари онҳо ўро бандӣ кард.

²⁵ Ва Юсуф фармон дод, ки ҷуволҳои онҳоро аз ғалла пур кунанд, ва нуқраи онҳоро дар халтаи ҳар яке баргардонанд, ва ба онҳо тўшаи роҳ бидиҳанд. Ва ба онҳо чунин карданд.

²⁶ Ва ғаллаи худро ба харони худ бор карда, аз он ҷо равона шуданд.

²⁷ Ва чун яке халтаи худро дар манзил кушод, то ки хӯроке ба хари худ диҳад, нуқраи худро дид, ки инак, дар даҳани халтаи ўст.

²⁸ Ва ба бародарони худ гуфт: «Нуқраи ман баргардонида шудааст! Инак, дар халтаи ман аст!» Ва дили онҳо ба тапиш афтод, ва ба якдигар бо тарсу ларз мегуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки Худо ба мо кардааст?»

²⁹ Ва назди падари худ Яъқуб ба замини Канъон омаданд, ва аз он чи ба онҳо рӯй дод, хабар дода, гуфтанд:

³⁰ «Он марде ки ҳокими он замин аст, бо мо ба дуруштӣ сухан гуфт, ва моро ҷосусони он замин гумон кард.

³¹ Вале ба ӯ гуфтем: „Мо одамони дурусткорем; мо ҷосус нестем.

³² Мо, дувоздаҳ бародарон, писарони падари худ ҳастем; яке нест, ва хурдӣ имрӯз назди падари мо дар замини Канъон аст”.

³³ Ва он марде ки ҳокими он замин аст, ба мо гуфт: „Ба ин тариқ хоҳам фаҳмид, ки шумо дурусткор ҳастед: яке аз бародарони худро назди ман бимонед; ва ғалла барои гуруснагии хонаҳои худ бигиред, ва биравед.

³⁴ Ва бародари хурдии худро назди ман биёред, то донам, ки шумо ҷосус нестед, балки одамони дурусткоред; он гоҳ бародари шуморо ба шумо бидиҳам, ва дар ин замин додугирифт кунед“».

³⁵ Ва ҳангоме ки онҳо халтаҳои худро ҳолӣ мекарданд, инак, ҳамъёни нуқраи ҳар яке дар халтаи вай буд. Ва чун онҳо ва падарашон ҳамъёнҳои нуқраро диданд, ҳаросон шуданд.

³⁶ Ва падари онҳо Яъқуб ба онҳо гуфт: «Маро аз фарзандонам маҳрум кардед: Юсуф нест, ва Шимъун нест, ва Бинъемирро меҳоҳед бибаред, — ин ҳама кулфатҳо бар сари ман аст!»

³⁷ Ва Реубен ба падари худ арз намуда, гуфт: «Ду писари маро бикуш, агар ўро назди ту набиёрам; ўро ба дасти ман бисупор; ва ман ўро назди ту баргардонам».

³⁸ Гуфт: «Писарам бо шумо нахоҳад рафт, зеро ки бародараш мурдааст, ва ў танҳо мондааст. Ва агар дар роҳе ки меравед, зиёне ба ў расад, ҳамоно мӯи сафеди маро бо андӯҳ ба гӯр хоҳед бурд».

БОБИ ЧИЛУ СЕЮМ

Бародарон бори дуюм ба Миср бо Бинъемир меоянд.

43 Ва қаҳтӣ дар замин сахт шуд.

² Ва ҳангоме ки ғаллаеро, ки аз Миср оварда буданд, хӯрда тамои карданд, падарашон ба онҳо гуфт: «Баргардед, ва андак хӯроқворӣ барои мо бихаред».

³ Ва Яхудо ба ў арз карда, гуфт: «Он мард қатъиян таъкид карда, гуфт: „Агар бародари шумо бо шумо набошад, рӯи маро нахоҳед дид“».

⁴ Агар бародари моро бо мо фиристонӣ, меравем ва хӯроқворӣ бароят мехарем.

⁵ Вале агар нафиристонӣ, намеравем, зеро ки он мард ба мо гуфт: „Агар бародари шумо бо шумо набошад, рӯи маро нахоҳед дид“».

⁶ Ва Исроил гуфт: «Чаро ба ман бадӣ карда, ба он мард гуфтед, ки бародари дигаре доред?»

⁷ Гуфтанд: «Он мард аҳволи мо ва хешу табори моро пурсупос карда, гуфт: „Оё падари шумо ҳанӯз зинда аст? Оё бародари дигаре доред?“ Ва мо мувофиқи ин суханон нақл кардем. Магар медонистем, ки „бародари худро биёред“ мегӯяд?»

⁸ Ва Яхудо ба падари худ Исроил гуфт: «Бачаро бо ман бифиристон; ва мо бархоста, меравем, ва зист мекунем, ва наменирем, ҳам мо, ҳам ту ва ҳам фарзандони мо.

⁹ Ман зомини ў мебошам, ўро аз дасти ман талаб намо. Агар ўро назди ту набиёрам ва ба пешат ҳозир насозам, умрбод пеши ту гуноҳкор бошам.

¹⁰ Агар мо таъхир намекардем, то ҳол ду маротиба рафта меомадем».

¹¹ Ва падарашон Исроил ба онҳо гуфт: «Ин тавр бошад, чунин бикунед: аз самароти хуби ин замин дар зарфҳои худ бигиред, ва дастовезе барои он мард бибаред: қадаре баласон ва қадаре асал, мум ва лодан, писта ва бодом.

¹² Ва нуқраи дучандон ба дасти худ бигиред, ва он нуқраро, ки дар даҳани халтаҳои шумо гардонда монда шуда буд, бо дасти худ гашта диҳед: шояд, сахве шуда бошад.

¹³ Ва бародари худро гирифта, ба роҳ дароед, ва назди он мард баргардед.

¹⁴ Бигзор Худои Қодир ба шумо пеши он мард шафқат нишон диҳад, то ки бародари дигари шумо ва Бинъемирро ҳамроҳи шумо фиристонад. Ва ман агар аз фарзандон маҳрум шуда бошам, бигзор маҳрум шавам».

¹⁵ Пас он мардон ин дастовезро гирифтанд, ва нуқраи дучандонро ба дасти худ гирифтанд, ва бо Бинъемир ба роҳ дароманданд, ва ба Миср расида, пеши Юсуф биистоданд.

¹⁶ Ва Юсуф, чун Бинъемирро бо онҳо дид, ба нозири хонаи худ фармуд: «Ин одамонро ба хона бибар, ва ҳайвоне бикуш, ва тадоруже бикун, зеро ки ин одамон дар нимирузӣ бо ман хӯроқ меҳӯранд».

¹⁷ Ва он мард аз рӯи гуфтаи Юсуф амал кард, ва ин одамонро ба хонаи Юсуф овард.

¹⁸ Ва ин одамон аз омаданашон ба хонаи Юсуф тарсиданд, ва гуфтанд: «Барои нуқрае ки пеш аз ин дар халтаҳои мо гардонда монда шуда буд, моро овардаанд, то ки ба мо хурдагирӣ кунанд, ва ба мо хучум оваранд, ва моро ғулом гардонанд, ва харони моро».

¹⁹ Бинобар ин ба нозири хонаи Юсуф наздик шуданд, ва дар даромадгоҳи хона ба ў гап заданд,

²⁰ Ва гуфтанд: «Гӯш кун, эй оғо, мо пеш аз ин барои харидани хӯроқворӣ омада будем.

²¹ Вале чунин воқеъ шуд, ки чун ба манзил расидем ва халтаҳои худро кушодем, — инак, нуқраи ҳар яке дар даҳани халтааш; нуқраи мо мувофиқи вазни он мавҷуд аст, ва мо онро бо дасти худ гашта медиҳем.

²² Ва нуқраи дигаре барои харидани хӯроқворӣ ба дасти худ овардем. Намедонем, ки нуқраи моро кӣ дар халтаҳои мо мондааст».

²³ Гуфт: «Хотирчамъ бошад, натарсед! Худои шумо ва Худои падари шумо ганче дар халтаҳои шумо ба шумо додааст; нуқраи шумо ба ман расид». Ва Шимъунро пеши онҳо баровард.

²⁴ Ва он мард ин одамонро ба хонаи Юсуф дароварда, об дод, ва онҳо пойҳои худро шустанд; ва хӯроқ ба харони онҳо дод.

²⁵ Ва дастовезро то вақти омадани Юсуф дар нимирӯзӣ тайёр карданд; зеро шунида буданд, ки дар он ҷо бояд нон хӯранд.

²⁶ Вақте ки Юсуф ба хона омад, дастовезро, ки дар дасти онҳо буд, пеши ӯ ба хона оварданд, ва то замин ба ӯ сачда карданд.

²⁷ Ва аз саломатии онҳо пурсид, ва гуфт: «Оё падари пири шумо, ки зикраш карда будед, саломат аст? Оё ӯ ҳанӯз дар қайди ҳаёт аст?»

²⁸ Гуфтанд: «Ҳуломат, падари мо, саломат аст, ҳанӯз дар қайди ҳаёт аст». Ва онҳо таъзим карданд ва сачда бурданд.

²⁹ Ва чашм андохта, бародари худ Бинъёмин, писари модари худро дид, ва гуфт: «Оё ин аст бародари хурдии шумо, ки назди ман зикраш карда будед?» Ва гуфт: «Марҳамати Худо бо ту бод, писарам!»

³⁰ Ва Юсуф шитобон баромада рафт, зеро ки меҳраш нисбат ба бародараш ҷӯш зада, гирияш омад, ва ба хучрае даромада, он ҷо биғирист.

³¹ Ва рӯи худро шуста, берун омад, ва худро ба даст гирифта, гуфт: «Таом бигузored».

³² Ва барои ӯ алоҳида гузошанд, ва барои онҳо алоҳида, ва барои мисриёне ки бо ӯ хӯрок меҳӯрданд, алоҳида, зеро ки мисриён бо ибриён хӯрок хӯрда наметавонанд; чунки ин барои мисриён кароҳатангез аст.

³³ Ва пеши ӯ бинишастанд, нахустзода мувофиқи нахустзодагиаш ва хурдсол мувофиқи хурдсолиаш, ва ин одамон ба якдигар тааҷҷуб менамуданд.

³⁴ Ва чун луқмаҳо аз пеши Юсуф барои онҳо оварда шуд, луқмаи Бинъёмин аз луқмаҳои ҳамаи онҳо панҷ баробар зиёд буд. Ва бо ӯ нӯшиданд, ва кайфашон хеле баланд шуд.

БОБИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Бародарони Юсуфро ҳароси азиме фаро мегирад.

44 Ва Юсуф ба нозири хонаи худ амр фармуда, гуфт: «Халтаҳои ин мардонро, ба қадре ки бурда наметавонанд, аз хӯрокворӣ пур кун, ва нуқраи ҳар якеро дар даҳани халтааш бимон;

² Ва ҷоми маро, он ҷоми нуқраро, дар даҳани халтаи он хурдӣ бо қимати ғаллаи ӯ бимон». Ва мувофиқи сухане ки Юсуф гуфт, иҷро кард.

³ Бомдодон, чун чашми рӯз кушода шуд, ин мардонро бо харони онҳо равона карданд.

⁴ Онҳо аз шаҳр баромада, ҳанӯз чандон дур нарафта буданд, ки Юсуф ба нозири хонаи худ гуфт: «Бархоста, аз ақиби ин одамон шитоб кун, ва чун ба онҳо даррасидӣ, бигӯй: „Чаро бадӣ ба ивази неки кардед?»

⁵ Оё ин ҳамон ҷом нест, ки оғоям аз он менӯшад? Ва ӯ бо он фол мекушоад. Он чи кардед, бад кардед!».

⁶ Ва ба онҳо даррасид, ва ин суханонро ба онҳо гуфт.

⁷ Ба ӯ гуфтанд: «Чаро оғои мо чунин суханонро мегӯяд? Ҳошо, ки ғуломонат коре мисли ин бикунанд.

⁸ Он нуқраеро, ки дар даҳани халтаҳои худ ёфта будем, аз замини Канъон назди ту гашта овардем; пас чӣ гуна аз хонаи оғоят нуқра ё тилло меуздем?»

⁹ Назди ҳар яке аз ғуломонат ёфт шавад, бимирад; ва мо низ ғуломони оғои ту бошем».

¹⁰ Гуфт: «Майлаш; аз рӯи гуфтаи шумо шавад: назди касе ки ёфт шавад, ӯ ғуломи ман бошад, ва шумо озод бошед».

¹¹ Ва шитоб намуда, ҳар яке халтаи худро ба замин фуруварданд, ва ҳар яке халтаи худро кушоданд.

¹² Ва кофтуков кард; аз калонӣ сар карда, бо хурдӣ тамом кард; ва ҷом аз халтаи Бинъёмин ёфт шуд.

¹³ Ва либосҳои худро ҷок заданд, ва ҳар яке хари худро бор карда, ба шаҳр баргаштанд.

¹⁴ Вақте ки Яхудо ва бародаронаш ба хонаи Юсуф омаданд, ӯ ҳанӯз он ҷо буд, ва пеши ӯ бар замин афтоданд.

¹⁵ Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки кардед? Оё надонистед, ки шахсе мисли ман албатта фол мекушоад?»

¹⁶ Яхудо гуфт: «Ба оғои худ чӣ гӯем? Чӣ арз кунем? Ва чӣ гуна худро сафед намоем? Худо гуноҳи ғуломонатро дарёфтааст; инак, мо ғуломони оғои худ бошем, ҳам мо ва ҳам он ки ҷом дар дасташ ёфт шуд».

¹⁷ Гуфт: «Ҳошо, ки ман чунин кунам: он ки ҷом дар дасташ ёфт шуд, ғуломи ман бошад, ва шумо ба саломатӣ назди падари худ биравед».

¹⁸ Ва Яхудо ба ӯ наздик омада, гуфт: «Эй оғои ман, марҳамат фармуда ба ғуломи худ изн бидех, ки сухане ба гӯши оғои худ бигӯям, ва бар ғуломи худ хашм нагир; зеро ки ту чун фиръавн ҳастӣ.

¹⁹ Оғоям аз ғуломонаш пурсида, гуфт: „Оё шуморо падар ё бародаре ҳаст?»

²⁰ Ва ба оғои худ арз кардем, ки моро падари пире ҳаст, ва ӯро писари пиронсолагӣ, писари хурдӣ, ки бародараш мурдааст, ва ӯ аз модари худ танҳо мондааст; ва падараш ӯро дӯст медорад.

²¹ Ва ба ғуломони худ гуфтӣ: „ӯро назди ман биёред, то ки ба ӯ чашм андозам”.

²² Ва ба оғои худ гуфтем: „Он ҷавон аз падари худ ҷудо шуда наметавонад, ва агар аз падари худ ҷудо шавад, ӯ хоҳад мурд”.

²³ Вале ба ғуломони худ гуфтӣ: „Агар бародари хурдии шумо бо шумо наояд, рӯи маро дигар нахоҳед дид”.

²⁴ Ва ҳангоме ки назди ғуломат, падари худ, омадем, суханони оғои худро ба ӯ нақл кардем.

²⁵ Ва падари мо гуфт: „Баргардед, ва андаке хӯрокворӣ барои мо бихаред”.

²⁶ Гуфтем: „Рафта наметавонем; лекин агар бародари хурдии мо бо мо равад, меравем; зеро ки рӯи он мардро дида наметавонем, агар бародари хурдии мо бо мо набошад”.

²⁷ Ва ғуломат, падарам, ба мо гуфт: „Шумо медонед, ки занам ба ман дуто зоида буд.

²⁸ Ва яке аз назди ман берун рафт, ва ман гуфтам: албатта дарида шудааст; ва то кунун ўро надидаам;

²⁹ Ва агар инро низ аз назди ман бибаред, ва зиёне ба ў расад, ҳамоно мӯи сафеди маро бо андӯҳ ба гӯр хоҳед бурд“.

³⁰ Ва акнун агар назди ғуломат, падари худ, биравем, ва ин ҷавон бо мо набошад, ва ҳол он ки ҷони ў бо ҷони вай баста аст,

³¹ Ва чун бубинад, ки писар нест, ў хоҳад мурд; ва ғуломат мӯи сафеди ғуломат, падари худро бо андӯҳ ба гӯр хоҳанд бурд.

³² Зеро ки ғуломат назди падари худ зомини писар шуда, гуфтам: „Агар ўро назди ту набиёрам, умрбод пеши падари худ гуноҳкор бошам“.

³³ Ва акнун бигзор, ки ғуломат ба ивази ин ҷавон дар бандагии оғои худ бимонад, ва ин ҷавон бо бародарони худ биравад.

³⁴ Зеро чӣ гуна назди падари худ биравам, ва ин ҷавон ҳамроҳи ман набошад? Мабодо балоеро, ки ба падарам рӯй диҳад, бубинам».

БОБИ ЧИЛУ ПАНҶУМ

Юсуф худро ба бародаронаш мешиносонад.

45 Ва Юсуф пеши ҷамоате ки дар хузураш истода буданд, дигар хуздорӣ карда натавонист, ва нидо кард: «Ҳамаро аз пеши ман берун бароред!» Ва касе назди Юсуф намонд, вақте ки ў худро ба бародаронаш шиносонид.

² Ва бо овози баланд бигирист, ва мисриён шуниданд, ва аҳли байти фиръавн шунид.

³ Ва Юсуф ба бародарони худ гуфт: «Ман Юсуф ҳастам! Оё падарам зинда аст?» Вале бародаронаш ба ў ҷавоб дода наметавонистанд; зеро ки пеши ў мушавваш гардиданд.

⁴ Ва Юсуф ба бародарони худ гуфт: «Наздики ман биёед». Ва наздик омаданд. Ва гуфт: «Ман Юсуф, бародари шумо ҳастам, ки маро ба Миср фурӯхтед.

⁵ Вале акнун ғамгин ва мутаассиф нашавед, ки маро ба ин ҷо фурӯхтед; зеро ки Худо маро пеш аз шумо барои ҳифзи ҳаёт фиристод.

⁶ Зеро ҳоло ду сол шудааст, ки қаҳтӣ бар замин ҳукмфармост, ва боз панҷ соли дигар на шудгор мешавад, на дарав.

⁷ Лекин Худо маро пеш аз шумо фиристод, то ки шуморо дар замин боқӣ гузорад ва бо наҷоти бузурге ҳаёти шуморо нигоҳ дорад.

⁸ Пас, на шумо маро ба ин ҷо фиристодаед, балки Худо, ки Ў маро падар ба фиръавн, оғо ба тамоми аҳли байти вай ва ҳоким бар тамоми замини Миср гардонид.

⁹ Шитоб кунед ва назди падарам рафта, ба ў гӯед: писари ту Юсуф чунин мегӯяд: „Худо маро оғои тамоми Миср гардондааст; назди ман биё, таъхир нақун.

¹⁰ Ва дар замини Ҷӯшан маскан хоҳӣ гирифт; ва наздики ман хоҳӣ буд, ту ва писаронат, ва писарони писаронат, ва гӯсфандонат, ва говонат, ва ҳар чизе ки дорӣ.

¹¹ Ва туро дар он ҷо ризқу рӯзӣ хоҳам дод, зеро ки боз панҷ сол қаҳтӣ мешавад; мабодо ту, ва аҳли байти ту, ва ҳар чизе ки дорӣ, бенаво гардед“.

¹² Ва инак, чашмони шумо ва чашмони бародарам Бинъёмин мебинад, ки ин манам, ки бо шумо сухан мегӯям.

¹³ Пас ба падарам аз тамоми ҷалоли ман дар Миср ва аз он чи дидед, хабар диҳед; ва шитоб намуда, падарамро ба ин ҷо биёред».

¹⁴ Ва бар гардани бародари худ Бинъёмин афтода, бигирист; ва Бинъёмин бар гардани ў гирья кард.

¹⁵ Ва ҳамаи бародарони худро бӯсид ва дар оғӯш гирифта, бигирист; ва баъд аз он бародаронаш бо ў гуфтугӯ карданд.

Юсуф бародаронро ба Канъон мефиристад, мо ки падарро биёранд.

¹⁶ Вақте ки ба гӯши аҳли байти фиръавн овоза расид, ки бародарони Юсуф омадаанд, ин ба назари фиръавн ва ба назари чокаронаш хуш омад.

¹⁷ Ва фиръавн ба Юсуф гуфт: «Ба бародарони худ бигӯ: „Чунин бикунед: маркабҳои худро бор кунед, ва ба замини Канъон равона шавед;

¹⁸ Ва падари худ ва аҳли байти худро гирифта, назди ман биёед; беҳтарин замини Мисрро ба шумо хоҳам дод, ва аз фарбеҳии замин хоҳед хӯрд“.

¹⁹ Ва туро амр мефармоям ба онҳо бигӯӣ: „Чунин бикунед: аробаҳо аз замини Миср барои тифлони худ ва барои занони худ бигиред, ва падари худро бардошта биёред;

²⁰ Ва аз тарк кардани чизу чораи худ таассуф нахӯред зеро ки беҳтарини тамоми замини Миср аз они шумост“»

²¹ Ва банӣ-Исроил чунин карданд. Ва Юсуф, мувофиқи амри фиръавн, аробаҳо ба онҳо дод, ва тӯшаи роҳ ба онҳо дод

²² Ба ҳар яке аз онҳо як даста либос дод, вале ба Бинъёмин сесад сиккаи нуқра ва панҷ даста либос дод.

²³ Ва ҳамчунин барои падари худ даҳ хари боршуда бо нозу неъматӣ Миср ва даҳ модахари боршуда бо ғалла ва нон ва хӯрок барои сафари падари худ фиристод.

²⁴ Ва бародарони худро фиристод, ва чун онҳо равона шуданд, ба онҳо гуфт: «Дар роҳ низоъ нақунед».

²⁵ Ва аз Миср бароманданд, ва назди падари худ Яъқуб ба замини Канъон омаданд.

²⁶ Ва ўро огоҳ намуда, гуфтанд: «Юсуф ҳанӯз зинда аст, ва ў ҳокими тамоми замини Миср аст». Вале дили ў ошуфта шуд; зеро ки ба гапи онҳо бовар накард.

²⁷ Ва ҳамаи суҳанонеро, ки Юсуф ба онҳо гуфта буд, ба ӯ нақл карданд; ва аробаҳоеро ки Юсуф барои овардани ӯ фиристода буд, бидид; ва рӯҳи падари онҳо, Яъқуб, боз зинда шуд.

²⁸ Ва Исроил гуфт: «Бас аст! Писари ман Юсуф ҳанӯз зинда аст; меравам ва пеш аз мурданам ӯро мебинам».

БОБИ ЧИЛУ ШАШУМ

Сафари Яъқуб ба Миср.

46 Ва Исроил бо ҳар чи дошт, ба сафар рафт, ва чун ба Беэр-Шобаъ омад, барои Худои падари худ Исҳоқ қурбо ниҳо забҳ кард.

² Ва Худо дар рӯъёи шаб ба Исроил хитоб карда, гуфт «Яъқуб, Яъқуб!» Гуфт: «Лаббай!»

³ Гуфт: «Манам он Худо, Худои падарат; аз рафтан ба Миср натарс; зеро ки дар он ҷо кавми бузурге аз ту ба вучуд меоварам.

⁴ Ман бо ту ба Миср меравам; ва Ман низ туро аз он ҷо берун меоварам; ва Юсуф бо дасти худ чашмони туро мепӯшад».

⁵ Ва Яъқуб аз Беэр-Шобаъ равона шуд; ва банӣ-Исроил падари худ Яъқубро, ва тифлони худро, ва занони худро бо аробаҳое ки фиръавн барои овардани ӯ фиристода буд, бурданд.

⁶ Ва чорвои худ ва дороии худро, ки дар замини Канъон пайдо карда буданд, гирифтанд, ва Яъқуб ва тамоми наслаш бо ӯ ба Миср омаданд.

⁷ Ва писарони худ ва писарони писарони худро бо худ, ва духтарони худ ва духтарони писарони худро, ва тамоми насли худро бо худ ба Миср овард.

⁸ Ва ин аст номҳои банӣ-Исроил, ки ба Миср омаданд: Яъқуб ва писарони ӯ. Реубен, нахустзодаи Яъқуб.

⁹ Писарони Реубен: Ҳанӯх, Фаллу, Ҳесрӯн ва Кармӣ.

¹⁰ Писарони Шимъӯн: Ямуил, Ёмин, Ӯҳад, Ёкин, Сӯҳар ва Шоул, ки писари зани канъонӣ буд.

¹¹ Писарони Левӣ: Цершӯн, Қаҳот ва Марорӣ.

¹² Писарони Яҳудо: Эр, Ӯнон, Шело, Форас ва Зораҳ; вале Эр ва Ӯнон дар замини Канъон мурданд. Писарони Форас Ҳесрӯн ва Ҳомул буданд.

¹³ Писарони Иссокор: Тӯлоъ, Фувво, Йӯб ва Шимрӯн.

¹⁴ Писарони Забулун: Сарад, Элӯн ва Яҳлаил.

¹⁵ Инҳоянд писарони Леё, ки онҳоро, ва духтари худ Диноро дар Фаддони Арам ба Яъқуб зодид; ҳамаи писарон ва духтаронаш сию се нафар.

¹⁶ Писарони Ҷод: Сифйӯн, Ҳаҷй, Шунӣ, Эсбӯн, Эрй, Арӯдй ва Аръилй.

¹⁷ Писарони Ошер: Имно, Ишво, Ишвй ва Бариво ва хоҳари онҳо Сораҳ. Писарони Бариво: Ҳабар ва Малкиил.

¹⁸ Инҳоянд писарони Зилфо, ки варо Лобон ба духтари худ Леё дод; ва ин шонздаҳ нафарро ба Яъқуб зодид.

¹⁹ Писарони Роҳел, зани Яъқуб: Юсуф ва Биньёмин.

²⁰ Ва ба Юсуф дар замини Миср Менашше ва Эфроим таваллуд шуданд, ки онҳоро Оснат, духтари Фӯтифараъ, хоҳини Ӯн ба ӯ зодид.

²¹ Писарони Биньёмин: Балаъ, Бакар, Ашбел, Ҷеро, Наамон, Эҳй, Рӯш, Муфим, Ҳуфим ва Орд.

²² Инҳоянд писарони Роҳел, ки ба Яъқуб таваллуд шуданд; ҷамъ чордаҳ нафар.

²³ Писари Дон: Ҳушим.

²⁴ Писарони Нафтолий: Яҳсаил, Ҷунӣ, Есар ва Шилем.

²⁵ Инҳоянд писарони Билҳо, ки варо Лобон ба духтари худ Роҳел дод. Вай инҳоро ба Яъқуб ҷамъ ҳафт нафар зодид.

²⁶ Ҳамаи касоне ки бо Яъқуб ба Миср омаданд, онҳое ки аз камари ӯ рӯидаанд, ғайр аз занони писарони Яъқуб, ҷамъ шасту шаш нафар буданд.

²⁷ Ва писарони Юсуф, ки ба ӯ дар Миср таваллуд шуданд, ду нафар буданд. Ҳамаи касони хонадони Яъқуб, ки ба Миср омаданд, ҳафтод нафар буданд.

²⁸ Ва Яҳудоро пеш аз худаш назди Юсуф фиристод, то ки ӯро ба Ҷӯшан роҳнамой кунад. Ва ба замини Ҷӯшан омаданд.

²⁹ Ва Юсуф аробаи худро тайёр кард, ва ба пешвози падари худ Исроил ба Ҷӯшан рафт, ва чун ӯро бидид, ба гарданаш овезон шуд, ва муддате бар гарданаш бигирист.

³⁰ Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Акнун, пас аз дидани рӯи ту, метавонам бимирам; зеро ки ҳанӯз зинда ҳастӣ».

³¹ Ва Юсуф ба бародарони худ ва ба аҳли байти падари худ гуфт: «Меравам, ва ба фиръавн хабар медиҳам, ва ба вай мегӯям: „Бародаронам ва аҳли байти падарам, ки дар замини Канъон буданд, назди ман омаданд.»

³² Ва ин одамон рамабон ҳастанд, зеро ки мардуми чорводор мебошанд; ва гӯсфандон ва говон ва тамоми дороии худро овардаанд».

³³ Ва агар фиръавн шуморо даъват намуда, гӯяд: „Касбу коратон чист?“

³⁴ Бигӯед: „Ҷуломонат аз наврасии худ то алҳол мардуми чорводор ҳастем, ҳам мо ва ҳам падарони мо“, — то ки дар замини Ҷӯшан сокин шавед. Зеро ки ҳар рамабон барои мисриён нафратангез аст».

БОБИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Афзоиши насли Яъқуб, ки дар Миср муқимӣ гардидаанд.

47 Ва Юсуф омад ва ба фиръавн хабар дода, гуфт: «Падарам ва бародаронам бо гӯсфандон ва говони худ ва бо ҳар чи доранд, аз замини Канъон омаданд; ва инак, дар замини Ҷӯшан мебошанд».

² Ва аз бародарони худ панҷ нафарро гирифта, пеши фиръавн муаррифӣ намуд.

³ Ва фиръавн ба бародарони ӯ гуфт: «Касбу коратон чист?» Ба фиръавн гуфтанд: «Ғуломонат рамабон ҳастем, ҳам мо ва ҳам падарони мо».

⁴ Ва ба фиръавн гуфтанд: «Омадем, то ки дар ин замин сокин шавем, зеро ки барои чорвои ғуломонат чарогоҳ нест; чунки қаҳтӣ дар замини Канъон саҳт аст. Ва акун ба ғуломонат изн бидеҳ, ки дар замини Чӯшан маскан гирем».

⁵ Ва фиръавн ба Юсуф хитоб карда, гуфт: «Падарат ва бародаронат назди ту омадаанд.

⁶ Замини Миср пеши туст; дар беҳтарин ҷои ин замин ба падарат ва бародаронат маскан бидеҳ; бигзор дар замини Чӯшан сокин шаванд. Ва агар донӣ, ки дар миёни онҳо одамони қобил ҳастанд, онҳоро нозирони чорвои ман таъин кун».

⁷ Ва Юсуф падари худ Яъқубро овард, ва ӯро ба фиръавн муаррифӣ намуд; ва Яъқуб фиръавнро баракат дод.

⁸ Ва фиръавн ба Яъқуб гуфт: «Айёми солҳои умри ту чанд аст?»

⁹ Ва Яъқуб ба фиръавн гуфт: «Айёми солҳои мусофирати ман саду сӣ сол аст; айёми солҳои умри ман кам ва бад аст, ва ба айёми солҳои умри падарони ман дар айёми мусофирати онҳо нарасидааст».

¹⁰ Ва Яъқуб фиръавнро баракат дод, ва аз пеши фиръавн берун рафт.

¹¹ Ва Юсуф ба падар ва бародарони худ маскан дод, ва дар замини Миср, дар беҳтарин замин, дар замини Раамсис, чунон ки фиръавн фармуда буд, мулке ба онҳо дод.

¹² Ва Юсуф падари худро, ва бародарони худро, ва тамоми аҳли байти падари худро, мувофиқи талаботи хӯрандаҳошон, бо нон таъмин мекард.

¹³ Ва дар тамоми замин нон набуд; зеро ки қаҳтӣ бағоят саҳт буд, ва замини Миср ва замини Канъон аз қаҳтӣ дар ҳолати табоҳ буд.

¹⁴ Ва Юсуф тамоми нуқраро, ки дар замини Миср ва дар замини Канъон буд, ба ивази ғаллае ки мехариданд, ҷамъ кард; ва Юсуф ин нуқраро ба хонаи фиръавн даровард.

¹⁵ Ва чун нуқра дар замини Миср ва дар замини Канъон тамош шуд, ҳамаи мисриён назди Юсуф омада, гуфтанд: «Ба мо нон бидеҳ! Чаро пеши ту бимирем? Чунки нуқра тамош шуд».

¹⁶ Ва Юсуф гуфт: «Чорвои худро биёред, ва ман ба ивази чорвои шумо медиҳам, модоме ки нуқра тамош шудааст».

¹⁷ Ва чорвои худро назди Юсуф оварданд; ва Юсуф ба ивази аспон, ба ивази рамаҳои гӯсфандон, ба ивази рамаҳои говон ва ба ивази харон ба онҳо нон дод; ва ҳамон сол онҳоро ба ивази тамоми чорвои онҳо бо нон таъмин намуд.

¹⁸ Вақте ки сол ба охир расид, соли дуюм назди ӯ омада, гуфтанд: «Аз оғои худ маҳфӣ намедорем, ки нуқра тамош шуд ва рамаҳои чорво дар дасти оғои мост; пеши оғои мо чизе, ҷуз қисми мо ва замини мо, боқӣ намондааст.

¹⁹ Чаро мо ва замини мо низ дар пеши назари ту ҳалок шавем? Моро ва замини моро ба ивази нон бихар; ва мо бо замини худ ғуломони фиръавн шавем, ту ба мо тухмӣ бидеҳ, то ки зист кунем ва намирем, ва замин табоҳ нашавад».

²⁰ Ва Юсуф тамоми замини Мисрро барои фиръавн харид, зеро ки мисриён ҳар яке киштзори худро фурӯхтанд; чунки қаҳтӣ барояшон саҳт буд. Ва замин аз он фиръавн шуд.

²¹ Ва халқро аз ин канор то он канори Миср ба шаҳрҳои гузаронид.

²² Фақат замини коҳинонро нахарид, зеро ки ба коҳинон ротибае аз қониби фиръавн муқаррар шуда буд, ва аз ротибае ки фиръавн ба онҳо дода буд, меҳурданд; ба ин сабаб замини худро нафурӯхтанд.

²³ Ва Юсуф ба халқ гуфт: «Инак, имрӯз шуморо ва замини шуморо барои фиръавн харидам; барои шумо тухмӣ ин ҷост, то заминро кишт кунед.

²⁴ Ва чун ҳосил бирасад, панҷьякашро ба фиръавн бидиҳед; ва чор ҳиссаи он аз он шумо бошад барои зироати замин ва барои хӯроки шумо ва аҳли хонаи шумо, ва барои хӯроки кӯдакони шумо».

²⁵ Гуфтанд: «Ту ба мо ҷон даровардӣ; дар назари оғои худ илтифот биёбем, ва ғуломони фиръавн бошем».

²⁶ Ва Юсуф инро бар замини Миср то имрӯз ба ҳукми қонун даровард: панҷьяк аз он фиръавн бошад; ғайр аз замини коҳинон, ки фақат он аз он фиръавн набуд.

Рӯзҳои охирини Яъқуб.

²⁷ Ва Исроил дар замини Миср, дар замини Чӯшан маскан гирифт, ва онро соҳибӣ намуд, ва бағоят борвар ва афзун гардиданд.

²⁸ Ва Яъқуб дар замини Миср ҳафтаҳ сол бизист; ва айёми солҳои умри Яъқуб саду чилу ҳафт сол буд.

²⁹ Ва чун вақти фавти Исроил наздик шуд, писари худ Юсуфро назди худ хонда, ба вай гуфт: «Агар дар назари ту илтифот ёфта бошам, дасти худро зери рони ман бигузор, ки эҳсон ва вафо бо ман бикунӣ ва маро дар Миср дафн накунӣ,

³⁰ То ки бо падарони худ бихобам: маро аз Миср бурда, дар мақбараи онҳо дафн намой». Гуфт: «Ман мувофиқи гуфтаи ту хоҳам кард».

³¹ Ва гуфт: «Ба ман қасам ёд кун». Ва ба ӯ қасам ёд кард. Ва Исроил бар сари бистари худ саҷда кард.

БОБИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Яъқуб Эфроим ва Менашшера баракат медиҳад.

48 Ва воқеъ шуд баъд аз ин ҳодисот, ки ба Юсуф гуфтанд: «Инак, падарат бемор аст». Ва ду писари худ, Менашше ва Эфроимро бо худ гирифт.

² Ва Яъқубро огоҳ карда, гуфтанд: «Инак, писарат Юсуф назди ту меояд». Ва Исроил қувваҳои худро ҳамъ карда, бар бистар биншаст.

³ Ва Яъқуб ба Юсуф гуфт: «Худои Қодир дар Луз, дар замини Канъон, бар ман зоҳир гардида, маро баракат дод,

⁴ Ва ба ман гуфт: „Инак, Ман туро борвар ва афзун мегардонам, ва аз ту қавмҳои зиёде ба вучуд меоварам, ва ин заминро баъд аз ту ба насли ту ба тасарруфи абадӣ медиҳам“.

⁵ Ва ҳоло ду писарат, ки дар замини Миср ба ту зоида шудаанд неш аз он ки назди ту ба Миср биёям, онҳо аз они ман ҳастанд; Эфроим ва Менашше, мисли Реубен ва Шимъун, аз они ман ҳоҳанд буд.

⁶ Вале насле ки баъд аз онҳо ба вучуд оварӣ, аз они ту бошанд. Онҳо бо номи бародарони худ дар амлокашон номида шаванд.

⁷ Ва ҳангоме ки ман аз Фаддон меомадам, Роҳел назди ман дар замини Канъон мурд, чун андак масофате монда буд, ки ба Эфрот бирасам, ва ўро дар он ҷо ба сари роҳи Эфрот, ки ҳамон Байт-Лаҳм бошад, дафн кардам».

⁸ Ва Исроил писарони Юсуфро дид, ва гуфт: «Инҳо кистанд?»

⁹ Ва Юсуф ба падари худ гуфт: «Инҳо писарони мананд, ки Худо ба ман дар ин ҷо додааст». Гуфт: «Онҳоро наздики ман биёр, то ки онҳоро баракат диҳам».

¹⁰ Ва чашмони Исроил аз пирӣ хира шуда буд: дида наметавонист. Онҳоро наздики ў овард, ва ў онҳоро бўсида, ба оғӯш кашид.

¹¹ Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Гумон надоштам, ки рӯи туро мебинам; ва инак, Худо насли туро низ ба ман нишон дод».

¹² Ва Юсуф онҳоро аз миёни ду зонуи ў берун овард, ва рӯй ба замин ниҳода, ба ў сачда кард.

¹³ Ва Юсуф ҳар дуи онҳоро гирифт, Эфроимро ба дасти рости худ, муқобили дасти чапи Исроил, ва Менашшеро ба дасти чапи худ, муқобили дасти рости Исроил, ва наздики ў овард.

¹⁴ Вале Исроил дасти рости худро дароз карда, бар сари Эфроим ниҳод, ки вай хурдӣ буд, ва дасти чапи худро бар сари Менашше. Қасдан дастҳояшро чунин ниҳод, ва ҳол он ки Менашше нахустзода буд.

¹⁵ Ва Юсуфро баракат дода, гуфт: «Он Худое ки пешаш падаронам Иброҳим ва Исҳоқ роҳ мерафтанд, он Худое ки маро аз аввали ҳастиям то имрӯз чӯпонӣ мекунад,

¹⁶ Он фариштае ки маро аз ҳар бадӣ раҳой медиҳад, ин наврасонро баракат диҳад; ва номи ман ва номҳои падаронам Иброҳим ва Исҳоқ дар онҳо хонда шавад, ва дар васати замин бисъёр афзоиш ёбанд».

¹⁷ Ва Юсуф дид, ки падараш дасти рости худро бар сари Эфроим ниҳод; ин ба назараш бад намуд. Ва дасти падари худро гирифт, то ки онро аз сари Эфроим бар сари Менашше гузаронад;

¹⁸ Ва Юсуф ба падари худ гуфт: «Ин тавр не, падарам, зеро ки нахустзода ин аст, дасти рости худро ба сари ў бимон».

¹⁹ Вале падараш розӣ нашуда, гуфт: «Медонам, писарам, медонам; ў низ қавме хоҳад шуд, ва ў низ бузург хоҳад шуд; валекин бародари хурдияш аз ў бузургтар хоҳад шуд, ва аз насли ў халқи сершуморе ба вучуд хоҳад омад».

²⁰ Ва дар он рӯз онҳоро баракат дода, гуфт: «Дар ту Исроил баракат хоста, гӯяд: „Худо туро мисли Эфроим ва Менашше гардонад“».

Ва Эфроимро бар Менашше бартарӣ дод.

²¹ Ва Исроил ба Юсуф гуфт: «Инак, ман мемирам. Ва Худо бо шумо хоҳад буд, ва шуморо ба замини падарони шумо боз хоҳад гардонид.

²² Ва ман ба ту қитъаи зиёда аз бародаронат медиҳам, ки онро аз дасти амӯриён бо шамшер ва камони худ гирифтаам».

БОБИ ЧИЛУ НӢҲУМ

Баракати пайғамбарона дар ҳаққи сибтҳои Исроил,

ва фаоти Яъқуб.

49 Ва Яъқуб писарони худро даъват намуда, гуфт: «Ҷамъ шавед, ва ман шуморо аз он чи дар оянда ба шумо воқеъ хоҳад шуд, хабар медиҳам.

² Гирд оед ва бишнавед, писарони Яъқуб, ба падари худ Исроил гӯш андозед.

³ Реубен, нахустзодаи ман!

Ту — тавоноии ман ва ибтидои қуввати ман, авҷи бузургӣ ва авҷи қудрат.

⁴ Хурӯшон мисли об будӣ, бартарӣ наёбӣ, зеро ки бар ҷойҳои падари худ баромадӣ; бистари маро палид кардӣ, бар он баромадӣ.

⁵ Шимъун ва Левӣ бародаронанд, олоти ситам аст яроқҳои онҳо.

⁶ Ба машварати онҳо ҷони ман дохил нашавад, ба маҳфили онҳо ҷалоли ман шарик нашавад, зеро ки дар ғзаби худ одам куштанд, ва барзагворро хоستانд бе беҳу бунёд кунанд.

⁷ Малъун бод хашми онҳо, зеро ки тунд аст; ва ғзаби онҳо, зеро ки саҳт аст;

онҳоро дар Яъқуб тақсим кунам, ва дар Исроил пароканда намоям.

⁸ Яҳудо! Туро бародаронат ситоиш намоям. Дастат бар гардани душманонат бошад;

писарони падарат ба ту сачда кунанд.

⁹ Яҳудои шербача, писарам, аз шикор баромад. Монанди шери нар, ва монанди шери мода чӯкида,

дар камин хобидааст: кист, ки ўро барҳезонад?

10 Чӯбдасти салтанат аз Яҳудо дур нашавад
ва қонунгузор аз камараш,
то даме ки Шилӯ † биёяд,
ва ба Ӯ қавмҳо итоат намоянд.

11 Курраи худро ба тоқ
ва бачаи модахари худро ба раз бандад.
Ҷомаи худро дар май
ва либоси худро дар хуни разон шӯяд.

12 Чашмонаш аз май сурхтоб
ва дандонаш аз шир сафед бошад.

13 Забулун дар канори баҳр сокин шавад,
ва назди бандари киштиҳо,
ва ҳудудаш то Сидӯн бошад.

14 Иссокор хари бузургҷуссаест,
ки дар миёни қӯраҳо бичӯкад.

15 Ва бидид, ки оромидан хуб аст,
ва замин гуворост,
пас китфи худро барои боркашӣ ҳам кард
ва бо хизмати хироҷ машғул шуд.

16 Дон қавми худро доварӣ кунад,
мисли яке аз сибтҳои Исроил.

17 Дон море бошад дар сари роҳ
ва афъие дар канори ҷодда,
ки пошнаи аспро бигазад,
то ки савораш ба ақиб афтад.

18 Ба мадади ту умедворам, Худованд!
19 Ҷод — издиҳоме бар вай ҳучум оваранд,
вале вай аз ақибӣ онҳо ҳамла кунад.

20 Барои Ошер — нонаш рағганин бошад,
ва ӯ лаззоти шоҳона бидиҳад.

21 Нафтоли ғизоли давандест,
ки хабарҳои хуш оварад.

22 Юсуф ниҳоли борварест,
ниҳоли борвар бар сари чашма:
шоҳаҳояш аз болои девор вусъат ёбанд.

23 Ва тирандозон айши ӯро талх карданд,
ва ба ӯ тир андохтанд, ва кина варзиданд;

24 Вале камони ӯ ба қуввааш қоим монд,
ва бозуҳои дастҳояш аз дастҳои Қодири Бечуни
Яъқуб мустаҳкам шуд.

Аз он ҷост Роҳбар ва муттақои Исроил,
25 Аз Худои падарат, ки туро мадад мекунад,
ва аз Қодири Мутлақ, ки туро баракат медиҳад
бо баракоти осмон аз боло,
бо баракоти варта, ки дар поён аст,
бо баракоти пистонҳо ва батн,

26 Бо баракоти падарат, ки аз баракоти падару
модарам
то ҳадди қадимтарини теппаҳои олам бартарӣ
дошт.

Ҳамаи инҳо бар сари Юсуф бошанд,
ва бар фарқи ӯ, ки аз бародаронаш баргузида шуд.

27 Бинъемин гурги даррандаест,
ки бомдодон шикорро бихӯрад
ва шомгоҳон ғаниматро тақсим кунад».

28 Инҳоянд ҳамаи дувоздаҳ сибти Исроил; ва ин
аст он чи падарашон ба онҳо гуфт; вақте ки онҳоро

† Омадани Масеҳ дар назар дошта шудааст.

баракат дод, ҳар якеро мувофиқи баракати вай
баракат дод.

29 Ва ба онҳо васият карда, гуфт: «Ман ба қавми
худ пайваст мешавам; маро назди падаронам дар
мағорae ки дар саҳрои Афруни ҳиттӣ воқеъ аст,
дафн кунед,

30 Дар мағорae ки дар саҳрои Макфело мебошад,
ки он дар рӯ ба рӯи Мамре, дар замини Канъон аст,
ва онро Иброҳим бо он саҳро аз Афруни ҳиттӣ
барои моликияти мақбара харида буд.

31 Он ҷо Иброҳим ва занаш Сороро дафн карданд;
он ҷо Исҳоқ ва занаш Равқоро дафн карданд; ва он
ҷо ман Леёро дафн кардам.

32 Ин саҳро ва мағорae ки дар он аст, аз писарони
Ҳит харида шудааст».

33 Ва Яъқуб васияташро ба писарони худ ба поён
расонд, ва пойҳои худро ба бистар кашид, ва ҷон
супурд, ва ба қавми худ пайваст.

БОБИ ПАНҶОҲУМ

Дафни Яъқуб.

50 Ва Юсуф бар рӯи падари худ афтода, бар вай
гирист, ва ӯро бӯсид.

2 Ва Юсуф ба табибон, ки аз чокарони ӯ буданд,
амр фармуд, ки падари ӯро ҳунут кунанд; ва
табибон Исроилро ҳунут карданд.

3 Ва чил рӯз бар ӯ пур шуд, ки ин рӯзҳо барои
ҳунут кардан сарф шуд. Ва мисриён ҳафтад рӯз
барои ӯ мотам гирифтанд.

4 Ва чун айёми мотами ӯ гузашт, Юсуф ба аҳли
байти фиръавн гуфт: «Агар дар назари шумо
илтифот ёфта бошам, марҳамат фармуда ба гӯши
фиръавн чунин бирасонед:

5 Падарам маро қасам дода, гуфт: „Инак, ман
мемирам; дар қабре ки барои худ дар замини
Канъон кандаам, он ҷо маро дафн кун“. Ва акнун
мехоҳам биравам ва падари худро дафн карда,
баргардам».

6 Ва фиръавн гуфт: «Бирав ва, чунон ки падарат
туро қасам додааст, ӯро дафн кун».

7 Ва Юсуф бирафт, то ки падари худро дафн
намояд. Ва ҳамаи чокарони фиръавн, пирони аҳли
байти ӯ, ва ҳамаи пирони Миср бо ӯ рафтанд,

8 Ва тамоми аҳли байти Юсуф ва бародаронаш ва
аҳли байти падараш. Фақат кӯдакон ва гӯсфандон
ва говони худро дар замини Чӯшан вогузоштанд.

9 Ва аробаҳо ва саворон низ ҳамроҳаш рафтанд,
ва анбӯҳ хеле бузург буд.

10 Вақте ки ба хирмангоҳи Отод, ки дар он тарафи
Урдун аст, расиданд, дар он ҷо навҳагари азим ва
бисъёр саҳт карданд; ва барои падари худ ҳафт рӯз
мотам гирифт.

11 Ва сокинони он замин, канъониён, ин мотамро
дар хирмангоҳи Отод диданд, ва гуфтанд: «Ин
барои Миср мотами саҳт аст!» Аз ин рӯ он

мавзеъро Обел-Мисраим † номиданд, ки он дар канори Урдун воқеъ аст.

¹² Ва писаронаш ба ӯ ончунон, ки ба онҳо васият карда буд, карданд.

¹³ Ва писаронаш ӯро ба замини Канъон бурданд, ва ӯро дар мағораи саҳрои Макфело дафн карданд, ки Иброҳим он саҳроро аз Афрӯни Ҳиттӣ барои моликияти мақбара дар рӯ ба рӯи Мамре харида буд.

¹⁴ Ва Юсуф, баъд аз дафни падари худ, бо бародаронаш ва ҷамаи касоне ки барои дафни падараш бо ӯ баромада буданд, ба Миср баргашт.

Биму ҳароси бародарони Юсуф.

¹⁵ Ва бародарони Юсуф диданд, ки падари онҳо вафот кард, ва гуфтанд: «Шояд Юсуф ба мо кина варзида, интиқоми он бадиеро, ки ба ӯ кардем, аз мо бигирад?»

¹⁶ Ва ба касе фармуданд, ки ба Юсуф бигӯяд: «Падарат пеш аз вафоти худ васият карда, гуфта буд:

¹⁷ „Ба Юсуф чунин бигӯед: марҳамат фармуда гуноҳ ва хатоҳои бародаронатро, ки ба ту бадӣ кардаанд, афв фармо“; ва акнун гуноҳи бандагони Худои падаратро афв фармо». Ва ҳангоме ки ба ӯ гуфтанд, Юсуф бигирифт.

¹⁸ Ва бародаронаш низ омада, пеши ӯ афтоданд, ва гуфтанд: «Инак, ғуломони ту ҳастем».

† *Мотами Миср.*

¹⁹ Ва Юсуф ба онҳо гуфт: «Натарсед; оё ман дар ҷои Худо ҳастам?»

²⁰ Шумо дар ҳаққи ман қасди бад доштед, вале Худо онро ба некӯӣ гардонид, то коре кунад, ки мардуми зиёдро зинда нигоҳ дорад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

²¹ Ва акнун натарсед. Ман ризқу рӯзии шумо ва кӯдакони шуморо хоҳам дод». Ва онҳоро тасалли дод, ва суханони дилпазир ба онҳо гуфт.

Вафоти Юсуф.

²² Ва Юсуф дар Миср сукунат дошт, ӯ ва аҳли байти падари ӯ; ва Юсуф саду даҳ сол зиндагонӣ кард.

²³ Ва Юсуф писарони насли сеюми Эфроимро дид, ва писарони Шокир, писари Менашше низ бар зонӯҳои Юсуф парвариш ёфтанд.

²⁴ Ва Юсуф ба бародарони худ гуфт: «Ман мемирам; ва Худо шуморо ҳатман тафаққуд хоҳад кард, ва шуморо аз ин замин сӯи заmine ки барои Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдааст, берун хоҳад овард».

²⁵ Ва Юсуф банӣ-Исроилро қасам дода, гуфт: «Худо шуморо ҳатман тафаққуд хоҳад кард, ва он гоҳ устухонҳои маро аз ин ҷо берун хоҳед овард».

²⁶ Ва Юсуф дар синни саду даҳсолагӣ вафот ёфт. Ва ӯро хунут карданд; ва дар Миср дар тобут гузошта шуд.

ХУРУЦ

БОБИ ЯКУМ

Исроил дар Миср.

- ¹ Ва ин аст номҳои банӣ-Исроил, ки ба Миср омаданд, ҳар яке бо аҳли байти худ ҳамроҳи Яъқуб омаданд.
- ² Реубен, Шимъун, Левӣ ва Яҳудо,
- ³ Иссокор, Забулун ва Бинъёмин,
- ⁴ Дон ва Нафтолай, Қод ва Ошер.
- ⁵ Ва тамоми нуфусе ки аз камари Яъқуб ба вучуд омаданд, ҳафтод нафар буданд; ва Юсуф дар Миср буд.
- ⁶ Ва Юсуф ва ҳамаи бародаронаш ва тамоми он насл мурданд.

Зери юғи сахти ғуломӣ.

- ⁷ Ва банӣ-Исроил борвар шуданд ва афзоиш ёфтанд, ва сершумор ва ниҳоятдараҷа пурзӯр гардиданд; ва замин аз онҳо пур шуд.
- ⁸ Ва подшоҳи наведе бар Миср бархост, ки Юсуфро намешинохт,
- ⁹ Ва ба қавми худ гуфт: «Инак, қавми банӣ-Исроил аз мо сершумортар ва пурзӯртаранд.
- ¹⁰ Биеёд, ба зидди онҳо тадбири пурҳикмате биандешем, то ки афзоиш наёбанд; вагар на, вақте ки қанге ба вуқӯъ ояд, онҳо низ ба душманони мо ҳамроҳ шуда, ба муқобили мо қанг хоҳанд кард, ва аз мамлакат берун хоҳанд рафт».
- ¹¹ Ва саркорони меҳнати маҷбуриро бар онҳо таъин карданд, то ки онҳоро бо корҳои сахт ба танг оваранд; ва онҳо барои фиръавн шаҳрҳои захираҳо — Фитум ва Раамсисро бино карданд.
- ¹² Вале ҳар қадар зиёдтар онҳоро ба танг меоварданд, ҳамон қадар бештар онҳо афзоиш ёфта, сершумор мегардиданд, ба тавре ки мисриён аз банӣ-Исроил бим доштанд,
- ¹³ Ва банӣ-Исроилро бо зулму зӯри кор мефармуданд.
- ¹⁴ Ва зиндагонии онҳоро бо меҳнати сахти гилкорӣ ва хиштрэзӣ ва бо ҳар кори саҳро талх мегардониданд; ҳар навъ кори худро ба гардани онҳо бо зулму зӯри бор мекарданд.
- ¹⁵ Ва подшоҳи Миср ба дояҳои ибрӣ, ки номи яке Шифро ва номи дигаре Фуо буд, амр фармуда,
- ¹⁶ Гуфт: «Вақте ки занони ибриро мезоёнед, ба сангҳои зоёниш нигоҳ кунед: агар писар бошад, ўро бикӯшед, ва агар духтар бошад, — бигзор зинда монад».

¹⁷ Вале дояҳо аз Худо тарсиданд, ва он чиро, ки подшоҳи Миср ба онҳо амр фармуда буд, ба амал наоварданд, ва писаронро зинда гузоштанд.

¹⁸ Ва подшоҳи Миср дояҳоро хонда, ба онҳо гуфт: «Чаро ин корро кардед, ва писаронро зинда гузоштед?»

¹⁹ Ва дояҳо ба фиръавн гуфтанд: «Занони ибрӣ, охир, мисли занони мисрӣ нестанд, балки бақувватанд, ва пеш аз он ки доя назди онҳо биёяд, мезоянд».

²⁰ Ва Худо ба дояҳо марҳамат кард; ва қавм афзоиш ёфта, бағоят пурзӯр гардиданд.

²¹ Ва азбаски дояҳо аз Худо тарсиданд, Ё барояшон аҳли байт ба вучуд овард.

²² Ва фиръавн ба тамоми қавми худ амр фармуда, гуфт: «Ҳар писареро, ки таваллуд ёбад, ба наҳр андозед, ва ҳар духтарро зинда нигоҳ доред».

БОБИ ДУЮМ

Таваллуди Мусои раҳокунанда.

- ² Ва касе аз хонадони Левӣ рафта, духтари левизодаро ба занӣ гирифт.
- ² Ва он зан ҳомила шуда, писаре зоид; ва чун ўро дид, ки зеботалъат аст, ўро се моҳ пинҳон дошт.
- ³ Вале натавонист дигар ўро пинҳон дорад, сабаде аз қамиш барои ў гирифт, ва онро бо қир ва зифт андовид, ва бачаро дар он монд, ва онро дар қамишзори лаби наҳр гузошт.
- ⁴ Ва хоҳари ў аз дур истод, то бидонад, ки ҳоли ў чӣ мешавад.
- ⁵ Ва духтари фиръавн барои шустишӣ ба наҳр фурӯд омад, ва канизонаш дар соҳили наҳр мегаштанд; вай сабадро андаруни қамишзор дида, канизи худро фиристод, то ки онро бигирад.
- ⁶ Ва онро кушода, бачаро дид, ва инак, кӯдак гирья мекард; ва раҳмаш ба ў омада, гуфт: «Ин аз бачаҳои ибриён аст».
- ⁷ Ва хоҳари ў ба духтари фиръавн гуфт: «Оё рафта, зани ширдореро аз занони ибриён назди ту бихонам, то ки бачаро барои ту шир диҳад?»
- ⁸ Ва духтари фиръавн ба вай гуфт: «Бирав». Ва он дӯшиза рафта, модари бачаро хонд.
- ⁹ Ва духтари фиръавн ба ў гуфт: «Ин бачаро бибар, ва ўро барои ман бимақон, ва ман муздатро хоҳам дод». Ва он зан бачаро гирифта, мақонид.
- ¹⁰ Ва бача калон шуд, ва ўро ба духтари фиръавн овард, ва ў барои вай писар шуд; ва ўро Мусо ном

монда, гуфт: «Зеро ки ўро аз даруни об баровардаам».

Мусо ба қавми худ амин аст.

¹¹ Ва дар он айём чунин воқеъ шуд, ки Мусо калон шуда, назди бародарони худ берун омад, ва корҳои саҳти онҳоро мушоҳида намуд; ва марди мисриеро дид, ки марди ибриро, ки аз бародарони ӯ буд, мезанад.

¹² Ва ба ҳар тараф назар андохт, ва чун дид, ки касе нест, он мисриро кушта, дар рег пинҳон кард.

¹³ Ва рӯзи дигар берун омад, ва инак, ду марди ибри қидол мекунад, ва ӯ ба шарир гуфт: «Чаро ёри худро мезанӣ?»

¹⁴ Вай гуфт: «Кист, ки туро бар мо сардор ва довар таъин намудааст? Оё ту қасд дорӣ маро бикӯшӣ, чунон ки он мисриро куштӣ?» Ва Мусо тарсид ва дар дили худ гуфт: «Яқин аст, ки он ҳодиса маълум шудааст».

Гурехтани Мусо ва зан гирифтаниш.

¹⁵ Ва фиръавн ин ҳодисаро шунида, мехост Мусоро ба қатл расонад; ва Мусо аз пеши фиръавн гурехта, дар замини Мидьян маскан гирифт, ва назди чоҳе биншаст.

¹⁶ Ва коҳини Мидьян ҳафт духтар дошт; ва онҳо омаданд, ва об кашида, тағораҳоро пур карданд, то ки рамаи падари худро об диҳанд.

¹⁷ Ва чӯпонон омада, онҳоро ҳай карданд; ва Мусо бархоста, онҳоро муҳофизат намуд, ва рамаи онҳоро об дод.

¹⁸ Ва онҳо назди падари худ Рауил омаданд; ва ӯ гуфт: «Чӣ тавр шумо имрӯз бо зудӣ омадед?»

¹⁹ Ва онҳо гуфтанд: «Марди мисрие моро аз дасти чӯпонон раҳо кард, ва низ барои мо об кашида, рамаро об дод».

²⁰ Ва ӯ ба духтаронаш гуфт: «Пас, вай кучост? Чаро он мардро тарк кардед? Варо бихонед, то ки нон хӯрад».

²¹ Ва Мусо розӣ шуд, ки назди он мард маскан гирад; ва ӯ духтари худ Сифӯраро ба Мусо дод.

²² Вай писаре зоид, ва ӯ номашро Ҷершун монд, зеро ки гуфт: «Дар замини бегона ғариб будам».

²³ Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз айёми зиёде подшоҳи Миср мурд, ва банӣ-Исроил аз кори саҳт оху воҳ карда, фиғон кашиданд, ва истиғосаи онҳо аз кори саҳт сӯи Худо баромад.

²⁴ Ва Худо нолаи онҳоро шунид, ва Худо аҳди Худро, ки бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб баста буд, ба ёд овард.

²⁵ Ва Худо ба ҳоли банӣ-Исроил назар андохт, ва Худо ғамхорӣ намуд.

БОБИ СЕЮМ

Даъват шудани Мусо; буттаи фурӯзон.

3 Ва Мусо рамаи падарарӯси худ Йитрӯ, коҳини Мидьянро мечаронид, ва рамаро ба он тарафи

биёбон бурд, ва ба Хӯриб, ки кӯҳи Худо бошад, омад.

² Ва фариштаи Худованд дар алангаи оташ аз миёни хорбуттае ба вай зоҳир шуд; вай дид, ки инак хорбутта дар оташ фурӯзон аст, валекин хорбутта намесӯзад.

³ Ва Мусо гуфт: «Наздик омада, ин манзараи аҷоибро бубинам, ки чаро хорбутта намесӯзад».

⁴ Ва Худованд дид, ки вай барои дидан наздик меояд, ва Худо аз миёни хорбутта сӯи вай хонда, гуфт: «Мусо, Мусо!» Вай гуфт: «Лаббай!»

⁵ Ва ӯ гуфт: «Ба ин ҷо наздик наоӣ; кафшҳоятро аз пойҳоят бикаш, зеро маконе ки ту дар он истодаӣ, замини муқаддас аст».

⁶ Ва гуфт: «Ман Худои падарат ҳастам, Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб». Ва Мусо рӯи худро пӯшонид, зеро ки аз нигоҳ кардан ба Худо тарсид.

⁷ Ва Худованд гуфт: «Мазаллати қавми Худро дар Миср дидам, ва фиғони онҳоро аз дасти зулмкунандагонашон шунидам, ба тавре ки дарду озори онҳоро медонам.

⁸ Ва фурӯд омадам, ва онҳоро аз дасти мисриён раҳо кунам, ва онҳоро аз он замин ба замини неку ва фароҳ барорам, ба замин ки шир ва асал дар он ҷорист, яъне ба макони канъониён, ва ҳиттиён, ва амӯриён, ва фариззиён, ва ҳиввиён, ва ябусиён.

⁹ Ва алҳол, инак истиғосаи банӣ-Исроил сӯи Ман расидааст; ва низ зулмеро, ки мисриён ба онҳо мекунад, дидаам.

¹⁰ Ва алҳол биё, ки туро назди фиръавн бифиристам, то ки қавми Ман — банӣ-Исроилро аз Миср берун оварӣ».

¹¹ Ва Мусо ба Худо гуфт: «Ман кистам, ки назди фиръавн равам ва банӣ-Исроилро аз Миср берун оварам?»

¹² Ва ӯ гуфт: «Ман бо ту хоҳам буд, ва ин аст аломати он ки Ман туро фиристодаам: вақте ки қавмро аз Миср берун оварӣ, Худоро бар ин кӯҳ ибодат хоҳед кард».

Худованд исми Худро эълон менамояд.

¹³ Ва Мусо ба Худо гуфт: «Инак, ман назди банӣ-Исроил омада, ба онҳо мегӯям: „Худои падаронатон маро назди шумо фиристодааст“. Ва онҳо ба ман хоҳанд гуфт: „Исми ӯ чист?“ Ба онҳо чӣ гӯям?»

¹⁴ Ва Худо ба Мусо гуфт: «Ман Воҷибулвучуд ҳастам». Ва гуфт: «Ба банӣ-Исроил чунин бигӯ: „Воҷибулвучуд маро назди шумо фиристод“».

Хизмати Мусо.

¹⁵ Ва Худо боз ба Мусо гуфт: «Ба банӣ-Исроил чунин бигӯ: „Худованд Худои падаронатон, Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб, маро назди шумо фиристод“. Ин аст исми Ман то абад, ва ин аст зикри Ман аз насл ба насл.

¹⁶ Бирав, ва пирони Исроилро чамъ карда, ба онҳо бигӯ: „Худованд Худои падаронатон, Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб, ба ман зоҳир шуда, гуфт: «Ман шуморо тафаққуд намудаам, ва он чиро, ки дар ҳаққи шумо дар Миср ба амал оварда мешавад, дидаам.

¹⁷ Ва гуфтаам: шуморо аз азобу уқубати Миср ба замини канъониён, ва ҳиттиён, ва амӯриён, ва фариззиён, ва ҳиввиён, ва ябусиён хоҳам баровард, ба заминне ки шир ва асал дар он ҷорист».

¹⁸ Ва ба овози ту гӯш хоҳанд дод; ва ту ва пирони Исроил назди подшоҳи Миср рафта, ба вай хоҳед гуфт: „Худованд Худои ибриён ба мо зоҳир шудааст; ва алҳол мо серӯза роҳ ба биёбон хоҳем рафт, то ки барои Худованд Худои худ қурбонӣ кунем“.

¹⁹ Ва Ман медонам, ки подшоҳи Миср ба рафтани шумо изн нахоҳад дод, магар ин ки дасти қавӣ ўро маҷбур кунад.

²⁰ Ва дасти Худро ёзонида, Мисрро бо тамоми мӯъҷизоти Худ, ки андаруни он ба амал меоварам, зарба хоҳам зад; ва баъд аз он вай шуморо равона хоҳад кард.

²¹ Ва ин қавмро дар назари мисриён мӯътабар хоҳам гардонид; ва ҳангоме ки биравед, тиждаст нахоҳед рафт,

²² Балки ҳар зан аз ҳамсоия худ ва аз сокинаи хонаи худ колои нуқра ва колои тилло ва либос хоҳад пурсид; ва ба писарон ва духтарони худ хоҳед пӯшонид, ва мисриёнро тороҷ хоҳед кард».

БОБИ ЧОРУМ

Ба Мусо мӯъҷизакорӣ ато мешавад.

Эроди ў: 1. Нобоварии қавм.

⁴ Ва Мусо ҷавоб дода, гуфт: «Валекин онҳо ба ман бовар нахоҳанд кард, ва ба овози ман гӯш нахоҳанд дод, зеро ки хоҳанд гуфт: „Худованд ба ту зоҳир нашудааст“».

² Ва Худованд ба вай гуфт: «Ин чист дар дастат?» Вай гуфт: «Асо».

³ Ва Ў гуфт: «Онро ба замин парто!» Вай онро ба замин партофт, ва он ба море мубаддал шуд; ва Мусо аз пеши он гурехт.

⁴ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дастатро ёзонида, аз думаш бигир». Вай дасташро ёзонида, онро гирифт, ва он дар дасташ ба асо мубаддал шуд.

⁵ «Ин корро бикун, то бовар кунанд, ки Худованд Худои падаронашон, Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ба ту зоҳир шудааст».

⁶ Ва Худованд боз ба вай гуфт: «Дастатро зери бағалат бимон». Вай дасташро зери бағалаш монд; ва онро баровард, ва инак, дасташ аз маҳав мисли барф шудааст.

⁷ Ва Ў гуфт: «Дастатро боз ба бағалат бимон». Вай дасташро боз ба бағалаш монд; ва онро аз бағалаш

баровард, ва инак, он боз мисли баданаш солим шудааст.

⁸ «Ва агар онҳо ба ту бовар накунанд, ва ба овози аломати якум гӯш надиханд, — ба овози аломати дуюм бовар хоҳанд кард.

⁹ Вале агар ба ҳар дуи ин аломатҳо ҳам бовар накунанд, ва ба овози ту гӯш надиханд, — он гоҳ аз оби наҳр гирифта, бар хушкӣ бирез; ва обе ки аз наҳр гирифтаӣ, бар хушкӣ ба хун мубаддал хоҳад шуд».

Эроди Мусо: 2. Сақав буданаш.

¹⁰ Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Лутфан, эй Худованд! Ман шахси сухандон нестам, на аз дирӯз, на аз парирӯз, на аз вақте ки Ту ба бандаи Худ сухан гуфтӣ, зеро ки ман тутила ва сақав ҳастам».

¹¹ Ва Худованд ба вай гуфт: «Кист, ки забон ба одам дод? Ё кист, ки гунг, ё кар, ё бино, ё нобиноро офарид? Оё на Ман, ки Худованд ҳастам?

¹² Ва алҳол бирав, ва Ман бо забонат хоҳам буд ва туро хоҳам омӯхт, ки чӣ бояд бигӯӣ».

¹³ Вай гуфт: «Лутфан, эй Худованд, бифирист ба воситаи ҳар каси дигар!»

Ҳорун ба мадади Мусо гузошта шуд.

¹⁴ Ва ҳашми Худованд бар Мусо аланга зад, ва Ў гуфт: «Бародарат, охир, Ҳоруни левизода аст; медонам, ки ў ба яқин сухан меронад; ва инак, ў низ ба истиқболи ту меояд, ва туро дида, дилшод хоҳад шуд.

¹⁵ Ва ту бо ў сухан ронда, суханонро ба забонаш талқин хоҳӣ кард; ва Ман бо забони ту ва забони ў хоҳам буд, ва шуморо хоҳам омӯхт, ки чӣ бояд бикунед.

¹⁶ Ва ў бо амри ту ба қавм сухан хоҳад ронд; ва ў барои ту мисли забон хоҳад буд, ва ту барои ў мисли Худо хоҳӣ буд.

¹⁷ Ва ин асоро ба дастат бигир, ки ба воситаи он ту аломатҳо ба амал хоҳӣ овард».

¹⁸ Ва Мусо рафта, назди падарарӯсаш Йитрӯ баргашт, ва ба вай гуфт: «Ман рафта, назди бародаронам, ки дар Миср мебошанд, бармегардам, то бубинам, ки оё ҳанӯз зинда ҳастанд?» Ва Йитрӯ ба Мусо гуфт: «Ба саломатӣ бирав».

Мусо ба Миср бармегардад ва ба қавм озодиро пешгӯӣ мекунад.

¹⁹ Ва Худованд дар Мидъён ба Мусо гуфт: «Рафта, ба Миср баргард, зеро ҳамаи онҳое ки қасди ҷони ту доштанд, мурдаанд».

²⁰ Ва Мусо занаш ва писаронашро гирифта, ба хар савор кард, ва ба замини Миср баргашт; ва Мусо асои Худоро ба дасти худ гирифт.

²¹ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Вақте ки рафта ба Миср баргаштӣ, диққат намо, ки тамоми мӯъҷизотеро, ки ба дастат супурдаам, ба ҳузури

фиръавн ба амал оварӣ; ва Ман дили варо сахт хоҳам кард, то ки қавмро равона накунад.

²² Ва ба фиръавн бигӯ: „Худованд чунин мегӯяд: Исроил писари нахустзодаи Ман аст;

²³ Ва ба ту мегӯям: писарамро равона кун, то ки Маро ибодат намояд, ва агар ба равона карданаш розӣ нашавӣ, инак, Ман писари нахустзодаи туро мекушам“».

²⁴ Ва дар миёни роҳ чунин воқеъ шуд, ки дар манзилгоҳ Худованд бо вай вохӯрда, қасди куштани вай кард.

²⁵ Он гоҳ Сифӯра корди сангие гирифта, ғилофаки писари худро бурид, ва онро ба пои Мусо расонида, гуфт: «Ту барои ман шавҳари хун шудӣ».

²⁶ Ва Ӯ аз вай даст кашид. Он гоҳ занаш гуфт: «Шавҳари хун шудӣ, — ба сабаби хатна».

²⁷ Ва Худо ба Ҳорун гуфт: «Ба истиқболи Мусо сӯи биёбон бирав». Вай равона шуд ва назди кӯҳи Худо бо ӯ вохӯрда, ӯро бўса кард.

²⁸ Ва Мусо ба Ҳорун аз ҳамаи суханони Худованд, ки ӯро фиристода буд, ва аз тамоми аломоте ки ба ӯ амр фармуда буд, хабар дод.

²⁹ Ва Мусо ва Ҳорун рафта, ҳамаи пирони банӣ-Исроилро ҷамъ карданд.

³⁰ Ва Ҳорун ҳамаи суханонero, ки Худованд ба Мусо гуфта буд, нақл намуд, ва он аломотро пеши назари қавм ба амал овард.

³¹ Ва қавм имон оварданд; ва чун фаҳмиданд, ки Худованд банӣ-Исроилро тафаққуд намуда, мазаллати онҳоро дидааст, онҳо сар хам карда, сачда бурданд.

БОБИ ПАНҶУМ

Мубоҳиса бо фиръавн; зулму ситам дар ҳаққи қавм пурзӯр мешавад.

5 Ва баъд аз ин Мусо ва Ҳорун омада, ба фиръавн гуфтанд: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: „Қавми Маро равона кун, то ки барои Ман дар биёбон ид кунанд“».

² Ва фиръавн гуфт: «Худованд кист, ки ба овозаш гӯш дода, Исроилро равона кунам? Худовандро намешиносам, ва Исроилро низ равона нахоҳам кард».

³ Ва онҳо гуфтанд: «Худои ибриён ба мо зоҳир шудааст; пас мо бояд роҳи серӯзаро дар биёбон тай намуда, барои Худованд Худои худ қурбонӣ кунем, мабодо моро Ӯ бо вабо ё бо шамшер зарба занад».

⁴ Ва подшоҳи Миср ба онҳо гуфт: «Чаро шумо, эй Мусо ва Ҳорун, қавмро аз корҳошон бозмедоред? Ба корубори худ биравед».

⁵ Ва фиръавн гуфт: «Инак, алҳол қавми мамлакат сершуморанд, ва шумо онҳоро аз корҳошон бозмедоред».

⁶ Ва фиръавн дар он рӯз ба корфармоёни қавм ва ба нозирони онҳо амр фармуда, гуфт:

⁷ «Минбаъд ба қавм барои хиштрезӣ, мисли пештара, коҳ надихед; бигзор худашон рафта, барои худ коҳ ҷамъ кунанд.

⁸ Ва ҳамон миқдори хиштҳоро, ки онҳо пештар мерехтанд, ба гардани онҳо бор кунед, онро ба ҳеҷ ваҷҳ кам накунад, зеро ки онҳо танбаланд, бинобар ин дод зада мегӯянд: „Биравем, то ки барои Худои худ қурбонӣ кунем“.

⁹ Бигзор меҳнати ин одамон сахттар шавад, то ки бо он банд шуда, барои суханони бекора фурсат наёбанд».

¹⁰ Ва корфармоёни қавм ва нозирони онҳо берун омаданд, ва ба қавм сухан ронда, гуфтанд: «Фиръавн чунин мегӯяд: „Ба шумо коҳ намедиҳам;

¹¹ Худатон рафта, коҳ барои худ аз ҳар ҷо, ки биёбед, бигиред; ва аз кори шумо чизе кам нахоҳад шуд“».

¹² Ва қавм дар тамоми замини Миср пароканда шуданд, то ки ба ҷои коҳ хасу хошок ҷамъ кунанд.

¹³ Ва корфармоён шитоб кунонида, мегуфтанд: «Корҳои худро ба миқдори ҳаррӯза, мисли он замоне ки коҳ буд, иҷро кунед».

¹⁴ Ва нозиронero, ки аз банӣ-Исроил бар онҳо корфармоёни фиръавн таъин карда буданд, мезаданд ва мегуфтанд: «Чаро миқдори хиштрезии худро ҳам дирӯз ва ҳам имрӯз мисли пештара иҷро накардед?»

¹⁵ Ва нозирони банӣ-Исроил омаданд, ва назди фиръавн шикоят карда, гуфтанд: «Чаро ба бандагонат чунин рафтор мекунӣ?

¹⁶ Коҳ ба бандагонат намедиҳанд, вале ба мо мегӯянд: „Хишт бирезед!“ Ва инак, бандагонатро мезананд, ва ин гуноҳи қавми туст».

¹⁷ Ва ӯ гуфт: «Шумо танбал ҳастед, танбал; бинобар ин шумо мегӯед: „Биравем, то ки барои Худованд қурбонӣ кунем“;

¹⁸ Ва алҳол рафта, кор кунед! Ва коҳ ба шумо дода нахоҳад шуд, ва миқдори хиштҳоро хоҳед дод».

¹⁹ Ва нозирони банӣ-Исроил худро гирифтори мусибат диданд, чунки фиръавн гуфт: «Аз миқдори ҳаррӯзаи хиштҳои худ ба ҳеҷ ваҷҳ кам накунад».

²⁰ Ва ҳангоме ки аз пеши фиръавн берун омаданд, бо Мусо ва Ҳорун вохӯрданд, ки дар рӯ ба рӯяшон истода буданд.

²¹ Ва ба онҳо гуфтанд: «Бигзор Худованд шуморо бубинад ва доварӣ намояд, аз барои он ки моро дар назари фиръавн ва навкаронаш нафратангез гардонида, шамшер ба дасташон додаед, то ки моро бидушанд».

²² Ва Мусо сӯи Худованд рӯчӯъ намуда, гуфт: «Худовандо, чаро ин қавмро гирифтори мусибат кардӣ? Барои чӣ маро фиристодӣ?

²³ Зеро аз вақте ки ман назди фиръавн омадам, то ки аз исми Ту сухан ронам, муносибати вай ба ин қавм бадтар шудааст, валекин Ту қавми Худо роҳона накардӣ».

БОБИ ШАШУМ

Чавоби Худованд ба илтимоси якуми Мусо.

6 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Алҳол хоҳӣ дид, ки Ман ба фиръавн чиҳо мекунам; зеро ки бо амали дасти қавии Ман вай онҳоро равона хоҳад кард, ва бо амали дасти қавии Ман онҳоро аз замини худ бадар хоҳад ронд».

2 Ва Худо ба Мусо сухан ронда, ба ӯ гуфт: «Ман Худованд ҳастам.

3 Ман ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб бо исми „Худои Қодир“ зоҳир шудам, вале бо исми Худ „Худованд“ ба онҳо маъруф нашудаам.

4 Ва низ аҳди Худро бо онҳо бастам, то ки замини Канъонро ба онҳо диҳам, яъне замини сукунати онҳоро, ки дар он сокин буданд.

5 Ва Ман низ нолаи банӣ-Исроилро шунидам, ки мисриён онҳоро гирифтори асорат кардаанд; ва Ман аҳди Худро ба ёд овардам.

6 Бинобар ин ба банӣ-Исроил бигӯ: „Ман Худованд ҳастам, ва шуморо аз зери ситамҳои мисриён берун хоҳам овард, ва шуморо аз бандагии онҳо раҳо хоҳам кард, ва шуморо бо бозуи тӯлонӣ ва бо довариҳои азим наҷот хоҳам дод.

7 Ва шуморо хоҳам гирифт, то ки барои Ман қавм бошед, ва Ман барои шумо Худо хоҳам буд; ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз зери ситамҳои мисриён берун овардам.

8 Ва шуморо ба заmine хоҳам овард, ки дар бораи он даст боло карда қасам хӯрдаам, ки онро ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб диҳам, ва онро ба шумо мерос хоҳам дод; Ман Худованд ҳастам“».

9 Ва Мусо ба банӣ-Исроил ба ин мазмун сухан ронд; вале онҳо ба сабаби шикастадилӣ ва меҳнати саҳт ба Мусо гӯш надоданд.

10 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

11 «Рафта, ба фиръавн, подшоҳи Миср, бигӯ, ки банӣ-Исроилро аз замини худ равона кунад».

12 Ва Мусо ба ҳузури Худованд сухан ронда, гуфт: «Инак, банӣ-Исроил ба ман гӯш надоданд, пас чӣ гуна фиръавн ба ман гӯш хоҳад дод? Ва ҳол он ки ман даҳанбаста ҳастам».

13 Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, онҳоро сӯи банӣ-Исроил ва сӯи фиръавн, подшоҳи Миср, муваккал намуд, то ки банӣ-Исроилро аз замини Миср берун оваранд.

Насабномаи сибтҳои Исроил.

14 Инҳоянд сардорони хонаводаҳои онҳо: писарони Реубен, нахустодаи Исроил: Ҳанӯх ва Фаллу, Ҳесрун ва Кармӣ; инҳоянд хонаводаҳои Реубен.

15 Ва писарони Шимъун: Ямуил, ва Ёмин, ва Ӯҳад, ва Ёкин, ва Сӯҳар, ва Шоул, писари канъония; инҳоянд хонаводаҳои Шимъун.

16 Ва ин аст номҳои писарони Левӣ бар ҳасби наслҳои: Цершӯн, ва Қаҳот, ва Марорӣ. Ва солҳои умри Левӣ: саду сию ҳафт сол.

17 Писарони Цершӯн: Либнӣ ва Шимъӣ бар ҳасби хонаводаҳои.

18 Ва писарони Қаҳот: Амром, ва Йисҳор, ва Ҳебрӯн, ва Узиил. Ва солҳои умри Қаҳот: саду сию се сол.

19 Ва писарони Марорӣ: Маҳлӣ ва Мушӣ. Инҳоянд хонаводаҳои Левӣ бар ҳасби наслҳои.

20 Ва Амром аммаи худ Юкобадро барои худ ба занӣ гирифт, ва вай барои ӯ Ҳорун ва Мусоро зоид; ва солҳои умри Амром: саду сию ҳафт сол.

21 Ва писарони Йисҳор: Қӯраҳ ва Нофаҷ, ва Зикрӣ.

22 Ва писарони Узиил: Мишоил, ва Элсофон, ва Ситрӣ.

23 Ва Ҳорун Элишобаъ бинти Аминодоб, хоҳари Наҳшӯнро барои худ ба занӣ гирифт; ва вай барои ӯ Нодоб, ва Абиҳу, ва Эльзор, ва Итоморро зоид.

24 Ва писарони Қӯраҳ: Ассир, ва Элқоно, ва Абиософ; инҳоянд хонаводаҳои қӯраҳиён.

25 Ва Эльзор ибни Ҳорун барои худ аз духтарони Футиил ба занӣ гирифт, ва вай барои ӯ Финҳосро зоид. Инҳоянд сардорони хонаводаҳои левизодагон бар ҳасби наслҳои.

26 Ҳамин Ҳорун ва Мусо буданд, ки Худованд ба онҳо гуфт: «Банӣ-Исроилро бар ҳасби фавҷҳои аз замини Миср берун оваред».

27 Ҳаминҳо буданд, ки ба фиръавн, подшоҳи Миср, сухан ронданд, то ки банӣ-Исроилро аз Миср берун оваранд; ҳамин Мусо ва Ҳорун буданд.

Худованд боз Мусоро мефиристад. Ба фиръавн рӯ овардани ӯ.

28 Ва дар рӯзе ки Худованд ба Мусо дар замини Миср сухан ронд, —

29 Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: «Ман Худованд ҳастам; ҳар он чиро, ки Ман ба ту мегӯям, ба фиръавн, подшоҳи Миср, бигӯ».

30 Ва Мусо ба ҳузури Худованд гуфт: «Инак, ман даҳанбаста ҳастам; пас, чӣ гуна фиръавн ба ман гӯш хоҳад дод?»

БОБИ ҲАФТУМ

7 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Бубин, Ман туро барои фиръавн Худо сохтаам, ва бародарат Ҳорун набии ту хоҳад буд.

2 Ҳар он чиро, ки Ман ба ту амр фармоям, ту ба забон хоҳӣ ронд, ва бародарат Ҳорун онро ба фиръавн хоҳад гуфт, то ки вай банӣ-Исроилро аз замини худ равона кунад.

3 Ва Ман дили фиръавнро саҳт хоҳам кард; ва аломот ва мӯъҷизоти Худро дар замини Миср афзун хоҳам намуд.

4 Ва фиръавн ба шумо гӯш нахоҳад дод, ва Ман дасти Худро бар Миср хоҳам андохт, то ки фавҷҳои Худ ва қавми Худ, яъне банӣ-Исроилро аз замини Миср бо довариҳои азим берун оварам.

⁵ Ва мисриён хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки дасти Худро бар Миср дароз карда, банӣ-Исроилро аз миёни онҳо берун меоварам».

⁶ Ва Мусо ва Ҳорун ба амал оварданд; чунон ки Худованд ба онҳо амр фармуда буд, ончунон амал карданд.

⁷ Ва Мусо ҳаштодсола буд, ва Ҳорун ҳаштоду сесола, вақте ки онҳо ба фиръавн сухан ронданд.

⁸ Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

⁹ «Агар фиръавн ба шумо сухан ронда, гӯяд: „Мӯъҷизае ҳамчун далели худ нишон диҳед“, он гоҳ ба Ҳорун бигӯ: „Асои худро гирифта, пеши фиръавн парто, — он ба море мубаддал хоҳад шуд“».

Бори дуюм ба фиръавн рӯ оварданашон; мӯъҷизаи якум.

¹⁰ Ва Мусо ва Ҳорун назди фиръавн омаданд, ва чунон ки Худованд амр фармуда буд, ончунон амал карданд, ва Ҳорун асои худро пеши фиръавн ва пеши навкаронаш партофт, ва он ба море мубаддал шуд.

¹¹ Ва фиръавн низ ҳақимон ва қодугаронро даъват намуд, ва онҳо, афсунгарони Миср, низ бо сеҳрҳои худ чунин карданд.

¹² Ҳар яке асояшро партофт, ва он ба море мубаддал шуд; вале асои Ҳорун асоҳои онҳоро фуру бурд.

¹³ Ва дили фиръавн саҳт шуд, ва ӯ ба онҳо гӯш надод, чунон ки Худованд гуфта буд.

Бори сеюм ба фиръавн рӯ оварданашон; мӯъҷизаи дуюм.

¹⁴ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дили фиръавн саҳт шудааст; вай намехоҳад қавмро равона кунад.

¹⁵ Бомдодон назди фиръавн бирав; инак, вай сӯи об берун меояд, ва ту барои истиқболи вай дар соҳили наҳр биист; ва он асоро, ки ба мор мубаддал шуд, ба дасти худ бигир.

¹⁶ Ва ба вай бигӯ: „Худованд, Худои ибриён, маро назди ту фиристода, гуфт: «қавми маро равона кун, то ки Маро дар биёбон ибодат намоянд; ва инак, то алҳол ту гӯш надодӣ.

¹⁷ Худованд чунин мегӯяд: аз ин хоҳӣ донист, ки Ман Худованд ҳастам: инак, Ман бо асое ки дар дастам ҳаст, оби наҳрро мезанам, ва он ба хун мубаддал хоҳад шуд;

¹⁸ Ва моҳиёне ки дар наҳр ҳастанд, хоҳанд мурд, ва наҳр бадбӯӣ хоҳад шуд, ва мисриён аз нӯшидани оби наҳр нафрат хоҳанд кард“».

¹⁹ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба Ҳорун бигӯ: „Асои худро бигир ва дасти худро бар обҳои мисриён, бар наҳрҳои онҳо, бар чӯйҳои онҳо, бар кӯлҳои онҳо ва бар ҳар обанбори онҳо дароз кун, — ва ба хун мубаддал хоҳанд шуд; ва дар тамоми замини Миср, ва дар зарфҳои чӯбин ва сангин хун хоҳад буд“».

²⁰ Ва Мусо ва Ҳорун ончунон, ки Худованд амр фармуда буд, карданд: асоро бардошта, оби наҳрро

пеши назари фиръавн ва пеши назари навкаронаш зад; ва тамоми оби наҳр ба хун мубаддал шуд.

²¹ Ва моҳиёне ки дар наҳр буданд, мурданд, ва наҳр бадбӯӣ шуд, ва мисриён натавонистанд аз наҳр об нӯшанд, ва дар тамоми замини Миср хун буд.

²² Ва афсунгарони Миср ҳам бо сеҳрҳои худ чунин карданд; ва дили фиръавн саҳт шуд, ва ба онҳо гӯш надод, чунон ки Худованд гуфта буд.

²³ Ва фиръавн тоб хӯрда, ба хонаи худ омад, ва ин ҳам ба дили ӯ асаре набахшид.

²⁴ Ва ҳамаи мисриён гирдогирди наҳр чоҳ меканданд, то ки обе барои нӯшидан пайдо кунанд, чунки аз оби наҳр наметавонистанд нӯшанд.

²⁵ Ва баъд аз он ки Худованд наҳрро зарба зад, ҳафт рӯз пур шуд.

БОБИ ҲАШТУМ

Бори чорум ба фиръавн рӯ оварданашон; мӯъҷизаи сеюм.

8 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди фиръавн рафта, ба вай бигӯ: „Худованд чунин мегӯяд: қавми Маро равона кун, то ки Маро ибодат намоянд.

² Ва агар ту ба равона кардани онҳо розӣ нашавӣ, инак, Ман тамоми ҳудуди туро бо қурбоққаҳо зарба мезанам;

³ Ва наҳр аз қурбоққаҳо пур мешавад, ва онҳо баромада ба хонаат, ва ба ҳучраи хобат, ва бар бистарат, ва ба хонаҳои навкаронат ва қавмат, ва ба танӯрҳоят, ва ба тағораҳои хамират дохил хоҳанд шуд;

⁴ Ва бар ту, ва бар қавмат, ва бар ҳамаи навкаронат қурбоққаҳо хоҳанд баромад“».

⁵ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба Ҳорун бигӯ: „Дасти худро бо асои худ бар наҳрҳо, бар чӯйҳо ва бар кӯлҳо дароз кун, ва қурбоққаҳо бар замини Миср барор“».

⁶ Ва Ҳорун дасти худро бар обҳои Миср дароз кард, ва қурбоққаҳо баромада, замини Мисрро пӯшониданд.

⁷ Ва афсунгарон ҳам бо сеҳрҳои худ чунин карданд, ва қурбоққаҳо бар замини Миср бароварданд.

⁸ Ва фиръавн Мусо ва Ҳорунро даъват намуда, гуфт: «Сӯи Худованд дуо гӯед, то ки қурбоққаҳо аз ман ва аз қавми ман дур созад; ва ман қавмро равона хоҳам намуд, то ки барои Худованд қурбонӣ кунанд».

⁹ Ва Мусо ба фиръавн гуфт: «Худат ба ман муқаррар намо, ки кай барои ту ва навкаронат ва қавмат дуо гӯям, то ки қурбоққаҳо аз ту ва аз хонаҳоят нест шуда, фақат дар наҳр бимонанд?»

¹⁰ Вай гуфт: «Фардо». Мусо гуфт: «Аз рӯи гуфтаи ту хоҳад шуд, то бидонӣ, ки мисли Худованд Худои мо нест;

¹¹ Ва қурбоққаҳо аз ту, ва аз хонаат, ва аз навкаронат, ва аз қавмат дур шуда, фақат дар наҳр боқӣ хоҳанд монд».

Мӯъцизаи чорум.

¹² Ва Мусо ва Ҳорун аз пеши фиръавн берун омаданд, ва Мусо сӯи Худованд дар хусуси қурбоққаҳое ки Ё ба зидди фиръавн фиристода буд, илтиҷо намуд.

¹³ Ва Худованд мувофиқи сухани Мусо амал кард, ва қурбоққаҳо дар хонаҳо, ҳавлиҳо ва саҳроҳо мурданд;

¹⁴ Ва онҳоро тӯда-тӯда чамъ карданд; ва замин бадбӯй шуд.

¹⁵ Вале фиръавн дид, ки аҳвол сабук шуд, — ва ӯ дили худро сахт кард, ва ба онҳо гӯш надод, чунон ки Худованд гуфта буд.

Мӯъцизаи панҷум.

¹⁶ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба Ҳорун бигӯ: „Асои худро дароз кун ва ғубори заминро бизан, ва он дар тамоми замини Миср ба пашшаи хокӣ мубаддал хоҳад шуд“».

¹⁷ Ва онҳо чунин карданд: Ҳорун дасти худро бо асои худ дароз карда, ғубори заминро зад, — ва пашшаи хокӣ бар одамон ва чорпоён пайдо шуд; тамоми ғубори замин дар тамоми замини Миср ба пашшаи хокӣ мубаддал шуд.

¹⁸ Ва афсунгарон бо сеҳрҳои худ чунин карданд, то ки пашшаи хокиро берун оваранд, валекин натавонистанд. Ва пашшаи хокӣ бар одамон ва чорпоён буд.

¹⁹ Ва афсунгарон ба фиръавн гуфтанд: «Ин ангушти Худост». Вале дили фиръавн сахт шуд, ва ӯ ба онҳо гӯш надод, чунон ки Худованд гуфта буд.

Бори панҷум ба фиръавн рӯ оварданашон; мӯъцизаи шашум.

²⁰ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Бомдодон бармаҳал бархоста, ба хузури фиръавн биист. Инак, вай сӯи об берун меояд, ва ту ба вай бигӯ: „Худованд чунин мегӯяд: қавми Маро равона кун, то ки Маро ибодат намоянд».

²¹ Зеро, агар қавми Маро равона накунӣ, инак, Ман бар ту ва навкаронат ва қавмат ва хонаҳоят магасҳои гуногунро мефиристам, ва хонаҳои мисриён, ва низ заmine ки онҳо бар он сокинанд, аз он магасҳо пур хоҳад шуд.

²² Ва дар он рӯз замини Чӯшанро, ки қавми Ман дар он сокинанд, чудо хоҳам кард, ва дар он чо магасҳо нахоҳад буд, то бидонӣ, ки Ман андаруни ин замин Худованд ҳастам.

²³ Ва тафовуте дар миёни қавми Худ ва қавми ту барқарор хоҳам намуд; фардо ин аломат ба амал хоҳад омад“».

²⁴ Ва Худованд чунин кард; ва магасҳои зиёде ба хонаи фиръавн, ва ба хонаҳои навкаронаш, ва ба тамоми замини Миср омад, ва замин аз дасти магасҳо нобуд шуд.

²⁵ Ва фиръавн Мусо ва Ҳорунро даъват намуда, гуфт: «Биравед ва барои Худои худ дар ин замин қурбонӣ кунед».

²⁶ Вале Мусо гуфт: «Чунин кардан мумкин нест, зеро чизҳои зишти † мисриёнро мо барои Худованд Худои худ қурбонӣ мекунем; инак, вақте ки чизҳои зишти мисриёнро пеши назари онҳо қурбонӣ кунем, оё онҳо моро сангсор намекунанд?»

²⁷ Мо роҳи серӯзаро дар биёбон тай намуда, барои Худованд Худои худ қурбонӣ хоҳем кард, чунон ки Ё ба мо амр фармудааст».

²⁸ Ва фиръавн гуфт: «Ман шуморо равона хоҳам кард, то ки барои Худованд Худои худ дар биёбон қурбонӣ кунед, аммо бисъёр дур наравед; барои ман ҳам дуо гӯед!»

²⁹ Ва Мусо гуфт: «Инак, ман аз пеши ту берун омада, сӯи Худованд дуо мегӯям, — ва он магасҳо аз фиръавн ва навкаронаш ва қавмаш фардо дур хоҳад шуд, фақат ин ки фиръавн бори дигар фиреб дода, аз равона кардани қавм, то ки барои Худованд қурбонӣ кунанд, рӯй нагардонад».

Мӯъцизаи ҳафтум.

³⁰ Ва Мусо аз пеши фиръавн берун омада, сӯи Худованд дуо гуфт.

³¹ Ва Худованд мувофиқи суханони Мусо амал намуда, магасҳоро аз фиръавн ва навкаронаш ва қавмаш дур кард; як адад ҳам аз он боқӣ намонд.

³² Вале фиръавн ҳамин дафъа ҳам дили худро сахт кард, ва қавмро равона накард.

БОБИ НҶҲУМ

Низоъ бо фиръавн; бори шашум ба вай рӯ оварданашон;

мӯъцизаи ҳаштум.

9 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди фиръавн рафта, ба вай бигӯ: „Худованд Худои ибриён чунин мегӯяд: қавми Маро равона кун, то ки Маро ибодат намоянд».

² Зеро, агар ту аз равона кардани онҳо рӯй гардонӣ ва онҳоро боз нигоҳ дорӣ,

³ Инак, дасти Худованд бар чорвои ту, ки дар саҳро мебошад, бар аспон, харон, шуторон, говон ва гӯсфандон хоҳад буд, — вабои бағоят сахт рӯй хоҳад дод;

† Гов, гӯсфанд, буз ва чорпоёни дигар дар назар дошта шудааст, ки мисриён онҳоро ҳайвоноти муқаддас дониста, мисли бут парастид мекарданд.

⁴ Ва Худованд дар миёни чорвои исроилиён ва чорвои мисриён тафовуте барқарор хоҳад кард, ва аз ҳар он чи банӣ-Исроил доранд, чизе нахоҳад мурд».

⁵ Ва Худованд мӯҳлате муайян намуда, гуфт: «Фардо Худованд инро дар ин замин ба амал хоҳад овард».

⁶ Ва Худованд инро фардои он ба амал овард, ва тамоми чорвои мисриён мурд; вале аз чорвои банӣ-Исроил як адад ҳам намурд.

⁷ Ва фиръавн фиристод, ва инак, аз чорвои исроилиён як адад ҳам намурда буд; ва дили фиръавн сахт шуд, ва ӯ қавмро равона накард.

Мӯъцизаи нӯҳум.

⁸ Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт: «Барои худ муштҳои пур аз хокистари хумдон бигиред, ва Мусо онро пеши назари фиръавн сӯи осмон партояд, —

⁹ Ва он дар тамоми замини Миср ба ғубор мубаддал гардида, бар одамон ва чорпоён варами думбалдоре дар тамоми замини Миср паҳн хоҳад шуд».

¹⁰ Ва онҳо хокистари хумдонро гирифта, ба ҳузури фиръавн истоданд, ва Мусо онро сӯи осмон партофт, — ва варами думбалдоре пайдо гардида, бар одамон ва чорпоён паҳн шуд.

¹¹ Ва афсунгарон натавонистанд ба сабаби варами пеши Мусо истодагӣ намоянд, зеро ки варами бар афсунгарон ва бар ҳамаи мисриён буд.

¹² Ва Худованд дили фиръавнро сахт кард, ва ӯ ба онҳо гӯш надод, чунон ки Худованд ба Мусо гуфта буд.

Бори ҳафтум ба фиръавн рӯ оварданашон; мӯъцизаи даҳум.

¹³ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Бомдодон бармаҳал бархоста, ба ҳузури фиръавн биист, ва ба вай бигӯ: „Худованд Худои ибриён чунин мегӯяд: қавми Маро равона кун, ки маро ибодат намоянд.

¹⁴ Зеро ки ҳамин дафъа Ман ҳамаи захмҳои Худро бар дили ту, ва бар навкаронат ва қавмат хоҳам фиристод, то бидонӣ, ки дар тамоми замин монанди Ман нест.

¹⁵ Агар алҳол дасти Худро дароз карда, ту ва қавматро бо вабое мезадам, ту аз рӯи замин маҳв мешудӣ,

¹⁶ Валекин барои он туро боқӣ гузоштам, ки қуввати Худро ба ту нишон диҳам, ва исми Ман дар тамоми дунё шӯҳрат ёбад.

¹⁷ Ту ҳанӯз қавми Маро ба танг меоварӣ, ва онҳоро равона намекуни.

¹⁸ Инак, Ман фардо дар ҳамин вақт жолаи бағоят сахт хоҳам боронид, ки мисли он дар Миср аз рӯзи барпо шуданаш то алҳол наборидааст.

¹⁹ Ва алҳол фиристода, тамоми чорвои худ ва ҳар чиро, ки дар саҳро дорӣ, чамъ кун, зеро ҳар одам

ва чорпое ки дар саҳро бошад, ва ба хона чамъ карда бурда нашавад, бар онҳо жола борида, онҳо хоҳанд мурд».

²⁰ Ҳар касе ки аз навкарони фиръавн аз каломи Худованд тарсид, навкаронаш ва чорвояшро ба хонаҳо гурезонид.

²¹ Вале ҳар касе ки ба каломи Худованд аҳамият надод, навкаронаш ва чорвояшро дар саҳро вогузошт.

²² Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дасти худро сӯи осмон дароз кун, ва дар тамоми замини Миср бар одамон ва чорпоён ва бар тамоми набототи саҳро дар замини Миср жола хоҳад борид».

²³ Ва Мусо асои худро сӯи осмон дароз кард, — ва Худованд раъд ва жола дод, ва барқи осмон бар замин фурӯд омад, ва Худованд ба замини Миср жола боронид.

²⁴ Ва жола буд, ва барқ буд, ки андаруни жола забона мезад, ва жола бағоят сахт буд, ки мисли он дар тамоми замини Миср, аз замоне ки мулки халқе шуда буд, наборидааст.

²⁵ Ва жола дар тамоми замини Миср ҳар он чиро, ки дар саҳро буд, аз одамон то чорпоён зад; ва тамоми набототи саҳроро жола зад, ва ҳар дарахти саҳроро шикаст.

²⁶ Фақат дар замини Чӯшан, ки он ҷо банӣ-Исроил буданд, жола набуд.

²⁷ Ва фиръавн фиристода, Мусо ва Ҳорунро даъват намуд, ва ба онҳо гуфт: «Ҳамин дафъа гуноҳ кардаам; Худованд одил аст, ва ман ва қавмам шарир ҳастем;

²⁸ Сӯи Худованд дуо гӯед, то ки раъдҳои Худо ва жола хотима ёбад; ва ман шуморо равона хоҳам кард, ва шумо дигар дер нахоҳед монд».

²⁹ Ва Мусо ба вай гуфт: «Ҳамин ки аз шаҳр берун равам, дастҳоямро сӯи Худованд дароз хоҳам кард; раъдҳо хотима ёфта, жола дигар нахоҳад борид, то бидонӣ, ки замин аз они Худованд аст.

³⁰ Валекин медонам, ки ту ва навкаронат ҳанӯз аз Худованд Худо наметарсед».

³¹ Ва зағир ва ҷав зарар дид, зеро ки ҷав хӯша баста буд, ва зағир поя бароварда буд.

³² Вале гандум ва ҷуворӣ зарар наид, зеро ки онҳо дерпаз аст.

³³ Ва Мусо аз пеши фиръавн аз шаҳр берун рафта, дастҳояшро сӯи Худованд дароз кард; ва раъдҳо ва жола хотима ёфт, ва борон бар замин наборид.

³⁴ Ва фиръавн дид, ки борон ва жола ва раъдҳо хотима ёфт, гуноҳ карданашро давом дода, дили худро сахт кард, — ҳам худааш ва ҳам навкаронаш.

³⁵ Ва дили фиръавн сахт шуд, ва ӯ банӣ-Исроилро равона накард, чунон ки Худованд ба воситаи Мусо гуфта буд.

БОБИ ДАҲУМ

Бори ҳаштум ба фиръавн рӯ оварданашон.

10 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди фиръавн бирав, зеро ки Ман дили ӯ ва дили навкаронашро сахт кардаам, барои он ки аломоти Худро дар миёни онҳо зоҳир намоям,

² Ва барои он ки ту он чиро, ки Ман дар Миср ба амал овардам, ва аломатеро, ки дар миёни онҳо зоҳир намудам, ба ғӯши писарат ва писари писарат ҳикоят кунӣ, то бидонед, ки Ман Худованд ҳастам».

³ Ва Мусо ва Ҳорун назди фиръавн омада, ба вай гуфтанд: «Худованд, Худои ибриён чунин мегӯяд: „То ба кай аз гардан фурувардан ба ҳузури Ман рӯй мегардонӣ? Қавми Маро равона кун, то ки Маро ибодат намоянд.

⁴ Зеро, агар ту аз равона кардани қавми Ман рӯй гардонӣ, инак, Ман фардо ба худуди ту малах меоварам,

⁵ Ва рӯи заминро тавре хоҳад пӯшонид, ки кас заминро натавонад бубинад; ва бақияи он чиро, ки аз жола раҳо шуда, барои шумо саломат мондааст, хоҳад хӯрд, ва ҳар дарахтеро, ки барои шумо сабзидааст, аз саҳро хоҳад хӯрд.

⁶ Ва хонаҳои ту ва хонаҳои ҳамаи навкаронат ва хонаҳои ҳамаи мисриёнро пур хоҳад кард, — ба тавре ки падаронат ва падарони падаронат аз рӯзе ки бар замин вучуд доранд, то имрӯз надидаанд“».

⁷ Ва навкарони фиръавн ба вай гуфтанд: «То ба кай ин одам барои мо санги роҳ бошад? Ин одамонро равона кун, то ки Худованд Худои худро ибодат намоянд; магар ҳанӯз ту надонистай, ки Миср ба ҳалокат мерасад?»

⁸ Ва Мусо ва Ҳорунро назди фиръавн баргардониданд, ва вай ба онҳо гуфт: «Биравед, Худованд Худои худро ибодат намоед; пас, кист ва кист, ки равона мешавад?»

⁹ Ва Мусо гуфт: «Бо ҷавонон ва пирони худ хоҳем рафт, бо писарон ва духтарони худ, бо ғӯсфандон ва говони худ хоҳем рафт, зеро ки иди Худованд аст барои мо».

¹⁰ Вай ба онҳо гуфт: «Бигзор Худованд бо шумо ончунон бошад, чунон ки ман шуморо бо кӯдаконатон равона кунам! Барҳазар бошад, зеро ки бадӣ шуморо дар пеш аст!

¹¹ Чунин нахоҳад шуд! Фақат шумо, мардон, биравед ва Худовандро ибодат намоед, зеро ки шумо инро хоҳон будед». Ва онҳоро аз пеши фиръавн бадар ронданд.

Муъҷизаи ёздаҳум.

¹² Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дасти худро бар замини Миср барои малах дароз кун, то ки он бар замини Миср баромада, тамоми набототи заминро, ки аз жола боқӣ мондааст, бихӯрад».

¹³ Ва Мусо асои худро бар замини Миср дароз кард, ва Худованд тамоми он рӯз ва тамоми шаб боди шарқиро бар замин вазонид; вақте ки субҳ дамид, боди шарқӣ малахро овард.

¹⁴ Ва малах бар тамоми замини Миср баромада, дар тамоми худуди Миср қарор гирифт, ки он бағоят бисъёр буд; пеш аз он чунин малах набуд, ва баъд аз он чунин нахоҳад буд.

¹⁵ Ва рӯи тамоми заминро пӯшонид, ва замин торик шуд, ва тамоми набототи замин ва тамоми меваи дарахтонро, ки аз жола боқӣ монда буд, хӯрд; ва ҳеч сабзае бар дарахтон ва бар набототи саҳро дар тамоми замини Миср боқӣ намонд.

¹⁶ Ва фиръавн шитобон Мусо ва Ҳорунро даъват намуда, гуфт: «Пеши Худованд Худои шумо ва пеши шумо гуноҳ кардаам;

¹⁷ Ва алҳол, лутфан, ҳамин дафъа ҳам гуноҳи маро афв кунед, ва сӯи Худованд Худои худ дуо ғӯед, то ки фақат ин маргро аз ман дур созад».

¹⁸ Ва аз пеши фиръавн берун омада, сӯи Худованд дуо гуфт.

¹⁹ Ва Худованд боди ғарбии бағоят сахте ба вучуд овард, ки малахро бардошта бурда, ба баҳри Кулзум андохт; дар тамоми худуди Миср як адад ҳам малах намонд.

²⁰ Вале Худованд дили фиръавнро сахт кард, ва вай банӣ-Исроилро равона накард.

Муъҷизаи дувоздаҳум.

²¹ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дасти худро сӯи осмон дароз кун, то ки бар замини Миср торикӣ ба вучуд ояд, торикие ки онро ламс кардан мумкин бошад».

²² Ва Мусо дасти худро сӯи осмон дароз кард, ва дар тамоми замини Миср торикии ғализе се рӯз ба миён омад.

²³ Яқдигарро намедиданд, ва касе аз ҷои худ се рӯз барнаҳост; валекин барои банӣ-Исроил дар масканҳошон рӯшноӣ буд.

²⁴ Ва фиръавн Мусоро даъват намуда, гуфт: «Биравед ва Худовандро ибодат намоед, фақат рамаҳои ғӯсфандон ва говони шумо бимонад, кӯдакони шумо низ бо шумо бираванд».

²⁵ Вале Мусо гуфт: «Ту низ ба дасти мо қурбониҳои саломатӣ ва қурбониҳои сӯхтанӣ бидеҳ, то ки барои Худованд Худои худ тақдим кунем.

²⁶ Чорвои мо низ бо мо хоҳад рафт, як суме боқӣ нахоҳад монд, зеро ки аз он бояд барои ибодати Худованд Худои худ бигирем, ва мо то ба он ҷо нарасем, нахоҳем донист, ки бо чӣ чиз Худовандро ибодат намоем».

²⁷ Ва Худованд дили фиръавнро сахт кард, ва вай наҳост онҳоро равона кунад.

Қатъи гуфтушунид.

²⁸ Ва фиръавн ба ӯ гуфт: «Аз пеши ман бирав! Барҳазар бош, ки рӯи маро дигар набинӣ, зеро дар рӯзе ки рӯи маро бубинӣ, хоҳӣ мурд».

²⁹ Ва Мусо гуфт: «Дуруст гуфти; рӯи туро дигар нахоҳам дид».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Пешгӯй дар бораи ҳалокати нахустзодагон.

11 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Боз як зарбае бар фиръавн ва бар Миср хоҳам овард; баъд аз он вай шуморо аз ин ҷо равона хоҳад кард; ва ҳангоме ки вай шуморо равона карданӣ шавад, комилан шуморо аз ин ҷо бадар хоҳад ронд.

² Пас, ба гӯши қавм бигӯ, ки ҳар мард аз ҳамсоияи худ ва ҳар зан аз ҳамсоияи худ колои нуқра ва колои тилло бипурсанд».

³ Ва Худованд қавмро дар назари мисриён мӯтабар гардонид; Мусо низ дар замини Миср, дар назари навкарони фиръавн ва дар назари қавм шахси бағоят бузург буд.

⁴ Ва Мусо гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: қарибҳои нисфи шаб Ман андаруни Миср берун хоҳам омад,

⁵ Ва ҳар нахустзода дар замини Миср хоҳад мурд, — аз нахустзодаи фиръавн, ки бар тахташ нишастааст, то нахустзодаи канизе ки назди дастос бошад; ва ҳар нахустзодаи чорпоён.

⁶ Ва нолаи азиме дар тамоми замини Миср хоҳад буд, ки мислаш нашудааст, ва мислаш дигар нахоҳад шуд.

⁷ Валекин бар ҳамаи банӣ-Исроил саге забонашро нахоҳад чунбонид, — на бар одамон ва на бар чорпоён; то бидонед, ки Худованд дар миёни мисриён ва исроилиён чӣ гуна тафовуте гузоштааст.

⁸ Ва ҳамаи ин навкаронат пеши ман фуруд хоҳанд омад ва ба ман сачда бурда, хоҳанд гуфт: „Ту ва тамоми қавме ки пайрави ту бошанд, берун равед“. Ва баъд аз он ман берун хоҳам рафт». Ва ӯ бо шиддати ғазаб аз пеши фиръавн берун омад.

⁹ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Фиръавн ба шумо гӯш нахоҳад дод, то ки мӯъҷизоти Ман дар замини Миср афзун шавад».

¹⁰ Ва Мусо ва Ҳорун тамоми ин мӯъҷизотро ба ҳузури фиръавн ба амал оварданд; вале Худованд дили фиръавнро сахт кард, ва вай банӣ-Исроилро аз замини худ равона накард.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Фисҳ.

12 Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун дар замини Миср сухан ронда, гуфт:

² «Бигзор ин моҳ барои шумо сари моҳҳо бошад; бигзор он барои шумо моҳи якум дар миёни моҳҳо бошад.

³ Ба тамоми ҷамоати Исроил сухан ронда, гӯед: „дар рӯзи даҳуми ҳамин моҳ бигзор ҳар яке баррае барои хонавода бигиранд, яъне барои ҳар хонадон як барра.

⁴ Ва агар аҳли байт барои истеъмоли барра кам бошанд, бигзор вай бо ҳамсоияи наздики хонааш, мувофиқи шумораи нуфусашон бигирад; ба андозаи хӯрдани ҳар яке ба барра ширкат кунед.

⁵ Барраи шумо бояд беайб, наринаи яқсола бошад; аз гӯсфандон ва бузон онро бигиред.

⁶ Ва бигзор он назди шумо то рӯзи чордаҳуми ҳамин моҳ ингоҳ дошта шавад, ва онро тамоми ҷамъомади ҷамоати Исроил беғоҳирӯзӣ забҳ кунанд.

⁷ Ва аз хуни он гирифта, ба ҳар ду паҳлударӣ ва ба болодариҳои хонаҳое ки дар онҳо онро мехӯранд, бимоланд.

⁸ Ва гӯшташро дар он шаб ба оташ бирён карда, бо фатир бихӯранд; бо сабзаҳои талх онро бихӯранд.

⁹ Аз он хом, ё дар об пухта нахӯранд, балки ба оташ бирён шуда бошад, бо каллаю почаҳояш ва дилу дарунаш.

¹⁰ Ва аз он то субҳ боқӣ нагузored; ва он чиро, ки аз он то субҳ боқӣ монда бошад, ба оташ бисӯзонед.

¹¹ Ва онро ин тавр бихӯред: камари шумо баста, кафшҳои шумо бар пойҳои шумо, ва асои шумо дар дастии шумо бошад; ва онро шитобон бихӯред, ки ин фисҳи Худованд аст.

Кафорат ба воситаи хун.

¹² Ва Ман дар он шаб аз замини Миср убур намуда, ҳар нахустзодаро дар замини Миср, аз одамон то чорпоён, зарба хоҳам зад, ва бар ҳамаи худоёни Миср доварӣ хоҳам кард; Ман Худованд ҳастам.

¹³ Ва он хун барои шумо аломате хоҳад буд бар хонаҳое ки шумо дар он ҷо мебошед, ва Ман хунро дида, аз болои шумо хоҳам ҷаҳид, ва ҳангоме ки замини Мисрро зарба мезанам, он офати ҳалокатовар ба шумо нахоҳад расид.

¹⁴ Ва он рӯз барои шумо рӯзи ёдгории хоҳад буд, ва онро ҳамчун иде барои Худованд ид кунед; онро, ҳамчун қонуни абадӣ, насл ба насли худ ид кунед.

¹⁵ Ҳафт рӯз фатир бихӯред; аммо дар арафаи рӯзи якум хамиртурушро аз хонаҳои худ нест кунед, зеро ҳар кӣ аз рӯзи якум то рӯзи ҳаштум хаамиртурушшудае бихӯрад, он кас аз миёни Исроил маҳв хоҳад шуд.

¹⁶ Ва дар рӯзи якум ҷамъомади муқаддас ва дар рӯзи ҳафтум ҷамъомади муқаддас барои шумо хоҳад буд; дар онҳо набояд ҳеч коре карда шавад; аммо он чи бояд ҳар кас бихӯрад, фақат онро ба ҷо оварданатон мумкин аст.

¹⁷ Ва хӯрдани фатирро риоя намоед, зеро ки дар ҳуди ҳамин рӯз Ман фавҷҳои шуморо аз замини

Миср берун овардаам; ва ин рӯзро, ҳамчун қонуни абадӣ, насл ба насли худ риоя намоед.

¹⁸ Дар моҳи якум, дар рӯзи чордахуми он, бегоҳӣ фатир бихӯред, то бегоҳии рӯзи бисту якуми моҳ.

¹⁹ Ҳафт рӯз дар хонаҳои шумо хамиртуруш бояд ёфт нашавад; зеро, ҳар кӣ хаамири турушшудае бихӯрад, он шахс аз ҷамоати Исроил маҳв хоҳад шуд, хоҳ ғарибе бошад, хоҳ сокини муқимии он.

²⁰ Ҳеҷ хаамири турушшудае нахӯред; дар ҳамаи масканҳои худ фатир бихӯред“».

²¹ Ва Мусо ҳамаи пирони Исроилро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Биравед ва баррае барои худ мувофиқи хонаводаҳотон бигиред, ва фисхро забҳ кунед.

²² Ва бандчае аз зуфо гирифта, дар хуне ки дар лаган аст, биғӯтонед, ва ба болодарӣ ва ду паҳлударӣ аз хуне ки дар лаган аст, бимолед; ва касе аз шумо аз дари хонаи худ то субҳ берун наравад.

²³ Ва Худованд убур намуда, мисриёро зарба хоҳад зад, ва ҳамин ки хунро бар болодарӣ ва ду паҳлударӣ бубинад, Худованд аз болои он дар хоҳад ҷаҳид, ва қонситонро нахоҳад гузошт, ки ба хонаҳои шумо даромада, зарба занад.

²⁴ Ва ин амрро, ҳамчун қоида, барои худ ва барои писарони худ ба сурати абадӣ риоя намоед.

²⁵ Ва чун ба замине дохил шудед, ки онро Худованд мувофиқи гуфтаи Худ ба шумо хоҳад дод, он вақт ин ибодатро риоя намоед.

²⁶ Ва чун писаронатон ба шумо гуянд: „Ин ибодати шумо барои чист?“

²⁷ Бигӯед: „Ин қурбонии фисҳ барои Худованд аст, ки Ё дар Миср, вақте ки мисриёро зарба зад, аз болои хонаҳои банӣ-Исроил ҷаҳида гузашт, ва хонаҳои моро раҳой дод“». Ва қавм сар ҳам карда, сачда бурданд.

²⁸ Ва банӣ-Исроил рафта, ба амал оварданд; чунон ки Худованд ба Мусо ва Ҳорун амр фармуда буд, ончунон ба амал оварданд.

Мубоҳиса бо фиръавн давом мекунад. Фавти нахустзодагон.

²⁹ Ва нисфи шаб чунин воқеъ шуд, ки Худованд ҳамаи нахустзодагони замини Мисрро, аз нахустзодаи фиръавн, ки бар тахт нишаста буд, то нахустзодаи асире ки дар зиндон буд, ва ҳар нахустзодаи чорпоёнро зарба зад.

³⁰ Ва дар он шаб фиръавн, ва ҳамаи навкаронаш, ва ҳамаи мисриён бархостанд, ва фаръеди азиме дар Миср ба вуқӯъ омад, зеро хонае набуд, ки мурдае дар он набошад.

³¹ Ва Мусо ва Ҳорунро шабона даъват намуда, гуфт: «Бархезед ва аз миёни қавми ман берун равед, ҳам шумо ва ҳам банӣ-Исроил, ва рафта, Худовандро ибодат намоед, чунон ки гуфтед.

³² Гусфандон ва говони худро низ, чунон ки гуфтед, бигиред, ва биравед, ва маро низ баракат диҳед».

³³ Ва мисриён бар қавм фишор меоварданд, то ки зудтар онҳоро аз замин равона кунанд, зеро ки гуфтанд: «Ҳамаамон мемирем».

³⁴ Ва қавм хаамири худро, пеш аз он ки туруш шавад, бардошта бурданд; лаганҳои худро бо либосҳошон печонида, бар дӯши худ гузошта буданд.

³⁵ Ва банӣ-Исроил аз рӯи гуфтаи Мусо амал карда, аз мисриён колои нуқра ва колои тилло ва либосҳо пурсиданд.

³⁶ Ва Худованд қавмро дар назари мисриён мӯътабар гардонид, ва ҳар чизи пурсидаи онҳоро доданд; ва онҳо мисриёнро тороҷ карданд.

Ибтидои хуруч.

³⁷ Ва банӣ-Исроил аз Раамсис ба қониби Суккӯт равона шуданд, ки тақрибан шашсад ҳазор мардони пиёда, ғайр аз кӯдакон, буданд.

³⁸ Ва издиҳоми гуногунқаблаи зиёде низ ҳамроҳи онҳо баромаданд, ва гусфандон ва говон, ки рамаи бағоят бузурге буданд.

³⁹ Ва аз хаамире ки аз Миср берун оварда буданд, кулчаҳои фатир пухтанд, зеро ки он туруш нашуда буд, чунки аз Миср ронда шуда буданд, ва натавонистанд даранг кунанд, ва тӯшае низ барои худ тайёр накарда буданд.

⁴⁰ Ва сукунати банӣ-Исроил, ки дар Миср доштанд, чорсаду сӣ сол буд.

⁴¹ Ва ҳангоме ки чорсаду сӣ сол ба охир расид, дар он рӯз ҳамаи фавҷҳои Худованд аз замини Миср берун омаданд.

⁴² Ин — шаби бедории Худованд буд барои берун овардани онҳо аз замини Миср; ин ҳамон шабе буд барои Худованд, ки дар он тамоми банӣ-Исроил насл ба насли худ бояд бедор бошанд.

⁴³ Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт: «Ин аст дастури фисҳ: ҳеҷ каси бегона набояд аз он бихӯрад.

⁴⁴ Вале ҳар ғулуме ки зархарид бошад, лозим аст, ки варо хатна бикунӣ, он гоҳ вай аз он бихӯрад.

⁴⁵ Муҳочир ва муздур набояд аз он бихӯрад.

⁴⁶ Дар як хона хӯрда шавад; гӯшти онро аз хона берун набарор; ва устухони онро нашиканед.

⁴⁷ Тамоми ҷамоати Исроил бояд онро ба ҷо оваранд.

⁴⁸ Ва агар ғарибе назди ту сокин бошад, ва хоҳад фисҳро барои Худованд ба ҷо оварад, — бигзор ҳар наринаи вай хатна карда шавад, ва он гоҳ вай наздик омада, онро ба ҷо оварад, ва мисли сокини тубҷоии замин хоҳад буд, вале ҳеҷ як номахтун набояд аз он бихӯрад.

⁴⁹ Бигзор як қонун бошад барои сокини тубҷой ва барои ғарибе ки дар миёни шумо сукунат дорад».

⁵⁰ Ва тамоми банӣ-Исроил ба ҷо оварданд; чунон ки Худованд ба Мусо ва Ҳорун амр фармуда буд, ончунон ба ҷо оварданд.

⁵¹ Ва чунин воқеъ шуд, ки дар ҳамои рӯз Худованд банӣ-Исроилро бар ҳасби фавҷошон аз замини Миср берун овард.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Тақдиси нахустзодагон. Фармон дар бораи фатир.

13 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: ² «Ҳар нахустзодаро, ки ҳар раҳимро дар миёни банӣ-Исроил бикшояд, хоҳ одам бошад хоҳ чорпо, барои Ман тақдис намо; вай аз они Ман аст».

³ Ва Мусо ба қавм гуфт: «Ин рӯзро, ки аз Миср, аз хонаи ғулумӣ берун омадед, дар хотир нигоҳ доред, зеро ки Худованд бо қуввати даст шуморо аз он ҷо берун овард; ва набояд хаамири туруш хӯрда шавад.

⁴ Имрӯз шумо дар моҳи абиб † берун меоед.

⁵ Ва ҳангоме ки Худованд туро ба замини канъониён, ва ҳиттиён, ва амӯриён, ва ҳиввиён, ва ябусиён дохил кунад, ки ба падаронат қасам хӯрдааст, ки онро ба ту бидиҳад, заmine ки шир ва асал дар он ҷорист, — он гоҳ ту ин ибодатро дар ин моҳ ба ҷо овар.

⁶ Ҳафт рӯз фатир бихӯр, ва дар рӯзи ҳафтум ид барои Худованд аст.

⁷ Ҳафт рӯз бояд фатир хӯрда шавад; ва набояд назди ту нони туруш дида шавад, ва набояд назди ту дар тамоми ҳудуди ту хамиртуруш дида шавад.

⁸ Ва дар он рӯз ба писари худ хабар дода, бигӯ: „Ин аст ба хотири он чи Худованд барои ман кард, вақте ки аз Миср берун омадам“.

⁹ Ва бигзор ин барои ту аломате бар дастат, ва ёдгорие дар мобайни чашмонат бошад, то ки шариати Худованд дар даҳонат бошад; зеро ки Худованд бо дасти қавӣ туро аз Миср берун овард.

¹⁰ Пас, ин дастурро дар мӯҳлаташ сол ба сол ба ҷо овар.

¹¹ Ва ҳангоме ки Худованд туро ба замини канъониён дохил кунад, ки ба ту ва падаронат қасам хӯрдааст, ки онро ба ту бидиҳад, —

¹² Он гоҳ ҳар раҳимкушоро барои Худованд чудо кун; ва ҳар бачаи раҳимкушои чорпоён, ки назди ту пайдо шавад, наринаи онҳо барои Худованд хоҳад буд.

¹³ Ва дар ивази ҳар курраи раҳимкушо баррае фидия бидеҳ; ва агар фидия надихӣ, гарданашро бишкан; ва барои ҳар нахустзодаи одамӣ, ки аз писаронат бошад, фидия бидеҳ.

¹⁴ Ва ҳангоме ки писарат дар оянда аз ту пурсида, гӯяд: „Ин чист?“ — ба вай бигӯ: „Худованд моро бо қуввати даст аз Миср, аз хонаи ғулумӣ берун овард;“

¹⁵ Ва чунин воқеъ шуд, ки чун фиръавн дар бобати равона кардани мо дили худро саҳт гардонид, Худованд ҳар нахустзодаро дар замини Миср, аз нахустзодаи одамон то нахустзодаи чорпоён, кушт; бинобар ин ман ҳар раҳимкушои

наринаро барои Худованд қурбонӣ мекунам, ва барои ҳар нахустзодаи писаронам фидия медиҳам“.

¹⁶ Ва бигзор ин аломате бар дастат ва пешонабанде дар мобайни чашмонат бошад, зеро ки Худованд бо қуввати даст моро аз Миср берун овард».

¹⁷ Ва чунин воқеъ шуд, ки чун фиръавн қавмро равона кард, Худо онҳоро бо роҳи замини фалиштиён набурд, чунки он наздик буд; зеро ки Худо гуфт: «Мабодо қавм ҷангро дида, пушаймон шаванд ва ба Миср баргарданд».

¹⁸ Ва Худо қавмро бо роҳи биёбон давр занонида, сӯи баҳри Қулзум бурд; ва банӣ-Исроил аз замини Миср мусаллаҳ шуда баромада буданд.

¹⁹ Ва Мусо устухонҳои Юсуфро бо худ гирифт, зеро ки вай банӣ-Исроилро саҳт қасам дода, гуфта буд: «Худо шуморо албатта тафаққуд хоҳад кард, ва он гоҳ шумо устухонҳои маро аз ин ҷо бо худ хоҳед бурд».

Абр ва сутуни оташ дар аснои роҳ.

²⁰ Ва аз Суккӯт равона шуданд, ва дар Этом, дар ақсои биёбон ўрду заданд.

²¹ Ва Худованд рӯзона дар сутуни абр пешопеши онҳо мерафт, то ки роҳро ба онҳо нишон диҳад, ва шабона — дар сутуни оташ, то ки ба онҳо рӯшноӣ бахшад, ва онҳо рӯзона ва шабона роҳ раванд.

²² Сутуни абр рӯзона ва сутуни оташ шабона аз пеши қавм дур намешуд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Ба ҳалокат расидани мисриён дар баҳри Қулзум. Сафар дар биёбон.

14 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: ² «Ба банӣ-Исроил бигӯ, ки тоб хӯрда, пеши Фй-Ҳахирӯт, дар миёни Мичдӯл ва баҳр, пеши Баал-Сафӯн ўрду зананд; дар рӯ ба рӯи он назди баҳр ўрду занед.

³ Ва фиръавн дар бораи банӣ-Исроил хоҳад гуфт: „Онҳо дар ин замин саргум шудаанд, биёбон онҳоро бандубаст кардааст“.

⁴ Ва Ман дили фиръавнро саҳт хоҳам кард, то ки вай онҳоро таъқиб намояд, ва ҷалоли Худро ба воситаи фиръавн ва тамоми лашкараш зоҳир хоҳам сохт, то мисриён бидонанд, ки Ман Худованд ҳастам». Ва чунин карданд.

⁵ Ва ба подшоҳи Миср хабар расид, ки қавм рӯ ба гурез овардаанд; ва дили фиръавн ва навкаронаш нисбат ба қавм дигаргун шуд, ва онҳо гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки мо кардем? Чаро банӣ-Исроилро равона кардем, то ки дигар барои мо меҳнат накунанд?»

⁶ Ва аробаи худро тайёр кард, ва қавми худро бо худ гирифт.

† Моҳи абиб — моҳи пухтани хӯшаҳо.

7 Ва шашсад аробаи гузинро гирифт, ва ҳамаи аробаҳои Мисрро, ки бар ҳамаашон саркардаҳо буданд.

8 Ва Худованд дили фиръавн, подшоҳи Мисрро сахт кард, ва вай банӣ-Исроилро таъқиб намуд; ва банӣ-Исроил бо дасти баланд мерафтанд.

9 Ва мисриён бо ҳамаи аспон ва аробаҳои фиръавн ва саворонаш ва лашкараш онҳоро таъқиб намуда, ба онҳо расида гирифтанд, дар сурате ки онҳо назди баҳр, дар Фй-Ҳаҳирӯт, пеши Баал-Сафун ӯрду зада буданд.

10 Ва фиръавн наздик омад, ва банӣ-Исроил чашмони худро боло карда диданд, ки инак, мисриён аз қафои онҳо меоянд, ва бағоят ҳаросон шуданд; ва банӣ-Исроил сӯи Худованд нола карданд.

11 Ва ба Мусо гуфтанд: «Оё дар Миср қабрҳо набуд, ки моро овардӣ, то дар биёбон бимирем? Ин чист ба мо кардӣ, ки моро аз Миср берун овардӣ?»

12 Ин, охир, ҳамон чизест, ки мо ба ту дар Миср сухан ронда, гуфта будем: „Моро бимон, то ки барои мисриён меҳнат кунем“. Зеро меҳнати мисриён барои мо беҳтар аст аз он ки дар биёбон бимирем».

13 Ва Мусо ба қавм гуфт: «Ҳаросон нашавед! Биистед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки онро ӯ имрӯз барои шумо ба амал хоҳад овард; зеро мисриёнро, ки имрӯз дидаед, дигар ҳаргиз нахоҳед дид.

14 Худованд барои шумо қанг хоҳад кард, ва шумо хомӯш бошед».

15 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Чаро сӯи Ман нола мекунӣ? Ба банӣ-Исроил бигӯ, ки равона шаванд.

16 Ва ту асои худро баланд бардор, ва дасти худро бар баҳр дароз карда, онро аз ҳам ҷудо кун, то ки банӣ-Исроил андаруни баҳр бар хушкӣ бигзаранд.

17 Ва Ман, инак, дили мисриёнро сахт мекунам, то ки аз қафои онҳо бираванд; ва ҷалоли Худро ба воситаи фиръавн ва тамоми лашкараш, ба воситаи аробаҳо ва саворонаш зоҳир хоҳам сохт,

18 Ва мисриён хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки ҷалоли Худро ба воситаи фиръавн, ба воситаи аробаҳо ва саворонаш зоҳир созам».

19 Ва фариштаи Худо, ки пешопеши ӯрдуи Исроил мерафт, ба ҳаракат омада, аз қафои онҳо равона шуд; ва сутуни абр аз пеши онҳо ҳаракат карда, дар қафояшон истод;

20 Ва дар миёни ӯрдуи мисриён ва ӯрдуи исроилиён ҷойгир шуда, барои он ӯрду абр ва торикӣ гардид, ва барои ин ӯрду шабро равшан кард, ва тамоми шаб онҳо ба якдигар наздик нашуданд.

21 Ва Мусо дасти худро бар баҳр дароз кард, ва Худованд баҳрро бо боди шарқии сахте тамоми шаб ба ҳаракат даровард, ва баҳрро хушк гардонид, ва обҳо аз ҳам ҷудо шуд.

22 Ва банӣ-Исроил андаруни баҳр бар хушкӣ равона шуданд, ва обҳо барои онҳо аз тарафи рост ва аз тарафи чап девор буд.

23 Ва мисриён бо ҳамаи аспони фиръавн, бо аробаҳо ва саворонаш, таъқибкунон аз қафои онҳо андаруни баҳр даромаданд.

24 Ва дар поси саҳарӣ чунин воқеъ шуд, ки Худованд аз даруни сутуни оташ ва абр бар ӯрдуи мисриён назар андохт, ва ӯрдуи мисриёнро ба истириб овард.

25 Ва чархҳои аробаҳошонро баровард, ба тавре ки онҳо базӯр ҳаракат мекарданд. Ва мисриён гуфтанд: «Аз пеши исроилиён бигрезем, зеро ки Худованд барои онҳо бо мисриён қанг мекунад».

26 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Дасти худро бар баҳр дароз кун, то ки обҳо бар мисриён, ба аробаҳо ва саворони онҳо баргардад».

27 Ва Мусо дасти худро бар баҳр дароз кард, ва баҳр ҳангоми дамидани субҳ ба маҷрои худ баргашт, ва мисриён ба пешвози он медавиданд; ва Худованд мисриёнро андаруни баҳр вожгун сохт.

28 Ва обҳо баргашта, аробаҳо ва саворон ва тамоми лашкари фиръавнро, ки аз қафои онҳо дар баҳр меомаданд, пӯшонид; аз онҳо як нафар ҳам боқӣ намонд.

29 Ва банӣ-Исроил андаруни баҳр бар хушкӣ равона шуданд, ва обҳо барояшон аз тарафи рост ва аз тарафи чап девор буд.

30 Ва Худованд дар он рӯз Исроилро аз дасти мисриён раҳо кард; ва исроилиён мисриёнро дар соҳили баҳр мурда диданд.

31 Ва чун исроилиён он қудрати бузургро, ки Худованд бар мисриён зоҳир сохт, диданд, қавм аз Худованд тарсиданд, ва ба Худованд ва ба бандаи ӯ Мусо имон оварданд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Халосии қатъӣ аз асорат. Мадҳияи Мусо.

15 Он гоҳ Мусо ва банӣ-Исроил ин сурудро барои Худованд суруданд, ва чунин гуфтанд: «Барои Худованд месароям, зеро ки ӯ азимулмартаба аст;

асп ва савори онро дар баҳр вожгун сохт.

2 Худованд қувват ва ҳамду санои ман аст, ва ӯ наҷоти ман шуд.

ӯ Худои ман аст, ва ӯро ситоиш менамоям;

ӯ Худои падари ман аст, ва ӯро болобардор мекунам.

3 Худованд марди қангист.

Исми ӯ Худованд аст.

4 Аробаҳои фиръавн ва лашкари варо дар баҳр вожгун сохт,

ва саркардаҳои гузини вай дар баҳри Кулзум ғарқ шуданд.

5 Вартаҳо онҳоро пӯшонид, мисли санге дар қаърҳо фуру рафтанд.

⁶ Ямини Ту, эй Худованд, бо қувват чалол ёфтааст. Ямини Ту, эй Худованд, душманро торумор мекунад.

⁷ Ва бо афзунии кибриёи Худ мухолифонатро шикаст медиҳӣ, ғазаби Худро мефиристӣ, — вай онҳоро мисли хошоке месӯзонад.

⁸ Аз вазидани боди ғазаби Ту обҳо фароҳам омад. ҷараёнҳо мисли хоктӯдае биистод, вартаҳо андаруни баҳр шах шуда монд.

⁹ Душман гуфт: „Таъқиб менамоям, расида мегирам, ғаниматро тақсим мекунам, ҷонам аз онҳо сер мешавад, шамшери худро мекашам, дасти ман онҳоро маҳв менамояд“.

¹⁰ Ҳамин ки боди Худро вазонидӣ, баҳр онҳоро пӯшонид:

онҳо мисли қўрғошим дар обҳои азим фуру рафтанд.

¹¹ Кист мисли Ту, эй Худованд, дар миёни худоён? Кист мисли Ту азимулқадр дар қудсият? Ту аз ҳар мадҳ болотарӣ, эй Офаридাগори мӯъҷизот!

¹² Ҳамин ки ямини Худро дароз кардӣ, замин онҳоро фуру бурд.

¹³ Қавмеро, ки раҳо кардӣ, бо марҳамати Худ ҳидоят менамоӣ:

бо қуввати Худ онҳоро сӯи маскани қудси Худ мебарӣ.

¹⁴ Қавмҳо шунида, ба изтироб омаданд; сокинони фалиштиро ларза фаро гирифт.

¹⁵ Он гоҳ мирони Адӯм ҳаросон шуданд, пешвоёни Мӯбро ларза фаро гирифт; ҳамаи сокинони Канъон пажмурдадил шуданд.

¹⁶ Тарсу ҳарос онҳоро фаро хоҳад гирифт, аз бузургии бозуи Ту мисли санге лол хоҳанд шуд, то даме ки қавми Ту, эй Худованд, убур намоянд, то даме ки қавми раҳокардаи Ту убур намоянд.

¹⁷ Онҳоро оварда, бар кӯҳи мероси Худ хоҳӣ шинонид,

ба маконе ки Ту, эй Худованд, маскани Худ гардонидай,

ба қудсе ки дастҳои Ту, эй Худованд, барпо намудааст.

¹⁸ Худованд то абад салтанат хоҳад ронд!»

¹⁹ Вақте ки аспони фиръавн бо аробаҳо ва саворонаш ба баҳр дохил шуданд, Худованд обҳои баҳрро бар онҳо баргардонид; ва банӣ-Исроил андаруни баҳр бар хушкӣ равона шуданд.

²⁰ Ва Марьями набия, хоҳари Ҳорун, дафро ба дасти худ гирифт, ва ҳамаи занон аз қафои вай дафзанон ва рақскунон берун омаданд.

²¹ Ва Марьям сурудхонон ба онҳо гуфт:

«Барои Худованд бисароед, зеро ки ӯ азимулмартаба аст, асп ва савори онро дар баҳр вожгун сохт».

Исроил дар биёбон; оби талх ширин гардонида шуд.

²² Ва Мусо Исроилро аз канори баҳри Қулзум бурд, ва онҳо ба биёбони Шур бароманд; ва се рӯз дар биёбон роҳ паймуданд, вале обе пайдо накарданд.

²³ Ва ба Мора расиданд, ва аз оби Мора натавонистанд нӯшанд, зеро ки он талх буд; бинобар ин он Мора † номида шудааст.

²⁴ Ва қавм аз Мусо шикоят карда, гуфтанд: «Чӣ бинӯшем?»

²⁵ Ва ӯ сӯи Худованд нола кард, ва Худованд дарахтеро ба ӯ нишон дод, ва ӯ онро ба об андохт, ва об ширин шуд; дар он ҷо ӯ барои онҳо фариза ва шариат муқаррар намуд, ва дар он ҷо онҳоро имтиҳон кард.

²⁶ Ва гуфт: «Агар ту овози Худованд Худои худро бишнави ва он чиро, ки дар назари ӯ дуруст аст, ба амал оварӣ, ва ба аҳкоми ӯ гӯш диҳӣ, ва фароизи ӯро риоя намой, — ҳеч яке аз бемориҳоеро, ки бар Миср овардаам, бар ту нахоҳам овард, зеро ки Ман Худованди шифобахши ту ҳастам».

²⁷ Ва ба Элим омаданд, ва дар он ҷо дувоздаҳ чашмаи об ва ҳафтод дарахти хурмо буд; ва дар он ҷо назди об ӯрду заданд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Гуруснағӣ.

16 Ва аз Элим равона шуданд, ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил дар рӯзи понздаҳуми моҳи дуюм, баъд аз берун омаданашон аз замини Миср, ба биёбони Син, ки дар миёни Элим ва Сино воқеъ аст, расиданд.

² Ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил дар биёбон аз Мусо ва Ҳорун шикоят карданд.

³ Ва банӣ-Исроил ба онҳо гуфтанд: «Кошки аз дасти Худованд дар замини Миср мемурдем, вақте ки назди деги гӯшт менишастем ва серона нон мехӯрдем! Зеро ки моро ба ин биёбон берун овардед, то ки тамоми ин ҷамоатро аз гуруснағӣ бикӯшед».

⁴ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, Ман барои шумо нон аз осмон меборонам, ва бигзор қавм берун омада, ризқи ҳаррӯзаро ҷамъ кунанд, то онҳоро имтиҳон намоям, ки оё мувофиқи шариати Ман рафтор мекунанд, ё не.

⁵ Ва дар рӯзи шашум чунин воқеъ хоҳад шуд, ки дар вақти тайёр кардани он чи чида овардаанд, назар ба миқдоре ки ҳар рӯз мечиданд, дучандон хоҳад буд».

⁶ Ва Мусо ва Ҳорун ба тамоми банӣ-Исроил гуфтанд: «Шомгоҳон хоҳед донист, ки Худованд шуморо аз замини Миср берун овардааст;

⁷ Ва бомдодон ҷалоли Худовандро хоҳед дид, зеро ки ӯ шикоятро, ки шумо аз Худованд кардаед,

† Талх.

шундааст; ва мо чистем, ки аз мо шикоят мекунед?»

⁸ Ва Мусо гуфт: «Пас, Худованд барои шумо шомгоҳон гӯшт хоҳад дод, то ки бихӯред, ва бомдодон нони серона; зеро Худованд шикоятҳои шуморо, ки аз Ӯ кардаед, шундааст; ва мо чистем? Шикоятҳои шумо на аз мо, балки аз Худованд аст».

⁹ Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил бигӯ: „Ба ҳузури Худованд наздик оед, зеро ки Ӯ шикоятҳои шуморо шундааст“».

¹⁰ Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Ҳорун ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил сухан меронд, онҳо сӯи биёбон рӯй гардониданд, ва инак, ҷалоли Худованд дар абр зоҳир шуд.

¹¹ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹² «Ман шикоятҳои банӣ-Исроилро шундаам; ба онҳо сухан ронда, бигӯ: „Шомгоҳон гӯшт хоҳед хӯрд, ва бомдодон аз нон сер хоҳед шуд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам“».

¹³ Ва шомгоҳон чунин воқеъ шуд, ки бедонаҳо пайдо шуда, ўрдугоҳро пӯшонид; ва бомдодон як қабат шабнам гирдогирди ўрдугоҳ нишаст.

Манн — тимсоли Масеҳ.

¹⁴ Ва ҳангоме ки қабати шабнам нопадид шуд, инак, бар рӯи биёбон чизи резаи лўнда-лўндае, резгие мисли яхча бар замин хобидааст.

¹⁵ Ва банӣ-Исроил онро диданд, ва ба якдигар гуфтанд: «Ин чист?» Зеро намедонистанд, ки он чист. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Ин нон аст, ки Худованд ба шумо додааст, то ки бихӯред.

¹⁶ Ин аст амре ки Худованд фармудааст: ҳар кас аз он ба андозаи хўрданаш бигирад, яъне як ўмар барои ҳар сар, мувофиқи шумораи нуфуси шумо; ҳар яке барои касоне ки дар хаймаи вай ҳастанд, бигиред».

¹⁷ Ва банӣ-Исроил чунин карданд, ва баъзе бисьёр ва баъзе кам чида гирифтанд.

¹⁸ Ва ҳангоме ки бо ўмар чен карданд, он ки бисьёр чида буд, зиёдатӣ надошт, ва он ки кам чида буд, камӣ надошт: ҳар яке ба андозаи хўрданаш чида буд.

¹⁹ Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Касе аз он то субҳ боқӣ нагузорад».

²⁰ Вале онҳо ба Мусо гӯш надоданд, ва баъзе касон аз он то субҳ боқӣ гузоштанд, ва он кирм карда, бӯй гирифт; ва Мусо бар онҳо хашмгин шуд.

²¹ Ва онро ҳар субҳ, ҳар яке ба андозаи хўрдани худ, мечиданд; ва ҳамин ки офтоб гарм мекард, вай об мешуд.

²² Ва чунин воқеъ шуд, ки дар рӯзи шашум дучандон нон чиданд, яъне ду ўмар барои ҳар одам; ва ҳамаи сардорони ҷамоат омада, ба Мусо хабар доданд.

Қарордод дар бораи шанбе; тимсоли оромии абадӣ.

²³ Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Ин аст он чи Худованд гуфтааст: фардо оромӣ, шанбеи муқаддаси Худованд аст, он чи пухтан хоҳед — бипазед, ва он чи ҷӯшонидан хоҳед — бичӯшонед, ва ҳар он чи зиёдатӣ кунад, барои худ саришта карда то субҳ нигоҳ доред».

²⁴ Ва онро то субҳ нигоҳ доштанд, чунон ки Мусо амр фармуда буд; ва он бӯй нагирифт, ва кирм ҳам дар он пайдо нашуд.

²⁵ Ва Мусо гуфт: «Имрӯз онро бихӯред, зеро ки имрӯз шанбеи Худованд аст; имрӯз онро дар саҳро нахоҳед ёфт.

²⁶ Шаш рӯз онро бичинед, ва рӯзи ҳафтум шанбест; он дар ин рӯз нахоҳад буд».

²⁷ Ва чунин воқеъ шуд, ки баъзе аз қавм барои чидан баромаданд, вале наёфтанд.

²⁸ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «То ба кай аз риоя кардани аҳком ва дастуроти Ман гардан мекашед?»

²⁹ Бубинед, ки Худованд шанберо ба шумо бахшидааст, бинобар ин Ӯ дар рӯзи шашум нони дурӯзаро ба шумо медиҳад; пас, ҳар яке дар ҷои худ биншинед, ҳеч кас дар рӯзи ҳафтум аз маконаш берун наравад!»

³⁰ Ва қавм дар рӯзи ҳафтум ором гирифтанд.

³¹ Ва хонадони Исроил онро манн номиданд; ва он ба тухми кашнич монанд буда, ранги сафед дошт, ва таъмаш мисли кулчаи асалин буд.

³² Ва Мусо гуфт: «Ин аст амре ки Худованд фармудааст: „Ўмаре аз он пур кунед, барои он ки дар наслҳои шумо нигоҳ дошта шавад, то нонеро бубинанд, ки дар биёбон шуморо аз он хўронида будам, вақте ки шуморо аз замини Миср берун овардам“».

³³ Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Зарфе бигир, ва ўмари пур аз маннро дар он бимон, ва онро ба ҳузури Худованд бигузор, то ки барои наслҳои шумо нигоҳ дошта шавад».

³⁴ Чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуд, ончунон Ҳорун онро пеши алвоҳи шаҳодат гузошт, то ки нигоҳ дошта шавад.

³⁵ Ва банӣ-Исроил чил сол манн хўрданд, то вақте ки ба замини маскун расиданд, яъне то вақте ки ба ҳудуди замини Канъон қадам монданд, манн хўрданд.

³⁶ Ва ўмар даҳъяки эфа мебошад.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Ташнагӣ.

17 Ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил, бо амри Худованд, аз биёбони Син ба сафари худ равона шуданд; ва дар Рафидим ўрду заданд, ва обе барои нӯшидани қавм набуд.

² Ва қавм бо Мусо низоъ карда, гуфтанд: «Ба мо об диҳед, то бинӯшем». Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Чаро

бо ман низоъ мекунед? Чаро Худовандро меозмой?»

³ Ва дар он ҷо қавм ташнаи об буданд, ва қавм аз Мусо шикоят карда гуфтанд: «Чаро моро аз Миср берун овардӣ, то ки мо ва фарзандони мо ва чорвои моро аз ташнагӣ бикишӣ?»

⁴ Ва Мусо сӯи Худованд нола карда, гуфт: «Бо ин қавм чӣ кунам? Андаке мондааст, ки маро сангсор кунанд».

Об аз сахра; тимсоли Масех, ки Рӯҳи Худро пешкаш мекунад.

⁵ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Пеши қавм убур намо, ва аз пирони Исроил бо худ бигир; ва асои худро, ки наҳрро бо он задӣ, ба дастат гирифта, равона шав.

⁶ Инак, Ман дар он ҷо пеши ту бар сахрае ки дар Ҳӯриб аст, меистам, ва ту саҳраро мезанӣ, ва об аз он мебарояд, ва қавм менӯшанд». Ва Мусо пеши назари пирони Исроил чунин кард.

⁷ Ва он маконро Массо ва Мерибо † ном ниҳод, ба сабаби ҷидоли банӣ-Исроил ва Худовандро озмуданашон, ки гуфта буданд: «Оё дар миёни мо Худованд ҳаст, ё не?»

Ҳарбу зарб бо Амолеқ.

⁸ Ва Амолеқ омада, дар Рафидим бо Исроил ҷанг кард.

⁹ Ва Мусо ба Ғушаъ гуфт: «Мардонро барои мо интиҳоб намо ва баромада, бо Амолеқ ҳарбу зарб кун; фардо ман бар қуллаи тал хоҳам истод, ва асои Худо дар дастам хоҳад буд».

¹⁰ Ва Ғушаъ ончунон, ки Мусо ба ӯ амр фармуда буд, амал намуд, то ки бо Амолеқ ҳарбу зарб кунад; ва Мусо, Ҳорун ва Ҳур бар қуллаи тал баромаданд.

¹¹ Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Мусо дасташро мебардошт, Исроил дастболо мешуд, ва ҳамин ки дасташро мефурувард, Амолеқ дастболо мешуд.

¹² Вале дастҳои Мусо бемаҷол гардид; ва санге гирифта, ба таги ӯ гузоштанд, ва ӯ бар он нишаст, ва Ҳорун ва Ҳур, яке аз ин тараф ва дигаре аз он тараф, дастҳои ӯро бардошта нигоҳ медоштанд; ва дастҳои ӯ то ғуруби офтоб устувор монд.

¹³ Ва Ғушаъ Амолеқ ва қавми варо бо дами шамшер зарба зад.

¹⁴ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инро барои ёдгорӣ дар китоб бинавис, ва гӯшраси Ғушаъ намо, ки Ман зикри Амолеқро аз зери осмон тамоман маҳв хоҳам кард».

¹⁵ Ва Мусо қурбонгоҳе бино кард, ва онро Худованд Ниссй †† ном монд.

¹⁶ Ва гуфт: «Зеро ки даст бар тахти Худованд аст, ҷанги Худованд бар зидди Амолеқ аз насл ба насл хоҳад буд».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Воҳӯрии Мусо бо Йитрӯ; таъин намудани доварон.

18 Ва Йитрӯ, коҳини Мидъён, падарарӯси Мусо, ҳар он чиро, ки Худо барои Мусо ва барои қавми Худ Исроил карда буд, яъне Исроилро аз Миср берун оварда буд, шунид.

² Ва Йитрӯ, падарарӯси Мусо, Сифӯра, зани Мусоро гирифт, баъд аз он ки варо гардонида фиристода буд,

³ Ва ду писари ӯро, ки номи яке Ҷершӯн буд, зеро ки ӯ гуфта буд: «Дар замини бегона ғариб ҳастам»;

⁴ Ва номи дигаре Элиозар буд, зеро ки ӯ гуфта буд: «Худои падарам мададгори ман аст, ва маро аз шамшери фиръавн раҳо кардааст».

⁵ Ва Йитрӯ, падарарӯси Мусо, бо писарон ва зани ӯ назди Мусо ба биёбон омад, ки ӯ дар он ҷо, назди кӯҳи Худо ӯрду зада буд.

⁶ Ва ба Мусо хабар дод: «Ман, падарарӯси ту Йитрӯ, бо занат ва ду писарат назди ту омадаам».

⁷ Ва Мусо ба пешвози падарарӯсаш баромад, ва таъзим намуда, варо бӯсид, ва аз саломатии яқдигар пурсупос карданд, ва ба хайма даромаданд.

⁸ Ва Мусо ба падарарӯсаш дар бораи ҳар он чи Худованд ба фиръавн ва мисриён ба хотири Исроил карда буд, ва дар бораи ҳамаи душвориҳои ки дар роҳ ба онҳо рӯй дода ва Худованд онҳоро раҳонида буд, ҳикоят намуд.

⁹ Ва Йитрӯ аз тамоми некие ки Худованд ба Исроил карда, онҳоро аз дасти мисриён раҳонида буд, шод шуд.

¹⁰ Ва Йитрӯ гуфт: «Муборак аст Худованд, ки шуморо аз дасти мисриён ва аз дасти фиръавн раҳонидааст, ва ин қавмро аз зери дасти мисриён раҳо қардааст.

¹¹ Алҳол донистам, ки Худованд аз ҳамаи худоён бузургтар аст, алалхусус дар бобати он зулме ки дар ҳаққи онҳо карда буданд».

¹² Ва Йитрӯ, падарарӯси Мусо, қурбонии сӯхтанӣ ва забҳҳо барои Худованд гирифт; ва Ҳорун ва ҳамаи пирони Исроил омаданд, то ки бо падарарӯси Мусо ба ҳузурӣ Худованд нон бихӯранд.

¹³ Ва фардояш чунин воқеъ шуд, ки Мусо биншаст, то ки қавмро доварӣ намояд; ва қавм назди Мусо аз субҳ то шом биистоданд.

¹⁴ Ва падарарӯси Мусо ҳар он чиро, ки ӯ ба қавм мекард, дид, ва гуфт: «Ин чӣ кор аст, ки ту ба қавм мекунӣ? Чаро ту танҳо менишинӣ, ва тамоми қавм назди ту аз субҳ то шом меистанд?»

¹⁵ Ва Мусо ба падарарӯси худ гуфт: «Зеро қавм назди ман меоянд, то ки аз Худо пурсон кунанд;

¹⁶ Вақте ки дар миёни онҳо даъвое пайдо мешавад, назди ман меоянд, ва ман байни ҳар кас ва ёри вай доварӣ мекунам, ва фароизи Худо ва дастуроти Уро мефаҳмонам».

† Озмоиш ва низоъ. †† Худованд байрақи ман аст.

¹⁷ Вале падарарӯси Мусо ба ӯ гуфт: «Он чи ту мекуни, хуб нест;

¹⁸ Ҳам ту ва ҳам ин қавме ки бо ту ҳастанд, тамоман бемаҷол хоҳед шуд; зеро ки ин кор барои ту гарон аст, худат танҳо наметавони онро ба ҷо оварӣ;

¹⁹ Алҳол ба овози ман гӯш деҳ, ман ба ту машварате медиҳам, ва Худо бо ту хоҳад буд: ту барои қавм ба ҳузури Худо бош, ва масъалаҳои онҳоро ба Худо бирасон;

²⁰ Ва фароизу дастуротро ба онҳо бифаҳмон; ва роҳеро, ки бо он бояд бираванд, ва кореро, ки бояд бикунанд, ба онҳо нишон деҳ.

²¹ Ва ту аз миёни тамоми қавм мардони ҳалолкор, худотарс, мардони росткори аз тамаъ нафратдоштаро баргузида, бар онҳо таъин намое, то ки мириҳазорҳо, мирисадҳо, мирипанҷоҳҳо ва миридахҳо бошанд,

²² Ва қавмро ҳар вақт доварӣ намоянд, ва ҳар масъалаи муҳимро назди ту оваранд, вале ҳар масъалаи камаҳамиятро худашон ҳал кунанд; ва бори ту сабук шуда, онҳо онро бо ту хоҳанд бардошт.

²³ Агар ин корро бикунӣ, ва Худо ба ту чунин амр фармояд, он гоҳ метавони истодагӣ намое; ва тамоми ин қавм низ ба макони худ ба саломатӣ хоҳанд расид».

²⁴ Ва Мусо ба овози падарарӯсаш гӯш дод, ҳар он чи вай гуфта буд, ба амал овард.

²⁵ Ва Мусо мардони ҳалолкорро аз миёни тамоми Исроил баргузида, бар қавм сардор, яъне мириҳазорҳо, мирисадҳо, мирипанҷоҳҳо ва миридахҳо таъин намуд.

²⁶ Ва онҳо қавмро ҳар вақт доварӣ мекарданд, ҳар масъалаи мушкилро назди Мусо меоварданд, ва ҳар масъалаи камаҳамиятро худашон ҳал мекарданд.

²⁷ Ва Мусо падарарӯсашро равона кард, ва вай ба диёри худ рафт.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Исроил дар домани кӯҳи Сино. Худо ба Мусо зоҳир мешавад.

19 Дар моҳи сеюми берун омадани банӣ-Исроил аз замини Миср, дар ҳамои рӯз, онҳо ба биёбони Сино расиданд.

² Ва аз Рафидим равона шуда, ба биёбони Сино омаданд, ва дар биёбон ӯрду заданд; ва дар он ҷо Исроил рӯ ба рӯи кӯҳ ӯрду заданд.

³ Ва Мусо сӯи Худо баромад, ва Худованд аз кӯҳ ӯро даъват намуда, гуфт: «Ба хонадони Яъқуб чунин бигӯ ва ба банӣ-Исроил хабар бидеҳ:

⁴ Шумо он чиро, ки Ман ба мисриён кардам, дидед, ва Ман шуморо бар болҳои уқобон бардоштам, ва шуморо назди Худ овардам.

⁵ Ва алҳол, агар шумо ба овози Ман ба яқин гӯш диҳед, ва аҳди Маро риоят кунед, шумо ганҷи

гузини Ман аз миёни ҳамаи қавмҳо хоҳед буд; зеро ки тамоми замин аз онҳо Ман аст.

⁶ Ва шумо барои Ман мамлакати коҳинон ва халқи муқаддас хоҳед буд. Ин аст суҳаноне ки ту бояд ба банӣ-Исроил бигӯӣ».

⁷ Ва Мусо омада, пирони қавмро даъват намуд, ва ҳамаи ин суҳанонро, ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, ба онҳо пешниҳод кард.

⁸ Ва тамоми қавм якҷоя ҷавоб гардонид, гуфтанд: «Ҳар он чи Худованд гуфтааст, ба ҷо хоҳем овард». Ва Мусо суҳанони қавмро ба Худованд ҳабар дод.

⁹ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, Ман дар абри ғализе назди ту меоям, то қавм бишнаванд, ки чӣ гуна Ман бо ту суҳан меронам, ва он гоҳ ба ту низ қамеша имон хоҳанд овард». Ва Мусо суҳанони қавмро ба Худованд ҳабар дод.

¹⁰ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди қавм рафта, онҳоро имрӯз ва фардо тақдис намое, ва бигзор онҳо либосҳои навоҳӣ шустушӯ кунанд,

¹¹ Ва ба рӯзи сеюм тайёр бошанд, зеро ки дар рӯзи сеюм Худованд, пеши назари тамоми қавм, бар кӯҳи Сино фуруд хоҳад омад.

¹² Ва ҳадде барои қавм гирдогирд муқаррар намуда, бигӯ: „Аз баромадан бар кӯҳ ва ламс кардани домани он эҳтиёт шавед; ҳар кӣ кӯҳро ламс кунад, ба яқин хоҳад мурд.

¹³ Бигзор дасте ба вай расонида нашавад, балки вай ё сангсор карда шавад, ё ки тир зада кушта шавад; хоҳ чорпо бошад хоҳ одам, — набояд зинда монад“. Дар баробари навоҳтани карнай онҳо метавонанд бар кӯҳ бароянд».

¹⁴ Ва Мусо аз кӯҳ назди қавм фуруд омада, қавмро тақдис намуд, ва онҳо либосҳои навоҳӣ шустушӯ карданд.

¹⁵ Ва ба қавм гуфт: «Ба рӯзи сеюм тайёр бошед; ба занон наздикӣ накунед».

¹⁶ Ва дар рӯзи сеюм чунин воқеъ шуд, ки баробари дамидани субҳ раъдҳо ва барқҳо ба амал омада, абри ғализе кӯҳро фаро гирифт, ва садои бағоят баланди шох ба гӯш расид; ва тамоми қавме ки дар ӯрдугӯҳ буданд, ба ларза даромаданд.

¹⁷ Ва Мусо қавмро ба истиқболи Худо аз ӯрдугӯҳ берун овард, ва онҳо дар домани кӯҳ истоданд.

¹⁸ Ва тамоми кӯҳи Синоро дуд фаро гирифта буд, чунки Худованд дар оташ бар он фуруд омад, ва дуди он мисли дуди хумдон мебаромад; ва тамоми кӯҳ бағоят меларзид.

¹⁹ Ва садои шох торафт пурзӯр мешуд; Мусо суҳан меронд, ва Худо ба овоз ҷавоб мегардонид.

²⁰ Ва Худованд бар кӯҳи Сино, бар қуллаи кӯҳ фуруд омад, ва Худованд Мусоро ба қуллаи кӯҳ даъват намуд, ва Мусо баромад.

²¹ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Фуруд омада, қавмро огоҳ намое, мабодо барои дидани Худованд ҳадро вайрон карда гузаранд, — ва бисъере аз онҳо бимиранд.

²² Ва низ коҳиноне ки ба Худованд наздик меоянд, бояд худро тақдис намоянд, то ки Худованд онҳоро зарба назанад».

²³ Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Қавм ба кӯҳи Сино наметавонанд бароянд, зеро ки Ту маро огоҳ намуда, гуфтай: „Назди кӯҳ ҳадде гузошта, онро тақдис намо“».

²⁴ Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Бирав, фуруд ой, ва баъд баро, ва Ҳорун ҳамроҳи ту бошад; вале коҳинон ва қавм ҳадро вайрон карда нагузаранд, то ки назди Худованд боло бароянд, мабодо ӯ онҳоро зарба занад».

²⁵ Ва Мусо назди қавм фуруд омада, ба онҳо сухан ронд.

БОБИ БИСТУМ

Фароизи Сино.

20 Ва Худо ин суханонро ба забон ронда, гуфт: ² «Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср, аз хонаи ғулумӣ берун овардам.

³ Туро худоёни дигар, чуз Ман, набояд бошад.

⁴ Санаме ва ҳар сурате аз он чи дар осмон аз болост, ва аз он чи дар замин аз поён аст, ва аз он чи дар об аз зери замин аст, барои худ насоз.

⁵ Ба онҳо сачда набар ва онҳоро ибодат накун; зеро ки Ман Худованд Худои ту ҳастам, Худои ғаюре ҳастам, ки барои гуноҳи падарон аз писарон, то насли сеюм ва чорум, аз онҳое ки аз Ман нафрат дошта бошанд, интиқом мегирам;

⁶ Ва то ҳазорон насл, ба онҳое ки Маро дӯст медоранд ва аҳкоми Маро ба ҷо меоваранд, марҳамат мекунам.

⁷ Исми Худованд Худои худро беҳуда ба забон нагир, зеро ки Худованд касеро, ки исми ӯро беҳуда ба забон мегирад, бечазо нахоҳад гузошт.

⁸ Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ дор, то ки онро тақдис намоӣ.

⁹ Шаш рӯз кор кун ва ҳар амалатро ба ҷо овар;

¹⁰ Вале рӯзи ҳафтум шанбеи Худованд Худои туст; дар он ҳеч кор накун, худат ва писарат, ва духтарат, ва ғулумат, ва канизат, ва чорпоят, ва ғарибат, ки андаруни дарвозаҳои туст.

¹¹ Зеро ки дар шаш рӯз Худованд осмон ва замин, ва баҳр, ва ҳар он чиро, ки дар онҳост, ба вучуд овард, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифт; бинобар ин Худованд рӯзи шанберо муборак хонд ва онро тақдис намуд.

¹² Падари худ ва модари худро иззат намо, то ки умри ту бар замин ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, дароз шавад.

¹³ Қатл накун.

¹⁴ Зино накун.

¹⁵ Дуздӣ накун.

¹⁶ Дар ҳаққи ёри худ шаҳодати дурӯғ надох.

¹⁷ Хонаи ёри худро тамаъ накун; зани ёрат, ва ғулумаш, ва канизаш, ва говаш, ва хараш, ва ҳар чизеро, ки аз они ёрат бошад, тамаъ накун».

¹⁸ Ва чун тамоми қавм раъдҳо, ва забонаҳои оташ, ва садои шох, ва кӯҳи пур аз дудро диданд ва шуниданд, пасноқӣ рафтанд, ва аз дур истоданд.

¹⁹ Ва ба Мусо гуфтанд: «Ту бо мо сухан бигӯ, ва мо хоҳем шунид, вале Худо бо мо сухан нагӯяд, мабодо бимирем».

²⁰ Ва Мусо ба қавм гуфт: «Натарсед, зеро ки Худо барои озмудани шумо омадааст, то ки тарси ӯ пеши рӯи шумо бошад, ва шумо гуноҳ накунед».

²¹ Ва қавм аз дур истоданд, ва Мусо сӯи меғ, ки Худо дар он ҷо буд, наздик омад.

²² Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба бани-Исроил чунин бигӯ: „Шумо дидед, ки Ман аз осмон ба шумо сухан рондам.

²³ Бо Ман худоёни нуқра насозед, ва худоёни тилло барои худ насозед.

²⁴ Қурбонгоҳи хокӣ барои Ман бисоз, ва қурбонгоҳи сӯхтани худ ва қурбонгоҳи саломатии худро аз ғусфандон ва говони худ бар он тақдир намо; дар ҳар ҷое ки Ман зикри исми Худро муқаррар намоям, Ман назди ту омада, туро баракат хоҳам дод.

²⁵ Ва агар қурбонгоҳи сангин барои Ман бисозӣ, онро аз сангоҳи тарошида бино накун; зеро ки агар афзоли худро ба он бирасонӣ, онро палид хоҳӣ кард.

²⁶ Ва бар қурбонгоҳи Ман бо зинапоя набаро, то ки аврати ту бар он яла нашавад“».

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Фароиз дар бораи ғулумон, қатл ва зиёни ҷисмонӣ.

21 «Ва ин аст фароизе ки ба онҳо пешниҳод хоҳӣ кард:

² Агар ғуломи ибрий бихарӣ, бигзор ӯ шаш сол кор кунад, ва дар соли ҳафтум муфт ба озодӣ барояд.

³ Агар ӯ танҳо омада бошад, бигзор танҳо барояд; агар соҳиби зан бошад, бигзор занаш бо ӯ барояд.

⁴ Агар оғояш зане ба ӯ дода бошад, ва вай барои ӯ писарон ё духтарон зоида бошад, бигзор зан ва бачагонаш назди оғои ӯ бимонанд, ва ӯ танҳо барояд.

⁵ Вале агар он ғулум гӯяд: „Оғои худ, занам ва бачагонамро дӯст медорам, намехоҳам ба озодӣ бароям“, —

⁶ Бигзор оғояш ӯро назди худоён † биёрад, ва ӯро ба дар ё ба паҳлударӣ наздик оварад, ва оғояш гӯши ӯро бо бигиз сӯроҳ кунад, ва ӯ якумрӣ ғуломи вай хоҳад буд.

⁷ Ва агар касе духтари худро ба канизӣ бифрӯшад, вай мисли баромадани ғулумон наметавонад барояд.

⁸ Агар вай ба назари оғояш, ки варо барои худ номзад карда буд, писанд наомада бошад, бигзор ӯ имконият диҳад, ки барои вай фидия диҳанд; аммо ӯ ҳақ надорад, ки варо ба қавми бегонае

† Яъне назди доварон.

бифрӯшад, дар сурате ки худаш дар ҳаққи вай хиёнат кардааст.

⁹ Ва агар ӯ варо барои писари худ номзад кунад, бигзор нисбат ба вай мувофиқи ҳуқуқи духтарон рафтор намояд.

¹⁰ Агар ӯ зани дигаре барои худ гирад, набояд зани аввалро аз ҳӯрок, либос ва ҳуқуқи занашӯӣ маҳрум кунад.

¹¹ Ва агар ин се тадбирро барои вай наандешад, бигзор вай муфт, бе фидия барояд.

¹² Ҳар кӣ касеро бизанад, ва он кас бимирад, бигзор вай маҳкуми қатл гардад.

¹³ Вале агар вай қасдан амал накарда бошад, балки Худо он касро зери дасти вай рост оварда бошад, — Ман маконе барои ту муқаррар хоҳам кард, то ки вай ба он ҷо бигрезад.

¹⁴ Ва агар шахсе ба ёри худ қасд карда бошад, ки варо бо роҳи фиреб бидушад, — варо аз пеши қурбонгоҳи Ман гирифта, ба қатл бирасон.

¹⁵ Ва ҳар кӣ падар ё модари худро бизанад, бигзор вай маҳкуми қатл гардад.

¹⁶ Ва ҳар кӣ касеро дуздада бифрӯшад, ё ӯ дар дасташ ёфт шавад, бигзор вай маҳкуми қатл гардад.

¹⁷ Ва ҳар кӣ падар ё модари худро таҳқир намояд, бигзор вай маҳкуми қатл гардад.

¹⁸ Ва агар одамон хараша карда, яке дигареро бо санг ё бо мушт бизанад, ва ӯ намирад, балки бемори бистарӣ шавад, —

¹⁹ Агар ӯ бархезад ва бо асо дар кӯча роҳ равад, он гоҳ шахсе ки ӯро задааст, аз ҷазо фориг хоҳад буд; аммо вай бояд талофии бекорию ӯро бидиҳад ва харчи табобаташро адо намояд.

²⁰ Ва агар шахсе ғуломи худ ё канизи худро бо таёқе бизанад, ва ӯ зери дасти вай якбора бимирад, — вай бояд маҳкуми интиқом гардад.

²¹ Вале агар ӯ як-ду рӯз зинда монад, — набояд вай маҳкуми интиқом гардад, зеро ки ӯ зархариди вай аст.

²² Ва агар одамон дастбагиребон шаванд, ва зани ҳомиладорро бизананд, ва ӯ бача афтонад, вале зарари дигаре ба ӯ нарасад, — айбдор бо ҷаримае ҷазо дода мешавад, вақте ки шавҳари зан онро аз вай талаб кунад, ва онро вай бояд мувофиқи ҳукми доварон адо намояд.

²³ Ва агар зараре ба ӯ расад, он гоҳ ҷон дар ивази ҷон бидех,

²⁴ Чашм дар ивази чашм, дандон дар ивази дандон, даст дар ивази даст, пой дар ивази пой,

²⁵ Сӯзониш дар ивази сӯзониш, ҷароҳат дар ивази ҷароҳат, лат дар ивази лат.

²⁶ Ва агар касе чашми ғуломи худ ё чашми канизи худро бизанад, ва онро маиб кунад, — бигзор варо дар ивази чашмаш озод карда фириствад.

²⁷ Ва агар дандони ғуломи худ ё дандони канизи худро зада ғалтонад, — бигзор варо дар ивази дандонаш озод карда фириствад.

²⁸ Ва агар гове мард ё занро шох занад, ва ӯ бимирад, — он говро бояд сангсор кунанд ва ғӯшташро нахӯранд; вале соҳиби гов айбдор нест.

²⁹ Ва агар гов дирӯз ва парирӯз ҳам шохзан бошад, ва соҳибаш аз ин огоҳӣ ёфт, вале онро саришта накард, ва он марде ё занеро кушт, — бигзор говро сангсор кунанд, ва низ соҳибашро ба қатл расонанд.

³⁰ Агар бар вай фидия гузошта шавад, бигзор вай фидияи ҷони худро, ҳар қадар ки бар вай гузошта шуда бошад, адо намояд.

³¹ Агар писаре ё духтареро шох зада бошад, мувофиқи ҳамин фариза бояд ба вай амал кунанд.

³² Агар гов ғуломе ё канизро шох занад, — сӣ сиқл нуқра ба оғои ӯ бояд дода шавад, ва гов сангсор карда шавад.

³³ Агар касе чоҳеро кушояд, ё касе чоҳе канад, ва онро напӯшонад, ва гове ё харе дар он афтад —

³⁴ Соҳиби чоҳ бояд товони онро адо намояд, яъне ба соҳиби он нуқра бидиҳад, ва лоша аз они ӯ хоҳад буд.

³⁵ Ва агар гови касе гови ёри ӯро шох занад, ва он бимирад, — бигзор гови зиндаро фурӯхта, пулашро тақсим кунанд; ва низ гови мурдаро тақсим кунанд.

³⁶ Ё агар маълум шуда бошад, ки он гов дирӯз ва парирӯз ҳам шохзан буд, вале соҳибаш онро саришта накард, — ӯ бояд гове дар ивази гов бидиҳад, ва гови мурда аз они ӯ хоҳад буд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Фароиз дар бораи моликият; дастурот дар бораи дӯст доштани ёр.

22 Агар касе гове ё гӯсфанде бидуздад, ва онро бидушад ё бифрӯшад, — бояд дар ивази гов панҷ гов, ва дар ивази гӯсфанд чор гӯсфанд бидиҳад.

² Агар дуздери шабона дар вақти раҳна карданашидида, тавре занандаш, ки вай бимирад, — барои вай гуноҳи хунрезӣ нахоҳад буд.

³ Аммо агар бар вай офтоб тулӯъ карда бошад, — барои вай гуноҳи хун ҳаст, вай бояд албатта товон бидиҳад; агар вай чизе надошта бошад, вай бояд барои талофии дуздаш фурӯхта шавад.

⁴ Агар чизи дуздадаи вай, аз гов то хар ва гӯсфанд, дар дасташ зинда ёфт шавад, — вай бояд дучанд товон бидиҳад.

⁵ Агар касе киштзоре ё тоқзореро талаф кунонида бошад, яъне чорпоёни худро сар дода, киштзори каси дигарро нобуд карда бошад, — вай бояд беҳтарин киштзори худ ва беҳтарин тоқзори худро барои товони он бидиҳад.

⁶ Агар оташе баромада, хорҳоро фаро гирад, ва бандҳои ғалла ё хӯшаҳои нодаравида ё киштзорро бисӯзонад, — ҳар кӣ ин сӯхторро ба вучуд оварда бошад, бояд албатта товонашро бидиҳад.

⁷ Агар касе нуқра ё колоеро назди ёри худ амонат бимонад, ва амонаташ аз хонаи он шахс дуздада

шавад, — агар дузд ёфт шавад, вай бояд дучанд товон бидиҳад;

⁸ Аммо агар дузд ёфт нашавад, — бигзор соҳиби хона назди доварон оварда шавад, то қасаме ёд кунад, ки ба моликияти ёри худ даст дароз накардааст.

⁹ Дар ҳар масъалаи ҷанҷоли оид ба гов, хар, гӯсфанд, либос ва ҳар чизи гумшуда, ки касе даъвои он дошта бошад, кори ҳар ду бояд назди доварон оварда шавад; ҳар киро доварон айбдор кунанд, вай бояд ба ёри худ дучанд товон бидиҳад.

¹⁰ Агар касе назди ёри худ ҳаре, ё гове, ё гӯсфанде ва ё ҳар чорпои дигарро амонат бимонад, ва он бимирад, ё пояш бишканад, ё дузде онро бибарад, ба тавре ки шоҳид набошад, —

¹¹ Бигзор қасами Худованд дар миёни ҳар ду ба кор бурда шавад дар бораи он ки дасти худро ба моликияти ёри худ дароз накардааст; ва соҳибаш бояд қабул кунад, ва он кас товон надидад.

¹² Вале агар аз ӯ дуздида шавад, ӯ бояд ба соҳибаш товон бидиҳад.

¹³ Агар дарида шавад, бояд онро барои исбот кардан биёрад; барои даридашуда товон нахоҳад дод.

¹⁴ Ва агар касе аз ёри худ ҳайвонеро ба орият бигирад, ва он маиб шавад ё бимирад, дар сурате ки соҳибаш бо он набошад, — он кас бояд албатта товон бидиҳад.

¹⁵ Агар соҳибаш бо он бошад, — товон нахоҳад дод; агар он киро карда шуда бошад, — товонаш ба киропули дохил шудааст.

¹⁶ Ва агар касе дӯшизаеро, ки номзад нашудааст, фирефта намуда, бо вай бихуспад, — ӯ бояд маҳр дода, варо барои худ ба занӣ бигирад.

¹⁷ Агар падари вай розӣ нашавад, ки варо ба ӯ бидиҳад, — ӯ бояд баробари маҳри дӯшизагон нуқра бидиҳад.

¹⁸ Ҷодугарро зинда намон.

¹⁹ Ҳар кӣ бо ҳайвоне алоқаи ҷинси кунад, — бояд албатта кушта шавад.

²⁰ Касе ки барои худоён, ҷуз Худованди ягона, қурбонӣ кунад, — бояд маҳв карда шавад.

²¹ Ва ғарибро фиреб надех, ва ӯро ба танг наовар, зеро ки дар замини Миср ғариб будед.

²² Ҳеч як бевазан ва ятимро азият надидед.

²³ Агар ӯро азият диҳӣ, ва ӯ сӯи Ман нола кунад, — Ман нолаи ӯро хоҳам шунид,

²⁴ Ва хашми Ман аланга хоҳад зад, ва Ман шуморо бо шамшер хоҳам кушт, ва занони шумо бева, ва фарзандони шумо ятим хоҳанд шуд.

²⁵ Агар ба камбағале аз миёни қавми Ман, ки ҳамсоияи ту бошад, пул қарз диҳӣ, — ба вай мисли қарзхоҳ рафтор накун: суде ба гардани вай бор накун.

²⁶ Агар либоси ёри худро ба гарав гирӣ, то вақти ғуруби офтоб онро ба вай баргардон,

²⁷ Зеро ки он ягона пӯшоки вай аст, либосе барои бадани вай аст; пас, вай чӣ пӯшида хоб равад? Ва

агар вай сӯи Ман нола кунад, — Ман хоҳам шунид, зеро ки Ман карим ҳастам.

²⁸ Доваронро таҳқир накун, ва ба раисе ки дар қавми туст, лаънат нагӯй.

²⁹ Дар овардани навбари ҳосилоти худ ва маҳсули чархушти худ даранг накун; нахустзодаи писаронатро ба Ман бидех.

³⁰ Бо гов ва гӯсфанди худ низ чунин бикун; бигзор ҳафт рӯз назди модари худ бошад, дар рӯзи ҳаштум онро ба Ман бидех.

³¹ Ва барои Ман одамони муқаддас хоҳед буд, ва гӯштеро, ки дар саҳро дарида шудааст, нахӯред; онро назди сагон бипартсед.

БОБИ БИСТУ СЕОМ

Фароиз дар бораи адолат ва дар бораи дӯст доштани ёр.

23 Овозаи бекораро ба забон нарон; дасти худро ба шарир надех, то ки шоҳиди козиб бошӣ.

² Аксариятро дар роҳи бадкорӣ пайравӣ накун, ва дар мурофия бар хилофи вичдони худ шаҳодат надех, то ки моил ба аксарият шуда, ба қачкорӣ сабаб гардӣ.

³ Ва нисбат ба камбағал дар мурофияи вай рӯбинӣ накун.

⁴ Агар гов ё хари гумшудаи душманатро биёбӣ, — онро албатта ба ӯ баргардон.

⁵ Агар хари душманатро бубинӣ, ки зери бораш афтада хобидааст, — онро ба ҳолаш вогузор накун, балки ҳамроҳи ӯ бори онро фурур.

⁶ Ҳукуқи камбағали худро дар мурофияи ӯ поймол накун.

⁷ Аз гапи дурӯғ канорагирӣ намо; ва бегуноху одилро накуш, зеро ки Ман шарирро сафед нахоҳам кард.

⁸ Ва ришва нагир, зеро ки ришва биноёнро кӯр мегардонад, ва суханони одилонро таҳриф мекунад.

⁹ Ва ғарибро ба танг наовар; ва шумо аз дили ғариб хабардор ҳастед, зеро ки дар замини Миср ғариб будед.

Фароиз дар бораи рӯзи ҳафтум ва соли ҳафтум.

¹⁰ Ва шаш сол замини худро киштукор намо, ва ҳосилашро ҷамъ кун;

¹¹ Ва дар соли ҳафтум онро ором гузор ва тарк намо, то ки камбағалони қавмат аз он бихӯранд, ва он чи аз онҳо боқӣ монад, ҳайвоноти саҳро бихӯранд; бо тоқзори худ ва бо дарахтони зайтуни худ низ чунин амал намо.

¹² Шаш рӯз корҳои худро ба ҷо овар, ва дар рӯзи ҳафтум ором гир, то ки говат ва харат фароғат ёбад, ва писари канизат ва ғариб истироҳат кунанд.

¹³ Ва ҳар он чиро, ки Ман ба шумо гуфтаам, риоя намоед; ва номи худоёни дигарро зикр накунед, он аз забонатон шунида нашавад.

Фароиз дар бораи се ид.

¹⁴ Се маротиба ҳар сол барои Ман ид бикун:

¹⁵ Иди фатирро риоя намо; ҳафт рӯз, чунон ки ба ту амр фармудаам, дар вақти муайяни моҳи абиб фатир бихӯр, зеро ки дар он вақт ту аз Миср берун омадаӣ; ва бигзор ба ҳузури Ман тиҳидаст наоянд;

¹⁶ Ва иди дарави навбари ғалладонаи худро, ки дар саҳро кишт кардаӣ; ва иди чамъовариро дар охири сол, вақте ки ҳосили меҳнати худро аз саҳро чамъ кардаӣ.

¹⁷ Соле се маротиба тамоми наринаи ту бояд ба ҳузури Худованди Парвардигор ҳозир шаванд.

¹⁸ Хуни қурбонии Маро бо якҷоягии хамиртуруш тақдим накун, ва чарбуи қурбонии идонаи Ман то субҳ боқӣ намонад.

¹⁹ Навбари аввалини заминатро ба хонаи Худованд Худои худ биёр. Бузғоларо дар шири модари он напаз.

Ваъдаҳо дар бораи замини Канъон.

²⁰ Инак, Ман фариштае пешопеши ту мефиристам, то ки туро дар роҳ ниғаҳбонӣ карда, ба маконе ки муҳайё намудаам, бирасонад.

²¹ Аз вай эҳтиёт шав ва ба овозаш гӯш деҳ; ба вай муҳолифат нанамо, зеро ки вай гуноҳи шуморо афв нахоҳад кард, чунки исми Ман андаруни вай аст.

²² Агар ту ба овози вай гӯш диҳӣ, ва ҳар он чи Ман бигӯям, ба ҷо оварӣ, он гоҳ Ман ба душманони ту душман хоҳам буд, ва ба бадҳоҳонат бадҳоҳӣ хоҳам кард.

²³ Зеро ки фариштаи Ман пешопеши ту равона шуда, туро ба сӯи амӯриён, ва ҳиттиён, ва фариззиён, ва канъониён, ва ҳиввиён, ва ябусиён хоҳад овард, ва Ман онҳоро несту нобуд хоҳам кард.

²⁴ Ба худоёни онҳо сачда набар, ва онҳоро ибодат нанамо, ва мисли аъмоли онҳо амал накун, балки онҳоро торумор соз, ва ҳайкалҳошонро албатта бишкан.

²⁵ Ва Худованд Худои худро ибодат намоед, ва ӯ нони ту ва оби туро баракат хоҳад дод; ва Ман бемориҳоро аз миёни ту дур хоҳам кард.

²⁶ Дар замини ту зани бачапарто ва нозой нахоҳад буд; шумораи рӯзҳоятро пурра хоҳам кард.

²⁷ Ҳайбати Худро пешопеши ту хоҳам фиристод, ва ҳар қавмеро, ки ту наздашон биёӣ, ба изтироб хоҳам афканд, ва ҳамаи душманонатро аз пеши ту дар гурез хоҳам андохт.

²⁸ Ва пешопеши ту занб ўрҳоро хоҳам фиристод, ва онҳо ҳиввиён, ва канъониён ва ҳиттиёнро аз пеши ту бадар хоҳанд ронд.

²⁹ Онҳоро аз пеши ту дар як сол бадар нахоҳам ронд, мабодо замин валангор гардад, ва ҳайвоноти саҳро бар зарари ту афзун шаванд.

³⁰ Онҳоро аз пеши ту кам-кам бадар хоҳам ронд, то ки ту афзоиш ёфта, заминро ба тасарруфи худ дароварӣ.

³¹ Ва худуди туро аз баҳри Қулзум то баҳри фалиштиён, ва аз биёбон то наҳри Фурот муқаррар хоҳам кард; зеро ки сокинони ин заминро ба дасти шумо хоҳам супурд, ва ту онҳоро аз пеши худ бадар хоҳӣ ронд.

³² Бо онҳо ва бо худоёнашон аҳд набанд.

³³ Бигзор онҳо дар замини ту сукунат надошта бошанд, мабодо туро бар зидди Ман осӣ гардонанд, ва ту худоёни онҳоро ибодат намоӣ, ва ин барои ту санги роҳ гардад».

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Дар бораи хаймаи ҷомеъ. Ба Худо сачда бурдани қавм.

24 Ва ӯ ба Мусо гуфт: «Сӯи Худованд боло баро, ту ва Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу, ва ҳафтод нафар аз пирони Исроил, ва аз дур сачда баред;

² Ва бигзор Мусо танҳо ба Худованд наздик ояд, ва онҳо наздик наоянд; ва қавм бо ӯ боло набароянд».

³ Ва Мусо омада, ҳамаи суханони Худованд ва тамоми фароизро ба қавм ҳикоят кард; ва тамоми қавм бо як овоз ҷавоб гардонид, гуфтанд: «Ҳамаи суханонеро, ки Худованд гуфтааст, ба ҷо хоҳем овард».

⁴ Ва Мусо ҳамаи суханони Худовандро навишт, ва бомдодон бармаҳал бархоста, қурбонгоҳе дар домани кӯҳ, ва дувоздаҳ сутун, мувофиқи дувоздаҳ сибти Исроил, бино кард.

⁵ Ва ҷавонро аз миёни банӣ-Исроил фиристод, ва онҳо қурбониҳои сӯхтанӣ тақдим намуданд, ва қурбониҳои саломатӣ аз говон барои Худованд забҳ карданд.

⁶ Ва Мусо нисфи хунро гирифта, дар тосҳо рехт, ва нисфи хунро бар қурбонгоҳ пошид;

⁷ Ва китоби аҳдро гирифта, ба самъи қавм хонд, ва онҳо гуфтанд: «Ҳар он чи Худованд гуфтааст, ба амал хоҳем овард ва гӯш хоҳем дод».

⁸ Ва Мусо хунро гирифта, бар қавм пошид, ва гуфт: «Ин аст хуни аҳде ки Худованд бар ҳамаи ин суханон бо шумо бастааст».

⁹ Ва Мусо бо Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу ва ҳафтод нафар аз пирони Исроил боло баромад.

¹⁰ Ва онҳо Худои Исроилро диданд, ва зери поҳои ӯ чизе монанди хиштҳои ёқути кабуд, ва мисли асли осмон зулол буд.

¹¹ Ва ӯ бар гузинони банӣ-Исроил дасти Худро дароз накард, ва онҳо Худоро диданд, ва хӯрданд ва нӯшиданд.

¹² Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Назди Ман ба кӯҳ баро ва дар он ҷо бош, ва Ман алвоҳи санг ва

Таврот ва аҳкомеро, ки барои таълим додан навиштаам, ба ту хоҳам дод».

¹³ Ва Мусо бо Еҳушаъ бархост, ва Мусо ба кӯҳи Худо баромад.

¹⁴ Ва ба пирон гуфт: «Дар ин ҷо ба мо мунтазир истед, то вақте ки назди шумо баргардем, ва инак, Ҳорун ва Ҳур бо шумо хоҳанд буд; бигзор ҳар кӣ даъво дошта бошад, назди онҳо ояд».

¹⁵ Ва Мусо ба кӯҳ баромад, ва абр кӯҳро пӯшонид.

¹⁶ Ва ҷалоли Худованд бар кӯҳи Сино маскан гирифт, ва шаш рӯз абр онро пӯшонид, ва дар рӯзи ҳафтум Ӯ Мусоро аз миёни абр хонд.

¹⁷ Ва намуди ҷалоли Худованд мисли оташи сӯзанда дар назари бани-Исроил бар қуллаи кӯҳ буд.

¹⁸ Ва Мусо андаруни абр дохил шуда, ба кӯҳ баромад; ва Мусо чил рӯз ва чил шаб бар кӯҳ буд.

БОБИ БИСТУ ПАНЧУМ

Мусо бар кӯҳи Сино.

25 Ва Худо ба Мусо сухан ронда, гуфт:

² «Ба бани-Исроил бигӯ, ки барои Ман ҳадия бигиранд; аз ҳар касе ки дилаш ба додани бахшиш моил бошад, ҳадияи Маро бигиред.

³ Ва ин аст ҳадияе ки аз онҳо бояд бигиред: тилло, ва нуқра, ва мис;

⁴ Ва лочвард, ва арғувон, ва қирмиз, ва катони нозук, ва пашми буз;

⁵ Ва пӯсти қўчқор, ки сурх бошад, ва пӯсти тўҳс, ва чўби ақоқиё;

⁶ Равған барои чароғҳо; атриёт барои равғани тадҳин ва барои бухури муаттар;

⁷ Санғҳои ҷазъ ва санғҳои тарсеъ барои эфӯд ва барои синабанд †.

⁸ Ва бигзор онҳо барои Ман қудсе бисозанд, ва Ман дар миёни онҳо сокин хоҳам шуд.

⁹ Мувофиқи ҳар он чи Ман ба ту нишон медиҳам, — ҳам тарҳи маскан ва ҳам тарҳи тамоми колои онро, — ончунон бисозед.

Дар бораи маскан ва сандуқи аҳд.

¹⁰ Ва бигзор сандуқе аз чўби ақоқиё бисозанд, ки дарозияш дуо ним зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ, ва қадаш якуним зироъ бошад.

¹¹ Ва онро бо тиллои холис бипӯшон, — аз дарун ва аз берун онро бипӯшон, — ва бар он гирдогирд афсари тилло бисоз.

¹² Ва барои он чор ҳалқаи тилло бисоз, ва бар чор гӯшаи он васл намо: ду ҳалқаро бар як паҳлуяш, ва ду ҳалқаро бар паҳлуи дигараш.

¹³ Ва дастакҳо аз чўби ақоқиё сохта, онҳоро бо тилло бипӯшон.

¹⁴ Ва он дастакҳоро ба ҳалқаҳое ки бар паҳлуҳои сандуқ ҳаст, дохил намо, то ки сандуқ ба воситаи онҳо бардошта шавад.

† эфӯд ва барои синабанд — либосҳои рӯи саркоҳин, ки тасвири муфассали онҳо дар боби 28 дода шудааст.

¹⁵ Он дастакҳо бояд дар ҳалқаҳои сандуқ бимонад, ва набояд аз он дур карда шавад.

¹⁶ Ва шаҳодатеро, ки Ман ба ту медиҳам, дар сандуқ бимон.

¹⁷ Ва сарпӯше аз тиллои холис бисоз, ки дарозияш дуо ним зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ бошад.

¹⁸ Ва ду каррубӣ аз тилло бисоз, — онҳоро яклухт, аз ду канори сарпӯш бисоз.

¹⁹ Ва як каррубиро аз ин канор, ва каррубии дигарро аз он канор бисоз; каррубӣро аз худи сарпӯш бар ду канори он бисозед.

²⁰ Ва каррубӣро болҳоро дар боло паҳн карда, сарпӯшро бо болҳои худ хоҳанд пӯшонид, ва рӯйхошон сӯи яқдигар хоҳад буд; рӯйҳои каррубӣро сӯи сарпӯш нигарон хоҳад буд.

²¹ Ва сарпӯшро бар сандуқ аз боло бимон; ва шаҳодатеро, ки ба ту медиҳам, андаруни сандуқ бимон.

²² Ва дар он ҷо Ман ба ту зоҳир гардида, аз болои сарпӯш, аз миёни ду каррубие ки бар сандуқи шаҳодат мебошанд, бо ту сухан хоҳам ронд дар бораи ҳар он чи ба воситаи ту ба бани-Исроил амр хоҳам фармуд.

Дар бораи нонҳои тақдим.

²³ Ва мизе аз чўби ақоқиё бисоз, ки дарозияш ду зироъ, ва фароҳияш як зироъ, ва қадаш якуним зироъ бошад.

²⁴ Ва онро бо тиллои холис бипӯшон; ва гирдогирдаш афсари тилло бисоз.

²⁵ Ва чорчўбае гирдогирди он ба андозаи як қабза бисоз; ва афсари тилло гирдогирди чорчўбаи он бисоз.

²⁶ Ва чор ҳалқаи тилло барои он бисоз; ва ҳалқаҳоро бар чор гӯшаи чор почайи он барқарор намо.

²⁷ Ҳалқаҳо бояд ба баландии чорчўба мувофиқ буда, ҳамчун хонаҳои дастакҳо барои бардоштани миз хизмат кунад.

²⁸ Ва дастакҳоро аз чўби ақоқиё бисоз, ва онҳоро бо тилло бипӯшон, ва мизро ба воситаи онҳо хоҳанд бардошт.

²⁹ Ва табақҳои он, ва қошуқҳои он, ва тосҳои он, ва пиёлаҳои онро, ки ҳадияи рехтаниро ба воситаи онҳо мерезанд, бисоз; онҳоро аз тиллои холис бисоз.

³⁰ Ва нони тақдимро бар миз ҳамеша ба ҳузури Ман бимон.

Дар бораи чароғдони тилло

³¹ Ва чароғдоне аз тиллои холис бисоз; бигзор чароғдон яклухт сохта шавад; поя ва шоҳаҳои он, куббаҳо, ғунчаҳо ва гулҳои он бояд аз худи он бошад.

³² Ва шаш шоҳа бояд аз паҳлуҳои он берун ояд: се шоҳаи чароғдон аз як паҳлуяш, ва се шоҳаи чароғдон аз паҳлуи дигараш.

³³ Се қуббаи монанди гули бодом дар як шоха, бо ғунча ва гул, ва се қуббаи монанди гули бодом дар шохаи дигар, бо ғунча ва гул; ҳамчунин дар шаш шохае ки аз чароғдон берун меояд.

³⁴ Ва дар пояи чароғдон чор қуббаи монанди гули бодом бо ғунчаҳо ва гулҳои он.

³⁵ Ва ғунчае зери ду шохаи он, ва ғунчае зери ду шохаи он, ва ғунчае зери ду шохаи он, — барои шаш шохае ки аз чароғдон берун меояд.

³⁶ Ғунчаҳояш ва шохаҳояш бояд аз худи он бошад, — он куллиятан яклухт аз тиллои холис бошад.

³⁷ Ва ҳафт адад барояш чароғ бисоз; ва чароғҳояш бояд тавре даргиронида шавад, ки ба тарафи чароғи миёна рӯшноӣ диҳад.

³⁸ Ва анбӯрҳо ва маҷмарҳои он аз тиллои холис бошад.

³⁹ Бигзор онро бо тамоми ин коло аз як киккар тиллои холис бисозанд.

⁴⁰ Ва эҳтиёт намо, ки онҳоро мувофиқи намунае ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шуд, бисозӣ.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Дар бораи чодирҳо ва болопӯш аз пӯсти кӯчқор.

26 Ва масканро аз даҳ чодир катони нозуки дутоба, ва лоҷвард, ва арғувон, ва қирмиз бисоз, ва каррубиёнро бо бофти санъаткорона бар онҳо нақш намо.

² Дарозии ҳар як чодир бисту ҳашт зироъ, ва фароҳии ҳар як чодир чор зироъ бошад; ҳамаи чодирҳо ба як андоза бошад.

³ Панҷ чодир бояд бо ҳамдигар пайванд карда шавад, ва панҷ чодир дигар бо ҳамдигар пайванд карда шавад.

⁴ Ва тугмаҳонаҳо аз лоҷвард бар лаби як чодире ки дар канори пайвандкунӣ мебошад, бисоз; ва бар лаби чодире ки дар канори пайвандкунии дуюм низ чунин бисоз.

⁵ Панҷоҳ тугмаҳона дар як чодир бисоз, ва панҷоҳ тугмаҳона дар канори чодире ки дар пайвандкунии дуюм мебошад, бисоз, — тугмаҳонаҳо бояд дар рӯ ба рӯи ҳамдигар бошад.

⁶ Ва панҷоҳ чангаки тилло бисоз; ва чодирҳоро бо чангакҳо ба якдигар пайванд намо, — ва маскан яклухт хоҳад шуд.

⁷ Сипас чодирҳо аз пашми буз бисоз, то ки хаймае бар маскан бошад; ёздаҳ адад чунин чодирҳо бисоз.

⁸ Дарозии ҳар як чодир сӣ зироъ, ва фароҳии ҳар як чодир чор зироъ бошад; ёздаҳ чодир ба як андоза бошад.

⁹ Ва панҷ чодирро алоҳида, ва шаш чодирро алоҳида пайванд намо; ва чодире шашумро аз тарафи пеши хайма дуқат бикун.

¹⁰ Ва панҷоҳ тугмаҳона бар лаби як чодире ки дар канори пайвандкунӣ мебошад, бисоз, ва панҷоҳ тугмаҳона бар лаби чодире ки дар пайвандкунии дуюм.

¹¹ Ва панҷоҳ чангаки мисин бисоз, ва чангакҳоро ба тугмаҳонаҳо дохил бикун, ва хаймаро пайванд намо, — ва он яклухт хоҳад шуд.

¹² Ва канори зиёдати чодирҳои хайма, яъне нисфи чодире ки зиёдати кардааст, бигзор дар қафои маскан овезон бошад.

¹³ Ва зирое аз як тараф ва зирое аз тарафи дигар, ки аз дарозии чодирҳои хайма зиёдати мекунад, бигзор дар паҳлуҳои маскан аз як тараф ва аз тарафи дигар овезон бошад, то ки онро бипӯшонад.

¹⁴ Ва болопӯше барои хайма аз пӯстҳои кӯчқор, ки сурх бошад, бисоз, ва болопӯше аз пӯстҳои тӯхс аз болои он.

Дар бораи тахтаҳо.

¹⁵ Ва тахтаҳо, ки меистода бошад, барои маскан аз чӯби ақоқиё бисоз.

¹⁶ Дарозии ҳар як тахта даҳ зироъ бошад, ва фароҳии ҳар як тахта — якуним зироъ.

¹⁷ Ва дар ҳар тахта ду дандонаи мутавозии якдигар бошад; дар ҳамаи тахтаҳои маскан чунин бисоз.

¹⁸ Ва тахтаҳо барои маскан бисоз: бист тахта барои тарафи ҷанубӣ.

¹⁹ Ва чил пояи нуқра зери бист тахта бисоз: ду поя зери як тахта барои ду дандонаи он, ва ду поя зери тахтаи дигар барои ду дандонаи он.

²⁰ Ва барои тарафи дигари маскан, барои тарафи шимолӣ — бист тахта.

²¹ Ва чил пояи нуқра барои онҳо: ду поя зери як тахта, ва ду поя зери тахтаи дигар.

²² Ва барои қафои маскан, ки тарафи ғарбист, шаш тахта бисоз.

²³ Ва барои гӯшаҳои маскан, дар қафо, ду тахта бисоз.

²⁴ Ва бигзор онҳо аз поён пайваст карда шавад, ва аз боло низ якҷоя дар як ҳалқа пайванд гардад; барои ҳар ду чунин бишавад, яъне онҳо барои ҳар ду гӯша бошад.

²⁵ Ва ба ҳамин тариқ ҳашт тахта хоҳад буд, ва пояҳои нуқра барои онҳо, ҷамъ шонздаҳ поя: ду поя зери як тахта, ва ду поя зери тахтаи дигар.

²⁶ Ва ғалақаҳо аз чӯби ақоқиё бисоз: панҷ адад барои тахтаҳои як тарафи маскан,

²⁷ Ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи дигари маскан, ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи қафои маскан, ба самти ғарб.

²⁸ Ва ғалақаи миёна аз даруни тахтаҳо аз ин сар то он сар мегузарад.

²⁹ Ва тахтаҳоро бо тилло бипӯшон, ва ҳалқаҳои онҳоро, ки хонаҳои ғалақаҳо бошад, аз тилло бисоз; ва ғалақаҳоро бо тилло бипӯшон.

³⁰ Ва масканро барпо намо, мувофиқи дастуре ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шуд.

Дар бораи пардаҳои маскан.

³¹ Ва пардае аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бисоз; бо бофти санъаткорона онро бо каррубиён бисоз.

³² Ва онро бар чор сутуни ақоқиё биовез, ки онҳо бо тилло пӯшонида шуда бошанд, илмакҳошон аз тилло бошад, бар чор пояи нуқра истода бошанд.

³³ Ва пардари зерини чангакҳо биовез; ва сандуқи шаҳодатро ба он ҷо, дар қафоии парда биёр, ва парда қудсро барои шумо аз қудси қудсҳо ҷудо хоҳад кард.

³⁴ Ва сарпӯшро бар сандуқи шаҳодат дар қудси қудсҳо бимон.

³⁵ Ва мизро аз беруни парда, ва чароғдонро дар рӯ ба рӯи миз, ба тарафи ҷанубии маскан бимон; ва мизро ба тарафи шимолии он ҷойгир кун.

³⁶ Ва пардае барои даромадгоҳи хайма аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бо санъати гулдӯзӣ бисоз.

³⁷ Ва барои парда панҷ сутун аз ҷуби ақоқиё бисоз, ва онҳоро бо тилло бипӯшон, ва илмакҳошон аз тилло бошад; ва барои онҳо панҷ пояи мисин бирез.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ**Дар бораи қурбонгоҳи мисин.**

27 Ва қурбонгоҳе аз ҷуби ақоқиё бисоз, ки дарозияш панҷ зироъ, ва фароҳияш панҷ зироъ, яъне қурбонгоҳи мураббаъ бошад; ва қадаш се зироъ.

² Ва шохҳои онро бар чор гӯшаи он бисоз, ба тавре ки шохҳои аз ҳуди он бошад; ва онро бо мис бипӯшон.

³ Ва тосҳои барои баровардани хокистараш, ва хокандозҳои ва косаҳои ва чанголҳои ва маҷмарҳои бисоз; тамоми колояшро аз мис бисоз.

⁴ Ва барояш панҷарае аз мис ба сурати шабака бисоз, ва бар он шабака чор ҳалқаи мисин, бар чор гӯшааш, бисоз.

⁵ Ва онро зерини канораи қурбонгоҳ аз поён бимон, ба тавре ки шабака то нисфи қурбонгоҳ бошад.

⁶ Ва дастакҳо барои қурбонгоҳ бисоз, дастакҳо аз ҷуби ақоқиё бошад, ва онҳоро бо мис бипӯшон.

⁷ Ва дастакҳои барои ҳалқаҳо бигзаронанд; ва дастакҳо дар ҳар ду паҳлуи қурбонгоҳ бошад, вақте ки онро бардоранд.

⁸ Онро аз тахтаҳои дарунҳои бисоз; бигзор ончунон, ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шуд, бисозанд.

Дар бораи саҳни маскан.

⁹ Ва саҳни масканро бисоз; ба тарафи ҷанубӣ пардаҳо барои саҳн аз катони нозуки дутоба бошад, дарозии онҳо ба як тараф сад зироъ бошад.

¹⁰ Ва сутунҳои бист адад, ва пояҳои онҳо бист адад аз мис бошад; илмакҳои сутунҳо ва бандҳои онҳо аз нуқра бошад.

¹¹ Ва ҳамчунин ба дарозии тарафи шимоли пардаҳо сад зироъ дарозӣ дошта бошад, ва сутунҳои он бист адад, ва пояҳои онҳо бист адад аз мис бошад; илмакҳои сутунҳо ва бандҳои онҳо аз нуқра бошад.

¹² Ва ба фароҳии саҳн ба тарафи ғарбӣ пардаҳо панҷоҳ зироъ бошад; сутунҳои онҳо даҳ адад, ва пояҳои онҳо даҳ адад.

¹³ Ва фароҳии саҳн ба тарафи офтоббарои шарқӣ панҷоҳ зироъ бошад.

¹⁴ Ва пардаҳои як паҳлуи дарвозаи панҷоҳ зироъ; сутунҳои онҳо се адад, ва пояҳои онҳо се адад.

¹⁵ Ва пардаҳои паҳлуи дигари он панҷоҳ зироъ; сутунҳои онҳо се адад, ва пояҳои онҳо се адад.

Дар бораи пардаи дарвозаи саҳн.

¹⁶ Ва барои дарвозаи саҳн бист зироъ парда аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бо санъати гулдӯзӣ бошад; сутунҳои онҳо чор адад, ва пояҳои онҳо чор адад.

¹⁷ Ҳамаи сутунҳои саҳн гирдогирд бо бандҳои нуқрагин пайваст буда, илмакҳои онҳо аз нуқра, ва пояҳои онҳо аз мис бошад.

¹⁸ Дарозии саҳн сад зироъ, ва фароҳияш панҷоҳ зироъ дар муқобили панҷоҳ зироъ, ва қадаш панҷ зироъ, ва пардаҳои аз катони нозуки дутоба, ва пояҳои сутунҳои аз мис бошад.

¹⁹ Тамоми колои маскан барои ҳар хизматаш, ва ҳамаи меҳҳои ва ҳамаи меҳҳои саҳн аз мис бошад.

Дар бораи рағфани зайтуни зулол барои рӯшноӣ.

²⁰ Ва ту ба банӣ-Исроил амр фармо, ки рағфани зайтуни зулоли кӯфташуда барои рӯшноӣ назди ту биёранд, то ки чароғҳо доимо афрӯхта шавад.

²¹ Дар хаймаи ҷомеъ, берун аз пардае ки бар сандуқи шаҳодат аст, бигзор онро Ҳорун ва писаронаш аз шом то субҳ ба ҳузури Худованд барафрӯзанд; ин фароизи абадӣ насл ба насли онҳо аз банӣ-Исроил хоҳад буд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ**Дар бораи қаҳонат умуман.**

28 Ва ту бародарат Ҳорун ва писаронашро бо вай, аз миёни банӣ-Исроил, ба худ муқарраб бикун, то ки вай ба Ман қаҳонат намояд; Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу, Эльзор ва Итомор, писарони Ҳорун.

² Ва либосҳои муқаддас барои бародарат Ҳорун, аз баҳри иззат ва шукӯҳ бисоз.

³ Ва ту ба ҳамаи донодилон, ки Ман дили онҳоро аз рӯи ҳикмат пур сохтаам, суҳан бирон, ки либосҳои Ҳорунро барои тақдир кардани вай бисозанд, то ки вай ба Ман қаҳонат намояд.

Дар бораи либосҳои коҳинон.

⁴ Ва ин аст либосҳои ки бояд бисозанд: синабанд ва эфӯд ва ридо ва пероҳани катакчадор ва аммома ва камарбанд; ва бигзор либосҳои муқаддасро барои бародарат Ҳорун ва барои писаронаш бисозанд, то ки вай ба Ман қаҳонат намояд;

⁵ Ва онҳо тилло ва лочвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозукро бигиранд,

⁶ Ва эфӯдро аз тилло ва лочвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бо бофти санъаткорона бисозанд.

⁷ Ду китфпӯшаки пайвандшавандае бар ду канори он бояд бошад, то ки он пайваст шавад.

⁸ Ва тасмаи бандубасти он, ки бар он аст, бояд бо ҳамон санъат, аз худи он, яъне аз лочвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бошад.

⁹ Ва ду санги қазъ бигир, ва номҳои банӣ-Исроилро бар онҳо ҳақ намо.

¹⁰ Шаш номи онҳоро бар як санг, ва шаш номи боқии онҳоро бар санги дигар, мувофиқи таваллудашон.

¹¹ Бо санъати ҳақкоки санг, мисли ҳақки мӯҳр, номҳои банӣ-Исроилро бар ду санг ҳақ намо; онҳоро дар нигинхонаҳои тилло бинишон.

¹² Ва ин ду сангро бар китфпӯшақҳои эфӯд ҷойгир намо, ки сангҳои ёдгорӣ барои банӣ-Исроил бошад; ва бигзор Ҳорун номҳои онҳоро ба ҳузури Худованд бар ду китфи худ барои ёдгорӣ бардорад.

¹³ Ва нигинхонаҳо аз тилло бисоз,

¹⁴ Ва ду занҷир аз тиллои холис; онҳоро ба шакли танобе, бо санъати бофти морпеч бисоз; ва занҷирҳои морпечро ба нигинхонаҳо андармон бикун.

¹⁵ Ва синабанди довариро бо бофти санъаткорона бисоз, бо ҳамон санъате ки эфӯдро бофтай, яъне онро аз тилло, лочвард, арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бисоз.

¹⁶ Он бояд мураббаъ, дуқабата, дарозияш як ваҷаб ва фароҳияш як ваҷаб бошад.

¹⁷ Ва андарунаш сангҳои нигинхонадор, чор қатор санг бинишон: қатори иборат аз лаъл, ёқути зард ва зумуррад, ки ин қатори якум аст;

¹⁸ Ва қатори дуюм — баҳрамон, ёқути кабуд ва алмос;

¹⁹ Ва қатори сеюм — ёқути тар, ақиқи сӯхта ва ҷамаст;

²⁰ Ва қатори чорум — забарҷад, қазъ ва яшм; онҳо бояд бо нигинхонаҳои тилло нишонида шавад.

²¹ Ва ин сангҳо бояд бо номҳои банӣ-Исроил, яъне дувоздаҳ адад бо номҳои онҳо бошад; мисли ҳақки мӯҳр, барои дувоздаҳ сибт, ки ҳар яке ба номи худаш бояд бошад.

²² Ва барои синабанд занҷирҳо ба шакли танобе бо санъати бофти морпеч аз тиллои холис бисоз.

²³ Ва барои синабанд ду ҳалқаи тилло бисоз, ва ин ду ҳалқаро ба ду канори синабанд андармон бикун.

²⁴ Ва он ду занҷири морпечро ба ин ду ҳалқа бар канорҳои синабанд андармон бикун.

²⁵ Ва ду сари дигари ду занҷири морпечро ба ду нигинхона пайванд намуда, бар китфпӯшақҳои эфӯд ба тарафи абраи он андармон бикун.

²⁶ Ва боз ду ҳалқаи тилло бисоз, ва онҳоро бар ду канори синабанд, ба он лабаш, ки ба тарафи астари эфӯд аст, андармон бикун.

²⁷ Ва боз ду ҳалқаи тилло бисоз, ва онҳоро бар ду китфпӯшаки эфӯд аз поён, аз тарафи абраи он, назди пайвандшавии он, аз болои тасмаи эфӯд андармон бикун.

²⁸ Ва бигзор синабандро аз ҳалқаҳояш ба ҳалқаҳои эфӯд бо риштаи лочвард банд кунанд, то ки он бар тасмаи эфӯд бошад, ва синабанд аз эфӯд ҷудо нашавад.

²⁹ Ва Ҳорун номҳои банӣ-Исроилро дар синабанди доварӣ бар дили худ, ҳангоме ки ба қудс медарояд, барои ёдгорӣ ба ҳузури Худованд доимо хоҳад бардошт.

³⁰ Ва урим ва туммиро † дар синабанди доварӣ бимон, то ки бар дили Ҳорун, ҳангоме ки ба ҳузури Худованд медарояд, бошад; ва бигзор Ҳорун мубашшири довари банӣ-Исроилро бар дили худ ба ҳузури Худованд доимо бардорад.

Дар бораи ридои эфӯд ва лавҳа.

³¹ Ва ридои эфӯдро комилан аз лочвард бисоз.

³² Ва бигзор чоке барои даровардани сар дар миёнаи он бошад; лаблӯлае гирдогирди чокаш бо санъати бофтагарӣ бошад, яъне мисли гиребони ҷавшан бошад, то ки надаррад.

³³ Ва дар лаби доманаш анорҳо аз лочвард ва арғувон ва қирмиз бисоз, ки гирдогирди домани он бошад; ва зангӯлачаҳои тилло дар миёни онҳо гирдогирд бошад.

³⁴ Зангӯлачаи тилло ва аноре, зангӯлачаи тилло ва аноре дар лаби домани ридо гирдогирд бошад.

³⁵ Ва он бар тани Ҳорун ҳангоми хизматгузорияш хоҳад буд, ва садои он, ҳангоме ки ӯ ба қудс ба ҳузури Худованд медарояд, ва ҳангоме ки мебарояд, шунида хоҳад шуд, то ки ӯ намирад.

³⁶ Ва лавҳае аз тиллои холис бисоз, ва бар он, мисли ҳақки мӯҳр, чунин ҳақ намо: „Муқаддас аст барои Худованд“.

³⁷ Ва онро бо риштаи лочвард ба аммома бибанд, то ки ба тарафи пеши аммома бошад.

³⁸ Ва он бар пешонии Ҳорун хоҳад буд; ва Ҳорун нуқси қурбонихои муқаддасро, ки банӣ-Исроил бо ҳамаи ҳадияҳои муқаддаси худ тақдис менамоанд, хоҳад бардошт, ва он бар пешонии ӯ доимо хоҳад буд, то ки онҳо ба ҳузури Худованд таваҷҷӯҳ ёбанд.

† Урим ва туммим — сангҳои қуръа бар сари синаи саркоҳин, ки яке ҷавоби мусбӣ ва дигаре ҷавоби манфиро оид ба ягон масъалаи муҳими ҳалталаб мефаҳмонд.

³⁹ Ва пероҳани катакчадоре аз катони нозук бифоф, ва аммомае аз катони нозук бисоз; ва камарбанде бо санъати гулдӯзӣ бисоз.

⁴⁰ Ва барои писарони Ҳорун пероҳанҳо бисоз, ва барои онҳо камарбандҳо бисоз; ва кулоҳҳо барояшон аз баҳри иззат ва шукӯҳ бисоз.

⁴¹ Ва бо онҳо бародарат Ҳорун ва писаронашро ҳамроҳи ӯ ораста намо, ва онҳоро тадҳин бикун, ва онҳоро баргумор ва тақдис намо, то ки ба Ман қаҳонат кунанд.

⁴² Ва ба онҳо эзорҳои катон барои пӯшонидани авраташон бисоз, ки аз камар то зону бирасад;

⁴³ Ва бигзор бар Ҳорун ва писаронаш бошад, вақте ки ба хаймаи ҷомеъ дохил мешаванд, ё ки барои хизмати қудс ба қурбонгоҳ наздик меоянд, мабодо гирифтори гуноҳ гардида, бимиранд; ин фаризаи абадист барои ӯ ва барои насли ӯ баъд аз ӯ.

БОБИ БИСТУ НУҲУМ

Дар бораи тақдис кардани қоҳинон ва қурбониҳои ҳаррӯза.

29 Ва ин аст он чи ту бояд барои тақдис кардани онҳо ба амал оварӣ, то ки ба Ман қаҳонат намоянд: як гӯсолаи нар ва ду қўҷқори беайб бигир,

² Ва нони фатир, ва қурсҳои фатири бо рағған омехташуда, ва нончаҳои тунуки ба рағған молидашуда; онҳоро аз орди нарми гандум бипаз.

³ Ва онҳоро дар як сабад бимон, ва онҳоро дар сабад тақдис намо, ва гӯсола ва ду қўҷқорро низ.

⁴ Ва Ҳорун ва писаронашро назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ биёр, ва онҳоро дар об ғусл деҳ.

⁵ Ва либосҳоро бигир, ва Ҳорунро бо пероҳан, ва ридои эфўд, ва эфўд ва синабанд ораста намо, ва бо тасман эфўд камарашро бибанд.

⁶ Ва аммомаро бар сараш бипӯшон, ва афсари муқаддасро бар аммома бимон.

⁷ Ва рағғани тадҳинро гирифта, бар сараш бирез, ва ӯро тадҳин намо.

⁸ Ва писаронашро наздик оварда, пероҳанҳоро ба онҳо бипӯшон.

⁹ Ва онҳоро, яъне Ҳорун ва писаронашро, бо камарбандҳо бибанд, ва кулоҳҳоро бар сарашон бимон, ва қаҳонат барояшон фаризаи абадӣ хоҳад буд; ва Ҳорун ва писаронашро баргумор.

¹⁰ Ва гӯсоларо назди хаймаи ҷомеъ тақдим намо, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳошонро бар сари гӯсола хоҳанд гузошт.

¹¹ Ва гӯсоларо ба ҳузури Худованд назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ забҳ намо.

¹² Ва аз хуни гӯсола гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳ бо ангуштонат бипош; ва тамоми хунро бар бунёди қурбонгоҳ бирез.

¹³ Ва тамоми чарбуеро, ки амъоро мепӯсонад, ва пардаеро, ки бар чигар аст, ва ду гурдаро бо

чарбуе ки бар онҳост, гирифта, бар қурбонгоҳ бисўзон.

¹⁴ Вале гўшти гӯсола ва пўсташ ва саргинашро берун аз ўрдугоҳ дар оташ бисўзон; ин қурбонии гуноҳ аст.

¹⁵ Ва як қўҷқорро бигир, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари қўҷқор бимонанд.

¹⁶ Ва қўҷқорро забҳ намо, ва хунашро гирифта, бар қурбонгоҳ гирдогирд бипош.

¹⁷ Ва қўҷқорро ба андомҳояш пора кун, ва амъояш ва почаҳояшро шустушў намо, ва онҳоро бар андомҳояш ва бар сараш бимон.

¹⁸ Ва тамоми қўҷқорро бар қурбонгоҳ бисўзон, — ин қурбонии сўхтанӣ барои Худованд аст, ин атри гуворо, қурбонии оташин барои Худованд аст.

¹⁹ Ва қўҷқори дуюмро бигир, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари қўҷқор бимонанд.

²⁰ Ва қўҷқорро забҳ намо, ва аз хуни он гирифта, бар нармаи гўши ростии Ҳорун ва бар нармаи гўши ростии писаронаш, ва бар нарангушти дасти росташон, ва бар нарангушти пой росташон бимол; ва хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд бипош.

²¹ Ва аз хуне ки бар қурбонгоҳ аст, ва аз рағғани тадҳин гирифта, бар Ҳорун ва либосаш, ва бар писарони ӯ ва либосашон бо ӯ бипош; ва ӯ ва либосаш, ва писарони ӯ ва либосашон бо ӯ тақдис хоҳанд шуд.

²² Ва аз қўҷқор чарбу ва дунбаро, ва чарбуеро, ки амъоро мепӯсонад, ва пардаи чигар, ва ду гурда, ва чарбуеро, ки бар онҳост, ва соқи ростро бигир, зеро ки ин қўҷқори гумоштани мебошад,

²³ Ва низ як гурда нон, ва як курс нони рағғанин, ва як нончаи тунук аз сабади нони фатир, ки ба ҳузури Худованд аст, бигир,

²⁴ Ва ҳамаашро бар дастҳои Ҳорун ва бар дастҳои писарони ӯ бимон, ва инро баланд бардошта, ба ҳузури Худованд чунбонида-чунбонида биёр.

²⁵ Ва инро аз дасти онҳо гирифта, бар қурбонгоҳ бо қурбонии сўхтанӣ бисўзон, то ки атри гуворо ба ҳузури Худованд бошад, чунки ин қурбонии оташин барои Худованд аст.

²⁶ Ва синаи қўҷқори гумоштаниро, ки барои Ҳорун аст, бигир, ва онро баланд бардошта, ба ҳузури Худованд чунбонида-чунбонида биёр; ва ин ҳиссаи ту хоҳад буд.

²⁷ Ва синаи чунбонидашуда ва соқи баланд бардошташударо, ки аз қўҷқори гумоштани Ҳорун ва писаронаш чунбонида ва баланд бардошта шуд, тақдис намо.

²⁸ Ва ин барои Ҳорун ва писаронаш фаризаи абадӣ аз қониби банӣ-Исроил хоҳад буд, зеро ки ин ҳадия аст, ва ҳадия аз қониби банӣ-Исроил аз қурбониҳои саломатии онҳо, яъне ҳадияи онҳо барои Худованд хоҳад буд.

²⁹ Ва либосҳои муқаддаси Ҳорун баъд аз ӯ аз они писаронаш хоҳад буд, то ки дар онҳо тадҳин намуда ва баргумошта шаванд.

³⁰ Ҳафт рӯз он коҳине ки ба ҷои ӯ, аз писаронаш, ба хаймаи ҷомеъ даромада, хизмати қудсро ба ҷо меоварад, бояд онҳоро бипӯшад.

³¹ Ва қўчқори гумоштаниро гирифта, гўшташро дар макони муқаддас бипаз.

³² Ва бигзор Ҳорун ва писаронаш гўшти қўчқорро бо ноне ки дар сабад аст, назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ бихўранд.

³³ Ва онро бояд онҳое бихўранд, ки ба воситаи он кафорат ёфтаанд, то ки баргумошта ва тақдис карда шаванд; вале бегонае набояд бихўрад, зеро ки ин муқаддас аст.

³⁴ Ва агар аз гўшти гумоштанӣ ва аз нон то субҳ боқӣ монад, он бақияро дар оташ бисўзон: онро набояд касе бихўрад, зеро ки муқаддас аст.

³⁵ Ва ба Ҳорун ва писаронаш ончунон амал намо, чунон ки Ман ба ту аз ҳар чиҳат амр фармудаам: ҳафт рӯз онҳоро баргумор.

³⁶ Ва гўсолаи қурбонии гуноҳро ҳар рӯз барои кафорат забҳ намо, ва қурбонгоҳро бо кафорате ки бар он мекуни, аз гуноҳро пок намо, ва онро тадҳин бикун, то ки тақдис ёбад.

³⁷ Ҳафт рӯз бар қурбонгоҳ кафорат бикун, ва онро тақдис намо, ва қурбонгоҳ қудси қудсҳо хоҳад буд; ҳар чизе ки ба қурбонгоҳ бирасад, муқаддас хоҳад гардид.

³⁸ Ва ин аст он чи ту бояд бар қурбонгоҳ тақдим намоӣ: барраҳои яқсола, ду адад дар як рӯз, ба таври доимӣ.

³⁹ Як барраро дар субҳ тақдим намо, ва барраи дигарро дар шомгоҳ тақдим намо.

⁴⁰ Ва даҳъяк † аз орди маҳин, ки бо чорьяк ҳин †† равғани кўфта омехта шуда бошад, ва ҳадияи рехтанӣ ба қадри чорьяк ҳин шароб — барои як барра хоҳад буд.

⁴¹ Ва барраи дигарро дар шомгоҳ тақдим намо; барои он монанди ҳадияи ордии субҳ ва монанди ҳадияи рехтаниӣ он тақдим намо, то ки атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худованд бошад.

⁴² Ин — қурбонии сўхтаниӣ доимӣ дар наслҳои шумо назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ ба ҳузури Худованд хоҳад буд, ки дар он ҷо ба шумо зоҳир хоҳам шуд, то ки дар он ҷо ба ту сухан гўям.

⁴³ Ва дар он ҷо ба банӣ-Исроил зоҳир хоҳам шуд, ва он аз ҷалоли Ман тақдис хоҳад ёфт.

⁴⁴ Ва хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳро тақдис хоҳам намуд; ва Ҳорун ва писаронашро тақдис хоҳам намуд, то ки ба Ман қаҳонат кунанд.

⁴⁵ Ва дар миёни банӣ-Исроил сокин хоҳам шуд, ва барои онҳо Худо хоҳам буд.

⁴⁶ Ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам, ки онҳоро аз замини Миср берун овардам, то ки дар миёни онҳо сокин шавам; Ман Худованд Худои онҳо ҳастам.

БОБИ СИЮМ

Дар бораи қурбонгоҳи тилло ва тақдим кардани қурбониҳо.

30 Ва қурбонгоҳе барои сўзонидани бухур бисоз; онро аз ҷуби ақоқиё бисоз.

² Дарозияш як зироъ ва фароҳияш як зироъ, яъне мураббаъ бошад, ва қадаш ду зироъ; шохҳояш аз худаи бошад.

³ Ва онро бо тиллои холис бипӯшон, — бомаш ва деворҳояшро гирдогирд ва шохҳояшро; ва афсари тилло барояш гирдогирд бисоз.

⁴ Ва ду ҳалқаи тилло барояш аз таги афсараш бисоз, — бар ду паҳлуяш, яъне бар ду тарафаш бисоз; ва онҳо хонаҳои дастакҳо бошад, то ки онро ба воситаи онҳо бардоранд.

⁵ Ва дастакҳоро аз ҷуби ақоқиё бисоз, ва онҳоро бо тилло бипӯшон.

⁶ Ва онро пеши пардае ки назди сандуқи шаҳодат аст, ҷойгир кун, яъне ба рӯи сарпӯше ки бар сандуқи шаҳодат аст, ки Ман дар он ҷо ба ту зоҳир хоҳам шуд.

⁷ Ва Ҳорун бухури муаттар бар он хоҳад сўзонид; ҳар субҳ, вақте ки чароғҳоро ба тартиб меоварад, онро хоҳад сўзонид.

⁸ Ва ҳангоме ки Ҳорун чароғҳоро дар шомгоҳ бармеафрӯзад, онро хоҳад сўзонид; ин бухури доимӣ ба ҳузури Худованд дар наслҳои шумо хоҳад буд.

⁹ Ҳеч бухури дигаре ва қурбонии сўхтанӣ ва ҳадияи ордӣ бар он тақдим накунад; ва ҳадияи рехтанӣ бар он нарезед.

¹⁰ Ва Ҳорун соли як маротиба бар шохҳои он кафорат хоҳад намуд, аз хуни қурбонии гуноҳ, ки барои кафорат бошад, соли як маротиба бар он дар наслҳои шумо кафорат хоҳад намуд; ин қудси қудсхост барои Худованд».

¹¹ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹² «Вақте ки саршумори банӣ-Исроилро бар тибқи онҳое ки дар шумор оварда шудаанд, пайдо мекуни, бигзор ҳар кас фидияи ҷони худро, ҳангоми шумурда шуданашон, ба Худованд бидиҳад, то ки ба онҳо, ҳангоми шумурда шуданашон, вабое рӯй надидад.

¹³ Ҳар касе ки аз саршуморӣ мегузарад, бояд ин фидияро бидиҳад: ним сиқл бо сиқли муқаддас ‡, ки як сиқл аз бист гери иборат аст; ним сиқл ҳадияи Худованд аст.

¹⁴ Ҳар касе ки аз саршуморӣ мегузарад, аз синни бистсола ва болотар, бояд ҳадияи Худовандро бидиҳад.

¹⁵ Сарватдор аз ним сиқл зиёд надидад, ва камбағал аз он кам надидад, вақте ки ҳадияи Худовандро барои кафорати ҷонҳои худ адо мекунад.

† даҳъяк эфа дар назар дошта шудааст, ки ба 4 литр баробар аст. †† Ҳин — андозаи моеот, ки 6,65 литр аст.

‡ Сиқли муқаддас — ба ду сиқли оддӣ, яъне тақрибан ба 33 грамм тилло ё ба 29 грамм нуқра баробар буд.

¹⁶ Ва нуқраи кафоратро аз банӣ-Исроил бигир, ва онро барои хизмати хаймаи чомеъ бидеҳ; ва ин барои банӣ-Исроил ёдгорӣ ба ҳузури Худованд, барои кафорати қонҳои шумо хоҳад буд».

¹⁷ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹⁸ «Ва лагани мисин барои шустушӯ бисоз, ки пояш мисин бошад; ва онро дар миёни хаймаи чомеъ ва қурбонгоҳ бимон, ва об дар он бирез.

¹⁹ Ва бигзор Ҳорун ва писаронаш дастҳо ва пойҳои худро аз он бишӯянд:

²⁰ Вақте ки ба хаймаи чомеъ меоянд, бо об шустушӯ кунанд, то ки намиранд; ё вақте ки барои хизмат кардан ва сӯзонидани қурбонии оташин барои Худованд ба қурбонгоҳ наздик мешаванд,

²¹ Бигзор дастҳо ва пойҳои худро бишӯянд, то ки намиранд. Ва ин барои онҳо, яъне барои ӯ ва зурьёташ дар наслҳои онҳо, фаризаи абадӣ хоҳад буд».

²² Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²³ «Ва ту атриёти беҳтарине бигир: аз мурри чакида панҷсад мисқол, ва аз дорчини хушбӯй ба қадри нисфи он, яъне дусаду панҷоҳ мисқол, ва аз наи атрогин дусаду панҷоҳ мисқол,

²⁴ Ва пӯсти дарахти хушбӯй панҷсад мисқол, ва рағғани зайтун як ҳин.

²⁵ Ва аз инҳо рағғани тадҳини муқаддас бисоз, атре ки бо санъати атрсозӣ сохта шуда бошад; ин рағғани тадҳини муқаддас хоҳад буд.

²⁶ Ва хаймаи чомеъ ва сандуқи шаҳодатро бо он тадҳин намо,

²⁷ Ва мизро бо тамоми колои он, ва чароғдонро бо тамоми колои он, ва қурбонгоҳи бухурро,

²⁸ Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро бо тамоми колои он, ва лаганро бо пояи он.

²⁹ Ва онҳоро тақдис намо, ва онҳо қудси қудсҳо хоҳад буд; ҳар чизе ки ба онҳо бирасад, муқаддас хоҳад гардид.

³⁰ Ва Ҳорун ва писаронашро тадҳин бикун, ва онҳоро тақдис намо, то ки ба Ман қаҳонат кунанд.

³¹ Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: „Ин барои Ман рағғани тадҳини муқаддас дар наслҳои шумо хоҳад буд.

³² Ва он бар бадани ҳар одам набояд рехта шавад, ва мувофиқи таркибаш чизе мисли он насозед; он муқаддас аст, ва барои шумо муқаддас хоҳад буд.

³³ Ҳар кӣ мисли он таркиб диҳад, ва ё аз он бар шахси бегонае бимолад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд».

³⁴ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Барои худ атриёт, чунончи: нотоф, шҳелет ва ҳелбано бигир, ва лебӯнои пок † низ, ки вазнаш баробари ин атриёт бошад.

³⁵ Ва аз онҳо бухур бисоз, атре ки бо санъати атрсозӣ сохта шуда бошад, намакин, пок, муқаддас бошад.

³⁶ Ва аз он як қадар бикӯб, ва онро пеши сандуқи шаҳодат дар хаймаи чомеъ, ки Ман дар он ҷо ба ту зоҳир хоҳам шуд, бимон; ин барои шумо қудси қудсҳо хоҳад буд.

³⁷ Ва ин бухуре ки ту месозӣ, мувофиқи таркиби он барои худ насозед; бигзор он назди ту барои Худованд муқаддас бошад.

³⁸ Ҳар кӣ мисли он барои бӯидан бисозад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд».

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Дастурот ба касоне ки дар сохтани хайма кор кардаанд.

31 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
² «Диққат намо, ки Ман Басалъил ибни Урӣ ибни Ҳурро аз сибти Яҳудо ба ном хондаам.

³ Ва Ман ӯро аз Рӯҳи Худо, аз ҳикмат ва фаҳм ва дониш ва ҳар ҳунар пур кардаам,

⁴ То ки санъатҳоро омӯхта, бо тилло, нуқра ва мис кор кунад,

⁵ Ва санғоро барои мурассаъкорӣ ҳақ намояд, ва чӯбтарош гардида, ҳар корро ба ҷо оварад.

⁶ Ва инак, Ман Оҳолиоб ибни Аҳисомокро аз сибти Дон мададгори ӯ таъин намудаам, ва ба дили ҳар каси донодил ҳикмат бахшидаам, то ҳар он чиро, ки ба ту амр фармудаам, ба амал оваранд:

⁷ Хаймаи чомеъ, ва сандуқи шаҳодат, ва сарпӯше ки бар он аст, ва тамоми колои хайма,

⁸ Ва миз ва қоляш, ва чароғдони тиллои холис ва тамоми қоляш, ва қурбонгоҳи бухур,

⁹ Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ ва тамоми қоляш, ва лаган ва пояш,

¹⁰ Ва либоси хизматӣ, ва либоси муқаддас барои Ҳорунӣ қоҳин, ва либоси писаронаш барои қаҳонат,

¹¹ Ва рағғани тадҳин, ва бухури муаттар барои қудс, — ҳамаашро ончунон, ки ба ту амр фармудаам, онҳо ба амал хоҳанд овард».

Шанбе ҳамчун аломат дар миёни Худованд ва Исроил.

¹² Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹³ «Ва ту ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: „Аммо шанбеҳои Маро риоя намоед, зеро ки ин дар миёни Ман ва шумо дар наслҳои шумо аломате хоҳад буд, то бидонанд, ки Ман Худованд ҳастам, ки шуморо тақдис мекунам.

¹⁴ Ва шанберо риоя намоед, зеро ки он барои шумо муқаддас аст; палидкунандагони он бигзор кушта шаванд, зеро ҳар кӣ дар он кор кунад, ҷони вай аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.

¹⁵ Шаш рӯз бигзор кор карда шавад, ва дар рӯзи ҳафтум шанбеи оромии комил аст, ки муқаддас барои Худованд аст; ҳар кӣ дар рӯзи шанбе кор кунад, бигзор кушта шавад.

† нотоф, шҳелет ва ҳелбано бигир, ва лебӯнои — набототи атрогин, ки шираи (чакидаи) онҳо ба кор бурда мешуд.

¹⁶ Ва бигзор банӣ-Исроил шанберо риоя намоянд: шанберо дар наслҳои худ ҳамчун аҳди абадӣ ба ҷо оваранд.

¹⁷ Он дар миёни Ман ва банӣ-Исроил аломати абадист, зеро ки Худованд дар шаш рӯз осмон ва заминро офарид, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифта, фароғат намуд».

¹⁸ Ва ба Мусо, вақте ки суҳанро бо вай дар кӯҳи Сино ба итмом расонид, ду лавҳи шаҳодат, алвоҳи сангин дод, ки бо ангушти Худо бар онҳо навишта шуда буд.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Қавм майл ба бутпарастӣ мекунад.

32 Ва қавм чун диданд, ки Мусо дар фуromaдан аз кӯҳ даранг мекунад, қавм назди Ҳорун чамъ шуда, ба ӯ гуфтанд: «Бархоста, барои мо худоёне бисоз, ки пешопеши мо равона бошанд, зеро ин шахс, яъне Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй додааст».

² Ва Ҳорун ба онҳо гуфт: «Ҳалқаҳои тиллоеро, ки дар гӯшҳои занон, писарон ва духтарони шумост, кашида, назди ман биёред».

³ Ва тамоми қавм ҳалқаҳои тиллоеро, ки дар гӯшҳои онҳо буд, кашида, назди Ҳорун оварданд.

⁴ Ва онҳоро аз дасташон гирифта, бо қалами ҳаққоқ ба шакле даровард, ва гӯсолаи рехтае аз он сохт; ва гуфтанд: «Ин аст худои ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун овард!»

⁵ Ва Ҳорун инро дида, қурбонгоҳе пеши он бино кард, ва Ҳорун эълон намуда, гуфт: «Фардо ид аст барои Худованд!»

⁶ Ва фардои он бармаҳал бархоста, қурбонҳои сӯхтани тақдим намуданд, ва қурбонҳои саломатӣ забҳ карданд; ва қавм барои хӯрдан ва нӯшидан нишастанд, ва барои рақсу бозӣ бархостанд.

⁷ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Шитоб намуда фурӯд ой, зеро қавми ту, ки аз замини Миср берун овардай, фосид шудаанд;

⁸ Аз роҳе ки ба онҳо амр фармудаам, зуд дур шудаанд, гӯсолаи рехтае барои худ сохта, пеши он сачда бурдаанд ва барои он забҳ карда, гуфтаанд: „Ин аст худои ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун овард!“»

⁹ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ин қавмро дидаам, ва инак, қавми гарданкаш мебошанд;

¹⁰ Ва алҳол Маро бигзор, то ки ғазабам бар онҳо аланга зада, онҳоро маҳв намоям, ва туро қавми бузурге гардонам».

Мусо шафоат менамояд.

¹¹ Вале Мусо ба ҳузури Худованд Худои худ тазарруъ намуда, гуфт: «Чаро, эй Худованд, ғазабӣ Ту бар қавмат, ки бо қуввати азим ва дасти зӯрвар онҳоро аз замини Миср берун овардай, аланга зананд?

¹² Чаро мисриён суҳан ронда, гӯянд: „Онҳоро бо қасди бад берун овард, то ки онҳоро дар кӯҳҳо бидушад ва аз рӯи замин маҳв намояд“? Аз шиддати ғазабӣ худ баргард, ва қасди бади талаф кардани қавми Худо ботил нам;

¹³ Бандагони Худо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқубро ба ёд овар, ки барои онҳо ба Зоти Худо қасам ёд карда, ба онҳо гуфтанд: „Насли шуморо мисли ситорагони осмон афзун хоҳам кард; ва тамоми ин заминро, ки дар бораи он суҳан рондаам, ба насли шумо хоҳам дод, ва онро ба сурати абадӣ тасарруф хоҳанд намуд“».

¹⁴ Ва Худованд он бадиро, ки гуфта буд, ки ба сари қавми Худо хоҳад овард, ботил намуд.

Доварии Худо.

¹⁵ Ва Мусо тоб хӯрда, аз кӯҳ фурӯд омад, ва ду лавҳи шаҳодат дар дасташ буд, алвоҳе ки аз ду тарафаш навишта шуда буд: онҳо аз ин тараф ва аз он тараф навишта шуда буд.

¹⁶ Ва ин алвоҳ санъати Худо буд, ва навишта навиштаи Худо буд, ки бар алвоҳ ҳақ карда шуда буд.

¹⁷ Ва Ҳушаъ садои қавмро, ки ғавғо мекарданд, шунида, ба Мусо гуфт: «Дар ўрдугоҳ садои ҷанг аст».

¹⁸ Вале ӯ гуфт: «Ин садои ғулғуладори ғалаба нест, ва садои дилхароши мағлубият нест, балки садои ваҷдро ман мешунавам».

¹⁹ Ва ҳангоме ки ба ўрдугоҳ наздик омада, гӯсола ва рақсҳоро дид, хашми Мусо аланга зад, ва ӯ алвоҳро аз дастҳояш партофт, ва онҳоро зерӣ кӯҳ шикаст.

²⁰ Ва гӯсоларо, ки сохта буданд, гирифта, дар оташ сӯзонид, ва кӯфта, хока гардонид, ва бар рӯи об пошида, банӣ-Исроилро нӯшонид.

²¹ Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ин қавм ба ту чӣ карда буданд, ки бар онҳо гуноҳи азиме овардӣ?»

²² Ва Ҳорун гуфт: «Бигзор хашми оғоям аланга назанад; ту ин қавмро мешиноӣ, ки ба бадкорӣ омӯхта шудаанд.

²³ Ва онҳо ба ман гуфтанд: „Барои мо худое бисоз, то ки пешопеши мо равона шавад, зеро ки ин шахс, яъне Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй додааст“.

²⁴ Ва ман ба онҳо гуфтам: „Ҳар кӣ тилло дорад, бикашад“. Ва ба ман доданд, ва онро дар оташ андохтам, ва ин гӯсола баромад».

²⁵ Ва Мусо ин қавмро дид, ки лаҷомгусехта шудаанд, зеро ки Ҳорун онҳоро ба дараҷаи лаҷомгусехтагӣ расонида буд, ба дараҷае ки пеши бадҳоношон расво хоҳанд шуд.

²⁶ Ва Мусо назди дарвозаи ўрдугоҳ истода, гуфт: «Ҳар кӣ ба тарафи Худованд бошад, назди ман ояд!» Ва ҳамаи писарони Левӣ назди ӯ чамъ шуданд.

²⁷ Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: „Ҳар яке шамшери худро бар рони худ бимонед, дар ӯрдугоҳ аз ин дарвоза то он дарвоза гузар кунед ва баргардед, ва ҳар яке бародари худро, ва ҳар яке ёри худро, ва ҳар яке шеши худро бикишед“».

²⁸ Ва писарони Левӣ мувофиқи амри Мусо амал карданд; ва аз қавм тақрибан се ҳазор нафар фуруғалтиданд.

²⁹ Ва Мусо гуфт: «Имрӯз шумо дастҳои худро барои Худованд тақдис намудед, зеро ки ҳар яке ба писари худ ва ба бародари худ тааддӣ кардед, то ки имрӯз сазовори баракати Ӯ гардед».

Мусо қавмро аз гуноҳашон тавба дода, барои онҳо шафоат менамояд.

³⁰ Ва фардои он Мусо ба қавм гуфт: «Шумо гуноҳи азиме кардаед; ва алҳол ман назди Худованд боло мебароям, шояд гуноҳи шуморо кафорат кунонам».

³¹ Ва Мусо назди Худованд баргашта, гуфт: «Оҳ, ин қавм гуноҳи азиме карда, худои тиллое барои худ сохтаанд.

³² Ва алҳол хуб мешавад, ки Ту гуноҳи онҳоро биомурзӣ, вагар на, маро аз китоби Худ, ки навиштаӣ, маҳв намо».

³³ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳар кӣ пеши Ман гуноҳ кардааст, варо аз китоби Худ маҳв хоҳам намуд.

³⁴ Ва алҳол рафта, ин қавмро ба он ҷое ки ба ту гуфтаам, бибар; инак, фариштаи Ман пешопеши ту хоҳад рафт; вале дар рӯзи ҷазо доданам онҳоро барои ин гуноҳашон ба ҷазо мустаҳиқ хоҳам кард».

³⁵ Ва Худованд қавмро барои кирдорашон бо ғӯсолае ки Ҳорун сохта буд, бо вабое зарба зад.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Давоми сафар.

33 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Роҳсипор шуда, аз ин ҷо баро, — ту ва ин қавме ки аз замини Миср баровардаӣ, сӯи заминне ки Ман дар бораи он ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрда, гуфтаам: „Онро ба насли ту хоҳам дод“, —

² Ва фариштае пешопеши ту хоҳам фиристод, ва канъониён, амӯриён, ҳиттиён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиёнро бадар хоҳам ронд, —

³ Сӯи заминне ки шир ва асал дар он ҷорист; зеро ки Ман дар миёни шумо нахоҳам рафт, чунки шумо қавми гарданкаш ҳастед, мабодо шуморо дар аснои роҳ маҳв кунам».

⁴ Ва ҳамин ки қавм ин сухани бадро шуниданд, мотам гирифта, ҳеч яке зебу зинати худро бар худ нагузошанд.

⁵ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба банӣ-Исроил бигӯ: „Шумо қавми гарданкаш ҳастед; агар Ман лаҳзае дар миёни шумо биравам, шуморо маҳв менамоям. Ва алҳол зебу зинати худро аз худ дур созед, ва Ман мебинам, ки бо шумо чӣ кунам“».

⁶ Ва банӣ-Исроил зебу зинати худро аз кӯҳи Ҳуриб аз худ дур карданд.

Хаймаи ҷомеъ берун аз ӯрдугоҳ.

⁷ Ва Мусо хаймаи худро гирифта, берун аз ӯрдугоҳ, дур аз ӯрдугоҳ барафрошт, ва онро хаймаи ҷомеъ номид; ва ҳар касе ки толиби Худованд буд, сӯи хаймаи ҷомеъ, ки берун аз ӯрдугоҳ буд, мебаромад.

⁸ Ва ҳангоме ки Мусо сӯи хайма мебаромад, тамоми қавм бархоста, ҳар яке ба дари хаймаи худ меистоданд, ва аз ақиби Мусо то даме ки ӯ ба хайма мебаромад, нигоҳ мекарданд.

⁹ Ва ҳангоме ки Мусо ба хайма мебаромад, сутуни абр фуруғ омада, ба дари хайма меистод, ва Ӯ бо Мусо сухан меронд.

¹⁰ Ва ҳангоме ки тамоми қавм сутуни абри ба дари хайма истодаро медиданд, тамоми қавм бархоста, ҳар яке ба дари хаймаи худ сачда мебуданд.

¹¹ Ва Худованд ба Мусо рӯ ба рӯ сухан меронд, чунон ки касе бо ёри худ сухан меронад; ва ӯ ба ӯрдугоҳ бармегашт, ва хизматгузори ӯ, Еҳушаъ ибни Нуни ҷавон, аз хайма дур намешуд.

Дуои Мусо.

¹² Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Инак, Ту ба ман мегӯӣ: „Ин қавмро бибар“, вале Ту маро огоҳ накардаӣ, ки ҳамроҳи ман киро мефиристӣ, агарчи гуфтаӣ: „Ман туро ба номат шинохтаам, ва ту манзури назари Ман шудай“.

¹³ Ва алҳол, агар ман манзури назари Ту шуда бошам, лутфан, роҳҳои Худро ба ман маълум намо, то ки Туро бишносам ва манзури назари Ту гардам; ва Ту ба эътибор гир, ки ин мардум қавми Ту ҳастанд».

¹⁴ Ва Ӯ гуфт: «Худам хоҳам омад, то ки ба ту оромӣ бахшам».

¹⁵ Ва ба Ӯ гуфт: «Агар Худат наоӣ, моро аз ин ҷо набар.

¹⁶ Зеро, аз чӣ маълум шавад, ки ман ва қавми Ту манзури назари Ту шудаем? Оё на аз он ки Ту бо мо биёӣ? Ва дар он сурат ман ва қавми Ту аз ҳамаи қавмҳои ки дар рӯи замин ҳастанд, мумтоз хоҳем шуд».

¹⁷ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ин корро низ, ки гуфтаӣ, Ман хоҳам кард, зеро ки ту манзури назари Ман шудай, ва Ман туро бо номат шинохтаам».

¹⁸ Ва ӯ гуфт: «Лутфан, ҷалоли Худро ба ман бинамой».

¹⁹ Ва Ӯ гуфт: «Ман тамоми ҷалолати Худро аз пеши ту мегузаронам, ва исми Худовандро пеши ту мехонам; ва карим мешавам ба ҳар кӣ сазовори карам аст, ва раҳим мешавам ба ҳар кӣ сазовори раҳм аст».

²⁰ Ва Ӯ гуфт: «Ту рӯи Маро наметавонӣ бубинӣ, зеро ки одамизод наметавонад Маро бубинад ва зинда монад».

²¹ Ва Худованд гуфт: «Инак ҷое назди Ман аст: бар ин сахра биист.

²² Ва ҳангоме ки ҷалоли Ман гузар кунад, Ман туро дар шикофи сахра гузошта, бо кафи дасти Худ туро хоҳам пӯшонид, то даме ки бигзарам.

²³ Ва ҳамин ки кафи дастамро дур кунам, ту қафои Маро хоҳӣ дид; вале рӯи Ман намудор нахоҳад шуд».

БОБИ СИӮ ЧОРУМ

Алвоҳи дюум.

34 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Барои худ ду лавҳи сангин мисли аввала битарош, ва Ман суханонеро, ки бар алвоҳи аввалин буд, ва ту онҳоро шикастӣ, бар ин алвоҳ хоҳам навишт.

² Ва барои субҳ тайёр бош, ва субҳгоҳ ба кӯҳи Сино баро, ва дар он ҷо бар қуллаи кӯҳ ба Ман мунтазир биист.

³ Ва касе набояд бо ту барояд, ва низ касе набояд дар тамоми кӯҳ дида шавад; гӯсфандон ва говон низ набояд дар рӯ ба рӯи ин кӯҳ чаро кунанд».

⁴ Ва Мусо ду лавҳи сангин мисли аввала тарошид, ва бомдодон бархоста, ба кӯҳи Сино баромад, чунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд; ва ду лавҳи сангинро ба дасти худ гирифт.

Дуюмбора зоҳир шудани Худо.

⁵ Ва Худованд дар абр фурӯд омада, дар он ҷо бо ӯ биистод, ва исми Худовандро хонд.

⁶ Ва Худованд аз пеши ӯ гузашта, нидо кард: «Худованд, Худованд, Худои раҳим ва карим, собир ва пур аз эҳсону вафо,

⁷ Ки марҳаматро барои ҳазорон насл нигоҳ медорад, гуноҳ ва маъсият ва хаторо меомурзад, вале осиевро бечазо намегузорад; барои гуноҳи падарон писарон ва писарони писаронро то насли сеюм ва чорум ҷазо медиҳад».

⁸ Ва Мусо шитобон то ба замин хам шуда, сачда бурд,

⁹ Ва гуфт: «Агар ман манзури назари Ту, эй Худованд, шуда бошам, бигзор Худованд дар миёни мо равона шавад, зеро ки онҳо қавми гарданкаш ҳастанд, — ва Ту гуноҳро ва хатоҳои моро биомурз, ва моро мероси Худ гардон».

¹⁰ Ва Ӯ гуфт: «Инак, Ман аҳд мебандам: пеши назари тамоми қавми ту муъҷизоте ба амал меоварам, ки дар тамоми дунё ва дар ҳамаи халқро ба амал наомадааст; ва тамоми қавме ки ту дар миёнашон мебошӣ, амали Худовандро хоҳанд дид, зеро он чи Ман барои ту мекунам, саҳмгин аст.

¹¹ Он чиро, ки Ман ба ту имрӯз амр мефармоям, риоят нам; инак, Ман амӯриён, канъониён, ҳиттиён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиёнро аз пеши ту бадар хоҳам ронд.

¹² Эҳтиёт нам, ки бо сокинони заmine ки ба он ҷо меравӣ, аҳд набандӣ, мабодо дар миёни шумо доме гардад,

¹³ Балки қурбонгоҳҳои онҳоро хароб кунед, ва сутунҳои онҳоро бишканед, ва Ашераҳои онҳоро маҳв намоед,

¹⁴ Чунки ту набояд ба худои дигаре сачда барӣ, зеро Худованд, ки исмаш ғаюр аст, Худои ғаюр мебошад.

¹⁵ Мабодо бо сокинони он замин аҳд бандӣ, ки онҳо худоёни худро фосидона пайравӣ намуда, барои худоёни худ қурбонӣ мекунанд, ва туро таклиф менамоёнд, ва ту аз қурбонии онҳо мехӯрӣ,

¹⁶ Ва аз духтарони онҳо барои писарони худ мегириӣ, ва духтарони онҳо худоёни худро фосидона пайравӣ намуда, писарони туро фосид мегардонанд, то ки худоёни онҳоро пайравӣ кунанд.

¹⁷ Худоёни рехта барои худ насоз.

Аҳком дар бораи идҳо ва шанбе.

¹⁸ Иди фатирро риоят нам: ҳафт рӯз, чунон ки ба ту амр фармудаам, дар муҳлати муайяни моҳи абиб фатир биҳӯр, зеро ки дар моҳи абиб аз Миср берун омадаӣ.

¹⁹ Ҳар раҳимкушо аз они Ман аст, ва ҳар раҳимкушои наринаи чорпои ту, хоҳ аз гов бошад хоҳ аз гӯсфанд.

²⁰ Ва барои раҳимкушои ҳар баррае фидия бидеҳ, ва агар фидия надихӣ, гарданаширо бишкан; барои ҳар нахустзодаи писаронат фидия бидеҳ. Ва ба ҳузури Ман тиҳидаст наоянд.

²¹ Шаш рӯз кор кун, ва дар рӯзи ҳафтум истироҳат нам; дар мавсими шудгор ва дарав низ истироҳати шанберо риоят нам.

²² Ва иди ҳафтаҳоро дар мавсими дарави навбари гандум ба ҷо овар; ва иди ҷамъоварию дар гардиши сол.

²³ Соле се маротиба тамоми наринаи ту бояд ба ҳузури Худованди Парвардигор, Худои Исроил ҳозир шаванд.

²⁴ Зеро ки Ман халқҳоро аз пеши ту бадар хоҳам ронд, ва худуди туро васеъ хоҳам кард; ва ҳангоме ки ту соле се маротиба омада, ба ҳузури Худованд Худои худ ҳозир мешавӣ, ҳеҷ кас замини туро тамаъ нахоҳад кард.

²⁵ Ҳуни қурбонии Маро бар хамиртуруш нарез, ва қурбонии иди фисҳ то субҳ боқӣ намонад.

²⁶ Навбари аввалини заминатро ба хонаи Худованд Худои худ биёр, бузғоларо дар шири модари он напаз».

²⁷ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ту ин суханонро бинавис, зеро ки мувофиқи ин суханон бо ту ва бо Исроил аҳд бастаам».

²⁸ Ва ӯ дар он ҷо чил рӯз ва чил шаб назди Худованд буд, нон нахӯрд ва об нанӯшид; ва суханони аҳд, яъне даҳ аҳкомро бар алвоҳ навишт.

²⁹ Ва ҳангоме ки Мусо аз кӯҳи Сино фурӯд меомад, — ва ду лавҳи шаҳодат дар дасти Мусо буд, вақте ки ӯ аз кӯҳи фурӯд меомад, — Мусо надонист, ки пӯсти чеҳрааш, ба сабаби гуфтугӯи Худо бо ӯ, медурахшид.

³⁰ Ва Ҳорун ва тамоми банӣ-Исроил Мусоро диданд, ва инак, пӯсти чеҳрааш медурахшид, ва аз наздик шудан ба ӯ тарсиданд.

³¹ Вале Мусо онҳоро хонд, ва Ҳорун ва ҳамаи раисони ҷамоат назди ӯ баргаштанд; ва Мусо ба онҳо сухан ронд.

³² Ва баъд аз он тамоми банӣ-Исроил наздик омаданд, ва ҳар он чиро, ки Худованд ба ӯ дар кӯҳи Сино гуфта буд, ба онҳо амр фармуд.

³³ Ва ҳамин ки Мусо ба онҳо сухан ронданд ба анҷом расонид, бар рӯи худ парда пӯшонид.

³⁴ Ва ҳангоме ки Мусо ба ҳузури Худованд медаромад, то ки бо ӯ гуфтугӯ кунад, пардаро то вақти баромаданаш мекашид; ва баромада, он чиро, ки амр карда шуда буд, ба банӣ-Исроил мегуфт.

³⁵ Ва банӣ-Исроил чеҳраи Мусоро мидиданд, ки пӯсти чеҳраи Мусо медурахшад; ва Мусо боз пардаро бар рӯи худ мепӯшонид, то вақте ки барои сухан рондан бо Худо дохил шавад.

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Дар бораи шанбе.

35 Ва Мусо тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро ҷамъ карда, ба онҳо гуфт: «Ин аст суханоне ки Худованд амр фармудааст, ки онҳоро ба амал оваред:

² Шаш рӯз кор кунед, ва рӯзи ҳафтум, ки шанбеи оромии комили Худованд аст, барои шумо муқаддас хоҳад буд; ҳар кӣ дар он кор кунад, кушта хоҳад шуд.

³ Дар ҳамаи масканҳои худ дар рӯзи шанбе оташ барнаафрӯзед».

⁴ Ва Мусо ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил сухан ронда, гуфт: «Ин аст сухане ки Худованд амр фармуда, гуфтааст:

Ҳадияҳои қавм.

⁵ Аз ҷониби худ ҳадияе барои Худованд бигиред; ҳар касе ки дилаш моил аст, бигзор ҳадияи Худовандро биёрад: тилло, ва нуқра, ва мис,

⁶ Ва лочвард, ва арғувон, ва қирмиз, ва катони нозук, ва пашми буз,

⁷ Ва пӯсти кӯчқор, ки сурх бошад, ва пӯсти тӯхс, ва чӯби ақоқиё,

⁸ Ва равған барои чароғҳо, ва атриёт барои равғани тадҳин ва барои бухури муаттар,

⁹ Ва сангҳои ҷазъ ва сангҳои тарсеъ барои эфӯд ва барои синабанд.

¹⁰ Ва ҳамаи донодилоне ки дар миёни шумо ҳастанд, бигзор омада, он чиро, ки Худованд амр фармудааст, ба амал оваранд:

¹¹ Маскан, хаймааш ва болопӯшаш, чангақояш ва тахтақояш, ғалақақояш, сутунқояш ва пояқояш,

¹² Сандуқ ва дастакқояш, сарпӯш ва пардаи ҷудокунанда †,

¹³ Миз ва дастакқояш ва тамоми қоляш, ва нони тақдим,

¹⁴ Ва чароғдон барои рӯшноӣ, ва қоляш, ва чароғқояш, ва равған барои рӯшноӣ,

¹⁵ Ва қурбонгоҳи бухур ва дастакқояш, ва равғани тадҳин, ва бухури муаттар, ва пардаи дар барои даромадгоҳи маскан,

¹⁶ Қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ ва панҷараи мисинаш, дастакқояш ва тамоми асбобаш, ва лаган ва пояш,

¹⁷ Пардаҳои саҳн, сутунқояш ва пояҳои онҳо, ва пардаи дарвозаи саҳн,

¹⁸ Мехҳои маскан, ва мехҳои саҳн, ва танобҳои онҳо,

¹⁹ Либоси хизматӣ барои хизмат кардан дар қудс, либоси муқаддас барои Ҳоруни қоҳин ва либоси писаронаш барои қаҳонат».

²⁰ Ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил аз пеши Мусо баромаданд.

²¹ Ва ҳар касе ки дилаш моил буд, ва ҳар касе ки рӯҳаш ўро далолат менамуд, омада, ҳадияи Худовандро барои кори хаймаи ҷомеъ, ва барои тамоми хизмати он, ва барои либосҳои муқаддас меоварданд.

²² Ва мардон бо ҳамроҳии занон, ҳар касе ки дилаш моил буд, ҳалқаҳои бинӣ ва гӯш, ва ангуштарин ва гарданбанд, ҳар навъ қолюи тилло меоварданд, ҳар касе ки мехост пешкаши тилло барои Худованд биёрад.

²³ Ва ҳар касе ки лочвард, ва арғувон, ва қирмиз, ва катони нозук, ва пашми буз, ва пӯсти кӯчқор, ки сурх бошад, ва пӯсти тӯхс дошт, онро меовард.

²⁴ Ҳар касе ки мехост нуқра ва мис ҳадия кунад, онро ҳамчун ҳадияи Худованд меовард; ва ҳар касе ки чӯби ақоқиё барои ҳар эҳтиёҷоти хизмат дошт, онро меовард.

²⁵ Ва ҳар зани донодиге ки бо дастҳои худ мересид, ресмони лочвард, ва арғувон, ва қирмиз ва катони нозуқро меовард.

²⁶ Ва ҳамаи заноне ки дилашон ба ҳикмат моил буд, пашми бузро мересиданд.

²⁷ Ва раисон сангҳои ҷазъ ва сангҳои тарсеъ барои эфӯд ва синабанд меоварданд,

²⁸ Ва атриёт ва равған барои рӯшноӣ ва барои равғани тадҳин ва барои бухури муаттар.

²⁹ Ҳамаи мардон ва занони банӣ-Исроил, ки дилашон моил буд барои ҳар коре биёранд, ки ба ҷо овардани онро Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд, ҳадияи ихтиёрӣ барои Худованд меоварданд.

† Пардае ки қудси қудсҳоро аз қудс ҷудо мекард.

Амр дар бораи Басалъил ва Оҳолиоб.

³⁰ Ва Мусо ба банӣ-Исроил гуфт: «Диққат намоед, ки Худованд Басалъил ибни Урӣ ибни Хурро аз сибти Яҳудо бо ном хондааст,

³¹ Ва ўро аз Рӯҳи Худо, аз ҳикмат ва фаҳм ва дониш ва ҳар ҳунар пур кардааст,

³² То ки санъатҳоро омӯхта, бо тилло, нуқра ва мис кор кунад,

³³ Ва санғоро барои мурассаъкорӣ ҳақ намояд, ва чўбтарош гардида, ҳар кори нафисро ба ҷо оварад;

³⁴ Ва қобилияти таълимдиҳиро ба дили ӯ бахшидааст, — ба дили ӯ ва Оҳолиоб ибни Аҳисомок аз сибти Дон;

³⁵ Ва Ӯ онҳоро аз ҳикмати дил пур кардааст, то ки амали ҳар ҳақкок, ва зарбоф, ва гулдӯзи матои лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозук, ва насочро ба ҷо оваранд, яъне иҷрокунандагони ҳар амал ва санъаткорони бомаҳорат бошанд.

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Ҳадияҳои фаровон; ибтидои сохтмон.

36 Ва Басалъил ва Оҳолиоб ва ҳамаи мардони донодил, ки Худованд ба онҳо ҳикмат ва фаҳм бахшидааст, то ки барои иҷрои ҳар амали хизмати қудс моҳир бошанд, мувофиқи ҳар он чи Худованд амр фармудааст, кор хоҳанд кард».

² Ва Мусо Басалъил ва Оҳолиоб ва ҳар каси донодилро, ки Худованд ба дили вай ҳикмат бахшида буд, ҳар касеро, ки дилаш моил буд ба кор шурӯъ намояд, ба иҷро кардани он даъват намуд.

³ Ва тамоми ҳадияеро, ки банӣ-Исроил барои эҳтиёҷоти хизмати қудс оварда буданд, аз пеши Мусо гирифтанд, то ки кор кунанд, ва ҳар субҳ боз назди ӯ ба таври ихтиёрӣ ҳадияҳо меоварданд.

⁴ Ва ҳамаи доноёне ки ҳар навъ кори қудсро ба ҷо меоварданд, ҳар яке аз ҷои хизмати худ, ки бо он машғул буд, омаданд,

⁵ Ва ба Мусо сухан ронда, гуфтанд: «Қавм бештар аз он чи барои иҷрои коре лозим аст, ки Худованд ба ҷо овардани онро амр фармудааст, меоваранд».

⁶ Ва Мусо амр фармуд, ва дар ўрдугоҳ ҷор зада, гуфтанд: «Мардон ва занон дигар барои ҳадияи қудс кор накунанд». Ва қавм аз овардан даст кашиданд.

⁷ Ва масолеҳ барои иҷрои тамоми кор кифоят мекард, ва ҳатто зиёдатӣ буд.

⁸ Ва ҳамаи донодилон, ки бо кор машғул буданд, даҳ чодирӣ масканро аз катони нозуки дутоба ва лочвард ва арғувон ва қирмиз сохтанд, ва каррубиёнро бар онҳо бо бофти санъаткорона нақш карданд.

⁹ Дарозии ҳар як чодир бисту ҳашт зироъ, ва фароҳии ҳар як чодир чор зироъ буд; ҳамаи чодирҳо ба як андоза буд.

¹⁰ Ва панҷ чодирро ба якдигар пайванд кард, ва панҷ чодирӣ дигарро ба якдигар пайванд кард.

¹¹ Ва тугмаҳонаҳо аз лочвард бар лаби як чодире ки дар канори пайвандкунӣ буд, сохт; ва бар лаби чодирӣ канорӣ пайвандкунии дуҷум низ чунин сохт.

¹² Панҷоҳ тугмаҳона дар як чодир сохт, ва панҷоҳ тугмаҳона дар канори чодире ки дар пайвандкунии дуҷум буд, сохт; тугмаҳонаҳо дар рӯ ба рӯи ҳамдигар буд.

¹³ Ва панҷоҳ чангаки тилло сохт, ва чодирҳоро бо чангақҳо ба якдигар пайванд намуд, — ва маскан яклухт шуд.

¹⁴ Ва чодирҳо аз пашми буз сохт, то ки хаймае бар маскан бошад; ёздаҳ адад чунин чодирҳо сохт.

¹⁵ Дарозии ҳар як чодир сӣ зироъ, ва фароҳии ҳар як чодир чор зироъ буд; ёздаҳ чодир ба як андоза буд.

¹⁶ Ва панҷ чодирро алоҳида, ва шаш чодирро алоҳида пайванд намуд.

¹⁷ Ва панҷоҳ тугмаҳона ба лаби чодире ки дар канори пайвандкунӣ буд, сохт, ва панҷоҳ тугмаҳона бар лаби чодирӣ пайвандкунии дуҷум сохт.

¹⁸ Ва панҷоҳ чангаки мисин сохт, то ки хаймаро пайванд намояд, ва он яклухт шавад.

¹⁹ Ва болопӯше барои хайма аз пӯстҳои кўчқор, ки сурх буд, сохт, ва болопӯше аз пӯстҳои тўҳс аз болои он.

²⁰ Ва тахтаҳо, ки меистод, барои маскан аз чўби ақоқиё сохт.

²¹ Дарозии ҳар як тахта даҳ зироъ буд, ва фароҳии ҳар як тахта — якуним зироъ.

²² Ва дар ҳар тахта ду дандонаи мутавозии якдигар буд; дар ҳамаи тахтаҳои маскан чунин сохт.

²³ Ва тахтаҳоро барои маскан сохт: бист тахта барои тарафи ҷанубӣ.

²⁴ Ва чил пояи нуқра зери бист тахта сохт: ду поя зери як тахта барои ду дандонаи он, ва ду поя зери тахтаи дигар барои ду дандонаи он.

²⁵ Ва барои тарафи дигари маскан, барои тарафи шимолии он бист тахта сохт.

²⁶ Ва чил пояи нуқра барои онҳо: ду поя зери як тахта, ва ду поя зери тахтаи дигар.

²⁷ Ва барои қафои маскан, ки тарафи ғарбист, шаш тахта сохт.

²⁸ Ва барои гўшаҳои маскан, дар қафо, ду тахта сохт.

²⁹ Ва онҳо аз поён пайваст карда шуд, ва аз боло низ якҷоя дар як ҳалқа пайваст гардид; бар ҳар ду, яъне барои ҳар ду гўша чунин сохт.

³⁰ Ва ба ҳамин тариқ ҳашт тахта шуд, ва пояҳои нуқра барои онҳо, ҷамъ шонздаҳ поя: ду поя, ду поя зери ҳар як тахта.

³¹ Ва ғалақаҳо аз чўби ақоқиё сохт: панҷ адад барои тахтаҳои як тарафи маскан,

³² Ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи дигари маскан, ва панҷ ғалақа барои тахтаҳои тарафи қафои маскан, ба самти ғарб.

³³ Ва ғалақаи миёнаро сохт, то ки аз даруни тахтаҳо аз ин сар то он сар бигзарад.

³⁴ Ва тахтаҳоро бо тилло пӯшонид, ва ҳалқаҳои онҳоро, ки хонаҳои ғалақаҳо буд, аз тилло сохт; ва ғалақаҳоро бо тилло пӯшонид.

³⁵ Ва пардае аз лоҷвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохт; бо бофти санъаткорона онро бо каррубиён сохт.

³⁶ Ва барои он чор сутун аз ақоқиё сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид, ва илмақшошон аз тилло буд; ва барои онҳо чор пояи нуқра рехт.

³⁷ Ва пардае барои даромадгоҳи хайма аз лоҷвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба бо санъати гулдӯзи сохт.

³⁸ Ва панҷ сутуни онро бо илмақшошон сохта, сарҳо ва чамбаракҳои онҳоро бо тилло пӯшонид; ва панҷ пояи онҳо аз мис буд.

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Сандуқ.

37 Ва Басалъил сандуқе аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш дую ним зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ, ва қадаш якуним зироъ буд.

² Ва онро аз дарун ва аз берун бо тиллои холис пӯшонид, ва барои он гирдогирд афсари тилло сохт.

³ Ва барои он, бар чор гӯшаи он чор ҳалқаи тилло рехт: ду ҳалқа бар як паҳлуяш, ва ду ҳалқа бар паҳлуи дигараш.

⁴ Ва дастакҳо аз чӯби ақоқиё сохта, онҳоро бо тилло пӯшонид.

⁵ Ва он дастакҳоро ба ҳалқаҳое ки бар паҳлуҳои сандуқ ҳаст, дохил намуд, то ки сандуқ ба воситаи онҳо бардошта шавад.

Сарпӯш.

⁶ Ва сарпӯше аз тиллои холис сохт, ки дарозияш дую ним зироъ, ва фароҳияш якуним зироъ буд.

⁷ Ва ду карруби аз тилло сохт; онҳоро яклухт, аз ду канори сарпӯш сохт.

⁸ Як карруби аз ин канор, ва каррубии дигарро аз он канор сохт; каррубиёро аз ҳуди сарпӯш бар ду канори он сохт.

⁹ Ва каррубиён болҳоро дар боло паҳн карда, сарпӯшро бо болҳои худ мепӯшониданд, ва рӯйхошон сӯи яқдигар буд; рӯйҳои каррубиён сӯи сарпӯш буд.

Миз барои нони тақдим.

¹⁰ Ва мизе аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш ду зироъ, ва фароҳияш як зироъ, ва қадаш якуним зироъ буд.

¹¹ Ва онро бо тиллои холис пӯшонид, ва гирдогирдаш афсари тилло сохт.

¹² Ва ҳошияе гирдогирди он ба андозаи як қабза сохт, ва афсари тилло гирдогирди ҳошияи он сохт.

¹³ Ва чор ҳалқаи тилло барои он сохт; ва ҳалқаҳоро бар чор гӯшаи чор почайи он барқарор намуд.

¹⁴ Ҳалқаҳо ба баландии ҳошия мувофиқ буда, ҳамчун хонаҳои дастакҳо барои бардоштани миз хизмат мекард.

¹⁵ Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқиё сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид, то ки барои бардоштани миз хизмат кунад.

¹⁶ Ва колоеро, ки бар миз бояд бошад, яъне табақҳои он, ва қошукҳои он, ва тосҳои он, ва пиёлаҳои онро, ки ҳадияи рехтаниро ба воситаи онҳо мерезанд, аз тиллои холис сохт.

Чароғдони тилло.

¹⁷ Ва чароғдоне аз тиллои холис сохт; чароғдонро яклухт сохт, ба тавре ки поя ва шоҳаҳои он, қуббаҳо, ғунчаҳо ва гулҳои он аз ҳуди он буд.

¹⁸ Ва шаш шоҳа аз паҳлуҳои он берун меомад: се шоҳаи чароғдон аз як паҳлуяш, ва се шоҳаи чароғдон аз паҳлуи дигараш.

¹⁹ Се қуббаи монанди гули бодом дар як шоҳа бо ғунча ва гул буд, ва се қуббаи монанди гули бодом дар шоҳаи дигар, бо ғунча ва гул; ҳамчунин дар шаш шоҳае ки аз чароғдон берун меомад.

²⁰ Ва дар пояи чароғдон чор қуббаи монанди гули бодом бо ғунчаҳо ва гулҳои он буд.

²¹ Ва ғунчае зери ду шоҳаи он, ва ғунчае зери ду шоҳаи он, ва ғунчае зери ду шоҳаи он, — барои шаш шоҳае ки аз он берун меомад.

²² Ғунчаҳояш ва шоҳаҳояш аз ҳуди он буданд, он куллиятан яклухт аз тиллои холис буд.

²³ Ва ҳафт чароғаш ва анбӯрҳояш, ва маҷмарҳояшро аз тиллои холис сохт.

²⁴ Онро бо тамоми колои он аз як киккар тиллои холис сохт.

Қурбонгоҳи бухур.

²⁵ Ва қурбонгоҳи бухурро аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш як зироъ, ва фароҳияш як зироъ, яъне мураббаъ буд, ва қадаш ду зироъ; шохҳояш аз ҳудаш буд.

²⁶ Ва онро бо тиллои холис пӯшонид: бомаш ва деворҳояшро гирдогирд ва шохҳояшро; ва афсари тилло барояш гирдогирд сохт.

²⁷ Ва ду ҳалқаи тилло барояш аз таги афсараш бар ду паҳлуяш, яъне бар ду тарафаш сохт, ҳамчун хонаҳои дастакҳо сохт, то ки онро ба воситаи онҳо бардоранд.

²⁸ Ва дастакҳоро аз чӯби ақоқиё сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид.

²⁹ Ва рағғани тадҳини муқаддас, ва бухури муаттари пок сохт, ки бо санъати атрсозии сохта шуда буд.

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Қурбонгоҳи қурбонии сӯхтани.

38 Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро аз чӯби ақоқиё сохт, ки дарозияш панҷ зироъ, ва фароҳияш панҷ зироъ, яъне мураббаъ буд; ва қадаш се зироъ.

² Ва шохҳои онро бар чор гӯшаи он сохт, ба тавре ки шохҳояш аз худи он буд; ва онро бо мис пӯшонид.

³ Ва тамоми колои қурбонгоҳ: тосҳо ва хокандозҳо ва косаҳо ва чанголҳо ва маҷмарҳоро сохт; тамоми колояшро аз мис сохт.

⁴ Ва барои қурбонгоҳ панҷарае аз мис ба сурати шабака сохта, зери канораи он аз поён то нисфи он гузошт.

⁵ Ва чор ҳалқа бар чор гӯшаи панҷараи мисин ҳамчун хонаҳо барои дастақҳо рехт.

⁶ Ва дастақҳо аз чӯби ақоқиё сохта, онҳоро бо мис пӯшонид.

⁷ Ва дастақҳоро ба ҳалқаҳое ки бар паҳлуҳои қурбонгоҳ буд, гузаронид, то ки онро ба воситаи онҳо бардоранд; онро аз тахтаҳо дарунҳолӣ сохт.

Лаган барои шустушӯ.

⁸ Ва лагани мисин сохт, ки пояш низ мисин буд, аз оинаҳои заноне ки назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ ҷамъ мешуданд.

Саҳн.

⁹ Ва саҳнро сохт; ба тарафи ҷанубӣ пардаҳои саҳн аз катони нозуки дутоба ба дарозии сад зироъ буд;

¹⁰ Сутунҳои онҳо бист адад, ва пояҳои онҳо бист адад аз мис буд; илмақҳои сутунҳо ва бандҳои онҳо аз нуқра буд.

¹¹ Ва ба тарафи шимолӣ сад зироъ; сутунҳошон бист адад, ва пояҳошон бист адад аз мис буд; илмақҳои сутунҳо ва бандҳошон аз нуқра буд.

¹² Ва ба тарафи ғарбӣ — пардаҳо панҷоҳ зироъ; сутунҳошон даҳ адад, ва пояҳошон даҳ адад буд; илмақҳои сутунҳо ва бандҳошон аз нуқра буд.

¹³ Ва ба тарафи офтоббарои шаркӣ — панҷоҳ зироъ.

¹⁴ Пардаҳо барои як паҳлу понздаҳ зироъ, сутунҳошон се адад, ва пояҳошон се адад буд.

¹⁵ Ва барои паҳлуи дуюм, аз ин тараф ва аз он тарафи дарвозаи саҳн, пардаҳо понздаҳ зироъ, сутунҳошон се адад, ва пояҳошон се адад буд.

¹⁶ Ҳамаи пардаҳои саҳн гирдогирд аз катони нозуки дутоба буд.

¹⁷ Ва пояҳои сутунҳо аз мис, илмақҳои сутунҳо ва бандҳошон аз нуқра, ва пӯшиши сарҳошон аз нуқра буд, ва ҳамаи сутунҳои саҳн бо бандҳои нуқра пайваст карда шуда буд.

Дарвозаи саҳн.

¹⁸ Ва пардаи дарвозаи саҳн бо санъати гулдӯзӣ аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохта шуда буд; ва дарозияш бист зироъ, ва қадаш ба фароҳии панҷ зироъ мувофиқи пардаҳои саҳн буд.

¹⁹ Ва сутунҳошон чор адад, ва пояҳошон чор адад аз мис буд; илмақҳошон аз нуқра, ва пӯшиши сарҳошон ва бандҳошон аз нуқра буд.

²⁰ Ва ҳамаи меҳҳои маскан ва саҳн гирдогирд аз мис буд.

²¹ Ин аст ҳисоботи маскан, маскани шаҳодат, ки бо амри Мусо, бо хизмати левизодагон, зери назорати Итомор ибни Ҳоруни коҳин тартиб дода шудааст.

²² Ва Басалъил ибни Урӣ ибни Ҳур, аз сибти Яҳудо, ҳар он чиро, ки Худо ба Мусо амр фармуда буд, сохт.

²³ Ва бо ӯ Оҳолиоб ибни Аҳисомок, аз сибти Дон буд, ки вай ҳаққок ва зарбоф ва гулдӯз бар лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба буд.

²⁴ Тамоми тилло ки дар тамоми кори қудс ба кор бурда шуд, яъне тиллои инъом, бисту нӯҳ киккар ва ҳафтсаду сӣ сиқл, мувофиқи сиқли муқаддас буд.

²⁵ Ва нуқраи саршумории ҷамоат сад киккар ва ҳазору ҳафтсаду ҳафтоду панҷ сиқл, мувофиқи сиқли муқаддас буд.

²⁶ Як беқаъ аз ҳар сар, яъне ним сиқл, мувофиқи сиқли муқаддас, аз ҳар нафаре ки аз саршуморӣ гузаштааст, аз синни бистсола ва болотар, ки ҷамъ шашсаду се ҳазору панҷсаду панҷоҳ нафар буданд.

²⁷ Ва сад киккар нуқра барои рехтани пояҳои қудс ва пояҳои парда сарф шуд, — сад поя аз сад киккар, як киккар барои як поя.

²⁸ Ва аз ҳазору ҳафтсаду ҳафтоду панҷ сиқл илмақҳо барои сутунҳо сохт, ва сарҳои онҳоро пӯшонид, ва бандҳо барои онҳо сохт.

²⁹ Ва миси инъом ҳафтод киккар ва ду ҳазору чорсад сиқл буд.

³⁰ Ва аз он пояҳои даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳи мисин, ва панҷараи мисини он, ва тамоми колои қурбонгоҳро сохт,

³¹ Ва пояҳои гирдогирди саҳн, ва пояҳои дарвозаи саҳн, ва ҳамаи меҳҳои маскан, ва ҳамаи меҳҳои гирдогирди саҳнро сохт.

БОБИ СИЮ НҲҲУМ

Либоси Ҳоруни саркоҳин.

39 Ва аз лочвард ва арғувон ва қирмиз либосҳои хизматӣ барои хизмат кардан дар қудс сохтанд; ва либосҳои муқаддас барои Ҳорун сохтанд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

² Ва эфӯдро аз тилло, лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохт.

³ Ва лавҳаҳои нозук аз тилло сохтанд, ва риштаҳо аз он буриданд, то ки дар миёни лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозук бо бофти санъаткорона бибофанд.

⁴ Китфпӯшакҳои пайвастшаванда барои он сохтанд, ки бар ду канори он пайваст мешуд.

⁵ Ва тасмаи бандубасти он, ки бар он буд, бо ҳамон санъат аз худи он, яъне аз тилло, лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохта шуд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

⁶ Ва сангҳои қазъро дуруст карда, дар нигинхонаҳои тилло нишониданд, ва номҳои банӣ-Исроилро бо ҳаққи мӯҳр бар онҳо ҳақ намуданд.

⁷ Ва онҳоро бар китфпӯшакҳои эфӯд ҷойгир кард, то ки сангҳои ёдгори барои банӣ-Исроил бошад, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

⁸ Ва синабандро бо бофти санъаткорона, мисли бофти эфӯд, аз тилло, лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катони нозуки дутоба сохт.

⁹ Он мураббаъ буд; синабандро дуқабата сохтанд, дарозияш як ваҷаб ва фароҳияш як ваҷаб, дуқабата.

¹⁰ Ва дар он чор қатор санг нишониданд: қатори лаъл, ёқути зард ва зумуррад — ин қатори якум буд.

¹¹ Ва қатори дуюм: баҳрамон, ёқути кабуд ва алмос.

¹² Ва қатори сеюм: ёқути тар, ақиқи сӯхта ва ҷамаст.

¹³ Ва қатори чорум: забарҷад, қазъ ва яшм; онҳо дуруст карда, дар нигинхонаҳои тилло нишонидашуда буд.

¹⁴ Ва ин сангҳо бо номҳои банӣ-Исроил, яъне дувоздаҳ адад бо номҳои онҳо буд; бо ҳаққи мӯҳр, ҳар яке ба номи худааш, барои дувоздаҳ сибт буд.

¹⁵ Ва бар синабанд занҷирҳо ба шакли танобе, бо санъати бофти морпеч, аз тиллои холис сохтанд.

¹⁶ Ва ду нигинхонаи тилло ва ду ҳалқаи тилло сохтанд, ва ду ҳалқаро ба ду канори синабанд андармон карданд.

¹⁷ Ва он ду занҷири морпечи тиллоро бо ин ду ҳалқа бар канорҳои синабанд андармон карданд.

¹⁸ Ва ду сари дигари ду занҷири морпечро ба ду нигинхона пайванд намуда, бар китфпӯшакҳои эфӯд, ба тарафи абраи он андармон карданд.

¹⁹ Ва боз ду ҳалқаи тилло сохтанд, ва онҳоро бар ду канори синабанд, ба он лабаш, ки ба тарафи астари эфӯд аст, андармон карданд.

²⁰ Ва боз ду ҳалқаи тилло сохтанд, ва онҳоро бар ду китфпӯшаки эфӯд аз поён, аз тарафи абраи он, назди пайвандшавии он, аз болои тасмаи эфӯд андармон карданд.

²¹ Ва синабандро аз ҳалқаҳояш ба ҳалқаҳои эфӯд бо риштаи лочвард банд карданд, то ки он бар тасмаи эфӯд бошад, ва синабанд аз эфӯд чудо нашавад, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

²² Ва ридои эфӯдро бо санъати бофтагарӣ комилан аз лочвард сохт.

²³ Ва чоки ридоро дар миёнаи он мисли чоки ҷавшан сохт; лаблӯлае гирдогирди чокаш буд, то ки надаррад.

²⁴ Ва дар лаби домани ридо анорҳо аз лочвард ва арғувон ва қирмизи дутоба сохтанд.

²⁵ Ва зангӯлачаҳои тилло аз тиллои холис сохтанд, ва зангӯлачаҳоро дар миёни анорҳо, бар домани ридо гузоштанд, гирдогирди он, дар миёни анорҳо.

²⁶ Зангӯлача ва аноре, зангӯлача ва аноре дар лаби домани ридо гирдогирди он барои хизмат кардан, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

²⁷ Ва пероҳане аз катони нозук, бо санъати бофтагарӣ барои Ҳорун ва писаронаш сохтанд;

²⁸ Ва аммомае аз катони нозук, ва кулоҳҳои зебое аз катони нозук, ва эзорҳои катон аз катони нозуки дутоба;

²⁹ Ва камарбанде аз катони нозуки дутоба ва лочвард ва арғувон ва қирмиз, бо санъати гулдӯзӣ, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

³⁰ Ва лавҳаи афсари муқаддасро аз тиллои холис сохтанд, ва бар он хатте мисли ҳаққи мӯҳр навиштанд: «Муқаддас аст барои Худованд».

³¹ Ва бар он риштаи лочварде андармон карданд, то ки аз боло ба аммома бибанданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

³² Ва тамоми кори маскани хаймаи ҷомеъ ба анҷом расид; ва банӣ-Исроил онро сохтанд, мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, амал карданд;

³³ Ва маскани хаймаро назди Мусо оварданд, бо тамоми колояш, чангақҳояш, тахтақояш, ғалақақҳояш ва сутунқояш ва пояқояш;

³⁴ Ва болопӯш аз пӯстҳои кӯчқор, ки сурх буд, ва болопӯш аз пӯстҳои тӯҳс, ва пардаи чудокунанда;

³⁵ Ва сандуқи шаҳодат ва дастаққояш, ва сарпӯш;

³⁶ Ва миз, ва тамоми колояш, ва нони тақдим;

³⁷ Ва чароғдони пок, ва чароғқояш, яъне, чароғҳои ҷо ба ҷо гузошташуда, ва тамоми колояш, ва равшан барои рӯшноӣ;

³⁸ Ва қурбонгоҳи тилло, ва равшани тадҳин, ва бухури муаттар, ва пардаи даромадгоҳи хайма;

³⁹ Ва қурбонгоҳи мисин, ва панҷараи мисинаш, ва дастаққояш, ва лаган ва пояқояш;

⁴⁰ Ва пардаҳои сахн, ва сутунқояш ва пояқояш, ва пардаи дарвозаи сахн, ва танобқояш ва мехқояш, ва тамоми колои хизмати маскан барои хаймаи ҷомеъ;

⁴¹ Ва либосҳои хизматӣ барои хизмат кардан дар қудс, ва либосҳои муқаддас барои Ҳоруни қоҳин, ва либосҳои писаронаш барои қаҳонат кардан.

⁴² Мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, банӣ-Исроил тамоми корро ба ҷо оварданд.

⁴³ Ва Мусо тамоми корро аз назар гузаронид, ва инак онҳо онро, ончунон ки Худованд амр фармуда буд, ба ҷо оварданд; ва Мусо онҳоро баракат дод.

БОБИ ЧИЛУМ

Маскан тайёр шуд, ва онро тақдис карданд.

- 40** Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
² «Дар рӯзи якуми моҳи якум маскани хаймаи ҷомеъро барпо намо.
³ Ва дар он ҷо сандуқи шаҳодатро бимон, ва пардаро бар сандуқ паҳн намо.
⁴ Ва мизро дохил карда, лавозимоташро ба тартиб овар; ва чароғдонро дароварда, чароғҳояшро барафрӯз.
⁵ Ва қурбонгоҳи тиллои бухурро пеши сандуқи шаҳодат бимон, ва пардаи даромадгоҳи масканро биовез.
⁶ Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро пеши даромадгоҳи маскани хаймаи ҷомеъ бимон.
⁷ Ва лаганро дар миёни хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳ бимон, ва об дар он бирез.
⁸ Ва саҳнро гирдогирд барпо намо, ва пардаи дарвозаи саҳнро биовез.
⁹ Ва равғани тадҳинро гирифта, масканро бо ҳар он чи дар он аст, тадҳин намо, ва онро бо тамоми қоляш тақдис кун, ва он муқаддас хоҳад шуд.
¹⁰ Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро бо тамоми қоляш тадҳин намо, ва қурбонгоҳро тақдис кун; ва ин қурбонгоҳ қудси қудсҳо хоҳад шуд.
¹¹ Ва лаган ва пояшро тадҳин намо, ва онро тақдис кун.
¹² Ва Ҳорун ва писаронашро ба даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ наздик биёр, ва онҳоро дар об ғулс деҳ.
¹³ Ва Ҳорунро либоси муқаддас бипӯшон, ва ўро тадҳин намо, ва ўро тақдис кун, то ки барои Ман қаҳонат намояд.
¹⁴ Ва писарони ўро наздик биёр, ва онҳоро пероҳанҳо бипӯшон.
¹⁵ Ва онҳоро тадҳин намо, чунон ки падарашонро тадҳин кардӣ, то ки барои Ман қаҳонат намоянд; ва тадҳин ёфтани онҳо барои қаҳонати абадӣ дар наслҳои онҳо хоҳад буд».
¹⁶ Ва Мусо ба амал овард; ончунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, ба ҷо овард.
¹⁷ Ва дар моҳи аввали соли дуюм, дар рӯзи якуми моҳ, маскан барпо гардид.
¹⁸ Ва Мусо масканро барпо намуд, ва пояҳояшро гузошт, ва тахтаҳояшро барқарор кард, ва ғалаҳояшро ниҳод, ва сутунҳояшро барпо намуд.
¹⁹ Ва хаймаро бар маскан паҳн кард, ва болопӯши хаймаро аз боло бар он гузошт, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

²⁰ Ва шаҳодатро гирифта, дар сандуқ гузошт, ва дастаҳоро ба сандуқ пайваст намуд, ва сарпӯшро аз боло бар сандуқ гузошт.

- ²¹ Ва сандуқро ба маскан даровард, ва пардаи ҷудокунандаро овехта, сандуқи шаҳодатро рӯпӯш намуд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
²² Ва мизро дар хаймаи ҷомеъ ба тарафи шимолии маскан берун аз парда ҷойгир кард.
²³ Ва бар он як даста нонро ба ҳузури Худованд тартиб дод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
²⁴ Ва чароғдонро дар хаймаи ҷомеъ дар рӯ ба рӯи миз, ба тарафи ҷанубии маскан гузошт.
²⁵ Ва чароғҳоро ба ҳузури Худованд барафрӯхт, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
²⁶ Ва қурбонгоҳи тиллоро дар хаймаи ҷомеъ, пеши парда ҷойгир кард.
²⁷ Ва бухури муаттар бар он сӯзонид, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
²⁸ Ва пардаи даромадгоҳи масканро овехт.
²⁹ Ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтаниро пеши даромадгоҳи маскани хаймаи ҷомеъ гузошт, ва қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордиро бар он тақдим намуд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
³⁰ Ва лаганро дар миёни хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳ гузошт, ва дар он барои шустушӯй об рехт.
³¹ Ва Мусо ва Ҳорун ва писаронаш дастҳо ва пойҳои худро аз он шустушӯ карданд,
³² Вақте ки ба хаймаи ҷомеъ даромада, ба қурбонгоҳ наздик шуданд, шустушӯ карданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
³³ Ва саҳнро гирдогирди маскан ва қурбонгоҳ барпо намуд, ва пардаи дарвозаи саҳнро овехт, ва Мусо корро ба анҷом расонид.
³⁴ Ва абр хаймаи ҷомеъро пӯшонид, ва ҷалоли Худованд масканро пур кард.
³⁵ Ва Мусо натавонист ба хаймаи ҷомеъ дохил шавад, зеро ки абр бар он сокин буд, ва ҷалоли Худованд масканро пур карда буд.
³⁶ Ва ҳангоме ки абр аз маскан боло мебаромад, бани-Исроил дар тамоми сафари худ роҳсипор мешуданд.
³⁷ Ва агар абр боло намебаромад, то рӯзи боло баромадани он роҳсипор намешуданд.
³⁸ Зеро ки абри Худованд бар маскан рӯзона, ва оташ дар он шабона, пеши назари тамоми хонадони Исроил дар тамоми сафари онҳо буд.

ИБОДАТ

БОБИ ЯКУМ

Дар бораи қурбонии сӯхтанӣ.

- 1** Ва Худованд Мусоро хонд, ва аз хаймаи ҷомеъ ба ӯ сухан ронда, гуфт:
- 2** «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки касе аз шумо бихоҳад барои Худованд қурбонӣ кунад, — қурбонии худро аз чорпоён, яъне аз галаи говон ва аз рамаи гӯсфандон ва бузон тақдим намояд.
- 3** Агар қурбонии ӯ қурбонии сӯхтание аз гала бошад, бигзор чорпои нари беайбро тақдим намояд; онро назди дари хаймаи ҷомеъ тақдим намояд, то ки ба ҳузури Худованд таваҷҷӯҳ ёбад.
- 4** Ва дасти худро бар сари қурбонии сӯхтанӣ мемонад, ва ӯ таваҷҷӯҳ меёбад, то ки гуноҳхояш кафорат шавад.
- 5** Ва гӯсоларо ба ҳузури Худованд забҳ мекунад, ва писарони Ҳорун, коҳинон, хунро наздик меоваранд, ва хунро бар қурбонгоҳе ки назди хаймаи ҷомеъ аст, гирдогирд мепоянд.
- 6** Ва ӯ қурбонии сӯхтаниро пӯст канда, ба андоми он пора мекунад.
- 7** Ва писарони Ҳоруни коҳии бар қурбонгоҳ оташ гузошта, ҳезум бар оташ мечинанд.
- 8** Ва писарони Ҳорун, коҳинон, ин андом, калла ва чарбура бар ҳезуме ки бар оташи рӯи қурбонгоҳ мебошад, мечинанд.
- 9** Ва ӯ амъо он ва почаҳои онро бо об мешӯяд, ва коҳин ҳар он чиро, ки бар қурбонгоҳ мебошад, месӯзонад, — ин қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи оташин, атри гуворо барои Худованд аст.
- 10** Ва агар қурбонии ӯ аз рама, яъне аз гӯсфандон ё аз бузон бошад, бигзор барои қурбонии сӯхтанӣ чорпои нари беайбро тақдим намояд.
- 11** Ва онро бар тарафи шимолии қурбонгоҳ ба ҳузури Худованд забҳ мекунад, ва писарони Ҳорун, коҳинон, хуни онро бар қурбонгоҳ гирдогирд мепоянд.
- 12** Ва ӯ онро ба андоми он пора карда, каллааш ва чарбуяро ҷудо мекунад, ва коҳин онҳоро бар ҳезуме ки бар оташи рӯи қурбонгоҳ мебошад, мечинад.
- 13** Ва ӯ амъо ва почаҳоро бо об мешӯяд; ва коҳин ҳамаашро наздик оварда, бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи оташин, атри гуворо барои Худованд аст.

14 Ва агар қурбонии ӯ барои Худованд, яъне қурбонии сӯхтанӣ аз парандагон бошад, бигзор қурбонии худро аз фохтаҳо ё аз ҷўҷаҳои кабутар тақдим намояд.

15 Ва коҳин онро ба қурбонгоҳ наздик оварда, каллаашро мешиканад, ва бар қурбонгоҳ месӯзонад, пас аз он ки хуни он бар девори қурбонгоҳ фушурда шавад.

16 Ва чиғилдонашро бо парҳояш ҷудо мекунад, ва онро назди қурбонгоҳ, ба тарафи шарқӣ, дар маконе ки хокистар мебошад, мепартояд.

17 Ва онро аз миёни болҳояш ҷок мекунад, вале аз ҳам ҷудо намекунад, ва коҳин онро бар қурбонгоҳ бар ҳезуме ки бар оташ мебошад, месӯзонад, — ин қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи оташин, атри гуворо барои Худованд аст.

БОБИ ДУЮМ

Дар бораи ҳадияи ордӣ.

- 2** Ва агар касе бихоҳад қурбонии ҳадияи ордиро барои Худованд тақдим намояд, — бигзор орди маҳин қурбонии ӯ бошад, ва равған бар он бирезад, ва лебуно бар он бимонад.
- 2** Ва онро ӯ ба писарони Ҳорун, коҳинон, мебиёрад, ва коҳин аз он, яъне аз орди маҳинаш, ва равғанаш, бо тамоми лебунояш, як мушти пур мегирад, ва онро ҳамчун хиссаи ёдгорӣ бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд аст.
- 3** Ва он чи аз ҳадияи ордӣ боқӣ мемонад, аз они Ҳорун ва писаронаш хоҳад буд; ин қудси қудсхост аз ҳадияҳои оташини Худованд.
- 4** Ва агар қурбонии ҳадияи ордиро аз чизҳои дар танӯр пухташуда тақдим намой, — қурсҳои фатире биёр, ки барояш орди маҳин бо равған омехта ҳамир карда шуда бошад; ё нончаҳои фатире тунуке биёр, ки баъд аз пухтан равған бар он молида шуда бошад.
- 5** Ва агар қурбонии ту ҳадияи ордие бошад, ки бар тоба пухтай, — барояш бояд орди маҳин бо равған омехта ҳамир карда шавад, яъне он бояд фатир бошад.
- 6** Онро реза карда, равған бар он бирез; ин ҳадияи ордист.
- 7** Ва агар қурбонии ту ҳадияи ордие бошад, ки дар дег бириён кардай, — он бояд аз орди маҳин бо равған тайёр карда шавад.

⁸ Ва ҳадияи ордиеро, ки аз ин чизҳо тайёр карда шудааст, барои Худованд оварда, пеши коҳин мемонӣ, ва ӯ онро назди қурбонгоҳ меоварад.

⁹ Ва коҳин аз ҳадияи ордӣ ҳиссаи ёдгории онро бардошта, бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд аст.

¹⁰ Ва он чи аз ҳадияи ордӣ боқӣ мемонад, аз они Ҳорун ва писаронаш хоҳад буд; ин қудси қудсхост аз ҳадияҳои оташини Худованд.

¹¹ Ҳеҷ як ҳадияи ордие ки барои Худованд тақдим менамояд, набояд бо хамиртуруш тайёр карда шавад, зеро ки ҳеҷ як хамиртуруш ва ҳеҷ як асалро набояд барои Худованд ҳамчун қурбонии оташин бисӯзонед.

¹² Онҳоро ҳамчун қурбонии навбарҳо метавонед барои Худованд тақдим намоед, вале онҳо набояд бар қурбонгоҳ барои атри гуворо бароварда шавад.

¹³ Ва ҳар қурбонии ҳадияи ордии худро бо намак намакин бикун, ва намаки аҳди Худои худро аз ҳадияи ордии худ дур нақун; бо ҳар қурбонии худ намак биёр.

¹⁴ Ва ҳангоме ки ҳадияи ордии навбарҳоро барои Худованд тақдим менамой, — аз хӯшаҳои бар оташ бирӣён кардашуда, аз ярмаи кӯфташуда ҳадияи ордии навбарҳои худро тақдим намо.

¹⁵ Ва равған бар он бирез, ва лебӯно бар он бимон, — ин ҳадияи ордист.

¹⁶ Ва коҳин ҳиссаи ёдгории онро аз ярмаи он ва аз равғани он, бо тамоми лебӯнои он месӯзонад, — ин қурбонии оташин барои Худованд аст.

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи қурбонии саломатӣ.

3 Ва агар қурбонии касе забҳи саломатӣ бошад, — агар ӯ аз говони хоҳ нар ва хоҳ мода тақдим намояд, — бигзор беайби онҳоро ба ҳузури Худованд тақдим намояд.

² Ва дасти худро бар сари қурбонии худ мемонад, ва онро назди дари хаймаи ҷомеъ забҳ мекунад; ва писарони Ҳорун, коҳинон, хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд мепоянд.

³ Ва ӯ аз забҳи саломатӣ инҳоро ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд тақдим менамояд: чарбуе ки амъоро мепӯшонад, ва тамоми чарбуе ки бар амъо мебошад,

⁴ Ва ду гурда, ва чарбуе ки бар онҳо то худи ронҳо мебошад, ва қабати чарбуе ки бар ҷигар аст, — бигзор онро бо гурдаҳо ҷудо кунад.

⁵ Ва писарони Ҳорун онро бар қурбонгоҳ бо қурбонии сӯхтанӣ бар ҳезуме ки бар оташ мебошад, месӯзонанд, — ин қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд аст.

⁶ Ва агар қурбонии забҳи саломатии ӯ барои Худованд аз рама бошад, бигзор чорпои нар ё модаи беайбро тақдим намояд.

⁷ Агар ӯ гӯсфанде қурбонӣ кунад, бигзор онро ба ҳузури Худованд тақдим намояд.

⁸ Ва ӯ дасти худро бар сари қурбонии худ мемонад, ва онро назди хаймаи ҷомеъ забҳ мекунад, ва писарони Ҳорун хуни онро бар қурбонгоҳ гирдогирд мепоянд.

⁹ Ва аз забҳи саломатӣ инҳоро ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд тақдим менамояд: чарбуи он, тамоми дунбаи он, ки то худи думғоза ҷудо карда шуда бошад, ва чарбуе ки амъоро мепӯшонад, ва тамоми чарбуе ки бар амъо мебошад.

¹⁰ Ва ду гурда ва чарбуе ки бар онҳо ва бар ронҳо мебошад, ва қабати чарбуе ки бар ҷигар аст, — бигзор онро бо гурдаҳо ҷудо кунад.

¹¹ Ва коҳин онро бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин хӯроқи қурбонии оташин аст барои Худованд.

¹² Ва агар қурбонии ӯ буз бошад, бигзор онро ба ҳузури Худованд тақдим намояд.

¹³ Ва ӯ дасти худро бар сари он мемонад, ва онро назди хаймаи ҷомеъ забҳ мекунад, ва писарони Ҳорун хуни онро бар қурбонгоҳ гирдогирд мепоянд.

¹⁴ Ва қурбонии худро, ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд, аз он тақдим менамояд: чарбуе ки амъоро мепӯшонад, ва тамоми чарбуе ки бар амъо мебошад,

¹⁵ Ва ду гурда, ва чарбуе ки бар онҳо ва бар ронҳо мебошад, ва қабати чарбуе ки бар ҷигар аст, — бигзор онро бо гурдаҳо ҷудо кунад.

¹⁶ Ва коҳин онҳоро бар қурбонгоҳ месӯзонад, — ин хӯроқи қурбонии оташин барои атри гуворост; тамоми чарбу аз они Худованд аст.

¹⁷ Қонуни абадӣ барои ҳамаи наслҳои шумо дар ҳамаи масканҳои шумо ин аст, ки ҳеҷ чарбу ва ҳеҷ хунро нахӯред».

БОБИ ЧОРУМ

Дар бораи қурбонии гуноҳ.

4 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: ² «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: агар касе дар ҳар кадом аҳкоми наҳии Худованд саҳван гуноҳ карда, бар хилофи яке аз онҳо амал намояд,

³ Агар коҳини тадҳиншуда гуноҳе карда, сабаби гуноҳкор шудани қавм гардида бошад, — бигзор барои гуноҳе ки кардааст, гӯсолаи беайберо аз галаи говон барои қурбонии гуноҳ ба Худованд тақдим намояд.

⁴ Ва он гӯсоларо назди дари хаймаи ҷомеъ ба ҳузури Худованд мебиёрад, ва дасти худро бар сари гӯсола мемонад, ва гӯсоларо ба ҳузури Худованд забҳ мекунад;

⁵ Ва коҳини тадҳиншуда аз хуни гӯсола мегирад, ва онро ба хаймаи ҷомеъ дохил мекунад.

⁶ Ва коҳин ангушти худро дар хун меғутонад, ва аз хун ба ҳузури Худованд ҳафт карат пеши пардаи қудс мепоянд.

⁷ Ва коҳин аз он хун бар шохҳои қурбонгоҳи бухури муаттар, ки ба ҳузури Худованд дар хаймаи ҷомеъ аст, мемолад, ва тамоми бақияи хуни гӯсоларо бар бунъеди қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ, ки назди дари хаймаи ҷомеъ аст, мерезад;

⁸ Ва тамоми чарбуи гӯсолаи қурбонии гуноҳро бигзор аз он бардорад: чарбуе ки амъоро мепӯшонад, ва тамоми чарбуе ки бар амъо мебошад,

⁹ Ва ду гурда ва чарбуе ки бар онҳо то худӣ ронҳо мебошад, ва қабати чарбуе ки бар ҷигар аст, — онро бо гурдаҳо чудо мекунад, —

¹⁰ Чунон ки он аз гови забҳи саломатӣ чудо карда мешавад; ва коҳин онҳоро бар қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ месӯзонад.

¹¹ Ва пӯсти гӯсола, ва тамоми гӯшти он бо каллааш ва почаҳояш ва амъояш ва саргинаш, —

¹² Яъне тамоми гӯсоларо бояд ба беруни ўрдугоҳ, ба макони пок, ки он ҷо хокистарро мерезанд, бибарад, ва онро бар ҳезум дар оташ бисӯзонад; дар маконе ки хокистарро мерезанд, бигзор сӯзонида шавад.

¹³ Ва агар тамоми ҷамоати Исроил саҳван гуноҳ кунанд, ва ин кор аз чашмони ҷамоат пӯшида бошад, яъне агар бар хилофи ягон аҳкоми наҳйи Худованд амал карда гуноҳкор шаванд,

¹⁴ Ва гуноҳе ки кардаанд, баъдтар ошкор гардад, — бигзор ҷамоат гӯсолае аз галаи говон барои қурбонии гуноҳ тақдим намоянд, ва онро назди хаймаи ҷомеъ биёранд.

¹⁵ Ва пирони ҷамоат дастҳои худро бар сари гӯсола ба ҳузури Худованд мемонанд, ва гӯсоларо ба ҳузури Худованд забҳ мекунанд.

¹⁶ Ва коҳини тадҳиншуда аз хуни гӯсола ба хаймаи ҷомеъ дохил мекунад.

¹⁷ Ва коҳин ангушташро дар хун ғўтонида, онро ба ҳузури Худованд ҳафт карат пеши парда мепошад;

¹⁸ Ва аз он хун бар шохҳои қурбонгоҳ, ки ба ҳузури Худованд дар хаймаи ҷомеъ мебошад, мемолад, ва тамоми бақияи хунро бар бунъеди қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ, ки назди дари хаймаи ҷомеъ аст, мерезад;

¹⁹ Ва тамоми чарбуи онро аз он бардошта, бар қурбонгоҳ месӯзонад;

²⁰ Ва бо ин гӯсола ончунон амал мекунад, ки бо гӯсолаи қурбонии гуноҳ амал кард; бо он бояд ҳамин тавр амал кунад, то ки коҳин гуноҳи онҳоро кафорат намояд, ва онҳо омурзида хоҳанд шуд.

²¹ Ва гӯсоларо аз ўрдугоҳ берун бароварда, онро месӯзонад, чунон ки гӯсолаи аввалро сӯзонид. Ин қурбонии гуноҳи ҷамоат аст.

²² Агар раис гуноҳ кунад, яъне бар хилофи ягон аҳкоми наҳйи Худованд Худои худ саҳван амал карда, гуноҳкор шавад,

²³ Ва гуноҳе ки кардааст, баъдтар ба ў ошкор гардад, — бигзор нарбузи беайбе барои қурбонӣ тақдим намояд.

²⁴ Ва ў дасти худро бар сари нарбуз мемонад, ва онро дар маконе ки қурбонии сӯхтанӣ забҳ мекунанд, ба ҳузури Худованд забҳ менамояд. Ин қурбонии гуноҳ аст.

²⁵ Ва коҳин аз хуни қурбонии гуноҳ бо ангушти худ гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ мемолад, ва бақияи хуни онро бар бунъеди қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ мерезад;

²⁶ Ва тамоми чарбуи онро, мисли чарбуи забҳи саломатӣ, бар қурбонгоҳ месӯзонад; ва коҳин гуноҳи ўро ҳамин тавр кафорат менамояд, ва ў омурзида хоҳад шуд.

²⁷ Агар касе аз миёни авом саҳван гуноҳ кунад, яъне бар хилофи ягон аҳкоми наҳйи Худованд амал карда, гуноҳкор шавад,

²⁸ Ва гуноҳе ки кардааст, баъдтар ба ў ошкор гардад, — бигзор барои қурбонии худ ба сабаби гуноҳе ки кардааст, модабузи беайбе тақдим намояд.

²⁹ Ва ў дасти худро бар сари қурбонии гуноҳ мемонад, ва ин қурбонии гуноҳро дар маконе ки қурбонии сӯхтанӣ забҳ мекунанд, забҳ менамояд.

³⁰ Ва коҳин аз хуни он бо ангушти худ гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ мемолад, ва тамоми бақияи хуни онро бар бунъеди қурбонгоҳ мерезад;

³¹ Ва тамоми чарбуи онро чудо мекунад, чунон ки чарбуи забҳи саломатӣ чудо карда мешавад; ва коҳин онро бар қурбонгоҳ ҳамчун атри гуворо барои Худованд месӯзонад; ва коҳин гуноҳи ўро кафорат менамояд, ва ў омурзида хоҳад шуд.

³² Ва агар ў бихоҳад гӯсфанде барои қурбонии гуноҳи худ тақдим намояд, бояд меши беайбе тақдим намояд.

³³ Ва ў дасти худро бар сари ин қурбонии гуноҳ мемонад, ва онро ҳамчун қурбонии гуноҳ дар маконе ки қурбонии сӯхтанӣ забҳ мекунанд, забҳ менамояд.

³⁴ Ва коҳин аз хуни ин қурбонии гуноҳ бо ангушти худ гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ мемолад, ва тамоми бақияи хуни онро бар бунъеди қурбонгоҳ мерезад.

³⁵ Ва тамоми чарбуи онро чудо мекунад, чунон ки чарбуи гӯсфанд аз забҳи саломатӣ чудо карда мешавад, ва коҳин онро бар қурбонгоҳ ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд месӯзонад; ва коҳин гуноҳи ўро, ки кардааст, кафорат менамояд, ва ў омурзида хоҳад шуд.

БОБИ ПАНҶУМ

Дар бораи қурбонии ҷурм.

5 Агар касе дар он хусус гуноҳ кунад, ки овози қасамро шунидааст, ва шоҳиди он мебошад, яъне ё дидааст ва ё хабардор шудааст, валекин хабар надодааст, — ў барои ин гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт.

2 Ё касе ки ба ҳар чизи наҷис, — хоҳ ба лошаи ҳайвони наҷис, хоҳ ба лошаи чорпои наҷис, хоҳ ба лошаи ҳашароти наҷис — бирасад, ва ин аз ӯ пӯшида бошад, вале ӯ наҷис ва муҷрим гардидааст;

3 Ё ба наҷосати одамизод, — ба ҳар наҷосате ки кас аз он наҷис мешавад, — бирасад, ва ин аз ӯ пӯшида бошад, вале баъдтар ба ӯ маълум шуда, ӯ муҷрим гардидааст;

4 Ё касе ки бо даҳонаш барои кардани кори баде ё кори неке бемулоҳиза қасам хӯрдааст, — дар ҳар чизе ки одамизод бемулоҳиза қасам меҳӯрад, — ва ин аз ӯ пӯшида бошад, вале баъдтар ин ба ӯ маълум шуда, ӯ дар яке аз инҳо муҷрим гардидааст, —

5 Пас, дар сурате ки ӯ дар яке аз инҳо муҷрим гардидааст, бигзор ба гуноҳе ки кардааст, иқроп шавад,

6 Ва қурбонии ҷурми худро барои гуноҳе ки кардааст, ба Худованд тақдим намояд, яъне аз рамаи бузу гӯсфандон чорпои модаеро ҳамчун қурбонии гуноҳ биёрад, ва коҳин гуноҳи ӯро кафорат хоҳад кард.

7 Ва агар баррае барои ӯ дастрас набошад, бигзор ҳамчун қурбонии ҷурми худ барои гуноҳе ки кардааст, ду фохта ё ду чӯҷаи кабӯтарро ба Худованд тақдим намояд: яке — барои қурбонии гуноҳ, ва дигаре — барои қурбонии сӯхтанӣ.

8 Ва ӯ онҳоро назди коҳин мебиёрад, ки вай ҳамонро, ки барои қурбонии гуноҳ аст, аввал тақдим намуда, каллаашро аз пушти гарданаш мешиканад, вале чудо намекунад;

9 Ва аз хуни қурбонии гуноҳ бар девори қурбонгоҳ мемолад, ва бақияи хун бигзор бар бунъеди қурбонгоҳ фушурда шавад. Ин қурбонии гуноҳ аст.

10 Ва дигарашро барои қурбонии сӯхтанӣ, бар тибқи дастур, ба кор мебарад; ва коҳин гуноҳи ӯро, ки кардааст, кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд.

11 Ва агар ду фохта ё ду чӯҷаи кабӯтар барои ӯ дастрас набошад, бигзор ҳамчун қурбонии худ барои гуноҳе ки кардааст, ба қадри даҳъяки эфа орди маҳин барои қурбонии гуноҳ биёрад; бигзор равшан бар он нарезад, ва лебӯно бар он намонад, зеро ки ин қурбонии гуноҳ аст.

12 Ва онро назди коҳин мебиёрад; ва коҳин як мушт аз он ҳамчун ҳиссаи ёдгорӣ мегирад, ва бар қурбонгоҳ ҳамчун қурбонии оташини Худованд месӯзонад. Ин қурбонии гуноҳ аст.

13 Ва коҳин гуноҳеро, ки он мард дар яке аз ин мавридҳо кардааст, кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд; ва бақияи он ҳамчун ҳадияи ордӣ аз они коҳин хоҳад буд».

14 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

15 «Агар касе хиёнат намуда, саҳван дар ҳаққи чизҳои муқаддаси Худованд гуноҳ кунад, бигзор ҳамчун қурбонии ҷурми худ аз рама, дар асоси қиматдиҳии ту бо сиқлҳои нуқра, мувофиқи сиқли

муқаддас, қўҷқори беайбе барои қурбонии ҷурм ба Худованд тақдим намояд;

16 Ва ӯ бояд товони чизи муқаддасеро, ки дар ҳаққи он гуноҳ кардааст, адо намояд, ба тавре ки панҷяки қимати онро бар он илова кунад, ва онро ба коҳин бидиҳад; ва коҳин гуноҳи ӯро ба воситаи қўҷқори қурбонии ҷурм кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд.

17 Ва агар касе гуноҳ кунад, яъне бар хилофи яке аз аҳкоми наҳйи Худованд амал кунад, вале инро надонад, — ӯ муҷрим аст, ва барои гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт;

18 Ва бигзор аз рама, дар асоси қиматдиҳии ту, қўҷқори беайбе барои қурбонии ҷурм назди коҳин биёрад; ва коҳин саҳверо, ки ӯ кардааст, вале надонидааст, кафорат менамояд, ва ӯ омурзида хоҳад шуд.

19 Ин қурбонии ҷурмест, ки ба воситаи он ӯ ба ҳузури Худованд муҷрим гардидааст».

БОБИ ШАШУМ

Боз дар бораи қурбонии ҷурм.

6 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2 «Агар касе гуноҳ кунад, ва дар ҳаққи Худованд хиёнат намояд, ва ба ёри худ дар бобати амонат, ё гарав, ё моли дуздӣ мункир шавад, ё ёри худро фиреб кунад,

3 Ё чизи гумшударо ёфта, дар ин бобат мункир шавад, ва қасами дурӯғ хӯрад дар яке аз корҳои одамизод карда, дар онҳо гуноҳкор мешавад, —

4 Пас, модоме ки ӯ гуноҳ карда, муҷрим гардидааст, ӯ бояд он чиро, ки дуздидааст, ё он чиро, ки бо роҳи фиреб ба даст овардааст, ё он чиро, ки назди ӯ амонат гузошта шудааст, ё чизи гумшударо, ки ёфтааст, баргардонад.

5 Қимати ҳар он чиро, ки дар бораи он қасами дурӯғ хӯрдааст, ӯ бояд пурра адо кунад, ва панҷяки он қиматро бар он илова намуда, ба соҳиби он бидиҳад, дар рӯзе ки қурбонии ҷурми худро тақдим менамояд.

6 Ва барои қурбонии ҷурми худ бигзор ба Худованд қўҷқори беайбе аз рама, мувофиқи қиматдиҳии ту, ҳамчун қурбонии ҷурм назди коҳин биёрад.

7 Ва коҳин гуноҳи ӯро ба ҳузури Худованд кафорат менамояд, ва ӯ дар ҳар коре ки карда муҷрим гардидааст, омурзида хоҳад шуд».

Дар бораи қурбонии сӯхтанӣ.

8 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

9 «Ба Ҳорун ва писаронаш амр фармуда, бигӯ: ин аст қонуни қурбонии сӯхтанӣ: бигзор қурбонии сӯхтанӣ тамоми шаб то субҳ бар оташдони қурбонгоҳ бошад, ва оташи қурбонгоҳ бар он бисӯзад.

10 Ва бигзор коҳин пероҳани катони худро бипӯшад, ва эзори катоне бар бадани худ бипӯшад,

ва хокистари қурбонии сӯхтаниро, ки оташ бар қурбонгоҳ сӯзондааст, бардорад, ва онро назди қурбонгоҳ бимонад;

¹¹ Ва либосҳои худро кашида, либосҳои дигар бипӯшад, ва хокистарро берун аз ўрдугоҳ ба макони поке барорад.

¹² Ва оташе ки бар қурбонгоҳ аст, бигзор фурузон буда, хомӯш нашавад; ва бигзор қоҳин бар он ҳар субҳ ҳезум бисӯзонад, ва қурбонии сӯхтаниро бар он бимонад, ва чарбуи забҳи саломатиро бар он бисӯзонад.

¹³ Оташи доимӣ бигзор бар қурбонгоҳ фурузон буда, хомӯш нашавад.

Дар бораи ҳадияи ордӣ.

¹⁴ Ва ин аст қонун дар бораи ҳадияи ордӣ: писарони Ҳорун бояд онро ба ҳузури Худованд бар қурбонгоҳ тақдим намоянд.

¹⁵ Ва бигзор қоҳин аз он як мушт аз орди маҳини ҳадияи ордӣ ва аз равшанаш бо тамоми лебӯное ки бар ҳадияи ордӣ мебошад, бардорад, ва бар қурбонгоҳ бисӯзонад; ин атри гуворост барои ёдгори ба ҳузури Худованд.

¹⁶ Он чи аз он боқӣ мемонад, бигзор Ҳорун ва писаронаш бихӯранд; он бояд бе хамиртуруш дар макони муқаддас хӯрда шавад; дар саҳни хаймаи ҷомеъ бигзор онро бихӯранд.

¹⁷ Он набояд бо хамиртуруш пухта шавад; онро аз ҳадияҳои оташини Худ ҳамчун ҳиссаи онҳо додаам. Он мисли қурбонии гуноҳ ва қурбонии чурм қудси қудсҳо мебошад.

¹⁸ Ҳар мардина аз миёни писарони Ҳорун метавонад онро бихӯрад, — ин фаризаи абадӣ барои наслҳои шумо аз ҳадияҳои оташини Худованд мебошад; ҳар кӣ ба онҳо бирасад, тақдис хоҳад ёфт».

¹⁹ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²⁰ «Ин аст қурбонии Ҳорун ва писаронаш, ки бояд дар рӯзи тадҳин шудани худ ба Худованд тақдим намоянд: даҳъяки эфа аз орди маҳин барои ҳадияи ордии доимӣ; нисфаш барои субҳ ва нисфаш барои шом.

²¹ Он бояд бар тоба бо равшан тайёр карда шавад; онро бо оби ҷӯш омехта, ҳамчун ҳадияи ордии иборат аз нончаҳои биръён биёр; барои атри гуворо ба Худованд тақдим намо.

²² Ва қоҳини тадҳиншуда, ки дар ҷои ӯ аз писаронаш хоҳад буд, инро бояд ба амал оварад; ин фаризаи абадист: он бояд комилан барои Худованд сӯзонда шавад.

²³ Ва ҳар ҳадияи ордии қоҳин бояд комилан сӯзанда бошад, яъне хӯрда нашавад».

Дар бораи қурбонии гуноҳ.

²⁴ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²⁵ «Ба Ҳорун ва писаронаш бигӯ: Ин аст қонун дар бораи қурбонии гуноҳ: дар маконе ки қурбонии

сӯхтанӣ забҳ карда мешавад, қурбонии гуноҳ низ бояд ба ҳузури Худованд дар он ҷо забҳ карда шавад; ин қудси қудсҳост.

²⁶ Қоҳине ки қурбонии гуноҳро ба амал меоварад, метавонад онро бихӯрад; он бояд дар макони муқаддас, дар саҳни хаймаи ҷомеъ хӯрда шавад.

²⁷ Ҳар чизе ки ба гӯшти он мерасад, тақдис меёбад; ва агар хуни он бар либосе пошида шавад, он чиро, ки бар он пошида шудааст, дар макони муқаддас бишӯй.

²⁸ Ва зарфи сафолине ки қурбонии гуноҳ дар он пухта шудааст, бояд шикаста шавад; ва агар он дар зарфи мисин пухта шуда бошад, он зарф бояд сайқал дода ва бо об шуста шавад.

²⁹ Ҳар мардина аз миёни қоҳинон метавонад онро бихӯрад; ин қудси қудсҳост.

³⁰ Вале ҳар қурбонии гуноҳ, ки хунаш ба хаймаи ҷомеъ дароварда мешавад, то ки дар қудс кафорат намояд, набояд хӯрда шавад; он бояд дар оташ сӯзонда шавад.

БОБИ ҶАФТУМ

Қонун дар бораи қурбонии чурм.

7 Ва ин аст қонуни қурбонии чурм: ин қудси қудсҳост.

² Дар маконе ки қурбонии сӯхтаниро забҳ мекунанд, қурбонии чурмро низ бояд дар он ҷо забҳ кунанд; ва хуни он бояд бар қурбонгоҳ гирдогирд пошида шавад.

³ Ва аз он ӯ тамоми чарбуяшро тақдим менамояд: дунба ва чарбуе ки амъоро мепӯшонад,

⁴ Ва ду гурда ва чарбуе ки бар онҳо то худи ронҳо мебошад, ва қабати чарбуе ки бар ҷигар аст, — бигзор онро бо гурдаҳо чудо кунад.

⁵ Ва қоҳин онҳоро бар қурбонгоҳ ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд месӯзонад. Ин қурбонии чурм аст.

⁶ Ҳар мардина аз миёни қоҳинон онро метавонад бихӯрад; он бояд дар макони муқаддас хӯрда шавад. Ин қудси қудсҳост.

⁷ Қурбонии гуноҳ монанди қурбонии чурм аст, яъне қонуни онҳо як аст: он аз они қоҳинест, ки ба воситаи он кафорат менамояд.

⁸ Ва қоҳине ки қурбонии сӯхтани касеро тақдим менамояд, пӯсти он қурбонии сӯхтание ки ӯ тақдим намудааст, аз они ҳамин қоҳин хоҳад буд.

⁹ Ва ҳар ҳадияи ордӣ, ки дар танӯр пухта шудааст, ва ҳар он чи дар дег ва бар тоба тайёр карда шудааст, аз они қоҳине ки онро тақдим менамояд, хоҳад буд.

¹⁰ Ва ҳар ҳадияи ордӣ, хоҳ бо равшан омехта, хоҳ хушк бошад, аз они тамоми бани-Ҳорун хоҳад буд, бе он ки аз якдигар тафовуте дошта бошанд.

Қонун дар бораи забҳи саломатӣ.

¹¹ Ва ин аст қонуни забҳи саломатӣ, ки ба Худованд тақдим карда мешавад.

¹² Агар касе онро барои шукрона тақдим намояд, ӯ бояд бо забҳи шукрона қурсҳои фатири бо равған омехташуда, ва нончаҳои тунуки фатири равған молидашуда, ва аз орди маҳине ки бо оби ҷӯш омехтааст, қурсҳои бо равған омехташуда тақдим намояд;

¹³ Қурбонии худро ҳамроҳи забҳи шукронаи саломатии худ ӯ бояд бо қурсҳои нони хамиртурушдор тақдим намояд.

¹⁴ Ва аз он якеро аз ҳар қурбонӣ ҳамчун ҳадия барои Худованд тақдим менамояд; ин аз они коҳине ки хуни забҳи саломатиро мепошад, хоҳад буд.

¹⁵ Ва гӯшти забҳи шукронаи саломатии ӯ бояд дар рӯзи қурбонӣ шуданаш хӯрда шавад; аз он то субҳ набояд боқӣ гузошта шавад.

¹⁶ Ва агар забҳи қурбонии ӯ аз рӯи назр ё хайрот бошад, забҳи ӯ бояд дар рӯзи қурбонӣ шуданаш хӯрда шавад; ва бақияи онро рӯзи дигар хӯрдан мумкин аст.

¹⁷ Ва он чи аз гӯшти он забҳ боқӣ монда бошад, бояд дар рӯзи сеюм дар оташ сӯзонида шавад.

¹⁸ Ва агар аз гӯшти забҳи саломатии ӯ дар рӯзи сеюм хӯрда шавад, он сазовори таваҷҷӯҳ нахоҳад буд, ва барои касе ки онро қурбонӣ кардааст, ба ҳисоб оварда нахоҳад шуд; он наҷис аст, ва ҳар кӣ аз он бихӯрад, барои гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт.

¹⁹ Ва гӯшти он, агар ба ягон чизи наҷис бирасад, набояд хӯрда шавад, балки бояд дар оташ сӯзонида шавад; ва гӯшти покро ҳар каси пок метавонад бихӯрад.

²⁰ Вале агар касе аз гӯшти забҳи саломатӣ, ки барои Худованд аст, бихӯрад, дар ҳолате ки наҷосати ӯ бар ӯ бошад, он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.

²¹ Ва агар касе ба ҳар чизи наҷис, хоҳ ба наҷосати одамизод, хоҳ ба чорпои наҷис, хоҳ ба ҳар чизи зишти наҷис бирасад, ва аз гӯшти забҳи саломатӣ, ки барои Худованд аст, бихӯрад, — он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд».

²² Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²³ «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: ҳеҷ як чарбуи гов ва гӯсфанд ва бузро нахӯред,

²⁴ Ва чарбуи чорпои мурда ва чарбуи чорпои даридашударо барои ҳар кор истеъмол кардан мумкин аст, вале ба ҳеҷ вачҳ онро нахӯред.

²⁵ Зеро ҳар кӣ чарбуи чорпоеро, ки аз он қурбонии оташин барои Худованд тақдим карда мешавад, бихӯрад, — он касе ки хӯрда бошад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.

²⁶ Ва ҳеҷ хунро, — хоҳ аз они паранда бошад, хоҳ аз они чорпо, — дар масканҳои худ нахӯред.

²⁷ Ҳар кӣ ҳар гуна хунро бихӯрад, — он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд».

²⁸ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²⁹ «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: ҳар кӣ забҳи саломатии худро барои Худованд тақдим

менамояд, ӯ бояд қурбонии худро аз забҳи саломатии худ барои Худованд биёрад.

³⁰ Бо дастҳои худ ӯ бояд қурбонии оташинро барои Худованд биёрад, чарбуро бо сина бояд биёрад, то ки он синаро ба ҳузури Худованд бичунбонад.

³¹ Ва коҳин чарбуро бар қурбонгоҳ месӯзонад, ва сина аз они Ҳорун ва писаронаш хоҳад буд.

³² Ва соқи ростро ҳамчун пешкаши муқаддас аз забҳҳои саломатии худ ба коҳин бидиҳед.

³³ Ҳар кӣ аз писарони Ҳорун хуни қурбонии саломатӣ ва чарбуро тақдим менамояд, соқи рост ҳиссаи ӯ хоҳад буд.

³⁴ Зеро ки Ман синаи чунбониданӣ ва соқи пешкашро аз банӣ-Исроил, аз забҳҳои саломатии онҳо гирифтаам, ва онҳоро ба Хоруни коҳин ва писаронаш ба фаризаи абадӣ аз ҷониби банӣ-Исроил додам».

³⁵ Ин аст насибаи тадҳини Ҳорун ва насибаи тадҳини писаронаш аз қурбонӣҳои оташини Худованд дар рӯзе ки онҳо наздик оварда шуданд, то ки барои Худованд каҳонат кунанд,

³⁶ Ки ба онҳо додани онро Худованд амр фармуд, дар рӯзе ки онҳоро аз миёни банӣ-Исроил тадҳин намуд. Ин фаризаи абадӣ дар наслҳои онҳост.

³⁷ Ин аст қонуни қурбонии сӯхтанӣ, ҳадияи ордӣ, қурбонии гуноҳ, қурбонии чурм, қурбонии гумоштанӣ ва забҳи саломатӣ,

³⁸ Ки Худованд ба Мусо дар кӯҳи Сино амр фармуда буд, дар рӯзе ки ба банӣ-Исроил дар биёбони Сино амр фармуд, ки қурбонӣҳои худро барои Худованд тақдим намоянд.

БОБИ ҲАШТУМ

Дар бораи тақдиси коҳинон.

8 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
² «Ҳорун, ва писаронашро бо ӯ, ва либосҳо, ва равғани тадҳин, ва гӯсолаи қурбонии гуноҳ, ва ду қўчқор, ва сабади фатирҳоро бигир,

³ Ва тамоми ҷамоатро назди дари хаймаи ҷомеъ чамъ кун».

⁴ Ва Мусо ончунон ки Худованд ба ӯ амр фармуд, ба амал овард, ва ҷамоат назди дари хаймаи ҷомеъ чамъ шуданд.

⁵ Ва Мусо ба ҷамоат гуфт: «Ин аст он чи Худованд амр фармудааст, ки ба ҷо оварда шавад».

⁶ Ва Мусо Ҳорун ва писаронашро наздик овард, ва онҳоро дар об ғусл дод.

Дар бораи либоси саркоҳин.

⁷ Ва пероханро бар ӯ гузошт, ва камарашро бо камарбанд баст, ва ридоро бар ӯ пӯшонид, ва эфӯдро бар ӯ гузошт, ва камарашро бо тасмаи эфӯд баста, эфӯдро ба воситаи он бар ӯ мустаҳкам намуд.

⁸ Ва синабандро бар ӯ гузошт, ва урим ва туммиро бар синабанд монд.

⁹ Ва аммомаро бар сари ӯ гузошт, ва бар аммома, аз пеш, лавҳаи тилло, яъне афсари муқаддасро ниҳод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

Дар бораи тадҳини саркоҳин.

¹⁰ Ва Мусо равғани тадҳинро гирифт, ва маскан ва он чиро, ки дар он буд, тадҳин намуд, ва онҳоро тақдис кард.

¹¹ Ва аз он бар қурбонгоҳ ҳафт карат пошид, ва қурбонгоҳ ва тамоми коляш, ва лаган ва пояшро тадҳин намуд, то ки онҳоро тақдис кунад.

¹² Ва аз равғани тадҳин бар сари Ҳорун рехта, ӯро тадҳин намуд, то ки ӯро тақдис кунад.

Дар бораи либосҳои коҳинон.

¹³ Ва Мусо писарони Ҳорунро наздик овард, ва бар онҳо пероҳанҳоро пӯшонид, ва камарбандҳоро бар камари онҳо баст, ва кулоҳҳоро бар сари онҳо ниҳод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

Дар бораи тақдим кардани қурбониҳо.

¹⁴ Ва гӯсолаи қурбонии гуноҳро овард, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари гӯсолаи қурбонии гуноҳ монданд,

¹⁵ Ва онро забҳ кард, ва Мусо хунро гирифт, ва бар шохҳои қурбонгоҳ гирдогирд бо ангушташ молид, ва қурбонгоҳро татҳир намуд, ва хунро бар бунъеди қурбонгоҳ рехта, онро тақдис кард, то ки барояш кафорат намояд.

¹⁶ Ва тамоми чарбуеро, ки бар амъо буд, ва қабати чарбуеро, ки бар чигар буд, ва ду гурда ва чарбуи онҳоро гирифт, ва Мусо онҳоро бар қурбонгоҳ сӯзонид.

¹⁷ Ва гӯсола ва пӯшташ ва гӯшташ ва саргинашро берун аз ӯрдугоҳ дар оташ сӯзонид, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

¹⁸ Ва қўҷқори қурбонии сўхтаниро наздик овард, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари қўҷқор монданд.

¹⁹ Ва онро забҳ кард, ва Мусо хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд пошид.

²⁰ Ва қўҷқорро ба андоми он пора кард, ва Мусо калла ва андом ва чарбуеро сӯзонид.

²¹ Ва амъо ва почаҳоро бо об шуст; ва Мусо тамоми қўҷқорро бар қурбонгоҳ сӯзонид; ин қурбонии сўхтанӣ ҳамчун атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худованд буд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

²² Ва қўҷқори дуюмро, ки қўҷқори гумоштанӣ ба шумор мерафт, наздик овард, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳои худро бар сари қўҷқор монданд.

Дар бораи истеъмоли хун.

²³ Ва онро забҳ кард, ва Мусо аз хуни он гирифт, ва бар нармаи гӯши рости Ҳорун, ва бар нарангушти дасти рости ӯ, ва бар нарангушти пой рости ӯ молид.

²⁴ Ва писарони Ҳорунро наздик овард, ва Мусо аз он хун бар нармаи гӯши рости онҳо, ва бар нарангушти дасти рости онҳо, ва бар нарангушти пой рости онҳо молид; ва Мусо он хунро бар қурбонгоҳ гирдогирд пошид.

²⁵ Ва чарбу ва дунба, ва тамоми чарбуеро, ки бар амъо буд, ва қабати чарбуеро, ки бар чигар буд, ва ду гурда ва чарбуи онҳо, ва соқи ростро гирифт;

²⁶ Ва аз сабади фатирҳое ки ба ҳузури Худованд буд, як қурси фатир, ва як қурси нони равғанин, ва як нончаи тунукро гирифта, бар чарбу ва бар соқи рост монд.

²⁷ Ва ҳамаи инро бар кафҳои Ҳорун ва бар кафҳои писаронаш гузошт, ва онҳоро ба ҳузури Худованд чунбонид.

²⁸ Ва Мусо инҳоро аз кафҳои онҳо гирифта, бар қурбонгоҳ бо қурбонии сўхтанӣ сӯзонид; ин қурбонии гумоштанӣ барои атри гуворо буд, ин қурбонии оташин барои Худованд буд.

²⁹ Ва Мусо синаро гирифт, ва онро ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба ҳузури Худованд чунбонид; ин аз қўҷқори гумоштанӣ ҳиссае барои Мусо буд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

Дар бораи тадҳини коҳинон, хўроки онҳо ва тақдис ёфтани онҳо барои Худо.

³⁰ Ва Мусо аз равғани тадҳин ва аз хуне ки бар қурбонгоҳ буд, гирифт, ва бар Ҳорун, бар либосҳояш, ва бар писарони ӯ, ва бар либосҳои писарони ӯ бо ӯ пошид; ва Ҳорун ва либосҳояш, ва писарони ӯ ва либосҳои писарони ӯро бо ӯ тақдис кард.

³¹ Ва Мусо ба Ҳорун ва писаронаш гуфт: «Ин гўштро назди дари хаймаи ҷомеъ бипазед, ва дар он ҷо онро бо ноне ки дар сабади гумоштанӣ мебошад, бихўред, чунон ки ба ман амр фармуда гуфта шудааст: „Ҳорун ва писаронаш онро бихўранд“.

³² Ва бақияи гўшт ва нонро дар оташ бисўзонед.

³³ Ва аз дари хаймаи ҷомеъ ҳафт рўз берун наравед, то рўзе ки айёми гумоштани шумо анҷом ёбад, зеро ки гумоштани шумо бояд ҳафт рўз ба амал ояд.

³⁴ Чунон ки имрўз ба амал оварда шуд, ончунон Худованд амр фармуд, ки ба амал оварда шавад, то ки барои шумо кафорат гардад.

³⁵ Ва назди дари хаймаи ҷомеъ рўзона ва шабона ҳафт рўз бимонед, ва навбатдории Худовандро риоя намоед, то ки намиред, зеро ки чунин ба ман амр фармуда шудааст».

³⁶ Ва Ҳорун ва писаронаш ҳар он чиро, ки Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд, ба ҷо оварданд.

БОБИ НҲҲУМ

Коҳинон ба ибодат шурӯъ менамоёнд.

9 Ва дар рӯзи ҳаштум чунин воқеъ шуд, ки Мусо Ҳорун ва писарони ӯ ва пирони Исроилро даъват намуд.

² Ва ба Ҳорун гуфт: «Гӯсолаи наре барои қурбонии гуноҳ ва қўчқоре барои қурбонии сўхтанӣ бигир, ки ҳар ду беайб бошанд, ва ба ҳузури Худованд тақдим намо.

³ Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: „Нарбузе барои қурбонии гуноҳ, ва гӯсола ва барраи яқсолае ки беайб бошанд, барои қурбонии сўхтанӣ бигиред,

⁴ Ва барзагов ва қўчқоре барои забҳҳои саломатӣ, то ки ба ҳузури Худованд забҳ карда шавад, ва ҳадияи ордии бо равшан омехташуда; зеро ки имрӯз Худованд ба шумо зоҳир хоҳад шуд“».

⁵ Ва он чиро, ки Мусо амр фармуда буд, назди хаймаи ҷомеъ оварданд; ва тамоми ҷамоат наздик омада, ба ҳузури Худованд истоданд.

⁶ Ва Мусо гуфт: «Ин аст он чи Худованд амр фармудааст, ки ба амал оваред, ва ҷалоли Худованд ба шумо зоҳир хоҳад шуд».

⁷ Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ба қурбонгоҳ наздик биё, ва қурбонии гуноҳи худ ва қурбонии сўхтании худро тақдим карда, барои худат ва барои ҷамоат кафорат намо; ва қурбонии қавмро тақдим карда, барои онҳо кафорат намо, чунон ки Худованд амр фармудааст».

⁸ Ва Ҳорун ба қурбонгоҳ наздик омада, гӯсолаи қурбонии гуноҳро, ки барои худаш буд, забҳ кард.

⁹ Ва писарони Ҳорун хунро назди ӯ оварданд, ва ӯ ангушти худро дар хун ғўтонида, бар шохҳои қурбонгоҳ молид; ва хунро бар бунъеди қурбонгоҳ рехт.

¹⁰ Ва чарбу, ва гурдаҳо, ва қабати чарбуи рӯи чигари қурбонии гуноҳро бар қурбонгоҳ сўзонид, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

¹¹ Ва ғўшт ва пўстро берун аз ўрдугоҳ дар оташ сўзонид.

¹² Ва қурбонии сўхтаниро забҳ кард, ва писарони Ҳорун хунро назди ӯ оварданд, ва ӯ онро бар қурбонгоҳ гирдогирд пошид.

¹³ Ва андом ва каллаи қурбонии сўхтаниро назди ӯ оварданд, ва ӯ бар қурбонгоҳ сўзонид.

¹⁴ Ва амъо ва почаҳоро шуста, бо қурбонии сўхтанӣ бар қурбонгоҳ сўзонид.

¹⁵ Ва қурбонии қавмро наздик овард, ва нарбузи гуноҳро, ки барои қавм буд, гирифт, ва онро забҳ карда, монанди қурбонии пешина, барои гуноҳ тақдим намуд.

¹⁶ Ва қурбонии сўхтаниро наздик оварда, бар тибқи дастур тақдим намуд.

¹⁷ Ва ҳадияи орди ро наздик овард, ва мушташро аз он пур карда, илова ба қурбонии сўхтании субҳ бар қурбонгоҳ сўзонид.

¹⁸ Ва барзагов ва қўчқорро, ки забҳи саломатӣ барои қавм буд, забҳ намуд; ва писарони Ҳорун хунро назди ӯ оварданд, ва ӯ онро бар қурбонгоҳ гирдогирд пошид.

¹⁹ Ва низ чарбуи барзагов ва қўчқорро: дунба ва он чи амъоро мепўшонанд, ва гурдаҳо, ва қабати чарбуи рӯи чигарро, —

²⁰ Ва чарбуро бар синаҳо монданд; ва ӯ чарбуро бар қурбонгоҳ сўзонид.

²¹ Ва Ҳорун синаҳо ва соқи ростро, ҳамчун инъоми чунбониданӣ, ба ҳузури Худованд чунбонид, чунон ки Мусо амр фармуда буд.

²² Ва Ҳорун дастҳои худро сӯи қавм боло бардошта, онҳоро баракат дод, ва баъд аз тақдим кардани қурбонии гуноҳ ва қурбонии сўхтанӣ ва забҳи саломатӣ фуруд омад.

²³ Ва Мусо ва Ҳорун ба хаймаи ҷомеъ даромаданд, ва берун омада, қавмро баракат доданд; ва ҷалоли Худованд ба тамоми қавм зоҳир шуд.

²⁴ Ва оташе аз ҳузури Худованд берун омада, қурбонии сўхтанӣ ва чарбуро бар қурбонгоҳ сўзонид, ва тамоми қавм инро дида, ба ваҷд омаданд, ва бар рӯи худ афтоданд.

БОБИ ДАҲУМ

Нодоб ва Абиҳу оташи бегонае меоваранд.

10 Ва писарони Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу, ҳар яке маҷмари худро гирифта, оташ бар онҳо монданд, ва бухур бар он гузошта, ба ҳузури Худованд оташи бегонаро, ки ӯ ба онҳо амр нафармуда буд, наздик оварданд.

² Ва оташе аз ҳузури Худованд берун омада, онҳоро сўзонид; ва онҳо ба ҳузури Худованд мурданд.

³ Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ин аст он чи Худованд сухан ронда, гуфтааст:

„Ба воситаи наздиконам қудсияти Худро зоҳир хоҳам сохт, ва дар назари тамоми қавм ҷалол хоҳам ёфт“».

Ва Ҳорун хомӯш монд.

⁴ Ва Мусо Мишоил ва Элсофонро, ки писарони Узиил, амаки Ҳорун, буданд, хонда, ба онҳо гуфт: «Наздик омада, бародарони худро аз пеши қудс ба беруни ўрдугоҳ бибаред».

⁵ Ва онҳо наздик омада, мурдаҳоро дар пероҳанҷошон ба беруни ўрдугоҳ бурданд, чунон ки Мусо гуфта буд.

⁶ Ва Мусо ба Ҳорун ва писаронаш Эльёзор ва Итомор гуфт: «Сарҳои худро яла нақунед, ва либосҳои худро надарронед, то ки намиред, ва ӯ бар тамоми ҷамоат ғазаб нақунанд; вале бигзор бародарони шумо, тамоми хонадони Исроил, дар

ҳаққи сӯхтагон, ки Худованд онҳоро сӯзонидааст, навҳагарй кунанд.

⁷ Ва аз дари хаймаи ҷомеъ берун наравед, мабодо бимиред, зеро ки рағфани тадҳини Худованд бар шумост». Ва онҳо бар тибқи гуфтори Мусо амал карданд.

⁸ Ва Худованд ба Ҳорун сухан ронда, гуфт:

⁹ «Ту ва писаронат бо ту, вақте ки ба хаймаи ҷомеъ дохил мешавед, шароб ва арақ нанӯшед, то ки намиред; ин аст фаризаи абадӣ дар наслҳои шумо,

¹⁰ То ки муқаддасро аз ғайримуқаддас, ва наҷисро аз пок битавонед фарқ кунед,

¹¹ Ва тамоми фароизеро, ки Худованд ба шумо ба воситаи Мусо амр фармудааст, ба банӣ-Исроил таълим диҳед».

¹² Ва Мусо ба Ҳорун ва писаронаш Элъозор ва Итомор, ки зинда монда буданд, гуфт: «Ҳадияи ордиеро, ки аз қурбонии оташини Худованд боқӣ мондааст, бигиред, ва онро бе хамиртуруш назди қурбонгоҳ бихӯред, зеро ки ин қудси қудсҳост.

¹³ Ва онро дар макони муқаддас бихӯред, чунки он аз қурбонии оташини Худованд ҳиссаи ту ва ҳиссаи писарони туст, зеро ки чунин ба ман амр фармуда шудааст.

¹⁴ Ва синаи чунбониданӣ ва соқи пешкашро ту ва писаронат ва духтаронат бо ту дар макони пок бихӯред, зеро ки инҳо аз забҳҳои саломатии банӣ-Исроил барои ҳиссаи ту ва ҳиссаи фарзандони ту дода шудааст.

¹⁵ Соқи пешкаш ва синаи чунбониданиро онҳо бояд бо қурбонии оташини чарбу биёранд, то ки ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба ҳузури Худованд чунбонида шавад; ва ин барои ту ва барои писаронат бо ту фаризаи абадӣ хоҳад буд, чунон ки Худованд амр фармудааст».

¹⁶ Ва Мусо нарбузи қурбонии гуноҳро талабид, ва инак, он сӯзонида шуда буд; ва ӯ ба Элъозор ва Итомор, писарони Ҳорун, ки зинда монда буданд, хашм намуда, гуфт:

¹⁷ «Чаро ин қурбонии гуноҳро дар макони муқаддас нахӯрдед? Он, охир, қудси қудсҳост, ва онро ӯ ба шумо додааст, то ки гуноҳи ҷамоатро бардошта, барои онҳо ба ҳузури Худованд кафорат намоед.

¹⁸ Хуни он, охир, андаруни қудс дохил карда нашудааст, ва ҳол он ки шумо онро мебоист дар қудс мехӯрдед, чунон ки амр фармуда будам».

¹⁹ Ва Ҳорун ба Мусо сухан ронда, гуфт: «Имрӯз, охир, онҳо қурбонии гуноҳи худ ва қурбонии сӯхтании худро, ба ҳузури Худованд тақдим карданд, — ва чунин ҳодисаҳо ба ман рӯй дод; пас, агар имрӯз қурбонии гуноҳро мехӯрдам, оё ин дар назари Худованд мақбул меафтод?»

²⁰ Ва Мусо инро шунида, маъқул донист.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Дар бораи чорпоёни пок ва нопок.

11 Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, ба онҳо гуфт:

² «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯед: инҳоянд ҷонвароне ки шумо метавонед аз ҳамаи чорпоёни рӯи замин бихӯред:

³ Ҳар чорпои сумдор, ки қӯшсум бошад, ва хӯрокашро кавша кунад, — онро бихӯред.

⁴ Аммо инҳоро аз кавшакунандагон ва сумдорон нахӯред: шутурро, зеро ки он кавшакунанда аст, валекин сумаш қӯшсум нест, — он барои шумо наҷис аст;

⁵ Ва заргӯшро, зеро ки он кавшакунанда аст, валекин сумаш қӯшсум нест, — он барои шумо наҷис аст;

⁶ Ва харгӯшро, зеро ки он кавшакунанда аст, валекин сумаш қӯшсум нест, — он барои шумо наҷис аст;

⁷ Ва хукро, зеро ки он сумдор аст ва сумаш қӯшсум аст, валекин хӯрокашро кавша намекунад, — он барои шумо наҷис аст.

⁸ Аз гӯшти онҳо нахӯред ва ба лошаи онҳо нарасед, — онҳо барои шумо наҷисанд.

⁹ Аз ҳар он чи дар об аст, инҳоро метавонед бихӯред: ҳар он чи пар ва пулакча дар об дорад, — хоҳ дар баҳрҳо бошад, хоҳ дар наҳрҳо, — онҳоро метавонед бихӯред.

¹⁰ Вале ҳар он чи пар ва пулакча надорад, — хоҳ дар баҳрҳо бошад, хоҳ дар наҳрҳо, — аз ҳар ҳашароти об ва аз ҳар ҷонваре ки дар об аст, — инҳо барои шумо қабеҳ аст.

¹¹ Ва инҳо барои шумо қабеҳ хоҳад буд: аз гӯшташон нахӯред ва аз лошаашон нафрат намоед.

¹² Ҳар он чи пар ва пулакча дар об надорад, барои шумо қабеҳ хоҳад буд.

¹³ Ва аз парандагон аз инҳо нафрат намоед: инҳо хӯрда нашаванд, чунки қабеҳанд: уқоб, ва каргас, ва бургут,

¹⁴ Ва калхот, ва шоҳин бо зоти он,

¹⁵ Ва ҳар зоғ бо зоти он,

¹⁶ Ва шутурмурғ, ва бум, ва моҳихӯрак, ва қарчиғай бо зоти он,

¹⁷ Ва чуғз, ва бақлон, ва ибис,

¹⁸ Ва қу, ва мурғи саққо, ва лошахӯр,

¹⁹ Ва лаклак, ва куланг бо зоти он, ва худхуд, ва кӯршабпарак.

²⁰ Тамоми ҳашароти болдоре ки бар чор пой роҳ меравад, барои шумо қабеҳ аст.

²¹ Аммо аз ҳар ҳашароти болдоре ки бар чор пой роҳ меравад, ҳамонро бихӯред, ки аз болои кафҳои пояш соқҳо барои ҷастан бар замин дорад.

²² Инҳоро аз онҳо бихӯред: малах бо зоти он, сольом бо зоти он, ва ҳарҷул бо зоти он, ва ҳоҷоб бо зоти он †.

† сольом... ҳарҷул... ҳоҷоб — навъҳои гуногуни малах.

²³ Ва ҳар ҳашароти болдоре ки чор пой дорад, барои шумо қабех аст.

²⁴ Ва аз инҳо наҷис хоҳед шуд; ҳар кӣ ба лошаи онҳо бирасад, то шом наҷис хоҳад буд.

²⁵ Ва ҳар кӣ чизе аз лошаи онҳо бардошта бошад, бояд либосҳояшро бишӯяд, ва то шом наҷис хоҳад буд.

²⁶ Ҳар чорпое ки сумдор аст, валекин сумаш кӯшсум нест, ва хӯрокашро кавша намекунад, — барои шумо наҷис аст; ҳар кӣ ба онҳо бирасад, наҷис хоҳад шуд.

²⁷ Ва аз ҳамаи ҳайвонҳое ки бар чор пой роҳ мераванд, ҳар кадоме ки бар кафи пойи худ равон бошад, барои шумо наҷис аст; ҳар кӣ ба лошаи онҳо бирасад, то шом наҷис хоҳад буд.

²⁸ Ва ҳар кӣ лошаи онҳоро бардошта бошад, бояд либосҳояшро бишӯяд, ва то шом наҷис хоҳад буд; онҳо барои шумо наҷисанд.

²⁹ Ва аз ҳайвонҳои майдае ки бар замин меҳазанд, инҳо барои шумо наҷисанд: кӯрмуш, ва муш, ва сусмор бо зоташ,

³⁰ Ва хорпушт, ва бӯқаламун, ва калтакалос, ва хулмато, ва карбоса.

³¹ Инҳо аз ҳамаи ҳайвонҳои хазанда барои шумо наҷисанд; ҳар кӣ ба онҳо пас аз мурданашон бирасад, то шом наҷис хоҳад буд.

³² Ва ҳар чизе ки яке аз онҳо пас аз мурданаш бар он афтад, наҷис хоҳад шуд: хоҳ чизе аз зарфи чӯбин, хоҳ либосе, хоҳ пӯсте, хоҳ халтае, яъне ҳар колое ки барои коре истеъмол мешавад, бояд дар об гузошта шавад, ва он то шом наҷис хоҳад буд, ва пас аз он пок хоҳад шуд.

³³ Ва ҳар зарфи сафолин, ки яке аз онҳо андаруни он афтад, ҳар он чи андаруни он бошад, наҷис хоҳад шуд, ва онро бишканед.

³⁴ Ҳар хӯрокворие ки барои хӯрок истеъмол мешавад, агар бар он аз чунин зарф об рехта бошад, наҷис хоҳад буд, ва ҳар нӯшокие ки барои нӯшидан истеъмол мешавад, дар чунин зарф наҷис хоҳад буд.

³⁵ Ва ҳар чизе ки бар он аз лошаи онҳо афтад, наҷис хоҳад буд; танӯр ва оташдон бояд шикаста шаванд, — онҳо наҷисанд, ва барои шумо наҷис хоҳанд буд.

³⁶ Аммо чашма ва чоҳи обанбор пок хоҳанд буд. Вале ҳар кӣ ба лошаи онҳо бирасад, наҷис хоҳад шуд.

³⁷ Ва агар аз лошаи онҳо бар тухмии коштанӣ афтад, он пок хоҳад буд.

³⁸ Вале агар об бар он тухмӣ рехта шуда бошад, ва аз лошаи онҳо бар он афтад, он барои шумо наҷис хоҳад буд.

³⁹ Ва агар яке аз чорпоёне ки барои хӯроки шумост, бимирад, ҳар кӣ ба лошаи он бирасад, то шом наҷис хоҳад буд.

⁴⁰ Ва ҳар кӣ аз лошаи он хӯрда бошад, бояд либосҳояшро бишӯяд, ва то шом наҷис хоҳад буд;

ва ҳар кӣ лошаи онро бардошта бошад, бояд либосҳояшро бишӯяд, ва то шом наҷис хоҳад буд.

⁴¹ Ва ҳар қонваре ки бар замин меҳазад, қабех аст; он набояд хӯрда шавад.

⁴² Ҳар он чи бар шикамаш меҳазад, ва ҳар он чи бар чор пояш роҳ меравад, ва ҳар он чи пойҳои зиёде дорад, яъне ҳамаи ҳайвонҳои хазандае ки бар замин меҳазанд, — онҳоро нахӯред, зеро ки онҳо қабеханд.

⁴³ Нафси худро бо ҳар ҳайвони хазанда қабех насозед, ва худро бо онҳо нопок накунад, мабодо аз онҳо наҷис гардед.

⁴⁴ Зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ва шумо тақдис ёфта, муқаддас хоҳед буд, чунки Ман қуддус ҳастам; ва нафси худро бо ҳар ҳайвоне ки бар замин меҳазад, наҷис насозед.

⁴⁵ Зеро ки Ман Худованде ҳастам, ки шуморо аз замин Миср берун овардаам, то ки Худои шумо бошам; пас, шумо муқаддас бошед, зеро ки Ман қуддус ҳастам».

⁴⁶ Ин аст қонун дар бораи чорпоён ва парандагон ва ҳар қонваре ки дар об мечунбад, ва ҳар ҳайвоне ки бар замин меҳазад,

⁴⁷ То ки наҷис аз пок, ва ҳайвони хӯрдашаванда аз ҳайвони хӯрданашаванда фарқ карда шавад.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Конун дар бораи модарӣ.

12 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
² «Ба банӣ-Исроил бигӯ: агар зан ҳомила шуда, писар зояд, ҳафт рӯз нопок хоҳад буд, мисли рӯзҳои ҳайзаш нопок хоҳад буд.

³ Ва дар рӯзи ҳаштум ғилофаки бача хатна карда мешавад.

⁴ Ва сию се рӯз вай бояд дар хуни покии худ бимонад, ба ҳеч чизи муқаддас нарасад, ва ба қудс надарояд, то даме ки рӯзҳои покияш пур шавад.

⁵ Ва агар вай духтар зояд, ду ҳафта мисли муддати ҳайзаш нопок хоҳад буд; ва шасту шаш рӯз вай бояд дар хуни покии худ бимонад.

⁶ Ва чун рӯзҳои покияш барои писар ё духтар пур шавад, вай бояд барраи яксола барои қурбонии сӯхтанӣ ва чӯҷаи кабутар ё фохта барои қурбонии гуноҳ назди дари хаймаи ҷомеъ ба коҳин биёрад.

⁷ Ва ӯ инро ба ҳузури Худованд тақдим карда, барои вай кафорат менамояд, ва вай аз ҷараёни хуни худ пок хоҳад шуд. Ин аст қонуни зане ки писар ё духтар зоида бошад.

⁸ Ва агар овардани барра барояш дастрас набошад, бигзор ду фохта ё ду чӯҷаи кабутар овад, ки яке барои қурбонии сӯхтанӣ ва дигаре барои қурбонии гуноҳ аст; ва коҳин барои вай кафорат хоҳад намуд, ва вай пок хоҳад шуд».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дастурҳо дар бораи махавиён.

13 Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

² «Одаме ки бар пӯсти баданаш вараме, ё хушкие, ё доғи равшане пайдо мешавад, ва ин бар пӯсти баданаш монанди захми махав аст, — ӯ бояд назди Ҳоруни коҳин ё назди яке аз писарони коҳинаш оварда шавад.

³ Ва коҳин он захмро, ки бар пӯсти бадан аст, мебинад, ва агар мӯйҳои рӯи захм сафед шуда, намуди захм аз пӯсти баданаш чуқуртар бошад, — ин захми махав аст; ва коҳин инро дида, ӯро начис эълон мекунад.

⁴ Ва агар доғи равшани сафед бар пӯсти баданаш бошад, вале намуди он аз пӯст чуқуртар набошад, ва мӯйҳои сафед нашуда бошад, — коҳин чунин захмдорро ҳафт рӯз ҷудо мегузорад.

⁵ Ва дар рӯзи ҳафтум коҳин варо мебинад, ва инак, захм дар ҳолати аввала мондааст, ва захм дар пӯст паҳн нашудааст, — коҳин дуюмбора варо ҳафт рӯз ҷудо мегузорад.

⁶ Ва коҳин дуюмбора варо дар рӯзи ҳафтум мебинад, ва инак, захм камранг шудааст, ва захм дар пӯст паҳн нашудааст, — коҳин варо пок эълон мекунад; ин хушкии пӯст аст, ва бигзор вай либосҳояшро бишӯяд, ва пок хоҳад буд.

⁷ Ва агар хушкӣ дар пӯст паҳн шавад баъд аз он ки вай худро ба коҳин нишон дода, пок эълон карда шудааст, вай бояд дуюмбора назди коҳин ҳозир шавад.

⁸ Ва коҳин мебинад, ва инак, хушкӣ дар пӯст паҳн шудааст, — коҳин варо начис эълон мекунад; ин махав аст.

⁹ Агар захми махав дар бадани касе бошад, вай бояд назди коҳин оварда шавад.

¹⁰ Ва коҳин мебинад, ва инак, варами сафед бар пӯст намоён аст, ва мӯйҳои он сафед гардонидаст, ва гӯшти зиндае дар варам пайдо шудааст, —

¹¹ Ин бар пӯсти бадани вай махави кӯҳна аст; ва коҳин варо начис эълон мекунад, варо ҳатто ҷудо намегузорад, зеро ки вай бешубҳа начис аст.

¹² Ва агар махав бар пӯст паҳн шуда бошад, ва махав тамоми пӯсти беморро аз сараш то поҳояш пӯшонида бошад, ба андозае ки чашмони коҳин метавонад бубинад;

¹³ Ва коҳин мебинад, ва инак, махав тамоми бадани варо пӯшонидаст, ӯ покии беморро эълон менамояд; азбаски тамоми бадани вай сафед шудааст, вай пок аст.

¹⁴ Вале вақте ки бар вай гӯшти зинда намоён шавад, вай начис хоҳад буд.

¹⁵ Ва ҳамин ки коҳин гӯшти зиндаро бубинад, варо начис эълон мекунад; гӯшти зинда начис аст, зеро ки махав аст.

¹⁶ Ва агар гӯшти зинда тағйир ёфта, сафед шавад, вай бояд назди коҳин биёяд;

¹⁷ Ва коҳин варо мебинад, ва инак, он захм сафед шудааст, ва коҳин беморро пок эълон менамояд; вай пок аст.

¹⁸ Ва агар бар пӯсти бадани касе обила пайдо шуда, сиҳат ёфта бошад,

¹⁹ Ва дар ҷои он обила варами сафедранге, ё доғи равшани сафеди сурхтобе ба вучуд омада бошад, — вай бояд онро ба коҳин нишон диҳад.

²⁰ Ва коҳин мебинад, ва инак, намуди он аз пӯст пасттар аст, ва мӯйҳои он сафед шудааст, — ва коҳин варо начис эълон мекунад; ин захми махав аст, ки дар обила ба вучуд омадааст.

²¹ Вале агар коҳин онро бубинад, ва инак, мӯйҳои сафед бар он нест, ва он аз пӯст пасттар нест, ва он камранг аст, — коҳин варо ҳафт рӯз ҷудо мегузорад.

²² Ва агар он бар пӯст паҳн шуда равад, — коҳин варо начис эълон мекунад; ин захм аст.

²³ Ва агар он доғи равшан дар ҷояш монда, паҳн нашавад, ин омози обила аст; ва коҳин варо пок эълон мекунад.

²⁴ Ё агар бар пӯсти бадани касе доғи оташ бошад, ва бар гӯшти зиндаи он доғи равшани сафеди сурхтоб ё сафед пайдо шуда бошад, —

²⁵ Коҳин онро мебинад, ва инак, мӯйҳои бар он доғи равшан сафед шудааст, ва намудаш аз пӯст чуқуртар аст, — ин махав аст, ки дар он доғи оташ ба вучуд омадааст; ва коҳин варо начис эълон мекунад; ин захми махав аст.

²⁶ Ва агар коҳин онро бубинад, ва инак, бар доғи равшан мӯйҳои сафед нест, ва он аз пӯст пасттар нест, ва он камранг аст, — коҳин варо ҳафт рӯз ҷудо мегузорад.

²⁷ Ва коҳин варо дар рӯзи ҳафтум мебинад; агар он бар пӯст паҳн шуда бошад, коҳин варо начис эълон мекунад; ин захми махав аст.

²⁸ Вале агар он доғи равшан дар ҷояш монда, бар пӯст паҳн нашавад, ва он камранг бошад, — ин варами доғи оташ аст, ва коҳин варо пок эълон мекунад, зеро ки ин омози доғи оташ аст.

²⁹ Ва агар захме бар сар ё бар занахи марде ё зане бошад, —

³⁰ Коҳин он захмро мебинад, ва инак, намуди он аз пӯст чуқуртар аст, ва мӯйҳои зарди борик бар он намоён аст, — варо коҳин начис эълон мекунад; ин калӣ, яъне махави сар ё занах аст.

³¹ Вақте ки коҳин ин захми калиро мебинад, ва инак, намуди он аз пӯст чуқуртар нест, ва мӯйҳои сиёҳ бар он нест, — коҳин он шахси гирифтори захми калиро ҳафт рӯз ҷудо мегузорад.

³² Ва дар рӯзи ҳафтум коҳин он захмро мебинад, ва инак, он калӣ паҳн нашудааст, ва мӯйҳои зард дар он нест, ва намуди калӣ аз пӯст чуқуртар нест, —

³³ Пас, мӯйҳои вай бояд тарошида шавад, вале ҷои калӣ тарошида нашавад, ва коҳин он шахси

гирифтори калиро дуюмбора ҳафт рӯз чудо мегузорад.

³⁴ Ва коҳин он калиро дар рӯзи ҳафтум мебинад, ва инак, он кали бар пӯст паҳн нашудааст, ва намуди он аз пӯст чуқуртар нест; он гоҳ коҳин варо пок эълон мекунад, ва вай либосҳояшро шуста, пок мешавад.

³⁵ Ва агар, баъд аз пок шуданаш, кали бар пӯст паҳн шавад, —

³⁶ Коҳин варо мебинад, ва инак, кали бар пӯст паҳн шудааст, — бигзор коҳин мӯйҳои зардро ҷустуҷӯ накунад: вай начис аст.

³⁷ Вале агар кали дар ҳолати аввала монда, мӯйҳои сиёҳ бар он рӯида бошад, — кали сиҳат ёфтааст: вай пок аст, ва коҳин варо пок эълон мекунад.

³⁸ Ва агар марде ё зане бар пӯсти баданашон доғҳои равшан, яъне доғҳои сафед дошта бошанд, —

³⁹ Коҳин мебинад, ва инак, бар пӯсти баданашон доғҳои равшани камранги сафед намоён аст, — ин баҳақ аст, ки бар пӯст пайдо шудааст; он пок аст.

⁴⁰ Ва касе ки мӯи сараш рехта бошад, вай ақраъ аст; вай пок аст.

⁴¹ Ва агар мӯи сари вай аз тарафи пешонияш рехта бошад, вай тоссар аст; вай пок аст.

⁴² Вале агар дар ҷои бемӯи ақраъ ё тоссар захми сафеди сурхтобе бошад, — ин махав аст, ки бар сари ақраъ ё тоссар пайдо шудааст.

⁴³ Ва коҳин варо мебинад, ва инак, варами захми сафеди сурхтобе бар ҷои бемӯи ақраъ ё тоссар намоён аст, ки ба намуди махави пӯсти бадан монанд аст, —

⁴⁴ Пас, вай махавист, вай начис аст; коҳин бояд варо начис эълон кунад; захми вай бар сари вай аст.

⁴⁵ Ва махавие ки гирифтори ин захм аст, либосҳояш бояд чок карда шавад, ва сараш шонаро набинад, ва он то мӯйлабаш пӯшониди шавад, ва вай фаръёд занад: „Начис! Начис!“

⁴⁶ Тамоми айёме ки он захм бар вай бошад, вай начис хоҳад буд; вай начис аст, вай бояд танҳо зиндагӣ кунад, яъне масканаш берун аз ўрдугоҳ бошад.

⁴⁷ Ва агар бар либосе асари захми махав намоён бошад, хоҳ либосе аз пашм бошад, хоҳ аз катон,

⁴⁸ Хоҳ бар тори он бошад, хоҳ бар пуди он катон ва пашм, хоҳ бар чарм бошад, хоҳ бар ҳар маснӯи чармин;

⁴⁹ Ва агар он захм сабзтоб ё сурхтоб буда, бар либос, ё бар чарм, ё бар тор, ё бар пуд, ё бар ҳар колои чармин бошад, — ин захми махав аст, ва бояд ба коҳин нишон дода шавад.

⁵⁰ Ва коҳин он захмро мебинад, ва он захмдорро ҳафт рӯз чудо мегузорад.

⁵¹ Ва он захмро ў дар рӯзи ҳафтум мебинад, ва агар он бар либос паҳн шуда бошад, хоҳ бар тор, хоҳ бар пуд, хоҳ бар чарм, яъне бар ҳар маснӯе ки

аз чарм сохта шудааст, — он захм махави муфсид аст; он начис аст.

⁵² Ва ў бояд он либосро бисўзонад, хоҳ тор бошад хоҳ пуд, хоҳ аз пашм бошад хоҳ аз катон, хоҳ ҳар колои чармине ки захм бар он бошад, — зеро ки он махави муфсид аст; он бояд дар оташ сўзонида шавад.

⁵³ Ва агар коҳин бубинад, ки инак, он захм бар либос паҳн нашудааст, хоҳ бар тор бошад хоҳ бар пуд, хоҳ бар ҳар колои чармин, —

⁵⁴ Коҳин амр мефармояд, ва он чиро, ки захм бар он аст, мешўяд; ва ў онро дуюмбора чудо мегузорад.

⁵⁵ Ва коҳин захмро баъд аз шустан мебинад, ва инак, захм ҳолати аввалаи худро дигаргун накардааст, ва захм агарчи паҳн нашудааст, — он начис аст, онро дар оташ бисўзон; ин фарсудагие дар абраи он ё дар астари он мебошад.

⁵⁶ Ва агар коҳин бубинад, ки инак, захм баъд аз шустанӣ он камранг шудааст, — бигзор онро аз либос, ё аз чарм, ё аз тор, ё аз пуд дарронида чудо кунад.

⁵⁷ Ва агар он боз бар либос, ё бар тор, ё бар пуд, ё бар ҳар колои чармин намоён гардад, — ин махавест, ки шукуфта паҳн мешавад; он чиро, ки дорои ин захм аст, дар оташ бисўзон.

⁵⁸ Вале он либос, ё тор, ё пуд, ё ҳар колои чарминро, ки шустай, ва захм аз онҳо нест шудааст, дуюмбора бишўй ва онҳо пок хоҳад буд».

⁵⁹ Ин аст қонун дар бораи захми махав бар либоси пашмин ё катон, ё бар тор, ё бар пуд, ё бар ҳар колои чармин, барои пок ё начис эълон кардани он.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Дар бораи пок кардан аз махав.

14 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: ² «Ин аст қонун дар бораи махавӣ, дар рӯзе ки вай пок эълон карда мешавад: вай бояд назди коҳин оварда шавад.

³ Ва коҳин аз ўрдугоҳ берун меравад, ва коҳин мебинад, ва инак, махавӣ аз захми махав шифо ёфтааст;

⁴ Ва коҳин амр мефармояд, ки барои шахси покшаванда ду парандаи зиндаи пок, ва ҷўби арз, ва риштаи қирмизӣ, ва зуфо бигиранд.

⁵ Ва коҳин амр мефармояд, ки як парандаро бар зарфи сафолин, бар оби равон бикишанд.

⁶ Аммо парандаи зиндаро ў бо ҷўби арз ва риштаи қирмизӣ ва зуфо мегирад, ва онҳоро бо парандаи зинда дар хуни парандае ки бар оби равон кушта шудааст, меғўтонад.

⁷ Ва бар касе ки аз махав пок мешавад, ҳафт карат мепошад, ва варо пок эълон мекунад, ва парандаи зиндаро ба саҳро сар медиҳад.

⁸ Ва покшаванда либосҳояшро мешўяд, ва тамоми мӯи худро метарошад, ва дар об ғул

мекунад, ва пок мешавад; ва баъд аз он ба ўрдугоҳ меояд, ва ҳафт рӯз берун аз хаймаи худ зиндагӣ мекунад.

⁹ Ва дар рӯзи ҳафтум тамоми мӯи худро метарошад, сари худ ва риши худ ва абрувони худ ва тамоми мӯи худро метарошад; ва либосҳои худро мешӯяд, ва бадани худро дар об ғул меदिҳад, ва пок мешавад.

¹⁰ Ва дар рӯзи ҳаштум ду барраи беайб, ва як меши яксолаи беайб, ва се ушр [†] орди маҳини бо равған омехта барои ҳадияи ордӣ, ва як лӯҷ ^{††} равған мегирад.

¹¹ Ва коҳини поккунанда шахси покшавандаро бо ин чизҳо ба ҳузури Худованд назди дари хаймаи ҷомеъ мегузорад.

¹² Ва коҳин як барраро мегирад, ва онро бо як лӯҷ равған барои қурбонии ҷурм тақдим менамояд, ва онҳоро ҳамчун инъоми ҷунбониданӣ ба ҳузури Худованд мечунбонад.

¹³ Ва барраро дар маконе ки қурбонии гуноҳ ва қурбонии сӯхтаниро забҳ мекунанд, яъне дар макони муқаддас забҳ менамояд; зеро ки ин қурбонии ҷурм мисли қурбонии гуноҳ аз они коҳин аст; ин қудси қудсхост.

¹⁴ Ва коҳин аз хуни қурбонии ҷурм мегирад, ва коҳин онро бар нармаи гӯши ростии шахси покшаванда ва бар нарангушти дасти ростии вай, ва бар нарангушти пой ростии вай меморад.

¹⁵ Ва коҳин қадаре аз лӯҷи равған гирифта, бар кафи дасти чапи худ мерезад.

¹⁶ Ва коҳин ангушти ростии худро дар равғани ки дар кафи дасти чапи ўст, мегӯтонад, ва аз равған бо ангушти худ ҳафт карат ба ҳузури Худованд мепошад.

¹⁷ Ва аз бақияи равғани ки дар кафи дасти ўст, коҳин ба нармаи гӯши ростии шахси покшаванда, ва ба нарангушти дасти ростии вай, ва ба нарангушти пой ростии вай, болои хуни қурбонии ҷурм меморад.

¹⁸ Ва бақияи равғанеро, ки дар кафи дасти коҳин аст, ба сари шахси покшаванда меморад, ва коҳин варо ба ҳузури Худованд кафорат менамояд.

¹⁹ Ва коҳин қурбонии гуноҳро тақдим мекунад, ва покшавандаро аз наҷисии вай кафорат менамояд; ва сонӣ қурбонии сӯхтаниро забҳ мекунад.

²⁰ Ва коҳин қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордиро бар қурбонгоҳ мегузорад; ва коҳин варо кафорат менамояд, ва вай пок мешавад.

²¹ Ва агар вай камбизоат буда, ин чизҳо барояш дастрас набошад, бигзор як барра барои қурбонии ҷурм бигирад, то ҷунбонида шавад ва варо кафорат намояд, ва як ушр орди маҳини бо равған омехта барои ҳадияи ордӣ бигирад, ва як лӯҷ равған,

²² Ва ду фохта, ё ду чӯҷаи кабутар, ки барояш дастрас бошад; яке қурбонии гуноҳ ва дигаре қурбонии сӯхтанӣ хоҳад буд.

²³ Ва онҳоро дар рӯзи ҳаштуми покшавии худ назди коҳин, ба дари хаймаи ҷомеъ, ба ҳузури Худованд биёрад.

²⁴ Ва коҳин барраи қурбонии ҷурм ва лӯҷи равғанро мегирад, ва коҳин онҳоро ҳамчун инъоми ҷунбониданӣ ба ҳузури Худованд мечунбонад.

²⁵ Ва барраи қурбонии ҷурм забҳ мекунад; ва коҳин аз хуни қурбонии ҷурм гирифта, ба нармаи гӯши ростии шахси покшаванда, ва ба нарангушти дасти ростии вай, ва ба нарангушти пой ростии вай меморад.

²⁶ Ва коҳин аз равған ба кафи дасти чапи худ мерезад.

²⁷ Ва коҳин аз равғани ки дар кафи дасти чапи ўст, бо ангушти ростии худ ҳафт карат ба ҳузури Худованд мепошад.

²⁸ Ва коҳин аз равғани ки дар кафи ўст, ба нармаи гӯши ростии шахси покшаванда, ва ба нарангушти дасти ростии вай, ва ба нарангушти пой ростии вай, бар ҷои хуни қурбонии ҷурм меморад.

²⁹ Ва бақияи равғанеро, ки дар кафи коҳин аст, ба сари шахси покшаванда меморад, то ки варо ба ҳузури Худованд кафорат намояд.

³⁰ Ва яке аз фохтаҳо ё чӯҷаҳои кабутарро, ки барояш дастрас бошад, тақдим менамояд, —

³¹ Яъне аз он чи барояш дастрас бошад, якеро барои қурбонии гуноҳ ва дигареро барои қурбонии сӯхтанӣ бо якҷоягии ҳадияи ордӣ; ва коҳин покшавандаро ба ҳузури Худованд кафорат менамояд.

³² Ин аст қонун дар бораи шахсе ки захми махав дорад, ва дорои вай барои пок шуданаш ғайрикофист».

³³ Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

³⁴ «Вақте ки ба замини Канъон, ки онро Ман ба тасарруфи шумо медиҳам, дохил шавед, ва Ман захми махавро ба хонае дар замини мулки шумо бифиристам,

³⁵ Пас, соҳиби он хона бояд назди коҳин омада, бигӯяд: „Дар хона чизе мисли захм ба назар менамояд“.

³⁶ Ва коҳин амр мефармояд, ки хонаро ҳолӣ кунанд, пеш аз он ки коҳин барои дидани он захм биёяд, то ки ҳар он чи дар хона аст, наҷис нашавад; ва сонӣ коҳин барои дидани хона меояд.

³⁷ Ва ӯ захмро мебинад, ва инак, захм бар деворҳои хона аз чуқурҷаҳои сабзтоб ё сурхтоб иборат аст, ва намудашон аз девор пасттар аст;

³⁸ Ва коҳин аз хона ба дари хона мебарояд, ва хонаро ҳафтрӯза мебандад.

³⁹ Ва дар рӯзи ҳафтум коҳин омада, мебинад, ва инак, захм бар деворҳои хона паҳн шудааст;

[†] Ушр — даҳъяки эфа, ё ҳаҷман 4 литр. ^{††} Лӯҷ — 0,55 литр, ё ки баробари ҳаҷми 6 тухм.

⁴⁰ Ва коҳин амр мефармояд, ки сангҳоеро, ки захм бар онҳост, канда гиранд, ва онҳоро берун аз шаҳр, дар макони нопоке партоянд,

⁴¹ Ва андоваи хонаро аз дарун гирдогирд битарошанд, ва хокеро, ки тарошидаанд, берун аз шаҳр, дар макони нопоке бирезанд,

⁴² Ва сангҳои дигаре гирифта, ба ҷои он сангҳо бимонанд, ва хоки дигаре гирифта, хонаро андова кунанд.

⁴³ Ва агар захм аз нав пайдо шуда, баъд аз канда гирифтани сангҳо, ва баъд аз тарошидани андоваи хона, ва баъд аз андова кардани он боз дар хона паҳн шавад,

⁴⁴ Пас, коҳин омада, мебинад, ва инак, захм дар хона паҳн шудааст, — ин маҳави муфсид аст дар хона; ва он наҷис аст.

⁴⁵ Ин хонаро бояд вайрон карда, сангҳояш, ва ҷӯбҳояш, ва тамоми хоки хонаро берун аз шаҳр, дар макони нопоке бароранд.

⁴⁶ Ва ҳар кӣ ба ин хона дар тамоми айёме ки он баста аст, доҳил шавад, то шом наҷис хоҳад буд.

⁴⁷ Ва ҳар кӣ дар ин хона бихобад, бояд либосҳои худро бишӯяд, ва ҳар кӣ дар ин хона чизе бихӯрад, бояд либосҳои худро бишӯяд.

⁴⁸ Ва агар коҳин омада бубинад, ва инак, захм баъд аз андова кардани хона паҳн нашудааст, — коҳин хонаро пок эълон мекунад, зеро ки захм бартараф шудааст.

⁴⁹ Ва ӯ барои пок кардани хона ду паранда, ва ҷӯби арз, ва риштаи қирмизӣ, ва зуфо мегирад,

⁵⁰ Ва як парандаро бар зарфи сафолин, бар оби равон мекушад;

⁵¹ Ва ҷӯби арз, ва зуфо, ва риштаи қирмизӣ, ва парандаи зиндаро мегирад, ва онҳоро дар хуни парандае ки бар оби равон кушта шудааст, меғўтонад, ва бар хона ҳафт карат мепошад;

⁵² Ва хонаро бо хуни паранда, ва бо оби равон, ва бо парандаи зинда, ва бо ҷӯби арз, ва бо зуфо, ва бо риштаи қирмизӣ пок мекунад,

⁵³ Ва парандаи зиндаро берун аз шаҳр, ба саҳро сар медиҳад, ва хонаро кафорат менамояд, ва он пок хоҳад буд».

⁵⁴ Ин аст қонун дар бораи ҳар захми маҳав ва дар бораи калӣ,

⁵⁵ Ва дар бораи маҳави либос ва хона,

⁵⁶ Ва дар бораи варам, ва дар бораи хушкӣ, ва дар бораи доғи равшан, —

⁵⁷ Барои таълим додани он ки кадом вақт ин наҷис аст, ва кадом вақт ин пок аст. Ин аст қонун дар бораи маҳав.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Дастурҳо дар бораи покии ҷисм.

15 Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

² «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯед: агар касе аз ҷисми худ ҷараёне дошта бошад, он чи аз ӯ ҷорӣ мешавад, нопок аст.

³ Ва ин аст нопокии ӯ ба сабаби ҷараёни ӯ: хоҳ ҷараёни ӯ аз ҷисми ӯ ҷорӣ бошад, хоҳ ҷараёни ӯ дар ҷисми ӯ баста бошад, — ин нопокии ӯст.

⁴ Ҳар бистаре ки шахси ҷараёндор бар он мехобад, наҷис аст, ва ҳар ашъе ки бар он менишинад, наҷис аст.

⁵ Ва ҳар кӣ ба бистари ӯ мерасад, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғул кунад, ва то шом наҷис хоҳад буд.

⁶ Ва ҳар кӣ бар ашъе менишинад, ки шахси ҷараёндор бар он нишаста буд, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғул кунад, ва то шом наҷис хоҳад буд.

⁷ Ва ҳар кӣ ба бадани шахси ҷараёндор мерасад, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғул кунад, ва то шом наҷис хоҳад буд.

⁸ Ва агар шахси ҷараёндор бар каси пок туф кунад, он кас бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғул кунад, ва то шом наҷис хоҳад буд.

⁹ Ва ҳар зине ки шахси ҷараёндор бар он савор мешавад, наҷис аст.

¹⁰ Ва ҳар кӣ ба ҳар он чи дар таги ӯ буд, мерасад, то шом наҷис хоҳад буд; ва ҳар кӣ он ашъро мебардорад, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғул кунад, ва то шом наҷис хоҳад буд.

¹¹ Ва ҳар касе ки шахси ҷараёндор ба ӯ мерасад, бе он ки дастҳояшро бо об шуста бошад, бояд либоси худро бишӯяд ва дар об ғул кунад, ва то шом наҷис хоҳад буд.

¹² Ва зарфи сафолин, ки шахси ҷараёндор ба он мерасад, бояд шикаста шавад; ва ҳар зарфи ҷӯбин бояд бо об шуста шавад.

¹³ Ва ҳангоме ки шахси ҷараёндор аз ҷараёни худ пок мешавад, ӯ бояд аз вақти пок шуданаш ҳафт рӯз шумурда, либосҳои худро бишӯяд ва бадани худро дар оби равон ғул диҳад, ва пок хоҳад буд;

¹⁴ Ва дар рӯзи ҳаштум ӯ барои худ ду фохта ё ду ҷӯҷаи кабӯтар мегирад, ва ба ҳузури Худованд, назди дари хаймаи ҷомеъ, онҳоро ба коҳин медиҳад.

¹⁵ Ва коҳин якеро ҳамчун қурбонии гуноҳ ва дигареро ҳамчун қурбонии сӯхтани тақдим мекунад; ва коҳин ӯро ба ҳузури Худованд аз ҷараёни ӯ кафорат менамояд.

¹⁶ Ва агар аз марде ҷараёни нутфа берун ояд, ӯ бояд тамоми бадани худро дар об ғул диҳад, ва то шом наҷис хоҳад буд.

¹⁷ Ва ҳар либос ва ҳар пӯст, ки ҷараёни нутфа бар он бошад, бояд бо об шуста шавад, ва то шом наҷис хоҳад буд.

¹⁸ Ва агар ба марде, ҳангоме ки бо зане хобида бошад, ҷараёни нутфа рӯй диҳад, бояд онҳо дар об ғул кунанд, ва то шом наҷис хоҳанд буд.

¹⁹ Ва агар зане ҷараён дошта бошад, яъне ҷараёни хуне ки аз ҷисми вай ҷорӣ мешавад, —

вай бояд ҳафт рӯз дар ҳайзи худ бимонад; ва ҳар кӣ ба вай мерасад, то шом наҷис хоҳад буд.

²⁰ Ва ҳар чизе ки вай дар вақти ҳайзи худ бар он мехобад, наҷис аст; ва ҳар чизе ки вай бар он менишинад, наҷис аст.

²¹ Ва ҳар кӣ ба бистари вай мерасад, бояд либоси худро бишӯяд, ва дар об ғулс кунад, ва то шом наҷис хоҳад буд.

²² Ва ҳар кӣ ба ҳар ашьёе мерасад, ки вай бар он нишаста буд, бояд либоси худро бишӯяд ва дар об ғулс кунад, ва то шом наҷис хоҳад буд.

²³ Ва агар бар бистари вай ё бар ашьёе ки вай бар он нишаста буд, чизе бошад, ҳангоме ки касе ба он чиз мерасад, то шом наҷис хоҳад буд.

²⁴ Ва агар марде бо вай бихобад, — ҳайзи вай бар ӯ хоҳад буд, ва ӯ ҳафт рӯз наҷис хоҳад гардид; ва ҳар бистаре ки ӯ бар он мехобад, наҷис хоҳад буд.

²⁵ Ва агар зане рӯзҳои бисъёр, бидуни замони ҳайзаш, ҷараёни хун дошта бошад, ё ки ҷараёнаш зиёда аз замони ҳайзаш давом кунад, — тамоми айёми ҷараёни нопокии вай мисли рӯзҳои ҳайзи вай хоҳад буд; вай наҷис аст.

²⁶ Ҳар бистаре ки вай тамоми айёми ҷараёни худ бар он мехобад, барои вай мисли бистари ҳайзаш хоҳад буд; ва ҳар ашьёе ки вай бар он менишинад, мисли нопокии ҳайзи вай наҷис хоҳад буд.

²⁷ Ва ҳар кӣ ба он ашьёе мерасад, наҷис хоҳад буд, ва бояд либоси худро бишӯяд ва дар об ғулс кунад, ва то шом наҷис хоҳад буд.

²⁸ Ва ҳангоме ки вай аз ҷараёни худ фориг мешавад, вай бояд ҳафт рӯз барои худ бишморад, ва баъд аз он пок хоҳад буд.

²⁹ Ва дар рӯзи ҳаштум вай ду фохта ё ду чӯҷаи кабутар барои худ мегирад, ва онҳоро ба коҳин, назди дари хаймаи ҷомеъ мебиёрад.

³⁰ Ва коҳин якеро ҳамчун қурбонии гуноҳ ва дигареро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ тақдим мекунад; ва коҳин варо ба ҳузури Худованд аз ҷараёни нопокии вай кафорат менамояд.

³¹ Пас, банӣ-Исроилро аз нопокии онҳо эҳтиёт кунед, то ки маскани Маро, ки дар миёни онҳост, палид гардонида, дар нопокии худ намиранд».

³² Ин аст қонун дар бораи касе ки ҷараён дорад, ва дар бораи касе ки нутфа аз вай берун омада, варо наҷис мегардонад,

³³ Ва дар бораи зане ки дар вақти ҳайзи худ азият мекашад, ва дар бораи шахсе ки ҷараён дорад, — хоҳ мард бошад хоҳ зан, — ва дар бораи марде ки бо зани нопок мехобад.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Дар бораи рӯзи мусолиҳа.

16 Ва Худованд ба Мусо баъд аз мурдани ду писари Ҳорун, ки ба ҳузури Худованд наздик омаданд ва мурданд, сухан ронда, гуфт;

² Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба бародарат Ҳорун бигӯ, ки дар қудс ба пушти пардае ки пеши

сарпӯши сандуқ аст, ҳар вақт дохил нашавад, то ки намирад, зеро ки Ман андаруни абр бар сарпӯш зоҳир хоҳам шуд.

³ Бо ин чизҳо Ҳорун бояд ба қудс дохил шавад; бо ғӯсолае барои қурбонии гуноҳ ва бо қўчқоре барои қурбонии сӯхтанӣ.

⁴ Бигзор пероҳани катони муқаддасро дар бар кунад, ва эзори катон бар баданаш бошад, ва камарбанди катонро бибандад, ва аммомаи катонро бипӯшад: инҳо либосҳои муқаддас аст; ва бадани худро дар об ғулс дода, онҳоро дар бар кунад.

⁵ Ва аз ҷамоати банӣ-Исроил бигзор ду нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ва як қўчқор барои қурбонии сӯхтанӣ бигирад.

⁶ Ва Ҳорун ғӯсолаи қурбонии гуноҳро, ки барои худи ӯст, тақдим карда, худаш ва аҳли байташро кафорат менамояд;

⁷ Ва ду нарбузро мегирад, ва онҳоро ба ҳузури Худованд, назди дари хаймаи ҷомеъ мегузорад.

⁸ Ва Ҳорун бар он ду нарбуз қуръа мепартояд: як қуръа барои Худованд, ва як қуръа барои Азозил †.

⁹ Ва Ҳорун нарбузро, ки қуръа барои Худованд бар он баромадааст, наздик меоварад, ва онро барои қурбонии гуноҳ тақдим менамояд.

¹⁰ Ва нарбузро, ки қуръа барои Азозил бар он баромадааст, дар ҳолати зинда ба ҳузури Худованд мегузорад, то ки бар он кафорат намояд ва онро барои Азозил ба биёбон бифиристанд.

¹¹ Ва Ҳорун ғӯсолаи қурбонии гуноҳро, ки барои худи ӯст, наздик меоварад, ва худаш ва аҳли байташро кафорат менамояд; ва ин ғӯсолаи қурбонии гуноҳро, ки барои худи ӯст, забҳ мекунад,

¹² Ва маҷмари пур аз лахчаҳои оташро аз болои қурбонгоҳе ки дар ҳузури Худованд аст, ва ду мушт бухури муаттари сударо гирифта, ба пушти парда медарояд;

¹³ Ва бухурро бар оташ ба ҳузури Худованд мемонад, ва абри бухур сарпӯшро, ки бар алвоҳи шаҳодат аст, мепӯшонад, то ки ӯ намирад;

¹⁴ Ва аз хуни ғӯсола гирифта, бо ангушташ ба тарафи шарқии сарпӯш мепошад, ва пеши сарпӯш ҳафт карат аз он хун бо ангушташ мепошад;

¹⁵ Ва нарбузи қурбонии гуноҳро, ки барои қавм аст, забҳ мекунад, ва хуни онро ба пушти парда меоварад, ва бо хунаш ончунон амал мекунад, ки бо хуни ғӯсола амал карда буд, ва онро бар сарпӯш ва пеши сарпӯш мепошад;

¹⁶ Ва қудсро аз нопокиҳои банӣ-Исроил ва аз ҷиноятҳои онҳо, ки дар ҳамаи гуноҳҳои онҳост, кафорат менамояд; ва бо хаймаи ҷомеъ низ, ки бо онҳо дар миёни нопокиҳои онҳо сокин аст, чунин амал мекунад.

¹⁷ Ва ҳеҷ кас набояд дар хаймаи ҷомеъ бошад, аз вақте ки ӯ барои кафорат кардан ба қудс дохил мешавад, то вақте ки берун меояд; ва ҳамин тавр ӯ

† Азозил — номи рӯҳи бад ё девест, ки гӯё дар биёбон сукунат доштааст.

худаш, аҳли байташ ва тамоми ҷамоати Исроилро кафорат менамояд;

¹⁸ Ва назди қурбонгоҳе ки дар ҳузури Худованд аст, берун омада, онро кафорат менамояд, яъне аз хуни гӯсола ва аз хуни нарбуз гирифта, бар шохҳои қурбонгоҳ гирдогирд мемолад;

¹⁹ Ва бар он аз хун бо ангушташ ҳафт карат мепошад, ва онро аз нопокиҳои бани-Исроил пок мегардонад ва тақдис менамояд;

²⁰ Ва кафорати қудс ва хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳро ба анҷом расонида, нарбузи зиндаро наздик меоварад.

²¹ Ва Ҳорун ду дасти худро бар сари нарбузи зинда мемонад, ва бар он ҳамаи хатоҳои бани-Исроил ва ҳамаи ҷиноятҳои онҳо ва ҳамаи гуноҳҳои онҳоро эътироф менамояд, ва онҳоро бар сари нарбуз мегузорад, ва онро ба воситаи шахси махсус ба биёбон мефиристонад.

²² Ва нарбуз ҳамаи гуноҳҳои онҳоро бар худ бардошта, ба замини харобазор мебарад; ва он шахс нарбузро дар биёбон сар медиҳад.

²³ Ва Ҳорун ба хаймаи ҷомеъ дохил мешавад, ва либосҳои катонро, ки ҳангоми дохил шудан ба қудс пӯшида буд, мекашад, ва онҳоро дар он ҷо мемонад;

²⁴ Ва бадани худро дар макони муқаддас дар об ғулс медиҳад, ва либосҳои худро мепӯшад, ва берун омада, қурбонии сӯхтании худаш ва қурбонии сӯхтании қавмро тақдим мекунад, ва худаш ва қавмро кафорат менамояд;

²⁵ Ва чарбуи қурбонии гуноҳро бар қурбонгоҳ месӯзонад.

²⁶ Ва он шахс, ки нарбузро барои Азозил бурдааст, бояд либосҳои худро бишӯяд, ва бадани худро дар об ғулс диҳад, ва баъд аз он метавонад ба ўрдугоҳ дохил шавад.

²⁷ Ва гӯсолаи қурбонии гуноҳ ва нарбузи қурбонии гуноҳро, ки хунашон барои кафорат ба қудс дароварда шуда буд, бигзор аз ўрдугоҳ берун оваранд, ва пӯсти онҳо ва гӯшти онҳо ва саргини онҳоро дар оташ бисӯзонанд.

²⁸ Ва он шахс, ки онҳоро месӯзонад, бояд либосҳои худро бишӯяд, ва бадани худро дар об ғулс диҳад, ва баъд аз он метавонад ба ўрдугоҳ дохил шавад.

²⁹ Ва бигзор ин барои шумо фаризаи абадӣ бошад: дар моҳи ҳафтом, дар рӯзи даҳуми моҳ, ҷонҳои худро бо рӯза азият диҳед ва ҳеч коре накунед, — ҳам тубҷоиён ва ҳам ғарибоне ки дар миёни шумо маскан гирифта бошанд.

³⁰ Зеро ки дар ин рӯз коҳин шуморо кафорат менамояд, то ки шуморо аз ҳамаи гуноҳотон пок гардонад: шумо ба ҳузури Худованд пок хоҳед шуд.

³¹ Ин шанбеи оромист барои шумо, ва шумо ҷонҳои худро бо рӯза азият диҳед: ин фаризаи абадист.

³² Ва кафоратро бояд коҳине ба амал оварад, ки ўро тадҳин намуда, баргумошта бошанд, то ки ба

ҷои падараш қаҳонат намояд; ва ў либосҳои катон, яъне либосҳои муқаддас дар бар мекунад,

³³ Ва қудси қудсҳоро кафорат менамояд, ва хаймаи ҷомеъ ва қурбонгоҳро низ кафорат менамояд, ва коҳинон ва тамоми ҷамоати қавмро кафорат менамояд.

³⁴ Ва ин барои шумо фаризаи абадӣ хоҳад буд, то ки бани-Исроил аз ҳамаи гуноҳшон соли як карат кафорат карда шаванд». Ва Ҳорун ончунон, ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ба амал овард.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дастур дар бораи макони тақдим кардани қурбонӣ.

17 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

² «Ба Ҳорун ва писаронаш, ва ба тамоми бани-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: ин аст он чи Худованд амр фармуда, гуфтааст:

³ Ҳар касе ки аз хонадони Исроил гове ё гӯсфанде ё бузе дар ўрдугоҳ забҳ мекунад, ё ки берун аз ўрдугоҳ забҳ мекунад,

⁴ Ва онро ба дари хаймаи ҷомеъ намебиёрад, то ки барои Худованд, пеши маскани Худованд қурбонӣ кунад, — ин барои он кас хун ҳисоб хоҳад ёфт: вай хун рехтааст, ва он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд,

⁵ То ки бани-Исроил забҳҳои худро, ки дар саҳро забҳ мекунанд, биёранд, яъне онҳоро барои Худованд ба дари хаймаи ҷомеъ, назди коҳин биёранд, ва онҳоро ҳамчун забҳҳои саломатӣ барои Худованд забҳ кунанд;

⁶ Ва коҳин хунро бар қурбонгоҳи Худованд, назди дари хаймаи ҷомеъ мепошад, ва чарбуи ҳамчун атри гуворо барои Худованд месӯзонад;

⁷ Ва минбаъд онҳо забҳҳои худро барои девҳое ки пайравӣ менамоянд, набояд забҳ кунанд. Ин барои онҳо дар наслҳошон фаризаи абадӣ хоҳад буд.

⁸ Ва ба онҳо бигӯ: ҳар касе ки аз хонадони Исроил, ва аз ғарибоне ки дар миёни онҳо маскан гирифтаанд, қурбонии сӯхтанӣ ё забҳе тақдим намояд,

⁹ Вале онро ба дари хаймаи ҷомеъ наоварад, то ки онро барои Худованд тақдим намояд, — он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.

Дар бораи хун: аҳамият ва қудсияти он.

¹⁰ Ва ҳар кас аз хонадони Исроил ва аз ғарибоне ки дар миёни онҳо маскан гирифтаанд, агар ягон хунро бихӯрад, Ман хашми Худро бар ҷони он хӯрандаи хун равона карда, онро аз миёни қавми Худ маҳв хоҳам кард,

¹¹ Чунки ҷони ҷисм дар хун аст, ва Ман онро ба шумо барои қурбонгоҳ додаам, то ки ҷонҳои шуморо кафорат намояд, зеро ҳамин хун аст, ки ҷонро кафорат менамояд.

¹² Бинобар ин Ман ба банӣ-Исроил гуфтаам: ҳеҷ кас аз миёни шумо хун нахӯрад, ва ғарибе ки дар миёни шумо маскан гирифтааст, хун нахӯрад.

¹³ Ва ҳар кас аз банӣ-Исроил ва аз ғарибоне ки дар миёни онҳо маскан гирифтаанд, агар қонваре ё парандаеро, ки хӯрда мешавад, сайд кунад, бояд хуни онро бирезад ва бо хок бипӯшонад.

¹⁴ Зеро қони ҳар қисм хуни он аст, яъне қонаш дар он аст. Ва Ман ба банӣ-Исроил гуфтаам: хуни ҳеҷ як қисмро нахӯред, зеро ки қони ҳар қисм хуни он аст; ҳар кӣ онро бихӯрад, маҳв хоҳад шуд.

¹⁵ Ва ҳар кас, хоҳ тубҷой бошад хоҳ ғариб, агар лоша ё даридашударо бихӯрад, бояд либосҳои худро бишӯяд ва дар об ғул кунад, ва то шом наҷис буда, баъд аз он пок хоҳад шуд.

¹⁶ Вале агар либосҳояшро нашӯяд ва баданашро ғул надихад, — барои гуноҳи худ ҷазо хоҳад ёфт».

БОБИ ҲАҶДАҲУМ

Манъи издивоҷи хешу табори наздик.

18 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
² «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

³ Мисли аъмоли замини Миср, ки дар он сокин будед, амал накунад, ва мисли аъмоли замини Канъон, ки Ман шуморо ба он ҷо мебарам, амал накунад, ва бар тибқи фароизи онҳо рафтор нанамоед.

⁴ Дастурҳои Маро ба амал оваред ва фароизи Маро риоя намоед, то ки бар тибқи онҳо рафтор кунед; Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

⁵ Ва фароизу дастурҳои Маро риоя намоед, ки одам онҳоро ба амал оварда, бо онҳо зинда хоҳад буд; Ман Худованд ҳастам.

⁶ Ҳеҷ кас ба ҳеҷ хешованди ҳамҷисми худ наздик нашавад, то ки авраташро ошкор кунад; Ман Худованд ҳастам.

⁷ Аврати падаратро, яъне аврати модаратро ошкор нақун; вай модари туст, аврати варо ошкор нақун.

⁸ Аврати зани падаратро ошкор нақун; он аврати падари туст.

⁹ Аврати хоҳаратро, яъне духтари падарат ё духтари модаратро, хоҳ мавлуди хона бошад хоҳ мавлуди берун, — аврати онҳоро ошкор нақун.

¹⁰ Аврати духтари писарат ё духтари духтаратро, — аврати онҳоро ошкор нақун, зеро ки инҳо аврати туст.

¹¹ Аврати духтари зани падаратро, ки аз падарат зоида шуда бошад, — вай хоҳари туст, — аврати варо ошкор нақун.

¹² Аврати хоҳари падаратро ошкор нақун; вай ҳамҷисми падари туст.

¹³ Аврати хоҳари модаратро ошкор нақун, зеро ки вай ҳамҷисми модари туст.

¹⁴ Аврати бародари падаратро ошкор нақун: ба зани вай наздик нашав; вай янгаи туст.

¹⁵ Аврати келинатро ошкор нақун; вай зани писари туст, аврати варо ошкор нақун.

¹⁶ Аврати зани бародаратро ошкор нақун; ин аврати бародари туст.

¹⁷ Аврати зан ва духтари варо ошкор нақун; духтари писараш ва духтари духтарашро нагир, то ки аврати варо ошкор кунӣ; инҳо ҳамҷисми вай мебошанд, ва ин фисқу фучур аст.

¹⁸ Ва занеро бо хоҳараш ҳамчун паланҷи вай нагир, то ки аврати ӯро дар ҳузури вай, ҳангоме ки вай зинда аст, ошкор кунӣ.

¹⁹ Ва ба зан дар вақти нопокии ҳайзи вай наздик нашав, то ки аврати варо ошкор кунӣ.

²⁰ Ва бо зани ёри худ ҷимоъ нақун, то ки нутфа рехта, бо вай наҷис гардӣ.

²¹ Ва аз насли худ ҳеҷ якеро барои Мӯлик аз оташ нагузарон, ва исми Худои худро беҳурмат нагардон.

²² Ва бо мард мисли зан ҷимоъ нақун; ин кори зишт аст.

²³ Ва бо ҳеҷ чорпо нахусп, то ки бо он наҷис гардӣ; ва зане набояд пеши чорпое биистад, то ки бо он ҷимоъ кунад; ин қабоҳат аст.

²⁴ Бо ҳеҷ яке аз инҳо худро наҷис нагардонед, зеро халқҳое ки Ман онҳоро аз пеши шумо бадар меронам, худро бо ҳамаи инҳо наҷис гардониданд.

²⁵ Ва замин наҷис гардид, ва Ман онро барои гуноҳаш ҷазо додам, ва замин сокинони худро қай намуд.

²⁶ Вале шумо фароизу дастурҳои Маро риоя намоед, ва ҳеҷ якеро аз ин қабоҳатҳо ба амал наоваред, — хоҳ тубҷоиён хоҳ ғарибоне ки дар миёни шумо маскан гирифтаанд;

²⁷ Зеро мардумони ин замин, ки пеш аз шумо буданд, ҳамаи ин қабоҳатҳоро ба амал меоварданд, ва замин наҷис гардид;

²⁸ Мабодо ин замин шуморо низ, агар онро наҷис гардонед, қай кунад, чунон ки халқҳоеро, ки пеш аз шумо буданд, қай кардааст.

²⁹ Зеро ҳар касе ки яке аз ин қабоҳатҳоро ба амал оварад, қонҳои ба амал овардагон аз миёни қавми худ маҳв хоҳанд шуд.

³⁰ Пас, фармони Маро риоя намоед, то ки бар тибқи он урфу одатҳои зишт, ки пеш аз шумо ба амал оварда шудааст, амал накунад, ва бо онҳо худро наҷис нагардонед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

БОБИ НУЗДАҲУМ

Баёни даҳ аҳком.

19 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
² «Ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: муқаддас бошед, зеро ки Ман, Худованд Худои шумо, қуддус ҳастам.

³ Ҳар яке аз модари худ ва аз падари худ тарсон бошед, ва шанбеҳои Маро риоя намоед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

⁴ Ба бутҳо рӯ наоваред, ва худоҳои рехташуда барои худ насозед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

⁵ Ва ҳангоме ки қурбонии саломатӣ барои Худованд забҳ мекунед, онро тавре забҳ кунед, ки сазовори тавачҷӯҳ гардед.

⁶ Дар рӯзе ки онро забҳ мекунед, ва фардоиш он бояд хӯрда шавад, ва он чи то рӯзи сеюм боқӣ мемонад, бояд дар оташ сӯзонида шавад.

⁷ Ва агар дар рӯзи сеюм хӯрда шавад, ин қабех аст, сазовори тавачҷӯҳ намегардад.

⁸ Ва ҳар кӣ онро бихӯрад, барои гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт, зеро ки чизи муқаддаси Худовандро беҳурмат кардааст, ва он кас аз миёни қавми худ маҳд шуд.

⁹ Ва ҳангоме ки ҳосили замини худро дарав мекунед, канораи киштзори худро то ба охир дарав накунад, ва хӯшаҳои аз бандҳо афтодаро начинед.

¹⁰ Ва тоқзори худро доначинӣ накун, ва шингилҳои афтодаи тоқхоятро начин: онҳоро барои бенаво ва ғариб бимон. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

¹¹ Дуздӣ накунад, ва мункир нашавед, ва ба якдигар дурӯғ нагӯед.

¹² Ва ба исми Ман қасами дурӯғ нахӯред, ки исми Худои худро бо ин беҳурмат хоҳед кард. Ман Худованд ҳастам.

¹³ Ҳаққи ёри худро нахӯр ва ғоратгарӣ накун, музди меҳнати муздурро назди худ то субҳ нигоҳ надор.

¹⁴ Карро ҳақорат накун, ва пеши кӯр монеае нагузор, — аз Худои худ тарсон бош. Ман Худованд ҳастам.

¹⁵ Дар мурофия беинсофӣ накун, ба камбағал рӯбинӣ нанамо ва ба шахси бузург тамаллуқ накун; ёри худро аз рӯи инсоф доварӣ нам.

¹⁶ Дар миёни қавми худ ғайбатгӯӣ накун, нисбат ба хуни ёри худ бепарво набош. Ман Худованд ҳастам.

¹⁷ Ба бародарат дар дили худ адоват накун; ёратро мазаммат нам, ва барои ӯ гуноҳкор нахоҳӣ шуд.

¹⁸ Аз фарзандони қавми худ интиқом нақаш ва кина ба дил нагир, ва ёратро мисли худат дӯст дор. Ман Худованд ҳастам.

¹⁹ Фароизи Маро риоят кунед; чорпои худро бо чинси ғайр ҷуфтӣ нанамо; киштзори худро бо ду навъ тухмӣ кишт накун; ва либоси иборат аз ду навъ матоъ, яъне аз пашм ва катон, напӯш.

²⁰ Ва агар марде бо зане хобида нутфа резад, ва он зан каниз ва номзади касе бошад, вале ҳанӯз барояш фидия дода нашуда бошад, ё озодӣ ба вай дода нашуда бошад, — онҳо бояд ба ҷазо мустаҳиқ карда шаванд, аммо набояд кушта шаванд, зеро ки вай озод карда нашудааст.

²¹ Бигзор он мард қурбонии ҷурми худро, яъне қўҷқори қурбонии ҷурмо барои Худованд назди дари хаймаи ҷомеъ биёрад.

²² Ва коҳин варо бо қўҷқори қурбонии ҷурм ба хузури Худованд барои гуноҳе ки кардааст, кафорат менамояд, ва ӯ аз гуноҳе ки кардааст, омурзида хоҳад шуд.

²³ Ва ҳангоме ки ба замин дохил шавед ва ҳар навъ дарахти мевадор шинонед, — меваи онро номахтун ҳисоб кунед: се сол он бояд барои шумо номахтун ҳисоб ёфта, хӯрда нашавад.

²⁴ Ва дар соли чорум тамоми меваи он бояд барои иди ҳамду санои Худованд тақдис карда шавад.

²⁵ Ва дар соли панҷум меваи онро метавонед бихӯред, ва ҳосили он барои шумо афзун хоҳад шуд. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

²⁶ Ҳеҷ чизро бо хун нахӯред; фол накушоед ва афсун накунад.

²⁷ Канораи мӯи сари худро гирдогирд қайчӣ накунад, ва канораи риши худро натарошед.

²⁸ Ва бадани худро барои мурда нахарошед, ва ҳеҷ нақше бар худ вашм накунад. Ман Худованд ҳастам.

²⁹ Духтари худро беисмат намуда, ба роҳи фаҳш наандоз, то ки замин ба зино дода нашавад, ва замин пур аз фиску фучур нагардад.

³⁰ Шанбеҳои Маро риоя намоед, ва қудси Маро ҳурмат кунед. Ман Худованд ҳастам.

³¹ Ба ҷодугарон ва азоимхонон рӯ наоваред; аз паи он нашавед, ки худро аз онҳо начис гардонед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

³² Пеши мӯйсафед бархез ва пирро эҳтиром нам, ва аз Худои худ тарсон бош. Ман Худованд ҳастам.

³³ Ва ҳангоме ки ғарибе бо шумо дар замини шумо маскан гирад, варо озор надихед.

³⁴ Ғарибе ки дар миёни шумо маскан гирифтааст, бигзор барои шумо мисли тубҷоии шумо бошад; ва ӯро мисли худат дӯст дор, зеро ки шумо дар замини Миср ғариб будед. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

³⁵ Дар мурофия, дар андоза, дар вазн ва дар паймоиш беинсофӣ накунад.

³⁶ Бигзор шуморо тарозуи дуруст, санғҳои дуруст, эфай дуруст ва ҳини дуруст бошад. Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардаам.

³⁷ Пас, тамоми фароизи Маро ва ҳамаи дастурҳои Маро риоя намоед, ва онҳоро ба амал оваред. Ман Худованд ҳастам».

БОБИ БИСТУМ

Чораҳои ҷазо барои гуноҳҳои гуногун.

20 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
² «Инро низ ба банӣ-Исроил бигӯ: ҳар кӣ аз банӣ-Исроил ва аз ғарибоне ки дар Исроил маскан гирифтаанд, аз насли худ ба Мулик бидиҳад, бигзор

кушта шавад: бигзор қавми замин варо сангсор кунанд.

³ Ва Ман хашми Худро ба он кас хоҳам нигаронид ва ўро аз миёни қавмаш маҳв хоҳам кард, зеро ки ў аз насли худ ба Мўлик додааст, то ки қудси Маро начис ва исми қуддуси Маро беҳурмат гардонад.

⁴ Ва агар қавми замин чашмони худро аз он кас бипўшонанд, вақте ки ў аз насли худ ба Мўлик медиҳад, ва ўро накушанд, —

⁵ Дар он сурат Ман хашми Худро ба он кас ва ба оилаи ў хоҳам нигаронид, ва ў ва ҳамаи онҳоеро, ки аз паи ў зино карда, ба Мўлик зинокорона пайравӣ намудаанд, аз миёни қавми онҳо маҳв хоҳам сохт.

⁶ Ва касе ки ба ҷодурагон ва азоимхонон рӯ меоварад, то ки ба онҳо зинокорона пайравӣ намояд, — Ман хашми Худро ба он кас нигаронида, ўро аз миёни қавмаш маҳв хоҳам кард.

⁷ Ва шумо худро тақдис намуда, одамони муқаддас бошед, зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

⁸ Ва фароизи Маро риоя намоед, ва онҳоро ба амал оваред. Ман Худованд ҳастам, ки шуморо тақдис менамоям.

⁹ Ҳар кӣ падари худ ё модари худро ҳақорат кунад, бояд ҳатман кушта шавад: модоме ки вай падари худ ё модари худро ҳақорат кардааст, хунаш бар гарданаш хоҳад буд.

¹⁰ Ва касе ки бо зани шавҳардор зино кунад, яъне касе ки бо зани ёри худ зино кунад, — бигзор он марди зинкор ва он зани зинкор кушта шаванд.

¹¹ Ва касе ки бо зани падари худ хобида, аврати падари худро ошкор кардааст, — бигзор ҳар дуяшон кушта шаванд; хунашон бар гардани онҳост.

¹² Ва касе ки бо келини худ бихобад, — бигзор ҳар дуяшон кушта шаванд; кори зиште кардаанд, хунашон бар гардани онҳост.

¹³ Ва касе ки бо марде бихобад, мисли он ки бо зан мехобанд, — ҳар дуяшон кори зиште кардаанд; бигзор онҳо кушта шаванд, хунашон бар гардани онҳост.

¹⁴ Ва касе ки зан ва модари варо бигирад, ин фисқу фучур аст; ў ва онҳо бояд дар оташ сўзонида шаванд, то ки фисқу фучур дар миёни шумо набошад.

¹⁵ Ва касе ки бо чорпое чимоъ кунад, — бигзор вай кушта шавад; он чорпоро низ бикушед.

¹⁶ Ва зане ки ба ягон чорпо наздик шавад, то ки он бо вай чимоъ кунад, — он зан ва он чорпоро бикуш; бигзор онҳо кушта шаванд, хунашон бар гардани онҳост.

¹⁷ Ва касе ки хоҳари худро, яъне духтари падараш ё духтари модарашро бигирад, ва аврати варо бубинад, вай низ аврати ўро бубинад, — ин расвоист; бигзор онҳо дар пеши назари фарзандони қавми худ маҳв карда шаванд; ў

аврати хоҳарашро ошкор кардааст, — барои гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт.

¹⁸ Ва касе ки бо зане дар вақти хайзи вай хобида, аврати варо ошкор кунад, азбаски ў чашмаи хуни варо яла кардааст, ва вай чашмаи хуни худро ошкор кардааст, — бигзор ҳар дуяшон аз миёни қавми худ маҳв карда шаванд.

¹⁹ Ва аврати хоҳари модари худ ва хоҳари падари худро ошкор накун; он кас аврати ҳамҷисми худро ошкор кардааст; онҳо барои гуноҳи худ ҷазо хоҳанд ёфт.

²⁰ Ва касе ки бо янгаи худ бихобад, — аврати амаки (ё тағои) худро ошкор кардааст; онҳо барои гуноҳи худ ҷазо хоҳанд ёфт, бефарзанд хоҳанд мурд.

²¹ Ва касе ки зани бародари худро бигирад, — ин кори зишт аст: ў аврати бародари худро ошкор кардааст; онҳо бефарзанд хоҳанд буд.

²² Пас, тамоми фароизи Маро ва тамоми аҳкоми Маро риоя намоед, ва онҳоро ба амал оваред, то заминне ки Ман шуморо ба он ҷо мебарам, то ки дар он сокин шавед, шуморо қай накунад.

²³ Ва бар тибқи фароизи халқҳое ки Ман онҳоро аз пеши шумо бадар меронам, рафтор накунад; зеро ки онҳо ҳамаи ин корҳоро карданд, ва Ман аз онҳо нафрат намудам.

²⁴ Ва ба шумо гуфтам: „Шумо замини онҳоро мерос хоҳед гирифт, ва Ман онро ба шумо хоҳам дод, то ки онро тасарруф намоед, — заминне ки шир ва асал дар он ҷорист“. Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз қавмҳо фарқ кардаам.

²⁵ Пас, шумо низ чорпоёни покро аз начис, ва парандағони покро аз начис фарқ кунед, ва ҷонҳои худро бо чорпоён ва парандагон ва ҳар чизе ки бар замин мехазад, начис нагардонед, ки Ман онҳоро ҳамчун чизҳои начис барои шумо фарқ кардаам.

²⁶ Ва шумо барои Ман муқаддас бошед, зеро ки Ман, Худованд, қуддус ҳастам, ва шуморо аз қавмҳо фарқ кардаам, то ки аз они Ман бошед.

²⁷ Ва мард ё зане ки ҷодугар ё азоимхон бошанд, бигзор кушта шаванд: онҳо бояд сангсор карда шаванд, — хунашон бар гардани онҳост».

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Дастурҳо ба коҳинон.

21 Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба коҳинон, яъне ба писарони Ҳорун сухан ронда, ба онҳо бигӯ: касе аз онҳо худро бо мурдае аз миёни қавми худ начис нагардонад,

² Балки фақат бо ҳамҷисми ба худаи наздик: бо модараш ва падараш ва писараш ва духтараш ва бародараш,

³ Ва хоҳари бокирааш, ки ба ў наздик буда, ҳанӯз шавҳар накардааст, — метавонад худро начис гардонад;

⁴ Ҳамчун шахси зандор набояд ӯ худро дар миёни қавми худ бо мурдае наҷис гардонид, палид шавад.

⁵ Бигзор онҳо мӯи сари худро нагиранд, ва канораи риши худро натарошанд, ва бадани худро харош нақунанд.

⁶ Онҳо бояд барои Худои худ муқаддас бошанд, ва исми Худои худро беҳурмат нақунанд, зеро ки онҳо қурбониҳои оташини Худовандро, яъне нони Худои худро тақдим менамоёнд, ва бояд муқаддас бошанд.

⁷ Зани зинокор ва беисматро набояд бигиранд, ва зани аз шавҳараш талоқгирифтаре набояд бигиранд, зеро ки қоҳин барои Худои худ муқаддас аст.

⁸ Ва ту ӯро тақдис намо, зеро ки ӯ нони Худои туро тақдим менамоёнд; бигзор ӯ барои ту муқаддас бошад, зеро Ман, Худованде ки шуморо тақдис менамоям, қуддус ҳастам.

⁹ Ва агар духтари қоҳин бо зинокорӣ худро палид созад, вай падари худро палид месозад; бигзор вай дар оташ сӯзонид, шавад.

¹⁰ Ва қоҳине ки аз бародарони худ бузург аст, яъне бар сараш рағани тадҳин рехта шудааст, ва барои пӯшидани либосҳо баргумошта шудааст, — бигзор сари худро нақшоёнд, ва либосҳои худро чок назанд,

¹¹ Ва ба ҳеҷ каси мурда наздик нашавад: худро ҳатто бо падараш ва модараш наҷис нагардонанд,

¹² Ва аз қудс берун набарояд, ва қудси Худои худро палид нақунанд, зеро ки афсари рағани тадҳини Худои ӯ бар ӯст. Ман Худованд ҳастам.

¹³ Ва ӯ бояд зани бокирае бигирад.

¹⁴ Бева, талоқгирифта, палидшуда ва фоҳишаро ӯ набояд бигирад, балки бояд бокирае аз миёни қавми худ ба занӣ бигирад.

¹⁵ Ва набояд насли худро дар қавми худ палид созад, зеро Ман Худованде ҳастам, ки ӯро тақдис менамоям».

¹⁶ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹⁷ «Ба Ҳорун сухан ронда, бигӯ: ҳеҷ кас аз зуръети ту дар наслҳои онҳо, ки маъюбие дошта бошад, набояд наздик ояд, то ки нони Худои худро тақдим намоёнд,

¹⁸ Яъне ҳар касе ки маъюб аст, наздик наояд: на кӯр, на ланг, на пучуқ, на аъҷуба,

¹⁹ На шахси шикастапой ё шикастадаст,

²⁰ На кӯзпушт, на лоғарбадан, на шахсе ки ба чашмаш гул афтадааст, на пес, на кал, на шахсе ки байзаҳояш маҷақ шудааст.

²¹ Хар касе ки аз насли Ҳоруни қоҳин маъюбӣ дошта бошад, набояд наздик ояд, то ки қурбониҳои оташини Худовандро тақдим намоёнд; азбаски вай маъюб аст, набояд барои тақдим кардани нони Худои худ наздик ояд.

²² Нони Худои худро вай аз он чи қудси қудсҳост, ва аз он чи ҳадияҳои муқаддас аст, метавонад бихӯрад.

²³ Аммо бигзор вай назди парда наояд, ва ба қурбонҳои наздик нашавад, зеро ки вай маъюб аст, ва қудсҳои Маро палид насозад, зеро Ман Худованд ҳастам, ки онҳоро тақдис менамоям».

²⁴ Ва Мусо ба Ҳорун ва писаронаш, ва ба тамоми банӣ-Исроил сухан ронд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Қоҳинон насли баргузидагонанд.

22 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

² «Ба Ҳорун ва писаронаш бигӯ, ки аз ҳадияҳои муқаддаси банӣ-Исроил, ки ба Ман мебахшанд, канорагирӣ кунанд, ва исми қуддуси Маро палид нагардонанд. Ман Худованд ҳастам.

³ Ба онҳо бигӯ: дар наслҳои шумо, ҳар касе ки аз тамоми зуръети шумо ба ҳадияҳои муқаддасе ки банӣ-Исроил ба Худованд бахшидаанд, наздик шавад, ва нопокияш бар вай бошад, — он кас аз ҳузури Ман маҳв хоҳад шуд. Ман Худованд ҳастам.

⁴ Ҳар касе ки аз насли Ҳорун маҳав ё ҷараён дошта бошад, то пок нашавад, набояд аз ҳадияҳои муқаддас бихӯрад. Ва касе ки ба ҳар шахси аз мурда наҷисшуда мерасад, ё ба шахсе ки нутфа аз вай рехтааст,

⁵ Ё ба шахсе ки ба ҳар ҳашарот расида наҷис гардидааст, ё ба шахсе ки аз ҳар гуна нопокии вай наҷис мешавад, —

⁶ Он касе ки ба яке аз инҳо мерасад, то шом наҷис хоҳад буд, ва то бадани худро дар об ғусл надиҳад, набояд аз ҳадияҳои муқаддас бихӯрад.

⁷ Ва ҳангоме ки офтоб ғуруб кунад, ӯ пок хоҳад шуд, ва баъд аз он ӯ метавонад аз ҳадияҳои муқаддас бихӯрад, зеро ки ин нони ӯст.

⁸ Лоша ва даридашударо набояд ӯ бихӯрад, то ки наҷис нашавад. Ман Худованд ҳастам.

⁹ Бигзор онҳо фармудаи Маро риоя намоёнд, то ки барои он гуноҳкор шуда ҷазо наёбанд, ва онро поймол карда, аз боиси он намиранд. Ман Худованд ҳастам, ки онҳоро тақдис менамоям.

¹⁰ Ҳеҷ каси бегона набояд аз ҳадияи муқаддас бихӯрад; сокини хонаи қоҳин ва муздури ӯ набояд аз ҳадияи муқаддас бихӯрад.

¹¹ Ва агар қоҳин касеро ба пули худ харида бошад, вай зархариди ӯст, ва метавонад аз он бихӯрад; хоназодони ӯ низ метавонанд нони ӯро бихӯранд.

¹² Вале духтари қоҳин, агар ба марди бегона ба шавҳар рафта бошад, набояд аз ҳадияҳои муқаддас бихӯрад.

¹³ Валекин духтари қоҳин, агар бева шавад ё талоқ гирад, ва бача надошта бошад, ва ба хонаи падараш баргардад, чунон ки дар айёми бачагиаш буд, — вай метавонад аз нони падараш бихӯрад; аммо ҳеҷ каси бегона набояд аз он бихӯрад.

¹⁴ Ва агар касе саҳван аз ҳадияи муқаддас бихӯрад, вай бояд панҷяки онро бар он илова намуда, ҳадияи муқаддасро ба қоҳин бидиҳад.

¹⁵ Бигзор ҳадияҳои муқаддаси банӣ-Исроилро, ки ба Худованд тақдим менамоянд, палид насозанд,

¹⁶ Ва бо ҳурдани ҳадияҳои муқаддаси онҳо боиси гуноҳ ва ҷазои онҳо нашаванд, зеро Ман Худованд ҳастам, ки онҳоро тақдис менамоям».

Дар бораи беайбии қурбониҳо.

¹⁷ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹⁸ «Ба Ҳорун ва писаронаш ва ба тамоми банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: ҳар кас аз хонадони Исроил ва аз ғарибони дохили Исроил, ки қурбонии худро тақдим менамояд, хоҳ он мувофиқи ягон назри онҳо бошад, хоҳ ҳамчун инъоме ки ба Худованд барои қурбонии сӯхтанӣ тақдим менамоянд, —

¹⁹ Барои он ки шумо сазовори тавачҷӯҳ гардед, бигзор он наринаи беайбе аз говон ё аз гӯсфандон ва ё аз бузон бошад.

²⁰ Ҳар чиро, ки айбе дошта бошад, тақдим нанамоед, зеро ки он барои шумо ҳусни тавачҷӯҳ нахоҳад овард.

²¹ Ва агар касе забҳи саломатӣ барои Худованд тақдим намояд, хоҳ барои иҷрои назр бошад, хоҳ ҳамчун инъоме аз говон ё аз бузу гӯсфандон, — он бояд беайб бошад, то ки сазовори тавачҷӯҳ гардад; ҳеч айбе набояд дар он бошад.

²² Кӯр ё шикастаандом, ё яғир, ё обиладор, ё пес, ё кал, — инҳоро барои Худованд тақдим нанамоед, ва аз инҳо қурбонии оташин барои Худованд бар қурбонгоҳ наоваред.

²³ Ва гов ва гӯсфанде ки ягон андомаш аз ҳад зиёд дароз ё кӯтоҳ бошад, — онро ҳамчун инъом тақдим намо, вале ҳамчун назр мақбул нахоҳад афтод.

²⁴ Ва чорпоеро, ки байзаҳояш маҷак, ё кӯфта, ё канда, ё бурида шудааст, барои Худованд тақдим нанамоед, ва дар заминатон ин корро накунед;

²⁵ Ва аз дасти аҷнабиён нони Худои худро аз ҳеч кадоми инҳо тақдим нанамоед, зеро ки онҳо нуқсондоранд, яъне маъҷубанд; ба воситаи онҳо сазовори тавачҷӯҳ нахоҳед шуд».

²⁶ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²⁷ «Вақте ки гӯсола, ё барра, ё бузғола зоида мешавад, ҳафт рӯз бояд назди модараш бимонад, ва аз рӯзи ҳаштум ва минбаъд он ҳамчун қурбонии оташин барои Худованд мақбул хоҳад афтод.

²⁸ Вале гов ё гӯсфандро бо бачаи он дар як рӯз забҳ накунед.

²⁹ Ва ҳангоме ки забҳи шукрона барои Худованд тақдим менамоед, онро тавре тақдим намоед, ки сазовори тавачҷӯҳ гардед:

³⁰ Дар ҳамои рӯз он бояд ҳурда шавад; то субҳ аз он боқӣ нагузored. Ман Худованд ҳастам.

³¹ Ва аҳкоми Маро риоя намоед ва онҳоро ба амал оваред. Ман Худованд ҳастам.

³² Ва исми қуддуси Маро беҳурмат накунед, то ки Ман дар миёни банӣ-Исроил тақдис ёбам. Ман Худованд ҳастам, ки шуморо тақдис менамоям,

³³ Ва шуморо аз замини Миср берун овардаам, то ки Худои шумо бошам. Ман Худованд ҳастам».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Идҳои Худованд: Шанбе.

23

Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

² «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: идҳои Худованд, ки онҳоро шумо бояд ҷамъомадҳои муқаддас бихонед, — инҳоянд идҳои Ман:

³ Шаш рӯз кор бояд кард, ва дар рӯзи ҳафтум шанбеи оромӣ, ҷамъомади муқаддас мебошад; ҳеч кор накунед; он дар ҳамаи масканҳои шумо шанбе барои Худованд аст.

Фисҳ.

⁴ Инҳо идҳои Худованд, ҷамъомадҳои муқаддас мебошанд, ки онҳоро шумо бояд дар вақташ даъват намоед:

⁵ Дар моҳи якум, дар рӯзи чордахуми моҳ, шомгоҳ, фисҳи Худованд аст.

Иди фатир.

⁶ Ва дар рӯзи понздаҳуми ин моҳ фатир барои Худованд аст; ҳафт рӯз фатир бихӯред.

⁷ Дар рӯзи якум бигзор ҷамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кор накунед.

⁸ Ва ҳафт рӯз қурбонии оташин барои Худованд тақдим намоед; дар рӯзи ҳафтум ҷамъомади муқаддас аст; ҳеч кор накунед».

Иди навбарҳо.

⁹ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹⁰ «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: чун ба заминте ки Ман ба шумо медиҳам, биёед, ва ҳосили онро дарав намоед, — банди аввали навбарҳои даравидаи худро назди қоҳин биёред.

¹¹ Ва ӯ он бандро ба ҳузури Худованд меҷунбонад, то ки шумо сазовори тавачҷӯҳ гардед; дар рӯзи дуҷуми ид қоҳин онро меҷунбонад.

¹² Ва дар рӯзе ки шумо он бандро меҷунбонед, барраи яқсолаи беайбе барои қурбонии сӯхтанӣ ба Худованд тақдим намоед.

¹³ Ва ҳадияи ордии он ду ушр орди маҳини омехта бо раған хоҳад буд, то ки қурбонии оташин ва атри гуворо барои Худованд бошад; ва ҳадияи рехтани он чорьяк ҳин шароб хоҳад буд.

¹⁴ Ва нон, ва хӯшабирьён, ва хӯшаи тару тоза нахӯред то ҳамои рӯзе ки қурбонии Худои худро тақдим намоед; ин фаризи абадист барои наслҳои шумо дар ҳамаи масканҳои шумо.

Иди ҷунбонидани қурбонӣ.

¹⁵ Ва аз рӯзи дуҷуми ид, яъне аз рӯзе ки банди ҷунбониданиро меоваред, барои худ ҳафт ҳафта бишумored, ки онҳо пурра бошанд;

¹⁶ То рӯзи аввали баъд аз ҳафтаи ҳафтум панҷоҳ рӯз бишуморед, ва он гоҳ ҳадияи ордии наве барои Худованд тақдим намоед.

¹⁷ Аз масканҳои худ ду нони чунбониданӣ тақдим намоед, ки аз ду ушр орди маҳин иборат бошад, ва бо хамиртуруш пухта шавад, — ин навбарҳо барои Худованд аст.

¹⁸ Ва бо ин нон ҳафт барраи беайби яксола, ва як гӯсолаи нар, ва ду қўчқор тақдим намоед; инҳо қурбонии сўхтанӣ барои Худованд хоҳад буд, ва ҳадияҳои орди ва рехтании онҳо — қурбонии оташин ва атри гуворо барои Худованд.

¹⁹ Ва як нарбузро барои қурбонии гуноҳ, ва ду барраи яксоларо барои забҳи саломатӣ тақдим намоед.

²⁰ Ва коҳин онҳоро бо нони чунбонидании навбарҳо ба ҳузури Худованд бо якҷоягии он ду барра бояд бичунбонад, — онҳо барои Худованд муқаддас буда, ба коҳин тааллуқ хоҳанд дошт.

²¹ Ва дар ҳамон рӯз эълон намоед, ки он барои шумо ҷамъомади муқаддас бошад; ҳеҷ кор накунед; ин фаризаи абадист дар ҳамаи масканҳои шумо барои наслҳои шумо.

²² Ва ҳангоме ки ҳосили замини худро дарав мекунед, канораи киштзори худро дар вақти дарав то ба охир дарав накунед, ва хўшаҳои дар вақти дарав афтодаро начинед; онҳоро барои бенавоён ва ғарибон боқӣ бигузоре. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

Иди ёдгории навохтани карнайҳо.

²³ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²⁴ «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи якуми моҳ, бигзор барои шумо оромӣ бошад, яъне иди ёдгории навохтани карнайҳо ва ҷамъомади муқаддас.

²⁵ Ҳеҷ кор накунед, ва қурбонии оташин барои Худованд тақдим намоед».

Рӯзи кафорат.

²⁶ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²⁷ «Аммо рӯзи даҳуми ин моҳи ҳафтум рӯзи кафорат аст; бигзор барои шумо ҷамъомади муқаддас бошад; қонҳои худро азият диҳед, ва қурбонии оташин барои Худованд тақдим намоед.

²⁸ Ва дар ин рӯз ҳеҷ кор накунед, зеро ки ин рӯзи кафорат аст, то ки шуморо ба ҳузури Худованд Худои шумо кафорат наояд.

²⁹ Зеро ҳар касе ки дар ин рӯз қони худро азият намедиҳад, аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд.

³⁰ Ва ҳар касе ки дар ин рӯз ягон кор мекунад, Ман қони варо аз миёни қавми вай нест хоҳам кард.

³¹ Ҳеҷ кор накунед; ин фаризаи абадист барои наслҳои шумо дар ҳамаи масканҳои шумо.

³² Ин барои шумо мисли шанбеи оромист, ва шумо қонҳои худро азият диҳед; дар шомгоҳи рӯзи

нӯҳуми моҳ, аз шом то шом, ин шанбеи худро риоя намоед».

Иди хаймаҳо.

³³ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

³⁴ «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: дар рӯзи понздаҳуми ин моҳи ҳафтум — иди хаймаҳо ҳафт рӯз барои Худованд аст.

³⁵ Дар рӯзи аввал ҷамъомади муқаддас аст: ҳеҷ кор накунед.

³⁶ Ҳафт рӯз қурбонии оташин барои Худованд тақдим намоед; дар рӯзи ҳаштум бигзор ҷамъомади муқаддас барои шумо бошад, ва шумо қурбонии оташин барои Худованд тақдим намоед; ин маҷлиси қавм аст, ҳеҷ кор накунед.

³⁷ Инҳо идҳои Худованд аст, ки дар онҳо шумо бояд ҷамъомадҳои муқаддасро даъват намоед, то ки қурбонҳои оташин барои Худованд тақдим кунед, яъне қурбонии сўхтанӣ, ҳадияи орди, забҳҳо ва ҳадияҳои рехтанӣ, — ҳар якеро дар ҳар рӯзе ки барои он муқаррар карда шудааст.

³⁸ Ба замми қурбонҳои шанбеҳои Худованд, ва ба замми ушрҳои шумо, ва ба замми ҳамаи назрҳои шумо, ва ба замми ҳамаи инъомҳои шумо, ки барои Худованд тақдим менамоед.

³⁹ Аммо дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳафтум, вақте ки шумо ҳосили замини худро мебардоред, иди Худовандро ҳафт рӯз ид кунед; дар рӯзи аввал оромӣ хоҳад буд, ва дар рӯзи ҳаштум — оромӣ.

⁴⁰ Ва дар рӯзи аввал мевае аз дарахти зебо, навдаҳои дарахти хурмо, ва шоҳаҳои дарахти пурбарг ва бедҳои наҳрро барои худ бигиред, ва ба ҳузури Худованд Худои худ ҳафт рӯз хурсандӣ кунед.

⁴¹ Ва ин идро ҳар сол ҳафт рӯз барои Худованд ид кунед; ин фаризаи абадист барои наслҳои шумо; дар моҳи ҳафтум онро ид кунед.

⁴² Ҳафт рӯз дар хаймаҳо сокин бошед; ҳар як тубҷой дар Исроил бояд дар хаймаҳо сокин бошад,

⁴³ То наслҳои шумо бидонанд, ки Ман банӣ-Исроилро дар хаймаҳо сокин гардонидам будам, вақте ки онҳоро аз замини Миср берун овардам. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

⁴⁴ Ва Мусо идҳои Худовандро ба банӣ-Исроил эълон намуд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Фароиз дар бораи чароғҳо ва дар бораи нонҳои тақдим.

24 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

² «Ба банӣ-Исроил амр фармо, ки ба ту рағфани зайтуни зулоли кўфташуда барои рӯшноӣ биёранд, то ки чароғ ба таври доимӣ даргиронида шавад.

³ Ҳорун бояд онро берун аз пардаи шаҳодат дар хаймаи ҷомеъ, аз шом то субҳ, ба ҳузури Худованд

ба таври доимӣ бимонад; ин фаризаи абадист барои наслҳои шумо.

⁴ Бигзор чароғхоро бар чароғдони пок ба таври доимӣ ба ҳузури Худованд бимонад.

⁵ Ва орди маҳин бигир, ва аз он дувоздаҳ нон бипаз; барои ҳар нон бояд ду ушри эфа сарф шавад.

⁶ Ва онҳоро ду қатор, — шаш адад дар ҳар қатор, — бар мизи пок ба ҳузури Худованд бимон.

⁷ Ва бар ҳар қатор лебӯнои соф бимон, ва ин ёдгорӣ барои нон ва қурбонии оташин барои Худованд хоҳад буд.

⁸ Дар ҳар рӯзи шанбе он бояд ба таври доимӣ ба ҳузури Худованд аз ҷониби банӣ-Исроил гузошта шавад; ин аҳди абадист.

⁹ Ва он аз они Ҳорун ва писаронаш хоҳад буд, ва онҳо бояд онро дар макони муқаддас бихӯранд, зеро ки ин аз қурбониҳои оташини Худованд барояшон қудси қудсхост; ин фаризаи абадист».

Дастур дар бораи ҷазоҳо.

¹⁰ Ва писари зани исроилӣ, ки падараш марди мисрӣ буд, ба миёни банӣ-Исроил берун омад, ва писари зани исроилӣ ва марди исроилӣ дар ўрдугоҳ дастбагиребон шуданд.

¹¹ Ва писари зани исроилӣ Исро ба забон ронда, лаънат кард, ва ўро назди Мусо оварданд; ва номи модараш Шелўмит бинти Дибрӣ, аз сибти Дон буд.

¹² Ва ўро ба ҳабс гирифтанд, то даме ки ҷазояш бар тибқи амри Худованд ба онҳо эълон карда шавад.

¹³ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹⁴ «Он лаънаткунандаро аз ўрдугоҳ барор, ва бигзор ҳамаи онҳое ки шунидаанд, дастҳои худро бар сари ў монанд, ва тамоми ҷамоат ўро сангсор кунанд.

¹⁵ Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: ҳар касе ки Худои худро лаънат кунад, барои ин гуноҳаш ҷазо хоҳад ёфт.

¹⁶ Ва ҳар кӣ исми Худовандро лаънат кунад, бояд кушта шавад; тамоми ҷамоат сангсор кунанд; хоҳ ғариб бошад хоҳ тубҷой, агар Исро лаънат кунад, бигзор кушта шавад.

¹⁷ Ва агар касе ягон одамро бидушад, вай бояд кушта шавад.

¹⁸ Ва агар касе чорпоеро бидушад, бояд талофии онро бидиҳад; чорпое дар ивази чорпое.

¹⁹ Ва агар касе ёри худро маиб кунад, ба вай ончунон амал бояд кард, чунон ки вай амал кардааст:

²⁰ Шикаст дар ивази шикаст, чашм дар ивази чашм, дандон дар ивази дандон: ҳар гуна осебе ки ў ба касе расонида бошад, он гуна осеб бояд ба ў расонида шавад.

²¹ Ҳар кӣ чорпоеро кушта бошад, бояд талофии онро бидиҳад; ва ҳар кӣ одамро кушта бошад, бояд кушта шавад.

²² Барои шумо, хоҳ ғариб бошед, хоҳ тубҷой, як ҳукм хоҳад буд, зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

²³ Ва Мусо ба банӣ-Исроил сухан ронд, ва онҳо лаънаткунандаро ба беруни ўрдугоҳ бароварданд, ва ўро сангсор карданд; ва банӣ-Исроил ончунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, амал карданд.

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Қонунҳо дар бораи замин; соли оромии замин.

25 Ва Худованд ба Мусо дар кӯҳи Сино сухан ронда, гуфт:

² «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: ҳангоме ки шумо ба замин ки Ман ба шумо медиҳам, дохил шавед, он гоҳ замин бояд дар шанбеи Худованд ором гирад.

³ Шаш сол киштзори худро кишт намо, ва шаш сол токзори худро каллак бизан, ва ҳосили онро ғунучин бикун;

⁴ Ва дар соли ҳафтум бигзор шанбеи оромӣ барои замин, яъне шанбеи Худованд бошад; киштзори худро кишт накун, ва токзори худро каллак назан;

⁵ Он чиро, ки дар киштзори ту худ аз худ рӯида бошад, дарав накун, ва ангурҳои токеро, ки каллак назадаӣ, ғунучин нанамо; бигзор ин соли оромӣ барои замин бошад.

⁶ Ва бигзор шанбеи замин хӯрок барои шумо бошад, — барои ту ва ғуломат, ва канизат, ва муздурат, ва сокинат, ки бо ту истиқомат доранд;

⁷ Ва барои чорпоёнат, ва барои ҳайвоноте ки дар замини ту ҳастанд, бигзор тамоми ҳосили он хӯрок бошад.

Соли юбил.

⁸ Ва барои худ ҳафт шанбеи солҳоро, яъне ҳафт солро ҳафт маротиба бишумор, ва айёми ин ҳафт шанбеи солҳо барои ту чилу нӯҳ сол хоҳад шуд.

⁹ Ва дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи даҳуми моҳ, шохи баландовозро бинавоз; дар рӯзи кафорат шоҳро дар тамоми замини худ бинавозед.

¹⁰ Ва соли панҷоҳумро тақдис кунед, ва дар замин барои ҳамаи сокинонаш озодӣ эълон намоед; бигзор ин барои шумо юбил бошад; ва ҳар яке ба мулки худ баргардед, ва ҳар яке ба оилаи худ баргардед.

¹¹ Бигзор ин соли панҷоҳум барои шумо юбил бошад: кишт накунед, ва он чиро, ки худ аз худ рӯида бошад, дарав накунед, ва ангурҳои токеро, ки каллак зада нашудааст, ғунучин нанамоед.

¹² Зеро ки ин юбил аст; бигзор он барои шумо муқаддас бошад; аз киштзор ҳосили онро бихӯред.

¹³ Дар ин соли юбил ҳар яке ба мулки худ баргардед.

¹⁴ Ва агар чизе ба ёри худ бифрӯшад, ё чизе аз дасти ёри худ бихаред, яқдигарро фиреб накунед.

¹⁵ Мувофиқи солҳои баъд аз юбил аз ёри худ бихар, ва мувофиқи солҳои ҳосилот вай бояд ба ту бифрӯшад.

¹⁶ Мувофиқи бисъёри он солҳо баҳои онро зиёд кун, ва мувофиқи камии он солҳо баҳои онро кам нам, зеро ки шумораи ҳосилотро вай ба ту мефурӯшад.

¹⁷ Ва якдигарро фиреб накунад; ва аз Худои худ тарсон бош; зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

¹⁸ Пас, фароизи Маро ба ҷо оваред, ва аҳкоми Маро риоя намоед, ва онҳоро ба амал оваред, ва бар замин ба амният сокин хоҳед буд.

¹⁹ Ва замин ҳосили худро хоҳад дод, ва то серӣ хоҳед хӯрд, ва бар он ба амният сокин хоҳед буд.

²⁰ Ва агар гӯед: „Дар соли ҳафтум чӣ мехӯрем, дар сурате ки кишт намекунем ва ҳосилоти худро намебардорем?“, —

²¹ Ман баракати Худо дар соли шашум бар шумо равона хоҳам кард, ва он барои се сол ҳосил хоҳад дод.

²² Ва дар соли ҳаштум кишт хоҳед кард, вале аз ҳосилоти кӯҳна хоҳед хӯрд; то соли нӯҳум, то пухта расидани ҳосили он, ҳосилоти кӯҳнаро хоҳед хӯрд.

²³ Вале замин набояд ба сурати абадӣ фурӯхта шавад, зеро ки замин аз он Ман аст; ва шумо назди Ман ғариб ва сокин ҳастед.

²⁴ Ва дар тамоми замини мулки худ имконият диҳед, ки замин фидия дода гирифта шавад.

Фидия дода гирифтани мулки меросӣ.

²⁵ Агар бародари ту бенаво шуда, як қисми мулкашро бифрӯшад, фидиядеҳи ӯ, ки хеши наздики ӯст, меояд, ва он чиро, ки бародараш фурӯхтааст, фидия дода мегирад.

²⁶ Ва агар касе фидиядеҳ надошта бошад, вале худаш доро гардида, барои фидия дода гирифтани маблағи зарурӣ дар дасташ пайдо шавад, —

²⁷ Бигзор ӯ солҳои фурӯхти худро ҳисоб кунад, ва бақияи маблағро ба он кас, ки фурӯхта буд, баргардонад, ва ба мулки худ баргардад.

²⁸ Ва агар маблағи зарурӣ, ки бояд ба он кас баргардонад, дар дасташ пайдо нашавад, дар он сурат он чи ӯ фурӯхтааст, дар дасти харидори он то соли юбил мемонад, ва дар юбил он раҳо мешавад, ва ӯ ба мулки худ бармегардад.

²⁹ Ва агар касе хонаи истиқоматро дар шаҳри ҳисордор бифрӯшад, то гузаштани як сол баъд аз фурӯхтани он ӯ ҳақ дорад, ки фидия дода онро бигирад, яъне ҳуқуқи фидия дода гирифтани он як сол давом мекунад.

³⁰ Валекин агар дар муддати як соли тамом онро фидия дода нагирад, он хонае ки дар шаҳри ҳисордор воқеъ аст, дар дасти харидори он ба таври доимӣ дар наслҳои вай мемонад, яъне дар юбил раҳо намешавад.

³¹ Вале хонаҳои деҳоте ки гирдогирд ҳисор надорад, бояд мисли киштзори он замин ҳисоб ёбад: онҳоро фидия дода гирифтани мумкин аст, ва дар юбил онҳо раҳо мешавад.

³² Ва шаҳрҳои левизодагон, яъне хонаҳои ки онҳо дар шаҳрҳои мулки худ доранд, — левизодагон ҳамеша ҳақ доранд, ки фидия дода онҳоро бигиранд.

³³ Ва ҳатто агар касе аз левизодагон фидия дода гирифта бошад, он хонае ки дар шаҳри мулки ӯ фурӯхта шудааст, дар юбил раҳо мешавад, зеро ки хонаҳои шаҳрҳои левизодагон мулки онҳо дар миёни банӣ-Исроил мебошад.

³⁴ Ва чарогоҳҳои назди шаҳрҳои онҳо набояд фурӯхта шавад, зеро ки ин мулки абадист барои онҳо.

Дар бораи бародарони бенаво.

³⁵ Ва агар бародарат бенаво шуда, назди ту тиҳидаст гардад, ӯро, хоҳ ғариб бошад хоҳ сокин, дастгирӣ нам, то ки бо ту зиндагӣ кунад.

³⁶ Аз ӯ суд ва рибо нагир, на аз Худои худ тарсон бош, то ки бародарат бо ту зиндагӣ кунад.

³⁷ Нуқраи худро ба ӯ ба суд надех, ва хӯроки худро ба рибо надех.

³⁸ Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардаам, то ки замини Канъонро ба шумо диҳам, ва Худои шумо бошам.

³⁹ Ва агар бародарат бенаво гардида, ба ту фурӯхта шавад, ӯро мисли ғулуме кор нафармо.

⁴⁰ Мисли муздуре, мисли сокине ӯ бояд назди ту бошад; бигзор то соли юбил ӯ назди ту кор кунад.

⁴¹ Ва он гоҳ ӯ аз ту раҳо мешавад, худаш ва фарзандонаш ҳамроҳи ӯ, ва ба қабилаи худ бармегардад, ва ба мулки падарони худ аз нав дохил мешавад.

⁴² Зеро ки онҳо бандагони Мананд, ки онҳоро аз замини Миср берун овардаам: онҳо набояд тавре фурӯхта шаванд, ки ғуломонро мефурӯшанд.

⁴³ Ба ӯ бераҳмона ҳукмронӣ накун, ва аз Худои худ тарсон бош.

⁴⁴ Вале барои он ки ғуломат ва канизат аз онҳо бошанд, аз халқҳои ки дар атрофи шумо ҳастанд, — аз онҳо ғулом ва каниз бихаред.

⁴⁵ Ва низ аз фарзандони сокиноне ки назди шумо маскан гирифтаанд, — аз онҳо метавонед бихаред, ва аз қабилаи онҳо, ки назди шумо мебошанд, яъне онҳо дар замини шумо зоидаанд; ва инҳо метавонанд моликияти шумо бошанд.

⁴⁶ Ва онҳоро метавонед баъд аз худ ба писаронатон ҳамчун моликияти меросӣ бисупоред: онҳоро дар тамоми умрашон метавонед ғулом гардонед. Вале бар бародарони худ, банӣ-Исроил, — бигзор касе бар бародаронаш бераҳмона ҳукмронӣ накунад.

Фидия барои бародароне ки бенаво шудаанд.

⁴⁷ Ва агар ғарибе ё сокине ки назди туст, дорой пайдо кунад, вале бародарат назди вай бенаво шуда, ба он ғариб ё сокине ки назди туст, ё ба касе ки аз қабилаи он ғариб аст, худро бифрӯшад, —

⁴⁸ Баъд аз фурухта шуданаш бигзор ӯ фидия дода гирифта шавад: яке аз бародаронаш бояд фидия дода ӯро бигирад;

⁴⁹ Ё амакаш ё писари амакаш бояд фидия дода ӯро бигирад; ё касе аз ҳамҷисмони ӯ, яъне аз қабилаи ӯ бояд фидия дода ӯро бигирад; ё ки, агар худаш дорой пайдо карда бошад, бигзор фидия дода худро раҳо кунад.

⁵⁰ Ва бигзор ӯ бо касе ки ӯро харидааст, аз соли ки худро ба вай фурухта буд, то соли юбил ҳисобӣ кунад, ва нуқрае ки дар ивазаш ӯ худро фурухта буд, бояд мувофиқи солҳо тақсим карда дода шавад, ва мӯҳлате ки ӯ назди вай буд, мисли мӯҳлати муздур ҳисоб ёбад.

⁵¹ Агар солҳои бисъёр боқӣ монда бошад, ӯ бояд мувофиқи онҳо аз нуқрае ки ба ивазаш харида шуда буд, барои фидияи худ баргардонад.

⁵² Ва агар то соли юбил солҳои кам боқӣ монда бошад, бигзор ӯ онро бо вай ҳисоб карда, мувофиқи он солҳо фидияи раҳиини худро бидиҳад.

⁵³ Мисли муздуре ки сол ба сол киро карда мешавад, назди вай бошад; бигзор вай дар пеши назари ту бар ӯ бераҳмона ҳукмронӣ накунад.

⁵⁴ Ва агар ӯ бо ин роҳҳо фидия дода гирифта нашавад, — дар соли юбил ӯ раҳо мешавад, ҳам худи ӯ ва ҳам фарзандонаш бо ӯ;

⁵⁵ Зеро ки банӣ-Исроил бандагони Мананд; онҳо бандагони Мананд, ки онҳоро аз замини Миср берун овардаам. Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ**Ваъдаи баракат ва огоҳӣ.**

26 Бутҳо барои худ насозед, ва ҳайкал ва сутуне барои худ барпо накунад, ва санги суратдоре дар замини худ нагузored, то ки пеши он сачда баред; зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

² Шанбеҳои Маро риоя намоед, ва қудси Маро эҳтиром кунед. Ман Худованд ҳастам.

³ Агар бар тибқи фароизи Ман рафтор кунед, ва аҳкоми Маро риоя намоед, ва онҳоро ба ҷо оваред, —

⁴ Ман боронҳои шуморо саридарвақт хоҳам дод, ва замин ҳосили худро хоҳад овард, ва дарахтони саҳро меваи худро хоҳанд дод.

⁵ Ва хирманкубии шумо то вақти ангурканӣ давом хоҳад кард, ва ангурканӣ то вақти кишт давом хоҳад кард, ва нони худро ба серӣ хоҳед хӯрд, ва дар замини худ ба амният сукунат хоҳед намуд.

⁶ Ва ба замин сулҳу осоиштагӣ хоҳам дод, ва ҳангоме ки мехобед, касе шуморо ташвиш нахоҳад дод; ва ҳайвоноти бадро аз заминатон маҳв хоҳам

сохт, ва шамшер аз заминатон гузар нахоҳад кард.

⁷ Ва душманони худро таъқиб хоҳед намуд, ва онҳо пеши шумо аз шамшер фуру хоҳанд ғалтид.

⁸ Ва панҷ нафар аз шумо сад нафарро таъқиб хоҳанд кард, ва сад нафар аз шумо як беварро бадар хоҳанд ронд, ва душманонатон пеши шумо аз шамшер фуру хоҳанд ғалтид.

⁹ Ва Ман ба шумо назари нек хоҳам кард, ва шуморо борвар хоҳам гардонид, ва шуморо афзун хоҳам сохт, ва аҳди Худро бо шумо мустақкам хоҳам намуд.

¹⁰ Ва ҳосилоти кӯҳнаи поринаро хоҳед хӯрд, ва кӯҳнаро барои нав берун хоҳед овард.

¹¹ Ва маскани Худро дар миёни шумо барқарор хоҳам кард, ва ҷони Ман аз шумо нафрат нахоҳад дошт.

¹² Ва дар миёни шумо қадамгузор хоҳам шуд, ва Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд.

¹³ Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардам, то ки барои онҳо ғулум набошед; ва бандҳои юғи шуморо шикастам, ва шуморо бо сарбаландӣ пеш бурдам.

¹⁴ Валекин агар ба Ман гӯш надихед, ва тамоми ин аҳкомро ба ҷо наоваред,

¹⁵ Ва агар аз фароизи Ман нафрат намоед, ва агар ҷонатон аз дастурҳои Ман кароҳат дошта бошад, ба тавре ки тамоми аҳкоми Маро ба ҷо наоварда, аҳди Маро поймол кунед, —

¹⁶ Он гоҳ Ман ҳам нисбат ба шумо чунин амал хоҳам кард; ва бар шумо чизҳои даҳшатангез, яъне сил ва табларзаро хоҳам фиристод, ки онҳо чашмонро хира мекунад ва ҷонро мекоҳонад; ва тухмии худро барабас кишт хоҳед кард, ва онро душманонатон хоҳанд хӯрд.

¹⁷ Ва хашми Худро бар шумо хоҳам нигаронид, ва аз душманони худ шикаст хоҳед хӯрд, ва бадхоҳонатон бар шумо ҳукмрон хоҳанд шуд, ва рӯ ба гурез хоҳед овард, бе он ки касе шуморо таъқиб намояд.

¹⁸ Ва агар бо ин ҳама ба Ман гӯш надихед, Ман ҷазои шуморо барои гуноҳатон ҳафтчандон зиёд хоҳам кард;

¹⁹ Ва кибри қудрати шуморо дарҳам хоҳам шикаст, ва осмонатонро монанди оҳан ва заминатонро монанди мис хоҳам гардонид.

²⁰ Ва қуввати шумо барабас сарф хоҳад шуд, ва заминатон ҳосили худро нахоҳад дод, ва дарахтони замин меваи худро нахоҳанд овард.

²¹ Ва агар бар хилофи Ман рафтор намоед ва аз гӯш додан ба Ман гардан тобед, Ман зарбаро барои ҳар гуноҳатон ҳафтчандон афзун хоҳам кард.

²² Ва ҳайвоноти саҳроро бар шумо хоҳам фиристод, то ки фарзандони шуморо нобуд кунанд, ва чорпоёни шуморо талаф намоянд, ва шуморо камшумор гардонанд, ва дар роҳҳои шумо роҳгузаре боқӣ намонад.

²³ Ва агар бо вучуди ин ҳам тавба накунед, ва бар хилофи Ман рафтор намоед, —

²⁴ Он гоҳ Ман низ бар хилофи шумо рафтор хоҳам кард, ва Ман низ шуморо барои гуноҳхотон ҳафтчандон зарба хоҳам зад.

²⁵ Ва бар шумо шамшери қасосгире хоҳам овард, ки қасоси аҳдро бигирад; ва ҳангоме ки дар шаҳрҳои худ ҷамъ шавед, вабое дар миёни шумо хоҳам фиристод, ва шумо ба дасти душман таслим хоҳед шуд.

²⁶ Вақте ки асои нони шуморо бишканам, даҳ зан нони шуморо дар як танӯр хоҳанд пухт, ва нони шуморо ба тарозу баркашида хоҳанд дод, ва шумо онро хӯрда, сер нахоҳед шуд.

²⁷ Ва агар баъд аз ин ҳам ба Ман гӯш надихед, ва бар хилофи Ман рафтор намоед, —

²⁸ Он гоҳ Ман бо ғазаб бар хилофи шумо рафтор хоҳам кард, ва Ман низ шуморо барои гуноҳхотон ҳафтчандон ҷазо хоҳам дод.

²⁹ Ва гӯшти писарони худро хоҳед хӯрд, ва гӯшти духтарони худро хоҳед хӯрд.

³⁰ Ва баландиҳои шуморо хароб хоҳам кард, ва санамҳои Ҳамони шуморо маҳв хоҳам намуд, ва лошаҳои шуморо бар шикастапораҳои бутҳои шумо вожгун хоҳам сохт, ва ҷони Ман аз шумо кароҳат хоҳад дошт;

³¹ Ва шаҳрҳои шуморо хароб хоҳам кард, ва қудсҳои шуморо валангор хоҳам намуд, ва атри гуворои қурбониҳои шуморо нахоҳам бӯид.

Пешгӯй дар бораи парокандагӣ.

³² Ва Ман ин заминро валангор хоҳам намуд, ба тавре ки душманони шумо, ки бар он маскан гирифта бошанд, аз аҳволи он мутааҷҷиб хоҳанд шуд.

³³ Ва шуморо дар миёни халқҳо пароканда хоҳам намуд, ва аз паи шумо шамшер хоҳам кашид; ва замини шумо валангор, ва шаҳрҳои шумо хароб хоҳад шуд.

³⁴ Он гоҳ замин дар тамоми айёми харобияш, вақте ки шумо дар замини душманони худ бошед, аз шанбеҳои худ қаноат ҳосил хоҳад кард; он гоҳ замин оромӣ хоҳад ёфт, ва аз шанбеҳои худ қаноат ҳосил хоҳад кард, —

³⁵ Дар тамоми рӯзҳои харобии худ оромӣ хоҳад ёфт, он қадар оромӣ, ки дар шанбеҳои шумо, вақте ки дар он сокин будед, наёфта буд.

³⁶ Ва дар дилҳои бақияи шумо, дар кишварҳои душманонатон, бечуръатӣ хоҳам андохт, ва шувваси барги ҷавлонкунанда онҳоро хоҳад гурезонид, ва онҳо мисли касе ки аз шамшер мегурезад, рӯ ба гурез хоҳанд овард, ва фуру хоҳанд ғалтид, дар сурате ки таъқибкунандае набошад.

³⁷ Ва мисли он ки аз дами шамшер бошад, ба якдигар дакка хоҳанд хӯрд, ва ҳол он ки таъқибкунандае нест; ва шумо маҷоли он нахоҳед дошт, ки пеши душманони худ истодагӣ намоед.

³⁸ Ва дар миёни халқҳо нест хоҳед шуд, ва замини душманонатон шуморо фуру хоҳад бурд.

³⁹ Ва бақияи шумо барои гуноҳи худ дар замини душманони худ фано хоҳанд шуд, ва барои гуноҳҳои падарони худ низ бо онҳо фано хоҳанд шуд.

⁴⁰ Он гоҳ ба гуноҳи худашон ва ба гуноҳи падаронашон, ки ба Ман хиёнат карданд, ва ҳатто бар хилофи Ман рафтор карданд, иқрор хоҳанд шуд.

⁴¹ Аз ин рӯ, Ман низ бар хилофи онҳо рафтор кардаам, ва онҳоро ба замини душманонашон овардаам, то ки, шояд, он гоҳ дили номахтунашон мутеъ шуда, барои гуноҳи худ сазо ёбанд.

⁴² Ва Ман аҳди Худро, ки бо Яъқуб бастаам, ба ёд хоҳам овард, ва аҳди Худро, ки бо Исҳоқ бастаам, ва аҳди Худро, ки бо Иброҳим бастаам, ба ёд хоҳам овард, ва ин заминро ба ёд хоҳам овард.

⁴³ Ва агарчи замин аз ҷониби онҳо тарк карда хоҳад шуд, ва дар айёми аз онҳо хароб шуданаш аз шанбеҳои худ қаноат ҳосил хоҳад кард, ва онҳо барои гуноҳи худ сазо хоҳанд ёфт, барои он ки аз қонунҳои Ман нафрат карданд, ва ҷонашон аз фароизи Ман кароҳат дошт, —

⁴⁴ Бо вучуди ҳамаи ин, ҳангоме ки онҳо дар замини душманони худ бошанд, Ман аз онҳо нафрат нахоҳам кард ва аз онҳо кароҳат нахоҳам дошт, то ба дараҷае ки онҳоро маҳв намоям ва аҳди Худро, ки бо онҳо бастаам, поймол кунам; зеро ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам.

⁴⁵ Ва Ман барои онҳо аҳддеро, ки бо аҷдодашон бастаам, ба ёд хоҳам овард, ки онҳоро дар пеши назари халқҳо аз замини Миср берун овардаам, то ки Худои онҳо бошам. Ман Худованд ҳастам».

⁴⁶ Ин аст фароиз ва аҳком ва дастурҳои ки Худованд дар миёни Худаш ва банӣ-Исроил, дар кӯҳи Сино, ба воситаи Мусо қарор додааст.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Ба Худо бахшидани қимати одамон ва ашъё.

27 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: ² «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: агар касе назр кунад, ки нуфусе мувофиқи қиматдиҳии ту аз они Худованд бошад,

³ Ва агар қиматдиҳии ту барои марди аз бистсола то шастсола бошад, — қиматдиҳии ту панҷоҳ сиқл нуқра бар тибқи сиқли муқаддас хоҳад буд.

⁴ Ва агар вай занбошад, — қиматдиҳии ту сӣ сиқл хоҳад буд.

⁵ Ва агар аз панҷсола то бистсола бошад, — қиматдиҳии ту барои мард бист сиқл, ва барои зан даҳ сиқл хоҳад буд.

⁶ Ва агар аз якмоҳа то панҷсола бошад, — қиматдиҳии ту барои мард панҷ сиқл нуқра, ва барои зан қиматдиҳии ту се сиқл нуқра хоҳад буд.

⁷ Ва агар аз шастсола ва болотар бошад, — барои мард қиматдиҳии ту понздаҳ сиқл, ва барои зан даҳ сиқл хоҳад буд.

⁸ Ва агар вай ба дараҷае бенаво бошад, ки қиматдиҳии туро натавонад адо намояд, — бигзор варо назди коҳин биёранд, ва коҳин қимате барояш муайян кунад; бигзор коҳин ба қадри дороии назркунанда қимати варо муайян намояд.

⁹ Ва агар он чорпое бошад, ки аз онҳо барои Худованд қурбонӣ мекунад, ҳар он чи касе аз онҳо ба Худованд тақдим менамояд, муқаддас хоҳад буд.

¹⁰ Набояд онро иваз кунад ва хубро ба бад ё бадро ба хуб бадал намояд; ва агар чорпоеро ба чорпое иваз намояд, — ҳам он ва ҳам ивази он муқаддас хоҳад буд.

¹¹ Ва агар он ягон чорпои наҷис бошад, ки аз онҳо барои Худованд қурбонӣ намекунад, — бигзор он чорпоро пеши коҳин биёрад,

¹² Ва коҳин ба он, хоҳ хуб бошад хоҳ бад, қимат медиҳад, ва чӣ тавре ки коҳин қимат диҳад, ҳамон тавр хоҳад шуд.

¹³ Ва агар онро фидия дода гирифтани шавад, бигзор бар он қимат панҷяки онро илова намояд.

¹⁴ Ва агар касе хонаи худро вақф кунад, то ки он барои Худованд муқаддас бошад, коҳин бояд ба он, хоҳ хуб бошад хоҳ бад, қимат диҳад; чӣ тавре ки коҳин ба он қимат диҳад, ҳамон тавр ба амал хоҳад омад.

¹⁵ Ва агар вақфкунанда хонаи худро фидия дода гирифтани шавад, бигзор бар он қимат панҷяки онро илова намояд, ва он аз они ӯ хоҳад буд.

¹⁶ Ва агар касе аз мулки худ қитъае барои Худованд вақф кунад, қимати он бояд мувофиқи зироати он бошад: барои зироати як хӯмер ҷав — панҷоҳ сиқл нуқра.

¹⁷ Агар қитъаи худро аз соли юбил вақф кунад, бигзор мувофиқи ҳамин қимат ба амал ояд.

¹⁸ Ва агар қитъаи худро баъд аз юбил вақф кунад, дар он сурат коҳин бояд нуқраро бар тибқи солҳое ки то соли юбил боқӣ монда бошад, ҳисоб кунад, ва бигзор ин аз қимати он тарх намуда шавад.

¹⁹ Ва агар қитъаро вақфкунандаи он фидия дода гирифтани шавад, бигзор панҷяки қимати онро бар он илова намояд, ва он дар ихтиёраш хоҳад монд.

²⁰ Ва агар ӯ қитъаро фидия дода нагирад, ё агар қитъа ба каси дигар фурӯхта шавад, — баъд аз ин фидия дода гирифтани мумкин нест.

²¹ Ва он қитъа, вақте ки дар юбил раҳо шавад, ҳамчун қитъаи вақф барои Худованд муқаддас хоҳад буд; он ба тасарруфи коҳин дароварда хоҳад шуд.

²² Ва агар касе китъаеро, ки харида бошад, яъне қитъаеро, ки аз мулки худаш нест, барои Худованд вақф кунад, —

²³ Коҳин бояд маблағи қимати онро то соли юбил барои ӯ ҳисоб кунад, ва ӯ бояд он қиматро дар ҳамон рӯз ҳамчун вақфи Худованд бидиҳад.

²⁴ Дар соли юбил он қитъа ба касе хоҳад баргашт, ки аз вай харида шуда буд, яъне тасарруфи он замин ба вай тааллуқ дошт.

²⁵ Ва ҳар қимате ки дода мешавад, бояд бо сиқли муқаддас бошад: бист ҷеро дар як сиқл бояд бошад.

²⁶ Аммо нахустзодае аз чорпоён, ки ба сабаби нахустзодагияш аз они Худованд аст, — набояд касе онро вақф намояд; он, хоҳ гов бошад хоҳ гӯсфанд, аз они Худованд аст.

²⁷ Ва агар он аз чорпоёни наҷис бошад, бояд мувофиқи қимате ки ба он дода шудааст, фидия дода гирифта шавад, ва панҷяки он қимат бар он илова карда шавад; ва агар фидия дода гирифта нашавад, он бояд мувофиқи қимате ки дода шудааст, фурӯхта шавад.

²⁸ Аммо ҳар вақфе ки касе аз ҳар дороии худ барои Худованд вақф мекунад — хоҳ аз одам ва чорпоён бошад, хоҳ қитъае аз мулки вай, — на фурӯхта мешавад ва на фидия дода гирифта мешавад; ҳар вақф қудси қудсхост барои Худованд.

²⁹ Ҳар вақфе ки аз миёни одамон вақф карда шуда бошад, фидия дода гирифта намешавад: бояд кушта шавад.

³⁰ Ва ҳар ушри замин, — чи аз зироати замин, чи аз меваи дарахтон, — аз они Худованд аст; ин барои Худованд муқаддас мебошад.

³¹ Ва агар касе бихоҳад, ки барои ушри худ фидия диҳад, бигзор бар қимати он панҷяки онро илова намояд.

³² Ва ҳар ушри гов ва гӯсфанд, яъне ҳар он чи аз зери асои ҷӯпон мегузарад, даҳуми он барои Худованд муқаддас хоҳад буд.

³³ Кас набояд диққат кунад, ки оё он хуб аст ё бад, ва набояд онро иваз намояд; ва агар онро иваз намояд, ҳам худи он ва ҳам ивази он муқаддас хоҳад буд; ва барои он фидия додан мумкин нест».

³⁴ Ин аст аҳкоми ки Худованд ба Мусо барои банӣ-Исроил дар кӯҳи Сино амр фармудааст.

АДАДҲО

БОБИ ЯКУМ

Амр дар бораи саршумории қавм.

1 Ва дар рӯзи якуми моҳи дуюм, дар соли дуюми берун омаданашон аз замини Миср, Худованд ба Мусо дар биёбони Сино дар хаймаи чомаъ сухан ронда, гуфт:

² «Саршумории тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳошон, мувофиқи адади номҳошон, — ҳамаи мардҳоро саросар ба амал оваред.

³ Аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки дар Исроил ба лашкар мераванд, — ту ва Ҳорун онҳоро бар тибқи фавҷҳошон дар шумор оваред.

⁴ Ва ҳамроҳи шумо як нафар аз ҳар сибт хоҳад буд, ки ҳар яке раиси хонадони худ бояд бошад.

⁵ Ва ин аст номҳои шахсоне ки ҳамроҳи шумо хоҳанд буд: аз Реубен — Элисур ибни Шадиур;

⁶ Аз Шимъун — Шалумиил ибни Суришаддой;

⁷ Аз Яҳудо — Нахшун ибни Амминодоб;

⁸ Аз Исокор — Натанъил ибни Суор;

⁹ Аз Забулун — Элиоб ибни Ҳилун;

¹⁰ Аз писарони Юсуф: аз Эфроим — Элишомоъ ибни Аммихӯд; аз Менашше — Ҷамлиил ибни Фадоҳсур;

¹¹ Аз Бинъемин — Абидон ибни Ҷидъун;

¹² Аз Дон — Аҳиозар ибни Аммишаддой;

¹³ Аз Ошер — Фаҷъиил ибни Окрон;

¹⁴ Аз Ҷод — Эльёсоф ибни Дауил;

¹⁵ Аз Нафтолий — Аҳираъ ибни Энон.

¹⁶ Ҳаминҳоянд даъватшудагони ҷамоат, раисони сибтҳои падаронашон, ки сарварони ҳазораҳои Исроил мебошанд».

¹⁷ Ва Мусо ва Ҳорун ин шахсонро, ки номҳошон зикр ёфт, гирифтанд.

¹⁸ Ва тамоми ҷамоатро дар рӯзи якуми моҳи дуюм ҷамъ карданд, ва онҳо насабномаҳои худро бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои худ, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар саросар эълон намуданд,

¹⁹ Чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд; ва ӯ онҳоро дар биёбони Сино дар шумор овард.

²⁰ Ва банӣ-Реубен, нахустодаи Исроил, бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳошон, саросар ҳамаи мардҳои аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

²¹ Дар шумор овардашудагон аз сибти Реубен чилу шаш ҳазору панҷсад нафар буданд.

²² Аз банӣ-Шимъун бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳои саросар дар шумор овардашудагон, ҳамаи мардҳои аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

²³ Дар шумор овардашудагон аз сибти Шимъун панҷоҳу нӯҳ ҳазору сесада нафар буданд.

²⁴ Аз банӣ-Ҷод бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

²⁵ Дар шумор овардашудагон аз сибти Ҷод чилу панҷ ҳазору шашсаду панҷоҳ нафар буданд.

²⁶ Аз банӣ-Яҳудо бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

²⁷ Дар шумор овардашудагон аз сибти Яҳудо ҳафтоду чор ҳазору шашсад нафар буданд.

²⁸ Аз банӣ-Исокор бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

²⁹ Дар шумор овардашудагон аз сибти Исокор панҷоҳу чор ҳазору чорсад нафар буданд.

³⁰ Аз банӣ-Забулун бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

³¹ Дар шумор овардашудагон аз сибти Забулун панҷоҳу ҳафт ҳазору чорсад нафар буданд.

³² Аз писарони Юсуф: аз банӣ-Эфроим бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

³³ Дар шумор овардашудагон аз сибти Эфроим чил ҳазору панҷсад нафар буданд.

³⁴ Аз банӣ-Менашше бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

³⁵ Дар шумор овардашудагон аз сибти Менашше сию ду ҳазору дусад нафар буданд.

³⁶ Аз банӣ-Бинъемин бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

³⁷ Дар шумор овардашудагон аз сибти Бинъёмин сию панҷ ҳазору чорсад нафар буданд.

³⁸ Аз банӣ-Дон бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

³⁹ Дар шумор овардашудагон аз сибти Дон шасту ду ҳазору ҳафтсад нафар буданд.

⁴⁰ Аз банӣ-Ошер бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

⁴¹ Дар шумор овардашудагон аз сибти Ошер чилу як ҳазору панҷсад нафар буданд.

⁴² Аз банӣ-Нафтоли бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

⁴³ Дар шумор овардашудагон аз сибти Нафтоли панҷоҳу се ҳазору чорсад нафар буданд.

⁴⁴ Инҳоянд дар шумор овардашудагон, ки Мусо ва Ҳорун бо раисони Исроил дар шумор оварданд, — бо он дувоздаҳ нафар, ки ҳар яке аз як хонадони онҳо буданд.

⁴⁵ Ва ҳамаи дар шумор овардашудагони банӣ-Исроил бар ҳасби хонадонашон, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки дар Исроил ба лашкар мераванд, —

⁴⁶ Ҳамаи дар шумор овардашудагон шашсаду се ҳазору панҷсаду панҷоҳ нафар буданд.

⁴⁷ Валекин левизодагон бар ҳасби сибти падаронашон дар миёни онҳо дар шумор оварда нашуданд,

⁴⁸ Зеро ки Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфта буд:

⁴⁹ «Аммо сибти Левиро дар шумор наовар, ва саршумории онҳоро дар миёни банӣ-Исроил ба амал наовар,

⁵⁰ Балки левизодагонро бар маскани шаҳодат ва бар тамоми колои он ва бар ҳар чизе ки ба он тааллуқ дорад, таъин намо; бигзор онҳо маскан ва тамоми колои онро бардоранд ва хизмати онро ба ҷо оваранд, ва дар атрофи маскан хайма зананд;

⁵¹ Ва дар вақти кӯч кардани маскан левизодагон онро фурӯд оваранд, ва дар вақти ист кардани маскан левизодагон онро барқарор намоянд; ва шахси бегонае ки ба он наздик меояд, кушта хоҳад шуд.

⁵² Ва банӣ-Исроил бояд ҳар яке дар ўрдугоҳи худ ва ҳар яке назди байрақи худ бар ҳасби фавҷҳои худ хайма зананд.

⁵³ Ва левизодагон дар атрофи маскани шаҳодат хайма хоҳанд зад, то ки ғзабе бар ҷамоати банӣ-Исроил ба амал наояд; ва левизодагон посбонии маскани шаҳодатро ба ҷо хоҳанд овард».

⁵⁴ Ва банӣ-Исроил ба амал оварданд; чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ончунон ба амал оварданд.

БОБИ ДУЮМ

Тақсимои сибтҳо дар ўрдугоҳ.

² Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

² «Бигзор банӣ-Исроил ҳар яке назди байрақи худ бар ҳасби нишонҳои хонадонашон хайма зананд; дар рӯ ба рӯи хаймаи ҷомеъ гирдогирд хайма зананд.

³ Ва аз тарафи пеши шарқӣ аҳли байрақи ўрдуи Яхудо бар ҳасби фавҷҳои хайма мезананд, ва раиси банӣ-Яхудо Нахшўн ибни Амминодоб аст;

⁴ Ва фавҷи ў, ки дар шумор оварда шудаанд, ҳафтоду чор ҳазору шашсад нафаранд.

⁵ Ва дар паҳлуи вай сибти Исокор хайма мезананд, ва раиси банӣ-Исокор Натанъил ибни Суор аст;

⁶ Ва фавҷи ў, ки дар шумор оварда шудаанд, панҷоҳу чор ҳазору чорсад нафаранд;

⁷ Ва сонӣ сибти Забулун, ки раиси сибти Забулун Элиоб ибни Ҳилўн аст;

⁸ Ва фавҷи ў, ки дар шумор оварда шудаанд, панҷоҳу ҳафт ҳазору чорсад нафаранд.

⁹ Ҳамаи дар шумор овардашудагон дар ўрдуи Яхудо бар ҳасби фавҷҳои саду ҳаштоду шаш ҳазору чорсад нафаранд; онҳо бояд аввалин шуда кӯч кунанд.

¹⁰ Байрақи ўрдуи Реубен бояд ба тарафи ҷанубӣ бар ҳасби фавҷҳои бошад, ва раиси банӣ-Реубен Элисур ибни Шадиур аст;

¹¹ Ва фавҷи ў, ки дар шумор оварда шудаанд, чилу шаш ҳазору панҷсад нафаранд;

¹² Ва дар паҳлуи вай сибти Шимъўн хайма мезананд, ки раиси банӣ-Шимъўн Шалумиил ибни Суришаддой аст;

¹³ Ва фавҷи ў, ки дар шумор оварда шудаанд, панҷоҳу нӯҳ ҳазору сесад нафаранд;

¹⁴ Ва сонӣ сибти Ҷод, ки раиси банӣ-Ҷод Эльёсоф ибни Рауил аст;

¹⁵ Ва фавҷи ў, ки дар шумор оварда шудаанд, чилу панҷ ҳазору шашсаду панҷоҳ нафаранд.

¹⁶ Ҳамаи дар шумор овардашудагон дар ўрдуи Реубен бар ҳасби фавҷҳои саду панҷоҳу як ҳазору чорсаду панҷоҳ нафаранд; онҳо бояд дююмин шуда кӯч кунанд.

¹⁷ Ва ҳангоме ки хаймаи ҷомеъ кӯч кунад, ўрдуи левизодагон дар миёни ўрдуҳо хоҳад буд; чунон ки ист кардаанд, ончунон бояд ҳар яке дар ҷои худ бар ҳасби байрақҳои худ кӯч кунанд.

¹⁸ Байрақи ўрдуи Эфроим бояд ба тарафи ғарбӣ бар тибқи фавҷҳои бошад, ва раиси банӣ-Эфроим Элишомоъ ибни Аммихуд аст;

¹⁹ Ва фавҷи ў, ки дар шумор оварда шудаанд, чил ҳазору панҷсад нафаранд;

²⁰ Ва дар паҳлуи вай — сибти Менашше, ки раиси банӣ-Менашше Ҷамлиил ибни Фадоҳсур аст;

²¹ Ва фавчи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, сию ду ҳазору дусад нафаранд.

²² Ва сонӣ — сибти Бинъёмин, ки раиси банӣ-Бинъёмин Абидон ибни Чидъунӣ аст;

²³ Ва фавчи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, сию панҷ ҳазору чорсад нафаранд.

²⁴ Ҳамаи дар шумор овардашудагон дар ӯрдуи Эфроим бар ҳасби фавҷшошон саду ҳашт ҳазору сад нафаранд; онҳо бояд сеюмин шуда кӯч кунанд.

²⁵ Байрақи ӯрди Дон бояд ба тарафи шимолӣ бар тибқи фавҷшошон бошад, ва раиси банӣ-Дон Аҳиозар ибни Аммишаддой аст;

²⁶ Ва фавчи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, шасту ду ҳазору ҳафтсад нафаранд.

²⁷ Ва дар паҳлуи вай сибти Ошер хайма мезананд, ки раиси банӣ-Ошер Фаҷъиил ибни Окрон аст;

²⁸ Ва фавчи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, чилу як ҳазору панҷсад нафаранд.

²⁹ Ва сонӣ — сибти Нафтолий, ки раиси банӣ-Нафтолий Аҳираъ ибни Энон аст;

³⁰ Ва фавчи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, панҷоҳу се ҳазору чорсад нафаранд.

³¹ Ҳамаи дар шумор овардашудагон дар ӯрдуи Дон саду панҷоҳу ҳафт ҳазору шашсад нафаранд; онҳо бояд охирин шуда таҳти байрақҳои худ кӯч кунанд.

³² Инҳоянд дар шумор овардашудагони банӣ-Исроил бар ҳасби хонадонашон; ҳамаи дар шумор овардашудагони ӯрдуҳо бар ҳасби фавҷшошон шашсаду се ҳазору панҷсаду панҷоҳ нафаранд».

³³ Валекин левизодагон дар миёни банӣ-Исроил дар шумор оварда нашуданд, чунон қи Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

³⁴ Ва банӣ-Исроил мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ба амал оварданд; ҳамин тавр таҳти байрақҳои худ хайма мезаданд, ва ҳамин тавр ҳар яке бар ҳасби қабил ва хонадони худ кӯч мекарданд.

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи коҳинон, сибти Левӣ ва хонадонҳои онҳо.

3 Ва ин аст насабномаи Ҳорун ва Мусо, дар рӯзе ки Худованд дар кӯҳи Сино ба Мусо сухан ронд.

² Ва ин аст номҳои писарони Ҳорун: нахустодааш Нодоб, Абиҳу, Эльзор ва Итомор.

³ Ин аст номҳои писарони Ҳорун, коҳиноне ки тадҳин карда шуда буданд, ки ӯ онҳоро барои қаҳонат баргумошт.

⁴ Вале Нодоб ва Абиҳу ба ҳузури Худованд мурданд, вақте ки оташи ғайрро дар биёбони Сино ба ҳузури Худованд оварданд, ва онҳо фарзанд надоштанд; ва Эльзор ва Итомор дар ҳузури падарашон Ҳорун қаҳонат мекарданд.

⁵ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

⁶ «Сибти Левиро наздик оварда, онҳоро ба ҳузури Ҳоруни коҳин таъин намо, то ки ба ӯ хизмат кунанд.

⁷ Ва бигзор онҳо хизмати ӯ ва хизмати тамоми қамоатро пеши хаймаи ҷомеъ иҷро намуда, корҳои масканро ба ҷо оваранд;

⁸ Ва тамоми колои хаймаи ҷомеъро ниғаҳбонӣ намуда ва хизмати банӣ-Исроилро иҷро карда, корҳои масканро ба ҷо оваранд.

⁹ Ва левизодагонро ба Ҳорун ва писаронаш бидех: онҳо аз ҷониби банӣ-Исроил ба таври қатъӣ ба ӯ дода шудаанд.

¹⁰ Вале Ҳорун ва писаронашро баргумор, то ки қаҳонати худро риоят кунанд; ва бегонае агар наздик ояд, кушта хоҳад шуд».

¹¹ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹² «Ва инак, Ман левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил дар ивази ҳамаи нахустодагони раҳимкушо гирифтаам, ва левизодагон аз они Мананд;

¹³ Зеро ки ҳар нахустода аз они Ман аст: дар рӯзе ки Ман ҳамаи нахустодагони замини Мисро зарба задам, ҳамаи нахустодагони Исроилро, аз одамоне то чорпоён, барои Худ тақдис намудам, ва онҳо аз они Мананд. Ман Худованд ҳастам».

¹⁴ Ва Худованд дар биёбони Сино ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹⁵ «Банӣ-Левиро бар ҳасби хонадон ва қабिलाҳошон дар шумор овар; ҳар мардинаро аз якмоҳа ва болотар дар шумор овар».

¹⁶ Ва Мусо онҳоро аз рӯи гуфтаи Худованд, чунон ки амр фармуда шуд, дар шумор овард.

¹⁷ Ва инҳоянд писарони Левӣ бар ҳасби номҳошон: Чершӯн ва Қаҳот ва Марорӣ.

¹⁸ Ва ин аст номҳои банӣ-Чершӯн бар ҳасби қабिलाҳошон: Либнӣ ва Шимъӣ.

¹⁹ Ва банӣ-Қаҳот бар ҳасби қабिलाҳошон: Амром ва Йисҳор, Ҳебрӯн ва Узиил.

²⁰ Ва банӣ-Марорӣ бар ҳасби қабिलाҳошон: Маҳлӣ ва Мушӣ. Ҳаминҳоянд хонаводаҳои Левӣ бар ҳасби авлодашон.

²¹ Аз Чершӯн қабилҳои Либнӣ ва қабилҳои Шимъӣ; ҳаминҳоянд қабилҳои чершӯниён.

²² Дар шумор овардашудагони онҳо мувофиқи адади тамоми мардинаи аз якмоҳа ва болотар: дар шумор овардашудагони онҳо ҳафт ҳазору панҷсад нафаранд.

²³ Қабилҳои чершӯниён бояд дар ақиби маскан ба тарафи ғарбӣ хайма зананд.

²⁴ Ва раиси хонадони чершӯниён Эльёсоф ибни Лоил аст.

²⁵ Ва ба ниғаҳбонии банӣ-Чершӯн дар хаймаи ҷомеъ инҳо супурда мешавад: маскан ва хайма, болопӯши он ва пардаи даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ,

²⁶ Ва пардаҳои сахн, ва пардаи даромадгоҳи сахне ки гирдогирди маскан ва қурбонгоҳ аст, ва танобҳое ки он барои ҳар хизматаш дорад.

²⁷ Ва аз Қаҳот қабилаи Амром ва қабилаи Йисҳор ва қабилаи Ҳебрӯн ва қабилаи Узиил; ҳаминҳоянд қабилаҳои қаҳотиён.

²⁸ Мувофиқи адади тамоми мардинаи аз якмоҳа ва болотар, ҳашт ҳазору шашсад нафаранд, ки ниғаҳбонии колои қудсро бояд иҷро кунанд.

²⁹ Қабилаҳои банӣ-Қаҳот бояд ба тарафи ҷанубии маскан хайма зананд.

³⁰ Ва раиси хонадони қабилаҳои қаҳотиён Элисофон ибни Узиил аст.

³¹ Ва ниғаҳбонии онҳо бар ин чизҳост: сандуқ ва миз ва чароғдон ва қурбонгоҳҳо ва колои муқаддасе ки хизматро ба воситаи он ба ҷо меоваранд, ва парда ва ҳар он чи ба он тааллуқ дорад.

³² Ва раиси раисони левизодагон Элъозор ибни Ҳоруни коҳин аст; иҷрокунандагони ниғаҳбонии колои қудс таҳти назорати ӯ хоҳанд буд.

³³ Аз Марорӣ қабилаи Маҳлӣ ва қабилаи Мушӣ; ҳаминҳоянд қабилаҳои марориён.

³⁴ Ва дар шумор овардашудагони онҳо, мувофиқи адади тамоми мардинаи аз якмоҳа ва болотар, шаш ҳазору дусад нафаранд.

³⁵ Ва раиси хонадони қабилаҳои марориён Суриил ибни Абиҳоил аст; онҳо бояд ба тарафи шимолии маскан хайма зананд.

³⁶ Ва вазифаи ниғаҳбонии банӣ-Марорӣ бар ин чизҳост: тахтаҳои маскан ва ғалақаҳояш ва сутунҳояш ва пояҳояш ва тамоми колояш ва тамоми хизматаш.

³⁷ Ва сутунҳои гирдогирди саҳн ва пояҳшон ва мехҳшон ва танобҳшон.

³⁸ Ва пеши маскан аз ҷониби офтоббаро, яъне пеши хаймаи ҷомеъ аз тарафи шарқ, бояд Мусо ва Ҳорун ва писаронаш хайма зананд, ки онҳо вазифаи ниғаҳбонии қудс ва ниғаҳбонии банӣ-Исроилро иҷро мекунанд; ва шахси бегонае ки ба он наздик ояд, кушта хоҳад шуд.

³⁹ Ҳамаи дар шумор овардашудагони левизодагон, ки Мусо ва Ҳорун мувофиқи амри Худованд бар ҳасби қабилаҳои онҳо дар шумор оварданд, тамоми мардинаи онҳо аз якмоҳа ва болотар бисту ду ҳазор нафар буданд.

⁴⁰ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳамаи нахустзодагони мардинаи банӣ-Исроилро аз якмоҳа ва болотар дар шумор овар, ва адади номҳшонро муқаррар намо.

⁴¹ Ва левизодагонро барои Ман, ки Худованд ҳастам, дар ивази ҳамаи нахустзодагони банӣ-Исроил бигир, ва чорпоёни левизодагонро дар ивази ҳамаи нахустзодагони чорпоёни банӣ-Исроил».

⁴² Ва Мусо, чунон ки Худованд ба ӯ амр фармуд, ҳамаи нахустзодагони банӣ-Исроилро дар шумор овард;

⁴³ Ва ҳамаи нахустзодагони мардина, мувофиқи адади номҳо, аз якмоҳа ва болотар, ки дар шумор

оварда шуданд, бисту ду ҳазору дусаду ҳафтоду се нафар буданд.

⁴⁴ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

⁴⁵ «Левизодагонро дар ивази ҳамаи нахустзодагони банӣ-Исроил бигир, ва чорпоёни левизодагонро дар ивази чорпоёни онҳо; ва левизодагон аз они Ман хоҳанд буд. Ман Худованд ҳастам.

⁴⁶ Ва дар хусуси фидияи дусаду ҳафтоду се нафар нахустзодагони банӣ-Исроил, ки назар ба левизодагон барзиёданд, —

⁴⁷ Панҷ сиқлӣ барои ҳар саре бигир, онро бо сиқли муқаддас, ки ҳар сиқл бист ҷеро бошад, бигир.

⁴⁸ Ва ин нуқраро, ки фидияи адади барзиёди онҳост, ба Ҳорун ва писаронаш бидеҳ».

⁴⁹ Ва Мусо нуқраи фидияро барои онҳое ки аз адади ивазкардаи левизодагон барзиёд буданд, гирифт.

⁵⁰ Аз нахустзодагони банӣ-Исроил нуқраро гирифт: ҳазору сесаду шасту панҷ сиқл бо сиқли муқаддас.

⁵¹ Ва Мусо нуқраи фидияро мувофиқи гуфтаи Худованд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ба Ҳорун ва писаронаш дод.

БОБИ ЧОРУМ

Дастурот дар бораи левизодагон; саршумории онҳо.

4 Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

² «Банӣ-Қаҳотро аз миёни банӣ-Левӣ бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо дар шумор овар,

³ Аз сисола ва болотар ва то панҷоҳсола, ҳамаи онҳое, ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд.

⁴ Кори банӣ-Қаҳот дар хаймаи ҷомеъ қудси қудсҳост.

⁵ Ва ҳангоме ки кӯч кардани ўрду лозим шавад, Ҳорун ва писаронаш дохил шуда, пардаи пӯшандаро фурӯд меоваранд, ва сандуқи шаҳодатро бо он мепӯшонанд.

⁶ Ва болопӯше аз пӯсти тӯҳс бар он мегузоранд, ва аз болояш чодире ки комилан лочувардист, паҳн мекунанд, ва дастакҳояшро мегузаронанд.

⁷ Ва бар мизи нони тақдим чодире лочувардӣ паҳн мекунанд, ва табақҳо ва қошукҳо ва косаҳо ва дўлчаҳои рехтаниро бар он мегузоранд; ва нони доимӣ бояд бар он бошад.

⁸ Ва бар онҳо чодире қирмизӣ паҳн мекунанд, ва онро бо болопӯше аз пӯсти тӯҳс мепӯшонанд, ва дастакҳояшро мегузаронанд.

⁹ Ва чодире лочувардие гирифта, чароғдон ва чароғҳояш ва анбӯрҳояш ва маҷмарҳояш ва тамоми колои равғанашро, ки бо онҳо хизмати онро ба ҷо меоваранд, мепӯшонанд.

¹⁰ Ва он ва тамоми колояшро дар болопӯше аз пӯсти тӯхс мегузоранд, ва бар чӯбдастae меовезанд.

¹¹ Ва бар қурбонгоҳи тилло чодири лочувардӣ паҳн мекунад, ва онро бо болопӯше аз пӯсти тӯхс мепӯшонанд, ва дастакҳояшро мегузаронанд.

¹² Ва тамоми колои хизматро, ки бо онҳо дар қудс хизмат мекунад, гирифта, дар чодири лочувардӣ мегузоранд, ва онҳоро бо болопӯше аз пӯсти тӯхс мепӯшонанд, ва бар чӯбдастae меовезанд.

¹³ Ва қурбонгоҳро аз хокистар тоза карда, чодири арғувонӣ бар он паҳн мекунад.

¹⁴ Ва тамоми колои онро, ки бо онҳо хизмати онро ба ҷо меоваранд, — маҷмарҳо, чанголҳо, хокандозҳо ва косаҳо, — яъне тамоми колои қурбонгоҳро бар он мегузоранд, ва болопӯше аз пӯсти тӯхс бар он паҳн мекунад, ва дастакҳояшро мегузаронанд.

¹⁵ Ва чун Ҳорун ва писаронаш дар вақти кӯч кардани ўрду пӯшонидани қудс ва тамоми колои қудсро ба анҷом расонанд, пас аз он бани-Қаҳот барои бардоштан меоянд; вале набояд ба қудс даст расонанд, вагар на хоҳанд мурд. Ҳамин аст боре ки бояд бани-Қаҳот дар хаймаи ҷомеъ бардоранд.

Вочиботи Эльзор.

¹⁶ Ва таҳти назорати Эльзор ибни Ҳоруни коҳин инҳо хоҳад буд: равған барои рӯшноӣ, ва бухури муаттар, ва ҳадияи ордии доимӣ, ва равғани тадҳин; назорат бар тамоми маскан ва бар ҳар чи дар он аст, яъне бар қудс ва бар колои он».

¹⁷ Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

¹⁸ «Сибти қабилаҳои қаҳотиёнро аз миёни левизодагон маҳв накунед,

¹⁹ Балки ба онҳо чунин рафтор намоед, то ки дар вақти наздик омаданашон ба қудси қудсҳо онҳо зинда монанд ва намиранд: бигзор Ҳорун ва писаронаш омада, ҳар якеро ба хизматаш ва назди бораш бимонанд;

²⁰ Вале онҳо барои дидани он ки қудсро чӣ гуна мепӯшонанд, набояд биёянд, вагар на хоҳанд мурд».

Вочиботи бани-Ҷершўн.

²¹ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²² «Бани-Ҷершўнро низ бар ҳасби хонадонҳо ва қабилаҳои онҳо дар шумор овар.

²³ Аз сисола ва болотар то панҷоҳсола онҳоро дар шумор овар, яъне онҳоеро, ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд.

²⁴ Ин аст кори қабилаҳои ҷершўниён дар хизматгузорӣ ва боркашонӣ:

²⁵ Онҳо бояд ин чизҳоро бардоранд: пардаҳои маскан ва хаймаи ҷомеъ, болопӯши он ва болопӯше аз пӯсти тӯхс, ки бар он аз боло мебошад, ва пардаи даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ,

²⁶ Ва пардаҳои сахн ва пардаи даромадгоҳи дарвозаи сахн, ки гирдогирди маскан ва қурбонгоҳ аст, ва танобҳои онҳо ва тамоми колои хизмати онҳо; ва ҳар кореро, ки бо ин чизҳо кардан лозим аст, онҳо бояд бикунанд.

²⁷ Тамоми хизмати бани-Ҷершўн дар ҳар боркашонии онҳо ва дар ҳар кори онҳо бояд бо фармони Ҳорун ва писаронаш ба ҷо оварда шавад; ва ниғаҳбонии ҳар бореро, ки онҳо мекашонанд, ба зиммаи онҳо бигузored.

²⁸ Ҳамин аст хизмати қабилаҳои бани-Ҷершўн дар хаймаи ҷомеъ; ва назорати онҳо дар дасти Итомор ибни Ҳоруни коҳин аст.

Вочиботи бани-Марорӣ

²⁹ Бани-Марориро бар ҳасби қабилаҳо ва хонадони онҳо дар шумор овар.

³⁰ Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳоеро, ки қобили хизматанд, то ки хизмати хаймаи ҷомеъро иҷро кунанд, дар шумор овар.

³¹ Ва ин аст вазифаи боркашонии онҳо дар тамоми хизматашон дар хаймаи ҷомеъ: тахтаҳои маскан ва ғалақаҳояш ва сутунҳояш ва пояҳояш,

³² Ва сутунҳои гирдогирди сахн ва пояҳшон ва мехҳшон ва танобҳшон бо тамоми колояшон ва тамоми хизматашон; ва колоеро, ки онҳо бояд бардоранд, ном ба ном дар шумор оваред.

³³ Ҳамин аст кори қабилаҳои бани-Марорӣ дар тамоми хизматашон дар хаймаи ҷомеъ зери дасти Итомор ибни Ҳоруни коҳин».

³⁴ Ва Мусо ва Ҳорун ва раисони ҷамоат бани-Қаҳотро бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо дар шумор оварданд,

³⁵ Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳоеро, ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд.

³⁶ Ва дар шумор овардашудагони онҳо, бар ҳасби қабилаҳои онҳо, ду ҳазору ҳафтсаду панҷоҳ нафар буданд.

³⁷ Ҳаминҳоянд дар шумор овардашудагони қабилаҳои қаҳотиён, ҳамаи онҳое ки дар хаймаи ҷомеъ кор мекарданд, ки онҳоро Мусо ва Ҳорун мувофиқи амре ки Худованд ба воситаи Мусо фармуда буд, дар шумор оварданд.

³⁸ Ва дар шумор овардашудагони бани-Ҷершўн, бар ҳасби қабилаҳо, ва хонадонҳои онҳо,

³⁹ Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳое ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд, —

⁴⁰ Ва дар шумор овардашудагони онҳо бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо, ду ҳазору шашсаду сӣ нафар буданд.

⁴¹ Ҳаминҳоянд дар шумор овардашудагони қабилаҳои бани-Ҷершўн, ҳамаи онҳое ки дар хаймаи ҷомеъ кор мекарданд, ки онҳоро Мусо ва Ҳорун мувофиқи амри Худованд дар шумор оварданд.

⁴² Ва дар шумор овардашудагони қабилаҳои банӣ-Марорӣ, бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо,

⁴³ Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳое ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд, —

⁴⁴ Ва дар шумор овардашудагони онҳо, бар ҳасби қабилаҳои онҳо, се ҳазору дусад нафар буданд.

⁴⁵ Ҳаминҳоянд дар шумор овардашудагони қабилаҳои банӣ-Марорӣ, ки онҳоро Мусо ва Ҳорун мувофиқи амри Худованд, ки ба воситаи Мусо фармуда шуда буд, дар шумор оварданд.

⁴⁶ Ҳамаи дар шумор овардашудагоне ки Мусо ва Ҳорун ва раисони Исроил аз левизодагон бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо дар шумор оварданд,

⁴⁷ Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳое ки қобили хизматанд, то ки кори хизматрасонӣ ва кори боркашониро дар хаймаи ҷомеъ иҷро кунанд, —

⁴⁸ Ва ҳамаи дар шумор овардашудагони онҳо ҳашт ҳазору панҷсаду ҳаштод нафар буданд.

⁴⁹ Бар тибқи амри Худованд ба воситаи Мусо ҳар яке аз онҳо ба хизматрасонӣ ва боркашонии худ таъин намуда ва дар шумор оварда шуданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

БОБИ ПАНҶУМ

Хориҷ кардани ҳар нопокӣ; ҳадияҳои рашк.

5 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
² «Ба банӣ-Исроил амр фармо, ки ҳар маҳавӣ ва ҳар каси ҷараёндор ва ҳар каси аз мурда наҷисшударо аз ўрдугоҳ хориҷ кунанд.

³ Хоҳ мард бошад хоҳ зан, хориҷ кунед; онҳоро ба беруни ўрдугоҳ хориҷ кунед, то ки ўрдугоҳҳои худро, ки Ман дар миёни онҳо сокин ҳастам, наҷис нагардонанд».

⁴ Ва банӣ-Исроил чунин карданд, ва онҳоро ба беруни ўрдугоҳ хориҷ карданд; чунон ки Худованд ба Мусо сухан ронда буд, банӣ-Исроил ончунон карданд.

⁵ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

⁶ «Ба банӣ-Исроил бигӯ: агар марде ё зане ягон гуноҳи одамизодро ба амал оварда, дар ҳаққи Худованд хиёнат кунад, ва он шахс гуноҳкор шавад, —

⁷ Бигзор гуноҳеро, ки вай ба амал овардааст, эътироф намояд, ва он чиро, ки дар он гуноҳкор шудааст, пурра баргардонад, ва панҷяки қимати онро бар он илова намуда, ба касе ки дар ҳаққаш гуноҳ кардааст, бидиҳад.

⁸ Ва агар он кас ворисе надошта бошад, то ки талофии гуноҳ ба вай дода шавад, дар он сурат талофии гуноҳ, ки барои Худованд дода мешавад, аз они коҳин хоҳад буд, ба замми қўчқори кафорат, ки ба воситаи он ӯ варо кафорат менамояд.

⁹ Ва ҳар ҳадия аз ҳамаи вақфҳои банӣ-Исроил, ки назди коҳин меоваранд, аз они ӯ хоҳад буд.

¹⁰ Ва вақфҳои ҳар кас аз они худаи хоҳад буд: он чи касе ба коҳин медиҳад, аз они ӯ хоҳад буд».

¹¹ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹² «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: зани касе агар гумроҳ шуда, ба ӯ хиёнат кунад,

¹³ Ва марде бо вай хобида, нутфа резад, ва ин аз чашми шавҳараш пинҳон монад, ва вай ниҳонӣ наҷис гардад, ва шоҳиде ба зидди вай набошад, ва вай дастгир нашавад,

¹⁴ Ва рӯҳи рашк бар ӯ ғолиб омада, ӯ аз занаш рашк барад, дар сурате ки вай наҷис гардидааст, ё ки рӯҳи рашк бар ӯ ғолиб омада, ӯ аз занаш рашк барад, ва ҳол он ки вай наҷис нагардидааст, —

¹⁵ Бигзор он шавҳар зани худро назди коҳин оварад, ва барои вай ушри эфай орди ҷавро ҳадия биёрад; лекин рағбан бар он нарезад ва лебуно бар он намонад, зеро ки он ҳадияи рашк, ҳадияи ёдгорӣ мебошад, ки гуноҳро хотиррасон менамояд.

¹⁶ Ва коҳин варо наздик оварда, ба ҳузури Худованд меистонад.

¹⁷ Ва коҳин дар зарфи сафолин оби муқаддас мегирад, ва коҳин аз хоке ки бар фарши маскан аст, гирифта, дар об меандозад.

¹⁸ Ва коҳин занро ба ҳузури Худованд меистонад, ва мӯи сари занро воз мекунад, ва ҳадияи ёдгорию, ки ҳадияи рашк аст, бар кафҳои дасти вай мегузорад; ва дар дасти коҳин оби талхи лаънатовар хоҳад буд.

¹⁹ Ва коҳин варо қасам медиҳад, ва ба зан мегӯяд: „Агар марде бо ту нахобида бошад, ва агар ҳангоми шавҳардории худ бо гумроҳӣ наҷис нашуда бошӣ, — аз ин оби талхи лаънатовар осеб нахоҳӣ дид;

²⁰ Вале агар ҳангоми шавҳардории худ бо гумроҳӣ наҷис шуда бошӣ, ва марде, ғайр аз шавҳарат, бо ту ҳамхоб гардида бошад“, —

²¹ Он гоҳ коҳин занро қасами лаънат медиҳад, ва коҳин ба зан мегӯяд: „Бигзор Худованд туро дар миёни кавми ту ба лаънат ва қасам гирифтадор кунад, ба тавре ки Худованд ронатро лоғар ва шикаматро омосдор гардонад;

²² Ва бигзор ҳамин оби лаънатовар ба амъоят дохил шавад, то ки шикамат биомосад ва ронат лоғар гардад“. Ва зан мегӯяд: „Омин, омин“.

²³ Ва коҳин ин лаънатҳоро бар тўморе менависад, ва дар оби талх шуста меравонад;

²⁴ Ва он оби талхи лаънатоварро ба зан менўшонад, ва он оби лаънатовар дар вай дохил шуда, талх мегардад.

²⁵ Ва коҳин ҳадияи рашкро аз дасти зан мегирад, ва ин ҳадияро ба ҳузури Худованд мечунбонад, ва онро назди қурбонгоҳ меоварад.

²⁶ Ва коҳин аз ин ҳадия ҳиссаи ёдгорию онро бо мушташ гирифта, бар қурбонгоҳ месўзонад, ва сонӣ он обро ба зан менўшонад.

²⁷ Ва ҳангоме ки обро ба вай бинўшонад, агар вай наҷис гардида, ба шавҳараш хиёнат карда бошад,

он оби лаънатовар дар вай дохил шуда талх мегардад, ва шиками вай меомосад, ва рони вай лоғар мешавад, ва ин зан дар миёни қавми худ малъун мегардад.

²⁸ Ва агар он зан наҷис нашуда, пок бошад, — ба вай осебе намерасад, ва вай ҳомила шуда, зуръёт мебинад.

²⁹ Ин аст шариати рашк, вақте ки зан ба шавҳараш хиёнат карда, наҷис мешавад,

³⁰ Ё вақте ки бар мард рӯҳи рашк ғолиб омада, аз занаш рашк мебарад: он гоҳ бигзор ӯ занро ба ҳузури Худованд истонад, то ки коҳин тамоми ин шариатро бо вай ба амал оварад.

³¹ Ва он мард аз гуноҳ фориг мешавад, ва он зан барои гуноҳи худ ҷазо меёбад».

БОБИ ШАШУМ

Дар бораи назирон.

6 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
² «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: агар марде ё зане назри назирӣ кунад, то ки назирӣ † Худованд бошад,

³ Вай бояд аз шароб ва арақ парҳез намояд, сиркои шароб ва сиркои арақро нанӯшад, ва ҳеч шарбати ангурро нанӯшад, ва ангури тар ё хушк нахӯрад.

⁴ Тамоми айёми назирии худ аз ҳар чизе ки аз ангур, аз донакаш гирифта то пӯсташ, тайёр карда мешавад, набояд бихӯрад.

⁵ Тамоми айёми назри назирии вай поку бар сари вай набояд бирасад; то тамои шудани айёме ки худро назри Худованд гардонидааст, вай муқаддас буда, мӯи сарашро бояд калон кунад.

⁶ Тамоми айёме ки вай назри Худованд аст, набояд ба ҷасади мурдае наздик ояд.

⁷ Барои падараш ва модараш, бародараш ва хоҳараш, — ҳатто барои онҳо низ, вақте ки бимиранд, вай набояд наҷис шавад, зеро ки аломати назирии Худои вай бар сари вай аст.

⁸ Тамоми айёми назирии худ вай барои Худованд муқаддас аст.

⁹ Ва агар касе назди вай баногоҳ, якбора бимирад, ва мӯйсари назирии варо наҷис гардонад, — вай бояд сари худро дар рӯзи пок шудани худ битарошад, дар рӯзи ҳафтум бояд онро битарошад.

¹⁰ Ва дар рӯзи ҳаштум бояд ду фохта ё ду чӯцаи кабутар назди коҳин, ба дари хаймаи ҷомеъ биёрад.

¹¹ Ва коҳин якеро барои қурбонии гуноҳ ва дигареро барои қурбонии сӯхтанӣ тақдим намуда, варо барои гуноҳаш, ки аз ҷасади мурда наҷис шудааст, кафорат менамояд, ва сари варо дар он рӯз тақдис мекунад.

† Назир — шахсе ки кайфу сафои зиндагиро (масалан шаробнӯшӣ ва ҳоказоро) тарк карда, дар поки ва қудсият умр мегузаронад.

¹² Ва айёми назирии худро вай аз нав ба Худованд назр менамояд, ва барраи яксолае барои қурбонии ҷурм меоварад; вале рӯзҳои пешина ботил мешавад, зеро ки назирии вай наҷис гардидааст.

¹³ Ва ин аст шариат дар бораи назир: вақте ки айёми назирии ӯ анҷом ёбад, ӯро назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ меоваранд;

¹⁴ Ва ӯ қурбонии худро барои Худованд тақдим менамояд: як барраи нари яксолаи беайб барои қурбонии сӯхтанӣ, як барраи модаи яксолаи беайб барои қурбонии гуноҳ, ва як кӯчқори беайб барои қурбонии саломатӣ,

¹⁵ Ва як сабад нони фатир: курсҳои орди маҳини бо рағған омехташуда, ва нончаҳои тунуки рағған молидашуда, ва ҳадияи ордии онҳо ва ҳадияи рехтании онҳо.

¹⁶ Ва коҳин онҳоро ба ҳузури Худованд наздик оварда, қурбонии гуноҳи ӯ ва қурбонии сӯхтании ӯро тақдим менамояд.

¹⁷ Ва кӯчқорро бо сабади нони фатир ҳамчун қурбонии саломатӣ барои Худованд тақдим менамояд; ва коҳин ҳадияи ордии ӯ ва ҳадияи рехтании ӯро тақдим менамояд.

¹⁸ Ва он назир сари назирии худро назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ метарошад, ва мӯйсари назирии худро гирифта, бар оташе ки зери қурбонии саломатӣ мебошад, мегузорад.

¹⁹ Ва коҳин як соқи пеши пухташудаи кӯчқорро бо як курси фатир ва бо як нончаи тунуки фатир аз сабад гирифта, бар кафҳои дасти назир, баъд аз тарошидани мӯйсари назри вай, мегузорад.

²⁰ Ва коҳин онҳоро ҳамчун инъоми ҷунбониданӣ ба ҳузури Худованд мечунбонад: ин барои коҳин, ба замми синаи ҷунбониданӣ ва соқи пешкаш, муқаддас аст; баъд аз ин назир метавонад шароб нӯшад.

²¹ Ҳамин аст шариат дар бораи назире ки назр намудааст, ва дар бораи қурбоние ки ӯ бояд барои назирии худ ба Худованд тақдим кунад, ба замми он чи барои дороии ӯ дастрас аст; мувофиқи назре ки кардааст, ӯ бояд ҳамон тавр, ба замми шариати назирии худ, ба амал оварад».

²² Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²³ «Ба Ҳорун ва писаронаш сухан ронда, бигӯ: банӣ-Исроилро чунин баракат дода, ба онҳо бигӯед:

²⁴ Бигзор Худованд туро баракат диҳад ва туро ниғаҳбонӣ намояд!

²⁵ Бигзор Худованд бо рӯи Худ бар ту партав афканад

ва туро марҳамат намояд!

²⁶ Бигзор Худованд рӯи Худро сӯи ту нигаронад ва саломатӣ ба ту бахшад!

²⁷ Бигзор исми Маро бар банӣ-Исроил бихонад, ва Ман онҳоро баракат хоҳам дод».

БОБИ ҲАФТУМ

Инъомҳои раисон. Тақдиси маскан.

7 Ва дар рӯзе ки Мусо барпо кардани масканро ба анҷом расонид, ва онро тадҳин намуд, ва онро бо тамоми коляш, ва қурбонгохро бо тамоми коляш тақдис намуд, ва онҳоро тадҳин ва тақдис намуд,

² Раисони Исроил, сардорони хонаводаҳошон, — ҳамонҳое ки раисони сибтҳо буда, бар сари онҳое меистоданд, ки дар шумор оварда шуда буданд, — наздик омаданд,

³ Ва қурбонии худро ба ҳузури Худованд тақдим карданд: шаш аробаи болопӯшида ва дувоздаҳ барзагов, яъне як ароба барои ду раис, ва як барзагов барои ҳар яке; ва онҳоро ба ҳузури Худованд наздик оварданд.

⁴ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

⁵ «Аз онҳо бигир, то ки барои иҷрои хизмати хаймаи ҷомеъ кор фармуда шавад; ва онҳоро ба левизодагон, ба ҳар яке мувофиқи хизматаш, бисупор».

⁶ Ва Мусо аробаҳо ва барзаговҳоро гирифт, ва онҳоро ба левизодагон супурд.

⁷ Ду ароба ва чор барзаговро ба банӣ-Цершӯн, мувофиқи хизматашон, супурд.

⁸ Ва чор ароба ва ҳашт барзаговро ба банӣ-Марорӣ, мувофиқи хизматашон, зери назорати Итомор ибни Ҳоруни коҳин супурд.

⁹ Вале ба банӣ-Қаҳот чизе насупурд, зеро ки хизмати дохили қудс ба зиммаи онҳо гузошта шуда буд, ва онҳо борҳоро бар китфи худ мебардоштанд.

¹⁰ Ва раисон қурбониҳои тақдиси қурбонгохро дар рӯзи тадҳин намудани он тақдим карданд; ва раисон қурбонии худро пеши қурбонгоҳ тақдим карданд.

¹¹ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Бигзор ҳар раис як рӯз қурбонии худро барои тақдиси қурбонгоҳ тақдим кунад».

¹² Ва дар рӯзи якум Наҳшӯн ибни Амминодоб, аз сибти Яҳудо, қурбонии худро тақдим намуд;

¹³ Ва қурбонии ӯ иборат аз инҳо буд: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;

¹⁴ Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

¹⁵ Як наргови ҷавон, як қўҷқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;

¹⁶ Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;

¹⁷ Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўҷқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Наҳшӯн ибни Амминодоб буд.

¹⁸ Дар рӯзи дуюм Натанъил ибни Суор, раиси Иссокор, тақдим намуд.

¹⁹ Вай қурбонии худро тақдим намуд, ки иборат аз инҳо буд: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли

муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;

²⁰ Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

²¹ Як наргови ҷавон, як қўҷқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;

²² Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;

²³ Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўҷқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Натанъил ибни Суор буд.

²⁴ Дар рӯзи сеюм — Элиоб ибни Ҳалӯн, раиси банӣ-Забулун.

²⁵ Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;

²⁶ Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

²⁷ Як наргови ҷавон, як қўҷқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;

²⁸ Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;

²⁹ Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўҷқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Элиоб ибни Ҳалӯн буд.

³⁰ Дар рӯзи чорум — Элисур ибни Шадиур, раиси банӣ-Реубен.

³¹ Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;

³² Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

³³ Як наргови ҷавон, як қўҷқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;

³⁴ Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;

³⁵ Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўҷқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Элисур ибни Шадиур буд.

³⁶ Дар рӯзи панҷум — Шалумиил ибни Суришаддой, раиси банӣ-Шимъун.

³⁷ Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;

³⁸ Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

³⁹ Як наргови ҷавон, як қўҷқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;

⁴⁰ Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;

⁴¹ Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўҷқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Шалумиил ибни Суришаддой буд.

⁴² Дар рӯзи шашум — Эльёсоф ибни Дауил, раиси банӣ-Ҷод.

⁴³ Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;

⁴⁴ Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

⁴⁵ Як наргови ҷавон, як қўҷқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;

⁴⁶ Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;

⁴⁷ Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Эльёсоф ибни Дауил буд.

⁴⁸ Дар рӯзи ҳафтум — Элишомоъ ибни Аммиҳуд, раиси банӣ-Эфроим.

⁴⁹ Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас, ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;

⁵⁰ Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

⁵¹ Як наргови ҷавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ;

⁵² Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;

⁵³ Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Элишомоъ ибни Аммиҳуд буд.

⁵⁴ Дар рӯзи ҳаштум — Ҷамлиил ибни Фодоҳсур, раиси банӣ-Менашше.

⁵⁵ Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;

⁵⁶ Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

⁵⁷ Як наргови ҷавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ;

⁵⁸ Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;

⁵⁹ Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Ҷамлиил ибни Фодоҳсур буд.

⁶⁰ Дар рӯзи нӯҳум — Абидон ибни Ҷидъӯнӣ, раиси банӣ-Бинъёмин.

⁶¹ Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;

⁶² Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

⁶³ Як наргови ҷавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ;

⁶⁴ Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;

⁶⁵ Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Абидон ибни Ҷидъӯнӣ буд.

⁶⁶ Дар рӯзи даҳум — Аҳиозар ибни Аммишаддой, раиси банӣ-Дон.

⁶⁷ Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;

⁶⁸ Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

⁶⁹ Як наргови ҷавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ;

⁷⁰ Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;

⁷¹ Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Аҳиозар ибни Аммишаддой буд.

⁷² Дар рӯзи ёздаҳум — Фаҷъиил ибни Окрон, раиси банӣ-Ошер.

⁷³ Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;

⁷⁴ Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

⁷⁵ Як наргови ҷавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ;

⁷⁶ Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;

⁷⁷ Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Фаҷъиил ибни Окрон буд.

⁷⁸ Дар рӯзи дувоздаҳум — Аҳираъ ибни Энон, раиси банӣ-Нафтоли.

⁷⁹ Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;

⁸⁰ Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

⁸¹ Як наргови ҷавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ;

⁸² Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;

⁸³ Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Аҳираъ ибни Энон буд.

⁸⁴ Инҳо буд ҳадия ва қурбониҳои тақдиси қурбонгоҳ дар рӯзи тадҳин кардани он, аз ҷониби раисони Исроил: дувоздаҳ табақи нуқра, дувоздаҳ косаи нуқра, дувоздаҳ қошуқи тилло.

⁸⁵ Саду сӣ сиқл нуқра дар ҳар табақ буд, ва ҳафтод сиқл дар ҳар коса; тамоми нуқраи ин коло ду ҳазору чорсад сиқл бо сиқли муқаддас буд.

⁸⁶ Дувоздаҳ қошуқи тиллои пур аз бухур, вазни ҳар кадомаш даҳ сиқл бо сиқли муқаддас, тамоми тиллои қошуқҳо саду бист сиқл буд.

⁸⁷ Ҷамъи чорпоён барои қурбонии сӯхтанӣ:

дувоздаҳ наргови ҷавон, дувоздаҳ кӯчқор, дувоздаҳ барраи нари яксола бо ҳадияи ордии онҳо, ва дувоздаҳ нарбуз барои қурбонии гуноҳ.

⁸⁸ Ва ҷамъи чорпоён барои забҳи саломатӣ: бисту чор наргов, шаст кӯчқор, шаст нарбуз, шаст барраи нари яксола; ин буд тақдиси қурбонгоҳ баъд аз тадҳини он.

⁸⁹ Ва ҳангоме ки Мусо ба хаймаи ҷомеъ даромад, то ки бо ӯ сухан ронад, овозеро шунид, ки аз болои сарпӯше ки бар сандуқи шаҳодат буд, аз миёни ду каррубӣ ба вай сухан меронд; ва ӯ ба вай сухан меронд.

БОБИ ҲАШТУМ

Дар бораи чароғдонҳо ва чароғҳо.

8 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: ² «Ба Ҳорун сухан ронда, ба вай бигӯ: вақте ки чароғхоро дармегиронӣ, бигзор ин ҳафт чароғ ба тарафи пеши чароғдон рӯшноӣ диҳад».

³ Ва Ҳорун чунин кард: ба тарафи пеши чароғдон чароғҳои онро даргиронид, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

⁴ Ва ин аст сохти чароғдон: тиллои яклухти мазруб, пояш то гулҳояш яклухти мазруб; мувофиқи намунае ки Худованд ба Мусо нишон дода буд, ӯ чароғдонро ҳамин тавр сохт.

Татҳири левизодагон.

⁵ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

⁶ «Левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил бигир ва онҳоро татҳир намо.

⁷ Ва барои татҳири онҳо ба онҳо чунин амал намо: оби татҳири гуноҳро бар онҳо бипош, ва бигзор онҳо тамоми бадани худро бо поку битарошанд, ва либосҳои худро бишӯянд, ва пок хоҳанд шуд;

⁸ Ва наргови ҷавонеро бо ҳадияи ордии он, ки орди маҳини омехта бо равған бошад, бигиранд, ва ту наргови ҷавони дуҷумро барои қурбонии гуноҳ бигир.

⁹ Ва левизодагонро назди хаймаи ҷомеъ биёр, ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро ҷамъ намо.

¹⁰ Ва левизодагонро ба ҳузури Худованд наздик овар, ва бигзор банӣ-Исроил дастҳои худро бар левизодагон бимонанд.

¹¹ Ва бигзор Ҳорун левизодагонро ба ҳузури Худованд аз қониби банӣ-Исроил ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба чунбиш оварад, то ки онҳо барои иҷрои хизмати Худованд тақдис ёбанд.

¹² Ва бигзор левизодагон дастҳои худро бар сари нарговон бимонанд; ва ту якеро ҳамчун қурбонии гуноҳ, ва дигареро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ ба Худованд, барои кафорати левизодагон, тақдим намо.

¹³ Ва левизодагонро пеши Ҳорун ва писаронаш истонида, онҳоро ҳамчун инъоми чунбониданӣ барои Худованд ба чунбиш овар.

¹⁴ Ва левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил ҷудо намо, ва левизодагон аз они Ман хоҳанд буд.

¹⁵ Ва баъд аз ин, левизодагон барои иҷрои хизмати хаймаи ҷомеъ хоҳанд омад, ва ту онҳоро татҳир намо, ва онҳоро ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба чунбиш овар.

¹⁶ Зеро ки онҳо аз миёни банӣ-Исроил комилан ба Ман дода шудаанд; дар ивази ҳар раҳимкушо, яъне ҳар нахустзода аз банӣ-Исроил, Ман онҳоро барои худ гирифтаам.

¹⁷ Зеро ки ҳар нахустзодаи банӣ-Исроил, аз одамон то чорпоён, аз они Ман аст: дар рӯзе ки Ман ҳар нахустзодаро дар замини Миср зарба задам, инҳоро барои Худ тақдис намудам.

¹⁸ Ва левизодагонро дар ивази ҳамаи нахустзодагони банӣ-Исроил гирифтаам.

¹⁹ Ва левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил дода, ба Ҳорун ва писаронаш тобеъ кардам, то ки хизмати банӣ-Исроилро дар хаймаи ҷомеъ ба ҷо оваранд ва банӣ-Исроилро кафорат намоянд, ва ҳангоме ки банӣ-Исроил ба қудс наздик оянд, осебе ба банӣ-Исроил нарасад».

²⁰ Ва Мусо ва Ҳорун ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил ба левизодагон чунин амал карданд:

мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо дар бораи левизодагон амр фармуда буд, банӣ-Исроил ба онҳо ҳамон тавр амал карданд.

²¹ Ва левизодагон бо оби татҳири гуноҳ пок шуданд, ва либосҳои худро шустанд; ва Ҳорун онҳоро ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба ҳузури Худованд ба чунбиш овард, ва Ҳорун онҳоро, барои пок шуданашон, кафорат намуд.

²² Ва баъд аз ин, левизодагон даромаданд, то ки хизмати худро дар хаймаи ҷомеъ пеши Ҳорун ва писаронаш ба ҷо оваранд; чунон ки Худованд ба Мусо дар бораи левизодагон амр фармуда буд, ончунон ба онҳо амал карданд.

²³ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²⁴ «Ин аст дастур дар бораи левизодагон: аз синни бисту панҷсола ва болотар онҳо бояд ба хизмат дохил шаванд, то ки корҳои хаймаи ҷомеъро ба ҷо оваранд.

²⁵ Ва аз синни панҷоҳсолагӣ аз хизмат фориф шуда, дигар кор накунанд.

²⁶ Вале ба бародарони худ дар хаймаи ҷомеъ барои навбатдорӣ кӯмак расонанд, аммо кор накунанд; ба левизодагон оид ба иҷрои вазифаҳои чунин амал намо».

БОБИ НҲҲҲ

Дастурот дар бораи фисҳ.

9 Ва Худованд ба Мусо дар биёбони Сино дар соли дуҷуми аз Миср берун омаданашон, дар моҳи яқум, сухан ронда, гуфт:

² «Бигзор банӣ-Исроил фисҳро дар мӯҳлати он ба ҷо оваранд.

³ Дар рӯзи чордахуми ҳамин моҳ, шомгоҳ, онро дар мӯҳлаташ ба ҷо оваред; мувофиқи тамоми фароизаш ва тамоми аҳқомаш онро ба амал оваред».

⁴ Ва Мусо ба банӣ-Исроил гуфт, ки фисҳро ба ҷо оваранд.

⁵ Ва фисҳро дар моҳи яқум, дар рӯзи чордахуми моҳ, шомгоҳ, дар биёбони Сино ба ҷо оварданд; мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, банӣ-Исроил ҳамон тавр амал карданд.

⁶ Вале одамоне буданд, ки ба ҷасади мурда расида наҷис шуда буданд, ва фисҳро дар он рӯз наметавонистанд ба ҷо оваранд; ва онҳо дар он рӯз назди Мусо ва Ҳорун омаданд.

⁷ Ва он одамоне ба ӯ гуфтанд: «Мо ба ҷасади мурда расида наҷис шудаем; пас чаро мо маҳрум аз он бошем, ки қурбонии Худовандро дар мӯҳлаташ дар миёни банӣ-Исроил тақдим намоем?»

⁸ Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Биистед, то бишнавам, ки Худованд дар бораи шумо чӣ амр мефармояд».

⁹ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹⁰ «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: ҳар кӣ аз шумо ё аз наслҳои шумо ба ҷасади мурда расида

начис шуда бошад, ё дар сафари дур бошад, бояд вай низ фисҳи Худовандро ба ҷо оварад.

¹¹ Бигзор дар моҳи дуюм, дар рӯзи чордахум, шомгоҳ, онро ба ҷо оваранд; бо фатир ва бо сабзаи талх онро бихӯранд.

¹² Чизе аз он то субҳ боқӣ нагузоранд, ва устухонҳояшро нашикананд; мувофиқи тамоми фароизи фисҳ онро ба ҷо оваранд.

¹³ Валекин касе ки пок бошад, ва дар сафар набошад, ва аз иҷрои фисҳ гардан тобад, он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд, зеро ки қурбонии Худовандро дар мӯҳлаташ тақдим накардааст; он кас барои гуноҳи худ ҷазо хоҳад ёфт.

¹⁴ Ва агар ғарибе дар миёни шумо сокин шавад, бояд вай низ фисҳи Худовандро ба ҷо оварад, мувофиқи фаризаи фисҳ ва дастури он амал намояд; барои шумо як фариза хоҳад буд, — ҳам барои ғариб ва ҳам барои тубҷой».

Дар бораи абре ки масканро мепӯшонид.

¹⁵ Ва дар рӯзе ки маскан барпо шуд, абр масканро, ки хаймаи шаҳодат буд, пӯшонид, ва аз шом то субҳ бар маскан чизе мисли зуҳури оташ намоён буд.

¹⁶ Ҳамеша чунин буд: абр рӯзона онро мепӯшонид, ва шабона — зуҳури оташ.

¹⁷ Ва ҳар вақте ки абр аз хайма баланд мешуд, аз паи он банӣ-Исроил кӯч мекарданд, ва дар маконе ки абр таваққуф менамуд, он ҷо банӣ-Исроил ўрду мезаданд.

¹⁸ Бо ҳидояти Худованд банӣ-Исроил кӯч мекарданд, ва бо ҳидояти Худованд ўрду мезаданд; дар ҳамаи рӯзҳое ки абр бар маскан таваққуф менамуд, онҳо дар ўрдугоҳ мемонданд.

¹⁹ Ва агар абр рӯзҳои бисъёр бар маскан таваққуф мекард, банӣ-Исроил ин дастури Худовандро пайравӣ намуда, кӯч намекарданд.

²⁰ Ва баъзан абр якчанд рӯз бар маскан меистод, — онҳо бо ҳидояти Худованд дар ўрдугоҳ мемонданд ва бо ҳидояти Худованд кӯч мекарданд.

²¹ Ва баъзан абр аз шом то субҳ меистод, ва субҳидам абр баланд мешуд, — он вақт онҳо низ кӯч мекарданд; ё ки абр як шабонарӯз таваққуф намуда, баъд баланд мешуд, — онҳо низ кӯч мекарданд.

²² Ё ки абр агар ду рӯз ё як моҳ ё як сол бар маскан таваққуф намуда, бар он мемонд, — банӣ-Исроил низ дар ўрдугоҳ монда, кӯч намекарданд; ва ҳангоме ки он баланд мешуд, онҳо кӯч мекарданд.

²³ Бо ҳидояти Худованд ўрду мезаданд ва бо ҳидояти Худованд кӯч мекарданд; ва дастури Худовандро мувофиқи он чи Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд, пайравӣ мекарданд.

БОБИ ДАҲУМ

Дар бораи карнайҳои нуқра.

10 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: ² «Барои худ ду карнаи нуқра бисоз, онҳоро яклухти мазруб бисоз, то ки ба ту барои даъват кардани ҷамоат ва барои кӯчонидани ўрдуҳо хизмат кунанд.

³ Ва ҳангоме ки ҳар дуру бинавозанд, тамоми ҷамоат назди ту ба дари хаймаи ҷомеъ ҷамъ хоҳанд шуд.

⁴ Ва агар якеро бинавозанд, раисон, сардорони сибтҳои Исроил назди ту ҷамъ хоҳанд шуд.

⁵ Ва ҳангоме ки бо садои дуру дароз бинавозед, ўрдуҳое ки ба тарафи шарқ мебошанд, кӯч хоҳанд кард.

⁶ Ва ҳангоме ки дафъаи дуюм бо садои дуру дароз бинавозед, ўрдуҳое ки ба тарафи ҷануб мебошанд, кӯч хоҳанд кард; бигзор барои кӯч карданашон бо садои дуру дароз бинавозанд.

⁷ Ва дар вақти ҷамъ кардани ҷамоат бинавозед, валекин на бо садои дуру дароз.

⁸ Ва банӣ-Ҳорун бояд карнайҳоро бинавозанд; ин барои шумо фаризаи абадӣ дар наслҳотон хоҳад буд.

⁹ Ва ҳангоме ки дар замини худ бар зидди душмани ба танг оварандаи шумо ба ҷанг меравед, карнайҳоро бо садои дуру дароз бинавозед; ва дар ҳузури Худованд Худои худ ба ёд оварда хоҳед шуд, ва аз душманони худ наҷот хоҳед ёфт.

¹⁰ Ва дар рӯзи хурсандии худ, ва дар идҳо ва навмоҳҳои худ карнайҳоро бар қурбонии сӯхтанӣ ва забҳҳои саломатии худ бинавозед, ва ин барои шумо ба ҳузури Худои шумо ёдгорӣ хоҳад буд. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

Сафар аз Сино то Кодеш-Барнеа; таваққуф дар Форон.

¹¹ Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли дуюм, дар моҳи дуюм, дар рӯзи бистуми моҳ, абр аз болои маскани шаҳодат баланд шуд.

¹² Ва банӣ-Исроил барои сафари худ аз биёбони Сино кӯч карданд; ва абр дар биёбони Форон таваққуф намуд.

¹³ Ва онҳо дафъаи аввал мувофиқи амри Худованд, ки ба воситаи Мусо фармуда шуда буд, кӯч карданд.

¹⁴ Ва байрақи ўрдуи банӣ-Яҳудо аввалин шуда бо фавҷҳои онҳо кӯч кард, ва бар фавҷи вай Наҳшўн ибни Амминодоб буд.

¹⁵ Ва бар фавҷи сибти банӣ-Иссокор — Натанъил ибни Суор.

¹⁶ Ва бар фавҷи сибти банӣ-Забулун — Элиоб ибни Ҳалўн.

¹⁷ Ва маскан фурўд оварда шуд, ва банӣ-Чершўн ва банӣ-Марорӣ, ки бардорандагони маскан буданд, кӯч карданд.

¹⁸ Ва байрақи ўрдуи Реубен бо фавҷҳои онҳо кӯч кард, ва бар фавҷи вай Элисур ибни Шадиур буд.

¹⁹ Ва бар фавҷи сибти банӣ-Шимъун — Шалумиил ибни Суришаддой.

²⁰ Ва бар фавҷи сибти банӣ-Ҷод — Эльёсоф ибни Дауил.

²¹ Ва қаҳотиён, ки бардорандагони қудс буданд, кӯч карданд, ва масканро то омадани онҳо барпо карда буданд.

²² Ва байрақи ўрдуи банӣ-Эфроим бо фавҷҳои онҳо кӯч кард, ва бар фавҷи вай Элишомоъ ибни Аммихуд буд.

²³ Ва бар фавҷи сибти банӣ-Менашше — Ҷамлиил ибни Фадоҳсур.

²⁴ Ва бар фавҷи сибти банӣ-Биньёмин — Абидон ибни Ҷидъунӣ.

²⁵ Ва байрақи ўрдуи банӣ-Дон, ки соқаи ҳамаи ўрдуҳо буд, бо фавҷҳои онҳо кӯч кард, ва бар фавҷи вай Аҳиозар ибни Аммишаддой буд.

²⁶ Ва бар фавҷи сибти банӣ-Ошер — Фаҷъиил ибни Окрон.

²⁷ Ва бар фавҷи сибти банӣ-Нафтолӣ — Аҳираъ ибни Энон.

²⁸ Ҳамин буд тартиби сафари банӣ-Исроил бо фавҷҳои онҳо; ва онҳо кӯч карданд.

²⁹ Ва Мусо ба Ҳубоб ибни Рауили мидъёнӣ, ки додарарӯси Мусо буд, гуфт: «Мо ба маконе кӯч мекунем, ки Худованд дар бораи он гуфтааст: „Онро ба шумо хоҳам дод“. Пас, ту ҳамроҳи мо биё, ва мо ба ту некӣ хоҳем кард, зеро ки Худованд дар бораи Исроил суханони нек гуфтааст».

³⁰ Вале вай ба ӯ гуфт: «Намеоям, балки ба замини худ ва ба зодгоҳи худ хоҳам рафт».

³¹ Ва ӯ гуфт: «Моро тарк накун, зеро чӣ гуна дар биёбон ўрду задани моро ту медонӣ, ва ту барои мо мисли чашм хоҳӣ буд;

³² Ва агар ҳамроҳи мо биёӣ, ҳар некие ки Худованд ба мо бикунанд, он некиро мо ба ту хоҳем кард».

³³ Ва онҳо аз кӯҳи Худованд роҳи серӯзаро тай карданд, ва сандуқи аҳди Худованд пешопеши онҳо равона шуда, роҳи серӯзаро тай намуд, то ки урдугоҳе барои онҳо пайдо кунад.

³⁴ Ва абри Худованд бар онҳо рӯзона соя меафканд, вақте ки аз ўрдугоҳ кӯч мекарданд.

³⁵ Ва ҳангоме ки кӯч кардани сандуқ лозим мешуд, Мусо мегуфт:

«Эй Худованд, бархез, то ки душманонат пароканда шаванд, ва бадхоҳонат аз пешат бигрезанд!»

³⁶ Ва ҳангоми таваққуф кардани он мегуфт: «Эй Худованд, ба ҳазорон-ҳазор исроилиён осоиш бидеҳ!»

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Оташи Худованд назди Таъбира.

11 Ва қавм шикоят карда, дар гӯши Худованд суханони бад гуфтанд; ва Худованд инро шунида, хашмаш аланга зад, ва оташи Худованд дар миёни онҳо даргирифта, канори ўрдугоҳро сӯзонид.

² Ва қавм сӯи Мусо фаръёд заданд; ва Мусо сӯи Худованд дуо гуфт, ва оташ хомӯш шуд.

³ Ва он маканро Таъбира † ном монданд, зеро ки дар миёни онҳо оташи Худованд даргирифт.

⁴ Ва издиҳоми бегонаҳое ки дар миёни онҳо буданд, булҳавасӣ зоҳир намуданд, ва банӣ-Исроил низ боз гирифта, гуфтанд: «Кист, ки моро гӯшт бихӯронад!»

⁵ Моҳиро, ки дар Миср муфт мекӯрданд, ва бодиринг, ва харбуза, ва тара, ва сирро ёд мекунем.

⁶ Ва алҳол ҷисми мо хушк шудааст, чизе барои хӯрдан нест, фақат ин манн пеши чашмони мост».

⁷ Ва манн мисли тухми кашниҷ буд, ва намудаш мисли намуди булӯр.

⁸ Қавм гардиш карда, онро мечиданд, ва бо дастос ос мекарданд, ё дар ҳован мекӯфтанд, ва дар дег мепухтанд, ва кулчаҳо аз он месохтанд; ва таъми он мисли таъми илики равғанин буд.

⁹ Ва ҳангоме ки бар ўрдугоҳ шабона шабнам меборид, манн бар он меборид.

Андӯҳи Мусо.

¹⁰ Ва Мусо қавмро шунид, ки бо аҳли оилаи худ, ҳар яке назди дари хаймаи худ гирия мекунанд; ва хашми Худованд бағоят аланга зада буд, ва ин дар назари Мусо андӯҳовар буд.

¹¹ Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Чаро ба банди Худ бадӣ кардӣ? Ва чаро дар назарат илтифот наёфтам, ки бори тамоми ин қавмро бар ман гузоштӣ?»

¹² Оё ман тамоми ин қавмро ҳомила шудаам, ва оё ман онҳоро зоидаам, ки ту ба ман мегӯӣ: „Мисли дояе ки бачаи ширмакро мебардорад, ту онҳоро дар оғӯши худ гирифта, ба замине бибар“, ки Ту онро ба падаронашон қасам хӯрда ваъда кардаӣ?»

¹³ Ман гӯшт аз кучо пайдо кунам, то ки ба тамоми ин қавм бидиҳам? Зеро ки онҳо пеши ман гирия карда, мегӯянд: „Ба мо гӯшт бидеҳ, ки бихӯрем“.

¹⁴ Ман танҳо наметавонам бори тамоми ин қавмро бардорам, зеро ки ин барои ман бениҳоят гарон аст.

¹⁵ Ва модоме ки Ту бо ман чунин рафтор менамой, беҳтар аст, ки маро бикӯшӣ, — агар дар назарат илтифот ёфта бошам, — то ки ман бадбахтии худро набинам».

† Сӯхтор.

Ҳафтод нафар пирон.

¹⁶ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳафтод нафар аз пирони Исроил, ки ту онҳоро мешиноӣ, ки пирони қавм ва нозиронашон мебошанд, барои Ман ҷамъ кун, ва онҳоро назди хаймаи ҷомеъ биёр, то ки дар он ҷо бо ту биистанд.

¹⁷ Ва Ман фурӯд омада, дар он ҷо бо ту сухан хоҳам ронд, ва аз Рӯҳе ки бар туст, гирифта бар онҳо хоҳам гузошт, то ки онҳо бо ту бори ин қавмро бардоранд, ва ту танҳо нахоҳӣ бардошт.

¹⁸ Ва ба қавм бигӯ: „Барои фардо омода шавед, ва гӯшт хоҳед хӯрд, зеро ки дар гӯши Худованд гирифта гуфтаед: кист, ки моро гӯшт бихӯронад? Чунки дар Миср барои мо хуб буд, — пас, Худованд ба шумо гӯшт хоҳад дод, то ки бихӯред.

¹⁹ На як рӯз хоҳед хӯрд, ва на ду рӯз, ва на панҷ рӯз, ва на даҳ рӯз, ва на бист рӯз,

²⁰ Балки тамоми моҳ, то ки он аз бинии шумо барояд ва барои шумо нафратангез шавад, чунки аз Худованд, ки дар миёни шумост, нафрат намудед, ва пеши Ӯ гирия карда гуфтед: чаро аз Миср берун омадем?“

²¹ Ва Мусо гуфт: «Қавме ки ман дар миёни онҳоям, шашсад ҳазор нафар пиёдаанд, ва Ту мегӯӣ: „Ман ба онҳо гӯшт хоҳам дод, то ки моҳи тамом бихӯранд“.

²² Агар ҳамаи гӯсфандон ва говон барои онҳо кушта шавад, оё ин барояшон кифоят мекунад? Агар ҳамаи моҳиёни баҳр барои онҳо ҷамъ карда шавад, оё ин барояшон кифоят мекунад?»

²³ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Оё дасти Худованд кӯтоҳ аст? Алҳол хоҳӣ дид, ки оё суханам бар ту ба амал меояд ё не».

²⁴ Ва Мусо берун омада, суханони Худовандро ба қавм гуфт, ва аз пирони қавм ҳафтод нафар ҷамъ карда, онҳоро дар гирду пеши хайма гузошт.

²⁵ Ва Худованд дар абр фурӯд омада, ба ӯ сухан ронд, ва аз Рӯҳе ки бар ӯ буд, гирифта, бар ҳафтод нафар пирон кӯчонид; ва ҳангоме ки Рӯҳ бар онҳо қарор гирифт, нубувват карданд, вале давом надоданд.

Пешгӯиҳои Элдод ва Медод.

²⁶ Ва ду нафар аз пирон дар ӯрдугоҳ монданд, ки номи яке Элдод буд, ва номи дигаре Медод; ва бар онҳо низ Рӯҳ қарор гирифт, зеро ки онҳо аз ҷумлаи навишташудагон буданд, ва агарчи назди хайма набаромаданд, дар ӯрдугоҳ нубувват карданд.

²⁷ Ва амраде давида омад, ва ба Мусо хабар дода, гуфт: «Элдод ва Медод дар ӯрдугоҳ нубувват мекунанд».

²⁸ Ва Ехушаъ ибни Нун, ки аз айёми ҷавонияш хизматгузори Мусо буд, ҷавоб гардонида, гуфт: «Оғоям Мусо! Онҳоро ҳабс намо».

²⁹ Вале Мусо ба вай гуфт: «Оё ту барои ман рашк мебарӣ? Кошки тамоми қавми Худованд анбиё

мебуданд, ва Худованд Рӯҳи худро бар онҳо равона мекард!»

³⁰ Ва Мусо бо пирони Исроил ба ӯрдугоҳ баргашт.

Бедонаҳо ва вабо.

³¹ Ва боде бо амри Худованд бархоста, бедонаҳоро аз ҷониби баҳр овард, ва онҳоро дар атрофи ӯрдугоҳ, тақрибан якрӯза роҳ ба ин тараф ва якрӯза роҳ ба он тараф, пароканда кард, дар сурате ки парвозашон тақрибан ду зироъ аз рӯи замин болотар буд.

³² Ва қавм бархоста, тамоми он рӯз ва тамоми шабаш ва тамоми рӯзи дигар бедонаҳоро ҷамъ карданд; ва касе ки кам чида буд, даҳ фарам ҷамъ кард, ва онҳоро дар атрофи ӯрдугоҳ барои худ паҳн карданд.

³³ Гушт ҳанӯз дар миёни дандонҳошон буд, пеш аз он ки хоида фурӯ баранд, хашми Худованд бар қавм аланга зад, ва Худованд қавмро бо вабои бағоят азиме зарба зад.

³⁴ Ва он маконро Қибрӯт-Ҳатааво † ном монданд, зеро ки дар он ҷо қавми булҳавасро дафн карданд.

³⁵ Аз Қибрӯт-Ҳатааво қавм ба Ҳасирӯт кӯч карданд, ва дар Ҳасирӯт ӯрду заданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ**Мазаммати Марьям ва Ҳорун.**

12 Ва Марьям ва Ҳорун Мусоро дар бораи зани ҳабашии ки гирифта буд, мазаммат карданд, зеро ки ӯ зани ҳабашӣ гирифта буд;

² Ва гуфтанд: «Оё Худованд фақат бо Мусо сухан рондааст? Ӯ, охир, бо мо низ сухан рондааст». Ва Худованд инро шунид.

³ Ва Мусо марди бағоят фурӯтан буд, бештар аз ҳар одаме ки бар рӯи замин аст.

⁴ Ва Худованд ногаҳон ба Мусо ва Ҳорун ва Марьям гуфт: «Ҳар сеятон сӯи хаймаи ҷомеъ берун оед». Ва ҳар сеяшон берун омаданд.

⁵ Ва Худованд дар сутуни абр фурӯд омада, назди дари хайма истод, ва Ҳорун ва Марьямро хонд. Ва ҳар дуяшон берун омаданд.

⁶ Ва Ӯ гуфт:

«Суханони Маро бишнавед:

агар дар миёни шумо набии Худованд бошад, Ман дар рӯё ба вай зоҳир мешавам, дар хоб бо вай сухан меронам.

⁷ Аммо бандаи Ман Мусо чунин нест; ӯ дар тамоми хонаи Ман амин аст.

⁸ Ман бо ӯ рӯ ба рӯ ва ошкоро, ва на бо рамз, сухан меронам, ва ӯ симои Худовандро мебинад; пас, чаро шумо натарсида, бандаи Ман Мусоро мазаммат кардед?»

⁹ Ва хашми Худованд бар онҳо аланга зад, ва Ӯ рафт.

† Қабрҳои булҳавасон.

¹⁰ Ва абр аз болои хайма дур шуд, ва инак, Марьям аз махав мисли барф сафед шуда буд; ва Ҳорун ба Марьям назар андохт, ва инак, вай махавӣ гардидааст.

¹¹ Ва Ҳорун ба Мусо гуфт: «Лутфан, эй оғоям, бори ин гуноҳро, ки аҳмақона рафтор карда, гуноҳкор шудаем, ба гардани мо намон;

¹² Бигзор вай мисли мурдае нагардад, ки чун аз раҳими модараш берун ояд, нисфи баданаш пӯсида бошад».

¹³ Ва Мусо сӯи Худованд фаръед кашида, гуфт: «Лутфан, эй Худо, ба вай шифо бибахш!»

¹⁴ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Агар падараш ба рӯи вай туф мекард, оё вай ҳафт рӯз наҷис намешуд? Пас, бигзор вай ҳафт рӯз берун аз ўрдугоҳ ҷудо гузошта шавад, ва баъд аз он баргардад».

¹⁵ Ва Марьям ҳафт рӯз берун аз ўрдугоҳ ҷудо гузошта шуд; ва қавм то вақти баргаштани Марьям кӯч накарданд.

¹⁶ Ва баъд аз он, қавм аз Ҳасирӯт кӯч карда, дар биёбони Форон ўрду заданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Назди Қодеш-Барнеа; фиристодани ҷосусон.

13 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: ² «Одамнро аз ҷониби худ бифирист, то ки замини Канъонро, ки Ман ба банӣ-Исроил медиҳам, ҷосусӣ кунанд; якнафарӣ аз ҳар сибти падарони онҳо, ки ҳар яке дар миёни онҳо сарвар бошад, бифиристанд».

³ Ва Мусо, мувофиқи амри Худованд, онҳоро аз биёбони Форон фиристод, ки ҳамаи он мардон сардорони банӣ-Исроил буданд.

⁴ Ва ин аст номҳои онҳо: аз сибти Реубен — Шамуа ибни Заккур;

⁵ Аз сибти Шимъун — Шофот ибни Хӯрӣ;

⁶ Аз сибти Яхудо — Колеб ибни Ефунне;

⁷ Аз сибти Иссокор — Йиҷъол ибни Юсуф;

⁸ Аз сибти Эфроим — Хушаъ ибни Нун;

⁹ Аз сибти Бинъемин — Фалтӣ ибни Рафу;

¹⁰ Аз сибти Забулун — Ҷаддиил ибни Сӯдӣ;

¹¹ Аз сибти Юсуф: аз сибти Менашше — Ҷаддӣ ибни Сусӣ;

¹² Аз сибти Дон — Аммиил ибни Ҷамалӣ;

¹³ Аз сибти Ошер — Сатур ибни Микоил;

¹⁴ Аз сибти Нафтолӣ — Наҳбӣ ибни Вофсӣ;

¹⁵ Аз сибти Ҷод — Ҷауил ибни Мокӣ.

¹⁶ Ин аст номҳои одамоне ки Мусо фиристод, то ки заминро ҷосусӣ кунанд; ва Мусо Хушаъ ибни Нунро Ҳушаъ ном монд.

¹⁷ Ва Мусо онҳоро фиристод, то ки замини Канъонро ҷосусӣ кунанд, ва ба онҳо гуфт: «Аз ин ҷо ба Наҷаб † равона шуда, бар кӯҳистон бароед;

¹⁸ Ва заминро бубинед, ки он чӣ гуна аст, ва қавме ки дар он сокинанд, оё пурзӯранд ё камқувват? Оё камшуморанд ё сершумор?

¹⁹ Ва заминне ки онҳо дар он сокинанд, чӣ гуна аст: оё хуб аст ё бад? Ва шаҳрҳое ки дар онҳо сокинанд, чӣ гуна аст: оё дар хаймаҳои ўрдугоҳҳо сокинанд ё дар қалъаҳо?

²⁰ Ва замин чӣ гуна аст: оё ҳосилхез аст ё бесамар? Дарахте дорад ё не? Пас, далер бошед, ва аз меваи замин бигиред». Ва он айём мавсими ангурпазӣ буд.

²¹ Ва онҳо баромада, заминро аз биёбони Син то Раҳуб, ки назди Ҳамот буд, ҷосусӣ карданд.

²² Ва ба Наҷаб баромада, то Ҳебрӯн расиданд, ки Аҳимон, Шешай ва Талмай, фарзандони Аноқ, он ҷо буданд; ва Ҳебрӯн ҳафт сол пеш аз Сӯани Миср бино ёфта буд.

²³ Ва ба водии Эшқул омаданд, ва аз он ҷо шоҳаи тоқро бо як хӯша ангур бурида, бо ҷӯбдасте дукаса бардоштанд; аз меваи анор ва анҷир низ гирифтанд.

²⁴ Он макон, ба сабаби хӯшаи ангуре ки банӣ-Исроил аз он ҷо бурида буданд, водии Эшқул †† номида шуд.

Хабари ҷосусоне ки баргаштанд.

²⁵ Ва онҳо, пас аз он ки заминро чил рӯз ҷосусӣ карданд, баргаштанд.

²⁶ Ва раҳсипор шуда, назди Мусо ва Ҳорун ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил ба биёбони Форон, ба Қодеш расиданд, ва ба онҳо ва тамоми ҷамоат хабар оварданд, ва меваи заминро ба онҳо нишон доданд.

²⁷ Ва ба ӯ ҳикоят карда, гуфтанд: «Ба заминне ки моро фиристодӣ, рафтем, ва дар он ҳақиқатан шир ва асал ҷорист, ва ин аст меваи он.

²⁸ Аммо қавме ки сокини он заминанд, пурзӯранд, ва шаҳрҳояш ҳисордори азим аст, ва фарзандони Аноқро низ дар он ҷо дидем.

²⁹ Амолеқиён дар замини Наҷаб сукунат доранд, ва ҳиттиён ва ябусиён ва амӯриён дар кӯҳистон сокинанд, ва канъониён назди баҳр ва дар соҳили Урдун сукунат доранд».

³⁰ Ва Колеб қавмро пеши Мусо таскин дода, гуфт: «Ба яқин мо баромада, онро ба тасарруфи худ хоҳем даровард, зеро ки метавонем бар он ғолиб оем».

³¹ Вале одамоне ки бо вай рафта буданд, гуфтанд: «Ба он қавм наметавонем муқобил бароем, зеро ки онҳо аз мо пурзӯртаранд».

³² Ва дар бораи заминне ки онро ҷосусӣ карда буданд, дар миёни банӣ-Исроил овозаи бад паҳн намуда, гуфтанд: «Заминне ки онро бо мақсади ҷосусӣ карданаш тай намудем, заминест, ки сокинони худро меҳӯрад, ва тамоми қавме ки андаруни он дидем, одамоне бузургҷуссанд.

† Қисми ҷанубии замини Канъон.

†† Хушаи ангур.

³³ Ва дар он чо баҳодурони банӣ-Аноқро дидем, ки аз насли баҳодуронанд; ва мо ба назари худамон мисли малах намудем, ва дар назари онҳо низ чунин будем».

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Беимонии Исроил.

- 14** Ва тамоми ҷамоат бо овози баланд фиғон бардоштанд, ва қавм он шаб гирия карданд.
- ² Ва тамоми банӣ-Исроил аз Мусо ва Ҳорун шиква карданд, ва тамоми ҷамоат ба онҳо гуфтанд: «Кошки дар замини Миср мемурдем, ё дар ҳамин биёбон қон меодем!»
- ³ Ва чаро Худованд моро ба ин замин мебарад, то ки мо ба дами шамшер биафтем, ва занону кӯдакони мо ба асирий бурда шаванд? Оё барои мо беҳтар нест, ки ба Миср баргардем?»
- ⁴ Ва ба яқдигар гуфтанд: «Сардоре бар худ таъин мекунем ва ба Миср бармегардем».
- ⁵ Ва Мусо ва Ҳорун пеши тамоми ҷамъомади ҷамоати банӣ-Исроил бар рӯи худ афтоданд.
- ⁶ Ва Еҳушаъ ибни Нун ва Колеб ибни Ефунне, аз миёни онҳое ки заминро ҷосусӣ карда буданд, либосҳои худро даррониданд,
- ⁷ Ва ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил суҳан ронда, гуфтанд: «Замине ки мо тай намудем, то ки онро ҷосусӣ кунем, замини ниҳоятдараҷа хуб аст.
- ⁸ Агар Худованд ба мо таваҷҷӯҳ кунад, моро ба ин замин оварда, онро ба мо хоҳад дод, — ба заmine ки шир ва асал дар он ҷорист.
- ⁹ Фақат ин ки ба зидди Худованд балво накунед, ва аз қавми он замин натарсед, зеро ки онҳо тўмаи мо хоҳанд шуд: пуштибонашон аз онҳо дур шудааст, ва Худованд бо мост, аз онҳо натарсед».
- ¹⁰ Ва тамоми ҷамоат гуфтанд: «Онҳоро сангсор бояд кард!» Вале ҷалоли Худованд дар хаймаи ҷомеъ бар тамоми банӣ-Исроил зоҳир шуд.
- ¹¹ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «То ба кай ин қавм Маро хор медоранд? Ва то ба кай, бо вучуди тамоми аломате ки дар миёни онҳо ба амал овардаам, ба ман имон намеоваранд?»
- ¹² Онҳоро гирифтори вабое намуда, маҳв хоҳам кард, ва аз камари ту халқе ба вучуд хоҳам овард, ки аз онҳо бузурғтар ва азимтар бошанд».
- ¹³ Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Он гоҳ мисриён, ки ту ин қавмро аз миёни онҳо бо қуввати Худ берун овардай, инро хоҳанд шунид,
- ¹⁴ Ва ба сокинони ин замин инро хабар хоҳанд дод, дар сурате ки ин сокинон шундаанд, ки Ту, эй Худованд, дар миёни ин қавм ҳастӣ, ва Ту, эй Худованд, бар онҳо рӯ ба рӯ зоҳир мешавӣ, ва абри Ту бар онҳо меистад, ва Ту пешопеши онҳо рӯзона дар сутуни абр ва шабона дар сутуни оташ меравӣ, —
- ¹⁵ Пас, агар Ту ин қавмро якбора бикушӣ, халқҳое ки овозаи Туро шундаанд, хоҳанд гуфт:

¹⁶ „Азбаски Худованд ин қавмро ба заmine ки ба онҳо бо қасам ваъда карда буд, натавонист биёрад, бинобар ин онҳоро дар биёбон кушт“.

¹⁷ Ва алҳол бигзор қуввати Худованд бузурғ шавад, чунон ки Ту суҳан ронда, гуфта будӣ:

¹⁸ „Худованд собир ва пур аз эҳсон аст, гуноҳ ва маъсиятро меомурзад, вале осийро бечазо намегузорад, барои гуноҳи падарон писаронро то насли сеюм ва чорум ҷазо медиҳад“.

¹⁹ Пас, гуноҳи ин қавмро бар тибқи кибриёи эҳсони Худ биомурз, чунон ки ин қавмро аз Миср то ҳамин вақт омурзидаӣ».

²⁰ Ва Худованд гуфт: «Бар тибқи суҳани ту омурзидам.

²¹ Валекин ба Зоти Худам қасам, ки чунон ки Ман Ҳайи Лоямут ҳастам, ва чунон ки тамоми дунё аз ҷалоли Худованд пур аст,

²² Ончунон ҳамаи ин одамон, ки ҷалоли Маро, ва аломатеро, ки Ман дар Миср ва дар биёбон ба амал овардаам, дидаанд, ва Маро даҳ карат имтиҳон намуда, ба овози Ман гӯш надодаанд, —

²³ Ба яқин онҳо заминеро, ки Ман ба падаронашон бо қасам ваъда кардаам, нахоҳанд дид; ва ҳамаи онҳое ки Маро хор доштаанд, онро нахоҳанд дид.

²⁴ Вале бандаи Ман Колеб, азбаски рӯи дигаре дошта, Маро комилан пайравӣ намуд, — ўро Ман ба заmine ки рафта буд, дохил хоҳам кард, ва насли ў онро мерос хоҳад гирифт.

²⁵ Ва азбаски амалекиён ва канъониён дар водӣ сокинанд, фардо тоб хӯрда, бо роҳи баҳри Кулзум сӯи биёбон кӯч кунед».

²⁶ Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун суҳан ронда, гуфт:

²⁷ «То ба кай ба ин ҷамоати шарир, ки аз Ман шиква мекунанд, тоқат оварам? Шикоятҳои банӣ-Исроилро, ки аз Ман шиква мекунанд, шундаам.

²⁸ Ба онҳо бигӯ: „Ба ҳаёти Худам қасам, ки чунон ки шумо дар гӯши Ман суҳан рондед, ончунон ба шумо амал хоҳам кард.

²⁹ Дар ин биёбон ҷасадҳои шумо хоҳад афтод, яъне ҳамаи дар шумор овардашудагони шумо, бар ҳасби тамоми адади шумо, аз бистсола ва болотар, ки аз Ман шикоят кардаед.

³⁰ Шумо ба ин заmine ки дар бораи он Ман дасти Худро баланд карда қасам хӯрдаам, ки шуморо дар он сокин созам, дохил нахоҳед шуд, ба ҷуз Колеб ибни Ефунне ва Еҳушаъ ибни Нун.

³¹ Валекин кӯдакони шумо, ки дар бораи онҳо гуфтед, ки ба асирий бурда хоҳанд шуд, — Ман онҳоро дохил хоҳам кард, ва онҳо заминеро, ки шумо аз он нафрат намудед, хоҳанд донист.

³² Ва ҷасадҳои шумо дар биёбон хоҳад афтод.

³³ Ва писарони шумо чил сол дар биёбон овора шуда гашта, ҷазои зинокории шуморо хоҳанд кашид, то даме ки ҷасадҳои шумо дар биёбон несту нобуд шавад.

³⁴ Бар ҳасби шумораи рӯзҳое ки шумо заминро ҷосусӣ кардаед, яъне чил рӯз, як сол дар ивази як рӯз, ҷазои гуноҳҳои худро чил сол хоҳед кашид, то бидонед, ки аз таваҷҷӯҳи Ман маҳрум шуданатон чӣ маънӣ дорад».

³⁵ Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтаам, ки ба тамоми ин ҷамоати шарир, ки ба муқобили Ман балво бардоштаанд, чунин амал хоҳам кард: дар ин биёбон корашон тамом шуда, дар ин ҷо хоҳанд мурд».

³⁶ Ва он касоне ки Мусо барои ҷосусии замин фиристода буд, ва онҳо чун баргаштанд, овозаи бад дар бораи замин паҳн карда, тамоми ин ҷамоатро ба муқобили ӯ ба шӯр оварданд, —

³⁷ Он касоне ки овозаи бад дар бораи замин паҳн карданд, ба хузури Худованд аз вабо мурданд.

³⁸ Вале Ғушаъ ибни Нун ва Колеб ибни Ефунне аз миёни он касоне ки барои ҷосусии замин рафта буданд, зинда монданд.

³⁹ Ва Мусо ин суханонро ба тамоми банӣ-Исроил гуфт, ва қавм бисёр андӯхгин шуданд.

⁴⁰ Ва бомдодон бармаҳал бархостанд, ва ба сари кӯҳ баромада, гуфтанд: «Инак, мо тайёрем ба маконе ки Худованд ваъда додааст, биравем, зеро ки гуноҳ кардаем».

⁴¹ Ва Мусо гуфт: «Чаро шумо фармони Худовандро поймол мекунед? Ин коратон муваффақият нахоҳад ёфт.

⁴² Наравед, зеро ки Худованд дар миёни шумо нест, мабодо пеши душманони худ мағлуб шавед.

⁴³ Зеро ки амалекиён ва канъониён он ҷо пеши шумо мебошанд, ва шумо ба дами шамшер хоҳед афтод; ва азбаски шумо аз пайравии Худованд дур шудаед, Худованд низ бо шумо нахоҳад буд».

⁴⁴ Вале онҳо бо ҳавобаландӣ ба сари кӯҳ баромадан гирифтанд; аммо сандуқи аҳди Худованд ва Мусо аз ўрдугоҳ берун нарафтанд.

⁴⁵ Ва амалекиён ва канъониён, ки дар он кӯҳистон сокин буданд, фуруд омада, ба онҳо шикаст расониданд ва онҳоро то Ҳормо таъқиб карданд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Солҳои оврагардӣ; ҷазо барои поймол кардани шанбе.

15 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: ² «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки ба замини сукунати худ, ки Ман онро ба шумо медиҳам, дохил шавед,

³ Ва қурбонии оташин барои Худованд бихоҳед тақдим намоед, чи қурбонии сӯхтанӣ, чи забҳе барои иҷрои назр, ё барои хайрот, ё дар идҳои худ, то ки атри гуворо барои Худованд аз говон ё аз гӯсфандон ба амал оваред, —

⁴ Он гоҳ касе ки қурбонии худро барои Худованд тақдим менамояд, бояд барои ҳадияи ордӣ як

ушри эфа орди маҳине биёрад, ки бо чорьяк ҳин равған омехта шуда бошад.

⁵ Ва барои ҳадияи рехтанӣ чорьяк ҳин шароб бо қурбонии сӯхтанӣ ё бо забҳ барои ҳар барра биёр.

⁶ Агар кӯчқоре қурбонӣ намоӣ, барои ҳадияи ордӣ ду ушри эфа орди маҳине биёр, ки бо сеяк ҳин равған омехта шуда бошад.

⁷ Ва барои ҳадияи рехтанӣ сеяк ҳин шароб биёр, то ки атри гуворо барои Худованд бишавад.

⁸ Ва агар наргови ҷавоне барои қурбонии сӯхтанӣ ё барои забҳи иҷрои назр ё забҳи саломатӣ ба Худованд тақдим намоӣ, —

⁹ Бигзор бо он наргови ҷавон ҳадияи ордӣ иборат аз се ушр орди маҳини омехта бо ним ҳин равған оварда шавад;

¹⁰ Ва барои ҳадияи рехтанӣ ним ҳин шароб биёр, то ки атри гуворо барои Худованд бишавад.

¹¹ Барои ҳар наргов, ё барои ҳар кӯчқор, ё барои ҳар барраи гӯсфандон ё бузон бояд ҳамин тавр амал карда шавад.

¹² Мувофиқи миқдоре ки тақдим менамоед, барои ҳар яке, бар тибқи шумораи онҳо, амал кунед.

¹³ Ҳар тубҷой, вақте ки атри гуворо барои Худованд тақдим менамояд, бояд инро ҳамин тавр ба амал оварда.

¹⁴ Ва агар дар миёни шумо ғарибе сокин бошад, ё ҳар касе ки дар наслҳои шумо дар миёни шумо бошад, ва бихоҳад атри гуворо барои Худованд тақдим намояд, вай бояд ончунон амал намояд, чунон ки шумо амал мекунед.

¹⁵ Барои шумо, эй аҳли ҷамоат, ва барои ғарибе ки назди шумо сукунат дорад, фариза як аст, ки фаризаи абадист дар наслҳои шумо: ғариб ба хузури Худованд комилан мисли шумост.

¹⁶ Барои шумо ва барои ғарибе ки дар миёни шумо сокин аст, як қонун ва як ҳуқуқ хоҳад буд».

¹⁷ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹⁸ «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки шумо ба заmine ки Ман шуморо ба он ҷо мебарам, дохил шавед,

¹⁹ Ва аз нони он замин бихӯред, он гоҳ ҳадия барои Худованд тақдим кунед.

²⁰ Аз навбари хаамири худ ҳалло † барои ҳадия тақдим кунед; чӣ гунае ки аз хирман ҳадия тақдим мекунанд, онро он гуна тақдим кунед.

²¹ Аз навбари хаамири худ ҳадия барои Худованд дар наслҳои худ тақдим кунед.

²² Ва агар саҳв намуда, тамоми ин аҳкомро, ки Худованд ба Мусо гуфтааст, ба ҷо наоварда бошед,

²³ Яъне ҳар он чиро, ки Худованд ба шумо ба воситаи Мусо амр фармудааст, аз рӯзе ки Худованд барои шумо ва минбаъд барои наслҳои шумо амр фармудааст, —

²⁴ Пас, агар ин, ба сабаби беҳабарии ҷамоат, саҳван ба амал омада бошад, он гоҳ бигзор тамоми ҷамоат як наргови ҷавонро барои қурбонии сӯхтанӣ, ҳамчун атри гуворо барои Худованд, бо

† Ҳалло — як порча хаамир ба андозаи кулчае.

ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтании он, мувофиқи қоидаи он, тақдим кунанд, ва як нарбузо барои қурбонии гуноҳ.

²⁵ Ва коҳин тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро кафорат менамояд, ва онҳо омурзида хоҳанд шуд, зеро ки ин саҳв буд, ва онҳо қурбонии худро барои қурбонии оташини Худованд, ва қурбонии гуноҳи худро барои саҳви худ ба ҳузури Худованд тақдим кардаанд.

²⁶ Ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил ва ғарибоне ки дар миёни онҳо сукунат доранд, омурзида хоҳанд шуд, зеро ки ин саҳви тамоми қавм буд.

²⁷ Вале агар як кас саҳван гуноҳ карда бошад, бигзор вай модабузи яксолае барои қурбонии гуноҳ тақдим намояд.

²⁸ Ва коҳин он каси саҳвардаро, ки саҳван ба ҳузури Худованд гуноҳ кардааст, кафорат менамояд, то ки вай кафорат ёбад, ва он гоҳ вай омурзида хоҳад шуд.

²⁹ Барои касе ки саҳван амал мекунад, хоҳ вай тубҷоие аз банӣ-Исроил бошад, хоҳ ғарибе ки дар миёни онҳо сукунат дорад, як қоида хоҳад буд.

³⁰ Валекин касе ки дидаю дониста гуноҳе мекунад, хоҳ тубҷой бошад хоҳ ғариб, вай Худовандро куфр кардааст, пас он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд,

³¹ Зеро ки вай аз каломи Худованд нафрат карда, ҳукми Ёро поймол намудааст, — он кас албатта маҳв хоҳад шуд: гуноҳи вай бар гардани вай аст».

³² Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил дар биёбон буданд, касеро диданд, ки дар рӯзи шанбе ҳезум ҷамъ мекард.

³³ Ва касоне ки ўро дида буданд, ки ҳезум ҷамъ мекард, ўро назди Мусо ва Ҳорун ва тамоми ҷамоат оварданд.

³⁴ Ва ўро дар ҳабс гузошанд, зеро ҳанўз муайян нашуда буд, ки бо ӯ чӣ бояд кард.

³⁵ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ин кас бояд ҳатман кушта шавад; бигзор тамоми ҷамоат ўро берун аз ўрдугоҳ сангсор кунанд».

³⁶ Ва тамоми ҷамоат ўро аз ўрдугоҳ берун оварданд, ва ўро сангсор карданд, ва ӯ мурд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

³⁷ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

³⁸ «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ, ки барои худ бар гӯшаҳои либоси худ дар наслҳои худ сисит † бисозанд, ва дар сисити ҳар гӯша риштаи лочуварде дохил кунанд,

³⁹ Ва он дар сисити шумо хоҳад буд, то ки бар он нигариста, тамоми аҳкоми Худовандро ба ёд оваред, ва онҳоро иҷро кунед, ва аз паи дили худ ва чашмони худ, ки шуморо ба зино моил мекунанд, наравед,

⁴⁰ То ки тамоми аҳкоми Маро дар хотир нигоҳ дошта, ба ҷо оваред, ва барои Худои худ муқаддас бошед.

⁴¹ Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардаам, то ки Худои шумо бошам. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Балвои Қўраҳ.

16 Ва Қўраҳ ибни Йисҳор ибни Қаҳот ибни Левӣ, ва Дотон ва Абиром банӣ-Элиоб, ва Ён ибни Фолат, банӣ-Реубен бархостанд,

² Ва назди Мусо ҳозир шуданд, ва бо онҳо дусаду панҷоҳ нафар аз банӣ-Исроил: сардорони ҷамоат, даъватшавандагони маҷлисҳо, шахсони номдор буданд.

³ Ва ба муқобили Мусо ва Ҳорун ҷамъ омада, ба онҳо гуфтанд: «Бас кунед! Зеро ки тамоми ҷамоат саросар муқаддасанд, ва Худованд дар миёни онҳост. Пас, чаро шумо худро аз ҷамоати Худованд баланд мегузored?»

⁴ Ва Мусо инро шунида, бар рӯи худ афтод,

⁵ Ва ба Қўраҳ ва ҳамаи шариконаш сухан ронда, гуфт: «Бомдодон Худованд нишон хоҳад дод, ки кадом кас аз они Ёст, ва кадом кас муқаддас аст, ва он касро Ё ба Худаш наздик хоҳад кард; ва ҳар ки рои Ё интиҳоб намояд, варо ба Худаш наздик хоҳад кард.

⁶ Шумо, эй Қўраҳ ва ҳамаи шариконат, чунин бикунед: маҷмарҳо барои худ бигиред,

⁷ Ва оташ дар онҳо бимонед, ва фардо ба ҳузури Худованд бар онҳо бухур бирезед; ва он кас, ки Худованд варо интиҳоб намояд, муқаддас хоҳад буд. Бас кунед, эй банӣ-Левӣ!»

⁸ Ва Мусо ба Қўраҳ гуфт: «Бишнавед, эй банӣ-Левӣ!

⁹ Оё барои шумо кам аст, ки Худои Исроил шуморо аз ҷамоати Исроил ҷудо кардааст, ва шуморо ба Худаш наздик овардааст, то ки хизмати маскани Худовандро ба ҷо оваред, ва ба ҳузури ҷамоат истода, ба онҳо хизмат кунед,

¹⁰ Ва ту ро ва ҳамаи бародаронат, банӣ-Левиро бо ту наздик овардааст, ва шумо қаҳонатро низ мехоҳед ба даст оваред?

¹¹ Бинобар ин ту ва ҳамаи шариконат ба муқобили Худованд ҷамъ шудаед. Ва Ҳорун чӣ гуноҳ дорад, ки аз вай шиква мекунед?»

¹² Ва Мусо фиристод, то ки Дотон ва Абиром, писарони Элиобро бихонанд; вале онҳо гуфтанд: «Намеравем!

¹³ Оё кам аст, ки ту моро аз замине ки шир ва асал дар он ҷорист, берун овардӣ, то ки моро дар биёбон ба ҳалокат бирасонӣ, боз мехоҳӣ, ки бар мо ҳукмронӣ намой?

¹⁴ Ту моро ба замине ки шир ва асал дар он ҷорӣ бошад, наовардӣ, ва моликиятте иборат аз киштзор ва тоқзор ба мо надодӣ. Оё чашмони ин одамонро мехоҳӣ биканӣ? Намеравем!»

¹⁵ Ва Мусо бисъёр андӯхгин шуда, ба Худованд гуфт: «Ба ҳадияи онҳо таваҷҷӯҳ нанамое! Ман аз ҳеч

† Сисит — шилшилае ки аз чандин ришта бофта мешавад.

кадомашон як хар ҳам нагирифтаам, ва ба ҳеҷ кадомашон бадӣ накардаам».

¹⁶ Ва Мусо ба Қўраҳ гуфт: «Ту ва ҳамаи шариконат фардо пеши Худованд ҳозир шавед, ту ва онҳо ва Ҳорун.

¹⁷ Ва ҳар яке маҷмари худро гирифта, бухур бар онҳо бимонед, ва ҳар яке маҷмари худро ба ҳузури Худованд наздик оваред: дусаду панҷоҳ маҷмар, ва ту ва Ҳорун — ҳар яке маҷмари худро».

¹⁸ Ва ҳар яке маҷмари худро гирифта, оташ бар онҳо гузоштан, ва бухур бар онҳо рехтан, ва назди дари хаймаи ҷомеъ истоданд. Мусо ва Ҳорун низ бо онҳо буданд.

¹⁹ Ва Қўраҳ тамоми ҷамоатро ба муқобили онҳо назди дари хаймаи ҷомеъ ҷамъ кард. Ва ҷалоли Худованд ба тамоми ҷамоат зоҳир шуд.

²⁰ Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, ба онҳо гуфт:

²¹ «Худро аз миёни ин ҷамоат дур кунед, то ки Ман онҳоро дар як лаҳза нест кунам».

²² Ва онҳо бар рӯи худ афтода, гуфтанд: «Эй Худо, ки Худои орифи рӯҳҳои тамоми башар ҳастӣ! Як кас гуноҳ кардааст, ва ту бар тамоми ҷамоат дарғазаб мешавӣ?»

²³ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²⁴ «Ба ҷамоат сухан ронда, бигӯ: аз гирду пеши маскани Қўраҳ, Дотон ва Абиром дур шавед!»

²⁵ Ва Мусо бархоста, назди Дотон ва Абиром рафт, ва пирони Исроил аз ақибӣ ӯ рафтанд.

²⁶ Ва ӯ ба ҷамоат сухан ронда, гуфт: «Аз пеши хаймаҳои ин одамони шарир дур шавед, ва ба ягон чизе ки аз онҳо онҳост, даст нарасонед, мабодо ба сабаби бисъёрии гуноҳҳои онҳо ба ҳалокат бирасед».

²⁷ Ва онҳо аз гирду пеши маскани Қўраҳ, Дотон ва Абиром дур шуданд; вале Дотон ва Абиром берун омада, бо занон ва писарон ва кўдакони худ назди дари хаймаҳои онҳо истоданд.

²⁸ Ва Мусо гуфт: «Аз ин хоҷед донист, ки Худованд маро фиристодааст, то ки ҳамаи ин корҳоро бидунам, на ин ки ба дилхоҳӣ худ карда бошам.

²⁹ Агар ин касон мисли мурдани ҳар одам бимиранд, ва қисмати ҳар одам насибашон бишавад, — пас маро Худованд нафиристодааст.

³⁰ Ва лекин агар Худованд ҳодисаи тозае ба вучуд оварад, ва замин даҳони худро кушода, онҳоро бо ҳар чизе ки аз онҳо онҳост, фуру барад, ва онҳо зинда ба зинда ба тахтуттуроб фуру оянд, — онҳо бидонед, ки ин одамон аз Худованд нафрат карданд».

³¹ Ва ҳамаи ки ӯ гуфтани ҳамаи ин суханонро ба анҷом расонид, замин ки зеро онҳо буд, кафид,

³² Ва замин даҳони худро кушода, онҳоро, ва хонаҳои онҳоро, ва ҳамаи одамонеро, ки ба Қўраҳ нисбат доштанд, ва тамоми молу мулки онҳоро фуру бурд.

³³ Ва онҳо бо ҳар чизе ки ба онҳо тааллуқ дошт, зинда ба зинда ба тахтуттуроб фуру омаданд; ва

замин бар онҳо пӯшида шуд, ва онҳо аз миёни ҷамоат маҳв гардиданд.

³⁴ Ва ҳамаи исроилиёне ки дар гирду пеши онҳо буданд, аз фиғони онҳо гурехтанд, зеро ки гуфтанд: «Мабодо замин моро низ фуру барад».

³⁵ Ва оташе аз ҷониби Худованд берун омада, он дусаду панҷоҳ нафарро, ки бухур оварда буданд, сўзонид.

³⁶ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

³⁷ «Ба Эльёзор ибни Ҳоруни коҳин бигӯ, ки он маҷмарҳоро аз миёни сўхтагон бардорад, ва оташро ба як тараф партояд, зеро ки онҳо тақдир ёфтааст, —

³⁸ Яъне маҷмарҳои онҳоеро, ки ба зарари ҷони худ гуноҳкор шудаанд, — ва бигзор аз онҳо тахтаҳои паҳн барои пӯшонидани рӯи қурбонгоҳ бисозанд, зеро ки онҳоро ба ҳузури Худованд оварда буданд, ва онҳо тақдир ёфтааст; ва онҳо аломате барои банӣ-Исроил хоҷад буд».

³⁹ Ва Эльёзори коҳин маҷмарҳои мисро, ки сўхтагон оварда буданд, гирифт, ва аз онҳо тахтаҳои паҳн барои пӯшонидани қурбонгоҳ сохтанд, —

⁴⁰ Ҳамчун ёдгорӣ барои банӣ-Исроил, — то ки ҳеҷ каси бегонае ки аз насли Ҳорун набошад, барои сўзонидани бухур ба ҳузури Худованд наздик наояд, ва қисматаш мисли Қўраҳ ва шарикони вай нашавад, чунон ки Худованд ба ӯ ба воситаи Мусо гуфтааст.

⁴¹ Ва фардош тамоми ҷамоати банӣ-Исроил аз Мусо ва Ҳорун шиква карда, гуфтанд: «Шумо қавми Худовандро куштед!»

⁴² Ва ҳангоме ки ҷамоат ба муқобили Мусо ва Ҳорун ҷамъ шуданд, онҳо сӯи хаймаи ҷомеъ нигаристанд, ва инак, онро абр пӯшонид, ва ҷалоли Худованд зоҳир шуд.

⁴³ Ва Мусо ва Ҳорун назди хаймаи ҷомеъ омаданд.

⁴⁴ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

⁴⁵ «Аз миёни ин ҷамоат дур шавед, то ки онҳоро дар як лаҳза нест кунам». Ва онҳо бар рӯи худ афтоданд.

⁴⁶ Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Маҷмарро гирифта, оташе аз болои қурбонгоҳ бар он бимон, ва бухур бирез, ва зуд назди ҷамоат рафта, онҳоро кафорат нам, зеро ки ғазаб аз ҷониби Худованд баромада, вабо оғоз ёфтааст».

⁴⁷ Ва Ҳорун аз рӯи гуфтаи Мусо онро гирифта, ба миёни ҷамоат давид, ва инак, вабо андаруни қавм оғоз ёфта буд; ва ӯ бухур рехта, қавмро кафорат намуд.

⁴⁸ Ва дар байни мурдагон ва зиндагон истод, ва вабо хотима ёфт.

⁴⁹ Ва касоне ки аз вабо мурданд, чордаҳ ҳазору ҳафтсад нафар буданд, ба ҷуз онҳое ки аз боиси Қўраҳ набуд шуданд.

⁵⁰ Ва Ҳорун назди Мусо, ба дари хаймаи ҷомеъ баргашт, ва вабо хотима ёфт.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Асои Ҳорун гул кард.

- 17 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
² «Ба банӣ-Исроил сухан бирон, ва аз онҳо асоҳо бигир, як асо аз ҳар хонадон, аз ҳамаи раисони онҳо бар ҳасби хонадонҳошон дувоздаҳ асо; ва номи ҳар касро бар асои вай бинавис.
³ Ва номи Ҳорунро бар асои Левӣ бинавис, зеро ки як асо барои раиси хонадони онҳо хоҳад буд.
⁴ Ва онҳоро дар хаймаи ҷомеъ пеши сандуқи шаҳодат, ки он ҷо Ман ба шумо зоҳир мешавам, бимон.
⁵ Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар киро Ман интихоб намоям, асои вай гул хоҳад кард; бо ин Ман шикваҳои банӣ-Исроилро, ки аз шумо мекунанд, аз ҷониби Худ сокит хоҳам намуд».
⁶ Ва Мусо ба банӣ-Исроил сухан ронд, ва ҳамаи раисони онҳо ба ӯ асоҳо доданд, як асо барои ҳар раис, дувоздаҳ асо бар ҳасби хонадонҳошон; ва асои Ҳорун дар миёни асоҳои онҳо буд.
⁷ Ва Мусо асоҳоро ба ҳузури Худованд дар хаймаи шаҳодат гузошт.
⁸ Ва фардоҷаш чунин воқеъ шуд, ки Мусо ба хаймаи шаҳодат даромад, ва инак, асои Ҳорун, аз хонадони Левӣ, гул карда ва ғунча баста, бодом оварда буд.
⁹ Ва Мусо ҳамаи асоҳоро аз пеши Худованд назди банӣ-Исроил берун овард; ва онҳо инро диданд ва ҳар яке асои худро гирифтанд.
¹⁰ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Асои Ҳорунро пеши сандуқи шаҳодат аз нав бимон, то ки ҳамчун аломат барои абнои исьён нигоҳ дошта шавад, ва шиквае ки онҳо аз Ман мекунанд, хотима ёбад, ва онҳо намиранд».
¹¹ Ва Мусо чунин кард; чунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, ончунон кард.
¹² Ва банӣ-Исроил ба Мусо сухан ронда, гуфтанд: «Инак, мо мемирем, ба ҳалокат мерасем, ҳамаамон ба ҳалокат мерасем!
¹³ Ҳар кӣ ба маскани Худованд наздик ояд, мемирад; оё ҳамаамон ба мурдан маҳкум шудаем?»

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Имтиёзот ва вочиботи Ҳорун ва левизодагон.

- 18 Ва Худованд ба Ҳорун гуфт: «Ту, ва писаронат ва хонадони падарат бо ту, барои ҳар гуноҳи оид ба қудс масъул хоҳед буд; ва ту, ва писаронат бо ту, барои ҳар гуноҳи оид ба қаҳонати шумо масъул хоҳед буд.
² Ва бародарони худро низ, яъне сибти Левиро, ки сибти падари туст, ба худ наздик бикун, то ки бо ту ҳамроҳӣ намоянд ва хизматгузориони ту бошанд; валекин ту, ва писаронат бо ту, пеши хаймаи шаҳодат хоҳед буд.

³ Бигзор онҳо хизмати ту ва хизмати тамоми хаймаро ба ҷо оваранд, аммо ба колои муқаддас ва ба қурбонгоҳ наздик нашаванд, то ки на шумо бимиред, на онҳо.

⁴ Ва бигзор онҳо бо ту ҳамроҳӣ намуда, хизматгузориони хаймаи ҷомеъ ва ҳар кори хаймаро ба ҷо оваранд; ва каси бегонае набояд ба шумо наздик ояд.

⁵ Ва шумо хизмати қудс ва хизмати қурбонгоҳро ҳамин тавр ба ҷо оваред, то ки ғазаб бар банӣ-Исроил дигар рӯй надихад.

⁶ Валекин Ман, инак бародарони шумо левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил гирифтаам, ки онҳо ба шумо барои Худованд инъом карда шудаанд, то ки корҳои хаймаи ҷомеъро иҷро кунанд.

⁷ Вале ту, ва писаронат бо ту, қаҳонати худро аз ҷиҳати ҳар кори қурбонгоҳ ва он чи андарун, дар пушти парда аст, риоя намуда, хизмат кунед; кори қаҳонатро Ман ба шумо инъом мекунам, ва ҳар бегонае ки наздик ояд, кушта хоҳад шуд».

⁸ Ва Худованд ба Ҳорун гуфт: «Инак, Ман бақияи ҳадияҳои Худро аз ҳамаи қурбонҳои муқаддаси банӣ-Исроил ба ту бахшидам, онҳоро ба ту ва писаронат ба фаризаи доимӣ насиб кардам.

⁹ Аз вақфҳои муқаддасе ки аз оташ боқӣ мемонад, инҳо аз они ту хоҳад буд: ҳар қурбонии онҳо, яъне ҳар ҳадияи ордии онҳо ва ҳар қурбонии гуноҳи онҳо ва ҳар қурбонии ҷурми онҳо, ки ба Ман тақдим мекунанд; инҳо барои ту ва писаронат чизи муқаддастарин аст.

¹⁰ Онро дар макони муқаддас бихӯред; ҳар мардина метавонад аз он бихӯрад. Он барои ту муқаддас аст.

¹¹ Ва ин ҳам барои ту ҳиссаи бахшиши онҳо аз ҳамаи инъомҳои ҷунбонидани банӣ-Исроил хоҳад буд: онро Ман ба ту, ва ба писаронат ва духтаронат бо ту, ба фаризаи доимӣ бахшидам; ҳар касе ки дар хонаи ту пок бошад, метавонад аз он бихӯрад.

¹² Тамоми гузини равғанро, ва тамоми гузини шароб ва ғалларо, яъне навбарҳои онҳоро, ки ба Худованд тақдим менамоянд, ба ту бахшидам.

¹³ Ҳамаи меваҳои аввалини замини онҳо, ки ба Худованд меоваранд, бигзор аз они ту бошад; ҳар касе ки дар хонаи ту пок бошад, метавонад аз онҳо бихӯрад.

¹⁴ Ҳар он чи дар Исроил вақф карда мешавад, бигзор аз они ту бошад.

¹⁵ Ҳар раҳимкушои ҳар башар, ки аз одамон ва аз чорпоён ба Худованд тақдим менамоянд, бигзор аз они ту бошад; аммо барои нахустзодаи одамон албатта фидия бигир, ва барои нахустзодаи чорпоёни наҷис фидия бигир.

¹⁶ Ва онҳое ки барояшон фидия дода мешавад, бояд якмоҳа бошанд, ва барояшон мувофиқи қиматдиҳии худат панҷ сиқл нуқра бо сиқли муқаддас, ки аз бист ҷеро иборат аст, фидия бигир.

¹⁷ Аммо барои нахустзодаи говон ё нахустзодаи гӯсфандон ё нахустзодаи бузон фидия нагир: онҳо муқаддас аст; хуни онҳоро бар қурбонгоҳ бипош, ва чарбуи онҳоро ҳамчун қурбонии оташин бисӯзон, то ки атри гуворо барои Худованд бошад.

¹⁸ Ва гӯшти онҳо аз они ту хоҳад буд; мисли синаи ҷунбониданӣ ва мисли соқи рост аз они ту хоҳад буд.

¹⁹ Ҳамаи ҳадияҳоро аз қурбониҳое ки банӣ-Исроил ба Худованд тақдим менамоянд, ба ту, ва ба писарону духтаронат бо ту, ба фаризаи доимӣ медиҳам; ин ба ҳузури Худованд барои ту, ва барои насли ту бо ту, аҳди намак то абад хоҳад буд».

²⁰ Ва Худованд ба Ҳорун гуфт: «Ту дар замини онҳо мулке нахоҳӣ дошт, ва ҳиссае барои ту дар миёни онҳо нахоҳад буд; Ман ҳиссаи ту ва мулки ту дар миёни банӣ-Исроил ҳастам.

²¹ Вале ба банӣ-Левӣ, инак, Ман тамоми ушри банӣ-Исроилро барои моликият додам, дар ивази хизмате ки онҳо ба ҷо меоваранд, яъне хизмати хаймаи ҷомеъ.

²² Ва банӣ-Исроил дигар ба хаймаи ҷомеъ наздик нахоҳанд шуд, то ки гуноҳкор нашаванд ва намиранд.

²³ Ва левизодагон бигзор хизмати хаймаи ҷомеъро ба ҷо оваранд, вале онҳо барои гуноҳашон ҷазо хоҳанд ёфт; ин барои наслҳои шумо фаризаи доимӣ хоҳад буд, ва дар миёни банӣ-Исроил онҳо мулке нахоҳанд дошт,

²⁴ Зеро ки ушри банӣ-Исроилро, ки барои Худованд ҳадия мекунанд, Ман ба левизодагон ҳамчун мулк медиҳам; бинобар ин Ман ба онҳо гуфтам, ки дар миёни банӣ-Исроил мулке нахоҳанд дошт».

²⁵ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

²⁶ «Ба левизодагон сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки ушреро, ки аз банӣ-Исроил ба шумо ҳамчун моликият додаам, аз онҳо мегиред, шумо ҳадияи Худовандро аз он, яъне ушре аз ушр тақдим намоед.

²⁷ Ва ҳадияи шумо барои шумо мисли гандуми хирман ва мисли маҳсули фаровони чархушт ба шумор хоҳад рафт.

²⁸ Ҳамин тавр шумо низ аз ҳамаи ушрҳое ки аз банӣ-Исроил мегиред, ҳадияи Худовандро тақдим хоҳед кард, ва ҳадияи Худовандро аз он ба Ҳоруни коҳин хоҳед дод.

²⁹ Аз ҳамаи инъомҳое ки мегиред, ҳар ҳадияи Худовандро аз тамоми чарбуи онҳо, аз қисми тақдисьёфтаи онҳо тақдим намоед.

³⁰ Ва ба онҳо бигӯ: вақте ки шумо чарбуи онҳоро аз онҳо тақдим менамоед, ин барои левизодагон мисли гандуми хирман ва мисли маҳсули чархушт ба шумор хоҳад рафт.

³¹ Ва онро шумо ва аҳли байти шумо метавонед дар ҳар ҷо бихӯред, зеро ки ин музди шумост дар ивази хизмате ки дар хаймаи ҷомеъ ба ҷо меоваред.

³² Ва агар чарбуи онҳоро аз онҳо чудо карда тақдим намуда бошед, шумо ба сабаби онҳо гуноҳкор нахоҳед буд; ва он чиро, ки банӣ-Исроил тақдис менамоянд, палид нагардонед, то ки намирედ».

БОБИ НУЗДАҲУМ

Фармон дар бораи модагови сурх.

19 Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

² «Ин аст фаризаи шариат, ки Худованд амр фармуда, мегӯяд: ба банӣ-Исроил бигӯ, ки модагови сурхи комиле ки айбе надошта бошад, ва юғ бар гарданаш гузошта нашуда бошад, назди ту биёранд.

³ Ва онро ба Эльзори коҳин бидиҳед, ва ӯ онро аз ӯрдугоҳ берун меоварад, ва онро ба ҳузури ӯ мекушанд.

⁴ Ва бигзор Эльзори коҳин бо ангушти худ аз хуни он гирифта, ба тарафи пеши хаймаи ҷомеъ ҳафт карат он хунро бипошад.

⁵ Ва модаговро пеши назари ӯ месӯзонанд: бигзор пӯсти он ва гӯшти он ва хуни он бо якҷоягии саргини он сӯзонида шавад.

⁶ Ва бигзор коҳин ҷӯби арз ва зуфо ва риштаи қирмиз гирифта, бар оташи модагов партояд;

⁷ Ва коҳин либосашро бишӯяд ва баданашро дар об ғул диҳад, ва баъд аз он ба ӯрдугоҳ биёяд, ва коҳин то шом наҷис хоҳад буд.

⁸ Ва касе ки онро сӯзонидааст, бигзор либосашро бо об бишӯяд, ва баданашро дар об ғул диҳад, ва то шом наҷис хоҳад буд.

⁹ Ва бигзор шахси поке хокистари модаговро ҷамъ карда, берун аз ӯрдугоҳ дар макони поке бимонад, ва он аз баҳри ҷамоати банӣ-Исроил барои оби поккунанда нигоҳ дошта хоҳад шуд: ин пок кардан аст аз гуноҳ.

¹⁰ Ва касе ки хокистари модаговро ҷамъ кардааст, бигзор либосашро бишӯяд, ва то шом наҷис хоҳад буд. Ва бигзор ин барои банӣ-Исроил ва барои ғарибе ки дар миёни онҳо сукунат дорад, фаризаи доимӣ бошад.

¹¹ Касе ки ба ҷасади мурдаи ҳар одаме мерасад, ҳафт рӯз наҷис хоҳад буд.

¹² Вай бояд худро дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум бо он пок гардонад, ва он гоҳ пок хоҳад буд; вале агар худро дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум пок нагардонад, пок нахоҳад буд.

¹³ Ҳар касе ки ба мурдае, ба ҷасади одаме ки мурдааст, расида, худро пок нагардонида бошад, маскани Худовандро палид месозад, ва он кас аз миёни Исроил маҳв хоҳад шуд; зеро ки оби поккунанда бар вай пошида нашудааст, аз ин рӯ вай нопок аст, яъне нопокии вай ҳанӯз бар вай боқист.

¹⁴ Ин аст шариат: агар касе дар хайма бимирад, ҳар кӣ ба он хайма дарояд, ва ҳар чи дар он хайма бошад, ҳафт рӯз наҷис хоҳад буд.

¹⁵ Ва ҳар зарфи кушода, ки сарпӯшаш бар он маҳкам карда нашуда бошад, наҷис хоҳад буд.

¹⁶ Ва ҳар кӣ дар саҳро ба ҷасади каси бо шамшер кушташуда, ё бо аҷали худ мурда, ё ба устухони одамизод, ба қабри вай мерасад, ҳафт рӯз наҷис хоҳад буд.

¹⁷ Ва бигзор барои шахси наҷис аз хокистари он қурбонии аз баҳри гуноҳ сӯзонидашуда бигиранд, ва оби равон бар он дар зарфе бирезанд;

¹⁸ Ва шахси поке зуфо гирифта, дар он об биғӯтонад, ва бар хайма ва бар тамоми коло ва бар касоне ки дар он буданд, ва бар шахсе ки ба устухон, ё ба мақтул, ё ба ҷасади мурда, ё ба қабр расидааст, бипошад;

¹⁹ Ва шахси пок бар шахси наҷис дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум бипошад, ва дар рӯзи ҳафтум ўро пок гардонад, ва он гоҳ ў либосашро мешӯяд, ва дар об ғул мекунад, ва шомгоҳ пок хоҳад буд.

²⁰ Вале агар касе наҷис шуда, худро пок нагардонад, он кас аз миёни ҷамоат маҳв хоҳад шуд, зеро ки вай қудси Худовандро палид кардааст: оби поккунанда бар вай пошида нашудааст, вай наҷис аст.

²¹ Ва бигзор ин барои онҳо фаризаи доимӣ бошад; ва касе ки оби поккунанда пошидааст, бигзор либосашро бишӯяд; ва касе ки ба оби поккунанда расидааст, то шом наҷис хоҳад буд.

²² Ва ҳар чизе ки шахси наҷис ба он расида бошад, наҷис хоҳад буд, ва касе ки ба он бирасад, то шом наҷис хоҳад буд».

БОБИ БИСТУМ

Вафоти Марьям.

20 Ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил дар моҳи якум ба биёбони Син расиданд, ва қавм дар Қодеш ўрду заданд; ва Марьям дар он ҷо вафот ёфт, ва дар он ҷо дафн карда шуд.

Дар биёбон об набуд.

² Ва барои ҷамоат об набуд, ва онҳо ба муқобили Мусо ва Ҳорун ҷамъ шуданд.

³ Ва қавм бо Мусо низоъ карда, гуфтанд: «Кошки мо ҳам мемурад, вақте ки бародарони мо ба ҳузури Худованд мурданд!

⁴ Ва чаро ҷамоати Худовандро ба ин биёбон овардед, то ки мо ва чорпоёни мо дар ин ҷо бимирем?

⁵ Ва чаро моро аз Миср берун овардед, то ки моро ба ин ҷои нобоб биёред, ки ҷои зироат ва анҷир ва ангур ва анор нест, ва об ҳам барои нӯшидан нест?»

⁶ Ва Мусо ва Ҳорун аз пеши ҷамоат назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ омада, бар рӯи худ афтоданд; ва ҷалоли Худованд ба онҳо зоҳир шуд.

Мусо аз саҳра об мебарорад. Гуноҳи ў.

⁷ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

⁸ «Асоро бигир, ва ту ва бародарат Ҳорун ҷамоатро ҷамъ карда, пеши назари онҳо ба саҳра бигӯед, ки оби худро бидиҳад: ва ту барои онҳо аз саҳра об бароварда, ҷамоат ва чорпоёни онҳоро хоҳӣ нӯшонид».

⁹ Ва Мусо асоро аз пеши Худованд гирифт, чунон ки ба ў амр фармуда буд.

¹⁰ Ва Мусо ва Ҳорун ҷамоатро назди саҳра ҷамъ карданд, ва ў ба онҳо гуфт: «Бишнавед, эй саркашон! Оё аз ин саҳра об барои шумо берун оварем?»

¹¹ Ва Мусо дасти худро бардошта, саҳраро бо асои худ ду қарат зад, ва оби бисъёре берун омад; ва ҷамоат ва чорпоёни онҳо нӯшиданд.

¹² Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт: «Азбаски шумо ба Ман имон наовардед, то ки қудсияти Маро пеши назари банӣ-Исроил нишон диҳед, бинобар ин, ин ҷамоатро ба заmine ки ба онҳо ваъда кардаам, нахоҳед овард».

¹³ Ин аст оби Мерибо †, ҷое ки банӣ-Исроил бо Худованд низоъ карданд, ва ў қудсияти Худро дар миёни онҳо зоҳир сохт.

Гуноҳи ислоҳноназири Адӯм.

¹⁴ Ва Мусо қосидонро аз Қодеш назди подшоҳи Адӯм фиристод, то ки бигӯянд: «Бародари ту Исроил чунин мегӯяд: тамоми машаққатеро, ки бар сари мо омадааст, ту медонӣ.

¹⁵ Падарони мо ба Миср фуруд омаданд, ва мо айёми зиёде дар Миср сокин будем, ва мисриён бо мо ва бо падарони мо рафтори бад карданд.

¹⁶ Ва мо сӯи Худованд фиғон кашидем, ва ў овози моро шунид, ва элчие фиристода, моро аз Миср берун овард, ва инак, мо дар Қодеш мебошем, ки шаҳрест дар канори ҳудуди ту.

¹⁷ Лutfан, мо аз замини ту убур кунем, аз киштзор ва тоқзор нахоҳем гузашт, ва об аз чоҳҳо нахоҳем нӯшид; аз шоҳроҳ хоҳем рафт, ба тарафи рост ё чап тоб нахоҳем хӯрд, то даме ки аз ҳудуди ту убур кунем».

¹⁸ Вале Адӯм ба ў гуфт: «Аз замини ман убур нахоҳӣ кард, вагар на ба пешвози ту бо шамшер берун хоҳам омад».

¹⁹ Ва банӣ-Исроил ба вай гуфтанд: «Мо аз роҳҳои ом равона хоҳем шуд, ва агар ман ва рамаи ман аз оби ту бинӯшем, қимати онро хоҳем дод; ҳеҷ зиёне ба ту нахоҳад расид, фақат бо пойҳоям убур хоҳам кард».

²⁰ Вале вай гуфт: «Убур нахоҳӣ кард!» Ва Адӯм бо қавми зиёде ва бо дасти қавӣ ба пешвози ў берун омад.

† Низоъ.

²¹ Ва Адӯм розӣ нашуд, ки аз ҳудуди худ барои убури кардани Исроил роҳ диҳад; ва исроилиён аз пеши ӯ ба тарафи дигар рӯ оварданд.

²² Ва онҳо аз Қодеш кӯч карданд, ва банӣ-Исроил, тамоми ҷамоаташон, ба кӯҳи Хӯр расиданд.

Фавти Ҳорун.

²³ Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун дар кӯҳи Хӯр, назди сарҳади замини Адӯм, суҳан ронда, гуфт:

²⁴ «Ҳорун ба қавми худ хоҳад пайваст, зеро ки ӯ ба заминест ки Ман ба банӣ-Исроил ваъда кардаам, дохил нахоҳад шуд, ба сабаби он ки шумо назди оби Мерибо аз амри Ман саркашӣ кардед.

²⁵ Пас, Ҳорунро бо писараш Эльозор бигир, ва онҳоро ба кӯҳи Хӯр барор.

²⁶ Ва либоси Ҳорунро бикаш, ва онро ба писараш Эльозор бипӯшон; ва Ҳорун дар он ҷо вафот карда, ба қавми худ хоҳад пайваст».

²⁷ Ва Мусо ончунон ки Худованд амр фармуда буд, амал кард, ва онҳо пеши назари тамоми ҷамоат ба кӯҳи Хӯр баромаданд.

²⁸ Ва Мусо либоси Ҳорунро кашид, ва онро ба писараш Эльозор пӯшонид, ва Ҳорун дар он ҷо, бар сари кӯҳ вафот ёфт; ва Мусо ва Эльозор аз кӯҳи Фурӯд омаданд.

²⁹ Ва чун тамоми ҷамоат диданд, ки Ҳорун мурдааст, тамоми хонадони Исроил сӣ рӯз мотам гирифтанд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Мори мисин. Ғалаба бар Сихӯн.

21 Ва Канъонӣ, подшоҳи Арод, ки дар ҷануб сокин буд, шунид, ки Исроил бо роҳи Аторим меояд, ва ӯ бо исроилиён ҷанг кард, ва баъзеро аз онҳо ба асирий бурд.

² Ва Исроил барои Худованд назр карда, гуфт: «Агар ин қавмро ба дасти ман бисупорӣ, шаҳрҳои онҳоро тамоман торумор хоҳам кард».

³ Ва Худованд овози Исроилро иҷобат намуда, канъониёнро ба дасти вай супурд, ва вай онҳо ва шаҳрҳои онҳоро тамоман торумор кард, ва он макон Ҳормо † номида шуд.

⁴ Ва аз кӯҳи Қӯр бо роҳи баҳри Қулзум кӯч карданд, то ки замини Адӯмро давр зананд; ва дар роҳ тоқати қавм тоқ шуд.

⁵ Ва қавм аз Худо ва аз Мусо шикоят карда, гуфтанд: «Чаро моро аз Миср баровардед, то ки дар биёбон бимирем? Зеро ки на нон ҳаст ва на об, ва дили мо аз ин хӯроки нобоб нафрат дорад».

⁶ Ва Худованд морҳои заҳрдорро ба зидди қавм фиристонд, ва онҳо қавмро заҳр заданд; ва мардуми зиёде аз исроилиён мурданд.

⁷ Ва қавм назди Мусо омада, гуфтанд: «Мо гуноҳ кардем, ки аз Худованд ва аз ту шикоят намудем; сӯи Худованд дуо гӯй, то ки моронро аз мо дур кунад». Ва Мусо барои қавм дуо гуфт.

⁸ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Барои худ мори заҳрдоре бисоз, ва онро бар сари ҳодае бимон; ва ҳар моргазида, агар ба он назар кунад, зинда хоҳад монд».

⁹ Ва Мусо мори мисине сохта, бар сари ҳодае монд; ва ҳар гоҳ касеро мор заҳр мезад, ҳамин ки вай ба мори мисин назар мекард, зинда мемонд.

¹⁰ Ва банӣ-Исроил кӯч карда, дар Ўбӯт ўрду заданд.

¹¹ Ва аз Ўбӯт кӯч карда, дар Ийе-Аборим, дар биёбонест ки рӯ ба рӯи Мӯоб, ба тарафи тулуи офтоб аст, ўрду заданд.

¹² Ва аз он ҷо кӯч карда, дар водии Зорад ўрду заданд.

¹³ Аз он ҷо кӯч карда, ба он тарафи Арнӯн, ки дар биёбон берун аз ҳудуди амӯриён мебошад, ўрду заданд; зеро ки Арнӯн сарҳади Мӯоб, дар миёни Мӯоб ва амӯриён аст.

¹⁴ Бинобар ин дар китоби ҷангҳои Худованд гуфта шудааст:

«Аз Воҳиб, ки дар Суфа аст,
ва аз водиҳои Арнӯн гузаштем,

¹⁵ Ва низ аз ҷараёнҳои водиҳо,
ки ҷониби мавқеи Ор майл мекунад,
ва ба ҳудуди Мӯоб мепайвандад».

¹⁶ Ва аз он ҷо ба Баир † кӯч карданд. Ин ҳамон чоҳест, ки Худованд дар бораи он ба Мусо гуфт: «Қавмро ҷамъ кун, то ки ба онҳо об диҳам».

¹⁷ Он гоҳ исроилиён ин сурудро сароиданд:
«Лабрез шав, эй чоҳ! — бисароед ба он, —

¹⁸ Чоҳе ки мирон онро ҳафра задаанд,
начибони кавм бо ҷӯбдаст
ва асоҳи худ онро кандаанд».

Ва аз биёбон ба Маттоно кӯч карданд.

¹⁹ Ва аз Маттоно — ба Наҳалиил, ва аз Наҳалиил — ба Бомӯт,

²⁰ Ва аз Бомӯт — ба Гай, ки дар кишвари Мӯоб, бар қуллаи Фисча воқеъ аст, бар қуллаест ки бар рӯи биёбон қад кашидааст.

²¹ Ва Исроил ба Сихӯн, подшоҳи амӯриён, қосидонро фиристонд, то ки бигӯянд:

²² «Хоҳишмандам, ки аз заминат убури кунам; ба киштзор ва тоқзор дохил нахоҳем шуд, аз оби чоҳ нахоҳем нӯшид; бо шоҳроҳ хоҳем рафт, то даме ки аз ҳудуди ту убури кунем».

²³ Вале Сихӯн барои убури кардани Исроил аз ҳудуди худ роҳ надод; ва Сихӯн тамоми кавми худро ҷамъ кард, ва ба пешвози Исроил ба биёбон баромад, ва ба Ёҳас расида, бо Исроил ҷанг кард.

²⁴ Ва Исроил варо ба дами шамшер зада, заминашро аз Арнӯн то Яббӯқ ва то банӣ-Аммӯн тасарруф намуд, зеро ки сарҳади банӣ-Аммӯн мустақкам буд.

²⁵ Ва Исроил ҳамаи ин шаҳрҳоро гирифт, ва Исроил дар ҳамаи шаҳрҳои амӯриён, дар Ҳешбӯн ва дар тамоми деҳоташ сокин шуд.

† Торумор.

†† Чоҳ.

²⁶ Зеро ки Ҳешбӯн шаҳри Сихӯн, подшоҳи амӯриён буд, ва ӯ бо подшоҳи пештараи Мӯоб ҷанг карда, тамоми замини варо то Арнӯн аз дасташ гирифта буд.

²⁷ Бинобар ин ровиён мегӯянд:

«Ба Ҳешбӯн биёед,
шаҳри Сихӯн бино ёфта, обод мешавад!

²⁸ Зеро ки оташе аз Ҳешбӯн баромад,
ва алангае аз шаҳри Сихӯн;
Ор-Мӯобро сӯзонид,

ва соҳибони баландиҳои Арнӯнро.

²⁹ Вой бар ҳоли ту, эй Мӯоб!

Ба ҳалокат расидед, эй қавми Камуш!

Писарони ҳудро гуреза гардонид

ва духтарони худро ба Сидӯн,

подшоҳи амӯриён, ба асирӣ дод.

³⁰ Ва мо ба онҳо тир андохтем,

ва Ҳешбӯн то Дибӯн нобуд шуд;

ва онҳоро то Нуфаҳ, ки назди Мидбо мебошад,
харобазор гардондем».

³¹ Ва Исроил дар замини амӯриён маскан гирифт.

³² Ва Мусо фиристод, ки Яъзирро ҷосусӣ намоянд,
ва деҳоти онро забт карданд, ва амӯриёнро, ки дар он ҷо буданд, бадар ронданд.

³³ Ва тоб хӯрда, ба роҳи Бошон баромаданд, ва ӯч,
подшоҳи Бошон, бо тамоми қавми худ ба муқобили онҳо берун омад, то ки назди Адрай ҷанг кунад.

³⁴ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Аз вай натарс, зеро ки варо бо тамоми қавмаш ва заминаш ба дасти ту месупорам, ва бо вай ончунон амал хоҳӣ кард, чунон ки бо Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн сокин буд, амал кардӣ».

³⁵ Ва ӯро бо писаронаш ва тамоми қавмаш зарба заданд, ба тавре ки касе аз онҳо боқӣ намонд, ва замини ӯро тасарруф карданд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Бильџом.

22 Ва банӣ-Исроил кӯч карда, дар даштҳои Мӯоб, дар он тарафи Урдун, дар наздикии Ерихӯ ӯрду заданд.

² Ва Болоқ ибни Сипӯр ҳар он чиро, ки Исроил ба амӯриён карда буд, дид;

³ Ва Мӯоб аз ин қавм бағоят ҳаросон шуд, зеро ки онҳо сершумор буданд; ва Мӯоб аз банӣ-Исроил дар изтироб афтод.

⁴ Ва Мӯоб ба пирони Мидьён гуфт: «Алҳол ин ҷамоат ҳар он чиро, ки дар атрофи мост, хоҳанд лесид, чунон ки барзагов сабзаи саҳроро мелесад». Ва Болоқ ибни Сипӯр дар он замин подшоҳи Мӯоб буд.

⁵ Ва ӯ қосидонро ба Фатӯр, ки дар соҳили наҳр аст, назди Бильџом ибни Баӯр, ба замини писарони қавми вай фиристод, то ки варо хонда, бигӯянд: «Инак, қавме аз Миср берун омадаанд, ва онҳо рӯи заминро пӯшониданд, ва рӯ ба рӯи ман маскан гирифтаанд.

⁶ Ва алҳол, лутфан, омада, ин қавмро лаънат намо, зеро ки онҳо аз ман қавитаранд: шояд, комьёб шавам, ва мо онҳоро зарба занем, ва ман онҳоро аз ин замин бадар ронам; зеро ки медонам: ҳар киро ту баракат диҳӣ, муборак хоҳад буд, ва ҳар киро лаънат намоӣ, малъун хоҳад буд».

⁷ Ва пирони Мӯоб бо пирони Мидьён рафтанд, ва музди ҷодугарии вай дар дасташон буд, ва назди Бильџом омада, суханони Болоқро ба вай гуфтанд.

⁸ Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Имшаб дар ин ҷо бимонед, ва чӣ тавре ки Худованд ба ман бигӯяд, ба шумо ҷавоб хоҳам гардонид». Ва сарварони Мӯоб назди Бильџом монданд.

⁹ Ва Худо назди Бильџом омада, гуфт: «Кистанд ин касоне ки назди ту мебошанд?»

¹⁰ Ва Бильџом ба Худо гуфт: «Болоқ ибни Сипӯр,
подшоҳи Мӯоб, назди ман фиристодааст, ки:

¹¹ „Инак, қавми аз Миср баромадае рӯи заминро пӯшониданд; акнун омада, онҳоро аз барои ман лаънат намо: шояд, комьёб шавам, ки ба онҳо ҷанг карда, онҳоро бадар ронам“».

¹² Ва Худо ба Бильџом гуфт: «Бо онҳо нарав, он қавмро лаънат нанамо, зеро ки онҳо қавми мубораканд».

¹³ Ва Бильџом бомдодон бархоста, ба сарварони Болоқ гуфт: «Ба замини худ биравед, зеро Худованд намехоҳад ба ман изн диҳад, ки бо шумо биравам».

¹⁴ Ва сарварони Мӯоб бархостанд, ва назди Болоқ омада, гуфтанд: «Бильџом розӣ нашуд, ки бо мо биёяд».

¹⁵ Ва Болоқ боз сарваронро фиристод, ки назар ба инҳо бештар ва мӯҳтарамтар буданд.

¹⁶ Ва онҳо назди Бильџом омада, ба вай гуфтанд: «Болоқ ибни Сипӯр чунин мегӯяд: „Лутфан, аз омадан назди ман рӯи нагардон».

¹⁷ Зеро ки туро бағоят иззату икром хоҳам кард, ва ҳар он чи ба ман бигӯӣ, ба ҷо хоҳам овард; лутфан, омада, аз барои ман ин қавмро лаънат намо“».

¹⁸ Ва Бильџом ҷавоб гардонид, ба бандагони Болоқ гуфт: «Агарчи Болоқ хонаи худро пур аз нуқра ва тилло ба ман бидиҳад, фармони Худованд Худои худро наметавонам поймол намуда, кори хурде ё бузурге бикунам;

¹⁹ Ва алҳол, лутфан, шумо низ имшаб дар ин ҷо бимонед, то бидонам, ки Худованд ба ман боз чӣ хоҳад гуфт».

²⁰ Ва Худо шабона назди Бильџом омада, ба вай гуфт: «Модоме ки ин одамон барои хондани ту омадаанд, бархоста, бо онҳо бирав; вале фақат он чиро, ки ман ба ту хоҳам гуфт, ба амал овар».

²¹ Ва бомдодон Бильџом бархост, ва модахари худро зин карда, бо сарварони Мӯоб равона шуд.

²² Ва хашми Худо барои рафтани ӯ аланга зад, ва фариштаи Худованд дар роҳ истод, то ки ба ӯ мамониат расонад; ва ӯ бар модахараш савор буд, ва ду навкараш ҳамроҳаш буданд.

²³ Ва модахар фариштаи Худовандро дид, ки дар сари роҳ истодааст, ва шамшери бараҳнааш дар дасти ӯст, — ва модахар аз роҳ тоб хӯрда, ба киштзор рафт; ва Билъом модахарро зад, то ки онро ба роҳ баргардонад.

²⁴ Ва фариштаи Худованд дар пайроҳае дар миёни токзор истод, ки деворе ба ин тарафаш ва деворе ба он тарафаш буд.

²⁵ Ва модахар фариштаи Худовандро дида, худро ба девор часпонид, ва пои Билъомро ба девор фушурд; ва ӯ боз онро зад.

²⁶ Ва фариштаи Худованд онсӯтар гузашта, дар макони танге истод, ки барои гаштан ба тарафи рост ӯ чап роҳе набуд.

²⁷ Ва модахар фариштаи Худовандро дида, зери Билъом хобид; ва хашми Билъом аланга зад, ва ӯ модахарро бо таёқаш задан гирифт.

²⁸ Ва Худованд даҳони модахарро кушод, ва он ба Билъом гуфт: «Ба ту чӣ кардаам, ки маро ин се карат задӣ?»

²⁹ Ва Билъом ба модахар гуфт: «Зеро ки ту маро ба хашм овардӣ; агар шамшер дар дастам мебуд, алҳол туро мекуштам».

³⁰ Ва модахар ба Билъом гуфт: «Ман, охир, модахари ту ҳастам, ки дер вақт боз ва то имрӯз ту бар ман савор мешавӣ; оё ягон вақт ман одат доштам, ки бо ту чунин рафтор кунам!» Ва ӯ гуфт: «Не».

³¹ Ва Худованд чашмони Билъомро кушод, ва ӯ фариштаи Худовандро дид, ки дар сари роҳ истодааст, ва шамшери бараҳна дар дасташ; ва ӯ хам шуда, пеши вай сачда кард.

³² Ва фариштаи Худованд ба ӯ гуфт: «Аз барои чӣ модахари худро ин се карат задӣ? Инак, ман баромадаам, то ки ба ту мамониат расонам, зеро ки ин роҳ ба муддаои табъи ман нест;

³³ Ва модахар маро дида, ин се карат худро аз ман канор гирифт; агар он худро аз ман канор намегирифт, ман ҳатто туро алҳол мекуштам, вале онро зинда мегузоштам».

³⁴ Ва Билъом ба фариштаи Худованд гуфт: «Ман гуноҳ кардам, зеро надонистам, ки ту ба пеши ман дар сари роҳ истодай; ва алҳол, агар ин дар назарат бад бошад, ман хоҳам баргашт».

³⁵ Ва фариштаи Худованд ба Билъом гуфт: «Бо ин одамон бирав, валекин фақат суханеро, ки ман ба ту хоҳам гуфт, бигӯ». Ва Билъом бо сарварони Болоқ рафт.

³⁶ Ва Болоқ омадани Билъомро шунида, ба пешвози ӯ ба шаҳри Мӯоб, ки дар сарҳади Арнӯн, дар канори худудаш буд, берун омад.

³⁷ Ва Болоқ ба Билъом гуфт: «Ман, охир, барои хондани ту фиристода будам; пас, чаро назди ман наомадӣ? Оё ҳақиқатан гумон мекуни, ки ман наметавонам туро иззату икром намоям?»

³⁸ Ва Билъом ба Болоқ гуфт: «Инак, назди ту омадаам; алҳол, оё ман метавонам чизе бигӯям?

Он чи Худо дар даҳонам бигузорад, ҳамонро хоҳам гуфт».

³⁹ Ва Билъом бо Болоқ рафт, ва онҳо ба Қирьят-Хусӯт расиданд.

⁴⁰ Ва Болоқ говон ва гӯсфандон забҳ кард, ва назди Билъом ва сарвароне ки бо ӯ буданд, фиристод.

⁴¹ Ва бомдодон Болоқ Билъомро гирифт, ва ӯро ба баландиҳои Баал баровард; ва ӯ аз он ҷо як қисми қавмро мушоҳида намуд.

БОБИ БИСТУ СЕОМ

Билъом. Лаънати ӯ ба баракат мубаддал шуд.

23 Ва Билъом ба Болоқ гуфт: «Дар ин ҷо барои ман ҳафт қурбонгоҳ бино намо, ва ҳафт наргову ҳафт кӯчқор барои ман дар ин ҷо тайёр кун».

² Ва Болоқ ончунон ки Билъом гуфт, ба амал овард, ва Болоқу Билъом бар ҳар қурбонгоҳ наргове ва кӯчқоре тақдим карданд.

³ Ва Билъом ба Болоқ гуфт: «Назди қурбонии сӯхтании худ биист, ва ман меравам: шояд, Худованд ба пешвози ман биёяд, ва ҳар чи ӯ ба ман зоҳир намояд, ба ту хоҳам гуфт». Ва ӯ ба баландие баромад.

⁴ Ва Худо ба Билъом дучор омад, ва вай ба ӯ гуфт: «Ҳафт қурбонгоҳ ораста кардам ва бар ҳар қурбонгоҳ наргове ва кӯчқоре тақдим намудам».

⁵ Ва Худованд сухане ба даҳони Билъом гузошта, гуфт: «Назди Болоқ баргард, ва чунин бигӯ».

⁶ Ва ӯ назди вай баргашт, ва инак, вай бо ҳамаи сарварони Мӯоб назди қурбонии сӯхтании худ истода буд.

⁷ Ва ӯ масали худро оварда, гуфт: «Болоқ, подшоҳи Мӯоб, маро аз Арам, аз кӯҳҳои шарқ овард:

„Биё, Яъқубро барои ман лаънат намо, ва биё, Исроилро нафрин фармо!“

⁸ Чӣ гуна лаънат намоям, дар сурате ки Худо лаънат нанамудааст?

Ва чӣ гуна нафрин фармоям, дар сурате ки Худованд нафрин нафармудааст?

⁹ Зеро ки аз сари сахраҳо варо мебинам, ва аз болои талҳо варо мушоҳида менамоям: инак, қавмест, ки ба танҳой маскан мегирад, ва дар миёни халқҳо худро ҳисоб намекунад.

¹⁰ Кист, ки ғубори Яъқубро тавонад бишуморад, ва хоки Исроилро ба ҳисоб оварад?

Бигзор ҷони ман бо фавти одилон бимирад, ва фарҷоми ман мисли фарҷоми онҳо бошад!»

¹¹ Ва Болоқ ба Билъом гуфт: «Ба ман чӣ кардӣ? Туро овардам, то ки душманонамро лаънат намой, вале ту инак, баракат медиҳӣ!»

¹² Ва ӯ ҷавоб гардонида, гуфт: «Ман, охир, он чиро, ки Худованд ба даҳонам мегузорад, бояд айнан бигӯям».

Ҳақ шумурдани Исроил.

¹³ Ва Болоқ ба ӯ гуфт: «Лутфан, бо ман ба макони дигаре биё, ки аз он ҷо онҳоро хоҳӣ дид, фақат як қисми онҳоро хоҳӣ дид, вале ҳамаи онҳоро нахоҳӣ дид, ва аз он ҷо онҳоро барои ман лаънат намо».

¹⁴ Ва ӯро ба майдони Суфим, бар қуллаи Фисча бурд; ва ҳафт қурбонгоҳ бино кард, ва бар ҳар қурбонгоҳ наргове ва кӯчқоре тақдим намуд.

¹⁵ Ва ба Болоқ гуфт: «Дар ин ҷо назди қурбонии сӯхтании худ биист, вале ман дар он ҷо мулоқот хоҳам кард».

¹⁶ Ва Худованд бо Билъом мулоқот намуд ва сухане ба даҳони ӯ гузошта, гуфт: «Назди Болоқ баргард ва чунин бигӯ».

¹⁷ Ва ӯ назди вай омад, ва инак, вай назди қурбонии сӯхтании худ бо сарварони Мӯоб истода буд, ва Болоқ аз ӯ пурсид: «Худованд чӣ гуфт?»

¹⁸ Ва ӯ масали худро оварда, гуфт:

«Бархез, эй Болоқ, ва бишнав,
ба ман гӯш деҳ, эй писари Сипӯр!

¹⁹ Худо одамизод нест, ки дурӯғ бигӯяд,
ва писари одам нест, ки аз ваъдаи худ пушаймон шавад:

оё Ӯ сухане мегӯяд — ва ба ҷо намеоварад?

Ва оё Ӯ қавле медиҳад — ва иҷро намекунад?

²⁰ Инак, ман маъмур шудаам, ки баракат бидиҳам.
ва Ӯ баракат додааст, ва ман наметавонам онро ботил намоям.

²¹ Ӯ хабосате дар Яъқуб надидааст,
ва ноинсофие дар Исроил мушоҳида накардааст.
Худованд Худои онҳо бо онҳост,
ва нидоҳои шодӣ дар шаъни подшоҳашон дар миёни онҳост.

²² Худо онҳоро аз Миср берун овард, —
Ӯ мисли шохҳои бузи ваҳшӣ пурқувват аст.

²³ Ба яқин, Яъқубро ба ҷодуе ҳоҷат нест,
ва Исроилро ба афсуне ҳоҷат нест;
ҳар вақт ба Яъқуб ва ба Исроил гуфта хоҳад шуд,
ки Худо чӣ корҳо мекунад.

²⁴ Инак, ин қавм мисли шери мода хоҳанд бархост
ва мисли шери нар баланд хоҳанд ҷаст,
ва то нахҷирро нахӯранд
ва хуни мақтулонро нанӯшанд, нахоҳанд хобид».

²⁵ Ва Болоқ ба Билъом гуфт: «Модоме ки наметавонӣ онҳоро лаънат намой, лаънат нанамо, аммо онҳоро баракат ҳам надеҳ».

²⁶ Ва Билъом ҷавоб гардонида, ба Болоқ гуфт:
«Ман, охир, ба ту сухан ронда гуфта будам, ки ҳар он чи Худованд бигӯяд, ҳамонро ба амал хоҳам овард».

²⁷ Ва Болоқ ба Билъом гуфт: «Лутфан, биё, то ки туро ба макони дигаре бибарам; шояд, он ба назари Худо писанд ояд, ва ту аз он ҷо онҳоро барои ман лаънат намой».

²⁸ Ва Болоқ Билъомро ба қуллаи Фаӯр, ки бар рӯи биёбон қад кашидааст, бурд.

²⁹ Ва Билъом ба Болоқ гуфт: «Барои ман дар ин ҷо ҳафт қурбонгоҳ бисоз, ва барои ман дар ин ҷо ҳафт наргов ва ҳафт кӯчқор муҳайё намо».

³⁰ Ва Болоқ ончунон ки Билъом гуфт, амал кард, ва бар ҳар қурбонгоҳ наргове ва кӯчқоре тақдим намуд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Билъом боз барои Исроил некӯиро пешгӯй мекунад.

24 Ва Билъом дид, ки Исроилро баракат додан ба назари Худованд писанд меояд, бинобар ин, мисли дафъаҳои пештара, барои амали афсун нарафт, балки сӯи биёбон рӯй овард.

² Ва Билъом чашмонашро боло карда, Исроилро дид, ки бар ҳасби сибтҳояш маскан гирифтааст, ва Рӯҳи Худо бар ӯ фуру рехт.

³ Ва ӯ масали худро оварда, гуфт:

«Ин аст нутқи Билъом ибни Баӯр,

нутқи марде ки чашмаш воз шудааст,

⁴ Нутқи касе ки суханони Худоро мешунавад,

рӯёҳои Қодирро муоина менамояд,
фуру меғалтад, вале чашмонаш кушода мебошад:

⁵ Чӣ зебост хаймаҳои ту, эй Яъқуб,

ва масканҳои ту, эй Исроил!

⁶ Онҳо мисли чӯйборҳо ба ҳар тараф ҷорӣ мешавад,

мисли боғҳои канори наҳр аст,

мисли дарахтони уд, ки Худованд шинонда бошад,

мисли дарахтони арзи назди обҳост.

⁷ Сатилҳои оби ӯ лабрез хоҳад шуд,

ва тухмии ӯ дар обҳои фаровон хоҳад буд,

ва подшоҳи ӯ аз Аҷаҷ бартарӣ пайдо хоҳад кард,

ва мамлакати ӯ сарбаланд хоҳад гардид.

⁸ Худо ӯро аз Миср берун овард, —

Ӯ мисли шохҳои бузи ваҳшӣ пурқувват аст,

халқҳоро, ки душманони ӯянд, нест хоҳад кард,

ва устухонҳои онҳоро хоҳад шикаст,

ва онҳоро бо тирҳои худ хоҳад дӯхт.

⁹ Монанди шери нар ва монанди шери мода чӯкида,

дар камин хобидааст, кист, ки ӯро бархезонад?

Ҳар кӣ туро баракат диҳад, бигзор муборак бошад,

ва ҳар кӣ туро лаънат намояд, бигзор малъун бошад!»

¹⁰ Ва хашми Болоқ бар Билъом аланга гирифт, ва аз яъс ӯ кафҳояшро ба ҳам зад, ва Болоқ ба Билъом гуфт: «Туро хондам, то ки душманонамро лаънат намой, ва инак, ту ин се карат паи ҳам баракат медиҳӣ!

¹¹ Ва алҳол ба макони худ бигрез; мехостам туро бағоят иззату икром намоям, вале инак, Худованд туро аз иззат маҳрум кард».

¹² Ва Билъом ба Болоқ гуфт: «Ман, охир, ба қосидони ту низ, ки назди ман фиристода будӣ, сухан ронда, гуфтам:

¹³ „Агарчи Болоқ хонаи худро пур аз нуқра ва тилло ба ман бидихад, фармони Худовандро наметавонам поймол намуда, ба дилхоҳи худ некӣ ё бадӣ бикунам; он чи Худованд бигӯяд, ҳамонро хоҳам гуфт“.

¹⁴ Ва алҳол, инак, ман назди қавми худ меравам; биё, ман туро огоҳ намоям, ки ин қавм ба қавми ту чиҳо хоҳанд кард».

Нубуввати Билъом.

¹⁵ Ва ӯ масали худро оварда, гуфт: «Ин аст нутқи Билъом ибни Баур, нутқи марде ки чашмонаш воз шудааст, ¹⁶ Нутқи касе ки суханони Худоро мешунавад, ва афкори Ҳаққи Таолоро медонад, — рӯъёҳои Қодирро муоина менамояд, фуру меғалтад, вале чашмонаш кушода мебошад. ¹⁷ Онро мебинам, валекин на ҳозираро; онро муоина менамоям, вале он наздик нест: ситорае аз Яъқуб тулӯ хоҳад намуд, ва чӯбдасти салтанат аз Исроил хоҳад бархост, ва ҳудуди Мӯобро сар то сар торумор хоҳад кард, ва тамоми банӣ-Шитро ба ҳалокат хоҳад расонид. ¹⁸ Ва Адӯм зердаст хоҳад шуд, ва Сеир зердасти душманонаш хоҳад шуд; ва Исроил комъёб хоҳад гардид. ¹⁹ Ва он ки аз Яъқуб ба майдон меояд, салтанат хоҳад ронд, ва он чиро, ки аз шаҳр боқӣ монда бошад, несту нобуд хоҳад кард».

²⁰ Ва Амолеқро дид, ва масали худро оварда, гуфт: «Амолеқ аввали халқост, ва охираш несту нобуд шудан аст».

²¹ Ва қениёнро дид, ва масали худро оварда, гуфт: «Маскани ту мустаҳкам аст, ва лонаи ту дар саҳра гузошта шудааст; ²² Аммо Қойин валангор хоҳад шуд, ба қарибӣ туро Ашшур ба асирӣ хоҳад бурд».

²³ Ва масали худро оварда, гуфт: «Ҳайҳот, аз замоне ки Худо инро ба амал оварад, кист, ки тавонад зинда монад!

²⁴ Ва киштиҳо аз қониби Киттим хоҳанд омад, ва Ашшурро мағлуб хоҳанд кард ва Эбарро мағлуб хоҳанд кард;

вале онҳо низ несту нобуд хоҳанд шуд».

²⁵ Ва Билъом бархост, ва рафта, ба макони худ баргашт; ва Болоқ низ ба роҳи худ рафт.

БОБИ БИСТУ ПАНЧУМ

Исроил барои маъсият қазо ёфт.

25 Ва Исроил дар Шиттим сокин шуд; ва қавм бо духтарони Мӯоб зино кардан гирифтанд.

² Ва онҳо қавмро ба забҳҳои худоёни худ мехонданд, ва қавм мехӯрданд, ва ба худоёни онҳо сачда мебурданд.

³ Ва исроилиён ба Баал-Фаур ангал шуданд; ва хашми Худованд бар Исроил аланга зад.

⁴ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳамаи сардорони қавмро бигир ва онҳоро барои Худованд зери офтоб ба дор бикаш, то ки шиддати ғазаби Худованд аз Исроил баргардад».

⁵ Ва Мусо ба доварони Исроил гуфт: «Ҳар кадоматон одамони худро, ки ба Баал-Фаур ангал шуда бошанд, бикӯшед».

⁶ Ва инак, марде аз банӣ-Исроил омада, зани мидъениро пеши назари Мусо ва пеши назари тамоми ҷамоати банӣ-Исроил назди бародарони худ овард, дар сурате ки онҳо назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ мегиристанд.

⁷ Ва Финҳос ибни Эльзор ибни Ҳоруни қоҳин инро дид, ва аз миёни ҷамоат бархоста, найзаро ба дасти худ гирифт,

⁸ Ва аз қафои он марди исроилӣ ба хучра дохил шуда, ҳар дуяшон, марди исроилӣ ва занро ба шикамаш халонид; ва вабо аз банӣ-Исроил бартараф шуд.

⁹ Ва мурдагон аз вабо бисту чор ҳазор нафар буданд.

¹⁰ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹¹ «Финҳос ибни Эльзор ибни Ҳоруни қоҳин ғазаби Маро аз банӣ-Исроил дур кард, чунки бо рашки Ман дар миёни онҳо рашк кард, ва Ман банӣ-Исроилро бо рашки худ маҳв накардам.

¹² Бинобар ин бигӯ: „Инак, Ман аҳди ошоштагии Худро ба ӯ медиҳам;

¹³ Ва он барои ӯ ва барои насли ӯ баъд аз ӯ аҳди қаҳонати абадӣ хоҳад буд, чунки ӯ барои Худои худ рашк карда, банӣ-Исроилро кафорат намуд“».

¹⁴ Ва номи он марди исроилии мақтул, ки бо зани мидъенӣ кушта шуд, Зимрӣ ибни Солу буд, ки вай раиси як хонаводаи шимъӯниён буд.

¹⁵ Ва номи он зани мидъение ки кушта шуд, Козбӣ бинти Сур буд, ки падараш сардори хонаводаи қабилае дар Мидъён буд.

¹⁶ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹⁷ «Бо мидъениён адоват намуда, онҳоро шикаст диҳед;

¹⁸ Зеро ки онҳо бо найрангҳои худ ба шумо душманӣ мекунанд, ва дар воқеаи Фаур ва дар масъалаи хоҳари худ, Козбӣ бинти раиси Мидъён, ки дар рӯзи вабо, дар воқеаи Фаур кушта шуд, шуморо фирефта карданд».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Саршумории насли ҷавон.

26 Ва баъд аз вабо чунин воқеъ шуд, ки Худованд ба Мусо ва ба Эльзор ибни Ҳоруни қоҳин сухан ронда, гуфт:

² «Тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро, бар ҳасби хонадонҳои онҳо, аз бистсола ва болотар, яъне ҳамаи онҳоеро, ки ба лашкари Исроил мераванд, саросар дар шумор оваред».

³ Ва Мусо ва Элъозори коҳин ба онҳо дар даштҳои Мӯоб, назди Урдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ, сухан ронда, гуфтанд:

⁴ «Аз бистсола ва болотар дар шумор оваред, чунон ки Худованд ба Мусо ва ба банӣ-Исроил, ки аз замини Миср берун омаданд, амр фармуда буд».

⁵ Реубен, нахустзодаи Исроил: банӣ-Реубен: аз Ҳанӯх қабилаи ҳанӯҳиён, аз Фаллу қабилаи фаллуиён,

⁶ Аз Ҳесрӯн қабилаи ҳесрӯниён, аз Кармӣ қабилаи кармиён.

⁷ Инҳоянд қабилаҳои реубениён; ва дар шумор овардашудагони онҳо чилу се ҳазору ҳафтсаду сӣ нафар буданд.

⁸ Ва банӣ-Фаллу: Элиёб.

⁹ Ва банӣ-Элиёб: Намуил ва Дотон ва Абиром; ҳамон Дотон ва Абиром, ки калоншавандагони ҷамоат буда, ба зидди Мусо ва Ҳорун бо якҷоягии дастаи Кӯраҳ фитна андохта буданд, вақте ки онҳо ба зидди Худованд фитна андохтанд;

¹⁰ Ва замин даҳони худро кушода, онҳоро бо Кӯраҳ фуру бурда буд, вақте ки он даста мурданд, ва оташ дусаду панҷоҳ нафарро сӯзонид, ва онҳо ба аломате мубаддал шуданд.

¹¹ Вале банӣ-Кӯраҳ мурданд.

¹² Банӣ-Шимъун бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Намуил қабилаи намуилиён, аз Ёмин қабилаи ёминиён, аз Ёкин қабилаи ёкиниён,

¹³ Аз Зораҳ қабилаи зораҳиён, аз Шоул қабилаи шоулиён.

¹⁴ Инҳоянд қабилаҳои шимъуниён — бисту ду ҳазору дусаду нафар.

¹⁵ Банӣ-Қод бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Сафӯн қабилаи сафӯниён, аз Ҳачқӣ қабилаи ҳачқиён, аз Шунӣ қабилаи шуниён,

¹⁶ Аз Озний қабилаи озниён, аз Эрӣ қабилаи эриён,

¹⁷ Аз Арӯд қабилаи арӯдиён, аз Арэли қабилаи арэлиён.

¹⁸ Инҳоянд қабилаҳои банӣ-Қод бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — чил ҳазору панҷсад нафар.

¹⁹ Банӣ-Яҳудо: Эр ва Ёнон; ва Эр ва Ёнон дар замини Канъон мурданд.

²⁰ Ва банӣ-Яҳудо бар ҳасби қабилаҳои онҳо инҳоянд: аз Шело қабилаи шелоиён, аз Форас қабилаи форасиён, аз Зораҳ қабилаи зораҳиён.

²¹ Ва банӣ-Форас инҳоянд: аз Ҳесрӯн қабилаи ҳесрӯниён, аз Ҳомул қабилаи ҳомулиён.

²² Инҳоянд қабилаҳои Яҳудо бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — ҳафтоду шаш ҳазору панҷсад нафар.

²³ Банӣ-Иссокор бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Тӯлоъ қабилаи тӯлоиён, аз Фувво қабилаи фуввоиён,

²⁴ Аз Ёшув қабилаи ёшувӣён, аз Шимрӯн қабилаи шимрӯниён.

²⁵ Инҳоянд қабилаҳои Иссокор бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — шасту чор ҳазору сесаду нафар.

²⁶ Банӣ-Забулун бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Сорад қабилаи сорадиён, аз Элӯн қабилаи элӯниён, аз Яҳлаил қабилаи яҳлаилиён.

²⁷ Инҳоянд қабилаҳои забулуниён бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — шаст ҳазору панҷсад нафар.

²⁸ Банӣ-Юсуф бар ҳасби қабилаҳои онҳо: Менашше ва Эфроим.

²⁹ Банӣ-Менашше: аз Мокир қабилаи мокириён; ва Мокир Қилъодро ба дунё овард; аз Қилъод қабилаи қилъодиён.

³⁰ Инҳоянд банӣ-Қилъод: аз Иозар қабилаи иозариён, аз Ҳелақ қабилаи ҳелақиён,

³¹ Ва аз Асриил қабилаи асриилиён, ва аз Шокам қабилаи шокамиён,

³² Ва аз Шамидоъ қабилаи шамидоиён, ва аз Ҳефар қабилаи ҳефариён.

³³ Ва Салофҳод ибни Ҳефар писаре надошт, балки духтаронаш буданд, ва номи духтарони Салофҳод ин аст: Маҳло, Нӯо, Ҳочло, Милко ва Тирсо.

³⁴ Инҳоянд қабилаҳои Менашше, ва дар шумор овардашудагони онҳо панҷоҳу ду ҳазору ҳафтсад нафар буданд.

³⁵ Инҳоянд банӣ-Эфроим бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Шутолаҳ қабилаи шутолаҳиён, аз Бокар қабилаи бокариён, аз Таҳан қабилаи таҳаниён.

³⁶ Ва инҳоянд банӣ-Шутолаҳ: аз Эйрон қабилаи эйрониён.

³⁷ Инҳоянд қабилаҳои банӣ-Эфроим бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — сию ду ҳазору панҷсад нафар. Инҳоянд банӣ-Юсуф бар ҳасби қабилаҳои онҳо.

³⁸ Банӣ-Бинъёмин бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Болаъ қабилаи болаиён, аз Ашбил қабилаи ашбилиён, аз Аҳиром қабилаи аҳиромиён,

³⁹ Аз Шафуфом қабилаи шафуфوميён, аз Хуфом қабилаи хуфوميён.

⁴⁰ Ва банӣ-Болаъ инҳоянд: Ард ва Наамон; аз Ард қабилаи ардиён, аз Наамон қабилаи наамониён.

⁴¹ Инҳоянд банӣ-Бинъёмин бар ҳасби қабилаҳои онҳо, ва дар шумор овардашудагони онҳо чилу панҷ ҳазору ҳаштсад нафар буданд.

⁴² Инҳоянд банӣ-Дон бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Шуҳом қабилаи шуҳомиён; инҳоянд қабилаҳои Дон бар ҳасби қабилаҳои онҳо.

⁴³ Ҳамаи қабилаҳои шуҳомиён бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — шасту чор ҳазору чорсад нафар буданд.

⁴⁴ Банӣ-Ошер бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Йимно қабилаи йимноиён, аз Йишвӣ қабилаи йишвиён, аз Барии қабилаи барииён.

⁴⁵ Аз банӣ-Барии: аз Ҳибар қабилаи ҳибариён, аз Малкиил қабилаи малкиилиён.

⁴⁶ Ва номи духтари Ошер Сораҳ буд.

⁴⁷ Инҳоянд қабилаҳои банӣ-Ошер бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — панҷоҳу се ҳазору чорсад нафар буданд.

⁴⁸ Банӣ-Нафтоли бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Яҳсаил қабилаи яҳсаилиён, аз Ҷунӣ қабилаи ҷуниён,

⁴⁹ Аз Есар қабилаи есариён, аз Шиллим қабилаи шиллимиён.

⁵⁰ Инҳоянд қабилаҳои Нафтоли бар ҳасби қабилаҳои онҳо, ва дар шумор овардашудагони онҳо чилу панҷ ҳазору чорсад нафар буданд.

⁵¹ Инҳоянд дар шумор овардашудагони банӣ-Исроил: шашсаду як ҳазору ҳафтсаду сӣ нафар.

⁵² Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

⁵³ «Ба инҳо, бар ҳасби шумораи номҳо, замин бояд барои моликият тақсим карда шавад.

⁵⁴ Ба он ки сершумор аст, мулкашро зиёдтар бидеҳ, ва ба он ки камшумор аст, мулкашро камтар бидеҳ; ба ҳар яке мулки вай бояд мувофиқи дар шумор овардашудагонаш дода шавад.

⁵⁵ Замин бояд фақат аз рӯи қуръа тақсим карда шавад; бар тибқи номҳои сибтҳои падарони худ онҳо бояд мулк бигиранд.

⁵⁶ Ҳам ба онҳое ки сершуморанд, ва ҳам ба онҳое ки камшуморанд, мулкашон бояд аз рӯи қуръа тақсим карда шавад».

⁵⁷ Ва инҳоянд дар шумор овардашудагони Левӣ бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Ҷершӯн қабилаи ҷершӯниён, аз Қаҳот қабилаи қаҳотиён, аз Марорӣ қабилаи марориён.

⁵⁸ Инҳоянд қабилаҳои Левӣ: қабилаи либниён, қабилаи ҳебрӯниён, қабилаи маҳлиён, қабилаи мушиён, қабилаи қӯраҳиён; ва Қаҳот Амромро ба дунё овард.

⁵⁹ Ва номи зани Амром Юкобад буд, ки ӯ духтари Левӣ буд, ва ӯро зани Левӣ дар Миср зоида буд; ва ӯ барои Амром Ҳорун ва Мусо ва хоҳарашон Марьямо зоид.

⁶⁰ Ва барои Ҳорун Нодоб, Абиҳу, Элъозор ва Итомор зоида шуданд.

⁶¹ Вале Нодоб ва Абиҳу мурданд, вақте ки оташи бегонае ба ҳузури Худованд тақдим карданд.

⁶² Ва дар шумор овардашудагони онҳо, яъне мардинае аз якмоҳа ва болотар, бисту се ҳазору нафар буданд; зеро ки онҳо дар миёни банӣ-Исроил дар шумор оварда нашуда буданд, чунки ба онҳо дар миёни банӣ-Исроил моликият дода нашудааст.

⁶³ Инҳоянд дар шумор овардашудагон ба воситаи Мусо ва Элъозори коҳин, вақте ки онҳо банӣ-Исроилро дар даштҳои Мӯоб, назди Урдун, дар рӯ ба рӯи Ериҳу дар шумор оварданд.

⁶⁴ Ва дар миёни онҳо касе набуд аз онҳое ки Мусо ва Ҳоруни коҳин дар шумор оварда буданд, вақте ки банӣ-Исроилро дар биёбони Сино дар шумор оварданд;

⁶⁵ Зеро ки Худованд ба онҳо гуфта буд: «Ба яқин онҳо дар биёбон хоҳанд мурд», ва аз онҳо, ба ҷуз Колеб ибни Ефунне ва Еҳушаъ ибни Нун, касе боқӣ намонд.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Дастурот дар бораи мерос.

27 Ва духтарони Салофҳод ибни Ҳефар ибни Ҷилъод ибни Мокир ибни Менашше, ки аз қабилаҳои Менашше ибни Юсуф буданд, наздик омаданд, ва инҳост номҳои духтаронаш: Маҳло, Нӯо, Ҳочло, Милко ва Тирсо;

² Ва ба ҳузури Мусо ва ба ҳузури Элъозори коҳин ва ба ҳузури раисон ва тамоми ҷамоат, назди дари хаймаи ҷомеъ истода, гуфтанд:

³ «Падари мо дар биёбон мурд, ва ӯ дар миёни он дастае набуд, ки ба зидди Худованд дар дастаи Қӯраҳ ҷамъ шуда буданд, балки дар гуноҳи худ мурд, ва писаре надошт.

⁴ Пас, чаро номи падари мо, аз боиси он ки писаре надорад, аз миёни қабилаи ӯ нест шавад? Лутфан, ба мо дар миёни бародарони падари мо мулке бидеҳ».

⁵ Ва Мусо даъвои онҳоро ба ҳузури Худованд овард.

⁶ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

⁷ «Духтарони Салофҳод дуруст мегӯянд; ба онҳо дар миёни бародарони падарашон мулки меросие бидеҳ, ва мулки падарашонро ба онҳо бисупор.

⁸ Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: „Агар касе бимирад ва писаре надошта бошад, мулки ӯро ба духтараш бисупоред.

⁹ Ва агар ӯ духтаре надошта бошад, мулки ӯро ба бародаронаш бидиҳед.

¹⁰ Ва агар бародаре надошта бошад, мулки ӯро ба бародари падараш бидиҳед.

¹¹ Ва агар падари ӯ бародаре надошта бошад, мулки ӯро ба касе бидиҳед, ки аз қабилаи ӯ хеши наздиктараш бошад, то ки онро тасарруф намояд. Ва бигзор ин барои банӣ-Исроил фаризаи шаръӣ бошад, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармудааст“».

Мусо ба вафот тайёр мешавад. Ҷонишини ӯ — Еҳушаъ ибни Нун.

¹² Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба ин кӯҳи Аборим баро, ва заминеро, ки Ман ба банӣ-Исроил медиҳам, бубин.

¹³ Ва ҳангоме ки онро бубинӣ, ту низ ба қавми худ хоҳӣ пайваст, чунон ки бародарат Ҳорун бипайваст;

¹⁴ Аз боиси он ки шумо дар биёбони Син, вақте ки ҷамоат низоъ карданд, ба фармони Ман муқобилат намудед, ва қудсияти Маро назди об пеши назари онҳо зоҳир насохтед, ки оби Мерибои Қодеш дар биёбони Син буд».

¹⁵ Ва Мусо ба Худованд сухан ронда, гуфт:

¹⁶ «Бигзор Худованд, ки Худои рӯҳҳои тамоми навъи башар аст, касеро бар ин ҷамоат таъин намояд,

¹⁷ Ки вай пешопеши онҳо берун равад ва пешопеши онҳо дохил шавад, онҳоро берун барад ва онҳоро дохил кунад, то ки ҷамоати Худованд мисли ғусфандони бе ҷӯпоне набошанд».

¹⁸ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Еҳушаъ ибни Нунро, ки марди соҳибрӯҳ аст, барои худ бигир, ва дасти худро бар ӯ бимон,

¹⁹ Ва ӯро ба ҳузури Эльъозори коҳин ва ба ҳузури тамоми ҷамоат пешниҳод кун, ва ӯро пеши назари онҳо таъин намо,

²⁰ Ва аз шукӯҳи худ ба ӯ бидеҳ, то ки тамоми ҷамоати банӣ-Исроил ба ӯ гӯш диҳанд.

²¹ Ва ӯ ба ҳузури Эльъозори коҳин истад, то ки барои ӯ ҳукми уримро ба ҳузури Худованд бипурсад: аз рӯи фармони вай бояд ӯ, ва тамоми банӣ-Исроил бо ӯ, ва тамоми ҷамоат берун раванд, ва аз рӯи фармони вай дохил шаванд».

²² Ва Мусо ончунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, амал намуд, ва Еҳушаъро гирифта, ба ҳузури Эльъозори коҳин ва ба ҳузури тамоми ҷамоат пешниҳод кард;

²³ Ва дастҳои худро бар ӯ гузошт, ва ӯро таъин намуд, чунон ки Худованд ба воситаи Мусо гуфта буд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Тартиби тақдим кардани қурбониҳо.

28 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: ² «Ба банӣ-Исроил амр фармо ва ба онҳо бигӯ: „Қурбонии Маро, яъне нони Маро, ки барои қурбонии оташини Ман аст, ва атри гуворои Ман аст, риоя намуда, дар сари вақташ тақдим кунед“.

³ Ва ба онҳо бигӯ: ин аст қурбонии оташине ки бояд ба Худованд тақдим кунед: барраҳои нари яксолаи беайб, ҳар рӯз ду адад, барои қурбонии сӯхтани доимӣ.

⁴ Як барраро дар субҳ тақдим намо, ва барраи дигарро шомгоҳ тақдим намо.

⁵ Ва барои ҳадияи ордӣ — ба андозаи як ушри эфа орди маҳине ки бо чорьяк ҳин равғани зайтуни кӯфта омехта шуда бошад.

⁶ Ин — қурбонии сӯхтани доимист, ки дар кӯҳи Сино ҳамчун атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худованд ба амал оварда шуда буд.

⁷ Ва ҳадияи рехтани он чорьяк ҳин барои ҳар барра аст; ин ҳадияи рехтани шаробро барои Худованд дар макони муқаддас бирез.

⁸ Ва барраи дигарро шомгоҳ тақдим намо; мисли ҳадияи ордии субҳ ва мисли ҳадияи рехтани он тақдим намо, то ки қурбонии оташин ва атри гуворо барои Худованд бошад.

⁹ Ва дар рӯзи шанбе — ду барраи нари яксолаи беайб, ва барои ҳадияи ордӣ ду ушр орди маҳини омехта бо равған, ва ҳадияи рехтани он.

¹⁰ Ин — қурбонии сӯхтани барои ҳар рӯзи шанбе мебошад, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи рехтани он.

¹¹ Ва дар навмоҳҳои худ қурбонии сӯхтани барои Худованд тақдим намоед: ду наргови ҷавон, як қўчқор ва ҳафт барраи нари яксолаи беайб,

¹² Ва ҳадияи ордӣ ба андозаи се ушр орди маҳини омехта бо равған барои ҳар наргов, ва ҳадияи ордӣ ба андозаи ду ушр орди маҳини омехта бо равған барои ҳар қўчқор,

¹³ Ва ҳадияи ордӣ ба андозаи як ушр орди маҳини омехта бо равған барои ҳар барра, то ки қурбонии сӯхтани, атри гуворо, қурбонии оташин барои Худованд бошад.

¹⁴ Ва ҳадияҳои рехтани онҳо — ба андозаи нисфи ҳин шароб барои ҳар наргов бояд бошад, ва сеяки ҳин барои ҳар қўчқор, ва чорьяки ҳин барои ҳар барра; ин аст қурбонии сӯхтани ҳар як навмоҳ дар моҳҳои сол.

¹⁵ Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи рехтани он бояд тақдим карда шавад.

¹⁶ Ва дар моҳи якум, дар рӯзи чордахуми моҳ, фисҳ барои Худованд аст.

¹⁷ Ва дар рӯзи понздаҳуми ин моҳ ид аст; ҳафт рӯз бояд фатир хӯрда шавад.

¹⁸ Дар рӯзи аввал ҷамъомади муқаддас аст, ҳеч кори пурзаҳмат накунад.

¹⁹ Ва қурбонии оташин, қурбонии сӯхтани барои Худованд тақдим кунед: ду наргови ҷавон, як қўчқор ва ҳафт барраи нари яксола; бигзор онҳо барои шумо беайб бошад.

²⁰ Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов, ва ду ушр барои ҳар қўчқор тақдим кунед.

²¹ Ва як ушр барои ҳар барра аз он ҳафт барра тақдим намо.

²² Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, то ки шуморо кафорат намояд.

²³ Инҳоро ба иловаи қурбонии сӯхтани субҳ, ки қурбонии сӯхтани доимист, тақдим кунед.

²⁴ Ҳамин тавр ҳар рӯз аз он ҳафт рӯз ба амал оваред; нони ҳадияи оташин атри гуворо барои Худованд аст; ин бояд ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи рехтани он тақдим карда шавад.

²⁵ Ва дар рӯзи ҳафтум бигзор ҷамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кори пурзаҳмат накунад.

²⁶ Ва дар рӯзи навбарҳо, вақте ки ҳадияи ордии тоза барои Худованд дар иди ҳафтаҳои худ тақдим менамояд, бигзор ҷамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кори пурзаҳмат накунад.

²⁷ Ва қурбонии сӯхтани ҳамчун атри гуворо барои Худованд тақдим кунед: ду наргови ҷавон, як қўчқор ва ҳафт барраи нари яксола;

²⁸ Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов, ва ду ушр барои ҳар кӯчқор,

²⁹ Ва як ушр барои ҳар барра аз он ҳафт барра;

³⁰ Ва як нарбуз, то ки шуморо кафорат намояд.

³¹ Онҳоро ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи ордии он тақдим намоед; бо ҳадияи рехтани онҳо; онҳо барои шумо беайб бошад.

БОБИ БИСТУ НҲҲУМ

Қурбониҳои идҳои моҳи ҳафтум.

29 Ва дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи якуми моҳ, бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кори пурзаҳмат накунед; бигзор он барои шумо рӯзи навохтани карнайҳо бошад.

² Ва қурбонии сӯхтание ҳамчун атри гуворо барои Худованд тақдим кунед: як наргови ҷавон, як кӯчқор, ҳафт барраи нари яксолаи беайб;

³ Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов, ду ушр барои ҳар кӯчқор,

⁴ Ва як ушр барои ҳар барра аз он ҳафт барра;

⁵ Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, то ки шуморо кафорат намояд,

⁶ Ба иловаи қурбонии сӯхтани навмоҳ ва ҳадияи ордии он, ва қурбонии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи ордии он, ва ҳадияҳои рехтани онҳо бар тибқи дастури онҳо, то ки атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худованд бошад.

⁷ Ва дар рӯзи даҳуми ин моҳ бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад, ва шумо ҷонҳои худро азият диҳед; ҳеч кор накунед.

⁸ Ва қурбонии сӯхтание барои Худованд ҳамчун атри гуворо тақдим кунед: як наргови ҷавон, як кӯчқор ва ҳафт барраи нари яксола, ки барои шумо беайб бошад.

⁹ Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов, ду ушр барои як кӯчқор,

¹⁰ Ва як ушр барои ҳар барра аз он ҳафт барра,

¹¹ Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии гуноҳи рӯзи кафорат ва қурбонии сӯхтани доимӣ бо ҳадияи ордии он, ва бо ҳадияҳои рехтани онҳо.

¹² Ва дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳафтум бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кори пурзаҳмат накунед, ва иди Худовандро ҳафт рӯз ид кунед.

¹³ Ва қурбонии сӯхтанӣ, қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд тақдим кунед: сездар наргови ҷавон, ду кӯчқор ва чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад.

¹⁴ Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов аз он сездар наргов, ду ушр барои ҳар кӯчқор аз он ду кӯчқор,

¹⁵ Ва як ушр барои ҳар барра аз он чордаҳ барра,

¹⁶ Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ, бо ҳадияи ордии ва ҳадияи рехтани он.

¹⁷ Ва дар рӯзи дуюм: дувоздаҳ наргови ҷавон, ду кӯчқор, чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад,

¹⁸ Ва ҳадияҳои ордии онҳо ва ҳадияҳои рехтани онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,

¹⁹ Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ бо ҳадияи ордии он, ва бо ҳадияҳои рехтани онҳо.

²⁰ Ва дар рӯзи сеюм: ёздаҳ наргов, ду кӯчқор, чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад,

²¹ Ва ҳадияҳои ордии ва ҳадияҳои рехтани онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,

²² Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ бо ҳадияи ордии ва ҳадияи рехтани он.

²³ Ва дар рӯзи чорум: даҳ наргов, ду кӯчқор, чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад,

²⁴ Ва ҳадияҳои ордии ва ҳадияҳои рехтани онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,

²⁵ Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ бо ҳадияи ордии ва ҳадияи рехтани он.

²⁶ Ва дар рӯзи панҷум: нӯҳ наргов, ду кӯчқор, чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад,

²⁷ Ва ҳадияҳои ордии ва ҳадияҳои рехтани онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,

²⁸ Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ бо ҳадияи ордии ва ҳадияи рехтани он.

²⁹ Ва дар рӯзи шашум: ҳашт наргов, ду кӯчқор, чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад,

³⁰ Ва ҳадияҳои ордии ва ҳадияҳои рехтани онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,

³¹ Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи ордии ва ҳадияҳои рехтани он.

³² Ва дар рӯзи ҳафтум: ҳафт наргов, ду кӯчқор, чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад,

³³ Ва ҳадияҳои ордии ва ҳадияҳои рехтани онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,

³⁴ Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи ордии ва ҳадияи рехтани он.

³⁵ Дар рӯзи ҳаштум бигзор ҷашн барои шумо бошад; ҳеч кори пурзаҳмат накунед.

³⁶ Ва қурбонии сӯхтанӣ, қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд тақдим кунед: як наргов, як кӯчқор, ҳафт барраи нари яксола, ки беайб бошад.

³⁷ Ва ҳадияи ордӣ ва ҳадияҳои рехтании онҳо барои наргов, кӯчқор ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,

³⁸ Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии сӯхтании доимӣ ва ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтании он.

³⁹ Инҳоро барои Худованд дар идҳои худ тақдим намоед, ба иловаи назрҳо ва хайроти худ: қурбониҳои сӯхтании худ ва ҳадияҳои ордии худ ва ҳадияҳои рехтании худ ва қурбониҳои саломатии худ».

БОБИ СИЮМ

Дастурот дар бораи назрҳо

30 Ва Мусо бар тибқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ба банӣ-Исроил сухан ронд.

² Ва Мусо ба сардорони сибтҳои банӣ-Исроил сухан ронда, гуфт: «Ин аст он чи Худованд амр фармудааст:

³ Агар касе барои Худованд назр кунад, ё ки қасам хӯрда, нафси худро аз чизе манъ намояд, пас набояд қавли худро ботил кунад, балки бар тибқи ҳар он чи аз даҳонаш баромадааст, бояд амал намояд.

⁴ Ва агар зане дар хонаи падараш, дар айёми ҷавонияш, барои Худованд назр карда, нафси худро аз чизе манъ намояд,

⁵ Ва падараш назри варо бишнавад, ки вай нафси худро аз чизе манъ намудааст, ва падараш дар ин бобат хомӯш монад, пас ҷамаи назрҳои вай қоим хоҳад буд, ва ҳар манъе ки вай бар нафси худ гузоштааст, бояд ба амал оварда шавад.

⁶ Вале агар падараш дар рӯзе ки шунид, ба вай эътироз намояд, ҳар назри вай ва ҳар манъе ки вай бар нафси худ гузоштааст, ба амал нахоҳад омад, ва Худованд варо хоҳад омурзид, зеро ки падараш ба вай монёе шудааст.

⁷ Ва агар вай шавҳар кунад ва назрҳояш ё қавли даҳонаш, ки манъе ба воситаи он бар нафси худ гузоштааст, бар гарданаш бошад,

⁸ Ва шавҳараш бишнавад, ва дар рӯзе ки шунид, дар ин бобат хомӯш монад, пас назрҳои вай қоим хоҳад буд, ва манъҳое ки вай бар нафси худ гузоштааст, бояд ба амал оварда шавад.

⁹ Вале агар шавҳараш, дар рӯзе ки шунид, ба вай эътироз намояд, ва вай назреро, ки бар гардани вай аст, ва қавли даҳонашро, ки манъе ба воситаи он бар нафси худ гузоштааст, ботил кунад, — Худованд варо хоҳад омурзид.

¹⁰ Валекин назри бева ва зани талоқгирифта, яъне ҳар манъе ки вай бар нафси худ гузоштааст, бояд аз ҷониби вай ба амал оварда шавад.

¹¹ Ва агар зане дар хонаи шавҳараш назр кунад, ё ки қасам хӯрда, нафси худро аз чизе манъ намояд,

¹² Ва шавҳараш бишнавад, ва дар ин бобат хомӯш монда, ба вай эътироз нанамояд, — ҷамаи назрҳои

вай қоим хоҳад буд, ва ҳар манъе ки вай бар нафси худ гузоштааст, бояд ба амал оварда шавад.

¹³ Ва агар шавҳари вай, дар рӯзе ки шунид, онҳоро ботил кунад, — ҳар қавле ки дар бораи назрҳояш ва манъи нафсаш аз даҳони вай баромадааст, қоим нахоҳад буд; шавҳараш онҳоро ботил намудааст, ва Худованд варо хоҳад омурзид.

¹⁴ Ҳар назре ва ҳар манъе ки барои азиат додани нафси вай бошад, — шавҳараш метавонад онро қоим гардонад, ва шавҳараш метавонад онро ботил кунад.

¹⁵ Ва агар шавҳараш дар ин бобат аз имрӯз то фардо хомӯш монад, — ӯ бо ҷамин ҷамаи назрҳои варо, ё ҷамаи манъҳоеро, ки бар гардани вай аст, қоим гардондааст; азбаски ӯ, дар рӯзе ки шунид, дар ин бобат хомӯш монд, бо ҷамин онҳоро қоим гардонид.

¹⁶ Ва агар ӯ, баъд аз шуниданаш, онҳоро ботил кунад, гуноҳи варо ӯ ба гардани худ мегирад».

¹⁷ Ин аст фароизе ки Худованд ба Мусо амр фармуд оид ба муносибатҳои байни шавҳар ва зани ӯ, байни падар ва духтари ӯ дар айёми ҷавонии вай, вақте ки дар хонаи падараш мебошад.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Доварӣ бар мидъениён.

31 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: ² «Интиқоми банӣ-Исроилро аз мидъениён бигир; баъд аз он ба қавми худ хоҳӣ пайваست».

³ Ва Мусо ба қавм сухан ронда, гуфт: «Аз миёни худ одамонро барои лашкар мусаллаҳ намоед, то ки онҳо ба Мидъён ҳучум карда, интиқоми Худовандро аз Мидъён бигиранд.

⁴ Ҳазор нафар аз ҳар сибт, аз ҷамаи сибтҳои Исроил, ба лашкар бифиристанд».

⁵ Ва аз қабилаҳои Исроил ҳазор нафар аз ҳар сибт, ҷамъ дувоздаҳ ҳазор нафар ҷанговарони мусаллаҳ супурда шуданд.

⁶ Ва Мусо онҳоро, ҳазор нафар аз ҳар сибт, ба ҷанг фиристонд, онҳоро бо Финҳос ибни Эльёзори коҳин, ки колои муқаддас ва карнайҳо барои навохтан дар дасташ буд, ба ҷанг фиристонд.

⁷ Ва онҳо бо Мидъён, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ҷанг карданд, ва ҷамаи мардҳоро куштанд.

⁸ Ва дар миёни мақтулон подшоҳони Мидъён: Авӣ, Роқам, Сур, Ҳур ба Рабаъро, яъне панҷ подшоҳи Мидъёнро куштанд; ва Билъом ибни Баурро бо шамшер куштанд.

⁹ Ва банӣ-Исроил занони Мидъён ва бачагони онҳоро ба асирий бурданд; ва ҷамаи чорпоён ва ҷамаи рамаҳо ва тамоми дорони онҳоро тороч карданд.

¹⁰ Ва ҷамаи шахрҳои онҳоро дар бошишгоҳҳои онҳо, ва тамоми деҳоти онҳоро бо оташ сӯзониданд.

11 Ва тамоми ғанимат ва Ҳамаи одамон ва чорпоёни забтшударо гирифтанд,

12 Ва асирон ва чорпоёни забтшуда ва ғаниматро пеши Мусо ва Эльозори коҳин ва Ҷамоати банӣ-Исроил ба ўрдугоҳ, ба даштҳои Мӯоб, ки назди Урдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ буд, оварданд.

13 Ва Мусо ва Эльозори коҳин ва Ҳамаи раисони Ҷамоат ба пешвози онҳо, берун аз ўрдугоҳ баромаданд.

14 Ва Мусо бар сардорони лашкар, яъне бар мириҳазорҳо ва мирисадҳо, ки аз ҷанг омада буданд, дарғазаб шуд,

15 Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Оё Ҳамаи занонро зинда ингоҳ доштед?

16 Инҳо, охир, аз рӯи машварати Билъом, банӣ-Исроилро васваса дода буданд, ки ба хотири Фаўр ба Худованд хиёнат кунанд, ва дар Ҷамоати Худованд вабо рӯй дод.

17 Ва алҳол, ҳар писарбачаро бикишад, ва ҳар занеро, ки бо мард ҳамхоб шуда бошад, бикишад.

18 Ва ҳар духтарро, ки бо мард ҳамхоб нашуда бошад, барои худ ингоҳ доред.

19 Ва шумо ҳафт рӯз берун аз ўрдугоҳ хайма занед; ҳар кӣ касеро кушта бошад, ва ҳар кӣ ба мақтуле расида бошад, аз шумо ва асирони шумо, дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум худро татҳир намояд.

20 Ва ҳар либос, ва ҳар колои чармин, ва ҳар ашьёи аз пашми буз сохташуда, ва ҳар колои ҷубинро татҳир намоед».

21 Ва Эльозори коҳин ба ҷанговароне ки ба ҷанг рафта буданд, гуфт: «Ин аст фаризаи шарият, ки Худованд ба Мусо амр фармудааст:

22 Фақат тилло, нуқра, мис, оҳан, қалъағи ва кўрғошимро,

23 Яъне ҳар чиро, ки ба оташ тоб меоварад, аз оташ бигзаронед, ва он татҳир хоҳад ёфт, аммо бо оби татҳири нопокӣ низ он бояд татҳир карда шавад; ва ҳар чиро, ки ба оташ тоб намеоварад, аз об бигзаронед.

24 Ва либосҳои худро дар рӯзи ҳафтум бишўед, ва татҳир хоҳед ёфт, ва баъд аз он метавонед ба ўрдугоҳ дохил шавед».

25 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

26 «Ту ва Эльозори коҳин ва сардорони хонаводаҳо ғанимати асириро, чи аз одамон, чи аз чорпоён, саросар дар шумор оваред.

27 Ва ин ғаниматро дар миёни ҷанговароне ки ба ҷанг рафтаанд, ва тамоми Ҷамоат ду тақсим нам.

28 Ва аз ҷанговароне ки ба ҷанг рафтаанд, хироҷ барои Худованд бигир: як адад аз панҷсад адад — чи аз одамон, чи аз говон, чи аз харон, чи аз гўсфандон.

29 Инро аз ҳиссаи онҳо гирифта, ба Эльозори коҳин бидеҳ, то ки ҳадия барои Худованд бошад.

30 Ва аз ҳиссаи банӣ-Исроил як адад аз панҷоҳ адад — чи аз одамон, чи аз говон, чи аз харон, чи аз гўсфандон, яъне аз Ҳамаи чорпоён — бигир, ва

онҳоро ба левизодагон, ки хизмати маскани Худовандро ба ҷо меоваранд, бидеҳ».

31 Ва Мусо ва Эльозори коҳин бар тибқи он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, амал карданд.

32 Ва ғанимат, ғайр аз он чи мардони ҷангӣ тороҷ карда буданд, чунин буд: гўсфандон — шашсаду ҳафтоду панҷ ҳазор сар;

33 Ва говон — ҳафтоду ду ҳазор сар;

34 Ва харон — шасту як ҳазор сар;

35 Ва одамон, аз заноне ки бо мард ҳамхоб нашудаанд, ҷамъ сию ду ҳазор нафар.

36 Ва нимае ки ҳиссаи ба ҷанг рафтагон шуда буд, чунин буд: миқдори гўсфандон — сесаду сию ҳафт ҳазору панҷсад сар;

37 Ва хироҷи Худованд аз ин гўсфандон — шашсаду ҳафтоду панҷ сар;

38 Ва говон — сию шаш ҳазор сар, ва аз онҳо хироҷ барои Худованд — ҳафтоду ду сар;

39 Ва харон — сӣ ҳазору панҷсад сар, ва аз онҳо хироҷ барои Худованд — шасту як сар;

40 Ва одамон — шонздаҳ ҳазор нафар, ва аз онҳо хироҷ барои Худованд — сию ду нафар.

41 Ва Мусо ин хироҷро, ки ҳадия барои Худованд буд, ба Эльозори коҳин дод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

42 Ва аз ҳиссаи банӣ-Исроил, ки онро Мусо аз мардони ҷангӣ ҷудо карда буд, —

43 Ин ҳиссаи Ҷамоат чунин буд: гўсфандон — сесаду сию ҳафт ҳазору панҷсад сар,

44 Ва говон — сию шаш ҳазор,

45 Ва харон — сӣ ҳазору панҷсад сар,

46 Ва одамон — шонздаҳ ҳазор нафар, —

47 Ва Мусо аз ҳиссаи банӣ-Исроил як адад аз панҷоҳ адад — чи аз одамон, чи аз чорпоён — гирифт, ва онҳоро ба левизодагон, ки хизмати маскани Худовандро ба ҷо меоваранд, дод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

48 Ва сардороне ки бар ҳазораҳои лашкар буданд, яъне мириҳазорҳо ва мирисадҳо, назди Мусо омаданд,

49 Ва ба Мусо гуфтанд: «Бандагонат ҷанговаронеро, ки зердасти мо мебошанд, саросар дар шумор овардем, ва як нафар ҳам аз онҳо кам нашудааст;

50 Пас, мо ҳадия барои Худованд овардаем аз он чи ҳар кас аз колои тилло: занҷирҳо, дастпонаҳо, ангуштаринҳо, ҳалқаҳо ва гарданбандҳо пайдо кардааст, то ки ҷонҳои моро ба хузури Худованд кафорат намояд».

51 Ва Мусо ва Эльозори коҳин тилло, яъне тамоми колои санъатро аз онҳо гирифтанд.

52 Ва тамоми тиллои ҳадия, ки ба Худованд аз ҷониби мириҳазорҳо ва мирисадҳо тақдим карданд, шонздаҳ ҳазору ҳафтсаду панҷоҳ сиқл буд.

53 Ҷанговарон ҳар яке барои худ тороҷ карда буданд.

⁵⁴ Ва Мусо ва Эльозори коҳин тиллоро аз мириҳазорҳо ва мирисадҳо гирифта, ба хаймаи ҷомеъ оварданд, то ки барои банӣ-Исроил ба ҳузури Худованд ёдгорӣ бошад.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Тақсимои замин дар он тарафи Урдун.

32 Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Қод чорвои зиёде доштанд, ки бағоят сершумор буд; ва онҳо замини Яъзир ва замини Қилъодро диданд, ва инак, ин макон маконест барои чаридани чорво.

² Ва банӣ-Қод ва банӣ-Реубен назди Мусо ва Эльозори коҳин ва раисони ҷамоат омада, гуфтанд:

³ «Аторӯт ва Дибӯн, ва Яъзир ва Нимра, ва Ҳешбӯн ва Эльоле, ва Сабом ва Набӯ, ва Баӯн,

⁴ Заamine ки Худованд пеши ҷамоати Исроил мағлуб гардонидаст, заминест барои чаридани чорво, ва бандагонат чорводор ҳастем».

⁵ Ва гуфтанд: «Агар мо дар назари ту илтифот ёфта бошем, бигзор ин замин ба бандагонат ҳамчун моликият дода шавад; моро аз Урдун нагузарон».

⁶ Ва Мусо ба банӣ-Қод ва банӣ-Реубен гуфт: «Наход ки бародаронатон ба ҷанг раванд, вале шумо дар ин ҷо хоҳед нишаст?»

⁷ Ва чаро дили банӣ-Исроилро аз гузаштан ба заmine ки Худованд ба онҳо додааст, хунук мекунед?

⁸ Падарони шумо ҳамин тавр амал карданд, вақте ки онҳоро аз Қодеш-Барнеа барои дидани замин фиристодам:

⁹ Онҳо ба водии Эшқул расида, заминро диданд, ва дили банӣ-Исроилро аз омадан ба заmine ки Худованд ба онҳо додааст, хунук карданд.

¹⁰ Ва хашми Худованд дар он рӯз аланга зад, ва ӯ қасам хӯрда гуфт:

¹¹ „Ин одамоне ки аз Миср баромадаанд, аз бистола ва болотар, заминеро, ки Ман дар бораи он ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдаам, нахоҳанд дид, зеро ки онҳо Маро пайравӣ накарданд,

¹² Ғайр аз Колеб ибни Ефуннеи қаниззӣ ва Еҳушаъ ибни Нун, чунки онҳо Худовандро пайравӣ карданд“.

¹³ Ва хашми Худованд бар Исроил аланга зад, ва ӯ онҳоро чил сол дар биёбон овора гардонид, то даме ки тамоми он насле ки дар назари Худованд бадӣ карда буданд, ба ҳалокат расиданд.

¹⁴ Ва инак шумо, дастпарвардагони мардуми хатокор, ба чои падарони худ бархостаед, то ки шиддати хашми Худовандро бар Исроил пурзӯр созед.

¹⁵ Агар шумо аз пайравии ӯ даст кашед, ӯ боз онҳоро дар биёбон хоҳад монид, ва шумо тамоми ин қавмро ба ҳалокат хоҳед расонид».

¹⁶ Ва онҳо ба ӯ наздик омада, гуфтанд: «Мо дар ин ҷо офилҳо барои чорвои худ ва шаҳрҳо барои кӯдакони худ бино хоҳем кард;

¹⁷ Ва худамон зуд мусаллаҳ шуда, пешопеши банӣ-Исроил хоҳем рафт, то даме ки онҳоро ба маконашон бирасонем; ва кӯдакони мо бигзор дар шаҳрҳои ҳисордор аз сокинони замин маҳфуз бошанд;

¹⁸ Мо ба хонаҳои худ нахоҳем баргашт, то даме ки банӣ-Исроил ҳар яке дар мулки худ ҷойгир шаванд;

¹⁹ Зеро ки мо бо онҳо дар он тарафи Урдун ва соҳили он ҳеҷ мулке нахоҳем гирифт, чунки мулки мо аз ин тарафи Урдун, аз соҳили шарқии он насиби мо гардидааст».

²⁰ Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Агар шумо ин корро бикунед, агар мусаллаҳ шуда, ба ҳузури Худованд ба ҷанг биравед,

²¹ Ва ҳар яке аз шумо мусаллаҳ шуда ба ҳузури Худованд аз Урдун убур намояд, то даме ки ӯ душманонашро аз пеши худ бадар ронад,

²² Ва замин ба ҳузури Худованд забт карда шавад, ва баъд аз он баргардед, — он гоҳ ба ҳузури Худованд ва ба ҳузури Исроил бегуноҳ хоҳед буд, ва ин замин ба ҳузури Худованд мулки шумо хоҳад шуд.

²³ Валекин агар чунин накунед, ба ҳузури Худованд гуноҳкор хоҳед шуд, ва барои ин гуноҳатон ҷазо хоҳед ёфт.

²⁴ Пас, шаҳрҳо барои кӯдакони худ ва офилҳо барои гӯсфандони худ бино кунед; ва он чиро, ки аз даҳонатон баромадааст, ба амал оваред».

²⁵ Ва банӣ-Қод ва банӣ-Реубен ба Мусо сухан ронда, гуфтанд: «Бандагонат ончунон ки оғои мо амр фармудааст, амал хоҳем кард:

²⁶ Кӯдакони мо, занони мо, чорвои мо ва тамоми ҳайвоноти мо ин ҷо, дар шаҳрҳои Қилъод хоҳанд монд;

²⁷ Ва бандагонат саросар ҳамчун ҷанговарон мусаллаҳ шуда, ба ҳузури Худованд барои ҷанг убур хоҳем кард, чунон ки оғои мо мегӯяд».

²⁸ Ва Мусо дар бораи онҳо ба Эльозори коҳин, Еҳушаъ ибни Нун ва сардорони хонаводаҳои сибтҳои банӣ-Исроил амр фармуд;

²⁹ Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Агар банӣ-Қод ва банӣ-Реубен саросар барои ҷанг мусаллаҳ шуда, ҳамроҳи шумо ба ҳузури Худованд аз Урдун убур кунанд, ва замин пеши шумо мағлуб гардад, он гоҳ замини Қилъодро ба онҳо барои моликият бидиҳед;

³⁰ Валекин агар онҳо мусаллаҳ шуда ҳамроҳи шумо убур накунанд, он гоҳ дар миёни шумо дар замини Канъон мулк хоҳанд гирифт».

³¹ Ва банӣ-Қод ва банӣ-Реубен ҷавоб гардонид, гуфтанд: «Чунон ки Худованд ба бандагонат гуфтааст, ончунон хоҳем кард;

³² Мо мусаллаҳ шуда ба ҳузури Худованд ба замини Канъон убур хоҳем кард, агар мулки насиби мо дар ин тарафи Урдун дода шавад».

³³ Ва Мусо ба онҳо, яъне ба банӣ-Ҷод ва банӣ-Реубен ва нисфи сибти Менашше ибни Юсуф, мамлакати Сихун, подшоҳи амӯриён, ва мамлакати Уҷ, подшоҳи Бошонро дод, яъне заминро бо шаҳрҳое ки дар ҳудуди он буд, — бо шаҳрҳои гирду атрофи он.

³⁴ Ва банӣ-Ҷод Дибун, ва Аторут, ва Арӯэр,

³⁵ Ва Атрут-Шуфон, ва Яъзир, ва Ёҷбеҳо,

³⁶ Ва Байт-Нимра, ва Байт-Ҳоронро бино карданд, ки шаҳрҳои ҳисордор буд, ва оғилҳо барои гӯсфандон дошт.

³⁷ Ва банӣ-Реубен Ҳешбун ва Элзоле, ва Қирьётоим,

³⁸ Ва Набӯ, ва Баал-Маун, ки номи ин ду шаҳро тағйир доданд, ва Сибморо бино карданд; ва ба шаҳрҳое ки бино карданд, ном ниҳоданд.

³⁹ Ва банӣ-Мокир ибни Менашше ба Чилъод рафта, онро забт карданд, ва амӯриёнро, ки дар он буданд, бадар ронданд.

⁴⁰ Ва Мусо Чилъодро ба Мокир ибни Менашше дод, ва ӯ дар он сокин шуд.

⁴¹ Ва Ёир ибни Менашше рафта, қасабаҳои онҳоро забт кард, ва ба онҳо деҳоти Ёир ном монд.

⁴² Ва Нубаҳ рафта, Қанот ва деҳоташро забт кард; ва онро ба номи худ Нубаҳ ном монд.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Такрори мухтасари ҳикояти сафарҳо аз Миср то Урдун

33 Ин аст сафарҳои банӣ-Исроил, ки аз Миср бар ҳасби фавҷҳои худ, бо сардории Мусо ва Ҳорун берун омаданд.

² Ва Мусо ҷойҳои баромади онҳоро барои сафархошон, ки ба фармони Худованд ба амал оварданд, навишт; ва ин аст сафарҳои онҳо бар ҳасби ҷойҳои баромадашон:

³ Ва онҳо аз Раамсис дар моҳи якум, дар рӯзи понздаҳуми моҳи якум кӯч карданд; фардои фиҳ банӣ-Исроил бо дасти баланд, пеши назари ҳамаи мисриён берун омаданд.

⁴ Ва мисриён ҳамаи нахустзодагонро, ки Худованд дар миёни онҳо кушта буд, гӯр мекарданд; ва бар худоёни онҳо Худованд доварӣ намуд.

⁵ Ва банӣ-Исроил аз Раамсис кӯч карда, дар Суккӯт ўрду заданд.

⁶ Ва аз Суккӯт кӯч карда, дар Этом, ки дар канори биёбон аст, ўрду заданд.

⁷ Ва аз Этом кӯч карда, ба Фй-Ҳаҳирӯт, ки пеши Баал-Сафун аст, баргаштанд, ва пеши Миҷдӯл ўрду заданд.

⁸ Ва аз Фй-Ҳаҳирӯт кӯч карда, аз даруни баҳр ба биёбон убур карданд; ва дар биёбони Этом се рӯз роҳ паймуда, дар Мора ўрду заданд.

⁹ Ва аз Мора кӯч карда, ба Элим расиданд; ва дар Элим дувоздаҳ чашмаи об ва ҳафтод дарахти хурмо буд, ва дар он ҷо ўрду заданд.

¹⁰ Ва аз Элим кӯч карда, назди баҳри Қулзум ўрду заданд.

¹¹ Ва аз баҳри Қулзум кӯч карда, дар биёбони Син ўрду заданд.

¹² Ва аз биёбони Син кӯч карда, дар Дофқо ўрду заданд.

¹³ Ва аз Дофқо кӯч карда, дар Олуш ўрду заданд.

¹⁴ Ва аз Олуш кӯч карда, дар Рафидим ўрду заданд; ва дар он ҷо об набуд, ки қавм бинӯшанд.

¹⁵ Ва аз Рафидим кӯч карда, дар биёбони Сино ўрду заданд.

¹⁶ Ва аз биёбони Сино кӯч карда, дар Қибрӯт-Ҳатааво ўрду заданд.

¹⁷ Ва аз Қибрӯт-Ҳатааво кӯч карда, дар Ҳасирӯт ўрду заданд.

¹⁸ Ва аз Ҳасирӯт кӯч карда, дар Ритмо ўрду заданд.

¹⁹ Ва аз Ритмо кӯч карда, дар Риммун-Форас ўрду заданд.

²⁰ Ва аз Риммун-Форас кӯч карда, дар Либно ўрду заданд.

²¹ Ва аз Либно кӯч карда, дар Риссо ўрду заданд.

²² Ва аз Риссо кӯч карда, дар Қаҳелото ўрду заданд.

²³ Ва аз Қаҳелото кӯч карда, дар Ҳар-Шофар ўрду заданд.

²⁴ Ва аз Ҳар-Шофар кӯч карда, дар Ҳародо ўрду заданд.

²⁵ Ва аз Ҳародо кӯч карда, дар Мақҳелӯт ўрду заданд.

²⁶ Ва аз Мақҳелӯт кӯч карда, дар Тоҳат ўрду заданд.

²⁷ Ва аз Тоҳат кӯч карда, дар Тораҳ ўрду заданд.

²⁸ Ва аз Тораҳ кӯч карда, дар Митқо ўрду заданд.

²⁹ Ва аз Митқо кӯч карда, дар Ҳашмуно ўрду заданд.

³⁰ Ва аз Ҳашмуно кӯч карда, дар Мӯсирӯт ўрду заданд.

³¹ Ва аз Мӯсирӯт кӯч карда, дар Банӣ-Яъқон ўрду заданд.

³² Ва аз Банӣ-Яъқон кӯч карда, дар Хӯр-Ҳақидҷод ўрду заданд.

³³ Ва аз Хӯр-Ҳақидҷод кӯч карда, дар Ётвото ўрду заданд.

³⁴ Ва аз Ётвото кӯч карда, дар Абрӯно ўрду заданд.

³⁵ Ва аз Абрӯно кӯч карда, дар Эсьйун-Ҷобар ўрду заданд.

³⁶ Ва аз Эсьйун-Ҷобар кӯч карда, дар биёбони Син, ки Қодеш бошад, ўрду заданд.

³⁷ Ва аз Қодеш кӯч карда, дар кӯҳи Хӯр, ки дар канори замини Адӯм аст, ўрду заданд.

³⁸ Ва Ҳоруни коҳин бар тибқи фармони Худованд бар кӯҳи Хӯр баромада, дар соли чилуми берун омадани банӣ-Исроил аз замини Миср, дар моҳи панҷум, дар рӯзи якуми моҳ дар он ҷо вафот ёфт.

³⁹ Ва Ҳорун саду бисту сесола буд, ки дар кӯҳи Хӯр мурд.

⁴⁰ Ва Канъонӣ, подшоҳи Арод, ки дар ҷануби замини Канъон сокин буд, аз омадани банӣ-Исроил хабар ёфт.

⁴¹ Ва аз кӯҳи Хӯр кӯч карда, дар Салмӯна ўрду заданд.

⁴² Ва аз Салмӯна кӯч карда, дар Фунӯн ўрду заданд.

⁴³ Ва аз Фунӯн кӯч карда, дар Ўбӯт ўрду заданд.

⁴⁴ Ва аз Ўбӯт кӯч карда, дар Ийе-Аборим, дар ҳудуди Мӯоб ўрду заданд.

⁴⁵ Ва аз Ийим кӯч карда, дар Дибӯн-Ҷод ўрду заданд.

⁴⁶ Ва аз Дибӯн-Ҷод кӯч карда, дар Алмӯн-Диблотоймо ўрду заданд.

⁴⁷ Ва аз Алмӯн-Диблотоймо кӯч карда, дар кӯҳҳои Аборим, пеши Набӯ ўрду заданд.

⁴⁸ Ва аз кӯҳҳои Аборим кӯч карда, дар даштҳои Мӯоб, назди Урдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ ўрду заданд.

⁴⁹ Ва назди Урдун, аз Байт-Ешимӯт то Обил-Шиттим, дар даштҳои Мӯоб ўрду заданд.

Дастур дар бораи тасарруфи замин.

⁵⁰ Ва Худованд ба Мусо дар даштҳои Мӯоб, назди Урдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ сухан ронда, гуфт:

⁵¹ «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки шумо аз Урдун ба замини Канъон убур намоед,

⁵² Ҳамаи сокинони он заминро аз пеши худ бадар биронед, ва ҳамаи ҳайкалҳои нақшани онҳоро нест кунед, ва ҳамаи бутҳои рехтаи онҳоро бишканед, ва ҳамаи баландиҳои онҳоро хароб кунед.

⁵³ Ва заминро ба тасарруфи худ дароварда, дар он сокин шавед, зеро ки Ман ин заминро ба шумо додам, то ки онро тасарруф намоед.

⁵⁴ Ва заминро ба воситаи қуръа ба қабिलाҳои худ ҳамчун мулк тақсим кунед: ба онҳое ки сершуморанд, мулкашонро бештар бидиҳед, ба онҳое ки камшуморанд, мулкашонро камтар бидиҳед; маконе ки мувофиқи қуръа ба касе барояд, аз они вай хоҳад буд; амлокро бар ҳасби сибтҳои падарони худ бигиред.

⁵⁵ Валекин агар шумо сокинони заминро аз пеши худ бадар наронед, касоне ки шумо аз миёни онҳо боқӣ мегузored, мисли милҳо дар чашмони шумо ва мисли хорҳо дар биқинҳои шумо хоҳанд буд, ва шуморо бар замин ки дар он сокин шудаед, ба танг хоҳанд овард.

⁵⁶ Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки он чи Ман ният доштам бо онҳо бикунам, бо шумо хоҳам кард».

БОБИ СИҶО ЧОРУМ

Тайёриҳо барои дохил шудан ба замини мавъуд.

34 Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
² «Ба банӣ-Исроил амр фармуда, ба онҳо бигӯ: вақте ки шумо ба замини Канъон дохил

шавед, ин аст замин ки ба шумо ҳамчун моликият хоҳад расид, яъне замини Канъон бо сарҳадҳои:

³ Тарафи ҷанубии шумо аз биёбони Син дар паҳлуи Адӯм хоҳад буд; ва сарҳади ҷанубии шумо аз канори баҳри Намак ба тарафи шарқ хоҳад буд.

⁴ Ва сарҳади шумо аз ҷануб ҷониби Маале-Ақрабим тоб хӯрда, сӯи Син хоҳад гузашт; ва канорҳои он аз ҷануби Қодеш-Барнеа хоҳад буд, ва назди Ҳасар-Аддор баромада, сӯи Асмӯн хоҳад гузашт.

⁵ Ва аз Асмӯн сарҳад ҷониби водии Миср тоб хоҳад хӯрд; ва канорҳои назди баҳр хоҳад буд.

⁶ Ва сарҳади ғарбии шумо баҳри Бузург бо соҳили он хоҳад буд; ин сарҳади ғарбии шумост.

⁷ Ва сарҳади шимолии шумо чунин хоҳад буд: аз баҳри Бузург онро ҷониби кӯҳи Хӯр нишона намоед;

⁸ Аз кӯҳи Хӯр ҷониби даромадгоҳи Ҳамот нишона намоед; ва канорҳои сарҳад назди Саод хоҳад буд.

⁹ Ва сарҳад ҷониби Зифрӯн хоҳад рафт, ва канорҳои назди Ҳасар-Эйнон хоҳад буд; ин сарҳади шимолии шумо хоҳад буд.

¹⁰ Ва сарҳади шарқиро барои худ аз Ҳасар-Эйнон ҷониби Шафом нишона намоед.

¹¹ Ва сарҳад аз Шафом ҷониби Рибло, аз тарафи шаркии Ойин фурӯд хоҳад омад; ва сарҳад боз фурӯд омада, аз тарафи шарқӣ ба соҳили баҳри Кинерет хоҳад расид.

¹² Ва сарҳад ҷониби Урдун фурӯд хоҳад омад; ва канорҳои назди баҳри Намак хоҳад буд. Ҳамин замин бар ҳасби сарҳадҳои гирдогирд аз они шумо хоҳад буд».

¹³ Ва Мусо ба банӣ-Исроил амр фармуда, гуфт: «Ҳамин аст замин ки онро шумо аз рӯи қуръа тақсим хоҳед кард, ки Худованд ба нӯҳу ним сибт додани онро амр фармудааст.

¹⁴ Зеро ки сибти банӣ-Реубен бар ҳасби хонаводаи худ, ва сибти банӣ-Ҷод бар ҳасби хонаводаи худ, ва нисфи сибти Менашше мулки худро гирифтаанд;

¹⁵ Ин дуо ним сибт мулки худро аз он тарафи Урдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ, ҷониби шарқ гирифтаанд».

¹⁶ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹⁷ «Ин аст номҳои касоне ки заминро барои шумо тақсим хоҳанд кард: Эльзори коҳин ва Еҳушаъ ибни Нун.

¹⁸ Ва як раисро аз ҳар сибт барои тақсим кардани замин бигиред.

¹⁹ Ва ин аст номҳои он касон: аз сибти Яҳудо — Колеб ибни Ефунне;

²⁰ Аз сибти банӣ-Шимъӯн — Шамуил ибни Аммихуд;

²¹ Аз сибти Бинъёмин — Элидод ибни Кислӯн;

²² Аз сибти банӣ-Дон — раис Буққӣ ибни Ёҷлӣ;

²³ Аз банӣ-Юсуф: аз сибти банӣ-Менашше — раис Ҳанниил ибни Эфӯд;

²⁴ Аз сибти банӣ-Эфроим — раис Камуил ибни Шифтон;

²⁵ Аз сибти банӣ-Забулун — раис Элисофон ибни Фарнок;

²⁶ Аз сибти банӣ-Иссокор — Фалтиил ибни Аззон;

²⁷ Аз сибти банӣ-Ошер — раис Аҳихуд ибни Шалӯмӣ;

²⁸ Аз сибти банӣ-Нафтолий — раис Фадаҳъил ибни Аммихуд.

²⁹ Ҳаминҳоянд, ки Худованд ба онҳо амр фармудааст, ки мулкоро дар замини Канъон барои банӣ-Исроил тақсим кунанд».

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Дар бораи шаҳрҳои гурезгоҳ.

35 Ва Худованд ба Мусо дар даштҳои Мӯоб, назди Урдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ сухан ронда, гуфт:

² «Ба банӣ-Исроил амр фармо, ки аз мулки насиби худ ба левизодагон шаҳрҳо барои сукунат бидиҳанд; ва ҳаволии шаҳрҳоро гирдогирди онҳо ба левизодагон бидиҳед.

³ Шаҳрҳо барои сукунати онҳо хоҳад буд; ва ҳаволии онҳо барои чорпоёнашон ва молу мулкашон ва тамоми эҳтиёҷоти ҳаёташон хоҳад буд.

⁴ Ва ҳаволии шаҳрҳо, ки шумо ба левизодагон медиҳед, бояд аз девори шаҳр ба беруни он ҳазор зироъ гирдогирд бошад.

⁵ Ва аз беруни шаҳр ба тарафи шарқ ду ҳазор зироъ, ва ба тарафи ҷануб ду ҳазор зироъ, ва ба тарафи ғарб ду ҳазор зироъ, ва ба тарафи шимол ду ҳазор зироъ чен кунед, ва шаҳр дар миёна бошад; ин барояшон ҳаволии шаҳрҳо хоҳад буд.

⁶ Ва аз шаҳрҳое ки шумо ба левизодагон медиҳед, шаш шаҳри гурезгоҳ хоҳад буд, ки онҳоро шумо барои қотил ҷудо мекунед, то ки вай ба он ҷо бигрезад; ва ба иловаи онҳо чилу ду шаҳр бидиҳед.

⁷ Ҳамаи шаҳрҳое ки шумо ба левизодагон бояд бидиҳед, чилу ҳашт шаҳр бо ҳаволии онҳо хоҳад буд.

⁸ Ва ҳангоме ки шаҳрҳоро аз мулки банӣ-Исроил медиҳед, аз сершумор бештар ва аз камшумор камтар бигиред: ҳар яке мувофиқи андозаи мулке ки мегирад, бояд аз шаҳрҳои худ ба левизодагон бидиҳад».

⁹ Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

¹⁰ «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: ҳангоме ки шумо аз Урдун ба замини Канъон убур кунед, —

¹¹ Шаҳрҳое барои худ таъин намоед, ки шаҳрҳои гурезгоҳ барои шумо бошад, ва қотиле ки касеро саҳван куштааст, ба он ҷо бигрезад.

¹² Ва ин шаҳрҳо барои шумо гурезгоҳ аз хунхоҳ хоҳад буд, то ки қотил намирад пеш аз он ки ба ҳузури ҷамоат барои мурофия биистад.

¹³ Аз шаҳрҳое ки шумо медиҳед, шаш шаҳри гурезгоҳ бояд бароятон бошад.

¹⁴ Се шаҳр аз ин тарафи Урдун бидиҳед, ва се шаҳр дар замини Канъон бидиҳед; онҳо бояд шаҳрҳои гурезгоҳ бошад.

¹⁵ Барои банӣ-Исроил, ва барои ғариб, ва барои сокини доимие ки дар миёни онҳост, ин шаш шаҳр гурезгоҳ хоҳад буд, то ҳар кӣ саҳван касеро куштааст, ба он ҷо бигрезад.

¹⁶ Агар шахсе касеро бо олати оҳанин бизанад, ва он кас бимирад, вай қотил аст; ин қотил бояд ба қатл расонида шавад.

¹⁷ Ва агар вай ба дасти худ санге гирифта бизанад, — санге ки кас аз зарбаи он метавонад кушта шавад, — ва он кас бимирад, вай қотил аст; ин қотил бояд ба қатл расонида шавад.

¹⁸ Ё ки агар вай ба дасти худ олати ҷубине гирифта бизанад, — олати ҷубине ки кас аз зарбаи он метавонад кушта шавад, — ва он кас бимирад, вай қотил аст; ин қотил бояд ба қатл расонида шавад.

¹⁹ Хунхоҳ худаш метавонад қотилро ба қатл расонад; ҳар гоҳ ба вай дучор ояд, худаш метавонад варо ба қатл расонад.

²⁰ Агар шахсе аз рӯи хусумат касеро такон бидиҳад, ё қасдан бар ӯ чизе партояд, ва он кас бимирад,

²¹ Ё аз рӯи адоват бо дасти худ ӯро бизанад, ва он кас бимирад, — он зананда бояд ба қатл расонида шавад; вай қотил аст; хунхоҳ метавонад қотилро ба қатл расонад, вақте ки ба вай дучор ояд.

²² Вале агар нохост, бидуни адоват ӯро такон бидиҳад, ё ҳар чизеро бидуни қасд бар ӯ партояд,

²³ Ё ҳар сангеро, ки кас аз зарбаи он метавонад кушта шавад, нодида бар ӯ биғалтонад, ва он кас бимирад, ва ҳол он ки вай душмани ӯ набуд ва намехост ба ӯ осебе бирасонад, —

²⁴ Пас, ҷамоат бояд дар миёни он зананда ва хунхоҳ бар тибқи ин дастурот доварӣ намоянд;

²⁵ Ва ҷамоат бояд қотилро аз дасти хунхоҳ халос кунанд, ва ҷамоат бояд варо ба шаҳри гурезгоҳи вай, ки ба он ҷо гурехта буд, баргардонанд, то ки вай дар он ҷо то вақти вафот ёфтани саркоҳине ки бо рағани муқаддас тадҳин карда шудааст, сокин бошад.

²⁶ Ва агар қотил аз ҳудуди шаҳри гурезгоҳи худ, ки ба он ҷо гурехта буд, берун ояд,

²⁷ Ва хунхоҳ варо берун аз ҳудуди шаҳри гурезгоҳи вай биёбад, ва хунхоҳ қотилро бидушад, — айби хунрезӣ ба гардани ӯ нахоҳад буд;

²⁸ Зеро ки вай мебоист то вақти вафот ёфтани саркоҳин дар шаҳри гурезгоҳи худ мемонд; фақат баъд аз вафоти саркоҳин қотил метавонад ба замини мулки худ баргардад.

²⁹ Бигзор ин барои шумо дар наслҳои шумо, дар ҳамаи масканҳои шумо фаризаи қонун бошад.

³⁰ Ҳар кӣ касеро бикушад, қотил бояд дар асоси гувоҳии шоҳидон кушта шавад; вале як шоҳид наметованд барои куштани касе гувоҳӣ диҳад.

³¹ Ва дар ивази қони қотил, ки вай шарирӣ сазовори мурдан аст, фидия нагиред, балки вай бояд ҳатман ба қатл расонида шавад.

³² Ва аз касе ки ба шаҳри гурезгоҳи худ гурехтааст, фидия нагиред, то ки вай тавонад пеш аз вафоти саркоҳин баргашта, дар замини худ сокин шавад.

³³ Ва заминеро, ки шумо дар он сукунат доред, палид накунед, зеро ки хун заминро палид мекунад; ва замин барои хуне ки дар он рехта шудааст, кафорат намеебад, магар бо хуни касе ки онро рехтааст.

³⁴ Ва заминеро, ки шумо дар он сукунат доред, ва Ман дар он сокин ҳастам, наҷис нагардонед; зеро Ман, ки Худованд ҳастам, дар миёни банӣ-Исроил сукунат дорам».

БОБИ СИҶО ШАШУМ

Дар бораи тартиби гирифтани мерос.

36 Ва сардорони хонаводаҳои қабилаи банӣ-Цилъод ибни Мокир ибни Менашше, ки аз қабилаҳои банӣ-Юсуф буданд, наздик омада, ба ҳузури Мусо ва ба ҳузури раисон, сардорони хонаводаҳои банӣ-Исроил сухан ронданд,

² Ва гуфтанд: «Худованд ба оғон мо амр фармудааст, ки заминро бо қуръа тақсим карда, ба тасарруфи банӣ-Исроил бидиҳад; ва ба оғон мо аз қониби Худованд амр фармуда шудааст, ки мулки бародарамон Салофҳодро ба духтарони вай бидиҳад.

³ Ва агар онҳо ба яке аз писарони сибтҳои дигари банӣ-Исроил завҷа шаванд, мулки онҳо аз мулки падарони мо бурида гирифта мешавад, ва ба мулки сибте ки онҳо ба он дохил хоҳанд шуд, илова

мегардад, ва мулки мо, ки аз рӯи қуръа гирифтаем, кам мемонад.

⁴ Ва ҳатто вақте ки юбили банӣ-Исроил фаро расад, мулки онҳо ба мулки сибте ки онҳо ба он дохил хоҳанд шуд, илова мегардад; ва аз мулки сибти падарони мо мулки онҳо бурида гирифта мешавад».

⁵ Ва Мусо бар тибқи каломи Худованд ба банӣ-Исроил амр фармуда, гуфт: «Сибти банӣ-Юсуф дуруст мегӯянд.

⁶ Ин аст он чи Худованд дар ҳаққи духтарони Салофҳод амр фармуда гуфтааст: „Онҳо метавонанд ба ҳар марде ки ба назарашон писанд ояд, завҷа шаванд, аммо фақат дар қабилаи сибти падари худ бояд завҷа шаванд,

⁷ То ки мулки банӣ-Исроил аз сибте ба сибте нагузарад; зеро ки ҳар яке аз банӣ-Исроил бояд бо мулки сибти падарони худ вобаста бошанд.

⁸ Ва ҳар духтаре ки мулкero аз сибтҳои банӣ-Исроил мерос мегирад, бояд ба яке аз қабилаи сибти падарони худ завҷа шавад, то ки ҳар яке аз банӣ-Исроил мулки падарони худро мерос гиранд,

⁹ Ва мулк аз як сибт ба сибти дигар нагузарад, балки ҳар яке аз сибтҳои банӣ-Исроил ба мулки худ вобаста бошанд».

¹⁰ Пас, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуд, духтарони Салофҳод ончунон амал карданд.

¹¹ Ва духтарони Салофҳод — Маҳло, Тирсо, Ҳочло, Милко ва Нӯо ба писарони амакҳои худ завҷа шуданд.

¹² Дар қабилаҳои банӣ-Менашше ибни Юсуф онҳо завҷа шуданд; ва мулки онҳо дар сибти қабилаи падарашон боқӣ монд.

¹³ Ин аст аҳком ва дастуроте ки Худованд ба воситаи Мусо дар даштҳои Мӯоб, назди Урдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ ба банӣ-Исроил амр фармудааст.

ТАКРОРИ ШАРИАТ

БОБИ ЯКУМ

Носипосии Исроил.

1 Ин аст суханоне ки Мусо дар он тарафи Урдун, дар биёбон, дар саҳро, дар рӯ ба рӯи Суф, дар миёни Форон ва Тӯфал ва Лобон ва Ҳасирӯт ва Дй-Заҳаб ба тамоми Исроил гуфт.

² Аз Хӯриб, бо роҳи кӯҳи Сеир, то Қодеш-Барнеа сафари ёздаҳрӯза буд.

³ Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли чилум, дар моҳи ёздаҳум, дар рӯзи якуми моҳ, Мусо ба банӣ-Исроил бар тибқи ҳар он чи Худованд ба ӯ дар бораи онҳо амр фармуда буд, сухан ронд.

⁴ Баъд аз он ки ӯ Сихӯн, подшоҳи амӯриёнро, ки дар Ҳешбун сукунат дошт, ва Уҷ, подшоҳи Бошонро, ки дар Ашторӯт, дар Эдрей сукунат дошт, торумор кард,

⁵ Дар он тарафи Урдун, дар замини Мӯоб, Мусо ба шарҳ додани ин шариат шуруъ намуда, гуфт:

⁶ «Худованд Худои мо дар Хӯриб ба мо сухан ронда, гуфтааст: „Назди ин кӯҳ истодани шумо бас аст;

⁷ Рӯй ниҳода, кӯч кунед, ва ба кӯҳистони амӯриён ва ҳамаи ҳамсоғони онҳо, ки дар саҳро ва дар кӯҳсор ва дар пастӣ ва дар ҷануб ва дар соҳили баҳр, яъне дар Канъон ва Лубнон мебошанд, то наҳри бузург, ки наҳри Фурут аст, дохил шавед.

⁸ Инак, заминро ба шумо пешниҳод кардаам, пас дохил шуда, заминеро, ки Худованд ба падарони шумо, ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдааст, ки ба онҳо ва ба наслашон баъд аз онҳо бидиҳад, тасарруф намоед“.

⁹ Ва ман дар он замон ба шумо сухан ронда, гуфтам: „Бори шуморо наметавонам ба танҳой бардорам.

¹⁰ Худованд Худои шумо шуморо афзун кардааст, ва шумо имрӯз мисли ситорагони осмон сершумор ҳастед.

¹¹ Худованд Худои падарони шумо бигзор шуморо ҳазор чандони он ки ҳастед, афзун намояд, ва шуморо баракат диҳад, чунон ки ба шумо гуфтааст.

¹² Пас, чӣ гуна ман ба танҳой ташвиши шумо ва бори шумо ва низои шуморо бардорам?

¹³ Шумо барои худ, дар сибтҳои худ, мардони ҳаким ва хирадманд ва номдорро интиҳоб кунед, то ки онҳоро бар шумо сардор таъин намоям“.

¹⁴ Ва шумо ба ман ҷавоб гардонда, гуфтед: „Хуб аст он чи ту гуфтӣ, ки бикунем“.

¹⁵ Ва ман сардорони сибтҳои шуморо, ки мардони ҳаким ва номдор буданд, гирифтам, ва онҳоро бар шумо таъин намудам, то ки мириҳазорҳо ва мирисадҳо ва мирипанҷоҳҳо ва миридаҳҳо ва нозирони сибтҳои шумо бошанд.

¹⁶ Ва ба доварони шумо дар он замон амр фармуда, гуфтам: „Арзу доди бародарони худро бишнавед, ва дар миёни ҳар кас ва бародари вай ва ғарибе ки назди вай бошад, аз рӯи адлу инсоф доварӣ намоед;

¹⁷ Дар доварӣ рӯбинӣ накунед, арзи хурдро мисли бузург бишнавед, аз ҳеҷ кас натарсед, зеро ки доварӣ аз они Худованд аст; ва даъвое ки барои шумо мушқил бошад, назди ман биёред, то ки онро бишнавам“.

¹⁸ Ва дар он вақт ман дар бораи ҳамаи қорҳое ки бояд ба ҷо оваред, ба шумо амр фармудам.

¹⁹ Ва мо аз Хӯриб кӯч карда, тамоми ин биёбони бузург ва даҳшатангезро, ки шумо дидед, ба самти кӯҳистони амӯриён тай намудем, чунон ки Худованд Худои мо ба мо амр фармуда буд, ва ба Қодеш-Барнеа расидем.

²⁰ Ва ман ба шумо гуфтам: „Шумо ба кӯҳистони амӯриён, ки Худованд Худои мо ба мо медиҳад, расидаед.

²¹ Инак, Худованд Худои падарони ту ин заминро пеши ту ниҳодааст; баромада, онро тасарруф намо, чунон ки Худованд Худои падаронат ба ту гуфтааст; натарс ва ҳаросон нашав“.

²² Валекин ҳамаи шумо назди ман омада, гуфтед: „Мардонро пешопеши худ бифириستم, то ки заминро барои мо ҷосусӣ намоянд, ва моро аз роҳе ки бо он бояд биравем, ва аз шаҳрҳое ки ба онҳо дохил хоҳем шуд, хабардор кунанд“.

²³ Ва ин сухан ба назари ман писанд омад, ва ман аз миёни шумо дувоздаҳ мардро, як нафар аз ҳар сибт, гирифтам.

²⁴ Ва онҳо рӯй ниҳода, ба кӯҳсор бароманд, ва ба водии Эшқул расида, онро ҷосусӣ карданд.

²⁵ Ва аз меваҷоти он замин ба дасти худ гирифта, назди мо фуруд оварданд, ва ба мо хабар расонида, гуфтанд: „Замине ки Худованд Худои мо ба мо медиҳад, замини хуб аст“.

²⁶ Вале шумо нахостед биравед, ва ба фармони Худованд Худои худ муқобилат намудед.

²⁷ Ва дар хаймаҳои худ шиква карда, гуфтед: „Азбаски Худованд ба мо адоват дошт, моро аз замини Миср берун овард, то ки моро ба дасти амӯриён супурда, несту нобуд кунад.“

²⁸ Мо куҷо метавонем биравем, дар сурате ки бародарони мо дили моро хиҷил карда, гуфтанд: он қавм аз мо бузургтар ва қадбаландтаранд, шаҳрҳои онҳо бузург аст, ва ҳисорҳои онҳо сар ба фалак кашидааст; ва банӣ-Аноқро низ дар он ҷо дидем”.

²⁹ Ва ман ба шумо гуфтам: „Аз онҳо натарсед ва ҳаросон нашавед;

³⁰ Худованд Худои шумо, ки пешопеши шумо меравад, барои шумо ҷанг хоҳад кард, чунон ки бо шумо дар Миср пеши назари шумо амал кард;

³¹ Ва дар биёбон, чунон ки дидед, Худованд Худои шумо, мисли касе ки писари худро мебардорад, шуморо дар тамоми роҳе ки мерафтед, бардошта бурд, то даме ки ба ин ҷо расидед”.

³² Вале дар ин бобат шумо ба Худованд Худои худ имон надоштед,

³³ Ки Ӯ дар роҳ пешопеши шумо мерафт, то ки маконе барои шумо аз баҳри ӯрду заданатон пайдо кунад, ба тавре ки шабона дар оташ мерафт, то роҳеро, ки бо он бояд биравед, ба шумо нишон диҳад, ва рӯзона дар абр мерафт.

³⁴ Ва Худованд садои суҳанони шуморо шунида, дарғазаб шуд, ва қасам хӯрда, гуфт:

³⁵ „Ҳеҷ кадоме аз ин одамон, аз ин насли шарир он замини некӯро, ки Ман қасам хӯрдаам ба падаронатон бидиҳам, нахоҳанд дид;

³⁶ Фақат Колеб ибни Ефунне онро хоҳад дид: заминеро, ки ӯ тай кардааст, ба ӯ ва писаронаш хоҳам дод, чунки ӯ Худовандро комилан пайравӣ намуд”.

³⁷ Бар ман низ Худованд аз боиси шумо дарғазаб шуда, гуфт: „Ту низ ба он ҷо дохил нахоҳӣ шуд;

³⁸ Ехушаъ ибни Нун, ки пеши ту истодааст, ба он ҷо дохил хоҳад шуд; ӯро тақвият намо, зеро ки ӯ онро барои тасарруфи Исроил тақсим хоҳад кард;

³⁹ Ва кӯдакони шумо, ки дар бораи онҳо гуфтед: «Ба асирӣ бурда хоҳанд шуд», ва писарони шумо, ки имрӯз аз неку бад вуқуф надоранд, — онҳо ба он ҷо дохил хоҳанд шуд; ва онро ба онҳо хоҳам дод, то ки онро тасарруф намоянд;

⁴⁰ Вале шумо рӯй ниҳода, бо роҳи баҳри Қулзум сӯи биёбон кӯч кунед”.

⁴¹ Ва шумо ҷавоб гардонда, ба ман гуфтед: „Мо ба ҳузури Худованд гуноҳ кардем; пас, мо баромада, ҷанг хоҳем кард, мувофиқи ҳар он чи Худованд Худои мо ба мо амр фармудааст”. Ва ҳар яке аслиҳаи ҷангии худро ба камар баста, азми кӯҳбарой намудед.

⁴² Ва Худованд ба ман гуфт: „Ба онҳо бигӯ: набароед ва ҷанг накунед, зеро ки Ман дар миёни шумо нестам, мабодо пеши душманони худ ба мағлубият дучор шавед”.

⁴³ Ва ман ба шумо сухан рондам, вале шумо гӯш надодед, ва ба фармони Худованд муқобилат кардед, ва густоҳӣ намуда, бар кӯҳ баромадед.

⁴⁴ Ва амӯриёне ки дар он кӯҳ сокин буданд, ба муқобили шумо берун омада, шуморо таъқиб

карданд, чунон ки занбӯрҳои асал мекунанд; ва ба шумо аз Сеир то Ҳормо шикаст расониданд.

⁴⁵ Ва шумо баргашта, ба ҳузури Худованд гирья кардед, вале Худованд овози шуморо нашид ва ба шумо гӯш надод.

⁴⁶ Ва шумо дар Қодеш айёми зиёде истодед, мисли айёме ки пеш аз он истода будед.

БОБИ ДУЮМ

Оворагардӣ дар биёбон ва мамониатҳои гуногун.

2 Ва мо рӯй ниҳода, бо роҳи баҳри Қулзум сӯи биёбон кӯч кардем, чунон ки Худованд ба ман гуфта буд; ва кӯҳи Сеирро айёми зиёде давр задем.

² Ва Худованд ба ман сухан ронда, гуфт:

³ „Ин кӯҳро давр задани шумо бас аст, ба тарафи шимол рӯй оваред.

⁴ Ва ту ба қавм амр фармуда, бигӯ: шумо бояд аз худуди бародарони худ, банӣ-Эсов, ки дар Сеир сокинанд, убур намоед, ва онҳо аз шумо хоҳанд тарсид; вале шумо бағоят эҳтиёт бошед.

⁵ Бо онҳо низоъ накунед, зеро ки аз замини онҳо ба андозаи як кафи пой ҳам ба шумо нахоҳам дод, чунки кӯҳи Сеирро ба тасарруфи Эсов додаам.

⁶ Хӯрокро аз онҳо ба нуқра харида, бихӯред, ва обро низ аз онҳо ба нуқра харида, бинӯшед.

⁷ Зеро ки Худованд Худоят туро дар тамоми амали дастат баракат додааст; дар ин биёбони бузург роҳ паймуданатро медонист — ин чил сол аст, ки Худованд Худоят бо туст, ва ту аз ҳеҷ чиз камӣ надошти”.

⁸ Ва мо аз пеши бародарони худ, банӣ-Эсов, ки дар Сеир сукунат доранд, қафо гашта, аз роҳи саҳро, аз Эйлат ва аз Эсьйун-Ҷобар убур намудем, ва тоб хӯрда, аз роҳи биёбони Мӯоб гузаштем.

⁹ Ва Худованд ба ман гуфт: „Бо Мӯоб адоват нанамо ва ба зидди онҳо ҷанг накун, зеро ки аз замини онҳо чизе ба тасарруфи ту нахоҳам дод, чунки Орро ба тасарруфи банӣ-Лут додаам.

¹⁰ Дар он ҷо пештар эмиён сукунат доштанд, ки қавми бузург ва сершумор ва мисли аноқиён қадбаланд буданд.

¹¹ Онҳо низ мисли аноқиён аз рафоиён ҳисоб меёфтанд, вале мӯобиён онҳоро эмиён мехонданд.

¹² Ва дар Сеир пештар ҳуриён сукунат доштанд, ва банӣ-Эсов онҳоро аз пеши худ бадар ронданд ва дар ҷои онҳо маскан гирифтанд, чунон ки Исроил дар замини мероси худ, ки Худованд ба онҳо дода буд, амал карданд.

¹³ Алҳол бархоста, аз наҳри Зорад убур намоед!”

¹⁴ Ва айёме ки аз Қодеш-Барнеа роҳ паймудем, то даме ки аз наҳри Зорад убур кардем, сию ҳашт сол буд, яъне то вақте ки тамоми он мардуми ҷангӣ аз миёни ӯрду тамом шуданд, чунон ки Худованд ба онҳо қасам хӯрда буд.

¹⁵ Ва дасти Худованд низ бар онҳо буд, то ки онҳоро аз миёни ӯрду несту нобуд кунад, то вақте ки тамом шаванд.

¹⁶ Ва ҳангоме ки тамоми он мардуми ҷангӣ тамом шуда, аз миёни қавм мурданд,

¹⁷ Худованд ба ман сухан ронда, гуфт:

¹⁸ „Ту имрӯз аз пеши ҳудуди Мӯоб, аз пеши Ор убури менамой,

¹⁹ Ва ба ҳудуди банӣ-Аммӯн наздик мешавӣ; ба онҳо адоват нанамоем ва бо онҳо ҷидол накун, зеро ки аз замини банӣ-Аммӯн чизе ба тасарруфи ту нахоҳам дод, чунки онро ба тасарруфи банӣ-Лут додаам“.

²⁰ Он низ замини рафоим ҳисоб меёфт: дар он ҷо пештар рафоим сукунат доштанд, ва аммӯниён онҳоро замзуммиён мехонданд.

²¹ Онҳо қавми бузург ва сершумор ва мисли анокӣён қадбаланд буданд; ва Худованд онҳоро аз пешашон несту нобуд кард, ва онҳоро бадар ронда, дар ҷояшон маскан гирифтанд,

²² Чунон ки ӯ барои банӣ-Эсов, ки дар Сеир сукунат доранд, амал кард, яъне ҳуриёнро аз пешашон несту нобуд кард, ва онҳоро бадар ронданд ва дар ҷояшон то имрӯз сукунат доранд.

²³ Ва аввиёнро, ки дар деҳот то Ғазза сукунат доштанд, кафтӯриён, ки аз Кафтӯр берун омаданд, несту нобуд карда, дар ҷояшон маскан гирифтанд.

²⁴ „Бархоста, кӯч кунед ва аз наҳри Арнӯн убури намоед! Инак, Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯнро, ки подшоҳи амӯриён аст, бо замини вай ба дасти ту месупорам; ба тасарруфи он шурӯъ намуда, ба зидди ӯ ҷанг кун.

²⁵ Аз имрӯз эътиборан тарсу ваҳми ту ро дар миёни қавмҳои зери тамоми осмон паҳн мекунам, то ки онҳо овозаи ту шунида, дар изтироб афтанд ва пеши ту ба ларза оянд“.

²⁶ Ва ман қосидонро аз биёбони Қадимӯт бо суханони сулҳҷӯёна назди Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯн, фиристодам, то ки бигӯянд:

²⁷ „Изн бидеҳ, ки аз замини ту убури намоям; фақат бо шохроҳ хоҳам рафт, ба тарафи рост ё чап тоб нахоҳам хӯрд.

²⁸ Хӯрокро ба нуқра ба ман бифрӯш, то ки бихӯрам, ва обро ба нуқра ба ман бидеҳ, то ки бинӯшам; фақат бо поҳи худ убури хоҳам кард, —

²⁹ Чунон ки банӣ-Эсов, ки дар Сеир сукунат доранд, ва мӯбиён, ки дар Ор сукунат доранд, бо ман рафтор карданд, — то даме ки аз Урдун ба заmine ки Худованд Худои падарони мо ба мо медиҳад, убури намоям“.

³⁰ Валекин Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯн, розӣ нашуд, ки барои гузаштани мо аз замини худ роҳ диҳад, зеро ки Худованд Худои ту рӯҳи варо бемурувват ва дили варо саҳт гардонид, то ки варо ба дасти ту бисупорад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

³¹ Ва Худованд ба ман гуфт: „Инак, Ман ба он оғоз менамоям, ки Сихӯн ва замини варо ба дасти ту бисупорам; пас, ба тасарруф кардани замини вай шурӯъ намое“.

³² Ва Сихӯн бо тамоми қавми худ ба муқобили мо берун омад, то ки дар Ёҳас бо мо ҷанг кунад.

³³ Ва Худованд Худои мо варо ба дасти мо супурд, ва мо варо бо писаронаш ва тамоми қавмаш торумор кардем.

³⁴ Ва ҳамаи шаҳрҳои варо дар он вақт забт намудем, ва мардону занону кӯдакони ҳар шаҳрро несту нобуд кардем, ҳеч якеро зинда нагузоштем.

³⁵ Фақат чорпоёнро бо ғанимати шаҳрҳои ки забт кардем, тороҷ намудем.

³⁶ Аз Арӯэр, ки дар соҳили наҳри Арнӯн аст, ва шаҳре ки дар водӣ воқеъ аст, то Чилъод ҳеч шаҳри ҳисордоре набуд, ки аз мо зӯртар бошад; Худованд Худои мо ҳамаро ба дасти мо супурд.

³⁷ Фақат ба замини банӣ-Аммӯн: ба тамоми соҳили наҳри Яббӯқ ва шаҳрҳои кӯҳистон, ва ба ҳар ҷое ки Худованд Худои мо манъ карда буд, ту наздик нашудӣ.

БОБИ СЕЮМ

Ғалаба бар Ҷ, подшоҳи Бошон.

3 Ва мо тоб хӯрда, ба роҳи Бошон баромадем; ва Ҷ, подшоҳи Бошон, бо тамоми қавми худ ба муқобили мо берун омад, то ки назди Эдрей ҷанг кунад.

² Ва Худованд ба ман гуфт: „Аз вай натарс, зеро ки варо бо тамоми қавми вай ва замини вай ба дасти ту супурдам, ва ту бо вай ончунон амал хоҳӣ кард, чунон ки бо Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн сукунат дошт, амал кардӣ“.

³ Ва Худованд Худои мо Ҷ, подшоҳи Бошонро низ бо тамоми қавми вай ба дасти мо супурд, ва мо варо торумор кардем, ба тавре ки аз ӯ ҳеч яке зинда намонд.

⁴ Ва ҳамаи шаҳрҳои варо дар он вақт забт намудем; ҳеч як шаҳри ҳисордоре набуд, ки аз дасти онҳо нагирифта бошем: шаст шаҳр, тамоми музофоти Арҷуб, ки ин мамлакати Ҷ дар Бошон буд.

⁵ Ҳамаи инҳо шаҳрҳои ҳисордор буда, деворҳои баланд, дарвозаҳо ва ғалақаҳо доштанд, ғайр аз шаҳрҳои беҳисор, ки бағоят бисъёр буданд.

⁶ Ва онҳоро несту нобуд кардем, чунон ки бо Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯн, амал карда будем: мардону занону кӯдакони ҳар шаҳрро несту нобуд кардем.

⁷ Вале ҳамаи чорпоён ва ғанимати он шаҳрҳоро барои худ тороҷ намудем.

⁸ Ва мо дар он вақт заминро аз дасти ду подшоҳи амӯриён, ки дар он тарафи Урдун буданд, аз наҳри Арнӯн то кӯҳи Ҳермӯн, —

⁹ Сидӯниён Ҳермӯнро Сиръиён мехонанд, ва амӯриён онро Сенир мехонанд, —

¹⁰ Ҳамаи шаҳрҳои даштрӯя ва тамоми Чилъод ва тамоми Бошонро то Салко ва Эдрей, ки шаҳрҳои мамлакати Ҷ дар Бошон буданд, гирифтанд.

¹¹ Зеро ки фақат Ҷ, подшоҳи Бошон, аз рафоиён боқӣ монда буд; инак, бистари марги ӯ, ки бистари оҳанин аст, дар Раббаи банӣ-Аммӯн мебошад, ва

бар ҳасби зирои одамӣ нӯҳ зироъ дарозӣ ва чор зироъ фароҳӣ дорад.

¹² Ва ин заминро дар он вақт тасарруф намудем; Арӯэр, ки назди наҳри Арнӯн аст, ва нисфи кӯҳистони Цильод ва шаҳрҳояшро ба реубениён ва ҷодиён додам;

¹³ Ва бақияи Цильод ва тамоми Бошонро, ки мамлакати Уҷ буд, ба нисфи сибти Менашше додам, яъне тамоми музофоти Арҷубро бо тамоми он Бошон, ки замини рафоиён ном дошт.

¹⁴ Ёир ибни Менашше тамоми музофоти Арҷубро то ҳудуди ҷашуриён ва маъхотиён гирифт, ва онҳоро, яъне деҳоти Бошонро, ба номи худаш деҳоти Ёир ном ниҳод, ки то имрӯз чунин аст.

¹⁵ Ва ба Мокир Цильодро додам.

¹⁶ Ва ба реубениён ва ҷодиён аз Цильод то наҳри Арнӯн, яъне то миёнаи наҳр, ки сарҳад бошад, ва то наҳри Яббуқ, ки сарҳади банӣ-Аммун бошад, додам,

¹⁷ Ва саҳроро низ то Урдун, ки сарҳад бошад, аз Кинерет то баҳри саҳро, ки баҳри Намак бошад, дар домани Фисца ба тарафи шарқ.

¹⁸ Ва дар он вақт ба шумо амр фармуда, гуфтам: „Худованд Худои шумо ин заминро ба шумо додааст, то ки онро тасарруф намоед; пас, ҳамаи ҷасурон мусаллаҳ гардида, пешопеши бародарони худ, банӣ-Исроил убур намоед;

¹⁹ Фақат занони шумо ва кӯдакони шумо ва чорвои шумо, — медонам, ки шумо чорвои зиёде доред, — дар шаҳрҳое ки ба шумо додаам, бимонанд,

²⁰ То даме ки Худованд ба бародарони шумо, мисли шумо, оромӣ бибахшад, ва онҳо низ заминеро, ки Худованд Худои шумо ба онҳо дар он тарафи Урдун медиҳад, тасарруф намоянд, ва он гоҳ ҳар яке аз шумо ба мулки худ, ки ба шумо додаам, хоҳед баргашт“.

²¹ Ва ба Еҳушаъ дар он вақт амр фармуда, гуфтам: „Ҳар он чиро, ки Худованд Худои шумо ба ин ду подшоҳ кардааст, чашмони ту дид; пас, Худованд ба ҳамаи мамлакатҳое ки ту аз онҳо убур менамой, чунин хоҳад кард.

²² Аз онҳо натарсед, зеро ки Худованд Худои шумо Худаш барои шумо ҷанг мекунад“.

²³ Ва ман дар он вақт сӯи Худованд тазарруъ намуда, гуфтам:

²⁴ „Худоё Худовандо! Ту ба нишон додани кибриёи Худ ва дасти қавии Худ ба бандаат шурӯъ намудай, зеро кадом худост дар осмон ё дар замин, ки битавонад чизе мисли аъмол ва корнамоиҳои Ту ба амал оварад?

²⁵ Лutfан, ба ман изн бидеҳ, ки убур намоям ва замини некӯро, ки дар он тарафи Урдун аст, ин кӯҳистони некӯ ва Лубнонро бубинам“.

²⁶ Вале Худованд аз боиси шумо ба ман ғазаб намуда, маро иҷобат накард; ва Худованд ба ман гуфт: „Бас кун! Дар ин хусус дигар сухане ба Ман нагӯй.

²⁷ Ба қуллаи Фисца баро ва чашмонатро ба ҷониби ғарб ва шимол ва ҷануб ва шарқ баланд кун, ва бо чашмонат бубин, зеро ки ту аз ин Урдун убур нахоҳӣ кард.

²⁸ Ва ба Еҳушаъ амр фармуда, ўро қавӣ ва далер гардон, зеро ки ў пешопеши ин қавм убур намуда, заминеро, ки ту хоҳӣ дид, барои тасарруфи онҳо тақсим хоҳад кард“.

²⁹ Ва мо дар дара, рӯ ба рӯи Байт-Фаур маскан гирифтем.

БОБИ ЧОРУМ

Шариати Сино ба насли ҷавон пешниҳод карда шуд.

4 Ва алҳол, эй Исроил, фароиз ва аҳкомро бишнавед, ки ба ҷо овардани онҳоро ман ба шумо таълим медиҳам, то ки шумо зинда монед, ва рафта, заминеро, ки Худованд Худои падаронатон ба шумо медиҳад, тасарруф намоед.

² Ба он чи ман ба шумо амр мефармоям, чизе илова нанамоед, ва чизе аз он кам накунед, балки фақат аҳкоми Худованд Худои худро, ки ман ба шумо амр мефармоям, риоя намоед.

³ Он чиро, ки Худованд дар Баал-Фаур кард, чашмони шумо дидааст: ҳар касеро, ки пайрави Баал-Фаур буд, Худованд Худои шумо аз миёни шумо маҳв намуд.

⁴ Вале шумо, ки Худованд Худои худро пайравӣ намудед, ҳамаатон имрӯз зинда ҳастед.

⁵ Инак, чунон ки Худованд Худои ман ба ман амр фармудааст, фароиз ва аҳкомро ба шумо таълим додам, то ки шумо дар замин ки барои тасарруф кардани он ба он дохил мешавед, чунин амал намоед.

⁶ Пас, онҳоро риоя намуда, ба амал оваред, зеро ки ин ҳикмат ва хиради шумо пеши назари қавмҳост, ки онҳо тамоми ин фароизро шунида, хоҳанд гуфт: „Ба яқин, ин халқи бузург қавми ҳаким ва хирадманданд!“

⁷ Зеро кадом халқи бузург ҳаст, ки худоён ба вай наздик бошанд, чунон ки Худованд Худои мост, дар ҳар вақте ки мо сӯи Ё мехонем?

⁸ Ва кадом халқи бузург ҳаст, ки фароиз ва аҳкоми одилонае мисли тамоми ин шариат дошта бошад, ки онро ман имрӯз ба шумо пешниҳод мекунам?

⁹ Фақат эҳтиёт шав, ва ҷони худро бағоят эҳтиёт намо, мабодо чизҳое, ки чашмонат дидааст, фаромӯш кунӣ, ва мабодо онҳо дар тамоми айёми умри ту аз дилат дур шавад; ва дар бораи онҳо ба писаронат ва ба писарони писаронат маълумот бирасон, —

¹⁰ Дар бораи он рӯзе ки ту ба ҳузури Худованд Худои худ дар Хӯриб истода будӣ, ва Худованд ба ман гуфт: „Қавмро назди Ман ҷамъ кун, ва Ман суханонамро ба онҳо бишнавонам, то таълим гиранд, ки дар тамоми айёме ки онҳо дар рӯи

замин зинда бошанд, бояд аз Ман битарсанд, ва писарони худро таълим диҳанд”.

¹¹ Ва шумо наздик омада, зери кӯҳ истодед; ва кӯҳ то миёнаи осмон дар оташ месӯхт, дар сурате ки аз абр ва меғ ҳама ҷо торик буд.

¹² Ва Худованд ба шумо аз миёни оташ сухан ронд; садои суханонро шумо шунидед, вале сурате надидед, фақат садо буд.

¹³ Ва Ӯ аҳди Худро ба шумо эълон намуда, ба амал овардани онро ба шумо амр фармуд, ки он аз даҳ аҳком иборат аст; ва онҳоро бар ду лавҳи сангин навишт.

¹⁴ Ва Худованд дар он вақт ба ман амр фармуд, ки он фароиз ва аҳкомро ба шумо таълим диҳам, то ки дар заминне ки барои тасарруф кардани он ба он убур менамояд, онҳоро ба амал оваред.

¹⁵ Пас, ҷонҳои худро бағоят эҳтиёт кунед, зеро дар рӯзе ки Худованд ба шумо дар Хӯриб аз миёни оташ сухан ронд, ҳеҷ сурате надидед, —

¹⁶ Мабодо шумо фосид шуда, барои худ ҳайкале, сурати ҳар санаме: шакли марде ё зане бисозед,

¹⁷ Ё шакли ҳар чорпое ки дар рӯи замин аст, ё шакли ҳар парандаи болдоре ки зери осмон парвоз мекунад,

¹⁸ Ё шакли ҳар хазандае ки дар замин аст, ё шакли ҳар моҳие ки дар обҳои зери замин аст;

¹⁹ Ва мабодо чашмонатро сӯи осмон баланд кунӣ, ва офтоб ва моҳ ва ситорагонро, яъне тамоми лашкари осмонро дида, фирефта шавӣ ва ба онҳо сачда бурда, онҳоро ибодат намоӣ, ва ҳол он ки онҳоро Худованд Худои ту насибаи ҳамаи қавмҳои ки зери тамоми осмонанд, гардондааст, —

²⁰ Валекин шуморо Худованд гирифта, аз кӯраи оҳанин, яъне аз Миср берун овард, то ки барои Ӯ қавми мерос бошед, чунон ки имрӯз ҳастед.

²¹ Ва Худованд аз боиси шумо ба ман ғазаб намуда, қасам хӯрд, ки ман аз Урдун убур накунам ва ба замини некӯе ки Худованд Худои ту ба ту барои тасарруф кардан медиҳад, дохил нашавам;

²² Зеро ки ман дар ин замин хоҳам мурд, аз Урдун убур нахоҳам кард, вале шумо убур намуда, он замини некӯро тасарруф хоҳед кард.

²³ Пас, эҳтиёт шавед, мабодо аҳди Худованд Худои худро, ки бо шумо бастааст, фаромӯш карда, ҳайкале, сурати ҳар чизе барои худ бисозед, ки насохтани онро Худованд Худои ту ба ту амр фармудааст;

²⁴ Зеро ки Худованд Худои ту оташи сӯзанда аст, Худои рашкнок аст.

²⁵ Вақте ки шумо писарон ва писарони писаронро ба дунё оварда, муддати зиёде дар ин замин сукунат намоед, ва фосид шуда, ҳайкале, сурати ҳар чизе бисозед, ва он чи дар назари Худованд Худои шумо бад аст, ба амал оваред, то ки Ӯро ба хашм оваред, —

²⁶ Ман имрӯз бар шумо осмон ва заминро ба шоҳидӣ даъват менамоям, ки шумо аз заминне ки барои тасарруф кардани он аз Урдун убур

менамоед, ба зудӣ маҳв хоҳед шуд; айёми зиёде бар он иқомат нахоҳед кард, балки несту нобуд хоҳед шуд,

²⁷ Ва Худованд шуморо дар миёни қавмҳои пароканда хоҳад кард, ва шумо дар миёни халқҳои ки Худованд шуморо ба он ҷо мебарад, камшумор хоҳед монд;

²⁸ Ва дар он ҷо худоёноро, ки бо дасти одамизод аз ҷӯб ва санг сохта шудаанд, ибодат хоҳед кард, ки онҳо намебинанд, ва намешунаванд, ва намехӯранд, ва бӯӣ намекунанд.

²⁹ Ва чун аз он ҷо Худованд Худои худро ҷӯё шавӣ, Ӯро хоҳӣ ёфт, агар Ӯро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ бичӯӣ.

³⁰ Вақте ки ба тангӣ афти, ва тамоми ин ҳодисот ба сарат ояд, дар охири айём, сӯи Худованд Худои худ баргашта, ба овози Ӯ гӯш хоҳӣ дод,

³¹ Зеро ки Худованд Худои ту Худои раҳим аст; Ӯ туро тарк нахоҳад кард ва туро ба ҳалокат нахоҳад расонид, ва аҳди падаронатро, ки ба онҳо қасам хӯрдааст, фаромӯш нахоҳад кард.

³² Зеро дар бораи айёми пешина, ки пеш аз ту мурур намудааст, аз рӯзе ки Худо одамро бар замин офарид, аз як канори осмон то канори дигари осмон, бипурс, ки оё мисли ин кори бузурге ба вуқӯъ омадааст, ё мисли ин шунида шудааст?

³³ Оё қавме овози Худоро, ки аз миёни оташ сухан ронда бошад, шунидааст, — ва зинда мондааст, — чунон ки ту шунидай?

³⁴ Оё худое кӯшидааст, ки омада, халқеро аз миёни халқе бо озмоишҳо, аломатҳо ва мӯъҷизаҳо, ва ҷанг ва дасти қавӣ ва бозуи тӯлонӣ ва даҳшатҳои азим барои худ бигирад, мисли ҳар он чи Худованд Худои шумо барои шумо дар Миср пеши назари шумо ба амал овард?

³⁵ Ин чизҳо бар ту зоҳир шуд, то бидонӣ, ки Худованд Худост, ва ғайр аз Ӯ дигаре нест.

³⁶ Аз осмон овози Худро ба ту шунавонид, то ки туро адаб омӯзад, ва бар замин оташи бузурги Худро ба ту нишон дод, ва сухани Ӯро ту аз миёни оташ шунидӣ.

³⁷ Ва азбаски Ӯ падарони туро дӯст дошта, насли онҳоро баъд аз онҳо баргузид, Худаш туро бо кувваи бузурги Худ аз Миср берун овард,

³⁸ То ки халқҳои аз ту бузургтар ва азимтарро аз пеши ту бадар ронад, ва туро дохил карда, замини онҳоро ба ту ҳамчун мулк бидиҳад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

³⁹ Пас, имрӯз бидон ва дар дили худ ҷойгир кун, ки Худованд Худост дар осмон аз боло ва бар замин аз поён, ва дигаре нест.

⁴⁰ Ва фароизу аҳкоми Ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намо, то ки барои ту ва барои писаронат баъд аз ту некӯ бошад, ва ту дар заминне ки Худованд Худоят ба ту ба сурати абадӣ медиҳад, умр гузаронӣ».

Дар бораи се шаҳри гурезгоҳ.

41 Он гоҳ Мусо се шаҳрро дар он тарафи Урдун, дар ҷониби шарқии офтоббаро ҷудо кард,
 42 То қотиле ки ёри худро нодониста кушта бошад, дар сурате ки пештар бо вай адовате надошта бошад, ба он ҷо бигрезад, яъне ба яке аз ин шаҳрҳо гурехта, зинда бимонад;
 43 Босар дар биёбон, дар кишвари даштрӯя, барои реубениён; ва Ромӯт дар Ҷилъод барои ҷодиён; ва Ҷулон дар Бошон барои менашшеиён.
 44 Ва ин аст шарияте ки Мусо ба банӣ-Исроил пешниҳод кард;
 45 Ин аст шаҳодот ва фароиз ва аҳкоме ки Мусо ба банӣ-Исроил гуфт, вақте ки онҳо аз Миср берун омаданд,
 46 Дар он тарафи Урдун, дар дараи рӯ ба рӯи Байт-Фаур, дар замини Сихун, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбун сукунат дошт, ва Мусо ва банӣ-Исроил, вақте ки аз Миср берун омаданд, варо торумор карданд,
 47 Ва замини вай ва замини Ёҷ, подшоҳи Бошонро, — ин ду подшоҳи амӯриёнро, ки дар он тарафи Урдун, дар ҷониби шарқии офтоббаро буданд, — тасарруф карданд,
 48 Аз Арӯэр, ки дар соҳили наҳри Арнун аст, то кӯҳи Сион, ки Ҳермун бошад,
 49 Ва тамоми саҳрои он тарафи Урдун, дар ҷониби шарқӣ, то баҳри биёбон, ки дар домани Фисча аст.

БОБИ ПАНҶУМ

Такрори даҳ аҳком.

5 Ва Мусо тамоми Исроилро хонда, ба онҳо гуфт: «Эй Исроил, фароиз ва аҳкомеро, ки ман имрӯз ба самъи шумо мерасонам, бишнавед, ва онҳоро биомӯзад, ва саъю кӯшиш намоед, ки онҳоро ба ҷо оваред.
 2 Худованд Худои мо бо мо дар Хӯриб аҳд баст.
 3 На бо падарони мо Худованд ин аҳдро баст, балки бо мо, ки дар ин ҷо имрӯз ҳамаамон зинда ҳастем.
 4 Худованд бо шумо дар кӯҳ рӯ ба рӯ, аз миёни оташ сухан ронд, —
 5 Дар сурате ки ман дар он вақт дар миёни Худованд ва шумо истода будам, то ки каломи Худовандро ба шумо баён намоям, зеро ки шумо аз оташ тарсида, ба болои кӯҳ набаромадед, — ва гуфт:
 6 „Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср, аз хонаи ғулумӣ берун овардам.
 7 Туро худоёни дигар, ҷуз Ман, набояд бошад.
 8 Санаме, ҳар сурате аз он чи дар осмон аз болост, ва аз он чи дар замин аз поён аст, ва аз он чи дар об аз зери замин аст, барои худ насоз.
 9 Ба онҳо сачда набар ва онҳоро ибодат накун; зеро ки Ман Худованд Худои ту ҳастам, Худои рашкноке ҳастам, ки барои гуноҳи падарон аз

писарон, то насли сеюм ва чорум, аз онҳое ки аз Ман нафрат дошта бошанд, интиқом мегирам,

10 Ва то ҳазорон насл ба онҳое ки Маро дӯст медоранд ва аҳкоми Маро ба ҷо меоваранд, марҳамат мекунам.

11 Исми Худованд Худои худро беҳуда ба забон нагир, зеро ки Худованд касеро, ки исми Уро беҳуда ба забон мегирад, бечазо нахоҳад гузошт.

12 Рӯзи шанберо нигоҳ дор, то ки онро тақдис намой, чунон ки Худованд Худоят ба ту амр фармудааст.

13 Шаш рӯз кор кун ва ҳар амалатро ба ҷо овар;

14 Вале рӯзи ҳафтум шанбеи Худованд Худои туст; дар он ҳеч кор накун, — худат ва писарат, ва духтарат, ва ғулумат, ва канизат, ва говат ва харат, ва тамоми чорпоят, ва ғарибат, ки андаруни шаҳри туст, то ки ғулумат ва канизат мисли ту ором гиранд.

15 Ва дар хотир нигоҳ дор, ки ту дар замини Миср ғулум будӣ, ва туро Худованд Худои ту аз он ҷо бо дасти қавӣ ва бозуи тӯлонӣ берун овард; бинобар ин Худованд Худоят ба ту амр фармудааст, ки рӯзи шанберо ба ҷо оварӣ.

16 Падари худ ва модари худро иззат намо, чунон ки Худованд Худоят ба ту амр фармудааст, то ки умри ту дароз шавад, ва дар заmine ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, барои ту некӯ бошад.

17 Қатл накун.

18 Зино накун.

19 Дуздӣ накун.

20 Дар ҳаққи ёри худ шаҳодати дурӯғ надех.

21 Зани ёри худро тамаъ накун, ва хонаи ёрат, киштзораш ва ғулумаш ва канизаш, говаш ва хараш, ва ҳар чизеро, ки аз они ёрат бошад, тамаъ накун“.

22 Ин суханонро Худованд ба тамоми ҷамоати шумо дар кӯҳ аз миёни оташ, абр ва меғ бо овози баланд гуфт ва чизе илова нанамуд; ва онҳоро бар ду лавҳи сангин навишта, ба ман дод.

23 Ва ҳангоме ки шумо он овозро аз миёни торикӣ шунидед, дар сурате ки кӯҳ дар оташ месӯхт, шумо, яъне ҳамаи сардорони сибтҳои шумо ва пирони шумо, ба ман наздик омадед,

24 Ва гуфтед: „Инак, Худованд Худои мо ҷалол ва кибриёи Худо ба мо нишон дод, ва овози Уро мо аз миёни оташ шунидем; имрӯз мо дидем, ки Худо ба одам сухан меронад, — ва вай зинда мондааст.

25 Вале алҳол чаро бимирем? Зеро ки ин оташи бузург моро хоҳад сӯзонид; агар мо боз овози Худованд Худои худро бишнавам, хоҳем мурд.

26 Зеро кист аз тамоми башар, ки овози Худои Ҳайро, ки аз миёни оташ сухан рондааст, мисли мо бишнавад, — ва зинда бимонад?

27 Ту наздик шуда, ҳар он чи Худованд Худои мо бигӯяд, бишнавад, ва ту ҳар он чиро, ки Худованд Худои мо ба ту бигӯяд, ба мо баён намо, ва мо шунида, ба амал хоҳем овард“.

²⁸ Ва Худованд суханони шуморо, ки ба ман гуфтед, шунид, ва Худованд ба ман гуфт: „Суханони ин қавмро, ки ба ту гуфтанд, шунидам; ҳар он чи онҳо гуфтанд, дуруст аст.

²⁹ Кошки дили онҳо чунин мебуд, ки аз Ман тарсида, тамоми аҳкоми Маро тамоми айём риоя мекарданд, то ки барои онҳо ва барои писарони онҳо ба сурати абадӣ некӯ бошад!

³⁰ Рафта, ба онҳо бигӯ: ба хаймаҳои худ баргардед.

³¹ Ва ту дар ин ҷо назди Ман бимон, ва Ман тамоми аҳком ва фароиз ва дастуротро, ки бояд ба онҳо таълим диҳӣ, ба ту хоҳам гуфт, то ки онҳо дар заминне ки Ман барои тасарруф кардан ба онҳо меदिҳам, ба амал оваранд“.

³² Пас, саъю кӯшиш намуда, ончунон ки Худованд Худои шумо ба шумо амр фармудааст, ба амал оваред, ба тарафи рост ё чап майл накунед;

³³ Бо тамоми роҳе ки Худованд Худои шумо ба шумо амр фармудааст, равона шавед, то ки зинда бимонед, ва барои шумо некӯ бошад, ва умри шумо дар заминне ки тасарруф менамояд, дароз шавад.

БОБИ ШАШУМ

Шарҳи аҳком.

6 Ва ин аст аҳком, фароиз ва дастуроте ки Худованд Худои шумо амр фармуд, ки ба шумо таълим диҳам, то онҳоро дар заминне ки барои тасарруф кардани он ба он ҷо убур менамояд, ба амал оваред,

² То ки аз Худованд Худои худ тарсида, тамоми фароиз ва аҳкоми ӯро, ки ман ба ту амр мефармоям, риоя намоӣ, — ту ва писарат ва писари писарат, дар тамоми айёми умрат, то ки айёми ту дароз шавад.

³ Пас, эй Исроил, бишнава ва саъю кӯшиш намо, ки онҳоро ба амал оварӣ, то ки барои ту некӯ бошад, ва шумо бисъёр афзун шавед дар заминне ки шир ва асал дар он ҷорист, чунон ки Худованд Худои падаронат ба ту гуфтааст.

Аҳкоми бузург.

⁴ Бишнава, эй Исроил! Худованд Худои мо Худои ягона аст.

⁵ Ва ту Худованд Худои худро бо тамоми дили худ, ва бо тамоми ҷони худ, ва бо тамоми куввати худ дӯст бидор.

Огоҳиҳо.

⁶ Ва ин суханон, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, бигзор бар дили ту бошад,

⁷ Ва онҳоро ба писаронат талқин бикун, ва ҳангоми нишастанат дар хонаи худ, ва ҳангоми роҳ рафтани, хобиданат ва бархостанат дар бораи онҳо гуфтугӯ намо,

⁸ Ва онҳоро ҳамчун аломат бар дасти худ бибанд, ва онҳо ҳамчун нишона дар миёни чашмонат бошад,

⁹ Ва онҳоро бар паҳлудариҳои хонаи худ ва бар дарвозаҳои худ бинавис.

¹⁰ Ва ҳангоме ки Худованд Худоят туро ба заминне дароварад, ки ба падаронат — ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб — қасам хӯрдааст, ки онро ба ту бидиҳад, бо шаҳрҳои бузург ва хубе ки ту бино накардаӣ,

¹¹ Ва бо хонаҳои пур аз ҳар неъмат, ки ту пур накардаӣ, ва бо ҳавзҳои дар санг кандашуда, ки ту накардаӣ, ва бо тоқҳо ва дарахтони зайтун, ки ту нашинондаӣ, ва ту аз меваи онҳо хӯрда сер хоҳӣ шуд, —

¹² Он гоҳ эҳтиёт бош, мабодо Худовандро, ки туро аз заминне Миср, аз хонаи ғулумӣ берун овард, фаромӯш кунӣ.

¹³ Аз Худованд Худои худ битарс, ва ӯро ибодат намо, ва ба исми ӯ қасам бихӯр.

¹⁴ Худоёни дигарро аз худоёни қавмҳои дигар гирду пеши шумо мебошанд, пайравӣ накунед;

¹⁵ Зеро Худованд Худои ту, ки дар миёни туст, Худои рашкнок аст; мабодо ғзаби Худованд Худоят бар ту аланга занад, ва ӯ туро аз рӯи замин маҳв кунад.

¹⁶ Худованд Худои худро наозмояд, чунон ки дар Массо озмудед.

¹⁷ Аҳкоми Худованд Худои худро, ва шаҳодот ва фароизи ӯро, ки ба шумо амр фармудааст, боэҳтиёт риоя намояд.

¹⁸ Ва он чи дар назари Худованд дуруст ва некӯст, ба амал овар, то ки барои ту некӯ бошад, ва ту омада, он заминне некӯро, ки Худованд дар бораи он ба падаронат қасам хӯрдааст, тасарруф намоӣ,

¹⁹ Ва ҳамаи душманонат аз пеши ту ба зудӣ бадар ронда шаванд, чунон ки Худованд гуфтааст.

²⁰ Ва ҳангоме ки писарат дар оянда аз ту пурсида, гӯяд: „Он шаҳодот ва фароиз ва аҳоме ки Худованд Худои мо ба шумо амр фармудааст, чӣ маъно дорад?“ —

²¹ Пас, ба писарат бигӯ: „Мо дар Миср ғулумони фиръавн будем, ва Худованд моро аз Миср бо дасти қавӣ берун овард.

²² Ва Худованд аломат ва мӯъҷизоти азим ва мӯҳлик бар Миср, бар фиръавн ва тамоми аҳли байти вай, дар пеши назари мо зоҳир сохт.

²³ Ва моро аз он ҷо берун овард, то ки моро оварда, заминеро, ки дар бораи он ба падарони мо қасам хӯрдааст, ба мо бидиҳад.

²⁴ Ва Худованд ба мо амр фармуд, ки тамоми ин фароизро ба амал оварда, аз Худованд Худои худ битарсем, то ки тамоми айём барои мо некӯ бошад, ва ӯ моро зинда нигоҳ дорад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

²⁵ Ва ин барои мо адолат ҳисоб хоҳад ёфт, агар саъю кӯшиш намоям, ки тамоми ин аҳкомро ба ҳузури Худованд Худои худ ба амал оварем, чунон ки ӯ ба мо амр фармудааст“.

БОБИ ҲАФТУМ

Манъ кардани дӯсти бо бутпарастон.

7 Ҳангоме ки Худованд Худоят туро ба замине ки барои тасарруф кардани он ба он ҷо меравӣ, дароварад, ва халқҳои бисъерро, яъне ҳиттиён, ва ҷирҷошиён, ва амӯриён, ва канъониён, ва фариззиён, ва ҳиввиён, ва ябусиёнро, ки ҳафт халқи аз ту сершумортар ва пурзӯртаранд, аз пеши ту бадар ронад,

2 Ва онҳоро Худованд Худоят ба дасти ту бисупорад, ва ту онҳоро зарба занӣ, — он гоҳ онҳоро тамоман торумор намо, бо онҳо аҳд набанд, ва ба онҳо раҳм накун,

3 Ва бо онҳо қудову анда нашав: духтаратро ба писари онҳо надеҳ, ва духтари онҳоро барои писарат нагир;

4 Зеро ки онҳо писаратро аз Ман дур хоҳанд кард, то ки худоёни дигарро ибодат намояд, — ва он гоҳ ғазоби Худованд бар шумо аланга зада, шуморо ба зудӣ маҳв хоҳад кард;

5 Балки ба онҳо чунин амал намо: қурбонгоҳҳои онҳоро хароб кунед, ва сутунҳои онҳоро бишканед, ва Ашераҳои онҳоро бурида партоед, ва санамҳои онҳоро дар оташ бисӯзонед;

6 Зеро ки ту барои Худованд Худои худ қавми муқаддас ҳастӣ; Худованд Худоят туро баргузидааст, то аз миёни ҳамаи қавмҳои ки дар рӯи замин ҳастанд, қавми хучистае барои Ё бошӣ.

7 На аз он сабаб Худованд ба шумо дил бастааст ва шуморо баргузидааст, ки шумо аз ҳамаи қавмҳои сершумортар бошед, — зеро ки шумо аз ҳамаи қавмҳои камшумортар будед, —

8 Балки аз он сабаб ки Худованд шуморо дӯст медошт, ва аз он сабаб ки мехост қасамеро, ки ба падарони шумо хӯрда буд, риоя намояд, Худованд шуморо бо дасти қавӣ берун овард, ва туро аз хонаи ғулумӣ, аз дасти фиръавн, подшоҳи Миср, раҳо кард.

9 Пас бидон, ки Худованд Худои ту Худост, Худои амин аст, ки аҳд ва марҳамати Худро ба онҳое ки Ёро дӯст медоранд ва аҳкомашро риоя менамоянд, то ҳазор насл нигоҳ медорад,

10 Ва онҳоеро, ки ба Ё адоват доранд, шахсан сазо дода, ба ҳалокат мерасонад, ба додани мукофоти касе ки ба Ё адоват дорад, даранг намекунад: сазои варо шахсан медиҳад.

11 Пас, аҳком ва фароиз ва дастуротеро, ки ба амал овардани онҳоро имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намо.

Ваъдаи ғалаба.

12 Ва агар ба ин дастурот гӯш андозед, ва онҳоро риоя намуда, ба амал оваред, Худованд Худои ту аҳд ва марҳаматеро, ки дар бораи он ба падаронат қасам хӯрдааст, барои ту нигоҳ хоҳад дошт.

13 Ва туро дӯст дошта, баракат хоҳад дод ва афзун хоҳад кард, ва меваи батни ту ва ҳосили замини туро, ғаллаи ту ва шираи ангури ту ва рағғани зайтуни туро, зоиши говони ту ва афзоиши гӯсфандони туро бар замине ки дар бораи он ба падаронат қасам хӯрдааст, ки ба ту бидиҳад, баракат хоҳад дод.

14 Ту бештар аз ҳамаи қавмҳои бобаракот хоҳӣ буд; дар миёни шумо ва дар миёни чорвои шумо нар ё модаи бенасл нахоҳад буд.

15 Ва Худованд ҳар беморию аз ту дур хоҳад кард; ва ҳеҷ яке аз дардҳои саҳти Мисрро, ки ту медонӣ, ба сари ту нахоҳад овард, балки ба сари ҳамаи бадҳоҳои ту хоҳад овард.

16 Ва ту ҳамаи қавмҳои Худованд ба дастат месупорад, несту нобуд хоҳӣ кард; бигзор чашми ту ба онҳо раҳм накунад; ва худоёни онҳоро ибодат нанамо, зеро ки ин барои ту дом аст.

17 Мабодо дар дили худ бигӯӣ: „Ин халқҳо аз ман сершумортаранд; чӣ гуна ман метавонам онҳоро бадар ронам?“

18 Аз онҳо натарс! Он чиро, ки Худованд Худои ту ба фиръавн ва ба тамоми Миср кард, нағз дар хотир нигоҳ дор,

19 Яъне озмоишҳои бузургро, ки чашмонат дидааст, ва аломот ва мӯъҷизот ва дасти қавӣ ва бозуи тӯлониро, ки Худованд Худои ту ба воситаи онҳо туро берун овард; Худованд Худои ту ба ҳамаи қавмҳои ки ту аз онҳо метарсӣ, чунин хоҳад кард.

20 Ва занбӯри алоро низ Худованд Худои ту бар онҳо хоҳад фиристод, то ки боқимондагон ва пинҳоншудагони онҳо аз пеши ту маҳв шаванд.

21 Аз онҳо ҳаросон нашав, зеро Худованд Худои ту, ки дар миёни туст, Худои бузург ва саҳмгин аст.

22 Ва Худованд Худои ту ин қавмҳоро аз пеши ту камкам бадар хоҳад ронд; ту онҳоро наметавонӣ ба зудӣ маҳв намой, мабодо даррандагони саҳро бар ту афзун шаванд.

23 Ва Худованд Худои ту онҳоро ба дасти ту хоҳад супурд, ва онҳоро ба изтиробии азиме хоҳад афканд, ба тавре ки несту нобуд хоҳанд шуд;

24 Ва подшоҳони онҳоро ба дасти ту хоҳад супурд, ва ту номи онҳоро аз зери осмон нест хоҳӣ кард: касе пеши ту истодагӣ нахоҳад кард, то даме ки онҳоро маҳв намой.

25 Ҳайқалҳои худоёни онҳоро дар оташ бисӯзонед; нуқра ва тиллоеро, ки бар онҳост, тамаъ накун, то ки барои худ бигирӣ, мабодо ба доми он гирифторм шавӣ; зеро ки он барои Худованд Худои ту зишт аст.

26 Ва чизи зиштро ба хонаи худ дохил накун, то ки мисли он ба ҳалокат нарасӣ; аз он нафрат намо ва худро аз он канор гир, зеро ки он сазовори ҳалокат аст.

БОБИ ҲАШТУМ

Огоҳиҳо. Худованд ба сипосгузори даъват менамояд.

8 Тамоми аҳкомеро, ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, саъю кӯшиш намуда ба амал оваред, то ки зинда монда, афзун шавед, ва омада, заминеро, ки Худованд дар бораи он ба падаронатон қасам хӯрдааст, тасарруф намоед.

² Ва дар хотир нигоҳ дор тамоми роҳеро, ки Худованд Худои ту ин чил сол туро бо он дар биёбон бурд, то ки туро азият дода, биозмояд, ва он чиро, ки дар дили туст, бидонад, ки оё аҳкоми Ӯро риоят хоҳӣ кард ё не?

³ Ва Ӯ туро азият дод, ва туро гурусна мононид, ва туро манн хӯронид, — ки на ту онро медонистӣ ва на падаронат медонистанд, — то ба ту бифаҳмонад, ки одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае ки аз даҳони Худованд барояд, одамизод зиндагӣ мекунад.

⁴ Дар давоми ин чил сол либоси ту бар танат қиғдақиғда нашуд, ва пои ту наомосид.

⁵ Пас, андар дили худ дарк намо, ки чунон ки падар писари худро таъдиб мекунад, Худованд Худои ту ончунон туро таъдиб кард.

⁶ Пас, ту аҳкоми Худованд Худои худро риоят бикун, то ки бо роҳҳои Ӯ равона шавӣ ва аз Ӯ битарсӣ.

⁷ Зеро ки Худованд Худоят туро ба замини некӯ мебарад, ба замини пур аз наҳрҳои об, чашмаҳо ва ҷӯйҳо, ки дар водиҳо ва кӯҳҳо ҷорӣ мешаванд;

⁸ Ба замини пур аз гандум ва ҷав, ва ангур ва анҷир ва анор, ба замини пур аз рағғани зайтун ва асал;

⁹ Ба замине ки дар он ба танқисӣ нон нахоҳӣ хӯрд, ва дар он ба ҳеҷ чиз мӯҳтоҷ нахоҳӣ буд; ба замине ки санғояш оҳан аст, ва аз кӯҳҳояш мис хоҳӣ канд.

¹⁰ Ва ҳангоме ки хӯрда сер шавӣ, Худованд Худои худро барои замини некӯе ки ба ту додааст, муборак бихон.

¹¹ Эҳтиёт бош, мабодо Худои худро фаромӯш карда, аҳком ва дастурот ва фароизи Ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоят нанамой;

¹² Мабодо хӯрда сер шавӣ, ва хонаҳои некӯ бино карда, дар онҳо сокин шавӣ,

¹³ Ва говон ва гӯсфандони ту афзун шавад, ва нуқра ва тиллои ту зиёд шавад, ва ҳар дороии ту зиёд шавад,

¹⁴ Ва дили ту мағрур шуда, Худованд Худои худро фаромӯш кунӣ, ки Ӯ туро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овард,

¹⁵ Ва туро аз биёбони бузург ва саҳмгини пур аз мор, аждаҳо ва каждум, аз ҷойҳои хушки беоб гузаронид, ва барои ту аз санги хоро об баровард,

¹⁶ Ва туро дар биёбон манн хӯронид, — ки падаронат онро намедонистанд, — то ки туро азият

дода, биозмояд, ва оқибат бар ту марҳамат намояд, —

¹⁷ Ва дар он сурат ту дар дили худ бигӯӣ: „Қувватам ва қудрати дастам ин сарватро барои ман пайдо кардааст“,

¹⁸ Ва ҳол он ки ту бояд Худованд Худои худро дар хотир нигоҳ дорӣ, ки Ӯ ба ту қуввати пайдо кардани сарватро медиҳад, то аҳдеро, ки дар бораи он ба падаронат қасам хӯрдааст, ба ҷо оварад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

¹⁹ Валекин агар ту Худованд Худои худро фаромӯш кунӣ, ва пайрави худоёни дигар гардида, онҳоро ибодат намой ва ба онҳо сачда барӣ, — имрӯз ба шумо шаҳодат медиҳам, ки албатта несту нобуд хоҳед шуд.

²⁰ Мисли халқҳое ки Худованд онҳоро аз пеши шумо маҳв мекунад, шумо низ маҳв хоҳед шуд, аз боиси он ки ба овози Худованд гӯш наандохтаед.

БОБИ НҲУМ

Худованд ва фурӯтанӣ даъват менамояд.

9 Бишнава, эй Исроил! Ту имрӯз аз Урдун убур мекунӣ, то ки омада, халқҳоеро, ки аз ту бузургтар ва пурзӯртаранд, шаҳрҳои бузургро, ки ҳисорҳояш сар ба фалак кашидааст, тасарруф намой,

² Яъне қавми бузург ва қадбалад, банӣ-Аноқро, ки дар бораи онҳо ту медонӣ ва шунидаӣ, ки гуфтаанд: „Кист, ки пеши банӣ-Аноқ битавонад истодагӣ намояд?“

³ Пас, имрӯз бидон, ки Худованд Худои ту пешопеши ту мисли оташи сӯзанда убур менамояд; Ӯ онҳоро несту нобуд хоҳад кард, ва Ӯ онҳоро пеши ту мағлуб хоҳад сохт, ва ту онҳоро ба зудӣ бадар ронда, маҳв хоҳӣ кард, чунон ки Худованд ба ту гуфтааст.

⁴ Ҳангоме ки Худованд Худои ту онҳоро аз пеши ту бадар ронад, ту дар дили худ нагӯӣ, ки „ба сабаби адолати ман Худованд маро овард, то ки ин заминро тасарруф намоям“, ва ҳол он ки аз боиси шарорати он халқҳо Худованд онҳоро аз пеши ту бадар меронад.

⁵ На аз боиси адолати худ ва ростии дили худ ту меравӣ, то ки замини онҳоро тасарруф намой, балки ба сабаби шарорати ин халқҳо Худованд Худои ту онҳоро аз пеши ту бадар меронад, то қавлро, ки Худованд ба падаронат — ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб — дода қасам хӯрдааст, ба ҷо оварад.

⁶ Пас, бидон, ки на аз боиси адолати ту Худованд Худои ту ин замини некӯро ба ту медиҳад, то ки онро тасарруф намой, зеро ки ту қавми гарданкаш ҳастӣ.

⁷ Дар хотир нигоҳ дор ва фаромӯш накун, ки чӣ гуна. ту Худованд Худои худро дар биёбон ба ҳашм овардӣ: аз рӯзе ки шумо аз замини Миср берун

омадед, то даме ки ба ин макон расидед, шумо ба Худованд муқобилат кардед.

⁸ Ва назди Хӯриб шумо Худовандро ба хашм овардед, ва Худованд ба шумо ғазаб намуда, мехост шуморо несту нобуд кунад:

⁹ Ҳангоме ки ман ба кӯҳ баромадам, то ки алвоҳи санг, яъне алвоҳи аҳдери, ки Худованд бо шумо баста буд, бигирам, ва дар кӯҳ чил рӯз ва чил шаб истода, нон нахӯрдам ва об нанӯшидам;

¹⁰ Ва Худованд ду лавҳи сангро, ки бо ангушти Худо навишта шуда буд, ба ман дод, ва бар онҳо ҳамаи суханоне буд, ки Худованд дар кӯҳ, аз миёни оташ, дар рӯзи ҷамъомад ба шумо гуфта буд;

¹¹ Ва чунин воқеъ шуд, ки дар анҷоми чил рӯз ва чил шаб Худованд ду лавҳи санг, яъне алвоҳи аҳдро ба ман дод;

¹² Ва Худованд ба ман гуфт: „Бархоста, зуд аз ин ҷо фуруд ой, зеро қавми ту, ки онҳоро аз Миср берун овардӣ, фосид шудаанд; аз роҳе ки ба онҳо амр фармудам, зуд дур шуда, бути рехтае барои худ сохтаанд“.

¹³ Ва Худованд ба ман сухан ронда, гуфт: „Ин қавмро Ман дидам, ва инак, онҳо қавми гарданкаш ҳастанд;

¹⁴ Маро бигзор, то ки онҳоро несту нобуд карда, номашонро аз зери осмон маҳв намоям, ва туро халқе гардонам, ки аз онҳо пурзӯртар ва сершумортар бошад“.

¹⁵ Ва ман тоб хӯрда, аз кӯҳ фуруд омадам, дар сурате ки кӯҳ дар оташ месӯхт, ва ду лавҳи аҳд дар ду дастам буд.

¹⁶ Ва дидам, ки инак, шумо пеши Худованд Худои худ гуноҳкор гардидаед: гӯсолаи рехтае барои худ сохта, аз роҳе ки Худованд ба шумо амр фармуда буд, зуд дур шудаед.

¹⁷ Ва ман ду лавҳро гирифтам, ва онҳоро аз ду дасти худ партофта, пеши назари шумо шикастам.

¹⁸ Ва ба ҳузури Худованд мисли аввала бар рӯи худ афтадам: чил рӯз ва чил шаб нон нахӯрдам ва об нанӯшидам, аз боиси ҳамаи гуноҳҳое ки шумо карда, он чи дар назари Худованд бад аст, ба амал овардед, то ки Ӯро ба хашм оваред.

¹⁹ Зеро ки ман аз хашм ва ғзаби Худованд, ки бар шумо аланга зада буд, то ки шуморо маҳв созад, тарсидам; ва Худованд ҳамин дафъа ҳам маро иҷобат намуд.

²⁰ Ва Худованд бар Ҳорун бағоят ғзаб намуда буд, то ки ӯро маҳв созад, вале ман барои Ҳорун низ он вақт дуо гуфтам.

²¹ Ва гуноҳи шумо, яъне гӯсоларо ки сохта будед, ман гирифтам, ва онро дар оташ сӯзонидам, ва онро пора-пора карда, дурустакак соидам, то ба дараҷае ки мисли ғубор гард-гард шуд, ва ғубори онро ба наҳре ки аз кӯҳ ҷорӣ буд, партофтам.

²² Ва дар Табъира, Массо ва Қибрӯт-Ҳатааво шумо Худовандро ба хашм овардед.

²³ Ва ҳангоме ки Худованд шуморо аз Қодеш-Барнеа фиристода, гуфт: „Рафта, заминеро,

ки ба шумо медиҳам, тасарруф намоед“, — шумо ба амри Худованд Худои худ муқобилат кардед, ва ба Ӯ имон наовардед, ва ба овози Ӯ гӯш наандоштед.

²⁴ Аз рӯзе ки ман шуморо шинохтаам, шумо ба Худованд беитоатӣ мекардед,

²⁵ Ва ман ба ҳузури Худованд бар рӯи худ афтадам дар он чил рӯз ва чил шаб, ки афтада будам, зеро ки Худованд мехост шуморо маҳв созад.

²⁶ Ва сӯи Худованд дуо хонда, гуфтам: „Худоё Худовандо! Қавми Худ ва мероси Худро, ки бо кибриёи Худ раҳо кардай ва бо дасти қавӣ аз Миср берун овардай, ба ҳалокат нарасон.

²⁷ Бандағони Худ — Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқубро ба ёд овар! Ба гарданкашии ин қавм, ба шарорат ва гуноҳи онҳо назар нақун;

²⁸ Мабодо сокинони заминеро ки моро аз он ҷо берун овардӣ, бигӯянд: азбаски Худованд натавонист онҳоро ба заминеро ки ба онҳо ваъда дода буд, дохил кунад, ва азбаски Ӯ аз онҳо нафрат дошт, бинобар ин онҳоро берун овард, то ки дар биёбон онҳоро ба ҳалокат расонад.

²⁹ Ва ҳол он ки онҳо қавми Ту ва мероси Ту ҳастанд, ки онҳоро бо куввати бузурги Худ ва бо бозуи тӯлонии Худ берун овардай“.

БОБИ ДАҲУМ

Худованд махтунии дилро талаб мекунад.

10 Дар он вақт Худованд ба ман гуфт: „Ду лавҳи санг мисли аввала барои худ битарош, ва назди Ман ба кӯҳ баро, ва сандуқе аз ҷӯб барои худ бисоз;

² Ва Ман бар ин алвоҳ суханонеро, ки бар алвоҳи аввалаи шикастаи ту буд, хоҳам навишт, ва ту онҳоро дар сандуқ бимон“.

³ Ва ман сандуқе аз ҷӯби ақоқиё сохтам, ва ду лавҳи санг мисли аввала тарошидам, ва ба кӯҳ баромадам, ва он ду лавҳ дар дастам буд.

⁴ Ва Ӯ бар алвоҳ мисли китобати аввала даҳ аҳкомеро, ки Худованд ба шумо дар кӯҳ, аз миёни оташ, дар рӯзи ҷамъомад гуфта буд, навишт, ва Худованд онҳоро ба ман дод,

⁵ Ва ман тоб хӯрда, аз кӯҳ фуруд омадам, ва алвоҳро дар сандуқе ки сохта будам, гузоштам; ва онҳо дар он ҷо мебошад, чунон ки Худованд ба ман амр фармуда буд.

⁶ Ва банӣ-Исроил аз Беэрӯт-Банӣ-Яъқон ба Мӯсера кӯч карданд; дар он ҷо Ҳорун мурд ва дар он ҷо дафн карда шуд, ва писараш Элъозор ба ҷои ӯ саркоҳин гардид.

⁷ Аз он ҷо ба Чудҷуд кӯч карданд, ва аз Чудҷуд — ба Ётвот, ки заминест пур аз чашмаҳои об.

⁸ Дар он вақт Худованд сибти Левиро ҷудо кард, то ки сандуқи аҳди Худовандро бардоранд, ба ҳузури Худованд истода, хизмати Ӯро ба ҷо оваранд ва ба исми Ӯ баракат диҳанд, ки то имрӯз чунин аст.

⁹ Бинобар ин Левӣ дар миёни бародарони худ ҳисса ва меросе надорад: Худованд Худаш мероси вай аст, чунон ки Худованд Худои ту ба вай гуфтааст.

¹⁰ Ва ман дар кӯҳ, мисли айёми аввала, чил рӯз ва чил шаб истодам, ва Худованд ин дафъа низ маро иҷобат намуд, ва Худованд нахост туро ба ҳалокат расонад.

¹¹ Ва Худованд ба ман гуфт: „Бархоста, пешопеши қавм равона шав; бигзор онҳо рафта, заминеро, ки дар бораи он ба падаронашон қасам хӯрдаам, ки ба онҳо бидиҳам, тасарруф намоянд“.

¹² Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худоят аз ту чӣ талаб дорад? Талабаш фақат ин аст, ки аз Худованд Худои худ битарсӣ, бо ҳамаи роҳҳои Ӯ равона шавӣ, ва Ӯро дӯст бидорӣ, ва Худованд Худои худро бо тамоми дили худ ва бо тамоми қони худ ибодат намой,

¹³ Ва аҳкоми Худованд ва фароизи Ӯро, ки ман имрӯз ба ту, барои манфиати ту амр мефармоям, риоят кунӣ.

¹⁴ Инак, осмон ва фалакулафлок аз они Худованд Худои туст, ва замин ва ҳар он чи дар он аст!

¹⁵ Аммо фақат ба падарони ту Худованд таваччӯҳ намуда, онҳоро дӯст дошт, ва насли онҳо, яъне шуморо баъд аз онҳо аз ҳамаи қавмҳо баргузид, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

¹⁶ Пас, шумо ғилофаки дили худро махтун созед, ва минбаъд гарданкашӣ накунед.

¹⁷ Зеро ки Худованд Худои шумо Худои худоён ва Худованди худовандон аст, Худои бузург, ҷаббор ва саҳмгин аст, ки рӯбинӣ намекунад, ва ришва намегирад;

¹⁸ Ба ятим ва бева додрасӣ менамояд, ва ғарибро дӯст дошта, ба вай хӯрок ва пӯшок медиҳад.

¹⁹ Пас, ғарибро дӯст бидор, зеро ки шумо дар замини Миср ғариб будед.

²⁰ Аз Худованд Худои худ битарс, Ӯро ибодат намо ва ба Ӯ бичасп, ва ба исми Ӯ қасам бихӯр.

²¹ Ӯ ифтихори туст ва Ӯ Худои туст, ки барои ту ин корҳои бузург ва аҷоибро, ки чашмонат дидааст, ба ҷо овард.

²² Падарони ту бо ҳафтад нафар ба Миср омада буданд, ва алҳол Худованд Худоят туро мисли ситорагони осмон сершумор гардонидаст.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Таваччӯҳ ба итоатгарон. Лаънат ба беитоатон.

11 Пас, Худованд Худои худро дӯст бидор, ва фармони Ӯ ва фароизи Ӯ ва дастуроти Ӯ ва аҳкоми Ӯро тамоми айём риоят намо.

² Ва имрӯз бидонед, — зеро ки на бо писарони шумо сухан меронам, ки таъдиби Худованд Худои шуморо надонистаанд ва надидаанд, яъне кибриёи Ӯ ва дасти қавии Ӯ ва бозуи тӯлонии Ӯро,

³ Ва аломот ва аъмоли Ӯро, ки андаруни Миср ба фиръавн, подшоҳи Миср, ва ба тамоми замини вай зоҳир сохт;

⁴ Ва он чиро, ки Ӯ ба лашкари мисриён, ба аспҳо ва аробаҳои онҳо кард, яъне обҳои баҳри Қулзумро бар онҳо ҷорӣ намуд, вақте ки шуморо таъқиб мекарданд, ва Худованд онҳоро то имрӯз ба ҳалокат расонид;

⁵ Ва он чиро, ки Ӯ дар биёбон барои шумо ба амал овард, то даме ки ба ин макон расидед;

⁶ Ва он чиро, ки Ӯ бо Дотон ва Абиром, писарони Элиоб ибни Реубен кард, яъне замин даҳони худро кушода, онҳо ва аҳли байти онҳо ва хаймаҳои онҳо ва тамоми дороии онҳоро, ки наздашон буд, дар миёни тамоми Исроил фурӯ бурд, —

⁷ Балки бо шумо сухан меронам, ки чашмонатон тамоми аъмоли бузурги Худовандро, ки карда буд, дидааст.

⁸ Пас, тамоми аҳкомеро, ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, риоя намоед, то ки қавӣ шавед, ва рафта, заминеро, ки барои тасарруф кардани он ба он ҷо убур менамоед, тасарруф кунед,

⁹ Ва дар он замин, ки Худованд ба падаронатон қасам хӯрда буд, ки онро ба онҳо ва ба насли онҳо бидиҳад, — заминне ки шир ва асал дар он ҷорист, — шумо умри дароз дошта бошед.

¹⁰ Зеро заминне ки ту барои тасарруф кардани он ба он ҷо меравӣ, ба замини Миср, ки аз он ҷо берун омадӣ, монанд нест, ки тухмии худро кошта, онро мисли полиз бо пои худ об медодӣ;

¹¹ Вале заминне ки шумо барои тасарруф кардани он ба он ҷо убур менамоед, замини кӯҳҳо ва водиҳост, ки аз боришҳои осмон об мехӯрад;

¹² Заминест, ки Худованд Худои ту ба он ғамхорӣ менамояд, чашмони Худованд Худои ту ҳамеша, аз аввали сол то охири сол бар он аст.

¹³ Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ба аҳкоми Ман, ки имрӯз Ман ба шумо амр мефармоям, гӯш андозед, то ки Худованд Худои худро дӯст бидоред ва бо тамоми дили худ ва бо тамоми қони худ Ӯро ибодат намоед,

¹⁴ Дар он сурат борони замини шуморо, борони аввалин ва охирино дар сари вақт хоҳам дод, ва ту ғаллаи худ ва шираи ангури худ ва рағғани зайтуни худро чамъ хоҳӣ кард.

¹⁵ Ва дар саҳрои ту барои чорвоят алаф хоҳам дод, ва ту хӯрда, сер хоҳӣ шуд.

¹⁶ Эҳтиёт бошед, мабодо дилатон фирефта шавад, ва шумо гумроҳ гардида, худоёни дигарро ибодат намоед ва ба онҳо сачда баред;

¹⁷ Ва хашми Худованд бар шумо аланга занад, ва Ӯ осмонро бандад, ва борон наборад, ва замин ҳосили худро надидад, ва шумо аз замини неқӯе ки Худованд ба шумо медиҳад, ба зудӣ маҳв шавед.

¹⁸ Пас, ин суханони Маро дар дили худ ва дар қони худ ҷо диҳед, ва онҳоро ҳамчун аломат бар дасти худ бибандед, ва онҳо ҳамчун нишона дар миёни чашмони шумо бошад.

¹⁹ Ва онҳоро ба писарони худ таълим диҳед, ва ҳангоми нишастанатон дар хонаи худ, ва ҳангоми роҳ рафтаниатон, хобиданатон ва бархостанатон дар бораи онҳо гуфтугӯ намоед.

²⁰ Ва онҳоро бар паҳлудариҳои хонаи худ ва бар дарвозаҳои худ бинависед,

²¹ То ки айёми шумо ва айёми писарони шумо дар замин ки Худованд дар бораи он ба падаронатон қасам хӯрда буд, ки ба онҳо бидиҳад, ончунон афзун шавад, чунон ки айёми осмон бар болои замин аст.

²² Зеро, агар тамоми ин аҳкомро, ки ба ҷо оварданастро ман ба шумо амр мефармоям, дурусти роия намоед, то ки Худованд Худои худро дӯст бидоред, бо роҳҳои ӯ равона шавед ва ба ӯ бичаспед,

²³ Дар он сурат Худованд ҳамаи ин халқоро аз пеши шумо бадар хоҳад ронд, ва шумо халқроеро, ки аз шумо бузургар ва пурзӯртаранд, мағлуб хоҳед кард.

²⁴ Ҳар ҷое ки кафи пой шумо бар он гузошта шавад, аз он шумо хоҳад буд; аз биёбон ва Лубнон, аз наҳр, яъне наҳри Фурот, то баҳри ғарбӣ ҳудуди шумо хоҳад буд.

²⁵ Ҳеҷ кас пеши шумо ёрои истодагӣ нахоҳад дошт: тарсу воҳимаи шуморо Худованд Худои шумо дар рӯи тамоми замин ки дар он қадамгузор шавед, паҳн хоҳад кард, чунон ки ӯ ба шумо гуфтааст.

²⁶ Инак, ман имрӯз ба шумо баракат ва лаънатро пешниҳод мекунам:

²⁷ Баракатро — агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, гуш андозед;

²⁸ Вале лаънатро — агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ гуш накунед, ва аз роҳе ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, дур шуда, худоёни дигарро, ки намешиносед, пайравӣ намоед.

²⁹ Ва ҳангоме ки Худованд Худоят туро ба замин ки барои тасарруф кардани он меравӣ, дохил намояд, ту баракатро бар кӯҳи Ҷаризим ба забон хоҳӣ ронд, ва лаънатро бар кӯҳи Эбол.

³⁰ Ин кӯҳро, охир, дар он тарафи Урдун воқеъ аст, аз қафои роҳи ғуруби офтоб, дар замини канъониёне ки дар саҳро сокинанд, дар рӯ ба рӯи Ҷилҷол, назди булутзори Мӯре.

³¹ Зеро ки шумо аз Урдун убур мекунед, то ки рафта, заминеро, ки Худованд Худои шумо ба шумо медиҳад, тасарруф намоед, ва шумо онро тасарруф намуда, дар он сукунат хоҳед кард.

³² Пас, тамоми фароиз ва дастуротеро, ки ман имрӯз ба шумо пешниҳод менамоям, роия кунед.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Дар бораи худопарастии ҳақиқӣ; барҳам додани бутпарастӣ.

¹² Ин аст фароиз ва дастуроте ки шумо бояд роия намуда, дар замин ки Худованд Худои падаронатон барои тасарруф кардани шумо додааст, ба амал оваред, дар тамоми айёме ки шумо дар он замин зиндагӣ хоҳед кард.

² Ҳамаи маконроеро, ки халқроеро ки шумо бадар меронед, дар он ҷо худоёни худро ибодат мекарданд, тамоман несту нобуд кунед, хоҳ бар кӯҳҳои баланд бошад, хоҳ бар талҳо, хоҳ зери ҳар дарахти сабз.

³ Қурбонгоҳҳои онҳоро бишканед, ва сутунҳои онҳоро пора-пора кунед, ва Ашераҳои онҳоро дар оташ бисӯзонед, ва ҳайкалҳои худоёни онҳоро нест кунед, ва номҳои онҳоро аз он макон маҳв созед.

⁴ Барои Худованд Худои худ чунин амал накунед,

⁵ Балки ба маконе ки Худованд Худои шумо аз ҳамаи сибтҳои шумо баргузинад, то ки исми Худро дар он ҷо сокин гардонад, яъне ба маскани ӯ рӯй оваред, ва ба он ҷо биёед,

⁶ Ва қурбониҳои сӯхтани ва забҳҳои худ, ва ушрҳои худ, ва ҳадияҳои афроштани дастҳои худ, ва назрҳои худ, ва хайроти худ, ва нахустзодаҳои говон ва гӯсфандони худро ба он ҷо биёред.

⁷ Ва дар он ҷо ба ҳузури Худованд Худои худ бихӯред, ва худатон ва аҳли байтатон барои ҳар шуғли дасти худ, ки Худованд Худои шумо дар он шуморо баракат додааст, хурсандӣ кунед.

⁸ Ҳар он чиро, ки мо имрӯз дар ин ҷо мекунем, яъне ҳар он чи ба назари ҳар кас дуруст намояд, накунед.

⁹ Зеро ки то алҳол ба оромӣ ва ба мулке ки Худованд Худои шумо ба шумо медиҳад, нарасидаед.

¹⁰ Вале ҳангоме ки аз Урдун убур намуда, дар замин ки Худованд Худои шумо ба шумо ҳамчун мулк медиҳад, сокин шавед, ва ӯ шуморо аз ҳамаи душманонатон аз гирду пеш оромӣ диҳад, ва шумо дар амният зиндагӣ кунед, —

¹¹ Он гоҳ кадом маконе ки Худованд Худои шумо баргузинад, то ки исми Худро дар он сокин гардонад, ба он ҷо ҳар он чиро, ки ман ба шумо амр фармоям, биёред, яъне қурбониҳои сӯхтани ва забҳҳои худ, ушрҳо ва ҳадияҳои афроштани дастҳои худ, ва ҳар гузани назрҳои худро, ки барои Худованд назр намоед;

¹² Ва ба ҳузури Худованд Худои худ хурсандӣ кунед, — худатон ва писаронатон ва духтаронатон, ва ғуломатон ва канизатон, ва левизодагоне ки дар шаҳри шумо бошанд, зеро ки онҳо бо шумо ҳиссае ва мулке надоранд.

¹³ Эҳтиёт бош, ки қурбониҳои сӯхтани худро дар ҳар маконе ки мебинӣ, тақдим накуни;

¹⁴ Балки фақат дар маконе ки Худованд дар яке аз сибтҳои ту баргузинад, қурбониҳои сӯхтани худро тақдир намоед, ва ҳар он чӣ ман ба ту амр фармоям, дар он ҷо ба амал овар.

¹⁵ Аммо ғӯштро, мувофиқи тамоми ҳаваси дили худ, бар ҳасби баракате ки Худованд Худоят ба ту бидиҳад, дар ҳамаи шаҳрҳои худ забҳ намуда, бихӯр; шахсони наҷис ва пок метавонанд аз он бихӯранд, чунон ки аз ғӯшти ғизол ва оҳу мехӯранд.

¹⁶ Лекин хунро нахӯред; онро мисли об бар замин бирезед.

¹⁷ Ту наметавонӣ дар шаҳрҳои худ ушри ғалла ва шираи ангур ва рағғани зайтуни худро, ва нахустзодаҳои говон ва ғусфандони худро, ва ҳар назреро, ки назр карда бошӣ, ва хайроти худ ва ҳадияҳои афроштани дастҳои худро бихӯр;

¹⁸ Балки онҳоро ба ҳузури Худованд Худои ту баргузинад, бихӯр, — худат ва писарат ва духтарат, ва ғуломат ва канизат, ва левизодагоне ки дар шаҳрҳои ту бошанд; ва ба ҳузури Худованд Худои худ барои ҳар шуғли дасти худ хурсандӣ намоед.

¹⁹ Эҳтиёт бош, ки левизодагонро дар тамоми айёми худ, ки дар замини худ бошӣ, тарк накуни.

²⁰ Ҳангоме ки Худованд Худоят худуди туро, чунон ки ба ту гуфтааст, васеъ кунад, ва ту бигӯӣ: „Ғӯшт хоҳам хӯрд“, зеро ки дили ту ҳаваси ғӯшт хӯрдан дорад, — пас, мувофиқи тамоми ҳаваси дили худ ғӯшт бихӯр.

²¹ Агар маконе ки Худованд Худои ту барои сокин гардонидани исми Худ баргузинад, аз ту дур бошад, ту аз говон ва ғусфандони худ, ки Худованд ба ту бидиҳад, чунон ки ба ту амр фармудаам, забҳ намуда, дар шаҳрҳои худ мувофиқи тамоми ҳаваси дили худ бихӯр.

²² Аммо, чунон ки ғӯшти ғизол ва оҳуро мехӯранд, ончунон аз он бихӯр; шахсони наҷис ва пок метавонанд аз он бихӯранд.

²³ Фақат эҳтиёт бош, ки хунро нахӯрӣ, зеро ки хун ҷон аст, ва ту ҷонро бо ғӯшт нахӯр.

²⁴ Онро нахӯр: онро мисли об бар замин бирез.

²⁵ Онро нахӯр, то ки барои ту ва баъд аз ту барои писаронат некӯ бошад, вақте ки ту он чиро, ки дар назари Худованд дуруст аст, ба амал оварӣ.

²⁶ Фақат қурбониҳои муқаддаси худро, ки дошта бошӣ, ва назрҳои худро бардошта, ба маконе ки Худованд баргузинад, биё.

²⁷ Ва қурбониҳои сӯхтани худро, яъне ғӯшт ва хуни онҳоро, бар қурбонгоҳи Худованд Худои худ тақдир намоед; ва хуни забҳҳои худро бар қурбонгоҳи Худованд Худои худ бирез, ва ғӯшти онҳоро бихӯр.

²⁸ Ҳамаи ин суханонро, ки ман ба ту амр мефармоям, шунида риоя намоед, то ки барои ту ва баъд аз ту барои писаронат то абад некӯ бошад, вақте ки ту он чиро, ки дар назари Худованд Худои ту некӯ ва дуруст аст, ба амал оварӣ.

²⁹ Ҳангоме ки Худованд Худои ту халқҳоеро, ки барои забт кардани онҳо ба он ҷо меравӣ, аз пеши ту маҳв намоед, ва ту онҳоро бадар ронда, дар замини онҳо сокин шавӣ, —

³⁰ Эҳтиёт бош, ки баъд аз он ки онҳо аз пеши ту маҳв шуда бошанд, онҳоро пайравӣ намуда, ба дом наафтӣ, ва ҷӯи худоёни онҳо шуда, нагӯӣ: „Чӣ гунае ки ин халқҳо худоёни худро ибодат мекарданд, ман низ чунин амал хоҳам кард“.

³¹ Бо Худованд Худои худ чунин амал накун! Зеро ки ҳар он чӣ дар назари Худованд зишт аст, ва аз он ӯ нафрат дорад, онҳо бо худоёни худ мекарданд; онҳо ҳатто писарон ва духтарони худро барои худоёни худ дар оташ месӯзониданд.

³² Ҳар он чӣ ман ба шумо амр мефармоям, саъю кӯшиш намуда онро ба амал оваред; чизе бар он илова нанамоед ва чизе аз он кам накунед.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Имтиҳони анбиёи козиб ва ҷазои онҳо.

13 Агар дар миёни шумо набие ё бинандаи хобҳо пайдо шуда, аломате ё мӯъҷизае ба ту нишон диҳад,

² Ва он аломат ё мӯъҷиза, ки дар бораи он ба ту сухан ронда буд, ба амал ояд, ва ӯ бигӯяд: „Бие, то худоёни дигарро, ки намешинохтӣ, пайравӣ намоем, ва онҳоро ибодат кунем“, —

³ Ту ба суханони он набӣ ё он бинандаи хобҳо ғӯш надох, зеро ки Худованд Худои шумо шуморо имтиҳон мекунад, то бидонад, ки оё Худованд Худои худро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ дӯст медоред?

⁴ Худованд Худои худро пайравӣ кунед, ва аз ӯ битарсед, ва аҳкоми ӯро риоя намоед, ва ба овози ӯ ғӯш диҳед, ва ӯро ибодат кунед, ва ба ӯ бичаспед.

⁵ Ва он набӣ ё он бинандаи хобҳо бояд ба қатл расонида шавад, зеро ки вай дар бораи Худованд Худои ту, ки туро аз замини Миср берун овард, ва туро аз хонаи ғуломӣ раҳо кард, суханони фитнаангез гуфтааст, то туро аз роҳе ки Худованд Худоят ба ту амр фармуд, ки бо он равона шавӣ, гумроҳ созад; ва шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.

⁶ Агар бародарат, ки писари модарат бошад, ё писарат, ё духтарат, ё завҷаи ҳамоғӯшат, ё дӯсти ҷоният туро пинҳонӣ иғво намуда, гӯяд: „Бие, то худоёни дигарро, ки ту ва падаронат намешинохтед, ибодат кунем“,

⁷ Аз миёни худоёни қавмҳои ки дар гирду пеши шумо мебошанд, хоҳ ба ту наздик, хоҳ аз ту дур бошанд, аз як канори замин то канори дигари он, —

⁸ Ту ба сухани вай розӣ нашав ва ба вай ғӯш надох, ва бигзор чашми ту ба вай раҳм накунад, ва ту ба вай шафқат намуда, варо пинҳон накун,

⁹ Балки ҳатман варо ба қатл бирасон; бигзор аввал дасти ту барои қатли вай дароз карда шавад, ва баъд дасти тамоми қавм.

¹⁰ Варо сангсор кун, то ки бимирад, зеро ки вай мехост туро аз Худованд Худоят, ки туро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овард, дур созад.

¹¹ Ва тамоми Исроил инро шунида, хоҳанд тарсид, ва минбаъд чунин шароратро дар миёни шумо ба амал нахоҳанд овард.

¹² Агар бишнави, ки дар яке аз шаҳрҳоят, ки Худованд Худои ту барои сукунат ба ту медиҳад,

¹³ Шахсони нобакоре аз миёни ту пайдо шудаанд, ва сокинони шаҳри худро ба васваса андохта, гуфтаанд: „Биравем ва худоёни дигарро, ки намешинохтед, ибодат кунем“,

¹⁴ Ту дурустакак ҷустуҷӯ ва тафтиш ва пурсиш намо, ва инак, агар ин ҳодиса рост ва аниқ барояд, яъне дар миёни ту ин амали зишт рӯй дода бошад, —

¹⁵ Сокинони он шаҳрро бо дами шамшер сахт зарба бизан; онро бо ҳар чизе ки дар он аст, ва чорпоёнашро бо дами шамшер несту нобуд бикун.

¹⁶ Ва тамоми ғанимати онро андаруни майдони он ҷамъ кун, ва шаҳрро бо тамоми ғаниматаш ба исми Худованд Худои худ дар оташ комилан бисӯзон; ва он то абад харобазор хоҳад монд, бори дигар бино нахоҳад ёфт.

¹⁷ Ва аз он чи несту нобуд карда мешавад, чизе ба дастат начаспад, то ки Худованд оташи хашми Худро хомӯш карда, ба ту марҳамат намояд, ва ба ҳоли ту раҳмаш омада, туро афзун гардонад, чунон ки ба падаронат қасам хӯрдааст,

¹⁸ Агар ту овози Худованд Худои худро гӯш карда, тамоми аҳкоми ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намой, яъне он чи дар назари Худованд Худои ту дуруст аст, ба амал оварӣ.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Манъ кардани урфу одатҳои бутпарастон оид ба мурдагон.

14 Шумо писарони Худованд Худои худ ҳастед; барои мурдагон бадани худро харош накунед, ва мӯйҳои пешони худро, ки аз болои чашмон аст, натарошед.

² Зеро ки ту барои Худованд Худои худ қавми муқаддас ҳастӣ, ва Худованд туро баргузидааст, то аз ҳамаи қавмҳои ки дар рӯи замин мебошанд, қавми гузине барои ӯ бошӣ.

Дастурот дар бораи хӯрок.

³ Ҳеҷ чизи зиштро нахӯр.

⁴ Ин аст ҳайвоноте ки метавонед бихӯред: гов, гӯсфанд ва буз,

⁵ Оху ва ғизол ва гавазн, ва бузи кӯҳӣ ва зубр, ва кутос ва говмеш.

⁶ Ва ҳар чорпои сумдор, ки кӯшсум бошад, ва хӯрокашро кавша кунад, — онро бихӯред.

⁷ Аммо инҳоро аз кавшакунандагон ва сумдорон нахӯред: шутур ва харгӯш ва заргӯшро, зеро ки онҳо кавшакунандаанд, валекин сумашон кӯшсум нест, — онҳо барои шумо наҷисанд;

⁸ Ва хукро, зеро ки он сумдор аст, валекин кавша намекунад, — он барои шумо наҷис аст; аз гӯнти онҳо нахӯред, ва ба лошаи онҳо нарасед.

⁹ Аз ҳар чи дар об аст, инҳоро метавонед бихӯред: ҳар он чи пар ва пулакча дорад, — метавонед бихӯред;

¹⁰ Ва ҳар он чи пар ва пулакча надорад, нахӯред, — он барои шумо наҷис аст.

¹¹ Аз ҳар парандаи пок бихӯред.

¹² Вале аз инҳо набояд бихӯред: уқоб, ва каргас, ва бургут,

¹³ Ва калхот, ва шоҳин, ва боз бо зоти он;

¹⁴ Ва ҳар зоғ бо зоти он;

¹⁵ Ва шутурмурғ, ва бум, ва моҳихӯрак, ва қарчиғай бо зоти он;

¹⁶ Ҷуғз, ва ибис, ва қу,

¹⁷ Ва мурғи саққо, ва лошахӯр, ва бақлон;

¹⁸ Ва лаклак, ва куланг бо зоти он, ва ҳудхуд, ва кӯршабпарак.

¹⁹ Ва ҳар ҳашароти болдор барои шумо наҷис аст, набояд онҳо хӯрда шавад.

²⁰ Аз ҳар парандаи пок бихӯред.

²¹ Ҳеҷ лошаро нахӯред; ба ғарибе ки дар шаҳри туст, бидеҳ, то ки бихӯрад, ё ба аҷнабие бифрӯш; зеро ки ту барои Худованд Худои худ қавми муқаддас ҳастӣ. Бузғоларо дар шири модари он напаз.

²² Аз тамоми ҳосилоти тухмии худ, ки сол ба сол аз киштзор мерӯяд, ушр бидеҳ.

²³ Ва ба ҳузури Худованд Худои худ дар маконе ки ӯ баргузинад, то ки исми Худро дар он ҷо сокин гардонад, ушри ғалла, шири ангур ва равғани зайтуни худ, ва нахустзодаҳои говон ва гӯсфандони худро бихӯр, то таълим гирӣ, ки аз Худованд Худои худ тамоми айём бояд битарсӣ.

²⁴ Вале агар роҳ барои ту дур бошад, ба тавре ки натавонӣ онро бардошта барӣ, яъне агар маконе ки Худованд Худои ту баргузинад, то исми Худро дар он ҷо сокин гардонад, аз ту дур бошад, ва Худованд Худоят туро баракат дода бошад, —

²⁵ Пас, онро ба нуқра иваз намо, ва нуқраро ба дасти худ гирифта, ба маконе ки Худованд Худои ту баргузинад, бирав;

²⁶ Ва он нуқраро барои ҳар чизе ки дилат ҳавас дошта бошад: барои гов ва гӯсфанд, ва шароб ва бӯза, ва ҳар чизе ки дилат аз ту талаб кунад, бидеҳ; ва дар он ҷо ба ҳузури Худованд Худои худ бихӯр, ва худат бо аҳли байтат хурсандӣ бикун.

²⁷ Ва левизодаро, ки дар шаҳри туст, тарк накун, зеро ки вай бо ту ҳиссае ва мулке надорад.

²⁸ Баъд аз гузаштани се сол тамоми ушри ҳосилоти худро дар он сол берун оварда, назди дарвозаи шаҳри худ бимон;

²⁹ Ва левизодае ки бо ту ҳисса ва мулке надорад, ва ғариб ва ятим ва бевае ки дар шаҳри ту мебошанд, омада, бихӯранд ва сер шаванд, то ки Худованд Худоят туро дар ҳар амали дастат, ки мекунӣ, баракат диҳад.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Дар бораи солҳои муоф †.

15 Дар соли ҳафтум муоф намо.

² Масъалаи муоф чунин аст: ҳар қарзхоҳе ки ба ёри худ қарз дода бошад, бояд муоф намояд ва аз ёр ва бародари худ адои қарзро талаб накунад, зеро ки барои Худованд муоф эълон карда шудааст.

³ Аз аҷнабӣ талаб бикун, вале аз он чи, ки бародарат бояд ба ту адо намояд, дасти худро бикаш.

⁴ Набояд назди ту эҳтиёҷманде бошад, зеро ки Худованд туро дар замин ки Худованд Худои ту ҳамчун мулк барои тасарруф карданат медиҳад, ҳатман баракат хоҳад дод.

⁵ Агар овози Худованд Худои худро бодикқат гӯш карда, саъю кӯшиш намоӣ, ки тамоми ин аҳкомро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, ба амал оварӣ,

⁶ Зеро Худованд Худоят туро, чунон ки ба ту гуфтааст, баракат хоҳад дод; ва ту ба халқҳои бисёр қарз хоҳӣ дод, вале худат қарз нахоҳӣ гирифт; ва ту бар халқҳои бисёр ҳукмронӣ хоҳӣ кард, вале бар ту ҳукмронӣ нахоҳанд кард.

⁷ Агар назди ту, дар яке аз шаҳрҳои ту, дар замин ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, яке аз бародарони ту эҳтиёҷманд бошад, дили худро саҳт нақун ва дасти худро аз бародари эҳтиёҷманди худ набанд,

⁸ Балки дасти худро албатта барои вай кушода, мувофиқи эҳтиёҷи вай, ба қадри кофӣ ба вай қарз бидеҳ.

⁹ Эҳтиёт бош, ки фикри баде дар дилат пайдо шуда, ту нагӯӣ: „Соли ҳафтум, яъне соли муоф, наздик меояд“, ва назари ту ба бародари эҳтиёҷманди ту бад шуда, ба вай қарз надихӣ, — вай аз дасти ту сӯи Худованд фиғон хоҳад кард, ва ин барои ту гуноҳ хоҳад буд.

¹⁰ Ҳатман ба вай қарз бидеҳ, ва ҳангоме ки ба вай медиҳӣ, дилат малул нашавад; зеро ки дар ивази он Худованд Худоят туро дар тамоми аъмолат ва дар ҳар шуғли дастат баракат хоҳад дод.

¹¹ Зеро ки эҳтиёҷманд дар рӯи замин ҳамеша хоҳад буд, бинобар ин ман ба ту амр фармуда, мегӯям: дасти худро барои бародари камбағал ва эҳтиёҷманди худ дар замини худ ҳатман бикшо.

¹² Агар бародари ту, мард ё зани ибронӣ, ба ту фурухта шавад, вай бояд шаш сол назди ту ғулом бошад, ва дар соли ҳафтум ту варо аз пеши худ озод карда бифирист.

¹³ Ва ҳангоме ки варо аз пеши худ озод карда мефиристӣ, варо тӯҳидаст нафирист,

¹⁴ Балки варо аз рамаи худ ва аз хирмани худ ва аз чархушти худ таъмин намо: ба андозае ки Худованд Худоят туро баракат дода бошад, ба вай бидеҳ.

¹⁵ Ва дар хотир нигоҳ дор, ки ту дар замини Миср ғулом будӣ, ва туро Худованд Худои ту фидия дода раҳо кард; бинобар ин ман имрӯз инро ба ту амр мефармоям.

Дар бораи ғуломони «якумрӣ».

¹⁶ Валекин агар вай ба ту гӯяд: „Аз пеши ту намеравам“, зеро ки вай туро ва хонадони туро дӯст доштааст, ва аҳволаш назди ту некӯст, —

¹⁷ Дар он сурат бигизе бигир ва гуши варо ба дар часпонида, сӯроҳ кун, ва вай ғуломи якумрии ту хоҳад буд; ва бо канизии худ низ чунин амал намо.

¹⁸ Бигзор ба назари ту саҳт нанамояд, ки варо озод карда мефиристӣ, зеро ки вай дар зарфи шаш сол ду баробари муздури кироя барои ту хизмат кардааст; ва Худованд Худои ту дар ҳар коре ки мекунӣ, туро баракат хоҳад дод.

¹⁹ Ҳамаи нахустзодаҳои наринаро, ки аз говон ва гӯсфандони ту зоида мешавад, барои Худованд Худои худ тақдис намо; бо нахустзодаи наргови худ кор нақун, ва аз нахустзодаи гӯсфанди худ пашм натарош.

²⁰ Ба ҳузури Худованд Худои худ онро сол ба сол, дар маконе ки Худованд баргузинад, ту ва аҳли байти ту бихӯред.

²¹ Вале агар он ягон айбе дошта бошад, яъне ланг ё кӯр бошад, ё ҳар гуна нуқсони дигараш бошад, онро барои Худованд Худои худ забҳ нақун.

²² Онро дар истиқоматгоҳи худ бихӯр, шахсони начис ва пок мисли ғизоле ва мисли оҳуе бихӯранд.

²³ Лекин хуни онро нахӯр: онро мисли об бар замин бирез.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Дар бораи ид кардани фисҳ.

16 Моҳи абибро риоя намо, ва фисҳро барои Худованд Худои худ ба ҷо овар; зеро ки дар моҳи абиб туро Худованд Худои ту аз Миср шабона берун овард.

² Ва фисҳро аз гӯсфандон ва говон барои Худованд Худои худ забҳ намо, дар маконе ки Худованд баргузинад, то ки исми Худро дар он ҷо сокин гардонад.

³ Бо он хамиртуруш нахӯр, ҳафт рӯз фатир, яъне нони мазаллат, бо он бихӯр, — зеро ки шитобкорона аз замини Миср берун омадӣ, — то ки рӯзи берун омаданатро аз замини Миср тамоми айёми зиндагии худ дар хотир нигоҳ дорӣ.

⁴ Ва дар тамоми худуди ту набояд ҳафт рӯз хамиртуруш дида шавад; ва аз гӯште ки ту бегоҳии рӯзи якум забҳ мекунӣ, набояд чизе то субҳ боқӣ бимонад.

† муоф — озод кардан аз андоз ё аз иҷрои коре.

⁵ Дар ҳеч яке аз шаҳрҳои худ, ки Худованд Худоёт ба ту медиҳад, наметавонӣ фисҳро забҳ намоӣ,

⁶ Балки фақат дар маконе ки Худованд Худои ту баргузинад, то ки исми Худро дар он ҷо сокин гардонад, — дар он макон фисҳро бегоҳирӯзӣ, ҳангоми ғуруб кардани офтоб, ки вақти берун омаданат аз Миср аст, забҳ намо.

⁷ Ва онро дар маконе ки Худованд Худои ту баргузинад, биръён бикун ва бихӯр, ва бомдодон тоб хӯрда, ба хаймаҳои худ бирав.

⁸ Шаш рӯз фатир бихӯр, ва дар рӯзи ҳафтум ҷашн аст барои Худованд Худои ту; ҳеч кор нақун.

Дар бораи иди ҳафтаҳо ва иди хаймаҳо.

⁹ Ҳафт ҳафта барои худ бишумор; аз вақте ки дос ба дарав шурӯъ кунад, ба шумурдани ҳафт ҳафта оғоз намо.

¹⁰ Ва иди ҳафтаҳоро барои Худованд Худои худ бо ҳадияи дасти босаховати худ ба ҷо овар, ки онро бар ҳасби баракате ки Худованд Худоёт ба ту бидиҳад, тақдим хоҳӣ кард.

¹¹ Ва ба ҳузури Худованд Худои худ хурсандӣ бикун, — ту ва писарат ва духтарат, ва ғуломат ва канизат, ва левизодае ки дар шаҳри туст, ва ғариб ва ятим ва бевае ки дар миёни туст, — дар маконе ки Худованд Худои ту баргузинад, то ки исми Худро дар он ҷо сокин гардонад.

¹² Ва дар хотир нигоҳ дор, ки ту дар Миср ғулом будӣ, пас саъю кӯшиш намо, ки ин фароизро ба ҷо оварӣ.

¹³ Иди хаймаҳоро, баъд аз он ки аз хирмани худ ва аз чархушти худ ғунучин намоӣ, ҳафт рӯз ба ҷо овар.

¹⁴ Ва дар иди худ хурсандӣ бикун, — ту ва писарат ва духтарат, ва ғуломат ва канизат, ва левизода ва ғариб ва ятим ва бевае ки дар шаҳри туст.

Мардон бояд ба ҳузури Худованд ҳозир шаванд.

¹⁵ Ҳафт рӯз барои Худованд Худои худ дар маконе ки Худованд баргузинад, ид бикун, зеро ки Худованд Худои ту дар тамоми ҳосилоти ту ва дар тамоми аъмоли дасти ту баракат хоҳад дод, ва ту бағоят хурсанд хоҳӣ шуд.

¹⁶ Се қарат дар як сол ҳамаи мардони ту бояд ба ҳузури Худованд дар маконе ки Ӯ баргузинад, ҳозир шаванд: дар иди фатир ва дар иди ҳафтаҳо ва дар иди хаймаҳо; ва ба ҳузури Худованд набояд тиҳидаст ҳозир шаванд,

¹⁷ Балки ҳар кас бояд бо пешкаши дасти худ ҳозир шавад, бар ҳасби баракате ки Худованд Худоёт ба ту бидиҳад.

¹⁸ Доварон ва нозиронро дар ҳамаи шаҳрҳои ки Худованд Худоёт ба ту медиҳад, барои худ бар ҳасби сибтҳои худ таъин намо, то ки қавмро бо адлу инсоф доварӣ кунанд.

¹⁹ Дар доварӣ қачқорӣ нанамо, рӯйбинӣ нақун, ва ришва нагир, зеро ки ришва чашмони ҳакимонро кӯр ва суханони одилонро таҳриф мекунад.

²⁰ Адолатро, адолатро ҷӯё бош, то ки зинда бимонӣ ва заминеро, ки Худованд Худоёт ба ту медиҳад, тасарруф намоӣ.

²¹ Барои Ашерае ки меҳоҳӣ аз баҳри худ бисозӣ, ҳеч як дарахте назди қурбонгоҳи Худованд Худои худ нашинон;

²² Ва сутуне барои худ, ки Худованд Худои ту аз он нафрат дорад, барпо нақун.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дар бораи беайбии қурбониҳое ки барои Худо тақдим карда мешавад.

17 Гов ва гӯсфандеро, ки айбе ё нуқсони дигаре дошта бошад, барои Худованд Худои худ забҳ нақун, зеро ки он дар назари Худованд Худои ту зишт аст.

² Агар дар миёни ту, дар яке аз шаҳрҳои ту, ки Худованд Худоёт ба ту медиҳад, марде ё зане пайдо шавад, ки дар назари Худованд Худои ту кори баде карда, аҳди Ӯро поймол намояд,

³ Ва рафта, худоёни дигарро ибодат кунад, ва ба онҳо сачда барад, ё ба офтоб, ё ба моҳ, ё ба ҳар яке аз лашкари осмон, ки ман амр нафармудаам;

⁴ Ва ту хабар ёфта, бишнавь, пас дурустак тафтиш намо, ва инак, агар ҳақиқатан рост бошад, ки ин кори зишт дар Исроил ба амал оварда шудааст, —

⁵ Дар он сурат ту он мард ё он занро, ки чунин кори бад кардаанд, назди яке аз дарвозаҳоят берун овар, ва он мард ё занро сангсор кун, то ки бимиранд.

⁶ Бар тибқи гувоҳии ду шоҳид ё се шоҳид, он шахси сазовори қатл бояд кушта шавад; бар тибқи гувоҳии як шоҳид набояд кушта шавад.

⁷ Бигзор аввал дасти шоҳидон бар ӯ барои куштани ӯ бардошта шавад, ва баъд аз он — дасти тамоми қавм; ва шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.

Дар бораи итоат кардан ба ҳокимият.

⁸ Агар чизе барои ту нофаҳмо бошад дар муайян кардани фарқ дар миёни хун ва хун, дар миёни даъво ва даъво ва дар миёни осеб ва осеб, аз мурофияҳое ки назди дарвозаҳои ту ба вукӯъ меояд, — ту бархоста, ба маконе ки Худованд Худои ту баргузинад, бирав,

⁹ Ва назди коҳинони левизода ва назди доваре ки дар он рӯзҳо бошад, омада, бигурс, ва онҳо фатвои қонунро ба ту баён хоҳанд кард.

¹⁰ Ва ту бар тибқи ҳукме ки онҳо аз он макони баргузидаи Худованд ба ту баён мекунанд, амал намо, ва ҳар он чиро, ки ба ту таълим диҳанд, боэҳтиёт ба ҷо овар.

¹¹ Бар тибқи қонуне ки онҳо ба ту таълим диҳанд, ва бар тибқи фатвое ки онҳо ба ту баён кунанд, амал намо; аз сухане ки онҳо ба ту бигӯянд, ба тарафи рост ё чап майл нақун.

¹² Ва касе ки бадқасдона амал карда, ба коҳине ки барои хизмати Худованд Худои ту дар он ҷо меистад, ё ба довар гӯш надихад, — он кас бояд ба қатл расонида шавад; ва шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.

¹³ Ва тамоми қавм инро шунида, хоҳанд тарсид, ва дигар бадқасдона амал нахоҳанд кард.

¹⁴ Ҳангоме ки ту ба замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, биёӣ, ва онро тассарруф намуда, дар он сокин шавӣ, ва бигӯӣ: „Мисли ҳамаи халқҳое ки дар гирду пеши ман ҳастанд, подшоҳе бар худ таъин хоҳам намуд“ —

¹⁵ Ҳатман подшоҳеро, ки Худованд Худои ту баргузинад, бар худ таъин намо; аз миёни бародарони худ подшоҳеро бар худ таъин намо; шахси аҷнабиро, ки аз бародарони ту набошад, наметавонӣ бар худ таъин намоӣ.

¹⁶ Аммо бигзор вай аспҳоро барои худ афзун накунад, ва қавмро ба Миср барнагардонад, то ки аспҳоро афзун намояд; ва ҳол он ки Худованд ба шумо гуфтааст: „Бори дигар бо ин роҳ барнагардед“.

¹⁷ Ва бигзор вай занонро барои худ афзун нанамояд, то ки дилаш фосид нашавад; ва бигзор нуқра ва тиллоро барои худ бисъёр афзун накунад.

¹⁸ Ва ҳангоме ки вай бар тахти мамлакати худ биншинад, бигзор нусхаи ин қонунро аз китобе ки назди коҳинони левизода аст, барои худ бинависад.

¹⁹ Ва он назди вай бошад, ва онро вай тамоми айёми зиндагии худ бихонад, то таълим гирад, ки вай бояд аз Худованд Худои худ битарсад, ва саъю кӯшиш кунад, ки ҳамаи суханони ин қонун ва ин фароизро ба ҷо оварад,

²⁰ Бе он ки дили вай бар бародарони вай мағрур гардад, ва бе он ки вай аз ин амр ба тарафи рост ё чап майл кунад, то ки вай ва писаронаш айёми зиёде бар мамлакати худ қоим бошанд.

БОБИ ҲАҶДАҲУМ

Дар бораи нафақаи коҳинон.

18 Коҳинони левизода, тамоми сибти Левӣ ҳиссае ва мулке бо Исроил нахоҳанд дошт; онҳо бояд қурбониҳои оташини Худованд ва ҳиссаи Ӯро бихӯранд.

² Пас, вай мулке дар миёни бародарони худ нахоҳад дошт: Худованд мулки вай аст, чунон ки Ӯ ба вай гуфтааст.

³ Ва ин аст ҳаққи коҳинон аз ҷониби қавм, аз ҷониби онҳое ки гов ё гӯсфандро забҳ мекунанд: онҳо бояд соқи пеш ва ҷоғҳо ва ишкамбаро ба коҳин бидиҳанд.

⁴ Навбари ғалла, шираи ангур ва рағғани зайтуни худро, ва навбари пашми гӯсфандони худро ба вай бидеҳ.

⁵ Зеро Худованд Худои ту варо аз ҳамаи сибтҳо баргузидааст, то ки вай ва писаронаш тамоми айём истода, ба исми Худованд хизмат кунанд.

⁶ Ва агар левизодае аз яке аз шахрҳои ту, аз тамоми Исроил, ки дар он ҷо сокин бошад, биёяд, бигзор вай мувофиқи тамоми орзуи дили худ ба маконе ки Худованд баргузинад, биёяд.

⁷ Ва ба исми Худованд Худои худ мисли ҳамаи бародарони левизодаи худ, ки дар он ҷо ба ҳузури Худованд меистанд, хизмат кунад;

⁸ Бигзор онҳо ҳиссаҳои баробар бихӯранд, ғайр аз он чи вай аз фуруҳтани молу мулки худ пайдо карда бошад.

Манъи бутпарастӣ.

⁹ Ҳангоме ки ту ба замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, биёӣ, таълим нагир, ки бар тибқи корҳои зишти он халқҳо амал намоӣ.

¹⁰ Бигзор дар миёни ту на касе ёфт шавад, ки писараш ё духтарашро аз оташ мегузaronда бошад, на ҷодугаре, на чашмбанде, на фолбине, на афсунгаре, —

¹¹ На найрангсозе, на пурсандаи арвоҳе, на азоимхоне ва на касе ки мурдагонро даъват менамояд,

¹² Зеро ҳар касе ки ин корҳоро мекунад, дар назари Худованд зишт аст, ва маҳз аз боиси ҳамин корҳои зишт Худованд Худои ту онҳоро аз пеши ту бадар меронад.

¹³ Ба ҳузури Худованд Худои худ беайб бош.

¹⁴ Зеро ин халқҳое ки ту онҳоро бадар меронӣ, ба чашмбандон ва ҷодугарон гӯш медиҳанд, валекин туро Худованд Худои ту намегузорад, ки чунин рафтор намоӣ.

Нубувват дар бораи Масеҳ.

¹⁵ Пайғамбаре мисли ман аз миёни ту, аз бародарони ту Худованд Худоят барои ту ба майдон хоҳад овард; ба Вай гӯш диҳед.

¹⁶ Бар тибқи ҳар он чи ту дар Хӯриб, дар рӯзи чамъомад, аз Худованд Худои худ пурсида, гуфтӣ: „Овози Худованд Худои худро дигар нашнавам, ва ин оташи азимро дигар набинам, мабодо бимирам“, —

¹⁷ Худованд ба ман гуфт: „Он чи онҳо гуфтанд, хуб аст.“

¹⁸ Набие, мисли ту, Ман барои онҳо аз миёни бародарони онҳо ба майдон хоҳам овард, ва суханони Худро ба даҳони Вай хоҳам гузошт, ва ҳар он чи ба Вай амр фармоям, ба онҳо хоҳад гуфт;

¹⁹ Ва касе ки ба суханони Ман, ки Вай ба исми Ман гӯяд, гӯш наандозад, Ман ӯро танбеҳ хоҳам дод.

Имтиҳони анбиё.

²⁰ Аммо набие ки қасдан ба исми Ман сухане гӯяд, ки ба гуфтани амр нафармудаам, ё ба исми худоёни дигар сухан гӯяд, — он набӣ бояд ба қатл расонида шавад”.

²¹ Ва агар дар дили худ гӯӣ: „Суханеро, ки Худованд нагуфта бошад, чӣ гуна бишносем?” —

²² Пас, сухане ки набӣ ба исми Худованд гӯяд, вале он ба амал наояд ва иҷро нашавад, он суханест, ки Худованд нагуфтааст, балки набӣ бо қасди бад гуфтааст, — аз ӯ натарс.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Дар бораи шаҳрҳои гурезгоҳ.

19 Ҳангоме ки Худованд Худои ту халқроеро, ки Худованд Худои ту заминашонро ба ту медиҳад, маҳв намояд, ва ту вориси онҳо гардида, дар шаҳрҳо ва хонаҳои онҳо сокин шавӣ, —

² Се шаҳрро барои худ андаруни замини худ, ки Худованд Худоят онро барои тасарруф кардан ба ту медиҳад, ҷудо кун.

³ Роҳе барои худ бисоз, ва ҳудуди замини худро, ки Худованд Худоят онро ҳамчун мулк ба ту медиҳад, ба се қисм тақсим намо, то ки ҳар қотил ба он ҷо бигрезад.

⁴ Ва ин аст қонун барои қотиле ки метавонад ба он ҷо гурехта, зинда бимонад: касе ки ёри худро нодониста куштааст, дар сурате ки пештар ба вай душман набуд;

⁵ Масалан, касе ки бо ёри худ барои дарахтбурӣ ба ҷангал омадааст, ва дасташ табарро барои буридани дарахт қулоч кашида задааст, вале оҳан аз табардаста баромада, ба ёри вай хӯрдааст, ва ӯ кушта шудааст, — бигзор вай ба яке аз ин шаҳрҳо бигрезад, то ки зинда бимонад;

⁶ Мабодо хунхоҳ дар вақти гармии дили худ қотилро таъқиб кунад, ва бо вучуди дурии роҳ, ба ӯ расида гирифта, ӯро бикушад, ва ҳол он ки ӯ сазовори қатл нест, зеро ки пештар ба вай душман набуд.

⁷ Бинобар ин ман ба ту амр фармуда, мегӯям: се шаҳрро барои худ ҷудо кун.

⁸ Ва ҳангоме ки Худованд Худоят ҳудуди туро, чунон ки ба падаронат қасам хӯрдааст, васеъ кунад, ва тамоми заминеро, ки ба падаронат додани онро ваъда кардааст, ба ту бидиҳад, —

⁹ Ва ту тамоми ин аҳкомро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намуда ба амал оварӣ, то ки Худованд Худои худро дӯст дошта, тамоми айём бо роҳҳои ӯ биравӣ, — он гоҳ бар ин се шаҳр барои худ се шаҳри дигар илова намо,

¹⁰ Ва бигзор андаруни замини ту, ки Худованд Худоят ҳамчун мулк ба ту медиҳад, хуни ноҳақ рехта нашавад: гуноҳи он хун бар гардани ту хоҳад буд.

¹¹ Валекин агар касе ба ёри худ душман шуда, бар вай камин гирад, ва ба зидди вай бархоста, варо зарба зада бикушад, ва ба яке аз ин шаҳрҳо бигрезад, —

¹² Он гоҳ пирони шаҳри вай бояд фиристода, варо аз он ҷо бигиранд, ва ба дасти хунхоҳ варо бисупоранд, то ки ба қатл расонида шавад.

¹³ Бигзор чашми ту ба онҳо раҳм накунад, то ки хуни ноҳақро аз Исроил барҳам диҳӣ, ва барои ту некӯ бошад.

¹⁴ Марзаи ёри худро, ки аҷдод дар мулки ту кашидаанд, вайрон накун, — дар мулке ки ба даст хоҳӣ овард дар заминеро ки Худованд Худоят барои тасарруф кардани он ба ту медиҳад.

¹⁵ Бигзор ба муқобили касе дар бобати ҳар хато ва ҳар ҷиноят, дар бобати ҳар гуноҳе ки вай карда бошад, як шоҳид баромад накунад, балки бо гувоҳии ду шоҳид, ё бо гувоҳии се шоҳид мурофия ба амал ояд.

¹⁶ Агар шоҳиди козибе ба муқобили касе баромад карда, дар ҳаққи вай тӯҳмат кунад, —

¹⁷ Бигзор он ду касе ки дар миёнашон даъво мавҷуд аст, ба ҳузури Худованд, ба ҳузури қоҳинон ва довароне ки дар он рӯзҳо бошанд, ҳозир шаванд;

¹⁸ Ва доварон дурустакан тафтиш кунанд, ва инак, маълум шудааст, ки он шоҳид шоҳиди козиб аст, яъне дар ҳаққи бародари худ шаҳодати бардурӯғ додааст, —

¹⁹ Пас, дар ҳаққи вай ончунон амал кунед, чунон ки вай қасди бад дошт, ки дар ҳаққи бародари худ амал кунад; ва ту шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.

²⁰ Ва дигарон инро шунида, ҳаросон хоҳанд шуд, ва минбаъд чунин кори бад дар миёни ту нахоҳанд кард.

²¹ Бигзор чашми ту раҳм накунад: ҷон дар ивази ҷон, чашм дар ивази чашм, дандон дар ивази дандон, даст дар ивази даст, пой дар ивази пой.

БОБИ БИСТУМ

Дар бораи ҷанг. Муносибат ба шаҳрҳои душман.

20 Ҳангоме ки ба ҷанги зидди душмани худ берун равӣ, ва аспон ва аробаҳо ва қавмеро, ки аз ту сершумортар бошанд, бубинӣ, — аз онҳо натарс, зеро Худованд Худоят, ки туро аз Миср берун овард, бо туст.

² Ва ҳангоме ки ба майдони корзор наздик шавед, бигзор қоҳин наздик омада, ба қавм сухан ронад,

³ Ва ба онҳо гӯяд: „Бишна, эй Исроил! Шумо имрӯз ба ҷанги зидди душманони худ шурӯъ менамод; бигзор дили шумо суст нашавад, натарсед ва воҳима накунад ва аз онҳо ба ҳарос наафтед;

⁴ Зеро ки Худованд Худои шумо бо шумо меравад, то ки барои шумо бо душманонатон ҷанг карда, шуморо наҷот диҳад”.

⁵ Ва бигзор нозирон ба қавм сухан ронда, гӯянд: „Касе ки хонаи нав сохта, аз он ҳанӯз истифода набурда бошад, бигзор рафта, ба хонаи худ баргардад, мабодо дар ҷанг бимирад, ва шахси дигаре аз он истифода барад;

⁶ Ва касе ки ток шинонда, аз меваи он ҳанӯз нахӯрда бошад, бигзор рафта, ба хонаи худ баргардад, мабодо дар ҷанг бимирад, ва шахси дигаре аз меваи он бихӯрад;

⁷ Ва касе ки занеро номзад карда, ҳанӯз варо нагирифта бошад, бигзор рафта, ба хонаи худ баргардад, мабодо дар ҷанг бимирад, ва шахси дигаре варо бигирад“.

⁸ Ва бигзор нозирон боз ба қавм сухан ронда, гӯянд: „Касе ки тарсончак ва буздил бошад, бигзор рафта, ба хонаи худ баргардад, то ки дили бародарони худро мисли дили худаш тарсончак нагардонад“.

⁹ Ва ҳангоме ки нозирон суханрониро бо қавм ба анҷом расонанд, бигзор сипаҳдорон бар сари қавм таъин карда шаванд.

¹⁰ Ҳангоме ки ба шаҳре наздик оӣ, то ки барои забти он ҷанг кунӣ, онро ба сулҳ даъват намо.

¹¹ Ва агар он бо ту сулҳ намуда, дарвозаҳояшро барои ту бикшояд, бигзор тамоми қавме ки дар он бошанд, хироҷгузори ту гардида, хизмати туро ба ҷо оваранд.

¹² Валекин агар он бо ту сулҳ накунад, ва ба муқобили ту ҷанг пеша намояд, — онро муҳосира бикун.

¹³ Ва ҳангоме ки Худованд Худои ту онро ба дасти тусупорад, ҳамаи мардони онро бо дами шамшер зарба бизан;

¹⁴ Фақат занон ва кӯдакон ва чорпоён, ва ҳар он чи дар шаҳр бошад, яъне тамоми ғанимати онро барои худ тороҷ намо; ва аз ғанимати душманони худ, ки Худованд Худоят онро ба ту додааст, истифода бикун.

¹⁵ Бо ҳамаи шаҳрҳое ки аз ту бағоят дуранд, ки аз шаҳрҳои ин халқҳо набошанд, чунин амал намо.

¹⁶ Аммо аз шаҳрҳои ин қавмҳо, ки Худованд Худоят ҳамчун мулк ба ту медиҳад, ҳеч як ҷонро зиңда нагузор,

¹⁷ Балки онҳоро — ҳиттиён ва амӯриён, канъониён ва фариззиён, ҳиввиён ва ябусиёнро, — чунон ки Худованд Худоят ба ту амр фармудааст, тамоман несту нобуд бикун,

¹⁸ То шуморо таълим надиханд, ки мисли ҳамаи корҳои зиште ки онҳо бо худоёни худ мекарданд, амал намуда, пеши Худованд Худои худ гуноҳкор шавед.

¹⁹ Агар шаҳреро айёми зиёде муҳосира намоӣ, то ки бо он ҷангида онро забт кунӣ, табаре бар дарахташ бардошта, онро нобуд накун, чунки аз меваи он мехӯрӣ, бинобар ин онро набур; зеро, оё дарахти саҳро одамизод аст, ки аз пеши ту ба истехкоме дохил шавад?

²⁰ Фақат дарахте ки дар бораи он ту медонӣ, ки дарахти ғизодор нест, — онро нобуд бикун ва онро бибур, то ба зидди шаҳре ки бо ту меҷангад, истехкоме бисозӣ, то даме ки он мағлуб шавад.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ёфт шудани мақтули номаълум.

21 Агар дар заmine ки Худованд Худоят барои тасарруф кардани он ба ту медиҳад, мақтули дар саҳро хобидае ёфт шавад, ва маълум набошад, ки қотили вай кист, —

² Бигзор пирон ва доварони ту берун омада, масофаи шаҳрҳое, ки дар гирду пеши мақтул аст, чен кунанд;

³ Ва шаҳре ки ба мақтул аз ҳама наздиктар бошад, — бигзор пирони он шаҳр гӯсолаи модае бигиранд, ки онро ҳанӯз кор нафармудаанд ва юге ба гарданаш набастаанд,

⁴ Ва бигзор пирони он шаҳр он гӯсоларо ба водии санглохе ки шудгор ва кишт карда намешавад ва наҳри оби ҷорӣ дорад, фуруд оваранд, ва дар он ҷо, дар водӣ гардани гӯсоларо бишкананд.

⁵ Ва коҳинон, писарони Левӣ, наздик меоянд, чунки онҳоро Худованд Худои ту баргузидааст, то ки хизмати Ҷро ба ҷо оваранд ва ба исми Худованд баракат диҳанд, ва бар тибқи сухани онҳо ҳар низоъ ва ҳар осеб бояд яктарафа карда шавад.

⁶ Ва ҳамаи пирони он шаҳре ки ба мақтул аз ҳама наздиктар аст, бигзор дастҳои худро бар гӯсолае ки дар водӣ гарданаш шикаста шудааст, бишӯянд,

⁷ Ва хитоб намуда, гӯянд: „Дастҳои мо ин хунро нарехтааст, ва чашмони мо надидааст;

⁸ Қавми Худ — Исроилро, ки Ту, эй Худованд, фидия дода раҳо кардаӣ, кафорат намо, ва намон, ки хуни ноҳақ дар миёни қавми Ту — Исроил рехта шавад“. Пас, он хун барои онҳо кафорат карда хоҳад шуд.

⁹ Ва ту хуни ноҳақро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод, агар он чиро, ки дар назари Худованд дуруст аст, ба амал оварӣ.

¹⁰ Ҳангоме ки барои ҷанг кардан ба муқобили душманони худ берун равӣ, ва Худованд Худоят онҳоро ба дасти тусупорад, ва ту онҳоро асир кунӣ,

¹¹ Ва дар миёни асирон зани хушрӯе дида, ошиқи вай бишавӣ, ва бихоҳӣ варо барои худ ба занӣ бигирӣ,

¹² Пас, варо ба хонаи худ биёр, ва бигзор вай сари худро тарошад, ва нохунҳои худро гирад,

¹³ Ва либоси асирии худро аз тани худ дур кунад, ва дар хонаи ту нишаста, барои падар ва модари худ як моҳ мотам гирад; ва баъд аз он ту назди вай даромада, шавҳари вай бишав, ва вай зани ту хоҳад буд.

¹⁴ Ва агар ту варо дигар нахоҳӣ, метавонӣ варо мувофиқи дилхоҳаш бифиристӣ, вале набояд варо

ба нуқра бифрӯшӣ; ба вай сахтгирӣ нақун, чунки варо бо зӯрӣ тобеъ намудай.

¹⁵ Агар марде ду зан дошта бошад, — яке маҳбуба ва дигаре манфура, — ва ҳар ду — маҳбуба ва манфура — барои ӯ писарон зоянд, ва писари манфура нахустзода бошад,

¹⁶ Пас, дар рӯзе ки ӯ дороии худро ба писаронаш тақсим кунад, наметавонад ба писари маҳбуба бар писари манфура, ки нахустзода аст, ҳуқуқи нахустзодагӣ диҳад,

¹⁷ Балки бояд нахустзодагии писари манфураро эътироф намуда, аз ҳар дороии худ ба вай ҳиссаи дучанд диҳад, зеро ки вай ибтидои қуввати ӯст, ва ҳуқуқи нахустзодагӣ ба вай тааллуқ дорад.

Дар бораи писари саркаш.

¹⁸ Агар касе писари саркаш ва беитоате дошта бошад, ки сухани падар ва модари худро нашнавад, ва ҳар чанд варо чазо диҳанд, ба онҳо гӯш наандозад, —

¹⁹ Бигзор падар ва модараш варо гирифта, назди пирони шаҳраш, ба дарвозаи маконаш берун оваранд,

²⁰ Ва ба пирони шаҳраш гӯянд: „Ин писари мо саркаш ва беитоат аст, сухани моро намешунавад, пурхӯр ва майзада аст“.

²¹ Ва бигзор варо тамоми мардуми шаҳраш сангсор кунанд, то ки бимирад, — ва шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод; ва тамоми Исроил инро шунида, ҳаросон хоҳанд шуд.

²² Ва агар касе гуноҳи сазовори қатл карда бошад, ва ба қатл расонида шавад, ва ту варо ба дор овехта бошӣ, —

²³ Набояд ҳасади мурдаи варо шабона бар дор бимонӣ, балки ҳатман варо дар ҳамон рӯз дафн намо, зеро касе ки ба дор кашида шудааст, ба лаънати Худо гирифта аст, ва ту замини худро, ки Худованд Худоят онро ҳамчун мулк ба ту медиҳад, наҷис нагардон.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Дар бораи дӯстдорӣ нисбат ба ёр ва нисбат ба ҳайвонот.

22 Вақте ки гови бародари худ ё гӯсфанди ӯро бубинӣ, ки роҳро гум кардааст, набояд аз онҳо рӯй гардонӣ; онҳоро ҳатман ба бародари худ баргардон.

² Ва агар бародари ту дар наздикии ту набошад, ё ӯро нашносӣ, онҳоро ба хонаи худ биёр, ва бигзор онҳо назди ту бошад, то даме ки бародарат онҳоро талаб кунад, ва он гоҳ ба ӯ баргардон.

³ Ва бо хари ӯ чунин амал намо, ва бо либоси ӯ чунин амал намо, ва бо ҳар чизи гумшудаи бародари худ, ки вай онро гум карда бошад, ва ту онро ёфта бошӣ, чунин амал намо; ту наметавонӣ аз он рӯй гардонӣ.

⁴ Агар хари бародари худ ё гови ӯро бубинӣ, ки дар роҳ афтадааст, аз онҳо рӯй нагардон, балки ҳатман онҳоро бо ӯ бархезон.

⁵ Либоси мард бар зан набояд бошад, ва мард набояд либоси занро дар бар кунад, зеро ҳар кӣ ин корҳоро мекунад, дар назари Худованд Худои ту зишт аст.

⁶ Агар тасодуфан дар роҳ, бар дарахте ё бар замин, лонаи парандае аз пешат барояд, ки чӯчаҳо ё тухмҳо дар он бошад, ва модар бар чӯчаҳо ё бар тухмҳо нишаста бошад, — модарро бо бачаҳояш нагир:

⁷ Модарро албатта раҳо намо, ва бачаҳоро барои худ бигир, то ки барои ту некӯ бошад, ва умри дароз бинӣ.

⁸ Ҳангоме ки хонаи нав бино кунӣ, панҷарае бар боми худ бисоз, то ки хуне бар хонаи худ наоварӣ, вақте ки касе аз болои он биафтад.

⁹ Токзори худро бо ду навъ тухмӣ кишт нақун, мабодо тамоми ҳосилот, ҳам тухмие ки коштай, ва ҳам ҳосили токзор ҳаром гардад.

¹⁰ Барзагов ва харро якҷоя баста, шудгор нақун.

¹¹ Либоси иборат аз ду навъ матоъ, яъне аз пашм ва катон, дар бар нақун.

¹² Бар чор гӯшаи ридои худ, ки онро дар бар мекунӣ, шилшилаҳо бибоф.

Муҳофизати зан аз маломатҳои мард.

¹³ Агар касе зан гирад, ва бо вай бихобад, ва аз вай нафрат намояд,

¹⁴ Ва дар ҳаққи вай маломат бароварад, ва варо бадном карда, гӯяд: „Ин занро гирифтам, ва бо вай наздикӣ кардам, вале варо бокира наёфтам“, —

¹⁵ Пас, бигзор падари он духтар ва модари вай аломати бакорати духтарро гирифта, пеши пирони шаҳр, назди дарвоза бароранд,

¹⁶ Ва падари духтар ба пирон бигӯяд: „Духтари худро ба ин одам ба занӣ додаам, ва ӯ алҳол аз вай нафрат кардааст,

¹⁷ Ва инак, ӯ маломат бароварда, мегӯяд: духтари туро бокира наёфтам. Вале ин аст аломати бакорати духтари ман“. Пас, ҷойпӯшро пеши пирони шаҳр паҳн мекунанд.

¹⁸ Ва бигзор пирони он шаҳр он мардро гирифта, таъдиб намоянд.

¹⁹ Ва бар ӯ ба қадри сад сиқл нуқра чарима андохта, онро ба падари духтар бидиҳанд, зеро ки ӯ бокираи Исроилро бадном кардааст; ва бигзор вай зани ӯ бошад, ба тавре ки ӯ наметавонад тамоми умри худ ба вай талоқ диҳад.

²⁰ Валекин агар ин даъво рост бошад, яъне аломати бакорати духтар ёфт нашавад,

²¹ Бигзор духтарро назди дари хонаи падари вай берун оваранд, ва мардуми шаҳри вай варо сангсор кунанд, то ки бимирад, зеро ки вай дар хонаи падараш зино карда, дар Исроил рафтори зиште ба амал овардааст. Ва шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.

²² Агар марде ёфт шавад, ки бо зани шавҳардоре хобида бошад, бигзор ҳар дуяшон ба қатл расонида шаванд: ҳам марде ки бо он зан хобидааст, ва ҳам он зан. Ва шароратро аз Исроил барҳам хоҳӣ дод.

²³ Агар духтари бокирае ба марде номзад шуда бошад, ва марди дигаре варо дар шаҳр ёфта, бо вай бихобад,

²⁴ Ҳар дуяшонро назди дарвозаи он шаҳр бароред, ва онҳоро сангсор кунед, то ки бимиранд: духтарро барои он ки дар шаҳр доду фаръёд накардааст, ва мардро барои он ки ба номӯси зани ёри худ таҷовуз намудааст. Ва шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.

²⁵ Ва агар марде дар саҳро духтари номзадшударо биёбад, ва он мард варо бо зӯри дошта, бо вай бихобад, бигзор он марде ки бо вай хобидааст, танҳо ба қатл расонида шавад,

²⁶ Вале бо духтар ҳеч қор нақун: ба гардани духтар гуноҳи сазовори қатл нест, зеро ки монанди он аст, ки шахсе бар ёри худ қиём намуда, ўро кушта бошад;

²⁷ Зеро ки варо дар саҳро ёфтааст: мумкин аст, ки он духтари номзадшуда доду фаръёд карда бошад, валекин касе набудааст, ки варо раҳо кунад.

²⁸ Агар марде духтари бокираро, ки номзад нашуда бошад, биёбад, ва бо зӯри варо дошта, бо вай бихобад, ва онҳо ба даст афтанд,

²⁹ Бигзор он марде ки бо вай хобидааст, ба падари духтар панҷоҳ сиқл нуқра бидиҳад, ва бигзор вай зани ў бошад, чунки ў ба номӯси вай таҷовуз намудааст; ў наметавонад тамоми умри худ ба вай талоқ диҳад.

³⁰ Бигзор ҳеч кас зани падари худро нагирад, ва аврати падари худро ошкор нақунад.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Дастуроти гуногун.

23 Касе ки байзаҳояш маҷақ шудааст, ё олати таносулаш бурида шудааст, наметавонад ба ҷамоати Худованд дохил шавад.

² Ҳаромзода наметавонад ба ҷамоати Худованд дохил шавад: ҳатто насли даҳуми вай наметавонад ба ҷамоати Худованд дохил шавад.

³ Аммуни ва муобӣ наметавонад ба ҷамоати Худованд дохил шавад; ҳатто насли даҳуми онҳо наметавонад ба ҷамоати Худованд дохил шавад,

⁴ Аз он сабаб ки онҳо шуморо, вақте ки аз Миср берун омадед, дар роҳ бо нон ва об пешвоз нагирифтанд, ва аз он сабаб ки вай Билъом ибни Баурро аз Фатури Байнаннаҳрайн ба муқобили ту киро кард, то ки туро лаънат гӯяд,

⁵ Вале Худованд Худои ту нахост Билъомро гӯш кунад, ва Худованд Худои ту он лаънатро барои ту ба баракат табдил дод, зеро ки Худованд Худоят туро дӯст медорад.

⁶ Саломатӣ ва некуаҳволии онҳоро тамоми умри худ, то абад чӯё нашав.

⁷ Аз адӯми нафрат нақун, зеро ки вай бародари туст; аз мисрий нафрат нақун, зеро ки ту дар замини вай ғариб будӣ;

⁸ Фарзандоне ки аз онҳо таваллуд меёбанд, дар насли сеюм метавонанд ба ҷамоати Худованд дохил шаванд.

⁹ Ҳангоме ки бо ўрдуи худ ба муқобили душманонат берун равӣ, аз ҳар чизи бад худро нигоҳ дор.

¹⁰ Агар дар миёни ту касе бошад, ки аз эҳтиломи шаб наҷис шавад, бигзор вай аз ўрдугоҳ берун равад, андаруни ўрдугоҳ дохил нашавад;

¹¹ Ва шомгоҳ дар об ғул намуда, баробари ғуруб кардани офтоб андаруни ўрдугоҳ дохил шавад.

¹² Ва маконе барои ту берун аз ўрдугоҳ бояд бошад, то ки ба он ҷо берун равӣ.

¹³ Ва ба замми яроқи худ ту бояд белчае дошта бошӣ, ва ҳангоме ки дар берун менишинӣ, чуқурчае бо он биканӣ, ва бархоста, пасафканди худро ба воситаи он бипӯшонӣ.

¹⁴ Зеро ки Худованд Худои ту андаруни ўрдугоҳи ту қадамгузор аст, то ки туро раҳо намояд ва душманонатро ба дасти ту бисупорад; пас, бигзор ўрдугоҳи ту муқаддас бошад, то ки ў чизи палиде дар миёни ту дида, аз ту рӯй нагардонад.

¹⁵ Ҷуломеро, ки аз оғои худ пеши ту гурехта бошад, ба дасти оғои вай насупор;

¹⁶ Бигзор вай дар миёни ту, дар маконе ки баргузинад, дар яке аз шаҳрҳои ту, ки барои вай неку бошад, сокин шавад; варо ба танг наовар.

¹⁷ Набояд аз духтарони Исроил фоҳишае бошад, ва аз писарони Исроил набояд ливотагаре бошад.

¹⁸ Музди фоҳиша ва қимати сагро † барои ҳеч назре ба хонаи Худованд Худои худ наовар, зеро ки ин ҳар ду дар назари Худованд Худои ту зишт аст.

¹⁹ Ба бародари худ бо суд қарз надех, — на бо суди нуқра, на бо суди хӯрокворӣ, на бо суди ҳар чизе ки бо суд қарз дода мешавад.

²⁰ Ба аҷнабӣ метавонӣ бо суд қарз диҳӣ, вале ба бародари худ бо суд қарз надех, то ки Худованд Худои ту дар заминне ки барои тасарруф кардани он ба он ҷо меравӣ, дар ҳар шуғли дастат ба ту баракат диҳад.

²¹ Агар барои Худованд Худои худ назр намоӣ, дар адои он даранг нақун, зеро ки Худованд Худои ту ҳатман онро аз ту талаб хоҳад кард, ва бар гардани ту гуноҳе хоҳад буд.

²² Валекин агар аз назр кардан худдорӣ намоӣ, бар гардани ту гуноҳе нахоҳад буд.

²³ Он чиро, ки аз даҳонат баромадааст, риоя намуда, ба ҷо овар, ончунон ки барои Худованд Худои худ назр карда, ба забон рондаӣ.

† Музде ки бутпарастон ба ливотагар (марди фоҳиша) медоданд, «қимати саг» ном дошт.

²⁴ Ҳангоме ки ба тоқзори ёри худ биёй, аз ангури он ҳар қадар ки дилат бихоҳад, то сер шудани худ бихӯр, вале дар зарфи худ наандоз.

²⁵ Ҳангоме ки ба ғаллазори ёри худ биёй, аз хӯшаҳои он бо дасти худ бичин, вале досро дар ғаллазори ёри худ ба кор набар.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Шариати Мусо дар бораи талоқ.

24 Агар касе зан гирифта, бо вай бихобад, ва агар вай ба назари ӯ писанд наояд, чунки ӯ чизи нафратоваре дар вай пайдо кардааст, — ва ӯ талоқномае навишта ба дасти вай диҳад, ва аз хонаи худ варо бифиристад,

² Ва вай аз хонаи ӯ берун равад, ва ба шавҳари дигаре бирасад,

³ Ва он шавҳари дигар низ аз вай нафрат намояд, ва талоқномае барои вай навишта, ба дасти вай диҳад, ва аз хонаи худ варо бифиристад, ё он шавҳари дигар, ки варо барои худ ба занӣ гирифта буд, бимирад, —

⁴ Шавҳари аввалаш, ки варо фиристода буд, наметавонад аз нав варо барои худ ба занӣ бигирад, баъд аз он ки вай наҷис гардидааст, зеро ки ин ба ҳузури Худованд зишт аст; пас, ба замине ки Худованд Худои ту ҳамчун мулк ба ту медиҳад, гуноҳ наовар.

⁵ Агар касе ба қарибӣ зан гирифта бошад, бигзор ба лашкар наравад, ва ҳеҷ маҷбурияти дигаре ба зиммаи вай гузошта нашавад, то ки як сол дар хонаи худ озод бошад, ва бо зани худ димоғчоқӣ кунад.

⁶ Набояд касе осие ё санги болои онро ба гарав бигирад, зеро ки қонро ба гарав мегирад.

⁷ Агар шахсе ёфт шавад, ки аз бародарони худ, яъне аз банӣ-Исроил, ягон касро дуздадаст, ва ба вай саҳтгирӣ карда, варо фурухтааст, — бигзор он дузд ба қатл расонида шавад. Ва шароратро аз миёни худ барҳам хоҳӣ дод.

⁸ Дар хусуси захми маҳав эҳтиёт намоед, то ҳар он чиро, ки коҳинони левизода ба шумо таълим медиҳанд, бағоят риоя намуда, ба ҷо оваред; он чиро, ки ман ба онҳо амр фармудаам, риоя намуда, ба ҷо оваред.

⁹ Дар хотир нигоҳ дор, ки Худованд Худои ту дар роҳ бо Марьям чӣ карда буд, вақте ки аз Миср берун омадед.

¹⁰ Агар ба ёри худ чизе қарз диҳӣ, барои гирифтани гарав ба хонаи вай надаро,

¹¹ Балки дар берун биист, ва он кас, ки ту ба вай қарз додай, гаравро назди ту берун меоварад.

¹² Ва агар вай марди бенавое бошад, хоб накун дар ҳолате ки гарави вай назди ту бимонад,

¹³ Балки баробари ғуруб кардани офтоб гарави варо ҳатман баргардон, то ки вай дар либоси худ бихобад ва туро баракат диҳад, ва ин барои ту ба ҳузури Худованд Худои ту адолат ҳисоб хоҳад ёфт.

¹⁴ Муздур, бенаво ва камбағалро аз бародарони худ ё аз ғарибоне ки дар миёни ту, дар шаҳрҳои ту мебошанд, озор надеҳ.

¹⁵ Дар ҳамон рӯз музди варо бидеҳ, ба тавре ки офтоб пеш аз доданат ғуруб накунад, зеро ки вай камбағал аст, ва қонаш ҳаваси онро дорад; мабодо вай аз дасти ту сӯи Худованд фиғон кунад, ва ин барои ту гуноҳ ҳисоб ёбад.

¹⁶ Бигзор падарон барои гуноҳи писарон ба қатл расонида нашаванд, ва писарон барои гуноҳи падарон ба қатл расонида нашаванд; ҳар кас бояд барои гуноҳи худа ба қатл расонида шавад.

¹⁷ Дар довари ғариб ва ятим қачқорӣ накун, ва либоси беваро ба гарав нагир.

¹⁸ Дар хотир нигоҳ дор, ки ту дар Миср ғулом будӣ, ва Худованд Худоят туро аз он ҷо фидия дода раҳо кард; бинобар ин ман ба ту амр мефармоям, ки ин корро ба ҷо оварӣ.

¹⁹ Вақте ки ҳосилоти худро дар саҳрои худ дарав намоӣ, ва бандеро дар саҳро фаромӯш кунӣ, барои гирифтани он барнагард: бигзор он барои ғарибе, ятиме ва бевае бошад, то ки Худованд Худоят туро дар ҳар амали дастат баракат диҳад.

²⁰ Вақте ки зайтуни худро зада афшонӣ, дуюмбора шоҳаҳоро тафтиш накун: бигзор он барои ғарибе, ятиме ва бевае бошад.

²¹ Вақте ки ангури тоқзори худро ғунучин намоӣ, дуюмбора боқимондаи онро начин: бигзор он барои ғарибе, ятиме ва бевае бошад.

²² Ва дар хотир нигоҳ дор, ки ту дар замини Миср ғулом будӣ; бинобар ин ман ба ту амр мефармоям, ки ин корро ба ҷо оварӣ.

БОБИ БИСТУ ПАНЧУМ

Дастуроти гуногун.

25 Агар дар миёни одамон мурофияе ба вучуд ояд, ва онҳо ба маҳкама биёянд, ва доварон онҳоро доварӣ намуда, одилро сафед ва шарирро маҳкум кунанд,

² Ва агар шарир сазовори шаллоқ бошад, — бигзор довар амр фармояд, ки варо бихобонанд, ва ба ҳузури ӯ варо мувофиқи шарораташ шумурда шаллоқ зананд;

³ Варо фақат чил тозиёна задан мумкин аст, на зиёд, зеро ки агар бар ин илова намуда варо шаллоқи зиёде зананд, бародари ту пеши назари ту ба залолат хоҳад афтод.

⁴ Даҳони говро, вақте ки хирман мекӯбад, набанд.

⁵ Агар бародарон бо ҳамдигар сукунат дошта бошанд, ва яке аз онҳо бимирад, ва фарзанде надошта бошад, зани он мурда набояд берун аз оила, ба марди бегонае бирасад, балки бародари шавҳараш бояд назди вай даромада, варо барои худ ба занӣ бигирад ва вазифаи додаршуйро нисбат ба вай ба ҷо оварад.

⁶ Ва нахустзодае ки вай мезояд, фарзанди бародари мурдаи ӯ ҳисоб хоҳад ёфт, то ки номаш аз миёни Исроил маҳв нашавад.

⁷ Ва агар ин шахс ба гирифтани янгаи худ розӣ нашавад, бигзор янгаи ӯ ба дарвоза, назди пирон баромада, гӯяд: „Додаршӯи ман намехоҳад номи бародари худро дар Исроил аз нав барқарор намояд, аз иҷрои вазифаи додаршӯии худ нисбат ба ман сар метобад“.

⁸ Ва ӯро пирони шаҳраш хонда, ба ӯ сухан меронанд, ва агар ӯ исрор намуда, гӯяд: „Намехоҳам варо ба занӣ бигирам“, —

⁹ Он гоҳ бигзор янгаи ӯ пеши назари пирон ба ӯ наздик омада, кафши ӯро аз пояш бикашад, ва пеши ӯ туф карда, нидокунон гӯяд: „Бо касе ки хонаи бародари худро бино намекунад, чунин рафтор карда мешавад“.

¹⁰ Ва бигзор номи ӯ дар Исроил „хонаи кафшкашида“ хонда шавад.

¹¹ Агар ду мард бо ҳамдигар дастбагиребон шаванд, ва зани яке аз онҳо пеш ояд, то ки шавҳари худро аз дасти занандаи ӯ халос кунад, ва дасти худро дароз карда, авраташро биқапад, —

¹² Пас, дасти варо бурида парто; бигзор чашми ту ба вай раҳм накунад.

¹³ Бигзор дар халтаи ту сангҳои духела, калон ва хурд, набошад.

¹⁴ Бигзор дар хонаи ту эфаи духела, калон ва хурд, набошад.

¹⁵ Ту бояд санги мукамал ва дуруст дошта бошӣ, то ки умри ту дар заминне ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дароз шавад.

¹⁶ Зеро ҳар кӣ чунин амал мекунад, яъне ҳар ноинсоф, пеши Худованд Худои худ зишт аст.

¹⁷ Он чиро, ки Амолеқ дар роҳ, ҳангоми берун омаданат аз Миср, ба ту карда буд, дар хотир нигоҳ дор,

¹⁸ Ки ӯ дар роҳ туро пешвоз гирифта, ҳамаи аз ҳол рафтагонро дар ақиби ту несту нобуд карда буд, дар сурате ки ту лакот ва беҳол будӣ; ва ӯ аз Худо натарсида буд.

¹⁹ Пас, вақте ки Худованд Худои ту дар заминне ки Худованд Худои ту барои тасарруф кардани он ҳамчун мулк ба ту медиҳад, аз ҳамаи душманони гирду пеш ба ту оромӣ бахшад, ту зикри Амолеқро аз зери осмон маҳв намо; фаромӯш накун.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Дар бораи тақдим кардани навбарҳо.

26 Ва ҳангоме ки ба заминне ки Худованд Худоят ҳамчун мулк ба ту медиҳад, дохил шавӣ, ва онро ба тасарруфи худ дароварда, дар он сокин гардӣ, —

² Он гоҳ аз навбарҳои ҳар маҳсули замин, ки аз заминне ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, ғундошта бошӣ, гирифта, дар сабаде бимон, ва ба

маконе ки Худованд Худоят баргузинад, то ки исми Худро дар он ҷо сокин гардонад, бирав.

³ Ва назди коҳине ки дар он айём бошад, омада, ба вай бигӯ: „Имрӯз ба Худованд Худои ту изҳор менамоям, ки ба заминне ки Худованд ба падарони мо қасам хӯрда буд, ки ба мо бидиҳад, дохил шудаам“.

⁴ Ва коҳин сабадро аз дастат гирифта, пеши қурбонгоҳи Худованд Худои ту мегузорад.

⁵ Ва ту ба ҳузури Худованд Худои худ нидокунон бигӯ: „Падарам арамии оворагарде буд, ва ба Миср фуруд омад, ва дар он ҷо бо одамони каме сукунат кард, ва дар он ҷо ба халқи бузурги пурзӯр ва сершуморе табдил ёфт;

⁶ Вале мисриён ба мо рафтори бад намуда, моро ба танг оварданд, ва меҳнати сахте ба гардани мо бор карданд;

⁷ Ва мо сӯи Худованд Худои падарони мо истиғоса бурдем, ва Худованд овози моро шунид, ва мусибат ва меҳнат ва тангии моро дид;

⁸ Ва Худованд моро аз Миср бо дасти қавӣ ва бозуи тӯлонӣ, бо даҳшати азим, ва бо аломот ва муъҷизот берун овард;

⁹ Ва моро ба ин макон овард, ва ин заминро, заминне ки шир ва асал дар он ҷорист, ба мо дод.

¹⁰ Ва алҳол, инак, ман навбарҳои маҳсули заминро, ки Ту, эй Худованд, ба ман додӣ, овардаам“. Ва онро ба ҳузури Худованд Худои худ бимон, ва ба ҳузури Худованд Худои худ сачда бибар.

¹¹ Ва ту аз тамоми неъмате ки Худованд Худоят ба ту ва ба хонадони ту бахшидааст, бо левизода ва ғарибе ки дар миёни туст, хурсандӣ бикун.

¹² Ҳангоме ки ту дар соли сеюм, ки соли ушрҳост, додани тамоми ушри ҳосилоти худро ба анҷом бирасонӣ, ва онро ба левизода, ғариб, ятим ва бева бидиҳӣ, то ки дар шаҳрҳои ту хӯрда сер шаванд,

¹³ Он гоҳ ба ҳузури Худованд Худои худ бигӯ: „Вақфоро аз хона баровардам, ва онҳоро ба левизода, ғариб, ятим ва бева низ, мувофиқи амре ки Ту ба ман фармудай, додам; аз аҳкоми Ту сар натофтам ва онҳоро фаромӯш накардам;

¹⁴ Дар мотами худ аз онҳо нахӯрддам, ва дар нопокӣ аз онҳо набаровардам, ва барои мурда аз онҳо надодам; ба овози Худованд Худои худ гӯш андохтам, мувофиқи ҳар он чи ба ман амр фармудай, амал кардам;

¹⁵ Аз макони муқаддаси Худ, аз осмон назар бикун, ва ба қавми Худ — Исроил, ва ба заминне ки ба мо додай, чунон ки ба падарони мо қасам хӯрдаӣ, ба заминне ки шир ва асал дар он ҷорист, баракат бидеҳ“.

¹⁶ Имрӯз Худованд Худоят ба ту амр мефармояд, ки ин фароиз ва ин дастуротро ба амал оварӣ; ва ту онҳоро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ риоя намуда, ба амал овар.

¹⁷ Худовандро ту имрӯз эътироф намудӣ, то ки ӯ Худои ту бошад, ва ту бо роҳҳои ӯ равона шавӣ, ва фароизи аҳкому дастуроти ӯро риоя намой, ва ба овози ӯ гӯш андозӣ.

¹⁸ Ва Худованд имрӯз туро эътироф намуд, то ки ту қавми гузини ӯ бошӣ, чунон ки ӯ ба ту гуфтааст, ва тамоми аҳкоми ӯро риоя намой,

¹⁹ Ва ӯ туро дар қалол, шӯҳрат ва шавкат бар ҳамаи халқҳои ки ӯ офаридааст, баланд гардонад, ва ту барои Худованд Худои худ қавми муқаддас бошӣ, чунон ки ӯ гуфтааст.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Дар бораи санғҳои ёдгорӣ.

27 Ва Мусо ва пирони Исроил ба қавм амр фармуда, гуфтанд: «Тамоми аҳкомеро, ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, риоя намоед.

² Ва дар рӯзе ки аз Урдун ба замин ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, убур кунед, барои худ санғҳои бузург барпо намоед, ва бар онҳо оҳак бимол;

³ Ва бар онҳо, ҳамин ки убур кардӣ, ҳамаи суханони ин шариатро бинавис, то ба замин ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дохил шавӣ, — ба замин ки шир ва асал дар он ҷорист, чунон ки Худованд Худои падаронат ба ту гуфтааст.

⁴ Ва ҳангоме ки аз Урдун убур кунед, ин санғоро, ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, бар кӯҳи Эбол барпо намоед, ва бар онҳо оҳак бимол.

⁵ Ва дар он ҷо қурбонгоҳе барои Худованд Худои худ бино намоед, ки қурбонгоҳи сангин бошад; олати оҳанин бар онҳо кор нафармо;

⁶ Аз санғҳои яклухт қурбонгоҳи Худованд Худои худро бино намоед, ва бар он барои Худованд Худои худ қурбонгоҳи сӯхтани тақдим кун.

⁷ Ва қурбонгоҳи саломатӣ забҳ намоед, дар он ҷо бихӯр ва ба ҳузури Худованд Худои худ хурсандӣ бикун.

⁸ Ва бар он санғҳо ҳамаи суханони ин шариатро бо хати равшан бинавис.

⁹ Ва Мусо ва қоҳинони левизода ба тамоми Исроил сухан ронда, гуфтанд: «Сукут намоед ва бишнава, эй Исроил! Имрӯз ту қавми Худованд Худои худ гардидаӣ.

¹⁰ Пас, овози Худованд Худои худро бишнава, ва аҳкому фароизи ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, ба амал овар.

¹¹ Ва Мусо дар он рӯз ба қавм амр фармуда, гуфт:

¹² «Ҳамин ки аз Урдун убур кунед, инҳо бояд бар кӯҳи Қаризим биистанд, то даме ки қавмро баракат диҳанд: Шимён, Левӣ, Яҳудо, Иссокор, Юсуф ва Бинъемин.

¹³ Ва инҳо бояд бар кӯҳи Эбол биистанд, то даме ки лаънат хонанд: Реубен, Ҷод, Ошер, Забулун, Дон ва Нафтолӣ.

¹⁴ Ва левизодагон хитоб намоед, ба ҳамаи исроилиён бо овози баланд хоҳанд гуфт:

¹⁵ „Малъун бод касе ки санами ё бӯте аз маснӯи дасти хунарманд, ки он дар назари Худованд зишт аст, бисозад, ва онро пинҳон дорад!“ Ва тамоми қавм нидокунон хоҳанд гуфт: „Омин!“

¹⁶ „Малъун бод касе ки падару модари худро хорӣ диҳад!“ Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: „Омин!“

¹⁷ „Малъун бод касе ки марзаи ёри худро вайрон кунад!“ Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: „Омин!“

¹⁸ „Малъун бод касе ки нобиноеро дар роҳ ба иштибоҳ андозад!“ Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: „Омин!“

¹⁹ „Малъун бод касе ки дар довари ғариб, ятим ва бева қасорӣ кунад!“ Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: „Омин!“

²⁰ „Малъун бод касе ки бо зани падари худ бихобад, чунки домани падари худро ошкор кардааст!“ Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: „Омин!“

²¹ „Малъун бод касе ки бо ягон чорпо бихобад!“ Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: „Омин!“

²² „Малъун бод касе ки бо хоҳари худ, яъне бо духтари падари худ ё бо духтари модари худ, бихобад!“ Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: „Омин!“

²³ „Малъун бод касе ки бо модарарӯси худ бихобад!“ Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: „Омин!“

²⁴ „Малъун бод касе ки ёри худро дар пинҳонӣ бидушад!“ Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: „Омин!“

²⁵ „Малъун бод касе ки ришва гирад, то ки ҷоне нобуд гардида, хунаш ба ноҳақ рехта шавад!“ Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: „Омин!“

²⁶ „Малъун бод касе ки суханони ин шариатро ба ҷо наоварад ва бар тибқи онҳо амал накунад!“ Ва тамоми қавм хоҳанд гуфт: „Омин!“»

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Ваъдаи баракат.

28 «Ва агар ту ба овози Худованд Худои худ бодикқат гӯш андозӣ, то ки тамоми аҳкоми ӯро, ки имрӯз ман ба ту амр мефармоям, риоя намоед, ба амал оварӣ, он гоҳ Худованд Худоят туро бар ҳамаи халқҳои замин баланд хоҳад гардонид,

² Ва ҳамаи ин баракатҳо ба ту хоҳад расид ва барои ту ба амал хоҳад омад, агар ту ба овози Худованд Худои худ гӯш андозӣ:

³ Дар шаҳр ту бобаракот хоҳӣ буд ва дар саҳро ту бобаракот хоҳӣ буд.

⁴ Меваи батни ту ва ҳосили замини ту ва самарои чорпоёни ту, зоиши говони ту ва афзоиши гӯсфандони ту бобаракот хоҳад буд.

⁵ Сабади ту ва корсони ту бобаракот хоҳад буд.

⁶ Ҳангоми даромадани худ ту бобаракот хоҳӣ буд ва ҳангоми баромадани худ ту бобаракот хоҳӣ буд.

⁷ Худованд душманони туро, ки ба зидди ту қиём менамоянд, пеши ту мағлуб хоҳад кард; бо як роҳ ба зидди ту хоҳанд омад, ва бо ҳафт роҳ аз пеши ту хоҳанд гурехт.

⁸ Худованд ба ту дар анборҳоят ва дар ҳар шуғли дастат баракат хоҳад фиристод, ва туро дар заминне ки Худованд ба ту медиҳад, бобаракот хоҳад кард.

⁹ Худованд туро барои Худ қавми муқаддас хоҳад гардонид, чунон ки ба ту қасам хӯрдааст, агар аҳкоми Худованд Худои худро риоя намуда, бо роҳҳои ӯ равона шавӣ.

¹⁰ Ва ҳамаи қавмҳои замин хоҳанд дид, ки исми Худованд бар ту хонда шудааст, ва аз ту хоҳанд тарсид.

¹¹ Ва Худованд ба ту дар меваи батнат, ва дар самараи чорпоёнат, ва дар ҳосили заминат, дар заминне ки Худованд ба падаронат қасам хӯрдааст, ки ба ту бидиҳад, фаровонии зиёде хоҳад бахшид.

¹² Худованд барои ту ганҷинаи некуи Худ, яъне осмонро воз хоҳад кард, то ки борони замини туро дар сари вақт биборонад ва ба ҳар шуғли дасти ту баракат диҳад, ва ту ба халқҳои бисёр қарз хоҳӣ дод, вале худат қарз нахоҳӣ гирифт.

¹³ Ва Худованд туро сар хоҳад кард, на дум; ва фақат баланд хоҳӣ буд, на паст, — агар ту ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, гӯш андозӣ, ва онҳоро риоя намуда, ба ҷо оварӣ,

¹⁴ Ва аз ҳамаи суханоне ки ман имрӯз ба шумо амр мефармоям, ба тарафи рост ё чап майл накунӣ, то ки худоёни дигарро пайравӣ ва ибодат намой.

Огоҳӣ аз лаънатҳо.

¹⁵ Валекин агар ба овози Худованд Худои худ гӯш наандозӣ, то ки тамоми аҳкому фароизи ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя намуда ба амал оварӣ, — он гоҳ ҳамаи ин лаънатҳо ба ту хоҳад расид ва барои ту ба амал хоҳад омад:

¹⁶ Дар шаҳр ту малъун хоҳӣ буд ва дар саҳро ту малъун хоҳӣ буд.

¹⁷ Сабади ту ва корсони ту малъун хоҳад буд.

¹⁸ Меваи батни ту ва ҳосили замини ту, зоиши говони ту ва афзоиши гӯсфандони ту малъун хоҳад буд.

¹⁹ Ҳангоми даромадани худ ту малъун хоҳӣ буд, ва ҳангоми баромадани худ ту малъун хоҳӣ буд.

²⁰ Худованд ба ту дар ҳар шуғли дастат, ки ба амал меоварӣ, лаънат, изтироб ва мусибат хоҳад фиристод, то даме ки маҳв шавӣ, ва то даме ки ба зудӣ нест шавӣ, аз боиси бади аъмолат, аз боиси он ки Маро тарк кардаӣ.

²¹ Худованд ваборо ба ту хоҳад часпонид, то даме ки туро аз заминне ки барои тасарруф кардани он ба он дохил мешавӣ, маҳв кунад.

²² Худованд туро ба сил, таб, илтиҳоб, окила, хушксоли, боди самум ва ярақон гирифторм хоҳад кард; ва онҳо туро таъқиб хоҳад кард, то даме ки маҳв шавӣ.

²³ Ва осмони ту, ки болои сари туст, монанди мис хоҳад гардид, ва заминне ки зери пои туст, — монанди оҳан.

²⁴ Худованд борони заминатро ғубор ва хок хоҳад гардонид, ва он аз осмон бар ту фуруд хоҳад омад, то даме ки несту нобуд шавӣ.

²⁵ Худованд туро пеши душманонат мағлуб хоҳад кард; бо як роҳ ба зидди онҳо берун хоҳӣ рафт, ва бо ҳафт роҳ аз пеши онҳо хоҳӣ гурехт, ва барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшате табдил хоҳӣ ёфт.

²⁶ Ва лошаи ту барои ҳар мурғи ҳаво ва ҳайвони замин хӯрок хоҳад шуд, ва ҳеҷ кас онҳоро нахоҳад рамонид.

²⁷ Худованд туро ба обилаи Миср, захми думбалдор, ҷараб ва хоришак гирифторм хоҳад кард, ки аз онҳо наметавонӣ шифо ёбӣ.

²⁸ Худованд туро ба девонагӣ, кӯрӣ ва қарахтӣ гирифторм хоҳад кард.

²⁹ Ва мисли кӯре ки дар торикӣ даст-даст карда роҳ меравад, ту дар нимирӯзӣ даст-дасткунон роҳ хоҳӣ рафт, ва дар роҳҳои худ муваффақият нахоҳӣ ёфт, ва тамоми айём туро ба танг хоҳанд овард ва тороч хоҳанд кард, — ва наҷотдиҳандае нахоҳад буд.

³⁰ Занеро номзад хоҳӣ кард, вале марди дигаре бо вай хоҳад хобид; хонае бино хоҳӣ кард, вале дар он сокин нахоҳӣ шуд; токзоре хоҳӣ шинонид, вале аз ангураш нахоҳӣ хӯрд.

³¹ Говатро дар пеши назарат хоҳанд кушт, вале аз гӯшти он нахоҳӣ хӯрд; харатро аз пеши ту ба тороч хоҳанд бурд, ва он назди ту нахоҳад баргашт; гӯсфандонат ба душманони ту дода хоҳад шуд, — ва наҷотдиҳандае барои ту нахоҳад буд.

³² Писаронат ва духтаронат ба қавми дигаре дода хоҳанд шуд, ва чашмонат инро хоҳад дид, ва тамоми айём ба раҳи онҳо чор хоҳад шуд, вале дидорашон барои ту дастрас нахоҳад буд.

³³ Ҳосили заминат ва тамоми меҳнататро қавме ки ту намешинохтӣ, хоҳанд хӯрд; ва ту тамоми айём фақат мазлум ва ситамкаш хоҳӣ буд.

³⁴ Ва ту аз он чи чашмонат мебинад, девона хоҳӣ шуд.

³⁵ Худованд зонуҳо ва соқҳои туро ба обилаи бад гирифторм хоҳад кард, ки аз он, аз кафи пой то фарқи сари худ, шифо нахоҳӣ ёфт.

³⁶ Худованд туро, ва подшоҳатро, ки бар худ таъин менамой, сӯи халқе хоҳад бурд, ки варо ту ва падаронат намешинохтед; ва дар он ҷо ту худоёни дигарро, ки аз ҷӯб ва санг иборатанд, ибодат хоҳӣ кард.

³⁷ Ва дар миёни қавмҳои ки Худованд туро ба он ҷо хоҳад бурд, ту василаи ҳайрат, масал ва тамасхур хоҳӣ гардид.

³⁸ Тухмии зиёде ба саҳро хоҳӣ бурд, валекин андаке ҷамъ хоҳӣ кард, зеро ки малах онро хоҳад хӯрд.

³⁹ Токзорҳо шинонида, парвариш хоҳӣ кард, вале шароб нахоҳӣ нӯшид ва ангур нахоҳӣ чид, зеро ки онро кирм хоҳад хӯрд.

⁴⁰ Дарахтони зайтун дар тамоми ҳудуди ту хоҳад буд, вале равған ба баданат нахоҳӣ молид, зеро ки зайтуни ту норасида хоҳад рехт.

⁴¹ Писарон ва духтарон ба дунъё хоҳӣ овард, вале онҳо аз они ту нахоҳанд буд, зеро ки ба асирӣ хоҳанд рафт.

⁴² Ҳамаи дарахтонат ва маҳсули заминатро малах нобуд хоҳад кард.

⁴³ Ҷарибе ки дар миёни туст, бар ту торафт баланд хоҳад шуд, ва ту торафт ба паст хоҳӣ афтод.

⁴⁴ Вай ба ту қарз хоҳад дод, вале ту ба вай қарз нахоҳӣ дод; вай сар хоҳад буд, вале ту дум хоҳӣ буд.

⁴⁵ Ва ҳамаи ин лаънатҳо бар ту хоҳад омад, ва туро таъқиб намуда, ба ту хоҳад расид, то даме ки маҳв шавӣ, зеро ки ту ба овози Худованд Худои худ гӯш надодӣ, то ки аҳқому фароизи Уро, ки ба ту амр фармуда буд, риоя намой;

⁴⁶ Ва онҳо бар ту ва бар насли ту то абад аломат ва ибрат хоҳад буд.

⁴⁷ Азбаски ту Худованд Худои худро бо шодӣ ва дилхушӣ барои фаровонии ҳар чиз ибодат накардӣ, —

⁴⁸ Бинобар ин ту ба душмани худ, ки Худованд варо бар ту хоҳад фиристод, ба сабаби гуруснагӣ ва ташнагӣ ва бараҳнагӣ ва камии ҳар чиз хизмат хоҳӣ кард, дар сурате ки вай юғи оҳанин бар гардани ту хоҳад гузошт, то даме ки туро несту нобуд кунад.

⁴⁹ Худованд аз дурдаст, аз ақсои замин халқеро, ки мисли уқоб мепарад, бар ту хоҳад овард, — халқе ки забонашро ту нахоҳӣ фаҳмид,

⁵⁰ Халқи рӯйнатане ки поси хотири пиронро нигоҳ намедорад, ва ба ҷавонон раҳм намекунад;

⁵¹ Ва самараи чорпоёнат ва ҳосили заминатро хоҳад хӯрд, то даме ки хонавайрон шавӣ, ба тавре ки ғалла, шираи ангур, равғани зайтун, зоиши говонат ва афзоиши гӯсфандонатро барои ту боқӣ нахоҳад гузошт, то даме ки туро маҳв созад;

⁵² Ва туро дар ҳамаи шаҳрҳои муҳосира хоҳад кард, то даме ки деворҳои баланд ва мустаҳками туро, ки ба онҳо таваккал менамояд, дар тамоми заминат хароб кунад; ва туро дар тамоми шаҳрҳои дар тамоми заминат, ки онро Худованд Худоят ба ту медиҳад, муҳосира хоҳад кард.

⁵³ Ва ту меваи батни худро, яъне гӯшти писаронат ва духтаронатро, ки Худованд Худоят ба ту додааст, дар муҳосира ва тангие ки душманат бар ту оварад, хоҳӣ хӯрд.

⁵⁴ Марди нозпарварде ки дар миёни ту ба айшу ишрат одат карда буд, чашмаш ба бародараш ва зани ҳамоғушаш ва бақияи фарзандонаш, ки боқӣ мемонанд, бад хоҳад шуд,

⁵⁵ Ба тавре ки вай ба ҳеч яке аз онҳо аз гӯшти фарзандони худ, ки мехӯрад, нахоҳад дод, зеро дар муҳосира ва тангие ки душманат дар ҳамаи шаҳрҳои бар ту оварад, чизе барои вай боқӣ нахоҳад монд.

⁵⁶ Зани нозпарварде ки дар миёни ту ба айшу ишрат одат карда буд, ва ба сабаби айшу ишрат ва нозпарвардагӣ ҷуръат надошт кафи пояшро ба замин монад, чашмаш ба шавҳари ҳамоғушаш ва писараш ва духтараш бад хоҳад шуд,

⁵⁷ Ва низ ба ҳамроҳаке ки аз миёни пойҳояш берун меояд, ва ба писароне ки мезояд; зеро ки вай онҳоро, ба сабаби камии ҳар чиз, дар муҳосира ва тангие ки душманат дар шаҳрҳои ту бар ту оварад, ба таври пинҳонӣ хоҳад хӯрд.

⁵⁸ Агар ҳамаи суханони ин шариатро, ки дар ин китоб навишта шудааст, риоя намуда ба амал наоварӣ, ва аз ин исми арҷманд ва саҳмгин, яъне аз Худованд Худои худ натарсӣ, —

⁵⁹ Худованд ба ту ва ба насли ту зарбаҳои даҳшатангез хоҳад расонид, зарбаҳои азим ва давомдор, ва бемориҳои саҳт ва давомдор;

⁶⁰ Ва ҳамаи дардҳои Мисрро, ки аз онҳо метарсидӣ, ба сари ту хоҳад овард, ва онҳо ба ту хоҳад часпид.

⁶¹ Низ ҳар беморӣ ва зарбаеро, ки дар ин китоби шариат навишта нашудааст, Худованд ба сари ту хоҳад овард, то даме ки маҳв шавӣ.

⁶² Ва аз шумо шумораи каме боқӣ хоҳанд монд, ва ҳол он ки шумо мисли ситорагони осмон сершумор будед; зеро ки ту ба овози Худованд Худои худ гӯш надодӣ.

Дар натиҷаи беитоати бардавом дар рӯи замин пароканда хоҳед шуд.

⁶³ Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки чӣ тавре ки Худованд шодикунон ба шумо эҳсон намуда, шуморо афзун гардонида буд, ҳамон тавр Худованд шодикунон шуморо несту нобуд хоҳад кард, ва шумо аз заmine ки барои тасарруф кардани он ба он дохил мешавед, ронда хоҳед шуд.

⁶⁴ Ва Худованд туро дар миёни ҳамаи қавмҳо, аз як канори замин то канори дигари замин, пароканда хоҳад кард; ва дар он ҷо ту худоёни дигарро, ки аз ҷӯб ва санг иборатанд, ва онҳоро ту ва падаронат намешинохтед, ибодат хоҳӣ кард.

⁶⁵ Ва дар миёни он халқҳо ту фароғат нахоҳӣ ёфт, ва барои кафи поят оромӣ нахоҳад буд, ва дар он ҷо Худованд ба ту дили беқарор ва чашмони чор ва ҷони пурозор хоҳад дод.

⁶⁶ Ва ҳаёти ту пеши назари ту ба мӯе овезон хоҳад буд, ва ту рӯзонаю шабона ҳаросон шуда, ба ҳаёти худ дилпури нахоҳӣ дошт.

⁶⁷ Субҳгоҳон хоҳӣ гуфт: „Кошки шом мебуд!“, ва шомгоҳон хоҳӣ гуфт: „Кошки субҳ мебуд!“ — ба сабаби тарси дили худ, ки туро фаро хоҳад гирифт, ва ба сабаби рӯъёи чашмони худ, ки ту хоҳӣ дид.

⁶⁸ Ва туро Худованд дар киштиҳо бо роҳе ки дар бораи он ба ту гуфта будам: „Дигар ҳаргиз нахоҳед дид“, ба Миср хоҳад баргардонид; ва шумо дар он ҷо худро ба душманони худ барои ғулумӣ ва канизӣ хоҳед фурухт, вале харидоре нахоҳад буд».

БОБИ БИСТУ НЎҲУМ

Аз нав барқарор кардани аҳд.

29 Ин аст суханони аҳде ки Худованд ба Мусо амр фармуд, ки бо банӣ-Исроил дар замини Мӯоб бибандад, ғайр аз он аҳде ки бо онҳо дар Хӯриб баста буд.

² Ва Мусо тамоми Исроилро хонда, ба онҳо гуфт: «Ҳар он чиро, ки Худованд пеши назари шумо дар замини Миср ба фиръавн ва ҳамаи бандагонаш ва тамоми заминаш ба амал овард, шумо дидаед:

³ Он имтиҳонҳои бузургро, ки чашмони шумо дид, он аломот ва мӯъҷизоти азимро;

⁴ Валекин Худованд диле барои доништан ва чашмон барои дидан ва гӯшҳо барои шунидан то имрӯз ба шумо надодааст.

⁵ Ва ман шуморо чил сол дар биёбон бурдам; либоси шумо бар танатон ҷиғда-ҷиғда нашуд, ва кафшатон бар поятон пора нашуд.

⁶ Нон нахӯрдед ва бӯза нанӯшидед, то бидонед, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам.

⁷ Ва ба ин макон расидед, ва Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯн, ва Ўҷ, подшоҳи Бошон, ба истиқболи мо барои ҷанг берун омаданд, ва мо онҳоро торумор кардем.

⁸ Ва замини онҳоро гирифта, ба реубениён ва ҷодиён ва нисфи сибти менашшеиён ҳамчун мулк додем.

⁹ Пас, суханони ин аҳдро риоя намоед ва онҳоро ба ҷо оваред, то ки дар ҳар чи мекунед, муваффақият ба даст оваред.

¹⁰ Имрӯз ҳамаи шумо ба ҳузури Худованд Худои худ истодаед, яъне сардорони шумо, сибтҳои шумо, пирони шумо ва нозирони шумо, ҳамаи мардони Исроил,

¹¹ Кӯдакони шумо, занони шумо, ва ғарибе ки андаруни ўрдугоҳи шумост, аз ҳезумкафони ту гирифта то машкоби ту, —

¹² То ки ба аҳди Худованд Худои худ ва ба савгандномаи Ў, ки Худованд Худоят имрӯз бо ту мебандад, дохил шавӣ,

¹³ То ки Ў туро имрӯз қавми Худ таъин намояд, ва Ў Худои ту бошад, чунон ки Ў ба ту гуфтааст, ва чунон ки ба падаронат Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдааст.

¹⁴ Ва на танҳо бо шумо ман ин аҳд ва ин савгандномаро мебандам,

¹⁵ Балки ҳам бо онҳое ки имрӯз ҳамроҳи мо ба ҳузури Худованд Худои мо истодаанд, ва ҳам бо онҳое ки имрӯз дар ин ҷо ҳамроҳи мо нестанд.

¹⁶ Зеро шумо медонед, ки чӣ гуна мо дар замини Миср умр ба сар мебардем, ва чи гуна мо аз миёни халқҳое ки шумо убур намудед, гузаштем.

¹⁷ Ва шумо қабохатҳо ва бутҳои онҳоро, ки иборат аз ҷӯб ва санг, ва нуқра ва тилло дар миёни онҳо буд, дидед.

¹⁸ Мабодо дар миёни шумо мард ё зан, ё қабила ё сибте бошад, ки дилаш имрӯз аз Худованд Худои мо гардад, то ки рафта, худоёни он халқҳоро ибодат намояд; мабодо дар миёни шумо решеае бошад, ки заҳр ва явшон ба вучуд оварад, —

¹⁹ Ва ҳангоме ки вай суханони ин савгандномаро бишнавад, дар дили худ худро баракат дода, гӯяд: „Бо вучуди он ки дар саҳтии дили худ рафтор менамоям, то ки сероб ва ташнаро яққоя нобуд кунам, ман саломат хоҳам монд“, —

²⁰ Худованд варо нахоҳад омурзид, балки он вақт ғзаби Худованд ва рашки Ў бар он кас аланга хоҳад зад, ва тамоми лаънате ки дар ин китоб навишта шудааст, ба сари вай хоҳад омад, ва Худованд номи варо аз зери осмон маҳв хоҳад кард;

²¹ Ва Худованд варо аз ҳамаи сибтҳои Исроил барои ҳалокат ҷудо хоҳад кард, бар тибқи ҳамаи лаънатҳои аҳде ки дар ин китоби шариат навишта шудааст.

²² Ва насли баъдина, яъне фарзандони шумо, ки баъд аз шумо пайдо хоҳанд шуд, ва аҷнабиёне ки аз замини дурдаст хоҳанд омад, ҳангоме ки мусибатҳои ин замин ва вабоҳоеро, ки Худованд ба сари он меоварад, бубинанд, хоҳанд гуфт:

²³ „Тамоми замин сӯхта, ба кибрит ва шӯра табдил ёфтааст, кишт карда намешавад, ва ҳосиле намерӯёнад, ва ҳеч як алафе дар он намесабазд, монанди табаддулоти Садум ва Амӯро, Адмо ва Сабӯим, ки онҳоро Худованд дар хашм ва ғзаби худ вожгун карда буд“.

²⁴ Ва ҳамаи халқҳо хоҳанд гуфт: „Аз чӣ сабаб Худованд ба ин замин чунин амал кардааст? Шиддати ин ғзаби азим аз чӣ сабаб аст?“

²⁵ Ва хоҳанд гуфт: „Аз он сабаб аст, ки онҳо аҳди Худованд Худои падарони худро, ки дар вақти берун овардани онҳо аз замини Миср бо онҳо баста буд, тарк карданд,

²⁶ Ва рафта, худоёни дигарро ибодат карданд ва ба онҳо сачда бурданд, — худоёноро, ки намешинохтанд, ва Ў насибаи онҳо нагардонида буд;

²⁷ Бинобар ин хашми Худованд бар ин замин аланга зад, ва Ў тамоми лаънатеро, ки дар ин китоб навишта шудааст, бар он овард;

²⁸ Ва Худованд онҳоро бо ғзаб ва хашм ва қаҳри азим аз заминашон решакан карда, ба замини дигаре партофт, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст“.

²⁹ Чизҳои ниҳонӣ аз они Худованд Худои мост, ва чизҳои ошкор то абад аз они мо ва фарзандони мост, то ки ҳамаи суханони ин шариатро ба амал оварем.

БОБИ СИЮМ

Мусо ба тавбакунандагон эҳсон ваъда медиҳад.

30 Ва ҳангоме ки ҳамаи ин суханон, яъне баракат ва лаънате ки ба ту пешниҳод

намудам, ба сари ту ояд, ва ту онҳоро дар миёни ҳамаи халқҳое ки туро Худованд Худоят ба он ҷо пароканда созад, дар дили худ ҷой диҳӣ,

² Ва сӯи Худованд Худои худ рӯчӯъ намоӣ, ва ту ҳамроҳи фарзандонат, мувофиқи ҳар он чи ман имрӯз ба ту амр мефармоям, бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ба овози Ӯ гӯш андозӣ, —

³ Он гоҳ Худованд Худоят асирони туро хоҳад баргардонид, ва ба ту раҳм хоҳад намуд, ва аз нав туро аз миёни ҳамаи қавмҳое ки Худованд Худоят туро ба он ҷо пароканда созад, ҷамъ хоҳад кард.

⁴ Ҳатто агар парокандагии ту то ақсои осмон бошад, аз он ҷо туро Худованд Худоят ҷамъ хоҳад кард ва аз он ҷо туро хоҳад гирифт,

⁵ Ва туро Худованд Худоят ба замине ки падаронат тасарруф карда буданд, хоҳад овард, ва ту онро тасарруф хоҳӣ кард, ва Ӯ ба ту марҳамат намуда, туро бештар аз падаронат афзун хоҳад гардонид.

⁶ Ва Худованд Худоят дили ту ва дили насли туро махтун хоҳад кард, то ки Худованд Худои худро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ дӯст дошта, зинда бимонӣ.

⁷ Ва Худованд Худоят ҳамаи ин лаънатҳоро бар сари душманон ва бадхоҳони ту, ки туро таъқиб мекарданд, хоҳад овард.

⁸ Ва ту баргашта, ба овози Худованд гӯш хоҳӣ дод, ва тамоми аҳкоми Ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, ба амал хоҳӣ овард.

⁹ Ва Худованд Худоят ба ту дар ҳар амали дастат, дар меваи батнат, ва дар зоиши чорпоёнат, ва дар ҳосили заминат ба некӯӣ комъебии зиёде хоҳад бахшид, зеро Худованд аз нав дар бораи ту ба некӯӣ шодӣ хоҳад кард, чунон ки дар бораи падаронат шодӣ мекард,

¹⁰ Агар ту ба овози Худованд Худои худ гӯш андохта, аҳком ва фароизи Ӯро, ки дар ин китоби шариат навишта шудааст, риоя намоӣ, ва агар ту бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ сӯи Худованд Худои худ баргардӣ.

Огоҳии охирин.

¹¹ Зеро ки аҳкоме ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, барои ту дастнорас нест, ва дур нест.

¹² Он дар осмон нест, ки бигӯӣ: „Кист, ки барои мо ба осмон сууд намуда, онро барои мо бигирад, ва онро ба мо бишнаводад, то ки онро ба амал оварем?“

¹³ Ва он дар он тарафи баҳр нест, ки бигӯӣ: „Кист, ки барои мо ба он тарафи баҳр убур намуда, онро барои мо бигирад, ва онро ба мо бишнаводад, то ки онро ба амал оварем?“

¹⁴ Балки ин чиз бағоят ба ту наздик аст, он дар даҳон ва дили туст, то ки онро ба амал оварӣ.

¹⁵ Инак, ман имрӯз ба ту ҳаёт ва некӯӣ, ва мамот ва бадиро пешниҳод кардам,

¹⁶ Ва ман имрӯз ба ту амр мефармоям, ки Худованд Худои худро дӯст бидорӣ, бо роҳҳои Ӯ

равона шавӣ, ва аҳком ва фароиз ва дастуроти Ӯро риоя намоӣ, то ки зинда монда афзун шавӣ, ва туро Худованд Худоят дар замине ки барои тасарруф кардани он ба он дохил мешавӣ, баракат диҳад.

¹⁷ Валекин агар дили ту гардад, ва ту гӯш надихӣ, ва гумроҳ шуда, ба худоёни дигар сачда барӣ ва онҳоро ибодат намоӣ, —

¹⁸ Пас, имрӯз ман шуморо огоҳ мекунам, ки ҳатман талаф хоҳед шуд, ва дар замине ки аз Урдун убур карда, ба он дохил мешавед, то ки онро тасарруф намоед, умри дароз нахоҳед дид.

¹⁹ Имрӯз осмон ва заминро ман пеши шумо ба шохидӣ даъват менамоям, ки ҳаёт ва мамотро, яъне баракат ва лаънатро ба шумо пешниҳод кардам; пас, ҳаётро ихтиёр намо, то ки ту бо насли худ зинда бимонӣ,

²⁰ Худованд Худои худро дӯст бидорӣ, ба овози Ӯ гӯш диҳӣ ва ба Ӯ бичаспӣ, зеро ки Ӯ ҳаёти ту ва дарозии умри туст, то ки ту дар замине ки худованд ба падаронат Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдааст, ки онро ба онҳо бидиҳад, сукунат намоӣ».

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Мусо ба коҳинон, левизодагон ва Ғушаъ ибни Нун дастуроти охирин медиҳад.

31 Ва Мусо рафта, ин суханонро ба тамоми банӣ-Исроил баён кард,

² Ва ба онҳо гуфт: «Ман имрӯз саду бистсола шудаам, дигар ёрои баромадан ва даромадан надорам, ва Худованд ба ман гуфтааст: „Ту аз ин Урдун убур нахоҳӣ кард“.

³ Худованд Худоят Худаш пешопеши ту убур хоҳад намуд, Худаш ин халқҳоро аз пеши ту маҳв хоҳад кард, то ки ту онҳоро зердаст намоӣ; Ғушаъ пешопеши ту убур хоҳад намуд, чунон ки Худованд гуфтааст.

⁴ Ва Худованд ба онҳо ончунон амал хоҳад кард, чунон ки ба Сихӯн ва Ӯҷ, подшоҳони амӯриён, ва ба замини онҳо амал карда, онҳоро маҳв намуд.

⁵ Ва Худованд онҳоро ба дасти шумо хоҳад супурд, ва шумо ба онҳо мувофиқи тамоми аҳкоме ки ман ба шумо амр фармудаам, амал намоед.

⁶ Кавӣ ва далер бошад, аз онҳо натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро ки Худованд Худоят Худаш бо ту меравад; Ӯ аз ту даст нахоҳад кашид ва туро тарк нахоҳад кард».

⁷ Ва Мусо Ғушаъро хонда, пеши назари тамоми Исроил ба вай гуфт: «Қавӣ ва далер бош, зеро ки ту бо ин қавм ба замине ки Худованд ба падаронашон қасам хӯрдааст, ки ба онҳо бидиҳад, дохил хоҳӣ шуд, ва ту онро ба онҳо ҳамчун мулк тақсим хоҳӣ кард.

⁸ Ва Худованд Худаш пешопеши ту меравад, Ӯ бо ту хоҳад буд, аз ту даст нахоҳад кашид ва туро тарк нахоҳад кард; натарс ва ҳаросон нашав».

⁹ Ва Мусо ин шариатро навишт, ва онро ба хоҷинони банӣ-Левӣ, ки сандуқи аҳди Худовандро мебардоштанд, ва ба пирони Исроил дод.

¹⁰ Ва Мусо ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Дар соли ҳафтум, дар вақти соли муоф, дар иди хаймаҳо,

¹¹ Ҳангоме ки тамоми Исроил биёянд, то ки ба ҳузури Худованд Худои ту дар маконе ки Ӯ баргузинад, ҳозир шаванд, ин шариатро пеши тамоми Исроил хонда, ба самъи онҳо бирасон.

¹² Қавро — мардон ва занон ва кӯдакон, ва ғарибонеро, ки дар шаҳрҳои ту мебошанд, — ҷамъ кун, то ки бишнаванд ва таълим гиранд ва аз Худованд Худои шумо битарсанд, ва ҳамаи суханони ин шариатро риоя намуда, ба амал оваранд.

¹³ Ва писарони онҳо, ки инро намедонанд, бишнаванд ва таълим гиранд, то ки аз Худованд Худои шумо битарсанд, дар тамоми айёме ки шумо дар замин ки барои тасарруф кардани он аз Урдун бур менамояд, умр ба сар хоҳед бурд».

Дастуроти Худованд ба Мусо ва Ҳушаъ ибни Нун.

¹⁴ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, айёми мурдани ту наздик аст; Ҳушаъро бихон, ва дар хаймаи ҷомеъ ҳозир шавед, то ки ба вай дастурот диҳам». Ва Мусо ва Ҳушаъ рафта, дар хаймаи ҷомеъ ҳозир шуданд.

¹⁵ Ва Худованд андаруни сутуни абр дар хайма зоҳир шуд; ва сутуни абр бар дари хайма истод.

¹⁶ Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Инак, ту бо падаронат мехобӣ, ва ин кавм бархоста, худоёни бегонаи заминеро, ки ба он ҷо дар миёни онҳо мераванд, зинокорона пайравӣ хоҳанд намуд, ва Маро тарк карда, аҳдиро ки бо онҳо бастаам, хоҳанд шикаст;

¹⁷ Ва ғазаби Ман бар онҳо дар он рӯз аланга зада, онҳоро тарк хоҳам кард, ва рӯи Худо аз онҳо пинҳон хоҳам дошт, ва онҳо талаф хоҳанд шуд, ва бадиҳо ва кулфатҳои зиёде ба сари онҳо хоҳад омад; ва дар он рӯз онҳо хоҳанд гуфт: „Азбаски Худои мо дар миёни мо нест, ин бадиҳо ба сари мо омадааст“.

¹⁸ Вале Ман рӯи Худо дар он рӯз албатта пинҳон хоҳам дошт, ба сабаби тамоми бадие ки онҳо ба амал оварданд, вақте ки ба худоёни дигар рӯчӯ карданд.

¹⁹ Ва алҳол ин сурудро барои худ бинависед, ва ту онро ба банӣ-Исроил таълим дода, дар даҳонашон бимон, то ки ин суруд барои Ман шаҳодате бар банӣ-Исроил бошад,

²⁰ Зеро ки Ман онҳоро, чунон ки ба падаронашон қасам хӯрдам, ба замин дохил мекунам, ки шир ва асал дар он ҷорист, ва онҳо хӯрда, сер ва фарбеҳ хоҳанд шуд, ва ба худоёни дигар рӯчӯ намуда, онҳоро ибодат хоҳанд кард, ва Маро ба ҳашм оварда, аҳди Маро хоҳанд шикаст.

²¹ Ва ҳангоме ки бадиҳо ва кулфатҳои зиёд ба сари онҳо биёяд, ин суруд мисли шаҳодате бар

онҳо гувоҳӣ хоҳад дод, зеро ки он аз даҳони насли онҳо фаромӯш нахоҳад шуд; чунки Ман иштиёқи онҳо, ва он чиро, ки онҳо имрӯз мекунам, медонам, пеш аз он ки онҳоро ба замин ки дар бораи он қасам хӯрдам, дохил кунам».

²² Ва Мусо ин сурудро дар он рӯз навишт, ва онро ба банӣ-Исроил таълим дод.

²³ Ва Худованд ба Ҳушаъ ибни Нун амр фармуда, гуфт: «Қавӣ ва далер бош, зеро ки ту банӣ-Исроилро ба замин ки дар бораи он ба онҳо қасам хӯрдам, дохил хоҳӣ кард, ва Ман бо ту хоҳам буд».

²⁴ Ва ҳангоме ки Мусо навиштани суханони ин шариатро дар китоб комилан ба анҷом расонид, ²⁵ Мусо ба левизодагоне ки сандуқи аҳди Худовандро мебардоштанд, амр фармуда, гуфт:

²⁶ «Ин китоби шариатро бигиред, ва онро дар паҳлуи сандуқи аҳди Худованд Худои худ бимонед, то ки он дар он ҷо шаҳодате бар ту бошад.

²⁷ Зеро ки ман балвогарӣ ва гарданкашии туро медонам; инак, имрӯз, ки ман ҳанӯз бо шумо зинда ҳастам, шумо ба Худованд балво мебардоштед; алалхусус баъд аз мурдани ман!

²⁸ Ҳамаи пирони сибтҳои худ ва нозирони худро назди ман ҷамъ кунед, то ки ин суханонро ба самъи онҳо бирасонам, ва осмону заминро бар онҳо барои шоҳидӣ даъват намоям.

²⁹ Зеро медонам, ки шумо, баъд аз мурдани ман тамоман фосид гардида, аз роҳе ки ба шумо амр фармудам, дур хоҳед шуд, ва дар охири айём бадӣ бар шумо хоҳад омад, зеро ки он чи дар назари Худованд бад аст, ба амал хоҳед овард, то ки Ӯ ро бо аъмоли дасти худ ба ҳашм оваред».

³⁰ Ва Мусо суханони ин сурудро, то ба охири онҳо, ба самъи тамоми ҷамоати Исроил ба забон ронд:

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Суруди Мусо.

32 «Гӯш андоз, эй осмон, ки ман сухан хоҳам ронд,

ва бигзор замин нутқи даҳонамро бишнавад.

² Сабақи ман мисли борон хоҳад борид, нутқи ман мисли шабнам хоҳад рехт, мисли қатраҳои борони маҳин бар майсазор, ва мисли борони сел бар алафзор.

³ Исми Худовандро ба забон хоҳам ронд; кибриёи Худои моро мадҳ кунед.

⁴ Ӯ Кӯхпора аст, амалиёти Ӯ комил аст, зеро ки ҳамаи роҳҳои Ӯ одилона аст; Ӯ Худои амин аст ва ноинсофӣ надорад, Ӯ одил ва ҳаққонист.

⁵ Онҳо фосид шудаанд; аз боиси нуқсони худ фарзандони Ӯ нестанд; насли саркаш ва қачқоранд.

⁶ Оё подоши шумо барои Худованд ҳамин аст, эй қавми разил ва беақл?

Ӯ, охир, падари туст, молики туст,

Ў туро офарид ва туро устувор кард.
⁷ Айёми қадимро ба ёд овар,
дар бораи солҳои наслҳои пешина мулоҳиза
намо;
аз падари худ бипурс, ва ў ба ту ҳикоят хоҳад кард;
аз пирони худ бипурс, ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт.
⁸ Ҳангоме ки Ҳаққи Таоло ба халқҳо амлок дод,
ҳангоме ки Ў банӣ-Одамро пароканда кард,
Ў ҳудуди қавмҳоро мувофиқи шумораи
банӣ-Исроил муқаррар намуд.
⁹ Зеро ки насибаи Худованд қавми Ўст;
Яъқуб қитъаи мероси Ўст.
¹⁰ Варо дар биёбон ёфт, дар замини халои пур аз
уллос;
варо пуштибонӣ намуд, ба вай назорат кард,
варо ҳамчун гавҳараки чашми Худ нигоҳ дошт.
¹¹ Чунон ки уқоб аҳли лонаи худро бедор карда,
бар чӯҷаҳои худ мепарад,
ва болҳои худро паҳн карда, онҳоро мегирад,
ва бар болу пари худ бардошта мебарад,
¹² Ончунон Худованд танҳо варо ҳидоят намуд,
ва худои бегонае бо вай набуд.
¹³ Варо Ў бар баландиҳои замин баровард,
то ки аз маҳсулоти саҳроҳо бихӯрад,
варо асал аз саҳра хӯронид,
ва рағған аз санги хоро,
¹⁴ Ва маскаи гов, ва шири гӯсфанд,
ва рағғани барраҳо ва қўқорҳои бошонӣ ва
бузҳо,
ва гули орди гандуми гузин;
ва ту хуни раз, ки шароби фашшосӣ буд, нӯшидӣ.
¹⁵ Вале Ешурун † фарбеҳ шуда, ба лагад задан
даромад;
ту фарбеҳ, ғафс ва тануманд шудай; —
ва Худоро, ки Офаринандаи вай аст, тарк кард,
ва Кӯхпораи наҷоти худро хорӣ дод.
¹⁶ Бо худоёни ғайр онҳо рашки Ўро оварданд,
бо қорҳои зишт Ўро хашмгин карданд.
¹⁷ Ба девҳо, на ин ки ба Худо, қурбонӣ карданд,
ба худоёне ки намешинохтанд,
ба худоёни наве ки ба қарибӣ пайдо шуда буданд,
ва падаронатон аз онҳо наметарсиданд.
¹⁸ Ба Кӯхпорае ки туро ба дунё овард, безътиной
кардӣ,
ва Худои Офаринандаи худро аз хотир баровардӣ.
¹⁹ Ва Худованд инро дида, дарғазаб шуд,
чунки писаронаш ва духтаронаш Ўро ба хашм
оварданд.
²⁰ Ва гуфт: „Рӯи Худро аз онҳо пинҳон хоҳам дошт,
то бубинам, ки оқибати онҳо чӣ хоҳад буд;
зеро ки онҳо насли ҳардамхаёланд,
фарзандонеанд, ки амин нестанд.
²¹ Онҳо бо он чи худо нест, рашки Маро оварданд,
бо чизҳои ҳечу пучи худ Маро хашмгин карданд;
пас, Ман бо он чи қавм нест, рашки онҳоро хоҳам
овард,
бо халқи разиле онҳоро хашмгин хоҳам кард.

† Ешурун — лақаби қавми Исроил.

²² Зеро ки оташи ғазаби Ман аланга задааст,
ва то асфалуссофилин фурузон шудааст,
ва заминро бо ҳосили он фуру мебарад,
ва асоси кӯҳҳоро месӯзонад.
²³ Бар онҳо мусибатҳоро ҳам хоҳам овард,
тирҳои Худро бар онҳо тамои хоҳам кард;
²⁴ Аз гуруснагӣ беҳол, ва аз таб ва тоуни саҳт нобуд
хоҳанд шуд;
дандони даррандагон ва захри ҳазандагони рӯи
заминро бар онҳо хоҳам фиристод.
²⁵ Аз берун онҳоро шамшер талаф хоҳад кард,
ва аз даруни хонаҳо — даҳшат:
ҳам қавонон, ҳам дӯшизагон,
ҳам ширхорагон ва ҳам мӯйсафедонро.
²⁶ Мегуфтам: онҳоро ба ҳар қониб пароканда
хоҳам кард,
зикашонро аз миёни мардум маҳв хоҳам сохт, —
²⁷ Агар аз хашми душман хавотир намедоштам,
ки мабодо бадҳоҳои онҳо ғалат таъбир карда,
бигӯянд: дасти мо боло шуд,
ва Худованд ҳамаи инро накардааст“.
²⁸ Зеро ки онҳо халқи бемулоҳизаанд,
ва фаҳме надоранд.
²⁹ Кошки соҳибақл буда, дар ин хусус мулоҳиза
мекарданд
ва чигунагии оқибати худро мефаҳмиданд;
³⁰ Чӣ гуна як нафар ҳазор нафарро таъқиб
менабуд,
ва ду нафар як беварро мегурезонид,
агар Кӯхпораашон онҳоро таслим намекард,
ва Худованд онҳоро намесупурд?
³¹ Зеро ки қӯхпораи онҳо мисли Кӯхпораи мо нест;
ва душманони мо пеши доварон мулзам хоҳанд
шуд.
³² Зеро ки токи онҳо аз тоқҳои Садум аст,
ва аз саҳроҳои Амуро;
ангури онҳо ангури захрдор аст,
хӯшаҳояш талх аст;
³³ Шароби онҳо кафки даҳони аждаҳост,
ва захри қотили морони афъӣ.
³⁴ Ин, охир, назди Ман пӯшида аст,
дар ганҷинаҳои Ман ниҳон аст;
³⁵ Интиқом ва подош назди Ман аст,
вақте ки пои онҳо билағжад;
зеро ки рӯзи ҳалокати онҳо наздик аст,
ва шикасти ояндаи онҳо ба зудӣ фаро хоҳад
расид.
³⁶ Зеро ки Худованд доди қавми Худро хоҳад
ситонид,
ва бар бандагони Худ шафқат хоҳад кард,
чун бубинад, ки онҳо аз ҳол рафтаанд,
ва ҳеч кас — на ғулومه,
на озоде — боқӣ намондааст.
³⁷ Ва Ў хоҳад гуфт: „Кучоянд худоёни онҳо,
ва қӯхпорае ки таваккал ба он мекарданд,
³⁸ Яъне худоёне ки чарбуи қурбонӣҳои онҳоро
мехӯрданд,

ва шароби ҳадияҳои рехтани онҳоро менӯшиданд?

Бигзор онҳо бархоста, ба шумо мадад расонанд, бигзор онҳо барои шумо паноҳгоҳ шаванд!

³⁹ Пас, алҳол бубинед, ки ӯ — Ман ҳастам, Ман; ва ғайр аз Ман худое нест;

Ман мемиронам ва зинда мекунам, Ман маҷрӯҳ менамоям ва шифо медиҳам, ва касе наметавонад аз дасти Ман раҳо кунад.

⁴⁰ Инак, дасти Худро сӯи осмон баланд мекунам, ва мегӯям: Ман то абад зинда ҳастам!

⁴¹ Вақте ки шамшери барроқи Худро тез кунам, ва дасти Ман ба доварӣ шурӯъ намояд, он гоҳ аз душманони Худ интиқом хоҳам гирифт, ва ба бадхоҳони Худ подош хоҳам дод.

⁴² Тирҳои Худро аз хун маст хоҳам кард, ва шамшери Ман ғӯшт хоҳад хӯрд, — аз хуни мақтулон ва асирон, аз каллаҳои қафидаи душманон”.

⁴³ Эй халқҳо, бо қавми ӯ хушнӯд шавед! Зеро ки ӯ барои хуни бандагони Худ интиқом хоҳад гирифт,

ва бо интиқом ба душманони Худ подош хоҳад дод,

ва замини Худ ва қавми Худро кафорат хоҳад кард».

⁴⁴ Ва Мусо омада, ҳамаи суханони ин сурудро ба самъи қавм ба забон ронд, — ӯ ва Ғушаъ ибни Нун.

Мусо ба қавм муроҷиат мекунад.

⁴⁵ Ва ҳангоме ки Мусо ба забон рондани ҳамаи ин суханонро ба тамоми Исроил ба анҷом расонид,

⁴⁶ Ба онҳо гуфт: «Ба ҳамаи суханоне ки ман имрӯз ба шумо талқин менамоям, диққат диҳед, то ба фарзандони худ амр фармояд, ки ҳамаи суханони ин шариатро риоя намуда, ба амал оваранд.

⁴⁷ Зеро ки ин барои шумо як чизи хушкӯҳӣ нест, зеро ки ин ҳаёти шумост, ва ба воситаи он шумо умри худро дар замин ки барои тасарруф кардани он аз Урдун убур менамояд, дароз хоҳед кард».

⁴⁸ Ва Худованд дар ҳамон рӯз ба Мусо сухан ронда, гуфт:

⁴⁹ «Ба ин кӯҳи Аборим, яъне кӯҳи Набӯ, ки дар замини Мӯоб, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ воқеъ аст, баро, ва ба замини Канъон, ки Ман онро ба банӣ-Исроил ҳамчун мулк медиҳам, назар андоз.

⁵⁰ Ва ту дар кӯҳе ки ба он мебарой, бимир, ва ба қавми худ пайваст шав, чунон ки бародарат Хорун дар кӯҳи Хӯр мурда, ба қавми худ пайваст шуд,

⁵¹ Аз боиси он ки шумо андаруни банӣ-Исроил, назди обҳои Мерибо, дар биёбони Син ба ман имон наовардед; аз боиси он ки шумо Маро андаруни банӣ-Исроил тақдир накердед.

⁵² Пас, ту аз дур ин заминро хоҳӣ дид, вале ба он ҷо, ба замин ки Ман ба банӣ-Исроил медиҳам, дохил нахоҳӣ шуд».

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Баракати сибтҳои Исроил.

33 Ва ин аст баракате ки Мусо, марди Худо, пеш аз фавти худ бо он банӣ-Исроилро баракат

дод,

² Ва гуфт:

«Худованд аз Сино омад, ва аз Сеир бар онҳо тулӯъ кард, аз кӯҳи Форон зоҳир шуд, ва аз миёни беварҳои муқаддасон падид омад; аз ямини ӯ оташи шариат барои онҳо фурузон буд.

³ Ба яқин Ту қавмҳои дӯст медорӣ; ҳамаи муқаддасонашон дар дасти Ту ҳастанд, ва онҳо назди қадамҳои Ту ўрду заданд, ва суханони Туро қабул карданд, —

⁴ Шариатеро, ки Мусо ба мо амр фармуд, то ки он барои ҷамоати Яъқуб мерос бошад.

⁵ Ва ӯ бар Ешурун подшоҳ буд, вақте ки сардорони қавм бо якҷоягии сибтҳои Исроил ҷамъ шуданд.

⁶ Бигзор Реубен зинда бошад ва намирад, ва одамонаш камшумор набоянд».

⁷ Ва ин аст дар бораи Яҳудо; ва ӯ гуфт: «Худовандо, овози Яҳудоро бишна, ва назди қавмаш варо бирасон; бигзор дастҳояш варо ҳимоят кунад, ва Ту ба зидди душманони вай мададгор бош».

⁸ Ва дар бораи Левӣ гуфт: «Туммим ва урими Ту бар марди порсои Туст, ки варо Ту дар Массо имтиҳон кардай, ва бо вай назди обҳои Мерибо низоъ намудай;

⁹ Вай дар бораи падар ва модари худ мегӯяд: „Ман онҳоро надидаам“, ва бародарони худро намешиносад, ва писарони худро намедонад;

зеро ки онҳо каломи Туро риоя мекунанд, ва аҳди Туро ба ҷо меоваранд, ¹⁰ Дастуроти Туро ба Яъқуб таълим медиҳанд, ва шариати Туро ба Исроил;

дар ҳузури Ту бухур мегузоранд, ва қурбонии сӯхтанӣ бар қурбонҳои ту. ¹¹ Худовандо, қуввати варо баракат бидеҳ, ва ба амали дастҳои вай таваҷҷӯҳ нам; камари муҳолифони варо бишкан, то ки бадхоҳони вай натавонанд бихезанд».

¹² Дар бораи Бинъёмин гуфт: «Ин маҳбуи Худованд дар паноҳи ӯ дар амният умр ба сар мебарад;

тамоми рӯз ӯ варо пуштибонӣ намуда, дар миёни китфҳои вай сокин мешавад».

¹³ Ва дар бораи Юсуф гуфт: «Бигзор замини вай аз ҷониби Худованд бобаракот бошад, аз неъматҳои осмон, аз шабнам, ва аз вартае ки дар таҳти замин воқеъ аст,

14 Ва аз неъмат маҳсулоти офтоб,
ва аз неъмат набототи моҳ,
15 Ва аз навбарҳои гузини кӯҳҳои қадим,
ва аз неъмат талҳои ҷовидонӣ,
16 Ва аз неъмат замин ва ҳар чи дар он аст,
ва аз ҳусни таваҷҷӯҳи Сокини хорбутта.
Бигзор ин баракат бар сари Юсуф ояд,
ва бар фарқи сари он ки аз миёни бародарони худ
соҳибафсар буд.
17 Наргови нахустзодаи вай шавкати вай аст,
ва шохҳои он мисли шохҳои бузи ваҳшии
дарозшоҳ аст;
бо онҳо қавмҳоро якҷоя то ақсои замин шох
мезанад;
ва инҳоянд беварҳои Эфроим,
ва инҳоянд ҳазорҳои Менашше».
18 Ва дар бораи Забулун гуфт:
«Эй Забулун, дар берун омадани худ шодӣ кун,
ва ту, эй Иссокор, — дар хаймаҳои худ.
19 Онҳо қавмҳоро ба кӯҳ даъват менамоёнд,
дар он ҷо қурбониҳои ҳаққонӣ тақдим мекунад;
зеро ки аз сарвати баҳрҳо истифода мебаранд,
ва аз ганҷҳои ки дар рег ниҳон аст».
20 Ва дар бораи Ҷод гуфт:
«Муборак аст Он ки Ҷодро вусъат додааст;
вай мисли шер сокин аст,
ва бозу ва фарқи сарро медарронад.
21 Вай қитъаи беҳтаринро барои худ ихтиёр
намудааст,
ки дар он ҷо ҳиссаи Қонунгузор мавҷуд аст;
ва бо сардорони қавм омада,
адолати Худованд ва дастуроти Ӯро бо Исроил ба
амал меоварад».
22 Ва дар бораи Дон гуфт:
«Дон шери ҷавон аст,
ки аз Бошон ҷастухез мекунад».
23 Ва дар бораи Нафтолий гуфт:
«Ту, эй Нафтолий, аз таваҷҷӯҳи Худованд сер шав,
ва аз баракати Ӯ пур бош;
ғарб ва ҷанубро тасарруф намо».
24 Ва дар бораи Ошер гуфт:
«Аз писарон Ошер бобаракот аст,
дар миёни бародарони худ маҳбуб мешавад,
ва пои худро дар равған меғӯтонад.
25 Аз оҳан ва мис бандубасти туст,
ва некӯаҳволии ту тамоми умри ту давом мекунад.
26 Худо мисл надорад, эй Ешурун!
Ӯ, ки осмонсавор аст, дар кибриёи Худ бар абрҳо
нишаста,
ба мадади ту мешитобад.
27 Худои азали паноҳгоҳ аст,
ва дар поён то абад ҳимоятгар аст;
ва душманро аз пеши ту бадар меронад,
ва мегӯяд: „Маҳв намо!“
28 Ва Исроил дар амният сокин мешавад,
манбаи Яъқуб — ба танҳой,

дар замин ки ғалла ва шираи ангураш фаровон
аст,
ва аз осмонаш шабнам меборад.
29 Хушо ту, эй Исроил!
Кист монанди ту, эй қавме ки наҷотбахши ту
Худованд аст,
ки Ӯ сипари ниғаҳбони ту ва шамшери ҷалоли
туст!
Ва душманонат ба ту тамаллуқ мегӯянд,
ва ту баландиҳои онҳоро поймол мекуни».

БОБИ СИҶО ЧОРУМ

Рӯъёи Мусо ва фавти ӯ.

34 Ва Мусо аз саҳрои Мӯоб ба кӯҳи Набӯ, бар
қуллаи Фисча, ки дар рӯ ба рӯи Ерихӯ воқеъ
аст, баромад, ва Худованд тамоми заминро ба ӯ
нишон дод: Ҷильодро то Дон;
2 Ва тамоми Нафтолий ва замини Эфроим ва
Менашше, ва тамоми замини Яҳудоро то баҳри
ғарбӣ;
3 Ва кишвари Ҷанубро, ва майдони дараи
Ерихӯро, ки шаҳри хурмозор аст, то Сӯар.
4 Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Ин аст замин ки Ман
дар бораи он ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам
хӯрда, гуфтаам: „Ба насли ту онро хоҳам дод“. Ман
ба ту имконият додаам, ки онро бо чашмони худ
бубинӣ, валекин ба он ҷо убур нахоҳӣ кард».
5 Ва Мусо, банди Худованд, дар он ҷо, дар
замини Мӯоб, бар тибқи амри Худованд мурд.
6 Ва ӯ дар замини Мӯоб, дар рӯ ба рӯи Байт-Фаур,
дар дара дафн карда шуд; ва касе ҷои қабри ӯро то
имрӯз намендонад.
7 Ва Мусо дар вақти мурданаш саду бистсола буд;
чашмаш хира нашуда буд, ва қувваташ кам
намонад буд.
8 Ва бани-Исроил дар саҳрои Мӯоб сӣ рӯз барои
Мусо мотам гирифтанд; ва рӯзҳои навҳаи мотами
Мусо ба анҷом расид.

Ҷонишини ӯ — Еҳушаъ ибни Нун.

9 Ва Еҳушаъ ибни Нун аз рӯҳи ҳикмат пур шуд,
чунки Мусо дастҳои худро бар ӯ гузошта буд; ва
бани-Исроил ба ӯ итоат намуданд, ва бар тибқи он
чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, амал
карданд.
10 Ва набие мисли Мусо дар Исроил дигар ба
майдон намодааст, ки ӯро Худованд рӯ ба рӯ
мешиноҳт, —
11 Дар бобати тамоми аломот ва мӯъҷизоте ки
Худованд ӯро ба замини Миср фиристод, то ки
онҳоро бар фиръавн ва бар ҳамаи бандагони вай
ва бар тамоми замини вай ба амал оварад;
12 Ва дар бобати тамоми дасти қавӣ, ва дар
бобати тамоми аҷоиботи бузурге ки Мусо пеши
назари тамоми Исроил ба амал овард.

ЕҲУШАЪ

БОБИ ЯКУМ

Худованд Ехушаъ ибни Нунро дар унвони пешвои қавм тасдиқ мекунад.

¹ Ва баъд аз вафоти Мусо, бандаи Худованд, чунин воқеъ шуд, ки Худованд ба Ехушаъ ибни Нун, хизматгузори Мусо, сухан ронда, гуфт:

² «Мусо, бандаи Ман, вафот ёфт; ва алҳол бархоста, аз ин рӯди Урдун убур намо, ту ва тамоми ин қавм, ба заминне ки Ман ба онҳо, ба банӣ-Исроил, медиҳам.

³ Ҳар ҷоеро, ки кафи пои шумо бар он гузошта шавад, ба шумо медиҳам, чунон ки ба Мусо гуфтаам.

⁴ Аз биёбон ва ин Лубнон то наҳри бузург, ки наҳри Фурот бошад, тамоми замини ҳиттиён то баҳри Бузург, ки ғурубгоҳи офтоб аст, худуди шумо хоҳад буд.

⁵ Ҳеҷ кас дар тамоми айёми умрат қодир нахоҳад буд, ки пеши ту истодагӣ намояд; чунон ки бо Мусо будам, бо ту низ хоҳам буд; туро бемаҷол нахоҳам гардонид ва тарк нахоҳам кард.

⁶ Кавӣ ва далер бош, зеро ки ту ба тасарруфи ин қавм заминеро хоҳӣ даровард, ки дар бораи он ба падаронашон қасам хӯрдаам, ки ба онҳо бидиҳам.

⁷ Фақат қавӣ ва далер бош, то ки бо риояти дурусти тамоми шариате ки Мусо, бандаи Ман, ба ту амр фармудааст, амал намой; аз он ба тарафи рост ё чап дур нашав, то ба ҳар ҷое ки меравӣ, муваффақият ба даст оварӣ.

⁸ Бигзор ин китоби шариат аз даҳони ту дур нашавад, ва онро ту рӯзу шаб биомӯз, то бо риояти ҳар он чи дар он навишта шудааст, амал намой, зеро ки он гоҳ дар роҳҳои худ комъёб гардида, муваффақият ба даст хоҳӣ овард.

⁹ Ман, охир, ба ту чунин амр фармудаам: қавӣ ва далер бош, натарс ва ҳаросон нашав, зеро ба ҳар ҷое ки биравӣ, Худованд Худои ту бо туст».

Амр ба нозирон.

¹⁰ Ва Ехушаъ ба нозирони қавм амр фармуда, гуфт:

¹¹ «Андаруни ўрдугоҳ давр занед, ва ба қавм амр фармуда, бигӯед: „Барои худ тӯша муҳайё кунед, зеро ки баъд аз се рӯз шумо аз ин Урдун хоҳед гузашт, то ки рафта, заминеро ба тасарруфи худ дароваред, ки Худованд Худои шумо ба шумо барои тасарруф намудан медиҳад“».

¹² Ва Ехушаъ ба реубениён ва ҷодиён ва нисфи сибти Менашше сухан ронда, гуфт:

¹³ «Ба ёд оваред он каломро, ки Мусо, бандаи Худованд, ба шумо амр фармуда, гуфтааст: „Худованд Худои шумо ба шумо оромӣ бахшид, ва ин заминро ба шумо дод“.

¹⁴ Занони шумо, кӯдакони шумо ва чорвои шумо бигзор дар заминне ки Мусо ба шумо дар ин тарафи Урдун додааст, бимонанд, валекин шумо, ҳамаи мардони ҷангӣ, мусаллаҳ гардида, пешопеши бародарони худ убур намоед ва ба онҳо кӯмак расонед,

¹⁵ То даме ки Худованд ба бародарони шумо низ, мисли шумо, оромӣ бахшад, ва онҳо низ заминеро, ки Худованд Худои шумо ба онҳо медиҳад, тасарруф намоянд; ва он гоҳ шумо ба мулки худ, ба заминне ки Мусо, бандаи Худованд, дар ин тарафи Урдун аз тулӯъгоҳи офтоб ба шумо додааст, баргашта, онро тасарруф хоҳед кард».

¹⁶ Ва онҳо ба Ехушаъ ҷавоб дода, гуфтанд: «Ҳар амре ки ба мо бифармой, ба ҷо хоҳем овард, ва ба ҳар кучо, ки моро бифиристӣ, равона хоҳем шуд;

¹⁷ Чунон ки дар ҳар бобат ба Мусо гӯш додаем, ончунон ба ту гӯш хоҳем дод, фақат Худованд Худои ту бигзор бо ту бошад, чунон ки бо Мусо буд;

¹⁸ Ҳар касе ки ба фармони ту муқобилият намояд ва ба суханони ту дар ҳар чизе ки амр фармой, гӯш надихад, кушта хоҳад шуд; фақат қавӣ ва далер бош».

БОБИ ДУЮМ

Роҳоб ва ҷосусон.

² Ва Ехушаъ ибни Нун аз Шиттим ду марди ҷосусро пинҳонӣ фиристода, гуфт: «Рафта, он замин ва Ерихӯро бубинед». Онҳо рафта, ба хонаи фоҳишае ки Роҳоб ном дошт, даромаданд ва дар он ҷо хоб карданд.

² Ва ба подшоҳи Ерихӯ чунин хабар расид: «Инак, имшаб ба ин ҷо мардон аз банӣ — Исроил омадаанд, то ки заминро ҷосусӣ кунанд».

³ Ва подшоҳи Ерихӯ назди Роҳоб фиристода, гуфт: «Мардонеро, ки назди ту омада, ба хонаи ту даромадаанд, берун овар, зеро онҳо омадаанд, то ки тамоми ин заминро ҷосусӣ кунанд».

⁴ Валекин зан он ду мардро гирифта, пинҳон кард, ва гуфт: «Оре, он мардон назди ман омада буданд, вале ман надонистам, ки онҳо аз кучоянд;

⁵ Ва чун ҳаво торик шуда, вақти бастани дарвоза расид, он мардон берун рафтанд; намедонам, ки онҳо кучо рафтанд; зуд онҳоро таъқиб намоед, ки ба онҳо хоҳед расид».

⁶ Ва ҳол он ки ӯ онҳоро болои бом бароварда, дар миёни зағирпояҳо, ки болои бом чида буд, пинҳон кард.

⁷ Пас он касон онҳоро дар роҳе ки сӯи Урдун мебурд, то худӣ маъбарҳо таъқиб карданд; ва баъд аз он ки таъқибкунандагони онҳо берун рафтанд, дарвозаро бастанд.

⁸ Ва пеш аз он ки онҳо хоб раванд, ӯ назди онҳо болои бом баромад,

⁹ Ва ба он мардон гуфт: «Ман медонам, ки Худованд ин заминро ба шумо додааст, ва тарси шумо моро фаро гирифтааст, ва ҳамаи сокинони ин замин пеши шумо бечуръат шудаанд;

¹⁰ Зеро шунидаем, ки чӣ гуна Худованд обҳои баҳри Кулзумро пеши шумо хушк кардааст, вақте ки аз Миср берун омадед, ва чӣ гуна шумо бо ду подшоҳи амӯрӣ, ки дар он тарафи Урдун буданд, яъне бо Сихун ва Ўҷ амал намуда, онҳоро маҳв кардаед;

¹¹ Ва ҳангоме ки инро шунидем, дилҳои мо бемаҷол гардид, ва дар ҳеч кас дигар рӯҳи муқовимат пеши шумо боқӣ намонд, зеро ки Худованд Худои шумо ҳам дар осмон ва ҳам бар замин Худо мебошад.

¹² Ва алҳол барои ман ба Худованд қасам ёд кунед, ки ба хоҳири эҳсон ки ман ба шумо кардам, шумо низ ба хонадони падари ман эҳсон хоҳед кард; ва нишони мӯтабаре ба ман бидиҳед,

¹³ Ки шумо падарам ва модарам ва бародаронам ва хоҳаронам ва ҳар киро, ки онҳо доранд, зинда хоҳед гузошт, ва қонҳои моро аз марг раҳо хоҳед кард».

¹⁴ Ва он мардон ба ӯ гуфтанд: «Бигзор қонҳои мо ба қои шумо бимирад, агар шумо ин кори моро ошкор накунед; ва ҳангоме ки Худованд ин заминро ба мо бидиҳад, мо ба ту ба ростӣ эҳсон хоҳем кард».

¹⁵ Ва ӯ онҳоро бо танобе аз тиреза фурувард, зеро ки хонаи ӯ дар мобайни деворҳои ҳисор буд, ва ӯ дар мобайни ҳисор сукунат дошт.

¹⁶ Ва ба онҳо гуфт: «Қониби кӯҳ биравед, мабодо таъқибкунандагон ба шумо осебе расонанд; ва дар он ҷо се рӯз пинҳон шавед, то даме ки таъқибкунандагон баргарданд; ва баъд ба роҳи худ хоҳед рафт».

¹⁷ Ва он мардон ба ӯ гуфтанд: «Мо аз ин қасами ту, ки моро қасам додӣ, дар чунин сурат фориф хоҳем буд;

¹⁸ Инак, мо ба ин замин меоем; ту ин арғамчини дорои риштаи қирмизиро ба тирезае ки моро аз он фурувардӣ, бибанд; ва падарат ва модарат ва бародаронат ва тамоми аҳли байти падаратро назди худ ба хонаат ҷамъ кун;

¹⁹ Ва ҳар касе ки аз дари хонаи ту берун равад, хунаш ба гарданаш хоҳад буд, ва мо фориф хоҳем буд; ва ҳар касе ки бо ту дар хона бошад, агар дасти тааддӣ ба вай бирасад, хуни вай ба гардани мо хоҳад буд;

²⁰ Вале агар ту ин кори моро ошкор кунӣ, мо аз қасами ту, ки моро қасам додӣ, фориф хоҳем буд».

²¹ Ва ӯ гуфт: «Бигзор аз рӯи гуфтаи шумо бишавад!» Ва онҳоро фиристод, ва онҳо рафтанд; ва арғамчини қирмизиро ба тиреза баст.

²² Ва онҳо рафта, ба кӯҳ расиданд, ва дар он ҷо се рӯз монданд, то даме ки таъқибкунандагон баргаштанд; ва таъқибкунандагон тамоми роҳро чустучӯ карданд, вале наёфтанд.

²³ Ва он ду мард гашта аз кӯҳ фурумаданд, ва аз наҳр убур намуда, назди Еҳушаъ ибни Нун омаданд, ва ҳар чиро, ки ба онҳо рӯй дода буд, ба ӯ ҳикоят карданд.

²⁴ Ва ба Еҳушаъ гуфтанд: «Ба ростӣ, Худованд тамоми он заминро ба дасти мо супурдааст, ва ҳамаи сокинони он замин пеши мо бечуръат шудаанд».

БОБИ СЕЮМ

Аз Урдун убур карданд.

3 Ва Еҳушаъ бомдодон бармаҳал бархост, ва ӯ ва тамоми банӣ-Исроил аз Шиттим равона шуда, ба Урдун омада расиданд, ва пеш аз он ки убур кунанд, шабро дар он ҷо гузарониданд.

² Ва баъд аз гузаштани се рӯз нозирон андаруни ўрдугоҳ давр заданд,

³ Ва ба қавм амр фармуда, гуфтанд: «Вақте ки сандуқи аҳди Худованд Худои худро бубинед, ки коҳинон ва левизодагон онро бардошта мебаранд, шумо низ аз қои худ равона шавед, ва аз ақиби он биравед.

⁴ Аммо дар миёни шумо ва он то ду ҳазор зироъ масофа бояд бошад; ба он наздик нашавед, то роҳеро, ки бо он хоҳед рафт, бидонед, зеро ки шумо ҳаргиз бо ин роҳ убур нанамудаед».

⁵ Ва Еҳушаъ ба қавм гуфт: «Худро тақдис намоед, зеро ки фардо Худованд дар миёни шумо корҳои аҷоиб хоҳад кард».

⁶ Ва Еҳушаъ ба коҳинон сухан ронда, гуфт: «Сандуқи аҳдро бардошта, пеши қавм убур намоед». Ва онҳо сандуқи аҳдро бардошта, пеши қавм равона шуданд.

⁷ Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Имрӯз Ман ба бузург гардонидани ту дар назари тамоми Исроил шуруъ менамоям, то бидонанд, ки чунон ки бо Мусо будам, ончунон бо ту хоҳам буд;

⁸ Ва ту ба коҳинони бардорандаи сандуқи аҳд амр фармуда, бигӯй: „Ҳамин ки ба канори обҳои Урдун бирасед, дар Урдун биистед“».

⁹ Ва Еҳушаъ ба банӣ-Исроил гуфт: «Ба ин ҷо наздик омада, суханони Худованд Худои худро бишнавед».

¹⁰ Ва Ехушаъ гуфт: «Бо ин хоҳед донист, ки Худои Ҳай дар миёни шумост, ва Ӯ канъониён ва ҳиттиён ва ҳиввиён ва фариззиён ва чирчошиён ва амӯриён ва ябусиёнро аз пеши шумо маҳв хоҳад кард;

¹¹ Инак, сандуқи аҳди Молики тамоми ҷаҳон пешопеши шумо аз Урдун убур хоҳад намуд;

¹² Ва алҳол шумо дувоздаҳ нафар аз сибтҳои Исроил, аз ҳар сибт як нафар, барои худ бигиред;

¹³ Ва ҳамин ки кафи пойҳои коҳинони бардорандаи сандуқи аҳди Худованди Молики тамоми ҷаҳон ба обҳои Урдун дохил шавад, обҳои Урдун, обҳои ки аз боло фуруд меояд, қатъ гардида, мисли деворе хоҳад бозистод».

¹⁴ Ва ҳангоме ки қавм аз хаймаҳои худ равона шуданд, то аз Урдун убур намоянд, ва коҳинони бардорандаи сандуқи аҳд пешопеши қавм буданд,

¹⁵ Ҳамин ки бардорандагони сандуқ ба Урдун расиданд, ва пойҳои коҳинони бардорандаи сандуқ ба канори об рӯид, — дар сурате ки Урдун тамоми айёми дарав бар ҳамаи соҳилҳояш лабрез мешавад, —

¹⁶ Обҳои ки аз боло фуруд меомад, ба масофаи бисёр дур аз шаҳри Одом, ки дар ҷониби Сортон аст, мисли деворе бозистод, ва обҳои ки сӯи баҳри биёбон, яъне баҳри Намак, фуруд меомад, тамоман қатъ гардид, ва қавм дар рӯ ба рӯи Ерихӯ убур карданд.

¹⁷ Ва коҳинони бардорандаи сандуқи аҳди Худованд андаруни Урдун дар хушкӣ маҳкам меистоданд, ва тамоми Исроил дар хушкӣ убур мекарданд, то даме ки аз Урдун убур кардани тамоми халқ анҷом ёфт.

БОБИ ЧОРУМ

Ду ҳайкали ёдгори.

4 Ва ҳангоме ки аз Урдун убур кардани тамоми халқ анҷом ёфт, Худованд ба Ехушаъ сухан ронда, гуфт:

² «Дувоздаҳ нафар аз миёни қавм, аз ҳар сибт як нафар, барои худ бигиред,

³ Ва ба онҳо амр фармуда, бигӯед: „Аз ин ҷо, аз даруни Урдун, аз ҷое ки пойҳои коҳинон маҳкам истода буд, дувоздаҳ санг барои худ бардоред, ва онҳоро бо худ бурда, дар манзилгоҳе ки имшабро мегузаронед, бигузуред“».

⁴ Ва Ехушаъ дувоздаҳ мардеро, ки аз банӣ-Исроил, аз ҳар сибт як нафар, интихоб карда буд, даъват намуд;

⁵ Ва Ехушаъ ба онҳо гуфт: «Пеши сандуқи Худованд Худои худ ба даруни Урдун баргардед, ва ҳар яке аз шумо як сангро, мувофиқи шумораи сибтҳои банӣ-Исроил, бар китфи худ бардоред,

⁶ То ки ин дар миёни шумо аломате бошад; вақте ки писарони шумо фардо пурсида, гӯянд: „Ин сангҳо дар шумо барои чист?“ —

⁷ Он гоҳ ба онҳо хоҳед гуфт: „Барои ёдгории он аст, ки обҳои Урдун пеши сандуқи аҳди Худованд қатъ гардид, яъне вақте ки он аз Урдун убур мекард, обҳои Урдун қатъ гардид“. Ва ин сангҳо барои банӣ-Исроил ёдгории абадӣ хоҳад буд».

⁸ Ва банӣ-Исроил чунон ки Ехушаъ амр фармуд, амал карданд: дувоздаҳ сангро аз даруни Урдун, чунон ки Худованд ба Ехушаъ гуфта буд, мувофиқи шумораи сибтҳои банӣ-Исроил, бардоштанд, ва онҳоро ба манзилгоҳи худ бурда, дар он ҷо гузоштанд.

⁹ Ва Ехушаъ ҳамчунин андаруни Урдун, дар ҷое ки пойҳои коҳинони бардорандаи сандуқи аҳд истода буд, дувоздаҳ санг гузошт, ва онҳо то имрӯз дар он ҷост.

¹⁰ Ва коҳинони бардорандаи сандуқ андаруни Урдун истоданд, то вақти анҷом ёфтани ҳар чизе ки Худованд ба Ехушаъ амр фармуда буд, ки ба қавм бигӯяд, бар тибқи ҳар чӣ ки Мусо ба Ехушаъ амр фармуда буд; ва қавм шитобон убур мекарданд.

¹¹ Ва ҳангоме ки убур кардани тамоми қавм анҷом ёфт, сандуқи Худованд ва коҳинон низ пеши қавм убур карданд.

¹² Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше мусаллаҳ шуда, пешопеши банӣ-Исроил убур карданд, чунон ки Мусо ба онҳо гуфта буд.

¹³ Қариб чил ҳазор нафар пешгардҳои лашкар пеши Худованд ба саҳроҳои Ерихӯ барои ҷанг убур карданд.

¹⁴ Дар он рӯз Худованд Ехушаъро дар назари тамоми Исроил бузург гардонид, ва онҳо дар тамоми айёми умраш аз Ӯ метарсиданд, чунон ки аз Мусо метарсиданд.

¹⁵ Ва Худованд ба Ехушаъ сухан ронда, гуфт:

¹⁶ «Ба коҳинони бардорандаи сандуқи шаҳодат амр фармой, ки аз Урдун бароянд».

¹⁷ Ва Ехушаъ ба коҳинон амр фармуда, гуфт: «Аз Урдун бароед».

¹⁸ Ва ҳангоме ки коҳинони бардорандаи сандуқи аҳди Худованд аз даруни Урдун бароманданд, ва кафи пойҳои коҳинон бар хушкӣ гузошта шуд, обҳои Урдун ба ҷои худ баргашта, мисли он ки қабл аз ин буд, бар ҳамаи соҳилҳои он ҷорӣ шуд.

¹⁹ Ва қавм аз Урдун дар рӯзи даҳуми моҳи якум бароманданд, ва дар Ҷилҷол, дар канори шарқии Ерихӯ ўрду заданд.

²⁰ Ва он дувоздаҳ сангро, ки аз Урдун гирифта буданд, Ехушаъ дар Ҷилҷол гузошт.

²¹ Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, гуфт: «Вақте ки писарони шумо фардо аз падарони худ пурсида, гӯянд: „Ин сангҳо барои чист?“ —

²² Он гоҳ ба писарони худ фаҳмонида, хоҳед гуфт: „Исроил аз ин Урдун ба хушкӣ убур карданд“.

²³ Зеро ки Худованд Худои шумо обҳои Урдунро пеши шумо хушконида, то даме ки шумо аз он убур кардед, чунон ки Худованд Худои шумо ба баҳри

Қулзум кард, ки онро пеши мо хушконида, то даме ки мо аз он убур кардем,

²⁴ То ки ҳамаи қавмҳои замин дасти Худовандро бидонанд, ки он пурзӯр аст, ва шумо аз Худованд Худои худ дар тамоми айёми худ битарсед».

БОБИ ПАНҶУМ

Тарсу ҳарос дар Канъон. Манн тамом шуд.

5 Ва ҳамаи подшоҳони амӯрӣ, ки дар он тарафи Урдун ба самти ғарб буданд, ва ҳамаи подшоҳони канъонӣ, ки дар соҳили баҳр буданд, чун шуниданд, ки Худованд обҳои Урдунро пеши банӣ-Исроил хушконидааст, то даме ки онҳо убур кардаанд, — дилхошон бемаҷол гардид, ва дар онҳо дигар рӯҳи муқовимат пеши банӣ-Исроил боқӣ намонд.

² Дар он вақт Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Кордҳо аз санги чақмоқ барои худ бисоз, ва аз нав, бори дуюм банӣ-Исроилро хатна намо».

³ Ва Еҳушаъ кордҳои чақмоқ барои худ сохта, банӣ-Исроилро бар тали Аролӯт хатна кард.

⁴ Ва ин аст сабаби хатна кардани Еҳушаъ: тамоми наринаи қавме ки аз Миср берун омада буданд, ҳамаи мардони қангӣ, баъд аз он ки аз Миср берун омаданд, дар роҳи биёбон мурданд,

⁵ Дар сурате ки тамоми ин қавми беруномада махтун буданд, вале тамоми қавме ки дар роҳи биёбон, баъд аз берун омадан аз Миср, таваллуд шуда буданд, махтун набуданд.

⁶ Зеро ки банӣ-Исроил чил сол дар биёбон роҳ рафтанд, то вақти фано шудани тамоми он халқ, яъне ҳамаи мардони қангие ки аз Миср берун омада буданд, зеро ки онҳо ба овози Худованд гӯш надоданд, ва Худованд ба онҳо қасам хӯрд, ки онҳо он заминро нахоҳанд дид, ки Худованд ба падаронашон қасам хӯрда буд, ки онро ба мо бидиҳад, замине ки шир ва асал дар он ҷорист;

⁷ Ва писарони онҳоро ба ҷои онҳо барпо намуд; ана ҳаминҳоро Еҳушаъ хатна кард, зеро ки ғилофакдор буданд, чунки онҳоро дар роҳ хатна накарда буданд.

⁸ Ва ҳангоме ки хатнаи тамоми ин халқ анҷом ёфт, онҳо дар ҷойҳои худ дар ўрдугоҳ монданд, то даме ки сиҳат ёфтанд.

⁹ Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Имрӯз Ман нанги Мисрро аз шумо дур кардам». Аз ин рӯ номи ин макон то имрӯз Ҷилҷол хонда мешавад.

¹⁰ Ва банӣ-Исроил дар Ҷилҷол ўрду заданд, ва иди фисҳро дар рӯзи чордахуми моҳ, бегоҳирӯзӣ, дар саҳроҳои Ерихӯ ба ҷо оварданд.

¹¹ Ва фардои фисҳ, аз ҳосилоти ин замин дар ҳамон рӯз фатир ва хӯшабирьён хӯрданд.

¹² Ва аз фардояш, вақте ки аз ҳосили замин хӯрданд, боридани манн қатъ шуд, ва банӣ-Исроил дигар манн надоданд, балки дар он сол онҳо аз ҳосилоти замине Канъон мехӯрданд.

Пешвои асроромез.

¹³ Ва ҳангоме ки Еҳушаъ назди Ерихӯ буд, ў чашмонашро боло бардошта, нигарист, ва инак, марде дар рӯ ба рӯи ў истодааст, ва шамшери бараҳна дар дасти вай аст; ва Еҳушаъ назди вай омада, ба вай гуфт: «Оё ту аз мо ҳастӣ ё аз душманони мо?»

¹⁴ Вай гуфт: «Не, балки ман пешвои лашкари Худованд ҳастам, ки алҳол омадам». Ва Еҳушаъ рӯ ба замин афтада, сачда бурд ва ба вай гуфт: «Оғоям ба бандаи худ чӣ мегӯяд?»

¹⁵ Ва пешвои лашкари Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Пойафзолатро аз пойҳоят бикаш, зеро ҷое ки ту истодаӣ, муқаддас аст». Ва Еҳушаъ чунин кард.

¹⁶ Ва Ерихӯ пеши банӣ-Исроил маҳкам баста шуда буд: касе аз он берун намерафт ва касе ба он дохил намешуд.

БОБИ ШАШУМ

Фатҳ кардани Ерихӯ.

6 Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Инак, Ман Ерихӯ ва подшоҳи он ва мардони қангии онро ба дасти ту месупорам.

² Ва шумо, ҳамаи қанговарон, дар гирди шаҳр гардиш намоед, яъне шаҳрро як карат давр занед; шаш рӯз чунин амал намо.

³ Ва ҳафт коҳин бигзор ҳафт шоҳи кӯчқорро пешопеши сандуқ бардошта гарданд, ва дар рӯзи ҳафтум ҳафт карат дар гирди шаҳр гардиш намоед, за коҳинон шохҳоро бинавозанд.

⁴ Ва чун шоҳи кӯчқор дуру дароз навохта шавад, ва шумо садои шохро бишнавед, бигзор тамоми қавм бо овози баланд фаръёд зананд, ва ҳисори шаҳр дар ҷои худ фуру хоҳад ғалтид, ва қавм, ҳар яке аз рахнаи рӯ ба рӯи худ, ба шаҳр дохил хоҳанд шуд».

⁵ Ва Еҳушаъ ибни Нун коҳинонро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Сандуқи аҳдро бардоред; ва ҳафт коҳин бигзор ҳафт шоҳи кӯчқорро пешопеши сандуқи Худованд бардоранд».

⁶ Ва ба қавм гуфт: «Равона шавед ва дар гирди шаҳр гардиш намоед, ва фавҷи пешгард бигзор пешопеши сандуқи Худованд равона шаванд».

⁷ Ва чун Еҳушаъ ба қавм ин суҳанонро гуфт, ҳафт коҳин, ки ҳафт шоҳи кӯчқорро пеши Худованд бардошта буданд, равона шуда, шохҳоро навоختанд; ва сандуқи аҳди Худованд аз ақиби онҳо мерафт.

⁸ Ва фавҷи пешгард пешопеши коҳинони навозандаи шохҳо мерафтанд, ва фавҷи соқа аз ақиби сандуқ мерафтанд; қадам мезаданду шохҳоро менавоختанд.

⁹ Ва Еҳушаъ ба қавм амр фармуда, гуфт: «Фаръёд назанед ва овози худро нашунавонед, ва сухане аз даҳонатон набарояд, то рӯзе ки ба шумо бигӯям: „Фаръёд занед!“ — ва он гоҳ фаръёд хоҳед зад».

¹⁰ Ва сандуқи Худованд дар гирди шаҳр гардиш намуда, як карат онро давр зад, ва онҳо ба ўрдугоҳ омаданд, ва шабро дар ўрдугоҳ гузарониданд.

¹¹ Ва Еҳушаъ бомдодон бармаҳал бархост, ва коҳинон сандуқи Худовандро бардоштанд.

¹² Ва ҳафт коҳин, ки ҳафт шоҳи қўчқорро пешопеши сандуқи Худованд бардошта мерафтанд, қадам зада мерафтанду шохҳоро менавохтанд, ва фавҷи пешгард пешопеши онҳо равона буданд, ва фавҷи соқа аз ақиби сандуқи Худованд мерафтанд; қадам мезаданду шохҳоро менавохтанд.

¹³ Ва дар гирди шаҳр дар рӯзи дююм як карат гардиш намуда, ба ўрдугоҳ баргаштанд; шаш рӯз чунин амал карданд.

¹⁴ Ва дар рӯзи ҳафтум баробари дамидани субҳ бармаҳал бархоста, дар гирди шаҳр ба ҳамин минвол ҳафт карат гардиш карданд; фақат дар ин рӯз дар гирди шаҳр ҳафт карат гардиш карданд.

¹⁵ Ва ҳангоме ки дафъаи ҳафтум коҳинон шохҳоро навохтанд, Еҳушаъ ба қавм гуфт: «Фаръед занед, зеро ки Худованд шаҳрро ба шумо супурдааст!

¹⁶ Ва ин шаҳр, ва ҳар чи дар он аст, барои Худованд ҳаром хоҳад буд; фақат Роҳоби фоҳиша бо ҳар касе ки дар хонаи вай аст, зинда хоҳад монд, зеро вай қосидонеро, ки фиристодем, пинҳон кард.

¹⁷ Валекин шумо аз чизи ҳаром эҳтиёт кунед, мабодо бо даст задан ба чизи ҳаром шумо нобуд шавед, ва ўрдугоҳи Исроилро гирифтори ҳалокат карда, фалокате ба сари он биёред.

¹⁸ Ва тамоми нуқра ва тилло ва зарфҳои мисин ва оҳанин вақф барои Худованд буда, ба ганчинаи Худованд дохил хоҳад шуд».

¹⁹ Ва қавм фаръед заданд, ва шохҳоро навохтанд; ва ҳангоме ки қавм садои шохро шуниданд, қавм бо овози баланд фаръед заданд, ва ҳисор дар ҷои худ фуру ғалтид, ва қавм, ҳар яке аз раҳнаи рӯ ба рӯи худ, ба шаҳр дохил шуданд, ва шаҳрро забт карданд.

²⁰ Ва ҳар чиро, ки дар шаҳр буд, — аз мард то зан, аз ҷавон то пир ва то гов ва гўсфанд ва хар, — ба дами шамшер маҳв карданд.

²¹ Ва Еҳушаъ ба он ду мард, ки ин заминро ҷосусӣ карда буданд, гуфт: «Ба хонаи он фоҳиша биравед, ва он занро бо ҳамаи онҳое ки назди вай ҳастанд, берун оваред, чунон ки ба вай қасам хўрдаед».

²² Ва он ду ҷавони ҷосус рафта, Роҳоб ва падараш ва модараш ва бародаронаш ва ҳамаи онҳоеро, ки назди вай буданд, ва тамоми аҳли оилаи варо бароварданд, ва онҳоро берун аз ўрдугоҳи Исроил ҷо доданд.

²³ Ва шаҳрро бо ҳар чи дар он буд, ба оташ сўзониданд; фақат нуқра ва тилло ва зарфҳои мисин ва оҳанинро ба ганчинаи хонаи Худованд супурданд.

²⁴ Ва Роҳоби фоҳиша ва хонадони падари вай ва ҳамаи онҳоеро, ки назди вай буданд, Еҳушаъ зинда нигоҳ дошт, ва вай то имрӯз дар миёни Исроил

сокин аст, зеро вай қосидонеро, ки Еҳушаъ барои ҷосусии Ерихў фиристода буд, пинҳон кард.

²⁵ Ва Еҳушаъ дар он вақт қасам дода, гуфт: «Малъун бод ба хузури Худованд касе ки бархоста, ин шаҳри Ерихўро бино кунад: бар писари нахустзодаи худ бунёди онро хоҳад ниҳод ва бар писари хурдии худ дарвозаҳои онро хоҳад шинонид».

²⁶ Ва Худованд бо Еҳушаъ буд, ва шўҳрати ӯ дар тамоми замин паҳн шуд.

БОБИ ҲАФТУМ

Гуноҳи Охон ба сари тамоми қавм фалокат меоварад.

7 Вале банӣ-Исроил дар ҳаққи ғанимате ки ҳаром доништа шуда буд, хиёнат карданд; ва Охон ибни Кармӣ ибни Забдӣ ибни Зораҳ, ки аз сибти Яҳудо буд, аз он ғанимати ҳаром гирифт, ва хашми Худованд бар банӣ-Исроил аланга зад.

² Ва Еҳушаъ аз Ерихў ба Ой, ки дар наздикии Байт-Овин, ба тарафи шарқии Байт-Ил воқеъ аст, одамонро фиристод, ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Биравед ва он заминро ҷосусӣ кунед». Ва он одамон рафта, Ойро ҷосусӣ карданд.

³ Ва назди Еҳушаъ баргашта, ба ӯ гуфтанд: «Набояд тамоми қавм бароянд, балки тақрибан ду ҳазор нафар, ё тақрибан се ҳазор нафар бароянд, ва онҳо Ойро торумор хоҳанд кард; тамоми қавмро ба он ҷо бурда заҳмат надех, зеро ки онҳо кам ҳастанд».

⁴ Ва аз қавм ба он ҷо тақрибан се ҳазор нафар равона шуданд, ва аз пеши мардуми Ой рӯ ба гурез оварданд.

⁵ Ва аз онҳо мардуми Ой тақрибан сиву шаш нафарро куштанд, ва аз пеши дарвоза то Шеборим онҳоро таъқиб карданд, ва дар нишебӣ ба онҳо зарба расониданд; ва дили қавм гудохта гардида, об шуд.

⁶ Ва Еҳушаъ либосҳояшро чок зад, ва пеши сандуқи Худованд то шом рӯ ба замин афтод, — ӯ ва пирони Исроил, — ва хок бар сари худ пошиданд.

⁷ Ва Еҳушаъ гуфт: «Ё Худоё Худовандо! Чаро ин қавмро аз Урдун убур кунондӣ, то ки моро ба дасти амӯриён супурда, ба ҳалокат бирасонӣ? Кошки мо аз намуда, дар он тарафи Урдун мемондем!

⁸ Лутфан, эй Худованд! Ман чӣ гўям баъд аз он ки Исроил аз пеши душманони худ гурехта ақиб рафтаанд?

⁹ Ва акнун канъониён ва ҳамаи сокинони ин замин инро шунида, дар гирди мо ҷамъ хоҳанд шуд ва номи моро аз замин маҳв хоҳанд намуд; ва ту ба исми бузурги Худ чӣ хоҳӣ кард?»

¹⁰ Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Бархез; чаро ту чунин бар рӯи худ афтодай?

¹¹ Исроил гуноҳкор шуданд, ва ҳам аҳдеро, ки ба онҳо амр фармудаам, поймол карданд, ва ҳам

ғанимати ҳаромро гирифтанд, ва ҳам дуздиданд, ва ҳам пинҳон карданд, ва ҳам дар ашьёи худ гузоштанд.

¹² Ба ин сабаб Исроил наметавонанд пеши душманони худ истодагӣ намоянд, ва аз пеши душманони худ гурехта ақиб мераванд, зеро ки худро ҳаром гардониданд; агар шумо ғанимати ҳаромро аз миёни худ нест накунед, Ман дигар бо шумо нахоҳам буд.

¹³ Бархоста, қавмро тақдис намо ва бигӯй: „Барои тақдиси фардо ҳозир шавед; зеро ки Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: ғанимати ҳаром дар миёни шумост, эй Исроил! То он ҳаромро аз миёни худ дур накунед, пеши душманони худ наметавонед истодагӣ намоед“.

¹⁴ Ва бомдодон шумо мувофиқи сибтҳои худ наздик оед; ва сибте ки Худованд бар он ишорат диҳад, бигзор мувофиқи қабिलाҳои худ наздик ояд; ва қабиле ки Худованд бар он ишорат диҳад, бигзор мувофиқи хонадонҳои худ наздик ояд; ва хонадоне ки Худованд бар он ишорат диҳад, бигзор ҳар марди он наздик ояд.

¹⁵ Ва ҳар кас, ки ғанимати ҳаром назди вай барояд, бигзор худаш ва ҳар чизе ки дорад, ба оташ сӯзонид шавад, зеро ки вай аҳди Худовандро поймол карда, қабоҳате дар Исроил ба амал овардааст».

¹⁶ Ва Еҳушаъ бомдодон бармаҳал бархоста, Исроилро мувофиқи сибтҳои наздик овард, ва ишорат бар сибти Яҳудо афтод;

¹⁷ Ва қабिलाҳои Яҳудоро наздик овард, ишорат бар қабилеи Зораҳ афтод; ва қабилеи Зораҳро мувофиқи мардҳои он наздик овард, ишорат бар Забдӣ афтод;

¹⁸ Ва хонадони ўро мувофиқи мардҳои он наздик овард, ишорат бар Охон ибни Кармӣ ибни Забдӣ ибни Зораҳ, ки аз хонадони Яҳудо буд, афтод.

¹⁹ Ва Еҳушаъ ба Охон гуфт: «Писарам, лутфан Худованд Худои Исроилро ҷалол деҳ, ва пеши Ё иқрор шав, ва ба ман маълум намо, ки чӣ кардӣ; аз ман пинҳон надор».

²⁰ Ва Охон ба Еҳушаъ ҷавоб гардонид, гуфт: «Ман ҳақиқатан пеши Худованд Худои Исроил гуноҳ карда, чунин коре ба амал овардам:

²¹ Вақте ки дар миёни ғанيمات як ҷомаи зебои шинъорӣ, ва дусад сиқл нуқра, ва як сихи тиллоро, ки вазнаш панҷоҳ сиқл буд, дидам, онҳоро тамаъ намуда, гирифтам; ва инак, он андаруни хаймаи ман дар замин пинҳон карда шудааст, ва нуқра дар таги он мебошад».

²² Ва Еҳушаъ қосидонро фиристод, ва онҳо сӯи он хайма давиданд; ва инак, он дар хаймаи ў пинҳон карда шуда буд, ва нуқра дар таги он буд.

²³ Ва онро аз даруни хайма гирифта, назди Еҳушаъ ва тамоми банӣ-Исроил оварданд, ва ба ҳузури Худованд гузоштанд.

²⁴ Ва Еҳушаъ, ва тамоми Исроил ҳамроҳи ў, Охон ибни Зораҳ ва нуқра ва ҷома ва сихи тилло, ва

писаронаш ва духтаронаш, ва говонаш ва харонаш, ва бузу гӯсфан донаш ва хаймааш ва ҳар чиро, ки дошт, гирифтанд, ва онҳоро ба водии Охӯр бароварданд.

²⁵ Ва Еҳушаъ гуфт: «Чӣ фалокатест, ки ту ба сари мо овардӣ? Худованд имрӯз ба сари ту фалокат хоҳад овард». Ва тамоми Исроил ўро сангсор карданд, ва онҳоро ба оташ сӯзониданд ва онҳоро сангборон карданд.

²⁶ Ва сангтӯдаи бузурге бар ў барпо карданд, ки он то имрӯз боқист, ва оташи хашми Худованд фуру нишаст. Бинобар ин номи он мавзеъ то имрӯз водии Охӯр хонда мешавад.

БОБИ ҲАШТУМ

Забт кардани шаҳри Ой.

8 Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Натарс ва ҳаросон нашав, ҳамаи мардони ҷангиро ҳамроҳи худ бигир ва бархоста, сӯи Ой бирав; инак, Ман подшоҳи Ой ва қавмаш ва шаҳраш ва заминашро ба дасти ту месупорам.

² Ва бо Ой ва подшоҳаш тавре амал намо, ки бо Ерихӯ ва подшоҳаш амал намудӣ, фақат ғаниматаш ва чорпоёнашро барои худ тороч кунед; дар пушти шаҳр барои худ камин бисоз».

³ Ва Еҳушаъ ва ҳамаи мардони ҷангӣ бархостанд, то ки сӯи Ой бираванд; ва Еҳушаъ сӣ ҳазор нафар ҷанговарони ҷасурро баргузид, ва шабона онҳоро фиристод.

⁴ Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Инак, шумо назди шаҳр аз пушти шаҳр камин хоҳед кард; аз шаҳр бисъёр дур наравед, ва ҳамаатон тайёр бошед.

⁵ Ва ман ва тамоми қавме ки бо мананд, ба шаҳр наздик хоҳем шуд; ва ҳамин ки онҳо, мисли дафъаи аввал, ба пешвози мо берун оянд, мо аз пеши онҳо хоҳем гурехт.

⁶ Ва онҳо моро дунболагирӣ хоҳанд кард, то даме ки онҳоро аз шаҳр дур созем, ба тавре ки онҳо хоҳанд гуфт: „Мисли дафъаи аввал аз пеши мо мегурезанд“. Ва мо аз пеши онҳо хоҳем гурехт.

⁷ Он гоҳ шумо аз камингоҳи худ бархоста, шаҳрро забт намоед; ва Худованд Худои шумо онро ба дасти шумо хоҳад супурд.

⁸ Ва ҳамин ки шаҳрро мусаххар кардед, шаҳрро ба оташ бисӯзонед, бар тибқи каломи Худованд амал намоед; инак, шуморо амр фармудам».

⁹ Ва Еҳушаъ онҳоро фиристод, ва онҳо сӯи камингоҳ рафта, дар миёни Байт-Ил ва Ой, аз тарафи ғарбии Ой ҷойгир шуданд; ва Еҳушаъ он шабро дар миёни қавм гузаронид.

¹⁰ Ва Еҳушаъ бомдодон бармаҳал бархоста, лашкарашро аз назар гузаронид; ва ў бо якҷоягии пирони Исроил пешопеши лашкар сӯи Ой равона шуд.

¹¹ Ва ҳамаи мардони ҷангӣ, ки бо ў буданд, раҳсипор гардида, наздик омаданд ва ба маконе ки

дар рӯ ба рӯи шаҳр буд, расиданд, ва аз тарафи шимолии Ой ўрду заданд, дар сурате ки дар миёни онҳо ва Ой дарае буд.

¹² Ва ӯ қариб панҷ ҳазор нафарро гирифта, дар миёни Байт-Ил ва Ой, аз тарафи ғарбии Ой дар камин гузошт.

¹³ Ва қавмро, яъне тамоми ўрдуеро, ки буданд, ба тарафи шимолии шаҳр, ва каминваронро ба тарафи ғарбии шаҳр қойгир карданд; ва Еҳушаъ он шаб ба миёни водӣ рафт.

¹⁴ Ва ҳангоме ки подшоҳи Ой инро дид, ӯ ва тамоми қавмаш, яъне мардуми шаҳр, шитоб намуда, бармаҳал бархостанд ва ба пешвози Исроил ба мавзеи муайяни пеши саҳро барои ҷанг баромаданд; вале ӯ намедонист, ки дар пушти шаҳр ба муқобили ӯ камин сохтаанд.

¹⁵ Ва Еҳушаъ ва тамоми Исроил худро пеши онҳо мағлуб вонамуд карда, бо роҳи биёбон гурехтанд.

¹⁶ Ва ҳамаи мардоне ки дар Ой буданд, чамъ омаданд, то ки онҳоро таъқиб намоянд, ва Еҳушаъро таъқиб намуда, аз шаҳр дур шуданд.

¹⁷ Ва дар Ой ва Байт-Ил марде намонд, ки барои таъқиб кардани Исроил берун нарафта бошад; ва онҳо шаҳрро воз гузошта, Исроилро таъқиб карданд.

¹⁸ Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Мизроқеро, ки дар дасти туст, сӯи Ой дароз кун, зеро ки онро ба дасти ту месупорам». Ва Еҳушаъ мизроқеро, ки дар дасташ буд, сӯи шаҳр дароз кард.

¹⁹ Ва каминварон зуд аз ҷои худ бархостанд ва, ҳамин ки ӯ дасташро дароз кард, давида ба шаҳр дохил шуданд ва онро забт карданд ва дарҳол шаҳрро оташ зада сӯзониданд.

²⁰ Ва мардуми Ой ба ақибии худ назар андохта диданд, ки инак, дуди шаҳр ба осмон мебарояд; ва онҳоро маҷоли он набуд, ки ба ин тараф ё он тараф бигрезанд; ва қавме ки сӯи биёбон мегурехтанд, бар таъқибкунандагони худ баргаштанд.

²¹ Ва чун Еҳушаъ ва тамоми Исроил диданд, ки каминварон шаҳрро забт карданд, ва дуди шаҳр баланд шуд, онҳо баргашта, мардуми Ойро зарба задан гирифтанд.

²² Ва дигарон аз шаҳр ба пешвозашон баромаданд, ба тавре ки онҳо дар миёни исроилиён афтоданд: баъзе аз ин тараф ва баъзе аз он тараф буданд. Ва онҳоро зарба мезаданд, ба дараҷае ки як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намонд ва натавонист бигрезад.

²³ Ва подшоҳи Ойро зинда дастгир карданд, ва ўро назди Еҳушаъ оварданд.

²⁴ Ва ҳангоме ки исроилиён куштани ҳамаи сокинони Ойро дар саҳро ва дар биёбоне ки онҳоро дар он таъқиб мекарданд, ба охир расониданд, ба тавре ки ҳамаашон то ба охир ба дами шамшер афтоданд, он гоҳ тамоми Исроил ба Ой баргашта, аҳолии онро ба дами шамшер маҳв карданд.

²⁵ Ва ҳамаи афтодагон дар он рӯз, аз мард то зан, яъне тамоми мардуми Ой, дувоздаҳ ҳазор нафар буданд.

²⁶ Ва Еҳушаъ дасти худро, ки бо мизроқ дароз карда шуда буд, ақиб нақашид, то даме ки ҳамаи сокинони Ойро маҳв намуд.

²⁷ Фақат чорпоён ва ғанимати ин шаҳрро исроилиён барои худ тороч карданд, бар тибқи каломи Худованд, ки ба Еҳушаъ амр фармуда буд.

²⁸ Ва Еҳушаъ Ойро сӯзонид, ва онро харобазори абадӣ гардонид, ки то имрӯз дар ҳамин ҳолат аст.

²⁹ Ва подшоҳи Ойро ба дор овехта, то вақти шом боқӣ гузошт, ва баробари ғуруб кардани офтоб Еҳушаъ амр фармуд, ва лошаи варо аз дор фуруварда, дар даҳани дарвозаи шаҳр партофтанд, ва сангтӯдаи бузурге бар он барпо карданд, ки то имрӯз боқист.

Баракатҳо ва лаънатҳо бар кӯҳи Эбол.

³⁰ Он гоҳ Еҳушаъ қурбонгоҳе барои Худованд Худои Исроил бар кӯҳи Эбол бино кард,

³¹ Чунон ки Мусо, бандаи Худованд, ба банӣ-Исроил амр фармуда буд, ҳамон тавре ки дар китоби шариати Мусо навишта шудааст, яъне қурбонгоҳе аз сангҳои яклухт, ки бар онҳо олати оҳанин бардошта нашуда буд; ва қурбониҳои сӯхтанӣ барои Худованд бар он бароварданд, ва қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд.

³² Ва дар он ҷо Еҳушаъ дар ҳузури банӣ-Исроил бар сангҳо нусхаи шариати Мусоро навишт.

³³ Ва тамоми Исроил, ва пиронашон, ва нозиронашон, ва доваронашон аз ҳар ду тарафи сандуқ, дар рӯ ба рӯи коҳинони левизодаи бардорандаи сандуқи аҳди Худованд рост истоданд, — ҳам ғарибон ва ҳам бумиён, — нисфашон назди кӯҳи Ҷаризим ва нисфашон назди кӯҳи Эбол, чунон ки Мусо, бандаи Худованд, амр фармуда буд, то ки қавми Исроилро дафъаи аввал баракат диҳад.

³⁴ Ва пас аз он ҳамаи суханони шариат, яъне баракат ва лаънатро, чунон ки ҳамааш дар китоби шариат навишта шудааст, хонд.

³⁵ Аз ҳар чи Мусо амр фармуда буд, сухане набуд, ки Еҳушаъ пеши тамоми ҷамоати Исроил, пеши занон ва кӯдакон ва ғарибоне ҳам, ки дар миёни онҳо буданд, нахонда бошад.

БОБИ НУҲУМ

Иттифоқ бо Цибъун.

9 Ва чун ҳамаи подшоҳони он тарафи Урдун, ки дар кӯҳ ва пастӣ ва тамоми соҳили баҳри Бузург то рӯ ба рӯи Лубнон буданд, яъне подшоҳони ҳиттиён ва амӯриён, канъониён, фариззиён, хиввиён ва ябусиён инро шуниданд,

² Якҷоя чамъ шуданд, то ки бо Еҳушаъ ва қавми Исроил якдилона ҷанг кунанд.

³ Валекин сокинони Цибыъун он чиро, ки Еҳушаъ дар ҳаққи Ерихӯ ва Ой карда буд, шунида,

⁴ Айёрона рафтор карданд: рафта, худро мисли қосидон вонамуд сохтанд, ва хӯрчинҳои фасурда бар харони худ ва машқҳои шароб, ки фасурда гардида ва дарида ва бо риштаҳо баста шуда буд, гирифтанд;

⁵ Ва бар пойҳошон кафшҳои фасурдаи ямоқӣ, ва бар танҳошон ҷомаҳои фасурда, ва тамоми нони тӯшаашон хушк ва пӯпанак бастагӣ буд.

⁶ Ва онҳо назди Еҳушаъ ба ўрдугоҳи Қилқол омада, ба ӯ ва ба исроилиён гуфтанд: «Мо аз кишвари дурдасте омадаем, ва алҳол бо мо аҳд бибандед».

⁷ Ва исроилиён ба ин ҳиввиён гуфтанд: «Шояд, шумо дар миёни мо сокин бошед, пас чӣ гуна мо метавонем бо шумо аҳд бибандем?»

⁸ Ва онҳо ба Еҳушаъ гуфтанд: «Мо бандагони ту ҳастем». Ва Еҳушаъ ба онҳо гуфт: «Шумо кистед ва аз кучо омадаед?»

⁹ Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Мо, бандагонат, аз кишвари дурдасте ба сабаби исми Худованд Худои ту омадаем, зеро овозаи Ӯ ва ҳар он чиро, ки Ӯ дар Миср кардааст, шунидаем,

¹⁰ Ва низ он чиро, ки Ӯ ба ду подшоҳи амӯриён, ки дар он тарафи Урдун буданд, яъне ба Сихӯн подшоҳи Ҳешбӯн ва Ӯҷ подшоҳи Бошон, ки дар Ашторӯт буд, кардааст;

¹¹ Ва пирони мо ва ҳамаи сокинони кишвари мо ба мо сухан ронда, гуфтанд: „Тӯшаи роҳ ба дасти худ бигиред ва ба пешвози онҳо биравед, ва ба онҳо бигӯед, ки мо бандагони шумо ҳастем, ва алҳол бо мо аҳд бибандед“;

¹² Ин нони мост, ки онро аз хонаҳои худ ҳамчун тӯшаи роҳ гарм гирифта будем дар он рӯзе ки баромадем, то ки назди шумо биёем, ва инак, ҳоло он хушк шуда, пӯпанак бастааст;

¹³ Ва ин машқҳои шароб, ки пур карда будем, нав буд, ва инак, даридааст; ва ин ҷомаҳо ва кафшҳои мо аз боиси он ки роҳ бағоят дур буд, фасурда гардидааст».

¹⁴ Ва мардум аз тӯшаи онҳо гирифта хӯрданд, вале раъйи Худовандро напурсиданд.

¹⁵ Ва Еҳушаъ бо онҳо сулҳ кард, ва бо онҳо аҳд баст, ки онҳоро зинда нигоҳ дорад; ва раисони ҷамоат ба онҳо қасам хӯрданд.

¹⁶ Ва баъд аз гузаштани се рӯз, ки бо онҳо аҳд баста буданд, шуниданд, ки онҳо аз мавзеи наздиканд ва дар миёнашон сокин мебошанд.

¹⁷ Ва банӣ-Исроил равона шуда, дар рӯзи сеюм ба шаҳрҳои онҳо расиданд, ки ин шаҳрҳо буд: Цибыъун, Кафира, Беэрӯт ва Қирьят-Еорим.

¹⁸ Вале банӣ-Исроил онҳоро накуштанд, зеро ки раисони ҷамоат барои онҳо ба Худованд Худои Исроил қасам хӯрда буданд; ва тамоми ҷамоат аз раисон норизогӣ карданд.

¹⁹ Ва ҳамаи раисон ба тамоми ҷамоат гуфтанд: «Мо барои онҳо ба Худованд Худои Исроил қасам

хӯрдем, ва алҳол наметавонем ба онҳо осеб расонем;

²⁰ Ба онҳо чунин рафтор хоҳем кард ва онҳоро зинда нигоҳ хоҳем дошт, ва бар мо барои қасаме ки барои онҳо хӯрдаем, ғазобе нахоҳад шуд».

²¹ Ва раисон ба онҳо гуфтанд: «Бигзор зинда монанд!» Ва онҳо барои тамоми ҷамоат ҳезумшикан ва обкаш гардиданд, чунон ки раисон ба онҳо гуфта буданд.

²² Ва Еҳушаъ онҳоро даъват намуд, ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Чаро моро фиреб дода, гуфтед, ки „мо аз шумо бисъёр дур ҳастем“, ва ҳол он ки шумо дар миёни мо сокин мебошед?»

²³ Ва акнун шумо малъун ҳастед, ва аз миёни шумо ҳамеша ғулмон ва ҳезумкашон ва обкашон барои хонаи Худои ман хоҳанд буд».

²⁴ Ва онҳо ба Еҳушаъ ҷавоб гардониданд, гуфтанд: «Зеро ба бандагонат хабар расид, ки Худованд Худои ту ба бандаи Худ Мусо амр фармудааст, ки тамоми ин заминро ба шумо бидиҳад ва ҳамаи сокинони ин заминро аз пеши шумо маҳв намояд; ва аз ин рӯ мо аз шумо барои ҷонҳои худ бисъёр тарсидем, ва ин корро кардем.

²⁵ Ва алҳол мо дар дасти ту ҳастем; ҳар гунае ки дар назари ту дуруст ва одилона бошад, ки ба мо амал намоӣ, он гуна амал намо».

²⁶ Ва ӯ ба онҳо чунин амал намуд: онҳоро аз дасти банӣ-Исроил халосӣ дод, ва онҳоро накуштанд.

²⁷ Ва Еҳушаъ онҳоро дар он рӯз таъин намуд, ки барои ҷамоат ва барои қурбонгоҳи Худованд дар ҳар ҷое ки Ӯ ихтиёр кунад, ҳезумшикан ва обкаш бошанд, ва то имрӯз чунин ҳастанд.

БОБИ ДАҲУМ

Еҳушаъ ибни Нун ғалабаи аҷоибе бар панҷ подшоҳ ба даст меоварад.

10 Ва чун Адӯни-Содақ, подшоҳи Ерусалим, шунид, ки Еҳушаъ Ойро забт намуда, торумор кардааст, яъне чӣ гунае ки бо Ерихӯ ва подшоҳаш амал намуда буд, бо Ой ва подшоҳаш низ он гуна амал намудааст, ва сокинони Цибыъун бо исроилиён сулҳ баста, дар миёни онҳо мондаанд, —

² Онҳо бисъёр ҳаросон шуданд, зеро ки Цибыъун, чун яке аз шаҳрҳои подшоҳишин, бузург буд, ва аз Ой ҳам бузургтар буд, ва тамоми мардумаш далер буданд.

³ Пас Адӯни-Содақ, подшоҳи Ерусалим, назди Хӯхом, подшоҳи Ҳебрӯн, ва Фиръом, подшоҳи Ярмут, ва Ёфия, подшоҳи Лохиш, ва Дабир, подшоҳи Эчлӯн, фиристода, гуфт:

⁴ «Назди ман омада, ба ман мадад диҳед, то ки Цибыъунро зарба занем, зеро ки вай бо Еҳушаъ ва банӣ-Исроил сулҳ бастааст».

⁵ Ва панҷ подшоҳи амӯриён: подшоҳи Ерусалим, подшоҳи Ҳебрӯн, подшоҳи Ярмут, подшоҳи Лохиш ва подшоҳи Эчлӯн ҷамъ шуда, баромаданд, яъне

худашон ва тамоми лашкарашон назди Чибъун ўрду заданд, то ки бар зидди вай чанг кунанд.

⁶ Ва мардуми Чибъун назди Еҳушаъ ба ўрдугоҳи Чилчол фиристода, гуфтанд: «Дасти худро аз бандагонат боз надор, балки зуд назди мо омада, моро наҷот деҳ ва ба мо мадад кун, зеро ки ҳамаи подшоҳони амӯриёни кӯҳнишин бар зидди мо ҷамъ шудаанд».

⁷ Ва Еҳушаъ аз Чилчол баромад, худаш ва ҳамроҳи ӯ тамоми қавми чанговар, ва ҳамаи мардони чангӣ.

⁸ Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Аз онҳо натарс, зеро ки онҳоро ба дасти ту супурдаам: ҳеч яке аз онҳо наметавонад пеши ту истодагӣ намояд».

⁹ Ва Еҳушаъ, тамоми шаб аз Чилчол роҳ паймуда, ногаҳон назди онҳо пайдо шуд.

¹⁰ Ва Худованд онҳоро пеши Исроил ошуфта кард, ва ба онҳо дар Чибъун зарбаи Исроил расониданд, ва онҳоро дар роҳи фарози Байт-Хўрўн таъқиб карданд, ва то Азеқо ва Маққедо онҳоро торумор сохтанд.

¹¹ Ва ҳангоме ки онҳо аз пеши Исроил мегурехтанд, дар сурате ки дар нишебии Байт-Хўрўн буданд, — Худованд бар онҳо аз осмон то Азеқо сангҳои бузург мепартофт, ва онҳо мемураданд; онҳое ки аз сангҳои тагарг мурданд, зиёдтар буданд аз онҳое ки банӣ-Исроил ба шамшер куштанд.

¹² Он гоҳ Еҳушаъ, дар рӯзе ки Худованд амӯриёно ба дасти банӣ-Исроил супурд, ба исми Худованд суҳан ронда, дар пеши исроилиён гуфт: «Эй офтоб, бар Чибъун биист, ва эй моҳ, — бар водии Аёлўн!»

¹³ Ва офтоб истод, ва моҳ таваққуф намуд, то даме ки халқ аз душманони худ интиқом гирифтанд; ин, охир, дар китоби Ёшор навишта шудааст; ва офтоб дар миёнҷои осмон истод, ва қариб рӯзи дароз ба ғуруб кардан нашифт.

¹⁴ Ва на пеш аз он ва на баъд аз он рӯзе мисли ин воқеъ нашудааст, ки Худованд овози одамиздро шунида бошад, зеро ки Худованд барои Исроил меҷангид.

¹⁵ Ва Еҳушаъ, ва ҳамроҳи ӯ тамоми Исроил, ба ўрдугоҳи Чилчол баргаштанд.

¹⁶ Вале он панҷ подшоҳ гурехта, дар мағораи назди Маққедо пинҳон шуданд.

¹⁷ Ва ба Еҳушаъ хабар расонида, гуфта шуд: «Он панҷ подшоҳ ёфт шуданд, дар ҳолате ки дар мағораи назди Маққедо пинҳон мебошанд».

¹⁸ Ва Еҳушаъ гуфт: «Сангҳои бузург ба даҳани мағора биғелонед ва одамано назди он таъин намоед, то ки посбонӣ кунанд;

¹⁹ Вале шумо таваққуф накарда, душманони худро таъқиб намоед ва касони дар қафои онҳо бударо маҳв созед; онҳоро нагузоред, ки ба шаҳрҳои худ дохил шаванд, зеро ки Худованд Худои шумо онҳоро ба дасти шумо супурдааст».

²⁰ Ва чун Еҳушаъ ва банӣ-Исроил ба онҳо зарбаи бағоят бузург расонида, онҳоро тамоман несту нобуд карданд, ва растагороне ки аз онҳо боқӣ монда буданд, ба шаҳрҳои ҳисордор дохил шуданд.

²¹ Он гоҳ тамоми қавм ба ўрдугоҳ назди Еҳушаъ, ки дар Маққедо буд, ба саломатӣ баргаштанд, ва касе забонашро бароварда, ба муқобили ҳеч яке аз банӣ-Исроил сухане наронд.

²² Ва Еҳушаъ гуфт: «Даҳани мағораро бикшоед ва он панҷ подшоҳро аз мағора назди ман берун оваред».

²³ Ва чунин карданд, ва он панҷ подшоҳ: подшоҳи Ерусалим, подшоҳи Хебрўн, подшоҳи Ярмут, подшоҳи Лохиш ва подшоҳи Эчлўно аз мағора назди ӯ берун оварданд.

²⁴ Ва ҳангоме ки он подшоҳонро назди Еҳушаъ берун оварданд, Еҳушаъ ҳамаи исроилиёно хонд, ва ба саркардагони мардони чангӣ, ки бо ӯ мерафтанд, гуфт: «Наздик омада, пойҳои худро бар гардани ин подшоҳон бимонед». Ва наздик омада, пойҳои худро бар гардани онҳо монданд.

²⁵ Ва Еҳушаъ ба онҳо гуфт: «Натарсед ва ҳаросон нашавед; кавӣ ва далер бошед, зеро Худованд ба ҳамаи душманонатон, ки шумо бо онҳо меҷангед, чунин хоҳад кард».

²⁶ Ва пас аз ин Еҳушаъ онҳоро зада кушт ва бар панҷ дор овехт; ва то шом онҳо бар дорҳо овезон буданд.

²⁷ Ва дар вақти ғуруби офтоб Еҳушаъ амр фармуд, ва онҳоро аз дорҳо фуруварда, ба мағорое ки дар он пинҳон шуда буданд, партофтанд, ва дар даҳани мағора сангҳои калон гузоштанд, ки ин то имрӯз боқист.

²⁸ Ва дар он рӯз Еҳушаъ Маққедоро забт намуда, аҳолии он ва подшоҳи онро ба дами шамшер кушт, — он ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, несту нобуд карда, растагореро боқӣ нагузошт; ва ба подшоҳи Маққедо ончунон амал кард, ки ба подшоҳи Ерихў карда буд.

²⁹ Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, аз Маққедо ба Либно гузашта, бо Либно чанг кард.

³⁰ Ва Худованд онро низ бо якҷоягии подшоҳи он ба дасти Исроил супурд; ва он ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, ба дами шамшер кушт, ва растагореро дар он боқӣ нагузошт; ва ба подшоҳаш ончунон амал кард, ки ба подшоҳи Ерихў карда буд.

³¹ Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, аз Либно ба Лохиш гузашт, ва назди он ўрду зада, бо он чанг кард.

³² Ва Худованд Лохишро ба дасти Исроил супурд, ва онро дар рӯзи дуюм забт намуда, он ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, торумор кард, чунон ки ба Либно амал карда буд.

³³ Он гоҳ Хўром подшоҳи Ҷозар ба мадади Лохиш баромад, вале Еҳушаъ ӯ ва қавми ӯро торумор кард, ба дараҷае ки растагореро дар ӯ боқӣ нагузошт.

³⁴ Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, аз Лохиш ба Эчлун гузашт, ва назди он ӯрду зада, бар зидди он ҷанг карданд.

³⁵ Ва дар он рӯз онро забт карда, аҳолии онро ба дами шамшер куштанд, ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, дар он рӯз несту нобуд кард, чунон ки ба Лохиш карда буд.

³⁶ Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, аз Эчлун ба Хебрӯн гузашт, ва бар зидди он ҷанг карданд.

³⁷ Ва онро забт намуда, он ва подшоҳи он, ва ҳамаи шаҳрҳои он ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, ба дами шамшер куштанд; растагореро боқӣ нагузошт, чунон ки ба Эчлун карда буд; ва он ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, несту нобуд кард.

³⁸ Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, ба Дабир рӯ овард, ва бар зидди он ҷанг кард.

³⁹ Ва он ва подшоҳи он ва ҳамаи шаҳрҳои онро забт намуд; ва онҳоро ба дами шамшер куштанд, ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, несту нобуд карданд; растагореро боқӣ нагузошт; ба Дабир ва подшоҳи он ончунон амал кард, чунон ки ба Хебрӯн карда буд, ва чунон ки ба Либно ва подшоҳи он карда буд.

⁴⁰ Ва Еҳушаъ тамоми он заминро: кӯҳистон ва ҷануб ва пастӣ ва нишебиҳо, ва ҳамаи подшоҳони онҳоро торумор карда, растагореро боқӣ нагузошт; ва ҳар ҷондорро несту нобуд кард, чунон ки Худованд Худои Исроил амр фармуда буд.

⁴¹ Ва онҳоро Еҳушаъ аз Қодеш-Барнеа то Ғазза, ва тамоми замини Ҷушанро то Чибъун торумор кард.

⁴² Ва ҳамаи ин подшоҳон ва заминашонро Еҳушаъ якбора забт намуд, зеро ки Худованд Худои Исроил барои Исроил мечангид.

⁴³ Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми Исроил бо ӯ буданд, ба ӯрдугоҳи Чилчол баргашт.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Истилои қатъии Канъон.

11 Ва ҳангоме ки Ёбин, подшоҳи Ҳосӯр, инро шунид, назди Юбоб, подшоҳи Модун, ва назди подшоҳи Шимрӯн, ва назди подшоҳи Акшоф фиристод,

² Ва назди подшоҳоне ки ба тарафи шимол дар кӯҳистон ва дар саҳрои ҷануби Кинерӯт, ва дар пастӣ, ва дар Нофӯт-Дӯр ба тарафи ғарб буданд;

³ Ва назди канъониён, ки ба тарафи шарқ ва ғарб буданд, ва назди амӯриён ва ҳиттиён ва фариззиён ва ябусиён, ки дар кӯҳистон буданд, ва назди ҳиввиён, ки ба зери Ҳермун дар замини Мисфо буданд.

⁴ Ва онҳо, ва бо онҳо ҳамаи лашкарҳошон, ки қавми сершумор буданд, ва дар сершуморӣ мисли реги лаби даръё буданд, ва аспу аробаҳои бағоят бисёр доштанд, берун омаданд.

⁵ Ва ҳамаи ин подшоҳон чамъ шуданд, ва омада, назди обҳои Мерӯм якҷоя ӯрду заданд, то ки бо Исроил ҷанг кунанд.

⁶ Ва Худованд ба Еҳушаъ гуфт: «Аз онҳо натарс, зеро ки фардо дар чунин вақт, Ман ҳамаи онҳоро барои торумор кардани Исроил хоҳам супурд; аспҳои онҳоро пай бикун, ва аробаҳои онҳоро ба оташ бисӯзон».

⁷ Ва Еҳушаъ, дар сурате ки тамоми қавми ҷанговар бо ӯ буданд, ногаҳон назди обҳои Мерӯм дар рӯ ба рӯи онҳо пайдо шуд, ва бар онҳо ҳучум карданд.

⁸ Ва Худованд онҳоро ба дасти Исроил супурд, ва онҳоро зарба заданд, ва онҳоро то Сидун-Рабба ва то Мисрефӯт-Маим ва то водии Мисфо ба тарафи шарқ таъқиб карданд, ва онҳоро торумор сохтанд, ба дараҷае ки растагоре аз онҳо боқӣ намонд.

⁹ Ва Еҳушаъ ба онҳо ончунон амал намуд, ки Худованд ба ӯ гуфта буд: аспҳои онро пай кард ва аробаҳои онро ба оташ сӯзонид.

¹⁰ Ва Еҳушаъ дар айни замон баргашта, Ҳосӯрро забт намуд, ва подшоҳи онро бо шамшер кушт, зеро ки Ҳосӯр пештар сари ҳамаи ин мамлакатҳо буд.

¹¹ Ва ҳар ҷондореро, ки дар он буд, ба дами шамшер кушта, несту нобуд карданд; як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намонд; ва Ҳосӯрро ба оташ сӯзонид.

¹² Ва ҳамаи шаҳрҳои ин подшоҳонро Еҳушаъ забт намуд, ва ҳамаи подшоҳони онҳоро ба дами шамшер кушта, несту нобуд кард, чунон ки Мусо, бандаи Худованд, амр фармуда буд.

¹³ Аммо ҳамаи шаҳрҳои бар талҳо истодаро исроилиён насӯзониданд, ғайр аз Ҳосӯр, ки фақат онро Еҳушаъ сӯзонид.

¹⁴ Ва тамоми ғанимати ин шаҳрҳо ва чорпоёнро банӣ-Исроил барои худ тороҷ карданд; фақат ҳамаи одамонро ба дами шамшер куштанд, то ба дараҷае ки онҳоро тамоман несту нобуд карда, як нафар ҳам боқӣ нагузоштанд.

¹⁵ Чунон ки Худованд ба бандаи Худ Мусо амр фармуда буд, ончунон Мусо ба Еҳушаъ амр фармуд, ва Еҳушаъ ончунон амал намуд: аз ҳар амре ки Худованд ба Мусо фармуда буд, чизеро ботил нанамуд.

¹⁶ Ва Еҳушаъ тамоми ин заминро: кӯҳистон ва тамоми ҷануб ва тамоми замини Ҷушан, ва пастӣ, ва саҳро, ва кӯҳи Исроил ва пастии онро гирифт:

¹⁷ Аз кӯҳи Ҳолок, ки сӯи Сеир баланд шуда меравад, то Баал-Ҷод, ки дар водии Лубнон, зери кӯҳи Ҳермун аст; ва ҳамаи подшоҳони онҳоро дастгир намуда, зарба зад ва кушт.

¹⁸ Айёми дуру дароз Еҳушаъ бо ҳамаи ин подшоҳон ҷанг кард.

¹⁹ Шаҳре набуд, ки бо банӣ-Исроил сулҳ баста бошад, ҷуз аз ҳиввиёне ки дар Чибъун сокин буданд; ҳамаро бо ҷанг гирифтанд.

²⁰ Зеро аз ҷониби Худованд буд, ки дили онҳоро сахт кунад, то ки онҳо Исроилро бо ҷанг пешвоз

гирифта, худашон несту нобуд шаванд, бе он ки нисбат ба онҳо шафқат нишон дода шавад, балки онҳоро тамоман маҳв созанд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

²¹ Ва Ҳушаъ дар айни замон омада, аноқиёнро аз кӯҳистон: аз Ҳебрӯн, Дабир ва Аноб, ва аз ҳамаи кӯҳҳои Яҳудо, ва аз ҳамаи кӯҳҳои Исроил маҳв намуд; онҳоро Ҳушаъ бо якҷоягии шаҳрҳошон несту нобуд кард.

²² Дар замини банӣ-Исроил касе аз аноқиён боқӣ намонд; фақат дар Ғазза, Ҷат ва Ашдӯд боқӣ монданд.

²³ Ва Ҳушаъ тамоми заминро бар тибқи ҳар он чи Худованд ба Мусо гуфта буд, мусаххар намуд, ва Ҳушаъ онро ба исроилиён мувофиқи тақсимоти сибтҳошон ба моликият бахшид; ва замин аз ҷанг ором ёфт.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Номгӯи подшоҳоне ки зердаст шуданд.

12 Ва инҳоянд подшоҳони он замин, ки банӣ-Исроил торумор карда, заминашонро дар он тарафи Урдун ба самти тулӯи офтоб, аз водии Арнӯн то кӯҳи Ҳермӯн ва тамоми саҳрои шарқӣ ба тасарруфи худ дароварданд:

² Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн сокин буд, ва аз Арӯэр, ки дар канори водии Арнӯн аст, ва андаруни водӣ ва нисфи Ҷилъод то водии Яббӯқ, ки дар сарҳади банӣ-Аммӯн аст, салтанат меронд,

³ Ва дар саҳро низ то баҳри Кинерӯт ба тарафи шарқ, ва то баҳри биёбон, яъне баҳри Намак, ба тарафи шарқ ба роҳи Байт-Ешимӯт, ва аз ҷануб — зери нишебиҳои Фисца,

⁴ То сарҳади Ҷ, подшоҳи Бошон, ки вай аз бақияи рафоиён буда, дар Ашторӯт ва Эдрей сукунат дошт,

⁵ Ва дар кӯҳи Ҳермӯн ва Салхо ва тамоми Бошон, то сарҳади ҷашуриён ва маъхотиён, ва дар нисфи Ҷилъод, то сарҳади Сихӯн, подшоҳи Ҳешбӯн, салтанат меронд.

⁶ Мусо, бандаи Худованд, ва банӣ-Исроил онҳоро зарба заданд; ва онро Мусо, бандаи Худованд, ба реубениён ва ҷодиён ва нисфи сибти Менашше ба моликият бахшид.

⁷ Ва инҳоянд подшоҳони он замин, ки Ҳушаъ ва банӣ-Исроил онҳоро дар он тарафи Урдун ба самти ғарб, аз Баал-Ҷод дар водии Лубнон то кӯҳи Ҳолоқ, ки сӯи Сеир баланд шуда меравад, торумор карданд, ва Ҳушаъ онро ба сибтҳои Исроил мувофиқи тақсимоташон ба моликият бахшид, —

⁸ Дар кӯҳистон ва пастӣ ва саҳро ва нишебиҳо ва биёбон ва дар ҷануб — ҳиттиён, амӯриён ва канъониён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиён:

⁹ Як подшоҳи Ерихӯ; як подшоҳи Ой, ки дар наздикии Байт-Ил аст;

¹⁰ Як подшоҳи Ерусалим; як подшоҳи Ҳебрӯн;

¹¹ Як подшоҳи Ярмут; як подшоҳи Лохиш;

¹² Як подшоҳи Эчлӯн; як подшоҳи Ҷозар;

¹³ Як подшоҳи Дабир; як подшоҳи Ҷодар;

¹⁴ Як подшоҳи Ҳормо; як подшоҳи Арод;

¹⁵ Як подшоҳи Либно; як подшоҳи Адулло;м;

¹⁶ Як подшоҳи Маққедо; як подшоҳи Байт-Ил;

¹⁷ Як подшоҳи Тафуҳа; як подшоҳи Ҳефар;

¹⁸ Як подшоҳи Афиқ; як подшоҳи Лашшорӯн;

¹⁹ Як подшоҳи Модӯн; як подшоҳи Ҳосӯр;

²⁰ Як подшоҳи Шимрӯн-Марӯн; як подшоҳи Акшоф;

²¹ Як подшоҳи Таънок; як подшоҳи Маҷиддӯ;

²² Як подшоҳи Қодеш; як подшоҳи Ёкенъом дар Кармил;

²³ Як подшоҳи Дӯр дар Нофат-Дӯр; як подшоҳи ҷӯим дар Ҷилҷол;

²⁴ Як подшоҳи Тирсо; ҷамъи подшоҳон сию як нафар.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Худованд ба Ҳушаъ ибни Нун дар бораи тақсимоти замин дастурот медиҳад.

13 Ва Ҳушаъ пир ва солхӯрда шуд, ва Худованд ба ӯ гуфт: «Ту пир ва солхӯрда шудай, ва ҳанӯз замини бағоят бисъёр барои тасарруф кардан боқист.

² Ин аст заmine ки боқӣ мондааст: ҳамаи ноҳияҳои фалиштиён ва ҳамаи ҷашуриён,

³ Аз Шихӯр, ки дар рӯ ба рӯи Миср аст, то сарҳади Эқрӯн ба самти шимол, ки аз они Канъон ба шумор меравад; панҷ ҳокими фалиштиён: аз они Ғазза, аз они Ашдӯд, аз они Ашқалӯн, аз они Ҷат, аз они Эқрӯн ва аз они аввиён;

⁴ Аз ҷануб тамоми замини канъониён, ва Маоро, ки аз они сидӯниён аст, то Афиқ ва то сарҳади амӯриён;

⁵ Ва кишвари Ҷабал, ва тамоми Лубнон ба самти тулӯи офтоб, аз Баал-Ҷод, ки дар домани кӯҳи Ҳермӯн аст, то даромадгоҳи Ҳамот.

⁶ Ҳамаи сокинони кӯҳистонро аз Лубнон то Мисрефӯт-Маим, яъне ҳамаи сидӯниёнро Ман аз пеши банӣ-Исроил бадар хоҳам ронд; лекин ту онро ба исроилиён қуръа партофта барои моликият тақсим намо, чунон ки ба ту амр фармудаам.

⁷ Ва алҳол ин заминро ба нӯҳ сибт ва нисфи сибти Менашше барои моликият тақсим намо».

⁸ Бо нисфи дигари ин сибт сибтҳои Реубен ва Ҷод моликияти худро гирифтаанд: онро Мусо ба онҳо дар он тарафи Урдун, ба самти шарқ, додааст, чунон ки Мусо, бандаи Худованд, онро ба онҳо бахшида буд,

⁹ Аз Арӯэр, ки дар канори водии Арнӯн аст, ва шаҳре ки андаруни водӣ мебошад, ва тамоми дашт аз Мидбо то Дибӯн,

¹⁰ Ва ҳамаи шаҳрҳои Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн подшоҳӣ мекард, то сарҳади банӣ-Аммӯн,

11 Ва Чилъод ва замини ҷашуриён ва маъхотиён ва тамоми кӯҳи Ҳермӯн ва тамоми Бошон то Салхо;

12 Тамоми мамлакати Ўҷи бошонӣ, ки дар Ашторӯт ва Эдрей подшоҳӣ мекард, — ӯ аз бақияи рафоиён буд, ва онҳоро Мусо зарба зада, бадар ронда буд.

13 Валекин банӣ-Исроил ҷашуриён ва маъхогиёнро бадар наронданд; ва ҷашуриён ва маъхотиён то имрӯз дар миёни исроилиён сукунат доранд.

14 Фақат ба сибти Левӣ ӯ моликият набахшид; қурбониҳои Худованд Худои Исроил моликияти ӯст, чунон ки ба ӯ гуфта буд.

15 Ва Мусо ба хонадони банӣ-Реубен мувофиқи қабилаҳои онҳо дод,

16 Ва худуди онҳо аз Арӯэр буд, ки дар канори водии Арнун аст, ва шаҳре ки андаруни водӣ мебошад, ва тамоми дашт то Мидбо,

17 Ҳешбӯн ва ҳамаи шаҳрҳои, ки дар дашт воқеъ аст: Дибун ва Бомӯт-Баал ва Байт-Баал-Маун,

18 Ва Яхсо ва Қадимӯт ва Мифоат,

19 Ва Қирьётоим ва Сибмо ва Сорат-Шаҳар, ки дар кӯҳи Эмак аст,

20 Ва Байт-Фаур ва домани Фисца ва Байт-Ешимӯт,

21 Ва ҳамаи шаҳрҳои дашт ва тамоми мамлакати Сихӯн, подшоҳӣ амӯриён, ки дар Ҳешбун подшоҳӣ мекард, ва Мусо ӯ ва раисони Мидьёнро: Эвӣ ва Роқам ва Сур ва Хур ва Робаъро, ки ин мирони Сихӯн дар он замин сокин буданд, маҳв намуда буд;

22 Ва Бильом ибни Баурро, ки ҷодугар буд, банӣ-Исроил дар миёни куштагони худ кушта буданд.

23 Ва сарҳади банӣ-Реубен Урдун ва худуди он буд; ҳамин аст моликияти банӣ-Реубен мувофиқи қабилаҳои онҳо, яъне шаҳрҳо бо деҳоти онҳо.

24 Ва Мусо ба хонадони Ҷод, яъне ба банӣ-Ҷод, мувофиқи қабилаҳои онҳо бахшид,

25 Ва худуди онҳо чунин буд: Яъзир ва ҳамаи шаҳрҳои Чилъод ва нисфи замини банӣ-Аммун то Арӯэр, ки дар рӯи Рабба мебошад;

26 Ва аз Ҳешбун то Ромот-Мисфо ва Батуним, ва аз Маҳаноим то сарҳади Дабир;

27 Ва дар водӣ: Байт-Ҳором ва Байт-Нимро ва Суккӯт ва Софун, бақияи мамлакати Сихӯн, подшоҳӣ Ҳешбун, Урдун ва худуди он, то канори баҳри Кинерет, дар он тарафи Урдун ба самти шарқ;

28 Ҳамин аст моликияти банӣ-Ҷод мувофиқи қабилаҳои онҳо, яъне шаҳрҳо бо деҳоти онҳо.

29 Ва Мусо ба нисфи сибти Менашше бахшид, ва ин барои нисфи хонадони банӣ-Менашше мувофиқи қабилаҳои онҳо буд,

30 Ва худуди онҳо чунин буд: аз Маҳаноим тамоми Бошон, тамоми мамлакати Ўҷ, подшоҳӣ Бошон, ва тамоми деҳоти Ёир, ки дар Бошон аст, шаст шаҳр.

31 Ва нисфи Чилъод, ва Ашторӯт ва Эдрей, шаҳрҳои мамлакати Ўҷ дар Бошон, барои

писарони Мокир ибни Менашше, барои нисфи банӣ-Мокир мувофиқи қабилаҳои онҳо буд.

32 Ҳамин аст моликият ки Мусо дар саҳрои Мӯоб, аз он тарафи Урдун назди Ерихӯ ба самти шарқ бахшида буд.

33 Вале ба сибти Левӣ Мусо ҳеч мулк наододааст: Худованд Худои Исроил мулки онҳост, чунон ки ӯ ба онҳо гуфтааст.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Тақсимои замин; ҳиссаи Колеб.

14 Ва инҳост моликият ки банӣ-Исроил дар замини Канъон гирифтанд, ки онро ба онҳо Эльозори коҳин ва Еҳушаъ ибни Нун ва сарнаслҳои хонадонҳои банӣ-Исроил тақсим карданд.

2 Моликияти онҳо барои нӯҳ хонадон ва нисфи хонадон мувофиқи қуръа тақсим карда шуд, чунон ки Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд.

3 Зеро ки Мусо моликияти ду хонадон ва нисфи хонадонро аз он тарафи Урдун дода буд, вале ба левизодагон дар миёни онҳо моликият наодода буд;

4 Зеро ки банӣ-Юсуф ду хонадон буданд: Менашше ва Эфроим; ва онҳо ба левизодагон дар замин ҳеч ҳисса наоданд, балки фақат шаҳрҳои барои сукунаташон ва ҳаволии онҳоро барои чорво ва молашон.

5 Чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, банӣ-Исроил ончунон амал намуда, заминро тақсим карданд.

6 Ва банӣ-Яҳудо дар Чилчол назди Еҳушаъ омаданд, ва Колеб ибни Ефуннеи қеназзӣ ба ӯ гуфт: «Суханеро, ки Худованд ба Мусо, марди Худо, дар бораи ман ва дар бораи ту дар Қодеш-Барнеа гуфта буд, ту медонӣ;

7 Ман чилсола будам, вақте ки Мусо, бандаи Худованд, маро аз Қодеш-Барнеа барои ҷосусии замин фиристод, ва ман ба ӯ ҷавобе гардондам, чунон ки дар дилам буд;

8 Вале бародаронам, ки бо ман рафта буданд, дар дили қавм воҳима андохтанд, ва ҳол он ки ман Худованд Худои худро ба куллий пайравӣ намудам;

9 Ва дар он рӯз Мусо қасам хӯрда, гуфт: „Ҳатман заmine ки қадамат ба он расидааст, барои ту ва фарзандонат моликияти абадӣ хоҳад шуд, зеро ки ту Худованд Худои худро ба куллий пайравӣ намудай“;

10 Ва алҳол, инак Худованд, чунон ки гуфта буд, ин чилу панҷ сол боз маро зинда нигоҳ доштааст, аз он замоне ки Худованд ин суханро ба Мусо гуфта буд, яъне аз замоне ки исроилиён дар биёбон роҳ мепаймуданд, ва алҳол инак ман имрӯз ҳаштоду панҷсола ҳастам;

11 Имрӯз ман ҳанӯз бақувват ҳастам, мисли он рӯзе ки Мусо маро фиристода буд; чунон ки қувватам он вақт буд, ончунон алҳол қувватам ҳаст,

хоҳ барои ҷанг кардан ва хоҳ барои берун рафтан ва омадан;

¹² Ва алҳол ту ин кӯҳистонро ба ман бидеҳ, ки дар он рӯз Худованд дар бораи он гуфта буд; зеро ту дар он рӯз шунидӣ, ки аноқиён он ҷо ҳастанд, ва шаҳрҳояш бузург ва ҳисордор аст; шояд, Худованд бо ман бошад, ва ман онҳоро бадар ронам, чунон ки Худованд гуфтааст».

¹³ Ва Еҳушаъ ўро баракат дод, ва Ҳебрўнро ба Колеб ибни Ефунне ҳамчун моликият бахшид.

¹⁴ Бинобар ин Ҳебрўн то имрӯз моликияти Колеб ибни Ефуннеи қеназӣ шудааст, чунки ў Худованд Худои Исроилро ба кулӣ пайравӣ намудааст.

¹⁵ Ва номи Ҳебрўн пештар Қирьят-Арбаъ буд, ки ў одами бузургтарин дар миёни аноқиён буд. Ва замин аз ҷанг ором ёфт.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Мулки Яҳудо ва сарҳадҳои он.

15 Ва қуръа барои хонадони банӣ-Яҳудо, мувофиқи қабिलाҳои онҳо, назди сарҳади Адўм, яъне биёбони Син, ба тарафи ҷануб, аз охири ҷануб афтод.

² Ва сарҳади ҷанубии онҳо аз охири баҳри Намак, аз халиҷе ки ба тарафи ҷануб паҳн шуда меравад, буд.

³ Ва дар ҷануб он сӯи баландии Ақрабим берун омада, ба Син мегузашт, ва аз тарафи ҷанубӣ ба Қодеш-Барнеа баромада, аз Ҳесрўн мегузашт, ва ба Аддоро баромада, ба самти Қарқоъ мегашт.

⁴ Ва аз Асмўн гузашта, ба водии Миср берун меомад, ва интиҳои ин ҳудуд баҳр буд; ин сарҳади ҷанубии шумо хоҳад буд.

⁵ Ва сарҳади шарқӣ баҳри Намак то охири Урдун буд; ва сарҳади тарафи шимол аз халиҷи баҳр, аз резишгоҳи Урдун буд.

⁶ Ва сарҳад сӯи Байт-Ҳочло баромада, аз шимоли Байт-Аробо мегузашт; ва сарҳад сӯи санги Бўҳан, писари Реубен, мебаромад.

⁷ Ва сарҳад аз водии Охўр сӯи Дабир мебаромад, ва дар шимол ба тарафи Чилчол мегашт, ки он дар рў ба рӯи Маале-Адумим, дар ҷануби водӣ воқеъ буд; ва сарҳад аз пеши обҳои Эйн-Шемеш мегузашт, ва интиҳои он назди Эйн-Рўчил буд.

⁸ Ва сарҳад сӯи дараи Бен-Ҳиннўм, аз ҷануби барҷастагии Ябусӣ, ки Ерусалим бошад, мебаромад; ва сарҳад сӯи қуллаи кўҳ мебаромад, ки он ба самти ғарб дар рў ба рӯи дараи Ҳиннўм ва ба самти шимол дар охири водии Рафоим воқеъ буд.

⁹ Ва сарҳад аз қуллаи кўҳ сӯи чашмаи обҳои Нефтўҳа гашта, назди шаҳрҳои кўҳи Эфрўн берун меомад; ва сарҳад сӯи Баал, ки Қирьят-Еорим бошад, мегашт.

¹⁰ Ва сарҳад аз Баал ба самти ғарб сӯи кўҳи Сеир мегашт, ва аз тарафи шимол сӯи барҷастагии кўҳи

Еорим, ки Касолўн бошад, мегузашт, ва сӯи Байт-Шемеш фурўд омада, аз Тимно мегузашт.

¹¹ Ва сарҳад ба тарафи шимол сӯи барҷастагии Экрўн берун меомад; ва сарҳад ба самти Шикрўн мегашт, ва аз кўҳи Баал гузашта, назди Ябнаил берун меомад; ва интиҳои сарҳад баҳр буд.

¹² Ва сарҳади ғарбӣ баҳри Бузург буд; ва ин аст ҳудуди банӣ-Яҳудо аз ҳар тараф мувофиқи қабिलाҳои онҳо.

¹³ Ва ба Колеб ибни Ефунне, бар тибқи он чи Худованд ба Еҳушаъ гуфта буд, ў дар миёни банӣ-Яҳудо ҳиссае, яъне падари аноқиён Қирьят-Арбаъро дод, ки Ҳебрўн бошад.

¹⁴ Ва Колеб се писари Аноқ; Шешай, Аҳиман ва Талмайро, ки зодагони Аноқ буданд, аз он ҷо бадар ронд.

¹⁵ Ва аз он ҷо бар зидди сокинони Дабир баромад; ва номи Дабир пештар Қирьят-Сефер буд.

¹⁶ Ва Колеб гуфт: «Касе ки ба Қирьят-Сефер шикаст расонад ва онро бигирад, духтари худ Аксоро ба вай ба занӣ хоҳам дод».

¹⁷ Ва Отниил ибни Қеназ, додари Колеб, онро гирифт, ва ў духтари худ Аксоро ба вай ба занӣ дод.

¹⁸ Ва чун духтар назди вай омад, варо моил намуд, ки ў аз падари худ киштзоре биталабад, ва ў аз болои хар фурўд омад; ва Колеб ба ў гуфт: «Ту чӣ мехоҳӣ?»

¹⁹ Ва ў гуфт: «Ба ман баракате бидеҳ, зеро ки замини ҷанубиро ту ба ман додай, пас чашмаҳои обро ҳам ба ман бидеҳ». Ва Колеб чашмаҳои боло ва чашмаҳои поёнро ба ў дод.

²⁰ Ин аст мулки хонадони банӣ-Яҳудо мувофиқи қабिलाҳои онҳо.

²¹ Ва шаҳрҳои интиҳои хонадони банӣ-Яҳудо назди сарҳади Адўм дар ҷануб инҳо буданд: Қабсаил, Эдер ва Ёчур,

²² Қино, Димўна ва Адъодо,

²³ Қодеш, Ҳосўр ва Итнон,

²⁴ Зиф, Телем ва Баалўт,

²⁵ Ҳосўр-Ҳадатто, Қарийўт, Ҳесрўн, ки Ҳосўр

бошад,

²⁶ Амом, Шамаъ ва Мўлодо,

²⁷ Ҳасар-Ҷаддо, Ҳешмўн ва Байт-Полот,

²⁸ Ҳасар-Шуол, Беэр-Шобаъ ва Бизийўтьё,

²⁹ Баал, Ийим ва Осам,

³⁰ Элтулад, Касил ва Ҳормо,

³¹ Сиклаг, Мадманно ва Сансанно,

³² Лебоўт, Шилҳим, Айин ва Риммўн, — чамъ

бисту нўҳ шаҳр бо деҳоташон.

³³ Дар пастӣ: Эштоўл, Соръо ва Ашно,

³⁴ Зонўҳа, Эйн-Ҷанним, Тапуҳа ва Эном,

³⁵ Ярмут, Адулло, Сўхў ва Азеқо,

³⁶ Шаароим, Адитоим, Ҷадиро ва Ҷадирўтоим, —

чордах шаҳр бо деҳоташон.

³⁷ Санон, Ҳадошо ва Мичдал-Ҷод,

³⁸ Дилъон, Мисфо ва Ёқтаил,

³⁹ Лохиш, Босқат ва Эчлўн,

⁴⁰ Каббўн, Лаҳмос ва Китлиш,

⁴¹ Ҷадирӯт, Байт-Дочӯн, Наамо ва Маққедо, — шонздаҳ шаҳр бо деҳоташон.

⁴² Либно, Этер ва Ошон,

⁴³ Ифтоҳ, Ашно ва Насиб,

⁴⁴ Қаило, Акзиб ва Морешо, — нӯҳ шаҳр бо деҳоташон.

⁴⁵ Эқрӯн бо қасабаҳо ва деҳоти он.

⁴⁶ Аз Эқрӯн то баҳр ҳар он чи назди Ашдӯд бо деҳоти онҳо буд.

⁴⁷ Ашдӯд, қасабаҳо ва деҳоти он, Ғазза, қасабаҳо ва деҳоти он, то водии Миср ва баҳри Бузург ва соҳили он.

⁴⁸ Ва дар кӯҳистон: Шомир, Яттир ва Сӯхӯ,

⁴⁹ Данно, Қирьят-Санно, ки Дабир бошад,

⁵⁰ Аноб, Эштемӯ ва Оним,

⁵¹ Чӯшан, Хӯлӯн ва Чилӯ, — ёздаҳ шаҳр бо деҳоташон.

⁵² Ароб, Думо ва Эшъон,

⁵³ Ёнум, Байт-Тапуҳа ва Афиқо,

⁵⁴ Хумто, Қирьят-Арбаъ, ки Ҳебрӯн бошад, ва Сиӯр, — нӯҳ шаҳр бо деҳоташон.

⁵⁵ Моӯн, Кармил, Зиф ва Ютто,

⁵⁶ Изреъил, Ёқдаом ва Зонӯҳа,

⁵⁷ Қайин, Цибъо ва Тимно, — даҳ шаҳр бо деҳоташон.

⁵⁸ Ҳалхул, Байт-Сур ва Чадӯр,

⁵⁹ Маарот, Байт-Анӯт ва Элтақӯн, — шаш шаҳр бо деҳоташон.

⁶⁰ Қирьят-Баал, ки Қирьят-Еорим бошад, ва Ҳораббо, — ду шаҳр бо деҳоташон.

⁶¹ Дар биёбон: Байт-Аробо, Миддин ва Сахохо,

⁶² Нибшон, Ир-Мелаҳ ва Эйн-Ҷадӣ, — шаш шаҳр бо деҳоташон.

⁶³ Вале ябусиёнро, ки сокинони Ерусалим буданд, банӣ-Яхудо натавонистанд бадар ронанд; ва ябусиён бо банӣ-Яхудо то имрӯз дар Ерусалим сокинанд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Мулки Менашше ва Эфроим.

16 Ва қуръа барои банӣ-Юсуф аз Урдуни назди Ерихӯ, ба тарафи шарқии обҳои Ерихӯ, ба самти биёбоне ки аз Ерихӯ сӯи кӯҳи Байт-Ил мебарояд, афтод.

² Ва аз Байт-Ил сӯи Луз берун омада, ба ҳудуди Аркӣ то Аторӯт мегузашт,

³ Ва ба самти ғарб ба ҳудуди Яфлетӣ, то сарҳади Байт-Хӯрӯни поён ва то Ҷозар фурӯд меомад, ва интиҳои он баҳр буд.

⁴ Ва банӣ-Юсуф, Менашше ва Эфроим, мулки худро гирифтанд.

⁵ Ва ҳудуди банӣ-Эфроим мувофиқи қабилаҳои онҳо чунин буд, ва сарҳади мулки онҳо ба тарафи шарқ Атрӯт-Аддор то Байт-Хӯрӯни боло буд.

⁶ Ва сарҳад ба самти ғарб аз шимоли Михматот берун меомад, ва сарҳад ба тарафи шарқии

Таанат-Шилӯ мегашт, ва аз ҷониби шарқии Ёнӯҳо аз он мегузашт.

⁷ Ва аз Ёнӯҳо сӯи Аторӯт ва Наарото фурӯд меомад, ва ба Ерихӯ расида, ба Урдун мепаиваст.

⁸ Ва сарҳад ба тарафи ғарб аз Тапуҳа ба водии Қоно мерафт, ва интиҳои он баҳр буд; ин аст мулки хонадони банӣ-Эфроим мувофиқи қабилаҳои онҳо;

⁹ Илова бар шаҳрҳои ки барои банӣ-Эфроим андаруни мулки банӣ-Менашше ҷудо карда шуда буд; ҳамаи шаҳрҳо бо деҳоти онҳо буд.

¹⁰ Валекин канъониёнро, ки дар Ҷозар сокин буданд, бадар наронданд; ва канъониён то имрӯз дар миёни эфроимиён сокинанд ва хирочгузори меҳнатӣ мебошанд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Мулки сибтҳои Менашше ва Эфроим.

17 Ва қуръа барои хонадони Менашше чунин афтод, зеро ки ӯ нахустодаи Юсуф буд; ба Мокир, нахустодаи Менашше, падари Циљӯд, азбаски марди ҷангӣ буд, Циљӯд ва Бошон расид.

² Ва ба писарони дигари Менашше мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳиссае расид, чунончи: ба писарони Абиэзер, ба писарони Ҳелеқ, ба писарони Асриил, ба писарони Шекем, ба писарони Ҳефер ва ба писарони Шамидоъ; инҳо писарони Менашше ибни Юсуф, яъне чинси мардони онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо мебошанд.

³ Вале Селофҳод ибни Ҳефер ибни Циљӯд ибни Мокир ибни Менашше писар не, балки духтар дошт, ва инҳост номҳои духтаронаш: Маҳло, Нӯо, Ҳочло, Милко ва Тирсо.

⁴ Ва онҳо пеши Элъозори қоҳин ва пеши Ехушаъ ибни Нун ва пеши раисон наздик омада, гуфтанд: «Худованд ба Мусо амр фармудааст, ки ба мо мулке дар миёни бародаронамон бидиҳад». Ва ба онҳо бар тибқи амри Худованд мулке дар миёни бародарони падарашон дода шуд.

⁵ Ва ба Менашше, ғайр аз замини Циљӯд ва Бошон, ки дар он тарафи Урдун аст, даҳ қитъа расид;

⁶ Зеро ки духтарони Менашше мулке дар миёни писарони ӯ гирифтанд, ва замини Циљӯд ба писарони дигари Менашше расид.

⁷ Ва сарҳади Менашше аз Ошер сӯи Михматот мерафт, ки он дар рӯ ба рӯи Шакем аст; ва сарҳад ба тарафи рост сӯи сокинони Эйн-Тапуҳа мерафт.

⁸ Замини атрофи Тапуҳа аз они Менашше буд, вале худ Тапуҳа, ки назди сарҳади Менашше буд, ба банӣ-Эфроим расид.

⁹ Ва сарҳад сӯи водии Қоно, ба тарафи ҷанубии водӣ фурӯд меомад; ин шаҳрҳо дар миёни шаҳрҳои Менашше ба эфроимиён расид; ва сарҳади Менашше аз шимоли водӣ буд, ва интиҳои он баҳр буд.

¹⁰ Тарафи ҷанубӣ аз они Эфроим ва тарафи шимоли аз они Менашше буда, баҳр сарҳади онҳо

буд; ва онҳо аз шимол ба Ошер, ва аз шарқ ба Иссокор ҳамхудуд буданд.

¹¹ Ва ба Менашше дар мулкҳои Иссокор ва Ошер инҳо тааллуқ дошт: Байт-Шаон ва қасабаҳояш, Иблеом ва қасабаҳояш, сокинони Дӯр ва қасабаҳояш, сокинони Эйн-Дӯр ва қасабаҳояш, сокинони Таънок ва қасабаҳояш, сокинони Мақиддӯ ва қасабаҳояш, — ин се ноҳияи кӯҳӣ.

¹² Вале бани-Менашше сокинони ин шаҳрҳоро натавонистанд бадар ронанд, ва канъониён азм карданд ки дар ин замин сокин бошанд.

¹³ Ва чун бани-Исроил қувват гирифтанд, он гоҳ канъониёнро хироҷгузор гардониданд, валекин онҳоро бадар наронданд.

¹⁴ Ва бани-Юсуф ба Ҳушаъ сухан ронда, гуфтанд: «Чаро бар тибқи як қуръа мулкери бо як қитъае ба ман додай, ва ҳол он ки ман қавми сершумор ҳастам, чунки Худованд маро то ин дараҷа баракат додааст».

¹⁵ Ва Ҳушаъ ба онҳо гуфт: «Агар ту қавми сершумор бошӣ, ба ҷангал баро ва дар он ҷо, дар замини фариззии ва рафоии барои худ маконе тоза намо, зеро ки кӯҳи Эфроим барои ту танг аст».

¹⁶ Ва бани-Юсуф гуфтанд: «Кӯҳистон барои мо кифоят намекунад; ва ҳамаи канъониёне ки дар замини водӣ сокинанд, аробаҳои оҳанин доранд, чи онҳое ки дар Байт-Шаон ва қасабаҳояш, ва чи онҳое ки дар водии Изреъил мебошанд».

¹⁷ Ва Ҳушаъ ба хонадони Юсуф, ба Эфроим ва Менашше сухан ронда, гуфт: «Ту қавми сершумор ҳастӣ, ва қуввати бузурге дорӣ, пас мулки ту бар тибқи як қуръа нахоҳад буд,

¹⁸ Балки кӯҳистон аз они ту хоҳад буд, ҷангалро низ ту барои худ тоза хоҳӣ кард, ва он то ақсояш аз они ту хоҳад буд, зеро ки канъониёнро бадар хоҳӣ ронд, агарчи аробаҳои оҳанин доранд, агарчи зӯрваранд».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Хаймаи ҷомеъ дар Шилӯ барқарор карда шуд.

Тақсимои заминҳои боқӣ дар миёни ҳафт сибт.

18 Ва тамоми ҷамоати бани-Исроил дар Шилӯ ҷамъ шуда, дар он ҷо хаймаи ҷомеъро барқарор карданд; ва кишварро онҳо мусаххар карда буданд.

² Ва дар миёни бани-Исроил ҳафт сибт боқӣ монданд, ки ҳанӯз мулки худро тақсим накарда буданд.

³ Ва Ҳушаъ ба бани-Исроил гуфт: «То ба кай шумо бепарвогӣ мекунад дар он ки рафта заминеро, ки Худованд Худои падаронатон ба шумо додааст, тасарруф намоед?»

⁴ Аз ҷониби худ се нафарро аз ҳар сибт бидиҳед, то ки ман онҳоро бифиристам, ва онҳо бархоста, дар замин гардиш кунанд, ва онро бар тибқи

тақсимои мулкҳо тасвир намоянд, ва назди ман биёянд.

⁵ Бигзор онро ба ҳафт ҳисса тақсим кунанд; Яхудо дар худуди худ аз ҷануб хоҳад монд, ва хонадони Юсуф дар худуди худ аз шимол хоҳанд монд.

⁶ Ва шумо ҳафт ҳиссаи заминро тасвир намуда, назди ман ба ин ҷо биёред, ва ман дар ин ҷо ба ҳузури Худованд Худои мо барои шумо қуръа хоҳам партофт.

⁷ Зеро ки левизодагон дар миёни шумо ҳиссае надоранд, чунки қаҳонати Худованд насибаи онҳост; ва Ҷод ва Реубен ва нисфи сибти Менашше мулки худро аз он тарафи Урдун, яъне аз ҷониби шарқии он гирифтаанд, ки онро Мусо, бандаи Худованд, ба онҳо дода буд».

⁸ Ва он одамон бархоста рафтанд; ва Ҳушаъ ба онҳое ки барои тасвир кардани замин мерафтанд, амр фармуда, гуфт: «Рафта дар замин гардиш кунед ва онро тасвир намуда, назди ман баргардед, ва ман дар ин ҷо ба ҳузури Худованд, дар Шилӯ, барои шумо қуръа хоҳам партофт».

⁹ Ва он одамон рафта, заминро тай карданд ва онро бар тибқи шаҳрҳо ба ҳафт ҳисса дар дафтаре тасвир намуданд, ва назди Ҳушаъ ба бошишгоҳи Шилӯ омаданд.

¹⁰ Ва Ҳушаъ барои онҳо дар Шилӯ ба ҳузури Худованд қуръа партофт, ва дар он ҷо Ҳушаъ заминро ба бани-Исроил бар тибқи тақсимоташон тақсим кард.

¹¹ Ва қуръа барои хонадони бани-Бинъёмин мувофиқи қабилаҳои онҳо афтод, ва худуди онҳо аз рӯи қуръа дар мобайни бани-Яхудо ва бани-Юсуф баромад.

¹² Ва сарҳади онҳо дар тарафи шимол аз Урдун буд, ва сарҳад аз шимол сӯи барҷастагии Ерихӯ мебаромад, ва дар ғарб сӯи кӯҳистон боло мерафт, ва интиҳояш биёбони Байт-Овин буд.

¹³ Ва аз он ҷо сарҳад сӯи Луз, яъне ба тарафи барҷастагии ҷанубии Луз, ки Байт-Ил бошад, гузашта мерафт, ва сарҳад сӯи Атрӯт-Аддор, ба тарафи кӯҳе ки аз ҷануби Байт-Хӯрӯни поён воқеъ аст, фуруд меомад.

¹⁴ Ва сарҳад дар тарафи ғарб аз кӯҳе ки дар рӯи Байт-Хӯрӯни ҷанубӣ воқеъ аст, давр зада мегашт, ва интиҳояш назди Қиръят-Баал буд, ки Қиръят-Еорим, шаҳри бани-Яхудо бошад; ин тарафи ғарбист.

¹⁵ Ва тарафи ҷанубӣ аз канори Қиръят-Еорим буд; ва сарҳад ба самти ғарб мерафт, ва ба чашмаи обҳои Нефтӯҳа мерасид.

¹⁶ Ва сарҳад ба домани кӯҳе ки дар рӯи дараи Бен-Ҳиннӯм, дар шимоли водии Рафоим воқеъ аст, фуруд меомад, ва ба дараи Ҳиннӯм сӯи барҷастагии ҷанубии ябусиён мерафт, ва ба Эйн-Рӯҷил фуруд меомад.

¹⁷ Ва аз шимол гашта, ба Эйн-Шемеш мебаромад, ва сӯи Ҷалилӯт, ки дар рӯи Маале-Адумим аст,

мерафт, ва ба санги Бӯҳан, писари Реубен, фурӯд меомад.

¹⁸ Ва аз барҷастагии рӯ ба рӯи саҳро ба тарафи шимол гузашта, ба саҳро фурӯд меомад.

¹⁹ Ва сарҳад аз барҷастагии Байт-Ҳочло ба тарафи шимол мегузашт, ва интиҳояш сарҳад халиҷи шимолии баҳри Намак, дар интиҳои ҷанубии Урдун буд; ин сарҳади ҷанубист.

²⁰ Ва ба тарафи шарқ Урдун сарҳади он буд; мулки банӣ-Биньёмин бо сарҳадҳои он аз ҳар тараф, мувофиқи қабилаҳои онҳо, ҳамин буд.

²¹ Ва шаҳрҳои хонадони банӣ-Биньёмин, мувофиқи қабилаҳои онҳо, инҳо буданд: Ерихӯ, Байт-Ҳочло ва Эмеқ-Қасис,

²² Байт-Аробо, Самораим ва Байт-Ил,

²³ Аввим, Форо ва Офро,

²⁴ Кефар-Аммӯно, Офнӣ ва Ҷабаъ, — дувоздаҳ шаҳр бо деҳоташон.

²⁵ Ҷибъӯн, Ромо ва Беэрӯт,

²⁶ Мисфо, Кефино ва Мӯссо,

²⁷ Роқам, Ирпаил ва Таръало,

²⁸ Селаъ, Олаф, Ябусӣ, ки Ерусалим бошад, Ҷибъат ва Қирьят, — чордаҳ шаҳр бо деҳоташон; ин аст мулки банӣ-Биньёмин мувофиқи қабилаҳои онҳо.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Мулки шаш сибти дигар.

19 Ва қуръаи дуюм барои Шимъӯн, яъне барои хонадони банӣ-Шимъӯн мувофиқи қабилаҳои онҳо баромад; ва мулки онҳо андаруни мулки банӣ-Яҳудо буд.

² Ва инҳо мулки онҳо гардид: Беэр-Шобаъ, Шобаъ ва Мӯлодо,

³ Ҳасар-Шуол, Боло ва Осам,

⁴ Элтулад, Батул ва Ҳормо,

⁵ Сиқлоҷ, Байт-Маркобӯт ва Ҳасар-Сусо,

⁶ Байт-Лабоӯт ва Шоруҳан, — сездаҳ шаҳр бо деҳоташон.

⁷ Аин, Риммӯн, Этер ва Ошон, — чор шаҳр бо деҳоташон.

⁸ Ва тамоми деҳоте ки дар атрофи ин шаҳрҳо то Баалат-Беэр ва Ромат-Наҷаб буд; мулки хонадони банӣ-Шимъӯн мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳамин буд.

⁹ Мулки банӣ-Шимъӯн аз миёни ҳиссаи банӣ-Яҳудо буд, зеро ки ҳиссаи банӣ-Яҳудо барои онҳо бағоят бузург буд, ва банӣ-Шимъӯн аз миёни мулки онҳо мулк гирифтанд.

¹⁰ Ва қуръаи сеюм барои банӣ-Забулун мувофиқи қабилаҳои онҳо баромад, ва сарҳади мулки онҳо то Сорид мерасид.

¹¹ Ва ҳудуди онҳо ба самти ғарб ва Маръало рафта, то Дабошет мерасид, ва ба водие ки дар рӯ ба рӯи Ёқнеом аст, мерасид;

¹² Ва аз Сорид ба самти шарқ, ба тарафи тулӯи офтоб то сарҳади Кислӯт-Тобӯр бармегашт, ва назди Добрат баромада, ба Ёфия мерасид.

¹³ Ва аз он ҷо ба самти шарқ, ба Читто-Ҳефер ва Итто-Қосин гузашта, назди Риммӯн мебаромад ва ба тарафи Нео мегашт.

¹⁴ Ва сарҳад аз шимол то Ҳаннотӯн онро давр мезад, ва интиҳояш дараи Йифтах-Ил буд;

¹⁵ Низ Қаттот, Наҳалол, Шимрӯн, Идъало ва Байт-Лаҳм, — дувоздаҳ шаҳр бо деҳоташон.

¹⁶ Мулки банӣ-Забулун мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳамин буд, яъне ҳамин шаҳрҳо бо деҳоташон.

¹⁷ Қуръаи чорум барои Иссокор баромад, яъне барои банӣ-Иссокор мувофиқи қабилаҳои онҳо.

¹⁸ Ва ҳудуди онҳо чунин буд: Изреъил, Касуллӯт ва Шунем,

¹⁹ Ҳафораим, Шиӯн ва Аноҳарот,

²⁰ Раббит, Қишйӯн ва Обас,

²¹ Ромат, Эйн-Ҷанним, Эйн-Ҳаддо ва Байт-Фасис;

²² Ва сарҳад ба Тобӯр, Шаҳасимо ва Байт-Шемеш мерасид, ва интиҳои сарҳадашон назди Урдун буд, — шонздаҳ шаҳр бо деҳоташон.

²³ Мулки хонадони банӣ-Иссокор мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳамин буд, яъне ин шаҳрҳо бо деҳоташон.

²⁴ Ва қуръаи панҷум барои хонадони банӣ-Ошер мувофиқи қабилаҳои онҳо баромад,

²⁵ Ва сарҳади онҳо чунин буд: Ҳелқат, Ҳали, Ботан ва Акшоф,

²⁶ Аламалик, Амъод ва Мишъол. Ва дар ғарб ба Кармил ва Шихӯр-Либнот мерасид;

²⁷ Ва ба самти тулӯи офтоб ба Байт-Дочӯн баргашта, ба Забулун ва дараи Йифтах-Ил дар шимол ва ба Байт-Эмеқ ва Наил мерасид, ва аз тарафи чап назди Кабул мебаромад;

²⁸ Низ Эбрӯн, Раҳӯб, Ҳаммӯн ва Қоно то Сидӯни бузург;

²⁹ Ва сарҳад ба Ромо баргашта, то шаҳри ҳисордори Сӯр мерафт; ва сарҳад сӯи Ҳусо бармегашт, ва интиҳояш назди баҳр дар мавзеи Акзиб буд;

³⁰ Низ Уммо, Афиқ ва Раҳӯб, — бисту ду шаҳр бо деҳоташон.

³¹ Мулки хонадони банӣ-Ошер мувофиқи қабилаҳои онҳо ҳамин буд, яъне ин шаҳрҳо бо деҳоташон.

³² Қуръаи шашум барои банӣ-Нафтолий баромад, яъне барои банӣ-Нафтолий мувофиқи қабилаҳои онҳо.

³³ Ва сарҳади онҳо аз Ҳелаф, аз булутзоре ки дар Саананним буд, ба Адомӣ, Ноқаб ва Ябнаил то Лаққум мерафт, ва интиҳояш назди Урдун буд.

³⁴ Ва сарҳад ба самти ғарб сӯи Азнӯт-Тобӯр баргашта, аз он ҷо ба Ҳуққӯқо мебаромад, аз ҷануб ба Забулун мерасид, аз ғарб ба Ошер мерасид ва аз тулӯи офтоб — ба Яҳудо назди Урдун.

³⁵ Ва шаҳрҳои ҳисордори он: Сиддим, Сер, Ҳаммат, Раққат ва Киннорет,

³⁶ Адомо, Ромо ва Ҳосӯр,

³⁷ Қодеш, Эдрей ва Айн-Ҳосӯр,

³⁸ Йиръӯн, Мичдал-Ил, Ҳорим, Байт-Анот ва Байт-Шемеш, — нуздаҳ шаҳр бо деҳоташон.

³⁹ Мулки хонадони банӣ-Нафтолий ҳамин буд, яъне ин шаҳрҳо бо деҳоташон.

⁴⁰ Барои хонадони банӣ-Дон мувофиқи қабилаҳои онҳо қуръаи ҳафтум баромад.

⁴¹ Ва сарҳади мулки онҳо чунин буд: Соръо, Эштоул ва Ир-Шемеш,

⁴² Шаалаббин, Аёлун ва Йитло,

⁴³ Элун, Тимно ва Экрун,

⁴⁴ Элтақе, Цибтун ва Баалот,

⁴⁵ Яхуд, Бне-Брақ ва Ҷат-Риммун,

⁴⁶ Ме-Яркун ва Раққун бо сарҳаде ки дар рӯ ба рӯи Ёфӯ мебошад.

⁴⁷ Ва ҳудуди банӣ-Дон аз ихтиёрашон баромад, ва банӣ-Дон берун рафта, бо Лошам ҷанг карданд, ва онро забт намуда, ба дами шамшер заданд, ва онро ба тасарруфи худ дароварда, дар он сокин шуданд, ва Лошамро Дон номиданд, бар тибқи номи Дон, ки падарашон буд.

⁴⁸ Ҳамин аст мулки хонадони банӣ-Дон мувофиқи қабилаҳои онҳо, яъне ин шаҳрҳо бо деҳоташон.

⁴⁹ Ва ҳангоме ки ба ҳудудҳо тақсим кардани заминро ба анҷом расониданд, банӣ-Исроил ба Ехушаъ ибни Нун мулке дар миёни худ доданд,

⁵⁰ Мувофиқи амри Худованд шаҳреро, ки ӯ хост, яъне Тимнат-Сорахро дар кӯҳи Эфроим ба ӯ доданд, ва ӯ ин шаҳрро бино карда, дар он сокин шуд.

⁵¹ Ҳамин аст мулкҳои ки Элъозори коҳин ва Ехушаъ ибни Нун ва сарнаслҳои хонадонҳои банӣ-Исроил бо қуръа дар Шилӯ ба хузури Худованд назди дари хаймаи ҷомеъ тақсим карданд; ва тақсимои заминро ба анҷом расониданд.

БОБИ БИСТУМ

Дар бораи шаҳрҳои гурезгоҳ.

20 Ва Худованд ба Ехушаъ сухан ронда, гуфт:

² «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯй:

„Шаҳрҳои гурезгоҳро, ки дар бораи онҳо ба шумо ба воситаи Мусо сухан рондаам, барои худ таъин намоед,

³ То қотиле ки касеро саҳван, нодониста кушта бошад, ба он ҷо бигрезад; ва ин шаҳрҳо барои шумо гурезгоҳе аз хунхоҳ бошад.

⁴ Ва касе ки ба яке аз ин шаҳрҳо мегурезад, бигзор ба даҳани дарвозаи шаҳр истода, ба гӯши пирони он шаҳр суханони худро бигӯяд, ва онҳо ӯро назди худ ба шаҳр дароварда, маконе ба ӯ хоҳанд дод, то ки бо онҳо сокин шавад.

⁵ Ва ҳангоме ки хунхоҳ ӯро таъқиб намояд, онҳо набояд қотилро ба дасти вай супоранд, зеро ки ӯ ёри худро нодониста куштааст, ва пеш аз он бо вай адовате надоштааст.

⁶ Ва ӯ бигзор дар ин шаҳр сукунат намояд, то вақте ки ба хузури ҷамоат барои доварӣ ҳозир

шавад, ва то вақти вафоти саркоҳине ки дар он айём бошад. Он гоҳ қотил метавонад баргашта, ба шаҳри худ ва ба хонаи худ, яъне ба шаҳре ки аз он гурехта буд, биёяд“».

⁷ Ва Қодешро дар Ҷалил дар кӯҳи Нафтолий, ва Шакемро дар кӯҳи Эфроим, ва Қиръят-Арбаъро, ки Ҷебрӯн бошад, дар кӯҳи Яхудо таъин карданд.

⁸ Ва аз он тарафи Урдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ, ба самти шарқ, Босарро дар биёбон, дар дашт, аз хонадони Реубен, ва Ромӯтро дар Ҷильод, аз хонадони Ҷод, ва Ҷулонро дар Бошон, аз хонадони Менашше, муайян карданд.

⁹ Ҳаминҳо буд шаҳрҳои ки барои тамоми банӣ-Исроил ва барои ғарибе ки дар миёни онҳо сукунат дорад, таъин гардида буд, то ҳар одаме ки касеро саҳван кушта бошад, ба он ҷо бигрезад, ва аз дасти хунхоҳ намирад, то вақте ки ба хузури ҷамоат барои доварӣ ҳозир шавад.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Мулки левизодагон.

21 Ва сарнаслҳои левизодагон назди Элъозори коҳин ва назди Ехушаъ ибни Нун ва назди сарнаслҳои хонадонҳои банӣ-Исроил омаданд,

² Ва ба онҳо дар Шилӯ, дар замини Канъон, сухан ронда, гуфтанд: «Худованд ба воситаи Мусо амр фармудааст, ки ба мо шаҳрҳо барои истиқомат, ва ҳаволии онҳо барои чорпоёни мо дода шавад».

³ Ва банӣ-Исроил, мувофиқи амри Худованд, аз мулки худ ин шаҳрҳоро бо ҳаволии онҳо ба левизодагон доданд.

⁴ Ва қуръа барои қабилаҳои қаҳотиён баромад; ва барои писарони Ҳоруни коҳин, ки аз левизодагон буданд, аз хонадони Яхудо ва аз хонадони Шимъун ва аз хонадони Бинъёмин, мувофиқи қуръа, сздаҳ шаҳр расид.

⁵ Ва барои бақияи писарони Қаҳот аз қабилаҳои хонадони Эфроим ва аз хонадони Дон ва аз нисфи хонадони Менашше, мувофиқи қуръа, даҳ шаҳр расид.

⁶ Ва барои писарони Ҷершӯн аз қабилаҳои хонадони Иссокор ва аз хонадони Ошер ва аз хонадони Нафтолий ва аз нисфи хонадони Менашше дар Бошон, мувофиқи қуръа, сздаҳ шаҳр расид.

⁷ Барои писарони Марорӣ, мувофиқи қабилаҳои онҳо, аз хонадони Реубен ва аз хонадони Ҷод ва аз хонадони Забулун дувоздаҳ шаҳр расид.

⁸ Ва банӣ-Исроил ба левизодагон ин шаҳрҳоро бо ҳаволии онҳо мувофиқи қуръа доданд, чунон ки Худованд ба воситаи Мусо фармуда буд.

⁹ Ва аз хонадони банӣ-Яхудо ва аз хонадони банӣ-Шимъун ин шаҳрҳоро, ки ном бурда шудааст, доданд;

¹⁰ Ва инҳо ба писарони Ҳорун, ки аз қабилаҳои қаҳотиён, аз банӣ-Левӣ буданд, расид, зеро ки қуръаи аввалин аз они онҳо шуд;

¹¹ Ва падари аноқиён Қирьят-Арбаъро, ки Ҳебрӯн бошад, дар кӯҳи Яхудо бо ҳаволии гирду пеши он ба онҳо доданд.

¹² Вале киштзори шаҳрро бо деҳоташ ба Колеб ибни Ефунне барои моликият доданд.

¹³ Ва ба писарони Ҳоруни коҳин шаҳри гурезгоҳи қотил — Ҳебрӯнро бо ҳаволии он, ва Либноро бо ҳаволии он доданд.

¹⁴ Ва Яттиро бо ҳаволии он, ва Эштемӯро бо ҳаволии он,

¹⁵ Ва Ҳулӯнро бо ҳаволии он, ва Дабирро бо ҳаволии он,

¹⁶ Ва Айинро бо ҳаволии он, ва Ютторо бо ҳаволии он, ва Байт-Шемешро бо ҳаволии он, яъне нӯҳ шаҳрро аз ин ду сибт доданд.

¹⁷ Ва аз хонадони Биньёмин — Цибъӯнро бо ҳаволии он, Ҷобаъро бо ҳаволии он,

¹⁸ Анотӯтро бо ҳаволии он, Алмӯнро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.

¹⁹ Ҷамъи шаҳрҳои писарони Ҳоруни коҳин сездаҳ шаҳр бо ҳаволии он буд.

²⁰ Ва барои қабилаҳои банӣ-Қаҳот, яъне левизодагони дигаре ки аз банӣ-Қаҳот буданд, шаҳрҳои мувофиқи қуръаи онҳо аз хонадони Эфроим буд.

²¹ Ба онҳо шаҳри гурезгоҳи қотил — Шакемро бо ҳаволии он дар кӯҳи Эфроим доданд; ва Ҷозарро бо ҳаволии он,

²² Ва Қибсаимро бо ҳаволии он, ва Байт-Хурӯнро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.

²³ Ва аз хонадони Дон — Элтақеро бо ҳаволии он, Цибтӯнро бо ҳаволии он,

²⁴ Аёлӯнро бо ҳаволии он, Ҷат-Риммӯнро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.

²⁵ Ва аз нисфи хонадони Менашше — Таънокро бо ҳаволии он, ва Ҷат-Риммӯнро бо ҳаволии он, яъне ду шаҳрро доданд.

²⁶ Ҷамъ даҳ шаҳр бо ҳаволии онҳо барои қабилаҳои дигари банӣ-Қаҳот буд.

²⁷ Ва ба писарони Ҷершӯн, ки аз қабилаҳои левизодагон буданд, аз нисфи хонадони Менашше шаҳри гурезгоҳи қотил — Ҷулонро, ки дар Бошон буд, бо ҳаволии он, ва Беэштароро бо ҳаволии он, яъне ду шаҳрро доданд.

²⁸ Ва аз хонадони Исокор — Қишйӯнро бо ҳаволии он, Добратро бо ҳаволии он,

²⁹ Ярмутро бо ҳаволии он, Эйн-Ҷаннимро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.

³⁰ Ва аз хонадони Ошер — Мишъолро бо ҳаволии он, Абдӯнро бо ҳаволии он,

³¹ Ҳелқатро бо ҳаволии он, ва Раҳӯбро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.

³² Ва аз хонадони Нафтолай — шаҳри гурезгоҳи қотил Қодешро дар Ҷалил бо ҳаволии он, ва Ҳаммӯт-Дӯрро бо ҳаволии он, ва Қартонро бо ҳаволии он, яъне се шаҳрро доданд.

³³ Ҷамъи шаҳрҳои ҷершӯниён мувофиқи қабилаҳои онҳо сездаҳ шаҳр бо ҳаволии онҳо буд.

³⁴ Ва барои қабилаҳои банӣ-Марорй, ки аз левизодагони боқимонда буданд, аз хонадони Забулун Ёқнеомро бо ҳаволии он, Қарторо бо ҳаволии он,

³⁵ Димноро бо ҳаволии он, Наҳалолро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.

³⁶ Ва аз хонадони Реубен шаҳри гурезгоҳи қотил Босарро дар биёбон бо ҳаволии он, ва Яҳсоро бо ҳаволии он,

³⁷ Қадемӯтро бо ҳаволии он, ва Мефоатро бо ҳаволии он, яъне чор шаҳрро доданд.

³⁸ Ва аз хонадони Ҷод шаҳри гурезгоҳи қотил Ромӯтро дар Ҷилъод бо ҳаволии он, ва Маҳаноимро бо ҳаволии он,

³⁹ Ҳешбӯнро бо ҳаволии он, Яъзирро бо ҳаволии он, ҷамъ чор шаҳрро доданд.

⁴⁰ Ҳамаи ин шаҳрҳои барои банӣ-Марорй мувофиқи қабилаҳои онҳо, яъне барои онҳое буд, ки аз қабилаҳои левизодагон боқӣ монда буданд; ва аз рӯи қуръаи онҳо дувоздаҳ шаҳр баромад.

⁴¹ Ҳамаи шаҳрҳои левизодагон дар миёни мулки банӣ-Исроил чилу ҳашт шаҳр бо ҳаволии онҳо буд.

⁴² Ин шаҳрҳои ҳар яке дар гирду пеши худ ҳаволий доштанд: вазъияти ҳамаи ин шаҳрҳои чунин буд.

⁴³ Ва Худованд ба Исроил тамоми заминеро, ки қасам хӯрда буд ба падаронашон бидиҳад, дод, ва онҳо онро ба тасарруфи худ дароварда, дар он сокин шуданд.

⁴⁴ Ва Худованд ба онҳо аз ҳар тараф оромӣ дод, чунон ки ба падаронашон қасам хӯрда буд; ва касе аз ҳамаи душманонашон натавонист пеши онҳо истодагӣ кунад: ҳамаи душманони онҳоро Худованд ба дасташон супурд.

⁴⁵ Аз ҳамаи қавлу ваъдаҳои ки Худованд ба хонадони Исроил дода буд, сухане зоеъ нарафт: ҳамааш ба амал омад.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Ду ва ним сибт қурбонгоҳ бино карданд.

22 Он гоҳ Ехушаъ реубениён ва ҷодиён ва нисфи хонадони Менашшера даъват намуд,

² Ва ба онҳо гуфт: «Шумо ҳар он чиро, ки Мусо, бандаи Худованд, ба шумо амр фармуда буд, ба ҷо овардед, ва ба овози ман дар ҳар чи ба шумо амр фармудам, гӯш додед.

³ Бародарони худро дар ин айёми дуру дароз то имрӯз тарк накардед, ва иҷрои фармони Худованд Худои худро риоя намудед.

⁴ Ва алҳол Худованд Худои шумо ба бародарони шумо оромӣ бахшидааст, чунон ки ба онҳо гуфта буд; ва алҳол сӯи хаймаҳои худ ба замини моликияти худ, ки Мусо, бандаи Худованд, дар он тарафи Урдун ба шумо додааст, рӯй оварда, биравед.

⁵ Фақат саъю кӯшиш намоед, ки аҳком ва шариатеро, ки Мусо, бандаи Худо, ба шумо амр фармудааст, ба амал оваред, то ки Худованд Худои

худро дӯст дошта, ба ҳамаи роҳҳои ӯ рафтор кунед ва аҳкоми ӯро ба ҷо оварда, ба ӯ бичаспед, ва ӯро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ибодат намоед».

⁶ Ва Ҳушаъ онҳоро баракат дода, равона кард, ва онҳо сӯи хаймаҳои худ рафтанд.

⁷ Ба нисфи сибти Менашше Мусо дар Бошон мулк дода буд, ва ба нисфи дигари он Ҳушаъ бо бародаронашон дар ин тарафи Урдун ба самти ғарб мулк дод; ва ҳангоме ки Ҳушаъ онҳоро сӯи хаймаҳои равана мекард, онҳоро баракат дод,

⁸ Ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Бо сарвати бисёр ва бо чорвои сершумор, бо нуқра ва тилло ва мис ва оҳан ва либоси бағоят зиёде ба хаймаҳои худ бармегардед; пас, ғанимати душманони худро бо бародарони худ тақсим кунед».

⁹ Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше аз пеши банӣ-Исроил, аз Шилӯ, ки дар замини Канъон аст, баргашта, равона шуданд, то сӯи замини Ҷилъод, ба замини моликияти худ, ки онро бар тибқи амри Худованд ба воситаи Мусо ба тасарруфи худ даровардаанд, бираванд.

¹⁰ Ва ба ноҳияи Урдун, ки дар замини Канъон аст, расида, банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше дар он ҷо назди Урдун қурбонгоҳ бино карданд, — қурбонгоҳи бузурге ки аз дурдаст ба назар намоён мешуд.

¹¹ Ва банӣ-Исроил овозаи онро шуниданд, ки инак, банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше дар рӯ ба рӯи замини Канъон дар ноҳияи Урдун, дар соҳиле ки аз он банӣ-Исроил аст, қурбонгоҳ бино кардаанд.

¹² Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил инро шуниданд, тамоми ҷамоати банӣ-Исроил дар Шилӯ чамъ шуданд, то ки бар зидди онҳо ба ҷанг бароянд.

¹³ Ва банӣ-Исроил Финҳос ибни Эльъозори коҳинро назди банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше ба замини Ҷилъод фиристоданд.

¹⁴ Ва бо ӯ даҳ раис: як раис аз ҳар хонадон, аз ҳамаи сибтҳои Исроил буданд, ки ҳар яке раиси хонадони қабилаҳои Исроил буд.

¹⁵ Ва онҳо назди банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше ба замини Ҷилъод омаданд, ва ба онҳо сухан ронда, гуфтанд:

¹⁶ «Тамоми ҷамоати Худованд чунин мегӯянд: „Ин ҷӣ хиёнат аст, ки дар ҳаққи Худои Исроил кардаед, ки имрӯз аз Худованд гашта, барои худ қурбонгоҳе сохтаед, яъне имрӯз бар зидди Худованд исьён бардоштаед?»

¹⁷ Оё гуноҳи Фаур барои мо кам аст, ки то имрӯз аз он пок нашудаем, ва он вақт вабое ба сари ҷамоати Худованд омада буд?

¹⁸ Ва шумо имрӯз аз Худованд гаштаед! Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки шумо имрӯз бар зидди Худованд исьён мебардоред, ва ӯ фардо бар тамоми ҷамоати Исроил ғазаб мекунад.

¹⁹ Вале агар замини моликияти шумо дар назаратон палид бошад, пас ба замини моликияти

Худованд, ки хаймаи Худованд дар он соқин аст, бигзаред, ва дар миёни мо мулке барои худ бигиред, валекин бар зидди Худованд исьён набардоред ва, ғайр аз қурбонгоҳи Худованд Худои мо, барои худ қурбонгоҳ сохта, моро ба исьёни худ шарик нагардонед.

²⁰ Охир, Охон ибни Зораҳ дар бораи чизи ҳаром хиёнат карда буд, валекин ғазаб бар сари тамоми ҷамоати Исроил омад, ва он шахс барои гуноҳи худ танҳо ба ҳалокат нарасид».

²¹ Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва нисфи сибти Менашше ҷавоб гардонид, ба раисони хонадонҳои Исроил гуфтанд:

²² «Худованд Худои худоён аст, Худованд Худои худоён аст, ӯ медонад, ва Исроил хоҳанд донист! Агар мо дар ҳаққи Худованд исьён ё хиёнат карда бошем, Ту моро имрӯз наҷот надох!»

²³ Агар мо қурбонгоҳро барои он сохта бошем, ки аз Худованд гардем, ва ё барои он ки қурбонии сӯхтани ва ҳадияи ордӣ бар он барорем ва ё қурбонии саломатӣ бар он забҳ кунем, бигзор Худованд Худаш бозхост намояд!

²⁴ Балки ин корро мо аз хавфи он кардаем, ки шояд фардо писарони шумо ба писарони мо бигӯянд: „Шуморо бо Худованд Худои Исроил ҷӣ кор аст?»

²⁵ Охир, Худованд дар миёни мо ва шумо, эй банӣ-Реубен ва банӣ-Қод, Урдунро чун ҳадде гузоштааст, ва шуморо дар Худованд ҳиссае нест! Ва писарони шумо писарони моро ба ибодати Худованд роҳ нахоҳанд дод.

²⁶ Бинобар ин мо гуфтем: барои худ ғамхорӣ намуда, қурбонгоҳе бисозем, аммо на барои қурбонии сӯхтани ва на барои забҳ кардан,

²⁷ Балки барои он ки ин дар миёни мо ва шумо ва дар миёни наслҳои мо баъд аз мо шоҳиде бошад, то ки мо ибодати Худовандро ба ҳузури ӯ бо қурбонии сӯхтани ва забҳҳо ва қурбонии саломатии худ ба ҷо оварем, ва писарони шумо фардо ба писарони мо нагӯянд: „Шуморо дар Худованд ҳиссае нест!»

²⁸ Ва мо гуфтем: агар ба мо ва ба наслҳои мо фардо чунин бигӯянд, мо хоҳем гуфт: „Ин намунаи қурбонгоҳи Худовандро бубинед, ки падарони мо на барои қурбонии сӯхтани ва на барои забҳ сохтаанд, балки барои он ки дар миёни мо ва шумо шоҳид бошад».

²⁹ Ҳошо ва калло, ки мо бар зидди Худованд исьён бардошта, имрӯз аз Худованд гардем, ва ғайр аз қурбонгоҳи Худованд Худои мо, ки ба ҳузури хаймаи ӯст, қурбонгоҳе барои қурбонии сӯхтани, ҳадияи ордӣ ва забҳ бисозем!»

³⁰ Ва ҳангоме ки Финҳоси коҳин ва раисони ҷамоат ва сарқабилаҳои Исроил, ки бо ӯ буданд, суханонеро, ки банӣ-Реубен ва банӣ-Қод ва банӣ-Менашше гуфта буданд, шуниданд, ин дар назарашон писанд омад.

³¹ Ва Финҳос ибни Элѓозори коҳин ба банӣ-Реубен ва банӣ-Ҷод ва банӣ-Менашше гуфт: «Имрӯз мо донистем, ки Худованд дар миёни мост, чунки шумо ин хиёнатро дар ҳаққи Худованд накардаед; акнун шумо банӣ-Исроилро аз дасти Худованд раҳо кардед».

³² Ва Финҳос ибни Элѓозори коҳин ва раисон аз пеши банӣ-Реубен ва банӣ-Ҷод аз замини Ҷилъод ба замини Канъон назди банӣ-Исроил баргашта, инро ба онҳо хабар доданд.

³³ Ин дар назари банӣ-Исроил писанд омад, ва банӣ-Исроил Худоро муборак хонданд; ва аз нияти худ дар бораи он ки бар зидди онҳо ба ҷанг бароянд ва заминеро, ки банӣ-Реубен ва банӣ-Ҷод дар он сокинанд, хароб кунанд, даст кашиданд.

³⁴ Ва банӣ-Реубен ва банӣ-Ҷод дар бораи қурбонгоҳ гуфтанд, ки «он дар миёни мо шоҳид аст, ки Худованд Худост».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Еҳушаъ ибни Нун ба қавм дастуроти охирин медиҳад.

23 Ва бо мурури айёми зиёд, баъд аз он ки Худованд ба Исроил аз ҳамаи душманони гирду пешашон оромӣ бахшид, Еҳушаъ пир ва солхӯрда гардид.

² Ва Еҳушаъ тамоми Исроилро, яъне пирон, раисон, доварон ва нозирони онҳоро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Ман пир ва солхӯрда шудаам.

³ Ва шумо ҳар он чиро, ки Худованд Худои шумо ба ҳамаи ин халқҳо пеши шумо кардааст, дидаед, зеро ки Худованд Худои шумо Худаш барои шумо ҷангидааст.

⁴ Бубинед, ин халқҳоеро, ки боқӣ мондаанд, ва халқҳоеро, ки аз Урдун то баҳри бузург ба самти ғуруби офтоб маҳв намудаам, ман барои шумо бо қуръа тақсим кардам, то ки мулки сибтҳои шумо бошанд.

⁵ Ва Худованд Худои шумо Худаш онҳоро пеши шумо ба танг оварда, аз пеши шумо бадар хоҳад ронд, ва шумо замини онҳоро ба тасарруфи худ хоҳед даровард, чунон ки Худованд Худои шумо ба шумо гуфтааст.

⁶ Пас, бағоят қавӣ бошед, то ҳар он чиро, ки дар китоби шариати Мусо навишта шудааст, риоя намуда ба амал оваред, бе он ки аз он ба тарафи рост ё чап дур шавед,

⁷ То бо ин халқҳои ки дар миёни шумо боқӣ мондаанд, омезиш наёбед, ва исми худоёни онҳоро зикр карда қасам нахӯред, ва онҳоро ибодат нанамоед ва ба онҳо сачда набаред,

⁸ Балки ба Худованд Худои худ бичаспед, чунон ки то имрӯз амал кардаед.

⁹ Ва Худованд халқҳои бузург ва зӯрварро аз пеши шумо бадар рондааст, ва пеши шумо касе то имрӯз натавонистааст истодагӣ намояд.

¹⁰ Як нафар аз шумо ҳазор нафарро таъқиб менамояд, зеро ки Худованд Худои шумо Худаш барои шумо меҷангад, чунон ки ба шумо гуфтааст.

¹¹ Ва аз ҳештан бағоят эҳтиёт бошед, то ки Худованд Худои худро дӯст доред.

¹² Аммо агар рӯй тофта, ба бақияи ин халқҳои ки дар миёни шумо мондаанд, бичаспед, ва бо онҳо хешовандӣ пайдо кунед, ва назди онҳо биёед, ва онҳо назди шумо биёянд, —

¹³ Яқинан бидонед, ки Худованд Худои шумо ин халқҳоро дигар аз пеши шумо бадар нахоҳад ронд, ва онҳо барои шумо дом ва қуллоб, ва барои қабурғаҳои шумо тозиёна, ва барои чашмони шумо хор хоҳанд буд, то даме ки аз ин замини хуб, ки Худованд Худои шумо ба шумо додааст, маҳв гардед.

¹⁴ Ва инак, ман ба қарибӣ ба тариқи тамоми аҳли замин меравам, ва шумо бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ дарк намоед, ки як сухан ҳам аз ҳамаи қавлу ваъдаҳои ки Худованд Худои шумо дар ҳаққи шумо додааст, зоеъ нарафтааст; ҳамааш барои шумо ба амал омадааст, як сухан ҳам аз онҳо зоеъ нарафтааст.

¹⁵ Валекин, чунон ки ҳар қавлу ваъдае ки Худованд Худои шумо ба шумо дода буд, барои шумо ба амал омадааст, ончунон Худованд ҳар таҳдидро бар шумо иҷро хоҳад кард, то даме ки шуморо аз ин замини хубе ки Худованд Худои шумо ба шумо додааст, маҳв намояд.

¹⁶ Агар шумо аҳди Худованд Худои худро, ки ба шумо амр фармудааст, поймол кунед, ва рафта худоёни дигарро ибодат намоед ва ба онҳо сачда баред, дар он сурат хашми Худованд бар шумо аланга хоҳад гирифт, ва шумо аз замини хубе ки ӯ ба шумо додааст, ба зудӣ маҳв хоҳед шуд».

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Васияти Еҳушаъ ибни Нун ва фавти ӯ.

24 Ва Еҳушаъ ҳамаи сибтҳои Исроилро дар Шакем ҷамъ кард, ва пирони Исроил, раисон, доварон ва нозирони онҳоро даъват намуд, ва онҳо ба ҳузури Худо истоданд.

² Ва Еҳушаъ ба тамоми қавм гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: „Падарони шумо, яъне Тораҳ падари Иброҳим ва падари Нохӯр, аз қадимулайём дар он тарафи наҳр сокин буданд ва худоёни дигарро ибодат мекарданд.

³ Вале Ман падаратон Иброҳимро аз он тарафи наҳр гирифтам, ва ӯро дар тамоми замини Канъон гардонидам, ва насли ӯро афзун кардам, ва Исҳоқро ба ӯ додам.

⁴ Ва Яъқуб ва Эсовро ба Исҳоқ додам; ва кӯҳи Сеирро ба Эсов додам, то ки онро ба тасарруфи худ даровард; ва Яъқуб ва писаронаш ба Миср фуруд омаданд.

⁵ Ва Мусо ва Ҳорунро фиристода, Мисрро бо он чи андаруни вай ба амал овардам, зарба задам, ва баъд аз он шуморо берун овардам.

⁶ Ва падарони шуморо аз Миср берун овардам, ва шумо сӯи баҳр омадед; ва мисриён бо аробаҳо ва саворон падарони шуморо то баҳри Қулзум таъқиб карданд.

⁷ Ва сӯи Худованд истиғоса бурдед, Ў дар миёни шумо ва мисриён торикӣ гузошт, ва баҳрро бар онҳо равона карда, онҳоро пӯшонид, ва чашмони шумо он чиро, ки дар Миср кардам, дидааст; ва айёми зиёде дар биёбон сокин будед.

⁸ Ва шуморо ба замини амӯриён, ки дар он тарафи Урдун сокин буданд, овардам, ва онҳо бо шумо ҷанг карданд; вале Ман онҳоро ба дасти шумо супурдам, ва шумо замини онҳоро ба тасарруфи худ даровардед, ва Ман онҳоро аз пеши шумо маҳв намудам.

⁹ Ва Болоқ ибни Сиффӯр, подшоҳи Мӯоб, бархоста, бо Исроил ҷанг кард, ва фиристода, Билъом ибни Баўрро даъват намуд, то ки ба шумо лаънат гӯяд.

¹⁰ Вале Ман нахостам Билъомро бишнавам, ва ӯ шуморо баракат дод, ва Ман шуморо аз дасти ӯ раҳо кардам.

¹¹ Ва шумо аз Урдун гузашта, назди Ерихӯ омадед, ва сокинони Ерихӯ, амӯриён, фариззиён, канъониён, ҳиттиён, қирчошиён, ҳиввиён ва ябусиён бо шумо ҷанг карданд, вале Ман онҳоро ба дасти шумо супурдам.

¹² Ва занбӯри алоро пешопеши шумо фиристода, онҳоро, яъне ду подшоҳи амӯриро аз пеши шумо бадар рондам, — на бо шамшери шумо ва на бо камони шумо.

¹³ Ва заминеро, ки дар он меҳнат накардаед, ва шаҳрҳоеро, ки бино нанамудаед, ба шумо додам, ва шумо дар онҳо сокин мебошед; аз тоқҳо ва дарахтони зайтуне ки шумо нашинондаед, мева меҳӯред“.

¹⁴ Ва алҳол аз Худованд битарсед ва Ёро бо самимият ва ростӣ ибодат намоед ва худоёноро, ки падаронатон дар он тарафи наҳр ва дар Миср ибодат намудаанд, аз худ дур карда, Худовандро ибодат намоед.

¹⁵ Ва агар дар назари шумо писанд наояд, ки Худовандро ибодат намоед, пас имрӯз барои худ интиҳоб кунед, ки киро ибодат хоҳед намуд: оё худоёноро, ки падарони шумо дар он тарафи наҳр ибодат мекарданд, ё худоёни амӯриёнро, ки дар заминашон сукунат доред; валекин ман ва хонадони ман Худовандро ибодат хоҳем кард“.

¹⁶ Ва қавм ҷавоб гардонида, гуфтанд: «Ҳошо ва калло, ки мо Худовандро тарк карда, худоёни дигарро ибодат намоем!»

¹⁷ Зеро ки Худованд Худои мост, ки Ў мо ва падарони моро аз замини Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овард, ва ин аломати бузургро дар пеши назари мо нишон дод, ва моро дар тамоми роҳе ки

рафтем, ва андаруни ҳамаи қавмҳо ки аз миёнашон гузаштем, ниғаҳбонӣ намуд.

¹⁸ Ва Худованд ҳамаи қавмҳо ва амӯриёнро, ки дар ин замин сокин буданд, аз пеши мо бадар ронд; мо низ Худовандро ибодат хоҳем кард, зеро ки Ў Худои мост“.

¹⁹ Ва Еҳушаъ ба қавм гуфт: «Шумо наметавонед Худовандро ибодат намоед, зеро ки Ў Худои қуддус аст, ва Ў Худои ғаюр аст, ки ба маъсиятҳо ва гуноҳҳои шумо тоқат нахоҳад кард.

²⁰ Агар шумо Худовандро тарк карда, худоёни бегонаро ибодат намоед, Ў гашт карда ва ба шумо осеб расонида, агарчи пеш аз ин ба шумо некӣ кардааст, шуморо ба ҳалокат хоҳад расонид“.

²¹ Ва қавм ба Еҳушаъ гуфтанд: «Не, мо Худовандро ибодат хоҳем намуд“.

²² Ва Еҳушаъ ба қавм гуфт: «Шумо бар худ шоҳид ҳастед, ки Худовандро барои худ интиҳоб кардаед, то ки Ўро ибодат намоед». Ва онҳо гуфтанд: «Шоҳид ҳастем“.

²³ «Ва алҳол худоёни бегонаро, ки дар миёни шумо ҳастанд, дур кунед ва дили худро ба Худованд Худои Исроил моил гардонед“.

²⁴ Ва қавм ба Еҳушаъ гуфтанд: «Худованд Худои худро ибодат хоҳем намуд ва овози Ўро хоҳем шунид“.

²⁵ Ва Еҳушаъ дар он рӯз бо қавм аҳд баст ва барои онҳо дар Шакем фароиз ва шарият қарор дод.

²⁶ Ва Еҳушаъ ин суханонро дар китоби шарияти Худо навишт; ва санги бузурге гирифта, онро дар он ҷо зери булуте ки назди қудси Худованд буд, гузошт.

²⁷ Ва Еҳушаъ ба тамоми қавм гуфт: «Инак, ин санг барои мо шоҳид хоҳад буд, зеро ки он ҳамаи суханони Худовандро, ки ба мо гуфт, шундааст; ва он ба муқобили шумо шоҳид хоҳад буд, агар Худои худро инкор намоед“.

²⁸ Ва Еҳушаъ қавмро фиристод, то ҳар яке ба мулки худ равона шаванд.

²⁹ Ва баъд аз ин ҳодисаҳо Еҳушаъ ибни Нун, бандаи Худованд, дар синни саду даҳсолағӣ вафот ёфт.

³⁰ Ва ӯро дар худуди мулкаш, дар Тимнат-Сораҳ, ки дар кӯҳи Эфроим, ба тарафи шимолии кӯҳи Ҷоаш мебошад, дафн карданд.

³¹ Ва Исроил дар тамоми айёми Еҳушаъ ва дар тамоми айёми пироне ки баъд аз Еҳушаъ зинда буданд ва ҳамаи қорҳои Худовандро, ки барои Исроил карда буд, медонистанд, Худовандро ибодат намуданд.

³² Ва устухонҳои Юсуфро, ки банӣ-Исроил аз Миср бароварда буданд, дар Шакем дар қитъаи замине ки Яъқуб аз банӣ-Ҳамӯр падари Шакем ба сад сикка харида буд, дафн карданд; ва он мулки банӣ-Юсуф гардид.

³³ Ва Эльзор ибни Ҳорун вафот ёфт, ва ӯро бар тали писараш Финҳос, ки дар кӯҳи Эфроим ба ӯ дода шуда буд, дафн карданд.

ДОВАРОН

БОБИ ЯКУМ

Яхудо бар зидди Канъон хуруч менамояд; аммо галабаи комил ба даст оварда нашудааст.

1 Ва баъд аз вафоти Еҳушаъ чунин воқеъ шуд, ки банӣ-Исроил аз Худованд пурсида, гуфтанд: «Кист, ки барои мо бар зидди канъониён аввал хуруч намуда, бо онҳо ҷанг кунад?»

2 Ва Худованд гуфт: «Бигзор банӣ-Яхудо хуруч намоянд; инак, ин заминро ба дасти онҳо таслим кардаам».

3 Ва банӣ-Яхудо ба бародаронашон банӣ-Шимъун гуфтанд: «Бо мо дар он чи насибаи мост, хуруч намоед, ва мо бо канъониён ҷанг кунем. Мо низ бо шумо дар он чи насибаи шумост, хоҷем рафт». Ва банӣ-Шимъун бо онҳо рафтанд.

4 Вақте ки банӣ-Яхудо хуруч намуданд, Худованд канъониён ва фариззиёнро ба дасти онҳо таслим кард; ва даҳ ҳазор нафарро аз онҳо дар Бозақ куштанд.

5 Ва Адӯнӣ-Бозақро дар Бозақ ёфта, бо ӯ ҷанг карданд; ва ба канъониён ва фариззиён шикаст расониданд.

6 Ва Адӯнӣ-Бозақ рӯй ба гурез овард, вале ӯро таъқиб намуда, дастгир карданд ва сарангуштҳои дастҳо ва пойҳояшро буриданд.

7 Ва Адӯнӣ-Бозақ гуфт: «Ҳафтод подшоҳ, ки сарангуштҳои дастҳо ва пойҳояшон бурида шуда буд, дар таги мизи ман нонреза мечиданд; чунон ки ман кардаам, ончунон Худо ба ман подош додааст». Ва ӯро ба Ерусалим оварданд, ва дар он ҷо ӯ мурд.

8 Ва банӣ-Яхудо бар зидди Ерусалим ҷанг карда, онро гирифтанд, ва онро аз дами шамшер гузарониданд; ва шаҳрро оташ зада сӯзониданд.

9 Ва баъд аз он банӣ-Яхудо фурӯд омаданд, то ки бо канъониён, ки дар кӯҳсор ва дар ҷануб ва дар пастхамӣ сокин буданд, ҷанг кунанд.

10 Ва банӣ-Яхудо ба муқобили канъониёне ки дар Ҳебрӯн сокин буданд, хуруч намуданд; ва номи Ҳебрӯн пештар Қирьят-Арбаъ буд; ва ба Шешай ва Аҳиман ва Талмой шикаст расониданд.

11 Ва аз он ҷо онҳо ба муқобили сокинони Дабир равона шуданд; ва номи Дабир пештар Қирьят-Сефер буд.

12 Ва Колеб гуфт: «Касе ки ба Қирьят-Сефер шикаст расонад ва онро бигирад, духтари худ Аксоро ба вай ба занӣ хоҷам дод».

13 Ва Отниил ибни Қеназ, додари хурдии Колеб, онро гирифт; ва ӯ духтари худ Аксоро ба вай ба занӣ дод.

14 Ва чун духтар назди вай омад, вай ӯро моил намуд, ки аз падари худ киштзоре биталабад, ва ӯ аз болои хар фурӯд омад; ва Колеб ба ӯ гуфт: «Ту чӣ мехоҳӣ?»

15 Ва ӯ ба падараш гуфт: «Ба ман баракате бидеҳ, зеро ки замини ҷанубиро ту ба ман додай, пас чашмаҳои обро ҳам ба ман бидеҳ». Ва Колеб чашмаҳои боло ва чашмаҳои поёнро ба ӯ дод.

16 Ва банӣ-Қенӣ, ақраби падарарӯси Мусо, аз шаҳри Хурмозор бо банӣ-Яхудо хуруч намуда, сӯи биёбони Яхудо, ки дар ҷануби Арод аст, равона шуданд ва дар миёни ин қавм маскан гирифтанд.

17 Ва банӣ-Яхудо бо бародаронашон банӣ-Шимъун равона шуданд, ва онҳо ба канъониёне ки дар Сефат сокин буданд, шикаст расониданд; ва онро валангор карда, номи ин шаҳрро Ҳормо хонданд.

18 Ва банӣ-Яхудо Ғаззаро бо навоҳии он, ва Ашқалӯнро бо навоҳии он, ва Эқрӯнро бо навоҳии он гирифтанд.

19 Ва Худованд бо банӣ-Яхудо буд, ва онҳо кӯҳсорро тасарруф намуданд; аммо сокинони водиро натавонистанд бадар ронанд, зеро ки онҳо аробаҳои оҳанин доштанд.

20 Ва Ҳебрӯнро ба Колеб доданд, чунон ки Мусо гуфта буд; ва ӯ аз он ҷо се писари Аноқро бадар ронд.

21 Вале ябусиёнро, ки дар Ерусалим сокин буданд, банӣ-Бинъемин натавонистанд бадар ронанд; ва ябусиён то имрӯз бо банӣ-Бинъемин дар Ерусалим сокин ҳастанд.

22 Ва хонадони Юсуф низ сӯи Байт-Ил хуруч карданд, ва Худованд бо онҳо буд.

23 Ва хонадони Юсуф дар Байт-Ил ҷосусӣ карданд; ва номи ин шаҳр пештар Луз буд.

24 Ва посбонон мардеро, ки аз шаҳр берун омада буд, дида, ба ӯ гуфтанд: «Даромадгоҳи шаҳрро ба мо нишон деҳ, ва мо ба ту зҳсон хоҷем кард».

25 Ва ӯ даромадгоҳи шаҳрро ба онҳо нишон дод, ва онҳо аҳли шаҳрро аз дами шамшер гузарониданд; ва он мардро бо тамоми хонаводааш раҳо карданд.

26 Ва он мард ба замини ҳиттиён рафт, ва шаҳре бино намуда, номи онро Луз хонд; то имрӯз номи он ҳамин аст.

²⁷ Ва банӣ-Менашше аҳли Байт-Шеон ва деҳоти онро, ва аҳли Таънак ва деҳоти онро, ва сокинони Дӯр ва деҳоти онро, ва сокинони Иблеом ва деҳоти онро, ва сокинони Маҷиддӯ ва деҳоти онро натавонистанд бадар ронанд, ва канъониён азм карданд, ки дар ин замин бимонанд.

²⁸ Ва чун Исроил қувват гирифт, канъониёнро хироҷгузори худ гардонид, вале натавонист онҳоро бадар ронад.

²⁹ Ва банӣ-Эфроим канъониёнро, ки дар Қозар сокин буданд, натавонистанд бадар ронанд; ва канъониён дар миёни онҳо дар Қозар сукунат доштанд.

³⁰ Банӣ-Забулун сокинони Қитрӯн ва сокинони Наҳалӯлро натавонистанд бадар ронанд; ва канъониён дар миёни онҳо сукунат доштанд, ва хироҷгузор буданд.

³¹ Банӣ-Ошер сокинони Аккӯ ва сокинони Сидӯн ва Аҳлоб ва Акзиб ва Ҳалбо ва Афиқ ва Раҳӯбро натавонистанд бадар ронанд.

³² Ва ошериён дар миёни канъониёне ки сокини он замин буданд, сукунат доштанд, зеро ки онҳоро натавонистанд бадар ронанд.

³³ Банӣ-Нафтоли сокинони Байт-Шемеш ва сокинони Байт-Анотро натавонистанд бадар ронанд, ва дар миёни канъониёне ки сокини он замин буданд, сукунат доштанд; ва сокинони Байт-Шемеш ва Байт-Анот хироҷгузори онҳо буданд.

³⁴ Ва амӯриён банӣ-Донро дар кӯҳсор фишор доданд, зеро онҳоро нагузоштанд, ки ба водӣ фуруд оянд.

³⁵ Ва амӯриён азм карданд, ки дар кӯҳи Ҳорас, дар Аёлӯн ва Шаалбим сокин бошанд; вале дасти хонадони Юсуф бар онҳо гарон омад, ва хироҷгузор гардиданд.

³⁶ Ва ҳудуди амӯриён аз баландии Ақрабим, аз қуллаи он болотар буд.

БОБИ ДУЮМ

Шарҳи воқеаҳо аз вақти дохилшавӣ ба Канъон то вақти вафоти Еҳушаъ ибни Нун. Саркашии Исроил, пушаймонӣ ва ҷазо.

2 Ва фариштаи Худованд аз Чилчол ба Бӯким омада, гуфт: «Ман шуморо аз Миср берун овардам, ва шуморо ба заmine ки дар бораи он ба падаронатон қасам хӯрда будам, овардам, ва Ман гуфтам: „Аҳди Худро бо шумо то абад нахоҳам шикаст;»

² Ва шумо бо сокинони ин замин аҳд набандед, қурбонгоҳҳои онҳоро бишканед“. Вале шумо овози Маро нашед. Ин чӣ кор аст, ки кардед?

³ Ва низ гуфтам: „Онҳоро аз пеши шумо бадар нахоҳам ронд, ва онҳо барои шумо садди роҳ хоҳанд буд, ва худоҳои онҳо барои шумо дом хоҳанд буд“».

⁴ Ва ҳангоме ки фариштаи Худованд ин суҳанонро ба тамоми банӣ-Исроил гуфт, қавм овози худро баланд карда, гиристанд.

⁵ Ва номи он мавзеъро Бӯким монданд, ва дар он ҷо барои Худованд қурбонӣ карданд.

⁶ Баъд аз он ки Еҳушаъ қавмро равона кард, банӣ-Исроил ҳар яке ба мулки худ рафтанд, то ки заминро тасарруф намоянд.

⁷ Ва дар тамоми айёми Еҳушаъ ва дар тамоми айёми пироне ки баъд аз Еҳушаъ дар қайди ҳаёт буда, ҳамаи корҳои бузурги Худовандро, ки барои Исроил кардааст, дида буданд, қавм Худовандро ибодат менамуданд.

⁸ Ва Еҳушаъ ибни Нун, бандаи Худованд, дар синни саду даҳсолагӣ вафот ёфт.

⁹ Ва ўро дар ҳудуди мулкаш, дар Тимнат-Ҳорас, дар кӯҳи Эфроим, ба тарафи шимолии кӯҳи Қоаш дафн карданд.

¹⁰ Ва тамоми он насл низ назди падарони худ рафтанд, ва баъд аз онҳо насли дигаре бархостанд, ки Худовандро намедонистанд, ва корҳоеро низ, ки Ё барои Исроил кардааст.

¹¹ Ва банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Баалҳоро ибодат карданд;

¹² Ва Худованд Худои падарони худро, ки онҳоро аз замини Миср берун оварда буд, тарк карданд, ва худоёни дигарро аз байни худоёни қавмҳое ки дар гирду пешашон буданд, пайравӣ намуда, ба онҳо сачда бурданд, ва Худовандро ба ғазаб оварданд.

¹³ Ва Худовандро тарк карда, Баал ва Аштораҳоро ибодат намуданд.

¹⁴ Ва хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва Ё онҳоро ба дасти тороҷгарон супурд, ва онҳоро тороҷ карданд; ва онҳоро ба дасти душманони онҳо, ки дар гирду пешашон буданд, супурд, ва онҳо дигар натавонистанд пеши душманони худ истодагӣ намоянд.

¹⁵ Ҳар бор, ки ба ҷанг мебароманд, дасти Худованд бар онҳо ба бадӣ буд, чунон ки Худованд гуфта буд ва чунон ки Худованд ба онҳо қасам хӯрда буд; ва онҳо бисъёр ба танг омаданд.

Таъсис ёфтани доварон.

¹⁶ Ва Худованд доваронро ба майдон овард, ки онҳоро аз дасти тороҷгарони онҳо наҷот медоданд.

¹⁷ Вале онҳо ба доварони худ низ итоат надоштанд, зеро ки гумроҳ шуда, худоёни дигарро пайравӣ мекарданд ва ба онҳо сачда мебурданд; аз роҳе ки падаронашон бо он рафтор намуда, ба аҳкоми Худованд итоат мекарданд, бо зудӣ дур шуданд, ва мисли онҳо амал накарданд.

¹⁸ Ва ҳангоме ки Худованд барои онҳо доваронро ба майдон овард, Худованд бо довар буд ва онҳоро дар тамоми айёми довар аз дасти душманонашон наҷот медод, зеро ки Худованд ба сабаби оху нолаи

онҳо, ки аз дасти золимон ва ситамгарони худ мекарданд, ба онҳо дилсӯзӣ менамуд.

¹⁹ Ва ҳамин ки довар вафот меёфт, онҳо аз нав, аз падарони худ зиёдтар фосид гардида, худоёни дигарро пайравӣ мекарданд, онҳоро ибодат намуда, саҷда мебуданд, аз корҳои зишт ва роҳи бади худ ҳеч даст намекашиданд.

Оқибати беитоати Исроил.

²⁰ Ва хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва ӯ гуфт: «Азбаски ин халқ аҳди Маро, ки ба падаронашон амр фармудаам, поймол карда, ба овози ман гӯш намедиханд,

²¹ Ман низ ҳеч яке аз он халқҳоро, ки Ҷушаъ боқӣ гузошта вафот ёфтааст, дигар аз пеши онҳо бадар нахоҳам ронд,

²² То ки ба воситаи онҳо Исроилро биоизмом: оё онҳо роҳи Худовандро мисли он ки падаронашон риоя мекарданд, риоя намуда, бо он рафтор мекунанд ё не?»

²³ Ва Худованд он халқҳоро боқӣ гузошт, бе он ки онҳоро бо зудӣ бадар ронад; ва онҳоро ба дасти Ҷушаъ таслим накард.

БОБИ СЕЮМ

Халқҳое ки исроилиёнро озмудаанд.

3 Ва инҳоянд халқҳое ки Худованд боқӣ гузошт, то ки ба воситаи онҳо Исроилро биоизмом, яъне ҳамаи онҳоеро, ки ҳамаи ҷангҳои Канъонро намедонистанд,

² То ки наслҳои бани-Исроил дониш пайдо карда, бурдани ҷангро таълим гиранд, яъне онҳое ки пештар онро намедонистанд:

³ Панҷ ҳокими фалиштиён ва ҳамаи канъониён, сидуниён ва ҳиввиён, ки дар кӯҳсори Лубнон аз кӯҳи Баал-Ҷермун то даромадгоҳи Ҷамот сокин буданд.

⁴ Ва онҳо барои он боқӣ гузошта шуда буданд, ки ба воситаи онҳо исроилиён озмуда шаванд, то маълум гардад, ки оё ба аҳкоми Худованд, ки ӯ ба падаронашон ба воситаи Мусо амр фармудааст, итоат менамоянд ё не.

Бори аввал аз Худо дур шудани Исроил.

Довари якум — Отниил.

⁵ Ва бани-Исроил дар миёни канъониён, ҳиттиён ва амӯриён ва фариззиён ва ҳиввиён ва ябусиён сокин буданд;

⁶ Ва духтарони онҳоро барои худ ба занӣ мегирифтанд, ва духтарони худро ба писарони онҳо медоданд, ва худоёни онҳоро ибодат мекарданд.

⁷ Ва бани-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Худованд Худои худро

фаромӯш намуда, Баалҳо ва бутҳои Ашераро ибодат карданд.

⁸ Ва хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва онҳоро ба дасти Кушан-Ришъотаим, ки подшоҳи Арам-наҳрайн буд, супурд, ва бани-Исроил ҳашт сол ба Кушан-Ришъотаим хизмат карданд.

⁹ Ва бани-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд, ва Худованд барои бани-Исроил наҷотдиҳандае ба майдон овард, ки ӯ онҳоро наҷот дод: ӯ Отниил ибни Қеназ, додари хурдии Колеб буд.

¹⁰ Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ буд, ва Исроилро доварӣ менамуд; ва барои ҷанг берун омад, ва Худованд Кушан-Ришъотаимро, ки подшоҳи Арам-наҳрайн буд, ба дасти ӯ таслим кард, ва ӯ бар Кушан-Ришъотаим дастболо шуд.

¹¹ Ва замин чил сол ором ёфт; ва Отниил ибни Қеназ вафот ёфт.

Бори дуюм аз Худо дур шуданд; довари дуюм — Эҳуд.

¹² Ва аз нав бани-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд; ва Худованд Ачлунро, ки подшоҳи Мӯоб буд, бар Исроил ғолиб сохт, чунки онҳо он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд.

¹³ Ва ӯ бани-Аммун ва Амолекро назди худ ҷамъ кард, ва омада, ба Исроил зарба расонид, ва онҳо шаҳри Хурмозорро гирифтанд.

¹⁴ Ва бани-Исроил ба Ачлун — подшоҳи Мӯоб — ҳаждаҳ сол хизмат карданд.

¹⁵ Ва бани-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд, ва Худованд барои онҳо наҷотдиҳандае, яъне Эҳуд ибни Черои бинъеминиро, ки марди чапдасте буд, ба майдон овард; ва бани-Исроил ба воситаи ӯ ба Ачлун — подшоҳи Мӯоб — ҳадия фиристоданд.

¹⁶ Ва Эҳуд барои худ шамшери дудаме ки дарозияш як зироъ буд, сохт, ва онро дар таги ҷомаи худ, бар рони ростав овехт.

¹⁷ Ва ҳадияро ба Ачлун — подшоҳи Мӯоб — пешкаш намуд; ва Ачлун шахси бағоят фарбеҳ буд.

¹⁸ Ва чун пешкаш кардани ҳадияро анҷом дод, одамонеро, ки ҳадияро бардошта оварда буданд, гуселонид.

¹⁹ Ва худааш аз пеши санамҳое ки назди Чилҷол буд, баргашта, гуфт: «Сухани махфие барои ту дорам, эй подшоҳ». Вай гуфт: «Хомӯш!» Ва ҳамаи ҳозирон аз пеши вай баромаданд.

²⁰ Ва Эҳуд ба вай наздик омад, дар сурате ки вай дар болохонаи салқин танҳо нишаста буд; ва Эҳуд гуфт: «Каломе аз ҷониби Худо барои ту дорам». Вай аз курсӣ бархост.

²¹ Ва Эҳуд дасти чапи худро дароз карда, шамшерро аз болои рони рости худ гирифт, ва онро ба шиками вай халонид,

²² Ба тавре ки дастаи он низ бо теғаш фурӯ рафт, ва чарбу теғро пӯшонид, зеро ки шамшерро аз шиками вай кашида набаровард; ва наҷосати вай зада баромад.

²³ Ва Эҳуд ба роҳрав баромада, дарҳои болохонаро аз пушти вай баст ва қуфл кард.

²⁴ Ва чун ӯ берун рафт, навкарони вай омада диданд, ки инак, дарҳои болохона қуфл аст; ва дар дили худ гуфтанд: «Яқинан, вай дар хонаи салқин ба ҳоҷат бархостааст».

²⁵ Ва хеле вақт маътал монданд, ва инак, вай дарҳоро намекушояд; ва онҳо калидро гирифта, кушоданд, ва инак, оғояшон бар замин мурда хобидааст.

²⁶ Ва Эҳуд дар замоне ки онҳо интизор меистоданд, нопадид гашт, ва аз пеши санамҳо гузашта, ба сӯи Саиро гурехт.

²⁷ Ва ҳамин ки ба он ҷо расид, бар кӯҳи Эфроим шох навохт; ва банӣ-Исроил бо ӯ аз кӯҳ, фурӯд омаданд, ва ӯ пешопеши онҳо буд.

²⁸ Ва ба онҳо гуфт: «Аз ақиби ман битозед, зеро ки Худованд душмани шуморо ба дасти шумо супурдааст». Ва онҳо аз ақиби ӯ фурӯд омаданд, ва маъбарҳои Урдунро, ки ҷониби Мӯоб буд, гирифтанд, ва ҳеч якеро нагузоштанд, ки аз онҳо убур намояд.

²⁹ Ва дар он вақт тақрибан даҳ ҳазор нафарро аз мӯобиён, яъне ҳар паҳлавон ва ҷанговарро куштанд, ва ҳеч кас натавонист бигрезад.

³⁰ Ва Мӯоб дар он рӯз зери дасти Исроил итоат намуд, ва замин ҳаштод сол ором ёфт.

Шамҷар — довари сеюм.

³¹ Ва баъд аз ӯ Шамҷар ибни Анот буд, ва шашсад нафарро аз фалиштиён бо таёқи говронӣ зада кушт; ва ӯ низ Исроилро наҷот дод.

БОБИ ЧОРУМ

Бори сеюм аз Худо дур шуданд. Доварони чорум ва панҷум.

4 Ва баъд аз вафоти Эҳуд аз нав банӣ-Исроил он чи дар назари Худо бад буд, ба амал оварданд.

² Ва Худованд онҳоро ба дасти Ёбин подшоҳи Канъон, ки дар Ҳосӯр подшоҳӣ мекард, супурд; ва сарлашқари вай Сисро буд, ки дар Ҳарӯшет-Ҳачӯим сукунат дошт.

³ Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд; зеро ки вай нӯҳсад аробаи оҳанин дошт, ва банӣ-Исроилро бист сол саҳт ба танг овард.

⁴ Ва Дебӯрои набия, зани Лапидӯт, дар он замон Исроилро доварӣ менамуд.

⁵ Ва ӯ дар таги дарахти хурмои Дебӯро, ки дар байни Ромо ва Байт-Ил дар кӯҳи Эфроим буд, менишаст, ва банӣ-Исроил назди ӯ барои доварӣ меомаданд.

⁶ Ва кас фиристода, Бороқ ибни Абинуамро аз Қодеш-Нафтолий даъват намуд, ва ба вай гуфт: «Инак, Худованд Худои Исроил амр фармуд: „Бирав ва бар кӯҳи Тобур одамонро сафарбарӣ намо, ва аз банӣ-Нафтолий ва банӣ-Забулун даҳ ҳазор нафар бо худ бигир.

⁷ Ва Ман сарлашқари Ёбин — Сисроро бо аробаҳо ва лашқари сершумораш назди ту сӯи наҳри Қишӯн кашида оварда, ба дасти ту хоҳам супурд“».

⁸ Ва Бороқ ба ӯ гуфт: «Агар ту бо ман бирави, меравам, вале агар бо ман нарави, намеравам».

⁹ Ва ӯ гуфт: «Албатта бо ту меравам, аммо дар ин роҳе ки ту меравӣ, ҷалол аз они ту нахоҳад буд, зеро ки Худованд Сисроро ба дасти зане хоҳад супурд». Ва Дебӯро бархоста, бо Бороқ ба Қодеш ховона шуд.

¹⁰ Ва Бороқ сибтҳои Забулун ва Нафтолиро ба Қодеш фаръёд кард, ва даҳ ҳазор нафарро аз ақиби худ баровард; ва Дебӯро бо ӯ баромад.

¹¹ Ва Ҳобари Қенӣ аз қениён, яъне аз банӣ-Хубоби ақраби падарарӯси Мусо чудо шуда, хаймаи худро то Элун-Бесаананим, ки назди Қодеш воқеъ аст, барафрошта буд.

¹² Ва ба Сисро хабар доданд, ки Бороқ ибни Абинуам ба кӯҳи Тобур баромадааст.

¹³ Ва Сисро ҳамаи аробаҳои худ, яъне нӯҳсад аробаи оҳанин, ва тамоми қавмеро, ки бо ӯ буданд, аз Ҳарӯшет-Ҳачӯим сӯи наҳри Қишӯн фаръёд кард.

¹⁴ Ва Дебӯро ба Бороқ гуфт: «Бархез, зеро имрӯз рӯзест, ки Худованд Сисроро ба дасти ту таслим хоҳад кард; инак, Худованд пешопеши ту берун омадааст». Ва Бороқ аз кӯҳи Тобур фурӯд омад, ва даҳ ҳазор нафар аз ақиби ӯ.

¹⁵ Ва Худованд Сисро ва ҳамаи аробаҳо ва тамоми ўрдуи ўро пеши Бороқ ошуфта гардонида, ба дами шамшери ӯ гирифта кард, ва Сисро аз болои ароба фурӯд омада, пои пиёда рӯ ба гурез овард.

¹⁶ Ва Бороқ аробаҳо ва ўрдуру то Ҳарӯшет-Ҳачӯим таъқиб намуд; ва тамоми ўрдуи Сисро ба дами шамшер фуруғалтиданд, як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намонд.

¹⁷ Ва Сисро пои пиёда сӯи хаймаи Ёил, ки зани Ҳобари Қенӣ буд, гурехт; зеро ки дар байни Ёбин подшоҳи Ҳосӯр ва хонадони Ҳобари Қенӣ сулҳ буд.

¹⁸ Ва Ёил ба пешвози Сисро баромада, ба вай гуфт: «Биё, эй оғоям, назди ман биё, натарс». Вай назди ӯ ба хайма даромад, ва ӯ варо бо палосе пӯшонид.

¹⁹ Вай ба ӯ гуфт: «Маро каме об бинӯшон, зеро ки ташна мондаам». Ӯ машини ширро кушода, варо нӯшонид, ва аз нав варо пӯшонид.

²⁰ Вай ба ӯ гуфт: «Назди дари хайма биист, ва агар касе биёяд ва аз ту пурсида, бигӯяд: „Оё касе дар ин ҷо ҳаст?“ — бигӯй: „Не“».

²¹ Ва Ёил, зани Ҳобар, мехи хаймаро кашида гирифт, ва болғаро ба дасти худ гирифта, оҳистаяк назди вай омад, ва мехро ба чаккаи вай кӯфт, ба тавре ки неши он ба замин фуруғ рафт; вай, ки ба сабаби мондагии худ дар хоби саҳт буд, мурд.

²² Ва инак, Бороқ Сисроро таъқиб менамуд, ва Ёил ба пешвози ӯ баромада, ба ӯ гуфт: «Биё, касеро, ки ту мечӯӣ, ба ту нишон диҳам». Ва ӯ назди вай даромад, ва инак, Сисро мурда афтодааст, ва мех дар чаккаи ӯст.

²³ Ва Худо дар он рӯз Ёбин подшоҳи Канъонро пеши банӣ-Исроил мутеъ гардонид.

²⁴ Ва дасти банӣ-Исроил бар Ёбин подшоҳи Канъон торафт бештар сахт мешуд, то даме ки Ёбин подшоҳи Канъонро маҳв карданд.

БОБИ ПАНҶУМ

Суруди Дебӯро ва Бороқ.

5 Ва дар он рӯз Дебӯро бо Бороқ ибни Абинуам чунин суруд гуфт:

² «Вақте ки ҳарҷумарҷ дар Исроил ба амал омад, қавм ба ихтиёр ғайрат карданд. Худовандро ҷалол диҳед!

³ Бишнавед, эй подшоҳон! Гуш диҳед, эй ҳокимон! Ман барои Худованд, ман хоҳам сароид, ман барои Худованд Худои Исроил суруд хоҳам хонд!

⁴ Худовандо, вақте ки Ту аз Сеир берун омадӣ, вақте ки Ту аз дашти Адӯм қадамгузор шудӣ, замин ба ларза омад, осмон низ қатра боронид; абрҳо низ об боронид.

⁵ Кӯҳҳо аз ҳузури Худованд гудохта шуд, мисли Сино аз ҳузури Худованд Худои Исроил!

⁶ Дар айёми Шамҷар ибни Анот, дар айёми Ёил шоҳроҳҳо хало гардида буд, ва роҳсипорон бо роҳҳои ғайримустақим равона мешуданд.

⁷ Саркардагон дар Исроил аз миён рафта, боқӣ намонда буданд,

то даме ки ман, Дебӯро, бархостам, ман дар Исроил ҳамчун модар бархостам.

⁸ Худоёни навро ихтиёр карданд, аз ин рӯ ҷанг ба дарвозаҳо расид; дар миёни чил ҳазор нафар дар Исроил сипаре ва найзае дида нашудааст.

⁹ Дили ман ба сарварони Исроил илтифот дорад, ва ба онҳое низ, ки аз миёни қавм ба ихтиёр ғайрат кардаанд.

Худовандро ҷалол диҳед!

¹⁰ Эй онҳое ки бар харони сафед савор шуда мегардед,

ва онҳое ки бар кӯрпачаҳо менишинед, ва онҳое ки дар роҳ равона мешавед, мадҳ гӯед!

¹¹ Дар зери садои тирандозони назди обхӯраҳо, дар он ҷо аъмоли наҷотбахши Худовандро, наҷотеро, ки Ё ба саркардагони Исроил бахшидааст, ситоиш мекунад.

Он гоҳ қавми Худованд назди дарвозаҳо фурӯд омаданд.

¹² Бедор шав, бедор шав, эй Дебӯро! Бедор шав, бедор шав, суруде бигӯй!

Бархез, эй Бороқ, ва асирони худро ба асирӣ бибар, эй ибни Абинуам!

¹³ Он гоҳ Ё бақияи камшуморро бар нерумандони қавм ҳукмфармо сохт;

Худованд маро бар баҳодурон ҳукмфармо сохт.

¹⁴ Аз ҷониби Эфроим онҳое омаданд, ки решаашон дар

кӯҳи Амолеқ аст;

аз қафои ту — Биньёмин бо мардуми сершумори ту;

аз ҷониби Мокир фармондеҳон фурӯд омаданд, ва аз ҷониби Забулун — онҳое ки асои муншӣ дар дасташон буд.

¹⁵ Ва сарварони Исокор бо Дебӯро буданд; ва мардуми Исокор, мисли Бороқ, аз қафои ӯ ба водӣ шитофтанд; дар ҳиссаҳои қабилаи Реубен андешаҳои дил бисъёр буд.

¹⁶ Чаро дар миёни кӯраҳо нишастай, то ки найҳои рамабононро бишнави? Дар ҳиссаҳои Реубен фикру андешаҳои дил бисъёр буд.

¹⁷ Ҷилъод дар он тарафи Урдун сокин буд, ва Дон чаро назди киштиҳо истод? Ошер дар соҳили баҳр нишаст, ва назди халиҷҳои худ сукунат дошт.

¹⁸ Забулун қавме буданд, ки ҷони худро дар хатари мурдан гузоштанд,

ва Нафтолай низ дар баландиҳои саҳро.

¹⁹ Подшоҳон омада, ҷанг карданд; он вақт подшоҳони Канъон дар Таънақ назди обҳои Мачиддӯ ҷанг карданд,

лекин ҳеҷ музде бо нуқра нагирифтанд.

²⁰ Аз осмон ҷанг карданд, — ситорагон аз мадори худ бо Сисро ҷанг карданд.

²¹ Наҳри Қишӯн онҳоро ғарқ кард, — наҳри қадимӣ, наҳри Қишӯн.

Бо тамоми қувват, эй ҷони ман, душманро поймол кардӣ!

²² Он гоҳ сумҳои аспон ба сабаби гурезогурези зӯроварони вай заминро кӯфтан гирифт.

²³ Мерӯзро лаънат кунед! — мегӯяд фариштаи Худованд, —

сокинони онро сахт лаънат кунед, зеро ки ба мадади Худованд наомаданд, то ки Худовандро дар миёни баҳодурон дастгирӣ намоянд.

²⁴ Бигзор Ёил, зани Ҳобари Қенӣ, бештар аз занони дигар муборак бод, бештар аз ҳамаи занони хайманишин муборак бод!

²⁵ Вай об талабид, ӯ шир дод, дар косаи мирон қаймоқ овард;

²⁶ Дасти худро ба мех дароз кард, ва ямини худро — ба путки коргарон; ва Сисроро зарба зад, сари варо кафонид, чаккаи варо шикофта, ба замин дӯхт.

²⁷ Вай пеши пойҳои ӯ калла хам кард ва афтода, хобид;

пеши пойҳои ӯ калла хам карда, афтод; дар ҷое ки калла хам кард, ҷон дода, афтод.

²⁸ Модари Сисро аз тиреза нигоҳ мекунад ва аз пушти панҷара фиғон мекашад:

„Чаро аробаи ӯ дар омадан таъхир менамояд?
 Чаро чархҳои аробахояш даранг мекунад?“
 29 Хотунҳои донои вай ба вай ҷавоб мегардонанд,
 худаш низ чунин суханонашро барои худ такрор
 менамояд:
 30 „Яқин аст, ки онҳо ғаниматеро ёфта, тақсим
 мекунанд:
 як духтар, ду духтар барои ҳар мард,
 ғанимати либосҳои рангоранг барои Сисро,
 — ғанимати либосҳои рангоранге ки гулдӯзи
 карда шудааст;
 матои гаронбаҳои дорои гулдӯзии дурӯя,
 ки аз гардани асирон ба ғанимат гирифта
 шудааст“.
 31 Бигзор ҳамин тавр ҳамаи душманонат маҳв
 шаванд, эй Худованд!
 Вале дӯстдорони ӯ бигзор мисли офтобе бошанд,
 ки бо тамоми қувваташ тулӯ мекунад!»
 Ва замин чил сол ором ёфт.

БОБИ ШАШУМ

**Бори чорум аз Худо дур шуда, гирифтори ғулумӣ
 гардиданд; довари шашум — Ҷидъун.**

6 Ва банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд
 бад буд, ба амал оварданд, ва Худованд онҳоро
 ҳафт сол ба дасти Мидъён таслим кард.
 2 Ва дасти Мидъён бар Исроил чунон гарон омад,
 ки банӣ-Исроил, барои паноҳ шудан аз Мидъён,
 барои худ гузаргоҳҳои зерикӯҳӣ, мағораҳо ва
 истехкомҳо сохтанд.
 3 Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил кишт мекарданд,
 мардуми Мидъён ва Амолеқ ва аҳли машриқ пайдо
 шуда, бар онҳо ҳуҷум меоварданд.
 4 Ва назди онҳо қойгир шуда, тамоми ҳосили
 заминро то худди Ҷазза несту нобуд мекарданд, ва
 барои зиндагии Исроил ҳеҷ хӯрокворӣ ва гӯсфанд
 ва гов ва хар боқӣ намегузоштанд.
 5 Зеро ки онҳо бо чорвои худ ва бо хаймаҳои худ
 меомаданд, ва мисли малах бисъёр буданд, ба
 тавре ки худашон ва шутурҳошон сону шумор
 надоштанд; ва ба ин замин меомаданд, то ки онро
 валангор кунанд.
 6 Ва банӣ-Исроил аз дасти Мидъён бағоят бенаво
 гардиданд, ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса
 бурданд.
 7 Ва чун банӣ-Исроил сӯи Худованд аз зулми
 Мидъён истиғоса бурданд,
 8 Худованд марди набие назди банӣ-Исроил
 фиристод, ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд Худои
 Исроил чунин мегӯяд: Ман шуморо аз Миср берун
 овардам, ва шуморо аз хонаи ғулумӣ берун
 овардам;
 9 Ва шуморо аз дасти мисриён ва аз дасти ҳамаи
 онҳое ки ба шумо ситам мекарданд, раҳо намудам;
 ва онҳоро аз пеши шумо бадар ронда,
 заминашонро ба шумо додам.

10 Ва ба шумо гуфтам: Ман Худованд Худои шумо
 ҳастам. Аз худоёни амӯриён, ки дар заминашон
 маскан гирифтаед, натарсед; вале шумо овози
 Маро нашнидед».

11 Ва фариштаи Худованд омада, зери дарахти
 пистае ки дар Ҷфро аз они Юоши Абиззрӣ буд,
 нишаст, ва писараш Ҷидъун гандумро дар чархушт
 мекуфт, то ки онро аз Мидъён пинҳон кунад.

12 Ва фариштаи Худованд ба ӯ зоҳир шуда, гуфт:
 «Худованд бо туст, эй марди диловар!»

13 Ҷидъун ба вай гуфт: «Эй оғои ман, агар
 Худованд бо мо бошад, чаро ин ҳама ба сари мо
 омадааст? Ва қучост ҳамаи корҳои аҷоибӣ ӯ, ки
 падарони мо ба мо ҳикоят карда, гуфтанд, ки
 Худованд моро аз Миср берун овард? Ва алҳол
 Худованд моро тарк карда, ба дасти Мидъён таслим
 намудааст».

14 Ва Худованд ба ӯ рӯй оварда, гуфт: «Бо ин
 қуввати худ бирав, ва Исроилро аз дасти Мидъён
 наҷот деҳ; Ман туро мефиристам».

15 Ва дар ҷавоби ӯ гуфт: «Худовандо, ман
 Исроилро чӣ гуна метавонам наҷот диҳам? Инак,
 хонаводаи ман дар сибти Менашше аз ҳама
 бенавоатар аст, ва ман дар хонаи падарам аз ҳама
 ҷавонтарам».

16 Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Ман бо ту хоҳам буд, ва
 ту Мидъёнро мисли як касе шикаст хоҳӣ дод».

17 Ва дар ҷавоби ӯ гуфт: «Агар ман дар назарат
 илтифот ёфта бошам, аломате ба ман бинамо, ки Ту
 бо ман сухан меронӣ;

18 Лutfан, аз ин ҷо нарав, то даме ки назди Ту
 баргардам ва ҳадияи худро оварда, пеши Ту
 бимонам». Ва ӯ гуфт: «То вақти баргаштани ту Ман
 интизор хоҳам истод».

19 Ва Ҷидъун рафта, таом аз гӯшти бузғола ва
 фатир аз як эфа орд тайёр кард, гӯштро дар сабад
 ва шӯрборо дар коса андохт, ва зери дарахти писта
 оварда, пеши ӯ монд.

20 Ва фариштаи Худо ба ӯ гуфт: «Гӯшт ва
 фатирҳоро гирифта, бар ин сахра бимон, ва
 шӯрборо бирез». ӯ чунин кард.

21 Ва фариштаи Худованд нӯги асоеро, ки дар
 дасташ буд, дароз карда, ба гӯшт ва фатирҳо
 расонид; ва оташе аз сахра баромада, гӯшт ва
 фатирҳоро фурӯ бурд; ва фариштаи Худованд аз
 пеши назари ӯ нопадид шуд.

22 Ва Ҷидъун фаҳмид, ки ин фариштаи Худованд
 аст, ва Ҷидъун гуфт: «Эй вой ба ман, Худоё
 Худовандо! Чунки фариштаи Худовандро рӯ ба рӯ
 дидаам».

23 Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Осоиштагӣ бар ту бод,
 натарс, нахоҳӣ мурд».

24 Ва Ҷидъун дар он ҷо қурбонгоҳе барои
 Худованд сохт, ва онро Худованд-Осоиштагӣ хонд;
 он то имрӯз дар Ҷфрои Абиззрӣ мавҷуд аст.

25 Ва дар он шаб чунин воқеъ шуд, ки Худованд ба
 ӯ гуфт: «Нарговеро, ки аз они падари туст, ва
 наргови дуҷоми ҳафтсоларо бигир; ва қурбонгоҳи

Баалро, ки аз они падари туст, вайрон кун, ва бути чӯбини Ашераро, ки бар он аст, бишкан.

²⁶ Ва барои Худованд Худои худ бар сари ин сахра қурбонгоҳе бар тибқи таомул бисоз; ва наргови дуюмро гирифта, бар чӯбҳои бути Ашера, ки шикастай, ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ биёр».

²⁷ Ва Чидъун даҳ нафар аз ғуломонаш гирифт, ва он чи Худованд ба ӯ гуфта буд, ба ҷо овард; ва азбаски аз хонадони падараш ва аз мардуми шаҳр метарсид, ки ин корро рӯзона ба ҷо оварад, ӯ онро шабона ба ҷо овард.

²⁸ Ва бомдодон мардуми шаҳр бархостанд, ва инак, қурбонгоҳи Баал вайрон, ва бути Ашера, ки бар он буд, шикаста шудааст; ва наргови дуюм бар қурбонгоҳи навод ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ оварда шудааст.

²⁹ Ва ба якдигар гуфтанд: «Кист, ки ин корро кардааст?» Ва пурсупос ва тафтиш намуда, гуфтанд: «Чидъун ибни Юош ин корро кардааст».

³⁰ Ва мардуми шаҳр ба Юош гуфтанд: «Писаратро берун барор, то мириад, зеро ки қурбонгоҳи Баалро вайрон кардааст ва бути Ашераро, ки бар он буд, шикастааст».

³¹ Ва Юош ба ҳамаи онҳое ки дар пеши ӯ истода буданд, гуфт: «Оё шумо Баалро тарафгирӣ менамодед? Оё шумо варо раҳо мекунед? Хар кӣ варо тарафгирӣ намояд, то субҳидам кушта хоҳад шуд! Агар вай Худо бошад, бигзор худро тарафгирӣ намояд, зеро ки қурбонгоҳи варо ӯ вайрон кардааст».

³² Ва дар он рӯз ӯро Ерубаал номида, гуфт: «Бигзор Баал бо ӯ талош намояд, зеро ки қурбонгоҳи варо вайрон кардааст».

³³ Ва тамоми Мидъён ва Амолеқ ва аҳли машриқ якҷоя ҷамъ шуданд, ва аз наҳр убур намуда, дар водии Изреъил ӯрду заданд.

³⁴ Ва Рӯҳи Худованд Чидъунро фаро гирифт; ва ӯ шох навохт, ва аҳли Абиэзер дар ақиби ӯ ҷамъ шуданд.

³⁵ Ва ба тамоми сибти Менашше қосидон фиристод, ва онҳо низ дар ақиби ӯ ҷамъ шуданд; ба сибтҳои Ошер, Забулун ва Нафтолий низ қосидон фиристод, ва онҳо ба пешвозашон бароманд.

³⁶ Ва Чидъун ба Худо гуфт: «Агар Ту Исроилро бо дасти ман наҷот доданӣ бошӣ, чунон ки гуфтай,

³⁷ Инак, ман дар хирмангоҳ як миқдор пашми тарошидашударо паҳн карда мемонам: агар шабнам фақат бар пашм буда, тамоми замин хушк бошад, хоҳам донист, ки Ту Исроилро бо дасти ман наҷот медиҳӣ, чунон ки гуфтай».

³⁸ Ва ҳамин тавр ба амал омад: бомдодон ӯ бармаҳал бархоста, пашмро паҳн кард, ва як коса аз оби шабнам пур шуд.

³⁹ Ва Чидъун ба Худо гуфт: «Хашми Ту бар ман аланга нагирад, агар боз бигӯям, ки ман як бори дигар пашмро хоҳам озмуд: бигзор фақат пашм хушк монад, вале бар тамоми замин шабнам бошад».

⁴⁰ Ва Худо дар он шаб ҳамин тавр кард: фақат пашм хушк монд, вале бар тамоми замин шабнам буд.

БОБИ ҲАФТУМ

Тайёри ба ҳарбу зарб бар зидди Мидъён.

7 Ва Ерубаал, ки Чидъун бошад, ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, субҳидам бархоста, назди чашмаи Ҳарӯд ӯрду заданд; ва ӯрдуи Мидъён ба тарафи шимолии Ҷабъаи Мӯре, дар водӣ буд.

² Ва Худо ба Чидъун гуфт: «Қавме ки бо ту ҳастанд, бештар аз онанд, ки Мидъёнро ба дасти онҳо таслим намоям, мабодо Исроил ба ҳузури Ман фаҳр карда, гӯянд, ки „дасти мо моро наҷот дод“.

³ Ва акун ба гӯши қавм хитоб намуда, бигӯй: „Ҳар кӣ тарсончак ва бечуръат бошад, бигзор аз кӯҳи Чилъод гашта равад“». Ва бисту ду ҳазор нафар аз қавм гашта рафтанд, ва даҳ ҳазор нафар боқӣ монданд.

⁴ Ва Худованд ба Чидъун гуфт: «Қавм ҳанӯз бисъёранд; онҳоро назди об фурӯд ор, то ки дар он ҷо Ман барои ту аз онҳо интиҳоб намоям; ва ҳангоме ки дар бораи касе ба ту бигӯям: „Ин бо ту бишавад“, — вай бо ту хоҳад рафт, ва дар бораи касе ба ту бигӯям: „Ин бо ту наравад“, — вай нахоҳад рафт».

⁵ Ва қавмро назди об фурӯд овард. Ва Худованд ба Чидъун гуфт: «Ҳар кӣ обро бо забони худ бинӯшад, чунон ки сағ менӯшад, варо танҳо бигузор, ва ҳар киро низ, ки ба зонуи худ ҳам шуда бинӯшад».

⁶ Ва шумораи онҳое ки даст ба даҳон оварда нӯшиданд, сесад нафар буд; ва тамоми бақияи қавм ба зонуи худ ҳам шуда, об нӯшиданд.

Чидъун сесад мардро ҷудо мекунад.

⁷ Ва Худованд ба Чидъун гуфт: «Бо ин сесад нафар, ки даст ба даҳон оварда нӯшиданд, Ман шуморо наҷот хоҳам дод, ва Мидъёнро ба дасти ту таслим хоҳам намуд, ва тамоми қавм бигзор ҳар яке ба макони худ бираванд».

⁸ Ва он мардон тӯшаи қавм ва шохҳои худро ба дасти худ гирифтанд, ва бақияи исроилиёнро ӯ ба хаймаҳои фиристода, сесад нафарро нигоҳ дошт; ва ӯрдуи Мидъён дар поёни ӯ, дар водӣ буданд.

⁹ Ва дар ҳамон шаб Худованд ба ӯ гуфт: «Бархоста, ба ӯрду фурӯд ой, зеро ки онро ба дасти ту таслим намудаам.

¹⁰ Ва агар ту аз фурӯд омадан метарсида бошӣ, бо навқари худ Фууро ба ӯрду фурӯд ой.

¹¹ Ва чун бишнави, ки онҳо чӣ мегӯянд, баъд аз он дастҳои ту кавӣ хоҳад гардид, ва ба ӯрду фурӯд хоҳӣ омад». Ва ӯ бо ҳамроҳии навқараш Фууро ба канори дастаи пешгарди мусаллаҳе ки дар ӯрду буд, фурӯд омад.

¹² Ва Мидъён ва Амолеқ ва тамоми аҳли машриқ, ки дар водӣ ӯрду зада буданд, мисли малах

сершумор буданд; ва шутурони онҳо сону шумор надошт, мисли реге ки дар соҳили баҳр аст, бисъёр буд.

¹³ Ва Чидъун омад. Ва инак, касе ба рафиқаш хоби худро ҳикоят карда, мегӯяд: «Ман хоб дидам, ки як қурси нони ҷавин дар ўрдуи Мидъён ғелида омада, ба хаймае расид, ва онро зада чаппаву роста кард, ва хайма фурӯ ғалтид».

¹⁴ Ва рафиқаш дар ҷавоб гуфт: «Ин ҷуз шамшери Чидъун ибни Юош, марди исроилӣ, чизи дигаре нест. Мидъён ва тамоми ўрдуро Худо ба дасти вай таслим кардааст».

¹⁵ Ва ҳамин ки Чидъун ҳикояти хоб ва таъбири онро шунид, сачда бурда, ба ўрдуи Исроил баргашт, ва гуфт: «Бархезед! Зеро ки Худованд ўрдуи Мидъёнро ба дасти шумо таслим кардааст».

Ғалаба бар Мидъён.

¹⁶ Ва сесад нафарро ба се фавҷ тақсим намуд, ва ба дасти ҳамаи онҳо шохҳо ва кӯзаҳои холи дод, ва андаруни кӯзаҳо машъалҳо буд.

¹⁷ Ва ба онҳо гуфт: «Ба ман нигоҳ карда, мисли ман амал намоед. Инак, ман ба канори ўрду мерасам, ва ҳар чи ман бикунам, шумо ончунон бикунед.

¹⁸ Ва ҳангоме ки ман ва ҳамаи онҳое ки бо ман ҳастанд, шох навозем, шумо низ гирдогирди тамоми ўрду шохҳоро бинавозед ва фаръед зада, бигӯед: „Барои Худованд ва барои Чидъун!“»

¹⁹ Ва Чидъун ва сад нафаре ки бо ӯ буданд, ба канори ўрду дар ибтидои поси миёна, вақте ки посбонон навакак иваз шуда буданд, расида, шохҳоро навохтанд ва кӯзаҳоро, ки дар дасташон буд, шикастанд.

²⁰ Ва ҳар се фавҷ шохҳоро навохтанд, ва кӯзаҳоро шикастанд, ва машъалҳоро дар дасти чапашон ва шохҳоро дар дасти росташон нигоҳ дошта, менавохтанд ва фаръед мезаданд: «Шамшер барои Худованд ва барои Чидъун!»

²¹ Ва ҳар яке дар ҷои худ гирдогирди ўрду истоданд; ва тамоми ўрду давида ва фаръед зада, рӯ ба гурез ниҳоданд.

²² Ва сесад шох як зайл менавохт, ва Худованд шамшери ҳар якеро сӯи рафиқаш нигаронид, ва дар тамоми ўрду вазъият чунин буд, ва ўрду то Байт-Ҳашитто ба сӯи Сареро ва то канори Обил-Маҳуло, ки назди Таббот аст, гурехтанд.

²³ Ва исроилиён аз Нафтоли ва Ошер ва тамоми Менашше ҷамъ шуда, Мидъёнро таъқиб карданд.

²⁴ Ва Чидъун ба тамоми кӯҳи Эфроим қосидон фиристода, гуфт: «Ба пешвози Мидъён фурӯд оед ва онҳоро аз манбаъҳои об то Байт-Боро ва аз маъбарҳои Урдун маҳрум созед». Ва тамоми мардуми Эфроим ҷамъ шуда, манбаъҳои обро то Байт-Боро, ва маъбарҳои Урдунро ишғол карданд.

²⁵ Ва ду мири Мидъён — Ўриб ва Заибро дастгир карда, Ўрибро дар Сур-Ўриб, ва Заибро дар Еқеб-Заиб куштанд, ва Мидъёнро таъқиб карданд;

ва каллаи Ўриб ва Заибро аз он тарафи Урдун назди Чидъун оварданд.

БОБИ ҲАШТУМ

Хархашаи сибти Эфроим. Аъмоли Чидъун ва фавти ӯ.

⁸ Ва мардуми Эфроим ба ӯ гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки ба мо кардӣ, яъне вақте ки бар зидди Мидъён ба ҷанг рафтӣ, моро даъват нанамудӣ?» Ва ба ӯ саҳт хархаша карданд.

² Вале ӯ ба онҳо гуфт: «Алҳол ман чӣ коре мисли шумо кардаам? Оё шингилҳои охирине ки Эфроим чидааст, аз тамоми ангурчинии Абиэзер беҳтар нест?»

³ Мирони Мидъён, Ўриб ва Заибро Худо ба дасти шумо таслим намуд, ва ман чӣ коре мисли шумо метавонистам бикунам?» Вақте ки ӯ ин суханонро гуфт, хашмашон аз ӯ фурӯ нишаст.

⁴ Ва Чидъун ба Урдун расид; ӯ ва сесад нафаре ки ҳамроҳаш буданд, убур карданд. Онҳо монда шуда буданд, вале ҳанӯз таъқиб менамуданд.

⁵ Ва ӯ ба мардуми Суккӯт гуфт: «Лutfан, ба қавме ки дар ақиби ман равонанд, нон бидиҳед, зеро ки онҳо монда шудаанд, ва ҳол он ки ман подшоҳони Мидъён, Забаҳ ва Салмуноъро таъқиб менамоям».

⁶ Вале мирони Суккӯт гуфтанд: «Магар кафи Забаҳ ва Салмуноъ аллакай дар дасти туст, то ки ба лашкари ту нон диҳем?»

⁷ Ва Чидъун гуфт: «Ба ин сабаб, вақте ки Худованд Забаҳ ва Салмуноъро ба дасти ман таслим намояд, ман гӯшти бадани шуморо бо хорҳои биёбон ва бо янтоқҳо хоҳам кӯфт».

⁸ Ва аз он ҷо ӯ ба Фануил рафта, ба мардумаш айни ҳамон суханро гуфт, ва онҳо ба ӯ он гуна ҷавоб доданд, ки мардуми Суккӯт ҷавоб дода буданд.

⁹ Ва ӯ ба мардуми Фануил низ гуфт: «Вақте ки ба саломатӣ баргардам, ин бурҷро вайрон хоҳам кард».

¹⁰ Ва Забаҳ ва Салмуноъ дар Қарқур буданд, ва ўрдуи онҳо тақрибан аз понздаҳ ҳазор нафар иборат буд, ки инҳо аз тамоми ўрдуи аҳли машриқ боқӣ монда буданд, чунки саду бист ҳазор нафар мардони ҷангӣ несту нобуд шуда буданд.

¹¹ Ва Чидъун бо роҳи хайманишинон ба тарафи шарқии Нӯвоҳ ва Ёҷбеҳо баромада, ўрдуро зарба зад, дар сурате ки ўрду бепарво мезистанд.

¹² Забаҳ ва Салмуноъ рӯ ба гурез оварданд, ва ӯ онҳоро таъқиб менамуд, ва ду подшоҳи Мидъён, Забаҳ ва Салмуноъро дастгир кард, ва тамоми ўрду ба ҳарос афтоданд.

¹³ Ва Чидъун ибни Юош аз баландии Ҳорас аз ҷанг баргашт.

¹⁴ Ва амрадеро аз мардуми Суккӯт дастгир карда, аз вай пурсупос намуд, ва вай барои ӯ номҳои мирони Суккӯт ва пирони онро, ки ҳафтоду ҳафт нафар буданд, навишт.

¹⁵ Ва ӯ назди мардуми Суккӯт омада, гуфт: «Инак Забах ва Салмуноъ, ки дар бораи онҳо шумо тамасхур намуда, гуфтед: „Магар кафи Забах ва Салмуноъ аллакай дар дасти туст, то ки ба одамони хастаи ту нон диҳем?“»

¹⁶ Ва пирони шаҳр ва хорҳои биёбон ва янтоқхоро гирифта, бо онҳо мардуми Суккӯтро ба ҷазо мустаҳиқ намуд.

¹⁷ Ва бурҷи Фануилро вайрон карда, мардуми шаҳро кушт.

¹⁸ Ва ба Забах ва Салмуноъ гуфт: «Онҳое ки шумо дар Тобӯр куштед, чӣ гуна одамон буданд?» Ва гуфтанд: «Онҳо мисли ту буданд, ҳар яке намуди шоҳзодаро дошт».

¹⁹ Ва ӯ гуфт: «Онҳо бародарони ман, писарони модари ман буданд. Ба Худованди Ҳай қасам, ки агар онҳоро зинда нигоҳ медоштед, ман шуморо намекуштам».

²⁰ Ва ба нахустзодаи худ Етер гуфт: «Бархез ва онҳоро бикуш!» Лекин амрад шамшери худро накашид, зеро ки метарсид, чунки ҳанӯз амрад буд.

²¹ Ва Забах ва Салмуноъ гуфтанд: «Бархез ва моро бикуш, зеро ки мардро мардонагӣ месозад». Ва Қидъун бархоста, Забах ва Салмуноъро кушт, ва ҳилолҳои зарринро, ки бар гардани шутурҳошон буд, гирифт.

²² Ва исроилиён ба Қидъун гуфтанд: «Бар мо салтанат бирон, ҳам худат, ҳам писарат, ҳам писари писарат; зеро ки ту моро аз дасти Мидъён раҳо кардӣ».

²³ Вале Қидъун ба онҳо гуфт: «Ман бар шумо салтанат нахоҳам ронд, писарам низ бар шумо салтанат нахоҳад ронд; Худованд бар шумо салтанат хоҳад ронд».

²⁴ Ва Қидъун ба онҳо гуфт: «Аз шумо хоҳише дорам, ки ҳар яке аз шумо гӯшворе аз ғанимати худ ба ман бидиҳад». Зеро ки исмоилиён гӯшвораҳои тилло доштанд.

²⁵ Ва гуфтанд: «Албатта хоҳем дод». Ва пероҳане паҳн карда, ҳар яке гӯшворе аз ғанимати худ дар он андохтанд.

²⁶ Ва вазни гӯшвораҳои тилло ки ӯ талабид, ҳазору ҳафтсад сиқли тилло буд, ғайр аз ҳилолҳо ва ҳалқаҳо ва либосҳои арғувоне ки бар подшоҳони Мидъён буд, ва ғайр аз гарданбандҳои ки бар гардани шутурҳошон буд.

²⁷ Ва Қидъун аз он тилло эфӯд сохта, онро дар шаҳри худ Ӯфро гузошт; ва ҳамаи исроилиён аз пушти он дар он ҷо ба бутпарастӣ дода шуданд, ва он барои Қидъун ва хонадони ӯ доме гардид.

²⁸ Ва аҳли Мидъён пеши банӣ-Исроил итоат карданд, ва дигар сари худро набардоштанд; ва замин дар айёми Қидъун чил сол ором ёфт.

²⁹ Ва Ерубаал ибни Юош рафта, дар хонаи худ умр ба сар бурд.

³⁰ Ва Қидъун ҳафтод писар дошт, ки аз камари ӯ ба вучуд омада буданд, зеро ки занонаш бисъёр буданд.

³¹ Ва сурриёе ки ӯ дар Шакем дошт, вай низ барои ӯ писаре зоид, ва ӯ ин писарро Абималик ном монд.

³² Ва Қидъун ибни Юош дар пирии некӯ вафот ёфт, ва дар мақбараи падараш Юош дар Ӯфрои Абиэзрӣ дафн карда шуд.

Бори панҷум аз Худо дур шуда, ошӯб бардоштанд.

³³ Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Қидъун вафот ёфт, банӣ-Исроил аз нав ба ибодати Баалҳо дода шуданд, ва Баал-Бритро худои худ донистанд.

³⁴ Ва банӣ-Исроил Худованд Худои худро ба ёд наоварданд, ки Ӯ онҳоро аз дасти ҳамаи душманоне ки дар гирду пеши худ доштанд, раҳо карда буд.

³⁵ Ва ба хонадони Ерубаал, ки Қидъун бошад, ба хотири тамоми некие ки ӯ ба Исроил карда буд, эҳсон нанамуданд.

БОБИ НҲҲҲМ

Суиқасди Абималик.

9 Ва Абималик ибни Ерубаал назди бародарони модараш ба Шакем рафт; ва ба онҳо ва ба тамоми қабилаи хонадони падари модараш сухан ронда, гуфт:

² «Лutfан, дар гӯшҳои ҳамаи сокинони Шакем бигӯед: „Барои шумо кадомаш беҳтар аст: оё бар шумо ҳафтод нафар, яъне ҳамаи писарони Ерубаал салтанат ронанд, ё ки бар шумо як нафар салтанат ронанд?“ Ва ба ёд оваред, ки ман устухон ва гӯшти шумо ҳастам».

³ Ва бародарони модараш дар бораи ӯ дар гӯшҳои ҳамаи сокинони Шакем ҳамаи ин суханонро гуфтанд; ва дили онҳо ба тарафдории Абималик моил шуд, зеро ки гуфтанд: «Ӯ бародари мост».

⁴ Ва аз хонаи Баал-Брит ҳафтод сиқл нуқра ба ӯ доданд; ва Абималик одамони бемулоҳиза ва лоуболро ба он нуқра киро кард, ва онҳо аз ақиби ӯ рафтанд.

⁵ Ва ӯ ба хонаи падараш ба Ӯфро омада, бародарони худ, писарони Ерубаалро, ки ҳафтод нафар буданд, бар як санг кушт; вале Ютом, писари хурдии Ерубаал, зинда монд, чунки пинҳон шуд.

⁶ Ва ҳамаи сокинони Шакем ва тамоми аҳли Байт-Миллӯ ҷамъ шуда рафтанд ва Абималикро назди булуту сутун, ки дар Шакем буд, подшоҳ карданд.

⁷ Ва ҳангоме ки инро ба Ютом хабар доданд, ӯ рафта, бар сари кӯҳи Ҷаризим истод, ва овози худро баланд карда, фаръед зад ва ба онҳо гуфт: «Маро бишнавед, эй сокинони Шакем, то ки Худо шуморо бишнавад!»

⁸ Як замоне дарахтон рафтанд, то ки подшоҳеро бар худ тадҳин намоянд; ва ба дарахти зайтун гуфтанд: «Бар мо подшоҳӣ бикун».

⁹ Вале дарахти зайтун ба онҳо гуфт: „Оё равғани худро, ки бо он Худо ва одамонро ҷалол медиҳанд, ман тарк кунам, ва рафта овора шавам, то ки бар дарахтон ниғаҳбонӣ намоям?“

¹⁰ Ва дарахтон ба дарахти анҷир гуфтанд: „Ту омада, бар мо подшоҳӣ бикун“.

¹¹ Вале дарахти анҷир ба онҳо гуфт: „Оё ширинӣ ва меваи хуби худро ман тарк кунам, ва рафта овора шавам, то ки бар дарахтон ниғаҳбонӣ намоям?“

¹² Ва дарахтон ба токи ангур гуфтанд: „Ту омада, бар мо подшоҳӣ бикун“.

¹³ Вале токи ангур ба онҳо гуфт: „Оё шираи худро, ки Худо ва одамонро дилшод мегардонад, ман тарк кунам ва рафта овора шавам, то ки бар дарахтон ниғаҳбонӣ намоям?“

¹⁴ Ва ҳамаи дарахтон ба хори муғелон гуфтанд: „Ту омада, бар мо подшоҳӣ бикун“.

¹⁵ Ва хори муғелон ба дарахтон гуфт: „Агар ҳақиқатан шумо маро бар худ ба подшоҳӣ тадҳин мекарда бошед, пас биед ва дар сояи ман паноҳ баред; вагар на, оташе аз хори муғелон берун омада, арзҳои Лубнонро фурӯ хоҳад бурд“.

¹⁶ Ва акнун, агар шумо ҳақиқатан ва аз рӯи адолат амал намуда, Абималикро подшоҳ карда бошед, ва агар ба Ерубаал ва хонадонаш неки карда бошед, ва агар ба ӯ мувофиқи амали дастхояш муносибат карда бошед, —

¹⁷ Дар сурате ки падарам барои шумо ҷангида ва ҷони худро дар хатар гузошта, шуморо аз дасти Мидьён раҳо кард,

¹⁸ Вале шумо имрӯз бар хонадони падарам қиём намуда, ҳафтод нафар писарони ӯро бар як санг куштед, ва писари канизи ӯ — Абималикро бар сокинони Шакем подшоҳ кардед, зеро ки вай бародари шумост!

¹⁹ Ва агар ҳақиқатан ва аз рӯи адолат имрӯз ба Ерубаал ва хонадонаш чунин амал карда бошед, — пас шумо аз Абималик шод бошед, ва ӯ низ аз шумо шод бошад.

²⁰ Вагар на, оташе аз Абималик берун омада, сокинони Шакем ва аҳли Байт-Миллӯро фурӯ хоҳад бурд, ва оташе аз сокинони Шакем ва аҳли Байт-Миллӯ берун омада, Абималикро фурӯ хоҳад бурд».

²¹ Ва Ютом давида, рӯ ба гурез ниҳод ва ба Баир расида, аз дасти бародараш Абималик дар он ҷо сокин шуд.

²² Ва Абималик се сол бар Исроил салтанат ронд.

²³ Ва Худо рӯҳи шарире дар миёни Абималик ва сокинони Шакем фиристод, ва сокинони Шакем дар ҳаққи Абималик хиёнат карданд,

²⁴ То интиқоми ситае ки дар ҳаққи ҳафтод писари Ерубаал ба амал омад, гирифта шавад, ва хуни онҳо бар гардани бародарашон Абималик, ки онҳоро кушт, ва бар гардани сокинони Шакем афтад, ки онҳо дастҳои ӯро дар куштани бародаронаш тақвият доданд.

²⁵ Ва сокинони Шакем ба муқобили ӯ бар қуллаҳои кӯҳҳо каминваронро гузоштанд, ва онҳо ҳар касро, ки дар роҳ аз пешашон мегузашт, тороч мекарданд; дар ин бора ба Абималик хабар дода шуд.

²⁶ Ва Ҷуал ибни Обид бо бародаронаш омад, ва онҳо дар Шакем мегаштанд; ва сокинони Шакем ба ӯ умед бастанд.

²⁷ Ва ба саҳро баромада, ҳосили тоқҳои худро чиданд, ва онро дар чархуштҳои фишурда, базмҳои барпо карданд, ва ба хонаи худии худ омада, хӯрданд ва нӯшиданд ва Абималикро лаънат гуфтанд.

²⁸ Ва Ҷуал ибни Обид гуфт: «Абималик кист ва Шакем кист, ки ба вай бандагӣ кунем? Вай, охир, писари Ерубаал мебошад, ва Забул фақат амалдори ӯст! Беҳтар аст, ки ба одамони Ҷамӯр падари Шакем бандагӣ кунед! Чаро мо ба вай бандагӣ мекардаем?»

²⁹ Кошки ин қавм зери дасти ман мебуданд, ва ман Абималикро дур мекардам! Ва ба Абималик гуфт: „Лашкари худро биафзой ва берун ой!“»

³⁰ Ва сардори шаҳр, Забул, суханони Ҷуал ибни Обидро шунида, хашмаш аланга гирифт.

³¹ Ва пинҳонӣ қосидонро назди Абималик фиристода, гуфт: «Инак, Ҷуал ибни Обид ва бародаронаш ба Шакем омадаанд, ва инак онҳо аҳли шаҳрро ба муқобили ту ба шӯр меоваранд.

³² Ва акнун шабона бархез, худат ва қавме ки бо ту ҳастанд, ва дар саҳро камин кун.

³³ Ва субҳидам, баробари тулӯ кардани офтоб, бархоста, ба шаҳр ҳучум намо; ва инак, ӯ ва қавме ки бо ӯ ҳастанд, сӯи ту берун хоҳанд омад, ва он гоҳ ба онҳо ҳар он чи аз дастат ояд, хоҳӣ кард».

³⁴ Ва Абималик ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, шабона бархостанд, ва чор даста шуда, бар Шакем камин гирифтанд.

³⁵ Ва Ҷуал ибни Обид берун омада дар даҳани дарвозаи шаҳр истод; ва Абималик бо қавме ки ҳамроҳи ӯ буданд, аз камин бархост;

³⁶ Ва Ҷуал қавмро дида, ба Забул гуфт: «Инак, қавм аз қуллаҳои кӯҳҳо фурӯд меоянд». Ва Забул ба ӯ гуфт: «Сояи кӯҳҳоро ту мисли одамон мебинӣ».

³⁷ Ва Ҷуал боз сухан ронда, гуфт: «Инак, қавм аз нофи замин фурӯд меоянд; ва як даста аз роҳи Элӯн-Меӯненим меоянд».

³⁸ Ва Забул ба ӯ гуфт: «Даҳони ту кучост, ки мегуфтӣ: „Абималик кист, ки ба вай бандагӣ кунем?“ Инҳо, охир, ҳамон қавме ҳастанд, ки ту ба онҳо безъатиной намудӣ. Акнун берун рафта, бо онҳо ҳарбу зарб кун».

³⁹ Ва Ҷуал пешопеши сокинони Шакем берун омада, бо Абималик ҷанг кард.

⁴⁰ Ва Абималик ӯро таъқиб намуд, ва ӯ аз пеши вай гурехт; ва мақтулони зиёде то худии даҳани дарвозаи фурӯ ғалтиданд.

⁴¹ Ва Абималик дар Орумо сокин шуд; ва Забул Чуал ва бародаронашро бадар ронд, то ки дар Шакем сукунат надошта бошанд.

⁴² Ва фардош чунин воқеъ шуд, ки қавм ба саҳро бароманд; ва инро ба Абималик хабар доданд.

⁴³ Ва ӯ қавми худро гирифта, ба се даста тақсим кард, ва дар саҳро камин гирифт; ва дид, ки инак, қавм аз шаҳр берун меоянд, ва ӯ бархоста, онҳоро зарба зад.

⁴⁴ Ва Абималик ва дастае ки бо ӯ буданд, хамла оварда, дар даҳани дарвозаи шаҳр истоданд, ва ду дастаи дигар бар ҳамаи онҳое ки дар саҳро буданд, ҳучум карда, онҳоро зарба заданд.

⁴⁵ Ва Абималик тамоми он рӯз бо аҳли шаҳр ҷанг карда, шаҳрро забт намуд, ва қавмеро, ки дар он буданд, кушт; ва шаҳрро валангор карда, намак бар он пошид.

⁴⁶ Ва ҳамаи сокинони бурҷи Шакем инро шунида, ба бурҷи Байт-Ил-Брит омаданд.

⁴⁷ Ва ба Абималик хабар расид, ки ҳамаи сокинони бурҷи Шакем дар он ҷо ҷамъ шудаанд.

⁴⁸ Ва Абималик ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, ба кӯҳи Салмун бароманд; ва Абималик табаре ба дасти худ гирифта, шоҳаи калоне аз дарахт бурида, ва онро бардошта, бар китфи худ гузошт, ва ба қавме ки бо ӯ буданд, гуфт: «Он чи ман кардам, дидед; пас таъҷил намуда, мисли ман амал кунед».

⁴⁹ Ва тамоми қавм низ, ҳар яке шоҳаи худро бурида аз ақиби Абималик рафтанд, ва онҳоро дар гирди бурҷ гузошта, ба воситаи онҳо бурҷро оташ доданд; ва ҳамаи одамони бурҷи Шакем низ, ки тақрибан ҳазор мард ва зан буданд, мурданд.

⁵⁰ Ва Абималик ба Тебес рафт; ва назди Тебес ӯрду зада, онро забт намуд.

⁵¹ Ва андаруни шаҳр бурҷи мустақаме буд; ва ҳамаи мардон ва занон, ва ҳамаи сокинони шаҳр, дар он ҷо гурехта ва аз пушти худ дарҳоро баста, болои боми бурҷ бароманд.

⁵² Ва Абималик назди бурҷ омада, бо он ҷанг кард, ва ба даҳани бурҷ наздик шуд, то ки онро оташ диҳад.

⁵³ Ва зане порчаи санги осийро бар сари Абималик андохта, косахонаи сарашро шикаст.

⁵⁴ Ва ӯ зуд навқари силоҳбардори худро хонда, ба вай гуфт: «Шамшератро кашида, маро бикуш, мабодо гӯянд, ки „зане ӯро кушт“». Ва навқараш ӯро шамшер зад, ва ӯ мурд.

⁵⁵ Ва исроилиён диданд, ки Абималик мурд, ва ҳар яке ба макони худ рафтанд.

⁵⁶ Ва Худо бадкирдории Абималикро, ки дар ҳаққи падараш бо куштани ҳафтод бародари худ карда буд, бар сараш баргардонид; ва тамоми бадкирдории мардуми Шакемро Худо бар сарашон баргардонид; ва лаънати Ютом ибни Ерубаал бар онҳо омад.

БОБИ ДАҲУМ

Тӯлоъ — довари ҳафтум.

10 Ва баъд аз Абималик Тӯлоъ ибни Фуоҳ ибни Дуду, марде аз сибти Исокор бархост, то ки Исроилро наҷот диҳад; ва ӯ дар Шомир, дар кӯҳи Эфроим сукунат дошт.

² Ва ӯ бар Исроил бисту се сол доварӣ намуд; ва ӯ вафот ёфта, дар Шомир дафн карда шуд.

Ёир — довари ҳаштум.

³ Ва баъд аз ӯ Ёири чилъодӣ бархоста, бар Исроил бисту ду сол доварӣ намуд.

⁴ Ва ӯ сӣ писар дошт, ки бар сӣ харкурра савор мешуданд, ва онҳо сӣ шаҳр доштанд; онҳо то имрӯз деҳоти Ёир номида мешаванд, ки дар замини Чилъод воқеанд.

⁵ Ва Ёир вафот ёфта, дар Қомун дафн карда шуд.

Бори шашум аз Худо дур шудани Исроил ва гирифтори асорат гардидани он.

⁶ Ва аз нав банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Баалҳо, ва Аштораҳо, ва худоёни Арам, ва худоёни Сидун, ва худоёни Мӯоб, ва худоёни банӣ-Аммун, ва худоёни фалиштиёнро ибодат мекарданд; ва Худовандро тарк намуданд, ва ӯро ибодат намекарданд.

⁷ Ва хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва ӯ онҳоро ба дасти фалиштиён ва ба дасти банӣ-Аммун таслим намуд.

⁸ Ва онҳо банӣ-Исроилро дар он сол ба танг оварданд ва азият доданд; ҳаждаҳ сол дар ҳаққи тамоми банӣ-Исроил, ки дар он тарафи Урдун, дар замини амӯриён, дар Чилъод буданд, зулм карданд.

⁹ Ва банӣ-Аммун аз Урдун гузаштанд, то ки ба Яхудо ва Бинъёмин ва хонадони Эфроим низ ҷанг кунанд; ва исроилиён бағоят ба танг омаданд.

¹⁰ Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурда, гуфтанд: «Мо пеши Ту гуноҳкор шудаем, зеро ки Худои худро тарк намуда, Баалҳоро ибодат кардаем».

¹¹ Ва Худованд ба банӣ-Исроил гуфт: «Ман, охир, шуморо аз мисриён, ва аз амӯриён, ва аз банӣ-Аммун, ва аз фалиштиён наҷот додам;

¹² Ва аҳли Сидун, ва Амолек, ва Моун шуморо ба танг оварданд, ва шумо сӯи ман истиғоса бурдед, ва Ман шуморо аз дасти онҳо наҷот додам.

¹³ Ва шумо Маро тарк карда, худоёни дигарро ибодат намудед, бинобар ин Ман шуморо дигар наҷот нахоҳам дод.

¹⁴ Биравед ва сӯи худоёне ки баргузидаед, истиғоса баред; бигзор онҳо шуморо дар вақти тангии шумо наҷот диҳанд».

¹⁵ Ва банӣ-Исроил ба Худованд гуфтанд: «Мо гуноҳкор шудаем; ҳар он чи дар назари ту писанд ояд, ба мо бикун, фақат имрӯз моро раҳой деҳ».

¹⁶ Ва онҳо худоёни бегонро аз даруни худ дур карданд, ва Худовандро ибодат намуданд; ва дили ӯ аз боиси азиятҳои Исроил маҳзун шуд.

¹⁷ Ва банӣ-Аммун чамъ шуда, дар Қилъод ўрду заданд; ва банӣ-Исроил чамъ шуда, дар Мисфо ўрду заданд.

¹⁸ Ва кавм, сарварони Қилъод, ба якдигар гуфтанд: «Он касе ки бар зидди банӣ-Аммун ба ҷанг шуруъ намояд, сардори ҳамаи сокинони Қилъод хоҳад буд».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Йифтоҳ — довари нӯҳум.

11 Ва Йифтоҳи қилъодӣ баҳодури ҷасуре буд; ва ӯ писари зани зиннокоре буд; ва Йифтоҳро Қилъод ба дунё оварда буд.

² Ва зани Қилъод писарон барои ӯ зоид; ва ҳангоме ки писарони занаш калон шуданд, Йифтоҳро бадар ронда, ба ӯ гуфтанд: «Ту дар хонаи падари мо мерос нахоҳӣ гирифт, зеро ки ту писари зани дигаре ҳастӣ».

³ Ва Йифтоҳ аз пеши бародаронаш гурехта, дар замини Туб маскан гирифт; ва мардуми бенаво назди Йифтоҳ чамъ шуда, бо ӯ тохтутоз мекарданд.

⁴ Ва пас аз муддате чунин воқеъ шуд, ки банӣ-Аммун ба Исроил ҷанг карданд.

⁵ Ва ҳангоме ки банӣ-Аммун бо Исроил ҷанг мекарданд, пирони Қилъод рафтанд, то ки Йифтоҳро аз замини Туб даъват намоянд.

⁶ Ва ба Йифтоҳ гуфтанд: «Биё ва саркардаи мо бош, то ки бо банӣ-Аммун ҷанг кунем».

⁷ Ва Йифтоҳ ба пирони Қилъод гуфт: «Шумо, охир, аз ман нафрат доштед, ва маро аз хонаи падарам бадар рондед; ва чаро акнун, дар вақти тангии худ, назди ман омадаед?»

⁸ Ва пирони Қилъод ба Йифтоҳ гуфтанд: «Аз он сабаб акнун назди ту баргаштаем, ки ту бо мо рафта, ба муқобили банӣ-Аммун ҷанг кунӣ, ва барои мо ва ҳамаи сокинони Қилъод пешво бошӣ».

⁹ Ва Йифтоҳ ба пирони Қилъод гуфт: «Агар шумо маро барои ҷангидан бар зидди банӣ-Аммун баргардонед, ва Худованд онҳоро ба ман таслим намояд, пас ман пешвои шумо хоҳам буд».

¹⁰ Ва пирони Қилъод ба Йифтоҳ гуфтанд: «Худованд дар миёни мо шохид бошад, ки мо яқинан мувофиқи сухани ту амал хоҳем кард».

¹¹ Ва Йифтоҳ бо пирони Қилъод равона шуд, ва қавм ӯро бар худ пешво ва саркарда таъин намуданд; ва Йифтоҳ ҳамаи суханонашро ба ҳузур Худованд дар Мисфо ба забон ронд.

¹² Ва Йифтоҳ назди подшоҳи банӣ-Аммун қосидон фиристода, гуфт: «Ту ро бо ман чӣ кор аст, ки назди ман омадаӣ, то ки бо замини ман ҷанг кунӣ?»

¹³ Ва подшоҳи банӣ-Аммун ба қосидони Йифтоҳ гуфт: «Зеро ки исроилиён, вақте ки аз Миср берун омаданд, замини маро аз Арнун то Яббуқ ва то

Урдун гирифтанд; ва акнун онҳоро ба саломатӣ баргардон».

¹⁴ Ва Йифтоҳ бори дигар назди подшоҳи банӣ-Аммун қосидон фиристод,

¹⁵ То ки ба ӯ бигӯянд: «Йифтоҳ чунин мегӯяд: исроилиён замини Мӯоб ва замини банӣ-Аммунро нагирифтаанд;

¹⁶ Зеро исроилиён, вақте ки аз Миср берун омаданд, дар биёбон то баҳри Қулзум роҳ гашта, ба Қодеш расиданд;

¹⁷ Ва Исроил қосидон назди подшоҳи Адум фиристоданд, то бигӯянд: «Лутфан, мо аз замини ту бигзарем», вале подшоҳи Адум гӯш накард; ва назди подшоҳи Мӯоб фиристоданд, ва ӯ розӣ нашуд; ва Исроил дар Қодеш монданд.

¹⁸ Ва дар биёбон роҳ гашта, замини Адум ва замини Мӯобро давр заданд, ва ба ҷониби шарқии замини Мӯоб расида, дар он тарафи Арнун ўрду заданд; вале ба ҳудуди Мӯоб надаромаданд, зеро ки Арнун ҳудуди Мӯоб аст.

¹⁹ Ва Исроил қосидон назди Сихун подшоҳи амӯриён, подшоҳи Ҳешбун фиристоданд, ва Исроил ба вай гуфтанд: «Лутфан, мо аз замини ту ба макони худ бигзарем».

²⁰ Вале Сихун ба Исроил эътимод накард, ки аз ҳудуди вай бигзаранд; ва Сихун тамоми қавми худро чамъ овард, ва онҳо дар Яҳас ўрду заданд; ва ӯ бо Исроил ҳарбу зарб намуд.

²¹ Ва Худованд Худои Исроил Сихун ва тамоми қавми варо ба дасти Исроил супурд, ва ба онҳо шикаст расониданд; ва Исроил тамоми замини амӯриёнро, ки дар он замин сокин буданд, тасарруф карданд.

²² Ва тамоми ҳудуди амӯриёнро аз Арнун то Яббуқ, ва аз биёбон то Урдун тасарруф карданд.

²³ Ва алҳол Худованд Худои Исроил амӯриёнро аз пеши қавми Худ Исроил бадар рондааст, ва ту мехоҳӣ он заминро тасарруф намой?

²⁴ Ту, охир, он чиро, ки худоят Камуш барои тасарруфи ту додааст, тасарруф намо; вале ҳар киро, ки Худованд Худои мо аз пеши мо бадар рондааст, замини варо мо тасарруф хоҳем кард.

²⁵ Ва алҳол оё ту аз Болоқ ибни Сиффур, подшоҳи Мӯоб, беҳтар ҳастӣ? Оё вай бо Исроил низоъ намуд, ё бо онҳо ҷанг кард?

²⁶ Дар сурате ки Исроил дар Ҳешбун ва деҳоташ, ва дар Аръур ва деҳоташ, ва дар ҳамаи шаҳрҳои атрофи Арнун сесада сол боз сукунат дорад, чаро дар ни муддат онҳоро кашида нагирифтаед?

²⁷ Ман пеши ту гуноҳе накардаам, вале ту ба ман бадӣ карда, бо ҷанг ба сари ман омадаӣ; пас бигзор Худованди Довар имрӯз дар миёни банӣ-Исроил ва банӣ-Аммун доварӣ намояд!»

²⁸ Валекин подшоҳи банӣ-Аммун ба суханони Йифтоҳ, ки назди ӯ фиристода буд, гӯш накард.

²⁹ Ва Рӯҳи Худованд бар Йифтоҳ буд, ва ӯ аз Қилъод ва Менашше гузашт, ва аз Мисфои Қилъод

гузашт, ва аз Мисфои Чильод ба худуди банӣ-Аммӯн гузашт.

Қасами фалокатовари Йифтоҳ.

³⁰ Ва Йифтоҳ барои Худованд назр карда, гуфт: «Агар Ту банӣ-Аммӯнро ба дасти ман таслим намой,

³¹ Он гоҳ бигзор чунин шавад: ҳангоме ки аз банӣ-Аммӯн ба саломатӣ баргардам, ҳар кӣ аз дари хонаи ман ба пешвози ман берун ояд, бигзор аз они Худованд бошад, ва ман варо ҳамчун қурбонии сӯхтани ҳоҳам овард».

³² Ва Йифтоҳ ба худуди банӣ-Аммӯн гузашт, то ки бо онҳо ҷанг кунад; ва Худованд онҳоро ба дасти ӯ супурд.

³³ Ва ӯ ба онҳо аз Арӯэр то даромадгоҳи Минит, ки бист шаҳр воқеъ буд, ва то Обил-Каромим шикасти бағоят бузурге расонид; ва банӣ-Аммӯн пеши банӣ-Исроил сар фуруварданд.

³⁴ Ва Йифтоҳ ба Мисфо ба хонаи худ омад, ва инак, духтараш ба пешвози ӯ бо дойра ва рақс берун омад; вай фарзанди ягонаи ӯ буд; ғайр аз вай ӯ писаре ё духтаре надошт.

³⁵ Ва ҳамин ки ӯ варо дид, либоси худро дарронида, гуфт: «Оҳ, духтарам! Ту маро дар залолат андохтӣ ва яке аз ғамоварони ман гаштӣ: ман даҳони худро ба ҳузури Худованд кушоодаам, ва наметавонам баргардам».

³⁶ Вай ба ӯ гуфт: «Эй падарам! Ту даҳони худро ба ҳузури Худованд кушодай, пас чунон ки аз даҳонат берун омадааст, бо ман амал намое, дар сурате ки Худованд барои ту аз душманонат, аз банӣ-Аммӯн интиқом гирифтааст».

³⁷ Ва ба падари худ гуфт: «Фақат барои ман чунин бикун: ду моҳ маро ба ҳолам вогузор, то ки ба кӯҳҳо фуруда омада, барои бакорати худ бо дугонаҳоям навҳа кунам».

³⁸ Ва ӯ гуфт: «Бирав». Ва ба мӯҳлати ду моҳ варо фиристод. Вай бо дугонаҳояш рафта, бар кӯҳҳо барои бакорати худ навҳа кард.

³⁹ Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз гузаштани ду моҳ вай назди падари худ баргашт, ва ӯ назреро, ки дода буд, бар вай ба амал овард; ва вай рӯи мардро надид; ва дар Исроил чунин таомул шуд.

⁴⁰ Ки духтарони Исроил сол ба сол мерафтанд, то ки барои духтари Йифтоҳи чильодӣ соли чор рӯз навҳагарӣ кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Мубориза бо эфроимиён. Ибсон — довари даҳум.

12 Ва аҳли Эфроим ҷамъ шуда, ба тарафи шимол гузаштанд ва ба Йифтоҳ гуфтанд: «Чаро барои ҷангидан бо банӣ-Аммӯн рафтӣ, вале моро нахондӣ, то ки ҳамроҳи ту биравем? Мо хонаи туро оташ дода, бар сари ту хоҳем сӯзонид».

² Вале Йифтоҳ ба онҳо гуфт: «Ман ва қавми ман бо банӣ-Аммӯн низои сахте доштем; ва ман

шуморо хондам, вале маро аз дасти онҳо наҷот надодед.

³ Ва чун дидам, ки наҷот намедихӣ, ҷони худро ба кафи даст гирифта, ба худуди банӣ-Аммӯн гузаштам, ва Худованд онҳоро ба дасти ман супурд; пас чаро шумо имрӯз назди ман баромадаед, то ки бо ман ҷанг кунед?»

⁴ Ва Йифтоҳ тамоми мардуми Чильодро ҷамъ оварда, бо Эфроим ҷанг кард; ва мардуми Чильод ба эфроимиён зарба расониданд, чунки гуфта буданд: «Эй аҳли Чильод, шумо гурезаҳои Эфроим андаруни Эфроим ва андаруни Менашше ҳастед».

⁵ Ва аҳли Чильод маъбарҳои Урдунро аз Эфроим гирифтанд, ва ҳангоме ки касе аз гурезаҳои Эфроим мегуфт: «Бимон, ки бигзарам», мардуми Чильод ба вай мегуфтанд: «Оё ту эфроимӣ ҳастӣ?» Вай мегуфт: «Не».

⁶ Онҳо ба вай мегуфтанд: «Бигӯй: „Шиббулет“», вале вай мегуфт: «Сиббулет», ва наметавонист дуруст талаффуз намояд; ва онҳо варо дастгир карда, назди маъбарҳои Урдун мекуштанд; ва дар он вақт чилу ду ҳазор нафар эфроимиён кушта шуданд.

⁷ Ва Йифтоҳ бар Исроил шаш сол доварӣ намуд; ва Йифтоҳи чильодӣ вафот ёфта, дар яке аз шаҳрҳои Чильод дафн карда шуд.

⁸ Ва баъд аз ӯ Ибсони байтлаҳмӣ бар Исроил доварӣ намуд.

⁹ Ва ӯ сӣ писар дошт, ва сӣ духтарашро берун бароварда, аз берун барои писаронаш сӣ духтар гирифта буд; ва ӯ ҳафт сол бар Исроил доварӣ намуд.

¹⁰ Ва Ибсон вафот ёфта, дар Байт-Лаҳм дафн карда шуд.

Элӯн — довари ёздаҳум.

¹¹ Ва баъд аз ӯ Элӯни забулунӣ бар Исроил доварӣ намуд; ва ӯ даҳ сол бар Исроил доварӣ намуд.

¹² Ва Элӯни забулунӣ вафот ёфта, дар Аёлӯн, ки дар замини Забулун аст, дафн карда шуд.

Абдӯн — довари дувоздаҳум.

¹³ Ва баъд аз ӯ Абдӯн ибни Ҳиллели фиръотунӣ бар Исроил доварӣ намуд.

¹⁴ Ва ӯ чил писар ва сӣ набера дошт, ки бар ҳафтод харкурра савор мешуданд; ва ӯ ҳашт сол бар Исроил доварӣ намуд.

¹⁵ Ва Абдӯн ибни Ҳиллели фиръотунӣ вафот ёфта, дар Фиръотун, ки дар замини Эфроим бар кӯҳи Амолек аст, дафн карда шуд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Бори ҳафтум аз Худо дур шуданд.

Падару модари Шимшӯн.

13 Ва бани-Исроил аз нав он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд; ва Худованд онҳоро чил сол ба дасти фалиштиён супурд.

² Ва шахсе аз Соръо, аз қабилаи Дон буд, ки Монӯаҳ ном дошт, ва занаш безуриёт буда, намезоид.

³ Ва фариштаи Худованд ба он зан зоҳир шуда, гуфт: «Инак, ту безуриёт ҳастӣ ва намезой; вале ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зоид.

⁴ Ва алҳол барҳазар бош, ва май ва арақ нанӯш, ва ҳеҷ чизи палид нахӯр.

⁵ Зеро инак, ту ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зоид, ва поку ба сараш нахоҳад расид, зеро ки он кӯдак аз батни модар барои Худо мумтоз хоҳад буд; ва ӯ ба наҷот додани Исроил аз дасти фалиштиён шурӯъ хоҳад намуд».

⁶ Ва он зан омада, ба шавҳари худ гуфт: «Марди Худо назди ман омад, ва намудаш мисли намуди фариштаи Худо бағоят саҳмгин буд; ва ман аз ӯ напурсидам, ки ӯ аз қучост, ва ӯ номи худро ба ман нагуфт.

⁷ Ва ӯ ба ман гуфт: „Инак, ту ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зоид; ва алҳол май ва арақ нанӯш, ва ҳеҷ чизи палид нахӯр, зеро ки он кӯдак аз батни модар то рӯзи мамоташ барои Худо мумтоз хоҳад буд“».

⁸ Ва Монӯаҳ пеши Худованд зорию илтиҷо карда, гуфт: «Лутфан, эй Худованд! Бигзор он марди Худо, ки фиристодӣ, бори дигар назди мо омада, моро таълим диҳад, ки бо кӯдаке ки бояд таваллуд ёбад, чӣ гуна рафтор намоем».

⁹ Ва Худо овози Монӯахро шунид, ва фариштаи Худо боз назди зан омад, дар сурате ки вай дар саҳро нишаста буд, вале шавҳараш Монӯаҳ бо вай набуд.

¹⁰ Ва зан зуд давида, ба шавҳараш хабар дод, ва ба ӯ гуфт: «Инак, бар ман он мард зоҳир шуд, ки он рӯз назди ман омада буд».

¹¹ Ва Монӯаҳ бархоста, аз ақиби занаш равона шуд, ва назди он мард омада, ба вай гуфт: «Оё ту ҳамон мард ҳастӣ, ки бо ин зан сухан рондӣ?» Гуфт: «Ман ҳастам».

¹² Ва Монӯаҳ гуфт: «Пас, вақте ки суханонат ба амал ояд, тарбияти он кӯдак чӣ гуна хоҳад буд, ва бо ӯ чӣ бояд кард?»

¹³ Ва фариштаи Худованд ба Монӯаҳ гуфт: «Бигзор аз ҳар чи ба зан гуфтаам, хазар намояд.

¹⁴ Бигзор ҳар чиро, ки аз токи ангур ҳосил мешавад, нахӯрад, ва май ва арақ нанӯшад, ва ҳеҷ чизи палид нахӯрад; ҳар чиро, ки ба вай амр фармудаам, риоя намояд».

¹⁵ Ва Монӯаҳ ба фариштаи Худованд гуфт: «Лутфан, туро мо каме нигоҳ дорем, то ки барои ту бузғолае тайёр кунем».

¹⁶ Вале фариштаи Худованд ба Монӯаҳ гуфт: «Ҳарчанд маро нигоҳ дорӣ, аз нони ту нахоҳам хӯрд; ва агар бихоҳӣ қурбонии сӯхтани оварӣ, онро барои Худованд биёр». Зеро Монӯаҳ намедонист, ки вай фариштаи Худованд аст.

¹⁷ Ва Монӯаҳ ба фариштаи Худованд гуфт: «Номи ту чист? Вақте ки суханат ба амал ояд, туро иззату икром намоем».

¹⁸ Ва фариштаи Худованд ба ӯ гуфт: «Чаро номи маро мепурсӣ? Он муаммост».

¹⁹ Ва Монӯаҳ бузғола ва ҳадияи ордири гирифта, бар саҳра барои Худованд қурбонӣ овард, ва инак, фаришта кори аҷоибе кард, ва Монӯаҳ ва занаш медиданд.

²⁰ Ва ҳангоме ки аланга аз қурбонгоҳ сӯи осмон баромад, фариштаи Худованд дар он алангаи қурбонгоҳ сууд намуд; ва Монӯаҳ ва занаш инро дида, рӯй ба замин афтоданд.

²¹ Ва фариштаи Худованд ба Монӯаҳ ва занаш дигар аён нашуд; он гоҳ Монӯаҳ донист, ки вай фариштаи Худованд будааст.

²² Ва Монӯаҳ ба занаш гуфт: «Мо яқинан хоҳем мурд, зеро ки Худоро дидем».

²³ Вале занаш ба ӯ гуфт: «Агар Худованд мехост моро бидушад, қурбонии сӯхтани ва ҳадияи ордири аз дасти мо қабул намекард, ва ҳамаи ин чизҳоро ба мо нишон намедод; ва дар ин вақт чунин хабарро ба самъи мо намерасонид».

Таваллуд ёфтани Шимшӯн.

²⁴ Ва он зан писаре зоид, ва ӯро Шимшӯн ном ниҳод; ва кӯдак калон мешуд, ва Худованд ӯро баракат меод.

²⁵ Ва Рӯҳи Худованд ба таҳрик додани ӯ дар ўрдугоҳи Дон, дар миёни Соръо ва Эштоўл шурӯъ намуд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Шимшӯн — довари сездаҳум.

14 Ва Шимшӯн ба Тимно фурӯд омад; ва дар Тимно занеро аз духтарони фалиштиён дид.

² Ва омада, ба падару модари худ хабар дод ва гуфт: «Дар Тимно занеро аз духтарони фалиштиён дидам; ва акнун варо барои ман ба занӣ бигиред».

³ Ва падару модараш ба ӯ гуфтанд: «Магар дар миёни духтарони бародаронат ва дар тамоми қавми мо зане нест, ки ту мехоҳӣ рафта, аз фалиштиёни номахтун зан бигирӣ?» Вале Шимшӯн ба падари худ гуфт: «Варо барои ман бигир, зеро ки вай дар чашми ман писанд омад».

⁴ Валекин падару модараш намедонистанд, ки ин аз ҷониби Худованд аст, зеро ки ӯ мехост баҳонае бар фалиштиён бичӯяд; ва дар он вақт фалиштиён бар Исроил ҳукмрон буданд.

⁵ Ва Шимшӯн бо падару модари худ ба Тимно фурӯд омад; ва ҳангоме ки ба тоқзори Тимно расиданд, инак, шери ҷавоне ба пешвози ӯ наъра зад.

⁶ Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ нозил шуда, онро дупора кард, чунон ки бузғоларо дупора мекунад, агарчи дар дасташ чизе набуд; ва ба падару модараш он чиро, ки карда буд, хабар надод.

⁷ Ва фурӯд омада, бо он зан гуфтугӯ кард, ва вай дар чаши ӯ писанд омад.

⁸ Ва баъд аз муддате, вақте ки ӯ барои гирифтани вай бармегашт, аз роҳ ба каноре рафт, то лошаи шерро бубинад; ва инак, дар лошаи шер тӯдаи занбӯрҳо ва асал буд.

⁹ Ва онро ба кафҳои дасташ гирифта, равона шуд ва дар роҳ меҳурд; ва чун ба падару модараш расид, ба онҳо низ дод, ва онҳо хӯрданд; вале ба онҳо нагуфт, ки асалро аз лошаи шер гирифтааст.

¹⁰ Ва падараш назди он зан фурӯд омад; ва Шимшӯн дар он ҷо базм кард, зеро ки расму одати ҷавонон чунин буд.

¹¹ Ва чун ӯро диданд, сӣ нафар ёронро баргузиданд, то ки бо ӯ бошанд.

¹² Ва Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Муаммое барои шумо мегӯям; агар шумо онро барои ман дар ҳафт рӯзи базм ҳал намоед ва ҳалли дурусташро биёбед, ман ба шумо сӣ яктаки катон ва сӣ даста либос хоҳам дод;

¹³ Вале агар онро барои ман натавонед ҳал намоед, шумо бояд сӣ ҷомаи катон ва сӣ даста либос ба ман бидиҳед». Ба ӯ гуфтанд: «Муаммои худро бигӯй, то ки онро бишназем».

¹⁴ Ва ӯ ба онҳо гуфт:

«Аз хӯранда хӯрок берун омад,
ва аз зӯровар ширини берун омад».

Ва онҳо дар се рӯз натавонианд муамморро ҳал кунанд.

¹⁵ Ва чунин воқеъ шуд, ки дар рӯзи ҳафтум онҳо ба зани Шимшӯн гуфтанд: «Шавҳаратро розӣ намо, то ки ҳалли муамморро ба мо бигӯяд, мабодо туро ва хонаи падаратро оташ дода, бисӯзонем: магар моро барои он тақлиф намудаед, ки моро тороч кунед?»

¹⁶ Ва зани Шимшӯн пеши ӯ гирия карда, гуфт: «Яқин аст, ки ту аз ман нафрат дорӣ ва маро дӯст намедорӣ; ба писарони қавми ман муаммое гуфтай, вале ҳалли онро ба ман маълум накардаӣ». Ва ӯ ба вай гуфт: «Инак, ба падару модари худ онро маълум накардаам, оё ба ту маълум кунам?»

¹⁷ Ва ҳафт рӯзе ки базми онҳо давом мекард, вай пеши ӯ мегирист; ва дар рӯзи ҳафтум ӯ ба вай маълум кард, зеро ки вай бо чақиданаш ӯро аз ҷон безор сохт; ва баъд аз ин вай ҳалли муамморро ба писарони қавми худ маълум кард.

¹⁸ Ва дар рӯзи ҳафтум, пеш аз ғуруби офтоб, мардуми он шаҳр ба ӯ гуфтанд: «Чист ширинтар аз асал, ва чист зӯровартар аз шер?»

Ва ӯ ба онҳо гуфт:

«Агар бо ғуноҷини ман шудгор намекардед, ҳалли муаммои маро намеёфтед».

Шимшӯн дар Ашқалӯн.

¹⁹ Ва Рӯҳи Худованд ба ӯ нозил шуда, ӯ ба Ашқалӯн фурӯд омад, ва аз онҳо сӣ нафарро кушта, либосашонро кашида гирифт, ва дастаҳои либосро ба онҳое ки муамморро ҳал карда буданд, дод. Ва хашмаш аланга гирифта, ӯ ба хонаи падари худ баргашт.

²⁰ Ва зани Шимшӯн ба рафиқае ки ёри ӯ шуда буд, расид.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Шимшӯн аз фалиштиён интиқом мегирад;
хосилоташонро ба воситаи рӯбоҳон несту нобуд мекунад.

15 Ва баъд аз муддате, дар айёми дарави гандум, чунин воқеъ шуд, ки Шимшӯн барои дидани зани худ бо бузғолае омад ва гуфт: «Назди зани худ ба хонаи хоби вай мебароям». Вале падари вай ӯро намонд, ки дарояд.

² Ва падари вай гуфт: «Ман гумон кардам, ки ту аз вай нафрат дорӣ, бинобар ин варо ба ёри ту додам; инак, хоҳари вай, ки аз вай хушрӯйтар аст, бигзор барои ту дар ивази вай бошад».

³ Вале Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Ман акнун пеши фалиштиён аз гуноҳ фориф хоҳам буд, агар ба онҳо бадӣ бикунам».

⁴ Ва Шимшӯн рафта, сесадто рӯбоҳ қапид; ва машъалҳо гирифт, ва думро бо дум баста, якто машъалро дар миёнаи ҳар ду дум гузошт.

⁵ Ва машъалҳоро даргиронида, ба киштзорҳои фалиштиён фиристод; ва аз хирман сар карда, то ҳосили даравнашуда ва то боғҳои зайтун сӯзонид.

⁶ Ва фалиштиён гуфтанд: «Кист, ки ин корро кардааст?» Ва гуфтанд: «Шимшӯн, домоди он сокини Тимно, ки зани ӯро гирифта, ба ёри ӯ дода буд». Ва фалиштиён омада, он занро бо якҷоягии падараш ба оташ сӯзониданд.

⁷ Ва Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Модоме ки шумо чунин амал кардед, яқинан аз шумо интиқом хоҳам гирифт, ва баъд аз он ором хоҳам шуд».

⁸ Ва ба онҳо сар то по зарбаи саҳт расонид, бисъереро кушт, ва рафта, дар ғори сахраи Этом сокин шуд.

⁹ Ва фалиштиён баромада, дар Яҳудо ӯрду заданд ва дар Лехӣ ҷойгир шуданд.

¹⁰ Ва мардуми Яҳудо гуфтанд: «Барои чӣ бар зидди мо баромадаед?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Барои он ки Шимшӯнро бибандем, ва чунон ки ӯ ба мо амал кард, ончунон ба ӯ амал кунем».

¹¹ Ва се ҳазор нафар аз мардуми Яҳудо сӯи ғори сахраи Этом рафта, ба Шимшӯн гуфтанд: «Ту, охир, медонӣ, ки фалиштиён бар мо ҳукмрон мебошанд; пас, ин чӣ кор аст, ки ту ба мо кардӣ?» Ба онҳо гуфт:

«Чунон ки онҳо ба ман амал карданд, ончунон ман ба онҳо амал кардам».

¹² Ба ӯ гуфтанд: «Мо фурӯд омадаем, то ки туро баста, ба дасти фалиштиён бисупорем». Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Ба ман қасам ёд кунед, ки худатон ба ман осебе нахоҳед расонид».

¹³ Онҳо ба ӯ гуфтанд: «Не, мо туро фақат баста, ба дасти онҳо хоҳем супурд, вале ба ҳеҷ вачҳ туро нахоҳем кушт». Ва ӯро бо ду таноби нав баста, аз сахра бароварданд.

Шимшӯн ҳазор нафарро аз душманон мекушад.

¹⁴ Вақте ки ӯ ба Леҳӣ расид, фалиштиён ба пешвози ӯ ғавғо бардоштанд. Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ нозил шуда, танобҳое ки бар бозуҳояш буд, мисли нахҳои катон, ки дар оташ сӯхта бошад, қанда гардид, ва бандҳо аз дастҳояш фуromaд.

¹⁵ Ва ӯ ҷоғи хари навмурдаро ёфт, ва дасти худро дароз карда, онро гирифт, ва ҳазор нафарро бо он зада, кушт.

¹⁶ Ва Шимшӯн гуфт:

«Аз ҷоғи хар тӯда-тӯда фурӯ ғалтиданд: бо ҷоғи хар ҳазор нафарро зада куштам».

¹⁷ Ва ин суханро гуфта, ҷоғро аз дасти худ партофт, ва он маконро Ромат-Леҳӣ номид.

¹⁸ Ва бағоят ташна монд, ва сӯи Худованд хонда, гуфт: «Ту ба дасти бандаи Худ ин начоти бузургро додӣ; ва алҳол ман аз ташнагӣ мемирам ва ба дасти номахтунон меафтам».

¹⁹ Ва Худо чуқуриеро, ки дар Леҳӣ буд, раҳна кард, ва об аз он ҷорӣ шуд, ва ӯ нӯшида, ба худ омад, ва ҷон гирифт; бинобар ин номаш Эйн-Ҳақӯре хонда шуд, ки он то имрӯз дар Леҳӣ воқеъ аст.

²⁰ Ва ӯ бар Исроил дар айёми фалиштиён бист сол доварӣ намуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Шимшӯн дар Ғазза.

16 Ва Шимшӯн ба Ғазза рафт; ва дар он ҷо зани зинкореро дида, назди вай даромад.

² Ба аҳли Ғазза хабар расид, ки Шимшӯн ба ин ҷо омадааст. Ва тамоми шаб давр зада гаштанд ва назди дарвозаи шаҳр ба муқобили ӯ камин гирифтанд, ва тамоми шаб хомӯшона рафтор намуда, мегуфтанд: «То субҳидам мунтазир истода, ӯро мекушем».

³ Вале Шимшӯн то нисфи шаб хобид, ва нисфи шаб бархост, ва табақаҳои дарвозаи шаҳр ва ду паҳлудариро гирифта, бо якҷоягии ғалақа барканд, ва бар китфи худ гузошта, бар куллаи кӯҳе ки дар рӯ ба рӯи Ҳебрӯн аст, баровард.

Шимшӯн ва Далило.

⁴ Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки ӯ занеро дар водии наҳри Шӯреқ дӯст дошт, ва номи вай Далило буд.

⁵ Ва сарварони фалиштиён назди вай омада, гуфтанд: «Ҷуро фирефта намуда, бифаҳм, ки қуввати бузургаш дар чист, ва чӣ гуна мо бар ӯ метавонем ғолиб оем, то ки ӯро баста, мутеъ намоем; ва ҳар яке аз мо ба ту ҳазору сад сиқл нуқра хоҳем дод».

⁶ Ва Далило ба Шимшӯн гуфт: «Лутфан, ба ман бигӯй, ки қуввати бузурги ту дар чист, ва чӣ гуна туро баста, мутеъ кардан мумкин аст?»

⁷ Шимшӯн ба вай гуфт: «Агар маро бо ҳафт зеҳи тар, ки хушк нашуда бошад, бибанданд, ман сушт шуда, мисли ҳар каси дигар хоҳам гардид».

⁸ Ва сарварони фалиштиён ҳафт зеҳи тар, ки хушк нашуда буд, ба вай оварданд, ва ӯро вай бо онҳо баст.

⁹ Ва каминварон дар ҳучраи вай нишаста буданд, ва Далило ба ӯ гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва ӯ зеҳноро барканд, чунон ки риштаи катон қанда мешавад, ҳамин ки бӯи оташ ба он бирасад. Ва манбаи қуввати ӯ ошкор нашуд.

¹⁰ Ва Далило ба Шимшӯн гуфт: «Инак, ту маро тамасхур карда, суханони дурӯғ гуфтӣ; акнун, лутфан, ба ман бигӯй, ки туро бо чӣ бастан мумкин аст?»

¹¹ Ӯ ба вай гуфт: «Агар маро бо танобҳои нав, ки ҳеҷ истеъмол нашуда бошад, бибанданд, ман сушт шуда, мисли ҳар каси дигар хоҳам гардид».

¹² Ва Далило танобҳои нав гирифта, ӯро бо онҳо баст, ва ба ӯ гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва каминварон дар ҳучраи вай нишаста буданд. Ва ӯ танобҳоро аз бозуҳои худ мисли риштае барканд.

¹³ Ва Далило ба Шимшӯн гуфт: «То ҳол ту маро тамасхур карда, ба ман суханони дурӯғ гуфтӣ; ба ман бигӯй, ки туро бо чӣ бастан мумкин аст?» Ва ӯ ба вай гуфт: «Агар ҳафт гесуи сари маро бо дастгоҳи бофандагӣ бибой».

¹⁴ Вай онҳоро ба моку маҳкам баст, ва ба ӯ гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва ӯ аз хоби худ бедор шуда, моку ва дастгоҳи бофандагиро барканд.

¹⁵ Вай ба ӯ гуфт: «Чӣ гуна ту мегӯӣ: „Ман туро дӯст медорам“, ва ҳол он ки дили ту бо ман нест? Инак, се дафъа ту маро тамасхур кардӣ ва ба ман маълум нанамудӣ, ки қуввати бузурги ту дар чист».

¹⁶ Ва азбаски вай ӯро ҳар рӯз бо суханони худ фишор дода, зиқ мекард, ӯ аз ҷони худ безор шуд,

¹⁷ Ва ҳар чиро, ки дар дил дошт, ба вай ошкор карда, гуфт: «Поку ба сари ман нарасидааст, зеро ки ман аз батни модари худ барои Худо мумтоз ҳастам; агар мӯйсарам тарошида шавад, қувватам аз ман дур хоҳад шуд, ва ман сушт шуда, мисли ҳар каси дигар хоҳам гардид».

¹⁸ Ва Далило дид, ки ӯ ҳар чиро, ки дар дилаш буд, ба вай маълум кард, барои хондани сарварони фалиштиён кас фиристода, гуфт: «Ҳамин дафъа биед, ки ӯ ҳар чиро, ки дар дил дошт, ба ман маълум кард». Ва сарварони фалиштиён назди вай омаданд, ва нуқраро ба дасти худ оварданд.

¹⁹ Ва ўро вай бар зонухои худ хобонид, ва касеро хонд, ва ҳафт гесуи сари ўро тарошонид, ва ба шиканча кардани ў шурӯъ намуд, ва қувваташ аз ў дур шуд.

²⁰ Ва гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшўн!» Ва ў аз хобаш бедор шуда, дар дили худ гуфт: «Мисли пештара берун рафта, ба худ меоям». Вале ў надонист, ки Худованд аз ў дур шудааст.

²¹ Ва фалиштиён ўро дастгир карда, чашмонашро канданд, ва ўро ба Ғазза оварда, бо занҷири дуқабатаи мисин бастанд, ва ў дар зиндон дастос мекард.

²² Ва мўйсараш, ки тарошида шуда буд, аз нав баромадан гирифт.

Мамоти Шимшўн.

²³ Ва сарварони фалиштиён чамъ шуданд, то ки барои худои худ Дочўн қурбонии бузурге оварда, димоғчоқӣ кунанд, ва гуфтанд:

«Худои мо душмани мо Шимшўнро ба дасти мо таслим намуд».

²⁴ Ва чун қавм ўро диданд, худои худро мадҳ карданд, зеро ки гуфтанд:

«Худои мо душмани моро, ки харобкунандаи замини мо буда,

бисъёеро аз мо куштааст,
ба дасти мо таслим намуд».

²⁵ Ва чун димоғашон чоқ шуд, гуфтанд:

«Шимшўнро бихонед, то ки бозӣ карда, моро дилхуш гардонад». Ва Шимшўнро аз зиндон оварданд, ва ў онҳоро дилхуш гардонид, ва ўро дар миёни ду сутун гузоштан.

²⁶ Ва Шимшўн ба амраде ки дасти ўро нигоҳ медошт, гуфт: «Маро вогузор, то сутунҳоро, ки хона бар онҳо қоим аст, ламс намоям ва бар онҳо такья кунам».

²⁷ Ва хона аз мардон ва занон пур буд, ва ҳамаи сарварони фалиштиён дар он ҷо буданд; ва бар боми он тақрибан се ҳазор мард ва зан буданд, ки бозии Шимшўнро тамошо мекарданд.

²⁸ Ва Шимшўн сӯи Худованд хонда, гуфт: «Худоё Худовандо! Лутфан, маро ба ёд овар ва фақат ҳамин дафъа тақвият намо, эй Худо, то ки ман якбора барои ду чашми худ аз фалиштиён интиқом гирам».

²⁹ Ва Шимшўн ду сутуни миёнаро, ки хона бар онҳо қоим буд, — якеро бо дасти росташ ва дигареро бо дасти чапаш, — дар оғӯш гирифта, бар онҳо такья кард.

³⁰ Ва Шимшўн гуфт: «Бигзор ҷони ман бо фалиштиён бимирад!» Ва бо тамоми қувваташ фишор дод, ва хона бар сарварон ва бар тамоми қавме ки дар он буданд, фуру рафт; ва мурдагоне ки ў дар мамоти худ кушт, аз мурдагоне ки дар ҳаёти худ кушта буд, бештар буданд.

³¹ Ва бародарони ў ва тамоми хонадони падари ў фуруд омаданд, ва ўро бардошта бурданд, ва дар миёни Соръо ва Эштоул, дар мақбараи падараш

Монӯаҳ дафн карданд. Ва ў бист сол бар Исроил доварӣ намуд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Исьёни авом ва аҳли дин.

17 Ва шахсе аз кӯҳи Эфроим буд, ки Михайху ном дошт.

² Ва ў ба модари худ гуфт: «Ҳазору сад сиқл нуқрае ки аз ту рабуда шуд, ва дар бораи он ту лаънат хондӣ ва дар гӯшҳои ман низ гуфтӣ, — инак, он нуқра дар дасти ман аст: ман онро гирифта будам». Ва модараш гуфт: «Худованд писарамро баракат диҳад!»

³ Ва он ҳазору сад сиқл нуқраро ба модараш баргардонид. Ва модараш гуфт: «Ман ин нуқраро комилан ба Худованд аз дасти худ барои писарам вақф намудаам, то ки санами тарошидае ва бути рехтае бисозад; ва акнун онро ба ту бармегардонам».

⁴ Вале ў нуқраро ба модараш баргардонид. Ва модараш дусад сиқл нуқраро гирифта, ба заргар дод, ки вай санам ва бут сохт, ва онҳо дар хонаи Михайху буд.

⁵ Ва ин шахс, яъне Михо, хонае барои ибодати худо дошт; ва ў эфӯд ва трофим[†] сохт, ва яке аз писарони худро баргумошт, то ки қоҳини ў бошад.

⁶ Дар он айём подшоҳе дар Исроил набуд; ҳар кас он чи ба назараш писанд меомад, мекард.

⁷ Ва ҷавоне аз Байт-Лаҳми Яҳудо буд, ки дар миёни қабилаи Яҳудо зиндагӣ мекард; вале ў левизода буда, дар он ҷо сукунат дошт.

⁸ Ва ин шахс аз шаҳр, аз Байт-Лаҳми Яҳудо, равона шуд, то дар мавзее ки ба муддаои табъаш бошад, маскан гирад; ва ба кӯҳи Эфроим то хонаи Михо расид, то ки аз он ҷо сафарашро давом диҳад.

⁹ Ва Михо ба ў гуфт: «Аз куҷо омадаӣ?» Ва ў дар ҷавоб гуфт: «Ман левизодае аз Байт-Лаҳми Яҳудо ҳастам, ва меравам, то дар мавзее ки ба муддаои табъам бошад, маскан гирам».

¹⁰ Ва Михо ба ў гуфт: «Назди ман маскан гир, ва бароям падар ва қоҳин бош, ва ман ба ту ҳар сол даҳ сиқл нуқра, ва як даста либос ва ризқу рӯзӣ медиҳам». Ва левизода омад,

¹¹ Ва левизода розӣ шуд, ки назди ин мард маскан гирад; ва он ҷавон назди вай мисли яке аз писаронаш буд.

¹² Ва Михо левизодаро баргумошт, ва ҷавон қоҳини ў шуд, ва дар хонаи Михо маскан гирифт.

¹³ Ва Михо гуфт: «Акнун дониستم, ки Худованд ба ман эҳсон хоҳад кард, зеро ки левизода қоҳини ман шудааст».

[†] Эфӯд ва трофим — ҳайкалҳои (бутҳои) майдаи аз нуқра, тилло ё моддаи дигар сохташуда, ки дар миёни бутпарастон чун асоби фолбинӣ ё пешгӯӣ истеъмол мешуд.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Сибти Дон бутпарастиро барқарор менамояд.

18 Дар он айём подшоҳе дар Исроил набуд; ва дар он айём сибти Дон барои худ мулке аз баҳри маскан гирифтанд мечустанд, зеро ки то он вақт ба онҳо мулке андаруни сибтҳои Исроил нарасида буд.

² Ва бани-Дон аз қабиллаи худ, аз миёни тамоми ҷамоати худ, панҷ нафарро, ки мардони ҷангии далер буданд, аз Соръо ва Эштоул фиристоданд, то ки заминро ҷосусӣ ва тафтиш кунанд; ва ба онҳо гуфтанд: «Рафта, заминро тафтиш намоед!» Ва онҳо ба кӯҳи Эфроим то хонаи Михо расида, дар он ҷо шабро гузарониданд.

³ Ҳангоме ки онҳо назди хонаи Михо буданд, овози он ҷавони левизодаро шинохтанд, ва ба он ҷо дохил шуда, ба ӯ гуфтанд: «Кист, ки туро ба ин ҷо овардааст? Ва дар ин макон ту чӣ мекунӣ? Ва дар ин ҷо чӣ кор дорӣ?»

⁴ Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Михо ба ман чунин ва чунин рафтор намуд, ва маро киро кард, ва ман коҳини ӯ шудаам».

⁵ Ва ба ӯ гуфтанд: «Лутфан, аз Худо бипурс, то бидонем, ки оё роҳи мо, ки ба он меравем, бомуваффақият хоҳад буд?»

⁶ Ва коҳин ба онҳо гуфт: «Ба саломатӣ биравед; роҳе ки шумо меравед, зери назари Худованд аст».

⁷ Ва он панҷ нафар рафта, ба Лаиш расиданд, ва қавмеро, ки дар он ҷо буданд, диданд, ки онҳо дар амният, бар тибқи русуми сидӯниёни ором ва бепарво умр ба сар мебуданд, ва дар ин замин ҳокиме набуд, ки осебе расонад, ва онҳо аз сидӯниён дур буда, бо касе коре надоштанд.

⁸ Ва назди бародарони худ ба Соръо ва Эштоул омаданд, ва бародаронашон ба онҳо гуфтанд: «Чӣ хабаре овардед?»

⁹ Ва онҳо гуфтанд: «Бархезем ва бар онҳо битозем, зеро замин дидем, ки бағоят хуб аст. Вале шумо хомӯш нишастаед? Танбалӣ накунед, балки рафта дохил шавед ва он заминро тасарруф намоед.

¹⁰ Чун биравед, назди қавми бепарвое хоҳед омад, ва он замин паҳновар аст, ва Худованд онро ба дасти шумо супурдааст, — чунон мавзеест, ки аз ҳеҷ чизи рӯи замин камӣ надорад».

¹¹ Ва аз он ҷо аз қабиллаи Дон, аз Соръо ва Эштоул, шашсад одами дорои асбоби ҷангӣ раҳсипор шуданд.

¹² Ва баромада, дар Қирьят-Еорим, дар Яҳудо ўрду заданд; бинобар ин то имрӯз он маконро ўрдугоҳи Дон меноманд; он дар ақиби Қирьят-Еорим воқеъ аст.

¹³ Ва онҳо аз он ҷо ба кӯҳи Эфроим гузашта, ба хонаи Михо расиданд,

¹⁴ Ва он панҷ нафар, ки барои ҷосусӣ ба замини Лаиш рафта буданд, ба бародарони худ сухан

ронда, гуфтанд: «Оё медонед, ки дар ин хонаҳо эфӯд ва трофим ва санам ва бут ҳаст? Ва акнун фаҳм намоед, ки чӣ кор бояд бикунед».

¹⁵ Ва ба он ҷо рафта, ба хонаи ҷавони левизода, яъне ба хонаи Михо дароманданд, ва аз ӯ аҳволпурсӣ карданд.

¹⁶ Ва он шашсад одам аз бани-Дон, ки асбоби ҷангӣ доштанд, дар даҳани дарвоза истода буданд.

¹⁷ Ва он панҷ нафар, ки барои ҷосусии замин рафта буданд, баромада, ба он ҷо дохил шуданд, ва санам ва эфӯд ва трофим ва бутро гирифтанд, дар сурате ки коҳин бо он шашсад одами дорои асбоби ҷангӣ дар даҳани дарвоза истода буд.

¹⁸ Ва ҳангоме ки инҳо ба хонаи Михо дохил шуда, санам ва эфӯд ва трофим ва бутро гирифтанд, коҳин ба онҳо гуфт: «Чӣ мекунед?»

¹⁹ Онҳо ба ӯ гуфтанд: «Хомӯш шуда, дастатро бар даҳонат бимон, ва бо мо омада, барои мо падар ва коҳин бош. Қадомаш барои ту беҳтар аст: коҳини хонаи як шахс бошӣ, ё ки коҳини сибт ва қабиллае дар Исроил бошӣ?»

²⁰ Ва коҳин дилшод гардид, ва эфӯд ва трофим ва санамро гирифта, андаруни қавм дохил шуд.

²¹ Ва онҳо тоб хӯрда, раҳсипор шуданд; ва кӯдакон ва чорпоён ва бору будро пешопеши худ гузоштанд.

²² Вақте ки онҳо аз хонаи Михо дур шуданд, мардуме ки дар хонаҳои гирду пеши хонаи Михо буданд, ҷамъ шуда, бани-Донро таъқиб карданд,

²³ Ва бани-Донро фаръед карданд, ва инҳо рӯи худро гардонида, ба Михо гуфтанд: «Туро чӣ шудааст, ки инҳоро ҷамъ карда омадай?»

²⁴ Ва ӯ гуфт: «Худоёни маро, ки сохтаам, бо коҳин гирифта рафтаед. Барои ман боз чӣ чизе боқӣ мондааст? Пас, чӣ гуна чуръат намуда, мегӯед, ки „туро чӣ шудааст?“»

²⁵ Ва бани-Дон ба ӯ гуфтанд: «Овозатро дар миёни мо баланд накун, мабодо одамони тундмизоҷ бар шумо ҳучум оваранд, ва ту ҷони худ ва ҷони аҳли байти худро ба ҳалокат расонӣ».

²⁶ Ва бани-Дон ба роҳи худ рафтанд; ва чун Михо дид, ки онҳо аз ӯ пурзўртаранд, тоб хӯрда, ба хонаи худ баргашт.

²⁷ Ва онҳо он чиро, ки Михо сохта буд, ва коҳинеро, ки ӯ дошт, гирифта, бар Лаиш, бар зидди қавме ки ором ва бепарво буданд, тохтутоз карданд, ва онҳоро ба дами шамшер куштанд, ва шаҳрро оташ дода сўзониданд.

²⁸ Ва касе набуд, ки раҳой диҳад, зеро ки он аз Сидўн дур буд, ва онҳо ба касе робитае надоштанд, ва он дар водие ки назди Байт-Реҳўб аст, воқеъ буд. Ва шаҳрро бино карда, дар он маскан гирифтанд.

²⁹ Ва шаҳрро ба номи падари худ Дон, ки барои Исроил таваллуд шуда буд, Дон номиданд; валекин номи шаҳр аввал Лаиш буд.

³⁰ Ва бани-Дон он санамро барои худ барқарор карданд; ва Ехўнотон ибни Чершўи ибни Менашше, худаш ва писаронаш, то рӯзи асир

шудани аҳли ин замин коҳинони сибти Дон буданд.
³¹ Ва санами Михоро, ки сохта буд, дар тамоми айёме ки хонаи Худо дар Шилӯ буд, барои худ гузоштанд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Воқеаи даҳшатангез дар Ҷабъа.

19 Ва дар он айёме ки подшоҳе дар Исроил набуд, марди левизодае дар ақсои кӯҳи Эфроим сукунат дошт, ва зани суррияе аз Байт-Лаҳми Яхудо барои худ гирифта буд.
² Ва суррияи ӯ аз ӯ қаҳр карда, аз пеши ӯ ба хонаи падари худ, ба Байт-Лаҳми Яхудо рафт, ва дар он ҷо чор моҳ бимонд.
³ Ва шавҳараш бархоста, аз пушти вай рафт, то ки дили варо ёфта, варо назди худ баргардонад; ва навкараш ва як ҷуфт хараш ҳамроҳи ӯ буд. Вай ӯро ба хонаи падари худ овард, ва падари занак ӯро дида, бо хурсандӣ ӯро пешвоз гирифт.
⁴ Ва падарарӯсаш, яъне падари занак, ӯро нигоҳ дошт, ва ӯ се рӯз назди вай истод; ва хӯрданд ва нӯшиданд ва дар он ҷо шабро гузарониданд.
⁵ Ва дар рӯзи чорум онҳо бомдодон бармаҳал бедор шуданд, ва ӯ бархост, то ки равона шавад; ва падари занак ба домодаш гуфт: «Дили худро бо луқмаи нон боқувват намо, ва баъд равона шавед».
⁶ Ва ҳар ду нишаста, якҷоя хӯрок хӯрданд ва нӯшиданд; ва падари занак ба он мард гуфт: «Лутфан, имшаб дар ҳамин ҷо бимон, то дилат шод гардад».
⁷ Ва он мард бархост, то ки равона шавад, валекин падарарӯсаш аз ӯ бисъёр хоҳиш намуд, ва ӯ монда, шабро дар он ҷо гузаронид.
⁸ Ва дар рӯзи панҷум ӯ бомдодон бармаҳал бедор шуд, то ки равона шавад, ва падари занак ба ӯ гуфт: «Лутфан, дили худро боқувват намо, ва то гашти пешин таъхир кунед». Ва ҳар ду хӯрок хӯрданд.
⁹ Ва он мард бархост, то ки равона шавад, — худааш ва суррияаш ва навкараш. Ва падарарӯси ӯ, падари занак, ба ӯ гуфт: «Инак, рӯз ба ғуруб наздик мешавад; лутфан, имшаб бимонед; инак, рӯз тамом мешавад; шабро дар ин ҷо бигзарон, то дилат шод гардад; ва фардо бармаҳал бедор шуда, роҳи худро давом хоҳед дод, ва ту ба хаймаи худ хоҳӣ расид».
¹⁰ Вале он мард ба шабгузаронӣ розӣ нашуд, ва бархоста, равона шуд ва то рӯ ба рӯи Ябус, ки Ерусалим бошад, расид, ва ҷуфти харони полондор ҳамроҳи ӯ буд, ва суррияи ӯ бо ӯ буд.
¹¹ Вақте ки онҳо ба Ябус расиданд, рӯз бағоят ба ғуруб наздик буд, ва навкар ба оғояш гуфт: «Биёед, ба ин шаҳри ябусиён дохил шуда, шабро дар он ҷо бигзаронем».
¹² Оғояш ба вай гуфт: «Ба шаҳри бегона, ки сокинонаш аз банӣ-Исроил нестанд, дохил намешавем, балки ба Ҷабъа мегузарем».

¹³ Ва ба навкари худ гуфт: «Рафта, ба яке аз маконҳо мерасем, ва шабро дар Ҷабъа ё дар Ромо мегузаронем».

¹⁴ Ва аз он ҷо гузашта рафтанд, ва назди Ҷабъа, ки мулки Бинъёмин аст, офтоб бар онҳо ғуруб кард.

¹⁵ Ва ба он ҷо тоб хӯрданд, то ки омада, шабро дар Ҷабъа бигзаронанд; ва ӯ омада, дар кӯчаи шаҳр нишаст, ва касе набуд, ки онҳоро ба хонаи худ бурда, барои шабгузаронӣ ҷой диҳад.

¹⁶ Ва инак, пирамарде бегоҳирӯзи аз кори худ аз саҳро бармегашт; ва ин мард аз кӯҳи Эфроим буда, дар Ҷабъа сукунат дошт, вале мардуми ин макон аз сибти Бинъёмин буданд.

¹⁷ Ва ӯ назар андохта дид, ки роҳгузаре дар кӯчаи шаҳр нишастааст; ва пирамард гуфт: «Кучо меравӣ? Ва аз кучо омадаӣ?»

¹⁸ Дар ҷавоби ӯ гуфт: «Мо аз Байт-Лаҳми Яхудо то ақсои кӯҳи Эфроим меравем, ки ман аз он ҷо ҳастам; ба Байт-Лаҳми Яхудо рафта будам, ва алҳол сӯи хонаи Худованд меравам; ва касе нест, ки маро ба хонаи худ бибарад».

¹⁹ Ва коҳу беда барои харони мо ҳаст, ва нону шароб низ барои ман ва барои канизи ту ва барои навкаре ки ҳамроҳи бандагони туст; аз ҳеч чиз камӣ надорем».

²⁰ Пирамард гуфт: «Осоиштагӣ бар ту бод; ҳар камии ту бар ман аст; лекин дар кӯча шабгузаронӣ нақун».

²¹ Ва ӯро ба хонаи худ овард, ва ба харон хӯрок дод; ва онҳо пойҳои худро шустанд, ва хӯрданд, ва нӯшиданд.

²² Ҳангоме ки онҳо дили худро шод мекарданд, инак, мардуми шаҳр, шахсони сафилзода, хонаро ихота намуда, дари онро саҳт кӯфтанд, ва ба он пирамарди соҳибхона сухан ронда, гуфтанд: «Он мардро, ки ба хонаи ту даромадааст, берун ор, то ки бо ӯ бихобем».

²³ Ва марди соҳибхона назди онҳо баромада, ба онҳо гуфт: «Не, бародаронам, лутфан, бадкорӣ нақунед; модоме ки ин мард ба хонаи ман даромадааст, ин кори зиштро нақунед».

²⁴ Инак, духтари бокираи ман ва суррияи ӯ, — ман онҳоро берун меоварам, ва шумо ба номӯси онҳо таҷовуз намоед, ва ҳар чи дар назаратон писанд ояд, ба онҳо бикунед, вале ба ин мард ин кори зиштро нақунед».

²⁵ Валекин он шахсон нахостанд сухани ӯро бишнаванд. Ва он мард суррияи худро гирифта, назди онҳо берун овард; ва онҳо бо вай хобиданд, ва тамоми шаб то субҳ азият доданд, ва баробари дамидани саҳар варо вогузоштанд.

²⁶ Ва занак субҳидам омада, назди дари он мард, ки оғояш дар он ҷо буд, беҳуш шуда афтод, ва то равшан шудани рӯз дар он ҷо хобид.

²⁷ Бомдодон оғои вай бархоста, дари хонаро воз кард, ва берун омад, то ки ба роҳи худ равона шавад; ва инак, зани суррияи ӯ дар даҳани дари хона афтодааст, ва дастҳояш бар остона буд.

²⁸ Ва ӯ ба вай гуфт: «Бархез, то ки биравем!» Вале касе ҷавоб надод. Пас варо гирифта, бар хар гузошт, ва он мард бархоста, ба макони худ рафт.

²⁹ Ва ҳангоме ки ба хонаи худ расид, корде гирифт, ва суррияти худро гирифта, андоми бадани варо ба дувоздаҳ қисм пора кард, ва онҳоро ба тамоми худуди Исроил фиристод.

³⁰ Ва ҳар кӣ инро мидид, мегуфт: «Аз рӯзе ки банӣ-Исроил аз замини Миср баромадаанд, то имрӯз чунин коре карда ва дида нашудааст; ба ин диққат диҳед, машварат намоед ва бигӯед».

БОБИ БИСТУМ

Чанг дар миёни сибти Бинъёмин ва сибтҳои дигар.

20 Ва тамоми банӣ-Исроил берун омаданд, ва ҷамоат мисли як тан, аз Дон то Беэр-Шобаъ ва замини Цилъод, ба ҳузури Худованд дар Мисфо ҷамъ шуданд.

² Ва сардорони тамоми қавм, ҳамаи сибтҳои Исроил, дар ҷамъомади қавми Худо, ки аз чорсад ҳазор нафар пиёдаи шамшерзан иборат буданд, ҳозир шуданд.

³ Ва банӣ-Бинъёмин шуниданд, ки банӣ-Исроил ба Мисфо омадаанд. Ва банӣ-Исроил гуфтанд: «Бигӯед, ки ин шарорат чӣ гуна рӯй додааст?»

⁴ Ва он марди левизода, шавҳари занаке ки кушта шуда буд, ҷавоб гардонид, гуфт: «Ман бо суррияти худ ба Ҷабъа, ки мулки Бинъёмин аст, омадам, то ки шабро бигзаронам.

⁵ Ва сокинони Ҷабъа бар ман қиём карданд, ва хонаеро, ки дар он будам, шабона ихота намуданд. Маро мехостанд бидушанд, ва суррияти маро он қадар азият доданд, ки вай мурд.

⁶ Ва ман суррияти худро гирифта, пора-пора кардам, ва онро ба ҳамаи шаҳрҳои мулки Исроил фиристодам, зеро ки онҳо кори қабех ва зиште дар Исроил ба амал оварданд.

⁷ Инак ҳамаи шумо, эй банӣ-Исроил, муҳокима ва машварати худро дар ин ҷо бикунед».

⁸ Ва тамоми қавм, чун як тан, қиём намуда, гуфтанд: «Ҳеч яке аз мо ба хаймаи худ нахоҳем рафт, ва ҳеч яке аз мо ба хонаи худ нахоҳем шитофт.

⁹ Ва алҳол мо бояд дар ҳаққи Ҷабъа чунин коре бикунем: мувофиқи қуръа бар он битозем.

¹⁰ Ва даҳ нафар аз сад аз ҳамаи сибтҳои Исроил, ва сад нафар аз ҳазор, ва ҳазор нафар аз бевар бигирем, то ки тӯша барои қавм биёранд; ва ҳамин ки онҳо баргарданд, мо ба Ҷабъаи Бинъёмин мувофиқи тамоми қабоҳате ки вай дар ҳаққи Исроил ба амал овардааст, амал намоем».

¹¹ Ва ҳамаи исроилиён якдилона, чун як тан, назди он шаҳр ҷамъ омаданд.

¹² Ва сибтҳои Исроил ба тамоми сибти Бинъёмин одам фиристода, гуфтанд: «Ин чӣ шароратест, ки дар миёни шумо рӯй додааст?

¹³ Ва акнун он шахсони сафилзодаро, ки дар Ҷабъа ҳастанд, таслим намоед, то ки онҳоро ба қатл расонида, шароратро аз Исроил нест кунем». Валекин банӣ-Бинъёмин нахостанд, ки овози бародарони худ банӣ-Исроилро бишнаванд.

¹⁴ Ва банӣ-Бинъёмин аз шаҳрҳо дар Ҷабъа ҷамъ шуданд, то ки бо банӣ-Исроил ҷанг кунанд.

¹⁵ Ва аз банӣ-Бинъёмин дар он рӯз аз шаҳрҳо бисту шаш ҳазор марди шамшерзан саф кашиданд; ғайр аз ин, аз сокинони Ҷабъа ҳафтсад нафар баргузидагон саф кашиданд.

¹⁶ Аз тамоми ин қавм ҳафтсад марди баргузидаи чаптаст буданд, ва ҳамаи инҳо ба мӯе санг меандохтанд, ва хато намекарданд.

¹⁷ Ва аз исроилиён, ғайр аз Бинъёмин, чорсад ҳазор нафар шамшерзан саф кашиданд, ки ҳамаашон мардони ҷангӣ буданд.

¹⁸ Ва бархоста, ба Байт-Ил рафтанд, ва аз Худо пурсиданд, ва банӣ-Исроил гуфтанд: «Кист, ки аз миёни мо аввал бар зидди банӣ-Бинъёмин ба ҷанг барояд?» Ва Худованд гуфт: «Яҳудо аввал барояд».

¹⁹ Ва банӣ-Исроил бомдодон бархоста, назди Ҷабъа ўрду заданд.

²⁰ Ва исроилиён берун омаданд, то ки бо Бинъёмин ҷанг кунанд, ва исроилиён назди Ҷабъа ба муқобили онҳо барои ҷанг саф бастанд.

²¹ Ва банӣ-Бинъёмин аз Ҷабъа берун омада, дар он рӯз бисту ду ҳазор нафарро аз исроилиён кушта бар замин ғалтониданд.

²² Вале қавм, яъне исроилиён, қувват ёфта, дар ҳамон ҷое ки рӯзи якум саф баста буданд, аз нав барои ҷанг саф бастанд.

²³ Ва банӣ-Исроил баромада, ба ҳузури Худованд то шом гиристанд, ва аз Худованд пурсида, гуфтанд: «Оё боз бар зидди бародарони худ банӣ-Бинъёмин барои ҷанг наздик оем?» Ва Худованд гуфт: «Бар зидди онҳо бароед».

²⁴ Ва банӣ-Исроил дар рӯзи дуюм ба ҷониби банӣ-Бинъёмин пеш омаданд.

²⁵ Ва бинъёминиён дар рӯзи дуюм ба пешвои онҳо аз Ҷабъа берун омаданд ва аз банӣ-Исроил боз ҳаждаҳ ҳазор нафарро кушта бар замин ғалтониданд, ки ҳамаашон шамшерзан буданд.

²⁶ Ва тамоми банӣ-Исроил, тамоми қавм баромада, ба Байт-Ил омаданд, ва гирифта, дар он ҷо ба ҳузури Худованд нишастанд, ва дар он рӯз то шом рӯза доштанд, ва қурбониҳои сӯхтани ва қурбониҳои саломатӣ ба ҳузури Худованд оварданд.

²⁷ Ва банӣ-Исроил аз Худованд пурсиданд, — ва сандуқи аҳди Худо дар он вақт дар он ҷо буд,

²⁸ Ва Финҳос ибни Эльёзор ибни Ҳорун дар он айём пеши он меистод, — ва гуфтанд: «Оё боз бар зидди бародарони худ банӣ-Бинъёмин ба ҷанг бароям, ё даст кашам?» Ва Худованд гуфт: «Бароед, зеро ки фардо онҳоро ба дасти ту хоҳам супурд».

²⁹ Ва исроилиён гирдогирди Ҷабъа каминҳо гузоштанд.

³⁰ Ва банӣ-Исроил дар рӯзи сеюм ба муқобили банӣ-Бинъемин баромаданд, ва мисли дафъаҳои пеш назди Ҷабъа саф бастанд.

³¹ Ва банӣ-Бинъемин ба пешвози қавм берун омада, аз шаҳр дур шуданд, ва дар роҳҳо, ки яке сӯи Байт-Ил ва дигаре сӯи Ҷабъа мебуд, мисли дафъаҳои пеш ба куштани қавм шурӯъ карданд, ва қариб сӣ нафар аз исроилиён дар саҳро кушта шуданд.

³² Ва банӣ-Бинъемин гуфтанд: «Онҳо пеши мо, мисли пештара, фурӯ меғалтанд». Вале банӣ-Исроил гуфтанд: «Бигрезем, то ки ўро аз шаҳр ба сӯи роҳҳо дур кунем».

³³ Ва ҳамаи исроилиён аз ҷои худ бархоста, дар Баал-Томор саф бастанд; ва каминварони Исроил аз камингоҳи худ, аз майдони назди Ҷабъа ҷаста баромаданд.

³⁴ Ва даҳ ҳазор марди баргузида, ки аз тамоми Исроил буданд, аз пеши Ҷабъа наздик омаданд, ва ҳарбу зарби сахте рӯй дод, ва бинъеминиён надонистанд, ки фалокате ба сарашон меояд.

³⁵ Ва Худованд ба Бинъемин пеши Исроил шикаст расонид, ва банӣ-Исроил дар он рӯз бисту панҷ ҳазору сад нафарро аз Бинъемин куштанд, ки ҳамаашон шамшерзан буданд.

³⁶ Ба назари банӣ-Бинъемин чунин намуд, ки шикаст расонидаанд; вале исроилиён барои Бинъемин ҷой ҳолӣ карда буданд, зеро умедашон ба он камине буд, ки назди Ҷабъа гузошта буданд.

³⁷ Ва каминварон шитофта, ба Ҷабъа ҳучум карданд; ва каминварон паҳн шуда рафта, тамоми аҳли шаҳрро ба дами шамшер куштанд.

³⁸ Ва аломате дар миёни исроилиён ва каминварон қарор дода шуда буд, ки онҳо бояд аз даруни шаҳр сутунҳои ғафси дудро баланд кунанд.

³⁹ Ва ҳангоме ки исроилиён дар ҷанг қафо гаштанд, ва Бинъемин ба задани исроилиён шурӯъ намуда, тақрибан сӣ нафарро аз онҳо куштанд, ва гуфтанд: «Онҳо пеши мо мисли ҷанги якум фурӯ меғалтанд», —

⁴⁰ Дар ҳамин вақт аз шаҳр сутуни ғафси дуд баланд шудан гирифт, ва бинъеминиён ба ақиби худ назар андохтанд, ва инак, дуд аз тамоми шаҳр сӯи осмон мебарояд,

⁴¹ Ва исроилиён баргаштанд, ва бинъеминиён ба воҳима афтоданд, зеро диданд, ки фалокат бар сарашон омадааст.

⁴² Ва онҳо аз пеши исроилиён ба тарафи роҳи биёбон рӯй тофтанд, вале ҳарбу зарб онҳоро дар он ҷо низ таъқиб мекард, ва касонеро, ки аз шаҳрҳо мебаромаданд, андаруни он мекуштанд.

⁴³ Бинъеминиёнро ихота намуда, гирифтори таъқиб карданд, ва дар Менуҳо, ки дар рӯ ба рӯи тарафи шарқии Ҷабъа воқеъ аст, онҳоро торумор сохтанд.

⁴⁴ Ва ҳаждаҳ ҳазор нафар аз бинъеминиён фурӯ ғалтиданд, ки ҳамаашон мардони ҷангӣ буданд.

⁴⁵ Ва онҳо тоб хӯрда, ба биёбон, сӯи сахраи Риммӯн гурехтанд, вале аз онҳо панҷ ҳазор нафарро дар роҳҳо ба ҳалокат расониданд; ва онҳоро то Чидъӯм таъқиб карда, аз онҳо ду ҳазор нафарро куштанд.

⁴⁶ Ҳамаи касоне ки аз Бинъемин дар он рӯз талаф шуданд, бисту панҷ ҳазор нафар шамшерзан буданд, ки ҳамаашон мардони ҷангӣ буданд.

⁴⁷ Ва шашсад нафар тоб хӯрда, ба биёбон, сӯи сахраи Риммӯн гурехтанд, ва чор моҳ дар сахраи Риммӯн истоданд.

⁴⁸ Ва исроилиён назди банӣ-Бинъемин баргашта, онҳоро ба дами шамшер куштанд; тамоми аҳли шаҳр ва чорпоён ва ҳар чиро, ки ёфтанд; низ ҳамаи шаҳрҳоеро, ки ёфтанд, оташ дода сӯзониданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Тақдири баъдинаи сибти Бинъемин.

21 Ва исроилиён дар Мисфо қасам хӯрда, гуфтанд: «Касе аз мо духтарашро ба бинъеминӣ ба занӣ нахоҳад дод».

² Ва қавм ба Байт-Ил омада, то шом дар он ҷо ба хузури Худо нишастанд, ва овози худро баланд карда, зор-зор гиристанд.

³ Ва гуфтанд: «Чаро, эй Худованд Худои Исроил, чунин воқеа дар Исроил рӯй дод, ки имрӯз як сибт аз Исроил кам мешавад?»

⁴ Ва фардоҷаш қавм субҳидам бархоста, дар он ҷо қурбонгоҳ бино карданд, ва қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ оварданд.

⁵ Ва банӣ-Исроил гуфтанд: «Кист аз ҳамаи сибтҳои Исроил, ки ба ҷамъомади назди Худованд наомадааст?» Зеро қасами саҳт хӯрда гуфта буданд, ки ҳар кӣ назди Худованд ба Мисфо наомада бошад, бояд ҳатман кушта шавад.

⁶ Ва банӣ-Исроил дар хусуси бародари худ Бинъемин пушаймон шуда, гуфтанд: «Имрӯз як сибт аз Исроил маҳв шуд.

⁷ Пас, бо бақияи онҳо дар бобати занон чӣ бояд бикунем? Мо, охир, ба Худованд қасам хӯрдаем, ки духтарони худро ба онҳо ба занӣ надихем».

⁸ Ва гуфтанд: «Оё ягон сибти Исроил ҳаст, ки ба Мисфо назди Худованд наомада бошад?» Ва инак, аз Ёбиш-Ҷилъод касе ба ҷамъомади ўрдугоҳ наомадааст.

⁹ Ва қавм аз назар гузаронида шуданд, ва инак, аз сокинони Ёбиш-Ҷилъод касе дар он ҷо набуд.

¹⁰ Ва ҷамоат дувоздаҳ ҳазор нафар ҷанговарони далерро ба он ҷо фиристоданд, ва ба онҳо амр фармуда, гуфтанд: «Биравед ва сокинони Ёбиш-Ҷилъодро бо занон ва кӯдаконашон ба дами шамшер бикунед».

¹¹ Ва чунин аст коре ки бояд бикунед: ҳар мард ва ҳар занеро, ки бо мард хобида бошад, маҳв намоед».

¹² Ва аз миёни сокинони Ёбиш-Цилъод чорсад духтари бокираи бо мард нахобидаро ёфтанд, ва онҳоро ба ўрдугоҳи Шилў, ки дар замини Канъон аст, оварданд.

¹³ Ва тамоми ҷамоат назди банӣ-Бинъёмин, ки дар сахраи Риммўн буданд, барои гуфтугў кас фиристода, онҳоро ба сулҳ даъват карданд.

¹⁴ Дар он вақт бинъёминиён баргаштанд, ва духтаронеро, ки аз занони Ёбиш-Цилъод зинда нигоҳ дошта буданд, ба онҳо доданд, вале ин адад барояшон кифоят накард.

¹⁵ Валекин қавм дар хусуси Бинъёмин пушаймон буданд, зеро ки Худованд дар сибтҳои Исроил рахнае ба амал оварда буд.

¹⁶ Ва пирони ҷамоат гуфтанд: «Бо бақияи онҳо дар бобати занон чӣ бояд бикунем? Зеро ки занон аз байни Бинъёмин маҳв шудаанд».

¹⁷ Ва гуфтанд: «Бигзор мулки Бинъёмин мероси растагорони вай гардад, то сибте аз Исроил маҳв нашавад.

¹⁸ Вале мо наметавонем духтарони худро ба онҳо ба занӣ диҳем, зеро ки банӣ-Исроил қасам хўрда, гуфтаанд: „Малъун бод касе ки ба Бинъёмин зан диҳад!“»

¹⁹ Ва гуфтанд: «Инак, дар Шилў, ки ба тарафи шимолии Байт-Ил ва ба тарафи шарқии роҳе ки аз

Байт-Ил ба Шакем мебарад, ва ба тарафи ҷанубии Лабўно воқеъ аст, ҳар сол иди Худованд гузаронида мешавад».

²⁰ Ва ба банӣ-Бинъёмин амр фармуда, гуфтанд: «Биравед ва дар тоқзорҳо камин гиред.

²¹ Ва чун дидед, ки инак, духтарони Шилў барои рақсидан ба майдони рақсу суруд баромадаанд, шумо аз тоқзорҳо берун омада, ҳар яке барои худ аз духтарони Шилў зане бирабод ва ба замини Бинъёмин биравед.

²² Ва ҳангоме ки падарон ё бародарони онҳо назди мо омада шикоят кунанд, мо ба онҳо хоҳем гуфт: „Онҳоро бибахшед, зеро ки ҳар яке зани худро дар ҷанг ба даст наовардаанд, ва шумо низ ба онҳо надодаед, ки алҳол айбдор шавед“».

²³ Пас, банӣ-Бинъёмин ҳамин тавр амал карданд, ва бар ҳасби шумораи худ духтаронро аз миёни раққосагон рабуда, ба занӣ гирифтанд, ва рафта ба мулки худ баргаштанд, ва шаҳрҳо бино карда, дар онҳо сокин шуданд.

²⁴ Ва аз он ҷо банӣ-Исроил дар он вақт ҳар яке ба сибти худ ва ба қабилаи худ равона шуданд, ва аз он ҷо ҳар яке ба мулки худ берун омаданд.

²⁵ Дар он айём подшоҳе дар Исроил набуд; ҳар кас он чи ба назараш писанд меомад, мекард.

РУТ

БОБИ ЯКУМ

Рут азм намуда, бо Ноомӣ ба Байт-Лаҳм меравад.

1 Ва воқеъ шуд дар айёми ҳокимияти доварон, ки бар замин қаҳтӣ падида омад. Ва марде аз Байт-Лаҳми Яҳудо рафт, то ки дар ноҳияи Мӯоб маскан гирад, — ӯ ва занаш, ва ду писараш.

² Номи он мард Элимелех буд, ва номи занаш — Ноомӣ, ва номи ду писараш — Маҳлӯн ва Килйӯн. Онҳо эфротиеҳои Байт-Лаҳми Яҳудо буданд, ва ба ноҳияи Мӯоб омада, дар он сокин шуданд.

³ Ва Элимелех, шавҳари Ноомӣ, мурд, ва ӯ бо ду писараш монд.

⁴ Онҳо барои худ занони мӯобия гирифтанд, ки номи яке Орфо ва номи дигаре Рут буд; ва дар он ҷо қариб даҳ сол иқомат карданд.

⁵ Ва ҳар дуяшон — Маҳлӯн ва Килйӯн низ мурданд; ва он зан аз ду фарзандаш ва аз шавҳараш маҳрум монд.

⁶ Ва ӯ бо келинҳои худ бархост, то ки аз ноҳияи Мӯоб баргардад, зеро дар ноҳияи Мӯоб шунид, ки Худованд қавми Худро тафаққуд намуда, ба онҳо нон додааст;

⁷ Ва аз маконе ки дар он иқомат дошт, берун омад, ва ду келинаш ҳамроҳи ӯ буданд; ва роҳсипор шуданд, то ки ба замини Яҳудо баргарданд.

⁸ Ноомӣ ба ду келини худ гуфт: «Биравед, ва ҳар яке ба хонаи модари худ баргардед. Бигзор Худованд ба шумо эҳсон кунад, чунон ки шумо ба мурдагон ва ба ман кардед!

⁹ Бигзор Худованд ба шумо ато кунад, ки ҳар кадоматон дар хонаи шавҳари худ фароғат ёбед!» Ва онҳоро бӯса кард. Вале онҳо овози худро баланд карда, гиристанд,

¹⁰ Ва ба ӯ гуфтанд, ки «бо ту назди қавми ту хоҳем баргашт».

¹¹ Валекин Ноомӣ гуфт: «Баргардед, духтаронам! Чаро ҳамроҳи ман меоед? Оё ҳанӯз дар амъои ман писарон ҳастанд, ки барои шумо шавҳар шаванд?

¹² Баргардед, духтаронам, биравед! Зеро ки ман пир шудаам ва наметавонам шавҳар кунам. Ҳатто агар мегуфтам, ки „ҳанӯз умеде дорам“, ва худӣ ҳамин шаб шавҳар мекардам ва писарон низ мезоидам, —

¹³ Оё ба онҳо то дами калон шуданашон интизорӣ хоҳед кашид? Оё аз барои онҳо худро аз шавҳар кардан хоҳед боздошт? Не, духтаронам! Қисмати

шумо барои ман бағоят ғамангез аст; дар асл, дасти Худованд ба ман шикаст расондааст».

¹⁴ Онҳо боз овози худро баланд карда, гиристанд. Ва Орфо модаршӯи худро бӯсида, видоъ кард, вале Рут бо ӯ монд;

¹⁵ Ва ӯ гуфт: «Инак, дағечат назди қавми худ ва назди худоёни худ баргашт; ту низ аз паси дағечат баргард».

¹⁶ Вале Рут гуфт: «Маро водор нақун, ки туро тарк намоям ва аз пеши ту баргардам, зеро ба ҳар ҷое ки ту бирави, хоҳам рафт, ва дар ҳар ҷое ки ту иқомат кунӣ, иқомат хоҳам кард: қавми ту қавми ман ва Худои ту Худои ман хоҳад буд;

¹⁷ Дар ҳар ҷое ки ту бимири, хоҳам мурд ва дар он ҷо дафн хоҳам шуд. Бигзор Худованд дар ҳаққи ман чунин ва чунин кунад ва зиёда аз он кунад, агар чизе ғайр аз марг маро аз ту чудо кунад!»

¹⁸ Чун ӯ дид, ки вай азми қавӣ дорад ҳамроҳи ӯ биравад, дигар ба вай сухане нагуфт.

¹⁹ Ва ҳар дуяшон равона шуданд, то даме ки ба Байт-Лаҳм расиданд. Ва ҳангоме ки ба Байт-Лаҳм ворид шуданд, тамоми аҳли шаҳр аз онҳо ба ҳаяҷон омаданд, ва занон гуфтанд: «Оё ин Ноомист?»

²⁰ Ба онҳо гуфт: «Маро Ноомӣ † нахонед, балки Марро †† бихонед, зеро ки Қодир талхии зиёде бар сарам овард:

²¹ Ман пурганҷ рафта будам, ва Худованд маро тижидаст баргардонд. Пас, чаро маро Ноомӣ мехонед, дар сурате ки Худованд маро ба азобу уқубат гирифтор кардааст, ва Қодир бадбахти бар сарам овардааст?»

²² Ва Ноомӣ чунин баргашт, ва келинаш — Рути мӯобия, ки аз ноҳияи Мӯоб баргашта буд, ҳамроҳи ӯ буд; ва онҳо дар ибтидои дарави ҷав ба Байт-Лаҳм ворид шуданд.

БОБИ ДУЮМ

Рут хизмат мекунад.

2 Ноомӣ хешованде аз тарафи шавҳари худ дошт, ки марди паҳлавони сарватдоре аз хонаводаи Элимелех буд, ва номаш — Бӯаз.

² Ва Рути мӯобия ба Ноомӣ гуфт: «Мехоҳам ба киштзор равам ва аз қафои касе ки дар назараш илтифот ёбам, хӯшачинӣ кунам». Ба вай гуфт: «Бирав, духтарам».

† Дилпазир. †† Талхком.

³ Вай рафт ва ба киштзоре даромада, аз қафои даравгарон хӯшачинӣ кард. Ва чунин тасодуф шуд, ки он қитъаи киштзор ба Бӯаз, ки аз хонаводаи Элимелех буд, тааллуқ дошт.

⁴ Ва инак, Бӯаз аз Байт-Лаҳм омад ва ба даравгарон гуфт: «Худованд бо шумо бод!» Ба ӯ гуфтанд: «Худованд туро баракат диҳад!»

⁵ Ва Бӯаз ба навқари худ, ки назди даравгарон гузошта буд, гуфт: «Ин ҷавонзан аз они кист?»

⁶ Навқаре ки назди даравгарон буд, ҷавоб дода, гуфт: «Вай ҷавонзани мӯбия аст, ки бо Ноомӣ аз ноҳияи Мӯоб баргаштааст;

⁷ Вай ба ман гуфт, ки „мехоҳам аз қафои даравгарон дар миёни бандҳо хӯшаҳоро чида ҷамъ кунам“. Ва омада, аз худи саҳарӣ то алҳол ба по истод; фақат акнун андаке дар хона нишастааст».

⁸ Ва Бӯаз ба Рут гуфт: «Бишнав, духтарам, барои хӯша чидан ба киштзори дигар нагузар ва аз ин ҷо низ нарав, балки ҳамроҳи канизони ман дар ин ҷо бош.

⁹ Бигзор чашмонат ба киштзоре бошад, ки медаванд, ва аз қафояшон бирав. Ман ба навқарон амр фармудам, ки ба ту дастдарозӣ накунад. Ҳар гоҳ ташна монӣ, назди зарфҳо бирав ва аз обе ки навқарон мекашанд, бинӯш».

¹⁰ Вай бар рӯи худ афтада, то ба замин таъзим кард ва ба ӯ гуфт: «Чаро дар назарат илтифот ёфтаам, ки маро бишиносӣ, ва ҳол он ки ман аҷнабизане ҳастам?»

¹¹ Бӯаз ба вай ҷавоб дода, гуфт: «Ҳар он чи ту пас аз вафоти шавҳарат барои модаршӯи худ кардай, ба ман ҳикоят карда шуд, яъне ту падари худ ва модари худ ва замини зодгоҳи худро тарк кардай ва назди қавме омадай, ки дирӯз ва парирӯз онро намешинохтӣ.

¹² Бигзор Худованд аъмоли туро подош диҳад, ва музди ту аз ҷониби Худованд Худои Исроил комил бошад, ки ту омадай, то дар таҳти болҳои Ӯ паноҳ барӣ!»

¹³ Вай гуфт: «Бигзор дар назари ту ман илтифот ёбам, оғои ман! Ту маро тасаллӣ доӣ, ва бо суханонат дили канизони худро бардоштӣ, агарчи ман сазовори он нестам, ки мисли яке аз канизони ту бошам».

¹⁴ Ва чун вақти хӯрок расид, Бӯаз ба вай гуфт: «Ин ҷо биё ва нон бихӯр ва луқмаи худро дар сирко биғӯтон». Вай назди даравгарон нишаст, ва ӯ хӯшаҳои бирьён ба вай дароз кард; вай хӯрда сер шуд, ва боз боқӣ монд.

¹⁵ Ва барои хӯша чидан бархост. Ва Бӯаз ба навқарони худ амр фармуда, гуфт: «Бигзор вай дар миёни бандҳо низ бичинад, ва осебе ба вай нарасонед;

¹⁶ Аз қучоқҳо низ барои вай бароварда партоед, то бичинад, ва таънае бар вай назанед».

¹⁷ То бегоҳӣ вай дар он киштзор хӯшачинӣ кард, ва он чи чида буд, кӯфт, ва қариб як эфа[†] ҷав баромад;

¹⁸ Онро бардошта, ба шаҳр омад, ва он чи чида буд, модаршӯяш дид. Ва он чи пас аз сер шуданаш боқӣ монда буд, бароварда ба ӯ дод.

¹⁹ Ва модаршӯяш ба вай гуфт: «Имрӯз дар қучо чидӣ ва дар қучо кор кардӣ? Бигзор он валинеъмати ту баракат ёбад!» Вай ба модаршӯяш аз касе ки наздаш кор карда буд, хабар дода, гуфт: «Номи касе ки наздаш имрӯз кор кардам, Бӯаз аст».

²⁰ Ва Ноомӣ ба келини худ гуфт: «Бигзор ӯ баракат ёбад аз ҷониби Худованд, ки эҳсони худро ба зиндагон ва мурдагон бас накардааст!» Ва Ноомӣ ба вай гуфт: «Он мард ба мо наздик аст; ӯ аз фидиягузори^{††} мост».

²¹ Рут мӯбия гуфт: «Ӯ ҳатто ба ман гуфт, ки „ҳамроҳи канизони ман бош, то вақте ки тамоми дарави маро ба итмом расонанд“».

²² Ва Ноомӣ ба келини худ — Рут гуфт: «Хуб аст, духтарам, ки ҳамроҳи канизони ӯ берун оӣ, ва дар киштзори дигар ба ту дастдарозӣ накунад».

²³ Вай ба канизони Бӯаз ҳамроҳ шуда, хӯшачинӣ кард, то вақте ки дарави ҷав ва дарави гандум ба итмом расид; ва бо модаршӯи худ иқомат дошт.

БОБИ СЕЮМ

Вохӯрӣ бо Бӯаз. Рут фароғат меёбад.

3 Ва модаршӯяш — Ноомӣ ба вай гуфт: «Эй духтарам, оё маро лозим нест, ки бароят ҷои фароғат бичӯям, то ки барои ту хуб бошад?»

² Ва акнун, оё Бӯаз, ки ҳамроҳи канизони ӯ будӣ, хешованди мо нест? Инак, ӯ имшаб дар хирмангоҳ ҷавро бод мекунад;

³ Ту фусл бикун, ва равған бимол, ва пероҳани худро бипӯш, ва ба хирмангоҳ фурӯд оӣ, лекин худро ба он мард нишон надеҳ, то вақте ки хӯрдан ва нӯшиданаширо тамома кунад.

⁴ Ва ҳангоме ки бихобад, ҷоеро, ки ӯ хобид, дар хотир бидор, ва омада, пеши пойҳои ӯро бикӯшо ва бихоб. Ӯ ба ту хоҳад гуфт, ки чӣ кор бояд бикунӣ».

⁵ Вай ба ӯ гуфт: «Ҳар он чи ба ман гуфтӣ, ба ҷо хоҳам овард».

⁶ Ва ба хирмангоҳ фурӯд омад, ва ҳар он чи модаршӯяш ба вай амр фармуда буд, ба ҷо овард.

⁷ Бӯаз хӯрок хӯрд, ва нӯшид, ва дилшод шуд, ва дар канори хирман омада хобид. Пас вай оҳистаяк омада, пеши пойҳои ӯро кушод ва хобид.

⁸ Нисфи шаб он мард ба изтироб омад ва як қад парида хест, ва инак, зане пеши пойҳои ӯ хобидааст;

[†] Эфа андозаи ғалладона, ки ҳаҷмаш ба 40 литр баробар буд. ^{††} Фидиягузoron хешҳои наздик. Дар замони қадим касе агар мурда, фарзанде аз ӯ наместонд, яке аз ин хешҳои наздикаш қитъаи замини ӯро фидия дода мехарид ва дар айни замон зани ӯро ба никоҳи худ медаварад, то ки аз вай фарзанде ба дунё оварда, номи он марҳумро зинда кунад.

⁹ Ва гуфт: «Ту кистӣ?» Гуфт: «Ман канизи ту — Рут ҳастам; боли худро бар канизи худ паҳн намо, зеро ки ту фидиягузор ҳастӣ».

¹⁰ Гуфт: «Эй духтарам! Ту аз ҷониби Худованд баракат хоҳӣ ёфт, зеро ки ин эҳсони охирини худро назар ба аввала хубтар ба ҷо овардӣ, бе он ки аз қафои ҷавонони хоҳ бенаво ва хоҳ сарватдор биравӣ.

¹¹ Ва акнун, духтарам, натарс: ҳар он чи гуфтӣ, барои ту хоҳам кард, зеро ки назди ҳар дарвоза қавми ман медонанд, ки ту зани солеҳа ҳастӣ.

¹² Ва акнун, дуруст аст, ки ман фидиягузор ҳастам, ва лекин фидиягузори аз ман наздиктаре низ ҳаст.

¹³ Имшаб дар ҳамин ҷо бимон, ва пагоҳӣ, агар ӯ барои ту фидия диҳад, хуб мешавад, — бигзор фидия диҳад: ва агар ӯ нахоҳад, ки барои ту фидия диҳад, қасам ба Худованд, ки ман барои ту фидия хоҳам дод! То пагоҳӣ бихоб».

¹⁴ Ва то субҳ пеши пойҳои ӯ хобид, ва пеш аз он ки касе бубинад, бархост. Ва ӯ дар дили худ гуфт: «Зинҳор мардум нафаҳманд, ки ин зан ба хирмангоҳ омада буд».

¹⁵ Ва ба вай гуфт: «Сарандозеро, ки бар туст, гирифта, нигоҳ дор». Вай онро нигоҳ дошт, ва ӯ шаш андоза ҷавро чен карда, бар китфи вай гузошт, ва ба шаҳр равона шуд.

¹⁶ Вақте ки вай назди модаршӯи худ омад, ӯ гуфт: «Корҳоят чӣ тавр аст, духтарам?» Вай ҳар он чи он мард барояш кард, ба ӯ хабар дод,

¹⁷ Ва гуфт: «Ин шаш андоза ҷавро ба ман дода, гуфт, ки „назди модаршӯи худ тихидаст нарав“».

¹⁸ Гуфт: «Ором бинишин, духтарам, то бидонӣ, ки кор чӣ гуна анҷом хоҳад ёфт; зеро ки он мард то ин корро имрӯз буд накунад, сокит нахоҳад шуд».

БОБИ ЧОРУМ

Рут сазовори мукофот гардид.

4 Бӯаз назди дарвоза омад, ва он ҷо нишаст. Ва инак, он фидиягузор, ки Бӯаз дар бораи ӯ сухан ронда буд, гузашт. Гуфт: «Эй фалону беҳмадон, баргашта, ин ҷо бинишин». Ӯ баргашта, нишаст.

² Аз пирони шаҳр даҳ нафарро гирифта, ба онҳо гуфт: «Ин ҷо бинишинед». Онҳо нишастанд.

³ Ба он фидиягузор гуфт: «Ноомӣ, ки аз ноҳияи Мӯоб баргаштааст, қитъаи заминеро, ки аз они бародарамон Элимелех буд, мефурӯшад.

⁴ Ман салоҳ дониستم, ки ба самъи ту расонда, бигӯям: онро ба хузури нишастагон, яъне ба хузури ин пирони қавми ман бихар. Агар фидия медиҳӣ — бидех, ва агар фидия намедиҳӣ — ба ман бигӯӣ, то бидонам, зеро ғайр аз ту касе нест, ки фидия диҳад; ва навбати ман баъд аз туст». Ӯ гуфт: «Ман фидия хоҳам дод».

⁵ Бӯаз гуфт: «Дар рӯзе ки заминро аз дасти Ноомӣ бихарӣ, Рути мӯобия — зани он марҳумро низ харида бошӣ, то ки номи он марҳумро бар мероси ӯ барқарор намой».

⁶ Он фидиягузор гуфт: «Наметавонам барои худ фидиягузор бошам: мабодо мероси худро фосид намоям. Пас, фидиягузори маро ту ба зиммаи худ гирифта, фидия бидех, зеро ки наметавонам фидиягузор бошам».

⁷ Дар замони қадим дар Исроил дар соҳаи фидия ва мубодила барои тасдиқи ҳар муомила чунин таомуле буд, ки яке кафши худро кашида ба дигаре меод, ва ин дар Исроил хучҷат ҳисоб меёфт.

⁸ Ва он фидиягузор ба Бӯаз гуфт: «Барои худ бихар!» Ва кафши худро кашида дод.

⁹ Ва Бӯаз ба пирон ва ба тамоми қавм гуфт: «Шумо имрӯз шоҳид ҳастед, ки ҳар он чи аз они Элимелех буд ва ҳар он чи аз они Килйӯн ва Махлӯн буд, аз дасти Ноомӣ харидам;

¹⁰ Ва низ Рути мӯобия — зани Махлӯнро барои худ ба зани харидам, то ки номи он марҳумро бар мероси ӯ барқарор намоям, ва номи он марҳум аз миёни бародаронаш ва аз дарвозаи иқоматгоҳаш нест нашавад; шумо имрӯз шоҳид ҳастед».

¹¹ Тамоми қавме ки назди дарвоза буданд, ва пирон низ гуфтанд: «Шоҳид ҳастем! Бигзор Худованд занеро, ки ба хонаи ту медарояд, мисли Роҳел ва Леё гардонад, ки ҳар дуи онҳо хонаи Исроилро бино кардаанд; ва ту дар Эфрот комъёб шав ва дар Байт-Лаҳм ном барор.

¹² Ва бигзор хонаи ту мисли хонаи Форас бошад, — ки ӯро Томор барои Яҳудо зоида буд, — аз он насле ки Худованд ба ту аз ин ҷавонзан хоҳад бахшид».

¹³ Ва Бӯаз Рутро гирифт: вай зани ӯ шуд, ва ӯ назди вай даромад. Ва Худованд ба вай ҳомилагӣ бахшид: вай писаре зоид.

¹⁴ Ва занон ба Ноомӣ гуфтанд: «Муборак аст Худованд, ки туро имрӯз аз фидиягузор маҳрум накард! Бигзор номи ӯ дар Исроил пуршараф бошад!

¹⁵ Ӯ барои ту ҷонбахш ва асои пирии ту хоҳад буд, зеро келинат, ки туро дӯст медорад ва бароят аз ҳафт писар хубтар аст, ӯро зоид».

¹⁶ Ва Ноомӣ он бачаро гирифта, дар оғуш кашид, ва дояи ӯ шуд.

¹⁷ Занони ҳамсоя ӯро ном ниҳода, гуфтанд: «Барои Ноомӣ писаре таваллуд шуд», ва ӯро Убид ном ниҳоданд. Ӯ падари Йисой падари Довуд аст.

¹⁸ Ин аст насаби Форас: Форас Ҳесрӯнро ба дуньё овард.

¹⁹ Ва Ҳесрӯн Ромро ба дуньё овард, ва Ром Аминодобро ба дуньё овард,

²⁰ Ва Аминодоб Нахшӯнро ба дуньё овард, ва Нахшӯн Салмӯнро ба дуньё овард,

²¹ Ва Салмӯн Бӯазро ба дуньё овард, ва Бӯаз Убридо ба дуньё овард,

²² Ва Убридо Йисойро ба дуньё овард, ва Йисой Довудро ба дуньё овард.

1 ПОДШОҲОН

БОБИ ЯКУМ

Модари Самуил.

¹ Ва марде аз Ромотаим-Сӯфим, аз кӯҳи Эфроим буд; ва номаш Элқоно ибни Ерӯҳом, ибни Элиҳу, ибни Тӯху, ибни Суф буд, — ва ӯ эфротӣ буд.

² Ва ӯ ду зан дошт: номи яке Ҳанно ва номи дигаре Фанинно буд; ва Фанинно бача дошт, вале Ҳанно бача надошт.

³ Ва он мард ҳар сол аз шаҳри худ мерафт, то ки Худованди лашкарҳоро дар Шилӯ ибодат намояд ва барои ӯ қурбонӣ кунад; ва дар он ҷо ду писари Эли, Ҳофнӣ ва Финҳос, коҳинони Худованд буданд.

⁴ Ва дар он рӯзе ки Элқоно қурбонӣ мекард, ба зани худ Фанинно ва ба ҷамаи писарон ва духтарони вай ҳиссаҳо меод;

⁵ Валекин ба Ҳанно ҳиссаи дучанд меод, зеро ки Ҳанноро дӯст меод, агарчи Худованд батни варо баста буд.

⁶ Ва паланҷаш варо саҳт ранҷонида, бисъёр ба хашм меовард, барои он ки Худованд батнашро баста буд.

⁷ Ва ин тавр сол ба сол воқеъ мешуд: ҳар боре ки вай ба хонаи Худованд меомад, паланҷаш чунон варо меранҷонид, ки вай гирья мекард ва чизе намехӯрд.

⁸ Ва шавҳараш Элқоно ба вай мегуфт: «Эй Ҳанно! Чаро гирья мекунӣ, ва чаро чизе намехӯрӣ, ва чаро дилат маҳзун аст? Ман, охир, барои ту аз даҳ писар беҳтар ҳастам».

⁹ Ва Ҳанно, баъд аз ҳӯрдан ва нӯшидан дар Шилӯ, бархост; ва Элии коҳин назди паҳлудари маъбади Худованд бар курсӣ нишаста буд.

¹⁰ Ва вай бо сӯзи дил сӯи Худованд дуо мегуфт ва зор-зор мегирист.

¹¹ Ва назр намуда, гуфт: «Эй Худованди лашкарҳо! Агар ба азияти канизи Худ назар андозӣ, ва маро ба ёд оварӣ, ва канизи Худро фаромӯш накунӣ, ва фарзанди наринае ба канизи Худ ато фармой, ман ӯро тамоми айёми умраш ба Худованд хоҳам дод, ва поку ба сари ӯ нахоҳад расид».

¹² Ва азбаски дуои вай ба ҳузури Худованд тӯл кашид, Эли ба даҳони вай назар дӯхт.

¹³ Ва Ҳанно дар дили худ сухан мегуфт: лабҳояш фақат мечунбид, вале овозаш шунида намешуд; бинобар ин Эли гумон кард, ки вай маст аст.

¹⁴ Ва Эли ба вай гуфт: «То ба кай маст мешавӣ? Шаробро аз худ дур кун».

¹⁵ Вале Ҳанно ҷавоб гардонида, гуфт: «Не, оғоям; ман зани дилшикастае ҳастам, ва шаробу арақ наменӯшам, балки дили худро ба ҳузури Худованд ҳоли кардам.

¹⁶ Канизи худро зани нобакоре ҳисоб накун; зеро ки аз бисъёрии андӯҳ ва кулфати худ то ҳол сухан рондаам».

¹⁷ Ва Эли ҷавоб гардонида, гуфт: «Ба саломатӣ бирав, ва Худои Исроил хоҳиши туро, ки аз ӯ илтимос кардай, ба амал хоҳад овард».

¹⁸ Ва вай гуфт: «Кошки канизи ту дар назарат илтифот ёбад!» Ва зан ба роҳи худ рафт; ва ҳӯрок мехӯрд, ва чеҳрааш дигар ғамгин набуд.

¹⁹ Ва онҳо бомдодон бармаҳал бархоста, ба ҳузури Худованд ибодат карданд, ва баргашта, ба хонаи худ ба Ромо омаданд; ва Элқоно бо зани худ Ҳанно хобид, ва Худованд варо ба ёд овард.

Таваллуди Самуил.

²⁰ Ва баъд аз муддате Ҳанно ҳомила гардида, писаре зоид, ва номи ӯро Самуил хонд, зеро ки ӯро аз Худо талабидаам, гуфт вай.

²¹ Ва шавҳараш Элқоно бо тамоми аҳли байташ рафт, то ки қурбонии солона ва назри худро барои Худованд тақдим намояд.

²² Вале Ҳанно нарафт, зеро ки ба шавҳараш гуфта буд: «Вақте ки писар аз сина ҷудо шавад, ӯро хоҳам бурд, ва ӯ назди Худованд ҳозир шуда, дар он ҷо ба таври доимӣ хоҳад монд».

²³ Ва шавҳараш Элқоно ба вай гуфт: «Он чи дар назарат писанд ояд, бикун; то вақте ки ӯро аз сина ҷудо кунӣ, бимон; кошки Худованд суханашро ба амал оварад!» Ва зан монд, ва писарашро маконид, то вақте ки ӯро аз сина ҷудо кард.

Ҳанно Самуилро назди Эли меоварад.

²⁴ Ва ҳангоме ки ӯро аз сина ҷудо кард, як наргови сесола, як эфа орд ва як машк шароб гирифта, бо ӯ баромад, ва ӯро ба хонаи Худованд ба Шилӯ овард; ва писар ҳанӯз хурд буд.

²⁵ Ва нарговро куштанд, ва писарро назди Эли оварданд.

²⁶ Ва Ҳанно гуфт: «Лутфан, эй оғоям! Ба ҳаётат қасам мехӯрам, эй оғоям! Ман ҳамон зан ҳастам, ки дар ин ҷо назди ту истода, сӯи Худованд дуо гуфта будам.

²⁷ Барои ҳамин писар дуо гуфта будам, ва Худованд хоҳиши маро, ки аз Ӯ илтимос карда будам, ба ман ато фармуд.

²⁸ Ва ман ӯро барои Худованд вақф намудам: ӯ тамоми айёми умри худ вақф барои Худованд хоҳад буд». Ва дар он чо Худовандро ибодат карданд.

БОБИ ДУЮМ

Дуои пайғамбаронаи Ҳанно.

2 Ва Ҳанно дуо хонда, гуфт:
«Дили ман дар Худованд хурсанд шудааст, шохи ман дар Худованд баланд шудааст; даҳони ман бар душманонам яла шудааст, зеро ки аз начоти Ту шод ҳастам.
² Қуддусе мисли Худованд нест, зеро ки дигаре ғайр аз Ту нест; ва сахрае мисли Худои мо нест.
³ Суханони ҳавобаландонаро афзун накунад; нутқи густохона аз даҳонат набарояд; зеро ки Худованд Худои ҳамадон аст, ва тамоми аъмол назди Ӯ санчида мешавад.
⁴ Камони зӯроварон ба шикаст дучор меояд, вале камари бемаҷолон қувват меёбад.
⁵ Серон барои як лаб нон муздур мешаванд, вале гуруснагон фароғат меёбанд; ҳатто зани нозой ҳафт бача мезояд, вале зани серфарзанд мубтало мешавад.
⁶ Худованд мемиронад ва зиндагӣ мебахшад; ба қабр фурӯд меоварад ва бармехезонад.
⁷ Худованд бенаво месозад ва сарватдор мегардонад;
ба залолат меафтад ва баланд мебардорад.
⁸ Бенавоёнро аз хок бармехезонад, мискинро аз даруни ахлот мебардорад, то ки бо мирон ҳамнишин созад, ва кур сии ҷалолро насибашон гардонад; зеро ки аркони замин аз они Худованд аст, ва ҷаҳонро ӯ бар онҳо устувор намудааст.
⁹ Қадамҳои муқаддасони Худо нигаҳдорӣ мекунад,
ва шарирон дар зулмот маҳв мешаванд; зеро ки одамизод бо қувваташ зӯр намебарояд.
¹⁰ Онҳое ки ба Худованд зиддият нишон медиҳанд, несту нобуд мешаванд;
бар онҳо Ӯ аз осмон раъду барқ мефиристад. Худованд ақсои заминро доварӣ менамояд, ва ба подшоҳи Худ қувват мебахшад, ва шохи масеҳи Худо баланд мебардорад».
¹¹ Ва Элқоно ба хонаи худ ба Ромо рафт; ва он амрад назди Элии коҳин хизматгузори Худованд буд.

Писарони Элӣ.

¹² Валекин писарони Элӣ шахсони нобакор буданд: Худовандро намешинохтанд.

¹³ Ва рафтори ин коҳинон нисбат ба қавм чунин буд: чун касе қурбонӣ мекард, хизматгузори коҳин дар вақти пухтани гӯшти он меомад, дар ҳолате ки сихи сешоҳае дар дасташ буд;

¹⁴ Ва онро ба лаган, ё дег, ё тос фурӯ мефиристонд, ва ҳар чиро, ки он сих мебаровард, коҳин барои худ мегирифт. Бо ҳамаи исроилиёне ки ба он ҷо, ба Шилӯ меомаданд, онҳо ҳамин тавр рафтор мекарданд.

¹⁵ Валекин пеш аз сӯзонидани чарбу, хизматгузори коҳин омада, ба касе ки қурбонӣ кардааст, мегуфт: «Гӯшт барои каботи коҳин бидеҳ; ӯ аз ту гӯшти пухта намегирад, балки фақат гӯшти хом».

¹⁶ Ва агар он шахс ба вай мегуфт: «Аввал чарбуро бисӯзонанд, ва он гоҳ ҳар чи дилат хоҳад, барои худ бигир», — вай мегуфт: «Не, худи ҳозир бидеҳ, вагар на, бо зӯрӣ мегирам».

¹⁷ Ва гуноҳи он ҷавонон ба ҳузури Худованд бағоят азим буд, зеро ки ин одамон қурбонии Худовандро хор медоштанд.

Самуили амрад дар хизмати хайма.

¹⁸ Ва Самуили амрад ба ҳузури Худованд хизматгузори мекард, дар ҳолате ки эфӯди катон дар бар дошт.

¹⁹ Ва ҷомаи хурде модараш барои ӯ дӯхта, сол ба сол ба ӯ меовард, вақте ки вай бо шавҳари худ меомад, то ки қурбонии солонро тақдим намояд.

²⁰ Ва Элӣ Элқоно ва зани ӯро баракат дода, гуфт: «Бигзор Худованд ба ту аз ин зан дар ивази вақфе ки барои Худованд додай, насл ато фармояд!» Ва онҳо ба макони худ рафтанд.

²¹ Ҳақиқатан Худованд Ҳанноро тафаққуд намуд, ва ӯ ҳомила шуда, се писар ва ду духтар зоид; ва Самуили амрад ба ҳузури Худованд калон мешуд.

²² Ва Элӣ бағоят пир шуда буд; ва ҳар амалеро, ки писаронаш дар ҳаққи тамоми Исроил мекарданд, мешунид, ва онро низ, ки чӣ гуна онҳо бо заноне ки назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ ҷамъ мешуданд, хуфтухоб менамуданд.

²³ Ва ба онҳо гуфт: «Чаро шумо чунин амал мекунад? Ман, охир, ин аъмоли бади шуморо аз тамоми қавм мешунавам.

²⁴ Чунин амал накунад, эй писаронам! Зеро овозае ки ман мешунавам, хуб нест: шумо боиси маъсияти қавми Худованд мегардед.

²⁵ Агар касе бар зидди касе гуноҳ кунад, ӯро Худованд доварӣ менамояд, вале агар касе бар зидди Худованд гуноҳ кунад, кист, ки барои вай шафоат намояд?» Вале онҳо ба овози падарашон гӯш надоданд, зеро Худованд қарор дода буд, ки онҳо бимиранд.

²⁶ Валекин Самуили амрад торафт калон шуда, ҳам дар назари Худованд ва ҳам дар назари мардум илтифот меёфт.

Огоҳӣ ёфтани Элӣ.

²⁷ Ва марди Худо назди Элӣ омада, ба ӯ гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Оё Ман бар хонадони падарат, вақте ки онҳо дар Миср, дар хонаи фиръавн буданд, Худо зоҳир насохтам?»

²⁸ Ва оё ӯро аз ҳамаи сибтҳои Исроил барои Худ ба коҳини интиҳоб нанамудам, то ки бар қурбонгоҳи Ман баромада, бухур бисӯзонад ва ба ҳузури Ман эфӯд бипӯшад? Ва оё ҳамаи ҳадияҳоро аз қурбониҳои сӯхтании бани-Исроил ба хонадони падарат набахшидам?

²⁹ Чаро шумо қурбониҳо ва ҳадияҳои ордии Маро, ки барои маскани Худ амр фармудаам, поймол мекунед? Ва чаро ту писарони худро назар ба Ман бештар мӯҳтарам медорӣ, то ки худро аз қисми беҳтарини ҳамаи ҳадияҳои қавми Ман — Исроил фарбеҳ гардонӣ?»

³⁰ Бинобар ин Худованд, Худои Исроил, чунин мегӯяд: „Ман гуфта будам, ки хонадони ту ва хонадони падарат ба ҳузури Ман то абад роҳ хоҳанд рафт. Вале алҳол, мегӯяд Худованд, ҳошо ки Ман инро раво бинам, зеро ки Ман эҳтиромкунандагони Худо эҳтиром хоҳам кард, валекин залилкунандагони Ман расво хоҳанд шуд.

³¹ Инак, айёме фаро мерасад, ки Ман бозуи ту ва бозуи хонадони падаратро қатъ хоҳам кард, ба тавре ки пире дар хонадони ту нахоҳад буд.

³² Ва ту рақибро дар маскани Ман хоҳӣ дид, дар ҳар кори неке ки вай барои Исроил бикунад; ва пире дар хонадони ту ҳаргиз нахоҳад буд.

³³ Ва аҳли байти туро аз қурбонгоҳи Худ тамоман нахоҳам дур кард, ки ин барои коҳонидани чашмони ту ва ранҷонидани қони ту бошад; вале тамоми насли ту қавонмарг хоҳанд шуд.

³⁴ Ва он чи ба ду писарат, ба Ҳофнӣ ва Финҳос, рӯй медиҳад, аломате барои ту хоҳад буд: ҳар дуи онҳо дар як рӯз хоҳанд мурд.

³⁵ Ва коҳини аминеро барои Худ таъин хоҳам намуд, ки вай мувофиқи дили Ман ва мувофиқи қони Ман амал хоҳад кард; ва барои вай хонадони амине барпо хоҳам намуд, ки он ба ҳузури масеҳи Ман ҳамеша роҳ хоҳад рафт.

³⁶ Ва тавре воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар касе ки аз хонадони ту боқӣ монда бошад, омада, барои як фулуси нуқра ва як порча нон пеши вай сачда барад ва бигӯяд: лутфан, маро ба ягон вазифаи қаҳонат таъин намо, то ки як лаб нон бихӯрам».

БОБИ СЕҶОМ

Самуил коҳин ва набӣ шуд.

3 Ва Самуили амрад пеши Элӣ хизматгузори Худованд буд; ва каломи Худованд дар он айём камъефт буд, ва рӯё ӯро маъмул набуд.

² Ва рӯзе аз рӯзҳо чунин воқеъ шуд, ки Элӣ дар қояш хобида буд; ва чашмонаш хира гардида буд, ба тавре ки ӯ наметавонист бубинад.

³ Ва чароғи Худо ҳанӯз хомӯш нашуда буд; ва Самуил дар маъбади Худованд мехобид, ки дар он ҷо сандуқи Худо буд.

⁴ Ва Худованд Самуилро хонд, ва ӯ гуфт: «Лаббай!»

⁵ Ва шитобон сӯи Элӣ рафта, гуфт: «Лаббай! Ту маро хондӣ». Вале вай гуфт: «Ман туро нахондаам; баргашта, бихоб». Ва ӯ рафта, хобид.

⁶ Валекин Худованд бори дигар хонд: «Эй Самуил!» Ва Самуил бархоста, назди Элӣ рафт, ва гуфт: «Лаббай! Ту маро хондӣ». Вале вай гуфт: «Ман туро нахондаам, писарам; баргашта, бихоб».

⁷ Ва Самуил Худовандро ҳанӯз намешинохт, ва каломи Худованд ҳанӯз бар ӯ зоҳир нашуда буд.

⁸ Ва Худованд бори сеюм Самуилро хонд; ва ӯ бархоста, назди Элӣ рафт, ва гуфт: «Лаббай! Ту маро хондӣ». Ва Элӣ фаҳмид, ки Худованд амрадро хондааст.

⁹ Ва Элӣ ба Самуил гуфт: «Рафта, бихоб, ва ҳангоме ки туро бихонад, бигӯй: „Эй Худованд, бигӯй, зеро ки бандаат мешунавад“». Ва Самуил рафта, дар қояш хобид.

¹⁰ Ва Худованд омада, биистод ва, мисли дафъаҳои пеш, хонд: «Эй Самуил, Самуил!» Ва Самуил гуфт: «Бигӯй, зеро ки бандаат мешунавад».

¹¹ Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Инак, Ман коре дар Исроил мекунам, ва ҳар касе ки дар бораи он бишнавад, хар ду гӯшаш садо хоҳад дод.

¹² Дар он рӯз Ман бар Элӣ ҳар он чиро, ки дар бораи хонадонаш гуфтаам, иҷро хоҳам кард; ба ин кор шурӯъ намуда, онро ба анҷом хоҳам расонид.

¹³ Ва Ман ба ӯ хабар дода будам, ки хонадони ӯро ба сурати абадӣ доварӣ хоҳам намуд, барои он гуноҳи ӯ, ки ӯ медонист, ки писаронаш бар худ лаънат меоваранд, вале ӯ онҳоро ҷилавгирӣ накард.

¹⁴ Бинобар ин Ман дар ҳаққи хонадони Элӣ қасам хӯрдаам, ки гуноҳи хонадони Элӣ бо қурбонӣ ва ҳадия то абад кафорат нахоҳад шуд».

¹⁵ Ва Самуил то субҳ хобид, ва дарҳои хонаи Худовандро воз кард; ва Самуил тарсид, ки ин рӯёро ба Элӣ хабар диҳад.

¹⁶ Вале Элӣ Самуилро хонд, гуфт: «Эй писарам Самуил!» ӯ гуфт: «Лаббай!».

¹⁷ Ва гуфт: «Чӣ суҳанест, ки ба ту гуфтааст? Лутфан, аз ман пинҳон надор! Худо ба ту чунин ва зиёда аз ин бикунад, агар аз ҳар чизе ки ба ту гуфтааст, чизеро аз ман пинҳон дорӣ».

¹⁸ Ва Самуил ҳамаи суҳанонро ба ӯ баён намуд, ва аз ӯ пинҳон надошт. Ва ӯ гуфт: «Ӯ Худованд аст, ва он чи дар назараш писанд ояд, ба амал хоҳад овард».

¹⁹ Ва Самуил калон мешуд; ва Худованд бо ӯ буд, ва аз ҳамаи суҳанонаш чизе зоеъ намерафт.

²⁰ Ва тамоми Исроил, аз Дон то Беэр-Шобаъ, донистанд, ки Худованд Самуилро набии амини Худ ёфтааст.

²¹ Ва Худованд боз дар Шилӯ зоҳир шудан гирифт, чунон ки Худованд дар Шилӯ бо каломи Худованд бар Самуил зоҳир шуд.

БОБИ ЧОРУМ

Фалиштиён сандуқи Худоро забт менамоёнд.

4 Ва каломи Самуил ба тамоми Исроил расид. Ва Исроил ба муқобили фалиштиён ба ҷанг баромаданд, ва назди Эбен-Эзер ўрду заданд; ва фалиштиён дар Афеқ ҷойгир шуданд.

² Ва фалиштиён ба муқобили Исроил саф кашиданд, ва ҳарбу зарб ба амал омад, ва исроилиён аз фалиштиён шикаст хўрданд, ки онҳо дар майдони корзор тақрибан чор ҳазор нафарро куштанд.

³ Ва қавм ба ўрдугоҳ омаданд; ва пирони Исроил гуфтанд: «Чаро Худованд имрӯз моро пеши фалиштиён шикаст дод? Пас, сандуқи аҳди Худовандро назди худ биёрем, ва он андаруни мо дохил шуда, моро аз дасти душманонамон наҷот хоҳад дод».

⁴ Ва қавм ба Шилӯ фиристоданд, ва сандуқи аҳди Худованди лашкарҳоро, ки дар миёни каррубиён сокин аст, аз он ҷо бардошта оварданд; ва ду писари Элӣ — Ҳофнӣ ва Финҳос — дар он ҷо бо сандуқи аҳди Худо буданд.

⁵ Ва ҳангоме ки сандуқи аҳди Худо ба ўрдугоҳ дохил шуд, тамоми Исроил бо овози баланд бонг заданд, ва замин ба ларза омад.

⁶ Ва фалиштиён садои бонгро шунида, гуфтанд: «Ин садои бонги азим дар ўрдугоҳи ибриён чист?» Ва фаҳмиданд, ки сандуқи Худованд ба ўрдугоҳ дохил шудааст.

⁷ Ва фалиштиён тарсиданд, зеро ки гуфтанд: «Худо ба ўрдугоҳ дохил шудааст». Ва гуфтанд: «Вой ба ҳоли мо! Зеро ки чунин чиз на дирӯз ва на парирӯз воқеъ нашудааст.

⁸ Вой ба ҳоли мо! Кист, ки моро аз дасти ин Худои пуриқтидор халосӣ диҳад? Ин ҳамон Худоест, ки мисриёнро дар биёбон ба ҳар гуна балоҳо гирифтор кардааст.

⁹ Қавӣ бошед ва мардвор рафтор кунед, эй фалиштиён! Мабодо ба ибриён бандагӣ кунед, чунон ки онҳо ба шумо бандагӣ мекарданд! Мардвор рафтор намуда, ҳарбу зарб кунед!»

¹⁰ Ва фалиштиён ҳарбу зарб карданд, ва исроилиён шикаст хўрда, ҳар яке ба хаймаи худ гурехтанд; ва шикасти онҳо бағоят азим буд, ва аз исроилиён сӣ ҳазор сарбози пиёда кушта шуданд.

¹¹ Ва сандуқи Худо забт карда шуд; ва ду писари Элӣ — Ҳофнӣ ва Финҳос — талаф шуданд.

¹² Ва як марди биньёминӣ аз майдони корзор давида, дар ҳамон рӯз ба Шилӯ омад, дар ҳолате ки либосаш дарида ва хок ба сараш пошида буд.

¹³ Ва ҳангоме ки ӯ омад, инак Элӣ дар сари роҳ бар курсӣ, мунтазири хабаре нишаста буд, зеро ки дилаш барои сандуқи Худо музтариб буд; ва он

мард ба шаҳр дохил шуда, хабар дод, ва тамоми аҳли шаҳр доду фаръёд бардоштанд.

¹⁴ Ва Элӣ доду фаръёдро шунида, гуфт: «Ин садои ғулғула чист?» Ва он мард шитобон омада, ба Элӣ хабар дод.

¹⁵ Ва Элӣ наваду ҳаштсола буд; ва чашмонаш кўр шуда буд, ва ӯ наметавонист бубинад.

¹⁶ Ва он мард ба Элӣ гуфт: «Ман аз майдони корзор омадам, ва ман имрӯз аз майдони корзор гурехтаам». Ва ӯ гуфт: «Пас, чӣ воқеа рӯй додааст, писарам?»

¹⁷ Ва он хабаррасон ҷавоб гардонида, гуфт: «Исроил аз пеши фалиштиён гурехтанд, ва низ торумори азиме дар миёни қавм ба вуқӯъ омад, ва низ ду писарат — Ҳофнӣ ва Финҳос — талаф шуданд, ва сандуқи Худо забт карда шуд».

¹⁸ Ва ҳамин ки вай сандуқи Худоро зикр кард, ӯ аз болои курсӣ назди дарвоза пуштнокӣ афтод, ва гарданаи шикаста, мурд, зеро ки марди пир ва гарон буд; ва ӯ чил сол бар Исроил доварӣ намуд.

¹⁹ Ва келини ӯ, зани Финҳос, ки ҳомила ва моху рӯзаш пур буд, чун хабари забти сандуқи Худо ва мавти падаршӯ ва шавҳари худро шунид, ба зону ҷуқида, зоид, зеро ки баногоҳ дард ёд кард.

²⁰ Ва дар вақти мурданаи заноне ки назди вай истода буданд, гуфтанд: «Натарс, зеро ки писар зоидӣ». Вале вай ҷавоб нагардонид ва диққат надод.

²¹ Ва писарро Ихобўд † ном монда, гуфт: «Шараф Исроилро тарк кард!» Чунки сандуқи Худо забт гардида, падаршӯву шавҳари вай талаф шуда буданд.

²² Ва гуфт: «Шараф Исроилро тарк кард, зеро ки сандуқи Худо забт гардид».

БОБИ ПАНҶУМ

Сандуқ бар фалиштиён лаънати Худоро меоварад.

5 Ва фалиштиён сандуқи Худоро забт намуда, аз Эбен-Эзер ба Ашдўд оварданд.

² Ва фалиштиён сандуқи Худоро гирифтанд, ва онро ба хонаи Дочўн оварданд; ва онро назди Дочўн гузоштанд.

³ Ва фардои он ашдўдиён бармаҳал бархостанд, ва инак, Дочўн пеши сандуқи Худованд рӯ ба замин ғалтидааст; ва онҳо Дочўнро бардоштанд, ва онро аз нав дар ҷояш гузоштанд.

⁴ Ва фардои он бомдодон онҳо бармаҳал бархостанд, ва инак, Дочўн пеши сандуқи Худованд рӯ ба замин ғалтидааст; ва каллаи Дочўн ва ду кафи дасташ қатъ гардида, бар остона хобидааст; фақат тани Дочўн дар ҷояш мондааст.

⁵ Бинобар ин коҳинони Дочўн, ва ҳамаи онҳое ки ба хонаи Дочўн меоянд, то имрӯз бар остонаи Дочўн дар Ашдўд пой наместонанд.

† Бешарафӣ.

⁶ Ва дасти Худованд бар ашдӯдиён гарон омад, ва ӯ ҳоли онҳоро табоҳ намуда, дар Ашдӯд ва навоҳии он ба обилаҳо гирифтор кард.

⁷ Ва чун мардуми Ашдӯд диданд, ки аҳвол чунин аст, гуфтанд: «Сандуқи Худои Исроил бо мо нахоҳад монд, зеро ки дасти ӯ бар мо ва бар худои мо Дочӯн гарон омад».

⁸ Ва фиристода, ҳамаи сарварони фалиштиёнро назди худ ҷамъ карда, гуфтанд: «Бо сандуқи Худои Исроил чӣ кунем?» Ва гуфтанд: «Бигзор сандуқи Худои Исроил ба Ҷат гузаронида шавад». Ва сандуқи Худои Исроилро гузарониданд.

⁹ Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз гузаронидани он, дасти Худованд дар ин шаҳр боиси даҳшати бузурге гардид, ва мардуми шаҳро аз хурд то калон зарба зад, ва бар танашон обилаҳо пайдо шуд.

¹⁰ Ва сандуқи Худоро ба Эқрӯн фиристоданд, ва ҳангоме ки сандуқи Худо ба Эқрӯн расид, эқрӯниён фаръед зада, гуфтанд: «Сандуқи Худои Исроилро назди мо гузаронидаанд, то ки мо ва қавми моро бикушанд!»

¹¹ Ва фиристода, ҳамаи сарварони фалиштиёнро ҷамъ карда, гуфтанд: «Сандуқи Худои Исроилро равона кунед, то ки он ба макони худ баргардад, ва мо ва қавми моро накушад». Зеро ки дар тамоми шаҳр даҳшати ҳалокатоваре хукмфармо буд: дасти Худованд дар он ҷо бағоят гарон омада буд.

¹² Ва касоне ки намурда буданд, ба обилаҳо гирифтор гардиданд, ва истиғосаи аҳли шаҳр то ба осмон баланд шуд.

БОБИ ШАШУМ

Сандуқ ба хонаи Еҳушаи байтшемешӣ меояд.

6 Ва сандуқи Худованд дар замини фалиштиён ҳафт моҳ монд.

² Ва фалиштиён коҳинон ва ҷодугаронро даъват намуда, гуфтанд: «Бо сандуқи Худованд чӣ кунем? Ба мо бигӯед, ки онро ба маконаш чӣ гуна равона намоем?»

³ Онҳо гуфтанд: «Агар сандуқи Худои Исроилро равона мекарда бошед, онро ҳолӣ равона накунед, балки қурбонии ҷурм барои ӯ биёред; он гоҳ шифо хоҳед ёфт ва хоҳед донист, ки чаро дасти ӯ аз шумо дур нашудааст».

⁴ Гуфтанд: «Чӣ гуна қурбонии ҷурм мо бояд барои ӯ биёрем?» Онҳо гуфтанд: «Мувофиқи шумораи сарварони фалиштиён, панҷ обилаи тилло ва панҷ муши тилло биёред, зеро ки бар ҳамаи шумо ва бар сарварони шумо ҳамон як вабост.

⁵ Пас, суратҳои обилаҳои худ ва суратҳои мушҳои худро, ки заминро валангор мекунанд, бисозед, ва Худои Исроилро ҷалол диҳед; шояд ӯ дасти Худро бар шумо ва бар худоёни шумо ва бар замини шумо нарм созад.

⁶ Чаро шумо дили худро сахт мекунед, чунон ки мисриён ва фиръавн дили худро сахт карданд?

Охир, вақте ки ӯ онҳоро ба балоҳо гирифтор кард, маҷбур шуда онҳоро ҷавоб доданд, ва онҳо рафтанд.

⁷ Ва алҳол зуд аробаи наве бисозед, ва ду модагови навзойро, ки юғ бар гарданашон монда нашуда бошад, бигиред, ва он модаговҳоро ба ароба бибандед, ва гӯсолаҳошонро аз онҳо ҷудо карда, ба хона баред.

⁸ Ва сандуқи Худовандро гирифта, бар ароба бимонед, ва колои тиллоро, ки ҳамчун қурбонии ҷурм барои ӯ овардед, дар қуттие ба паҳлуи он бигузored, ва онро равона кунед, то ки биравад.

⁹ Ва нигоҳ кунед: агар он бо роҳи ҳудуди худ сӯи Байт-Шемеш равона шавад, бидонед, ки он ин балои азимро ба сари мо овардааст; вагар на, хоҳем донист, ки дасти ӯ моро зарба назадааст, балки он чи ба мо рӯй дод, тасодуфӣ будааст».

¹⁰ Ва он мардум чунин карданд: ду модагови навзойро гирифта, ба ароба бастанд, ва гӯсолаҳошонро дар хона нигоҳ доштанд.

¹¹ Ва сандуқи Худоро бо қуттии мушҳои тилло ва суратҳои обилаҳо бар ароба гузоштанд.

¹² Ва модаговҳо рост, бо роҳи Байт-Шемеш равона шуданд, бо ҳамин як роҳ мерафтанду моъ мезаданд, вале ба тарафи рост ё чап майл намекарданд; ва сарварони фалиштиён аз ақиби онҳо то ҳудуди Байт-Шемеш рафтанд.

¹³ Ва аҳли Байт-Шемеш дар водӣ гандум дарав мекарданд, ва чашмони худро баланд карда, сандуқро диданд, ва аз диданаш шод гаштанд.

¹⁴ Ва ароба ба киштзори Еҳушаи байтшемешӣ расида бозистод, ва дар он ҷо санги калоне буд; ва ҷуҳои аробаро шикастанд, ва модаговҳоро қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд бароварданд.

¹⁵ Ва левизодагон сандуқи Худованд ва қуттиеро, ки бо он буда, андарунаш колои тилло буд, фуруд оварданд, ва бар санги калон гузоштанд; ва мардуми Байт-Шемеш дар он рӯз барои Худованд қурбониҳои сӯхтанӣ бароварданд ва қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд.

¹⁶ Ва панҷ сарвари фалиштиён инро диданд, ва ҳамон рӯз ба Эқрӯн баргаштанд.

¹⁷ Ва ин аст обилаҳои тилло, ки фалиштиён ҳамчун қурбонии ҷурм барои Худованд оварда буданд: барои Ашдӯд якто, барои Ғазза якто, барои Ашқалӯн якто, барои Ҷат якто, барои Эқрӯн якто.

¹⁸ Ва мушҳои тилло мувофиқи шумораи ҳамаи шаҳрҳои фалиштиён, ки ба он панҷ сарвар тааллуқ доштанд, буд, чи аз шаҳрҳои ҳисордор ва чи аз деҳоти беҳисор; ва он санги калон, ки сандуқи Худовандро бар он гузошта буданд, то имрӯз дар киштзори Еҳушаи байтшемешӣ боқист.

¹⁹ Ва мардуми Байт-Шемешро, ки ба даруни сандуқи Худованд назар андохта буданд, зарба зад, ва аз миёни қавм ҳафтод нафарро зарба зад; ва қавм мотам гирифтанд, зеро ки Худованд қавмро зарбаи азиме зада буд.

²⁰ Ва мардуми Байт-Шемеш гуфтанд: «Кист, ки ба ҳузури Худованд, ба ҳузури ин Худои қуддус, битавонад истад? Ва Ӯ аз пеши мо назди кӣ хоҳад рафт?»

²¹ Ва қосидонро назди сокинони Қирьят-Еорим фиристода, гуфтанд: «Фалиштиён сандуқи Худовандро баргардониданд; омада, онро назди худ бибаред».

БОБИ ҲАФТУМ

Сандуқ дар хонаи Аминодоб. Самуил — довар бар Исроил.

⁷ Ва мардуми Қирьят-Еорим омада, сандуқи Худовандро бардошта бурданд, ва онро ба хонаи Аминодоб, ки дар Цибъо буд, дароварданд; ва писари ӯ Эльзорро тақдис карданд, то ки сандуқи Худовандро ниғаҳбонӣ намояд.

² Ва аз рӯзе ки сандуқ дар Қирьят-Еорим сокин шуд, айёми зиёде мурур карда, бист сол гузашт, ва тамоми хонадони Исроил Худовандро ёд карданд.

³ Ва Самуил ба тамоми хонадони Исроил сухан ронда, гуфт: «Агар шумо бо тамоми дили худ сӯи Худованд рӯчӯ намуда, худоёни бегона ва Аштораҳоро аз миёни худ дур созед, ва дилҳои худро моил гардонид, танҳо Ӯро ибодат намоед, Ӯ шуморо аз дасти фалиштиён раҳо хоҳад кард».

⁴ Ва банӣ-Исроил Баалҳо ва Аштораҳоро дур сохта, танҳо Худовандро ибодат карданд.

⁵ Ва Самуил гуфт: «Ҳамаи исроилиёнро дар Мисфо чамъ кунед, то ки дар бораи шумо назди Худованд дуо гӯям».

⁶ Ва онҳо дар Мисфо чамъ шуданд, ва об кашида, ба ҳузури Худованд рехтанд, ва дар он рӯз рӯза доштанд, ва дар он ҷо гуфтанд: «Мо ба ҳузури Худованд гуноҳ кардаем». Ва Самуил банӣ-Исроилро дар Мисфо доварӣ намуд.

⁷ Ва чун фалиштиён шуниданд, ки банӣ-Исроил дар Мисфо чамъ шудаанд, сарварони фалиштиён ба муқобили Исроил баромаданд; ва банӣ-Исроил инро шунида, аз фалиштиён тарсиданд.

⁸ Ва банӣ-Исроил ба Самуил гуфтанд: «Аз истиғоса бурдан дар ҳаққи мо сӯи Худованд Худои мо хомӯш набош, то ки Ӯ моро аз дасти фалиштиён наҷот диҳад».

⁹ Ва Самуил як барраи ширхорро гирифт, ва онро барои Худованд комилан қурбонии сӯхтанӣ баровард, ва Самуил барои Исроил сӯи Худованд истиғоса бурд, ва Худованд ӯро иҷобат намуд.

¹⁰ Ва ҳангоме ки Самуил қурбонии сӯхтанӣ мебаровард, фалиштиён омаданд, то ки бо Исроил ҷанг кунанд; ва дар он рӯз Худованд бо садои азиме бар фалиштиён гулдуррос зада, онҳоро ба даҳшат овард, ва онҳо пеши Исроил шикаст хӯрданд.

¹¹ Ва мардуми Исроил аз Мисфо берун омада, фалиштиёнро таъқиб карданд, ва то даме ки ба Байт-Кор расиданд, онҳоро зарба заданд.

¹² Ва Самуил як сангро гирифта, дар миёни Мисфо ва Шен гузошт, ва онро Эбен-Эзер † номида, гуфт: «То ин ҷо Худованд ба мо мадад кард».

¹³ Ва фалиштиён мағлуб гардиданд, ва дигар ба худуди Исроил надаромаданд; ва дар тамоми айёми Самуил дасти Худованд бар фалиштиён боло буд.

¹⁴ Ва шаҳрҳое ки фалиштиён аз Исроил гирифта буданд, аз Экрӯн то Ҷат, ба Исроил баргардонид шуд, ва худуди онҳоро Исроил аз дасти фалиштиён раҳо кард, ва дар байни Исроил ва амӯриён сулҳ шуд.

¹⁵ Ва Самуил тамоми айёми умри худ Исроилро доварӣ намуд.

¹⁶ Ва ӯ сол рафта, Байт-Ил ва Ҷилҷол ва Мисфоро давр мезад, ва бар Исроил дар ҳамаи ин мавзеъҳо доварӣ менамуд.

¹⁷ Ва ба Ромо бармегашт, зеро ки дар он ҷо хонаи ӯ буд, ва дар он ҷо бар Исроил доварӣ менамуд, ва дар он ҷо барои Худованд қурбонгоҳ бино кард.

БОБИ ҲАШТУМ

Исроил подшоҳ металабад.

⁸ Ва ҳангоме ки Самуил пир шуд, писарони худро бар Исроил довар таъин намуд.

² Ва номи писари нахустодаи ӯ Юил буд, ва номи дуюмаш — Абиё; онҳо дар Беэр-Шобаъ довар буданд.

³ Вале писарони ӯ бо роҳи ӯ рафтор нанамуданд, балки ба тамаъ моил гардида, ришва мехӯрданд ва дар доварӣ қачқорӣ мекарданд.

⁴ Ва ҳамаи пирони Исроил чамъ шуда, назди Самуил ба Ромо омаданд.

⁵ Ва ба ӯ гуфтанд: «Инак, ту пир шудай, ва писаронат бо роҳи ту рафтор намекунанд; акнун бар мо подшоҳе таъин намо, то ки бар мо, мисли халқҳои дигар, доварӣ кунад».

⁶ Ва ин гап ба назари Самуил бад намуд, вақте ки гуфтанд: «Ба мо подшоҳе бидеҳ, то ки бар мо подшоҳӣ кунад». Ва Самуил сӯи Худованд дуо гуфт.

Исроил ҳокимияти Худоро рад мекунад.

⁷ Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Овози қавмро дар ҳар ҷи ба ту мегӯянд, бишнава, зеро ки онҳо туро рад накардаанд, балки Маро рад кардаанд, то ки бар онҳо подшоҳӣ накунам.

⁸ Мисли тамоми аъмоле ки онҳо аз рӯзи берун овардана аз Миср то имрӯз ба ҷо оварданд, ва Маро тарк намуда, худоёни дигарро ибодат карданд, ончунон онҳо бо ту низ рафтор менамоянд.

⁹ Ва алҳол овози онҳоро бишнава; аммо ба таври қатъӣ онҳоро таъкид намо, ва аз таомули подшоҳе ки бар онҳо подшоҳӣ хоҳад кард, онҳоро оғоҳӣ бидеҳ».

† Санги мадад.

¹⁰ Ва Самуил ҳамаи суханони Худовандро ба қавме ки аз ӯ подшоҳ металабиданд, баён намуд.

¹¹ Ва гуфт: «Таомули подшоҳе ки бар шумо подшоҳӣ хоҳад кард, чунин аст: ӯ писарони шуморо гирифта, барои худ ба хизмати аробаҳо ва аҳли рикоби худ таъин хоҳад намуд, ва онҳо пешопеши аробаҳояш хоҳанд давид;

¹² Ва аз онҳо барои худ мириҳазорҳо ва мирипанҷоҳҳо таъин хоҳад намуд; ва баъзеро ба рондани киштзораш, ба даравидани ҳосилоташ ва ба сохтани олоти ҷангаш ва асбоби аробаҳояш хоҳад баргумошт.

¹³ Ва духтарони шуморо барои атрсозӣ, ошпазӣ ва нонвой хоҳад гирифт.

¹⁴ Ва беҳтарин киштзорҳо, токистонҳо ва боғҳои зайтуни шуморо гирифта, ба хизматгузорони худ хоҳад дод.

¹⁵ Ва аз ҳосили киштзорҳо ва токистонҳои шумо ушр гирифта, ба хоҷасароён ва хизматгузорони худ хоҳад дод.

¹⁶ Ва навкарони шуморо, ва канизони шуморо, ва беҳтарин ҷавонони шуморо, ва харони шуморо гирифта, барои корҳои худ истифода хоҳад бурд.

¹⁷ Ва ушри бузу гӯсфандони шуморо хоҳад гирифт; ва худи шумо бандагони ӯ хоҳед буд.

¹⁸ Ва дар он рӯз аз дасти подшоҳи худ, ки барои худ интихоб намудаед, ба дод хоҳед омад; ва Худованд шуморо дар он рӯз иҷобат нахоҳад кард».

¹⁹ Валекин қавм аз шунидани овози Самуил сар тофта, гуфтанд: «Не, бигзор бар мо подшоҳе бошад,

²⁰ Ва мо низ мисли ҳамаи халқҳо хоҳем буд, ва подшоҳамон бар мо доварӣ хоҳад намуд, ва пешопеши мо баромада, ҷангҳои моро хоҳад бурд».

²¹ Ва Самуил ҳамаи суханони қавмро шунида, онҳоро ба самъи Худованд расонид.

²² Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Овози онҳоро бишнава ва подшоҳе бар онҳо таъин намо». Ва Самуил ба мардуми Исроил гуфт: «Ҳар яке ба шаҳри худ биравед».

БОБИ НҶҲУМ

Ба подшоҳӣ интихоб шудани Шоул.

9 Ва марде аз мулки Биньёмин буд, ва номаш Қиш ибни Абиил, ибни Сарур, ибни Бакурат, ибни Афиҳа буда, писари як шахси биньёминӣ ва ҷанговари далере буд.

² Ва ӯ писаре дошт, ки номаш Шоул буд, ва ҷавони ба назар намоён ва хубсимое буд, ва дар миёни бани-Исроил касе аз ӯ хубсимотар набуд; ӯ хушқаду қомат буда, аз тамоми қавм як сару гардан баланд буд.

³ Ва модахарҳои Қиш, падари Шоул, гум шуд, ва Қиш ба писараш Шоул гуфт: «Лутфан, яке аз навкаронро ҳамроҳи худ бигир ва бархоста, барои ҷустуҷӯи модахарҳо бирава».

⁴ Ва ӯ кӯҳи Эфроимро тай намуд, ва замини Шолишоро тай намуд, валекин наёфтанд; ва замини Шаалимро тай карданд, вале набуд, ва замини Биньёминро тай намуд, валекин наёфтанд.

⁵ Вақте ки онҳо ба замини Суф расиданд, Шоул ба навкараш, ки бо ӯ буд, гуфт: «Биё, баргардем, мабодо падарам аз баҳри модахарҳо гузашта, ғами моро бихӯрад».

⁶ Вале вай ба ӯ гуфт: «Инак, лутфан, марди Худо дар ин шаҳр ҳаст, ва ӯ марди мӯҳтарам аст; ҳар чи ӯ бигӯяд, ҳамеша ба амал меояд; алҳол ба он ҷо биравем; ӯ, шояд, роҷеро, ки бояд бо он биравем, ба мо нишон диҳад».

⁷ Ва Шоул ба навкараш гуфт: «Инак, агар биравем, ба он мард чӣ чизе бибарем? Зеро ки ноне дар тӯрбаҳои мо боқӣ намондааст, ва савғоте нест, ки ба марди Худо биёрем; пас, чӣ чизе дорем?»

⁸ Ва он навкар боз ба Шоул ҷавоб гардонид, гуфт: «Инак, дар дастам чорьяк сиқл нуқра ҳаст; ва онро ба марди Худо медиҳам, то ки роҳи моро ба мо нишон диҳад».

⁹ Дар замони қадим агар касе дар Исроил барои пурсидан аз Худо мерафт, чунин мегуфт: «Биёед, назди пешбин биравем». Зеро ки наби имрӯза дар замони қадим пешбин номида мешуд.

¹⁰ Ва Шоул ба навкараш гуфт: «Суханат хуб аст, биё, биравем». Ва онҳо ба шаҳре ки дар он ҷо марди Худо буд, рафтанд.

¹¹ Ҳангоме ки онҳо ба фарози шаҳр боло мебаромаданд, ба духтароне вохӯрданд, ки барои об кашидан берун мерафтанд; ва ба онҳо гуфтанд: «Оё пешбин дар ин ҷост?»

¹² Дар ҷавоб онҳо гуфтанд: «Оре, инак ӯ пеши туст; алҳол шитоб намо, зеро ки ӯ имрӯз ба шаҳр омадааст, чунки қавм имрӯз бар баландӣ қурбонӣ мекунанд».

¹³ Ҳамин ки ба шаҳр даромадед, пеш аз он ки ӯ барои хӯрок хӯрдан ба баландӣ барояд, ӯро биёбед, зеро ки қавм то омадани ӯ хӯрок намехӯранд, чунки ӯ қурбониरो баракат медиҳад, ва баъд аз он даъватшудагон хӯрок мехӯранд; ва алҳол бароед, зеро ки ҳоло ӯро метавонед биёбед».

¹⁴ Ва онҳо сӯи шаҳр баромаданд; ҳангоме ки онҳо ба даруни шаҳр дохил мешуданд, инак Самуил ба пешвози онҳо берун омад, то ки ба баландӣ барояд.

¹⁵ Ва Худованд, як рӯз пеш аз омадани Шоул, гӯшраси Самуил карда, гуфта буд:

¹⁶ «Фардо дар ҳамин вақт Ман шахсеро аз замини Биньёмин назди ту мефиристам, ва ту ӯро тадҳин намо, то ки бар қавми Ман Исроил раис бошад ва қавми Маро аз дасти фалиштиён наҷот диҳад; зеро ки ба қавми Худ назар кардаам, чунки истифосаи онҳо ба Ман расидааст».

¹⁷ Ва ҳангоме ки Самуил Шоулро дид, Худованд ба ӯ гуфт: «Ин аст шахсе ки дар борааш ба ту гуфтам: „ӯ қавми Маро идора хоҳад кард“».

18 Ва Шоул андаруни дарвоза ба Самуил наздик омада, гуфт: «Лутфан, ба ман бигӯ, ки хонаи пешбин кучост?»

19 Ва Самуил ба Шоул ҷавоб гардонид, гуфт: «Ман пешбин ҳастам, пешопеши ман ба баландӣ баро, ва шумо имрӯз бо ман хӯрок хоҳед хӯрд; ва бомдодон туро равона намуда, ҳар он чи дар дилат ҳаст, ба ту хоҳам гуфт;

20 Ва дар бораи модахарҳоят, ки се рӯз пеш аз ин гум шудааст, ғам нахӯр, зеро ки ёфт шудааст; ва тамоми нозу неъмат Исроил барои кист? Он, охир, барои туст ва барои тамоми хонадони падари туст».

21 Ва Шоул ҷавоб гардонид, гуфт: «Ман, охир, биньёминӣ, яъне аз хурдтарини сибтҳои Исроил ҳастам, ва қаблаи ман аз ҳамаи қабилаҳои сибти Биньёмин хурдтар аст; пас чаро чунин сухане ба ман мегӯй?»

22 Ва Самуил Шоул ва навкари ӯро гирифта, ба хона даровард, ва ба онҳо дар сари даъватшудагон, ки қариб сӣ нафар буданд, ҷо дод.

23 Ва Самуил ба таббох гуфт: «Ҳиссаеро, ки ба ту додаам ва дар бораи он ба ту гуфтаам, ки пеши худ нигоҳ дорӣ, биёр».

24 Ва таббох ронро бо ҳар чи бар он буд, бардошта пеши Шоул гузошт ва гуфт: «Инак, он чи нигоҳ дошта шуда буд, пеши ту гузошта шуд; бихӯр, зеро ки он барои ту то ҳамин дам нигоҳ дошта шудааст, аз вақте ки гуфтам: „Қавмро даъват намудаам“». Ва Шоул дар он рӯз бо Самуил хӯрок хӯрд.

25 Ва онҳо аз баландӣ ба шаҳр фурӯд омаданд; ва бар болои бом ӯ бо Шоул гуфтугӯ кард.

26 Ва онҳо бармаҳал бархостанд, ва баробари дамидани шафақи субҳ Самуил Шоулро ба болои бом даъват намуда, гуфт: «Бархез, то ки туро равона кунам». Ва Шоул бархост, ва ҳар дуяшон, ӯ ва Самуил, берун рафтанд.

27 Ҳангоме ки онҳо ба канори шаҳр фурӯд омаданд, Самуил ба Шоул гуфт: «Ба навкар бигӯ, ки аз мо пеш гузарад. — Вай пеш гузашт. — Ва алҳол ту биист, то ки каломи Худоро ба ту бишнавонам».

БОБИ ДАҲУМ

Самуил Шоулро тадҳин намуд.

10 Ва Самуил зарфи равғанро гирифта, бар сари ӯ рехт ва ӯро бўсида, гуфт: «Инак, Худованд туро бар мероси Худ тадҳин намуд, то ки раиси он бошӣ.

2 Имрӯз, вақте ки аз пеши ман меравӣ, назди қабри Роҳел, дар худуди Биньёмин, дар Селсаҳ, ба ду одам дучор хоҳӣ омад, ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт: „Модахарҳо, ки барои чустучӯяшон рафта будӣ, ёфт шудааст, ва инак падарат масъалаи модахарҳоро аз хотир бароварда, ғами шуморо мехӯраду мегӯяд: «Дар хусуси писарам чӣ кунам?»

3 Ва аз он ҷо зуд гузашта рафта, ба булути Тобӯр хоҳӣ расид, ва дар он ҷо ба ту се мард дучор хоҳанд омад, ки сӯи Худо ба Байт-Ил мераванд; яке аз онҳо се бузғоларо бардошта мебарад, дигаре се қурси нонро бардошта мебарад, ва сеюмӣ машки шаробро бардошта мебарад.

4 Ва онҳо саломатии туро хоҳанд пурсид, ва ду нон ба ту хоҳанд дод, ки аз дасташон хоҳӣ гирифт.

5 Пас аз он ту ба Чибъои Худо хоҳӣ омад, ки дар он ҷо фавҷи фалиштиён ҳастанд; ва ҳангоме ки дар он ҷо ба шаҳр дарой, ба дастаи анбиё дучор хоҳӣ омад, ки аз баландӣ фурӯд меоянд, ва пешопеши онҳо уд ва даф ва най ва барбат ҳаст, ва онҳо нубувват мекунанд.

6 Ва Рӯҳи Худованд бар ту нозил шуда, бо онҳо нубувват хоҳӣ кард, ва ту шахси дигаре хоҳӣ гардид.

7 Ва ҳангоме ки ин аломатҳо бо ту рӯй диҳад, ҳар он чи аз дастат ояд, бикун, зеро ки Худо бо туст.

8 Ва пеш аз ман ба Чилҷол фурӯд ой, ва инак ман назди ту фурӯд хоҳам омад, то ки қурбониҳои сӯхтанӣ биёрам, ва қурбониҳои саломатӣ забҳ намоям; ҳафт рӯз мунтазир бош, то ки назди ту биёям, ва он гоҳ туро огоҳ хоҳам намуд, ки чӣ бояд бикунӣ».

9 Ва чун ӯ пушти худро гардонид, то ки аз пеши Самуил биравад, Худо ба ӯ дили дигаре бахшид; ва ҳамаи он аломатҳо дар он рӯз ба амал омад.

10 Ва ҳангоме ки онҳо ба тал расиданд, инак дастаи анбиё ба пешвози ӯ пайдо шуданд; ва Рӯҳи Худованд бар ӯ нозил шуд, ва ӯ дар миёни онҳо нубувват намуд.

11 Ва ҳамаи онҳое ки пеш аз ин ӯро мешинохтанд, чун диданд, ки инак ӯ бо анбиё нубувват менамояд, дар миёни қавм ба ҳамдигар гуфтанд: «Ба писари Қиш чӣ ҳодиса рӯй додааст? Оё Шоул низ аз чумлаи анбиёст?»

12 Ва яке аз касони он ҷо ҷавоб гардонид, гуфт: «Пас, падари онҳо кист?» Бинобар ин мақоле пайдо шуд: «Оё Шоул низ аз чумлаи анбиёст?»

13 Ва ӯ аз нубувват кардан фориг шуда, ба болои баландӣ баромад.

14 Ва амаки Шоул ба ӯ ва навкари ӯ гуфт: «Кучо рафта будед?» Ӯ гуфт: «Барои кофта ёфтани модахарҳо, вале чун дидем, ки нестанд, пеши Самуил даромадем».

15 Ва амаки Шоул гуфт: «Лутфан, ба ман ҳикоят кун, ки Самуил ба шумо чӣ гуфт?»

16 Ва Шоул ба амаки худ гуфт: «Ӯ ба мо хабар дод, ки модахарҳо ёфт шудааст». Вале дар бораи масъалаи подшоҳӣ, ки Самуил гуфта буд, ба вай хабар надод.

17 Ва Самуил қавмро сӯи Худованд ба Мисфо даъват намуд.

18 Ва ба банӣ-Исроил гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: „Ман Исроилро аз Миср берун овардам; ва шуморо аз дасти мисриён ва аз

дасти ҳамаи мамлакатҳое ки шуморо ба танг меоварданд, раҳо кардам”.

¹⁹ Ва шумо имрӯз Худои худро, ки шуморо аз ҳамаи тангиҳо ва мусибатҳои шумо наҷот медиҳад, рад намуда, ба ӯ гуфтед: „Подшоҳе бар мо таъин намо“. Ва алҳол мувофиқи сибтҳо ва қабилаҳои худ ба ҳузури Худованд ҳозир шавед».

²⁰ Ва Самуил ҳамаи сибтҳои Исроилро барои қуръа наздик овард; ва қуръа ба сибти Бинъемин афтод.

²¹ Ва сибти Бинъеминро мувофиқи қабилаҳои он наздик овард, ва қуръа ба қабилаи Матрй афтод; ва қуръа ба Шоул ибни Қиш афтод; ва ӯро ҷустуҷӯ карданд, вале наёфтанд.

²² Ва бори дигар аз Худо пурсиданд: «Оё боз марде ба ин ҷо хоҳад омад?» Ва Худованд гуфт: «Инак, ӯ андаруни ашъе пинҳон шудааст».

²³ Ва онҳо давида, ӯро аз он ҷо гирифтанд, ва ӯ дар миёни қавм биистод, ва аз тамоми қавм як сару гардан баланд буд.

²⁴ Ва Самуил ба тамоми қавм гуфт: «Оё шумо мебинед, ки Худованд киро интиҳоб намудааст? Зеро ки дар тамоми қавм касе мисли ӯ нест». Ва тамоми қавм нидо карда, гуфтанд: «Зинда бод подшоҳ!»

²⁵ Ва Самуил таомули подшоҳиро ба қавм баён намуда, дар китобе навишт, ва онро пеши Худованд гузошт; ва Самуил тамоми қавмро равона кард, то ки ҳар яке ба хонаи худ биравад.

²⁶ Ва Шоул низ ба хонаи худ ба Чибъо рафт; ва мардуми адолатпеша, ки тарси Худо дар дилашон ҷойгир буд, ҳамроҳи ӯ рафтанд.

²⁷ Валекин мардуми сафил гуфтанд: «Оё ин одам метавонад моро наҷот диҳад?» Ва ӯро хор дида, ҳадияе барояш наоварданд; вале ӯ худро ба нофаҳмӣ зад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Ғалабаи Шоул назди Ёбиш-Чилъод.

11 Ва Ноҳоши аммӯнӣ баромада, назди Ёбиш-Чилъод ӯрду зад; ва тамоми мардуми Ёбиш ба Ноҳош гуфтанд: «Бо мо аҳд бибанд, ва мо хизмати туро ба ҷо хоҳем овард».

² Ва Ноҳоши аммӯнӣ ба онҳо гуфт: «Бо чунин шарт бо шумо аҳд хоҳам баст, ки чашми ростӣ ҳар яке аз шумо канда шавад; ва шуморо нанге бар тамоми Исроил хоҳам гардонид».

³ Ва пирони Ёбиш ба ӯ гуфтанд: «Ба мо ҳафт рӯз мӯҳлат бидеҳ, то ки ба тамоми ҳудуди Исроил қосидон бифиризем, ва агар наҷотдиҳандае барои мо ёфт нашавад, пеши ту берун хоҳем омад».

⁴ Ва қосидон ба Чибъои Шоул омада, ин суҳанонро ба гӯши қавм расониданд; ва тамоми қавм овози худро баланд карда, гиристанд.

⁵ Ва инак, Шоул дар ақиби говон аз саҳро омад, ва Шоул гуфт: «Қавмро чӣ шудааст, ки мегирьянд?» Ва суҳанони мардуми Ёбишро ба ӯ ҳикоят карданд.

⁶ Ва ҳангоме ки Шоул ин суҳанонро шунид, Рӯҳи Худо бар ӯ нозил шуд, ва ғазабаш бағоят аланга зад.

⁷ Ва ҷуфти говонро гирифта, пора-пора кард, ва ба воситаи қосидон ба тамоми ҳудуди Исроил фиристода, гуфт: «Касе ки аз паи Шоул ва аз паи Самуил берун наояд, ба говонаш ҳамин тавр карда хоҳад шуд». Ва тарси Худованд бар қавм афтод, ва ҳама мисли як тан берун омаданд.

⁸ Ва ӯ онҳоро дар Бозақ шумурд, ва банӣ-Исроил сесаҳ ҳазор, ва мардуми Яҳудо сӣ ҳазор буданд.

⁹ Ва ба қосидоне ки омада буданд, гуфтанд: «Ба мардуми Ёбиш-Чилъод чунин бигӯед: „Фардо, дар вақти гармии офтоб, барои шумо наҷот хоҳад омад“» Ва қосидон омада, ба мардуми Ёбиш хабар доданд, ва онҳо шодӣ карданд.

¹⁰ Ва мардуми Ёбиш гуфтанд: «Фардо пеши шумо берун хоҳем омад, ва ҳар чи дар назаратон писанд ояд, бо мо бикунед».

¹¹ Ва фардоҷаш чунин воқеъ шуд, ки Шоул қавмро ба се фавҷ тақсим намуд, ва онҳо дар поси саҳарӣ ба даруни ӯрдугоҳ омаданд, ва то вақти гармии офтоб аммӯниёнро торумор карданд; ва бақияи онҳо пароканда шуданд, ба тавре ки ду нафар аз онҳо дар як ҷо намонданд.

¹² Ва қавм ба Самуил гуфтанд: «Кист, ки гуфтааст: „Наход ки Шоул бар мо подшоҳӣ кунад?“ Он касонро бидиҳед, ва мо онҳоро хоҳем кушт».

¹³ Вале Шоул гуфт: «Касе имрӯз кушта нахоҳад шуд, зеро ки имрӯз Худованд барои Исроил наҷот ба амал овард».

¹⁴ Ва Самуил ба қавм гуфт: «Биёед, ба Чилҷол биравем, ва салтанатро дар он ҷо аз нав барқарор намоем».

¹⁵ Ва тамоми қавм ба Чилҷол рафтанд, ва дар он ҷо Шоулро ба ҳузури Худованд дар Чилҷол подшоҳ таъин намуданд, ва дар он ҷо ба ҳузури Худованд қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд, ва дар он ҷо Шоул ва тамоми мардуми Исроил ниҳоятдараҷа шод гардиданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Самуил унвони доварро аз гардани худ соқит мекунад.

12 Ва Самуил ба тамоми Исроил гуфт: «Инак, ман овози шуморо дар ҳар чи ба ман гуфтед, шунидам, ва подшоҳе бар шумо таъин намудам.

² Ва алҳол, инак подшоҳ пешопеши шумо роҳ меравад. Ва ман пир ва мӯйсафед шудаам, ва писарони ман бо шумо мебошанд. Ва ман аз ҷавонии худ то имрӯз пешопеши шумо роҳ мерафтам.

³ Инак ман ҳозирам; пас ба ҳузури Худованд ва пеши масеҳи ӯ дар ҳаққи ман шаҳодат диҳед, ки гови киро гирифтаам, ва хари киро гирифтаам, ва киро ранҷонидаам, ва киро ба танг овардаам, ва аз

дасти кӣ ришва гирифта, аз вай чашм пӯшидаам, — ва ман ба шумо талофӣ хоҳам дод».

⁴ Ва онҳо гуфтанд: «Ту моро наранҷонидаӣ, ва ба танг наовардаӣ, ва чизе аз дасти касе нагирифтаӣ».

⁵ Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд бар шумо шоҳид аст, ва масеҳи Ӯ имрӯз шоҳид аст, ки шумо чизе дар дасти ман наёфтаед». Ва онҳо гуфтанд: «Шоҳид аст».

⁶ Ва Самуил ба қавм гуфт: «Худованд аст, ки Мусо ва Ҳорунро баргузид, ва падарони шуморо аз замани Миср баровард.

⁷ Ва акнун ҳозир шавед, то ки бо шумо ба ҳузури Худованд дар бораи ҳамаи некиҳое ки Худованд ба шумо ва ба падарони шумо кардааст, муҳокима намоям.

⁸ Вақте ки Яъқуб ба Миср омад, ва падарони шумо сӯи Худованд истиғоса бурданд, Худованд Мусо ва Ҳорунро фиристод, ва онҳо падарони шуморо аз Миср берун оварда, дар ин макон онҳоро қойгир карданд.

⁹ Валекин онҳо Худованд Худои худро фаромӯш карданд, ва Ӯ онҳоро ба дасти Сисро, сарлашқари Ҳосӯр, ва ба дасти фалиштиён, ва ба дасти подшоҳи Мӯоб супурд, ки ба муқобили онҳо ҷанг карданд.

¹⁰ Ва онҳо сӯи Худованд фаръёд зада, гуфтанд: „Гуноҳ кардаем, зеро ки Худовандро тарк карда, Баалҳо ва Аштораҳоро ибодат намудаем, ва алҳол моро аз дасти душманони мо раҳой деҳ, ва мо Туро ибодат хоҳем намуд“.

¹¹ Ва Худованд Ерубаал ва Бадон ва Йифтоҳ ва Самуилро фиристод, ва шуморо аз дасти душманонатон, ки дар гирду пешатон буданд, раҳо кард, ва шумо дар амният сукунат намудед.

¹² Ва чун дидед, ки Ноҳош, подшоҳи бани-Аммун, ба муқобили шумо меояд, ба ман гуфтед: „Не, бигзор подшоҳе бар мо подшоҳӣ кунад“, ва ҳол он ки Худованд Худои шумо подшоҳи шумост.

¹³ Ва алҳол, инак подшоҳе ки интиҳоб намудед ва ӯро талабидед; ва инак Худованд бар шумо подшоҳе таъин намудааст.

¹⁴ Агар аз Худованд тарсида, Ӯро ибодат намоед ва овозашро бишнавед, ва ба фармони Худованд зиддият нишон надихед, он гоҳ ҳам худатон ва ҳам подшоҳатон, ки бар шумо подшоҳӣ мекунад, дар паноҳи Худованд Худои худ хоҳед буд.

¹⁵ Валекин агар овози Худовандро нашнавед ва ба фармони Худованд зиддият нишон диҳед, он гоҳ Худованд бар зидди шумо хоҳад буд, чунон ки бар зидди падарони шумо буд.

Бар тибқи дуои Самуил Худованд раъд ва борон мефиристад.

¹⁶ Низ алҳол биистед ва ин кори бузургро, ки Худованд дар пеши назари шумо ба ҷо меоварад, бубинед.

¹⁷ Имрӯз, охир, мавсими даравидани гандум аст, вале ман сӯи Худованд хоҳам хонд, ва Ӯ раъд ва

борон хоҳад фиристод, то шумо бидонед ва бубинед, ки чӣ гуна гуноҳи азиме пеши назари Худованд ба амал овардаед, вақте ки барои худ подшоҳ талабидед».

¹⁸ Ва Самуил сӯи Худованд хонд, ва Худованд дар он рӯз раъд ва борон фиристод, ва тамоми қавм аз Худованд ва аз Самуил бағоят тарсиданд.

¹⁹ Ва тамоми қавм ба Самуил гуфтанд: «Барои бандагонат сӯи Худованд Худои худ дуо бигӯӣ, то ки намирем, зеро ки мо бар ҳамаи гуноҳҳои худ боз шарорате зам намудаем, вақте ки барои худ подшоҳ талабидедем».

²⁰ Ва Самуил ба қавм гуфт: «Натарсед, агарчи шумо ин шароратро ба амал овардаед, лекин аз пайравии Худованд дур нашавед, балки бо тамоми дили худ Худовандро ибодат намоед.

²¹ Ба ҳеҷ ваҷҳ дур нашавед, вагар на, чизҳои ҳечу пучро пайравӣ хоҳед намуд, ки онҳо бефоида аст ва раҳо нахоҳад кард, чунки онҳо ҳечу пуч аст.

²² Аммо Худованд ба хотири исми бузурги Худ қавми Худро тарк нахоҳад кард, зеро Худованд аз намудааст, ки шуморо барои худ қавм гардонад.

²³ Худи ман низ, ҳошо ки ман ба ҳузури Худованд чунин гуноҳро ба худ раво бинам, ки барои шумо дуо гуфтанро тарк намоям, балки шуморо ба роҳи нек ва рост ҳидоят хоҳам кард.

²⁴ Фақат аз Худо битарсед, ва Ӯро ба ростӣ бо тамоми дили худ ибодат намоед, зеро бубинед, ки чӣ гуна корҳои бузург Ӯ барои шумо кардааст.

²⁵ Валекин агар ба шарорат дода шавед, ҳам худатон ва ҳам подшоҳатон ба ҳалокат хоҳед расид».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Худсарии Шоул.

13 Шоул (сӣ) — сола буд, ки подшоҳ шуд, ва чун ду сол бар Исроил подшоҳӣ кард,

² Шоул барои худ се ҳазор нафар аз исроилиён интиҳоб намуд, ки ду ҳазор нафари онҳо бо Шоул дар Михмос ва дар кӯҳи Байт-Ил буданд, ва ҳазор нафарашон бо Йӯнотон дар Цибъои Биньёмин буданд; ва бақияи қавмро ӯ фиристод, то ки ҳар яке ба хаймаи худ биравад.

³ Ва Йӯнотон ба фавҷи фалиштиёне ки дар Цибъо буданд, шикаст расонид, ва фалиштиён инро шуниданд; ва Шоул дар тамоми замин шох навохта, гуфт: «Эй ибриён, бишнавед!»

⁴ Ва чун тамоми Исроил шуниданд, ки Шоул ба фавҷи фалиштиён зарба расонидааст, ва Исроил дар назари фалиштиён нафратангез гардидаанд, — қавм назди Шоул дар Ҷилҷол ҷамъ омаданд,

⁵ Ва фалиштиён барои ҷанг кардан ба муқобили Исроил ҷамъ шуданд, ки сӣ ҳазор ароба, ва шаш ҳазор савора, ва қавми сершуморе мисли реги соҳили баҳр доштанд; ва онҳо омада, дар Михмос, ба тарафи шарқии Байт-Овин ўрду заданд.

⁶ Ва мардуми Исроил диданд, ки аҳволашон табоҳ шудааст, зеро ки қавм ба танг омадаанд. Ва қавм дар мағораҳо, ва дар сӯроҳҳо, ва дар миёни саҳраҳо, ва дар бурҷҳо, ва дар ҳафраҳо пинҳон шуданд;

⁷ Ва баъзе аз ибриён аз Урдун гузашта, ба замини Ҷод ва Ҷилъод омаданд; ва Шоул ҳанӯз дар Ҷилҷол буд, ва тамоми қавм бо тарсу ларз назди ӯ шитофтанд.

⁸ Ва ҳафт рӯз, то мӯҳлате ки Самуил таъин намуда буд, интизорӣ кашиданд, вале Самуил ба Ҷилҷол наомад; ва қавм аз пеши Шоул пароканда мешуданд.

⁹ Ва Шоул гуфт: «Қурбонии сӯхтани ва қурбониҳои саломатиро назди ман биёред!» Ва қурбонии сӯхтаниро баровард.

¹⁰ Ва ҳамин ки баровардани қурбонии сӯхтаниро анҷом дод, инак, Самуил омад; ва Шоул ба пешвози ӯ баромад, то ки ӯро табрик намояд.

Худованд Шоулро рад мекунад.

¹¹ Ва Самуил гуфт: «Чӣ кардӣ?» Ва Шоул гуфт: «Чун дидам, ки қавм аз пеши ман пароканда мешаванд, ва ту дар мӯҳлати таъиншуда наомадӣ, ва фалиштиён дар Михмос ҳам шудаанд, —

¹² Ба дили худ гуфтам, ки алҳол фалиштиён ба муқобили ман дар Ҷилҷол фурӯд хоҳанд омад, дар сурате ки ман ҳанӯз ба ҳузури Худованд илтиҷо набурдаам, бинобар ин ман чуръат намуда, қурбонии сӯхтаниро баровардам».

¹³ Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Беақлона амал кардай! Ҳукми Худованд Худои худро, ки ӯ ба ту амр фармудааст, ба ҷо наовардай, ва ҳол он ки алҳол Худованд подшоҳии туро бар Исроил то абад устувор мегардонид;

¹⁴ Вале алҳол подшоҳии ту устувор нахоҳад гардид; Худованд барои Худ шахси дигарро ба муддаои табъи Худ хоҳад талабид, ва ӯро Худованд бар қавми Худ раис таъин хоҳад кард, зеро ки ту он чиро, ки Худованд ба ту амр фармуда буд, ба ҷо наовардай».

¹⁵ Ва Самуил бархоста, аз Ҷилҷол ба Ҷибъои Бинъемин омад; ва Шоул қавмеро, ки ҳамроҳаш буданд, шумурд, ки тақрибан шашсад нафар боқӣ монда буданд.

¹⁶ Ва Шоул ва писараш Йўнотон, ва қавме ки бо онҳо буданд, дар Ҷибъои Бинъемин ҷойгир шуданд; ва фалиштиён дар Михмос ӯрду заданд.

¹⁷ Ва харобкунандагон аз ӯрдуи фалиштиён се фавҷ берун омаданд: як фавҷ ба роҳи Офро, сӯи замини Шоул равона шуданд;

¹⁸ Ва фавҷи дигар ба роҳи Байт-Хўрўн равона шуданд; ва як фавҷ ба роҳи сарҳад, ки бар дараи Сабўим сӯи биёбон намудор буд, равона шуданд.

¹⁹ Ва дар тамоми замини Исроил оҳангаре ёфт намешуд, зеро ки фалиштиён мегуфтанд: «Мабодо ибриён шамшере ё найзае бисозанд».

²⁰ Ва ҳамаи исроилиён назди фалиштиён фурӯд меомаданд, то ки ҳар яке говоҳани худ ва каланди худ ва табари худ ва зоғнўли худро тез кунанд.

²¹ Вале барои зоғнўлҳо ва каландҳо ва сешоҳҳо ва табарҳо ва тез кардани неши халачўбҳо сўхон доштанд.

²² Ва дар рўзи ҷанг дар дасти тамоми қавме ки бо Шоул ва Йўнотон буданд, шамшер ва найзае ёфт нашуд; фақат дар дасти Шоул ва писараш Йўнотон ёфт шуд.

²³ Ва дастаи посбонони фалиштӣ ба самти гузаргоҳи Михмос берун омаданд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Ғалабаи бузурги Йўнотон.

14 Ва рўзе Йўнотон ибни Шоул ба навқари силоҳбардори худ гуфт: «Биё, сӯи дастаи посбонони фалиштӣ, ки дар он тараф ҳастанд, убур намоем». Валекин ба падари худ хабар надод.

² Ва Шоул дар канори Ҷибъо, зери дарахти аноре ки дар Мигрўн буд, сукунат дошт; ва қавме ки бо ӯ буданд, тақрибан шашсад нафар буданд.

³ Ва Аҳиё ибни Аҳитуб, бародари Иҳобўд ибни Финҳос, ибни Элӣ, ки коҳини Худованд дар Шилў буд, эфўд дар бар карда буд; ва қавм намедонистанд, ки Йўнотон рафтааст.

⁴ Ва дар миёни гузаргоҳҳо ки Йўнотон мехост аз онҳо сӯи дастаи посбонони фалиштӣ убур намояд, як саҳраи нўгтез аз ин тараф ва як саҳраи нўгтез аз он тараф буд, ва номи яке Бўсес ва номи дигаре Сене буд.

⁵ Як саҳраи нўгтез аз шимол дар рў ба рўи Михмос қомат рост карда буд, ва саҳраи дигар — аз ҷануб дар рў ба рўи Ҷибъо.

⁶ Ва Йўнотон ба навқари силоҳбардори худ гуфт: «Биё, сӯи дастаи посбонони ин номахтунон убур намоем, шояд Худованд ба мо ёварӣ кунад, зеро ки барои Худованд ҳеҷ монеае нест, ки ба воситаи касони бисъёр ё ба воситаи касони кам наҷот бахшад».

⁷ Ва силоҳбардораш ба ӯ гуфт: «Ҳар он чи дар дилат ҳаст, бикун; ба ҳар ҷо, ки майл дорӣ, бирав; инак ман мувофиқи дилхоҳи ту бо ту ҳастам».

⁸ Ва Йўнотон гуфт: «Инак, мо сӯи ин одамон убур намуда, худро ба онҳо нишон медиҳем.

⁹ Агар онҳо чунин гўянд: „Биистед, то ки назди шумо бирасем“, — он гоҳ мо дар ҷои худ истода, пеши онҳо нахоҳем баромад.

¹⁰ Валекин агар чунин гўянд: „Пеши мо бароед“, — он гоҳ мо хоҳем баромад, зеро ки Худованд онҳоро ба дасти мо супурдааст; ва ин барои мо аломат хоҳад буд».

¹¹ Ва ҳар дуяшон худро ба дастаи посбонони фалиштӣ нишон доданд, ва фалиштиён гуфтанд: «Инак, ибриён аз сӯроҳҳо ки дар онҳо пинҳон шудаанд, берун меоянд».

¹² Ва баъзе аз дастаи посбонон ба Йӯнотон ва силоҳбардораш гуфтанд: «Пеши мо бароед, то ки чизе ба шумо нишон диҳем». Ва Йӯнотон ба силоҳбардори худ гуфт: «Аз ақибаи баро, зеро ки Худованд онҳоро ба дасти Исроил супурдааст».

¹³ Ва Йӯнотон бо дастҳо ва поҳояш андармон шуда боло баромад, ва силоҳбардораш аз ақибаш. Ва онҳо пеши Йӯнотон афтодан гирифтанд, ва силоҳбардори ӯ онҳоро аз паи ӯ мекушт.

¹⁴ Ва аз ин зарбаи аввалине ки Йӯнотон ва силоҳбардораш расониданд, қариб бист нафар талаф шуданд, дар нисфи майдоне ки як ҷуфт гов дар як рӯз шудгор мекунад.

¹⁵ Ва дар ўрдугоҳ ва саҳро, ва дар миёни тамоми қавм даҳшат ҳукмфармо шуд: дастаи посбонон ва фавҷҳои харобкунандагон низ дар даҳшат афтоданд, ва замин ба ларза омад, ва даҳшати азиме аз қониби Худо ҳамаро фаро гирифт.

¹⁶ Ва дидбонони Шоул дар Цибъои Биньёмин диданд, ки инак, анбӯҳ пароканда шуда, ба ҳар тараф медаванд.

¹⁷ Ва Шоул ба қавме ки бо ӯ буданд, гуфт: «Саршуморӣ карда, бубинед, ки аз миёни мо кӣ берун рафтааст?» Ва саршуморӣ карданд, ва инак Йӯнотон ва силоҳбардораш нестанд.

¹⁸ Ва Шоул ба Аҳиё гуфт: «Сандуқи Худоро наздик биёр». Зеро ки сандуқи Худованд дар он рӯз ҳамроҳи банӣ-Исроил буд.

¹⁹ Ва ҳангоме ки Шоул ба коҳин сухан меронд, шӯру шағаб дар ўрдуи фалиштиён торафт меафзуд, ва Шоул ба коҳин гуфт: «Дастатро нигоҳ дор».

²⁰ Ва Шоул ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, ҳам шуда, ба майдони корзор омаданд; ва инак, шамшери ҳар яке ба зидди дигаре кашида шуда буд: шӯру шағаб бағоят бузург буд.

²¹ Ва ибриёне ки дирӯз ва парирӯз дар сафи фалиштиён буда ва бо онҳо баромада, дар ҳар тарафи ўрдуи онҳо меистоданд, — онҳо низ ба исроилиёне ки бо Шоул ва Йӯнотон буданд, ҳамроҳ шуданд.

²² Ва ҳамаи исроилиёне ки дар кӯҳи Эфроим пинҳон шуда буданд, чун шуниданд, ки фалиштиён рӯ ба гурез овардаанд, — онҳо низ ба ҷанг даромада, душманро дунболагирӣ карданд.

²³ Ва Худованд дар он рӯз Исроилро наҷот дод, ва ҷанг то Байт-Овин расид.

²⁴ Ва мардуми Исроил дар он рӯз бемаҷол гардида буданд, зеро ки Шоул қавмро қасам дода гуфта буд: «Малъун бод касе ки то шом, то даме ки ман аз душманонам интиқом гирам, хӯроке бихӯрад!» Ва тамоми қавм чизе нахӯрданд.

²⁵ Ва тамоми аҳли замин ба ҷангал расиданд, ва асал бар рӯи марғзор буд.

²⁶ Ва қавм ба ҷангал даромаданд, ва инак асал ҷорист, валекин ҳеҷ кас дасташро ба даҳонаш набурд, зеро ки қавм аз қасам метарсиданд.

²⁷ Вале Йӯнотон беҳабар буд аз он ки падараш қасам дода буд, ва ӯ нӯги асоеро, ки дар дасташ

буд, дароз карда, дар шони асал ғӯтонид, ва дасташро ба даҳонаш бурд, ва чашмонаш равшан шуд.

²⁸ Ва касе аз миёни қавм хитоб намуда, гуфт: «Падарат қавмро қасам дода, гуфтааст: „Малъун бод касе ки имрӯз хӯроке бихӯрад!“ Бинобар ин қавм бемаҷол шудаанд».

²⁹ Ва Йӯнотон гуфт: «Падарам заминро ба изтироб андохтааст! Бубинед, чӣ гуна чашмони ман равшан шуд, зеро ки андаке аз ин асал чашидам.

³⁰ Алалхусус, агар қавм имрӯз аз ғанимати душманони худ, ки пайдо кардаанд, чизе мехӯрданд, оё шикасти фалиштиён боз ҳам зиёдтар намешуд?»

³¹ Ва дар он рӯз фалиштиёнро аз Михмос то Аёлӯн торумор карданд, ва қавм бағоят бемаҷол шуданд.

³² Ва қавм ба ғанимат дарафтоданд, ва бузу гӯсфандон ва гову гӯсолаҳоро гирифта, бар замин куштанд, ва қавм гӯштро бо хуни он хӯрданд.

³³ Ва ба Шоул хабар дода, гуфтанд: «Инак, қавм пеши Худованд гуноҳ карда, гӯштро бо хунаш мехӯранд». Ва ӯ гуфт: «Шумо хиёнат кардаед! Алҳол пеши ман санги калоне биғелонед».

³⁴ Ва Шоул гуфт: «Дар миёни қавм пароканда шуда, ба онҳо бигӯед: „Ҳар кас гови худро ва ҳар кас барраи худро назди ман биёред, ва дар ин ҷо кушта, бихӯред, ва пеши Худованд гуноҳ карда, гӯштро бо хуни он нахӯред“». Ва тамоми қавм, ҳар кас бо дасти худ, говашро дар он шаб оварда, дар он ҷо куштанд.

³⁵ Ва Шоул қурбонгоҳе барои Худованд бино кард: ин аввалин қурбонгоҳе буд, ки ӯ барои Худованд бино кард.

³⁶ Ва Шоул гуфт: «Имшаб аз ақиби фалиштиён биравем, ва онҳоро то рӯшноии субҳ ғорат карда, касеро аз онҳо боқӣ нагузорем». Ва гуфтанд: «Ҳар чи дар назарат писанд ояд, бикун». Ва коҳин гуфт: «Дар ин ҷо ба Худо мурочиат намоем».

³⁷ Ва Шоул аз Худо пурсид: «Оё аз ақиби фалиштиён фуруд оям? Оё онҳоро ба дасти Исроил хоҳӣ супурд?» Вале дар он рӯз ӯ ба вай ҷавоб надод.

³⁸ Ва Шоул гуфт: «Эй ҳамаи сарварони қавм, ба ин ҷо наздик оед, ва бидонед ва бубинед, ки имрӯз ин гуноҳ дар чист?»

³⁹ Зеро қасам ба ҳаёти Худованди наҷотдиҳандаи Исроил, ки агар дар писарам Йӯнотон бошад, вай низ ҳатман хоҳад мурд». Вале аз миёни тамоми қавм касе ба ӯ ҷавоб надод.

⁴⁰ Ва ӯ ба тамоми Исроил гуфт: «Шумо ба як тараф истед, ва ман бо писарам Йӯнотон ба тарафи дигар меистем». Ва қавм ба Шоул гуфтанд: «Ҳар чи дар назарат писанд ояд, бикун».

⁴¹ Ва Шоул ба Худованд гуфт: «Эй Худои Исроил, ҳақиқатро бикшой!» Ва қуръа ба Йӯнотон ва Шоул афтод, ва қавм беайб баромаданд.

⁴² Ва Шоул гуфт: «Дар миёни ман ва писарам Йўнотон қуръа партоед». Ва қуръа ба Йўнотон афтод.

⁴³ Ва Шоул ба Йўнотон гуфт: «Ба ман бигӯ, ки чӣ кардӣ?» Ва Йўнотон ба ӯ ҳикоят карда, гуфт: «Бо нӯги асое ки дар даст дорам, андаке асал чашидам; инак, ман барои мурдан ҳозирам».

⁴⁴ Ва Шоул гуфт: «Худо чунин ва зиёда аз ин бикунад, эй Йўнотон, зеро ки ту ҳатман ҳоҳӣ мурд!»

⁴⁵ Валекин қавм ба Шоул гуфтанд: «Оё Йўнотон, ки ин наҷоти бузургро барои Исроил ба амал овардааст, бимирад? Ҳошо ва калло! Қасам ба ҳаёти Худованд, ки мӯе аз сари ӯ ба замин нахоҳад афтод, зеро ки ӯ имрӯз бо Худо амал кардааст». Ва қавм барои Йўнотон фидия доданд, ва ӯ намурд.

⁴⁶ Ва Шоул аз дунболагирии фалиштиён даст кашид — ва фалиштиён ба макони худ рафтанд.

⁴⁷ Ва Шоул подшоҳии худро ба Исроил пойдор гардонид, ва бо ҳамаи душманони худ, ки дар гирду пеш буданд: бо Мўоб, ва банӣ-Аммун, ва Адум, ва подшоҳони Сўбо, ва фалиштиён ҷанг кард, ва ба зидди ҳар кас, ки рӯй меовард, дастболо мешуд.

⁴⁸ Ва лашкар барпо намуда, ба Амолеқ шикаст расонид, ва Исроилро аз дасти торочгарони он раҳо кард.

⁴⁹ Ва писарони Шоул инҳо буданд: Йўнотон, Йишвй ва Малкишуа. Ва номи ду духтараш чунин буд: номи калонӣ — Мераб, ва номи хурдӣ — Микал.

⁵⁰ Ва номи зани Шоул Аҳинӯам бинти Аҳимоас буд; ва номи сарлашкараш Абнир ибни Нир, амаки Шоул, буд.

⁵¹ Падари Шоул, Қиш, ва падари Абнир, Нир, писарони Абиил буданд.

⁵² Ва дар тамоми айёми Шоул ба муқобили фалиштиён ҷанги саҳт бурда мешуд; ва ҳар марди зӯрвар ва шуҷоъро, ки Шоул меканд, назди худ ҷамъ мекард.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Итоати нопурраи Шоул.

15 Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Худованд маро фиристода буд, ки туро ба подшоҳӣ бар қавми Ӯ, бар Исроил тадҳин намоям; ва акнун ту овози суханони Худовандро бишна.

² Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: „Он чиро, ки Амолеқ дар ҳаққи Исроил карда буд, дар хотир дорам, ки вай дар сари роҳи онҳо, вақте ки онҳо аз Миср баромаданд, камин ниҳода буд.

³ Акнун ту рафта, ба Амолеқ шикаст расон; ва ҳар он чи вай дорад, несту нобуд кунед; ва ба ӯ раҳм накун, балки аз мард то зан, аз кӯдак то тифли ширмак, аз гов то гӯсфанд, аз шутур то хар бикуш“.

⁴ Ва Шоул қавмиро даъват намуд, ва аз онҳо дусад ҳазор пиёда дар Талоим шумурд; ва даҳ ҳазор мард аз сибти Яҳудо буданд.

⁵ Ва Шоул ба шаҳри Амолеқ расида, дар водӣ камин ниҳод.

⁶ Ва Шоул ба қениён гуфт: «Биравед, фурӯд оед, аз миёни амолеқиён дур шавед, мабодо шуморо бо онҳо несту набуд намоям, ва ҳол он ки шумо ба тамоми банӣ-Исроил, вақте ки онҳо аз Миср баромаданд, хайрхоҳӣ кардаед». Ва қениён аз миёни Амолеқ дур шуданд.

⁷ Ва Шоул Амолеқро аз Ҳавило то роҳи самти Шур, ки пеш аз Миср аст, торумор намуд.

⁸ Ва подшоҳи Амолеқ — Аҷаҷро зинда дастгир кард, ва тамоми қавмашро ба дами шамшер кушт.

⁹ Вале Шоул ва қавм Аҷаҷро, ва беҳтарин бузу гӯсфандон ва говон ва парвориён ва кӯчқорони фарбеҳ ва ҳар чизи хубро дарег дошта, нахостанд талаф намоянд, ва фақат ҳар моли хароб ва камқиматро несту нобуд карданд.

¹⁰ Ва каломи Худованд бар Самуил нозил шуда, гуфт:

¹¹ «Пушаймонам, ки Шоулро подшоҳ кардам, зеро ки ӯ аз пайравии Ман рӯй тофта, суханони Маро ба ҷо наовард». Ва Самуил ба хашм омада, тамоми шаб сӯи Худованд истиғоса бурд.

¹² Ва бомдодон Самуил бармаҳал бархоста, ба пешвози Шоул рафт; ва ба Самуил хабар дода, гуфтанд, ки Шоул ба Кармил ворид шуд, ва инак, барои худ сутуне барпо кард, ва давр зада гузашту ба Ҷилҷол фурӯд омад.

¹³ Ва Самуил назди Шоул омад, ва Шоул ба ӯ гуфт: «Туро Худованд баракат диҳад! Ман каломи Худовандро ба ҷо овардам».

¹⁴ Ва Самуил гуфт: «Пас, ин баъ-баи гӯсфандон, ки ба гӯшам мерасад, ва маъоси говон, ки мешунавам, чист?»

¹⁵ Ва Шоул гуфт: «Инҳоро аз Амолеқ оварданд, зеро ки қавм беҳтарин бузу гӯсфандон ва говонро дарег доштанд, то ки барои Худованд Худои ту қурбонӣ кунанд; вале боқии онро мо несту нобуд сохтем».

¹⁶ Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Сабр кун, то он чиро, ки Худованд имшаб ба ман гуфт, ба ту баён намоям». Ва ӯ ба вай гуфт: «Бигӯ».

¹⁷ Ва Самуил гуфт: «Оё ту дар назари худ хурд набудӣ, вақте ки сардори сибтҳои Исроил шудӣ, ва Худованд туро бар Исроил ба подшоҳӣ тадҳин намуд?»

¹⁸ Ва Худованд туро ба роҳе равона намуда, гуфта буд: „Рафта, ин амолеқиёни гуноҳкорро торумор намо, ва бо онҳо ҷанг кун, то даме ки онҳоро тамоман несту нобуд сози“.

¹⁹ Пас, чаро овози Худовандро нашнидӣ, балки ба ғанимат дарафтода, он чиро, ки дар назари Худованд бад аст, ба амал овардӣ?»

²⁰ Ва Шоул ба Самуил гуфт: «Ман, охир, овози Худовандро шунидам, ва ба роҳе ки Худованд маро равона кард, рафтам, ва подшоҳи Амолеқ — Аҷаҷро овардам, ва Амолеқро торумор сохтам.

²¹ Валекин қавм аз ғанимати бузу гӯсфандон ва говон, яъне беҳтарини он чиро, ки ҳаром шуда буд, гирифтанд, то ки барои Худованд Худои ту дар Ҷилҷол қурбонӣ кунанд».

²² Ва Самуил гуфт:

«Оё барои Худованд қурбониҳои сӯхтани ва забҳҳо ончунон матлуб аст,

чунон ки шунидани овози Худованд?

Шунидан, охир, аз забҳ хубтар аст, ва гӯш андохтан — аз чарбуи кӯчқорон.

²³ Зеро ки беитоатӣ мисли гуноҳи ҷодугарист, ва муқобилият — мисли бутпарастӣ.

Азбаски ту каломи Худовандро рад кардӣ, Ў низ туро аз подшоҳӣ рад кард».

²⁴ Ва Шоул ба Самуил гуфт: «Ман гуноҳ кардам, зеро ки аз фармони Худованд ва аз суханони ту берун баромадам, чунки аз қавм тарсида, овози онҳоро шунидам.

²⁵ Ва алҳол, лутфан, гуноҳи маро афв намо, ва бо ман баргард, то ки Худовандро ибодат намоям».

²⁶ Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Бо ту нахоҳам баргашт, зеро ки ту каломи Худовандро рад кардай, Худованд низ туро рад кард, то ки бар Исроил подшоҳ набошӣ».

²⁷ Ва Самуил тоб хӯрд, то ки равона шавад; вале Шоул домани ҷомаи ўро дошт, ва он пора шуд.

²⁸ Ва Самуил ба вай гуфт: «Худованд имрӯз подшоҳии Исроилро аз ту пора кард, ва онро ба ёри ту, ки аз ту беҳтар бошад, медиҳад.

²⁹ Ва низ Ҷалоли Исроил дурӯғ намегӯяд ва аз қавли Худ намегардад, зеро ки Ў одамизод нест, ки аз қавлаш гардад».

³⁰ Ва вай гуфт: «Гуноҳ кардам; алҳол, лутфан, маро ба ҳузури пирони қавмам ва ба ҳузури Исроил иззат намо, ва бо ман баргард, то ки Худованд Худои туро ибодат кунам».

³¹ Ва Самуил аз ақиби Шоул баргашт, ва Шоул Худовандро ибодат кард.

³² Ва Самуил гуфт: «Подшоҳи Амолеқ — Аҷаҷро назди ман биёред». Ва Аҷаҷ назди ў омад, дар ҳолате ки занҷирбанд буд; ва Аҷаҷ гуфт: «Яқин аст, ки талхии марг пеш меояд».

³³ Ва Самуил гуфт: «Чунон ки шамшери ту занонро аз фарзандонашон маҳрум кардааст, ончунон модари ту аз миёни закон аз фарзанди худ маҳрум хоҳад шуд». Ва Самуил Аҷаҷро ба ҳузури Худованд дар Ҷилҷол пора-пора кард.

³⁴ Ва Самуил ба Ромо рафт; ва Шоул ба хонаи худ ба Ҷибъои Шоул рафт.

³⁵ Ва Самуил то рӯзи мурданаш Шоулро дигар надид, зеро ки барои Шоул мотам гирифта буд; ва Худованд пушаймон шуд, ки Шоулро бар Исроил подшоҳ кард.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Ба подшоҳӣ интиҳоб шудани Довуд.

16 Ва Худованд ба Самуил гуфт: «То ба кай ту барои Шоул мотам мегири? Ман, охир, ўро аз подшоҳӣ кардан бар Исроил рад намудаам. Шохи худро аз рағған пур карда, бирав: Ман туро назди Йисои байтлаҳмӣ мефиристам, зеро ки аз миёни писаронаш барои Худ подшоҳ пайдо кардаам».

² Ва Самуил гуфт: «Чӣ гуна биравам? Агар Шоул бишнавад, маро хоҳад кушт». Худованд гуфт: «Гӯсолае бо худ бигир, ва бигӯй: „Омадаам, то ки барои Худованд қурбонӣ кунам“.

³ Ва Йисойро ба қурбонӣ даъват намо, ва Ман ба ту маълум хоҳам кард, ки чӣ бояд бикунӣ, ва ту касеро, ки ба ту бигӯям, барои Ман тадҳин хоҳӣ намуд».

⁴ Ва Самуил он чиро, ки Худованд гуфта буд, ба амал оварда, ба Байт-Лаҳм омад; ва пирони шаҳр ба пешвози ў шитофта, гуфтанд: «Хайра мақдам!»

⁵ Гуфт: «Ассалом! Омадаам, то ки барои Худованд қурбонӣ кунам. Худро тақдис намуда, бо ман ба қурбонӣ биёед». Ва ў Йисой ва писаронашро тақдис кунонид, ва онҳоро ба қурбонӣ даъват намуд.

⁶ Ва ҳангоме ки онҳо омаданд, ў Элиобро дида, дар дили худ гуфт: «Яқинан, масеҳи Худованд ба ҳузури ўст».

⁷ Вале Худованд ба Самуил гуфт: «Ба қиёфааш ва қомати баландаш назар наандоз, чунки Ман ўро хуш накардаам; он чи одам мебинад, ҳеҷ аст, зеро одам фақат он чиро, ки ба чашм намоён аст, мебинад, вале Худованд он чиро, ки дар дил аст, мебинад».

⁸ Ва Йисой Абинодобро хонда, аз пеши Самуил гузаронид, вале ў гуфт: «Инро низ Худованд интиҳоб накардааст».

⁹ Ва Йисой Шамморо гузаронид; вале ў гуфт: «Инро ҳам Худованд интиҳоб накардааст».

¹⁰ Ва Йисой ҳафт писарашро аз пеши Самуил гузаронид; вале Самуил ба Йисой гуфт: «Худованд инҳоро нитихоб накардааст».

¹¹ Ва Самуил ба Йисой гуфт: «Оё дигар писар надорӣ?» Вай гуфт: «Боз писари хурдӣ ҳаст, ки ў рамаро мечаронад». Ва Самуил ба Йисой гуфт: «Фиристода, ўро биёр, зеро ки то ў ба ин ҷо набиёяд, ба сари суфра нахоҳем нишаст».

Довудро тадҳин кардани Самуил.

¹² Ва фиристода, ўро оваронид. Ва ў сурхрӯ буда, чашмони зебо ва чеҳраи некӯ дошт. Ва Худованд гуфт: «Бархоста, ўро тадҳин намо, зеро ки ҳамин аст».

¹³ Ва Самуил шохи рағғанро гирифта, ўро дар миёни бародаронаш тадҳин намуд, ва Рӯҳи Худованд аз он рӯз ва баъд аз он бар Довуд нозил шуд. Ва Самуил бархоста, ба Ромо рафт.

¹⁴ Валекин Рӯҳи Худованд аз Шоул дур шуд; ва рӯҳи баде аз қониби Худованд ўро ба изтироб меандохт.

¹⁵ Ва навкарони Шоул ба ӯ мегуфтанд: «Инак, рӯҳи баде аз қониби Худованд туро ба изтироб меандозад.

Довуд назди Шоул даъват карда шуд.

¹⁶ Бигзор оғои мо ба навкарони худ, ки ба ҳузури ту мебошанд, амр фармояд, ки барбатнавози моҳиреро пайдо кунанд; ва ҳар гоҳ бар ту рӯҳи баде аз қониби Худованд биёяд, вай бо дасташ бинавозад, ва аҳволат беҳтар хоҳад шуд».

¹⁷ Ва Шоул ба навкаронаш гуфт: «Касеро, ки ба навохтан моҳир бошад, барои ман пайдо карда, назди ман биёред».

¹⁸ Ва яке аз навкарон ба ӯ ҷавоб гардонида, гуфт: «Инак, ман писари Йисои байтлаҳмиро дидаам, ки ба навохтан моҳир, ва шердил, ва марди ҷангӣ, ва хушзабон, ва зеботалъат мебошад, ва Худованд бо ӯст».

¹⁹ Ва Шоул қосидонро назди Йисой фиристода, гуфт: «Писарат Довудро, ки бо рама аст, назди ман бифирист».

²⁰ Ва Йисой бар харе нон, ва машки шароб, ва як бузгола бор карда, ба воситаи писараш Довуд назди Шоул фиристод.

²¹ Ва Довуд назди Шоул омада, ба ҳузури ӯ биистод; ва Шоул варо бағоят дӯст дошт, ва Довуд силоҳбардори ӯ гардид.

²² Ва Шоул назди Йисой фиристода, гуфт: «Бигзор Довуд ба ҳузури ман бимонад, зеро ки вай ба назари ман писанд омад».

²³ Ва чун рӯҳ аз қониби Худо бар Шоул меомад, Довуд барбатро гирифта, бо дасташ менавохт; ва Шоул роҳат карда, аҳволаш беҳтар мешуд, ва рӯҳи бад ўро тарк мекард.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Ситезаи Чольёт дар ҳаққи Исроил.

17 Ва фалиштиён лашкари худро барои ҷанг фароҳам оварда, дар Сӯхӯ, ки дар кишвари Яхудо воқеъ аст, ҷамъ шуданд, ва дар миёни Сӯхӯ ва Азеқо дар Эфес-Дамим ўрду заданд.

² Ва Шоул ва исроилиён ҷамъ шуда, дар водии Эло ўрду заданд, ва барои ҷанг ба муқобили фалиштиён тайёр шуданд.

³ Ва фалиштиён бар кӯҳ аз ин тараф меистоданд, ва исроилиён бар кӯҳ аз тарафи дигар меистоданд, ва дарае дар миёни онҳо буд.

⁴ Ва аз ўрдуи фалиштиён Чольёт ном марди паҳлавон, ки аз Ҷат буд, берун омад; қоматаш шаш зироъ ва як вачаб буд.

⁵ Ва ҳуди мисин ба сараш дошт, ва зиреҳи пулакчадоре ӯ дар бар карда буд; ва вазни зиреҳи ӯ панҷ ҳазор сикл мис буд.

⁶ Ва бар соқҳояш соқбандҳои мисин, ва дар миёни китфҳояш мизроқи мисин буд.

⁷ Ва дастаи найзааш мисли наварди бофандагӣ, ва теги найзааш шашсад сикл оҳан буд; ва сипарбардораш пешопеши ӯ мерафт.

⁸ Ва ӯ истода, ба фавҷҳои Исроил хитоб намуд, ва ба онҳо гуфт: «Чаро барои ҷанг саф ораста берун омадаед? Ман, охир, фалиштӣ ҳастам, ва шумо — навкарони Шоул. Барои худ касеро интихоб кунед, то ки назди ман фуруд ояд.

⁹ Агар вай тавонад бо ман ҷангида, маро бикушад, мо бандагони шумо хоҳем шуд; вале агар ман бар вай ғолиб омада, варо бикушам, шумо бандагони мо шуда, хизмати моро ба ҷо хоҳед овард».

¹⁰ Ва фалиштӣ гуфт: «Ман имрӯз фавҷҳои Исроилро таҳқир намудам; пас, касеро ба ман бидиҳед, то ки бо ҷамъи ҷанг кунем».

¹¹ Ва Шоул ва тамоми Исроил ин суханони фалиштиро шуниданд, ва воҳима карда, бағоят ҳаросон шуданд.

¹² Ва Довуд писари он марди эфротӣ, аз Байт-Лаҳми Яхудо буд, ки номаш Йисой буда, ҳашт писар дошт; ва он мард дар айёми Шоул дар миёни мардум пир ва солхӯрда буд.

¹³ Ва се писари калонии Йисой равона шуда, аз ақиби Шоул ба ҷанг рафтанд; ва номи се писари вай, ки ба ҷанг рафта буданд, чунин буд: нахустодааш Элиоб, ва дуюмаш Абинодоб ва сеюмаш Шаммо.

¹⁴ Ва Довуд писари хурдӣ буд; ва се писари калонӣ аз ақиби Шоул рафта буданд.

Довуд назди лашкари Шоул меояд.

¹⁵ Ва Довуд аз пеши Шоул омаду рафт мекард, то ки рамаи падарашро дар Байт-Лаҳм бичаронад.

¹⁶ Ва он фалиштӣ ҳар субҳ ва шом пайдо мешуд, ва чил рӯз худро нишон дод.

¹⁷ Ва Йисой ба писараш Довуд гуфт: «Лутфан, барои бародаронат як эфа аз ин хӯшабирьён ва даҳто аз ин нон бигир, ва ба ўрдугоҳ назди бародаронат шитоб намо.

¹⁸ Ва ин даҳ курс панирро барои мириҳазор бибар; ва саломатии бародаронатро бипурс, ва аз онҳо нишоние бигир».

¹⁹ Ва Шоул, ва онҳо, ва ҳамаи мардони Исроил дар водии Эло буда, бо фалиштиён мечангиданд.

²⁰ Ва Довуд бомдодон бармаҳал бархоста, рамаро ба қаровуле вогузошт, ва борашро гирифта, чунон ки Йисой амр фармуда буд, равона шуд; ва ба сангари гирдаи ўрду вақте расид, ки лашкар берун омада саф мебастанд ва барои ҷанг наъра мезаданд.

²¹ Ва сафҳои исроилиён ва фалиштиён ба муқобили якдигар меистоданд.

²² Ва Довуд ашьёеро, ки дошт, назди посбони ашьё гузошта, сӯи сафҳои лашкар давида омад, ва саломатии бародаронашро пурсид.

²³ Ва ҳангоме ки ӯ бо онҳо гуфтугӯ мекард, инак, он марди паҳлавон, ки Ҷольёти фалиштӣ ном дошта, аз аҳли Ҷат буд, аз миёни сафҳои фалиштиён баромада, ҳамон суханонро гуфт, ва Довуд шунид.

²⁴ Ва ҳамаи мардони Исроил он мардро дида, аз вай мегурехтанд ва бағоят ҳаросон мешуданд.

²⁵ Ва мардони Исроил мегуфтанд: «Оё ин мардро, ки мебарояд, дидед? Вай мебарояд, ки Исроилро таҳқир намояд. Ва агар ягон кас варо бикушад, подшоҳ ӯро бо сарвати бисёр сарватманд хоҳад гардонид, ва духтари худро ба ӯ ба занӣ хоҳад дод, ва хонадони падари ӯро дар Исроил озод хоҳад кард».

²⁶ Ва Довуд ба касоне ки назди ӯ истода буданд, гуфт: «Ба шахсе ки ин фалиштиро бикушад ва нангро аз Исроил дур созад, чӣ хоҳад шуд? Зеро ин фалиштии номахтун кист, ки лашкарҳои Худои Ҳайро таҳқир намояд?»

²⁷ Ва қавм ба ӯ он суханонро баён намуда, гуфтанд: «Ба шахсе ки варо бикушад, чунин хоҳад шуд».

²⁸ Ва ҳангоме ки ӯ бо мардум гуфтугӯ мекард, бародари калонии ӯ Элиоб шунид, ва хашми Элиоб бар Довуд аланга зада, гуфт: «Чаро ба ин ҷо фурӯд омадӣ? Ва он рамаи камеро дар биебон назди кӣ гузоштӣ? Ман густоҳӣ ва шарорати дили туро медонам: ту барои тамошои ин ҷанг фурӯд омадаӣ».

²⁹ Ва Довуд гуфт: «Ман чӣ кардаам? Фақат сухане гуфтаам».

³⁰ Ва аз пеши вай ба тарафи шахси дигаре тоб хӯрда, ҳамон суханро гуфт; ва қавм ба ӯ ҷавоб гардонид, ҳамон сухани авваларо гуфтанд.

Ғалабаи Довуд бар Ҷольёт.

³¹ Ва суханоне ки Довуд гуфт, шунда шуд, ва ба Шоул хабар расониданд, ва ӯ варо назди худ оваронид.

³² Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Бигзор касе аз боиси вай аз рӯҳ наафтад! Бандаат рафта, бо он фалиштӣ ҷанг мекунад».

³³ Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Ту наметавонӣ ба муқобили он фалиштӣ биравӣ, то ки бо вай ҷанг кунӣ, зеро ки ту ҷавон ҳастӣ, ва ҳол он ки вай аз ҷавониаш марди ҷангӣ будааст».

³⁴ Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Бандаат рамаи падари худро мечаронид, ва ҳангоме ки шер ё хирсе омада, барраеро аз рама мерабуд,

³⁵ Ман аз ақиби он берун омада, онро мекуштам ва аз даҳонаш раҳо мекардам, ва агар он ба ман ҳучум меовард, ман мӯи ҷӯлидаашро дошта, онро мезадам ва мекуштам.

³⁶ Бандаат ҳам шер ва ҳам хирсро куштааст, ва ин фалиштии номахтун мисли яке аз онҳо хоҳад шуд, зеро ки лашкарҳои Худои Ҳайро таҳқир кардааст».

³⁷ Ва Довуд гуфт: «Худованд, ки маро аз ҷанголи шер ва аз ҷанголи хирс раҳой додааст, аз дасти ин

фалиштӣ низ раҳой хоҳад дод». Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Бирав, ва Худованд бо ту бод».

³⁸ Ва Шоул либоси худро ба Довуд пӯшонид, ва ҳӯди мисин ба сари ӯ ниҳод, ва зиреҳ ба ӯ пӯшонид.

³⁹ Ва Довуд шамшери варо аз болои либоси худ баст, ва хост каме роҳ равад, зеро ки одат накарда буд. Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Бо ин чизҳо наметавонам роҳ равам, зеро ки одат накардаам». Ва Довуд онҳоро аз тани худ кашид.

⁴⁰ Ва таёқашро ба дасташ гирифта, ва барои худ аз даруни ҷӯй панҷ санги силиқро хуш кард, ва онҳоро дар кӯлборе ки дошт, яъне дар анбони худ гузошт, ва фалахмонаш дар дасташ буд; ва ба фалиштӣ наздик шудан гирифт.

⁴¹ Ва фалиштӣ низ роҳ гашта, ба Довуд наздик мешуд, ва сипарбардораш пешопеши ӯ равона буд.

⁴² Ва фалиштӣ назар андохта, Довудро дид, ва аз ӯ нафрат кард, зеро ки ҷавони сурхрӯ буда, чеҳраи неку дошт.

⁴³ Ва фалиштӣ ба Довуд гуфт: «Оё ман сағ ҳастам, ки бо таёқе назди ман меой?» Ва фалиштӣ Довудро бо худоёни худ лаънат кард.

⁴⁴ Ва фалиштӣ ба Довуд гуфт: «Назди ман биё, то гӯшти баданатро ба мурғони ҳаво ва даррандагони сахро бидиҳам».

⁴⁵ Ва Довуд ба фалиштӣ гуфт: «Ту бо шамшер ва найза ва мизроқ бар ман меой, валекин ман бо исми Худованди лашкарҳо, Худои фавҷҳои Исроил, ки ӯро таҳқир намудай, бар ту меоям».

⁴⁶ Имрӯз Худованд туро ба дасти ман хоҳад супурд, ва ман туро кушта, каллаатро аз танат ҷудо хоҳам кард, ва лошаҳои ӯрдуи фалиштиённо имрӯз ба мурғони ҳаво ва даррандагони замин хоҳам дод, то тамоми аҳли замин бидонанд, ки дар Исроил Худо ҳаст.

⁴⁷ Ва тамоми ни ҷамоат хоҳанд донист, ки Худованд на бо шамшер ва найза наҷот медиҳад, балки ин ҷанги Худованд аст, ва ӯ шуморо ба дасти мо хоҳад супурд».

⁴⁸ Ва ҳангоме ки фалиштӣ бархост ва равона шуда, ба Довуд наздик омадан гирифт, Довуд шитоб намуда, сӯи лашкар ба пешвози фалиштӣ давид.

⁴⁹ Ва Довуд дасташро ба кӯлбор бурд, ва аз он ҷо санге гирифта, бо фалахмон андохт, ва ба пешонии фалиштӣ зад; ва санг ба пешонии вай ғӯтида, вай рӯй бар замин фурӯ ғалтид.

⁵⁰ Ва Довуд, ки бо фалахмон ва санг мусаллаҳ буд, аз фалиштӣ зӯр баромад, ва фалиштиро зада кушт; ва дар дасти Довуд шамшер набуд.

⁵¹ Ва Довуд давида, назди фалиштӣ биистод, ва шамшери варо гирифта, аз ғилофаш кашид, ва ӯро кушта, каллаашро аз танаш ҷудо кард; ва фалиштиён мурдани паҳлавонашонро дида, рӯй ба гурез оварданд.

⁵² Ва мардони Исроил ва Яҳудо бархостанд, ва наъра зада, фалиштиённо то даромадгоҳи дара ва то дарвозаи Эқрун дунболагирӣ карданд; ва

шаҳидони фалиштиён дар роҳи Шаароим то Ҷат ва Экрӯн фуру меғалтиданд.

⁵³ Ва банӣ-Исроил аз дунболагирии фалиштиён баргаштанд, ва ўрдугоҳи онҳоро тороҷ карданд.

⁵⁴ Ва Довуд каллаи фалиштиро гирифта, ба Ерусалим овард, ва аслиҳаи варо дар хаймаи худ гузошт.

⁵⁵ Ва ҳангоме ки Шоул Довудро дид, ки ба муқобили фалиштӣ берун меояд, ба сардори лашкараш Абнир гуфт: «Эй Абнир, ин ҷавон писари кист?» Ва Абнир гуфт: «Эй подшоҳ, ба ҳаёти ту қасам, ки намедонам».

⁵⁶ Ва подшоҳ гуфт: «Пас ту бипурс, ки ин амрад писари кист».

⁵⁷ Ва чун Довуд баъд аз куштани фалиштӣ баргашт, Абнир ўро гирифта, назди Шоул овард, дар сурате ки каллаи фалиштӣ дар дасташ буд.

⁵⁸ Ва Шоул ба ў гуфт: «Эй ҷавон, ту писари кист?» Ва Довуд гуфт: «Писари бандаат Йисои байтлаҳми ҳастам».

БОБИ ҲАҶДАҲУМ

Аҳди дӯстӣ дар миёни Довуд ва Йўнотон.

18 Ва ҳангоме ки гуфтугӯи ў бо Шоул ба анҷом расид, ҷони Йўнотон бо ҷони Довуд пайваста шуд, ва Йўнотон ўро мисли ҷони худ дӯст дошт.

² Ва Шоул ўро дар он рӯз гирифта, нагузошт, ки ба хонаи падараш баргардад.

³ Ва Йўнотон бо Довуд аҳд баст, чунки ўро мисли ҷони худ дӯст дошта буд.

⁴ Ва Йўнотон ҷомаеро, ки бар танаш буд, кашида ба Довуд дод, ва либоси ҳарбияш ва ҳатто шамшераш ва камонаш ва камарбандашро низ.

⁵ Ва Довуд берун омада, дар ҳар ҷое ки Шоул ўро мефиристонд, комъёб мегардид; ва Шоул ўро бар ҷанговарон сардор таъин намуд, ва ин дар назари тамоми қавм ва дар назари фармонбарони Шоул низ писанд омад.

⁶ Ва ҳангоме ки онҳо меоманданд, яъне вақте ки Довуд аз куштани фалиштӣ бармегашт, занон аз ҳамаи шаҳрҳои Исроил бо дафҳо, бо садоҳои шодӣ ва бо сеторҳо, сурудхонон ва рақсқунон, ба пешвози подшоҳ Шоул берун меоманданд.

⁷ Ва занон тараб намуда, месуруданду мегуфтанд: «Шоул ҳазорҳоро мағлуб кард, вале Довуд — беварҳоро! †»

⁸ Ва Шоул бағоят хашмгин шуд, ва ин сухан ба назараш бад намуда, гуфт: «Ба Довуд беварҳоро нисбат додаанд, вале ба ман ҳазорҳоро нисбат додаанд; ўро акнун фақат подшоҳӣ кам аст».

⁹ Ва аз он рӯз эътиборан, ва минбаъд, Шоул ба Довуд назари бад дошт.

¹⁰ Ва фардои он, рӯҳи баде аз ҷониби Худованд бар Шоул ҷорӣ гардида, ў андаруни хона ба ҷўшу хурӯш омад, ва Довуд мисли ҳаррӯза бо дасташ менавохт; ва найзае дар дасти Шоул буд.

¹¹ Ва Шоул найзаро андохта, ба дилаш гуфт: «Довудро зада, ба девор медўзам». Вале Довуд ду қарат худро аз пеши ў канор кашид.

¹² Ва Шоул аз Довуд метарсид, зеро ки Худованд бо ў буд, вале аз Шоул дур шуда буд.

¹³ Ва Шоул ўро аз пеши худ дур сохт, ва ўро мириҳазор таъин намуд, ва ў пеши қавм даробаро мекард.

¹⁴ Ва Довуд дар ҳамаи роҳҳои худ комъёб мешуд, ва Худованд бо ў буд.

¹⁵ Ва чун Шоул дид, ки ў бағоят комъёб аст, аз ў ҳаросон шуд.

¹⁶ Ва тамоми Исроил ва Яҳудо Довудро дӯст медоштанд, зеро ки ў пеши онҳо даробаро мекард.

¹⁷ Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Инак духтари калонии худ Мерабро ба ту ба занӣ медиҳам, фақат ин ки барои ман ҷанговари далер бош, ва ҷангҳои Худовандро бибар». Ва Шоул ба дили худ гуфт: «Бигзор дасти ман бар ў набошад, балки дасти фалиштиён бошад».

¹⁸ Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Ман кистам, ва ҳаёти ман ва хонадони падари ман дар Исроил чист, ки домоди подшоҳ бошам?»

¹⁹ Вале вақте ки духтари Шоул Мераб мебоист ба Довуд дода мешуд, вай ба Адриили меҳўлотӣ ба занӣ дода шуд.

Довуд духтари Шоул Микалро ба занӣ мегирад.

²⁰ Ва духтари Шоул Микал Довудро дӯст дошт; ва ҳангоме ки инро ба Шоул хабар доданд, ин ба назари ў писанд омад.

²¹ Ва Шоул ба дили худ гуфт: «Варо ба ў медиҳам, ва барои ў вай дом хоҳад шуд, ва дасти фалиштиён бар ў хоҳад буд». Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Ба воситаи дуюмаш ту имрӯз домоди ман хоҳӣ шуд».

²² Ва Шоул ба навкарони худ амр фармуд: «Ба Довуд пинҳонӣ сухан ронда, бигӯед: „Инак, ҳусни тавачҷўҳи подшоҳ бар туст, ва ҳамаи навкаронаш туро дӯст медоранд; ва алҳол домоди подшоҳ шав“».

²³ Ва навкарони Шоул ин суханонро ба гўши Довуд расониданд, ва Довуд гуфт: «Оё дар назари шумо домоди подшоҳ шудан осон аст? Ва ҳол он ки ман шахси бенаво ва ҳақирам».

²⁴ Ва навкарони Шоул ба ў хабар дода, гуфтанд: «Довуд чунин суханонро гуфт».

²⁵ Ва Шоул гуфт: «Ба Довуд чунин бигӯед: „Подшоҳ маҳрро талабгор нест, магар ки сад ғилофаки фалиштиёнро, то ки аз душманони подшоҳ интиқом ситонида шавад“». Ва Шоул дар чунин фикре буд, ки Довудро бо дасти фалиштиён ба ҳалокат бирасонад.

²⁶ Ва навкарони ў ин суханонро ба Довуд расониданд, ва ин дар назари Довуд писанд омад, ки домоди подшоҳ гардад. Ва мўҳлати он ҳанўз пур нашуда буд.

²⁷ Ва Довуд бархоста, бо одамонаш рафт, ва дусад нафарро аз фалиштиён кушт, ва ғилофакҳошонро

† Бевар — даҳ ҳазор.

Довуд овард, ва онҳоро ба миқдори пурра ба подшоҳ пешниҳод карданд, то ки домоди подшоҳ гардад; ва Шоул духтараш Микалро ба ӯ ба занӣ дод.

²⁸ Ва Шоул дид ва фаҳмид, ки Худованд бо Довуд аст; ва духтари Шоул Микал ӯро дӯст медошт.

²⁹ Ва Шоул боз ҳам зиёдтар аз Довуд тарсид, ва Шоул ҳама вақт душмани Довуд буд.

³⁰ Ва сарварони фалиштиён берун меомаданд; ва ҳар бор, ки онҳо берун меомаданд, Довуд аз ҳамаи фармонбарони Шоул бештар комъёб мешуд, ва номи ӯ бағоят шӯҳрат пайдо кард.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Суиқасди сеюми Шоул барои куштани Довуд.

19 Ва Шоул ба писараш Йўнотон ва ба ҳамаи навкаронаш гуфт, ки мехоҳад Довудро бикишад; вале Йўнотон ибни Шоул Довудро бағоят дӯст медошт.

² Ва Йўнотон ба Довуд хабар дода, гуфт: «Падарам Шоул мехоҳад туро бикишад; ва алҳол, лутфан, бомдодон барҳазар бош, ва дар ҷои махфие пинҳон шав.

³ Ва ман берун омада, дар саҳрое ки ту дар он бошӣ, ба паҳлуи падарам хоҳам истод, ва дар бораи ту бо падарам гуфтугӯ хоҳам кард, ва он чи бубинам, ба ту хабар хоҳам дод».

⁴ Ва Йўнотон ба падараш Шоул дар бораи Довуд суханони некӯ ба забон ронда, ба вай гуфт: «Бигзор подшоҳ дар ҳаққи бандаи худ Довуд гуноҳ накунад, зеро ки ӯ пеши ту гуноҳе накардааст, балки аъмоли ӯ барои ту бағоят хуб аст;

⁵ Ва ӯ ҷонашро ба кафи дасташ гирифта, он фалиштиро кушт, ва Худованд наҷоти бузурге барои тамоми Исроил ба амал овард, ва ту инро дида, шод гаштӣ; пас чаро ту мехоҳӣ дар ҳаққи хуни бегуноҳе гуноҳ карда, Довудро беҳуда бикишӣ?»

⁶ Ва Шоул ба овози Йўнотон гӯш андохт, ва Шоул қасам хӯрд: «Ба ҳаёти Худованд қасам, ки ӯ кушта нахоҳад шуд».

⁷ Ва Йўнотон Довудро хонд, ва Йўнотон ҳамаи ин суханонро ба ӯ хабар дод; ва Йўнотон Довудро назди Шоул овард, ва ӯ мисли дирӯз ва парирӯз дар ҳузури вай буд.

⁸ Ва боз ҷанг рӯй дод, ва Довуд берун омада, бо фалиштиён ҷанг кард, ва ба онҳо шикасти бузурге расонид, ва онҳо аз пеши ӯ гурехтанд.

⁹ Ва рӯҳи бад аз ҷониби Худованд бар Шоул нозил шуд, ва ӯ дар хонаи худ нишаста, найзаашро дар дасташ нигоҳ медошт; ва Довуд бо дасти худ барбат мехавошт.

¹⁰ Ва Шоул мехост, ки Довудро бо найза зада, ба девор бидӯзад, вале ӯ худро аз пеши Шоул канор кашид, ва найза ба девор бархӯрд, ва Довуд он шаб гурехта, раҳой ёфт.

¹¹ Ва Шоул қосидонро ба хонаи Довуд фиристод, то ки камин гирифта, субҳидам ӯро бикишанд; ва занаш Микал ба Довуд сухан ронда, гуфт: «Агар ту имшаб ҷони худро халос накуни, фардо кушта хоҳӣ шуд».

¹² Ва Микал Довудро аз тиреза фуруд овард, ва ӯ равона шуда, гурехт ва раҳой ёфт.

¹³ Ва Микал трофимро гирифта, бар бистар гузошт, ва пӯсти бузро гирди каллаи он ниҳода, болои онро бо либосе пӯшонид.

¹⁴ Ва Шоул қосидонро фиристод, то ки Довудро бигиранд, вале Микал гуфт: «Ӯ бемор аст».

¹⁵ Ва Шоул қосидонро фиристод, то ки Довудро бубинанд, ва гуфт: «Ӯро бо бистараш назди ман биёред, то ки ӯро бикишам».

¹⁶ Ва қосидон омаданд, ва инак, трофим бар бистар, ва пӯсти буз гирди каллааш буд.

¹⁷ Ва Шоул ба Микал гуфт: «Чаро маро чунин фиреб додӣ, ва душманамро раҳ кардӣ, то ки бигрезад?» Ва Микал ба Шоул гуфт: «Ӯ ба ман гуфт: „Маро раҳ намо, вагар на, туро хоҳам кушт“».

Рӯҳи Худованд Довудро нигаҳбонӣ мекунад.

¹⁸ Ва Довуд гурехта, раҳ шуд, ва назди Самуил ба Ромо омада, ҳар он чиро, ки Шоул дар ҳаққи ӯ карда буд, ба вай ҳикоят намуд; ва ӯ ва Самуил рафта, дар Ноют сокин шуданд.

¹⁹ Ва ба Шоул хабар расонида, гуфтанд: «Инак, Довуд дар Ноюти Ромо мебошад».

²⁰ Ва Шоул қосидонро фиристод, то ки Довудро бигиранд, ва чун онҳо тӯдаи анбиёро диданд, ки нубувват мекунанд, ва Самуил истода бар онҳо сарварӣ менамояд, — Рӯҳи Худо бар қосидони Шоул нозил шуда, онҳо низ нубувват кардан гирифтанд.

²¹ Ва инро ба Шоул хабар доданд, ва ӯ қосидони дигарро фиристод, вале онҳо низ нубувват кардан гирифтанд. Ва Шоул боз қосидони сеюмро фиристод, вале онҳо низ нубувват кардан гирифтанд.

²² Худаш низ ба Ромо равона шуд, ва чун ба ҷоҳи калон, ки дар Сеху мебошад, расид, савол дода, гуфт: «Самуил ва Довуд куҷоянд?» Ва касе гуфт: «Инак, дар Ноюти Ромо мебошанд».

²³ Ва дар он ҷо ӯ ба Ноюти Ромо рафт, ва Рӯҳи Худо бар ӯ низ нозил шуд, ва ӯ нубувваткунон мерафт, то даме ки ба Ноюти Ромо расид.

²⁴ Ва ӯ низ либосҳои худро кашид, ва ӯ низ ба ҳузури Самуил нубувват кардан гирифт, ва тамоми он рӯз ва тамоми шабаш бараҳна хобид; бинобар ин мегӯянд: «Оё Шоул низ аз ҷумлаи анбиёт?».

БОБИ БИСТУМ

Йўнотон Довудро тарафдорӣ мекунад.

20 Ва Довуд аз Ноюти Ромо гурехт, ва пеши Йўнотон омада, гуфт: «Чӣ кардаам? Айбам

чист, ва пеши падарат чӣ гуноҳ кардаам, ки ӯ қасди ҷони ман дорад?»

² Вай ба ӯ гуфт: «Ҳошо ва калло, ту нахоҳӣ мурд! Инак, падарам ҳеч як кори бузурге ё хурде намекунад, бе он ки аввал гӯшраси ман гардонад. Пас чаро падарам ин корро аз ман пинҳон дорад? Ин тавр нахоҳад шуд».

³ Ва Довуд боз қасам хӯрда, гуфт: «Падарат ба хубӣ медонад, ки ман дар назарат илтифот ёфтаам, бинобар ин ба дили худ мегӯяд: „Бигзор инро Йӯнотон надонад, мабодо ғамгин шавад“. Валекин, қасам ба ҳаёти Худованд ва қасам ба ҷони ту, ки дар миёни ман ва мавт як қадам мондааст!»

⁴ Ва Йӯнотон ба Довуд гуфт: «Ҳар чи дилат бихоҳад, барои ту хоҳам кард».

⁵ Ва Довуд ба Йӯнотон гуфт: «Инак, фардо навмоҳ аст, ва ман бояд дар сари суфраи подшоҳ биншинам; вале ту маро изн бидеҳ, ки то бегоҳии рӯзи сеюм дар саҳро пинҳон шавам;

⁶ Агар падарат маро суроғ кунад, ту бигӯ: „Довуд аз ман изн пурсид, ки ба шаҳри худ Байт-Лаҳм шитоб наояд, зеро ки дар он ҷо барои тамоми хонадонаш қурбони солона будааст“;

⁷ Агар вай бигӯяд: „Хуб“, — барои бандаат осоиштагӣ хоҳад буд; вале агар вай хашмгин шавад, бидон, ки вай ба кори баде азм намудааст;

⁸ Пас ту ба бандаи худ эҳсон бикун, зеро ки бандаатро бо худат ба аҳди Худованд дохил кардай; ва агар гуноҳе дар ман бошад, худат маро бикӯш: барои чӣ маро назди падари худ бибарӣ?»

⁹ Ва Йӯнотон гуфт: «Ҳошо, ки ту чунин гумон кунӣ! Зеро, агар медонистам, ки бадие бо азми падарам бар ту омаданист, оё туро аз он хабардор намекардам?»

¹⁰ Ва Довуд ба Йӯнотон гуфт: «Агар падарат бо дуруштӣ ба ту ҷавоб гардонад, кист, ки ба ман хабар бирасонад?»

¹¹ Ва Йӯнотон ба Довуд гуфт: «Биё, ба саҳро бароем». Ва ҳар ду ба саҳро баромаданд.

¹² Ва Йӯнотон ба Довуд гуфт: «Қасам ба исми Худованд Худои Исроил, ки падарамро фардо ё пасфардо дар ҳамин вақт хоҳам озмуд, ва чун бубинам, ки назараш ба Довуд нек аст, навод ки ман назди ту фиристода, гӯшраси ту нагардонам?

¹³ Худованд ба Йӯнотон чунин ва зиёда аз ин бикӯнад! Агар падарам барои худ салоҳ бинад, ки бадие ба сари ту биёрад, ман гӯшраси ту гардонида, туро раҳо хоҳам кард, ва ту ба саломатӣ хоҳӣ рафт; ва бигзор Худованд бо ту бошад, чунон ки бо падарам буд!

¹⁴ Ва на танҳо дар замоне ки ҳанӯз зинда бошам, эҳсони Худовандро нисбат ба ман ба амал оварӣ, то ки намирам,

¹⁵ Балки эҳсони худро аз хонадони ман то абад қатъ накунӣ, ҳатто дар замоне ки Худованд душманони Довудро саросар аз рӯи замин барҳам дода бошад».

¹⁶ Ва Йӯнотон бо хонадони Довуд аҳд баст, ва аз Худованд талабид, ки Довудро аз дасти душманонаш раҳоӣ диҳад.

¹⁷ Ва Йӯнотон бори дигар ба Довуд дар бораи муҳаббате ки ба ӯ дошт, қасам ёд кард, зеро ки ӯро мисли ҷони худ дӯст медошт.

¹⁸ Ва Йӯнотон ба ӯ гуфт: «Фардо навмоҳ аст; ва туро суроғ хоҳанд кард, зеро ки ҷои нишастии ту ҳолӣ хоҳад монд.

¹⁹ Ва то рӯзи сеюм ту бештар фурӯд омада, ба маконе бирас, ки дар рӯзи амал дар он ҷо пинҳон шуда будӣ; ва назди санги роҳнамо бинишин.

²⁰ Ва ман се тир ба тарафи он хоҳам андохт, гӯё ки ба ҳадафе мезада бошам.

²¹ Ва инак, навқари худро фиристода, хоҳам гуфт: „Рафта, тирҳоро биёб“; агар ба навқар бигӯям: „Инак, тирҳо аз ин тарафи туст“, онҳоро бигир ва назди ман биё, зеро ки барои ту осоиштагист, ва қасам ба ҳаёти Худованд, ки ба ту зараре нахоҳад расид.

²² Валекин агар ба амрад бигӯям: „Инак, тирҳо аз он тарафи туст“, — ту бирав, зеро ки Худованд туро раҳо кардааст.

²³ Ва дар хусуси он сухане ки ман ва ту ба забон рондем, инак Худованд дар миёни ман ва ту то абад шоҳид хоҳад буд».

²⁴ Ва Довуд дар саҳро пинҳон шуд. Ва навмоҳ фаро расид, ва подшоҳ ба сари суфра нишаст.

²⁵ Ва подшоҳ, мисли ҳарвақта, бар нишемангоҳи назди девор нишаст; ва Йӯнотон бархост, ва Абнир дар паҳлуи Шоул нишаст; ва ҷои Довуд ҳолӣ монд.

²⁶ Ва Шоул дар он рӯз чизе нагуфт, зеро ки ба дили худ гуфт: «Ин тасодуфист; шояд, вай нопок бошад, зеро ки худро татҳир нанамудааст».

²⁷ Ва рӯзи дуюми навмоҳ фаро расид, ва ҷои Довуд боз ҳолӣ монд; ва Шоул ба писараш Йӯнотон гуфт: «Чаро писари Йисой ҳам дирӯз ва ҳам имрӯз ба сари суфра наомад?»

²⁸ Ва Йӯнотон ба Шоул ҷавоб гардонид: «Довуд аз ман изн пурсид, то ки ба Байт-Лаҳм биравад;

²⁹ Ва ӯ ба ман гуфт: „Лутфан, ба рафтнам изн бидеҳ, зеро ки хонадони мо дар шаҳр қурбонӣ хоҳанд кард, ва бародарам ба ман амр фармудааст; ва алҳол, агар дар назарат илтифот ёфта бошам, ман меравам, то ки бо бародаронам дидорбинӣ намоям“. Бинобар ин ӯ ба сари суфраи подшоҳ наомадааст».

³⁰ Ва хашми Шоул бар Йӯнотон аланга зада, ба ӯ гуфт: «Эй фарзанди занакӣ сарқашӣ исьёнкор! Ман акнун донистам, ки ту писари Йисойро барои шармандагии худат ва шармандагии аврати модарат баргуздаӣ!»

³¹ Зеро дар тамоми айёме ки писари Йисой бар рӯи замин зинда бошад, ту пойдор нахоҳӣ буд, ва подшоҳии ту низ; ва алҳол бифирист ва ӯро дастгир карда назди ман биёр, зеро ки ӯ ба мурдан маҳкум аст».

³² Ва Йӯнотон ба падараш Шоул ҷавоб гардонида, ба вай гуфт: «Чаро ӯ ба мурдан маҳкум будааст? Чӣ кардааст?»

³³ Ва Шоул найзаи худро бар ӯ андохт, то ки ӯро бизанад; ва Йӯнотон фаҳмид, ки падараш ба таври қатъӣ азм намудааст, ки Довудро бикушад.

³⁴ Ва Йӯнотон ба хашм омада аз сари суфра бархост, ва дар рӯзи дуҷоми навмоҳ хӯрок нахӯрд, зеро ки барои Довуд ғамгин буд, ва ба он сабаб, ки падараш ӯро хичил карда буд.

³⁵ Ва бомдодон Йӯнотон дар мӯҳлате ки бо Довуд муайян намуда буд, ба саҳро баромад, ва амради хурдсоле ҳамроҳаш буд.

³⁶ Ва ба он амрад гуфт: «Бирав ва тирҳоеро, ки ман меандозам, биёб». Ҳамин ки амрад давид, ӯ тирро тавре андохт, ки аз вай онсӯтар гузашта рафт.

³⁷ Ва чун амрад ба он ҷо, ки Йӯнотон тир андохт, медавид, Йӯнотон аз ақиби амрад фаръёд зада, гуфт: «Тир, охир, дар он тарафи туст».

³⁸ Ва Йӯнотон аз ақиби амрад фаръёд зад: «Шитоб намо! наист!» Ва амради Йӯнотон тирҳоро ғундошта, назди оғои худ омад.

³⁹ Ва амрад аз чизе вукуф надошт, аммо Йӯнотон ва Довуд таги гапро медонистанд.

⁴⁰ Ва Йӯнотон аслиҳаи худро ба амраде ки дар ҳузураш буд, дода, ба вай гуфт: «Рафта, ба шаҳр бибар».

⁴¹ Вақте ки амрад рафт, Довуд аз тарафи ҷануб бархост, ва бар рӯи худ ба замин афтада, се карат сачда бурд; ва онҳо якдигарро бўсида, бо ҳамдигар гирия карданд, лекин Довуд бештар гирист.

⁴² Ва Йӯнотон ба Довуд гуфт: «Ба саломатӣ бирав. Он чи ҳар дуи мо ба исми Худованд қасам хӯрда гуфтем, ки бигзор Худованд дар миёни ман ва ту ва дар миёни насли ман ва насли ту бошад, — то абад қоим хоҳад буд».

⁴³ Ва ӯ бархоста, равона шуд, ва Йӯнотон ба шаҳр баргашт.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Довуд назди Аҳималик пинҳон мешавад.

21 Ва Довуд ба Нуб назди Аҳималики коҳин омад; ва Аҳималик бо ошӯбе ба пешвози Довуд шитофта, ба ӯ гуфт: «Чаро ту танҳо омадаӣ, ва касе бо ту нест?»

² Ва Довуд ба Аҳималики коҳин гуфт: «Подшоҳ ба ман кореро супурда, ба ман гуфт: „Аз ин кор, ки туро барояш мефиристам, ва аз он чи ба ту амр фармудаам, бигзор касе ҳеҷ хабардор нашавад“; ва навкаронро ман дар фалон ҷо гузоштам.

³ Ва алҳол, агар чизе дар дастат бошад, панҷто нон, ё ҳар чизе ки ёфт шавад, ба ман бидеҳ».

⁴ Ва коҳин ба Довуд ҷавоб гардонида, гуфт: «Нони оддӣ дар дастам нест, балки нони муқаддас ҳаст, ба шарте ки навкарон аз зан худдорӣ карда бошанд».

⁵ Ва Довуд ба коҳин ҷавоб гардонида, ба вай гуфт: «Рости гап, дирӯз ва парирӯз, аз рӯзе ки берун омадаам, занон аз мо дур буданд, ва зарфҳои навкарон муқаддас мебошад, ва агарчи роҳи мо қудсият надорад, бо вучуди он имрӯз нон дар зарфҳо муқаддас хоҳад монд».

⁶ Ва коҳин нони муқаддасро ба ӯ дод, зеро ки дар он ҷо ноне набуд, ҷуз нонҳои тақдим, ки аз пеши Худованд бардошта шуда буд, то ки дар рӯзи бардоштани нонҳои гарм бимонанд.

⁷ Ва дар он ҷо дар он рӯз шахсе аз навкарони Шоул ба ҳузури Худованд истода буд, ва ӯ Дӯаги адӯмӣ ном дошта, мири рамабонони Шоул буд.

⁸ Ва Довуд ба Аҳималик гуфт: «Оё ин ҷо дар дастат найзае ё шамшере ҳаст? Зеро ки ман шамшерам ва яроқи дигарамро низ бо худ наовардаам, чунки супориши подшоҳ таъҷили буд».

⁹ Ва коҳин гуфт: «Инак, шамшери Қольёти фалиштӣ, ки варо ту дар дараи Эло куштӣ, дар қафои эфӯд бо либосе печонида монда шудааст; агар мехоҳӣ онро барои худ бигирӣ, — бигир, зеро ки ғайр аз он дар ин ҷо дигаре нест». Ва Довуд гуфт: «Хубтар аз он нест, онро ба ман бидеҳ».

¹⁰ Ва Довуд бархоста, дар он рӯз аз пеши Шоул гурехт, ва назди Окиш, подшоҳи Ҷат, омад.

¹¹ Ва навкарони Окиш ба вай гуфтанд: «Ин, охир, Довуд, подшоҳи он замин аст; дар бораи ӯ, охир, рақсунон месурӯнданд: „Шоул ҳазорҳоро мағлуб кард, вале Довуд — беварҳоро!“»

¹² Ва Довуд ин суханонро дар дили худ ҷо дод, ва аз Окиш, подшоҳи Ҷат, бисъёр ҳаросон шуд.

¹³ Ва дар назари онҳо рафтори худро тағйир дода, назди онҳо худро ба девонагӣ зад, ва бар табақаҳои дарвоза нақш мекашид, ва оби даҳанаширо бар ришаш мерехт.

¹⁴ Ва Окиш ба навкарони худ гуфт: «Инак, шумо мебинед, ки ин шахс девона аст; пас, чаро варо назди ман овардаед?»

¹⁵ Оё ман ба девонагон эҳтиёҷ дорам, ки варо овардаед, то назди ман девонагӣ кунад? Оё лозим аст, ки ин шахс ба хонаи ман дохил шавад?»

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Довуд дар атрофаш сарбозонро ҷамъ карда, бо онҳо баромада меравад.

22 Ва Довуд аз он ҷо рафта, ба мағораи Адулом гурехт; ва бародаронаш ва тамоми хонадони падараш шунида, назди ӯ ба он ҷо фуруд омаданд.

² Ва ҳар кӣ дар аҳволи танг буд, ва ҳар кӣ қарзхоҳе дошт, ва ҳар кӣ талхайш буд, назди ӯ ҷамъ шуданд, ва ӯ саркардаи онҳо гардид; ва тақрибан чорсад нафар бо ӯ буданд.

³ Ва Довуд аз он ҷо ба Мисфои Мӯоб рафт, ва ба подшоҳи Мӯоб гуфт: «Лутфан, падарам ва модарам назди шумо биёянд, то бидонам, ки Худо бо ман чӣ хоҳад кард».

⁴ Ва онҳоро назди подшоҳи Мӯоб оварда монд, ва онҳо тамоми айёме ки Довуд дар он паноҳгоҳ буд, назди вай сукунат доштанд.

⁵ Ва Ҷоди набӣ ба Довуд гуфт: «Дар ин паноҳгоҳ наист, балки раҳсипор шуда, ба замини Яхудо бирав». Ва Довуд рафта, ба ҷангали Ҳорат расид.

⁶ Ва Шоул шунид, ки Довуд ва одамоне ки бо ӯ ҳастанд, пайдо шудаанд; ва Шоул дар Ҷибъо, зери дарахти газ, ки бар тал буд, менишаст, ва найзааш дар дасташ буд, ва ҳамаи фармонбаронаш дар гирду пешаш меистоданд.

⁷ Ва Шоул ба фармонбарони худ, ки дар гирду пешаш истода буданд, гуфт: «Бишнавед, эй банӣ-Бинъемин! Оё писари Йисой низ ба ҳамаи шумо киштзорҳо ва токистонҳо хоҳад дод, ва оё ҳамаи шуморо мириҳазор ва мирисад таъин хоҳад кард,

⁸ Ки ҳамаатон бар зидди ман забон як кардаед, ва касе гӯшраси ман накард, ки писарам бо писари Йисой аҳд бастааст, ва касе аз шумо ғами маро нахӯрд, ва гӯшраси ман накард, ки писарам бандаи маро барангехтааст, то ки бар ман камин гирад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст?»

⁹ Ва Дӯаги адӯмӣ, ки бо фармонбарони Шоул истода буд, ҷавоб гардонид, гуфт: «Ман писари Йисойро дидам, ки ба Нуб назди Аҳималик ибни Аҳитуб омад,

¹⁰ Ва ӯ дар бораи вай аз Худованд пурсид, ва тӯша ба вай дод, ва шамшери Ҷольёти фалиштиро ба вай дод».

¹¹ Ва подшоҳ фиристода, Аҳималик ибни Аҳитуби коҳин ва ҳамаи коҳинони хонадони падари варо, ки дар Нуб буданд, даъват намуд; ва ҳамаи онҳо назди подшоҳ омаданд.

¹² Ва Шоул гуфт: «Бишнав, эй ибни Аҳитуб!» Вай гуфт: «Лаббай, эй оғоям».

¹³ Ва Шоул ба вай гуфт: «Чаро ту ва писари Йисой бар зидди ман забон як кардаед, ба тавре ки ту ба ӯ нон ва шамшер додаӣ, ва дар бораи ӯ аз Худо пурсидаӣ, то ки бар ман камин гирад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст?»

¹⁴ Ва Аҳималик ба подшоҳ ҷавоб гардонид, гуфт: «Кист аз ҳамаи бандагонат, ки мисли Довуд амин бошад? Ва ӯ домоди подшоҳ аст, ва иҷрокунандаи фармонҳои туст, ва дар хонаи ту мӯҳтарам аст.

¹⁵ Оё ба пурсидан аз Худо дар бораи ӯ ҳамон рӯз шурӯъ намудаам? Ҳошо ва калло! Бигзор подшоҳ ин гуноҳро ба бандаи худ ва ба тамоми хонадони падарам нисбат надиҳад, зеро ки бандаат аз тамоми ин кор ба андозаи андак ё зиёд вукуф наёфтааст».

¹⁶ Ва подшоҳ гуфт: «Эй Аҳималик, ту ва тамоми хонадони падарат ҳатман хоҳед мурд!»

¹⁷ Ва подшоҳ ба шотироне ки дар гирду пешаш истода буданд, гуфт: «Ҳамла оварда, коҳинони Худовандро бикӯшед, зеро дасти онҳо низ бо Довуд аст, чунки аз гурехтани ӯ вукуф ёфта, гӯшраси ман накардаанд». Вале фармонбарони подшоҳ

нахостанд дасти тааддӣ дароз кунанд, то ки коҳинони Худовандро ба ҳалокат расонанд.

¹⁸ Ва подшоҳ ба Дӯаг гуфт: «Ту ҳамла оварда, коҳинонро бикӯш». Ва Дӯаги адӯмӣ ҳамла оварда, ба куштани коҳинон шурӯъ намуд, ва дар он рӯз вай ҳаштоду панҷ мардро, ки эфӯди катон мепӯшиданд, ба ҳалокат расонид.

¹⁹ Ва аҳли Нубро, ки шаҳри коҳинон аст, ба дами шамшер кушт: мардон ва занон, ва кӯдакон ва ширмакон, ва говон ва харон ва гӯсфандонро ба дами шамшер кушт.

²⁰ Вале як писари Аҳималик ибни Аҳитуб, ки номаш Абъётар буд, халосӣ ёфта, назди Довуд гурехт.

²¹ Ва Абъётар ба Довуд хабар дод, ки Шоул коҳинони Худовандро кушт.

²² Ва Довуд ба Абъётар гуфт: «Ҳамон рӯз, ки Дӯаги адӯмӣ дар он ҷо буд, медонистам, ки вай ба Шоул ҳатман хабар хоҳад дод. Ман сабаби ҳалокати ҳамаи ҷонҳои хонадони падарат шудаам.

²³ Назди ман бимон, натарс, зеро ҳар кӣ қасди ҷони ту дорад, қасди ҷони ман низ хоҳад дошт; ту назди ман дар амният хоҳӣ буд».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Мочароҳои Довуд.

23 Ва ба Довуд хабар дода, гуфтанд: «Инак, фалиштиён ба аҳли Қаило ҷанг мекунанд, ва хирманҳоро толону тороч менамоянд».

² Ва Довуд аз Худо пурсида, гуфт: «Оё рафта, ин фалиштиёнро торумор намоям?» Ва Худованд ба Довуд гуфт: «Рафта, фалиштиёнро торумор намо ва аҳли Қаилоро наҷот деҳ».

³ Вале одамони Довуд ба ӯ гуфтанд: «Инак, мо ин ҷо дар Яхудо метарсем, пас хусусан агар бар зидди фавҷҳои фалиштиён ба Қаило биравем!»

⁴ Ва Довуд бори дигар аз Худованд пурсид, ва Худованд ба ӯ ҷавоб гардонид, гуфт: «Бархоста, ба Қаило фуруд ой, зеро ки Ман фалиштиёнро ба дасти ту хоҳам супурд».

⁵ Ва Довуд бо одамонаш ба Қаило рафт, ва бо фалиштиён ҷанг кард, ва чорвои онҳоро бурд, ва ба онҳо зарбаи бузурге расонид; ва Довуд сокинони Қаилоро наҷот дод.

⁶ Ва ҳангоме ки Абъётар ибни Аҳималик назди Довуд гурехта омад, эфӯдро ба дасташ гирифта овард.

⁷ Ва ба Шоул хабар доданд, ки Довуд ба Қаило омадааст. Ва Шоул гуфт: «Худо ӯро ба дасти ман супурдааст, зеро ӯ ба шаҳре ки дарвоза ва ғалақаҳо дорад, даромада, худро банд кардааст».

⁸ Ва Шоул тамоми қавмро ба ҷанг даъват намуд, то ки ба Қаило фуруд омада, Довуд ва одамони ӯро муҳосира намояд.

⁹ Ва Довуд фаҳмид, ки Шоул ба муқобили ӯ нияти баде дорад; ва ӯ ба Абъётари коҳин гуфт: «Эфӯдро наздик биёр».

¹⁰ Ва Довуд гуфт: «Худовандо, Худои Исроил! Бандаат шунидааст, ки Шоул мехоҳад ба Қайло омада, аз боиси ман шаҳрро валангор кунад.

¹¹ Оё сокинони Қайло маро ба дасти вай хоҳанд супурд? Оё Шоул фурӯд хоҳад омад, чунон ки бандаат шунидааст? Худовандо, Худои Исроил! Лутфан, бандаатро огоҳ намо». Ва Худованд гуфт: «Вай фурӯд хоҳад омад».

¹² Ва Довуд гуфт: «Оё сокинони Қайло ман ва одамонамро ба дасти Шоул хоҳанд супурд?» Ва Худованд гуфт: «Хоҳанд супурд».

¹³ Ва Довуд бо одамонаш, ки тақрибан шашсад нафар буданд, бархост, ва онҳо аз Қайло баромада, ба ҳар ҷое ки тавонистанд бираванд, рафтанд. Ва чун ба Шоул хабар расид, ки Довуд аз Қайло гурехтааст, аз юруш даст кашид.

¹⁴ Ва Довуд дар биёбон бар сахраҳои дастнорас сукунат дошт, ва бар кӯҳе дар биёбони Зиф иқомат намуд. Ва Шоул ҳама вақт ўро мечуст, вале Худо ўро ба дасташ намесупурд.

¹⁵ Ва Довуд дид, ки Шоул барои ҷустани ҷони ў берун омадааст; ва Довуд дар биёбони Зиф, дар Хўршо ном мавзее сукунат дошт.

¹⁶ Ва Йўнотон ибни Шоул бархоста, назди Довуд ба Хўршо омад, ва дасти ўро бо таваккал кардан ба Худо тақвият намуд.

¹⁷ Ва ба ў гуфт: «Натарс, зеро ки дасти падарам Шоул туро пайдо нахоҳад кард, ва ту бар Исроил подшоҳ хоҳӣ шуд, ва ман баъд аз ту дуюмин хоҳам буд, ва падарам Шоул низ инро медонад».

¹⁸ Ва ҳар дуяшон ба ҳузури Худованд аҳд бастанд; ва Довуд дар Хўршо монд, ва Йўнотон ба хонаи худ рафт.

¹⁹ Ва зифиён назди Шоул ба Чибъо баромада, гуфтанд: «Довуд, охир, назди мо дар Хўршо, бар сахраҳои дастнорас, бар тали Ҳакило, ки ба тарафи ҷанубии биёбон аст, пинҳон шудааст.

²⁰ Ва алҳол, эй подшоҳ, ҳар вақте ки дилат бихоҳад, фурӯд ой, ва дайни мо ин аст, ки ўро ба дасти подшоҳ бисупорем».

²¹ Ва Шоул гуфт: «Худованд шуморо баракат диҳад, зеро дар ҳаққи ман дилсўзӣ кардаед.

²² Пас биравед, боз тайёри бинед, ва ҷоеро, ки қадамаш гузошта мешавад, ва касе ўро дар он ҷо дидааст, тафтиш намуда зери чашм гиред, зеро ба ман мегўянд, ки ў бағоят маккор аст.

²³ Ва ҳамаи паноҳгоҳроеро, ки ў дар онҳо пинҳон мешавад, тафтиш намуда, зери чашм гиред, ва бо маълумоти аниқ назди ман баргардед, ва он гоҳ ман бо шумо хоҳам рафт; ва агар ў дар ин замин бошад, ман ўро дар миёни ҳамаи кабилаҳои Яҳудо чустучў хоҳам кард».

²⁴ Ва онҳо бархоста, аз пеши Шоул ба Зиф рафтанд. Ва Довуд бо одамонаш дар биёбони Моўн, дар саҳро, ба тарафи ҷанубии биёбон буд.

²⁵ Ва Шоул бо одамонаш ба чустучўи ў рафт, ва инро ба Довуд хабар доданд, ва ў аз саҳра фурӯд омада, дар биёбони Моўн ҷойгир шуд. Ва Шоул

инро шунида, Довудро дар биёбони Моўн таъқиб кард.

²⁶ Ва Шоул ба як тарафи кўҳ равона буд, ва Довуд бо одамонаш ба тарафи дигари кўҳ. Ва Довуд мешитофт, то ки аз пеши Шоул бигрезад, ва Шоул ва одамонаш Довуд ва одамонашро ихота мекарданд, то ки онҳоро дастгир намоянд.

²⁷ Вале қосиде назди Шоул омада, гуфт: «Шитобон биё, зеро ки фалиштиён ба замин хучум овардаанд».

²⁸ Ва Шоул аз таъқиб кардани Довуд баргашта, ба пешвози фалиштиён равона шуд. Бинобар ин он маконро Селаъ-Ҳамаҳлеқут † номидаанд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Довуд Шоулро дар мағораи Эйн-Ҷадӣ амон медиҳад.

24 Ва Довуд аз он ҷо баромада, дар ҷойҳои дастнораси Эйн-Ҷадӣ ҷойгир шуд.

² Ва ҳангоме ки Шоул аз таъқиб кардани фалиштиён баргашт, ба ў хабар дода, гуфтанд: «Инак, Довуд дар биёбони Эйн-Ҷадӣ мебошад».

³ Ва Шоул се ҳазор марди гузинро аз тамоми Исроил гирифта, ба чустучўи Довуд ва одамонаш сўи саҳроҳое рафт, ки маскани бузҳои кўҳист.

⁴ Ва ба кўраи бузу гўсфандон, ки дар сари роҳ буд, расид, ва дар он ҷо мағорасе буд, ва Шоул барои қазои ҳоҷат ба он ҷо даромад; ва Довуд ва одамонаш дар ақсои мағора нишаста буданд.

⁵ Ва одамони Довуд ба ў гуфтанд: «Инак рўзе ки Худованд дар бораи он ба ту гуфтааст: „Инак, Ман душманатро ба дастат месупорам, ва ҳар чи дар назарат писанд ояд, ба вай хоҳӣ кард“». Ва Довуд бархоста, домани ҷомаи Шоулро оҳиста бурид.

⁶ Вале баъд аз он, дили Довуд ба изтироб омад аз он ки домани ҷомаи Шоулро буридааст,

⁷ Ва ў ба одамони худ гуфт: «Ҳошо ва калло аз ҷониби Худованд, ки ман чунин амале ба оғои худ, масеҳи Худованд, бикунам, яъне дасти тааддӣ ба вай дароз кунам, зеро ки вай масеҳи Худованд аст».

⁸ Ва Довуд одамони худро бо ин суханон лат дода, нагузошт, ки онҳо бар Шоул қиём кунанд. Ва Шоул бархоста, аз мағора баромада рафт.

⁹ Ва баъд аз он Довуд бархоста, аз мағора баромад, ва аз ақиби Шоул фаръед зада, гуфт: «Эй оғоям, подшоҳ!» Ва Шоул ба ақиби худ нигарист, ва Довуд рў ба замин афтада, ба вай сачда бурд.

¹⁰ Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Чаро суханони одамонро мешунавӣ, ки мегўянд: „Инак, Довуд ба ту қасди бад дорад“?»

¹¹ Инак, имрӯз чашмонат дидааст, ки Худованд имрӯз туро дар мағора ба дасти ман супурда буд, ва баъзеҳо гуфтанд, ки туро бикунам, вале ман туро амон дода, гуфтам: „Дасти худро бар оғои худ дароз нахоҳам кард, зеро ки вай масеҳи Худованд аст“.

† Сахраи муҳолифат.

¹² Ва бингар, эй падарам, ва домани ҷомаи худро дар дасти ман бубин: модоме ки домани ҷомаи туро буридаам, вале туро накуштаам, бидон ва яқин бидор, ки бадӣ ва ҷинояте дар дасти ман нест, ва ман дар ҳаққи ту гуноҳе накардаам, ва ҳол он ки ту камин мегузорӣ, то ки ҷони маро бигирӣ.

¹³ Бигзор Худованд дар миёни ману ту доварӣ намояд, ва бигзор Худованд интиқоми маро аз ту бигирад, валекин дасти ман бар ту нахоҳад буд.

¹⁴ Ҷунон ки масали қадимӣ мегӯяд: „Шарорат аз шарирон содир мешавад“, валекин дасти ман бар ту нахоҳад буд.

¹⁵ Ба муқобили кист, ки подшоҳи Исроил берун омадааст? Таъқиботи ту ба муқобили кист? Ба муқобили саги мурдаест, ба муқобили як кайкест.

¹⁶ Пас бигзор Худованд довар бошад, ва дар миёни ману ту доварӣ намояд, ва даъвои маро бубинад ва бисанҷад, ва маро аз дасти ту бираҳонад».

¹⁷ Ва ҳангоме ки Довуд гуфтани ин суҳанонро ба Шоул ба анҷом расонид, Шоул гуфт: «Оё ин овози туст, эй писарам Довуд?» Ва Шоул овози худро баланд карда, гирифт,

¹⁸ Ва ба Довуд гуфт: «Ту аз ман одилтар ҳастӣ, зеро ки ту подоши маро бо некӣ расондӣ, ва ҳол он ки ман подоши туро бо бадӣ расондаам.

¹⁹ Ва ту имрӯз исбот намудӣ, ки чӣ гуна ба ман некӣ кардӣ, дар сурате ки Худованд маро ба дасти ту супурд, вале ту маро накуштӣ.

²⁰ Ва агар касе душмани худро ёфта бошад, оё варо бо некӣ раҳо мекунад? Бигзор Худованд туро ба бадали он чи имрӯз барои ман кардӣ, бо некӣ подош диҳад.

²¹ Ва инак алҳол медонам, ки ту ҳатман подшоҳ хоҳӣ шуд, ва мамлакати Исроил дар дасти ту устувор хоҳад гардид.

²² Ва алҳол барои ман ба Худованд қасам бихӯр, ки баъд аз сари ман насли маро несту нобуд нахоҳӣ кард, ва номи маро аз хонадони падарам маҳв нахоҳӣ намуд».

²³ Ва Довуд ба Шоул қасам хӯрд. Ва Шоул ба хонаи худ рафт, ва Довуд ва одамонаш ба қалъаи худ баромаданд.

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Вафоти Самуил. Довуд ва Нобол.

25 Ва Самуил вафот кард; ва тамоми Исроил ҷамъ шуда, барои ӯ навҳагарӣ карданд, ва ӯро дар хонааш, дар Ромо дафн намуданд. Ва Довуд бархоста, ба биёбони Форон фуруд омад.

² Ва марде дар Моун буд, ки дороияш дар Кармил буд, ва ин мард бағоят сарватдор буда, се ҳазор гӯсфанд ва ҳазор буз дошт; ва ӯ дар мавсими пашмбурии рамаҳояш дар Кармил буд.

³ Ва номи ин мард Нобол, ва номи занаш Абиҷайл буд; ва ин зан оқила ва хушҷамол буд,

вале ин мард сахтгир ва бадкор буда, аз хонадони Колеб буд.

⁴ Ва Довуд дар биёбон шунид, ки Нобол рамаҳояшро пашмбурӣ мекунад.

⁵ Ва Довуд даҳ ҷавонро фиристод; ва Довуд ба он ҷавонон гуфт: «Ба Кармил бароед, ва назди Нобол рафта, аз номи ман ба ӯ салом расонед.

⁶ Ва бигӯед: „Зинда бош! Осоиштагӣ бар ту бод, осоиштагӣ бар хонадони ту, осоиштагӣ бар ҳар ҷизе ки дорӣ!

⁷ Ва алҳол шундаам, ки назди ту пашмбурӣ мекунад. Алҳол ҷӯпононе ки ту дорӣ, бо мо буданд, ва мо ба онҳо осебе нарасондаем, ва дар тамоми айёме ки онҳо дар Кармил буданд, ҳеч як ҷизашон талаф нашудааст.

⁸ Аз навкарони худ бипурс, ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт. Пас бигзор ин ҷавонон дар назари ту илтифот ёбанд, зеро ки мо дар рӯзи нек омадаем; лутфан, аз он чи зери дасти туст, барои бандагонат ва барои писарат Довуд бидеҳ!».

⁹ Ва ҷавонони Довуд омада, ин суҳанонро аз номи Довуд ба Нобол гуфтанд, ва хомӯш монданд.

¹⁰ Ва Нобол ба навкарони Довуд ҷавоб гардонида, гуфт: «Довуд кист, ва писари Йисой кист? Имрӯз ғуломони зиёде ҳастанд, ки ҳар яке аз пеши оғоёни худ гурехта рафтаанд.

¹¹ Оё равост, ки ман нони худ ва оби худ ва гӯшти худро, ки барои пашмбурони худ муҳайё кардаам, бигирам ва ба касоне ки намедонам аз кучо пайдо шудаанд, бидиҳам?»

¹² Ва ҷавонони Довуд тоб хӯрда, ба роҳи худ рафтанд; ва гашта омада, ҳамаи ин суҳанонро ба ӯ хабар доданд.

¹³ Ва Довуд ба одамони худ гуфт: «Ҳар яке шамшери худро бандед!» Ва ҳар яке шамшери худро бастанд, ва Довуд низ шамшери худро баст. Ва тақрибан чорсад кас аз ақиби Довуд рафтанд, ва дусад кас назди ашъё монданд.

¹⁴ Валекин ба Абиҷайл, зани Нобол, яке аз навкаронаш хабар дода, гуфт: «Инак, Довуд қосидонро аз биёбон фиристод, то ки оғои моро табрик гӯянд, вале ӯ ба онҳо дағалона муносибат намуд.

¹⁵ Ва ҳол он ки ин одамон ба мо бағоят некӯ рафтор карданд, ва дар тамоми айёме ки мо дар саҳро буда, бо онҳо мегаштем, ба мо осебе нарасидааст, ва ҳеч ҷизи мо талаф нашудааст.

¹⁶ Дар тамоми айёме ки мо бо онҳо гашта, рамаҳоро мечаронидем, ҳам рӯзона ва ҳам шабона, онҳо барои мо мисли ҳисоре буданд.

¹⁷ Ва алҳол бидон ва бубин, ки чӣ бояд бикунӣ, зеро мусибате бар оғои мо ва бар тамоми хонадонаш таҳдид менамояд; ва ӯ шахси нобакор аст, ба тавре ки бо ӯ гап задан мумкин нест».

¹⁸ Ва Абиҷайл шитобон дусадто нон, ва ду машк шароб, ва панҷ гӯсфанди пухта, ва панҷ сео †

† Сео — андозаи қадимии ҳаҷми ғалладона, ки тақрибан 13 литр гунҷоиш дошт.

хӯшабиръён, ва сад сар мавизи сояғи, ва дусад курс анчир гирифта, ба харҳо бор кард.

¹⁹ Ва ба навкаронаш гуфт: «Пешопеши ман равона шавед; инак, ман аз қафои шумо меоям». Валекин ба шавҳараш Нобол хабар надод.

²⁰ Ва ҳангоме ки ӯ ба хар савор шуда, бо пайроҳаи ба назар ноаёни кӯҳ мерафт, инак, Довуд ва одамонаш ба пешвози вай фурӯд омаданд, ва ӯ бо онҳо рӯ ба рӯ шуд.

²¹ Ва Довуд мегуфт: «Ҳақиқатан, ман тамоми дороии ин шахсро дар биёбон беҳуда ниғаҳбонӣ намудаам, ва аз тамоми дороии вай чизе талаф нашудааст; валекин вай ба бадали некӣ ба ман бо бадӣ подош додааст.

²² Худованд ба душманони Довуд чунин ва зиёда аз ин бикунад, агар ман то субҳидам аз тамоми дороии вай як наринае боқӣ бигузoram».

²³ Ва ҳангоме ки Абиҷайл Довудро дид, шитобон аз болои хар фурмад, ва пеши Довуд рӯ бар замин афтода, ба ӯ сачда кард.

²⁴ Ва назди поҳои ӯ афтода, гуфт: «Ин гуноҳ бар ман аст, эй оғоям; лutfан, канизат дар гӯши ту сухан гӯяд, ва суханони чӯрии худро бишнава.

²⁵ Бигзор оғоям ба ин марди нобакор, яъне ба Нобол, диққат надиҳад, зеро, номи вай чӣ гуна бошад, худааш ҳамон гуна аст: номаш Нобол † аст, ва зишти бо ӯст. Вале ман, чӯрии ту, навкарони оғоямро, ки ту фиристодӣ, надидаам.

²⁶ Ва алҳол, эй оғоям, қасам ба ҳаёти Худованд ва қасам ба ҳаёти ту, ки Худованд туро аз хунрезӣ нигоҳ дошта, нагузоштааст, ки бо дасти худ интиқом гирӣ; ва алҳол душманонат, ва онҳое ки ба оғоям бадӣ мехоҳанд, бигзор мисли Нобол шаванд.

²⁷ Ва ин аст инъоме ки канизат барои оғоям овардааст, ва он ба навкароне ки ҳамроҳи оғоям мераванд, дода мешавад.

²⁸ Lutfан, аз гуноҳи чӯрии худ гузарой намо; яқинан Худованд барои оғоям хонадони матине барқарор хоҳад кард, зеро ки оғоям ҷангҳои Худовандро мебарад, ва тамоми айёми умрат дар ту бадӣ ёфт нахоҳад шуд.

²⁹ Ва агар касе бархоста, туро таъқиб намояд ва қасди ҷони ту кунад, ҷони оғоям бо риштаи ҳаёт назди Худованд Худои ту баста хоҳад буд, вале ҷони душманонатро ӯ мисли он ки аз даруни фалахмон бошад, дур хоҳад андохт.

³⁰ Ва ҳангоме ки Худованд ба оғоям, мувофиқи ҳар он чи дар бораи ту гуфтааст, некӣ бикунад, ва туро бар Исроил раис таъин намояд,

³¹ Он гоҳ ин барои ту сабаби таассуф ва барои оғоям азоби виҷдон нахоҳад шуд, ки хуни ноҳақ рехтааст, ва оғоям интиқомро ба дасти худ раво дидааст. Ва ҳангоме ки Худованд ба оғоям некӣ кунад, канизи худро ба ёд хоҳӣ овард».

³² Ва Довуд ба Абиҷайл гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки туро имрӯз ба пешвози ман фиристод.

³³ Ва хиради ту муборак аст, ва худат муборак ҳастӣ, ки имрӯз маро нагузоштӣ, ки хун бирезам, ва бо дасти худ интиқом гирам.

³⁴ Валекин, қасам ба ҳаёти Худованд Худои Исроил, ки маро аз бадӣ кардан ба ту нигоҳ дошт: агар ту шитобон ба пешвози ман намеомадӣ, албатта назди Нобол то субҳидам наринае боқӣ намемонд».

³⁵ Ва Довуд он чиро, ки барои ӯ оварда буд, аз дасти вай гирифта, ба вай гуфт: «Ба саломатӣ ба хонаат бирав; инак, ман ба овози ту гӯш андохта, туро рӯихотир кардам».

³⁶ Ва Абиҷайл назди Нобол омад, ва инак, базме дар хонаи ӯ мисли базми подшоҳ ораста шуда буд, ва дили Нобол шод гардида, ӯ бағоят маст буд; ва то субҳ вай ба ӯ чизе кам ё зиёд хабар надод.

³⁷ Ва бомдодон, вақте ки мастӣ аз Нобол берун рафт, занаш ин ҳодисаҳоро ба ӯ хабар дод; ва дили ӯ андаруни ӯ шах шуда монд, ва худааш мисли санг гардид.

³⁸ Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз даҳ рӯз Худованд Ноболро мубталои дард гардонид, ва ӯ мурд.

³⁹ Ва чун Довуд шунид, ки Нобол мурдааст, гуфт: «Муборак аст Худованд, ки ниқори нанги маро аз Нобол ситонидааст, ва бандаи Худро аз бадӣ нигоҳ доштааст, ва бадии Ноболро ба сари вай баргардонидааст». Ва Довуд фиристод, то ба Абиҷайл бигӯянд, ки ӯ мехоҳад варо барои худ ба занӣ бигирад.

⁴⁰ Ва навкарони Довуд назди Абиҷайл ба Кармил омаданд ва ба вай сухан ронда, гуфтанд: «Довуд моро назди ту фиристод, то ки туро барои худ ба занӣ бигирад».

⁴¹ Вай бархост, ва рӯ ба замин сачда бурда, гуфт: «Инак, канизи ту ҳозир аст чӯрие бишавад, то ки пойҳои навкарони оғоямро бишӯяд».

⁴² Ва Абиҷайл шитобон бархоста, бар хар савор шуд, ва панҷ канизаш ба вай ҳамроҳӣ карданд; ва аз ақиби қосидони Довуд равона шуд, ва зани ӯ гардид.

Довуд Аҳинӯамро низ барои худ ба занӣ мегирад.

⁴³ Довуд пеш аз ин Аҳинӯами изреъилиро ба зани гирифта буд; ва акнун ҳар дуи онҳо занони ӯ буданд.

⁴⁴ Ва Шоул духтараш Микалро, ки зани Довуд буд, ба Фалтӣ ибни Лайиш, ки аз Чаллим буд, дод.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Довуд бори дуюм Шоулро амон медиҳад.

26 Ва зифиён назди Шоул ба Чибъо омада, гуфтанд: «Довуд, охир, дар тали Ҳакило, ки рӯ ба рӯи биёбон аст, пинҳон шудааст».

† Нобол — зишт.

² Ва Шоул бархоста, ба биёбони Зиф фурӯд омад, ва се ҳазор марди гузини Исроил ҳамроҳи ӯ буданд, то ки Довудро дар биёбони Зиф ҷустуҷӯ намоянд.

³ Ва Шоул дар Ҷибъои Ҳакило, ки рӯ ба рӯи биёбон, дар сари роҳ аст, ўрду зад; ва Довуд дар биёбон буд, ва дид, ки Шоул аз паи ӯ омадааст.

⁴ Ва Довуд ҷосусонро фиристод, ва донист, ки Шоул ҳақиқатан омадааст.

⁵ Ва Довуд бархоста, ба маконе ки Шоул ўрду зада буд, омад, ва Довуд ҷоеро, ки Шоул ва сарлашкараш Абнир ибни Нир дар он хобида буданд, дид; ва Шоул андаруни давра мехобид, ва қавм гирдогирди ӯ ҷойгир шуда буданд.

⁶ Ва Довуд ба Аҳималики ҳиттӣ ва Абишой ибни Саруё, бародари Юоб, мурочиат намуда, гуфт: «Кист, ки бо ман назди Шоул ба ўрдугоҳ фурӯд ояд?» Ва Абишой гуфт: «Ман бо ту фурӯд меоям».

⁷ Ва Довуд ва Абишой шабона назди қавм омаданд, ва инак Шоул андаруни давра ёзида хобидааст, ва найзааш пеши сараш дар замин халонида шудааст; ва Абнир ва қавм гирдогирди ӯ хобидаанд.

⁸ Ба Абишой ба Довуд гуфт: «Худо имрӯз душмани туро ба дасти ту супурдааст; ва алҳол ба ман изн бидеҳ, то ки ўро бо як зарбаи найза ба замин бидўзам, ва барои зарбаи дуюм ҳоҷат нахоҳад буд».

⁹ Вале Довуд ба Абишой гуфт: «Ўро накуш, зеро кист, ки дасти худро ба масеҳи Худованд дароз карда, бечазо монда бошад?»

¹⁰ Ва Довуд гуфт: «Касам ба ҳаёти Худованд, ки ўро ё Худованд маҳв хоҳад кард, ё ачалаш расида хоҳад мурд, ё ба чанг рафта, нобуд хоҳад шуд».

¹¹ Хошо аз тарси Худованд, ки ман дасти худро ба масеҳи Худованд дароз кунам! Ва алҳол, лутфан, найзаеро, ки пеши сараш мебошад, ва кӯзаи обро бигир, ва мо ба роҳи худ биравем».

¹² Ва Довуд найза ва кӯзаи обро аз пеши сари Шоул гирифт, ва онҳо ба роҳи худ рафтанд; ва касе надид, ва касе нафаҳмид, ва касе бедор нашуд, чунки ҳама ғарқи хоб буданд, зеро хоби сахте аз ҷониби Худованд бар онҳо ғолиб омада буд.

¹³ Ва Довуд ба тарафи дигар гузашта, бар қуллаи кӯҳ аз дурдаст истод, ба тавре ки масофаи бузурге дар миёни онҳо буд.

¹⁴ Ва Довуд қавм ва Абнир ибни Нирро хонда, гуфт: «Эй Абнир, ҷавоб деҳ!» Ва Абнир ҷавоб гардонид, гуфт: «Ту кистӣ, ки подшоҳро мехонӣ?»

¹⁵ Ва Довуд ба Абнир гуфт: «Ту, охир, мард ҳастӣ, ва дар Исроил кист, ки мисли ту бошад? Пас чаро оғои худ подшоҳро ниғаҳбонӣ намекуни? Зеро яке аз миёни қавм омада буд, то ки оғои ту подшоҳро ба ҳалокат бирасонад».

¹⁶ Ин коре ки ту кардай, хуб нест; қасам ба ҳаёти Худованд, ки ҳамаи шумо сазовори қатл ҳастед, чунки оғои худ, масеҳи Худовандро ниғаҳбонӣ

накардаед. Ва алҳол бубин, ки найзаи подшоҳ ва кӯзаи об, ки пеши сараш буд, кучост?»

¹⁷ Ва Шоул овози Довудро шинохта, гуфт: «Оё ин овози туст, эй писарам Довуд?» Ва Довуд гуфт: «Овози ман аст, эй оғоям подшоҳ».

¹⁸ Ва гуфт: «Ин аз чӣ сабаб аст, ки оғоям бандаи худро таъқиб мекунад? Ман чӣ кардаам, ва чӣ шарорате дар дасти ман аст?»

¹⁹ Ва алҳол, лутфан, оғоям подшоҳ суханони бандаашро бишнавад: агар Худованд туро ба муқобили ман барангехта бошад, бигзор Ў ҳадияи маро қабул кунад; валекин агар банӣ-одам барангехта бошанд, бигзор онҳо ба ҳузури Худованд малъун бошанд, зеро ки онҳо имрӯз маро аз тааллуқ доштан ба мулки Худованд бадар ронда, меғуянд: „Рафта худоёни дигарро ибодат намо“.

²⁰ Ва алҳол бигзор хуни ман дур аз ҳузури Худованд бар замин рехта нашавад, зеро ки подшоҳи Исроил барои ҷустуҷӯи як кайке берун омадааст, чунон ки кабкero дар кӯҳҳо таъқиб мекунанд».

²¹ Ва Шоул гуфт: «Ман хато кардам! Баргард, эй писарам Довуд, зеро ба ту дигар бадӣ нахоҳам кард, чунки имрӯз ҷони ман дар назари ту азиз буд; инак, аблаҳона рафтор карда, бағоят гумроҳ гардидам».

²² Ва Довуд ҷавоб дода, гуфт: «Инак найзаи подшоҳ; бигзор яке аз амрадон ба ин ҷо гузашта, онро гирад».

²³ Ва Худованд бигзор ба ҳар кас бар тибқи адолати вай ва садоқати вай подош диҳад, чунки Худованд туро имрӯз ба дастам супурд, вале ман нахостам дасти худро бар масеҳи Худованд дароз кунам».

²⁴ Ва инак, чунон ки имрӯз ҷони ту дар назари ман азиз буд, ончунон ҷони ман ҳам бигзор дар назари Худованд азиз бошад, ва Ў маро аз ҳар мусибат халосӣ диҳад».

²⁵ Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Муборак ҳастӣ ту, эй писарам Довуд, ки ҳам корҳои бузург хоҳӣ кард ва ҳам комъёб хоҳӣ шуд». Ва Довуд ба роҳи худ рафт, ва Шоул ба макони худ баргашт.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Нобоварии Довуд. Довуд дар миёни фалиштиён.

27 Ва Довуд дар дили худ гуфт: «Алҳол ягон рӯз ба дасти Шоул афтода, талаф хоҳам шуд; барои ман чизе беҳтар аз он нест, ки ба замини фалиштиён бигрезам, ва Шоул аз умеди дастгир кардани ман дар тамоми худуди Исроил ноумед хоҳад гардид, ва ман аз дасти ӯ раҳо хоҳам шуд».

² Ва Довуд бархоста, бо шашсад одаме ки ҳамроҳи ӯ буданд, сӯи Окиш ибни Моўк, подшоҳи Ҷат, гузашт.

³ Ва Довуд назди Окиш дар Ҷат сокин шуд, — худааш ва одамонаш, ҳар яке бо аҳли байташ, ва

Довуд бо ду занаш: Аҳинӯами изреъилий ва собиқ зани Нобол, Абиҷайли кармилӣ.

⁴ Ва ба Шоул хабар расид, ки Довуд ба Ҷат гурехтааст; ва дигар ўро ҷустуҷў накард.

⁵ Ва Довуд ба Окиш гуфт: «Лутфан, агар ман дар назари ту илтифот ёфта бошам, ба ман дар яке аз шаҳрҳои хурд маконе бидиҳанд, то ки дар он ҷо сокин шавам; чаро бандат дар шаҳри подшоҳиншин бо ту сукунат дошта бошам?»

⁶ Ва Окиш дар он рӯз ба ў Сиклоҷро дод; бинобар ин Сиклоҷ то имрӯз аз он подшоҳони Яҳудост.

⁷ Ва шумораи рӯзҳое ки Довуд дар кишвари фалиштиён сукунат дошт, як солу чор моҳ буд.

⁸ Ва Довуд бо одамонаш мебаромад, ва онҳо бар ҷашуриён, қизриён ва амалеқиён тохтутоз мекарданд, зеро ки ин қабилҳо аз қадимулайём дар он замин то роҳи Шур ва то замини Миср сокин буданд.

⁹ Ва Довуд он заминро валангор карда, марде ва занеро зинда намегузошт, ва бузу гўсфандон, ва говон, ва харон, ва шутурон ва либоси онҳоро мегирифт, ва баргашта, назди Окиш меомад.

¹⁰ Ва Окиш мегуфт: «Имрӯз ба кучо тохтутоз кардед?» Ва Довуд мегуфт: «Ба ҷануби Яҳудо, ва ҷануби ераҳмиэлиён, ва ҷануби қениён».

¹¹ Ва Довуд марде ва занеро зинда намегузошт, то ки ба Ҷат биёрад, зеро ки мегуфт: «Мабодо онҳо дар бораи мо хабар дода, гўянд: „Довуд чунин амал кард“». Дар тамоми айёме ки ў дар кишвари фалиштиён сукунат дошт, тарзи рафтораш чунин буд.

¹² Ва Окиш ба Довуд имон оварда, ба дили худ мегуфт: «Вай дар назари қавми худ Исроил тамоман нафратангез гардидааст, ва ба сурати абадӣ бандаи ман хоҳад буд».

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Довуд дар миёни душманони Исроил.

28 Ва дар он айём чунин воқеъ шуд, ки фалиштиён сарбозони худро дар лашкаргоҳҳо ҷамъ оварданд, то ки бо Исроил ҷанг кунанд. Ва Окиш ба Довуд гуфт: «Яқинан бидон, ки ту ва одамонат ҳамроҳи ман баромада, ба лашкаргоҳ хоҳӣ омад».

² Ва Довуд ба Окиш гуфт: «Ин тавр бошад, ту хоҳӣ донист, ки бандат чӣ хоҳад кард». Ва Окиш ба Довуд гуфт: «Пас, ман туро ба таври доимӣ посбони сари худ таъин хоҳам намуд».

³ Ва Самуил вафот ёфт, ва тамоми Исроил барои ў навҳагарӣ карданд, ва ўро дар шаҳраш Ромо дафн намуданд. Ва Шоул ҷодугарон ва азоимхонро аз мамлакат бадар ронд.

⁴ Ва фалиштиён ҷамъ шуда омаданд ва дар Шунам ўрду заданд. Ва Шоул тамоми Исроилро ҷамъ кард, ва онҳо дар Чилбуа ўрду заданд.

⁵ Ва ҳангоме ки Шоул лашкаргоҳи фалиштиёнро дид, ба ҳарос афтод, ва дилаш музтариб гардид.

⁶ Ва Шоул аз Худованд пурсид, вале Худованд ба ў ҷавоб нагардонд, — на ба воситаи хобҳо, на ба воситаи урим ва на ба воситаи анбиё.

⁷ Ва Шоул ба навкаронаш гуфт: «Барои ман занакӣ ҷодугареро ҷустуҷў кунед, то наздаш рафта, аз вай пурсам». Ва навкаронаш ба ў гуфтанд: «Инак, занакӣ ҷодугар дар Эйн-Дўр мебошад».

⁸ Ва Шоул намуди зоҳирии худро дигаргун сохта, либоси дигаре дар бар кард, ва ду нафарро аз одамонаш ҳамроҳи худ гирифта, равона шуд, ва шабона онҳо назди занак омаданд. Ва ў гуфт: «Лутфан, ба воситаи ҷоду барои ман фол бикшо, ва касеро, ки ба ту бигўям, аз бароям барор».

⁹ Вале занак ба ў гуфт: «Инак, он чиро, ки Шоул кардааст, ту медонӣ, ки ў ҷодугарон ва азоимхонро аз мамлакат барҳам додааст; пас чаро ту ба муқобили ҷони ман дом мегузорӣ, то ки маро ба ҳалокат бирасонӣ?»

¹⁰ Ва Шоул барои вай ба Худованд қасам хўрда, гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки ту барои ин кор ҷазое нахоҳӣ кашид».

¹¹ Ва занак гуфт: «Киро бароят барорам?» Ва ў гуфт: «Самуилро бароям барор».

¹² Ва занак Самуилро дид, ва бо овози баланд дод зад; ва занак ба Шоул сухан ронда, гуфт: «Чаро маро фиреб додӣ? Ту, охир, Шоул ҳастӣ!»

¹³ Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Натарс; чӣ дидӣ?» Ва занак ба Шоул гуфт: «Худоеро дидам, ки аз замин мебарояд».

¹⁴ Ва ў ба вай гуфт: «Намуди зоҳириаш чӣ гуна аст?» Ва вай гуфт: «Марди пире мебарояд, ва ў ҷомае дар бар кардааст». Ва Шоул донист, ки ин Самуил аст, ва рӯ ба замин афтода, сачда бурд.

¹⁵ Ва Самуил ба Шоул гуфт: «Чаро маро безобита намуда, барозардӣ?» Ва Шоул гуфт: «Ман бағоят ба танг омадаам, чунки фалиштиён бо ман ҷанг мекунанд, ва Худо аз ман дур шудааст, ва дигар ба ман на ба воситаи анбиё ҷавоб медиҳад, на ба воситаи хобҳо; бинобар ин туро хондам, то маро ҳидоят намой, ки чӣ бояд бикунам».

¹⁶ Ва Самуил гуфт: «Чаро аз ман мепурсӣ, дар сурате ки Худованд аз ту дур шуда, ба душмани ту табдил ёфтааст?»

¹⁷ Ва Худованд Худаш тавре амал намудааст, ки ба воситаи ман гуфта буд; ва Худованд мамлакатро аз дасти ту кашада гирифта, ба ёри ту Довуд онро додааст.

¹⁸ Азбаски ту ба овози Худованд гўш надодӣ, ва оташи ғазаби Ўро бар Амалеқ фурў нарехтӣ, бинобар ин Худованд имрӯз ин корро дар ҳақиқи ту кардааст.

¹⁹ Ва Худованд Исроилро низ бо ту ба дасти фалиштиён хоҳад супурд, ва фардо ту ва писаронат назди ман хоҳед буд; ўрдугоҳи Исроилро низ Худованд ба дасти фалиштиён хоҳад супурд».

²⁰ Ва Шоул дарҳол бо тамоми қоматаш бар замин афтод, ва аз суханони Самуил бағоят тарсид; дар

айни ҳол ӯ маҷол ҳам надошт, зеро ки тамоми рӯз ва тамоми шаб хӯрок нахӯрда буд.

²¹ Ва он занак наздики Шоул омада, дид, ки ӯ бағоят ба ҳарос афтодааст, ва ба ӯ гуфт: «Инак, чӯрии ту ба овозат гӯш дод, ва ман ҷони худро ба кафи даст гирифта, ба суханоне ки ба ман гуфти, итоат кардам.

²² Ва алҳол, лутфан, ту низ ба овози чӯрии худ гӯш деҳ; ман як порча нон пеши ту бимонам, то ки бихӯри, ва қувват пайдо карда, ба роҳи худ бирави».

²³ Вале ӯ рад намуда, гуфт: «Намехӯрам!» Валекин навкаронаш ва он занак аз ӯ бисъёр илтимос карданд, ва ӯ ба овози онҳо гӯш дода, розӣ шуд, ва аз замин бархоста, бар кӯрпача нишаст.

²⁴ Ва он занак гӯсолаи охури дар хона дошт, ва бо зудӣ онро забҳ намуд; ва орд гирифта, хамир кард ва фатир пухт.

²⁵ Ва пеши Шоул ва навкаронаш монд; ва онҳо хӯрданд ва баъд бархоста, ҳамон шаб рафтанд.

БОБИ БИСТУ НҲҶУМ

Довуд бо мӯъҷизаи Худо аз хуруҷи зидди Исроил фориғ шуд.

29 Ва фалиштиён ҳамаи лашкарҳои худро дар Афеқ ҷамъ карданд; ва исроилиён назди чашмае ки дар Изреъил аст, ӯрду заданд.

² Ва сарварони фалиштиён бо фавҷҳои саднафарӣ ва ҳазорнафарӣ мегузаштанд, вале Довуд ва одамонаш бо Окиш аз ақиб равона буданд.

³ Ва мирони фалиштиён гуфтанд: «Ин ибриён кистанд?» Ва Окиш ба мирони фалиштиён гуфт: «Ин, охир, Довуд — бандаи Шоул подшоҳи Исроил — аст, ки як-ду сол боз назди ман мебошад, ва аз рӯзи омаданаш то имрӯз аз ӯ айбе наёфтаам».

⁴ Ва мирони фалиштиён бар ӯ хашмгин шуданд, ва мирони фалиштиён ба ӯ гуфтанд: «Ин мардро баргардон, то ба маконе ки барояш таъин намудай, гашта равад, ва бо мо ба ҷанг набарояд, ва дар ҷанг ба мо душманӣ накунад, зеро вай бо чӣ чизе метавонад бо оғои худ ошӣ шавад? Оё на бо каллаҳои ин одамон?»

⁵ Ин, охир, ҳамон Довуд аст, ки дар бораи вай рақскунон месурӯданд:

„Шоул ҳазорҳоро мағлуб кард,
вале Довуд — беварҳоро!“»

⁶ Ва Окиш Довудро даъват намуда, ба ӯ гуфт: «Қасам ба Худованд, ки ту дилсоф ҳастӣ, ва бо ман дар ӯрдугоҳ даробаро карданат дар назари ман писанд меояд, зеро аз рӯзе ки назди ман омадай, то имрӯз аз ту бадӣ надидаам; вале дар назари сарварон ту хуб нестӣ.

⁷ Ва алҳол баргашта, ба саломатӣ бирав, ва коре накун, ки ба назари сарварони фалиштиён бад намояд».

⁸ Ва Довуд ба Окиш гуфт: «Ман чӣ кардаам, ва аз рӯзе ки назди ту омадаам, то имрӯз дар бандаат чӣ ёфтай, ки ман наоям ва бо душманони оғоям подшоҳ ҷанг накунам?»

⁹ Ва Окиш ба Довуд ҷавоб гардонда, гуфт: «Медонам, ки ту дар назарам мисли фариштаи Худо нек ҳастӣ, аммо мирони фалиштиён гуфтанд: „Вай бо мо ба ҷанг набарояд“.

¹⁰ Ва алҳол бомдодон бо навкарони оғоят, ки бо ту омадаанд, бармаҳал бархез; ва чун бомдодон бармаҳал бархостед, бароятон ҳаво равшан ки шуд, биравед».

¹¹ Ва Довуд бо одамонаш бомдодон бармаҳал бархост, то ки ба замини фалиштиён баргардад. Ва фалиштиён ба Изреъил баромаданд.

БОБИ СИЮМ

Довуд аз торочгарони Сиқлоҷ интиқом меситонад.

30 Ва ҳангоме ки Довуд ва одамонаш дар рӯзи сеюм ба Сиқлоҷ расиданд, маълум шуд, ки амалекиён ба ҷануб ва ба Сиқлоҷ хучум кардаанд, ва Сиқлоҷро торумор намуда, онро ба оташ сӯзониданд.

² Ва занон ва ҳар каси дар он бударо, аз хурд то калон, асир кардаанд, ҳеч касро накуштаанд, балки ба асирӣ бурда, ба роҳи худ рафтаанд.

³ Ва Довуд бо одамонаш ба шаҳр омад, ва инак, он ба оташ сӯхтааст, ва занон ва писарон ва духтаронашон асир гардидаанд.

⁴ Ва Довуд ва қавме ки бо ӯ буданд, овози худро баланд карда, гиристанд, то ба дараҷае ки дигар маҷоли гиристан надоштанд.

⁵ Ва ду зани Довуд: Аҳинӯами изреъилӣ ва Абиҷайл, зани Ноболи кармилӣ, асир шуда буданд.

⁶ Ва Довуд бағоят ба танг омад, зеро ки қавм мехостанд ӯро сангсор кунанд, чунки тамоми қавм — ҳар яке барои писарону духтаронашон — талхком гардида буданд; вале Довуд ба Худованд Худои худ таваккал намуда, қувват меёфт.

⁷ Ва Довуд ба Абъётори коҳин, ибни Аҳималик, гуфт: «Лутфан, эфӯдро назди ман биёр». Ва Абъётор эфӯдро назди Довуд овард.

⁸ Ва Довуд аз Худованд пурсида, гуфт: «Оё ин фавҷро дунболагирӣ намоям? Оё ба онҳо метавонам бирасам?» Ва ба ӯ гуфт: «Дунболагирӣ намо! Зеро ки ҳатман ба онҳо хоҳӣ расид ва раҳо хоҳӣ кард».

⁹ Ва Довуд бо шашсад нафаре ки ҳамроҳи ӯ буданд, равона шуд; ва онҳо ба рӯди Басӯр расиданд; ва онҳое ки хаста шуда буданд, дар он ҷо бозистоданд.

¹⁰ Ва Довуд бо чорсад нафар дунболагириро давом дод, вале дусад нафаре ки хаста шуда, натавониста буданд аз рӯди Басӯр бигзаранд, бозистоданд.

¹¹ Ва дар саҳро шахси мисриро ёфта, ўро назди Довуд оварданд; ва ба ў нон доданд, ки бихўрад, ва ўро об нўшониданд.

¹² Ва ба ў порчае аз қурси анцир ва ду сар ангури соягӣ доданд, ва ў хўрда, ба худ омад, зеро ки се рўз ва се шаб на нон хўрда буд ва на об нўшида буд.

¹³ Ва Довуд ба ў гуфт: «Ту аз они кӣ ҳастӣ ва аз кучо мебошӣ?» Ў гуфт: «Ман ҷавони мисрӣ ва ғуломи шахси амалеқӣ ҳастам, ва оғоям маро партофтааст, зеро се рўз аст, ки ман беморам.

¹⁴ Мо ба ҷануби каритиён, ва ба мулки Яҳудо, ва ба ҷануби Колеб тохтутоз кардем, ва Сиқлоҷро ба оташ сўзондем».

¹⁵ Ва Довуд ба ў гуфт: «Оё ту маро ба он фавҷ бурда мерасонӣ?» Ў гуфт: «Барои ман ба Худо қасам бихўр, ки маро нахоҳӣ кушт, ва маро ба дасти оғоям нахоҳӣ супурд, ва ман туро ба он фавҷ хоҳам расонд».

¹⁶ Ва ў варо бурда расонд, ва инак, онҳо бар рӯи тамоми он замин паҳн шуда, мехўрданд ва менўшиданд ва шодӣ мекарданд ба муносибати тамоми он ғанимати бузурге ки аз замини фалиштиён ва аз замини Яҳудо гирифта буданд.

¹⁷ Ва Довуд онҳоро аз сари шаб то бегоҳии рӯзи дигар зарба мезад; ва касе аз онҳо раҳо нашуд, ғайр аз чорсад нафар ҷавононе ки бар шутурҳо савор шуда, рӯ ба гурез оварданд.

¹⁸ Ва Довуд ҳар чиро, ки амалеқӣён гирифта буданд, раҳо кард; ва ду зани худро Довуд раҳо кард.

¹⁹ Ва онҳо аз ҳеч чизи хурд ва калон маҳрум нашуданд: на аз писарон ва духтарон, на аз ғанимат ва на аз ҳар чизе ки аз онҳо гирифта бурда буданд: ҳамаашро Довуд баргардонид.

²⁰ Ва Довуд ҳамаи бузу гўсфандон ва говонро гирифт, ва онҳоро пешопеши чорвои худ ронда, мегуфтанд: «Ин ғанимати Довуд аст».

²¹ Ва Довуд назди он дусад нафар, ки натавониста буданд аз ақибӣ Довуд бираванд, ва ў онҳоро пеши рӯди Басўр монда буд, омад, ва онҳо ба пешвози Довуд ва ба пешвози қавме ки бо ў буданд, бароманд; ва Довуд ба ин қавм наздик омад ва аз саломатии онҳо пурсид.

²² Вале ҳамаи шахсони бад ва нобакор аз миёни одамоне ки бо Довуд рафта буданд, сухан ронда, гуфтанд: «Азбаски онҳо бо мо нарафтанд, аз ғанимате ки ба даст овардем, ба онҳо чизе нахоҳем дод, балки бигзор ҳар кас фақат занаш ва бачагонашро гирифта, бо онҳо баромада равад».

²³ Вале Довуд гуфт: «Ин тавр амал накунед, эй бародаронам, дар сурате ки ни чизҳоро Худованд ба мо додааст, ва моро ниғаҳбонӣ намудааст, ва он фавҷро, ки бар мо тохтутоз карда буд, ба дасти мо супурдааст.

²⁴ Ва кист, ки дар ин бобат ба шумо гўш диҳад? Зеро ҳиссаи касе ки назди ашьё мемонад, мисли

ҳиссаи касе ки ба ҷанг меравад, хоҳад буд; бояд ба ҳама баробар тақсим карда шавад».

²⁵ Ва аз он рўз эътиборан ҳамин тавр шуд, ва инро ў ҳамчун қонун ва қоида барои Исроил то имрўз қарор додааст.

²⁶ Ва Довуд ба Сиқлоҷ омад, ва аз он ғанимат ба пирони Яҳудо, ки ёрони ў буданд, фиристода, гуфт: «Инак тўҳфае аз ғанимати душманони Худованд барои шумо», —

²⁷ Барои аҳли Байт-Ил, ва аҳли Ромои ҷанубӣ, ва аҳли Яттир,

²⁸ Ва барои аҳли Арўэр, ва аҳли Сифмўт, ва аҳли Эштемўа,

²⁹ Ва барои аҳли Рокол, ва аҳли шаҳрҳои ераҳмиэлиён, ва аҳли шаҳрҳои қениён,

³⁰ Ва барои аҳли Ҳормо, ва аҳли Кўр-Ошон, ва аҳли Аток,

³¹ Ва барои аҳли Ҳебрўн ва ҳамаи ҷойҳои ки Довуд бо одамонаш дар онҳо омаду рафт мекард.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Фавти Шоул ва писаронаш.

31 Ва фалиштиён бо Исроил ҷанг мекарданд, ва мардуми Исроил аз пеши фалиштиён гурехтанд, ва бар кўҳи Ҷилбўа шаҳид шуда афтоданд.

² Ва фалиштиён ба Шоул ва писаронаш омада расиданд; ва фалиштиён Йўнотон ва Абинодоб ва Малкишуа — писарони Шоулро куштанд.

³ Ва ҷанг бар зидди Шоул саҳт шуд; ва сарбозоне ки тир аз камон меандохтанд, ўро ба зери тир гирифтанд; ва ў аз дасти тирандозон бағоят дилтанг шуд.

⁴ Ва Шоул ба силоҳбардори худ гуфт: «Шамшери худро кашида, маро бо он бизан, мабодо ин номахтунон омада, маро ба хорӣ бикишанд». Вале силоҳбардораш нахост, зеро ки бағоят тарсид; ва Шоул шамшери худро гирифта, бар он афтод.

⁵ Ва силоҳбардораш дид, ки Шоул мурд, вай низ бар шамшери худ афтода, бо ў мурд.

⁶ Ба ҳамин тариқ Шоул ва се писараш ва силоҳбардораш, низ ҳамаи одамонаш дар он рўз якҷоя мурданд.

⁷ Ва мардуми Исроил, ки дар он тарафи водӣ ва дар он тарафи Урдун буданд, чун диданд, ки исроилиён рӯ ба гурез овардаанд, ва Шоул ва писаронаш мурдаанд, — шаҳрҳоро партофта, гурехтанд, ва фалиштиён омада, дар онҳо сокин шуданд.

⁸ Ва фардош фалиштиён барои луч кардани шаҳидон омаданд, ва Шоул ва се писарашро ёфтанд, ки бар кўҳи Ҷилбўа афтода буданд.

⁹ Ва сари ўро буриданд, ва аслиҳаи ўро гирифтанд, ва ба ҳар тарафи замини фалиштиён фиристоданд, то ки ба бутхонаҳои худ ва ба қавм башорат диҳанд.

¹⁰ Ва аслиҳаи ўро дар хонаи Аштора гузоштанд, ва ҷасадашро бар ҳисори Байт-Шон овехтанд.

¹¹ Ва сокинони Ёбиш-Цилъод он чиро, ки фалиштиён ба Шоул карда буданд, шуниданд,

¹² Ва ҳамаи мардони далер бархоста, тамоми шаброҳ паймуданд, ва ҷасади Шоул ва ҷасади

писаронашро аз ҳисори Байт-Шон гирифтанд, ва ба Ёбиш омада, онҳоро дар он ҷо сўзониданд.

¹³ Ва устухонҳои онҳоро гирифта, зери дарахти газ, ки дар Ёбиш аст, дафн карданд. Ва ҳафт рӯз рӯза доштанд.

2 ПОДШОҲОН

БОБИ ЯКУМ

Довуд аз фавти Шоул хабар меёбад.

- 1 Ва баъд аз фавти Шоул чунин воқеъ шуд, ки Довуд аз шикаст додани амалеқиён баргашт; ва Довуд ду рӯз дар Сиқлоҷ истод.
- 2 Ва дар рӯзи сеюм чунин воқеъ шуд, ки инак шахсе аз лашкаргоҳи Шоул омад, дар ҳолате ки либосаш дарида ва хок бар сараш пошида буд; ва ҳамин ки вай назди Довуд омад, бар замин афтода, ба ӯ саҷда бурд.
- 3 Ва Довуд ба вай гуфт: «Аз кучо омадаӣ?» Вай ба ӯ гуфт: «Аз лашкаргоҳи Исроил гурехтаам».
- 4 Ва Довуд ба вай гуфт: «Чӣ воқеа рӯй додааст? Лутфан, ба ман ҳикоят намо». Вай гуфт: «Қавм аз корзор рӯ ба гурез оварданд, ва низ бисъёре аз миёни қавм фуру ғалтиданд ва мурданд, ва низ Шоул ва писараш Йўнотон мурданд».
- 5 Ва Довуд ба ҷавоне ки ба ӯ ҳикоят мекард, гуфт: «Чӣ гуна донистӣ, ки Шоул ва писараш Йўнотон мурдаанд?».
- 6 Ва ҷавоне ки ба ӯ ҳикоят мекард, гуфт: «Тасодуфан аз кӯҳи Қилбӯа гузар мекардам, ва инак Шоул бар найзаи худ такъя менамуд, ва инак аробаҳо ва саворон ба ӯ наздик меомаданд,
- 7 Ва ӯ ба ақибаш рӯй гардонида, маро дид, ва маро даъват намуд, ва ман гуфтам: „Лаббай“.
- 8 Ва ӯ ба ман гуфт: „Ту кистӣ?“ Ва ман ба ӯ гуфтам: „Ман амалеқӣ ҳастам“.
- 9 Ва ӯ ба ман гуфт: „Лутфан, назди ман омада, маро бикӯш, зеро раъшаи саъб маро фаро гирифтааст, чунки ҷонам ҳанӯз дар ман аст“.
- 10 Ва ман назди ӯ омада, ӯро куштам, зеро дониستم, ки ӯ баъд аз фуру ғалтиданаш зинда нахоҳад монд; ва афсареро, ки бар сараш буд, ва бозубандеро, ки бар бозуяш буд, гирифта, онҳоро ба ин ҷо назди оғоям овардам».
- 11 Ва Довуд либосашро гирифта, дарронид, ва низ ҳамаи одамоне ки бо ӯ буданд, чунин карданд.
- 12 Ва барои Шоул ва писараш Йўнотон, ва барои қавми Худованд ва тамоми хонадони Исроил навҳагарӣ карданд ва гиристанд ва то шом рӯза доштанд, зеро ки ба дами шамшер афтода буданд.
- 13 Ва Довуд ба ҷавоне ки ба ӯ ҳикоят кард, гуфт: «Ту аз кучо ҳастӣ?» Вай гуфт: «Ман писари марди ғариби амалеқӣ ҳастам».

14 Ва Довуд ба вай гуфт: «Чӣ гуна натарсидӣ, ки дасти худро дароз карда, масеҳи Худовандро куштӣ?»

15 Ва Довуд яке аз ҷавононро даъват намуда, гуфт: «Наздик омада, варо зарба бизан». Ва ӯ варо зарба зад, ва вай мурд.

16 Ва Довуд ба вай гуфт: «Хунат бар гарданат, зеро ки даҳонат ба муқобили ту шаҳодат дода, гуфт, ки „ман масеҳи Худовандро куштам“».

Марсияи Довуд дар бораи фавти Шоул ва Йўнотон.

17 Ва Довуд дар бораи Шоул ва писараш Йўнотон бо ин марсия навҳа кард,

18 Ва гуфт: «Камондориро ба банӣ-Яҳудо таълим бояд дод; инак, он дар китоби Ёшор навишта шудааст:

19 Ҳашамати ту, эй Исроил, бар баландиҳоят шаҳид гардид! Паҳлавонон чӣ гуна фуру ғалтидаанд!

20 Дар Ҷат ҳикоят накунед,
дар кӯчаҳои Ашқалун башорат надихед,
мабодо духтарони фалиштӣ шодӣ кунанд,
мабодо духтарони номахтунон ба ваҷд оянд.
21 Эй кӯҳҳои Қилбӯа!

Бигзор бар шумо на шабнам биборад ва на борон,
ва на киштзоре барои ҳадияҳо бошад,
зеро ки дар он ҷо сипари паҳлавонон,
сипари Шоул палид гардидааст,
бе он ки бо равған тадҳин карда шуда бошад.

22 Камони Йўнотон бе хуни шаҳидон,
бе чарбуи паҳлавонон ақиб нарафтааст,
ва шамшери Шоул тиҳӣ барнагаштааст.

23 Шоул ва Йўнотон,
ки дар ҳаёти худ маҳбуб ва меҳрубон буданд,
дар мамоти худ низ аз якдигар ҷудо нашудаанд;
аз уқобон чобуктар, аз шерон пурзуртар буданд.
24 Эй духтарони Исроил! Барои Шоул гирья кунед,
ки ӯ шуморо куртаҳои арғувониранг ва асбоби зинат мепӯшонид,

ва зевари тилло бар либосатон мегузошт.

25 Паҳлавонон андаруни корзор чӣ гуна фуру ғалтидаанд!

Эй Йўнотон, ту бар баландиҳои худ шаҳид шудай.

26 Ман барои ту андӯҳгинам, эй бародарам Йўнотон!

Ту бо ман бағоят меҳрубон будӣ;
муҳаббати ту барои ман пурзуртар аз муҳаббати занон буд.

²⁷ Паҳлавонон чӣ гуна фуру ғалтидаанд, ва қуввати ҳарбӣ чӣ гуна талаф гардидааст!»

БОБИ ДУЮМ

Мардони Яхудо Довудро ҳамчун подшоҳ пешвоз мегиранд.

2 Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки Довуд аз Худованд пурсида, гуфт: «Оё ба яке аз шахрҳои Яхудо бароям?» Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Баро». Ва Довуд гуфт: «Ба кучо бароям?» Гуфт: «Ба Ҳебрӯн».

² Ва Довуд ба он ҷо баромад, ва ду занаш низ: Аҳинӯами изреъилий ва Абиҷайл, зани Ноболи кармилӣ.

³ Ва Довуд одамонеро, ки бо ӯ буданд, бо аҳли байти ҳар яке баровард, ва онҳо дар шахрҳои Ҳебрӯн сокин шуданд.

⁴ Ва мардони Яхудо омада, дар он ҷо Довудро тадҳин намуданд, то ки бар хонадони Яхудо подшоҳ бошад; ва ба Довуд хабар дода, гуфтанд: «Мардуми Ёбиш-Чильод Шоулро дафн карданд».

⁵ Ва Довуд қосидонро назди мардуми Ёбиш-Чильод фиристода, ба онҳо гуфт: «Шумо аз ҷониби Худованд муборак бошед, барои он ки ба оғои худ Шоул чунин эҳсон намуда, ӯро дафн кардаед.

⁶ Ва алҳол бигзор Худованд ба шумо бо эҳсон ва садоқат подош диҳад; ва ман низ ба шумо чунин некӣ хоҳам намуд, барои он ки ин корро кардаед.

⁷ Ва алҳол бигзор дастҳои шумо қавӣ бошад, ва шумо далер бошед, зеро ки оғои шумо Шоул мурдааст; ва низ маро хонадони Яхудо бар худ ба подшоҳӣ тадҳин карданд».

Абнир Ишбӯшетро бар ёздаҳ сибт подшоҳ мегардонад.

⁸ Валекин Абнир ибни Нир, ки сарлашқари Шоул буд, писари Шоул Ишбӯшетро гирифта, ӯро ба Маҳаноим гузаронид.

⁹ Ва ӯро бар Чильод, ва бар Ашурӣ, ва бар Изреъил, ва бар Эфроим, ва бар Биньёмин, ва бар тамоми Исроил подшоҳ гардонид.

¹⁰ Ишбӯшет ибни Шоул, вақте ки бар Исроил подшоҳ гардид, чилсола буд, ва ду сол подшоҳӣ кард; фақат хонадони Яхудо дар тобеияти Довуд буданд.

¹¹ Ва муддати айёме ки Довуд дар Ҳебрӯн бар хонадони Яхудо подшоҳ буд, ҳафт сол ва шаш моҳ буд.

¹² Ва Абнир ибни Нир ва навкарони Ишбӯшет ибни Шоул аз Маҳаноим ба Чибъун берун омаданд.

¹³ Ва Юоб ибни Саруё ва навкарони Довуд берун омада, назди ҳавзи Чибъун бо онҳо вохӯрданд; ва инҳо дар ин тарафи ҳавз, ва онҳо дар он тарафи ҳавз ҷойгир шуданд.

¹⁴ Ва Абнир ба Юоб гуфт: «Бигзор ҷавонон бархезанд ва пеши мо бозӣ кунанд». Ва Юоб гуфт: «Бигзор бархезанд».

¹⁵ Ва онҳо бархоста, мувофиқи шумора убур карданд: дувоздаҳ нафар барои Биньёмин ва барои Ишбӯшет ибни Шоул, ва дувоздаҳ нафар аз навкарони Довуд.

¹⁶ Ва ҳар яке сари ҳарифашро дошта, шамшери худро ба биқини вай зад, ва якҷоя фуру ғалтиданд. Ва ба ин сабаб он макон, ки дар Чибъун аст, Ҳелқат-Ҳасурим † номида шудааст.

¹⁷ Ва дар он рӯз ҳарбу зарби бағоят сахте ба амал омад; ва Абнир ва мардони Исроил пеши навкарони Довуд мағлуб гардиданд.

¹⁸ Ва се писари Саруё: Юоб ва Абишой ва Асоил дар он ҷо буданд; ва Асоил мисли оҳуи сахро тезпо буд.

¹⁹ Ва Асоил Абнирро таъқиб намуд, ва дар дунболагии Абнир ба тарафи рост ӯ чап майл накард.

²⁰ Ва Абнир ба ақиб назар андохта, гуфт: «Оё ин туй, Асоил?» Гуфт: «Манам».

²¹ Ва Абнир ба ӯ гуфт: «Ба тарафи рост ӯ чапи худ майл карда, яке аз ин ҷавононро дастгир намо ва либосу аслиҳаи варо барои худ бигир». Вале Асоил нахост, ки аз ақиб ӯ давиданашро бас кунад.

²² Ва бори дигар Абнир ба Асоил гуфт: «Аз ақиб ман давиданатро бас кун, мабодо туро зада, ба замин ғалтонам; ва ман чӣ гуна рӯи худро ба бародарат Юоб нишон медиҳам?»

²³ Вале ӯ давиданро бас накард, ва Абнир ӯро бо кунӣ найзаи худ ба шикамаш зад, ва найза аз пушташ зада баромад, ва ӯ дар он ҷо афтода, ҷо ба ҷо мурд. Ва ҳар кас, ки ба макони афтодану мурдани Асоил меомад, ҳайрон шуда меистод.

²⁴ Ва Юоб ва Абишой Абнирро таъқиб карданд, ва баробари фуру рафтани офтоб онҳо ба тали Аммо, ки рӯ ба рӯи Циҳа мебошад, бо роҳи биёбони Чибъун расиданд.

²⁵ Ва банӣ-Биньёмин назди Абнир ҷамъ омада, як гурӯҳ шуданд, ва бар қуллаи як тал биистоданд.

²⁶ Ва Абнир Юобро даъват намуда, гуфт: «Оё шамшер то абад ба ҳалокат расонад? Оё намедонӣ, ки оқибати кор ба талхӣ хоҳад анҷомид? Ва то ба кай ба қавм намегӯӣ, ки бародарони худро дигар дунболагирӣ накунад?»

²⁷ Ва Юоб гуфт: «Касам ба ҳаёти Худо, ки агар ту он суханонро намегуфтӣ, аз худӣ субҳ қавм дунболагии бародарони худро бас мекарданд».

²⁸ Ва Юоб шох навохт, ва тамоми қавм биистоданд, ва исроилиёнро дигар таъқиб накарданд, ва ҷангро дигар давом надоданд.

²⁹ Ва Абнир ва одамонаш тамоми он шаб дар сахро роҳ рафта, аз Урдун гузаштанд ва тамоми Битрунро тай карда, ба Маҳаноим омаданд.

³⁰ Ва Юоб аз дунаболагии Абнир баргашта, тамоми қавмро ҷамъ кард, ва аз навкарони Довуд, ғайр аз Асоил, нуздаҳ нафар кам буданд.

† Қитъаи Шамшерҳои Тез.

³¹ Ва навкарони Довуд бинъеминиён ва одамони Абнирро зарба заданд, ки аз онҳо сесаду шаст нафар мурданд.

³² Ва Асоилро бардошта бурданд, ва ўро дар мақбараи падараш, ки дар Байт-Лаҳм аст, дафн карданд; ва Юоб ва одамонаш тамоми шаб роҳ паймуда, баробари дамидани субҳ ба Ҳебрўн расиданд.

БОБИ СЕЮМ

Хонаводаи Довуд дар Ҳебрўн.

3 Ва дар миёни хонадони Шоул ва хонадони Довуд ҷанг айёми зиёде давом кард; ва Довуд торафт қудрат меёфт, вале хонадони Шоул торафт суст мешуданд.

² Ва барои Довуд дар Ҳебрўн писарон таваллуд ёфтанд; ва нахустзодаи ӯ Амнўн аз Аҳинўами изреъилий буд;

³ Ва дуюмаш — Килъоб аз Абиҷайл, зани Ноболи кармилӣ; ва сеюмаш — Абшолўм ибни Маъко, ки вай духтари Талмой, подшоҳи Ҷашур, буд.

⁴ Ва чорумаш — Адўниё ибни Ҳаччит; ва панҷумаш — Шафатъё ибни Абитол;

⁵ Ва шашумаш — Йитром аз Эҷло, зани Довуд; инҳо барои Довуд дар Ҳебрўн таваллуд ёфтанд.

⁶ Ва ҳангоме ки ҷанг дар миёни хонадони Шоул ва хонадони Довуд давом мекард, таъсири Абнир дар хонадони Шоул зиёдтар мешуд.

Абнир Довудро тарафдорӣ кард.

⁷ Ва Шоул суррияе дошт, ки номаш Рисфо бинти Айё буд; ва Ишбўшет ба Абнир гуфт: «Чаро назди суррияи падарам даромадӣ?»

⁸ Ва Абнир аз суханони Ишбўшет бағоят хашмгин шуда, гуфт: «Оё ман каллаи саге дар Яхудо ҳастам? Ман имрўз ба хонадони падарат Шоул, ва ба бародарон ва дўстонаш зҳсон намудаам ва туро ба дасти Довуд насупурдаам, ва ту имрўз барои ин зан гуноҳе ба гардани ман бор мекуни?»

⁹ Худо ба Абнир чунин ва зиёда аз ин бикунад, агар ман он чиро, ки Худованд барои Довуд қасам хўрдааст, барояш ба амал наоварам,

¹⁰ То ки салтанатро аз хонадони Шоул гузаронида, тахти Довудро бар Исроил ва бар Яхудо, аз Дон то Беэр-Шобаъ, барқарор намоям».

¹¹ Ва Ишбўшет дигар натавонист дар ҷавоби Абнир чизе гўяд, чунки аз вай метарсид.

¹² Ва Абнир дарҳол қосидонро назди Довуд фиристода, гуфт: «Ин замин аз они кист? Бинобар ин ту бо ман аҳд бибанд, ва инак, дасти ман бо ту хоҳад буд, то ки тамоми Исроилро ба тарафи ту бигзаронам».

¹³ Ва Довуд гуфт: «Хуб шудааст, ман бо ту аҳд хоҳам баст, аммо як чизро ман аз ту металабам, яъне: ту рўи маро нахоҳӣ дид, агар аввал, вақте ки барои дидани ман биёӣ, Микал бинти Шоулро бо худ наоварӣ».

¹⁴ Ва Довуд қосидонро назди Ишбўшет ибни Шоул фиристода, гуфт: «Зани ман Микалро, ки дар ивази сад ғилофаки фалиштиён барои худ гирифтаам, бидеҳ».

¹⁵ Ва Ишбўшет фиристода, варо аз шавҳараш, аз Фалтиил ибни Лоиш гирифт.

¹⁶ Ва шавҳараш ҳамроҳаш рафта, дар ақибаш гириякунон то Бахурим қадам зад; ва Абнир ба ӯ гуфт: «Гашта рав!» Ва ӯ баргашт.

¹⁷ Ва Абнир ба пирони Исроил сухан ронда, гуфт: «Ҳам дирўз ва ҳам парирўз шумо талабгори он будед, ки Довуд бар шумо подшоҳ бошад.

¹⁸ Ва алҳол инро ба амал оваред, зеро ки Худованд ба Довуд сухан ронда, гуфтааст: „Ба воситаи бандаам Довуд қавми худ Исроилро аз дасти фалиштиён ва аз дасти ҳамаи душманонашон наҷот хоҳам дод“».

¹⁹ Ва Абнир ба гўши бинъеминиён низ ин суханонро гуфт; ва Абнир ба Ҳебрўн низ рафт, то он чиро, ки дар назари Исроил ва дар назари тамоми хонадони Бинъемин хуб аст, ба гўши Довуд бигўяд.

²⁰ Ва Абнир назди Довуд ба Ҳебрўн омад, ва бист мард ҳамроҳи ӯ буданд, ва Довуд барои Абнир ва мардоне ки ҳамроҳаш буданд, зиёфате орошт.

²¹ Ва Абнир ба Довуд гуфт: «Бархоста, меравам ва тамоми Исроилро назди оғоям подшоҳ ҷамъ меоварам, ва онҳо бо ту аҳд хоҳанд баст, ва ту ба муддаои табъи худ подшоҳӣ хоҳӣ кард». Ва Довуд Абнирро фиристод, ва ӯ ба саломатӣ бирафт.

²² Ва инак, навкарони Довуд бо Юоб аз тохтутоз баргаштанд, ва ғанимати зиёде бо худ оварданд; ва Абнир назди Довуд дар Ҳебрўн набуд, зеро ўро фиристода буд, ва ӯ ба саломатӣ рафта буд.

²³ Ва ҳангоме ки Юоб ва тамоми лашкаре ки бо ӯ буданд, омаданд, ба Юоб хабар дода, гуфтанд: «Абнир ибни Нир назди подшоҳ омада буд, ва ўро фиристод, ва ӯ ба саломатӣ бирафт».

²⁴ Ва Юоб назди подшоҳ омада, гуфт: «Чӣ кардӣ? Инак, Абнир назди ту омадааст; чаро ўро фиристодаӣ, ва ӯ рафтааст?»

²⁵ Ту, охир, Абнир ибни Нирро медонӣ, ки ӯ омадааст, то ки туро фиреб диҳад, ва аз даробарои ту вуқуф ёбад, ва аз ҳар коре ки ту мекуни, хабардор шавад».

²⁶ Ва Юоб аз пеши Довуд баромада, қосидонро аз паи Абнир фиристод, ва онҳо ўро аз Бўр-Сиро баргардониданд, дар сурате ки Довуд аз ин беҳабар буд.

Юоб Абнирро мекушад.

²⁷ Ва ҳангоме ки Абнир ба Ҳебрўн баргашт, Юоб ўро андаруни дарвоза ба каноре бурд, то ки бо ӯ махфиёна сухан ронад, ва дар он ҷо, барои хуни бародараш Асоил, ба шиками ӯ зарба зад, ва ӯ мурд.

²⁸ Ва Довуд баъд аз он шунида, гуфт: «Ман ва салтанати ман ба ҳузури Худованд аз хуни Абнир ибни Нир то абад барӣ ҳастем.

²⁹ Бигзор он бар сари Юоб ва тамоми хонадони падараш афтад; ва бигзор каси гирифтори сӯзок, ва каси махавӣ, ва каси бар асо такьякунанда, ва каси ба дами шамшер афтанда, ва каси мӯҳтоҷи нон аз хонадони Юоб ҳаргиз кам нашавад».

³⁰ Ва Юоб ва бародараш Абишой Абнирро барои он куштанд, ки ӯ бародарашон Асоилро дар ҷанги назди Цибъун кушта буд.

³¹ Ва Довуд ба Юоб ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, гуфт: «Либоси худро дарронида ва палос пӯшида, барои Абнир навҳа намоед». Ва подшоҳ Довуд аз ақиби тобут равона шуд.

³² Ва Абнирро дар Ҳебрӯн дафн карданд; ва подшоҳ овози худро баланд карда, назди қабри Абнир гирифт, ва тамоми қавм гиристанд.

³³ Ва подшоҳ барои Абнир марсия хонда, гуфт: «Наход ки Абнир мисли як сафиле бимирад?»

³⁴ Дастҳоят баста нашудааст, ва пойҳоят завлона зада нашудааст,

ту мисли касе ки аз дасти бадкирдорон афтада бошад, афтадай!»

Ва тамоми қавм боз барои ӯ гиристанд.

³⁵ Ва тамоми қавм омаданд, то ки Довудро нон бихӯронанд, дар сурате ки ҳанӯз рӯз буд; вале Довуд қасам хӯрда, гуфт: «Худо бо ман чунин ва зиёда аз ин бикунад, агар ман пеш аз фурӯ рафтани офтоб нон ё чизи дигаре бихӯрам».

³⁶ Ва тамоми қавм инро дарк карданд, ва ин ба назарашон писанд омад, чунон ки ҳар чи подшоҳ мекард, ба назари тамоми қавм писанд меомад.

³⁷ Ва тамоми қавм ва тамоми Исроил дар он рӯз донистанд, ки куштани Абнир ибни Нир аз ҷониби Довуд набуд.

³⁸ Ва подшоҳ ба навкаронаш гуфт: «Шумо, охир, медонед, ки сарвар ва марди бузурге имрӯз дар Исроил фурӯ ғалтидааст.

³⁹ Вале ман имрӯз сушт ҳастам, агарчи ба подшоҳӣ тадҳин карда шудаам, ва ҳол он ки ин одамон, писарони Саруё, аз ман қавитаранд; бигзор Худованд ба бадкор бар тибқи бадкирдории вай подош диҳад».

БОБИ ЧОРУМ

Кушта шудани Ишбӯшет.

4 Ва чун ибни Шоул шунид, ки Абнир дар Ҳебрӯн мурдааст, дастҳояш сушт шуд, ва тамоми Исроил ба изтироб омаданд.

² Ва ибни Шоул ду марде дошт, ки сардорони фавҷо буданд; номи яке Баано ва номи дигаре Рекоб буда, онҳо писарони Риммӯни баэрӯтӣ, аз банӣ-Биньёмин буданд, зеро ки Баэрӯт низ ба Биньёмин тааллуқ дошт.

³ Ва баэрӯтиён ба Ҷиттоим гурехта рафтанд, ва то имрӯз дар он ҷо иқомат доранд.

⁴ Ва Йўнотон ибни Шоул писари ланге дошт; ӯ панҷсола буд, ки хабари Шоул ва Йўнотон аз Изреџил расид, ва дояш ӯро бардошта гурехт, ва

ҳангоме ки вай ба гурехтан шитоб менамуд, ӯ афтада, ланг шуд; ва номаш Мефибӯшет буд.

⁵ Ва писарони Риммӯни баэрӯтӣ, Рекоб ва Баано, рафта, дар вақти гармии рӯз ба хонаи Ишбӯшет расиданд; ва ӯ дар хоби пешинӣ буд.

⁶ Ва онҳо бо баҳонаи гирифтани гандум ба даруни хона даромада, ба шиками ӯ зарба заданд; ва Рекоб ва бародараш Баано гурехтанд.

⁷ Вақте ки ба хона даромаданд, ӯ дар хонаи хоб бар бистараш хобида буд, ва онҳо ӯро зарба зада, куштанд, ва сарашро аз танаш ҷудо карда, гирифтанд, ва тамоми шаб дар саҳро роҳ паймуданд.

⁸ Ва сари Ишбӯшетро назди Довуд ба Ҳебрӯн оварда, ба подшоҳ гуфтанд: «Инак сари Ишбӯшет ибни Шоули душманат, ки қасди ҷони ту дошт; ва имрӯз Худованд интиқоми оғои мо подшоҳро аз Шоул ва насли вай гирифтааст».

⁹ Ва Довуд ба Рекоб ва бародараш Баано, писарони Риммӯни баэрӯтӣ, ҷавоб гардонда, ба онҳо гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки ҷони маро аз ҳар тангӣ раҳонидааст!

¹⁰ Ҳангоме ки шахсе ба ман хабар дода, гуфт: „Инак, Шоул мурдааст“, ва худро муждавар мепиндошт, ман варо гирифта, дар Сиклоҷ куштам, ва ҳол он ки вай умедвор буд, ки ман ба вай муждагонӣ хоҳам дод,

¹¹ Алалхусус ҳоло, ки шахсони шарир марди бегуноҳро дар хонааш бар бистараш куштаанд, наход ки ман хуни ӯро аз дасти шумо талаб накунам, ва шуморо аз рӯи замин маҳв нанамоям?»

¹² Ва Довуд ба навкаронаш амр фармуд, ва онҳоро кушта, дастҳо ва пойҳояшонро қатъ карданд, ҷасадҳояшонро назди ҳавзи Ҳебрӯн овехтанд; ва сари Ишбӯшетро гирифта, дар қабри Абнир дар Ҳебрӯн дафн карданд.

БОБИ ПАНҶУМ

Довуд бар Исроил подшоҳ мешавад.

5 Ва ҳамаи сибтҳои Исроил назди Довуд ба Ҳебрӯн омаданд, ва суҳан ронда, гуфтанд: «Инак, мо устухон ва гӯшти ту ҳастем.

² Дирӯз ва парирӯз низ, вақте ки Шоул бар мо подшоҳ буд, ту Исроилро берун мебардӣ ва андарун меовардӣ; ва Худованд ба ту гуфта буд: „Ту қавми Ман Исроилро хоҳӣ чаронид, ва ту бар Исроил раис хоҳӣ буд“».

³ Ва ҳамаи пирони Исроил назди подшоҳ ба Ҳебрӯн омаданд, ва подшоҳ Довуд бо онҳо дар Ҳебрӯн ба ҳузури Худованд аҳд баст; ва Довудро ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин карданд.

⁴ Довуд, вақте ки подшоҳ шуд, сисола буд; чил сол подшоҳӣ кард.

⁵ Дар Ҳебрӯн ҳафт солу шаш моҳ бар Яҳудо подшоҳӣ кард, ва дар Ерусалим сию се сол бар тамоми Исроил ва Яҳудо подшоҳӣ кард.

Ерусалим — пойтахти мамлакати муттаҳида.

6 Ва подшоҳ бо одамонаш ба Ерусалим ба муқобили ябусиён, ки сокинони ин замин буданд, рафт, вале онҳо ба Довуд сухан ронда, гуфтанд: «Ба ин ҷо дохил нахоҳӣ шуд, магар ин ки аввал кӯрон ва лангонро дур созӣ», яъне: «Довуд ба ин ҷо дохил нахоҳад шуд».

7 Ва Довуд қалъаи Сионро забт кард, ки ҳамон шаҳри Довуд аст.

8 Ва Довуд дар он рӯз гуфт: «Хар кӣ ябусиёнро бизанад ва ба кубури обгузар бирасад, бигзор лангон ва кӯронро низ, ки барои ҷони Довуд манфур ҳастанд, бизанад». Бинобар ин меғӯянд: «Кӯр ва ланг ба хона дохил нахоҳанд шуд».

9 Ва Довуд дар қалъа сокин шуд, ва онро шаҳри Довуд номид; ва Довуд гирдогирди он, аз Миллӯ гирифта то андаруни шаҳр, ҳисор бино кард.

10 Ва Довуд торафт бештар комъёб ва бузург мегардид, ва Худованд Худои лашкарҳо бо ӯ буд.

11 Ва Ҳиром, подшоҳи Сӯр, назди Довуд қосидон, ва дарахтони арз, ва наҷҷорон ва сангтарошонро фиристод, ва онҳо барои Довуд хона бино карданд.

12 Ва Довуд дарк намуд, ки Худованд ӯро ба подшоҳӣ бар Исроил устувор гардонидаст, ва салтанати ӯро ба хотири қавми Худ Исроил баланд бардоштааст.

13 Ва Довуд, баъд аз он ки аз Ҳебрӯн омад, боз сурриягон ва занон аз Ерусалим гирифт; ва боз барои Довуд писарон ва духтарон таваллуд ёфтанд.

14 Ва ин аст номҳои онҳое ки барои ӯ дар Ерусалим таваллуд ёфтанд: Шамуа, ва Шубоб, ва Нотон, ва Сулаймон,

15 Ва Йибҳор, ва Элишуа, ва Нофаг, ва Ёфия,

16 Ва Элишомая, ва Эльёдоъ, ва Элифолат.

Чанг бо фалиштиён.

17 Ва чун фалиштиён шуниданд, ки Довудро ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намудаанд, ҳамаи фалиштиён бароманд, то ки Довудро бичӯянд; ва Довуд инро шунида, ба қалъа фурӯд омад.

18 Ва фалиштиён омада, дар водии Рафоим ҷойгир шуданд.

19 Ва Довуд аз Худованд пурсида, гуфт: «Оё ба муқобили фалиштиён бароям? Оё онҳоро ба дасти ман хоҳӣ супурд?» Ва Худованд ба Довуд гуфт: «Баро, зеро ки фалиштиёнро ҳатман ба дастат хоҳам супурд».

20 Ва Довуд ба Баал-Фаросим омад, ва дар он ҷо Довуд ба онҳо шикаст расонда, гуфт: «Худованд душманонамро аз пешам маҳв намуд, чунон ки селоб маҳв менамояд». Бинобар ин номи он макон Баал-Фаросим хонда шудааст.

21 Ва бутҳои худро дар он ҷо партофта рафтанд, ва Довуд ва одамонаш онҳоро бардошта бурданд.

22 Ва бори дигар фалиштиён баромада, дар водии Рафоим ҷойгир шуданд.

23 Ва Довуд аз Худованд пурсид, ва ӯ гуфт: «Набаро, балки аз ақибашон давр зада, аз ҷониби дарахтони тут ба онҳо наздик шав,

24 Ва ҳамин ки акси садои қадамҳоро дар сари дарахтони тут бишнави, дарҳол ба ҳучум шитоб нам, зеро ки он гоҳ Худованд пешопеши ту берун хоҳад омад, то ки ба лашкари фалиштиён шикаст расонад».

25 Ва Довуд ончунон, ки Худованд ба ӯ амр фармуд, амал намуд, ва ба фалиштиён аз Ҷабъа то даромадгоҳи Ҷозар зарба расонид.

БОБИ ШАШУМ**Ғамхории Довуд дар бораи овардани сандуқи Худо ба Ерусалим.**

6 Ва бори дигар Довуд ҳамаи гузинони Исроилро ба миқдори сӣ ҳазор нафар чамъ кард.

2 Ва Довуд ва тамоми қавме ки ҳамроҳаш буданд, бархоста, аз Баалои Яҳудо равона шуданд, то ки сандуқи Худоро аз он ҷо биёранд, ки он ба исми Худованди лашкарҳо, ки бар каррубиён нишастааст, номида шуда буд.

3 Ва сандуқи Худоро бар аробаи нав гузоштанд, ва онро аз хонаи Аминодоб, ки дар Ҷабъа мебошад, бароварданд, ва Уззо ва Аҳью, писарони Аминодоб, аробаи навро меронданд.

4 Ва онро аз хонаи Аминодоб, ки дар Ҷабъа аст, бо сандуқи Худо бароварданд, ва Аҳью пешопеши сандуқ мерафт.

5 Ва Довуд ва тамоми хонадони Исроил бо ҳар навъ асбоби ҷӯби сарв: бо барбат, ва уд, ва даф, ва духул, ва шақшақаҳо ба ҳузури Худованд бозӣ мекарданд.

6 Ва ҳангоме ки ба хирмангоҳи Нокӯн расиданд, Уззо дасташро ба сандуқи Худо дароз карда, онро нигоҳ дошт, зеро ки говон онро яктарафа гардонид, моил ба афтодан карда буданд.

7 Ва хашми Худованд бар Уззо аланга зада, Худо ӯро дар он ҷо барои дастдарозияш зарба зад, ва ӯ дар он ҷо назди сандуқи Худо мурд.

8 Ва Довуд ғамгин шуд, ки Худованд Уззоро зарба зад; ва он макон то имрӯз Форас-Уззо номида мешавад.

9 Ва Довуд дар он рӯз аз Худованд тарсида, гуфт: «Сандуқи Худованд назди ман чӣ гуна биёяд?»

10 Ва Довуд нахост, ки сандуқи Худовандро назди худ ба шаҳри Довуд бибарад; ва Довуд онро ба хонаи Убайд-Адӯми ҷаттӣ равона кард.

11 Ва сандуқи Худованд дар хонаи Убайд-Адӯми ҷаттӣ се моҳ монд; ва Худованд Убайд-Адӯм ва тамоми хонадони ӯро баракат дод.

Овардани сандуқ.

12 Ва ба подшоҳ Довуд хабар дода, гуфтанд: «Худованд хонадони Убайд-Адӯм ва тамоми дороии ӯро барои сандуқи Худо баракат додааст». Ва Довуд

рафта, сандуқи Худоро аз хонаи Убайд-Адӯм бо шодӣ ба шаҳри Довуд овард.

¹³ Ва ҳамин ки бардорандагони сандуқи Худованд шаш қадам роҳ рафтанд, ӯ гов ва қўчқоре қурбонӣ кард.

¹⁴ Ва Довуд бо тамоми қувваташ ба ҳузури Худованд мерақсид, ва Довуд эфӯди катон дар бар карда буд.

¹⁵ Ва Довуд ва тамоми хонадони Исроил сандуқи Худовандро бо нидои шодӣ ва садои шох бардошта бурданд.

¹⁶ Ва ҳангоме ки сандуқи Худованд ба шаҳри Довуд дохил мешуд, Микал бинти Шоул аз тиреза нигоҳ карда, подшоҳ Довудро дид, ки ба ҳузури Худованд ҷастухез ва рақс мекунад, ва дар дили худ аз ӯ нафрат намуд.

¹⁷ Ва сандуқи Худовандро оварда, андаруни хаймае ки Довуд барои он барпо карда буд, онро дар маконаш гузоштанд; ва Довуд ба ҳузури Худованд қурбониҳои сўхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ овард.

¹⁸ Вақте ки Довуд овардани қурбониҳои сўхтанӣ ва қурбониҳои саломатиро ба анҷом расонид, қавмро ба исми Худованди лашкарҳо баракат дод.

¹⁹ Ва ба тамоми қавм, ба тамоми оммаи Исроил, аз мард то зан, ба ҳар кас якто нон, як порча гўшт ва як кулчаи мавизӣ тақсим карда дод; ва тамоми қавм хона ба хона рафтанд.

²⁰ Ва Довуд баргашт, то ки аҳли байти худро баракат диҳад; ва Микал бинти Шоул ба пешвои Довуд баромада, гуфт: «Подшоҳи Исроил имрӯз чӣ қадар иззат ёфт, вақте ки худро пеши назари канизон ва навкаронаш бараҳна кард, чунон ки як шахси бемулоҳиза худро бараҳна мекунад».

²¹ Ва Довуд ба Микал гуфт: «Ин ба ҳузури Худованд буд, ки ӯ маро назар ба падарат ва тамоми хонадонаш бартарӣ дод, то ки маро бар қавми Худованд, бар Исроил раис гардонад; ва ман ба ҳузури Худованд рақсу бозӣ хоҳам кард.

²² Ва аз ин ҳам зиёдтар худро ночиз хоҳам гардонид, ва дар назари худам сафил хоҳам шуд, вале пеши канизон, ки ту дар бораи онҳо сухан рондӣ, — пеши онҳо ман иззат хоҳам ёфт».

²³ Ва Микал бинти Шоул то рӯзи вафоташ фарзанд надошт.

БОБИ ҲАФТУМ

Довуд ният дорад, ки маъбад бино кунад.

7 Ва ҳангоме ки подшоҳ дар хонаи худ менишаст, ва Худованд ӯро аз душманони гирду пешаш ором карда буд,

² Подшоҳ ба Нотони набӣ гуфт: «Лутфан, бубин, ки ман дар хонаи арзӣ сокин ҳастам, вале сандуқи Худо андаруни чодаре сокин аст».

³ Ва Нотон ба подшоҳ гуфт: «Ҳар он чи дар дилат бошад, бирав, ба амал овар, зеро ки Худованд бо туст».

Аҳди Худо бо Довуд.

⁴ Вале дар ҳамон шаб каломи Худованд бар Нотон нозил шуда, гуфт:

⁵ «Рафта, ба бандаи Ман Довуд бигӯй: Худованд чунин мегӯяд: „оё ту хонае барои сукунати Ман бино мекуни?»

⁶ Ман, охир, аз рӯзе ки банӣ-Исроилро аз Миср берун овардаам, то имрӯз дар хонае сокин нашудаам, балки дар хайма ва маскане гардиш кардаам.

⁷ Дар ҳар ҷое ки бо тамоми банӣ-Исроил гардиш кардаам, оё ба ягон пешвои Исроил, ки чаронидани қавми Худ Исроилро ба вай амр фармуда будам, сухане ба забон ронда, гуфтаам: чаро барои ман хонаи арзӣ бино накардаед?»

⁸ Ва алҳол ба бандаи Ман Довуд чунин бигӯй: „Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман туро аз чарогоҳ, аз ақиби гўсфандон гирифтаам, то ки бар қавми Ман Исроил раис бошӣ.

⁹ Ва ба ҳар ҷое ки мерафтӣ, бо ту будам, ва ҳамаи душманонатро аз пеши ту маҳв намудам, ва барои ту номи бузурге, мисли номи бузургоне ки дар дунё ҳастанд, ба вучуд овардам.

¹⁰ Ва барои қавми Худ Исроил маконе муқаррар намудам, ва онҳоро шинондам, то ки дар он сокин гардида, дигар безобита нашаванд, ва бадкорон дигар онҳоро ба танг наоваранд, мисли он ки дар замони пеш буд,

¹¹ Ва мисли айёме ки доваронро бар қавми Худ Исроил таъин карда будам; ва Ман ба ту аз ҳамаи душманонат оромӣ додаам; ва Худованд ба ту хабар медиҳад, ки Худованд барои ту хона бино хоҳад кард.

¹² Ва ҳангоме ки рӯзҳои ту анҷом ёфта, ту бо падарони худ бихобӣ, Ман насли туро, ки аз камари ту берун ояд, баъд аз ту пойдор гардонида, салтанати варо мустақкам хоҳам намуд.

¹³ Вай ба исми Ман хона бино хоҳад кард; ва Ман тахти салтанати варо то абад пойдор хоҳам гардонид.

¹⁴ Ман барои вай падар хоҳам буд, ва вай барои Ман писар хоҳад буд, ва агар вай гуноҳ кунад, Ман варо бо калтаки мардон ва бо зарбаҳои банӣ-одам ҷазо хоҳам дод.

¹⁵ Вале марҳамати Ман аз вай дур нахоҳад шуд, чунон ки онро аз Шоул дур карда, ӯро барои ту рад намудам.

¹⁶ Ва хонаи ту ва салтанати ту ба ҳузурат то абад қоим хоҳад буд; тахти ту то абад пойдор хоҳад буд».

¹⁷ Ҳамаи ин суханон ва тамоми ин рӯёро Нотон ба Довуд ҳикоят кард.

Дуои Довуд.

18 Ва подшоҳ Довуд омада, ба ҳузури Худованд нишаст, ва гуфт: «Эй Худованд Худо, ман кистам ва хонаи ман чист, ки маро ба ин мартаба расондай?

19 Ва ин боз дар назарат, эй Худованд Худо, кам намудааст, ва Ту дар бораи ояндаи дури хонадони бандаат низ сухан рондай; оё ин мартабаи баланди одам нест, эй Худованд Худо?

20 Ва Довуд дигар ба Ту чӣ метавонад бигӯяд? Ту, охир, бандаи Худро мешиносӣ, эй Худованд Худо!

21 Ба хотири каломи Худ ва бар тибқи дили Худ тамоми ин бузургиро ба амал овардай, то ки бандаи Худро огоҳ намой.

22 Бинобар ин Ту, эй Худованд Худо, бузург ҳастӣ, зеро мувофиқи ҳар он чи мо бо гӯшҳои худ шунидаем, чизе монанди Ту нест, ва чуз аз Ту Худое нест.

23 Ва кист, ки мисли қавми Ту Исроил бошад, ки онҳо бар рӯи замин қавми ягонае ҳастанд, ки аз барояшон Худо омадааст, то ки онҳоро фидия дода гирифта, барои Худ қавм гардонад ва исме барои Худ пайдо кунад, ва қорҳои бузурге барои онҳо ва қорҳои саҳмгине барои замини Худ ба ҷо оварад, то ки Ту халқҳо ва худоеи онҳоро аз пеши қавми Худ, ки аз Миср барои Худ фидия дода гирифтаӣ, бадар биронӣ.

24 Ва қавми Худ Исроилро барои Худ пойдор гардондӣ, то ки онҳо то абад қавми Ту бошанд, ва Ту, эй Худованд, Худои онҳо шудӣ.

25 Ва алҳол, эй Худованд Худо, каломеро, ки дар бораи бандаи Худ ва хонадони вай ба забон рондай, то абад пойдор гардон, ва он чи гуфтаӣ, ба ҷо овар.

26 Ва исми Ту бигзор то абад муаззам бошад, то бигӯянд: „Худованди лашкарҳо Худо бар Исроил аст“. Ва хонадони бандаат Довуд бигзор ба ҳузури ту пойдор бошад.

27 Азбаски Ту, эй Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, гӯшраси бандаи Худ намуда, гуфтаӣ: „Барои ту хонае бино хоҳам кард“, бинобар ин бандаат дар дили худ ҷуръат пайдо кард, ки ин дуоро назди Ту бигӯяд.

28 Ва алҳол, эй Худованд Худо, Ту Худо ҳастӣ, ва суханонат рост аст, ва Ту дар бораи бандаи Худ ин некиро ба забон рондай.

29 Ва алҳол тавачҷӯҳ намуда, хонадони бандаатро баракат бидеҳ, то ки он то абад дар ҳузури Ту бошад; зеро ки Ту, эй Худованд Худо, сухан рондай, ва хонадони бандаат аз баракати Ту то абад муборак хоҳад буд».

БОБИ ҲАШТУМ

Пойдор шудани салтанати Довуд. Ғалабаҳои ӯ.

8 Ва баъд аз ин Довуд ба фалиштиён зарба расонида, онҳоро мағлуб кард, ва Довуд инони

ихтиёри пойтахти фалиштиёнро аз дасташон гирифт.

2 Ва ба Мӯоб шикаст расонид, ва онҳоро ба замин хобонида, бо арғамчин чен кард, ва ду арғамчин барои куштан чен кард ва як арғамчин барои зинда нигоҳ доштан; ва мӯобиён бандагони хироҷгузори Довуд гардиданд.

3 Ва Довуд ба Ҳададозар ибни Раҳӯб, подшоҳи Сӯбо, вақте ки вай мерафт, то хукмронии худро назди наҳри Фурот аз нав барқарор намояд, шикаст расонид.

4 Ва Довуд ҳазору ҳафтсад савора ва бист ҳазор пиёда аз вай гирифт; ва Довуд ҳамаи аспҳои аробаҳои варо пай кард, вале аз онҳо барои сад ароба нигоҳ дошт.

5 Ва арамиёни Димишқ ба мадади Ҳададозар подшоҳи Сӯбо омаданд; ва Довуд аз арамиён бисту ду ҳазор нафарро кушт.

6 Ва Довуд дар Арами Димишқ волиёнро гузошт, ва арамиён бандагони хироҷгузори Довуд гардиданд. Ва Худованд Довудро ба ҳар ҷое ки мерафт, ёварӣ менамуд.

7 Ва Довуд сипарҳои тиллоро, ки бар навкарони Ҳададозар буд, гирифта, ба Ерусалим овард.

8 Ва аз Ботаҳ ва Берӯтай, ки шаҳрҳои Ҳададозар буд, Довуд миси бағоят бисъёре гирифт.

9 Ва Тӯй, подшоҳи Ҳамот, шунид, ки Довуд тамоми лашкари Ҳададозарро мағлуб кардааст.

10 Ва Тӯй писари худ Юромро назди подшоҳ Довуд фиристод, то ки ба ӯ салом расонад ва ӯро муборакбод гӯяд, ба муносибати он ки бо Ҳададозар ҷанг карда, варо мағлуб намудааст, зеро ки Ҳададозар ба муқобили Тӯй бисъер меҷангид. Ва дар дасти Юром зарфҳои нуқра ва зарфҳои тилло ва зарфҳои мис буд.

11 Ва подшоҳ Довуд онҳоро низ барои Худованд вақф намуд, бо якҷоягии нуқра ва тилло ки аз ҳамаи халқҳои мағлубкардаи худ гирифта вақф намуда буд,

12 Яъне аз Арам ва Мӯоб ва банӣ-Аммун ва фалиштиён ва Амолеқ ва аз ғанимати Ҳададозар ибни Раҳӯб, подшоҳи Сӯбо.

13 Ва Довуд шӯҳрат пайдо кард, вақте ки аз шикаст додани ҳаҷдаҳ ҳазор арамиён дар водии Намак, бармегашт.

14 Ва дар Адӯм волиёнро гузошт, дар тамоми Адӯм волиёнро гузошт, ва ҳамаи адӯмиён бандагони Довуд гардиданд. Ва Худованд Довудро ба ҳар ҷое ки мерафт, ёварӣ менамуд.

15 Ва Довуд дар тамоми Исроил подшоҳӣ мекард; ва Довуд бар тамоми қавми худ доварӣ ва инсофро ба амал меовард.

16 Ва Юоб ибни Саруё сарлашкар буд, ва Еҳӯшофот ибни Аҳилуд — вақроеънавис.

17 Ва Содӯқ ибни Аҳитуб ва Аҳималик ибни Абъётор қоҳин буданд, ва Сароё қотиб буд.

¹⁸ Ва Баное ибни Еҳӯедоъ бар каритиён ва фалитиён сардор буд; ва писарони Довуд садрнишин буданд.

БОБИ НҶҲУМ

Довуд ва Мефибӯшет.

⁹ Ва Довуд гуфт: «Оё касе боз аз хонадони Шоул боқӣ мондааст, то ки ба хотири Йӯнотон ба вай эҳсон намоям?»

² Ва дар хонадони Шоул навкаре буд, ки Сибо ном дошт; ва ўро назди Довуд хонданд, ва подшоҳ ба ў гуфт: «Оё ту Сибо ҳастӣ?» Гуфт: «Бандаи ту ҳастам».

³ Ва подшоҳ гуфт: «Оё касе боз аз хонадони Шоул ҳаст, то ки ба вай эҳсони Худоро ба амал оварам?» Ва Сибо ба подшоҳ гуфт: «Боз писари Йӯнотон ҳаст, ки поҳояш ланг аст».

⁴ Ва подшоҳ ба ў гуфт: «Вай кучост?» Ва Сибо ба подшоҳ гуфт: «Инак, вай дар хонаи Мокир ибни Амиил дар Лӯ-Дабора мебошад».

⁵ Ва подшоҳ Довуд фиристода, варо аз хонаи Мокир ибни Амиил, аз Лӯ-Дабора гирифт.

⁶ Ва Мефибӯшет ибни Йӯнотон ибни Шоул назди Довуд омад, ва бар рӯи худ афтада, ба ў сачда бурд; ва Довуд гуфт: «Эй Мефибӯшет!» Гуфт: «Инак бандаи ту».

⁷ Ва Довуд ба вай гуфт: «Натарс, зеро ки ба хотири падарат Йӯнотон ба ту албатта эҳсон хоҳам намуд, ва тамоми замини падарат Шоулро ба ту хоҳам баргардонид; ва ту ҳамеша дар сари суфраи ман нон хоҳӣ хӯрд».

⁸ Ва вай сачда бурда, гуфт: «Бандаи ту чист, ки ба саги мурдае мисли ман илтифот намудай?»

⁹ Ва подшоҳ навкари Шоул Сиборо хонда, ба вай гуфт: «Ҳар он чиро, ки ба Шоул ва тамоми хонадонаш тааллуқ дошт, ба писари оғоят додам».

¹⁰ Ва ту ва писаронат ва навкаронат заминро барои ў кор карда, ҳосили онро биёред, то ки писари оғоят нон барои хӯрданаш дошта бошад; вале Мефибӯшет, писари оғоят, ҳамеша дар сари суфраи ман нон хоҳад хӯрд». Ва Сибо понздаҳ писар ва бист навкар дошт.

¹¹ Ва Сибо ба подшоҳ гуфт: «Мувофиқи ҳар он чи оғоям подшоҳ амр фармудааст, бандаат ҳамон тавр амал хоҳад кард». Ва подшоҳ гуфт, ки «Мефибӯшет мисли яке аз писарони подшоҳ дар сари суфраи ман хоҳад хӯрд».

¹² Ва Мефибӯшет писари хурдсоле дошт, ки номаш Михо буд. Ва ҳамаи сокинони хонаи Сибо навкарони Мефибӯшет буданд.

¹³ Ва Мефибӯшет дар Ерусалим сукунат дошт, зеро ки ҳамеша дар сари суфраи подшоҳ мехӯрд; ва ду пояш ланг буд.

БОБИ ДАҲУМ

Чанг бо арамиён ва банӣ-Аммун.

¹⁰ Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки подшоҳи банӣ-Аммун мурд, ва писараш Ҳонун ба ҷои вай подшоҳ шуд.

² Ва Довуд гуфт: «Ба Ҳонун ибни Ноҳош эҳсон хоҳам намуд, чунки падари вай ба ман эҳсон карда буд». Ва Довуд фиристод, то ки ба воситаи навкарони худ ба вай дар бораи падараш таъзия баён намояд; ва навкарони Довуд ба замини банӣ-Аммун омаданд.

³ Ва сарварони банӣ-Аммун ба оғои худ Ҳонун гуфтанд: «Оё ба гумони ту Довуд падаратро эҳтиром менамуд, ки навкаронашро барои баён кардани таъзия назди ту фиристодааст? Довуд, охир, онҳоро барои он фиристодааст, ки шаҳрро тафтиш ва ҷосусӣ намуда, баъд онро валангор кунад».

⁴ Ва Ҳонун бандагони Довудро гирифта, нисфи ришашонро тарошид, ва либосҳои онро то нисфаш, яъне аз поён то суринашон бурида партофт, ва онҳоро фиристод.

⁵ Ва инро ба Довуд хабар доданд, ва ў ба пешвози онҳо фиристод, зеро ки ин одамон бағоят хиҷил буданд; ва подшоҳ гуфт: «Дар Ерихӯ бимонед, то вақте ки ришҳотон калон шавад, ва баъд аз он хоҳед баргашт».

⁶ Ва банӣ-Аммун диданд, ки дар назари Довуд нафратангез гардиданд; ва банӣ-Аммун фиристода, аз арамиёни Байт-Раҳӯб ва аз арамиёни Сӯбо бист ҳазор пиёда, ва подшоҳи Маъкоро бо ҳазор нафар, ва аз мардони Туб дувоздаҳ ҳазор нафар киро карданд.

⁷ Ва Довуд инро шунида, Юоб ва тамоми лашкари далеронро фиристод.

⁸ Ва банӣ-Аммун берун омада, дар даҳани дарвоза барои чанг саф кашиданд; ва арамиёни Сӯбо ва Раҳӯб ва мардони Туб ва Маъко дар саҳро алоҳида мавқеъ гирифтанд.

⁹ Ва Юоб дид, ки ба муқобили ў ҳам аз пеш ва ҳам аз ақиб барои чанг омода шудаанд; ва ў аз ҳамаи гузинони Исроил фавҷе интиҳоб намуда, бар зидди арамиён саф кашид.

¹⁰ Ва бақияи қавмро ба дасти бародараш Абишой супурд, то ки бар зидди банӣ-Аммун саф кашад.

¹¹ Ва гуфт: «Агар арамиён аз ман зӯр бароянд, ба мадади ман биё, ва агар банӣ-Аммун аз ту зӯр бароянд, ман ба мадади ту хоҳам омад».

¹² Далер бош, ва мо барои қавми худ ва барои шаҳрҳои Худои худ далерона хоҳем чангид, ва Худованд он чиро, ки дар назараш писанд ояд, ба амал хоҳад овард».

¹³ Ва Юоб ва қавме ки бо ў буданд, ба чанги зидди арамиён шуруъ карданд; ва онҳо аз пеши ў рӯ ба гурез оварданд.

¹⁴ Чун банӣ-Аммӯн диданд, ки арамиён рӯ ба гурез оварданд, онҳо низ аз пеши Абишой гурехта, ба шаҳр дохил шуданд; ва Юоб аз ҷанги зидди банӣ-Аммӯн баргашта, ба Ерусалим омад.

¹⁵ Ва чун арамиён диданд, ки пеши Исроил мағлуб гардиданд, яққоя чамъ шуданд.

¹⁶ Ва Ҳададозар фиристода, арамиёнеро, ки дар он тарафи наҳр буданд, берун овард, ва онҳо ба Ҳелом омаданд; ва Шубак, сарлашқари Ҳададозар, пешопеши онҳо мерафт.

¹⁷ Ва ба Довуд хабари ин расид, ва ӯ тамоми Исроилро чамъ кард, ва аз Урдун убур намуда, ба Ҳелом омад; ва арамиён ба муқобили Довуд саф кашида, бо ӯ ҷанг карданд.

¹⁸ Ва арамиён аз пеши Исроил рӯ ба гурез оварданд; ва Довуд аз арамиён аспони ҳафтсад ароба ва чил ҳазор савораро кушт, ва сарлашқари онҳо Шубакро зарба зад, ки вай дар он ҷо мурд.

¹⁹ Ва чун ҳамаи подшоҳони зердасти Ҳададозар диданд, ки пеши Исроил мағлуб гардиданд, бо исроилиён сулҳ баста, ба онҳо тобеъ шуданд; ва арамиён минбаъд аз дастгирӣ кардани банӣ-Аммӯн тарсиданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Гуноҳи азими Довуд.

11 Ва баъд аз интиҳои сол, вақте ки подшоҳон берун мераванд, чунин воқеъ шуд, ки Довуд Юобро бо навқарони худ ва бо тамоми Исроил фиристод, ва онҳо банӣ-Аммӯнро зарба зада, Раббаро муҳосира карданд; вале Довуд дар Ерусалим монд.

² Ва ҳангоми шом чунин воқеъ шуд, ки Довуд аз бистари худ бархоста, бар боми хонаи подшоҳ гардиш мекард, ва аз болои бом занеро дид, ки шустушӯй мекунад; ва ин зан бағоят хушлиқо буд.

³ Ва Довуд фиристод, ки дар бораи ин зан пурсучӯй кунанд; ва ба ӯ гуфтанд: «Вай, охир, Батшобаъ бинти Алиом, завҷаи Уриёи ҳиттӣ мебошад».

⁴ Ва Довуд қосидон фиристод, то ки варо бигиранд; ва вай назди ӯ омад, ва ӯ бо вай хобид, дар сурате ки вай аз наҷосати худ пок шуда буд; ва вай ба хонаи худ баргашт.

⁵ Ва ин зан ҳомила шуд, ва ба Довуд фиристода, хабар дод ва гуфт: «Ман ҳомила ҳастам».

⁶ Ва Довуд назди Юоб фиристод: «Уриёи ҳиттиро назди ман бифирист». Ва Юоб Уриёро назди Довуд фиристод.

⁷ Ва Уриё назди ӯ омад, ва Довуд аз саломатии Юоб ва аз саломатии қавм ва аз вазъияти ҷанг пурсид.

⁸ Ва Довуд ба Уриё гуфт: «Ба хонаи худ рафта, пойҳоятро бишӯй». Ва Уриё аз хонаи подшоҳ берун рафт, ва аз қафояш инъом аз суфраи подшоҳ фиристода шуд.

⁹ Вале Уриё назди дари хонаи подшоҳ бо ҳамаи навқарони оғои худ хобида, ба хонаи худ нарафт.

¹⁰ Ва ба Довуд хабар дода, гуфтанд: «Уриё ба хонаи худ нарафтааст». Ва Довуд ба Уриё гуфт: «Ту, охир, аз роҳ расидай, пас чаро ба хонаи худ нарафти?»

¹¹ Ва Уриё ба Довуд гуфт: «Сандуқ ва Исроил ва Яҳудо дар хаймаҳо сокинанд, ва оғоям Юоб ва навқарони оғоям бар рӯи саҳро ўрду задаанд, ва ман ба хонаи худ рафта, бихўрам ва бинўшам ва бо зани худ бихобам? Қасам ба ҳаёти ту ва ба ҳаёти ҷони ту, ки чунин нахоҳам кард!»

¹² Ва Довуд ба Уриё гуфт: «Имрӯз низ дар ин ҷо бимон, ва фардо туро хоҳам фиристод». Ва Уриё он рӯз ва фардоҷаш дар Ерусалим монд.

¹³ Ва Довуд ўро даъват намуд, ва дар ҳузураш ӯ хўрд ва нўшид, ва ўро маст гардонид; ва ҳангоми шом ӯ берун рафта, бар бистараш бо навқарони оғояш хобид, ва ба хонаи худ нарафт.

¹⁴ Ва чун субҳ дамид, Довуд ба Юоб мактубе навишт, ва ба дасти Уриё дода фиристод.

¹⁵ Ва дар мактуб чунин навишта буд: «Уриёро дар мавқеи ҳарбу зарби саҳт бигузored, ва аз ақибаш худро канор кашед, то ки ӯ зарба хўрда, бимирад».

¹⁶ Ва ҳангоме ки Юоб шаҳрро муҳосира мекард, Уриёро дар мақома гузошт, ки медонист, ки дар он ҷо ҷанговарони далер ҳастанд.

¹⁷ Ва мардуми шаҳр берун омада, бо Юоб ҷанг карданд, ва чанде аз қавм, аз навқарони Довуд афтоданд; ва Уриён ҳиттӣ низ мурд.

¹⁸ Ва Юоб фиристода, ба Довуд тамоми вақоеи ҷангро хабар дод.

¹⁹ Ва ба қосид амр фармуда, гуфт: «Вақте ки ба подшоҳ тамоми вақоеи ҷангро ҳикоят намой,

²⁰ Ва подшоҳ хашмгин гардида, ба ту бигўяд: „Чаро барои ҷанг ба шаҳр наздик шудед? Шумо магар намедонистед, ки аз болои ҳисор тирандозӣ мекунанд?»

²¹ Кист, ки Абмалик ибни Ерубашатро кушт? Зане, охир, санги болоии осийро бар ӯ аз болои ҳисор андохт, ва ӯ дар Тебес мурд. Пас, чаро шумо ба ҳисор наздик шудед?“ — он гоҳ бигўй: „Навқарат Уриёи ҳиттӣ низ мурдааст“.

²² Ва қосид рафт, ва омада, ба Довуд ҳар чиро, ки Юоб барояш фиристода буд, хабар дод.

²³ Ва қосид ба Довуд гуфт: «Азбаски он одамон бар мо дастболо шуда, аз ақибии мо ба саҳро баромаданд, мо онҳоро то даҳани дарвоза дунболагирӣ кардем;

²⁴ Ва тирандозон бар навқаронат аз болои ҳисор тир андохтанд, ва баъзе аз навқарони подшоҳ мурданд; ва навқарат Уриёи ҳиттӣ низ мурд».

²⁵ Ва Довуд ба қосид гуфт: «Ба Юоб чунин бигўй: „Ин ҳодиса ба назари ту бад нанамояд, зеро ки шамшер гоҳе ин тавр, ва гоҳе ба таври дигар ба ҳалокат мерасонад; ҷанги худро ба муқобили шаҳр пурзўр карда, онро валангор бикун“. Пас, ўро далер намо».

²⁶ Ва зани Уриё шунид, ки шавҳараш Уриё мурдааст; ва вай барои шавҳари худ навҳагарӣ кард.

²⁷ Ва ҳангоме ки мӯҳлати мотами вай анҷом ёфт, Довуд фиристода, варо ба хонаи худ овард; ва вай завҷаи ӯ шуд, ва барои ӯ писаре зоид. Ва коре ки Довуд кард, ба назари Худованд бад намуд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Пушаймон шудани Довуд.

12 Ва Худованд Нотонро назди Довуд фиристод, ва вай назди ӯ омада, ба ӯ гуфт:

«Дар шаҳре ду мард буданд, яке сарватдор ва дигаре камбағал.

² Сарватдор гӯсфандон ва говони бағоят бисъёр дошт,

³ Вале камбағал чизе чуз як меши майдаяк надошт,

ки онро харида парварида буд, ва он назди ӯ бо якҷоягии бачагонаш калон мешуд;

аз нони ӯ мехӯрд ва аз косаи ӯ менӯшид ва дар бағали ӯ мехобид,

ва барои ӯ мисли духтар буд.

⁴ Ва мусофире назди марди сарватдор омад, ва ӯ дарег дошт, ки аз гӯсфандон ва говони худ гирифта,

барои меҳмоне ки назди ӯ омадааст, хӯроке тайёр кунад,

балки меши марди камбағалро гирифта, барои шахсе ки назди ӯ омада буд, хӯрок тайёр кард».

⁵ Ва хашми Довуд бар он мард бағоят аланга зад, ва ӯ ба Нотон гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки марде ки чунин амал кардааст, сазовори қатл аст!

⁶ Ва барои меш вай бояд чор баробар талофӣ диҳад: аз барои он ки чунин амал кардааст, ва аз барои он ки тараҳҳум нанамудааст».

⁷ Ва Нотон ба Довуд гуфт: «Он мард ту ҳастӣ! Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: „Ман туро ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намудам, ва Ман туро аз дасти Шоул раҳой додам;

⁸ Ва хонаи оғоятро ба ту додам ва занони оғоятро ба оғуши ту; ва хонадони Исроил ва Яхудоро ба ту додам, ва агар ин кам бошад, ба ту боз ва боз илова менамудам.

⁹ Пас чаро ту ба каломи Худованд безътиной намуда, он чиро, ки дар назари Ӯ бад аст, ба амал овардӣ? Уриёи ҳиттиро бо шамшер зарба зада, занашро барои худ ба занӣ гирифтӣ; ва ӯро бо шамшери банӣ-Аммун куштӣ.

¹⁰ Ва алҳол шамшер аз хонадони ту то абад дур нахоҳад шуд, ба он сабаб ки ба Ман безътиной намудӣ, ва зани Уриёи ҳиттиро гирифтӣ, то ки зани ту бошад».

¹¹ Худованд чунин мегӯяд: „Инак, Ман аз хонаи худат ба сари ту бадӣ хоҳам овард, ва занони туро

пеши назари ту гирифта, ба ёри ту хоҳам дод, ва ӯ пеши назари ин офтоб бо занони ту хоҳад хобид.

¹² Дар сурате ки ту ин корро пинҳонӣ кардаӣ, Ман ин корро пеши назари тамоми Исроил ва пеши назари офтоб ба ҷо хоҳам овард».

¹³ Ва Довуд ба Нотон гуфт: «Ман пеши Худованд гуноҳ кардаам». Ва Нотон ба Довуд гуфт: «Худованд низ аз гуноҳат гузарой кардааст; ту нахоҳӣ мурд.

¹⁴ Аммо азбаски ту бо ин кор сабаби куфр гуфтани душманони Худованд гардидаӣ, он писар низ, ки барои ту таваллуд ёфтааст, албатта хоҳад мурд».

¹⁵ Ва Нотон ба хонаи худ рафт. Ва Худованд бачаеро, ки зани Уриё барои Довуд зоида буд, гирифтори беморӣ кард, ва бемории вай саҳт буд.

¹⁶ Ва Довуд аз Худо барои кӯдак илтимос намуд; ва Довуд рӯза дошт, ва омада, бар рӯи замин хобида шабро мегузaronид.

¹⁷ Ва пирони хонааш назди ӯ омада, саъю кӯшиш мекарданд, ки ӯро аз замин бархезонанд, вале ӯ розӣ намешуд, ва ҳамроҳи онҳо нон намехӯрд.

¹⁸ Ва дар рӯзи ҳафтум бача мурд; ва навкарони Довуд тарсиданд, ки мурдани бачаро ба ӯ хабар диҳанд, зеро ки ба ҳамдигар мегуфтанд: «Инак, вақте ки бача зинда буд, мо ба ӯ сухан рондем, ва ӯ ба овози мо гӯш надод; пас, чӣ гуна ба ӯ бигӯем, ки бача мурдааст? Шояд, ӯ кори баде бо худ бикунад».

¹⁹ Ва Довуд дид, ки навкаронаш ба якдигар пичиррос мезананд, ва Довуд фаҳмид, ки бача мурдааст; ва Довуд ба навкаронаш гуфт: «Оё бача мурдааст?» Гуфтанд: «Мурдааст».

²⁰ Ва Довуд аз замин бархоста, худро шустушӯ ва тадҳин намуд, ва либосашро иваз кард, ва ба хонаи Худованд рафта, ибодат намуд, ва ба хонаи худ омада, хӯрок пурсид, ва пеши ӯ нон монданд, ва ӯ хӯрд.

²¹ Ва навкаронаш ба ӯ гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки кардӣ: вақте ки бача зинда буд, рӯза дошта гирья кардӣ, ва чун бача мурд, бархоста нон хурдӣ?»

²² Ва ӯ гуфт: «То даме ки бача зинда буд, ман рӯза дошта гирья кардам, зеро ки ба дили худ гуфтам: „Шояд, Худованд ба ман марҳамат намояд, ва бача зинда монад».

²³ Ва алҳол вай мурдааст, пас чаро ман рӯза дорам? Оё ман метавонам варо баргардонам? Ман назди вай хоҳам рафт, вале вай назди ман нахоҳад баргашт».

Таваллуд ёфтани Сулаймон.

²⁴ Ва Довуд зани худ Батшобаъро тасалли дод, ва назди вай даромада, бо вай хобид, ва вай писаре зоид, ва ӯро Сулаймон ном ниҳод, ва Худованд ӯро дӯст дошт.

²⁵ Ва ба воситаи Нотони набӣ хабар фиристод, ва вай ӯро ба хотири Худованд Едидеҳ[†] ном ниҳод.

[†] Маҳбуи Худованд.

Довуд ва Юоб Раббаро ишғол мекунад.

²⁶ Ва Юоб бо Раббаи банӣ-Аммӯн ҷанг карда, шаҳри подшоҳнишинро гирифт.

²⁷ Ва Юоб қосидонро назди Довуд фиристода, гуфт: «Бо Рабба ҷанг карда, обанбори шаҳро низ гирифтам.

²⁸ Ва алҳол бақияи қавмро ҷамъ намо, ва бар зидди шаҳр ўрду зада, онро бигир; мабодо ман шаҳро бигирам, ва он ба номи ман хонда шавад».

²⁹ Ва Довуд тамоми қавмро ҷамъ намуда, сӯи Рабба рафт, ва бо он ҷанг карда, онро гирифт.

³⁰ Ва тоҷи подшоҳи онҳоро аз сараш гирифт, ки вазнаш як киккар [†] буд ва санги гаронбаҳое дошт, ва онро бар сари Довуд гузоштанд; ва ӯ ғанимати бағоят зиёде аз шаҳр берун овард.

³¹ Ва қавмеро, ки дар он буданд, берун овард, ва онҳоро зери арраҳо ва ғаллакӯбакҳои оҳанин ва табарҳои оҳанин гузошт, ва онҳоро ба корҳои хумдони хиштпазӣ баргумошт; ва бо ҳамаи шаҳрҳои банӣ-Аммӯн чунин амал кард; ва Довуд ва тамоми қавм ба Ерусалим баргаштанд.

БОБИ СЕЗДАҶУМ**Ҷинояти Амнӯн.**

13 Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд: Абшолӯм ибни Довуд хоҳари хушрӯе дошт, ки номаш Томор буд; ва Амнӯн ибни Довуд варо дӯст дошт.

² Ва Амнӯн аз ишқи хоҳараш Томор чунон шайдо гашт, ки мисли беморе менамуд, зеро ки вай бокира буд, ва ба назари Амнӯн мушқил буд, ки бо вай коре тавонад бикунад.

³ Ва Амнӯн ёре дошт, ки номаш Юнодоб буд, ва ӯ писари Шимёо бародари Довуд буд; ва Юнодоб шахси бағоят айёр буд.

⁴ Ва ба ӯ гуфт: «Чаро ту, эй шоҳзода, рӯз ба рӯз чунин лоғар мешавӣ? Ба ман, охир, бигӯй». Ва Амнӯн ба ӯ гуфт: «Ман Томорро, ки хоҳари бародарам Абшолӯм аст, дӯст медорам».

⁵ Ва Юнодоб ба ӯ гуфт: «Бар бистарат хобида, худро бемор вонамуд кун; ва ҳангоме ки падарат барои дидани ту биёяд, ба ӯ бигӯй: „Бигзор хоҳарам Томор омада, маро хӯрок хӯронад, ва хӯрокро пеши назари ман тайёр кунад, то ки бубинам ва аз дасти вай бихӯрам“».

⁶ Ва Амнӯн хобида, худро бемор вонамуд кард; ва подшоҳ барои дидани ӯ омад, ва Амнӯн ба подшоҳ гуфт: «Бигзор хоҳарам Томор омада, пеши назарам як-дуто чалпак пазад, ва ман аз дасташ бихӯрам».

⁷ Ва Довуд назди Томор ба хонааш фиристода, гуфт: «Лutfан, ба хонаи бародарат Амнӯн рафта, барои ӯ хӯрок бипаз».

⁸ Ва Томор ба хонаи бародараш Амнӯн рафт, ва ӯ хобида буд; ва орд гирифта, хамир кард, ва пеши назари ӯ курсҳо тайёр карда, чалпак пухт.

⁹ Ва тобаро гирифта, пеши ӯ холӣ кард, вале ӯ майли хӯрдан накард. Ва Амнӯн гуфт: «Ҳамаи одамонро аз пеши ман бароред!» Ва ҳамаи одамон аз пеши ӯ баромаданд.

¹⁰ Ва Амнӯн ба Томор гуфт: «Хӯрокро ба он ҳуҷра биёр, то ки аз дасти ту бихӯрам». Ва Томор чалпакҳоро, ки пухта буд, гирифта, назди бародари худ Амнӯн ба он ҳуҷра овард.

¹¹ Ва ҳамин ки назди ӯ монд, то ки бихӯрад, ӯ варо дошта, ба вай гуфт: «Биё, бо ман бихоб, эй хоҳарам».

¹² Вале вай ба ӯ гуфт: «Не, эй бародарам, ба номӯси ман таҷовуз накун; зеро ки дар Исроил чунин рафтор намекунад; ин кори зиштро накун.

¹³ Ва ман нанги худро ба кучо барам? Ва ту мисли яке аз сафилон дар Исроил хоҳӣ шуд. Ва алҳол, лutfан, ту бо подшоҳ гуфтугӯ намо, зеро ки маро аз ту дарёғ нахоҳад дошт».

¹⁴ Вале ӯ нахост ба овози вай гӯш диҳад, ва аз вай зӯр баромада, ба номӯсаш расид, ва бо вай хобид.

¹⁵ Ва Амнӯн бо нафрати бағоят азиме аз вай нафрат намуд, ба тавре ки нафрате ки аз вай пайдо кард, аз муҳаббате ки ба вай дошт, бузурттар буд; ва Амнӯн ба вай гуфт: «Бархоста, бирав».

¹⁶ Ва вай ба ӯ гуфт: «Не, зеро ин бадие ки ту дар ҳаққи ман карда, маро бадар меронӣ, бузурттар аст аз бадии дигаре ки дар ҳаққи ман кардӣ». Вале ӯ нахост ба овози вай гӯш диҳад,

¹⁷ Ва навқари хизматгузори худро хонда, гуфт: «Варо аз пеши ман бадар бирон, ва дарро аз пушташ бибанд».

¹⁸ Ва вай куртаи рангоранге дар бар дошт, зеро ки духтарони бокираи подшоҳ чунин либосе мепӯшиданд. Ва хизматгузори ӯ варо берун бароварда, дарро аз пушташ баст.

¹⁹ Ва Томор хокистар бар сари худ пошид, ва куртаи рангорангро, ки дар бар дошт, дарронид, ва дастҳояшро бар сараш гузошта, мерафту фаръед мезад.

²⁰ Ва бародараш Абшолӯм ба вай гуфт: «Оё бародарат Амнӯн бо ту буд? Ва алҳол, эй хоҳарам, хомӯш бош; ӯ бародари туст; аз ин кор дилафгор нашав». Ва Томор дар хонаи бародараш Абшолӯм сокин шуда, парешонаҳвол гардид.

²¹ Ва подшоҳ Довуд тамоми ин воқеаро шунида, бағоят хашмгин шуд.

²² Ва Абшолӯм бо Амнӯн сухане бад ё нек нагуфт; зеро ки Абшолӯм аз Амнӯн нафрат дошт, барои он ки ба номӯси хоҳараш Томор таҷовуз карда буд.

Интиқоми Абшолӯм.

²³ Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз ду сол дар Баал-Ҳосӯр, ки назди Эфроим аст, барои Абшолӯм пашмбурӣ мекарданд, ва Абшолӯм ҳамаи писарони подшоҳро даъват намуд.

²⁴ Ва Абшолӯм назди подшоҳ омада, гуфт: «Инак, алҳол барои бандаат пашмбурӣ мекунад; бигзор подшоҳ ва навқаронаш бо бандаат оянд».

[†] Киккар — воҳиди андозаи пул, ё вазни он, ки ба 3000 сикл (ё ба як талант) баробар буд.

²⁵ Ва подшоҳ ба Абшолӯм гуфт: «Не, писарам, ҳамаи мо нахоҳем омад, то ки ба ту гаронӣ накунем». Ва ҳарчанд аз ӯ илтимос намуд, ӯ нахост биёяд, ва варо баракат дод.

²⁶ Ва Абшолӯм гуфт: «Ҳеҷ набошад, бародарам Амнӯн ҳамроҳи мо биёяд». Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чаро вай бо ту биёяд?»

²⁷ Вале Абшолӯм бо илтимосу илтиҷо ӯро розӣ кард, ва ӯ Амнӯн ва ҳамаи писарони подшоҳро бо вай фиристо.

²⁸ Ва Абшолӯм ба навкаронаш амр фармуда, гуфт: «Бингаред, ҳамин ки дили Амнӯн аз шароб шод гардад, ва ман ба шумо гӯям: „Амнӯнро зарба занед“, дарҳол ӯро бикушед, натарсед: ман охир, шуморо амр фармудаам, пас қавидил ва далер бошед».

²⁹ Ва навкарони Абшолӯм бо Амнӯн ончунон ки Абшолӯм амр фармуда буд, амал карданд; ва ҳамаи писарони подшоҳ бархостанд, ва ҳар яке ба хачири худ савор шуда, гурехтанд.

³⁰ Ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ буданд, овозае ба гӯши Довуд расид, ки Абшолӯм ҳамаи писарони подшоҳро куштааст, ва як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намондааст.

³¹ Ва подшоҳ бархост ва либосҳояшро дарронида, бар замин хобид, ва ҳамаи навкаронаш, ки либосҳашонро дарронида буданд, дар атрофаш меистоданд.

³² Вале Юнодоб ибни Шимъо, бародари Довуд, ба сухан оғоз намуда, гуфт: «Бигзор оғоям гумон накунад, ки ҳамаи амрадонии шоҳзодаро куштаанд, зеро танҳо Амнӯн мурдааст, чунки ин масъала назди Абшолӯм ҳал шуда буд, аз рӯзе ки вай ба номӯси хоҳари ӯ Томор таҷовуз карда буд.

³³ Ва алҳол бигзор оғоям подшоҳ дили худро бо чунин фикр безобита накунад, ки гӯё ҳамаи писарони подшоҳ мурда бошанд, балки танҳо Амнӯн мурдааст».

³⁴ Ва Абшолӯм гурехт. Ва навкаре ки дидбонӣ менамуд, чашмонашро баланд карда, дид, ки инак, аз роҳи ақиби он, аз ҷониби кӯҳ, қавми бисъёре меоянд.

³⁵ Ва Юнодоб ба подшоҳ гуфт: «Инак, писарони подшоҳ меоянд; чунон ки бандаат гуфт, ончунон воқеъ шуд».

³⁶ Ва ҳамин ки вай суханонашро тамом кард, инак писарони подшоҳ омаданд, ва овози худро баланд карда, гиристанд; ва подшоҳ низ ва ҳамаи навкаронаш зор-зор гиристанд.

³⁷ Ва Абшолӯм гурехта, назди Талмой ибни Аммихуд, подшоҳи Ҷашур, рафт; ва Довуд барои писари худ ҳар рӯз навҳа мекард.

³⁸ Ва Абшолӯм гурехта, ба Ҷашур рафт, ва се сол дар он ҷо буд.

³⁹ Ва подшоҳ Довуд дар ҳаваси он буд, ки сӯи Абшолӯм берун равад, зеро дар бораи Амнӯн, ки мурда буд, тасалли ёфта буд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Юоб Абшолӯмро ҳимоят мекунад.

14 Ва Юоб ибни Саруё пайхас намуд, ки дили подшоҳ ба Абшолӯм моил аст.

² Ва Юоб ба Тақуо фиристода, аз он ҷо зани зиракero оваронид, ва ба вай гуфт: «Лутфан, худро мотамдор вонамуд бикун, ва либоси мотамӣ бипӯш, ва ба танат равған намол, ва мисли зане бишав, ки айёми зиёде барои мурда мотам гирифта бошад.

³ Ва назди подшоҳ омада, ба ӯ ба ин мазмун сухан бирон». Ва Юоб он суханонро ба даҳони вай гузошт.

⁴ Ва он зани тақуогӣ барои сухан рондан назди подшоҳ омад, ва бар рӯи худ ба замин афтода, сачда бурд, ва гуфт: «Ёварӣ намо, эй подшоҳ!»

⁵ Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Туро чӣ шудааст?» Вай гуфт: «Инак, ман бевазанае ҳастам, ва шавҳарам мурдааст.

⁶ Ва канизи ту ду писар дошт; ва ҳар ду дар саҳро хархаша намудаанд, ва касе набудааст, ки онҳоро аз якдигар чудо кунад, ва яке дигарero зарба зада, варо куштааст.

⁷ Ва инак, тамоми қабила бар канизи ту қиём намуда, мегӯянд: „Бародаркушро бисупор, то ки ӯро барои ҷони бародараш, ки куштааст, қатл кунем, ва ворисро низ маҳв намоем“. Ва онҳо ахгари маро, ки боқӣ мондааст, хомӯш хоҳанд кард, бе он ки барои шавҳарам номе ва бақияе бар рӯи замин бигуздоранд».

⁸ Ва подшоҳ ба зан гуфт: «Ба хонаи худ бирав, ва ман дар бораи ту амр хоҳам фармуд».

⁹ Ва зани тақуогӣ ба подшоҳ гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, бигзор гуноҳ бар ман ва бар хонадони падарам бошад, ва подшоҳ ва тахти ӯ аз гуноҳ пок бошанд».

¹⁰ Ва подшоҳ гуфт: «Ҳар кӣ бо ту сухан гӯяд, ӯро назди ман биёр, ва ӯ дигар осебе ба ту нахоҳад расонид».

¹¹ Вай гуфт: «Лутфан, эй подшоҳ, Худованд Худои худро зикр намо, то ки хунхоҳ ҳалокатро афзун накунад, ва онҳо писари маро накушанд». Ва ӯ гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки мӯе аз сари писарат ба замин нахоҳад афтод».

¹² Ва зан гуфт: «Лутфан, ба канизи худ изн бидеҳ, ки ба оғоям подшоҳ боз сухане гӯяд». Ва ӯ гуфт: «Бигӯй».

¹³ «Пас чаро ту дар ҳаққи қавми Худо чунин андешидай? Ва подшоҳ бо гуфтани ин сухан мисли айбдор аст, чунки подшоҳ рондашудаи худро барнагардондааст.

¹⁴ Мо, охир, ҳатман хоҳем мурд, ва мисли обе хоҳем буд, ки ба замин рехта мешавад, ва онро дигар ҷамъ кардан мумкин нест; ва Худо ҷонро нобуд намекунад, балки тадбирҳо меандешад, то ки рондашудае аз ӯ ронда нашавад.

¹⁵ Ва алҳол назди оғоям подшоҳ барои гуфтани ин сухан ба он сабаб омадаам, ки қавм маро тарсониданд; ва канизат ба дили худ гуфт: „Биё, ба подшоҳ арз кунам; шояд, подшоҳ арзи чӯрии худро ба амал оварад;

¹⁶ Вақте ки подшоҳ бишнавад, чӯрии худро аз дасти касе ки мехоҳад маро бо якҷоягии писарам аз мероси Худо маҳв намояд, раҳо хоҳад кард“.

¹⁷ Ва канизати ту ба дили худ гуфт: „Сухани оғоям подшоҳ сабаби тасалли хоҳад шуд“, зеро ки оғоям подшоҳ мисли фариштаи Худост, то ки нек ва бадро дарк намояд. Ва Худованд Худои ту бигзор бо ту бошад».

¹⁸ Ва подшоҳ ҷавоб гардонида, ба зан гуфт: «Чизе ки ман аз ту бипурсам, аз ман пинҳон надор». Ва зан гуфт: «Лутфан, оғоям подшоҳ бигӯяд».

¹⁹ Ва подшоҳ гуфт: «Оё дасти Юоб дар ҳамаи ин бо туст?» Ва зан ҷавоб гардонида, гуфт: «Қасам ба ҳаёти ҷони ту, эй оғоям подшоҳ, ки аз ҳар чи оғоям подшоҳ гуфт, кас наметавонад ба тарафи рост ё чап майл кунад: ҳақиқатан, бандаат Юоб ба ман амр фармудааст, ва ҳамаи ин суханонро ӯ ба даҳони канизати ту гузоштааст.

²⁰ Барои тағйир додани вазъияти ҳозира бандаат Юоб ин корро кардааст; вале хирадмандии оғоям мисли хирадмандии фариштаи Худост, то ҳар чиро, ки бар рӯи замин аст, бидонад».

Довуд Абшолӯмро афв менамояд.

²¹ Ва подшоҳ ба Юоб гуфт: «Инак, ман ин корро кардаам, ва акнун ту рафта, Абшолӯми ҷавонро баргардон».

²² Ва Юоб бар рӯи худ ба замин афтода, сачда бурд, ва подшоҳро табрик намуд; ва Юоб гуфт: «Имрӯз бандаат медонад, ки дар назари ту, эй оғоям подшоҳ, илтифот ёфтаам, чунки подшоҳ бар тибқи сухани навқари худ амал намудааст».

²³ Ва Юоб бархоста, ба Ҷашур рафт, ва Абшолӯмро ба Ерусалим овард.

²⁴ Ва подшоҳ гуфт: «Бигзор ӯ ба хонаи худ баргардад, ва рӯи маро набинад». Ва Абшолӯм ба хонаи худ баргашт, ва рӯи подшоҳро надид.

²⁵ Ва дар тамоми Исроил касе дар зебой мисли Абшолӯм лоиқи таҳсин набуд: аз кафи пой то фарқи сараш ӯ нуқсоне надошт.

²⁶ Ва ҳангоме ки мӯйсари худро метарошид, — онро ӯ дар охири ҳар сол метарошид, чунки бар ӯ гаронӣ мекард, ва аз ин сабаб онро метарошид, — мӯйсари ӯ ба санги подшоҳӣ дусад сиқл вазн дошт.

²⁷ Ва барои Абшолӯм се писар ва як духтар, ки Томор ном дошт, таваллуд ёфтанд; вай зани зебосимое буд.

²⁸ Ва Абшолӯм дар Ерусалим ду сол истод, вале рӯи подшоҳро надид.

²⁹ Ва Абшолӯм назди Юоб фиристод, то ки варо пеши подшоҳ равона кунад, вале вай нахост, ки пеши ӯ биёяд; ва ӯ боз бори дуюм фиристод, вале нахост, ки биёяд.

³⁰ Ва ӯ ба навқаронаш гуфт: «Бубинед, қитъаи Юоб дар шафати қитъаи ман аст, ва дар он ҷо вай кишти ҷав дорад; биравед ва онро оташ зада бисӯзонед». Ва навқарони Абшолӯм он қитъаро оташ зада, сӯзониданд.

³¹ Ва Юоб бархоста, назди Абшолӯм ба хонааш рафт, ва ба ӯ гуфт: «Чаро навқарони ту қитъаи маро оташ зада сӯзониданд?»

³² Ва Абшолӯм ба Юоб гуфт: «Инак, назди ту фиристода, гуфтам: ин ҷо биё, ва ман туро назди подшоҳ равона намоям, то ки бигӯӣ: „Чаро ман аз Ҷашур омадаам? Барои ман беҳтар мебуд, ки то кунун дар он ҷо бошам“. Ва алҳол мехоҳам рӯи подшоҳро бубинам, ва агар айбдор бошам, бигзор ӯ маро ба қатл расонад».

³³ Ва Юоб назди подшоҳ омада, ба ӯ хабар дод, ва ӯ Абшолӯмро даъват намуд; ва вай назди подшоҳ омад, ва пеши подшоҳ бар рӯи худ ба замин афтода, сачда бурд; ва подшоҳ Абшолӯмро бӯса кард.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Абшолӯм ба хусни таваҷҷӯҳи даҳ сибт ноил мегардад.

¹⁵ Ва пас аз он чунин воқеъ шуд, ки Абшолӯм барои худ ароба ва аспон муҳайё кард, ва панҷоҳ нафар шотирон пешопеши ӯ медавиданд.

² Ва Абшолӯм бомдодон бармаҳал бархоста, дар сари роҳи дарвоза меистод; ва ҳар касе ки даъвое дошта, барои мурофия назди подшоҳ меомад, варо Абшолӯм даъват намуда, мегуфт: «Ту аз кадом шаҳр ҳастӣ?» Ва ҳангоме ки вай мегуфт: «Бандаат аз фалон сибти Исроил ҳастам»,

³ Он гоҳ Абшолӯм ба вай мегуфт: «Инак, суханонат дуруст ва ҳаққонист, вале касе аз ҷониби подшоҳ нест, ки туро бишнавад».

⁴ Ва Абшолӯм мегуфт: «Кошки ман дар ин замин довар мешудам, ва ҳар касе ҷанҷол ва даъвое медошт, назди ман меомад, ва ман варо одилона доварӣ менамудам!»

⁵ Ва ҳангоме ки касе наздик меомад, то ки ба ӯ сачда барад, ӯ дасти худро дароз карда, варо нигоҳ медошт ва мебӯсид.

⁶ Ва Абшолӯм бо ҳамаи исроилиёне ки барои мурофия назди подшоҳ меомаданд, ҳамин тавр рафтор мекард; ва Абшолӯм дили мардуми Исроилро мерабуд.

Шӯриши Абшолӯм.

⁷ Ва чунин воқеъ шуд, ки пас аз гузаштани чор сол Абшолӯм ба Довуд гуфт: «Ба ман изн бидех, ки рафта, назри худро, ки барои Худованд дар Ҳебрӯн ният кардаам, адо намоям;

⁸ Зеро бандаат, вақте ки дар Ҷашури арамиён сокин будам, назр карда, гуфтаам: „Агар Худованд маро ба Ерусалим баргардонад, ман Худовандро ибодат хоҳам намуд“».

⁹ Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Ба саломатӣ бирав». Ва ӯ бархоста, ба Ҳебрӯн рафт.

¹⁰ Ва Абшолӯм ба ҳамаи сибтҳои Исроил ҷосусонро фиристода, гуфт: «Баробари шунидани садои шох бигӯед: „Абшолӯм дар Ҳебрӯн подшоҳ шудааст“».

¹¹ Ва бо Абшолӯм дусад нафар даъватшудагон аз Ерусалим рафта буданд, дар ҳолате ки аз рӯи софдилӣ рафта, аз таги гап ҳеҷ хабар надоштанд.

¹² Ва Абшолӯм, вақте ки қурбониҳоро забҳ менамуд, назди Аҳитӯфали чилӯнӣ, ки машваратчиӣ Довуд буд, фиристода, варо аз шаҳри Ҷилӯ даъват намуд; ва суиқасди пурзӯре ба амал омад, ва қавм торафт бештар ба Абшолӯм ҳамроҳ мешуданд.

Гурехтани Довуд.

¹³ Ва қосиде назди Довуд омада, гуфт: «Дили мардуми Исроил ба тарафи Абшолӯм моил шудааст».

¹⁴ Ва Довуд ба ҳамаи навкаронаш, ки бо ӯ дар Ерусалим буданд, гуфт: «Бархезед, то ки бигрезем, зеро ки барои мо аз дасти Абшолӯм халосӣ нахоҳад буд; ба рафтаи шитоб кунед, мабодо ӯ омада, моро дастгир намояд ва фалокате ба сари мо биёрад, ва аҳли шаҳрро ба дами шамшер бизанад».

¹⁵ Ва навкарони подшоҳ ба подшоҳ гуфтанд: «Дар ҳар чи, ки оғои мо подшоҳ ихтиёр кунад, инак, мо бандагони ту ҳастем».

¹⁶ Ва подшоҳ ва тамоми аҳли байташ аз паи ӯ берун рафтанд: ва подшоҳ даҳ занро, ки сурриягонаш буданд, барои нигоҳубини хона монда рафт.

¹⁷ Ва подшоҳ ва тамоми қавм аз паи ӯ берун рафта, дар охири хонаи шаҳр бозистоданд.

¹⁸ Ва ҳамаи навкаронаш аз пеши ӯ гузаштанд; ва ҳамаи каритиён ва ҳамаи фалитиён, ва ҳамаи ҷаттиён, яъне шашсад нафаре ки аз паи ӯ аз Ҷат омада буданд, аз пеши подшоҳ гузаштанд.

¹⁹ Ва подшоҳ ба Иттои ҷаттӣ гуфт: «Ҷаро ту низ ҳамроҳи мо меой? Баргард ва ҳамроҳи он подшоҳ бимон, зеро ки ту аҷнабӣ ҳастӣ, ва ту низ аз макони худ ҷалои ватан гардидай».

²⁰ Ту, охир, дирӯз омадаӣ, ва оё имрӯз ман туро ҳамроҳи мо ба оврагардӣ водор намоям? Ва ҳол он ки ман ба ҳар ҷо, ки рост ояд, меравам; пас, баргард ва бародарони худро баргардон. Эҳсон ва ростӣ ёри ту бод!»

²¹ Ва Иттой ба подшоҳ ҷавоб гардонид, гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд ва ба ҳаёти оғоям подшоҳ, ки ҳар ҷое ки оғоям подшоҳ, хоҳ дар мамот ва хоҳ дар ҳаёт бошад, бандаи ту дар он ҷо хоҳад буд».

²² Ва Довуд ба Иттой гуфт: «Пас, бирав ва бигзар». Ва Иттои ҷаттӣ, ва ҳамаи одамонаш ва ҳамаи кӯдаконе ки бо ӯ буданд, гузаштанд.

²³ Ва тамоми аҳли он замин бо овози баланд гирья мекарданд, ва тамоми қавм мегузаштанд; ва

подшоҳ аз наҳри Қидрӯн гузашт, ва тамоми қавм ба роҳи биёбон гузаштанд.

²⁴ Ва инак Содӯқ низ ва ҳамаи левизодагон бо вай сандуқи аҳди Худоро бардошта мебуданд, ва сандуқи Худоро гузоштанд; ва Абельтор бар баландие баромада истод, то даме ки тамоми қавм аз шаҳр берун омада, гузаштанд.

²⁵ Ва подшоҳ ба Содӯқ гуфт: «Сандуқи Худоро ба шаҳр баргардон. Агар ман дар назари Худо илтифот ёбам, Ӯ маро хоҳад баргардонид, ва онро, ва маскани онро ба ман нишон хоҳад дод».

²⁶ Ва агар чунин гӯяд: „Хусни таваҷҷӯҳи Ман бар ту нест“, — инак ман ҳозирам, бигзор он чи дар назараш писанд ояд, дар ҳаққи ман ба амал оварад».

²⁷ Ва подшоҳ ба Содӯқи қоҳин гуфт: «Ту магар намебинӣ? Пас, ба шаҳр ба саломатӣ баргард, ва бигзор писари ту Аҳимаас ва писари Абельтор — Йўнотон, яъне ҳар ду писари шумо, ҳамроҳи шумо бошанд».

²⁸ Бидонед, ки ман дар ҳамвориҳои биёбон даранг хоҳам кард, то даме ки сухане аз шумо расида, маро хабардор гардонад».

²⁹ Ва Содӯқ ва Абельтор сандуқи Худоро ба Ерусалим баргардонид, дар он ҷо монданд.

³⁰ Ва Довуд ба кӯҳи Зайтун баромад, ва ҳангоми баромаданаш мегирист, ва сараш пӯшида буд, ва ӯ пойлуч роҳ мерафт; ва тамоми қавме ки ҳамроҳи ӯ буданд, ҳар яке сари худро пӯшонид, гирьякунон мерафтанд.

³¹ Ва ба Довуд хабар расонида, гуфтанд: «Аҳитӯфал бо Абшолӯм забон як кардааст». Ва Довуд гуфт: «Лутфан, эй Худованд, машварати Аҳитӯфалро ботил нам!»

³² Ва ҳангоме ки Довуд ба қуллаи кӯҳ, ки дар он ҷо ба Худо сачда мебуд, расид, инак, Хушой аркӣ, ки ҷомаи дарида дар бар дошт ва хок бар сараш пошида буд, ба пешвози ӯ омад.

³³ Ва Довуд ба вай гуфт: «Агар ту бо ман биёӣ, барои ман гаронӣ хоҳӣ кард».

³⁴ Валекин агар ба шаҳр баргардӣ, ва ба Абшолӯм бигӯӣ: „Ман навкари ту, эй подшоҳ, хоҳам буд, чунон ки муддати зиёде ман навкари падарат будам, алҳол ман бандаи ту хоҳам буд“, — бо ҳамин ту машварати Аҳитӯфалро барои ман ботил хоҳӣ гардонид».

³⁵ Дар он ҷо қоҳинон Содӯқ ва Абельтор бо ту хоҳанд буд; ва ҳар сухане ки ту аз хонаи подшоҳ бишнавиӣ, ба қоҳинон Содӯқ ва Абельтор хабар деҳ».

³⁶ Инак: ду писари онҳо: Аҳимаас писари Содӯқ ва Йўнотон писари Абельтор дар он ҷо бо онҳо мебошанд; ва ҳар чизе ки бишнавед, ба воситаи онҳо ба ман хоҳед фиристод».

³⁷ Ва чун Хушой, ки дӯсти Довуд буд, ба шаҳр омад, Абшолӯм ба Ерусалим ворид шуда буд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Навқари дурӯғгӯй Мефибӯшет.

16 Ва ҳангоме ки Довуд аз қулла андаке дур рафт, инак Сибо, навқари Мефибӯшет, ба пешвози ӯ омад, ва бо вай як ҷуфт хари зиндор буд, ки дусад курс нон, ва сад сар ангури сояғӣ, ва сад курс анҷирқоқ ва як машк шароб бар онҳо буд.

² Ва подшоҳ ба Сибо гуфт: «Ин чизҳои ту барои чист?» Ва Сибо гуфт: «Харҳо барои савор шудани аҳли байти подшоҳ аст, ва нону анҷир барои хӯрдани навқарон, ва шароб барои нӯшидани онҳое ки дар биёбон хаста шудаанд».

³ Ва подшоҳ гуфт: «Писари оғои ту кучост?» Ва Сибо ба подшоҳ гуфт: «Инак, вай дар Ерусалим мондааст, зеро ки мегӯяд: „Алҳол хонадони Исроил салтанати падарамро ба ман хоҳанд баргардонид“».

⁴ Ва подшоҳ ба Сибо гуфт: «Инак, ҳар он чи Мефибӯшет дорад, аз они ту хоҳад шуд». Ва Сибо гуфт: «Сачда мекунам; кошки дар назарат илтифот ёбам, эй оғоям подшоҳ!»

Шимъӣ Довудро дашном медиҳад.

⁵ Ва ҳангоме ки Довуд ба Бахурим расид, инак, шахсе аз қабилаи хонадони Шоул, ки Шимъӣ ибни Ҷеро ном дошт, аз он ҷо берун омад, — вай берун омада, дашном медод,

⁶ Ва ба Довуд ва ба ҳамаи навқарони подшоҳ Довуд санг меандохт, дар сурате ки тамоми қавм ва ҳамаи паҳлавонон ба тарафи рост ва чапи ӯ буданд.

⁷ Ва Шимъӣ дашном дода, чунин мегуфт: «Дафъ шав, дафъ шав, эй одамкуш ва нобакор!»

⁸ Худованд тамоми хуни хонадони Шоулро, ки дар ҷояш салтанат рондаӣ, бар ту баргардонидааст, ва Худованд салтанатро ба дасти писарат Абшолӯм супурдааст, ва инак, ту гирифтори фалокат шудай, зеро ки ту одамкуш ҳастӣ».

⁹ Ва Абишой ибни Саруё ба подшоҳ гуфт: «Чаро ин саги мурда оғоям подшоҳро дашном диҳад? Изн бидеҳ, то ки рафта, сарашро аз танаш чудо кунам».

¹⁰ Вале подшоҳ гуфт: «Шуморо бо ман чӣ кор аст, эй писарони Саруё? Бигзор вай дашном додан гирад, зеро ки Худованд ба вай амр фармудааст: „Довудро дашном бидеҳ!“ Пас, кист, ки бигӯяд: „Чаро чунин амал мекунӣ?“»

¹¹ Ва Довуд ба Абишой ва ба ҳамаи навқаронаш гуфт: «Модоме ки писари ман, ки аз камарам рӯидааст, қасди ҷони ман дорад, пас алалхусус ҳоло аз бинъёминӣ чӣ ҷои гила аст! Варо бигзоред, ки дашном диҳад, зеро ки Худованд ба вай амр фармудааст.

¹² Шояд, Худованд залолати маро бубинад, ва Худованд дар бадали дашноми имрӯзаи вай ба ман подоши неке бидиҳад».

¹³ Ва Довуд бо одамонаш дар роҳ равона буд, ва Шимъӣ аз ҷониби кӯҳ дар рӯ ба рӯи ӯ мерафт, — мерафту дашном медод, ва ба тарафи ӯ санг меандохт, ва хок мепошид.

¹⁴ Ва подшоҳ ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, ҳалоку монда шуда омаданд, ва дар он ҷо дам гирифтанд.

¹⁵ Ва Абшолӯм ва тамоми қавм, яъне мардуми Исроил, ба Ерусалим омаданд; ва Аҳитӯфал бо ӯ буд.

¹⁶ Ва ҳангоме ки Хушой аркӣ, дӯсти Довуд, назди Абшолӯм омад, — Хушой ба Абшолӯм гуфт: «Зинда бод подшоҳ! Зинда бод подшоҳ!»

¹⁷ Ва Абшолӯм ба Хушой гуфт: «Оё эҳсони ту ба дӯстат ҳамин аст? Чаро бо дӯсти худ нарафтӣ?»

¹⁸ Ва Хушой ба Абшолӯм гуфт: «Не, балки касеро, ки Худованд, ва ин қавм, ва тамоми мардуми Исроил баргузида бошанд, — ман навқари ӯ хоҳам буд, ва назди ӯ хоҳам монд.

¹⁹ Ва сониян, ман назди кӣ хизмат хоҳам кард? Оё на назди писари ӯ? Пас, чунон ки ба ҳузури падари ту хизмат кардам, ончунон дар ҳузури ту хоҳам буд».

²⁰ Ва Абшолӯм ба Аҳитӯфал гуфт: «Шумо машварат диҳед, ки чӣ кор кунем».

²¹ Ва Аҳитӯфал ба Абшолӯм гуфт: «Назди суррияғони падарат, ки барои нигоҳубини хона гузоштааст, дохил шав, ва тамоми Исроил хоҳанд шунид, ки барои падарат нафратангез гардидай, ва он гоҳ дасти ҳамаи онҳое ки ҳамроҳи ту ҳастанд, қавӣ хоҳад шуд».

²² Ва барои Абшолӯм хаймае бар бом барафростанд, ва Абшолӯм пеши назари тамоми Исроил назди суррияғони падараш дохил шуд.

²³ Ва машваратҳое ки Аҳитӯфал дар он айём медод, мисли он буд, ки касе каломи Худоро пурсида бошад; ҳар машварате ки Аҳитӯфал чи ба Довуд, чи ба Абшолӯм медод, ҳамин тавр буд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дасисаҳои бемуваффақияти Аҳитӯфал ва анҷоми нангини вай.

17 Ва Аҳитӯфал ба Абшолӯм гуфт: «Ба ман изн бидеҳ, ки дувоздаҳ ҳазор нафарро баргузида, бархезам ва ҳамин шаб Довудро таъқиб намоям.

² Ва дар сурате ки ӯ аз ҳол рафта, дастҳояш суст шуда бошад, ман ба ӯ ҳамла карда, ӯро ба ҳарос хоҳам андохт, ва тамоми қавме ки бо ӯ ҳастанд, рӯ ба гурез хоҳанд овард, ва ман танҳо подшоҳро хоҳам кушт.

³ Ва тамоми қавмро назди ту хоҳам баргардонид; ва чун ҳамаашон аз касе ки ту қасди ҷонаш дорӣ, баргарданд, он гоҳ тамоми қавм дар ҳолати осоиштагӣ хоҳанд буд».

⁴ Ва ин сухан дар назари Абшолӯм, ва дар назари ҳамаи пируни Исроил писанд омад.

⁵ Ва Абшолӯм гуфт: «Хушои аркиро низ даъват намоед, то бишнавам, ки вай чӣ мегӯяд».

⁶ Ва ҳамин ки Хушой назди Абшолӯм омад, Абшолӯм ба вай сухан ронда, гуфт: «Аҳитӯфал ба ин мазмун сухан рондааст; оё мувофиқи сухани ӯ амал кунем? Вагар на, ту бигӯӣ».

⁷ Ва Хушой ба Абшолӯм гуфт: «Машварате ки Аҳитӯфал додааст, ҳамин дафъа хуб нест».

⁸ Ва Хушой гуфт: «Ту падарат ва одамонашро медонӣ: онҳо далеранд ва мисли хирси саҳро, ки аз бачаҳояш маҳрум шуда бошад, бағоят хашмгинанд; ва падарат марди ҷангозмуда аст, ва шаб дар миёни қавм хоб намеравад».

⁹ Инак, алҳол ӯ дар мағорае ё ҷои дигаре пинҳон аст, ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар касе дар ибтидои ҳуҷум биафтад, инро шунида, хоҳанд гуфт: „Кавме ки бо Абшолӯм ҳастанд, шикаст хӯрдаанд“.

¹⁰ Ва он гоҳ ҳатто ҷанговаре ки дилаш мисли дили шер аст, аз рӯҳ хоҳад афтод, зеро тамоми Исроил медонанд, ки падари ту паҳлавон аст, ва ҳамроҳонаш далеранд».

¹¹ Бинобар ин машварати ман ин аст: бигзор тамоми Исроил, аз Дон то Беэр-Шобаъ, ки мисли реги соҳили даръё сершуморанд, назди ту ҷамъ шаванд, ва ҳуди ту дар миёни онҳо равона бошӣ.

¹² Ва мо, дар ҳар ҷое ки ӯ бошад, ба муқобили ӯ хоҳем рафт, ва мисли шабнаме ки бар замин мерезад, бар ӯ ҳуҷум хоҳем кард, ва назди ӯ аз ҳамаи ҳамроҳонаш як нафар ҳам боқӣ нахоҳад монд».

¹³ Ва агар ӯ ба шаҳре дохил шавад, тамоми Исроил ба он шаҳр танобҳо хоҳанд овард, ва мо онро ба наҳр хоҳем кашид, ба тавре ки дар он ҷо як сангрза ҳам боқӣ намонад».

¹⁴ Ва Абшолӯм ва тамоми мардуми Исроил гуфтанд: «Машварати Хушои арки аз машварати Аҳитӯфал беҳтар аст». Зеро ҳукми Худованд он буд, ки машварати хуби Аҳитӯфал ботил гардад, то ки Худованд фалокате бар Абшолӯм оварад».

¹⁵ Ва Хушой ба коҳинон Содӯқ ва Абельтор гуфт: «Аҳитӯфал ба Абшолӯм ва пирони Исроил чунин ва чунон машварат дод, ва ман чунин ва чунон машварат додам».

¹⁶ Ва алҳол ба зудӣ бифиристанд ва ба Довуд хабар дода, гӯед: „Имшаб дар даштрӯяи биёбон таваққуф накун, балки ҳатман убур намо, мабодо подшоҳ ва тамоми қавме ки бо ӯ ҳастанд, талаф шаванд“».

¹⁷ Ва Йўнотон ва Аҳимаас назди Эйн-Рўҷел истода буданд, ва канизе рафта, ба онҳо хабар дод, ва онҳо рафта, ба подшоҳ Довуд хабар доданд, зеро ки наметавонистанд ба шаҳр омада, худро зоҳир созанд».

¹⁸ Ва навкаре онҳоро дида, ба Абшолӯм хабар дод; ва ҳар дуи онҳо ба зудӣ рафта, ба хонаи шахсе дар Баҳурим дохил шуданд, ки дар ҳавлии вай чоҳе буд, ва онҳо дар он фуруд омаданд».

¹⁹ Ва зане сарпӯши чоҳро гирифта, даҳани онро пӯшонид, ва ярма бар рӯи он пошид, ба тавре ки чизе маълум нашуд».

²⁰ Ва навкарони Абшолӯм назди он зан ба хона даромада, гуфтанд: «Аҳимаас ва Йўнотон куҷоянд?» Зан ба онҳо гуфт: «Аз ҷӯи об убур карданд». Ва онҳо ҷустуҷӯ намуда, наёфтанд, ва ба Ерусалим баргаштанд».

²¹ Ва баъд аз рафтанишон, инҳо аз чоҳ баромаданд, ва рафта, ба подшоҳ Довуд хабар доданд; ва ба Довуд гуфтанд: «Бархоста, ба зудӣ аз об убур намоед, зеро ки Аҳитӯфал дар бораи шумо чунин машварат додааст».

²² Ва Довуд ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, бархоста, аз Урдун убур карданд; то дамидани субҳ як нафар ҳам намонд, ки аз Урдун убур накарда бошад».

²³ Ва Аҳитӯфал чун дид, ки машвараташ ба амал оварда нашуд, хари худро зин кард, ва бархоста, ба шаҳри худ ба хонааш рафт, ва барои аҳли байти худ васият намуда, худро буғӣ кард, ва мурд, ва ўро дар мақбараи падараш дафн карданд».

²⁴ Ва Довуд ба Маҳаноим омад; ва Абшолӯм аз Урдун убур намуд, ва тамоми мардуми Исроил бо ӯ буданд».

²⁵ Ва Абшолӯм Амосоро ба ҷои Юоб сарлашкар таъин кард; ва Амосо писари шахсе буд, ки Йитрои исроилӣ ном дошт, ва назди Абиҷал бинти Ноҳош, хоҳари Саруё, модари Юоб дохил шуда буд».

²⁶ Ва Исроил ва Абшолӯм дар замини Ҷильод ўрду заданд».

²⁷ Ва ҳангоме ки Довуд ба Маҳаноим омад, Шубӣ ибни Ноҳош аз Раббаи банӣ-Аммўн, ва Мокир ибни Амиил, аз Лўдабор, ва Барзилои ҷильодӣ, аз Ручлим,

²⁸ Бистарҳо, ва табақҳо, ва зарфҳои сафолин, ва гандум, ва ҷав, ва орд, ва хўшабирьён, ва лўбиё ва адаси бирьён,

²⁹ Ва асал, ва маска, ва гўшти гўсфанд, ва панири гов барои хўроки Довуд ва қавме ки бо ӯ буданд, оварданд, зеро ки гуфтанд: «Қавм дар биёбон гурусна ва хаста ва ташна мебошанд».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Ҳарбу зарб назди кўхи Эфроим.

18 Ва Довуд қавмеро, ки бо ӯ буданд, аз назар гузаронид, ва бар онҳо мириҳазорҳо ва мирисадҳоро таъин намуд».

² Ва Довуд қавмро равона кард: сеякашонро бо сардории Юоб, ва сеякашонро бо сардории Абишой ибни Саруё, бародари Юоб, ва сеякашонро бо сардории Иттои ҷаттӣ; ва подшоҳ ба қавм гуфт: «Ман низ бо шумо берун хоҳам омад».

³ Валекин қавм гуфтанд: «Берун наой, зеро ки агар мо рӯ ба гурез оварем, ба ин аҳамият нахоҳанд дод; ва ҳатто агар нисфи мо бимирем, ба

ин аҳамият нахоҳанд дод, зеро ки ту мисли даҳ ҳазори мо ҳастӣ: ва алҳол беҳтар аст, ки ба мо аз шаҳр ёварӣ намоӣ».

⁴ Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Он чи ба назари шумо писанд ояд, хоҳам кард». Ва подшоҳ назди дарвоза истод, ва тамоми қавм дар шакли фавҷҳои саднафарӣ ва ҳазорнафарӣ берун рафтанд.

⁵ Ва подшоҳ ба Юоб ва Абишой ва Иттой амр фармуда, гуфт: «Ба хотири ман бо Абшолӯми ҷавон эҳтиёт бошед». Ва ҳангоме ки подшоҳ ба ҳамаи сардорон дар бораи Абшолӯм фармон дод, тамоми қавм шуниданд.

⁶ Ва қавм ба пешвози исроилиён ба саҳро бароманданд, ва дар ҷангали Эфроим ҳарбу зарб ба амал омад.

⁷ Ва дар он ҷо қавми Исроил аз дасти навкарони Довуд шикаст хӯрданд, ва дар он рӯз мағлубияти азиме дар он ҷо рӯй дода, бист ҳазор нафар талаф гардиданд.

⁸ Ва ҷанг дар он ҷо бар рӯи тамоми замин паҳн шуд; ва дар он рӯз қавм аз ҷангал бештар талаф гардиданд, назар ба он ки аз шамшер талаф гардиданд.

Мамоти Абшолӯм.

⁹ Ва Абшолӯм тасодуфан ба навкарони Довуд дучор омад; ва Абшолӯм бар хачире савор буд, ва хачир ба таги шоҳаҳои печ дар печи булут бузурге даромад, ва сари ӯ дар шоҳаҳои булут андармон шуд, ва ӯ дар миёни осмон ва замин муаллақ монд, ва хачире ки дар тагаш буд, гузашта рафт.

¹⁰ Ва шахсе инро дид ва ба Юоб хабар дода, гуфт: «Инак, Абшолӯмро дидам, ки дар шоҳаҳои булут овозон аст».

¹¹ Ва Юоб ба шахсе ки ба ӯ хабар дода буд, гуфт: «Инак, ту дидай, пас чаро ӯро дар он ҷо зада ба замин нағалтонидай? Ва ман ба ту даҳ сиқл нуқра ва камарбанде меодам».

¹² Ва он шахс ба Юоб ҷавоб гардонид, гуфт: «Агар ба дастам ҳатто ҳазор сиқл нуқра меоданд, ман дасти худро бар писари подшоҳ дароз намекардам, зеро ки ба ту ва Абишой ва Иттой ба самъи мо амр фармуда, гуфт: „Ба хотири ман ҳар яке аз шумо бо Абшолӯми ҷавон эҳтиёт бошед“.

¹³ Ҳатто агар ман ба ҷони худ ҷабр карда, дурӯғ мегуфтам, ҳеҷ чиз, охир, аз подшоҳ пинҳон наменонад, ва ҳуди ту бар зидди ман қиём менамудӣ».

¹⁴ Ва Юоб гуфт: «Раво нест, ки пеши ту даранг намоям». Ва ӯ се тир ба дасташ гирифта, онҳоро ба дили Абшолӯм халонид, дар сурате ки вай ҳанӯз дар миёни шоҳаҳои булут зинда буд.

¹⁵ Ва даҳ навкар, ки силоҳбардорони Юоб буданд, даври Абшолӯмро гирифтанд ва ӯро зада куштанд.

¹⁶ Ва Юоб шох навохт, ва қавм аз таъқиб кардани Исроил баргаштанд, зеро ки Юоб қавмро манъ намуд.

¹⁷ Ва Абшолӯмро гирифтанд, ва ӯро дар чуқурии калоне ки дар ҷангал буд, андохтанд, ва бар ӯ сангтӯдаи бағоят бузурге барпо карданд, ва тамоми Исроил, ҳар яке ба хаймаи худ, пароканда шуданд.

¹⁸ Ва Абшолӯм, вақте ки дар қайди ҳаёт буд, барои худ сутуне барпо кард, ки он дар водии подшоҳ аст; зеро ки гуфт: «Писаре надорам, ки номи ман ба воситаи вай зикр карда шавад»; ва он сутунро ба номи худ хонд, ва он то имрӯз сутуни Абшолӯм номида мешавад.

Мамоти писараш сабаби мотами азими Довуд мегардад.

¹⁹ Ва Аҳимаас ибни Содӯқ гуфт: «Изн бидеҳ, ки биравам ва мужда ба подшоҳ бирасонам, ки Худованд доварӣ намуда, ӯро аз дасти душманонаш халосӣ додааст».

²⁰ Вале Юоб ба вай гуфт: «Ту имрӯз муждавар нестӣ, балки рӯзи дигаре мужда хоҳӣ расонид, вале имрӯз мужда нахоҳӣ расонид, чунки писари подшоҳ мурдааст».

²¹ Ва Юоб ба Кушӣ гуфт: «Бирав ва аз он чи дидай, ба подшоҳ хабар бирасон». Ва Кушӣ ба Юоб сачда намуда, давид.

²² Ва Аҳимаас ибни Содӯқ боз ба Юоб муроҷиат намуда, гуфт: «Ҳар чи бодо бод; изн бидеҳ, ки ман низ аз ақиби Кушӣ бидавам». Вале Юоб гуфт: «Чаро ту мехоҳӣ бидавӣ, эй писарам? Ин мужда, охир, ба ту мукофоте нахоҳад овард».

²³ Вай гуфт: «Ҳар чи бодо бод; ман мехоҳам биравам». Ва ӯ ба вай гуфт: «Пас, бидав». Ва Аҳимаас бо роҳи водӣ давида, аз Кушӣ пеш гузашт.

²⁴ Ва Довуд дар миёни ду дарвоза нишаста буд. Ва дидбон аз боми дарвоза ба болои ҳисор баромад, ва чашмони худро баланд карда, дид, ки инак, шахсе танҳо медавад.

²⁵ Ва дидбон фаръёд зада, ба подшоҳ хабар дод. Ва подшоҳ гуфт: «Агар танҳо бошад, муждае дар забони ӯст». Ва он шахс торафт наздик меомад.

²⁶ Ва дидбон шахси дигарро дид, ки медавад, ва дидбон ба дарвозабон фаръёд зада, гуфт: «Инак, боз шахсе танҳо медавад». Ва подшоҳ гуфт: «Ин низ муждавар аст».

²⁷ Ва дидбон гуфт: «Ман давидани шахси аввалинро мебинам, ки мисли давидани Аҳимаас ибни Содӯқ аст». Ва подшоҳ гуфт: «Ин шахси хуб аст, ва муждаи хуб меоварад».

²⁸ Ва Аҳимаас нидо карда, ба подшоҳ гуфт: «Саломатист!» Ва пеши подшоҳ бар рӯи худ то замин сачда бурда, гуфт: «Муборак аст Худованд Худои ту, ки мардумро, ки ба оғоям подшоҳ дасти таҷовуз дароз карда буданд, таслим намуд!».

²⁹ Ва подшоҳ гуфт: «Оё Абшолӯми ҷавон саломат аст?» Ва Аҳимаас гуфт: «Вақте ки Юоб, бандаи подшоҳ, бандаи туро фиристод, издиҳомӣ бузурге дидам, вале надонистам, ки чӣ буд».

³⁰ Ва подшоҳ гуфт: «Бигард ва ин ҷо биист». Вай гашта онсӯтар рафт ва истод.

³¹ Ва инак, Кушӣ омад. Ва Кушӣ гуфт: «Оғоям подшоҳ ин муждаро қабул фармояд, ки Худованд имрӯз доварӣ намуда, туро аз дасти Ҳамаи онҳое ки бар зидди ту қиём карда буданд, раҳой додааст».

³² Ва подшоҳ ба Кушӣ гуфт: «Оё Абшолӯми ҷавон саломат аст?» Ва Кушӣ гуфт: «Душманони оғоям подшоҳ ва Ҳамаи онҳое ки бар ту барои бадӣ қиём мекунанд, мисли он ҷавон бишаванд!»

³³ Ва подшоҳ ба изтироб омад ва ба ҳуҷраи болои дарвоза баромада, гирья кард; ва Ҳангоми қадам заданаш чунин мегуфт: «Вой писарам Абшолӯм! Вой писарам, писарам Абшолӯм! Кошки ман ба ҷои ту мемурдам, вой Абшолӯм писарам, писарам!»

БОБИ НУЗДАХУМ

Юоб Довудро мазаммат менамояд.

19 Ва ба Юоб хабар доданд: «Инак, подшоҳ барои Абшолӯм гирья мекунад, ва мотам гирифтааст».

² Ва дар он рӯз шодии ғалаба барои тамоми қавм ба мотам табдил ёфт, зеро қавм дар он рӯз шуниданд, ки подшоҳ барои писараш андӯҳгин аст.

³ Ва дар он рӯз қавм дуздвор ба шаҳр дохил мешуданд, монанди касоне ки аз майдони ҷанг гурехта, аз рӯи шарм дуздвор меоянд.

⁴ Ва подшоҳ рӯи худро пӯшонида буд, ва подшоҳ бо овози баланд фаръед мезад: «Вой писарам Абшолӯм! Вой Абшолӯм писарам, писарам!»

⁵ Ва Юоб назди подшоҳ ба хона даромада, гуфт: «Имрӯз ту рӯи Ҳамаи навкарони худро хиҷил кардӣ, ки онҳо ҷони туро, ва ҷони писарон ва духтаронатро, ва ҷони занонатро, ва ҷони сурриягонатро имрӯз халосӣ доданд;

⁶ Чунки ту бадхоҳонатро дӯст медорӣ ва аз дӯстонат нафрат дорӣ, зеро имрӯз нишон додӣ, ки сарварон ва навкарон дар назари ту ҳечанд, ва имрӯз ман дониستم, ки агар Абшолӯм зинда мемонд, ва Ҳамаи мо имрӯз мемурдем, ин ба назари ту писанд меомад.

⁷ Ва алҳол бархоста, берун ой ва ба навкаронат суханони дилнавоз бигӯӣ, зеро ба Худованд қасам мехӯрам, ки агар берун наой, имшаб назди ту як нафар ҳам нахоҳанд монд, ва ин барои ту аз Ҳамаи фалокатҳое ки аз наврасиат то ҳоло ба сари ту омадааст, бадтар хоҳад буд».

⁸ Ва подшоҳ бархоста, назди дарвоза нишаст, ва ба тамоми қавм хабар дода, гуфтанд: «Инак, подшоҳ назди дарвоза нишастааст». Ва тамоми қавм ба ҳузури подшоҳ омаданд, вале исроилиён ҳар яке ба хаймаи худ гурехта рафта буданд.

Довуд ба Ерусалим бармегардад.

⁹ Ва тамоми қавм дар Ҳамаи сибтҳои Исроил баҳсу мунозира карда, мегуфтанд: «Подшоҳ моро аз дасти душманони мо халос кардааст, ва ӯ моро аз дасти фалиштиён наҷот додааст, ва алҳол аз ин замин аз боиси Абшолӯм гурехтааст.

¹⁰ Ва Абшолӯм, ки ӯро мо бар худ тадҳин намуда будем, дар ҷанг мурдааст; ва алҳол чаро шумо дар бобати баргардонидани подшоҳ хомӯш мемонед?»

¹¹ Ва подшоҳ назди коҳинон Содӯк ва Абельтор фиристода, гуфт: «Ба пирони Яҳудо сухан ронда, бигӯед: „Чаро шумо дар бобати баргардонидани подшоҳ ба хонааш меҳоҳед охири бошед, дар сурате ки сухани тамоми Исроил назди подшоҳ ба хонааш расидааст?»

¹² Шумо бародарони ман ҳастед, устухони ман ва гӯшти ман ҳастед, пас чаро дар бобати баргардонидани подшоҳ меҳоҳед охири бошед?»

¹³ Ва ба Амосо бигӯед: „Ту, охир, устухон ва гӯшти ман ҳастӣ. Бигзор Худо ба ман чунин ва зиёда аз ин бикунанд, агар ту ба ҳузури ман дар тамоми айём ба ҷои Юоб сарлашкар нагардӣ!“»

¹⁴ Ва ӯ дили тамоми мардуми Яҳудоро, мисли як тан, ба худ моил гардонид, ва онҳо назди подшоҳ фиристоданд: «Ту ва Ҳамаи навкаронат баргардед».

¹⁵ Ва подшоҳ баргашта, ба Урдун расид; ва мардуми Яҳудо ба Ҷилҷол омаданд, то ки подшоҳро пешвоз гиранд ва подшоҳро аз Урдун гузаронанд.

¹⁶ Ва Шимъӣ ибни Ҷерои бинъеминӣ, ки аз Бахурим буд, шитофта, бо мардуми Яҳудо ба пешвози подшоҳ Довуд фуруд омад.

¹⁷ Ва ҳазор нафар аз бинъеминиён, ва Сибо, навқари хонадони Шоул, бо понздаҳ писараш ва бист навқараш ҳамроҳи ӯ буданд; ва онҳо аз Урдун пеши подшоҳ убур карданд.

¹⁸ Ва чун аз маъбари Урдун убур намуданд, то ки хонадони подшоҳро гузаронанд ва ҳар чизи дар назари ӯ мақбулро ба амал оваранд, Шимъӣ ибни Ҷеро ба ҳузури подшоҳ, пеш аз он ки ӯ аз Урдун убур кунад, афтод,

¹⁹ Ва ба подшоҳ гуфт: «Оғоям маро айбдор нашуморад, ва гуноҳеро, ки бандаат дар рӯзе ки оғоям подшоҳ аз Ерусалим берун меомад, содир кардааст, ба ёд наоварад, ва подшоҳ онро ба дили худ нагирад,

²⁰ Зеро ки ман, бандаат, медонам, ки хато кардаам, ва инак, имрӯз аз тамоми хонадони Юсуф аввалин шуда омадаам, то ки ба пешвози оғоям подшоҳ бароям».

²¹ Ва Абишой ибни Саруё ҷавоб дода, гуфт: «Оё Шимъӣ аз барои ин кушта нашавад? Вай, охир, масеҳи Худовандро дашном додааст».

²² Вале Довуд гуфт: «Маро бо шумо, эй писарони Саруё, чӣ кор аст, ки имрӯз монеае барои ман мешавед? Оё равост, ки касе имрӯз дар Исроил кушта шавад? Ба ман, охир, имрӯз маълум шудааст, ки ман бар Исроил подшоҳ ҳастам».

²³ Ва подшоҳ ба Шимъӣ гуфт: «Ту нахоҳӣ мурд». Ва подшоҳ ба ӯ қасам хӯрд.

²⁴ Ва Мефибӯшет ибни Шоул ба пешвози подшоҳ баромад. Ва ӯ аз рӯзе ки подшоҳ рафт, то рӯзе ки ба саломатӣ баргашт, на пойҳояшро шуста буд, на

мӯйлабашро қайчӣ зада буд, ва на либосҳояшро ҷомашӯӣ карда буд.

²⁵ Ва ҳангоме ки ӯ аз Ерусалим ба пешвози подшоҳ омад, подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чаро ту, эй Мефибӯшет, бо ман нарафтӣ?»

²⁶ Ва ӯ гуфт: «Эй оғоям подшоҳ! Навкарам маро фиреб дод; зеро ки ман, бандаи ту, ба дили худ гуфтам: „Хари худро зин карда ва бар он савор шуда, бо подшоҳ биравам“; зеро ки бандаат ланг аст.

²⁷ Вале вай дар ҳаққи бандаат назди оғоям подшоҳ бӯхтон гуфтааст. Валекин оғоям подшоҳ мисли фариштаи Худост, ва ҳар чи дар назарат писанд ояд, ба амал овар.

²⁸ Агарчи тамоми хонадони падарам ба ҳузури оғоям подшоҳ сазовори мамот буданд, вале ту бандаатро дар миёни хӯрандагони суфраи худ шинондӣ; пас, ман боз чӣ ҳақ дорам, ки назди подшоҳ шиква намоям?»

²⁹ Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чаро боз ин суханатро мегӯӣ? Ман мегӯям: ту ва Сибо киштзорро тақсим кунед».

³⁰ Ва Мефибӯшет ба подшоҳ гуфт: «Бигзор вай ҳамаашро гирад, модом ки оғоям подшоҳ ба саломатӣ ба хонаи худ баргаштааст».

³¹ Ва Барзилои чилъодӣ аз Рӯҷлим фурӯд омада, бо подшоҳ аз Урдун гузашт, то ки ӯро ба он тарафи Урдун гусел намояд.

³² Ва Барзилой марди бағоят пир буд: ба синни ҳаштодсолағӣ расида буд, ва ӯ подшоҳро, ҳангоме ки дар Маҳаноим меистод, дар таъминоти худ нигоҳ дошт, зеро ки ӯ шахси бағоят сарватдор буд.

³³ Ва подшоҳ ба Барзилой гуфт: «Ту бо ман биё, ва ман туро дар Ерусалим дар таъминоти худ нигоҳ хоҳам дошт».

³⁴ Ва Барзилой ба подшоҳ гуфт: «Айёми солҳои ҳаёти ман чӣ қадар аст, ки бо подшоҳ ба Ерусалим биравам?»

³⁵ Ман алҳол ҳаштодсола ҳастам. Оё ман метавонам некро аз бад фарқ кунам? Оё бандаат таъми он чиро, ки мехӯрам ва менӯшам, метавонад ҳис намояд? Оё боз овози муғанниён ва муғаннигонро метавонам бишнавам? Пас, чаро бандаат боз ба оғоям подшоҳ гаронӣ кунад?

³⁶ Боз андаке бандаат бо подшоҳ аз Урдун убур хоҳад кард; ва чаро подшоҳ ба ман чунин подош диҳад?

³⁷ Ба бандаи худ изн бидех, ки баргардад, то ки дар шаҳри худ назди мақбараи падару модари худ бимирам. Ва инак, бандаат Кимҳом бо оғоям подшоҳ биравад, ва ҳар чи дар назарат писанд ояд, бо вай ба амал овар».

³⁸ Ва подшоҳ гуфт: «Бигзор Кимҳом бо ман ояд, ва он чи дар назари ту писанд бошад, ман барои вай ба амал хоҳам овард, ва ҳар чи аз ман талаб намоӣ, барои ту ба ҷо хоҳам овард».

³⁹ Ва тамоми қавм аз Урдун убур карданд. Ва подшоҳ убур намуд. Ва подшоҳ Барзилойро бӯсид, ва ӯро баракат дод, ва ӯ ба макони худ баргашт.

⁴⁰ Ва подшоҳ ба Чилҷол равона шуд, ва Кимҳом бо ӯ рафт. Ва тамоми қавми Яҳудо подшоҳро гуселониданд, ва нисфи қавми Исроил низ.

⁴¹ Ва инак, тамоми мардуми Исроил назди подшоҳ омаданд, ва ба подшоҳ гуфтанд: «Аз чӣ сабаб бародарони мо, мардуми Яҳудо, туро дуздиданд, ва подшоҳ ва хонадонашро аз Урдун гузарониданд, дар сурате ки ҳамаи одамони Довуд бо ӯ буданд?»

⁴² Ва тамоми мардуми Яҳудо ба мардуми Исроил ҷавоб гардониданд: «Аз он сабаб, ки подшоҳ хешованди мост. Пас, чаро ин шуморо ба хашм овардааст? Оё мо чизе аз суфраи подшоҳ хӯрдаем? Оё инъоме аз ӯ ба мо расидааст?»

⁴³ Ва мардуми Исроил ба мардуми Яҳудо ҷавоб гардониданд, гуфтанд: «Моро дар подшоҳ даҳ ҳисса ҳаст, дар Довуд низ ҳиссаи мо назар ба шумо бештар аст. Пас, чаро моро хор доштед? Ва оё мо дар бораи баргардонидани подшоҳи худ аввалин шуда сухан нарондем?» Валекин сухани мардуми Яҳудо аз сухани мардуми Исроил сахттар буд.

БОБИ БИСТУМ

Шӯриши Шобаъ.

20 Аз қазо дар он ҷо марди нобакоре буд, ки бинъёминӣ буда, Шобаъ ибни Бикрӣ ном дошт; ва ӯ шох навохта, гуфт:

«Моро дар Довуд ҳиссае нест
ва дар писари Иисой моро насибе нест;
ҳар яке ба хаймаи худ биравед, эй Исроил!»

² Ва тамоми мардуми Исроил аз Довуд чудо шуда, аз паи Шобаъ ибни Бикрӣ рафтанд, вале мардуми Яҳудо подшоҳи худро аз Урдун то Ерусалим ҳамроҳӣ карданд.

³ Ва Довуд ба хонаи худ ба Ерусалим омад; ва подшоҳ даҳ зани суррияро, ки барои ниғаҳбонии хона монда буд, гирифт, ва онҳоро дар бандихона ҷой дод, ва онҳоро дар таъминоти худ нигоҳ медошт, вале назди онҳо дохил намешуд; ва онҳо то вақти мамоташон, дар ҳолати зиндабевағӣ, бандӣ буданд.

Юоб Амосоро мекушад.

⁴ Ва подшоҳ ба Амосо гуфт: «Мардуми Яҳудоро дар зарфи се рӯз назди ман даъват намо, ва худат дар ин ҷо ҳозир шав».

⁵ Ва Амосо рафт, то ки аҳли Яҳудоро даъват намояд, вале аз мӯҳлате ки барояш муқаррар карда шуда буд, даранг кард.

⁶ Ва Довуд ба Абишой гуфт: «Алҳол Шобаъ ибни Бикрӣ ба мо бештар аз Абшолум осеб хоҳад расонид; ту навкарони оғоятро гирифта, варо таъқиб намо, мабодо вай барои худ шаҳрҳои

ҳисордоре пайдо карда, аз пеши назари мо пинҳон шавад».

⁷ Ва одамони Юоб, ва каритиён ва фалитиён, ва ҳамаи паҳлавонон аз паи ӯ берун рафтанд; ва онҳо аз Ерусалим берун рафтанд, то ки Шобаъ ибни Бикриро таъқиб намоянд.

⁸ Вақте ки онҳо ба санги бузурге ки дар Цибъун аст, расиданд, Амосо аз пешашон баромад. Ва Юоб либоси ҳарбӣ дар бар дошт, ва бар он тасмаи шамшери ғилофдор бар камараш баста шуда буд, ва ҳангоме ки ӯ берун омад, шамшер аз ғилоф афтод.

⁹ Ва Юоб ба Амосо гуфт: «Оё ту саломат ҳастӣ, бародарам?» Ва Юоб бо дасти росташ риши Амосоро гирифт, то ки ӯро бўса кунад.

¹⁰ Ва Амосо аз шамшере ки дар дасти Юоб буд, эҳтиёт нашуд, ва онро вай ба шиками ӯ зад, ва амвояш бар замин рехт, ва ӯро дубора назад, ва ӯ мурд. Ва Юоб ва бародараш Абишой Шобаъ ибни Бикриро таъқиб карданд.

¹¹ Ва яке аз навкарони Юоб назди мурда истода, мегуфт: «Ҳар кӣ Юобро хоҳон аст, ва ҳар кӣ ба Довуд содиқ аст, аз паи Юоб биравад!»

¹² Ва Амосо дар миёни роҳ ба хун чӯлида ҷон меканд; ва он навкар дид, ки тамоми қавм меистанд, бинобар ин Амосоро аз миёни роҳ ба тарафи саҳро кашида бурд, ва либосе бар ӯ партофт, зеро дид, ки ҳар кӣ аз пеши ӯ гузарад, меистад.

Фурӯнишонии шӯриши Шобаъ.

¹³ Аммо вақте ки ӯ аз миёни роҳ дур карда шуд, ҳама аз паи Юоб рафтанд, то ки Шобаъ ибни Бикриро таъқиб намоянд.

¹⁴ Ва ӯ аз ҳамаи сибтҳои Исроил то Обили Байт-Маако ва ҳамаи бериён гузашта буд, ва инҳо низ аз паи ӯ мерафтанд.

¹⁵ Вале онҳо омада, ӯро дар Обили Байт-Маако муҳосира карданд, ва хоктӯдае пеши шаҳр барпо намуданд, ки он то ба сари ҳисор расид, ва тамоми қавме ки бо Юоб буданд, ҳисорро вайрон мекарданд, то ки онро афтонанд.

¹⁶ Ва зани оқилае аз шаҳр фаръед кашид: «Бишнавед, бишнавед! Лutfан, ба Юоб бигӯед: „Ба ин ҷо наздик ой, то ки ман бо ту сухан гӯям“».

¹⁷ Ва ӯ назди вай омад, ва зан гуфт: «Оё ту Юоб ҳастӣ?» Ва ӯ гуфт: «Ман ҳастам». Ва ба ӯ гуфт: «Суханони канизатро бишнава». Ва ӯ гуфт: «Ман мешунавам».

¹⁸ Вай сухан ронда, гуфт: «Пештар чунин мегуфтанд: „Дар Обил мебояд машварат пурсид“, ва ҳар масъаларо ба ҳамин тариқ ҳал мекарданд».

¹⁹ Ман сулҳҷӯ ва амини Исроил ҳастам; ту мехоҳӣ шаҳреро, ки модари шаҳрҳост, дар Исроил хароб кунӣ; барои чӣ туро лозим аст, ки мулки Худовандро маҳв намоям?»

²⁰ Ва Юоб ҷавоб гардонид, гуфт: «Ҳошо ва калло, ки ман хароб кунам ё маҳв намоям!»

²¹ Асли масъала чунин нест, балки шахсе аз кӯҳи Эфроим, ки Шобаъ ибни Бикри ном дорад, ба подшоҳ Довуд дасти тааддӣ дароз кардааст; ӯро танҳо бисупоред, ва ман аз шаҳр ақиб хоҳам гашт». Ва зан ба Юоб гуфт: «Инак, сари ӯ аз болои ҳисор назди ту партофта хоҳад шуд».

²² Ва зан бо нутқи оқилонаи худ назди тамоми қавм омад, ва онҳо сари Шобаъ ибни Бикриро аз тан ҷудо карда, назди Юоб партофтанд. Ва ӯ шох навохт, ва ҳама аз пеши шаҳр, ҳар яке сӯи хаймаи худ, паҳн шуда рафтанд. Ва Юоб ба Ерусалим назди подшоҳ баргашт.

²³ Ва Юоб сардори тамоми лашкари Исроил буд; ва Баное ибни Ехӯедоъ — сардори каритиён ва фалитиён;

²⁴ Ва Адӯром — сардори бочу хироч; ва Ехӯшофот ибни Аҳилуд — вақоеънавис;

²⁵ Ва Шево — котиб; ва Содӯқ ва Абъетор — коҳинон.

²⁶ Ва Ирои ёирӣ низ назди Довуд коҳин буд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Қаҳтӣ се сол давом мекунад.

21 Ва дар айёми Довуд се сол, сол аз паи сол, қаҳтӣ шуд, ва Довуд аз Худованд пурсид, ва Худованд гуфт: «Ин аз боиси Шоул ва хонадони хунрезӣ ӯст, аз боиси он аст, ки ӯ чибъӯниёнро куштааст».

² Ва подшоҳ чибъӯниёнро даъват намуда, бо онҳо сухан ронд. Валекин чибъӯниён аз банӣ-Исроил не, балки аз бақияи амӯриён буданд, ва банӣ-Исроил ба онҳо қасам хӯрда буданд, аммо Шоул аз рашке ки барои банӣ-Исроил ва Яҳудо дошт, мехост онҳоро несту нобуд кунад.

³ Ва Довуд ба чибъӯниён гуфт: «Барои шумо чӣ кор кунам, ва бо чӣ гуна тадбир кафорат намоям, то ки шумо мулки Худовандро баракат диҳед?»

⁴ Ва чибъӯниён ба ӯ гуфтанд: «Аз Шоул ва хонадонаш нуқра ва тилло талаб надорем, ва моро лозим нест, ки касе дар Исроил кушта шавад». Ва ӯ гуфт: «Ҳар чӣ шумо бигӯед, бароятон хоҳам кард».

⁵ Ва онҳо ба подшоҳ гуфтанд: «Он касе ки моро несту нобуд мекард, ва дар ҳаққи мо ният дошт, ки моро маҳв намояд, то ки дар тамоми ҳудуди Исроил касе аз мо боқӣ намонад, —

⁶ Бигзор ҳафт нафар аз фарзандони вай ба мо супурда шаванд, ва мо онҳоро барои Худованд дар Цибъои Шоул, ки гузини Худованд буд, ба дор хоҳем кашид». Ва подшоҳ гуфт: «Ман онҳоро хоҳам супурд».

⁷ Вале подшоҳ ба Мефибӯшет ибни Йўнотон ибни Шоул раҳм кард, ба хотири қасами Худованд, ки дар миёни онҳо, яъне дар миёни Довуд ва Йўнотон ибни Шоул буд.

⁸ Ва подшоҳ Армўнӣ ва Мефибӯшет — ду писари Рисфо бинти Айёро, ки барои Шоул зоида буд, ва панҷ писари Мераб бинти Шоулро, ки барои

Адриил ибни Барзилои махулоти зоида буд, гирифт,

⁹ Ва онҳоро ба дасти чибъӯниён супурд, ва онҳоро бар кӯҳ ба ҳузури Худованд ба дор кашиданд, ва ин ҳафт нафар якҷоя афтоданд; ва онҳо дар рӯзҳои аввали дарав, дар ибтидои дарави ҷав кушта шуданд.

¹⁰ Ва Рисфо бинти Айё палосе гирифта, онро аз ибтидои дарав барои худ бар сахра густаронид, ва то вақте ки об бар онҳо аз осмон рехт, нагузошт, ки мурғони ҳаво рӯзона ва ҳайвоноти саҳро шабона бар онҳо фуруд оянд.

¹¹ Ва ба Довуд аз он чи Рисфо бинти Айё, суррияти Шоул, карда буд, хабар доданд.

¹² Ва Довуд рафта, устухонҳои Шоул, ва устухонҳои писари ӯ Йўнотонро аз сокинони Ёбиш-Чилъод гирифт: онҳо он устухонҳоро аз майдони Байт-Шон дузида буданд, ки дар он ҷо фалиштиён онҳоро ба дор кашида буданд, дар рӯзе ки фалиштиён Шоулро дар Чилбуа кушта буданд.

¹³ Ва ӯ аз он ҷо устухонҳои Шоул ва устухонҳои писари ӯ Йўнотонро овард, ва устухонҳои онҳоеро, ки ба дор кашида шуда буданд, ҷамъ карданд,

¹⁴ Ва устухонҳои Шоул ва писари ӯ Йўнотонро дар замини Бинъёмин, дар Селоъ, дар мақбараи падараш Қиш дафн карданд, ва ҳар чиро, ки подшоҳ амр фармуда буд, ба ҷо оварданд; ва баъд аз он Худо бар замин марҳамат намуд.

Ҷанг бо фалиштиён.

¹⁵ Ва боз фалиштиён бо Исроил ҷанг карданд; ва Довуд бо навкаронаш фуруд омада, бо фалиштиён ҷангиданд, ва Довуд монда шуд.

¹⁶ Ва Йишбии нубӣ, ки аз авлоди Рофо буд, ва вазни найзааш сесад сиқл мис буд, ва шамшери наве бар камар дошт, хост, ки Довудро бидушад.

¹⁷ Вале Абишой ибни Саруё ба ӯ ёварӣ намуд, ва фалиштиро зада, кушт. Он гоҳ одамони Довуд қасам хӯрда, ба ӯ гуфтанд: «Дигар бо мо ба ҷанг нахоҳӣ баромад, то ки чароғи Исроилро хомӯш накуний».

¹⁸ Ва баъд аз он боз ҷанге бо фалиштиён дар Чуб рӯй дод; он вақт Сибкои ҳушотӣ Сафро, ки аз авлоди Рофо буд, кушт.

¹⁹ Ва боз ҷанге бо фалиштиён дар Чуб рӯй дод; ва Элҳонон ибни Яъре-Урцими байтлаҳмӣ Ҷольети ҷаттиро кушт, ки дастаи найзааш мисли наварди нассоҷон буд.

²⁰ Ва боз ҷанге дар Ҷат рӯй дод; ва марди бузургҷуссае буд, ки дасту пойҳояш ҳар яке шаш ангушт дошт, — ҷамъ бисту чорто; вай низ аз авлоди Рофо буд.

²¹ Ва ҳангоме ки вай Исроилро дашном меод, Йўнотон ибни Шимъо, бародари Довуд, варо кушт.

²² Ин чор нафар барои Рофо дар Ҷат зоида шуда буданд, ва аз дасти Довуд ва навкаронаш фуруд ғалтиданд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Мадҳияи Довуд ба муносибати раҳо шуданаш аз душманон.

22 Ва Довуд, дар рӯзе ки Худованд ӯро аз дасти ҳамаи душманонаш ва аз дасти Шоул раҳо кард, суханони ин сурудро барои Худованд ба забон ронд,

² Ва гуфт:

«Худованд сахраи ман ва қалъаи ман ва раҳокунандаи ман аст.

³ Худо кӯхпораи ман аст, ки ба вай паноҳ мебарам; сипари ман ва шохи наҷоти ман аст, паноҳгоҳ ва гурезгоҳи ман аст.

Эй наҷотдиҳандаи ман, Ту маро аз зулм халосӣ медиҳӣ.

⁴ Худованди мамдӯхро мехонам, ва аз душманонам халосӣ меёбам.

⁵ Вақте ки мавҷҳои мамот маро фаро гирифт, селҳои ҳалокат маро ба ҳарос андохт,

⁶ Азиятҳои гӯр маро ихота намуд, ва домҳои мамот аз пешам баромад, —

⁷ Дар тангии худ Худовандро хондам, ва Ӯ аз қасри Худ овози маро шунид,

ва истиғосаи ман ба гӯшаш расид.

⁸ Ва замин ба ҳаяҷон ва ларза омад, асосҳои осмон ларзида,

ба ҷунбиш омад, зеро ки Ӯ дарғазаб шуд.

⁹ Дуд аз димоғи Ӯ баромад, ва оташи оламсӯз аз даҳони Ӯ; аҳгарҳо аз Ӯ афрӯхта мешуд.

¹⁰ Ва Ӯ осмонро ҳам карда, фуруд омад, ва меғ зери пойҳояш буд.

¹¹ Ва бар каррубӣ савор шуда, парвоз намуд, ва бар болҳои бод намоён шуд.

¹² Ва гирдогирди Худ зулмотро мисли чодире густаронид, ва маҷмӯи обҳои абрҳои осмонро.

¹³ Аз дурахше ки аз ҳузури Ӯ берун меомад, аҳгарҳои оташ афрӯхта мешуд.

¹⁴ Худованд аз осмон гулдуррос зад, ва Ҳаққи Таоло овози Худро баровард.

¹⁵ Ва тирҳои фиристода, онҳоро пароканда кард, ва барқ афканда, онҳоро ошуфта сохт.

¹⁶ Ва маҷроҳои об намоён гардид, ва асосҳои коинот ошкор шуд, — аз итоби

Худованд, аз вазиши боди ғазоби Ӯ.

¹⁷ Аз афроз фиристода, маро гирифт, аз обҳои бисъёр маро кашида баровард.

¹⁸ Маро аз душмани зӯрварам халосӣ дод, ва аз бадҳононам, ки аз ман қавитар буданд.

¹⁹ Онҳо дар рӯзи мусибатам аз пешам баромаданд, вале Худованд такягоҳи ман буд,

²⁰ Ва маро ба фароҳӣ баровард, маро халосӣ дод, зеро ки Ӯ маро дӯст медорад.

21 Худованд ба ман мувофиқи адолатам подош
медихад,
мувофиқи покии дастҳоям маро мукофот
менамояд,
22 Зеро ки ман тариқҳои Худовандро риоя
кардаам,
ва аз Худои худ шарирона нагаштаам;
23 Чунки тамоми аҳкоми Ӯ пеши назари ман аст,
ва аз фароизи Ӯ ман дур нашудаам.
24 Ман ба ҳузури Ӯ беайб будам,
ва аз маъсиятҳо худдорӣ кардаам.
25 Ва Худованд маро мувофиқи адолатам мукофот
намуд,
ва мувофиқи покие ки пеши назари Ӯ доштам.
26 Бо эҳсонкор Ту эҳсонкорӣ мекуни,
бо марди росткор росткорӣ менамой.
27 Бо покдил Ту покдилона рафтор мекуни,
ва бо қачқор — мувофиқи қачқорӣи вай.
28 Ва мардуми шикастанафсро Ту наҷот медиҳӣ,
ва бо нигоҳи чашмони Худ мағруронро залил
мегардонӣ.
29 Ба яқин Ту чароғи ман ҳастӣ, эй Худованд!
Ва Худованд зулмоти маро ба рӯшноӣ табдил
медихад.
30 Ба яқин бо Ту ман бар фавҷе тохт меоварам;
бо Худои худ ман аз ҳисор ҷаста мегузарам.
31 Тариқи Худо рост аст,
каломи Худованд амин аст,
ва Ӯ барои ҳамаи онҳое ки ба Ӯ паноҳ мебаранд,
сипар аст.
32 Зеро кист Худо, ғайр аз Худованд,
ва кист кӯҳпора, ғайр аз Худои мо?
33 Худо қалъаи иқтидори ман аст,
ва тариқи маро рост мекунад.
34 Пойҳои маро мисли пои гавазнҳо мегардонад,
ва бар баландихоём маро мегузорад.
35 Дастҳои маро ба ҳарбу зарб омӯхта мекунад,
ва камони мисин дар бозуҳоём мешиканад.
36 Ва сипари наҷоти Худро ба ман ато намудӣ,
ва иҷобати Ту маро сарафроз месозад.
37 Қадамҳои маро дар таги ман васеъ кардӣ,
ва пойҳои маро налағжид.
38 Ва душманонамро таъқиб менамоём, то ки
онҳоро нест кунам,
ва то маҳв нашаванд, барнамегардам.
39 Ва онҳоро нест кардам ва зарба задам, ба тавре
ки дигар нахоҳанд бархост;
ва онҳо зери пойҳои ман афтанд.
40 Ва Ту камари маро барои ҷанг мустаҳкам бастӣ;
онҳоеро, ки ба зидди ман қиём мекунад, ба зери
ман тобеъ хоҳӣ намуд.
41 Ва душманонамро Ту аз пеши ман гурезондӣ,
ва ман адуёнамро несту нобуд кардам.
42 Онҳо мадад металабанд, вале наҷотдиҳандае
нест;
ба Худованд рӯй меоваранд, вале Ӯ онҳоро иҷобат
наменамояд.

43 Ва ман онҳоро мисли ғубори замин гард-гард
мекунам,
мисли лои кӯчаҳо пахш ва поймол менамоём.
44 Ва Ту маро аз исьёнҳои қавми ман халосӣ додӣ;
Ту маро маҳфуз доштӣ, то ки сардори халқҳо
гардам;
қавме ки ман намешинохтаам, ба ман бандагӣ
мекунад.
45 Аҷнабиён пеши ман тамаллуқ менамоёнд,
фақат овозаи маро шунида, ба ман тобеъ
мешаванд.
46 Аҷнабиён пажмурда хоҳанд шуд,
ва аз истеҳкомоти худ бо тарсу бим берун хоҳанд
омад.
47 Худованд зинда аст, ва кӯҳпораи ман муборак;
ва Худои кӯҳпораи наҷоти ман сарафроз бод!
48 Эй Худое ки интиқоми маро мегири,
ва қавмҳои ба ман тобеъ менамой,
49 Ва маро аз душманонам халосӣ медиҳӣ,
ва маро аз онҳое ки бар ман қиём мекунад,
баланд мегардонӣ!
Ту маро аз шахси золим раҳонидаӣ.
50 Бинобар ин ман Туро, эй Худованд, дар миёни
халқҳо ҳамд хоҳам гуфт,
ва исми Туро тараннум хоҳам намуд.
51 Ӯ бурҷи наҷот аст барои подшоҳи Худ,
ва Ӯ ба масеҳи Худ марҳамат менамояд,
яъне ба Довуд ва насли вай то абад!»

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Суханони охирини Довуд.

23 Ва ин аст суханони охирини Довуд —
ваҳйи Довуд ибни Йисой, —
ваҳйи марде ки баланд бардошта шуд,
яъне масеҳи Худои Яъқуб,
ва муғаннии ширинкаломи Исроил:
2 «Рӯҳи Худо дар ман сухан ронд,
ва каломи Ӯ бар забони ман аст.
3 Худои Исроил сухан ронд,
кӯҳпораи Исроил ба ман гуфт:
„Касе ки бар одамон салтанат меронад, бояд
одиле бошад,
ки бо худотарсӣ салтанат ронад.
4 Ва ин мисли рӯшноии субҳ аст,
вақте ки офтоб тулӯъ мекунад,
яъне вақте ки субҳ бе абр аст,
ва аз дурахшонии баъд аз борон майса аз замин
неш зада мебарояд“.
5 Оё хонаи ман бо Худо чунин нест?
Ӯ, охир, аҳди ҷовидонӣ бо ман бастааст,
ки он аз ҳар ҷиҳат мураттаб ва мустаҳкам аст.
Пас, оё тамоми наҷоти маро,
ва тамоми муроди маро Ӯ ба вучуд намеоварад?
6 Вале нобакорон саросар мисли хорҳо мебошанд,
ки дур андохта мешаванд,
чунки онҳоро ба даст гирифтани мумкин нест.
7 Ва агар касе бихоҳад ба онҳо даст расонад,

бояд бо оҳан ва чӯбдастаи найза мусаллаҳ шавад; ва онҳо дар макони худ бо оташ сӯзонида мешаванд».

Ҳамкорони пуршарафи Довуд.

⁸ Ин аст номҳои паҳлавононе ки Довуд дошт: он ки дар маҷлиси ҳақимон менишаст ва сардори сегона буд, яъне Адинӯ Ҳозснӣ, ки бар ҳаштсад нафар тохт оварда, ҳамаашонро дар як маърака кушта буд.

⁹ Ва баъд аз вай Эльзор ибни Дӯдӯ ибни Аҳӯҳӣ, яке аз он се паҳлавоне ки бо Довуд буданд. Вақте ки фалиштиёнро ба воситаи дашномҳо иғво карданд, онҳо барои қанг чамъ шуданд, вале мардуми Исроил гурехта рафтанд.

¹⁰ Он гоҳ ӯ бархоста, ба фалиштиён шикаст расонид, ба тавре ки дасташ хаста шуд ва дасташ ба шамшер часпид; ва Худованд дар он рӯз ғалабаи бузурге ба амал овард, ва қавм аз паи ӯ фақат барои яғмо кардан баргаштанд.

¹¹ Ва баъд аз ӯ Шаммо ибни Оҷии ҳарорӣ. Вақте ки фалиштиён дар ӯрдугоҳ чамъ омаданд, дар ҷое ки қитъаи саҳро пур аз адас буд, вале қавм аз пеши фалиштиён гурехта рафтанд.

¹² Он гоҳ ӯ дар миёни он қитъа истода, онро ҳимоят намуд, ва ба фалиштиён шикаст расонид; ва Худованд ғалабаи бузурге ба амал овард.

¹³ Ва се нафар аз он сӣ сардор фурӯд омада, дар вақти дарав назди Довуд ба мағораи Адулом даромаданд; ва қўшуни фалиштиён дар водии Рафоим ӯрду зада буданд.

¹⁴ Ва Довуд он вақт дар қалъа буд; ва дастаи фалиштиён он вақт дар Байт-Лаҳм меистоданд.

¹⁵ Ва Довуд изҳори орзу намуда, гуфт: «Кошки касе маро аз ҷоҳе ки назди дарвозаи Байт-Лаҳм аст, об бинӯшонад!»

¹⁶ Ва ин се паҳлавон ӯрдугоҳи фалиштиёнро раҳна карда, аз ҷоҳе ки назди дарвозаи Байт-Лаҳм аст, об кашиданд ва онро бардошта, назди Довуд оварданд, вале ӯ нахост, ки онро бинӯшад, ва онро ҳамчун ҳадияи рехтанӣ барои Худованд рехт.

¹⁷ Ва гуфт: «Ҳошо аз тарси Худованд, ки ман чунин амал намоям! Оё хуни он касонро бинӯшам, ки ҷони худро дар хатар гузошта рафтаанд?» Ва ӯ нахост, ки онро бинӯшад. Чунин аст коре ки ин се паҳлавон карданд.

¹⁸ Ва Абишой, бародари Юоб ибни Саруё, сардори се нафар буд, ва ӯ боре найзаи худро бар сесада кас бардошта, ҳамаашонро кушта буд; ва ӯ дар миёни се нафар номдор буд.

¹⁹ Аз ин се нафар ӯ мукаррамтарин буда, сардори онҳо гардида буд, вале ба дараҷаи он се нафар нарасида буд.

²⁰ Ва Баноё ибни Еҳӯёдоъ, писари марди далери қабсаилӣ, ки корнамоиҳои зиёде кардааст; ӯ ду паҳлавони мӯобиро кушта буд, ва ӯ фурӯд омада, шерро андаруни ҷоҳ дар рӯзи барф кушта буд.

²¹ Ва ӯ марди мисриеро, ки намуди бадҳайбате дошт, кушта буд, дар сурате ки дар дасти он мисрӣ найза буд, ва ӯ бо таёқе назди вай фурӯд омада, найзаро аз дасти мисрӣ рабуд ва варо бо найзаи худаш кушт.

²² Чунин аст корҳое ки Баноё ибни Еҳӯёдоъ карда буд, ва ӯ дар миёни он се паҳлавон номдор буд.

²³ Аз сӣ нафар ӯ мукаррамтарин буд, вале ба дараҷаи он се нафар нарасида буд; ва Довуд ӯро бар гурӯҳи посбонони шахсии худ таъин намуд.

²⁴ Асоил бародари Юоб дар миёни он сӣ нафар буд; Элҳонон ибни Дӯдӯ аз Байт-Лаҳм;

²⁵ Шаммои ҳарӯдӣ; Элиқои ҳарӯдӣ;

²⁶ Ҳоласи фалтӣ; Иро ибни Иққеши тақўогӣ;

²⁷ Абиэзери антўтӣ; Мабунони хушотӣ;

²⁸ Салмўни аҳӯҳӣ; Маҳарўи натуфотӣ;

²⁹ Ҳилаб ибни Баанои натуфотӣ; Иттой ибни Рибой, аз Цибўои бани-Биньёмин;

³⁰ Баноёҳуи фирўотўнӣ; Ҳиддой, аз мулки Ҷоаш;

³¹ Аби-Албўни арботӣ; Азмовити барҳумӣ;

³² Эльяхўби шаалбўнӣ; аз бани-Ешин Йўнотон;

³³ Шаммои ҳарорӣ; Аҳиом ибни Шорори арорӣ;

³⁴ Элифолат ибни Аҳасбой ибни Маакотӣ; Элиом ибни Аҳитўфали чилўнӣ;

³⁵ Ҳасрои кармилӣ; Фаарои арбӣ;

³⁶ Йичўол ибни Нотон аз Субо; Бонии ҷодӣ;

³⁷ Солақи аммўнӣ; Наҳарои беэрўтӣ, ки

силоҳбардори Юоб ибни Саруё буд;

³⁸ Ирои йитрӣ; Ҷорибӣ йитрӣ;

³⁹ Уриёи ҳиттӣ; чамъ сию ҳафт нафар буданд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Ҷазаби Худованд барои саршумории қавм.

24 Ва ҷазаби Худованд боз бар исроилиён аланга зад, ва Довудро бар онҳо барангехт, то бигӯяд: «Бирав, Исроил ва Яхудоро саршуморӣ намо».

² Ва подшоҳ ба сарлашқари худ Юоб, ки назди ӯ буд, гуфт: «Дар тамоми сибтҳои Исроил, аз Дон то Беэр-Шобаъ гардиш карда, қавмро саршуморӣ намо, то ки шумораи қавмро бидонам».

³ Ва Юоб ба подшоҳ гуфт: «Бигзор Худованд Худои ту шумораи қавмро аз он қадар, ки ҳаст, сад баробар зиёд кунад, ва чашмони оғоям подшоҳ инро бубинад! Пас, чаро оғоям подшоҳ ин корро хоҳон аст?»

⁴ Вале сухани подшоҳ бар Юоб ва сардорони сипоҳ ғолиб омад; ва Юоб бо сардорони сипоҳ аз пеши подшоҳ берун рафтанд, то ки қавми Исроилро саршуморӣ кунанд.

⁵ Ва аз Урдун гузашта, дар Арўэр ӯрду заданд, ва аз тарафи рости шаҳр андаруни водии Ҷод рӯ оварда, ба Яъзир омаданд.

⁶ Ва ба Цилўод ва ба замини Таҳтим-Ҳодшӣ расиданд; ва ба Дон-Яан омаданд, ва давр зада, ба самти Сидўн рафтанд.

⁷ Ва ба қалъаи рӯ ба рӯи Сӯр ва ба ҳамаи шаҳрҳои хиввиён ва канъониён омаданд, ва ба ҷануби Яҳудо баромада, то Беэр-Шобаъ расиданд.

⁸ Ва тамоми заминро тай намуда, баъд аз гузаштани нӯҳ моҳу бист рӯз ба Ерусалим омаданд.

⁹ Ва Юоб рӯйхати саршумории қавмро ба подшоҳ пешниҳод кард; аз Исроил ҳаштсад ҳазор нафар ҷанговарони шамшерзан, ва аз Яҳудо панҷсад ҳазор нафар буданд.

Худованд бар қавм вабо мефиристад.

¹⁰ Ва Довуд, баъд аз он ки қавмро саршуморӣ намуд, пушаймон шуд; ва Довуд ба Худованд гуфт: «Бо ин коре ки кардам, ман бағоят гуноҳкор шудам; ва алҳол, эй Худованд, аз гуноҳи бандаи Худ гузарой намо, зеро ки бағоят беақлона рафтор кардам».

¹¹ Ва Довуд бомдодон бархост; ва каломи Худованд бар Ҷодӣ набӣ, ки пешбини Довуд буд, нозил шуда, гуфт:

¹² «Рафта, ба Довуд бигӯй: „Худованд чунин мегӯяд: Ман се чизро ба ту таклиф мекунам; яке аз онҳоро барои худ интихоб намо, то ки бар ту ба амал оварам“».

¹³ Ва Ҷодӣ назди Довуд омад ва ба ӯ хабар дода, гуфт: «Оё ҳафт сол қаҳтӣ бар замини ту биёяд, ё се моҳ аз пеши душманонат бигрезӣ, ва онҳо туро таъқиб намоянд, ё ки се рӯз дар замини ту вабо рӯй диҳад? Алҳол мулоҳиза карда, қарор намо, ки ман ба Фиристандаи худ чӣ ҷавобе бирасонам».

¹⁴ Ва Довуд ба Ҷодӣ гуфт: «Ман дар ғояти тангӣ ҳастам; беҳтар аст, ки ба дасти Худованд биафтам, зеро ки марҳамати Ӯ бузург аст; вале ба дасти одамизод наафтам».

¹⁵ Ва Худованд бар Исроил аз он субҳ то вақти муайяншуда вабо фиристод, ва аз қавм, аз Дон то Беэр-Шобаъ, ҳафтод ҳазор нафар мурданд.

¹⁶ Ва фаришта дасти худро бар Ерусалим дароз кард, то ки онро ба ҳалокат бирасонад, валекин Худованд аз ин офат пушаймон шуд, ва ба фариштае ки қавмро нобуд мекард, гуфт: «Басанда

аст, акнун дасти худро боздор!» Ва фариштаи Худованд назди хирмангоҳи Аравнои ябусӣ буд.

¹⁷ Ва ҳангоме ки Довуд фариштаи нобудкунандаи қавмро дид, ба Худо сухан ронда, гуфт: «Инак, ман гуноҳ кардаам ва ман қачқорӣ намудаам, вале ин гӯсфандон чӣ кардаанд? Бигзор дасти Ту бар ман ва бар хонадони падарам бошад».

Довуд хирмангоҳи Аравноро мехарад.

¹⁸ Ва Ҷодӣ дар он рӯз назди Довуд омада, гуфт: «Баромада, дар хирмангоҳи Аравнои ябусӣ қурбонгоҳе барои Худованд барпо намо».

¹⁹ Ва Довуд бар тибқи сухани Ҷодӣ, чунон ки Худованд амр фармуда буд, баромад.

²⁰ Ва Аравно назар андохта, подшоҳ ва навкаронашро дид, ки дар наздикии ӯ гузар мекунанд; ва Аравно берун омад, ва рӯ ба замин афтода, ба подшоҳ сачда бурд.

²¹ Ва Аравно гуфт: «Барои чӣ оғоям подшоҳ назди бандаи худ омадааст?» Ва Довуд гуфт: «Барои он ки хирмангоҳро аз ту харида, қурбонгоҳе барои Худованд барпо намоям, то ки вабо аз қавм дур шавад».

²² Ва Аравно ба Довуд гуфт: «Бигзор оғоям подшоҳ он чиро, ки дар назараш писанд ояд, гирифта, қурбонӣ кунад; инак, говҳо барои қурбонии сӯхтанӣ, ва ғаллакӯбакҳо ва асбоби говҳо барои ҳезум».

²³ Ҳамаи инро, эй подшоҳ, Аравно ба подшоҳ медиҳад». Ва Аравно ба подшоҳ гуфт: «Бигзор Худованд бар ту таваҷҷӯҳ намояд!»

²⁴ Ва подшоҳ ба Аравно гуфт: «Не, балки аз ту ба қиммати пурраи он хоҳам харид, ва барои Худованд Худои худ чизи муфтро қурбонӣ нахоҳам кард». Ва Довуд хирмангоҳ ва говҳоро ба панҷоҳ сикл нуқра харид.

²⁵ Ва дар он ҷо Довуд қурбонгоҳе барои Худованд бино карда, қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии саломатӣ овард. Ва Худованд ба мамлакат марҳамат намуд, ва вабо аз Исроил дур шуд.

3 ПОДШОҲОН

БОБИ ЯКУМ

Довуд бемақол мегардад.

1 Ва чун подшоҳ Довуд пир ва солхӯрда шуд, ҳарчанд болои ўро бо либосҳо мепӯшониданд, ў гарм намешуд.

2 Ва навкаронаш ба ў гуфтанд: «Бигзор барои оғои мо подшоҳ духтари бокирае ҷустуҷӯ намоянд, то ки вай ба ҳузури подшоҳ биистад, ва ба ў нигоҳубин кунад; ва бигзор вай дар оғӯши ту бихобад, то ки оғои мо подшоҳ гарм шавад».

3 Ва дар тамоми ҳудуди Исроил духтари соҳибҷамоле ҷустуҷӯ намуданд, ва Абишаги шунаммиро ёфтанд, ва ўро назди подшоҳ оварданд.

4 Ва он духтар ниҳоятдараҷа соҳибҷамол буд, ва ў ба подшоҳ нигоҳубин мекард ва хизмати ўро ба ҷо меовард, вале подшоҳ бо ў хуфту хоб накардааст.

Адўниё қасди ба даст овардани подшоҳи дорад.

5 Валекин Адўниё ибни Ҳаҷцит ҳавобаландӣ намуда, гуфт: «Ман подшоҳи хоҳам кард». Ва барои худ аробаҳо ва саворонро муҳайё намуд, ва панҷоҳ шотир пешопеши ў медаванданд.

6 Ва падараш ўро ҳаргиз мазаммат намуда нагуфта буд: «Чаро чунин амал кардӣ?» Ва ў низ бағоят хушлиқо буд, ва модараш ўро баъд аз Абшолўм зоида буд.

7 Ва ў бо Юоб ибни Саруё ва бо Абъётори коҳин ҳамзабон гардида буд, ва онҳо ба Адўниё мадад мерасониданд.

8 Вале Содўқи коҳин ва Баноё ибни Еҳўёдоъ ва Нотони набӣ ва Шимъӣ ва Рей ва паҳлавононе ки назди Довуд буданд, Адўниёро тарафдорӣ намекарданд.

9 Ва Адўниё гўсфандон ва говон ва парвориёнро назди санги Зўхелет, ки пеши Эйн-Рўҷел аст, забҳ намуд, ва ҳамаи бародаронаш, писарони подшоҳ, ва ҳамаи мардони Яҳудо, навкарони подшоҳро даъват намуд.

Муқобилияти Нотон ва Батшобаъ.

10 Валекин Нотони набӣ ва Баноё ва паҳлавонон ва бародараш Сулаймонро даъват накард.

11 Ва Нотон ба Батшобаъ, модари Сулаймон, суҳан ронда, гуфт: «Оё нашнидай, ки Адўниё ибни Ҳаҷцит

подшоҳ шудааст, ва оғои мо Довуд инро намедонад?

12 Ва алҳол биё, ба ту машварат диҳам, то ки ҷони худат ва ҷони писарат Сулаймонро бираҳонӣ;

13 Рафта, назди подшоҳ Довуд даро ва ба ў бигӯ: „Эй оғоям подшоҳ, ту, охир, ба канизи худ қасам хӯрда гуфта будӣ, ки писарат Сулаймон баъд аз ман подшоҳ хоҳад шуд, ва ў бар тахти ман хоҳад нишаст. Пас, чаро Адўниё подшоҳ шудааст?“

14 Инак, вақте ки ту ҳанўз бо подшоҳ суҳан ронӣ, ман ҳам аз паи ту даромада, бар суҳанонат илова хоҳам намуд».

15 Ва Батшобаъ назди подшоҳ ба ҳуҷраи хоб даромад; ва подшоҳ бағоят пир буд, ва Абишаги шунамми хизмати подшоҳро ба ҷо меовард.

16 Ва Батшобаъ ҳам шуда, ба подшоҳ сачда бурд. Ва подшоҳ гуфт: «Туро чӣ лозим аст?»

17 Вай ба ў гуфт: «Эй оғоям, ту ба канизи худ ба Худованд Худои худ қасам хӯрда будӣ, ки „писарат Сулаймон баъд аз ман подшоҳ хоҳад шуд, ва ў бар тахти ман хоҳад нишаст“.

18 Ва алҳол, инак, Адўниё подшоҳ шудааст, ва ту, эй оғоям подшоҳ, инро намедонӣ.

19 Ва ў говон ва парвориён ва гўсфандони зиёде забҳ карда, ҳамаи писарони подшоҳ, ва Абъётори коҳин ва Юоби сарлашкарро даъват намудааст, вале бандаат Сулаймонро даъват нанамудааст.

20 Ва алҳол, эй оғоям подшоҳ, чашмони тамоми Исроил сўи туст, то ба онҳо маълум намоӣ, ки баъд аз оғоям подшоҳ кист, ки бар тахти ту хоҳад нишаст.

21 Вагар на, чунин воқеъ хоҳад шуд, ки чун оғоям подшоҳ бо падарони худ бихобад, ман ва писарам Сулаймон айбдор ҳисоб хоҳем ёфт».

22 Ва инак, ҳанўз вай бо подшоҳ суҳан меронд, Нотони набӣ ҳам омад.

23 Ва ба подшоҳ хабар дода, гуфтанд: «Инак Нотони набӣ». Ва ў назди подшоҳ даромад, ва рӯ бар замин ҳам шуда, ба подшоҳ сачда бурд.

24 Ва Нотон гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, оё ту гуфтай, ки „Адўниё баъд аз ман подшоҳ хоҳад шуд, ва ў бар тахти ман хоҳад нишаст“?»

25 Зеро ки вай имрӯз фурӯд омада, говон ва парвориён ва гўсфандони зиёдеро забҳ кардааст, ва ҳамаи писарони подшоҳ ва сардорони лашкар ва Абъётори коҳинро даъват намудааст, ва инак, онҳо ба ҳузури вай мехўранд ва менўшанд, ва мегўянд: „Зинда бод подшоҳ Адўниё!“

²⁶ Валекин мани бандаат ва Содӯқи коҳин ва Баноё ибни Ехӯёдоъ ва бандаат Сулаймонро даъват нанамудааст.

²⁷ Агар ин кор аз ҷониби оғоям подшоҳ содир шуда бошад, пас чаро ба бандаи худ маълум накардӣ, ки баъд аз оғоям подшоҳ кист, ки бар тахти ӯ биншинад?»

²⁸ Ва подшоҳ Довуд ҷавоб гардонид, гуфт: «Батшобаъро назди ман бихонед». Вай назди подшоҳ даромад, ва ба ҳузури подшоҳ истод.

²⁹ Ва подшоҳ қасам хӯрда, гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованде ки ҷони маро аз ҳар тангӣ раҳо кардааст!

³⁰ Чунон ки ман барои ту ба Худованд Худои Исроил қасам хӯрда гуфтаам, ки писарат Сулаймон баъд аз ман подшоҳ хоҳад шуд, ва ӯ бар тахти ман ба ҷои ман хоҳад нишаст, ончунон ман имрӯз ба амал хоҳам овард».

³¹ Ва Батшобаъ рӯ бар замин ҳам шуда, ба подшоҳ сачда бурд, ва гуфт: «Оғоям подшоҳ Довуд то абад зинда бод!»

³² Ва подшоҳ Довуд гуфт: «Содӯқи коҳин ва Нотони набӣ ва Баноё ибни Ехӯёдоъро назди ман бихонед». Ва онҳо ба ҳузури подшоҳ дароманд.

³³ Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Бандагони оғои худро ҳамроҳи худ бигиред, ва писарам Сулаймонро бар ҳаҷири ман савор кунед, ва ӯро назди Ҷайхун фуруд оваред.

³⁴ Ва бигзор Содӯқи коҳин ва Нотони набӣ ӯро дар он ҷо ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намоянд; ва шох навозед, ва бигӯед: „Зинда бод подшоҳ Сулаймон!“

³⁵ Ва аз ақиби ӯ бароед, то ки ӯ омада, бар тахти ман биншинад; ва ӯ ба ҷои ман подшоҳ хоҳад шуд; ва ман ӯро амр мефармоям, ки бар Исроил ва бар Яҳудо раис бошад».

³⁶ Ва Баноё ибни Ехӯёдоъ ба подшоҳ ҷавоб гардонид, гуфт: «Омин! Бигзор Худованд Худои оғоям подшоҳ низ чунин гӯяд!

³⁷ Чунон ки Худованд бо оғоям подшоҳ буд, бигзор ончунон бо Сулаймон низ бошад, ва тахти ӯро аз тахти оғоям подшоҳ Довуд бузургтар гардонад!»

³⁸ Ва Содӯқи коҳин ва Нотони набӣ ва Баноё ибни Ехӯёдоъ ва каритиён ва фалитиён фуруд омада, Сулаймонро бар ҳаҷири подшоҳ Довуд савор карданд, ва ӯро назди Ҷайхун бурданд.

Сулаймон ба подшоҳӣ тадҳин карда шуд.

³⁹ Ва Содӯқи коҳин шоҳи равғанро аз хайма гирифта, Сулаймонро тадҳин намуд. Ва шох навохтанд, ва тамоми қавм гуфтанд: «Зинда бод подшоҳ Сулаймон!»

⁴⁰ Ва тамоми қавм аз ақиби ӯ бароманд, ва қавм най менавохтанд, ва бағоят шодӣ мекарданд, ба тавре ки замин аз овозашон мекафид.

Адӯниё ба подшоҳ итоат менамояд.

⁴¹ Ва Адӯниё ва ҳамаи даъватшудагоне ки бо ӯ буданд, ҳамин ки аз хӯрдан фориф шуданд, инро шуниданд; ва Юоб садои шохро шунида, гуфт: «Садои шаҳри пуризтироб аз чӣ сабаб аст?»

⁴² Ҳанӯз ӯ сухан меронд, инак, Йўнотон ибни Абъётори коҳин омад; ва Адӯниё гуфт: «Биё, ки ту марди амин ҳастӣ ва муждаи нек меоварӣ».

⁴³ Ва Йўнотон ба Адӯниё ҷавоб гардонид, гуфт: «Ба ҳеҷ вачҳ, зеро оғои мо, подшоҳ Довуд, Сулаймонро подшоҳ гардонидаст;

⁴⁴ Ва подшоҳ Содӯқи коҳин ва Нотони набӣ ва Баноё ибни Ехӯёдоъ ва каритиён ва фалитиёнро бо ӯ фиристодааст; ва ӯро ба ҳаҷири подшоҳ савор кардаанд;

⁴⁵ Ва Содӯқи коҳин ва Нотони набӣ ӯро дар Ҷайхун ба подшоҳӣ тадҳин намудаанд, ва аз он ҷо шодикунон баромадаанд, ва шаҳр ғулғула бардоштааст; ҳамин аст садое ки шумо шунидаед;

⁴⁶ Ва Сулаймон низ бар тахти подшоҳӣ нишастааст;

⁴⁷ Ва бандагони подшоҳ низ барои табрик кардани оғои мо подшоҳ Довуд омада, гуфтанд: „Бигзор Худо номи Сулаймонро аз номи ту хубтар созад, ва тахти ӯро аз тахти ту бузургтар гардонад“. Ва подшоҳ бар бистари худ сачда бурдааст;

⁴⁸ Ва подшоҳ низ чунин гуфтааст: „Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки имрӯз касеро, ки бар тахти ман менишинад, ба ман додааст, ва чашмони ман инро мебинад!“»

⁴⁹ Ва ҳамаи даъватшудагоне ки назди Адӯниё буданд, ба ҳарос афтода бархостанд, ва ҳар кас ба роҳи худ рафт.

⁵⁰ Ва Адӯниё аз Сулаймон ҳаросон шуда, бархост, ва рафта, шохҳои қурбонгоҳро гирифт.

⁵¹ Ва ба Сулаймон хабар дода, гуфтанд: «Инак, Адӯниё аз подшоҳ Сулаймон метарсад, ва инак, ӯ шохҳои қурбонгоҳро гирифта, мегӯяд: „Бигзор подшоҳ Сулаймон имрӯз ба ман қасам хӯрад, ки бандаи худро ба шамшер нахоҳад кушт“».

⁵² Ва Сулаймон гуфт: «Агар ӯ росткор гардад, як мӯяш бар замин нахоҳад афтод, вале агар бадие дар ӯ ёфт шавад, хоҳад мурд».

⁵³ Ва подшоҳ Сулаймон фиристод, ва ӯро аз қурбонгоҳ фуруд оварданд, ва ӯ омада, ба подшоҳ Сулаймон сачда бурд, ва Сулаймон ба ӯ гуфт: «Ба хонаи худ бирав».

БОБИ ДУЮМ

Васияти Довуд ба Сулаймон.

2 Ва айёми фавти Довуд наздик омад, ва ӯ ба писари худ Сулаймон васият карда, гуфт:
² «Ман ба роҳи тамоми аҳли замин меравам, пас ту қавидил ва мард бош.

³ Ва амри Худованд Худои худро ба ҷо оварда, бо роҳҳои ӯ равона шав, фароизи ӯ, аҳкоми ӯ ва

дастурҳои ӯ ва шаҳодоти ӯро, чунон ки дар Тавроти Мусо навишта шудааст, риоя намоед, то дар ҳар коре ки мекуни ва ба ҳар чое ки рӯ меоварӣ, комъёб гарди.

⁴ То ки Худованд каломи Худро, ки дар ҳаққи ман ба забон рондааст, ба ҷо оварад, яъне гуфтааст: „Агар писаронат роҳи худро риоя намоед, бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ба ҳузури Ман бо ростӣ рафтор кунанд, ба яқин касе аз насли ту аз болои тахти Исроил маҳв нахоҳад шуд“.

⁵ Ва низ он чиро, ки Юоб ибни Саруе ба ман кард, яъне он чиро, ки ӯ дар ҳаққи ду сарлашқари Исроил, — дар ҳаққи Абнир ибни Нир ва Амосо ибни Ётар, — кард, ту медонӣ: ӯ онҳоро кушта, хуни ҷангро дар вақти сулҳ рехт, ва камарбандеро, ки ба камараш дошт, ва кафшero, ки ба пойҳояш буд, ба хуни ҷанг олуда кард.

⁶ Пас, бар тибқи ҳикмати худ амал намоед, ва намон, ки мӯи сафедаш ба саломатӣ ба гӯр фуруд ояд.

⁷ Валекин ба писарони Барзилои чилъодӣ эҳсон намоед, ва бигзор онҳо дар миёни касоне бошанд, ки дар сари суфраи ту хӯрок мехӯранд, зеро ки онҳо ба ман ҳамин тавр наздик шуда буданд, вақте ки аз дасти бародарат Абшолӯм рӯ ба гурез овардам.

⁸ Ва инак, Шимъӣ ибни Ҷерои бинъеминӣ, ки аз Бахурим аст, назди ту мебошад, ва ӯ маро, дар рӯзе ки ба Маҳаноим мерафтам, бо дашномҳои сахт дашном дода буд; вале ӯ ба пешвози ман назди Урдун омад, ва ман барои ӯ ба Худованд қасам хӯрда гуфтам, ки „туро бо шамшер нахоҳам кушт“

⁹ Ва алҳол ту ӯро бегуноҳ ҳисоб накун, зеро ки ту марди хирадманд ҳастӣ, ва медонӣ, ки ба ӯ чӣ коре бикунӣ, то ки мӯи сафедашро хунолуд гардонида ба гӯр фуруд оварӣ».

Фавти Довуд.

¹⁰ Ва Довуд бо падарони худ хобид, ва дар шаҳри Довуд дафн карда шуд.

¹¹ Ва айёме ки Довуд бар Исроил подшоҳӣ кард, чил сол буд; дар Ҷебрӯн ҳафт сол подшоҳӣ кард, ва дар Ерусалим сию се сол подшоҳӣ кард.

Подшоҳии Сулаймон.

¹² Ва Сулаймон бар тахти падараш Довуд нишаст, ва салтанати ӯ бағоят мустаҳкам гардид.

¹³ Ва Адӯниё ибни Ҳаҷҷит назди Батшобаъ, модари Сулаймон, омад. Вай гуфт: «Оё ба саломатӣ омадаӣ?» Ва ӯ ҷавобан гуфт: «Ба саломатӣ».

¹⁴ Ва ӯ гуфт: «Ба ту сухане дорам». Вай гуфт: «Бигӯ».

¹⁵ Ва ӯ гуфт: «Ту медонӣ, ки салтанат ба ман тааллуқ дошт, ва тамоми Исроил рӯи худро сӯи ман нигаронида буданд, ки ман подшоҳ шавам; валекин салтанат аз ман рӯй гардонида, аз они бародарам шуд, зеро ки он аз ҷониби Худованд насиби ӯ гардидааст.

¹⁶ Ва алҳол ман илтимосе аз ту дорам, хоҳиши маро рад накун». Вай ба ӯ гуфт: «Бигӯ».

¹⁷ Ва ӯ гуфт: «Лутфан, ба подшоҳ Сулаймон бигӯ, — зеро ӯ хоҳиши туро рад нахоҳад кард, — ки Абишаги шунаммиро ба ман ба занӣ бидиҳад».

¹⁸ Ва Батшобаъ гуфт: «Хуб шудааст; ман дар бораи ту ба подшоҳ сухан хоҳам гуфт».

¹⁹ Ва Батшобаъ назди подшоҳ Сулаймон омад, то ки ба ӯ дар бораи Адӯниё сухан гӯяд. Ва подшоҳ ба пешвози вай бархоста, ба вай саҷда бурд, ва бар тахти худ нишаст. Барои модари подшоҳ низ тахте гузоштанд, ва вай аз тарафи ростии ӯ нишаст,

²⁰ Ва гуфт: «Як илтимоси хурде ман аз ту дорам, хоҳиши маро рад накун». Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Бигӯ, эй модарам, зеро ки ман хоҳиши туро рад нахоҳам кард».

²¹ Вай гуфт: «Изн бидеҳ, ки Абишаги шунаммиро ба бародарат Адӯниё ба занӣ бидиҳанд».

²² Ва подшоҳ Сулаймон ба модараш ҷавоб гардонида, гуфт: «Чаро ту Абишаги шунаммиро барои Адӯниё илтимос мекуни? Пас, салтанатро низ барои вай илтимос кун, ки вай бародари калони ман аст, — ҳам барои вай, ҳам барои Абъётори коҳин ва ҳам барои Юоб ибни Саруе».

²³ Ва подшоҳ Сулаймон ба Худованд қасам хӯрда, гуфт: «Худо ба ман чунин ва зиёда аз ин бикунад, агар Адӯниё ин суханро ба зарари ҷони худ нагуфта бошад!»

²⁴ Ва алҳол қасам ба ҳаёти Худованде ки маро мустаҳкам намоед ва бар тахти падарам Довуд нишонида ва хонае барои ман, чунон ки гуфта буд, барпо кардааст, — худи имрӯз Адӯниё бояд бимирад!»

²⁵ Ва подшоҳ Сулаймон Баноё ибни Ехӯёдоъро фиристод, ки вай ӯро зарба зад, ва ӯ мурд.

Абъётор аз қаҳонат маҳрум гардид.

²⁶ Ва подшоҳ ба Абъётори коҳин гуфт: «Ба киштзори худ ба Аноут бирав, зеро ту сазовори қатл ҳастӣ, вале имрӯз ту нахоҳам кушт, чунки ту сандуқи Худованди Парвардигорро ба ҳузури падарам Довуд бардоштаӣ, ва дар ҳамаи азиятҳои падарам азият кашидай».

²⁷ Ва Сулаймон Абъёторро аз қаҳонати Худованд бадар ронд, то каломи Худовандро, ки дар ҳаққи хонадони Элий дар Шилӯ гуфта буд, ба амал оварад.

Гурехтани Юоб ва фавти ӯ.

²⁸ Овозаи ин ба гӯши Юоб расид, — дар сурате ки Юоб ба тарафи Адӯниё моил шуда буд, вале ба тарафи Абшолӯм моил нашуда буд, — ва Юоб ба хаймаи Худованд гурехта, шохҳои курбонгоҳро гирифт.

²⁹ Ва ба подшоҳ Сулаймон хабар расониданд, ки Юоб ба хаймаи Худованд гурехтааст, ва инак назди курбонгоҳ мебошад. Ва Сулаймон Баноё ибни Ехӯёдоъро фиристода, гуфт: «Рафта, ӯро зарба зан».

³⁰ Ва Баноё назди хаймаи Худованд омада, ба ӯ гуфт: «Подшоҳ чунин гуфт: „Баро!“» Ва ӯ гуфт: «Не, балки дар ин чо мехоҳам бимирам». Ва Баноё ба подшоҳ хабар расонида, гуфт: «Юоб чунин сухан ронд, ва ба ман чунин ҷавоб дод».

³¹ Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Аз рӯи гуфтаи ӯ амал намо, ва ӯро зарба зада, дафн кун, ва хуни ноҳаққеро, ки Юоб рехта буд, аз ман ва аз хонадони падарам дур соз.

³² Ва бигзор Худованд хуни ӯро бар сари худи ӯ баргардонад, барои он ки ӯ ба ду шахсе ки аз ӯ одилтар ва некӯтар буданд, зарба расонида, онҳоро бо шамшер кушт, ва падарам Довуд аз ин беҳабар буд, яъне: Абнир ибни Нирро, ки сарлашқари Исроил буд, ва Амосо ибни Ётарро, ки сарлашқари Яҳудо буд;

³³ Ва бигзор хуни онҳо бар сари Юоб ва бар сари насли ӯ ба сурати абади баргардад, вале барои Довуд ва наслаш ва хонадонаш ва тахташ осоиштагӣ аз ҷониби Худованд то абад бошад!»

³⁴ Ва Баноё ибни Ехӯёдоъ баромада, ӯро зарба зад, ва ӯро кушт; ва ӯ дар хонааш, ки дар биёбон буд, дафн карда шуд.

Баноё — сарлашқар. Содӯқ — коҳин.

³⁵ Ва подшоҳ Баноё ибни Ехӯёдоъро ба ҷои ӯ барлашқар таъин кард; ва подшоҳ Содӯқи коҳинро ба ҷои Абъётор таъин намуд.

³⁶ Ва подшоҳ фиристода, Шимъиро даъват намуд ва ба ӯ гуфт: «Барои худ хонае дар Ерусалим бино карда, дар он чо сокин шав, ва аз он чо ба ҳеҷ тараф берун нарав.

³⁷ Ва дар рӯзе ки ту берун рафта, аз наҳри Қидрӯн бигзарӣ, яқинан бидон, ки хоҳӣ мурд, ва хунат бар сари худат хоҳад буд».

Қатли Шимъӣ.

³⁸ Ва Шимъӣ ба подшоҳ гуфт: «Ин сухан хуб аст; чунон ки оғоям подшоҳ гуфтааст, бандаат ончунон амал хоҳад кард». Ва Шимъӣ айёми зиёде дар Ерусалим иқомат намуд.

³⁹ Вале баъд аз гузаштани се сол чунин воқеъ шуд, ки ду навқари Шимъӣ назди Окиш ибни Маако, подшоҳи Ҷат, гурехтанд; ва ба Шимъӣ хабар дода, гуфтанд: «Инак, навқаронат дар Ҷат мебошанд».

⁴⁰ Ва Шимъӣ бархоста, харашро зин кард, ва ба Ҷат назди Окиш рафт, то ки навқаронашро ҷустуҷӯ намояд, ва Шимъӣ рафта, навқаронашро аз Ҷат овард.

⁴¹ Ва ба Сулаймон хабар расид, ки Шимъӣ аз Ерусалим ба Ҷат рафтааст, ва баргаштааст.

⁴² Ва подшоҳ фиристода, Шимъиро даъват намуд, ва ба вай гуфт: «Туро, охир, ба Худованд қасам додам, ва туро огоҳ намуда, гуфтам: „Дар рӯзе ки берун рафта, ба ягон тараф равона шавӣ, бидон, ки

яқинан хоҳӣ мурд“. Ва ту ба ман гуфтӣ: „Ин сухан, ки шунидам, хуб аст“.

⁴³ Пас, чаро қасами Худованд ва амреро, ки ба ту фармудам, риоя накардӣ?»

⁴⁴ Ва подшоҳ ба Шимъӣ гуфт: «Тамоми бадиеро, ки дар ҳаққи падарам Довуд кардай, ту медонӣ, ва дилат аз он хабар дорад; ва Худованд он бадиӣ туро ба сарат баргардонидааст.

⁴⁵ Ва подшоҳ Сулаймон муборак хоҳад буд, ва тахти Довуд ба ҳузури Худованд то абад устувор хоҳад монд».

⁴⁶ Ва подшоҳ ба Баноё ибни Ехӯёдоъ амр фармуд, ва ӯ берун рафта, варо зарба зад, ва вай мурд. Ва салтанат дар дасти Сулаймон мустақкам гардид.

БОБИ СЕЮМ

Сулаймон бо фиръавн иттифоқ мебандад ва духтари ӯро ба занӣ мегирад.

3 Ва Сулаймон ба фиръавн, подшоҳи Миср, домод шуд, ва духтари фиръавнро гирифта, ба шаҳри Довуд овард, то даме ки сохтани хонаи худ ва хонаи Худованд ва ҳисори Ерусалимро гирдогирди он анҷом диҳад.

² Аммо қавм ҳанӯз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд, зеро ки хонае ба исми Худованд то он айём бино наёфта буд.

³ Ва Сулаймон Худовандро дӯст дошта, мувофиқи фароизи падараш Довуд рафтор мекард, аммо ӯ низ бар баландиҳо қурбонӣ мекард, ва бухур месӯзонид.

Овардани қурбониҳо бар Цибъун.

⁴ Ва подшоҳ ба Цибъун равона шуд, то ки дар он чо қурбонӣ кунад, зеро ки баландии аз ҳама бузургтар он чо буд; Сулаймон ҳазор қурбонии сӯхтанӣ бар он қурбонгоҳ овард.

Дуои Сулаймон.

⁵ Дар Цибъун Худованд ба Сулаймон дар хоби шаб зоҳир гардид, ва Худо гуфт: «Талаб намо, чӣ чизе ба ту бидиҳам».

⁶ Ва Сулаймон гуфт: «Ту ба бандаи Худ, ба падарам Довуд, эҳсонӣ азиме кардӣ, азбаски ӯ ба ҳузури Ту бо ростӣ ва адолат ва самимияти дил рафтор менамуд; ва ин эҳсонӣ азимро барои ӯ нигоҳ дошта, ба ӯ писаре додӣ, то ки бар тахти ӯ биншинад, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

⁷ Ва алҳол, эй Худованд Худои ман, Ту бандаи Худро ба ҷои падарам Довуд подшоҳ кардӣ, валекин ман амради хурдсоле ҳастам, ки даробароро намедонам.

⁸ Ва бандаат дар миёни қавми Туст, ки баргузидаӣ, дар миёни қавми сершуморе ки онҳоро, ба сабаби бисъёриашон, на шумурдан мумкин аст, на ба ҳисоб овардан.

⁹ Пас, ба бандаи Худ дили бохирад ато намо, то ки қавми Туро доварӣ кунам, ва ба фарқи байни нек

ва бад сарфаҳм равам, зеро кист, ки ин қавми сершумори Туро доварӣ тавонад кунад?»

¹⁰ Ва ин ба назари Худованд писанд омад, ки Сулаймон ин чизро талабида буд.

¹¹ Ва Худо ба ӯ гуфт: «Азбаски ту ин чизро талабидӣ, ва барои худ айёми дуру дароз талаб накардӣ, ва барои худ сарват талаб накардӣ, ва ҷони душманонатро талаб накардӣ, балки барои худ хирад талабидӣ, то ки инсофро фаҳм намоӣ, —

¹² Инак, аз рӯи гуфтаи ту кардам; инак, ба ту дили пурҳикмат ва бохирад ато намудам, ба тавре ки пеш аз ту касе мисли ту набуд, ва баъд аз ту касе мисли ту нахоҳад ба майдон омад.

¹³ Ва низ он чиро, ки талаб накардӣ, яъне ҳам сарват ва ҳам ҷалолро ба ту ато намудам, ба тавре ки дар тамоми айёми ту касе мисли ту дар миёни подшоҳон нахоҳад буд.

¹⁴ Ва агар бо роҳҳои Ман рафтор карда, фароиз ва аҳкоми Маро риоя намоӣ, чунон ки падарат Довуд рафтор мекард, Ман айёми туро дуру дароз хоҳам гардонид».

¹⁵ Ва Сулаймон бедор шуд, ва инак хоб буд. Ва ба Ерусалим омада, пеши сандуқи аҳди Худованд истод, ва қурбониҳои сӯхтани баровард, ва қурбониҳои саломатӣ забҳ намуд, ва барои ҳамаи навкаронаш базм барпо кард.

Хирадмандии Сулаймон.

¹⁶ Он гоҳ ду зани зинокор назди подшоҳ омада, ба ҳузури ӯ истоданд.

¹⁷ Ва яке аз он занон гуфт: «Эй оғоям! Ман ва ин зан дар як хона сокин ҳастем; ва ман дар он хона назди вай зоидам.

¹⁸ Ва баъд аз зоиданам дар рӯзи сеюм ин зан низ зоид; ва мо бо ҳамдигар будем, каси бегонае бо мо дар хона набуд, фақат ҳар дуи мо дар хона будем.

¹⁹ Ва шабона писари ин зан мурдааст, чунки вай бар у хобидааст.

²⁰ Ва нисфи шаб вай бархоста, писари маро, вақте ки канизат дар хоб буд, аз пеши ман гирифтааст ва дар бағали худ гузоштааст, ва писари мурдаи худро дар бағали ман мондааст.

²¹ Ва субҳидам, вақте ки ман бархостам, то ки ба писарам сина диҳам, ва инак, ӯ мурда буд; валекин вақте ки пагоҳӣ ба ӯ синчакунон нигоҳ кардам, ва инак, ӯ писаре ки ман зоида будам, набуд».

²² Ва зани дигар гуфт: «Не, балки бачаи зинда писари ман ва бачаи мурда писари туст». Ва он зан гуфт: «Не, балки бачаи мурда писари ту ва бачаи зинда писари ман аст». Ва онҳо ба ҳузури подшоҳ ҳамин тавр сухан меронданд.

²³ Ва подшоҳ гуфт: «Ин мегӯяд: „Ин бачаи зинда писари ман ва бачаи мурда писари туст“. Ва он мегӯяд: „Не, балки бачаи мурда писари ту ва бачаи зинда писари ман аст“».

²⁴ Ва подшоҳ гуфт: «Шамшере пеши ман биёред». Ва шамшере пеши подшоҳ оварданд.

²⁵ Ва подшоҳ гуфт: «Бачаи зиндари ба ду нима пора кунед, ва нисфашро ба яке ва нисфашро ба дигаре бидиҳед».

²⁶ Ва зане ки бачаи зинда писараш буд, ба подшоҳ сухан ронд, зеро ки ба писараш раҳмаш омад, ва гуфт: «Эй оғоям! Ин бачаи зиндари ба вай бидиҳед, ва ба ҳеч ваҷҳ ӯро накушед». Валекин зани дигар гуфт: «Бигзор на аз они ман бошад, ва на аз они ту, — пора кунед!»

²⁷ Ва подшоҳ ҷавоб гардонида, гуфт: «Бачаи зиндари ба он зан бидиҳед, ва ба ҳеч ваҷҳ ӯро накушед; вай модари ӯст».

²⁸ Ва тамоми Исроил довариеро, ки подшоҳ ба амал оварда буд, шуниданд, ва аз подшоҳ тарсиданд, зеро диданд, ки хирадмандии илоҳӣ барои доварӣ кардан андаруни ӯст.

БОБИ ЧОРУМ

Сарварони Исроил, ки назди Сулаймон буданд.

4 Ва подшоҳ Сулаймон бар тамоми Исроил подшоҳ буд.

² Ва сарвароне ки назди ӯ буданд, инҳоянд: Азаръе ибни Содӯқи коҳин;

³ Элихӯреф ва Аҳиёд, писарони Шишо, котибон; Ехӯшофот ибни Аҳилуд, вақоеънавис.

⁴ Ва Баноё ибни Ехӯёдоъ, сарлашкар; ва Содӯк ва Абъётор, коҳинон.

⁵ Ва Азаръе ибни Нотон, сардори волиён; ва Зобуд ибни Нотони коҳин, дӯсти подшоҳ.

⁶ Ва Аҳишор, нозири хона; ва Адӯниром ибни Абдо, сардори бочу хироҷ.

⁷ Ва Сулаймон дувоздаҳ воли бар тамоми Исроил дошт, ва онҳо подшоҳ ва хонадонашро бо хӯрокворӣ таъмин мекарданд: ҳар яке мебоист сола як моҳ бо хӯрокворӣ таъмин мекард.

⁸ Ва ин аст номҳои онҳо: ибни Хур — бар кӯҳи Эфроим;

⁹ Ибни Доқар — дар Моқас ва Шаалбим ва Байт-Шемеш ва Эйлуни Байт-Ҳонон;

¹⁰ Ибни Ҳосад — дар Аруббӯт; Сукӯх ва тамоми замини Ҳофар ба ӯ тааллуқ дошт;

¹¹ Ибни Абинодоб — дар тамоми Нофат-Дӯр; Тофат бинти Сулаймон завҷаи ӯ буд.

¹² Баано ибни Аҳилуд — дар Таънок ва Маҷиддӯ ва тамоми Байт-Шеон, ки дар наздикии Сортано, поёнтари Изреъил аст, аз Байт-Шеон то Обил-Махӯло, то он тарафи Ёқемъом;

¹³ Ибни Ҷобар — дар Ромӯт-Ҷильод; деҳоти Ёир ибни Менашше, ки дар Ҷильод аст, ва ноҳияи Арҷуб, ки дар Бошон аст, ба ӯ тааллуқ дошт, яъне шаст шаҳри калону ҳисордор бо ғалақаҳои мисин;

¹⁴ Аҳинодоб ибни Иддӯ — дар Маҳаноим;

¹⁵ Аҳимаас — дар Нафтоли; ӯ Босмат бинти Сулаймонро ба занӣ гирифта буд;

¹⁶ Баано ибни Хушой — дар Ошер ва Баолӯт;

¹⁷ Ехӯшофот ибни Форуах — дар Иссокор;

¹⁸ Шимъӣ ибни Эло — дар Бинъемин;

¹⁹ Ҷобар ибни Урӣ — дар замини Ҷилъод, ки замини Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ва Ҷч, подшоҳи Бошон буд; ва ӯ ба танҳой воли дар он замин буд.

²⁰ Яхудо ва Исроил, ки мисли реги канори даръё сершумор буданд, мехӯрданд ва менӯшиданд ва хурсандӣ мекарданд.

²¹ Ва Сулаймон дар тамоми мамлакатҳо, аз наҳри Фурот то замини фалиштиён, яъне, то сарҳади Миср салтанат меронд; онҳо ҳадияҳо оварда ба Сулаймон тамоми айёми ҳаёти ӯ хизмат мекарданд.

²² Ва хӯроквории Сулаймон барои ҳар рӯз ба миқдори зерин буд: сӣ кӯр[†] гули орди гандум ва шаст кӯр орди дурушт;

²³ Даҳ гови парворӣ, ва бист гов аз чарогоҳ, ва сад гӯсфанд, ба ғайр аз физолҳо ва оҳуҳо ва гавазнҳо ва мурғҳои фарбеҳ.

²⁴ Зеро ки ӯ бар тамоми замини он тарафи наҳр, аз Тифсаҳ то Ғазза, бар ҳамаи подшоҳони он тарафи наҳр ҳукмронӣ мекард; ва барои ӯ гирдогирд, аз тамоми атрофаш сулҳу осоиштагӣ буд.

²⁵ Ва Яхудо ва Исроил, ҳар кас зери токи ангури худ ва зери дарахти анҷири худ, аз Дон то Беэр-Шобаъ, дар тамоми айёми Сулаймон дар амният менишастанд.

²⁶ Ва Сулаймон чил ҳазор охури асп барои аробаҳояш, ва дувоздаҳ ҳазор савора дошт.

²⁷ Ва он волиён подшоҳ Сулаймон ва ҳамаи онҳоро, ки ба суфраи подшоҳ Сулаймон тааллуқ доштанд, ҳар яке дар моҳи худ бо хӯрокворӣ таъмин менамуданд, ва намегузоштанд, ки чизе камӣ кунад.

²⁸ Ва ҷав ва коҳ барои аспон ва хачирон ба маконе ки онҳо буданд, ҳар яке мувофиқи ўҳдадорӣ худ, меоварданд.

²⁹ Ва Худо ба Сулаймон ҳикмат ва хирадмандии бағоят зиёде ато намуда буд, ва фаровонии дониши ӯ мисли реги канори даръё буд.

³⁰ Ва ҳикмати Сулаймон аз ҳикмати тамоми мардуми Шарқ, ва аз тамоми ҳикмати Миср зиёд буд.

³¹ Ва ӯ аз ҳамаи одамон, аз Эйтони эзроҳӣ ва аз писарони Моҳӯл — Ҷеймон ва Калкул ва Дардаъ — бохирадтар буд, ва номи ӯ дар миёни ҳамаи халқҳои гирду атроф шӯҳрат дошт.

³² Ва ӯ се ҳазор масал гуфтааст, ва ғазалҳояш ҳазор ва панҷто буд.

³³ Ва ӯ дар бораи дарахтон сухан рондааст, — аз арзе ки дар Лубнон аст, то зӯфое ки бар деворҳо мерӯяд; ва дар бораи чорпоён ва мурғон ва ҳашарот ва моҳиён сухан рондааст.

³⁴ Ва аз ҳамаи қавмҳо барои шунидани ҳикмати Сулаймон меомаданд, — аз ҷониби ҳамаи подшоҳони замин, ки овозаи ҳикмати ӯ ба гӯшашон расида буд.

[†] Кӯр — воҳиди андозаи ҷисмҳои пошхӯранда, ки ҳақмаш ба 400 литр баробар буд.

БОБИ ПАНҶУМ

Сулаймон барои сохтани маъбад тайёрӣ мебинад.

5 Ва Ҷиром, подшоҳи Сӯр, навкарони худро назди Сулаймон фиристод, зеро шунда буд, ки ӯро ба ҷои падараш ба подшоҳӣ тадҳин намудаанд; чунки Ҷиром ҳама вақт дӯсти Довуд буд.

² Ва Сулаймон назди Ҷиром фиристода, гуфт:

³ «Ту медонӣ, ки падари ман Довуд натавонист хонае ба исми Худованд Худои худ бино кунад, ба сабаби ҷанги душманоне ки ӯро ихота менамуданд, то вақте ки Худованд онҳоро зери кафи пойҳои ӯ гузошт.

⁴ Вале алҳол Худованд Худои ман маро аз гирду атрофам оромӣ додааст: ҳеҷ монеае ва ҳеҷ мусибате нест.

⁵ Ва инак, ман ният дорам, ки хонае ба исми Худованд Худои худ бино кунам, чунон ки Худованд ба падари ман Довуд сухан ронда, гуфтааст: „Писари ту, ки варо ба ҷои ту бар тахти ту хоҳам нишонид, хонае ба исми Ман бино хоҳад кард“.

⁶ Ва алҳол амр фармо, ки барои ман арзҳо аз Лубнон бибуранд; ва навкарони ман ҳамроҳи навкарони ту хоҳанд буд, ва ман музди навкаронатро бар тибқи ҳар он чи бигӯӣ, ба ту хоҳам дод; зеро ту медонӣ, ки дар миёни мо касе нест, ки дар кори дарахтбурӣ мисли сидӯниён моҳир бошад».

⁷ Ва ҳангоме ки Ҷиром суханони Сулаймонро шунид, бағоят шод гардида, гуфт: «Муборак аст имрӯз Худованд, ки ба Довуд писари хирадманде бар ин қавми сершумор ато намудааст!»

⁸ Ва Ҷиром назди Сулаймон фиристода, гуфт: «Он чи назди ман фиристодӣ, шундам; ман тамоми хоҳиши туро дар бораи дарахтони арз ва дарахтони сарв ба амал хоҳам овард.

⁹ Навкарони ман онҳоро аз Лубнон ба баҳр фурӯд хоҳанд овард, ва ман онҳоро ба шакли амадҳо бо роҳи баҳр ба маконе ки барои ман таъин намоӣ, расонида, дар он ҷо аз ҳам ҷудо хоҳам кард, ва ту онҳоро хоҳӣ бурд; ту низ хоҳиши маро ба ҷо оварда, барои хонаи ман хӯрокворӣ бидеҳ».

¹⁰ Ва Ҷиром ба Сулаймон дарахтони арз ва дарахтони сарвро, ҳар қадар, ки ӯ хоста буд, меод.

¹¹ Ва Сулаймон ба Ҷиром бист ҳазор кӯр гандум барои таъминоти хонаи ӯ, ва бист кӯр рағғани пок меод; Сулаймон ҳар сол ба Ҷиром ҳамин қадар меод.

¹² Ва Худованд ба Сулаймон, чунон ки ба ӯ гуфта буд, ҳикмат ато намуд. Ва дар миёни Ҷиром ва Сулаймон сулҳу осоиштагӣ буд, ва ҳар дуи онҳо иттифоқ бастанд.

¹³ Ва подшоҳ Сулаймон бар тамоми Исроил ўҳдадорӣ муқаррар намуд, ва ин ўҳдадорӣ аз сӣ ҳазор одам иборат буд.

¹⁴ Ва аз онҳо ҳар моҳ даҳ ҳазор нафарро бо навбат ба Лубнон мефиристонд, ки онҳо як моҳ дар Лубнон ва ду моҳ дар хонаи худ мемонданд. Ва Адуниром ба ин ўҳдадорӣ сардорӣ менамуд.

¹⁵ Ва Сулаймон ҳафтод ҳазор нафар боркаш, ва ҳаштод ҳазор нафар сангтарош дар кӯҳистон дошт,

¹⁶ Ба ғайр аз сардороне ки Сулаймон дар сари кор гузошта буд, ки се ҳазору сесад нафар буда, ба мардуми иҷрокунандаи кор назорат мекарданд.

¹⁷ Ва подшоҳ амр фармуд, ва сангҳои бузург, сангҳои гаронбаҳо, сангҳои тарошидашуда барои гузоштани бунёди хона кашонда меоварданд.

¹⁸ Ва онҳоро бинокорони Сулаймон ва бинокорони Ҳиром ва ҷабалиён суфта мекарданд, ва дарахтону сангҳоро барои сохтмони хона тайёр мекарданд.

БОБИ ШАШУМ

Ибтидои сохтмони маъбад.

6 Ва дар соли чорсаду ҳаштодуми аз Миср берун омадани бани-Исроил, дар соли чоруми подшоҳии Сулаймон бар Исроил, дар моҳи зив, ки моҳи дюм аст, ў ба бино кардани хонае барои Худованд шурӯъ намуд.

² Ва хонае ки подшоҳ Сулаймон барои Худованд бино кард, дарозияш шаст зироъ, фароҳияш бист зироъ ва қадаш сӣ зироъ буд.

³ Ва равоқи пеши толори хона, мувофиқи фароҳии хона, дарозияш бист зироъ ва қадаш даҳ зироъ дар пеши хона буд.

⁴ Ва барои хона тирезаҳои пӯшидаи шабакадор сохт.

⁵ Ва назди девори хона иморати изофӣ сохт, ки он гирдогирди деворҳои хона, яъне гирдогирди толор ва ҳарам буд; ва гирдогирд хоначаҳо сохт.

⁶ Қабати поёнии иморати изофӣ панҷ зироъ фароҳӣ, қабати миёнаи он шаш зироъ фароҳӣ ва қабати сеюми он ҳафт зироъ фароҳӣ дошт, зеро ки гирдогирди хона аз берун барҷастагиҳо гузошта шуда буд, то ки болорҳо ба деворҳои хона пайванд нашавад.

⁷ Ва ҳангоме ки хона бино меёфт, он аз сангҳои яклухте ки тарошида оварда буданд, бино ёфт, ва садои болға ва табар ва ҳар олати оҳанин дар вақти бино ёфтани хона шунида нашуд.

⁸ Дари қабати миёна аз тарафи рости хона буд, ва ба воситаи зинапоия печопеч ба қабати миёна, ва аз қабати миёна ба қабати сеюм мебароманд.

⁹ Ва ў хонаро бино карда, ба анҷом расонид; ва хонаро бо чӯбу тахтаҳои арз рӯйбаст кард.

¹⁰ Ва дар гирди тамоми хона иморати изофӣ сохт, ки қади ҳар қабаташ панҷ зироъ буд; ва он бо болорҳои арз ба хона пайванд гардид.

¹¹ Ва каломи Худованд бар Сулаймон нозил шуда, гуфт:

¹² «Ин хонае ки ту бино мекунӣ, — агар ту бар тибқи фароизи Ман рафтор намоӣ ва дастурҳои

Маро ба ҷо оварӣ, ва тамоми аҳкоми Маро нигоҳ дошта, мувофиқи онҳо қадамгузор шавӣ, — он гоҳ Ман каломи Худро, ки ба падарат Довуд гуфтаам, бо ту ба амал хоҳам овард.

¹³ Ва дар миёни бани-Исроил сокин шуда, қавми Худ Исроилро тарк нахоҳам кард».

¹⁴ Ва Сулаймон хонаро бино карда, ба анҷом расонид.

¹⁵ Ва деворҳои хонаро аз дарун бо чӯбҳои арз бино кард, аз замини хона то болорҳои сақф аз дарун бо тахта рӯйбаст намуд, ва замини хонаро бо чӯбҳои сарв фарш кард.

¹⁶ Ва бист зироъро аз ақсои хона бо чӯбҳои сарв аз замин то болорҳои сақф бино кард; ва инро ў аз дарун барои ҳарам, ки қудси қудсхост, бино кард.

¹⁷ Ва хона, яъне толори пеши ҳарам, чил зироъ буд.

¹⁸ Ва бар рӯйбасти арзии даруни хона кандакорӣ ба шакли ғунчаҳо ва шукуфаҳо буд; ҳама ҷо бо арз рӯйбаст карда шуда буд, санге ба назар наменамуд.

¹⁹ Ва ҳарамро андаруни хона барои он сохта буд, ки дар он ҷо сандуқи аҳди Худовандро ҷойгир кунанд.

²⁰ Ва даруни ҳарам бист зироъ дарозӣ, ва бист зироъ фароҳӣ ва бист зироъ қад дошт, ва онро ў бо зари холис рӯйбаст намуд; қурбонгоҳи арзиро низ рӯйбаст намуд.

²¹ Ва Сулаймон хонаро аз дарун бо зари холис рӯйбаст намуд; ва пеши дари ҳарам занҷирҳои тилло овехт, ва онро бо тилло рӯйбаст намуд.

²² Ва тамоми хонаро, то охири тамоми хона, бо тилло рӯйбаст намуд; ва тамоми қурбонгоҳро, ки пеши дари ҳарам буд, бо тилло рӯйбаст намуд.

²³ Ва дар ҳарам ду каррубӣ аз чӯби зайтун сохт, ки қади ҳар яке даҳ зироъ буд.

²⁴ Ва як боли каррубӣ панҷ зироъ ва боли дигари каррубӣ панҷ зироъ буд; аз сари як бол то сари боли дигар даҳ зироъ буд.

²⁵ Ва каррубии дюм даҳ зироъ буд; ҳар ду каррубӣ як андоза ва як шакл доштанд.

²⁶ Қади як каррубӣ даҳ зироъ буд, ва ҳамчунин каррубии дигар.

²⁷ Ва ў каррубиевро дар миёни хонаи дарунӣ гузошт, дар ҳолате ки болҳои каррубиев паҳн шуда буд, ва боли як каррубӣ ба як девор мерасид, ва боли каррубии дигар ба девори дигар мерасид, ва болҳои дигари онҳо дар миёни хона бол бо бол бармехӯрд.

²⁸ Ва ў каррубиевро бо тилло рӯйбаст намуд.

²⁹ Ва бар ҳамаи деворҳои хона, гирдогирд, нақшҳои каррубиев ва нахлҳо ва ғунчаҳои шукуфтаре дар андарун ва берун канд.

³⁰ Ва замини хонаро дар андарун ва берун бо тилло рӯйбаст намуд.

³¹ Ва дар даромадгоҳи ҳарам дари дутабақа аз чӯби зайтун сохт; паҳлударии он панҷгӯша буд.

³² Ва бар он дари дутабақа, ки аз чӯби зайтун буд, ў нақшҳои каррубиев ва нахлҳо ва ғунчаҳои

шукуфтаре канд ва бо тилло рӯйбаст намуд; ва каррубиён ва нақшҳои нахлро бо тилло пӯшонид.

³³ Ва ҳамчунин барои дари толор паҳлудариҳо аз ҷӯби зайтун сохт, ки чорғӯша буд.

³⁴ Ва ду табақаи ин дар аз ҷӯби сарв буд; ва ду тахтаи табақаи аввал мутаҳаррик буд, ва ду тахтаи табақаи дуюм мутаҳаррик буд.

³⁵ Ва бар онҳо нақшҳои каррубиён ва нахлҳо ва ғунчаҳои шукуфтаре канд, ва онҳоро бо тилло ки ба кандакорӣ мувофиқ кунонида буд, рӯйбаст намуд.

³⁶ Ва саҳни дохилиро аз се қатор сангҳои тарошидашуда ва як қатор ғӯлаҳои арз бино кард.

³⁷ Дар соли чорум, дар моҳи зив, бунёди хонаи Худованд гузошта шуд.

³⁸ Ва дар соли ёздаҳум, дар моҳи бул, ки моҳи ҳаштум аст, хона бо тамоми лавозимоташ мувофиқи ҳамаи дастурҳои ба анҷом расид; ва ҳафт сол ӯ онро бино кард.

БОБИ ҲАФТУМ

Бино кардани қасри подшоҳ.

7 Валекин хонаи худро Сулаймон сездар сол бино кард, ва тамоми хонаи худро ба анҷом расонид.

² Ва хонаи Чангали Лубнонро бино кард, ки дарозияш сад зирӯ, ва фароҳияш панҷоҳ зирӯ, ва қадаш сӣ зирӯ буд, — он бар чор қатор сутунҳои арз бино ёфт, ки бар он сутунҳо ғӯлаҳои арз гузошта шуда буд.

³ Ва аз болои ғӯлаҳои ки бар сутунҳо гузошта шуда буд, сақф бо арз рӯйбаст карда шуд, — адади он сутунҳо чилу панҷ, дар ҳар қатор понздаҳ буд.

⁴ Ва роғҳо се қатор буд, ва равзан рӯ ба рӯи равзан дар се қатор буд.

⁵ Ва ҳамаи дарҳо ва паҳлудариҳо чорғӯшаи роғдор буд, ҳамчунин равзан рӯ ба рӯи равзан дар се қатор чорғӯша буд.

⁶ Ва равоқе аз сутунҳо сохт, ки дарозияш панҷоҳ зирӯ, ва фароҳияш сӣ зирӯ буд; ва долоне пеши онҳо, ва сутунҳо ва остонае пеши онҳо буд;

⁷ Ва равоқе барои тахт, ки дар он ҷо ӯ доварӣ мекард, яъне равоқе барои доварӣ сохт, ва онро аз замин то болорҳои сақф бо ҷӯби арз рӯйбаст намуд.

⁸ Ва хонаи ӯ, ки дар он иқомат дошт, дар саҳни дигаре аз ақиб ин равоқ ба ҳамин тариқа рӯйбаст намуда шуд; ва барои духтари фиръавн, ки Сулаймон ба занӣ гирифта буд, хонае сохта, мисли он равоқ рӯйбаст намуд.

⁹ Ҳамаи ин биноҳо аз сангҳои гаронбаҳое ки бо андоза тарошида ва аз даруну берун суфта карда шуда буд, аз таҳкурсӣ то сари девор ва аз берун то саҳни бузург сохта шуда буд.

¹⁰ Ва дар таҳкурсӣ сангҳои гаронбаҳо, сангҳои бузург, сангҳои даҳ-зирӯ ва сангҳои ҳашт-зирӯ гузошта шуда буд;

¹¹ Ва аз болои онҳо сангҳои гаронбаҳои бо андоза тарошидашуда ва ҷӯби арз буд.

¹² Ва гирдогирди саҳни бузург се қатор сангҳои тарошидашуда ва як қатор ғӯлаҳои арз буд; ва саҳни дохилии хонаи Худованд ва равоқи хона низ чунин таворае дошт.

Ороиши маъбад.

¹³ Ва подшоҳ Сулаймон фиристода, Ҳиромро аз Сӯр оваронид,

¹⁴ Ки ӯ писари бевазани аз сибти Нафтоли буд, ва падараш марди сӯрии мисгар буд. Ва ӯ пур аз ҳикмат ва маҳорат ва дониш барои иҷрои ҳар кори мисгарӣ буд, ва назди подшоҳ Сулаймон омада, тамоми кори варо ба ҷо овард.

¹⁵ Ва қолибе аз мис барои ду сутун рехт, ки қади ҳар сутун ҳаждаҳ зирӯ буд, ва риштае ба дарозии дувоздаҳ зирӯ ҳар якеро дар бар мегирифт.

¹⁶ Ва ду тоҷи аз мис рехтае сохт, то ки онҳоро бар сари сутунҳо бигузорад; қади як тоҷ панҷ зирӯ, ва қади тоҷи дигар панҷ зирӯ буд.

¹⁷ Шабақаҳои бофта ва шилшилаҳои занҷиршакл барои тоҷҳои ки бар сари сутунҳо буд, сохт: ҳафт адад барои як тоҷ, ва ҳафт адад барои тоҷи дигар.

¹⁸ Сутунҳоро ӯ ҳамин тавр сохт, бо ду қатор анорҳо бар ҳар шабақа барои пӯшонидани тоҷҳои ки бар сари сутунҳо буд; ва ҳамчунин барои тоҷи дуюм сохт.

¹⁹ Ва бар тоҷҳои ки бар сари сутунҳои равоқ буд, ороише ба шакли савсанҳо сохт, ки қадаш чор зирӯ буд.

²⁰ Ва бар тоҷҳои ки бар ду сутун буд, аз болотари барҷастагии онҳо низ, назди шабақа, дусад адад анор дар қаторҳо гирдогирд буд; ҳамчунин бар тоҷи дуюм буд.

²¹ Ва сутунҳоро пеши равоқи толор барқарор намуд; ва сутуни ростро барқарор намуда, номи онро Ёкин хонд, ва сутуни чапро барқарор намуда, номи онро Бӯаз хонд.

²² Ва бар сари сутунҳо ороише ба шакли савсанҳо буд; ва кори сутунҳо бо ҳамин ба анҷом расид.

²³ Ва ҳавзе сохт, ки аз мис рехта шуда буд, аз лаб то лабаш даҳ зирӯ буд, шакли комилан доиравӣ дошт, ва қадаш панҷ зирӯ буд, ва риштаи сӣ-зирӯи онро гирдогирд дар бар мегирифт.

²⁴ Ва зерии лаби он гирдогирд ғунчаҳо буд, ки онро дар бар мегирифт, ба тавре ки ба ҳар зирӯ даҳ адад аз онҳо буд, ва онҳо ҳавзро гирдогирд дар бар мегирифт; ин ғунчаҳо ду қатор буда, баробари рехта шудани он рехта шуда буд.

²⁵ Он бар дувоздаҳ гов меистод, ки се адади онҳо ба тарафи шимол менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи ғарб менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи ҷануб менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи шарқ менигарист, ва ҳавз аз боло бар онҳо меистод, ва ҳамаи пуштҳои онҳо дар таги он буд.

²⁶ Ва ғафсии он як ваҷаб буд, ва лабаш мисли лаби чилди гули савсан сохта шуда буд; гунҷоиши он ду ҳазор бат буд.

²⁷ Ва ӯ даҳ пояи мисин сохт; дарозии ҳар поя чор зироъ буд, ва фароҳияш — чор зироъ, ва қадаш — се зироъ.

²⁸ Ва сохти поя чунин буд, ки ҳошияҳо дошт, ва ҳошияҳо дар миёни тасмаҳо буд.

²⁹ Ва бар ҳошияҳои миёни тасмаҳо суратҳои шерон, говон ва каррубиён буд, ва ҳамчунин бар тасмаҳои боло; ва дар поёни шерон ва говон нақшҳои гулдаста овезон буд.

³⁰ Ва ҳар поя чор чархи мисин ва меҳварҳои мисин дошт; ва чор кунҷи он китфҳо дошт, ки китфҳои рехташудае дар таги дастшӯяк буд, ва дар он тарафаш нақшҳои гулдаста буд.

³¹ Ва даҳанаш дар миёни тоҷ ва болои он як зироъ буд; ва даҳанаш шакли доиравӣ дошта, чун таҳкурси хизмат мекард ва якуним зироъ буд, ва бар даҳанаш низ нақшу нигор буд, ва нақшҳои онҳо чоргуша буд, на доирашакл.

³² Ва чор чарх дар таги ҳошияҳо буд, ва меҳварҳои чархҳо дар поя буд; ва қади ҳар чарх якуним зироъ буд.

³³ Ва сохти чархҳо мисли сохти чархҳои ароба буд; меҳварҳои ва чанбаракҳои ва парраҳои ва гупчакҳои — ҳамааш рехта шуда буд.

³⁴ Ва чор китф бар чор гушаи ҳар поя буд, ва китфҳои поя аз худаи буд.

³⁵ Ва бар сари поя лӯндагии доирашакле буд, ки қадаш ним зироъ буд; ва бар сари поя дастақояш ва ҳошияҳои аз худаи буд.

³⁶ Ва бар лавҳаҳои ва дастақояш ва ҳошияҳои, мувофиқи сатҳи холии ҳар яке, нақшҳои каррубиён, шерон ва нахлҳоро ба вучуд овард, ва гирдогирди онҳо нақшҳои гулдаста буд.

³⁷ Даҳ пояро ӯ ҳамин тавр сохт, ки ҳамаи онҳо як рехт, як андоза, як шакл доштанд.

³⁸ Ва даҳ дастшӯяки мисин сохт; гунҷоиши ҳар дастшӯяк чил бат буд; қади ҳар дастшӯяк чор зироъ буд; бар ҳар поя, аз он даҳ поя, як дастшӯяк буд.

³⁹ Ва панҷ пояро дар тарафи рости хона, ва панҷ ададашро дар тарафи чапи хона гузошт; ва ҳавзро дар тарафи рости хона, дар ҷониби шарқи ҷанубӣ ҷойгир кард.

⁴⁰ Ва Ҳиром дастшӯякҳо ва хокандозҳо ва косаҳо сохт; ва Ҳиром тамоми кореро, ки назди подшоҳ Сулаймон барои хонаи Худованд ба ҷо меовард, ба анҷом расонид;

⁴¹ Ду сутун, ва ду гулӯлаи тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд; ва ду шабака барои пӯшонидани ду гулӯлаи тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд;

⁴² Ва чорсад аноре ки барои ду шабака буд: ду қатор анорҳо барои ҳар шабака аз баҳри пӯшонидани ду гулӯлаи тоҷҳое ки болои сутунҳо буд;

⁴³ Ва даҳ поя, ва даҳ дастшӯяке ки бар пояҳо буд;

⁴⁴ Ва як ҳавз, ва дувоздаҳ гове ки дар таги ҳавз буд;

⁴⁵ Ва дегҳо, ва хокандозҳо, ва косаҳо, — тамоми ин колое ки Ҳиром назди подшоҳ Сулаймон барои хонаи Худованд сохт, аз миси сайқали буд.

⁴⁶ Онҳоро подшоҳ дар умқи гиле ки дар водии Урдун, дар миёни Суккӯт ва Сортон буд, рехт.

⁴⁷ Ва Сулаймон тамоми ин колоро ҷо ба ҷо гузошт; азбаски адади онҳо бағоят бисёр буд, вазни мис муайян карда нашуд.

⁴⁸ Ва Сулаймон тамоми колоеро, ки дар хонаи Худованд буд, сохт: қурбонгоҳи тилло, ва мизе ки нони тақдим бар он буд, — аз тилло;

⁴⁹ Ва чароғҳо, ки панҷ адад аз тарафи рост ва панҷ адад аз тарафи чап, пеши ҳарам буд, — аз тиллои холис; ва гулҳо, ва косаҳои рағғани чароғ, ва анбӯрҳо, — аз тилло;

⁵⁰ Ва тосҳо, ва оташгиракҳо, ва косаҳо, ва қошукҳо, ва маҷмарҳо, — аз тиллои холис; ва ошиқ-маъшукҳо барои дарҳои хонаи дохилӣ, ки қудси қудсҳо бошад, ва барои дарҳои хона, ки толор бошад, — аз тилло.

⁵¹ Ва тамоми коре ки подшоҳ Сулаймон барои хонаи Худованд ба ҷо овард, анҷом ёфт; ва Сулаймон он чиро, ки падараш Довуд вақф намуда буд, яъне он нуқра ва тилло ва колоро оварда, ба ганҷинаи хонаи Худованд супурд.

БОБИ ҲАШТУМ

Тақдис кардани маъбад.

8 Он гоҳ Сулаймон пирони Исроил, ҳамаи сардорони сибтҳо, раисони хонаводаҳои бани-Исроилро назди подшоҳ Сулаймон дар Ерусалим ҷамъ кард, то ки сандуқи аҳди Худовандро аз шаҳри Довуд, ки Сион бошад, бароваранд.

² Ва тамоми мардуми Исроил дар моҳи этоним, ки моҳи ҳафтум аст, дар ид назди подшоҳ Сулаймон ҷамъ шуданд.

³ Ва ҳамаи пирони Исроил омаданд, ва коҳинон сандуқро бардоштанд.

⁴ Ва сандуқи Худованд, ва ҳаймаи ҷомеъ, ва тамоми колои муқаддасро, ки дар ҳайма буд, бардоштанд; ва коҳинон ва левизодагон онҳоро бардоштанд.

⁵ Ва подшоҳ Сулаймон ва тамоми ҷамоати Исроил, ки назди ӯ ҷамъ шуда буданд, ҳамроҳи ӯ пеши сандуқ истода, гӯсфандон ва говонро қурбонӣ мекарданд, ки миқдори онҳоро, ба сабаби бисъёриашон, ба ҳисоб овардан ва муайян намудан мумкин набуд.

⁶ Ва коҳинон сандуқи аҳди Худовандро ба маконаш, ба ҳарами хона, ба қудси қудсҳо, зери болҳои каррубиён дароварданд.

⁷ Зеро ки каррубиён болҳои онро бар макони сандуқ паҳн мекарданд; ва каррубиён сандуқ ва дастақояшро аз боло мепӯшониданд.

⁸ Ва дастакҳо он қадар дароз буд, ки сари дастакҳо аз қудсе ки пеши ҳарам буд, дида мешуд, вале аз берун дида намешуд; онҳо то имрӯз дар он ҷост.

⁹ Дар сандуқ чизе набуд, ғайр аз ду лавҳи санг, ки Мусо дар Хӯриб дар он гузошт, вақте ки Худованд бо банӣ-Исроил, ҳангоми берун омаданашон аз замини Миср, аҳд баст.

¹⁰ Ва чунин воқеъ шуд, ки чун коҳинон аз қудс берун омаданд, абр хонаи Худовандро пур кард.

Ҷалоли Худованд маъбадро пур мекунад.

Дуои Сулаймон.

¹¹ Ва коҳинон, ба сабаби абр, натавонистанд барои хизмат биистанд, зеро ки ҷалоли Худованд хонаи Худовандро пур карда буд.

¹² Он гоҳ Сулаймон гуфт: «Худованд гуфтааст, ки дар меғ сокин мешавад.

¹³ Ман хонае барои сукунати Ту бино намудаам, маконе барои он ки Ту дар он то абад сокин шавӣ».

¹⁴ Ва подшоҳ рӯи худро гардонида, тамоми ҷамоати Исроилро баракат дод, ва тамоми ҷамоати Исроил меистоданд.

¹⁵ Ва гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки бо даҳони Худ ба падарам Довуд сухан рондааст, ва бо дасти Худ онро ба ҷо овардааст! Ӯ гуфтааст:

¹⁶ „Аз рӯзе ки Ман қавми Худ Исроилро аз Миср берун овардаам, шаҳреро аз ҳамаи сибтҳои Исроил барои бино кардани хонае барнагузидаам, то ки исми Ман дар он бошад; валекин Ман Довудро баргузидам, то ки ӯ бар қавми Ман Исроил сардорӣ намояд“.

¹⁷ Ва дар дили падарам Довуд орзуе буд, ки хонае ба исми Худованд Худои Исроил бино кунад.

¹⁸ Вале Худованд ба падарам Довуд гуфт: „Чун дар дили ту орзуе буд, ки хонае ба исми Ман бино намой, хуб кардӣ, ки чунин орзу дар дили худ доштӣ;

¹⁹ Аммо ту хонаро бино нахоҳӣ кард, балки писари ту, ки аз камари ту берун ояд, — ӯ хонаро ба исми Ман бино хоҳад кард“.

²⁰ Ва Худованд каломи Худро, ки ба забон ронда буд, ба ҷо овард, ва ман ба ҷои падарам Довуд ба майдон омадам ва, бар тибқи он чи Худованд гуфта буд, бар тахти Исроил нишастам ва хонае ба исми Худованд Худои Исроил бино кардам.

²¹ Ва дар он, маконе барои сандуқи аҳди Худованд муҳайё намудам, аҳде ки Ӯ бо падарони мо, вақте ки онҳоро аз замини Миср берун овард, баста буд».

²² Ва Сулаймон пеши қурбонгоҳи Худованд, дар рӯ ба рӯи тамоми ҷамоати Исроил истода, дастҳояшро сӯи осмон дароз кард,

²³ Ва гуфт: «Эй Худованд Худои Исроил! Худое мисли Ту на дар осмон аз боло ҳаст, на бар замин аз поён. Ту ба бандагони Худ, ки ба ҳузури Ту бо

тамоми дили худ рафтор менамоянд, аҳд ва эҳсонро нигоҳ медорӣ.

²⁴ Ту он чиро, ки ба бандаи Худ — падарам Довуд — гуфтӣ, риоя намудӣ: Ту бо даҳони Худ гуфтӣ ва бо дасти Худ ба ҷо овардӣ, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

²⁵ Ва алҳол, эй Худованд Худои Исроил, барои бандаи Худ, падарам Довуд, он каломро риоя намое, ки ба ӯ гуфтӣ: „Касе ки ба ҳузури Ман бар тахти Исроил биншинад, барои ту хотима нахоҳад ёфт, ба шарте ки писаронат роҳҳои худро нигоҳ дошта, ба ҳузури Ман рафтор намоянд, чунон ки ту ба ҳузури Ман рафтор намудай“.

²⁶ Ва алҳол, эй Худои Исроил, бигзор каломи Ту, ки ба бандаи Худ, падарам Довуд гуфтӣ, собит гардад!

²⁷ Оё дар ҳақиқат Худо бар замин сокин хоҳад шуд? Охир, осмон ва фалакулафлок наметавонад Туро гунҷоиш диҳад, чӣ ҷои ин хонае ки ман бино кардаам!

²⁸ Валекин, эй Худованд Худои ман, ба дуои бандаи Худ ва ба истиғосаи вай тавачҷӯх намое, то тазарруъ ва дуоеро, ки бандаат имрӯз ба ҳузури Ту мегӯяд, бишнави.

²⁹ Ва чашмони Ту бар ин хона, бар ин маконе ки дар бораи он гуфтӣ: „Исми Ман дар он ҷо хоҳад буд“, шабу рӯз воз бошад, ва Ту дуоеро, ки бандаат дар ин макон мегӯяд, бишнави.

³⁰ Ва Ту истиғосаи бандаи Худ ва қавми Худ Исроилро, ки дар ин макон дуо мегӯянд, бишнав, онро аз ҷои сукунати Худ, аз осмон бишнав, ва шунида, биомурз.

³¹ Ҳангоме ки касе нисбат ба ёри худ гуноҳ карда, ба қасам хӯрдан маҷбур шавад, ва омада, пеши қурбонгоҳи Ту дар ин хона қасам хӯрад, —

³² Он гоҳ Ту аз осмон бишнав, ва бар бандагонат доварӣ намое, то ки шарирро айбдор карда, рафторашро ба сараш баргардонӣ, ва одилро сафед карда, бар тибқи адолаташ ба вай подош диҳӣ.

³³ Ҳангоме ки қавми Ту Исроил барои гуноҳе ки ба ҳузури Ту ба амал оварда бошанд, пеши душман мағлуб шаванд, ва сӯи Ту рӯчӯ намуда ва исми Туро ҳамду сано хонда, пеши Ту дар ин хона дуо гӯянд ва истиғоса кунанд, —

³⁴ Он гоҳ Ту аз осмон бишнав, ва гуноҳи қавми Худ Исроилро биомурз, ва онҳоро ба заминине ки ба падаронашон додай, баргардон.

³⁵ Ҳангоме ки осмон баста шавад ва барои гуноҳе ки ба ҳузури Ту ба амал оварда бошанд, борон наборад, ва дар ин макон дуо гуфта ва исми Туро ҳамду сано хонда, аз гуноҳи худ тавба кунанд, чунки Ту онҳоро фуру нишондай, —

³⁶ Он гоҳ Ту аз осмон бишнав, ва гуноҳи бандагони Худ ва қавми Худ Исроилро омурзида, роҳи некӯро, ки бо он бояд бираванд, ба онҳо нишон бидеҳ, ва бар замини Худ, ки онро ба қавми Худ барои мерос додай, борон бифирист.

³⁷ Агар дар замин қаҳти рӯй диҳад, агар вабо ояд, агар боди самум, хушсолӣ, малах ё кирмак пайдо шавад, агар душманонашон онҳоро дар шаҳрҳои заминашон ба танг оваранд, агар ягон мусибат ё ягон беморӣ воқеъ шавад, —

³⁸ Он гоҳ ҳар дуо ва ҳар истиғосаро, ки аз ҷониби ҳар одам, ё аз ҷониби тамоми қавми Ту Исроил гуфта мешавад, вақте ки ҳар яке аз онҳо мусибати дили худро медонанд ва дастҳои худро сӯи ин хона дароз мекунанд,

³⁹ Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, бишнавад ва биомурз, ва амал намуда, ба ҳар кас, ки дили варо медонӣ, бар тибқи тамоми рафтораш подош бидеҳ, зеро ки танҳо Ту донандаи дилҳои тамоми бани-одам ҳастӣ,

⁴⁰ То ки онҳо тамоми айёми худ аз Ту ҳаросон бошанд, — тамоми айёме ки онҳо бар рӯи замин ки Ту ба падарони мо додай, зиндагӣ мекунанд.

⁴¹ Ва ҳамчунин аҷнабиरो, ки аз қавми Ту Исроил набошад, вале ба хотири исми Ту аз замини дурдаст омада бошад, —

⁴² Зеро ки онҳо низ овозаи исми бузурги Ту ва дасти қавии Ту ва бозуи тӯлоии Туро хоҳанд шунид, — ва ҳангоме ки вай омада, дар ин хона дуо гӯяд,

⁴³ Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, бишнавад, ва ҳар он чиро, ки аҷнабӣ сӯи Ту хонда дархост намояд, ба амал овар, то ки ҳамаи қавмҳои замин исми Туро бишиносанд, ва аз Ту мисли қавми Ту Исроил ҳаросон бошанд, ва бидонанд, ки исми Ту бар ин хонае ки ман бино кардам, хонда шудааст.

⁴⁴ Ҳангоме ки қавми Ту ба ҷанги зидди душмани худ, бо роҳе ки Ту онҳоро фиристодай, берун оянд, ва ба шаҳре ки Ту баргузидай, ва ба хонае ки ман ба исми Ту бино кардаам, рӯчӯъ намуда, сӯи Худованд дуо гӯянд, —

⁴⁵ Он гоҳ Ту аз осмон дуо ва истиғосаи онҳоро бишнавад, ва дархости онҳоро ба ҷо овар.

⁴⁶ Ҳангоме ки онҳо пеши Ту гуноҳ кунанд, — зеро касе нест, ки гуноҳ накунад, — ва ту бар онҳо ғазаб карда, онҳоро ба душман таслим намоӣ, ва асиркунандагонашон онҳоро ба замини душман, — хоҳ наздик бошад хоҳ дур, — бибаранд;

⁴⁷ Ва ҳангоме ки онҳо дар замин ки он ҷо асир бошанд, ба худ омада тавба кунанд, ва дар замини асиркунандагони худ сӯи Ту истиғоса намуда, гӯянд: „Мо гуноҳ карда ва осӣ шуда, рафтори шарирона кардем“;

⁴⁸ Ва ҳангоме ки онҳо дар замини душманонашон, ки онҳоро ба асирӣ бурдаанд, бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ сӯи Ту баргарданд, ва ба замин ки Ту ба падаронашон додай, ба шаҳре ки Ту баргузидай, ва ба хонае ки ман ба исми Ту бино кардаам, рӯчӯъ намуда, сӯи Ту дуо гӯянд, —

⁴⁹ Он гоҳ Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, дуо ва истиғосаи онҳоро бишнавад, ва дархости онҳоро ба ҷо овар,

⁵⁰ Ва қавми Худро, ки пеши Ту гуноҳ кардаанд, афв намо, ва ҳамаи маъсиятҳои онҳоро, ки пеши Ту ба амал овардаанд, биомурз, ва нисбат ба онҳо дар дили асиркунандагонашон тараҳхум ба вучуд овар, то ки ба онҳо раҳм кунанд;

⁵¹ Зеро ки онҳо қавми Ту ва мероси Ту ҳастанд, ки онҳоро аз Миср, аз даруни кӯраи оҳан берун овардаӣ,

⁵² То ки чашмони Ту ба истиғосаи бандаи Ту ва ба истиғосаи қавми Ту Исроил воз бошад, ва Ту онҳоро, ҳар вақте ки сӯи Ту бихонанд, бишнавай;

⁵³ Зеро ки Ту онҳоро аз миёни ҳамаи қавмҳои замин, барои Худ ҳамчун мерос ҷудо кардаӣ, чунон ки ба воситаи бандаат Мусо сухан рондӣ, вақте ки Ту, эй Худованд Худо, падарони моро аз Миср берун овардӣ».

Сулаймон қавмро баракат медиҳад.

⁵⁴ Ва чун Сулаймон гуфтани тамоми ин дуо ва истиғосаро назди Худованд ба анҷом расонид, аз пеши қурбонгоҳи Худованд, аз он ҳолате ки зону зада ва дастҳояшро сӯи осмон дароз карда буд, бархост;

⁵⁵ Ва истода, тамоми ҷамоати Исроилро бо овози баланд баракат дод ва гуфт:

⁵⁶ «Муборак аст Худованд, ки ба қавми Худ Исроил, мувофиқи ҳар каломи Худ, оромӣ бахшидааст! Аз тамоми каломи неке ки Ӯ ба воситаи бандаи Худ Мусо гуфта буд, як сухан ҳам зоеъ нарафтааст.

⁵⁷ Бигзор Худованд Худои мо бо мо бошад, чунон ки бо падарони мо буд; бигзор моро тарк накунад ва напартояд,

⁵⁸ Балки дилҳои моро сӯи Худ моил гардонад, то ки дар ҳамаи роҳҳои Ӯ равона шавем ва фароизу аҳқому дастурҳои Ӯро, ки ба падарони мо амр фармудааст, риоя намоем.

⁵⁹ Ва бигзор ин суханонам, ки бо онҳо ба ҳузури Худованд истиғоса намудаам, рӯзу шаб ба Худованд Худои мо наздик бошад, то ки Ӯ дархости бандаи Худ ва дархости қавми Худ Исроилро рӯз ба рӯз ба ҷо оварад,

⁶⁰ То ҳамаи қавмҳои замин бидонанд, ки Худованд Худост, ва дигаре нест.

⁶¹ Ва бигзор дили шумо бо Худованд Худои мо пур бошад, то ки мувофиқи фароизи Ӯ рафтор намоед ва аҳқоми Ӯро мисли имрӯз ба ҷо оваред».

⁶² Ва подшоҳ ва тамоми Исроил ҳамроҳи ӯ барои Худованд қурбонӣ карданд.

⁶³ Ва Сулаймон ҳамчун қурбонии саломатӣ, ки барои Худованд оварда буд, бисту ду ҳазор гов ва саду бист ҳазор гӯсфанд забҳ намуд; ва подшоҳ ва тамоми бани-Исроил хонаи Худовандро тақдис карданд.

⁶⁴ Дар ҳамон рӯз подшоҳ миёнаи саҳро, ки пеши хонаи Худованд аст, тақдис намуд, чунки қурбонҳои сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордӣ ва чарбуи қурбонҳои саломатиро дар он ҷо ба амал овард,

зеро қурбонгоҳи мисине ки ба ҳузури Худованд буд, барои гунҷонидани қурбониҳои сӯхтани ва ҳадияҳои ордӣ ва чарбуи қурбониҳои саломатӣ хурдӣ кард.

⁶⁵ Ва Сулаймон дар он вақт ид кард, ва тамоми Исроил ҳамроҳи ӯ буданд, ки ин ҷамоати бузург, аз даромадгоҳи Ҳамот то водии Миср, ҳафт рӯз ва ҳафт рӯз, ҷамъ чордаҳ рӯз ба ҳузури Худованд Худои мо буданд.

⁶⁶ Дар рӯзи ҳаштум ӯ қавмро фиристод, ва онҳо подшоҳро баракат доданд, ва аз тамоми некие ки Худованд барои бандаи Худ Довуд ва қавми Худ Исроил карда буд, хурсанд ва дилшод гардида, ба хаймаҳои худ рафтанд.

БОБИ НУҲУМ

Худованд бори дуюм ба Сулаймон зоҳир мешавад.

9 Ва баъд аз он ки Сулаймон бино кардани хонаи Худованд ва хонаи подшоҳро ба анҷом расонид, ва ҳар орзуи Сулаймон, ки мехост ба ҷо оварад, муяссар гардид,

² Худованд бори дуюм ба Сулаймон зоҳир шуд, чунон ки дар Чибъун ба ӯ зоҳир шуда буд.

³ Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Дуои ту ва истиғосаи туро, ки ба ҳузури Ман кардӣ, шунидам, ва ин хонаро, ки ту сохтӣ, то ки исми Ман то абад бар он хонда шавад, тақдис намудам, ва чашмони Ман ва дили Ман тамоми айём дар он хоҳад буд.

⁴ Ва агар ту ба ҳузури Ман, чунон ки падарат Довуд рафтор менамуд, бо дили соф ва аз рӯи вичдон рафтор намуда, ҳар чиро, ки Ман ба ту амр фармудаам, ба ҷо оварӣ ва фароизу аҳкоми Маро нигоҳ дорӣ,

⁵ Ман тахти салтанати туро бар Исроил то абад барқарор хоҳам кард, чунон ки ба падарат Довуд сухан ронда, гуфтаам: „Аз ту касе ки бар тахти Исроил биншинад, аз миён нахоҳад рафт“.

⁶ Аммо агар шумо ва писарони шумо аз пайравии Ман рӯй гардонид, аҳқому фароизеро, ки ба шумо додаам, риоя накунед, ва рафта худоёни дигарро ибодат намоед ва ба онҳо сачда баред,

⁷ Ман Исроилро аз рӯи заmine ки ба онҳо додаам, маҳв хоҳам кард, ва хонаеро, ки ба исми Худ тақдис намудаам, аз ҳузури Худ дур хоҳам андохт, ва Исроил дар миёни ҳамаи қавмҳо зарбулмасал ва хандахариш хоҳад шуд.

⁸ Ва дар ҳаққи ин хона, ки олишукӯҳ аст, ҳар касе ки аз пеши он бигзарад, аз харобии он дар ҳайрат монда ва хуштак зада, хоҳад гуфт: „Аз чӣ сабаб Худованд ба ин замин ва ба ин хона чунин амал намудааст?“

⁹ Ва хоҳад гуфт: „Аз он сабаб, ки онҳо Худованд Худои худро, ки падаронашонро аз замини Миср берун оварда буд, тарк карданд, ва ба худоёни дигар часпида, онҳоро сачда ва ибодат намуданд; бинобар ин Худованд тамоми ин мусибатро ба сари онҳо овардааст“».

Чалол ва ҳикмати Сулаймон.

¹⁰ Ва баъд аз гузаштани бист сол, ки дар ин муддат Сулаймон ду хонаро — хонаи Худованд ва хонаи подшоҳро — бино кард,

¹¹ Ва Ҳиром, подшоҳи Сӯр, Сулаймонро бо чӯби дарахтони арз ва дарахтони сарв ва бо тилло, мувофиқи дилхоҳи ӯ, таъмин намуд, — он гоҳ подшоҳ Сулаймон бист шаҳрро дар замини Ҷалил ба Ҳиром дод.

¹² Ва Ҳиром барои дидани шаҳрҳое ки Сулаймон ба ӯ дода буд, аз Сӯр берун омад, валекин онҳо ба назараш писанд наафтанд.

¹³ Ва гуфт: «Ин чӣ шаҳрҳост, ки ту, эй бародарам, ба ман додай?» Ва онҳоро замини Ковул номид, ки то имрӯз чунин ном дорад.

¹⁴ Ва Ҳиром ба подшоҳ саду бист киккар тилло фиристода буд.

¹⁵ Ва ин аст нақли ӯҳдадорие ки подшоҳ Сулаймон барои бино кардани хонаи Худованд, ва хонаи худаш, ва Миллӯ, ва ҳисори Ерусалим, ва Ҳосӯр, ва Маҷиддӯ ва Ҷозар ҷорӣ карда буд:

¹⁶ Фиръавн, подшоҳи Миср, пеш аз ин баромада, Ҷозарро забт намуда буд, ва онро бо оташ сӯзонид, ва канъониёнро, ки дар шаҳр сукунат доштанд, кушт, ва онро ба духтари худ, ки зани Сулаймон буд, маҳр дод.

¹⁷ Ва Сулаймон Ҷозар ва Байт-Ҳӯрӯни поёнро бино кард;

¹⁸ Ва низ Баалот ва Тадмӯрро дар биёбони мамлакат;

¹⁹ Ва низ ҳамаи шаҳрҳоро, ки Сулаймон барои захираҳо дошт, ва ҳамаи шаҳрҳои аробаҳо ва ҳамаи шаҳрҳои саворонро, ва ҳар он чиро, ки Сулаймон орзу дошт, ки дар Ерусалим ва дар Лубнон ва дар тамоми замини қаламрави худ бино кунад.

²⁰ Тамоми қавме ки аз амӯриён, ҳиттиён, фариззиён, ҳиввиён ва ябусиён боқӣ монда буданд, онҳое ки аз банӣ-Исроил набуданд,

²¹ Яъне фарзандони онҳо, ки баъд аз онҳо дар замин боқӣ монда буданд, ва онҳоро банӣ-Исроил натавониста буданд маҳв намоянд, — ба зиммаи онҳо Сулаймон ӯҳдадорие меҳнатӣ гузошт, ки то имрӯз чунин аст.

²² Валекин аз банӣ-Исроил Сулаймон ба зиммаи касе ӯҳдадорие меҳнатӣ нагузошт, зеро ки онҳо ҷанговарон ва навкарони ӯ, ва мирони ӯ, ва саркардагони ӯ, ва сардорони аробаҳо ва саворони ӯ буданд.

²³ Инҳоянд сарнозироне ки бар корҳои Сулаймон буданд: панҷсаду панҷоҳ нафар ба мардуми иҷрокунандаи корҳо сардорӣ мекарданд.

²⁴ Ҳамин ки духтари фиръавн аз шаҳри Довуд ба хонаи худ, ки онро ӯ барои вай бино карда буд, гузашт, он гоҳ ӯ Миллӯро бино намуд.

²⁵ Ва Сулаймон ҳар сол се дафъа қурбониҳои сӯхтани ва қурбониҳои саломатӣ бар қурбонгоҳе

ки барои Худованд бино карда буд, мебаровард, ва бар мазбаҳе ки пеши Худованд буд, бухур месӯзонид; ва ибодати хонаро бо ҳамин мукамал намуд.

²⁶ Ва подшоҳ Сулаймон дар Эсьюн-Ќобар, ки дар Элӯт, бар соҳили баҳри Қулзум, дар замини Адӯм аст, киштиҳо сохт.

²⁷ Ва Ҳиром навкарони худро, ки маллоҳ буда, даръегардиرو медонистанд, дар киштиҳо ҳамроҳи навкарони Сулаймон фиристод.

²⁸ Ва онҳо ба Ӯфир рафтанд, ва аз он ҷо чорсаду бист киккар тилло гирифта, ба подшоҳ Сулаймон оварданд.

БОБИ ДАҲУМ

Сулаймон ва маликаи Сабо.

10 Ва маликаи Сабо овозаи Сулаймонро оид ба исми Худованд шунида, омад, то ки ӯро бо муаммоҳо имтиҳон кунад.

² Ва бо аҳли рикоби зиёде ба Ерусалим омад, ки бар штурони онҳо атриёт, ва тиллои бағоят зиёд, ва сангҳои гаронбаҳо бор карда шуда буд; ва назди Сулаймон омада, бо ӯ аз ҳар чи дар дилаш буд, гуфтугӯ кард.

³ Ва Сулаймон ҳамаи суханони варо ба вай баён намуд, ва чизе аз подшоҳ пӯшида намонд, ки ба вай баён накарда бошад.

⁴ Ва чун маликаи Сабо тамоми ҳикмати Сулаймонро дид, ва низ хонаеро, ки ӯ бино карда буд,

⁵ Ва таомҳои суфраи ӯро, ва шинухези навкарони ӯро, ва рафтори хизматгорони ӯро, ва либосҳои онҳоро, ва соқиеҳои ӯро, ва ҳашаматеро, ки ӯ бо он ба хонаи Худованд мебаромад, — вай тамоман моту мабхут гардид.

⁶ Ва ба подшоҳ гуфт: «Он сухане ки ман дар кишвари худ дар бораи корҳо ва ҳикмати ту шунидаам, рост будааст.

⁷ Вале ман ба суханон бовар накарда будам, то даме ки омада, бо чашмони худ дидам; ва инак, нисфаш ба ман маълум нашуда будааст: ҳикмат ва ҷалоли ту аз овозае ки ман шунида будам, бештар аст.

⁸ Хушо одамони ту, хушо ин навкарони ту, ки ба ҳузури ту ҳамеша меистанд ва ҳикмати туро мешунаванд!

⁹ Муборак аст Худованд Худои ту, ки бар ту таваҷҷӯҳ намуда, туро бар тахти Исроил нишондааст! Азбаски Худованд Исроилро ба сурати абадӣ дӯст медорад, Ӯ туро ба подшоҳӣ таъин намудааст, то ки доварӣ ва адолатро ба амал оварӣ».

¹⁰ Ва ба подшоҳ саду бист киккар тилло, ва атриёти бағоят зиёде, ва сангҳои гаронбаҳо инъом кард; он қадар атриёти зиёд, ки маликаи Сабо ба подшоҳ Сулаймон инъом кард, ҳаргиз оварда нашуда буд.

¹¹ Ва киштиҳои Ҳиром низ, ки тилло аз Ӯфир оварда буданд, бағоят бисёр ҷӯби сандал ва сангҳои гаронбаҳо оварданд.

¹² Ва подшоҳ аз ин ҷӯби сандал нардаҳо барои хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ, ва барбатҳо ва удҳо барои муғанниён сохт; ин қадар ҷӯби сандал ҳаргиз оварда ва дида нашуда буд.

¹³ Ва подшоҳ Сулаймон ба маликаи Сабо ҳар чизи дилхоҳи варо, ки талабида буд, дод, ба замми он чи ба вай аз рӯи ҳиммати подшоҳ Сулаймон инъом карда буд. Ва вай бо навкаронаш рӯ ба ҷониби кишвари худ ниҳода, равона шуд.

Даромадҳо ва шукӯҳи дарбори Сулаймон.

¹⁴ Ва вазни тиллое ки дар як сол назди Сулаймон меомад, шашсаду шасту шаш киккар тилло буд,

¹⁵ Илова бар он чи аз бозаргонон, ва аз тиҷорати савдогарон, ва аз ҳамаи подшоҳони Арабистон, ва аз ҳокимони вилоятҳо мерасид.

¹⁶ Ва подшоҳ Сулаймон дусад сипари калон аз тиллои кӯфта сохт, ки барои ҳар сипар шашсад сиқл тилло сарф шуд,

¹⁷ Ва сесад сипари хурд аз тиллои кӯфта сохт, ки барои ҳар сипар се моне [†] тилло сарф шуд; ва подшоҳ онҳоро дар хонаи Ҷангали Лубнон гузошт.

¹⁸ Ва подшоҳ тахти калоне аз оҷ сохт, ва онро бо зари холис пӯшонид.

¹⁹ Тахт шаш зинапоя дошт, ва сари тахт аз пушташ доирашакл буд, ва нишемангоҳаш аз ду тараф дастмонақҳо дошт, ва ду шер аз паҳлуи дастмонақҳо меистод.

²⁰ Ва дувоздаҳ шер дар он ҷо бар шаш зинапоя аз ду тараф меистод; дар ягон мамлакат мисли он сохта нашуда буд.

²¹ Ва ҳамаи зарфҳои нӯшидани подшоҳ Сулаймон аз тилло буд, ва ҳамаи зарфҳои хонаи Ҷангали Лубнон аз зари холис буд; ҳеҷ чиз аз нуқра набуд, чунки он дар айёми Сулаймон ҳеҷ қимате надошт.

²² Зеро ки киштиҳои таршишии подшоҳ дар баҳр бо киштиҳои Ҳиром буд; дар се сол як дафъа киштиҳои таршишӣ омада, тилло ва нуқра, оҷ ва маймунҳо ва товусҳо меоварданд.

²³ Ва подшоҳ Сулаймон аз ҷиҳати сарват ва ҳикмат аз ҳамаи подшоҳони рӯи замин бузургтар гардид.

²⁴ Ва тамоми аҳли замин толиби дидори Сулаймон буданд, то ҳикматеро, ки Худо дар дили ӯ ниҳода буд, бишнаванд.

²⁵ Ва онҳо ҳар яке ҳадияи худро: колои нуқра, ва колои тилло, ва либос, ва аслиҳа, ва атриёт, ва аспон, ва ҳачирон сол ба сол меоварданд.

²⁶ Ва Сулаймон аробаҳо ва саворон ҷамъ кард: ӯ ҳазору чорсад ароба ва дувоздаҳ ҳазор савор дошт; ва ӯ онҳоро дар шаҳрҳои ароба ва назди подшоҳ дар Ерусалим ҷойгир кард.

[†] Моне — воҳиди андозаи вазни қадимӣ, ки ба сад сиқл баробар буд.

²⁷ Ва подшоҳ нуқраро дар Ерусалим ба санғҳои кӯча баробар гардонид, ва ҷӯби арзро ба ҷӯби ҷумиз, ки дар пастӣ бисъёр мерӯяд, баробар сохт.

²⁸ Ва аспонро барои Сулаймон аз Миср ва аз Қаве меоварданд: тоҷирони подшоҳ онҳоро аз Қаве ба баҳои муайян мехариданд.

²⁹ Ва як ароба аз Миср ба баҳои шашсад сиқл нуқра харида ва берун оварда мешуд, ва як асп — ба баҳои саду панҷоҳ сиқл; ва ҳамчунин барои ҳамаи подшоҳони ҳиттиён ва подшоҳони арамиён ба воситаи онҳо меоварданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Сулаймон Худоро фаромӯш мекунад.

11 Ва подшоҳ Сулаймон, ғайр аз духтари фиръавн, бисъёр занони аҷнабиرو аз мӯбиён, аммӯниён, адӯмиён, сидӯниён, ҳиттиён дӯст медошт, —

² Аз халққое ки Худо дар бораи онҳо ба банӣ-Исроил гуфта буд: «Ба онҳо духтарони худро ба шавҳар надихед, ва духтаронашонро ба занӣ нагиред, ки яқинан дили шуморо ба худоёни худ моил хоҳанд кард». Вале Сулаймон ба духтарони онҳо бо муҳаббат часпид.

³ Ва ӯ ҳафтсад зани бону ва сесад суррия дошт; ва занонаш дили ӯро фосид карданд.

⁴ Ва дар вақти пириии Сулаймон чунин воқеъ шуд, ки занонаш дили ӯро ба худоёни дигар моил карданд, ва дили ӯ, мисли дили падараш Довуд, ба Худованд Худояш амин набуд.

⁵ Ва Сулаймон Аштора, худои сидӯниён, ва Милкӯм, бути зишти аммӯниёнро пайравӣ намуд.

⁶ Ва Сулаймон дар назари Худованд кори бад карда, мисли падараш Довуд Худовандро пурра пайравӣ нанамуд.

⁷ Он гоҳ Сулаймон бар кӯҳе ки рӯ ба рӯи Ерусалим аст, ибодатгоҳе барои Камуш, бути зишти Мӯоб, ва барои Мӯлик, бути зишти банӣ-Аммӯн, бино кард.

⁸ Ва ҳамчунин барои ҳамаи занони аҷнабии худ, ки ба худоёнашон бухур месӯзониданд ва қурбонӣ мекарданд, амал намуд.

⁹ Ва Худованд ба Сулаймон ғазаб кард, аз он сабаб ки дилаш аз Худованд Худои Исроил гаштааст, ки ӯ ду қарат бар вай зохир гардида,

¹⁰ Ба вай дар ин хусус амр фармуда буд, ки худоёни дигарро пайравӣ нанамояд; валекин ӯ фармудаи Худовандро риоя накард.

¹¹ Ва Худованд ба Сулаймон гуфт: «Азбаски ту чунин рафтор намудӣ, ва аҳд ва фароизи Маро, ки ба ту амр фармудаам, риоя накардӣ, Ман мамлакатро аз ту пора карда гирифта, онро ба навқари ту хоҳам дод.

¹² Аммо дар айёми ту инро ба хотири падарат Довуд ба амал нахоҳам овард, балки аз дасти писарат пора карда хоҳам гирифт.

¹³ Вале тамоми мамлакатро пора карда нахоҳам гирифт: як сибтро, ба хотири бандам Довуд ва ба

хотири Ерусалим, ки баргузидаам, ба писари ту хоҳам дод».

¹⁴ Ва Худованд душманеро ба муқобили Сулаймон бархезонид, яъне Ҳадади адӯмиро, ки аз насли подшоҳи Адӯм буд.

¹⁵ Ҳангоме ки Довуд дар Адӯм буд, ва сарлашқараш Юоб барои дафн кардани мақтулон омада, тамоми наринаи Адӯмро кушта буд, —

¹⁶ Зеро Юоб ва тамоми Исроил шаш моҳ дар он ҷо истода буданд, то даме ки тамоми наринаи Адӯмро маҳв карданд, —

¹⁷ Он гоҳ Ҳадад бо баъзе касони адӯмӣ, ки аз навқарони падараш буданд, гурехта ба Миср омад; ва Ҳадад кӯдаки хурде буд.

¹⁸ Онҳо аз Мидъён бархоста, ба Форон омаданд, ва баъзе касонро аз Форон ҳамроҳи худ гирифта, ба Миср назди фиръавн, подшоҳи Миср, омаданд, ки вай ба ӯ хона дод, ва нафақа барояш таъин намуд, ва замин ба ӯ дод.

¹⁹ Ва Ҳадад дар назари фиръавн бағоят илтифот пайдо кард, ба тавре ки вай хоҳари зани худро, яъне хоҳари Таҳфаниси маликаро ба ӯ ба занӣ дод.

²⁰ Ва хоҳари Таҳфанис барои ӯ писараш Ҷанубатро зоид, ва Таҳфанис варо андаруни хонаи фиръавн тарбия кард; ва Ҷанубат дар хонаи фиръавн, дар миёни писарони фиръавн буд.

²¹ Ва Ҳадад дар Миср шунид, ки Довуд бо падарони худ хобидааст, ва сарлашқараш Юоб мурдааст; ва Ҳадад ба фиръавн гуфт: «Маро изн бидеҳ, то ки ба замини худ биравам».

²² Фиръавн ба вай гуфт: «Оё ту назди ман ба чизе эҳтиёҷ дорӣ, ки мехоҳӣ ба замини худ биравӣ?» Вай гуфт: «Не, аммо ба ман изн бидеҳ».

²³ Ва Худо душмани дигарро ба муқобили Сулаймон бархезонид, яъне Разӯн ибни Эльёдоъро, ки вай аз пеши оғои худ, Ҳададозар подшоҳи Сӯбо, гурехта буд.

²⁴ Ва баъд аз он ки Довуд онҳоро кушт, вай назди худ одам ҷамъ карда, сардори фавҷе гардид; ва онҳо ба Димишқ рафта, дар он сокин шуданд, ва дар Димишқ салтанат ронданд.

²⁵ Ва дар тамоми айёми Сулаймон вай душмани Исроил буд ва, илова бар зараре ки Ҳадад мерасонид, вай ба зидди Исроил қиноят мекард, ва бар Арам салтанат меронд.

Шӯриши Ёробъом.

²⁶ Ва Ёробъом ибни Наботи эфроимӣ, аз Саредо, ки модараш Саруо ном бевазана, ва худаш навқари Сулаймон буд, дасти таҷовуз бар подшоҳ бардошт.

²⁷ Чунин аст достони он ки ӯ дасти таҷовуз бар подшоҳ бардошт: Сулаймон Миллӯро бино карда, рахнаеро, ки дар шаҳри падараш Довуд буд, таъмир менамуд.

²⁸ Ва Ёробъом марди ҷанговари паҳлавоне буд; ва Сулаймон чун дид, ки ин ҷавон аз ӯҳдаи кор мебарояд, ӯро бар тамоми коргарони хонадони Юсуф назоратчӣ таъин намуд.

²⁹ Ва дар он вақт чунин воқеъ шуд, ки Ёробъом аз Ерусалим берун омад, ва Аҳиёи шилўнии набӣ, ки чомаи нав дар бар дошт, дар роҳ бо ӯ вохӯрд, ва ҳар дуяшон дар саҳро танҳо буданд.

³⁰ Ва Аҳиё чомаи наvero, ки дар бар дошт, гирифта, онро ба дувоздаҳ қисм пора кард.

³¹ Ва ба Ёробъом гуфт: «Даҳ қисмашро барои худ бигир, зеро ки Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: „Инак, Ман мамлакатро аз дасти Сулаймон пора карда мегирам, ва даҳ сибтро ба ту медиҳам;

³² Ва як сибт аз они вай хоҳад буд, ба хотири бандаам Довуд ва ба хотири Ерусалим, — шаҳре ки онро аз миёни ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидаам;

³³ Чунки онҳо Маро тарк карда, ба Аштора, худои сидўниён, ба Камуш, худои мўобиён, ва ба Милкўм, худои банӣ-Аммўн, сачда бурданд, ва бо роҳҳои Ман рафтор накарданд, то он чиро, ки дар назари Ман рост аст, ба ҷо оваранд, ва фароизи аҳкоми Маро мисли падараш Довуд риоя намоянд.

³⁴ Вале тамоми мамлакатро аз дасти вай нахоҳам гирифт, балки ба хотири бандаам Довуд, ки ӯро баргузидам, ва ӯ аҳкому фароизи Маро ба ҷо овард, Ман варо дар тамоми айёми ҳаёташ раис хоҳам кард;

³⁵ Ва салтанатро аз дасти писараш хоҳам гирифт, ва даҳ сибтро ба ту хоҳам дод,

³⁶ Ва ба писараш як сибтро хоҳам дод, то ки барои бандаам Довуд чароге тамоми айём дар ҳузури Ман дар Ерусалим бошад, — дар шаҳре ки барои Худ баргузидаам, то ки исми Худро дар он ҷойгир созам.

³⁷ Ва туро Ман ихтиёр хоҳам кард, ва ту мувофиқи ҳар орзуе ки дар дилат бошад, салтанат хоҳӣ ронд, ва бар Исроил подшоҳ хоҳӣ шуд.

³⁸ Ва агар ту ба ҳар фармудаи Ман гӯш диҳӣ, ва бо роҳҳои Ман рафтор карда, он чиро, ки дар назари Ман рост аст, ба амал оварӣ, ва фароизу аҳкоми Маро риоя намой, чунон ки бандаам Довуд амал мекард, он гоҳ Ман бо ту хоҳам буд, ва хонаи мустаҳқама барои ту бино хоҳам кард, чунон ки барои Довуд бино кардам, ва Исроилро ба ту хоҳам дод.

³⁹ Ва насли Довудро ба ин сабаб ба залолат дучор хоҳам кард, аммо на ба сурати абадӣ».

⁴⁰ Ва Сулаймон мехост Ёробъомро ба қатл расонад, вале Ёробъом бархоста, ба Миср назди Шишак, подшоҳи Миср, гурехт, ва то фавти Сулаймон дар Миср буд.

Фавти Сулаймон.

⁴¹ Ва бақияи аъмоли Сулаймон, ва ҳар чи ӯ кард, ва ҳикмати ӯ дар китоби вақоеъномаи Сулаймон навишта шудааст.

⁴² Ва айёме ки Сулаймон дар Ерусалим бар тамоми Исроил подшоҳӣ кард, чил сол буд.

⁴³ Ва Сулаймон бо падарони худ ҳобид, ва дар шаҳри падараш Довуд дафн карда шуд; ва писараш Раҳабъом ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Подшоҳии Раҳабъом.

12 Ва Раҳабъом ба Шакем рафт, зеро ки тамоми Исроил ба Шакем омаданд, то ки ӯро подшоҳ кунанд.

² Ва ҳангоме ки Ёробъом ибни Набот инро шунид, ӯ ҳанӯз дар Миср буд, ки ба он ҷо аз пеши подшоҳ Сулаймон гурехта буд; ва Ёробъом дар Миср сукунат дошт.

³ Ва фиристода, ӯро хонданд; ва Ёробъом ва тамоми ҷамоати Исроил омаданд, ва ба Раҳабъом сухан ронда, гуфтанд:

⁴ «Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту алҳол хизмати сахти падарат ва юғи гарони варо, ки бар мо ниҳода буд, сабук гардон, ва мо хизмати туро ба ҷо хоҳем овард».

⁵ Ба онҳо гуфт: «Биравед ва баъд аз се рӯз назди ман биёед». Ва қавм рафтанд.

⁶ Ва подшоҳ Раҳабъом ба пироне ки ба ҳузури падараш Сулаймон, дар вақти зинда будани вай, меистоданд, машварат пурсида, гуфт: «Шумо чӣ маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам?»

⁷ Ва онҳо ба ӯ сухан ронда, гуфтанд: «Агар ту имрӯз хизматгори ин қавм гардӣ, ва хизмати онҳоро ба ҷо оварӣ, ва бо ҷавобат онҳоро қонеъ гардонӣ, ва ба онҳо суханони нек гӯӣ, онҳо тамоми айём бандагони ту хоҳанд буд».

⁸ Вале ӯ машваратеро, ки пирон ба ӯ доданд, рад намуд, ва аз ҷавононе ки бо ӯ калон шуда буданд, ва ба ҳузураш меистоданд, машварат пурсид,

⁹ Ва ба онҳо гуфт: «Шумо чӣ маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам, ки онҳо ба ман сухан ронда, гуфтаанд: „Юғеро, ки падарат бар мо ниҳода буд, сабук гардон“?»

¹⁰ Ва он ҷавонон, ки бо ӯ калон шуда буданд, ба ӯ сухан ронда, гуфтанд: «Ба ин қавм, ки ба ту сухан ронда, гуфтаанд: „Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту онро барои мо сабук гардон“, — ту ба онҳо чунин бигӯ: „Ангушти хурди ман аз камари падарам ғафстар аст;

¹¹ Ва алҳол, падарам юғи гароне бар шумо ниҳода буд, вале ман юғи шуморо боз ҳам гаронтар хоҳам кард; падарам шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо медод, вале ман шуморо бо нешҳои каждум ҷазо хоҳам дод».

¹² Ва Ёробъом ва тамоми қавм дар рӯзи сеюм назди Раҳабъом омаданд, чунон ки подшоҳ сухан ронда, гуфта буд: «Дар рӯзи сеюм назди ман биёед».

¹³ Ва подшоҳ ба қавм ҷавоби сахт гардонид, ва машваратеро, ки пирон ба ӯ дода буданд, рад кард,

¹⁴ Ва бар тибқи машварати ҷавонон ба онҳо гуфт: «Падарам юғи шуморо гарон карда буд, вале ман юғи шуморо боз ҳам гаронтар хоҳам кард; падарам

шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо медод, вале ман шуморо бо нешҳои кажум ҷазо хоҳам дод».

¹⁵ Ва подшоҳ ба қавм гӯш надод, зеро ки ин аз ҷониби Худованд насиб шуда буд, то каломеро, ки Худованд ба воситаи Аҳиёи шилӯни ба Ёробъом ибни Набот гуфта буд, ба амал оварад.

Ду тақсим шудани мамлакат. Ёробъом бар Исроил подшоҳ мегардад.

¹⁶ Ва тамоми Исроил диданд, ки подшоҳ ба онҳо гӯш надод; ва қавм ба подшоҳ ҷавоб гардонид, гуфтанд:

«На ҳиссаест моро дар Довуд,
ва на меросе дар писари Йисой!
Эй Исроил, ба хаймаҳои худ биравед!
Эй Довуд, акнун хонаи худро бидон!»
Ва Исроил ба хаймаҳои худ рафтанд.

¹⁷ Вале бар он банӣ-Исроил, ки дар шаҳрҳои Яхудо сукунат доштанд, Раҳабъом подшоҳӣ мекард.

¹⁸ Ва подшоҳ Раҳабъом Адӯромо, ки сардори боҷу хироҷ буд, фиристод, вале тамоми Исроил ӯро сангборон карданд, ва ӯ мурд; ва подшоҳ Раҳабъом шитобон ба ароба савор шуд, то ки ба Ерусалим бигрезад.

¹⁹ Ва Исроил ба зидди хонадони Довуд балво карданд, ки то имрӯз давом дорад.

²⁰ Ва чун тамоми Исроил шуниданд, ки Ёробъом баргаштааст, фиристода ӯро назди ҷамоат хонданд, ва ӯро бар тамоми Исроил подшоҳ карданд; хонадони Довудро ҳеҷ кас, ғайр аз сибти Яхудо, тарафдорӣ накард.

²¹ Ва Раҳабъом ба Ерусалим омада, аз тамоми хонадони Яхудо ва аз сибти Бинъёмин саду ҳаштод ҳазор нафар ҷанговарони гузинро ҷамъ овард, то ки бо хонадони Исроил ҷанг карда, салтанатро ба Раҳабъом ибни Сулаймон баргардонад.

²² Ва каломи Худо бар Шамаъё, марди Худо, нозил шуда, гуфт:

²³ «Ба Раҳабъом ибни Сулаймон, подшоҳи Яхудо, ва ба тамоми хонадони Яхудо ва Бинъёмин ва ба бақияи қавм сухан ронда, бигуй:

²⁴ Худованд чунин мегӯяд: „Набароед ва бо бародарони худ, банӣ-Исроил, ҷанг накунед! Ҳар яке ба хонаи худ баргардед, зеро ки ин аз ҷониби Ман шудааст“. Ва онҳо ба каломи Худованд гӯш доданд, ва бар тибқи каломи Худованд гашта рафтанд.

Ёробъом ба бутпарастӣ дода мешавад.

²⁵ Ва Ёробъом Шакемо дар кӯҳи Эфроим бино карда, дар он сокин шуд; ва аз он ҷо баромада, Фануилро бино кард.

²⁶ Ва Ёробъом дар дили худ гуфт: «Алҳол салтанат ба хонадони Довуд хоҳад баргашт;

²⁷ Агар ин қавм ба Ерусалим бираванд, то ки дар хонаи Худованд қурбонӣ кунанд, он гоҳ дили ин

қавм ба оғои онҳо, ба Раҳабъом, подшоҳи Яхудо, рӯҷӯ хоҳад намуд, ва онҳо маро кушта, ба Раҳабъом, подшоҳи Яхудо, хоҳанд баргашт».

²⁸ Ва подшоҳ машварат намуда, ду ғӯсолаи тилло сохт. Ва ба онҳо гуфт: «Ба Ерусалим рафтанин бас аст! Инак худоёни шумо, эй Исроил, ки шуморо аз замани Миср берун овардаанд».

²⁹ Ва якеро дар Байт-Ил гузошт, ва дигареро дар Дон ҷой дод.

³⁰ Ва ин боиси гуноҳ гардид, ва қавм пеши яке аз онҳо то Дон мерафтанд.

³¹ Ва ибодатхонаҳо бар баландиҳо сохт, ва аз ҳар табақаи қавм, ки аз банӣ-Левӣ набуданд, коҳинро таъин намуд.

³² Ва Ёробъом иде дар моҳи ҳаштум, дар рӯзи понздаҳуми моҳ, монанди иде ки дар Яхудо буд, муқаррар намуд, ва назди он қурбонгоҳ рафт, — дар Байт-Ил ҳамин тавр амал кард, — то барои ғӯсолаҳое ки сохта буд, қурбонӣ кунад; ва дар Байт-Ил коҳинони ибодатгоҳеро, ки сохта буд, таъин намуд;

³³ Ва дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳаштум, — моҳе ки аз хаёли худ бофта бароварда буд, — назди қурбонгоҳе ки дар Байт-Ил сохта буд, рафт; ва иде барои банӣ-Исроил барпо намуд, ва назди қурбонгоҳ омад, то ки бухур бисӯзонад.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Набие аз Яхудо бутпарастиро мазаммат намуда,

Ёробъомро сарзаниш мекунад.

13 Ва инак, марди Худо бар тибқи каломи Худованд аз Яхудо ба Байт-Ил омад, ва Ёробъом назди қурбонгоҳ истода буд, то ки бухур бисӯзонад.

² Ва бар тибқи каломи Худованд вай ба қурбонгоҳ муроҷиат намуда, гуфт: «Эй қурбонгоҳ, қурбонгоҳ! Худованд чунин мегӯяд: „Инак, писаре дар хонадони Довуд таваллуд меёбад, ки Йӯшиёху ном дорад; ва ӯ коҳинони баландиҳоро, ки бар ту бухур месӯзонанд, бар ту забҳ хоҳад кард, ва устухонҳои одамро бар ту хоҳанд сӯзонид“».

³ Ва дар он рӯз вай аломате нишон дода, гуфт: «Ин аст аломати он ки инро Худованд гуфтааст: „Инак, ин қурбонгоҳ аз ҳам чудо шуда, хокистаре ки бар он аст, пошида хоҳад шуд“».

⁴ Ва ҳангоме ки подшоҳ сухани марди Худоро шунид, ки вай ба қурбонгоҳи Байт-Ил муроҷиат намуда мегуфт, Ёробъом дасти худро аз болои қурбонгоҳ дароз карда, гуфт: «Варо дастгир кунед!» Ва дасти ӯ, ки сӯи вай дароз карда буд, хушк шуд, ва ӯ натавонист онро ба тарафи худ баргардонад.

⁵ Ва қурбонгоҳ аз ҳам чудо шуда, хокистар аз болои қурбонгоҳ пошида шуд, ҳамчун аломате ки марди Худо бар тибқи каломи Худованд нишон дода буд.

⁶ Ва подшоҳ ба марди Худо сухан ронда, гуфт: «Лутфан, пеши Худованд Худои худ тазарруъ намо ва барои ман дуо гӯй, то ки дасти ман ба тарафи ман баргардад». Ва марди Худо пеши Худованд тазарруъ намуд, ва дасти подшоҳ ба тарафи вай баргашт ва мисли пештара шуд.

⁷ Ва подшоҳ ба марди Худо гуфт: «Бо ман ба хона биё ва хӯроке бихӯр, ва ман ба ту инъом хоҳам дод».

⁸ Валекин марди Худо ба подшоҳ гуфт: «Агар ту нисфи хонаи худро ба ман бидиҳӣ, бо ту нахоҳам рафт, ва дар ин макон на нон хоҳам хӯрд, ва на об хоҳам нӯшид.

⁹ Зеро ки ба ман бар тибқи каломи Худованд чунин амр фармуда ва гуфта шудааст: „Нон нахӯр, ва об нанӯш, ва бо роҳе ки омадай, барнагард“».

¹⁰ Ва ӯ бо роҳи дигаре рафт, ва бо роҳе ки ба Байт-Ил омада буд, барнагашт.

Беитоатӣ ва фавти марди Худо.

¹¹ Ва набии пиронсоле дар Байт-Ил сокин буд; ва писаронаш омада, ҳар кореро, ки марди Худо он рӯз дар Байт-Ил карда буд, ба ӯ ҳикоят намуданд, ва суханонеро, ки вай ба подшоҳ гуфта буд, ба падари худ нақл карданд.

¹² Ва падарашон ба онҳо гуфт: «Бо кадом роҳ вай рафт?» Ва писаронаш дида буданд, ки он марди Худо, ки аз Яҳудо омада буд, бо кадом роҳ рафт.

¹³ Ва ӯ ба писаронаш гуфт: «Барои ман харро зин кунед». Ва онҳо барои ӯ харро зин карданд, ва ӯ бар он савор шуд;

¹⁴ Ва аз паи марди Худо рафта, варо зери дарахти писта нишаста ёфт, ва ба вай гуфт: «Оё ту он марди Худо ҳастӣ, ки аз Яҳудо омадай?» Вай гуфт: «Ман ҳастам».

¹⁵ Ва ба вай гуфт: «Бо ман ба хона биё, ва нон бихӯр».

¹⁶ Вале вай гуфт: «Ман наметавонам бо ту баргардам ва назди ту биравам; ва дар ин макон бо ту нон нахоҳам хӯрд, ва об нахоҳам нӯшид;

¹⁷ Зеро ки ба ман бар тибқи каломи Худованд гуфта шудааст: „Дар он ҷо нон нахӯр, ва об нанӯш, ва бо роҳе ки омадай, барнагард“».

¹⁸ Ва ӯ ба вай гуфт: «Ман низ набие мисли ту ҳастам, ва фариштае бар тибқи каломи Худованд ба ман сухан ронда, гуфт: „Варо бо худ ба хонаат баргардон, то ки вай нон бихӯрад ва об бинӯшад“». Аммо ӯ ба вай дурӯғ гуфт.

¹⁹ Вай бо ӯ баргашта, дар хонаи ӯ нон хӯрд, ва об нӯшид.

²⁰ Ва ҳангоме ки онҳо назди миз нишаста буданд, каломи Худованд бар набие ки варо баргардонид ба буд, нозил шуд,

²¹ Ва ӯ ба марди Худо, ки аз Яҳудо омада буд, муроҷиат намуда, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Азбаски аз иҷрои каломи Худованд сар тофтӣ, ва амреро, ки Худованд Худои ту ба ту фармуда буд, риоя нанамудӣ,

²² Балки баргашта, дар маконе ки дар бораи он ӯ ба ту гуфта буд: «Нон нахӯр ва об нанӯш», ту нон хӯрдӣ ва об нӯшидӣ, бинобар ин ҷасади ту ба мақбараи падаронат дохил нахоҳад шуд“».

²³ Ва баъд аз он ки вай нон хӯрд ва об нӯшид, харро барои вай зин кард, яъне барои набие ки баргардонид ба буд.

²⁴ Ва ҳангоме ки вай рафт, шере варо дар роҳ ёфта, кушт; ва ҷасади вай дар сари роҳ партофта шуда буд, ва хар назди он меистод, ва шер назди ҷасад меистод.

²⁵ Ва инак, одамоне ки мегузаштанд, диданд, ки ҷасаде дар сари роҳ партофта шудааст, ва шере назди ҷасад истодааст; ва онҳо омада, дар шаҳре ки набии пиронсол дар он сокин буд, ҳикоят карданд.

²⁶ Ва набие ки варо аз роҳ баргардонид ба буд, инро шунида, гуфт: «Ин ҳамон марди Худост, ки аз иҷрои каломи Худо сар тофт, ва Худованд варо ба шер супурдааст, ва он варо бар тибқи каломи Худованд, ки ба ӯ гуфта буд, куштааст».

²⁷ Ва ӯ ба писаронаш сухан ронда, гуфт: «Барои ман харро зин кунед». Ва онҳо онро зин карданд.

²⁸ Ва ӯ рафта, ҷасади варо ёфт, ки дар сари роҳ партофта шуда буд, ва хар ва шер назди ҷасад меистоданд; шер ҷасадро нахӯрда буд, ва харро надарида буд.

²⁹ Ва набӣ ҷасади марди Худоро бардошта болои хар гузошт ва гардонид ба бурд; ва набии пиронсол ба шаҳр омад, то ки мотам гирифта, варо дафн кунад.

³⁰ Ва ӯ ҷасади варо дар мақбараи худ гузошт; ва барои вай мотам гирифта, гуфтанд: «Эй вой бародарам!»

³¹ Ва баъд аз он ки варо дафн кард, ба писаронаш сухан ронда, гуфт: «Вақте ки бимирам, маро дар мақбарае ки марди Худо дар он дафн шудааст, дафн кунед, устухонҳоямро назди устухонҳои вай бимонед;

³² Зеро сухане ки вай дар бораи қурбонгоҳи Байт-Ил ва дар бораи ҳамаи баландиҳои шаҳрҳои Сомария бар тибқи каломи Худованд гуфта буд, ҳатман ба амал хоҳад омад».

Ёробъом ба шарорати худ исрор менамояд.

³³ Баъд аз ин воқеа Ёробъом аз роҳи бади худ нагашт, балки аз ҳар табақаи қавм коҳинони баландиҳоро таъин кардан гирифт: ҳар кӣ мехост, варо ӯ таъин менамуд, то ки аз ҷумлаи коҳинони баландиҳо гардад.

³⁴ Ин боиси гуноҳкор шудани хонадони Ёробъом гардид, то ки он аз рӯи замин несту нобуд шавад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Иҷрои ҷузъии нубувват оид ба Ёробъом.

14 Дар он замон Абиё, писари Ёробъом, бемор шуд.

² Ва Ёробъом ба зани худ гуфт: «Лутфан, бархоста, намуди худро дигаргун соз, то надонанд, ки ту зани Ёробъом ҳастӣ, ва ба Шилӯ бирав; инак, Аҳиёи набӣ дар он ҷост, ки ӯ дар бораи ман гуфта буд, ки бар ин қавм подшоҳ хоҳам шуд.

³ Ва дар дасти худ даҳто нон, ва кулчаҳо, ва кӯзаи асал гирифта, назди ӯ бирав; ӯ ба ту хоҳад гуфт, ки ҳоли кӯдак чӣ мешавад».

⁴ Ва зани Ёробъом ҳамин тавр амал кард, ва бархоста, ба Шилӯ рафт, ва ба хонаи Аҳиёе омад; вале Аҳиёе наметавонист бубинад, зеро ки чашмонаш аз пирӣ нобино шуда буд.

⁵ Ва Худованд ба Аҳиёе гуфт: «Инак, зани Ёробъом меояд, то дар бораи писараш, ки бемор аст, чизе аз ту бипурсад; ба вай чунин ва чунин бигӯ; ва ҳангоме ки вай меояд, худро ношинос вонамуд хоҳад кард».

⁶ Ва чун Аҳиёе садои пойҳои варо, ки ба дар дохил мешуд, шунид, гуфт: «Эй зани Ёробъом, дохил шав! Чаро ту худро ношинос вонамуд мекуни? Ман бо сухани саҳт назди ту фиристода шудаам;

⁷ Рафта, ба Ёробъом бигӯ: „Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: азбаски Ман туро аз миёни қавм сарафроз кардам, ва гуро бар қавми Худ Исроил раис таъин намудам,

⁸ Ва мамлакатро аз хонадони Довуд пора карда гирифтам, ва онро ба ту додам, вале ту мисли бандаам Довуд набудӣ, ки вай аҳкоми Маро риоя мекард ва бо тамоми дили худ Маро пайравӣ намуда, фақат он чиро, ки дар назари Ман рост аст, ба амал меовард;

⁹ Ва ту аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ту буданд, бадтар рафтор кардӣ, ва рафта, худоёни дигар ва бутҳои рехтае барои худ сохтӣ, то ки Маро ба ғзаб оварӣ; ва Маро ту аз худ дур андохтӣ, —

¹⁰ Бинобар ин, инак Ман бар хонадони Ёробъом фалокат меоварам, ва аз Ёробъом ҳар нарина ва ҳар бандӣ ва озодро, ки дар Исроил бошанд, маҳв менамоям, ва хонадони Ёробъомро тамоман нест мекунам, чунон ки наҷосатро то ба охир нест мекунанд;

¹¹ Ҳар кӣ аз Ёробъом дар шаҳр бимирад, варо сагон хоҳанд хӯрд, ва ҳар кӣ дар саҳро бимирад, варо мурғони ҳаво хоҳанд хӯрд, зеро ки Худованд чунин гуфтааст“.

¹² Ва ту бархоста, ба хонаи худ бирав; пойҳоят ба шаҳр расидан замон кӯдак хоҳад мурд;

¹³ Ва тамоми Исроил барои вай навҳа намуда, варо дафн хоҳанд кард, зеро ки танҳо вай аз Ёробъом ба мақбара дохил хоҳад шуд, чунки дар вай аз хонадони Ёробъом чизи хубе нисбат ба Худованд Худои Исроил ёфт шудааст;

¹⁴ Ва Худованд барои Худ подшоҳе бар Исроил таъин хоҳад намуд, ки вай хонадони Ёробъомро ҳуди имрӯз маҳв хоҳад кард, ва низ баъд аз ин;

¹⁵ Ва Худованд Исроилро зарба хоҳад зад, ва онҳо мисли нае ки дар об мекаладад, хоҳанд буд; ва Исроилро аз ин замини хубе ки ба падаронашон

дода буд, решакан хоҳад кард, ва онҳоро ба он тарафи наҳр пароканда хоҳад намуд, чунки онҳо барои худ бутҳои Ашера сохта, Худовандро ба ғзаб оварданд;

¹⁶ Ва Исроилро таслим хоҳад намуд, ба сабаби гуноҳҳои Ёробъом, ки вай худаш гуноҳ кард, ва Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид».

¹⁷ Ва зани Ёробъом бархоста, равона шуд ва ба Тирсо омад; ҳамин ки вай ба остонаи хона расид, бача мурд.

¹⁸ Ва ӯро дафн карданд, ва барои ӯ тамоми Исроил навҳа намуданд, бар тибқи каломи Худованд, ки ба воситаи бандаи Худ Аҳиёи набӣ гуфта буд.

Фавти Ёробъом.

¹⁹ Ва бақияи аъмоли Ёробъом — чӣ гуна қанг карданаш ва чӣ гуна салтанат ронданаш, — дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

²⁰ Ва айёме ки Ёробъом подшоҳӣ кард, бисту ду сол буд; ва ӯ бо падарони худ хобид, ва писараш Нодоб ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

Яҳудо дар замони Раҳабъом аз парастии Худо дур шуд.

²¹ Ва Раҳабъом ибни Сулаймон дар Яҳудо подшоҳӣ мекард; дар вақти подшоҳ шуданаш Раҳабъом чилу яксола буд, ва ҳафдаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард, — дар шаҳре ки Худованд аз ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидааст, то ки исми Худро дар он ҷойгир созад. Ва номи модари ӯ Наамои аммӯнӣ буд.

²² Ва аҳли Яҳудо он чиро, ки дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва бо гуноҳҳои ки карданд, бештар аз ҳар чи падаронашон карда буданд, ӯро ба ғзаб оварданд.

²³ Ва онҳо низ барои худ бар ҳар тали баланд ва зери ҳар дарахти сабз ибодатгоҳҳо ва сутунҳо ва Ашераҳо бино карданд.

²⁴ Ва ливотагарон низ дар ин кишвар буданд; онҳо ҳамаи қорҳои зишти халқҳои, ки Худованд аз пеши банӣ-Исроил бадар ронда буд, ба ҷо меоварданд.

²⁵ Ва дар соли панҷуми подшоҳии Раҳабъом чунин воқеъ шуд, ки Шишак, подшоҳи Миср, ба муқобили Ерусалим баромад;

²⁶ Ва ганҷҳои хонаи Худованд, ва ганҷҳои хонаи подшоҳро гирифт, — хама чизро гирифт; ва ҳамаи сипарҳои тиллоро, ки Сулаймон сохта буд, гирифт.

²⁷ Ва подшоҳ Раҳабъом ба ҷои онҳо сипарҳои мисин сохта, ба дасти сардорони шотироне ки дари хонаи подшоҳро ниғаҳбонӣ мекарданд, супурд.

²⁸ Ва ҳар бор, ки подшоҳ ба хонаи Худованд мерафт, шотирон онҳоро мебардоштанд, ва баъд онҳоро ба ҳучраи шотирон бармегардониданд.

²⁹ Ва бақияи аъмоли Раҳабъом ва ҳар чи ӯ кардааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

³⁰ Ва дар миёни Раҳабъом ва Ёробъом ҳама вақт ҷанг бурда мешуд.

Фавти Раҳабъом.

³¹ Ва Раҳабъом бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри Довуд дафн карда шуд. Ва номи модараш Наамои аммунӣ буд. Ва писараш Абиём ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Подшоҳии Абиём.

15 Ва дар соли ҳаждаҳуми подшоҳии Ёробъом ибни Набот Абиём бар Яҳудо подшоҳ шуд.

² Се сол ӯ дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Маако бинти Абишолӯм буд.

³ Ва дар ҳамаи гуноҳҳое ки падараш пеш аз ӯ карда буд, рафтор менамуд; ва дилаш ба Худованд Худояш, мисли дили падараш Довуд, амин набуд.

⁴ Аммо Худованд Худояш ба хотири Довуд ба ӯ чароғе дар Ерусалим дод, то ки писарашро баъд аз ӯ таъин намояд ва Ерусалимро устувор гардонад;

⁵ Чунки Довуд он чиро, ки дар назари Худованд рост буд, ба амал меовард, ва аз ҳар чи ӯ ба вай амр фармуда буд, тамоми айёми умри худ дур нашудааст, ба ғайр аз рафторе ки нисбат ба Уриёи ҳиттӣ карда буд.

⁶ Ва дар миёни Раҳабъом ва Ёробъом тамоми айёми умраш ҷанг буд.

⁷ Ва бақияи аъмоли Абиём ва ҳар чи ӯ кардааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст. Ва дар миёни Абиём ва Ёробъом ҷанг буд.

Фавти Абиём ва подшоҳ шудани Осо.

⁸ Ва Абиём бо падарони худ хобид, ва ўро дар шаҳри Довуд дафн карданд. Ва писараш Осо ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

⁹ Ва дар соли бистуми Ёробъом, подшоҳи Исроил, Осо бар Яҳудо подшоҳ шуд.

¹⁰ Ва ӯ чилу як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Маако бинти Абишолӯм буд.

¹¹ Ва Осо он чиро, ки дар назари Худованд рост буд, мисли падараш Довуд ба амал меовард.

¹² Ва ливотагаронро аз мамлакат бадар ронд, ва ҳамаи бутҳоеро, ки падаронаш сохта буданд, дур кард.

¹³ Ва модари худ Маакоро низ аз унвони малика маҳрум сохт, чунки вай бути зишти Ашераро сохта буд; ва бути зишти варо шикаста, назди наҳри Қидрӯн сӯзонид.

¹⁴ Вале баландиҳа маҳв карда нашуд. Аммо дили Осо тамоми айёми ӯ ба Худованд амин буд.

¹⁵ Ва чизҳоеро, ки падараш вақф карда буд, ва чизҳоеро, ки худаш вақф карда буд, яъне нуқра ва тилло ва зарфҳоро ба хонаи Худованд даровард.

Ҷанг бо Баъшо; аҳд бо Арам.

¹⁶ Ва дар миёни Осо ва Баъшо, подшоҳи Исроил, тамоми айёми онҳа ҷанг буд.

¹⁷ Ва Баъшо, подшоҳи Исроил, ба муқобили Яҳудо баромада, Роморо бино кард, то ки касе натавонад назди Осо, подшоҳи Яҳудо, рафтуомад кунад.

¹⁸ Ва Осо тамоми нуқра ва тиллоеро, ки дар ҳазоини хонаи Худованд ва ҳазоини хонаи подшоҳ боқӣ монда буд, гирифта, ба дасти навкаронаш дод, ва онҳоро подшоҳ Осо назди Бин-Ҳадад ибни Табриммун ибни Ҳезйун, подшоҳи Арам, ки дар Димишқ сокин буд, фиристода, гуфт:

¹⁹ «Дар миёни ман ва ту аҳде бошад, чунон ки дар миёни падари ман ва падари ту аҳд буд; инак, ба ту инъоме аз нуқра ва тилло фиристодам; пас, аҳдеро, ки бо Баъшо, подшоҳи Исроил, бастай, бишкан, то ки вай аз ман дур шавад».

²⁰ Ва Бин-Ҳадад ба подшоҳ Осо гӯш дода, сипаҳдорони худро ба муқобили шаҳрҳои Исроил фиристод, ва Ийюн ва Дон ва Обил-Байт-Маако ва тамоми Кинрӯтро дар тамоми замини Нафтолий шикаст дод.

²¹ Ва ҳамин ки Баъшо инро шунид, аз бино кардани Ромо даст кашида, дар Тирсо сокин шуд.

²² Ва подшоҳ Осо тамоми аҳли Яҳудоро, бидуни истисно, даъват намуд, ва онҳа сангҳои Ромо ва чӯбҳояшро, ки Баъшо бо онҳа бино карда буд, бардошта бароварданд; ва подшоҳ Осо Ҷабъи Бинъемин ва Мисфоро бо онҳа бино намуд.

Беморӣ ва фавти Осо. Подшоҳ шудани Еҳушофот.

²³ Ва бақияи тамоми аъмоли Осо ва тамоми корнамоии ӯ ва ҳар чи ӯ кардааст, ва шаҳрҳое ки ӯ бино намудааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст; аммо дар замони пириаш ӯ дарди по шуда буд.

²⁴ Ва Осо бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри падараш Довуд дафн карда шуд; ва писараш Еҳушофот ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

Подшоҳ шудани Нодоб бар Исроил.

²⁵ Ва дар соли дуҷуми Осо, подшоҳи Яҳудо, Нодоб ибни Ёробъом бар Исроил подшоҳ шуд, ва ду сол бар Исроил подшоҳӣ кард.

²⁶ Ва он чиро, ки дар назари Худованд бад буд, ӯ ба амал меовард, ва бо роҳи падари худ ва дар гуноҳи вай, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, рафтор менамуд.

Баъшо бар Исроил подшоҳ мешавад.

²⁷ Ва Баъшо ибни Аҳиё, ки аз хонадони Иссокор буд, ба муқобили ӯ суиқасд намуд, ва Баъшо ўро дар Қибтун, ки дар дасти фалиштиён буд, зарба

зад, вақте ки Нодоб ва тамоми Исроил Циbtунро муҳосира карда буданд.

²⁸ Ва Баъшо ўро дар соли сеюми Осо, подшоҳи Яҳудо, кушта, ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

²⁹ Ва ҳангоме ки вай подшоҳ шуд, тамоми хонадони Ёробъомро кушт, як нафар ҳам аз насли Ёробъом боқӣ нагузошт, то ба дараҷае ки саросар онҳоро маҳв намуд, бар тибқи каломи Худованд, ки ба воситаи бандаи худ Аҳиёи шилўни гуфта буд, —

³⁰ Аз боиси гуноҳҳои Ёробъом, ки худаш гуноҳ карда ва Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид, Худованд Худои Исроилро бо ин маъсияти худ ба ғазаб оварда буд.

³¹ Ва бақияи аъмоли Нодоб, ва ҳар чи ӯ кардааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

³² Ва дар миёни Осо ва Баъшо, подшоҳи Исроил, тамоми айёми онҳо ҷанг буд.

³³ Дар соли сеюми Осо, подшоҳи Яҳудо, Баъшо ибни Аҳиё бар тамоми Исроил дар Тирсо подшоҳ шуда, бисту чор сол салтанат ронд.

³⁴ Ва он чиро, ки дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, ва бо роҳи Ёробъом ва дар гуноҳҳое ки вай Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид буд, рафтор намуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Нубувват дар бораи Баъшо ва фавти ӯ.

16 Ва каломи Худованд бар Еҳу ибни Ҳанонӣ дар бораи Баъшо нозил шуда, гуфт:

² «Азбаски Ман туро аз хок баланд бардоштам, ва туро бар қавми Худ Исроил раис таъин намудам, вале ту бо роҳи Ёробъом рафтор кардӣ, ва қавми Ман Исроилро гирифтори гуноҳ гардондӣ, ба тавре ки онҳо Маро бо гуноҳҳои худ ба ғазаб оварданд, —

³ Инак, Ман Баъшо ва хонадони ўро маҳв менамоям, ва хонадони туро мисли хонадони Ёробъом ибни Набот хоҳам гардонид.

⁴ Касе ки аз насли Баъшо дар шаҳр бимирад, варо сагон хоҳанд хӯрд; ва касе ки аз насли ӯ дар саҳро бимирад, варо мурғони ҳаво хоҳанд хӯрд».

⁵ Ва бақияи аъмоли Баъшо, ва ҳар чи ӯ кардааст, ва корнамоии ӯ дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

⁶ Ва Баъшо бо падарони худ хобид, ва дар Тирсо дафн карда шуд. Ва писараш Эло ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

⁷ Ва низ ба воситаи Еҳу ибни Ҳанонии набӣ каломи Худованд дар бораи Баъшо ва хонадони вай нозил шуд, — ҳам аз боиси тамоми шарорате ки вай дар пеши назари Худованд ба амал оварда, Худовандро ба ғазаб оварда буд, ба дараҷае ки монанди хонадони Ёробъом гардида буд, ва ҳам аз боиси он ки ўро кушта буд.

Подшоҳии Эло.

⁸ Дар соли бисту шашуми Осо, подшоҳи Яҳудо, Эло ибни Баъшо бар Исроил дар Тирсо подшоҳ шуда, ду сол салтанат ронд.

⁹ Ва навқари ӯ Зимрӣ, ки сардори нисфи аробаҳо буд, ба муқобили ӯ суиқасд намуд. Вақте ки ӯ дар Тирсо, дар хонаи Арсо, ки нозири дарбори ӯ дар Тирсо буд, нӯшида маст шуд,

¹⁰ Зимрӣ омада, ўро дар соли бисту ҳафтуми Осо, подшоҳи Яҳудо, зарба зада кушт, ва ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

Подшоҳии Зимрӣ.

¹¹ Ва ҳангоме ки вай подшоҳ шуда, бар тахти ӯ нишаст, тамоми хонадони Баъшоро кушт, ба тавре ки як нарина ҳам аз насли ӯ ва аз хешовандон ва ёрони ӯ боқӣ нагузошт.

¹² Ва Зимрӣ тамоми хонадони Баъшоро, бар тибқи каломи Худованд дар бораи Баъшо ба воситаи Еҳуи набӣ гуфта буд, маҳв намуд,

¹³ Аз боиси ҳамаи гуноҳҳои Баъшо ва гуноҳҳои писараш Эло, ки худашон гуноҳ карда ва Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид, Худованд Худои Исроилро бо бутҳои худ ба ғазаб оварда буданд.

¹⁴ Ва бақияи аъмоли Эло, ва ҳар чи ӯ кардааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

¹⁵ Дар соли бисту ҳафтуми Осо, подшоҳи Яҳудо, Зимрӣ дар Тирсо ҳафт рӯз подшоҳӣ кард, дар сурате ки қавм назди Циbtун, ки дар дасти фалиштиён буд, ўрду зада буданд.

¹⁶ Ва қавме ки дар ўрдугоҳ буданд, шуниданд, ки Зимрӣ суиқасд намудааст ва подшоҳро низ куштааст; он гоҳ тамоми Исроил Омриро, ки сарлашкар буд, дар он рӯз дар ўрдугоҳ бар Исроил подшоҳ карданд.

¹⁷ Ва Омрӣ, ва тамоми Исроил бо ӯ, аз Циbtун баромада, Тирсоро муҳосира карданд.

¹⁸ Ва чун Зимрӣ дид, ки шаҳр забт карда шуд, ба хучраи дохилии хонаи подшоҳ даромада, хонаи подшоҳро бар сари худ ба оташ сӯзонид, ва мурд,

¹⁹ Аз боиси гуноҳҳои худ, ки аъмоли дар назари Худованд бадро ба ҷо оварда, гуноҳ кард, ва бо роҳи Ёробъом ва дар гуноҳҳои вай рафтор намуда, Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид.

²⁰ Ва бақияи аъмоли Зимрӣ ва суиқасде ки ӯ ба амал овард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

Муҳолифат дар миёни Омрӣ ва Тибнӣ, ва подшоҳ шудани Омрӣ.

²¹ Он гоҳ қавми Исроил ду тақсим шуданд: нисфи қавм тарафдори Тибнӣ ибни Ҷинат буданд, то ки варо подшоҳ кунанд, ва нисфи дигарашон — тарафдори Омрӣ.

²² Ва қавме ки тарафдори Омрӣ буданд, бар қавме ки тарафдори Тибнӣ ибни Цинат буданд, дастболо шуданд, ва Тибнӣ мурд, ва Омрӣ подшоҳ шуд.

²³ Дар соли сию якуми Осо, подшоҳи Яхудо, Омрӣ бар Исроил подшоҳ шуда, дувоздаҳ сол салтанат ронд; дар Тирсо шаш сол салтанат ронд.

²⁴ Ва ӯ қўҳи Шўмрўнро аз Сомар ба ду киккар нуқра харид, ва бар қўҳ бино кард, ва номи шаҳреро, ки бино кард, ба номи Сомар, ки соҳиби қўҳ буд, Сомария хонд.

²⁵ Ва Омрӣ он чиро, ки дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, ва аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ӯ буданд, бадтар рафтор кард.

²⁶ Ва комилан роҳи Ёробъом ибни Набот ва гуноҳҳои варо пайравӣ намуд, ки вай Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид буд, то ки Худованд Худои Исроилро бо бутҳои худ ба ғазаб оваранд.

²⁷ Ва бақияи аъмоли Омрӣ, ки кардааст, ва корнамое ки нишон додааст, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

²⁸ Ва Омрӣ бо падарони худ хобид, ва дар Сомария дафн карда шуд; ва писараш Аҳъоб ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

²⁹ Ва Аҳъоб ибни Омрӣ дар соли сию ҳаштуми Осо, подшоҳи Яхудо, бар Исроил подшоҳ шуд; ва Аҳъоб ибни Омрӣ бар Исроил дар Сомария бисту ду сол салтанат ронд.

³⁰ Ва Аҳъоб ибни Омрӣ аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ӯ буданд, дар назари Худованд бештар рафтори бад кард.

³¹ Ба гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот пайравӣ карданаш магар кам буд, ки ӯ Изобал бинти Этбаал, подшоҳи сидўниёнро ба занӣ гирифт, ва рафта, Баалро ибодат кард, ва ба вай сачда бурд.

³² Ва дар хонаи Баал, ки дар Сомария бино кард, қурбонгоҳе барои Баал барпо намуд.

³³ Ва Аҳъоб Ашераро сохт; ва Аҳъоб корҳои бадашро давом дода, бештар аз ҳамаи подшоҳони Исроил, ки пеш аз ӯ буданд, Худованд Худои Исроилро ба ғазаб овард.

³⁴ Дар айёми ӯ Ҳиили байт-илӣ Ерихўро бино кард; бар нахустодаи худ Абиром бунъеди онро гузошт, ва бар писари хурдии худ Сачуб дарвозаҳояшро шинонид, бар тибқи каломии Худованд, ки ба воситаи Еҳушаъ ибни Нун гуфта буд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Ҳизмати Ильёси набӣ. Пешгӯӣ дар бораи хушксолий.

17 Ва Ильёси тишбӣ, ки аз сокинони Чилъод буд, ба Аҳъоб гуфт: «Ба ҳаёти Худованд Худои Исроил, ки ба хузураш истодаам, қасам мекўрам, ки дар ин солҳо шабнам ва борон нахоҳад борид, магар ки бар тибқи каломии ман».

² Ва каломии Худованд бар ӯ нозил шуда, гуфт:

³ «Аз ин ҷо рафта, ба тарафи шарқ рӯй овар ва назди наҳри Карит, ки дар рӯ ба рӯи Урдун аст, пинҳон шав.

⁴ Ва аз он наҳр ту хоҳӣ нўшид; ва Ман ба зоғон амр фармудам, ки дар он ҷо ба ту ғизо оваранд».

⁵ Ва ӯ рафта, бар тибқи каломии Худованд амал кард; ва рафта, назди наҳри Карит, ки дар рӯ ба рӯи Урдун аст, сокин шуд.

⁶ Ва зоғон барои ӯ нону гўшт дар субҳ, ва нону гўшт дар шом меоварданд, ва аз наҳр ӯ менўшид.

⁷ Ва бо мурури замон наҳр хушк шуд, зеро ки борон дар замин набуд.

Ильёс дар Соревот.

⁸ Ва каломии Худованд бар ӯ нозил шуда, гуфт:

⁹ «Бархоста, ба Соревот, ки назди Сидўн аст, бирав, ва дар он ҷо сукунат нам; инак, Ман ба бевазане дар он ҷо амр фармудам, ки ба ту ғизо диҳад».

¹⁰ Ва ӯ бархоста, ба Соревот рафт, ва ҳангоме ки ба дарвозаи шаҳр расид, инак, бевазан дар он ҷо чўбпора мечид; ва ӯ варо даъват намуда, гуфт: «Лутфан, андак об барои ман дар зарфе биёр, то ки бинўшам».

¹¹ Вай барои овардани об рафт, вале ӯ варо даъват намуда, гуфт: «Лутфан, як порча нон барои ман дар дасти худ биёр».

¹² Вай гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд Худои ту, ки як кулча ҳам надорам, балки як мушт орд дар чалак ва андак равған дар кўза ҳаст, ва инак, ман як-ду чўбпора мечинам, ва рафта, онро барои худам ва писарам мепазам, ва мо онро мекўрем ва мемирем».

¹³ Ва Ильёс ба вай гуфт: «Натарс, бирав ва он чи гуфтӣ, бикун; аммо аввал кулчаи хурде аз он барои ман пухта, назди ман биёр, ва баъд барои худат ва писарат бипаз;»

¹⁴ Зеро ки Худованд Худои Исроил чунин мегўяд: «Чалаки орд тамом нахоҳад шуд, ва кўзаи равған кам нахоҳад монд, то рўзе ки Худованд борон бар замин биборонад».

¹⁵ Вай рафта, бар тибқи гуфтаи Ильёс амал кард; ва вай, ва ӯ, ва аҳли хонаи вай чандин айём хўрданд.

¹⁶ Чалаки орд тамом нашуд, ва кўзаи равған кам намонд, бар тибқи каломии Худованд, ки ба воситаи Ильёс гуфта буд.

Зинда шудани писари бевазан.

¹⁷ Ва баъд аз ин ҳодисаҳо чунин воқеъ шуд, ки писари ин занакӣ соҳиби хона бемор шуд, ва бемориаш он қадар саҳт буд, ки ўро рамақе намонд.

¹⁸ Вай ба Ильёс гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, эй марди Худо? Ту назди ман омадаӣ, то ки гуноҳи моро хотиррасон намой ва писарамро бикўшӣ».

¹⁹ Ва ӯ ба вай гуфт: «Писаратро ба ман бидеҳ». Ва ӯро аз оғӯши вай гирифта, ба болохонае ки дар он сукунат дошт, баровард, ва ӯро бар бистари худ хобонид.

²⁰ Ва сӯи Худованд хонда, гуфт: «Эй Худованд Худои ман! Оё ба сари бевазанае низ, ки ман назди вай сукунат дорам, офате оварда, писарашро мекушӣ?»

²¹ Ва худро се карат бар писар ёзонид, ва сӯи Худованд хонда, гуфт: «Эй Худованд Худои ман! Лутфан, ҷони ин писар андаруни ӯ баргардад!»

²² Ва Худованд овози Ильёсро шунид, ва ҷони писар андаруни ӯ баргашт, ва ӯ зинда шуд.

²³ Ва Ильёс писарро гирифта, аз болохона ба хона фурувард, ва ӯро ба модараш супурд; ва Ильёс гуфт: «Бубин, писарат зинда аст».

²⁴ Ва ин зан ба Ильёс гуфт: «Акнун ман донистам, ки ту марди Худо ҳастӣ, ва каломи Худованд дар даҳони ту рост аст».

БОБИ ҲАҶДАҲУМ

Ильёс назди Аҳъоб меравад.

18 Ва баъд аз рӯзҳои зиёде каломи Худованд дар соли сеюм бар Ильёс нозил шуда, гуфт: «Рафта, худро ба Аҳъоб зоҳир намо, ва Ман бар замин борон хоҳам боронид».

² Ва Ильёс рафт, то ки худро ба Аҳъоб нишон диҳад; ва қаҳтӣ дар Сомария саҳт буд.

³ Ва Аҳъоб Убадьёхуро, ки нозири хонаи ӯ буд, даъват намуд; ва Убадьёху шахси бағоят худотарс буд.

⁴ Ва ҳангоме ки Изобал анбиёи Худовандро маҳв менамуд, Убадьёху сад нафар анбиёро гирифта, дар мағораҳо панҷоҳнафарӣ пинҳон кард, ва онҳоро бо нон ва об таъмин намуд.

⁵ Ва Аҳъоб ба Убадьёху гуфт: «Дар замин ҳамаи чашмаҳои об ва ҳамаи наҳрҳоро тай намо, ки шояд алафе пайдо карда, аспон ва хачиронро зинда нигоҳ дорем, ва аз чорпоён маҳрум нашавем».

⁶ Ва онҳо заминро дар миёни худ тақсим карданд, то ки онро тай намоянд: Аҳъоб бо як роҳ танҳо рафт, ва Убадьёху бо роҳи дигар танҳо рафт.

⁷ Ва ҳангоме ки Убадьёху дар роҳ буд, инан, Ильёс бо вай вохӯрд; вай ӯро шинохт ва бар рӯи худ афтада, гуфт: «Оё оғоям Ильёс ту ҳастӣ?»

⁸ Вай ба ӯ гуфт: «Ман ҳастам; рафта, ба оғои худ бигӯй: „Ильёс ин ҷост“».

⁹ Вай гуфт: «Ман чӣ гуноҳ кардаам, ки ту банди худро ба дасти Аҳъоб месупорӣ, то ки маро бикушад?»

¹⁰ Қасам ба ҳаёти Худованд Худои ту, ки қавме ва мамлакате нест, ки оғоям барои ҷустуҷӯи ту ба он чо нафиристода бошад, ва онҳо мегуфтанд: „Ин чо нест“; ва ӯ он мамлакат ва халқро қасам меод, ки ту ро наёфтаанд;

¹¹ Ва алҳол ту мегӯй: рафта, ба оғои худ бигӯй: „Ильёс ин ҷост“.

¹² Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки чун аз пеши ту биравам, ва Рӯҳи Худованд ту ро ба ҷое ки намедонам, бардошта барад, ва ман рафта ба Аҳъоб хабар диҳам, ва ӯ ту ро наёбад, — дар он сурат ӯ маро хоҳад кушт; ва бандаат аз бачагии худ аз Худованд метарсад;

¹³ Оё оғоям хабар наёфтааст аз он чи ман кардам, яъне вақте ки Изобал анбиёи Худовандро мекушт, ман сад нафар анбиёро дар мағораҳо панҷоҳнафарӣ пинҳон кардам, ва онҳоро бо нон ва об таъмин намудам;

¹⁴ Ва алҳол ту мегӯй: рафта ба оғоят бигӯй: „Ильёс ин ҷост“. Пас, ӯ маро хоҳад кушт».

¹⁵ Ва Ильёс гуфт: «Ба ҳаёти Худованди лашкарҳо, ки ба хузураш истодаам, қасам меҳӯрам, ки имрӯз худро ба вай нишон хоҳам дод».

¹⁶ Ва Убадьёху ба истиқболи Аҳъоб рафта, ба вай хабар дод; ва Аҳъоб ба истиқболи Ильёс рафт.

Ильёс бо Аҳъоб вохӯрда, варо барои гуноҳояш мазаммат менамояд.

¹⁷ Ва ҳангоме ки Аҳъоб Ильёсро дид, Аҳъоб ба ӯ гуфт: «Оё ту ҳастӣ, ки Исроилро ба изтироб андохтай?»

¹⁸ Ва ӯ гуфт: «Исроилро ман ба изтироб наандохтаам, балки ту ва хонадони падарат, чунки шумо аҳкоми Худовандро тарк кардед, ва ту Баалҳоро пайравӣ намудӣ.

¹⁹ Ва алҳол фиристода, тамоми Исроилро назди ман бар кӯҳи Кармил ҷамъ кун, ва низ чорсаду панҷоҳ нафар анбиёи Баал ва чорсад нафар анбиёи Ашераро, ки аз суфраи Изобал хӯрок меҳӯранд».

²⁰ Ва Аҳъоб назди тамоми банӣ-Исроил фиристод, ва анбиёро бар кӯҳи Кармил ҷамъ кард.

²¹ Ва Ильёс ба тамоми қавм наздик омада, гуфт: «То ба кай шумо дар миёни ду ақида мекалавед? Агар Худованд аст Худо, — ӯро пайравӣ намоед, ва агар Баал аст, — варо пайравӣ намоед». Вале қавм дар ҷавоби ӯ сухане нагуфтанд.

²² Ва Ильёс ба қавм гуфт: «Ман танҳо ҳамчун набиӣ Худованд боқӣ мондаам, валекин анбиёи Баал чорсаду панҷоҳ нафаранд.

²³ Бигзор ба мо ду гов диҳанд, ва онҳо бигзор як говро барои худ интихоб намоянд, ва онро пора-пора карда, бар ҳезум монанд, вале оташ нагузоранд; ва ман гови дигарро тайёр карда, бар ҳезум мемонам, вале оташ намегузорам.

²⁴ Ва шумо номи худои худро бихонед, ва ман исми Худовандро хоҳам хонд, ва он Худое ки бо оташ ҷавоб гардонад, ӯ Худо бошад». Ва тамоми қавм ҷавоб дода, гуфтанд: «Дуруст гуфти».

Худованд зидди Баал.

²⁵ Ва Ильёс ба анбиёи Баал гуфт: «Як говро барои худ интихоб намуда, шумо аввал тайёр кунед, зеро

ки бисьёр ҳастед; ва номи худои худро бихонед, вале оташ нагузored».

²⁶ Ва говеро, ки ба онҳо дода шуд, гирифта, тайёр карданд, ва номи Баалро аз субҳ то нимирузӣ хонда, гуфтанд: «Эй Баал, ба мо ҷавоб гардон!» Вале на садое буд ва на ҷавобе. Ва онҳо назди қурбонгоҳе ки сохта буданд, ҷастухез мекарданд.

²⁷ Ва дар нимирузӣ Иљёс онҳоро тамасхур намуда, гуфт: «Бо овози баланд бихонед, зеро ки вай худост; шояд, ба мусоҳибае машғул бошад, ё барои қазои ҳоҷат дур шуда бошад, ё дар сафар бошад, шояд, хоб рафта бошад, ва бедор шавад».

²⁸ Ва онҳо бо овози баланд мехонданд, ва худро, бар тибқи одати худ, бо шамшерҳо ва найзаҳо заҳмдор мекарданд, ба дараҷае ки хун бар онҳо чорӣ мешуд.

²⁹ Ва баъд аз гузаштани нимирузӣ онҳо то вақти баровардани қурбонии шом доду фаръед карданд, валекин на садое буд, на ҷавобе ва на таваҷҷӯҳе.

³⁰ Ва Иљёс ба тамоми қавм гуфт: «Ба ман наздик оед». Ва тамоми қавм ба ӯ наздик омаданд; ва ӯ қурбонгоҳи Худовандро, ки вайрон шуда буд, таъмир кард.

³¹ Ва Иљёс дувоздаҳ санг гирифт, бар тибқи шумораи сибтҳои банӣ-Яъқуб, ки каломи Худованд бар ӯ нозил шуда, гуфта буд: «Номи ту Исроил хоҳад буд».

³² Ва аз он сангҳо қурбонгоҳе ба исми Худованд бино кард; ва гирдогирди қурбонгоҳ хандаке сохт, ки сатҳи кишти ду сео тухмиро дошт.

³³ Ва ҳезумро ҷо ба ҷо монд; ва говро пора-пора карда, бар ҳезум гузошт.

³⁴ Ва гуфт: «Чор чалакро об пур карда, бар қурбонии сӯхтанӣ ва бар ҳезум бирезед». Ва гуфт: «Бори дуюм ин корро бикунед!» Ва бори дуюм карданд. Ва гуфт: «Бори сеюм ин корро бикунед!» Ва бори сеюм карданд.

³⁵ Ва об гирдогирди қурбонгоҳ чорӣ шуд, ва хандақ низ аз об пур шуд.

³⁶ Ва дар вақти баровардани қурбонии шом Иљёси набӣ наздик омада, гуфт: «Эй Худованд, Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Исроил! Бигзор имрӯз маълум гардад, ки Ту дар Исроил Худо ҳастӣ, ва ман бандаи Ту ҳастам, ва ҳамаи инро бар тибқи каломи Ту кардаам.

³⁷ Маро иҷобат намо, эй Худованд, маро иҷобат намо! Ва бигзор ин қавм дарк кунанд, ки Ту Худованд Худо ҳастӣ, ва Ту дили онҳоро хоҳӣ баргардонид».

³⁸ Ва оташи Худованд фурӯ рехта, қурбонии сӯхтанӣ ва ҳезум ва хокро фурӯ бурд, ва обро, ки дар хандақ буд, лесид.

³⁹ Ва тамоми қавм инро диданд, ва бар рӯи худ афтода, гуфтанд: «Худованд Худост! Худованд Худост!»

⁴⁰ Ва Иљёс ба онҳо гуфт: «Анбиёи Баалро дастгир кунед, як нафар ҳам аз онҳо раҳо нашавад!» Ва онҳоро дастгир карданд. Ва Иљёс онҳоро назди

наҳри Қишӯн фурӯд овард, ва дар он ҷо онҳоро кушт.

⁴¹ Ва Иљёс ба Аҳъоб гуфт: «Баромада, бихӯр ва бинӯш, зеро ки садои борони зиёде меояд».

Иљёс бар кӯҳи Кармил.

⁴² Ва Аҳъоб баромад, то ки бихӯрад ва бинӯшад; ва Иљёс бар қуллаи Кармил баромада, бар замин ҳам шуд, ва рӯи худро ба миёни зонуҳояш гузошт.

⁴³ Ва ба навқари худ гуфт: «Лутфан, баромада ба тарафи баҳр бингар». Вай баромада, нигарист ва гуфт: «Чизе нест». Ҳафт бор Иљёс ба ӯ гуфт: «Боз бирав ва бингар».

⁴⁴ Ва дар бори ҳафтум вай гуфт: «Инак, абри хурде ба андозаи кафи одам аз баҳр мебарояд». Ва ӯ гуфт: «Баромада, ба Аҳъоб бигӯй: „Аробаатро баста, фурӯд ой, то ки борон ба ту монез нашавад“».

⁴⁵ Дар ин миён осмон аз абрҳо ва аз бод тира шуда, борони сахт борид; ва Аҳъоб ба аробааш савор шуда, ба Изреъил рафт.

⁴⁶ Ва дасти Худованд бар Иљёс буд, ва ӯ камари худро баста, пешопеши Аҳъоб то даромадгоҳи Изреъил давид.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Худованд набиро муҳофизат менамояд.

19 Ва Аҳъоб ба Изобал аз он чи Иљёс кард, ва чӣ гуна тамоми анбиёро бо шамшер кушт, хабар дод.

² Ва Изобал қосидеро назди Иљёс фиристода, гуфт: «Худоён ба ман чунин ва зиёда аз ин бикунанд, агар фардо дар ҳамин вақт ҷони туро мисли ҷони яке аз онҳо насозам».

³ Ва ӯ ин хатарро дида, бархост ва барои ҳифзи ҷони худ равона шуда, ба Беэр-Шобаъ, ки дар Яхудост, омад, ва навқари худро дар он ҷо гузошт.

⁴ Ва худаш дар биёбон роҳи якрӯзаро тай намуд, ва омада, зери дарахти ратам нишаст, ва ба ҷони худ маргро хоста, гуфт: «Бас аст! Алҳол, эй Худованд, ҷони маро бигир, зеро ки ман аз падарони худ беҳтар нестам».

⁵ Ва зери дарахти ратам ёзида, хобид. Ва инак, фариштае ўро ламс намуда, гуфт: «Барҳез, бихӯр».

⁶ Ва ӯ нигарист, ва инак, назди сараш кулчаи бар лахчаҳо пухташуда ва кӯзаи об буд. Ва ӯ хӯрд ва нӯшид, ва боз хобид.

⁷ Ва фариштаи Худованд бори дуюм омад, ва ўро ламс намуда, гуфт: «Барҳез, бихӯр, зеро ки роҳи дуре пеши туст».

Иљёс бар кӯҳи Хӯриб.

⁸ Ва ӯ бархоста, хӯрд ва нӯшид, ва бо қуввати ин хӯрок чил рӯз ва чил шаб то Хӯриб, ки кӯҳи Худост, рафт.

⁹ Ва дар он ҷо ба мағорае даромад, ва шабро дар он гузаронид. Ва инак, каломи Худованд бар ӯ

нозил шуда, ба ӯ гуфт: «Эй Ильёс, туро дар ин чо чӣ кор аст?»

¹⁰ Ва ӯ гуфт: «Ман барои Худованд Худои лашкарҳо рашки азиме дорам, зеро ки банӣ-Исроил аҳди Туро тарк намудаанд, қурбонгоҳҳои Туро вайрон кардаанд ва анбиёи Туро бо шамшер куштаанд; ва танҳо ман боқӣ мондаам, вале қони маро низ металабанд, то ки онро бигиранд».

¹¹ Ва гуфт: «Берун ой ва бар кӯҳ ба ҳузури Худованд биист». Ва инак, Худованд убур менамояд, ва боди азим ва пурзӯре кӯҳҳоро ба ҳузури Худованд аз ҳам ҷудо ва саҳраоро пора-пора мекунад, вале Худованд дар бод нест. Ва баъд аз бод — зилзилае, вале Худованд дар зилзила нест.

¹² Ва баъд аз зилзила — оташе, вале Худованд дар оташ нест. Ва баъд аз оташ — садои пичирроси оҳиста.

¹³ Ва ҳангоме ки Ильёс инро шунид, рӯи худро бо ридои худ пӯшонид, берун омад ва дар даҳани мағора истод. Ва инак, овозе ба ӯ мурочиат намуда, гуфт: «Эй Ильёс, туро дар ин чо чӣ кор аст?»

¹⁴ Ва ӯ гуфт: «Ман барои Худованд Худои лашкарҳо рашки азиме дорам, зеро ки банӣ-Исроил аҳди Туро тарк намудаанд, қурбонгоҳҳои Туро вайрон кардаанд ва анбиёи Туро бо шамшер куштаанд; ва танҳо ман боқӣ мондаам, вале қони маро низ металабанд, то ки онро бигиранд».

¹⁵ Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Рафта, бо роҳи худ ба биёбони Димишқ баргард, ва омада, Ҳазоилро ба подшоҳӣ бар Арам тадҳин намо;

¹⁶ Ва Еҳу ибни Нимширо ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намо, ва Элишоъ ибни Шофотро, ки аз Обил-Махӯло мебошад, ба набигӣ ба қои худат тадҳин намо.

¹⁷ Ва ҳар кӣ аз шамшери Ҳазоил раҳо шавад, варо Еҳу хоҳад кушт; ва ҳар кӣ аз шамшери Еҳу раҳо шавад, варо Элишоъ хоҳад кушт.

¹⁸ Ва Ман дар Исроил ҳафт ҳазор нафарро боқӣ хоҳам гузошт, — ҳар зонуеро, ки пеши Баал ҳам нашудааст, ва ҳар даҳонеро, ки варо набӯсидааст».

Даъват шудани Элишоъ.

¹⁹ Ва ӯ аз он чо рафта, Элишоъ ибни Шофотро ёфт, ки вай шудгор мекард; дувоздаҳ ҷуфт гов пешопеши вай, ва худаш бо ҷуфти дувоздаҳум буд. Ва Ильёс аз пеши вай гузашта, ридои худро бар китфи вай партофт.

²⁰ Вай говҳоро тарк намуда, аз ақиби Ильёс давид, ва гуфт: «Изн бидех, ки падару модари худро бибӯсам, ва сонӣ аз ақиби ту биравам». Ва ӯ ба вай гуфт: «Бирав ва баргард, зеро ки ман ба ту чӣ кардам?»

²¹ Ва барои пайравии ӯ баргашта, як ҷуфт говҳоро гирифт, ва онҳоро забҳ намуда, гӯшташонро бар оташи олоти говон пухт, ва онро ба мардум дод, ва

онҳо хӯрданд; ва бархоста, аз ақиби Ильёс рафт, ва хизмати ӯро ба чо овард.

БОБИ БИСТУМ

Аҳъоб ба Арам лашкар мекашад.

²⁰ Ва Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, тамоми лашкари худро ҷамъ кард, ва сию ду подшоҳ, ва аспон ва аробаҳо ҳамроҳи вай буданд; ва баромада, Сомарияро муҳосира намуд, ва бо он ҷанг кард.

² Ва қосидонро назди Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ба шаҳр фиристод.

³ Ва ба ӯ гуфт: «Бин-Ҳадад чунин мегӯяд: „Нуқраи ту ва тиллои ту аз они ман аст; занон ва писарони беҳтарини ту аз они мананд“».

⁴ Ва подшоҳи Исроил ҷавоб гардонид, гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, бигзор мувофиқи гуфтаи ту ман ва тамоми дороии ман аз они ту бошем».

⁵ Ва қосидон бори дигар омада, гуфтанд: «Бин-Ҳадад чунин амр фармуда, мегӯяд: „Ман назди ту фиристода гуфта будам, ки нуқраи худ ва тиллои худ ва занони худ ва писарони худро ту ба ман бидиҳӣ»;

⁶ Аз ин рӯ, фардо ман навкарони худро назди ту мефиристам, то ки хонаи ту ва хонаҳои навкаронатро кофтуков кунанд, ва ҳар чиро, ки дар назари ту писандида аст, ба дасти худ гирифта, бибаранд“».

⁷ Ва подшоҳи Исроил ҳамаи пирони Исроилро даъват намуда, гуфт: «Бидонед ва бубинед, ки вай қасди баде дорад, зеро вақте ки вай оид ба занон ва писаронам ва нуқра ва тиллоям фиристода буд, ман иддаояшро рад накардам».

⁸ Ва ҳамаи пирон ва тамоми қавм ба ӯ гуфтанд: «Гӯш накун ва розӣ нашав».

⁹ Ва ӯ ба қосидони Бин-Ҳадад гуфт: «Ба оғоям подшоҳ бигӯед: „Ҳар чи бори аввал ба бандаи худ дар бораи он фиристодӣ, ба чо хоҳам овард, вале ин корро наметавонам ба чо оварам“». Ва қосидон рафта, ҷавобро ба вай расониданд.

¹⁰ Ва Бин-Ҳадад назди ӯ фиристода, гуфт: «Худоён ба ман чунин ва зиёда аз ин бикунанд, агар ғубори Сомария барои ҳамаи одамоне ки ҳамроҳи мананд, якмушӣ бирасад».

¹¹ Ва подшоҳи Исроил ҷавоб гардонид, гуфт: «Бигӯед: „Он ки шамшер ба камар мебандад, набояд мисли он ки шамшер аз камар мекушояд, фаҳр намояд“».

¹² Ва ҳангоме ки вай ин суханро шунид, дар ҳолате ки бо подшоҳон дар хаймаҳо бо шаробнӯшӣ машғул буд, ба навкаронаш гуфт: «Манҷаниқҳоро тайёр кунед!» Ва онҳо манҷаниқҳоро ба муқобили шаҳр тайёр карданд.

¹³ Ва инак, набие ба Аҳъоб, подшоҳи Исроил, наздик омада, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Оё ин издиҳоме азимро мебинӣ? Инак, Ман имрӯз

онҳоро ба дасти ту месупорам, то бидонӣ, ки Ман Худованд ҳастам“».

¹⁴ Ва Аҳъоб гуфт: «Ба воситаи кӣ?» Вай гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Ба воситаи навкарони сарварони вилоятҳо“». Ва ӯ гуфт: «Кист, ки ба ҳарбу зарб шурӯъ намояд?» Вай гуфт: «Ту».

Ғалабаи ӯ бар арамиён.

¹⁵ Ва ӯ навкарони сарварони вилоятҳоро дар шумор овард, ва онҳо дусаду сию ду нафар буданд; ва баъд аз онҳо тамоми қавмро, тамоми банӣ-Исроилро дар шумор овард, ки ҳафт ҳазор нафар буданд.

¹⁶ Ва онҳо дар нимирӯзӣ берун омаданд; ва Бин-Ҳадад бо он подшоҳон, яъне бо сию ду подшоҳе ки ба ӯ мадад мерасониданд, дар хаймаҳо шаробнӯшӣ карда маст шуда буд.

¹⁷ Ва навкарони сарварони вилоятҳо аввал берун омаданд. Ва Бин-Ҳадад фиристод, ва ба вай хабар расонида, гуфтанд: «Аз Сомария одамон берун омадаанд».

¹⁸ Вай гуфт: «Хоҳ барои сулҳ берун омада бошанд, онҳоро зинда дастгир кунед, ва хоҳ барои ҳарбу зарб берун омада бошанд, онҳоро зинда дастгир кунед».

¹⁹ Ва инҳо, яъне навкарони сарварони вилоятҳо ва лашкаре ки аз ақибашон буд, аз шаҳр берун омаданд.

²⁰ Ва ҳар яке аз онҳо ҳарифи худро зада куштанд, ва арамиён рӯ ба гурез оварданд, ва исроилиён онҳоро таъқиб мекарданд; ва Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, ба асп савор шуда, бо чанде аз сарваронаш раҳой ёфт.

²¹ Ва подшоҳи Исроил берун омада, аспон ва аробахоро зарба зад, ва ба Арам шикасти азиме расонид.

Набӣ Аҳъобро таъкид менамояд.

²² Ва он набӣ ба подшоҳи Исроил наздик омада, ба ӯ гуфт: «Рафта, худро мустаҳкам намо, ва бидон ва бубин, ки чӣ мекунӣ, зеро ки баъд аз гузаштани як сол подшоҳи Арам ба муқобили ту хоҳад баромад».

Юруши дуюмбора ба зидди Арам.

²³ Ва бандагони подшоҳи Арам ба вай гуфтанд: «Худоёни кӯҳҳо худоёни онҳоянд, бинобар ин онҳо бар мо ғолиб омаданд, валекин агар бо онҳо дар даштрӯя ҷанг кунем, ҳатман ғолиб хоҳем омад»;

²⁴ Ва ту ба ин мазмун амал намо: ҳар яке аз подшоҳонро аз ҷояш дур сохта, волиёнро ба ҷои онҳо таъин намо.

²⁵ Ва ту лашкареро ба қадри лашкаре ки аз ту талаф шудааст, асп дар ивази асп, ва ароба дар ивази ароба, барои худ барпо намо, ва мо бо онҳо дар даштрӯя ҷанг карда, ҳатман бар онҳо ғолиб

хоҳем омад». Вай ба овози онҳо гӯш дода, ҳамин тавр амал намуд.

²⁶ Ва баъд аз гузаштани як сол Бин-Ҳадад арамиёнро дар шумор овард, ва ба Афиқ баромад, то ки бо Исроил ҷанг кунад.

²⁷ Ва банӣ-Исроил ба шумор оварда ва бо озуқа ва силоҳ таъмин карда шуданд, ва ба истиқболи онҳо рафтанд; ва банӣ-Исроил ба муқобили онҳо мисли ду рамаи бузон ўрду заданд, вале арамиён заминро пур карданд.

²⁸ Ва он марди Худо наздик омад, ва ба подшоҳи Исроил сухан ронда, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Азбаски арамиён гуфтанд, ки Худованд Худои кӯҳхост, вале Худои водиҳо нест, бинобар ин Ман тамоми ин издиҳоми азимро ба дасти ту хоҳам супурд, то бидонед, ки Ман Худованд ҳастам“».

²⁹ Ва инҳо ба муқобили онҳо ҳафт рӯз ўрду заданд, ва дар рӯзи ҳафтум ҳарбу зарб оғоз шуд, ва банӣ-Исроил аз арамиён сад ҳазор пиёдаро дар як рӯз куштанд.

³⁰ Ва боқимондагон ба шаҳри Афиқ гурехтанд, ва ҳисор бар бисту ҳафт ҳазор нафар боқимондагон фуруғ ғалтид; ва Бин-Ҳадад гурехта, дар шаҳр ба хучраи дохили даромад.

³¹ Ва бандагонаш ба ӯ гуфтанд: «Инак, мо шунидаем, ки подшоҳони хонадони Исроил подшоҳони эҳсонкоранд; пас, палосҳо ба камари худ ва арғамчинҳо бар сари худ бибандем, ва назди подшоҳи Исроил бароем, ки ӯ шояд ба чони ту тарахҳум намояд».

³² Ва онҳо палосҳо бар камари худ ва арғамчинҳо бар сари худ бастанд, ва назди подшоҳи Исроил омада, гуфтанд: «Бандаат Бин-Ҳадад мегӯяд: „Лутфан, ба чони ман тарахҳум намо“». Ва ӯ гуфт: «Оё вай ҳанӯз зинда аст? Вай бародари ман аст».

³³ Ва он одамон инро фоли нек дониста ва фавран суханро аз даҳони ӯ гирифта, гуфтанд: «Оре, бародарат Бин-Ҳадад!» Ва ӯ гуфт: «Рафта, варо биёред». Ва Бин-Ҳадад назди ӯ баромад, ва ӯ варо бар ароба савор кард.

³⁴ Вай ба ӯ гуфт: «Шаҳрхоеро, ки падарам аз падарат гирифта буд, бармегардонам; ва ту бозоргоҳҳо барои худ дар Димишқ хоҳӣ дошт, чунон ки падарам дар Сомария дошт». Ва ӯ гуфт: «Ман туро бо ҳамин аҳд раҳо мекунам». Ва бо вай аҳд баста, варо раҳо кард.

Гуноҳи Аҳъоб.

³⁵ Ва касе аз писарони анбиё, бар тибқи каломи Худованд, ба ёри худ гуфт: «Лутфан, маро бизан». Вале он кас аз заданаш сар кашид.

³⁶ Ва ӯ ба вай гуфт: «Азбаски ту ба овози Худованд гӯш надодӣ, ҳамин ки аз назди ман биравӣ, шере туро хоҳад кушт». Ва ҳангоме ки вай аз назди ӯ рафт, шере ба вай дучор омада, варо кушт.

³⁷ Ва ӯ каси дигарро ёфта, гуфт: «Лутфан, маро бизан». Ва он кас ўро зада, бо зарбааш маҷрӯҳ кард.

³⁸ Ва он набӣ рафта, дар сари роҳ мунтазири подшоҳ истод; ва бо пардае чашмони худро пӯшонид.

³⁹ Ва ҳангоме ки подшоҳ мегузашт, ӯ подшоҳро нидо карда, гуфт: «Бандаат ба ҳарбу зарб баромад, ва инак, шахсе ба тарафе рафт ва касеро назди ман оварда, гуфт: „Ин одамро посбонӣ намо; агар вай ғоиб шавад, қони ту дар ивази қони вай хоҳад буд, ё ки як киккар нуқра хоҳӣ дод“.

⁴⁰ Ва чун бандаат бо ин ё он коре шуғл дошт, вай ғоиб шуд». Ва подшоҳи Исроил ба ӯ гуфт: «Сазои ту ҳамин аст; худат фатво додай».

⁴¹ Ва ӯ фавран пардаро аз чашмонаш бардошт; ва подшоҳи Исроил ӯро шинохт, ки яке аз анбиёст.

⁴² Ва ӯ ба вай гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Азбаски ту касеро, ки Ман ба марг маҳкум намудаам, аз дасти худ раҳо кардӣ, бинобар ин қони ту дар ивази қони вай, ва қавми ту дар ивази қавми вай хоҳад буд“».

⁴³ Ва подшоҳи Исроил ғамгин ва музтариб гардида, ба хонаи худ рафт, ва ба Сомария ворид шуд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Аҳъоб мехоҳад тоқзори Нобӯтро соҳиб шавад.

21 Ва баъд аз ин ҳодисаҳо чунин воқеъ шуд: Нобӯти изреъилий дар Изреъил дар паҳлуи қасри Аҳъоб, подшоҳи Сомария, тоқзоре дошт.

² Ва Аҳъоб ба Нобӯт сухан ронда, гуфт: «Тоқзоратро ба ман бидеҳ, то ки полизе барои ман бишавад, зеро ки он дар паҳлуи хонаи ман аст; ва ман дар ивази он ба ту тоқзори аз он хубтаре хоҳам дод, ё агар дар назарат писанд ояд, ба қадри қимати он ба ту нуқра хоҳам дод».

³ Вале Нобӯт ба Аҳъоб гуфт: «Ҳошо аз тарси Худованд, ки ман мероси падаронамро ба ту бидиҳам».

⁴ Ва Аҳъоб аз сухане ки Нобӯти изреъилий ба ӯ гуфт, ғамгин ва музтариб гардида, ба хонаи худ омад, зеро ки вай гуфт: «Мероси падаронамро ба ту нахоҳам дод». Ва ӯ бар бистари худ хобида, рӯи худро гардонид, ва хӯроке нахӯрд.

⁵ Ва занаш Изобал назди ӯ омада, ба ӯ гуфт: «Чаро рӯҳи ту музтариб шудааст, ва хӯроке намехӯрӣ?»

⁶ Ва ӯ ба вай гуфт: «Вақте ки ман ба Нобӯти изреъилий сухан ронда гуфтам: „Тоқзоратро ба ман ба нуқра бидеҳ, ё агар хоҳӣ, дар ивази он тоқзори дигаре ба ту хоҳам дод“, вай гуфт: „Тоқзори худро ба ту нахоҳам дод“».

⁷ Ва занаш Изобал ба ӯ гуфт: «Оё ту алҳол бар Исроил чунин салтанат меронӣ? Бархез ва хӯрок бихӯр, ва бигзор дили ту хуш бошад: ман тоқзори Нобӯти изреъилиро ба ту хоҳам дод».

⁸ Вай мактубҳо аз номи Аҳъоб навишта, бар онҳо мӯҳри ӯро гузошт, ва мактубҳоро ба пирон ва асилзодагоне ки бо Нобут дар шаҳраш сукунат доштанд, фиристод.

⁹ Ва дар мактубҳо вай чунин навишта буд: «Рӯзадорӣ эълон намоед ва Нобӯтро дар сари қавм биншонед;

¹⁰ Ва ду шахси нобакорро дар рӯ ба рӯи ӯ биншонед, то ки онҳо гувоҳӣ дода, бигӯянд: „Ту дар ҳаққи Худо ва подшоҳ куфр гуфтӣ“; ва ӯро берун бароварда, сангсор кунед, то ки бимирад».

¹¹ Ва аҳли шаҳри ӯ, яъне пирон ва асилзодагоне ки дар шаҳраш сукунат доштанд, бар тибқи амре ки Изобал ба онҳо фиристода буд, амал карданд, ончунон ки дар мактубҳои ба онҳо фиристодаи вай навишта шуда буд:

¹² Рӯзадорӣ эълон карданд, ва Нобӯтро дар сари қавм нишонданд;

¹³ Ва ду шахси нобакор омада, дар рӯ ба рӯи ӯ нишастанд, ва ин шахсони нобакор пеши қавм ба зидди Нобӯт гувоҳӣ дода, гуфтанд: «Нобӯт дар ҳаққи Худо ва подшоҳ куфр гуфт». Ва ӯро аз шаҳр берун бароварда, сангсор карданд, ва ӯ мурд.

¹⁴ Ва назди Изобал фиристода, гуфтанд: «Нобӯт сангсор шуда, мурд».

¹⁵ Ва чун Изобал шунид, ки Нобӯт сангсор шуда мурдааст, Изобал ба Аҳъоб гуфт: «Бархез ва тоқзори Нобӯти изреъилиро, ки нахост ба ту ба нуқра бидиҳад, тасарруф намо, зеро ки ӯ зинда нест, балки мурдааст».

¹⁶ Ва чун Аҳъоб шунид, ки Нобӯт мурдааст, Аҳъоб бархост, то ки назди тоқзори Нобӯти изреъилий фурӯд омада, онро тасарруф намояд.

Ильёс ҳалокати Аҳъобро пешгӯӣ мекунад.

¹⁷ Ва каломи Худованд бар Ильёси тишбӣ нозил шуда, гуфт:

¹⁸ «Бархез ва ба истиқболи Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ки дар Сомария аст, фурӯд ой; инак, ӯ дар тоқзори Нобӯт мебошад, ки ба он ҷо фурӯд омадааст, то ки онро тасарруф намояд;

¹⁹ Ва ба ӯ сухан ронда, бигӯӣ: „Худованд чунин мегӯяд: хам куштӣ ва ҳам тасарруф мекунӣ?“ Ва боз ба ӯ сухан ронда, бигӯӣ: „Худованд чунин мегӯяд: дар ҳамон ҷое ки сагон хуни Нобӯтро лесиданд, сагон хуни туро низ хоҳанд лесид“».

²⁰ Ва Аҳъоб ба Ильёс гуфт: «Оё маро ёфтӣ, эй душмани ман?» Ва ӯ гуфт: «Орё, ёфтам, чунки ту худро фурӯхтаӣ, то он чиро, ки дар назари Худованд бад аст, ба амал оварӣ.

²¹ Инак, Ман бар ту фалокате оварда, туро тамоман барҳам хоҳам дод, ва аз Аҳъоб ҳар наринаро, хоҳ бандӣ ва хоҳ озод дар Исроил бошад, маҳв хоҳам кард.

²² Ва хонадони туро мисли хонадони Ёробъом ибни Набот ва мисли хонадони Баъшо ибни Аҳиё хоҳам кард, барои он ки ту Маро ба ғазаб овардаӣ ва Исроилро гирифтори гуноҳ гардонидай.

²³ Ва дар бораи Изобал низ Худованд сухан ронда, гуфт: „Сагон Изобалро назди ҳисори Изреъил хоҳанд хӯрд“.

²⁴ Ҳар киро, ки аз Аҳъоб дар шаҳр бимирад, сагон хоҳанд хӯрд, ва ҳар киро, ки дар саҳро бимирад, мурғони ҳаво хоҳанд хӯрд».

²⁵ Ҳанӯз касе мисли Аҳъоб набуд, ки ӯ худро фуруҳт, то он чиро, ки дар назари Худованд бад аст, ба амал оварад, ки ба ин амал ӯро занаш Изобал барангехт.

²⁶ Ва ӯ рафтори бағоят зиште карда, бутҳоро пайравӣ намуд, ончунон ки амӯриён амал мекарданд, ки онҳоро Худованд аз пеши бани-Исроил бадар ронда буд.

Худованд ба Аҳъоб тарахҳум менамояд.

²⁷ Ва ҳангоме ки Аҳъоб ин суханонро шунид, либосҳояшро дарронид, ва палосе дар бар кард, ва рӯза дошт, ва дар палос мехобид, ва ғамгинона роҳ мерафт.

²⁸ Ва каломи Худованд бар Ильёси тишбӣ нозил шуда, гуфт:

²⁹ «Оё Аҳъобро мебинӣ, чӣ гуна ба ҳузури Ман гардан фурувардааст? Азбаски ӯ ба ҳузури Ман гардан фурувардааст, он фалокатро дар айёми ӯ нахоҳам овард, балки дар айёми писараш он фалокатро бар хонадони ӯ хоҳам овард».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Сулҳи сесола дар миёни Арам ва Исроил. Аҳъоб бо Еҳӯшофот ба муқобили Ромӯт мечангад.

22 Ва се сол умр ба сар бурданд, бе он ки дар миёни Арам ва Исроил ҷанг бошад.

² Ва дар соли сеюм чунин воқеъ шуд, ки Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, назди подшоҳи Исроил фуруд омад.

³ Ва подшоҳи Исроил ба навкарони худ гуфт: «Оё медонед, ки Ромӯт-Цильод аз они мост? Ва мо аз гирифтани он аз дасти подшоҳи Арам худдорӣ намуда, хомӯш мондаем».

⁴ Ва ӯ ба Еҳӯшофот гуфт: «Оё бо ман ба ҷанги зидди Ромӯт-Цильод меравӣ?» Ва Еҳӯшофот ба подшоҳи Исроил гуфт: «Ман мисли ту ҳастам, қавми ман мисли қавми ту, аспони ман мисли аспони ту».

⁵ Ва Еҳӯшофот ба подшоҳи Исроил гуфт: «Лутфан, ту имрӯз каломи Худовандро бипурс».

Анбиёи козиб ба ҳузури Аҳъоб.

⁶ Ва подшоҳи Исроил анбиёро, ки тақрибан чорсад нафар буданд, чамъ карда, ба онҳо гуфт: «Оё ба ҷанги зидди Ромӯт-Цильод биравам, ё ки худро боздорам?» Ва онҳо гуфтанд: «Бирав, ва Худованд онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

⁷ Ва Еҳӯшофот гуфт: «Оё дар ин ҷо боз набии Худованд нест, то ки аз вай бипурсем?»

⁸ Ва подшоҳи Исроил ба Еҳӯшофот гуфт: «Боз як мард ҳаст, ки ба воситаи вай аз Худованд пурсидан мумкин аст, вале ман аз вай нафрат дорам, зеро ки вай дар ҳаққи ман ба хубӣ нубувват намекунад,

балки ба бадӣ; вай Микойху ибни Йимла аст». Ва Еҳӯшофот гуфт: «Подшоҳ чунин нагӯяд».

⁹ Ва подшоҳи Исроил як хочасарои худро хонда, гуфт: «Микойху ибни Йимларо ба зудӣ биёр».

¹⁰ Ва подшоҳи Исроил ва Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, ҳар яке либосҳои худро пӯшида, бар тахти худ дар майдони даҳани дарвозаи Сомария нишаста буданд, ва тамоми анбиё ба ҳузури онҳо нубувват мекарданд.

¹¹ Ва Сидқиё ибни Канъона шохҳои оҳанин барои худ сохта, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Арамиёнро бо инҳо шох хоҳӣ зад, то ки тамоман маҳв шаванд“».

¹² Ва тамоми анбиё ҳамин тавр нубувват карда, мегуфтанд: «Ба Ромӯт-Цильод бирав, ва комъёб шав, чунки Худованд онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

Нубуввати Микойху.

¹³ Ва қосиде ки барои хондани Микойху рафта буд, ба вай сухан ронда, гуфт: «Инак, анбиё бо як овоз суханони хуб дар ҳаққи подшоҳ мегӯянд; бигзор сухани ту низ мисли сухани яке аз онҳо бошад, яъне ту ҳам сухани хуб бигӯӣ».

¹⁴ Ва Микойху гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки он чи Худованд ба ман бигӯяд, ҳамонро хоҳам гуфт».

¹⁵ Ва ӯ назди подшоҳ омад, ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Эй Микойху, оё ба ҷанги зидди Ромӯт-Цильод биравам, ё ки худро боздорем?» Ва ӯ ба вай гуфт: «Ба Ромӯт-Цильод бирав ва комъёб шав, чунки Худованд онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

¹⁶ Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чанд маротиба ман туро қасам бидиҳам, ки ба исми Худованд, ғайр аз он чи рост аст, ба ман нагӯӣ?»

¹⁷ Ва ӯ гуфт:

«Тамоми Исроилро мисли рамае ки чӯпон надорад, бар кӯҳҳо пароканда дидам.

Ва Худованд гуфт: „Инҳо соҳиб надоранд, пас бигзор ҳар яке ба хонаи худ ба саломатӣ баргарданд“».

¹⁸ Ва подшоҳи Исроил ба Еҳӯшофот гуфт: «Оё ба ту нагуфтам, ки вай дар ҳаққи ман ба хубӣ нубувват намекунад, балки ба бадӣ?»

¹⁹ Ва ӯ гуфт: «Пас каломи Худовандро бишнав: ман Худовандро бар тахти Худ нишаста дидам, ва тамоми лашкари осмон назди ӯ аз тарафи рост ва аз тарафи чап истода буданд.

²⁰ Ва Худованд гуфт: „Кист, ки Аҳъобро розӣ кунад, то ки вай ба Ромӯт-Цильод рафта фуру ғалтад?“ Ва яке ин тавр гуфт, ва дигаре он тавр гуфт.

²¹ Ва рӯхе берун омада, ба ҳузури Худованд истод ва гуфт: „Ман ӯро розӣ мекунам“. Ва Худованд ба вай гуфт: „Чӣ гуна?“

²² Вай гуфт: „Ман берун омада, рӯҳи козибе дар даҳони тамоми анбиёи ӯ мегардам“. Ва ӯ гуфт: „Ту

розӣ хоҳӣ кард ва низ муваффақият хоҳӣ ёфт; пас берун омада, чунин амал намо“.

²³ Ва инак, алҳол Худованд рӯҳи козибе дар даҳони тамоми ин анбиёи ту гузоштааст; вале Худованд дар ҳаққи ту сухани бад гуфтааст».

²⁴ Ва Сидқӣё ибни Канъона наздик омада, Микойхуро торсақӣ зад ва гуфт: «Бо кадом роҳ Рӯҳи Худованд аз ман убур кардааст, то ки бо ту сухан гӯяд?»

²⁵ Ва Микойху гуфт: «Инак, дар он рӯзе ки ту ба ҳучраи дохилӣ даромада пинҳон шавӣ, инро хоҳӣ дид».

²⁶ Ва подшоҳи Исроил гуфт: «Микойхуро бигир, ва ўро назди Амўн, ҳокими шаҳр, ва Йўш, писари подшоҳ, баргардон

²⁷ Ва бигӯй: „Подшоҳ чунин мегӯяд: инро дар зиндон биандозед, ва нони кам ва оби кам варо бихўронед, то даме ки ман ба саломатӣ баргардам“».

²⁸ Ва Микойху гуфт: «Агар ту ба саломатӣ баргардӣ, Худованд ба воситаи ман сухан нагуфта бошад». Ва гуфт: «Бишнавед, ҳамаи қавмҳо!»

Аҳзоб дар ҳарбу зарби назди Ромўт-Цильод ба ҳалокат мерасад.

²⁹ Ва подшоҳи Исроил ва Еҳўшофот, подшоҳи Яҳудо, ба Ромўт-Цильод рафтанд.

³⁰ Ва подшоҳи Исроил ба Еҳўшофот гуфт: «Ман либоси дигар пўшида, ба ҷанг мебароям, валекин ту либоси худро бипўш». Ва подшоҳи Исроил либоси дигар пўшида, ба ҷанг даромад.

³¹ Ва подшоҳи Арам ба сардорони аробаҳояш, ки сию ду нафар буданд, амр фармуда, гуфт: «На бо хурде ва на бо калоне, балки танҳо бо подшоҳи Исроил ҷанг кунед».

³² Ва ҳангоме ки сардорони аробаҳо Еҳўшофотро диданд, гуфтанд: «Яқинан, подшоҳи Исроил ҳамин аст». Ва давиданд, то ки бо ў ҷанг кунанд. Ва Еҳўшофот фаръёд зад.

³³ Ва чун сардорони аробаҳо диданд, ки ў подшоҳи Исроил нест, аз ў дур шуданд.

³⁴ Ва касе зеҳи камонашро тасодуфан кашида, подшоҳи Исроилро аз миёни кўкҳои ҷавшанаш зад; ва ў ба аробакаши худ гуфт: «Ҷилавро гардонида, маро аз майдони ҷанг берун барор, зеро ки захмӣ шудаам».

³⁵ Ва дар он рӯз ҷанг авҷ гирифт, ва подшоҳро дар аробааш дар рӯ ба рӯи арамиён ба по хезонида нигоҳ медоштанд; ва бегоҳирӯзӣ ў мурд, ва хуни ҷароҳаташ ба даруни ароба рехт.

³⁶ Ва дар вақти ғуруби офтоб дар лашкаргоҳ бонг зада, гуфтанд: «Ҳар кас ба шаҳри худ ва ҳар кас ба сарзамини худ биравад!»

³⁷ Ва подшоҳ мурд, ва ўро ба Сомария оварданд; ва подшоҳро дар Сомария дафн карданд.

³⁸ Ва аробаро дар ҳавзи Сомария, дар ҷое ки фоҳишагон ғусл мекарданд, шустанд, ва сагон

хунашро лесиданд, бар тибқи каломе ки Худованд гуфта буд.

³⁹ Ва бақияи аъмоли Аҳзоб, ва ҳар чи ў кард, ва хонаи оҷе ки ў бино намуд, ва ҳамаи шаҳрро ки ў бино намуд, дар китоби вақоёномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

Подшоҳ шудани Аҳзъё бар Исроил ва Еҳўшофот бар Яҳудо.

⁴⁰ Ва Аҳзоб бо падарони худ хобид, ва писараш Аҳзъё ба ҷои ў подшоҳ шуд.

⁴¹ Ва Еҳўшофот ибни Осо дар соли чоруми Аҳзоб, подшоҳи Исроил, бар Яҳудо подшоҳ шуд.

⁴² Еҳўшофот дар вақти подшоҳ шуданаш сию панҷсола буд, ва бисту панҷ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Азубо бинти Шилҳӣ буд.

⁴³ Ва ў аз ҳар ҷиҳат бо роҳи падараш Осо рафтор менамуд, аз он дур нашуда, он чиро, ки дар назари Худованд рост аст, ба амал меовард. Аммо баландиҳо барҳам дода нашуд; қавм ҳанўз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд ва бухур месўзониданд.

⁴⁴ Ва Еҳўшофот бо подшоҳи Исроил сулҳ баст.

⁴⁵ Ва бақияи аъмоли Еҳўшофот, ва корнамоие ки ў кард, ва ҷанғро ки ў бурд, дар китоби вақоёномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

⁴⁶ Ва бақияи ливотагаронро, ки дар айёми падараш Осо боқӣ монда буданд, аз рӯи замин маҳв кард.

⁴⁷ Ва дар Адўм подшоҳе набуд, балки волие аз ҷониби подшоҳ буд.

⁴⁸ Еҳўшофот киштиҳои таршишӣ сохт, то ки барои овардани тилло ба Ўфир биравад, вале нарафт, зеро ки киштиҳо дар Эсйўн-Ҷобар шикаст.

⁴⁹ Он гоҳ Аҳзъё ибни Аҳзоб ба Еҳўшофот гуфт: «Бигзор навкарони ман бо навкарони ту дар киштиҳо бираванд». Вале Еҳўшофот розӣ нашуд.

Фавти Еҳўшофот; подшоҳ шудани Еҳўром.

⁵⁰ Ва Еҳўшофот бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри падараш Довуд дафн карда шуд. Ва писараш Еҳўром ба ҷои ў подшоҳ шуд.

⁵¹ Аҳзъё ибни Аҳзоб дар соли ҳабдаҳуми Еҳўшофот, подшоҳи Яҳудо, бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуд, ва ду сол бар Исроил подшоҳӣ кард.

⁵² Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал меовард; ва бо роҳи падараш ва модараш ва бо роҳи Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, рафтор менамуд,

⁵³ Ва Баалро ибодат карда, ба вай сачда мебард; ва бо ҳар коре ки падараш карда буд, Худованд Худои Исроилро ба ғазаб овард.

4 ПОДШОҲОН

БОБИ ЯКУМ

Исьёни Мӯоб. Бемории подшоҳ Аҳазьё.

- 1** Ва Мӯоб, баъд аз фавти Аҳъоб, ба муқобили Исроил исьён бардошт.
- 2** Ва Аҳазьё аз панҷараи болохонаи худ, ки дар Сомария буд, афтода, нотоб шуд; ва қосидонро фиристода, ба онҳо гуфт: «Рафта, аз Баал-Забуб, худои Эқрӯн, бипурсед, ки оё ман аз ин нотобии худ шифо хоҳам ёфт?»

Ильёс ва Аҳазьё.

- 3** Ва фариштаи Худованд ба Ильёси тишбӣ гуфт: «Бархоста, ба истиқболи қосидони подшоҳи Сомария баро, ва ба онҳо бигӯй: „Магар дар Исроил Худо нест, ки шумо барои пурсидан аз Баал-Забуб, худои Эқрӯн, меравед?“
- 4** Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: „Аз бистаре ки бар он хобидай, фуруд нахоҳӣ омад, балки ҳатман хоҳӣ мурд“». Ва Ильёс рафт.
- 5** Ва қосидон назди ӯ баргаштанд; ва ӯ ба онҳо гуфт: «Чаро баргаштед?»
- 6** Ва ба ӯ гуфтанд: «Шахсе ба истиқболи мо баромад, ва ба мо гуфт: „Рафта, назди подшоҳе ки шуморо фиристодааст, баргардед, ва ба вай бигӯед: Худованд чунин мегӯяд: магар дар Исроил Худо нест, ки ту барои пурсидан аз Баал-Забуб, худои Эқрӯн, мефиристӣ? Бинобар ин аз бистаре ки бар он хобидай, фуруд нахоҳӣ омад, балки ҳатман хоҳӣ мурд“».
- 7** Ва ба онҳо гуфт: «Намуди он шахсе ки ба истиқболи шумо баромада, ин суханонро ба шумо гуфтааст, чӣ гуна буд?»
- 8** Ва ба ӯ гуфтанд: «Вай марди мӯйдоре буд, ва камарбанди чармин бар камараш баста буд». Ва ӯ гуфт: «Вай Ильёси тишбӣ будааст».
- 9** Ва мирипанҷоҳро бо панҷоҳ нафараш назди вай фиристод. Ва ӯ назди вай омад, ва инак вай бар қуллаи кӯҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: «Эй марди Худо! Подшоҳ мегӯяд: „Фуруд ой“».
- 10** Ва Ильёс ҷавоб гардонида, ба мирипанҷоҳ гуфт: «Агар ман марди Худо бошам, бигзор оташ аз осмон фуру рехта, туро бо панҷоҳ нафарат бисӯзонад». Ва оташ аз осмон фуру рехта, ӯро бо панҷоҳ нафараш сӯзонид.
- 11** Ва боз мирипанҷоҳи дигарро бо панҷоҳ нафараш назди вай фиристод. Ва ӯ ба вай сухан

ронда, гуфт: «Эй марди Худо! Подшоҳ чунин мегӯяд: „Бо зудӣ фуруд ой“».

12 Ва Ильёс ҷавоб гардонида, ба онҳо гуфт: «Агар ман марди Худо бошам, бигзор оташ аз осмон фуру рехта, туро бо панҷоҳ нафарат бисӯзонад». Ва оташи Худо аз осмон фуру рехта, ӯро бо панҷоҳ нафараш сӯзонид.

13 Ва боз мирипанҷоҳи сеюмро бо панҷоҳ нафари ӯ фиристод. Ва мирипанҷоҳи сеюм равона шуда, расид ва пеши Ильёс бар зонуҳояш афтод, ва аз ӯ зорию илтиҷо намуда, гуфт: «Эй марди Худо! Лутфан, ҷони ман ва ҷони ин панҷоҳ нафар бандагонат дар назари ту азиз бошад».

14 Инак, оташ аз осмон фуру рехта, ду мирипанҷоҳи аввалро бо панҷоҳ нафари онҳо сӯзонид; ва алҳол ҷони ман дар назари ту азиз бошад».

15 Ва фариштаи Худованд ба Ильёс гуфт: «Бо вай фуруд ой, аз вай натарс». Ва ӯ бархоста, бо вай назди подшоҳ фуруд омад.

16 Ва ба ӯ гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Азбаски қосидонро барои пурсидан аз Баал-Забуб, худои Эқрӯн, фиристодай, — гӯё ки дар Исроил Худо набошад, то ки каломи ӯро бипурсӣ, — бинобар ин аз бистаре ки бар он хобидай, фуруд нахоҳӣ омад, балки ҳатман хоҳӣ мурд“».

Фавти Аҳазьё.

17 Ва ӯ бар тибқи каломи Худованд, ки Ильёс ба забон ронда буд, мурд, ва Йӯром дар соли дуоми Еҳӯром ибни Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, ба ҷои ӯ подшоҳ шуд, чунки ӯ писар надошт.

18 Ва бақияи аъмоли Аҳазьё, ки кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

БОБИ ДУЮМ

Ба осмон бароварда шудани Ильёс.

- 2** Ва ҳангоме ки Худованд Ильёсро дар гирдбод ба осмон бароварданӣ шуд, Ильёс бо Элишоъ аз Ҷилҷол мерафт.
- 2** Ва Ильёс ба Элишоъ гуфт: «Лутфан, дар ин ҷо бимон, зеро ки Худованд маро ба Байт-Ил фиристодааст». Ва Элишоъ гуфт: «Ба ҳаёти Худованд ва ба ҳаёти ту қасам, ки ман туро тарк нахоҳам кард». Ва онҳо ба Байт-Ил фуруд омаданд.
- 3** Ва банӣ-анбиёе ки дар Байт-Ил буданд, назди Элишоъ берун омаданд, ва ба ӯ гуфтанд: «Оё ту

медонӣ, ки имрӯз Худованд оғоятро аз болои сарат хоҳад гирифт?» Ва ӯ гуфт: «Ман ҳам медонам, хомӯш бошед».

⁴ Ва Ильёс ба ӯ гуфт: «Эй Элишоъ, лутфан, дар ин ҷо бимон, зеро ки Худованд маро ба Ерихӯ фиристодааст». Ва ӯ гуфт: «Ба ҳаёти Худованд ва ба ҳаёти ту қасам, ки ман туро тарк нахоҳам кард». Ва онҳо ба Ерихӯ омаданд.

⁵ Ва бани-анбиёе ки дар Ерихӯ буданд, ба Элишоъ наздик омада, гуфтанд: «Оё ту медонӣ, ки имрӯз Худованд оғоятро аз болои сарат хоҳад гирифт?» Ва ӯ гуфт: «Ман ҳам медонам, хомӯш бошед».

⁶ Ва Ильёс ба ӯ гуфт: «Лутфан, дар ин ҷо бимон, зеро ки Худованд маро ба Урдун фиристодааст». Ва ӯ гуфт: «Ба ҳаёти Худованд ва ба ҳаёти ту қасам, ки ман туро тарк нахоҳам кард». Ва ҳар дуяшон рафтанд.

⁷ Ва панҷоҳ нафар аз бани-анбиё рафта, дар рӯ ба рӯи онҳо аз дур истоданд. Ва ҳар дуяшон назди Урдун истода буданд.

⁸ Ва Ильёс ридои худро гирифта, лӯла кард, ва обро зад, ва он пора шуда ба ин тараф ва он тараф ақиб рафт, ва ҳар дуяшон дар хушкӣ убур карданд.

⁹ Ва баъд аз он ки убур карданд, Ильёс ба Элишоъ гуфт: «Хоҳиш намо, ки барои ту чӣ кунам, пеш аз он ки аз ту гирифта шавам». Ва Элишоъ гуфт: «Лутфан, бигзор рӯҳи ту бар ман дучанд насиб гардад».

¹⁰ Ва ӯ гуфт: «Чизи мушките ту хоҳиш намудӣ. Агар бубинӣ, ки чӣ гуна ман аз ту гирифта мешавам, бароят чунин хоҳад шуд, вагар на — нахоҳад шуд».

¹¹ Ва ҳангоме ки онҳо қадам зада мерафтанду сухан меронданд, инак, аробаи оташин ва аспони оташин пайдо шуда, онҳоро аз якдигар ҷудо карданд, ва Ильёс дар гирдбод ба осмон сууд намуд.

Рӯҳе ки бар Ильёс буд, бар Элишоъ қарор мегирад.

¹² Ва Элишоъ инро дида, фаръёд зад: «Эй падарам, падарам! Эй аробаи Исроил ва саворонаш!» Ва ӯро дигар надид, ва либосҳои худро гирифта, ду пора кард.

¹³ Ва ридои Ильёсро, ки аз китфаш афтода буд, бардошт, ва баргашта, дар соҳили Урдун истод.

¹⁴ Ва ридои Ильёсро, ки аз китфаш афтода буд, гирифт, ва обро зада, гуфт: «Худованд Худои Ильёс кучост?» Ҳамин ки ӯ низ обро зад, он пора шуда ба ин тараф ва он тараф ақиб рафт, ва Элишоъ убур кард.

¹⁵ Ва бани-анбиёе ки дар Ерихӯ дар рӯ ба рӯяш буданд, ӯро дида, гуфтанд: «Рӯҳи Ильёс бар Элишоъ қарор гирифтааст». Ва ба истиқболи ӯ омада, ба ӯ то замин таъзим карданд.

Бани-анбиё, дониш дошта бошанд ҳам, имон надоранд.

¹⁶ Ва ба ӯ гуфтанд: «Инак, бо бандагонат панҷоҳ марди пурзӯр ҳастанд; бигзор онҳо рафта, оғоятро ҷустуҷӯ намоянд; шояд, рӯҳи Худованд ӯро бардошта, бар яке аз кӯҳҳо ва ё дар яке аз дараҳо партофта бошад». Вале ӯ гуфт: «Нафиристед».

¹⁷ Валекин онҳо ба ӯ бисъёр исрор карданд, ба тавре ки ӯ безор шуда, гуфт: «Бифиристед». Ва панҷоҳ нафарро фиристоданд, ва онҳо се рӯз ҷустуҷӯ намуданд, вале ӯро наёфтанд.

¹⁸ Ва назди ӯ баргаштанд, дар сурате ки ӯ дар Ерихӯ буд; ва ӯ ба онҳо гуфт: «Ман, охир, ба шумо гуфтам, ки наравед».

¹⁹ Ва аҳли шаҳр ба Элишоъ гуфтанд: «Инак, мавзеи ин шаҳр хуб аст, чунон ки оғои мо мебинад; валекин обаш ганда, ва заминаш бачакуш аст».

²⁰ Ва ӯ гуфт: «Ба ман косаи наведе биёред ва намак дар он биандозед». Ва ба ӯ оварданд.

²¹ Ва ӯ назди сарчашмаи об берун рафта, намакро дар он андохт, ва гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Ман ин обро шифо бахшидам, ва аз он дигар мавт ва бачамурӣ рӯй нахоҳад дод“».

²² Ва он об шифо ёфт, ки то имрӯз чунин аст, бар тибқи сухане ки Элишоъ гуфтааст.

²³ Ва аз он ҷо ӯ ба Байт-Ил равона шуд; ва ҳангоме ки ӯ дар роҳ мерафт, бачагони хурд аз шаҳр берун омада, ӯро истеҳзокунон гуфтанд: «Эй кал, бирав! Эй кал, бирав!»

²⁴ Ва ӯ ба пушташ нигариста, онҳоро дид, ва онҳоро ба исми Худованд лаънат гуфт. Ва ду хирс аз ҷангал берун омада, аз онҳо чилу ду писарбачаро дариданд.

²⁵ Ва аз он ҷо ӯ ба кӯҳи Кармил рафт, ва аз он ҷо ба Сомария баргашт.

БОБИ СЕЮМ

Подшоҳии Йўром бар Исроил.

3 Ва Йўром ибни Аҳъоб дар соли ҳаждаҳуми Еҳўшофот, подшоҳи Яҳудо, бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуд, ва дувоздаҳ сол подшоҳӣ кард.

² Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, лекин на мисли падараш ва модараш; ва сутуни Баалро, ки падараш сохта буд, дур кард.

³ Аммо ба гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, часпида, аз онҳо дур нашуд.

⁴ Ва Мешаъ, подшоҳи Мўоб, чорводор буд, ва ба подшоҳи Исроил сад ҳазор меш ва сад ҳазор қўчқор бо пашми он мефиристод.

⁵ Ва ҳангоме ки Аҳъоб мурд, подшоҳи Мўоб ба муқобили подшоҳи Исроил исьён бардошт.

⁶ Ва подшоҳ Йўром дар он рӯз аз Сомария берун омад, ва тамоми Исроилро аз назар гузаронид.

⁷ Ва рафта, ба Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, фиристод ва гуфт: «Подшоҳи Мӯоб ба муқобили ман исъён бардоштааст; оё ту бо ман ба қанги зидди Мӯоб меравӣ?» Вай гуфт: «Меравам; ман мисли ту ҳастам, қавми ман мисли қавми ту, аспони ман мисли аспони ту».

⁸ Ва ӯ гуфт: «Бо кадом роҳ меравем?» Вай гуфт: «Бо роҳи биёбони Адӯм».

⁹ Ва подшоҳи Исроил ва подшоҳи Яҳудо ва подшоҳи Адӯм равона шуда, роҳи ҳафтрӯзаро давр заданд, ва барои қӯшун ва чорпоёне ки ҳамроҳи онҳо буданд, об набуд.

Элишоъ иттифоқи Йӯром ва Еҳӯшофотро мазаммат менамояд.

¹⁰ Ва подшоҳи Исроил гуфт: «Оҳ, Худованд ин се подшоҳро даъват намудааст, то ки онҳоро ба дасти Мӯоб бисупорад».

¹¹ Ва Еҳӯшофот гуфт: «Оё набиҳои Худованд дар ин ҷо нест, то ки ба воситаи вай аз Худованд бипурсем?» Ва яке аз навкарони подшоҳи Исроил ҷавоб гардонида, гуфт: «Элишоъ ибни Шофот, ки ба дасти Ильёс об мерехт, ин ҷост».

¹² Ва Еҳӯшофот гуфт: «Каломи Худованд бо ӯст». Ва подшоҳи Исроил ва Еҳӯшофот ва подшоҳи Адӯм назди вай фуруд омаданд.

¹³ Ва Элишоъ ба подшоҳи Исроил гуфт: «Маро бо ту чӣ кор аст? Назди анбиёи падарат ва анбиёи модарат бирав». Ва подшоҳи Исроил ба вай гуфт: «Не, зеро ки Худованд ин се подшоҳро даъват намудааст, то ки онҳоро ба дасти Мӯоб бисупорад».

¹⁴ Ва Элишоъ гуфт: «Ба ҳаёти Худованди лашкарҳо, ки ба ҳузураш истодаам, касам мехӯрам, ки агар ман поси хотири Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудоро намедоштам, ба тарафи ту нигоҳ намекардам ва туро намедидам».

¹⁵ Ва алҳол мутрибе барои ман биёред». Ва ҳамин ки мутриб ба навохтан сар кард, дасти Худованд бар вай омад.

Элишоъ ғалабаро пешгӯӣ мекунад.

¹⁶ Ва гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Ин водиро пур аз хандақҳо бисоз“».

¹⁷ Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: „Боде нахоҳед дид ва бороне нахоҳед дид, вале ин водӣ аз об пур хоҳад шуд, ва шумо ва рамаҳои шумо ва чорпоёни шумо хоҳед нӯшид“».

¹⁸ Вале ин дар назари Худованд кам аст, ва ӯ Мӯобро низ ба дасти шумо хоҳад супурд.

¹⁹ Ва шумо ҳар шаҳри ҳисордор ва ҳар шаҳри гузинро зарба хоҳед зад, ва ҳар дарахти хубро хоҳед бурид, ва ҳар чашмаи обро хоҳед баст, ва ҳар қитъаи хубро бо сангҳо табоҳ хоҳед кард».

²⁰ Ва бомдодон, ҳангоми тақдим кардани ҳадияи ордӣ, чунин воқеъ шуд, ки об аз роҳи Адӯм омад, ва замин аз об пур шуд.

²¹ Ва тамоми аҳли Мӯоб шуниданд, ки подшоҳон барои қангидан ба муқобили онҳо баромадаанд; ва ҳар касе ки метавонист шамшер ба камар бибандад, аз ҷавон то пир, чамъ омада, дар сарҳад истоданд.

²² Ва субҳидам бархостанд, дар сурате ки офтоб бар об нурафшон буд, ва аҳли Мӯоб он обро аз дур мисли хун сурх диданд.

²³ Ва гуфтанд: «Ин хун аст; подшоҳон, зоҳиран, муҳориба намуда, якдигарро куштаанд; ва алҳол, эй аҳли Мӯоб, барои гирифтани ғанимат шитоб кунед!»

²⁴ Ва онҳо ба ӯрдугоҳи Исроил омаданд; ва исроилиён бархоста, мӯобиёно зарба заданд, ба тавре ки онҳо аз пешашон гурехтанд, вале инҳо паи ҳам ба мӯобиён зарба мерасониданд.

²⁵ Ва шаҳрҳоро хароб карданд, ва ба ҳар китъаи хуб ҳар кас санги худро партофта, онро пур карданд, ва ҳар чашмаи обро бастанд, ва ҳар дарахти хубро буриданд, ба тавре ки фақат ҳисори сангини Қир-Ҳаросет боқӣ монд; ва фалохунандозон онро ихота намуда, хароб карданд.

²⁶ Ва подшоҳи Мӯоб дид, ки қанг ба ӯ сахтӣ мекунад, ва ӯ ҳафтсад шамшерзанро гирифт, то ки ба тарафи подшоҳи Адӯм зада дарояд, валекин натавонистанд.

²⁷ Ва ӯ писари нахустодаи худро, ки мебоист ба ҷояш подшоҳ мешуд, гирифта, бар ҳисор ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ тақдим кард; ва ғазабӣ азиме ба муқобили исроилиён ба амал омад, ва онҳо аз ӯ ақиб нишаста, ба замини худ баргаштанд.

БОБИ ЧОРУМ

Мӯъчиза бо рағане ки дар кӯзаи бевазан буд.

⁴ Ва зане аз занони банӣ-анбиёи фиғон намуда, ба Элишоъ гуфт: «Бандаат, шавҳари ман мурд, ва ту медонӣ, ки бандаат аз Худованд метарсид; ва қарзхоҳ омадааст, ки ду бачаи маро барои худ ба ғулумӣ бигирад».

² Ва Элишоъ ба вай гуфт: «Барои ту чӣ кунам? Ба ман бигӯ, ки дар хонаат чӣ дорӣ?» Вай гуфт: «Чӯриҳои ту дар хона, ҷуз зарфе бо раған, чизе надорад».

³ Ва ӯ гуфт: «Рафта, барои худ аз берун, аз ҳамаи ҳамсоҳоят зарфҳо бипурс, зарфҳои холӣ, ки кам набошад»;

⁴ Ва омада, дарро аз пушти худат ва писаронат бибанд, ва дар ҳамаи ин зарфҳо бирез, ва он чи пур шавад, ба каноре бимон».

⁵ Вай аз пеши ӯ рафта, дарро аз пушти худаш ва писаронаш баст; онҳо пеши вай мегузоштанд, вай мерехт.

⁶ Вақте ки зарфҳо пур шуд, вай ба писараш гуфт: «Пеши ман боз зарфе бимон». Ва ӯ ба вай гуфт: «Зарфе дигар нест». Ва раған бозистод.

⁷ Вай омада, ба марди Худо нақл намуд. Ва ӯ гуфт: «Рафта, рағанро бифрӯш ва қарзхоҳтро адо намод».

ва аз он чи боқӣ бимонад, ту ва писаронат зиндагӣ хоҳед кард».

Зани сарватманд дар Шунем.

⁸ Ва рӯзе чунин воқеъ шуд, ки Элишоъ аз Шунем гузар мекард, ва дар он ҷо зани сарватманде буд, ва аз ӯ бисъёр хоҳиш намуд, ки нон бихӯрад; ва ҳар бор, ки ӯ гузар мекард, ба он ҷо мебаромад, ки нон бихӯрад.

⁹ Вай ба шавҳараш гуфт: «Инак, ман медонам, ки марде ки ҳамеша аз пеши мо гузар мекунад, валии Худост.

¹⁰ Пас, болохонаи хурде бисозем, ва дар он ҷо барои ӯ бистар, ва миз, ва курсӣ, ва чароғе бимонем, ва ҳар гоҳ ӯ назди мо биёяд, бигзор ба он ҷо дарояд».

¹¹ Ва рӯзе ӯ ба он ҷо омад, ва ба он болохона даромада, дар он ҷо ёзид.

¹² Ва ба навкарараш Чеҳазӣ гуфт: «Ин зани шунемиро даъват нам». Варо даъват намуд, вай пеши ӯ истод.

¹³ Ва ба ӯ гуфт: «Ба вай бигӯ: „Инак, ту барои мо ин қадар ташвиш мекашӣ, пас барои ту чӣ кунам? Оё туро хоҷате ҳаст, ки бо подшоҳ ва ё бо сардори лашкар сухан ронам?“» Вай гуфт: «Андаруни қавми худ ман сокин ҳастам».

¹⁴ Ва ӯ гуфт: «Пас, барои вай чӣ кунам?» Ва Чеҳазӣ гуфт: «Аммо вай писаре надорад, ва шавҳараш пир аст».

¹⁵ Ва ӯ гуфт: «Варо даъват нам». Варо даъват намуд, вай назди дар истод.

¹⁶ Ва ӯ гуфт: «Баъд аз як сол, расо дар ҳамин вақт, ту писаре дар оғӯш хоҳӣ гирифт». Вай гуфт: «Не, эй оғоям, марди Худо, чӯрии худро ноумед накун».

¹⁷ Ва он зан ҳомила шуда, баъд аз як сол, расо дар ҳамон вақт, чунон ки Элишоъ ба вай гуфта буд, писаре зоид.

Элишоъ писари зани шунемиро зинда мекунад.

¹⁸ Ва он писар калон шуд, ва рӯзе назди падари худ, назди даравгарон рафт.

¹⁹ Ва ба падараш гуфт: «Вой, сарам! Вой, сарам!» Ва ӯ ба навкарараш гуфт: «Варо назди модараш бибар».

²⁰ Варо бардошта, назди модараш овард, ва то пешин вай болои зонуҳои ӯ нишаст, ва мурд.

²¹ Ва ӯ боло баромада, варо болои бистари марди Худо гузошт, ва дарро аз пушташ баста, берун омад.

²² Ва шавҳарашро даъват намуда, гуфт: «Лутфан, яке аз навкарон ва яке аз модахаронро назди ман бифирист, ва ман шитобон назди марди Худо меравам ва бармегардам».

²³ Вай гуфт: «Чаро ту имрӯз, ки на навмоҳ аст ва на шанбе, назди ӯ мерави?» Гуфт: «Саломатист».

²⁴ Ва модахарро зин карда, ба навкарараш гуфт: «Бирон ва бирав, ва то ба ту нагӯям, дар рондан таваққуф накун».

²⁵ Ва равона шуда, назди марди Худо, ба кӯҳи Кармил расид; ва ҳамин ки марди Худо ӯро аз дур дид, ба навкарараш Чеҳазӣ гуфт: «Ин ҳамон зани шунемист;

²⁶ Алҳол, лутфан, ба истиқболи вай давида, ба вай бигӯ: „Оё ту сиҳат саломат ҳастӣ? Оё шавҳарат солим аст? Оё писарат солим аст?“» Вай гуфт: «Саломатист».

²⁷ Ва назди марди Худо ба кӯҳ расида, ба поҳояш часпид. Ва Чеҳазӣ наздик омад, то ки варо дур кунад, вале марди Худо гуфт: «Варо вогузор, зеро ки ҷонаш талх шудааст, ва Худованд аз ман пинҳон дошта, ба ман маълум накардааст».

²⁸ Вай гуфт: «Оё писаре аз оғоям пурсида будам? Ман, охир, гуфта будам: „Маро ноумед накун“».

²⁹ Ва ӯ ба Чеҳазӣ гуфт: «Камари худро бибанд, ва асои маро ба дастат гирифта, бирав; агар касеро бубинӣ, салом нагӯӣ, ва агар касе ба ту салом гӯяд, ҷавобаш надеҳ; ва асои маро бар рӯи кӯдак бимон».

³⁰ Ва модари кӯдак гуфт: «Ба ҳаёти Худованд ва ба ҳаёти ту қасам, ки туро тарк нахоҳам кард». Ва ӯ бархоста, аз ақиби вай равона шуд.

³¹ Ва Чеҳазӣ аз онҳо пештар рафта, асоро бар рӯи кӯдак гузошт, валекин на садое буд ва на таваҷҷӯҳе. Ва ба истиқболи ӯ баргашт ва ба ӯ хабар дода, гуфт: «Кӯдак бедор нашуд».

³² Ва Элишоъ ба он хона омад, ва инак, кӯдаки мурда бар бистари ӯ гузошта шудааст.

³³ Ва ӯ даромада, дарро аз пушти ҳар дуяшон баст, ва сӯи Худованд дуо гуфт.

³⁴ Ва баромада, бар кӯдак хобид, ва даҳони худро бар даҳони вай ва чашмони худро бар чашмони вай ва кафҳои дасти худро бар кафҳои дасти вай гузошта, бар вай ёзид, ва бадани писар гарм шуд.

³⁵ Ва фурумада, дар хона боре ин сӯ ва боре он сӯ қадам зад, ва баромада, бар вай ёзид; ва кӯдак ҳафт карат атса зад, ва кӯдак чашмонашро воз кард.

³⁶ Ва ӯ Чеҳазиро даъват намуда, гуфт: «Ин зани шунемиро даъват нам». Варо даъват намуд, ва чун вай назди ӯ омад, ӯ гуфт: «Писаратро бардор».

³⁷ Вай наздик омада, назди пойҳои ӯ афтод, ва то замин таъзим намуд, ва писарашро бардошта, берун рафт.

Элишоъ ошро барои хӯрдан мувофиқ мегардонад.

³⁸ Ва Элишоъ ба Чилҷол баргашт. Ва қаҳтӣ дар он замин буд; ва банӣ-анбиё ба ҳузури ӯ нишаста буданд. Ва ӯ ба навқари худ гуфт: «Деги калонро монда, оше барои банӣ-анбиё бипаз».

³⁹ Ва яке аз онҳо ба саҳро рафт, то ки гиёҳ чинад, ва палаки ёбоие ёфт, ва дастамбӯҳо аз он чида, домани худро пур кард, ва омада, онҳоро реза

карду дар деги ош андохт, зеро ки онҳоро нашинохтанд.

⁴⁰ Ва барои он одамон ош кашиданд, то ки бихӯранд. Ва ҳамин ки онҳо ба хӯрдан шурӯъ карданд, фаръёд кашида, гуфтанд: «Марг дар дег аст, эй марди Худо!» Ва натавонистанд бихӯранд.

⁴¹ Ва ӯ гуфт: «Орд биёред». Ва ӯ онро дар дег андохта, гуфт: «Ба мардум бирез, то ки бихӯранд». Ва ҳеҷ чизи бад дар дег набуд.

⁴² Ва шахсе аз Баал-Шолишо омада, барои марди Худо нони навбар: бист курс нони ҷав ва донаҳои тару тозаи ҷав дар лингчаи худ овард. Ва ӯ гуфт: «Ба мардум бидеҳ, то ки бихӯранд».

⁴³ Ва навкараш гуфт: «Ин чӣ қадар аст, ки пеши сад кас бигузoram?» Ва ӯ гуфт: «Ба мардум бидеҳ, то ки бихӯранд, зеро ки Худованд чунин мегӯяд: „Хоҳанд хӯрд, ва аз онҳо зиёдатӣ хоҳад монд“».

⁴⁴ Ва пеши онҳо гузошт, ва онҳо хӯрданд, ва бар тибқи каломи Худованд аз онҳо зиёдатӣ монд.

БОБИ ПАНЧУМ

Шифо ёфтани Наамон.

5 Ва Наамон, сардори лашкари подшоҳи Арам, ба ҳузури оғои худ шахси бузург ва мӯхтарам буд, зеро ки ба воситаи вай Худованд ба Арам ғалаба бахшида буд; ва ин шахс паҳлавони далер, вале махавӣ буд.

² Ва фавҷҳои арамиён берун омада, духтари хурдери аз замини Исроил асир карданд, ва ӯ пеши зани Наамон хизмат мекард.

³ Ва ӯ ба хотуни худ гуфт: «Кошки оғоям пеши набие ки дар Сомария аст, мерафт, ки вай ӯро аз махаваш шифо меод!»

⁴ Ва ӯ омад ва ба оғои худ хабар дода, гуфт: «Духтаре ки аз замини Исроил аст, чунин ва чунон мегӯяд».

⁵ Ва подшоҳи Арам гуфт: «Биё, бирав, ва ман ба подшоҳи Исроил мактуб мефиристам». Ва ӯ рафта даҳ киккар нуқра ва шаш ҳазор сикл тилло ва даҳ даста либос ба дасти худ гирифт.

⁶ Ва мактубро назди подшоҳи Исроил овард, ки дар он гуфта шуда буд: «Ва алҳол, дар баробари он ки ин мактуб ба дасти ту бирасад, инак, ман навкари худ Наамонро назди ту фиристодам, то ки ӯро аз махаваш шифо диҳӣ».

⁷ Ва ҳангоме ки подшоҳи Исроил мактубро хонд, либоси худро чок зада, гуфт: «Оё ман Худо ҳастам, ки бимирам ва зинда гардонам, ки вай назди ман фиристодааст, то ки он одамро аз махаваш шифо диҳам? Пас, бидонед ва бубинед, ки вай бар зидди ман баҳона мечӯяд».

⁸ Ва чун Элишоъ, марди Худо, шунид, ки подшоҳи Исроил либоси худро чок задааст, назди подшоҳ фиристода, гуфт: «Чаро либоси худро чок задӣ? Бигзор вай назди ман биёяд, то бидонад, ки набие дар Исроил ҳаст».

⁹ Ва Наамон бо аспон ва аробаи худ омада, назди дари хонаи Элишоъ истод.

¹⁰ Ва Элишоъ қосиде назди вай фиристода, гуфт: «Рафта, ҳафт карат дар Урдун ғул намо, ва баданат аз нав тоза шуда, ту пок хоӣ гардид».

¹¹ Вале Наамон ба хашм омада, рафт, ва гуфт: «Инак, ман гумон карда будам, ки ӯ ҳатман берун хоҳад омад, ва истода, исми Худованд Худои худро хоҳад хонд, ва дасти худро ба он ҷой расонида, махавро шифо хоҳад дод».

¹² Оё Амоно ва Фарфар, наҳрҳои Димишқ, аз ҳамаи обҳои Исроил беҳтар нест? Оё ман наметавонидам дар онҳо ғул намуда, пок шавам?» Ва ӯ тоб хӯрда, бо ғазаб рафт.

¹³ Ва навкаронаш наздик омада ва ба ӯ сухан ронда, гуфтанд: «Эй падарам, агар набӣ ба ту чизи бузурге мегуфт, оё намекардӣ? Хусусан ки вай ба ту гуфтааст: „Ғул намуда, пок шав“».

¹⁴ Ва ӯ фуруд омада, бар тибқи каломи марди Худо, ҳафт карат дар Урдун ғул кард, ва баданаш, мисли бадани тифли хурд, аз нав тоза шуд, ва ӯ пок гардид.

¹⁵ Ва ӯ, бо ҳамаи ҳамроҳонаш, назди марди Худо баргашт, ва пеши ӯ омада, истод ва гуфт: «Инак, акнун дониستم, ки Худое дар тамоми замин нест, ҷуз Он ки дар Исроил аст; ва алҳол, лутфан, тӯҳфае аз банди худ бигир».

¹⁶ Ва ӯ гуфт: «Ба ҳаёти Худованде ки дар ҳузураш истодаам, қасам мехӯрам, ки нахоҳам гирифт». Ва ҳарчанд ба гирифтаниш исрор намуд, ӯ розӣ нашуд.

¹⁷ Ва Наамон гуфт: «Чун намегирӣ, бигзор ба бандаат ба андозае ки ду ҳачир бардорад, хок диҳанд, чунки бандаат минбаъд ба худоени дигар, ҷуз Худованд, қурбониҳои сӯхтани ва забҳҳо тақдим нахоҳад кард».

¹⁸ Фақат аз ин бобат бигзор Худованд бандаатро афв фармояд: вақте ки оғои ман ба хонаи Риммун ояд, то ки дар он ҷо сачда барад, ва ӯ бар дасти ман такья кунад, ва ман дар хонаи Риммун сачда барам, — пас, барои он ки ман дар хонаи Риммун сачда мебарам, бигзор Худованд бандаатро аз ин бобат афв фармояд».

¹⁹ Ва ӯ ба вай гуфт: «Ба саломатӣ бирав». Ва аз пеши ӯ рафта, масофате бурид.

Гуноҳи Ҷеҳазӣ.

²⁰ Ва Ҷеҳазӣ, навкари Элишоъ, марди Худо, дар дили худ гуфт: «Инак, оғоям нахост, ки аз дасти ин Наамони арами он чиро, ки вай оварда буд, бигирад; ба ҳаёти Худованд қасам, ки ман аз қафои вай давида, чизе аз вай хоҳам гирифт».

²¹ Ва Ҷеҳазӣ аз қафои Наамон давид; ва Наамон давандаеро аз қафои худ дида, аз аробаи худ ба истиқболаш фуруд омад, ва гуфт: «Оё саломатист?»

²² Ва ӯ гуфт: «Оғоям маро фиристода, гуфт: „Инак, алҳол аз кӯҳи Эфроим ду ҷавон, аз банӣ-анбиё,

назди ман омаданд; лутфан, барои онҳо як киккар нуқра ва ду даста либос бидеҳ“».

²³ Ва Наамон гуфт: «Марҳамат фармуда, ду киккар бигир». Ва аз ӯ бисъёр илтимос кард, ва ду киккар нуқраро бо ду даста либос дар ду халта баста, ба ду навқари худ дод, ва онҳо пешопеши у бардошта бурданд.

²⁴ Ва ҳангоме ки ба бурҷи болои тал расид, аз дасти онҳо гирифта, дар хона пинҳон кард; ва он одамонро ҷавоб дод, ва онҳо рафтанд.

²⁵ Ва ӯ омада, назди оғои худ истод. Ва Элишоъ ба ӯ гуфт: «Аз кучо омадӣ, эй Чехазӣ?» Ва ӯ гуфт: «Бандаат ба ҳеҷ ҷо нарафта буд».

²⁶ Вай ба ӯ гуфт: «Оё дили ман ҳамроҳи ту нарафт, вақте ки он шахс аз аробаи худ ба истиқболи ту фуруд омад? Оё ҳоло вақти гирифтани нуқра ва гирифтани либосҳо, ва дарахтони зайтун ва тоқҳо, ва гӯсфандон ва говон, ва ғулмон ва канизон аст?»

²⁷ Пас, маҳави Наамон ба ту ва ба насли ту ба сурати абадӣ хоҳад часпид». Ва ӯ аз маҳав мисли барф сафед шуда, аз пеши вай берун рафт.

БОБИ ШАШУМ

Элишоъ табареро, ки ба таги об рафта буд, берун меоварад.

6 Ва банӣ-анбиё ба Элишоъ гуфтанд: «Инак, маконе ки ба ҳузури ту дар он сокинем, барои мо танг аст.

² Лутфан, мо назди Урдун биравем, ва ҳар яке ғулаҷӯбе аз он ҷо бигирем, ва маконе барои худ дар он ҷо бисозем, то ки дар он сукунат намоем». Ва ӯ гуфт: «Биравед».

³ Ва яке аз онҳо гуфт: «Лутфан, ту ҳам, марҳамат фармуда, бо бандагонат биё». Ва ӯ гуфт: «Ман меоям».

⁴ Ва бо онҳо рафт; ва онҳо назди Урдун омада, ба дарахтбурӣ шуруъ карданд.

⁵ Ва ҳангоме ки яке аз онҳо ғулаҷӯбро меафтонид, табараш дар об афтод, ва ӯ фаръёд кашида, гуфт: «Оҳ, оғоям, ва ҳол он ки ман онро ба орият гирифта будам!»

⁶ Ва марди Худо гуфт: «Ба кучо афтод?» Вай ба ӯ қояшро нишон дод, ва ӯ ҷӯбе бурида, ба он ҷо андохт, ва табар бар рӯи об баромад.

⁷ Ва ӯ гуфт: «Онро бигир». Вай дасташро дароз карда, гирифт.

Элишоъ ниятоҳи подшоҳи Арамро фош мекунад.

⁸ Ва подшоҳи Арам бо Исроил ҷанг мекард; ва бо навқаронаш машварат намуда, гуфт: «Дар фалон ҷо ўрдугоҳи ман хоҳад буд».

⁹ Ва марди Худо ба подшоҳи Исроил фиристода, гуфт: «Эҳтиёт намо, ки аз ин ҷо нагузарӣ, зеро ки арамиён дар он ҷо ўрду задаанд».

¹⁰ Ва подшоҳи Исроил ба маконе ки марди Худо дар бораи он ба ӯ хабар дода ва ўро таъкид карда

буд, фиристода, дар он ҷо на як бор ва на ду бор эҳтиёт намуд.

¹¹ Ва дили подшоҳи Арам аз боиси ин дар изтироб афтод, ва ӯ навқаронашро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Оё ба ман хабар намедиҳед, ки аз байни мо кист, ки бо подшоҳи Исроил робита дорад?»

¹² Ва яке аз навқаронаш гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, чунин нест, балки Элишои набӣ, ки дар Исроил аст, ба подшоҳи Исроил суханонеро, ки ту дар хонаи хоби худ мегӯӣ, хабар медиҳад».

¹³ Ва ӯ гуфт: «Рафта, бубинед, ки вай кучост, ва ман мефиристам, то ки варо бигирам». Ва ба ӯ хабар дода, гуфтанд: «Инак, вай дар Дўтон аст».

¹⁴ Ва ӯ ба он ҷо аспон ва аробаҳо ва кўшуни бузурге равона кард, ва онҳо шабона омада, шаҳрро ихота карданд.

¹⁵ Ва бомдодон хизматгори марди Худо бархоста, берун омад, ва инак, кўшуне бо аспон ва аробаҳо шаҳрро ихота кардаанд. Ва хизматгораш ба ӯ гуфт: «Оҳ, оғоям, чӣ кунем?»

¹⁶ Ва ӯ гуфт: «Натарс, зеро онҳое ки бо моянд, аз онҳое ки бо инҳоянд, бештаранд».

¹⁷ Ва Элишоъ дуо хонда, гуфт: «Эй Худованд! Лутфан, чашмони варо бикшо, то ки бубинад». Ва Худованд чашмони навқарро кушод, ва ӯ дид, ва инак, кўҳ гирдогирди Элишоъ аз аспон ва аробаҳои оташин пур буд.

Элишоъ арамиёно ба Сомария равона мекунад.

¹⁸ Ва онҳо назди ӯ фуруд меомаданд. Ва Элишоъ сӯи Худованд дуо хонда, гуфт: «Лутфан, ин одамонро ба кўрӣ гирифтор намо». Ва ӯ онҳоро, бар тибқи каломи Элишоъ, ба кўрӣ гирифтор кард.

¹⁹ Ва Элишоъ ба онҳо гуфт: «Роҳ ин нест, ва шаҳр ин нест; аз қафоям биеед, ва шуморо сӯи касе ки ҷустуҷӯ менамояд, хоҳам бурд». Ва онҳоро ба Сомария бурд.

²⁰ Ва ҳангоме ки онҳо ба Сомария расиданд, Элишоъ гуфт: «Эй Худованд! Чашмони онҳоро бикшо, то ки бубинанд». Ва Худованд чашмони онҳоро кушод, ва онҳо диданд, ва инак андаруни Сомария буданд.

²¹ Ва подшоҳи Исроил онҳоро дида, ба Элишоъ гуфт: «Эй падарам, оё онҳоро зарба занам?»

²² Ва ӯ гуфт: «Зарба назан; магар онҳоро бо шамшер ва камони худ асир кардай, ки мехоҳӣ зарба занӣ? Нон ва об пеши онҳо бимон, то ки бихўранд ва бинўшанд, ва назди оғои худ бираванд».

²³ Ва барои онҳо зиёфати калоне муҳайё намуд, ва онҳо хўрданд ва нўшиданд, ва онҳоро фиристод, ва онҳо назди оғои худ рафтанд; ва фавҷҳои Арам дигар ба замини Исроил тохт наоварданд.

²⁴ Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, тамоми лашқари худро ҷамъ кард, ва баромада, Сомарияро муҳосира намуд.

²⁵ Ва қаҳтии саҳт дар Сомария буд, ва инак, онро муҳосира карда буданд, ба тавре ки каллаи хар ба

баҳои ҳаштод сиқл нукра фурӯхта мешуд, ва чорьяк қаб † саргини кафтар — ба баҳои панҷ сиқл нукра.

²⁶ Ва рӯзе подшоҳи Исроил бар ҳисор гузар мекард, зане сӯи ӯ фаръёд кашида, гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, мадад кун!»

²⁷ Ва ӯ гуфт: «Агар Худованд ба ту мадад накунад, ман аз куҷо ба ту мадад кунам? Оё аз хирман ё аз чархушт?»

²⁸ Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Туро чӣ шуд?» Вай гуфт: «Ин зан ба ман гуфт: „Писари худро бидеҳ, то ки имрӯз ӯро бихӯрем, ва писари маро фардо хоҳем хӯрд“».

²⁹ Ва писари маро пухтем, ва ӯро хӯрдем. Ва рӯзи дигар ман ба вай гуфтам: „Писари худро бидеҳ, то ки ӯро бихӯрем“. Вале вай писари худро пинҳон кард».

³⁰ Ҳамин ки подшоҳ суханони занро шунид, либоси худро чок зад, ва ӯ бар ҳисор гузар мекард, ва қавм диданд, ки инак, бар баданаш аз тағ палос буд.

³¹ Ва ӯ гуфт: «Худо ба ман чунин ва зиёда аз ин бидунад, ки агар сари Элишоъ ибни Шофот имрӯз бар танаш бимонад!»

Элишоъ аз хатар безобита намешавад.

³² Ва Элишоъ дар хонаи худ нишаста буд, ва пирон ҳамроҳи ӯ нишаста буданд. Ва подшоҳ касеро аз қониби худ фиристод. Пеш аз он ки ин қосид назди ӯ биёяд, ӯ ба пирон гуфт: «Оё мебинед, ки ин писари қотил фиристодааст, то ки сари маро аз танам чудо кунад? Хушъёр бошед, ҳамин ки қосид биёяд, дарро пӯшида, варо бо дар пахш кунед. Инак, садои поҳои оғои варо аз ақибаш мешунавам».

³³ Ҳанӯз бо онҳо сухан меронд, ва инак, қосид назди ӯ фурӯд омад ва гуфт: «Инак, ин мусибат аз қониби Худованд аст! Чӣ гуна боз ба Худованд таваккал кунам?»

БОБИ ҲАФТУМ

Элишоъ замони мусоид ва гурехтани арамиёнро пешгӯй мекунад.

7 Ва Элишоъ гуфт: «Каломи Худовандро бишнавед! Худованд чунин мегӯяд: „Фардо дар ҳамин вақт як сео орди маҳин ба як сиқл, ва ду сео ҷав ба як сиқл назди дарвозаи Сомария фурӯхта хоҳад шуд“».

² Ва саркардае ки подшоҳ бар дасти вай такья менамуд, ба марди Худо ҷавоб гардонид, гуфт: «Ҳатто агар Худованд равзанҳо дар осмон бикшояд, оё ин чиз ба амал хоҳад омад?» Ва ӯ гуфт: «Инак, ту бо чашмони худ хоҳӣ дид, валекин аз он нахоҳӣ хӯрд».

† Қаб — воҳиди андозаи ҷисмҳои обакӣ дар замони қадим, ки гунҷонши 2,2 литрро дошт.

³ Ва чор одами маҳавӣ дар даҳани дарвоза буданд, ва ба якдигар мегуфтанд: «Чаро мо дар ин ҷо биншинем, то даме ки бимирем?»

⁴ Агар гӯем: „Ба шаҳр дароем“ — қаҳтӣ дар шаҳр аст, ва дар он ҷо хоҳем мурд; ва агар дар ин ҷо биншинем — хоҳем мурд. Пас, алҳол рафта, ба ўрдугоҳи арамиён дохил шавем; агар онҳо моро зинда нигоҳдоранд, — зинда хоҳем монд, ва агар моро бидушанд, — хоҳем мурд».

⁵ Ва дар вақти говгум бархостанд, то ки ба ўрдугоҳи арамиён бираванд; ва ҳангоме ки ба канори ўрдугоҳи арамиён расиданд, — инак, касе дар он ҷо набуд.

⁶ Ва Худованд дар ўрдугоҳи арамиён садои аробаҳо, садои аспон, садои лашкари бузургеро шунавонид, ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Инак, подшоҳи Исроил подшоҳони ҳиттиён ва подшоҳони мисриёнро ба муқобили мо киро кардааст, то ки бар мо тохт оваранд».

⁷ Ва онҳо бархоста, дар вақти говгум гурехтанд, ва хаймаҳо ва аспон ва харони худро — тамоми ўрдугоҳро, чунон ки буд, — тарк карда, аз тарси қони худ рӯ ба гурез оварданд.

⁸ Ва он маҳавиён ба канори ўрдугоҳ расида, ба як хайма даромаданд, ва хӯрданд ва нӯшиданд, ва аз он ҷо нукра ва тилло ва либос гирифта рафтанд ва пинҳон карданд; ва баргашта, ба хаймаи дигар даромаданд, ва аз он ҷо гирифта рафтанд ва пинҳон карданд.

⁹ Ва ба якдигар гуфтанд: «Кирдори мо дуруст нест; имрӯз рӯзи башорат аст, валекин мо хомӯш мондем, ва агар то рӯшноии саҳарӣ даранг кунем, гуноҳе бар сари мо хоҳад афтод; ва алҳол биёед, биравем ва ба хонаи подшоҳ хабар диҳем».

¹⁰ Ва омада, дарвозабонони шаҳрро хонданд ва ба онҳо хабар дода, гуфтанд: «Мо ба ўрдугоҳи арамиён рафта будем, ва инак, дар он ҷо на касе ҳаст ва на садои одамизод, балки аспони басташуда, ва харони басташуда, ва хаймаҳо, чунон ки будаанд».

¹¹ Ва дарвозабонро хонданд, ва онҳо ба андаруни хонаи подшоҳ хабар доданд.

¹² Ва подшоҳ шабона бархоста, ба навкаронаш гуфт: «Ман ба шумо мегӯям, ки арамиён бо мо чӣ хоҳанд кард; онҳо медонанд, ки мо гурусна ҳастем, ва аз ўрдугоҳ баромада, дар саҳро пинҳон шудаанд, ва мегӯянд: „Ҳамин ки аз шаҳр бароянд, онҳоро зинда дастгир карда, ба шаҳр дохил хоҳем шуд“».

¹³ Ва яке аз навкаронаш ҷавоб гардонид, гуфт: «Бигзор панҷ нафарро аз бақияи аспаворон, ки дар он боқӣ мондаанд, бигиранд, — онҳо мисли тамоми ҷамоати Исроил, ки дар он боқӣ мондаанд, мисли тамоми ҷамоати Исроил, ки нобуд шудаанд, мебошанд, — ва онҳоро мо мефиристам ва мебинем».

¹⁴ Ва ду аспсаворро гирифтанд, ва подшоҳ аз ақиби ўрдуи арамиён фиристода, гуфт: «Биравед ва бубинед».

¹⁵ Ва аз ақиби онҳо то Урдун рафтанд, ва инак, тамоми роҳ аз либосҳо ва чизҳои ки арамиён саросема шуда партофта буданд, пур буд. Ва қосидон баргашта, ба подшоҳ хабар доданд.

¹⁶ Ва қавм берун рафта, ўрдугоҳи арамиёнро тороҷ карданд; ва як сео орди маҳин ба як сиқл, ва ду сео ҷав ба як сиқл, бар тибқи каломи Худованд, фурухта шуд.

¹⁷ Ва подшоҳ он саркардаро, ки бар дасти вай такья менамуд, назди дарвоза гузошт, ва қавм варо назди дарвоза поймол карданд, ки мурд, бар тибқи сухане ки марди Худо гуфта буд, яъне вақте ки подшоҳ назди вай фуруд омад, вай сухан ронда, гуфта буд:

¹⁸ Ҳангоме ки марди Худо ба подшоҳ сухан ронда, гуфт: «Ду сео ҷав ба як сиқл, ва як сео орди маҳин ба як сиқл фардо дар ҳамин вақт назди дарвозаи Сомария фурухта хоҳад шуд», —

¹⁹ Он саркарда ба марди Худо ҷавоб гардонида, гуфт: «Ҳатто агар Худованд равзанҳо дар осмон бикшояд, оё ин чиз ба амал хоҳад омад?» Ва ӯ гуфт: «Инак, ту бо чашмони худ хоҳӣ дид, валекин аз он нахоҳӣ хўрд».

²⁰ Ва бо вай чунин рӯй дод: қавм варо назди дарвоза поймол карданд, ки мурд.

БОБИ ҲАШТУМ

Элишоъ ҳафт соли қаҳтиро пешгӯӣ мекунад.

8 Ва Элишоъ ба зане ки писарашро зинда карда буд, сухан ронда, гуфт: «Ту бо хонадонат бархоста, бирав ва дар ҳар ҷое ки метавонӣ, сукунат намӯ; зеро ки Худованд қаҳтиро даъват намудааст, ва он бар ин замин низ ҳафт сол ҳукмфармо хоҳад шуд».

² Ва он зан бархоста, бар тибқи сухани марди Худо амал намуд, ва бо хонадонаш рафта, дар замини фалиштиён ҳафт сол умр гузаронид.

³ Ва баъд аз гузаштани ҳафт сол чунин воқеъ шуд, ки он зан аз замини фалиштиён баргашт ва баромада, сӯи подшоҳ дар бораи хона ва замини худ истифоса намуд.

⁴ Ва подшоҳ он вақт бо Ҷеҳазӣ, навқари марди Худо, сухан ронда, мегуфт: «Лутфан, ба ман дар бораи ҳамаи қорҳои бузурге ки Элишоъ кардааст, ҳикоят намӯ».

⁵ Ва ҳангоме ки ӯ ба подшоҳ ҳикоят менамуд, ки чӣ гуна вай мурдаро зинда кардааст, инак, зане ки писарашро вай зинда карда буд, сӯи подшоҳ дар бораи хона ва замини худ истифоса намуд; ва Ҷеҳазӣ гуфт: «Эй оғоям подшоҳ, ин ҳамон зан аст, ва ин писари ӯст, ки Элишоъ зинда карда буд».

⁶ Ва подшоҳ аз зан пурсид, ва ӯ ба вай ҳикоят кард; ва подшоҳ яке аз хочасароёнашро барои ӯ таъин намуда, гуфт: «Тамоми дороии ӯ ва тамоми

ҳосили замини ӯро аз рӯзе ки мамлакатро тарк кардааст, то алҳол ба ӯ баргардон».

Элишоъ ба Ҳазоил пешгӯӣ мекунад, ки вай дар Арам подшоҳ хоҳад шуд.

⁷ Ва Элишоъ ба Димишқ омад, вақте ки Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, бемор буд; ва ба ӯ хабар дода, гуфтанд: «Марди Худо ба ин ҷо омадааст».

⁸ Ва подшоҳ ба Ҳазоил гуфт: «Ҳадияе ба дасти худ гирифта, ба истиқболи марди Худо бирав, ва ба воситаи вай аз Худованд бигурс, ки оё ман аз ин беморӣ шифо хоҳам ёфт?»

⁹ Ва Ҳазоил ба истиқболи вай равона шуд, ва ҳадияе ба дасти худ гирифт, ки он аз тамоми нозу неъматҳои Димишқ ба андозаи бори чил шутур буд; ва омада, ба ҳузури вай истод, ва гуфт: «Писарат Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, маро назди ту фиристода, мегӯяд: „Оё ман аз ин беморӣ шифо хоҳам ёфт?“»

¹⁰ Ва Элишоъ ба ӯ гуфт: «Рафта, ба вай бигӯ: „Албатта шифо хоҳӣ ёфт“. Валекин Худованд ба ман ошкор кард, ки вай ҳатман хоҳад мурд».

¹¹ Ва бар ӯ чашми худро дӯхт, ба тавре ки ӯ бетоқат шуд; ва марди Худо гирья кард.

¹² Ва Ҳазоил гуфт: «Чаро оғоям гирья мекунад?» Ва ӯ гуфт: «Зеро медонам, ки чӣ гуна фалокате ту ба сари банӣ-Исроил хоҳӣ овард: ба қалъаҳои онҳо оташ хоҳӣ зад, ва ҷавонони онҳоро бо шамшер хоҳӣ кушт, ва тифлони онҳоро зада маҷақ хоҳӣ кард, ва ҳомиладорони онҳоро шикамчок хоҳӣ сохт».

¹³ Ва Ҳазоил гуфт: «Бандаи мисли як саги ту кист, ки чунин кори бузурге бикунад?» Ва Элишоъ гуфт: «Худованд туро ба ман ҳамчун подшоҳи Арам нишон дод».

¹⁴ Ва ӯ аз пеши Элишоъ рафта, назди оғои худ омад. Вай ба ӯ гуфт: «Элишоъ ба ту чӣ гуфт?» Ва ӯ гуфт: «Ба ман гуфт, ки албатта шифо хоҳӣ ёфт».

¹⁵ Ва фардош ӯ кампалеро гирифта, дар об ётунид, ва бар рӯи вай пӯшонид, ки мурд; ва Ҳазоил ба ҷои вай подшоҳ шуд.

Еҳўром баъд аз падараш Еҳўшофот бар Яҳудо подшоҳ мешавад.

¹⁶ Ва дар соли панҷуми Йўром ибни Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ҳангоме ки Еҳўшофот ҳанўз подшоҳи Яҳудо буд, Еҳўром ибни Еҳўшофот, подшоҳи Яҳудо, ба подшоҳӣ шурў намуд.

¹⁷ Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ сию дусола буд, ва ҳашт сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

¹⁸ Ва ӯ бо роҳи подшоҳони Исроил рафтор намуд, чунон ки хонадони Аҳъоб рафтор карда буданд, зеро ки духтари Аҳъоб зани ӯ буд, ва он чи дар назари Худованд бад буд, ӯ ба амал овард.

¹⁹ Валекин Худованд ба хотири бандаи Худ Довуд нахост Яҳудоро ба ҳалокат расонад, зеро ба ӯ ваъда

дода буд, ки барои ӯ ва фарзандони ӯ умрбод чароғе бидиҳад.

Исьёни Адӯм ва Либно.

²⁰ Дар айёми ӯ Адӯм аз зери дасти Яҳудо исьён бардошт, ва онҳо бар худ подшоҳе гузоштанд.

²¹ Ва Еҳўром ба Соир равона шуд, ва ҳамаи аробаҳо бо ӯ буд; ва шабона ӯ бархост ва сафҳои адӯмиёро, ки ӯ ва сардорони аробаҳоро ихота карда буданд, раҳна намуда, ақиб нишаст, ва қавм ба хаймаҳои худ гурехтанд.

²² Ва Адӯм аз зери дасти Яҳудо исьён бардошт, ки то имрӯз чунин аст. Дар он замон Либно низ исьён бардошт.

²³ Ва бақияи аъмоли Еҳўром, ва он чи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

Фавти Еҳўром.

Бар Яҳудо подшоҳ шудани Аҳазъёху.

²⁴ Ва Еҳўром бо падарони худ ҳобид, ва бо падарони худ дар шаҳри Довуд дафн карда шуд; ва писараш Аҳазъёху ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

²⁵ Дар соли дувоздаҳуми Йўром ибни Аҳъоб, подшоҳи Исроил, Аҳазъёху ибни Еҳўром, подшоҳи Яҳудо, ба подшоҳӣ шурӯъ намуд.

²⁶ Дар вақти подшоҳ шуданаш Аҳазъёху бисту дусола буд, ва ӯ як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Аталъё бинти Омрӣ, подшоҳи Исроил, буд.

²⁷ Ва ӯ бо роҳи хонадони Аҳъоб рафтор намуд, ва он чи дар назари Худованд бад буд, мисли хонадони Аҳъоб ба амал овард, зеро ки домоди хонадони Аҳъоб буд.

²⁸ Ва бо Йўром ибни Аҳъоб ба ҷанги зидди Ҳазоил, подшоҳи Арам, ба Ромўт-Цильод равона шуд; ва арамиён Йўромро захмдор карданд.

²⁹ Ва подшоҳ Йўром ба Изреъил баргашт, то аз захмҳое ки арамиён ба ӯ дар Ромо расонида буданд, вақте ки бо Ҳазоил, подшоҳи Арам, ҷангида буд, шифо ёбад. Ва Аҳазъёху ибни Еҳўром, подшоҳи Яҳудо, барои дидани Йўром ибни Аҳъоб ба Изреъил фурӯд омад, чунки вай бемор буд.

БОБИ НҶҲУМ

Еҳу ба подшоҳӣ тадҳин карда шуд.

9 Ва Элишои набӣ якеро аз банӣ-анбиё хонда, ба вай гуфт: «Камари худро бибанд, ва ин зарфи равғанро ба дасти худ гирифта, ба Ромўт-Цильод бирав.

² Ва ба он ҷо расида, Еҳу ибни Еҳўшофот ибни Нимширо дар он ҷо хоҳӣ дид; ва омада, ӯро аз миёни бародаронаш бархезон, ва ӯро ба ҳучраи дарунӣ дохил намо.

³ Ва зарфи равғанро гирифта, бар сари ӯ бирез, ва бигӯ: „Худованд чунин мегӯяд: туро тадҳин намудам, то ки бар Исроил подшоҳ бошӣ“. Ва дарро кушода, бигрез, ва интизор нашав».

⁴ Ва он амрад, ки набиӣ ҷавон буд, ба Ромўт-Цильод равона шуд.

⁵ Ва ҳангоме ки ба он ҷо расид, инак, сардорони лашкар нишастаанд, ва ӯ гуфт: «Эй сардор, ба ту сухане дорам». Ва Еҳу гуфт: «Ба кадоме аз моён?» Ва ӯ гуфт: «Ба ту, эй сардор».

⁶ Вай бархоста, ба хона дохил шуд, ва ӯ равғанро ба сари вай рехта, ба вай гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: Ман туро тадҳин намудам, то ки бар қавми Худованд, бар Исроил подшоҳ бошӣ;

⁷ Ва ту хонадони оғои худ Аҳъобро нест хоҳӣ кард, то ки Ман антиқоми хуни бандагони анбиё ва хуни ҳамаи бандагони Худовандро аз дасти Изобал бигирам;

⁸ Ва тамоми хонадони Аҳъоб ба ҳалокат хоҳанд расид, ва Ман аз Аҳъоб ҳар наринаро, хоҳ бандӣ ва хоҳ озод дар Исроил бошад, маҳв хоҳам кард;

⁹ Ва хонадони Аҳъобро мисли хонадони Ёробъом ибни Набот ва мисли хонадони Баъшо ибни Аҳиё хоҳам гардонид;

¹⁰ Ва Изобалро сагон дар саҳрои Изреъил хоҳанд хӯрд, ва дафнкунандае нахоҳад буд». Ва ӯ дарро кушода, гурехт.

¹¹ Ва Еҳу назди навкарони оғои худ баромад, ва касе ба ӯ гуфт: «Оё саломатист? Ин девона барои чӣ назди ту омадааст?» Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо ин одам ва нутқашро медонед».

¹² Ва онҳо гуфтанд: «Ин дурӯғ аст; лутфан, ба мо бигӯ!» Ва ӯ гуфт: «Вай чунин ва чунон ба ман сухан ронда, гуфт: „Худованд чунин мегӯяд: Ман туро тадҳин намудам, то ки бар Исроил подшоҳ бошӣ“».

¹³ Ва онҳо шитоб намуда, ҳар яке либоси худро дар таги ӯ бар баландии зинапоя гузоштанд, ва шох навохта, гуфтанд: «Еҳу подшоҳ шуд!»

Еҳу Йўромро мекушад.

¹⁴ Ва Еҳу ибни Еҳўшофот ибни Нимшӣ бар Йўром суиқасд кард; ва Йўром бо тамоми Исроил Ромўт-Цильодро аз Ҳазоил, подшоҳи Арам, ниғаҳбонӣ менамуд.

¹⁵ Вале подшоҳ Йўром ба Изреъил баргашта буд, то аз захмҳое ки арамиён ба ӯ расонида буданд, вақте ки бо Ҳазоил, подшоҳи Арам мечангид, шифо ёбад. Ва Еҳу гуфт: «Агар дили шумо ин аст, бигзор ҳеҷ кас аз шаҳр берун набарояд, то ки ба Изреъил рафта хабар диҳад».

¹⁶ Ва Еҳу ба асп савор шуда, ба Изреъил рафт, чунки Йўром дар он ҷо хобида буд; ва Аҳазъёху, подшоҳи Яҳудо, барои дидани Йўром омада буд.

¹⁷ Ва дидбоне бар бурҷи Изреъил истода буд, ва издиҳоми Еҳуро дар вақти омадани вай дида, гуфт: «Ман издиҳоме мебинам». Ва Йўром гуфт: «Савореро гирифта, ба истиқболи онҳо бифирист, то ки бипурсад: „Оё саломатист?“»

¹⁸ Ва аспсавор ба истиқболи ӯ рафта, гуфт: «Подшоҳ чунин мегӯяд: „Оё саломатист?“» Ва Ҳу гуфт: «Туро бо саломатӣ чӣ кор аст? Аз қафои ман биё!» Ва дидбон хабар дода, гуфт: «Қосид назди онҳо расид, вале барнагашт».

¹⁹ Ва аспсавори дуҷумро фиристод, ва ӯ назди онҳо омада, гуфт: «Подшоҳ чунин мегӯяд: „Оё саломатист?“» Ва Ҳу гуфт: «Туро бо саломатӣ чӣ кор аст? Аз қафои ман биё!»

²⁰ Ва дидбон хабар дода, гуфт: «Вай назди онҳо расид, вале барнагашт; ва аспронӣ ба аспронии Ҳу ибни Нимшӣ монанд аст, зеро ки вай бошиддат асп меронад».

²¹ Ва Йӯром гуфт: «Бибанд!» Ва аробаи ӯро бастанд. Ва Йӯром, подшоҳи Исроиил, ва Аҳазъёху, подшоҳи Яхудо, ҳар яке бар аробаи худ берун рафтанд; ва ба истиқболи Ҳу берун рафта, дар қитъаи Нобути изреъили бо ӯ вохӯрданд.

²² Ва ҳангоме ки Йӯром Ҳуро дид, гуфт: «Эй Ҳу, оё саломатист?» Ва ӯ гуфт: «Чӣ гуна саломатӣ хоҳад буд, дар сурате ки зинокориҳои модарат Изобал ва ҷодугариҳои вай ин қадар бисъёр аст?»

²³ Ва Йӯром дастҳояшро гардонид, рӯ ба гурез овард, ва ба Аҳазъёху гуфт: «Эй Аҳазъёху, хиёнат аст!»

²⁴ Ва Ҳу дасташро бар камон гузошта, Йӯромро дар миёни шонаҳои китфаш тир зад, ва тир аз дилаш гузашта берун омад, ва ӯ дар аробаи худ афтод.

²⁵ Ва Ҳу ба саркардаи худ Бидқар гуфт: «Варо бардошта, дар қитъаи замини Нобути изреъили бипарто, ва ба ёд овар, ки чӣ гуна ман ва ту бо ҷуфтҳои саворон аз қафои падари вай Аҳъоб равона будем, ва чӣ гуна ҳамон Худованд дар ҳаққи вай ин ваҳйро ба забон ронда буд:

²⁶ „Ба ростӣ, хуни Нобут ва хуни писаронашро Ман дирӯз дидам, — мегӯяд Худованд, — ва дар ин қитъаи замин ба ту подош хоҳам дод, — мегӯяд Худованд“. Ва алҳол варо бардошта, бар тибқи каломи Худованд, дар ин қитъа бипарто».

Қатли Аҳазъёху.

²⁷ Ва Аҳазъёху, подшоҳи Яхудо, инро дида, бо роҳи Байт-Ҳачан рӯ ба гурез овард; ва Ҳу ӯро таъқиб намуда, гуфт: «Ҷуро низ бизанед!» Ва ӯро дар аробааш бар тали Чур, ки назди Иблеом аст, захмдор карданд, ва ӯ то Мақиддӯ гурехта, дар он ҷо мурд.

²⁸ Ва навкаронаш ӯро бо ароба ба Ерусалим оварданд; ва ӯро дар мақбараи хуша бо падаронаш дар шаҳри Довуд дафн карданд.

²⁹ Ва дар соли ёҳдаҳуми Йӯром ибни Аҳъоб Аҳазъёху бар Яхудо подшоҳ шуд.

Қатли Изобал.

³⁰ Ва Ҳу ба Изреъил омад. Ва Изобал инро шунида, ба чашмонаш сурма кашид, ва сари худро зинат дода, аз тиреза нигарист.

³¹ Ва ҳангоме ки Ҳу ба дарвоза дохил шуд, вай гуфт: «Оё ту ро, эй Зимрии кушандаи оғои худ, саломатӣ хоҳад буд?»

³² Ва ӯ рӯи худро сӯи тиреза бардошта, гуфт: «Кист, ки пайрави ман бошад, кист?» Ва ду-се нафар аз хоҷасароён сӯи ӯ нигаристанд.

³³ Ва ӯ гуфт: «Варо берун партоед!» Ва онҳо варо берун партофтанд. Ва хуни вай бар девор ва бар аспон пош хурд, ва ӯ варо лагадқуб кард.

³⁴ Ва ӯ даромада, хӯрд ва нӯшид; ва гуфт: «Ба он лаънатӣ таваҷҷӯҳ намуда, варо дафн кунед, чунки вай духтари подшоҳ аст».

³⁵ Ва барои дафн карданаш рафтанд, вале ғайр аз косаи сар, ва пойҳо, ва кафҳои даст, чизе аз вай наёфтанд.

³⁶ Ва баргашта, ба ӯ хабар доданд, ва ӯ гуфт: «Ин каломи Худованд аст, ки ба воситаи бандаи худ Ильёси тишбӣ сухан ронда, гуфтааст: „Дар қитъаи замини Изреъил сагон гӯшти Изобалро хоҳанд хӯрд“».

³⁷ Ва лошаи Изобал бар рӯи саҳро, дар қитъаи Изреъил, мисли саргин гардида буд, ба тавре ки касе наметавонист бигӯяд: «Ин Изобал аст».

БОБИ ДАҲУМ

Доварӣ бар хонадони Аҳъоб.

10 Ва Аҳъоб дар Сомария ҳафтад писар дошт.

Ва Ҳу мактубҳо навишта, ба Сомария ба сарварони Изреъил, ба пирон ва мураббӣни бани-Аҳъоб фиристода, гуфт:

² «Ва алҳол, вақте ки ин мактуб ба шумо бирасад, — дар сурате ки писарони оғои шумо бо шумо мебошанд, ва аробаҳо ва аспон ва шаҳри ҳисордор ва аслиҳа бо шумост, —

³ Шумо беҳтарин ва муносибтарин писари оғои худро интихоб намуда, бар тахти падараш биншонед, ва барои хонадони оғои худ бичангед».

⁴ Вале онҳо ниҳоятдараҷа ҳаросон шуда, гуфтанд: «Инак, ду подшоҳ натавонистанд пеши ӯ истодагӣ кунанд, — пас мо чӣ гуна истодагӣ хоҳем кард?»

⁵ Ва нозири хона, ва сардори шаҳр, ва пирон, ва мураббӣи фиристода, гуфтанд: «Мо бандагони ту ҳастем, ва ҳар чи ба мо амр фармой, ба ҷо хоҳем овард. Мо ҳеҷ касро подшоҳ нахоҳем кард; он чи дар назарат писанд бошад, бикун».

⁶ Ва ӯ бори дуҷум ба онҳо мактуб навишта, гуфт: «Агар шумо бо ман буда, ба овози ман итоат мекарда бошед, каллаҳои писарони оғои худро бигиред ва фардо дар ҳамин вақт назди ман ба Изреъил биёед». Ва писарони подшоҳ ҳафтад нафар буданд, ки онҳоро бузургони шаҳр тарбият менамуданд.

⁷ Ва ҳангоме ки мактуб ба онҳо расид, онҳо писарони подшоҳро гирифтанд, ва ҳафтад нафарро куштанд, ва каллаҳои онҳоро дар сабадҳо гузошта, назди ӯ ба Изреѐил фиристоданд.

⁸ Ва қосиде омад ва ба ӯ хабар дода, гуфт: «Каллаҳои писарони подшоҳро оварданд». Ва ӯ гуфт: «Онҳоро ду ғарам карда, дар даҳани дарвоза то субҳ бимонед».

⁹ Ва субҳидам ӯ берун омада, истод ва ба тамоми қавм гуфт: «Шумо одил ҳастед! Инак, ман ба муқобили оғои худ суиқасд намуда, ўро куштам, — вале кист, ки ҳамаи инҳоро куштааст?»

¹⁰ Пас, бидонед, ки аз каломи Худованд, ки Худованд дар бораи хонадони Аҳъоб ба забон рондааст, ҳарфе бар замин нахоҳад афтод, ва Худованд он чиро, ки ба воситаи бандаи худ Ильѐс гуфта буд, ба амал овард».

¹¹ Ва Ӯху ҳамаи боқимондагони хонадони Аҳъобро, ки дар Изреѐил буданд, ва ҳамаи бузургонаш ва муқаррабонаш ва қоҳинонашро кушт, ба тавре ки касе барои ӯ боқӣ намонд.

Қатли сарварони Яҳудо.

¹² Ва бархоста, равона шуд ва ба Сомария омад. Вақте ки дар роҳ ба Байт-Ақди чўпонон расид,

¹³ Ӯху ба бародарони Аҳазъѐху, подшоҳи Яҳудо, дучор омада, гуфт: «Шумо кистед?» Гуфтанд: «Мо бародарони Аҳазъѐху ҳастем, ва барои хабар гирифтанд аз саломатии писарони подшоҳ ва писарони малика меравем».

¹⁴ Ва ӯ гуфт: «Инҳоро зинда дастгир кунед!» Ва онҳоро зинда дастгир карданд, ва онҳоро, ки чилу ду нафар буданд, назди чоҳи Байт-Ақд куштанд, ва аз онҳо касе боқӣ намонд.

¹⁵ Ва аз он чо равона шуда, бо Ӯхунодоб ибни Рикоб, ки ба истиқболи ӯ меомад, вохўрд, ва ўро табрик намуда, гуфт: «Оѐ дили ту рост аст, чунон ки дили ман бо дили туст?» Ва Ӯхунодоб гуфт: «Оре». Гуфт: «Ин тавр бошад, дастатро бидеҳ». Вай дасти худро дод, ва ӯ варо назди худ ба ароба баровард.

¹⁶ Ва гуфт: «Ҳамроҳи ман биѐ ва рашки маро, ки барои Худованд дорам, бубин». Ва варо ба аробаи ӯ савор карданд.

¹⁷ Ва ҳангоме ки ӯ ба Сомария расид, ҳамаи боқимондагони Аҳъобро, ки дар Сомария буданд, кушт, ба тавре ки тамоман ўро маҳв кард, бар тибқи каломи Худованд, ки ба Ильѐс гуфта буд.

¹⁸ Ва Ӯху тамоми қавмро ҷамъ карда, ба онҳо гуфт: «Аҳъоб Баалро кам парастид кард, — Ӯху варо бисъѐр парастид хоҳад кард.

Ӯху бутпарастиро дар Исроил решақан мекунад.

¹⁹ Ва алҳол тамоми анбиѐи Баал, ҳамаи хизматгузронаш ва ҳамаи қоҳинонашро назди ман даъват намоед, ба тавре ки касе ғоиб набошад, зеро ки ман забҳи бузурге барои Баал хоҳам кард. Ӯху касе ки ғоиб бошад, зинда нахоҳад монд». Ва

Ӯху инро бо найранг ба амал овард, то ки хизматгузрони Баалро ба ҳалокат расонад.

²⁰ Ва Ӯху гуфт: «Маҷлиси идона барои Баал эълон намоед!» Ва онро эълон карданд.

²¹ Ва Ӯху ба тамоми Исроил фиристод, ва ҳамаи хизматгузрони Баал омаданд, ва касе намонд, ки наомада бошад; ва онҳо ба хонаи Баал даромаданд, ва хонаи Баал сар то сар пур шуд.

²² Ва ӯ ба нозири хучраи либос гуфт: «Барои ҳамаи хизматгузрони Баал либос барор». Вай барои онҳо либос баровард.

²³ Ва Ӯху бо Ӯхунодоб ибни Рикоб ба хонаи Баал дохил шуд, ва ба хизматгузрони Баал гуфт: «Тафтиш кунед ва бубинед, ки касе аз бандагони Худованд дар ин чо бо шумо набошад, балки танҳо хизматгузрони Баал бошанд».

²⁴ Ва онҳо ба тақдим намудани забҳҳо ва қурбониҳои сўхтанӣ шурў карданд. Ва Ӯху барои худ дар берун ҳаштод касро гузошта, гуфт: «Агар аз касоне ки ман ба дасти шумо бисупорам, як нафар раҳой ѐбад, қонатон ба қои қои вай хоҳад буд».

²⁵ Ва ҳангоме ки тақдим кардани қурбониҳои сўхтанӣ ба анҷом расид, Ӯху ба шотирон ва саркардагон гуфт: «Даромада, онҳоро бидушед, ва як нафар ҳам берун наояд!» Ва онҳоро ба дами шамшер куштанд; ва шотирон ва саркардагон онҳоро бароварда партофтанд, ва ба шаҳр, андаруни хонаи Баал баргаштанд.

²⁶ Ва сутунҳои хонаи Баалро берун оварда, сўзониданд.

²⁷ Ва ҳайкали Баалро шикастанд; ва хонаи Баалро хароб карданд, ва онро ба ахлотқой табдил доданд, ки то имрўз чунин аст.

²⁸ Ва Ӯху Баалро аз Исроил нест кард.

²⁹ Аммо Ӯху аз гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид буд, яъне аз гўсолаҳои тилло, ки дар Байт-Ил ва дар Дон буд, дур нашуд.

³⁰ Ва Худованд ба Ӯху гуфт: «Азбаски ту он чиро, ки дар назари Ман мақбул буд, нағз иҷро кардӣ, ва ҳар чиро, ки дар дили Ман буд, дар ҳаққи хонадони Аҳъоб ба амал овардӣ, бинобар ин писаронат то насли чорум бар тахти Исроил хоҳанд нишаст».

³¹ Валекин Ӯху сажю кўшиш накард, ки шарияти Худованд Худои Исроилро бо тамоми дили худ пайравӣ намояд; ӯ аз гуноҳҳои Ёробъом, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид буд, дур нашуд.

Таназзули иқтидори Исроил ва фавти Ӯху.

³² Дар он айём Худованд ба қатъ кардани Исроил шурў намуд; ва Ҳазоил онҳоро дар тамоми ҳудуди Исроил зарба мезад:

³³ Аз Урдун ба тарафи тулуи офтоб, тамоми замини Чилъод: қодиён ва реубениён ва менашеиёнро, аз Арўэр, ки бар наҳри Арнўн аст, ва Чилъод ва Бошон.

³⁴ Ва бақияи аъмоли Еҳу, ва ҳар чи ӯ кард, ва тамоми корнамоии ӯ дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

³⁵ Ва Еҳу бо падарони худ хобид, ва ӯро дар Сомария дафн карданд; ва писараш Еҳӯоҳоз ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

³⁶ Ва айёме ки Еҳу бар Исроил дар Сомария подшоҳӣ кард, бисту ҳашт сол буд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Ҳалокати насли подшоҳ; танҳо Еҳӯош раҳой ёфт.

11 Ва Аталъё, модари Аҳазъёху, чун дид, ки писараш мурд, бархоста, тамоми насли подшоҳро несту нобуд кард.

² Вале Еҳӯшобаъ, духтари подшоҳ Еҳӯром, ки хоҳари Аҳазъёху буд, Еҳӯош ибни Аҳазъёхуро гирифт, ва ӯро аз миёни писарони подшоҳ, ки кушта шуданд, дуздида, ӯро бо ширдораш ба хонаи хобгоҳ бурд, ва ӯро аз Аталъё пинҳон карданд, ва ӯ кушта нашуд.

³ Ва ӯ бо вай дар хонаи Худованд шаш сол пинҳон буд, дар сурате ки Аталъё бар мамлакат подшоҳӣ мекард.

⁴ Ва дар соли ҳафтум Еҳӯёдоъ фиристода, мирисадҳои каритиён ва шотиронро гирифт, ва онҳоро назди худ ба хонаи Худованд оварда, бо онҳо аҳд баст, ва онҳоро дар хонаи Худованд қасам дода, писари подшоҳро ба онҳо нишон дод.

⁵ Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Ин аст коре ки шумо бояд ба ҷо оваред: сеяки шумо, яъне онҳое ки дар шанбе меоянд, назди хонаи подшоҳ посбонӣ хоҳед кард;

⁶ Ва сеяки шумо — назди дарвозаи Сур; ва сеяки шумо — назди дарвозаи шотирон; ва посбонии хонаро навбат ба навбат ба амал хоҳед овард.

⁷ Ва ду қисми шумо, яъне ҳамаи онҳое ки дар шанбе берун мераванд, назди хонаи Худованд аз барои подшоҳ посбонӣ хоҳед кард.

⁸ Ва подшоҳро аз ҳар тараф ихота намоед, дар ҳолате ки ҳар якеро аслиҳааш дар дасташ бошад, ва ҳар касе ки аз миёни сафҳои шумо зада дарояд, бояд кушта шавад; ва ҳангоме ки подшоҳ берун меравад ва дохил мешавад, шумо назди ӯ хоҳед буд».

⁹ Ва мирисадҳо ҳар он чи Еҳӯёдои коҳин амр фармуд, ба ҷо оварданд, ва ҳар яке одамони худро, — ҳам онҳое, ки дар шанбе меоянд, ва ҳам онҳое, ки дар шанбе берун мераванд, — гирифта, назди Еҳӯёдои коҳин омаданд.

¹⁰ Ва коҳин найзаҳо ва сипарҳои подшоҳ Довудро, ки дар хонаи Худованд буд, ба мирисадҳо дод.

¹¹ Ва шотирон, ҳар яке аслиҳааш дар дасташ, аз тарафи рости хона то тарафи чапи хона, назди қурбонгоҳ ва назди хона, гирдогирди подшоҳ истоданд.

¹² Ва ӯ писари подшоҳро берун оварда, тоҷ ва шаҳодат бар ӯ гузошт, ва ӯро подшоҳ карда, тадҳин

намуданд, ва қарсақ зада, гуфтанд: «Зинда бод подшоҳ!»

Қатли Аталъё.

¹³ Ва Аталъё овози қавми давандаро шунида, назди қавм ба хонаи Худованд омад.

¹⁴ Ва дид, ки инак, подшоҳ, аз рӯи таомул, бар минбар истодааст, ва сарварон ва карнайҳо назди подшоҳ мебошанд, ва тамоми қавми мамлакат шодӣ мекунанд ва карнай менавозанд. Ва Аталъё либосашро чок зада, дод гуфт: «Суиқасд! Суиқасд!»

¹⁵ Ва Еҳӯёдои коҳин ба мирисадҳо, ки сардорони қўшун буданд, амр фармуд: «Варо ба миёни сафҳо берун оваред, ва ҳар касеро, ки аз ақиби вай бишавад, бо шамшер бикӯшед!» Зеро коҳин гуфта буд, ки вай дар хонаи Худованд кушта нашавад.

¹⁶ Ва ба вай роҳ доданд, ва аз роҳе ки аспон ба хонаи подшоҳ дохил мешуданд, гузашта рафт, ва дар он ҷо кушта шуд.

¹⁷ Ва Еҳӯёдоъ дар миёни Худованд ва подшоҳ ва қавм аҳд баст, то ки қавми Худованд бошанд, ва ҳамчунин дар миёни подшоҳ ва қавм.

¹⁸ Ва тамоми қавми мамлакат ба хонаи Баал омада, онро хароб карданд, қурбонгоҳҳо ва бутҳояшро тамоман шикастанд, ва Маттонро, ки коҳини Баал буд, пеши қурбонгоҳҳо куштанд. Ва коҳин навбатдоронро бар хонаи Худованд таъин намуд.

¹⁹ Ва мирисадҳо, ва каритиён ва шотирон ва тамоми қавми мамлакатро гирифт, ва онҳо подшоҳро аз хонаи Худованд фурӯд оварданд, ва бо роҳи дарвозаи шотирон ба хонаи подшоҳ дохил шуданд; ва ӯ бар тахти подшоҳон биншаст.

²⁰ Ва тамоми қавми мамлакат шодӣ карданд, ва шаҳр ором ёфт. Ва Аталъёро дар хонаи подшоҳ бо шамшер куштанд.

²¹ Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯош ҳафтсола буд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Подшоҳии Еҳӯош.

12 Дар соли ҳафтуми Еҳу Еҳӯош подшоҳ шуд, ва чил сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Сивъё, аз Беэр-Шобаъ, буд.

² Ва Еҳӯош он чиро, ки дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, то даме ки Еҳӯёдои коҳин ӯро таълим меод.

³ Аммо баландиҳо ботил карда нашуд: қавм ҳанӯз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд ва бухур месӯзониданд.

⁴ Ва Еҳӯош ба коҳинон гуфт: «Тамоми нуқраи вақфро, ки ба хонаи Худованд оварда мешавад, чунончи: нуқраи саршуморӣ, нуқраи назри касе мувофиқи қимати нуфус, ҳар нуқрае ки касе ба дилхоҳи худ ба хонаи Худованд меоварад, —

⁵ Коҳинон, ҳар яке аз шиноси худ, бигиранд, ва рахнаҳои хонаро, дар ҳар ҷое ки рахна ёфт шавад, таъмир намоянд».

⁶ Вале, азбаски то соли бисту сеюми подшоҳ Ехӯш коҳинон рахнаҳои хонаро таъмир накарда буданд,

⁷ Подшоҳ Ехӯш Ехӯёдои коҳин ва коҳинонро даъват намуда, ба онҳо гуфт: «Чаро шумо рахнаҳои хонаро таъмир намекуед? Ва алҳол нуқраро аз шиносҳои худ нагиред, балки онро барои рахнаҳои хона бидиҳед».

⁸ Ва коҳинон розӣ шуданд, ки на нуқраро аз қавм бигиранд, ва на рахнаҳои хонаро таъмир намоянд.

Таъмири хонаи Худованд.

⁹ Ва Ехӯёдои коҳин сандуқе гирифта, сӯрохе дар сарпӯши он кард, ва онро назди қурбонгоҳ, аз тарафи рост, дар сари роҳе ки мардум ба хонаи Худованд медароманд, гузошт, ва коҳинони остонабон тамоми нуқраеро, ки ба хонаи Худованд оварда мешуд, дар он меандохтанд.

¹⁰ Ва чун мидиданд, ки дар сандуқ нуқра бисёр шудааст, котиби подшоҳ ва саркоҳин омада, нуқраи дар хонаи Худованд ёфтшударо дар ҳамёнҳо меандохтанд ва мешумурданд.

¹¹ Ва нуқраи шумурдашударо ба дасти саркороне ки бар хонаи Худованд таъин шуда буданд, месупурданд, ва онҳо онро ба дуредгарон ва бинокороне ки дар хонаи Худованд кор мекарданд, сарф менамуданд,

¹² Ва ҳамчунин ба гилкорон ва сангтарошон, ва барои харидани ҷубу тахта ва сангҳои тарошидашуда аз баҳри таъмири рахнаҳои хонаи Худованд, ва ба ҳар чизе ки барои таъмири хона сарф мешуд.

¹³ Аммо аз нуқрае ки ба хонаи Худованд меоварданд, барои хонаи Худованд тосҳои нуқра, оташгиракҳо, косаҳо, карнайҳо, ҳар навъ зарфи тилло ва зарфи нуқра сохта нашуд,

¹⁴ Балки онро ба саркорон меоданд, то ки хонаи Худовандро бо он таъмир намоянд.

¹⁵ Ва аз касоне ки нуқраро ба дасташон месупурданд, то ки ба саркорон бидиҳанд, ҳисобот талаб намекарданд, зеро ки онҳо аз рӯи вичдон амал мекарданд.

¹⁶ Нуқраи қурбонии ҷурм ва нуқраи қурбонии гуноҳҳо ба хонаи Худованд дахл карда намешуд; он аз они коҳинон буд.

Арамиён Ҷатро забт мекунанд. Фавти Ехӯш.

¹⁷ Он гоҳ Ҳазоил, подшоҳи Арам, лашкар кашида, бо Ҷат ҷанг кард ва онро забт намуд; ва Ҳазоил ният дошт, ки ба Ерусалим лашкар кашад.

¹⁸ Вале Ехӯш, подшоҳи Яҳудо, ҳамаи чизҳои вақфшударо, ки падаронаш Ехӯшофот ва Ехӯром ва Аҳазъёху, подшоҳони Яҳудо, вақф карда буданд, ва чизҳои вақфкардаи худаш, ва тамоми тиллоеро, ки

дар хазоини хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ ёфт шуд, гирифта, ба Ҳазоил, подшоҳи Арам, фиристод, ва ӯ аз Ерусалим ақиб гашт.

¹⁹ Ва бақияи аъмоли Ехӯш, ва ҳар чӣ ӯ кард, дар китоби вақоеномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

²⁰ Ва навкаронаш қиём намуда, суиқасд карданд, ва Ехӯшро дар Байт-Миллӯ, дар роҳе ки сӯи Силло мефурояд, куштанд.

²¹ Ва навкаронаш Юзохор ибни Шимъот ва Юзобод ибни Шӯмер ӯро зарба заданд, ва ӯ мурд; ва ӯро бо падаронаш дар шаҳри Довуд дафн карданд; ва писараш Амасьё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Бар Исроил подшоҳ шудани Ехӯҳоз.

13 Дар соли бисту сеюми Ехӯш ибни Аҳазъёху, подшоҳи Яҳудо, Ехӯҳоз ибни Еху бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуда, ҳафдаҳ сол подшоҳӣ кард.

² Ва он чӣ дар назари Худованд бад буд, ба амал овард; ва аз паи гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид ба буд, рафта, аз онҳо дур нашуд.

³ Ва ғазаби Худованд бар Исроил аланга зад, ва онҳоро ба дасти Ҳазоил, подшоҳи Арам, ва ба дасти Бин-Ҳадад ибни Ҳазоил ба тамоми айём супурд.

⁴ Ва Ехӯҳоз пеши Худованд тазарруъ кард, ва Худованд ӯро иҷобат намуд, зеро ки аҳволи табоҳи Исроилро дид, ки онҳоро подшоҳи Арам ба танг меовард.

⁵ Ва Худованд раҳокунандае ба Исроил дод, ва онҳо аз зери дасти Арам берун омаданд, ва бани-Исроил дар хаймаҳои худ мисли дирӯз ва парирӯз сокин шуданд.

⁶ Аммо аз гуноҳҳои хонадони Ёробъом, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид ба буд, дур нашуданд; аз паи онҳо рафтанд; Ашера низ дар Сомария истода буд.

⁷ Ва аз сипоҳи Ехӯҳоз фақат панҷоҳ савора, даҳ ароба ва даҳ ҳазор пиёда боқӣ монда буд, зеро ки подшоҳи Арам онҳоро ба ҳалокат расонида, мисли ғуборе поймол карда буд.

Фавти Ехӯҳоз.

⁸ Ва бақияи аъмоли Ехӯҳоз, ва ҳар чӣ ӯ кард, ва корнамоие ки нишон дод, дар китоби вақоеномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

⁹ Ва Ехӯҳоз бо падарони худ хобид, ва ӯро дар Сомария дафн карданд. Ва писараш Юош ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

Подшоҳ шудани Юош.

¹⁰ Дар соли сию ҳафтуми Ехӯш, подшоҳи Яҳудо, Юош ибни Ехӯҳоз бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуда, шонздаҳ сол подшоҳӣ кард.

¹¹ Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, аз ҳамаи гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид ба буд, дур нашуд, балки дар онҳо рафтор кард.

¹² Ва бақияи аъмоли Юош, ва ҳар чи ӯ кард, ва корнамоии ӯ, ки бо Амасьё, подшоҳи Яҳудо, ҷанг карда буд, дар китоби вақоъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

¹³ Ва Юош бо падарони худ хобид, ва Ёробъом бар тахти ӯ нишаст. Ва Юош дар Сомария, бо подшоҳони Исроил дафн карда шуд.

Бемории Элишоъ. Подшоҳ Юош назди ӯ меояд.

¹⁴ Ва Элишоъ ба беморие ки аз он мурд, гирифтос шуд; ва Юош, подшоҳи Исроил, назди ӯ фуруд омада, ба ҳоли ӯ гирия кард, ва гуфт: «Эй падарам, эй падарам! Эй аробаи Исроил ва саворонаш!»

¹⁵ Ва Элишоъ ба ӯ гуфт: «Камон ва тирҳоро бигир». Ва ӯ барои худ камон ва тирҳоро гирифт.

¹⁶ Ва ба подшоҳи Исроил гуфт: «Дастатро бар камон бимон». Ва ӯ дасташро монд. Ва Элишоъ дасти худро бар дастҳои подшоҳ монд,

¹⁷ Ва гуфт: «Тирезаро ба тарафи шарқ яла кун». Ва ӯ яла кард. Ва Элишоъ гуфт: «Тир биандоз!» Ва ӯ тир андохт. Гуфт: «Ин тири наҷот аз қониби Худованд аст, яъне тири наҷот аз дасти Арам аст, ва ту арамиёнро дар Афиқ ба таври қатъӣ мағлуб хоҳӣ кард».

¹⁸ Ва гуфт: «Тирҳоро бигир». Ва ӯ гирифт. Ва ба подшоҳи Исроил гуфт: «Заминро бизан». Ва ӯ се карат зада, бозистод.

¹⁹ Ва марди Худо бар ӯ хашм намуда, гуфт: «Мебоист панҷ ё шаш карат мезадӣ, он гоҳ арамиёнро ба таври қатъӣ мағлуб мекардӣ, ва алҳол ба арамиён се карат шикаст хоҳӣ расонид».

Фавти Элишоъ.

²⁰ Ва Элишоъ мурд, ва ӯро дафн карданд. Ва фавҷҳои Мӯоб дар аввали сол ба мамлакат дароманданд.

²¹ Ва чунин воқеъ шуд, ки мардум касеро дафн мекарданд, ва инак, фавҷеро диданд, ва мурдаро бар қабри Элишоъ партофтанд, ва мурда фегида, ба устухонҳои Элишоъ расид, ва зинда шуда, ба поҳои худ бархост.

²² Ва Ҳазоил, подшоҳи Арам, исроилиёнро дар тамоми айёми Еҳӯоҳоз ба танг меовард.

²³ Вале Худованд ба онҳо илтифот ва раҳм карда, ба хоҳири аҳди худ, ки бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб баста буд, ба онҳо тавачҷӯх намуд, ва нахост онҳоро несту нобуд кунад, ва то ҳол онҳоро аз ҳузури худ дур наандохтааст.

²⁴ Ва Ҳазоил, подшоҳи Арам, мурд, ва писараш Бин-Ҳадад ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

²⁵ Ва Юош ибни Еҳӯоҳоз шаҳрхоеро, ки Ҳазоил аз дасти падараш Еҳӯоҳоз ҷанг карда гирифта буд, аз дасти Бин-Ҳадад ибни Ҳазоил гардонид гирифт. Се

карат Юош ба ӯ шикаст расонид, шаҳрҳои Исроилро баргардонид.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Амасьё бар Яҳудо подшоҳ мешавад. Ҷанг бо Исроил.

14 Дар соли дуҷуми Юош ибни Еҳӯоҳоз, подшоҳи Исроил, Амасьё ибни Еҳӯош, подшоҳи Яҳудо, подшоҳ шуд.

² Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ бисту панҷсола буд, ва бисту нӯҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Еҳӯаддон, аз Ерусалим, буд.

³ Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, аммо на ҳамчун падараш Довуд: ӯ аз ҳар ҷиҳат мисли он ки падараш Еҳӯош амал карда буд, амал кард.

⁴ Аммо баландиҳо барҳам дода нашуд: қавм ҳанӯз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд ва бухур месӯзониданд.

⁵ Ва ҳангоме ки салтанат дар дасташ мустақкам шуд, навкарони худро, ки падараш подшоҳро кушта буданд, ба қатл расонид.

⁶ Вале писарони кушандагонро накушт, бар тибқи навиштаи китоби Тавроти Мусо, ки дар он Худованд амр фармуда, гуфтааст: «Падарон барои гуноҳи писарон кушта нахоҳанд шуд, ва писарон барои гуноҳи падарон кушта нахоҳанд шуд, балки ҳар кас барои гуноҳи худаш кушта хоҳад шуд».

⁷ Ӯ даҳ ҳазор адӯмиёнро дар водии Намак кушт, ва Селаъро дар ҷанг забт намуда, ба он Ёқтеил ном дод, ки то имрӯз чунин аст.

⁸ Он гоҳ Амасьё қосидонро назди Юош ибни Еҳӯоҳоз ибни Еҳу, подшоҳи Исроил, фиристода, гуфт: «Биё, рӯ ба рӯ шавем».

⁹ Ва Юош, подшоҳи Исроил, ба Амасьё, подшоҳи Яҳудо, фиристода, гуфт: «Мушхоре ки дар Лубнон аст, ба арзе ки дар Лубнон аст, фиристода, гуфт: „Духтари худро ба писари ман ба занӣ бидеҳ“». Валекин ҳайвони даштие ки дар Лубнон аст, гузар карда, мушхорро поймол намуд.

¹⁰ Ту Адӯмро шикаст додӣ, ва дилат мағрур шудааст. Пас, иззати худро нигоҳ дошта, дар хонаи худ бимон. Чаро ту бадбахтиро иғво медиҳӣ, то ки худат фуруғалтӣ, ва ҳамчунин Яҳудо ҳамроҳи ту?»

¹¹ Вале Амасьё гӯш надод. Ва Юош, подшоҳи Исроил, баромад, ва ӯ ва Амасьё, подшоҳи Яҳудо, дар Байт-Шемеш, ки дар Яҳудост, рӯ ба рӯ шуданд.

¹² Ва аҳли Яҳудо пеши Исроил мағлуб гардида, ҳар яке ба хаймаҳои худ гурехта рафтанд.

¹³ Ва Юош, подшоҳи Исроил, Амасьё ибни Еҳӯош ибни Аҳазъёху, подшоҳи Яҳудоро дар Байт-Шемеш дастгир намуд, ва ба Ерусалим омада, ҳисори Ерусалимро аз дарвозаи Эфроим то дарвозаи кунҷакӣ, ба андозаи чорсад зироъ хароб кард.

¹⁴ Ва тамоми тилло ва нуқра ва тамоми колоеро, ки дар хонаи Худованд ва дар ҳазоини хонаи

подшоҳ ёфт шуд, ва гаравгонро гирифта, ба Сомария баргашт.

¹⁵ Ва бақияи аъмоле ки Юош кард, ва корнамоии ӯ, ва чӣ гуна ӯ бо Амасьё, подшоҳи Яхудо, чангид, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

Ёробъом вориси Юош гардид. Фавти Амасьё.

¹⁶ Ва Юош бо падарони худ хобид, ва дар Сомария бо подшоҳони Исроил дафн карда шуд, ва писараш Ёробъом ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

¹⁷ Ва Амасьё ибни Ехӯш, подшоҳи Яхудо, баъд аз вафоти Юош ибни Ехӯҳоз, подшоҳи Исроил, понздаҳ сол зиндагӣ кард.

¹⁸ Ва бақияи аъмоли Амасьё дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яхудо навишта шудааст.

¹⁹ Ва дар Ерусалим бар ӯ суиқасд карданд, ва ӯ ба Локиш гурихта рафт. Ва аз паси ӯ ба Локиш фиристода, дар он ҷо ӯро куштанд.

Азарьё вориси Амасьё гардид.

²⁰ Ва ӯро бар аспон оварданд, ва дар Ерусалим ӯ бо падаронаш дар шаҳри Довуд дафн карда шуд.

²¹ Ва тамоми қавми Яхудо Азарьёро, ки шонздаҳсола буд, гирифта, ба ҷои падараш Амасьё подшоҳ карданд.

²² Ӯ Эйлатро бино кард, ва баъд аз он ки подшоҳ бо падаронаш хобид, онро ба Яхудо баргардонид.

Ёробъоми 2-юм бар Исроил подшоҳ шуд.

²³ Дар соли понздаҳуми Амасьё ибни Ехӯш, подшоҳи Яхудо, Ёробъом ибни Юош, подшоҳи Исроил, дар Сомария подшоҳ шуд, ва чилу як сол подшоҳӣ кард.

²⁴ Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард: аз ҳамаи гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, дур нашуд.

²⁵ Ӯ худуди Исроилро аз даромадгоҳи Ҳамот то баҳри Аробо аз нав барқарор кард, бар тибқи каломи Худованд Худои Исроил, ки ба воситаи бандаи худ Юнус ибни Амиттай, набие аз Ҷат-Ҳефар, ба забон ронда буд.

²⁶ Зеро Худованд мусибати Исроилро дид, ки бағоят талх аст, ба тавре ки на бандие мондааст, на озде ва на мададгоре барои Исроил,

²⁷ Ва Худованд аз зери осмон маҳв кардани номи Исроилро амр нафармуд, балки онҳоро ба воситаи Ёробъом ибни Юош наҷот дод.

²⁸ Ва бақияи аъмоли Ёробъом, ва ҳар чи ӯ кард, ва корнамоии ӯ, ки чанг карда, Димишқ ва Ҳамотро аз тасарруфи Яхудо ба Исроил баргардонида буд, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

²⁹ Ва Ёробъом бо падарони худ, бо подшоҳони Исроил хобид, ва писараш Закаръё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Подшоҳии Азарьё

15 Дар соли бисту ҳафтуми Ёробъом, подшоҳи Исроил, Азарьё ибни Амасьё, подшоҳи Яхудо, подшоҳ шуд.

² Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ шонздаҳсола буд, ва панҷоҳу ду сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Екольёху, аз Ерусалим, буд.

³ Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи падараш Амасьё ба амал оварда буд.

⁴ Аммо баландиҳо барҳам дода нашуд: қавм ҳанӯз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд ва бухур месӯзониданд.

⁵ Ва Худованд подшоҳро ба бало гирифтोर кард, ва ӯ то рӯзи фавташ махавӣ буд, ва дар махавхона сукунат дошт; ва Ютом, писари подшоҳ, бар хонаи ӯ буда, қавми мамлакатро доварӣ менамуд.

Фавти Азарьё ва подшоҳии Ютом.

⁶ Ва бақияи аъмоли Азарьё, ва ҳар чи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яхудо навишта шудааст.

⁷ Ва Азарьё бо падаронаш хобид, ва ӯро бо падаронаш дар шаҳри Довуд дафн карданд; ва писараш Ютом ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

Подшоҳии Закаръё ва фавти ӯ.

⁸ Дар соли сию ҳаштуми Азарьё, подшоҳи Яхудо, Закаръё ибни Ёробъом бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуд, ва шаш моҳ подшоҳӣ кард.

⁹ Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли он ки падаронаш ба амал оварда буданд: аз гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, дур нашуд.

¹⁰ Ва Шаллум ибни Ёбиш бар ӯ суиқасд карда, ӯро дар пеши назари қавм кушт, ва ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

¹¹ Ва бақияи аъмоли Закаръё дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

¹² Чунин буд каломи Худованд, ки ба Еху ба забон ронда, гуфта буд: «Писаронат то насли чорум бар тахти Исроил хоҳанд нишаст». Ва ҳамин ба амал омад.

Подшоҳии Шаллум ва фавти ӯ.

¹³ Шаллум ибни Ёбиш дар соли сию нӯҳуми Узийё, подшоҳи Яхудо, подшоҳ шуд, ва як моҳ дар Сомария подшоҳӣ кард.

¹⁴ Ва Менаҳем ибни Ҷодӣ аз Тирсо баромада, ба Сомария дохил шуд, ва Шаллум ибни Ёбишро дар Сомария зарба зад, ва ӯро кушта, ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

¹⁵ Ва бақияи аъмоли Шаллум, ва суиқасде ки ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

Подшоҳии Менаҳем.

¹⁶ Он гоҳ Менаҳем Тирсоро бо ҳар чи дар он буд, зарба зад, ва худуди онро, аз Тифсах сар карда, барои он ки ба ӯ дарвоза накушода буд, зарба зада, ҳомиладоронашро шикамчок кард.

¹⁷ Дар соли сию нӯҳуми Азарьё, подшоҳи Яхудо, Менаҳем ибни Цодй бар Исроил подшоҳ шуда, даҳ сол дар Сомария подшоҳӣ кард.

¹⁸ Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард: аз гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, тамоми айёми худ дур нашуд.

Тохтутози ашшуриён.

¹⁹ Фул, подшоҳи Ашшур, бар мамлакат тохт овард. Ва Менаҳем ба Фул ҳазор киккар нуқра дод, то ки дасти вай бо ӯ бошад, ва ӯ салтанатро дар дасти худ мустаҳкам кунад.

²⁰ Ва Менаҳем ин нуқраро бар Исроил, бар ҳамаи амлоқдорон гузошт, то ки ҳар яке аз онҳо панҷоҳ сиқл нуқра барои подшоҳи Ашшур бидиҳад. Ва подшоҳи Ашшур баргашт, ва дар он ҷо дар мамлакат наистод.

Фавти Менаҳем ва подшоҳии Фақаҳъё.

²¹ Ва бақияи аъмоли Менаҳем, ва ҳар чи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

²² Ва Менаҳем бо падарони худ хобид, ва писараш Фақаҳъё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

²³ Дар соли панҷоҳуми Азарьё, подшоҳи Яхудо, Фақаҳъё ибни Менаҳем бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуд, ва ду сол подшоҳӣ кард.

²⁴ Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард: аз гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, дур нашуд.

Фавти Фақаҳъё ва подшоҳии Фақаж.

²⁵ Ва саркардаи ӯ, Фақаж ибни Рамальёху, бар ӯ суиқасд намуда, бо ҳамроҳии Арҷуб ва Арьё дар Сомария дар толори хонаи подшоҳ ӯро зарба зад, дар сурате ки бо вай панҷоҳ нафар аз банӣ-Цильод буданд; ва ӯро кушта, ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

²⁶ Ва бақияи аъмоли Фақаҳъё, ва ҳар чи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

²⁷ Дар соли панҷоҳу дуюми Азарьё, подшоҳи Яхудо, Фақаж ибни Рамальёху бар Исроил дар Сомария подшоҳ шуд, ва бист сол подшоҳӣ кард.

²⁸ Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард: аз гуноҳҳои Ёробъом ибни Набот, ки

Исроилро гирифтори гуноҳ гардонида буд, дур нашуд.

²⁹ Дар айёми Фақаж, подшоҳи Исроил, Тичлат Филосар, подшоҳи Ашшур, омада, Ийюн ва Обил-Байт-Маако ва Ёнӯх ва Қодеш ва Ҳосӯр ва Цильод ва Цалилро, — тамоми замини Нафтолиро, — гирифт, ва онҳоро ба Ашшур ба асирӣ бурд.

³⁰ Ва Хӯшаъ ибни Эло бар Фақаж ибни Рамальёху суиқасд намуд, ва ӯро зарба зада, кушт, ва дар соли бистуми Ютом ибни Узиё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

³¹ Ва бақияи аъмоли Фақаж, ва ҳар чи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

Подшоҳии Ютом бар Яхудо.

³² Дар соли дууми Фақаж ибни Рамальёху, подшоҳи Исроил, Ютом ибни Узиё, подшоҳи Яхудо, подшоҳ шуд.

³³ Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ бисту панҷсола буд, ва шонздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Ерушо бинти Содӯқ буд.

³⁴ Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард; мисли ҳар он чи падараш Узиё карда буд, ӯ ба амал овард.

³⁵ Аммо баландиҳо барҳам дода нашуд: қавм ҳанӯз бар баландиҳо қурбонӣ мекарданд ва бухур месӯзониданд; ӯ дарвозаи болои хонаи Худовандро бино кард.

³⁶ Ва бақияи аъмоли Ютом, ва ҳар чи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яхудо навишта шудааст.

³⁷ Дар он айём Худованд Расин, подшоҳи Арам, ва Фақаж ибни Рамальёхуро ба Яхудо фиристодан гирифт.

³⁸ Ва Ютом бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри падараш Довуд дафн карда шуд; ва писараш Оҳоз ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Оҳоз дар Яхудо подшоҳӣ мекунад.

16 Дар соли ҳафдаҳуми Фақаж ибни Рамальёху Оҳоз ибни Ютом, подшоҳи Яхудо, подшоҳ шуд.

² Дар вақти подшоҳ шуданаш Оҳоз бистсола буд, ва шонздаҳ сол ӯ дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва он чи дар назари Худованд Худояш мақбул буд, мисли падараш Довуд, ба амал наовард,

³ Балки бо роҳи подшоҳони Исроил рафтор намуд, ва ҳатто писари худро аз оташ гузаронид, мувофиқи одатҳои зишти қавмоне ки Худованд онҳоро аз пеши банӣ-Исроил бадар ронда буд;

⁴ Ва бар баландиҳо ва талҳо ва зери ҳар дарахти сабз қурбонӣ мекард ва бухур месӯзонид.

Тохтутози арамиён.

⁵ Он гоҳ Расин, подшоҳи Арам, ва Фақаж ибни Рамальёху, подшоҳи Исроил, ба муқобили

Ерусалим барои ҷанг баромада, Оҳозро муҳосира карданд, вале натавонистанд мағлуб намоянд.

⁶ Дар он вақт Расин, подшоҳи Арам, Эйлатро ба Арам баргардонид, ва яҳудиёро аз Эйлат бадар ронд; ва адумиён ба Эйлат омада, дар он сокин шуданд, ки то имрӯз чунин аст.

⁷ Ва Оҳоз қосидонро назди Тичлат Филосар, подшоҳи Ашшур, фиристода, гуфт: «Ман бандаи ту ва писари ту ҳастам; баромада, маро аз дасти подшоҳи Арам ва аз дасти подшоҳи Исроил, ки бар ман қиём кардаанд, муҳофизат намо».

⁸ Ва Оҳоз нуқра ва тиллоеро, ки дар хонаи Худованд ва дар ҳазоини хонаи подшоҳ ёфт шуд, гирифта, ба подшоҳи Ашшур ҳамчун инъом фиристод.

Ашшуриён Димишқро ишғол карданд.

⁹ Ва подшоҳи Ашшур ба ӯ гӯш дод; ва подшоҳи Ашшур ба Димишқ лашкар кашида, онро забт кард, ва сокинонашро ба Қир ба асирий бурд, ва Расинро кушт.

¹⁰ Ва подшоҳ Оҳоз ба истиқболи Тичлат Филосар, подшоҳи Ашшур, ба Димишқ омад, ва қурбонгоҳеро, ки дар Димишқ буд, дид, ва подшоҳ Оҳоз сурати қурбонгоҳ ва тарҳи тамоми сохти онро ба Уриёи коҳин фиристод.

¹¹ Ва Уриёи коҳин қурбонгоҳе бино кард; мувофиқи ҳар он чи подшоҳ Оҳоз аз Димишқ фиристода буд, Уриёи коҳин то вақти аз Димишқ баргаштани подшоҳ Оҳоз ончунон ба амал овард.

¹² Ва подшоҳ аз Димишқ омад, ва подшоҳ қурбонгоҳро дид, ва подшоҳ ба қурбонгоҳ наздик омада, қурбонӣ бар он тақдим намуд;

¹³ Ва қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи ордии худро сӯзонид, ва ҳадияи рехтании худро рехт, ва хуни қурбонии саломатии худро бар қурбонгоҳ пошид.

¹⁴ Ва қурбонгоҳи мисинро, ки дар ҳузури Худованд буд, аз пешгоҳи хона, яъне аз ҷое ки дар миёни қурбонгоҳ ва хонаи Худованд буд, кӯчонид, ва онро аз паҳлуи шимолии он қурбонгоҳ гузошт.

¹⁵ Ва подшоҳ Оҳоз ба Уриёи коҳин амр фармуда, гуфт: «Қурбонии сӯхтании субҳ ва ҳадияи ордии шом, ва қурбонии сӯхтании подшоҳ ва ҳадияи ордии ӯ, ва қурбонии сӯхтании тамоми қавми кишвар, ва ҳадияи ордии онҳо ва ҳадияҳои рехтании онҳоро бар қурбонгоҳи бузург бисӯзон, ва тамоми хуни қурбонҳои сӯхтанӣ ва тамоми хуни забҳҳоро бар он бипош; ва қурбонгоҳи мисин барои ман бошад, то ки зиёрат намоям».

¹⁶ Ва Уриёи коҳин мувофиқи ҳар он чи подшоҳ Оҳоз амр фармуда буд, ба амал овард.

¹⁷ Ва подшоҳ Оҳоз ҳошияҳои пояҳоро бурида, дастшӯякҳоро аз болояшон бардошт, ва ҳавзро аз болои говони мисине ки дар тағаш буданд, фурӯд овард, ва онро бар фарши сангин гузошт.

¹⁸ Ва долони шанбегино, ки дар хона бино карда буданд, ва даромадгоҳеро, ки подшоҳ аз берун ба он дохил мешуд, ба муддаои табъи подшоҳи

Ашшур тағйир дода, ба тарафи хонаи Худованд нигаронид.

Фавти Оҳоз. Подшоҳ шудани Ҳизқиё.

¹⁹ Ва бақияи аъмоли Оҳоз, ки кард, дар китоби вақроеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

²⁰ Ва Оҳоз бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри Довуд дафн карда шуд; ва писараш Ҳизқиё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Подшоҳии Хўшаъ бар Исроил.

17 Дар соли дувоздаҳуми Оҳоз, подшоҳи Яҳудо, Хўшаъ ибни Эло дар Сомария бар Исроил подшоҳ шуд, ва нӯҳ сол подшоҳӣ кард.

² Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, аммо на ҳамчун подшоҳони Исроил, ки пеш аз ӯ буданд.

³ Шалмансар, подшоҳи Ашшур, бар ӯ лашкар кашид, ва Хўшаъ бандаи вай гардида, ба вай хироҷ меод.

Даҳ сибти Исроил ба асирий бурда шуданд.

⁴ Ва подшоҳи Ашшур дар Хўшаъ хиёнат ёфт, чунки ӯ қосидонро назди Сӯ, подшоҳи Миср, фиристода буд, ва хироҷи ҳарсоларо барои подшоҳи Ашшур адо накард; ва подшоҳи Ашшур ӯро дастгир карда, дар зиндон андохт.

⁵ Ва подшоҳи Ашшур тамоми кишварро ишғол намуда, ба Сомария наздик омад, ва онро се сол муҳосира кард.

⁶ Подшоҳи Ашшур дар соли нӯҳуми Хўшаъ Сомарияро забт намуд, ва исроилиёро ба Ашшур ба асирий бурд, ва онҳоро дар Ҳалаҳ ва дар атрофи Ҳобӯр, ки наҳри Ҷўзон аст, ва дар шаҳрҳои Модай чойгир кард.

⁷ Ва ин аз он сабаб рӯй дод, ки банӣ-Исроил пеши Худованд Худои худ, ки онҳоро аз замини Миср, аз зери дасти фиръавн, подшоҳи Миср, берун оварда буд, гуноҳ карданд, ва аз худоёни дигар тарсиданд;

⁸ Ва бар тибқи фароизи халқҳое ки Худованд аз пеши банӣ-Исроил бадар ронда буд, ва мувофиқи таомуле ки подшоҳони Исроил ҷорӣ намуда буданд, рафтор карданд;

⁹ Ва банӣ-Исроил суханони нодурусте дар ҳақиқи Худованд Худои худ бофта бароварданд, ва дар ҳамаи шаҳрҳои худ, аз бурҷи дидбонӣ то шаҳри ҳисордор, баландиҳо барои худ бино карданд;

¹⁰ Ва бар ҳар тали баланд ва зери ҳар дарахти сабз сутунҳо ва Ашераҳо барои худ гузоштанд;

¹¹ Ва дар он ҷо, бар ҳамаи баландиҳо, мисли халқҳое ки Худованд аз пеши онҳо бадар ронда буд, бухур сӯзониданд, ва корҳои баде карда, Худовандро ба хашм оварданд;

¹² Ва бутҳоро ибодат карданд, ки дар бораи онҳо Худованд гуфта буд: «Ин корро накунед»;

¹³ Ва Худованд ба воситаи ҳар набӣ ва ҳар пешбин Исроил ва Яхудоро таъкид карда, гуфт: «Аз роҳҳои бади худ баргардед ва аҳкому фароиизи Маро мувофиқи тамоми шариате ки ба падарони шумо амр фармудаам, ва ба воситаи бандагонам анбиё ба шумо фиристоодаам, риоя намоед».

¹⁴ Вале онҳо ӯш надоданд, ва гардани худро мисли гардани падаронашон, ки ба Худованд Худои худ имон наоварда буданд, саҳт карданд;

¹⁵ Ва аз фароиизи Ӯ, ва аз аҳде ки Ӯ бо падаронашон баста буд, ва аз шаҳодоте ки Ӯ ба онҳо дода буд, нафрат карданд, ва аз паи чизҳои ҳечу пуч рафта, худашон ҳечу пуч шуданд, ва низ аз паи халқҳои ки дар гирду пешашон буданд, ва Худованд ба онҳо амр фармуда буд, ки мисли онҳо амал накунанд;

¹⁶ Ва тамоми аҳкоми Худованд Худои худро онҳо тарк карда, ду гусолаи рехта барои худ сохтанд, ва Ашера сохтанд, ва ба тамоми лашкари осмон сачда бурданд, ва Баалро ибодат карданд.

¹⁷ Ва писарону духтарони худро аз оташ гузарониданд, ва ҷоду карданд ва фол кушоданд, ва ба он дода шуданд, ки он чи дар назари Худованд бад аст, ба амал оварда, Ӯро хашмгин кунанд;

¹⁸ Ва Худованд бағоят бар Исроил ғазаб намуда, онҳоро аз ҳузури Худ дур кард; ҷуз аз як сибти Яхудо касе боқӣ намонд.

¹⁹ Лекин аҳли Яхудо низ аҳкоми Худованд Худои худро ба ҷо наоварданд, балки бар тибқи фароиизе ки исроилиён муқаррар намуда буданд, рафтор карданд.

²⁰ Ва Худованд аз тамоми насли Исроил нафрат карда, онҳоро мазлум гардонид, ва онҳоро ба дасти торочгарон супурд, то ба дараҷае ки онҳоро аз ҳузури Худ дур андохт.

²¹ Зеро ки исроилиён худро аз хонадони Довуд бурида ҷудо карданд, ва Ёробъом ибни Наботро подшоҳ сохтанд; ва Ёробъом исроилиёнро аз пайравии Худованд дур кард, ва онҳоро гирифтори гуноҳи азим гардонид.

²² Ва банӣ-Исроил дар ҳамаи гуноҳҳои ки Ёробъом ба амал оварда буд, рафтор карда, аз онҳо дур нашуданд,

²³ То даме ки Худованд Исроилро аз ҳузури худ дур андохт, чунон ки ба воситаи ҳамаи бандагони Худ анбиё гуфта буд; ва исроилиён аз замини худ ба Ашшур ҷалои ватан шуданд, ки то имрӯз чунин аст.

Дар шаҳрҳои Исроил нав-омадагон сокин шуданд.

²⁴ Ва подшоҳи Ашшур аз Бобил ва Куто ва Авво ва Ҳамот ва Сафарвоим одам оварда, онҳоро дар шаҳрҳои Сомария ба ҷои банӣ-Исроил ҷойгир гардонид, ва онҳо Сомарияро тасарруф намуда, дар шаҳрҳои сокин шуданд.

²⁵ Ва чунин воқеъ шуд, ки онҳо дар ибтидои дар он ҷо сокин шуданашон аз Худованд натарсиданд,

ва Худованд шеронро бар онҳо фиристод, ва баъзе аз онҳо кушта шуданд.

²⁶ Ва ба подшоҳи Ашшур хабар расонида, гуфтанд: «Халқҳои ки ту кӯчонида, дар шаҳрҳои Сомария ҷойгир кардӣ, қонуни Худои он заминро намедонанд, ва Ӯ шеронро бар онҳо фиристоодаст, ва инак, онҳоро мекушанд, чунки онҳо қонуни он заминро намедонанд».

²⁷ Ва подшоҳи Ашшур амр фармуда, гуфт: «Яке аз коҳинонро, ки шумо аз он ҷо кӯчонидаед, ба он ҷо равона кунед, то ки рафта дар он ҷо сокин шавад, ва қонуни Худои он заминро ба онҳо таълим диҳад».

²⁸ Ва яке аз коҳиноне ки варо аз Сомария кӯчонида буданд, омада, дар Байт-Ил сокин шуд; ва ӯ онҳоро таълим медод, ки чӣ гуна аз Худованд тарсанд.

²⁹ Ва ҳар халқ худоёни худро сохтанд, ва дар ибодатхонаҳои ки сомариён бар баландиҳо барпо карда буданд, гузоштанд, — ҳар халқ дар шаҳрҳои худ, ки дар он ҷо сокин буданд,

³⁰ Яъне мардуми Бобил Саккут-Банӯтро сохтанд, ва мардуми Кут Нирҷалро сохтанд, ва мардуми Ҳамот Ашиморо сохтанд,

³¹ Ва авиён Нибҳоз ва Тартоқро сохтанд, ва сафарвиён писарони худро барои Адрамалик ва Анамалик, ки худоёни сафарвиён буданд, дар оташ месӯзониданд.

³² Ва аз Худованд низ метарсиданд, ва аз миёни худ коҳинони баландиҳоро таъин менамуданд, ки онҳо дар ибодатхонаи баландиҳо қурбонӣ мекарданд.

³³ Онҳо аз Худованд метарсиданд, ва дар айни ҳол худоёни худро, мувофиқи таомули халқҳои ки аз миёнашон кӯчонида шуда буданд, ибодат мекарданд.

³⁴ То имрӯз онҳо мувофиқи таомулҳои пештараи худ рафтор мекунанд: аз Худованд наметарсанд, ва бар тибқи фароииз ва дастурҳои Ӯ рафтор намекунанд, яъне бар тибқи шариат ва аҳкоме ки Худованд ба банӣ-Яъқуб, ки ӯро Исроил ном ниҳода буд, амр фармудааст,

³⁵ Ва Худованд бо онҳо аҳд бастааст, ва ба онҳо амр фармуда, гуфтааст: «Аз худоёни дигар натарсед, ва ба онҳо сачда набаред, ва онҳоро ибодат нанамоед, ва барои онҳо қурбонӣ накунад,

³⁶ Балки фақат аз Худованд, ки шуморо аз замини Миср бо қувваи бузург ва бозуи тӯлонӣ берун овард, битарсед, ва барои Ӯ қурбонӣ кунед,

³⁷ Ва фароииз ва дастурҳои ва шариат ва аҳкомеро, ки Ӯ барои шумо навиштааст, риоя намуда, тамоми айём ба амал оваред, ва аз худоёни дигар натарсед,

³⁸ Ва аҳдиро, ки Ман бо шумо бастаам, фаромӯш накунад, ва аз худоёни дигар натарсед,

³⁹ Балки фақат аз Худованд Худои худ битарсед, ва Ӯ шуморо аз дасти душманонатон раҳо хоҳад кард».

⁴⁰ Валекин онҳо гӯш надоданд, балки мувофиқи таомули пештараи худ рафтор карданд.

⁴¹ Ва ин халқҳо аз Худованд метарсиданд, вале бутҳои худро ибодат мекарданд, ва ҳамчунин писарони онҳо ва писарони писарони онҳо ҳамон тавр, ки падаронашон рафтор мекарданд, то имрӯз рафтор мекунанд.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Ҳизқиё бар Яҳудо подшоҳӣ мекунад.

18 Ва дар соли сеюми Хӯшаъ ибни Эло, подшоҳи Исроил, Ҳизқиё ибни Оҳоз, подшоҳи Яҳудо, подшоҳ шуд.

² Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ бисту панҷсола буд, ва бисту нӯҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Абӣ бинти Закарьё буд.

³ Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи падараш Довуд ба амал оварда буд.

⁴ Ӯ баландихоро барҳам дод, ва сутунҳоро шикаст, ва Ашераро маҳв намуд, ва мори мисинро, ки Мусо сохта буд, пора-пора кард, зеро ки то он айём банӣ-Исроил барояш бухур месӯзониданд, ва ӯ онро Нахуштон номид.

⁵ Ба Худованд Худои Исроил таваккал менамуд, ва баъд аз ӯ касе дар миёни ҳамаи подшоҳони Яҳудо мисли ӯ набуд, ва дар миёни онҳое низ, ки пеш аз ӯ буданд.

⁶ Ва ба Худованд часпида, аз пайрави Ӯ дур намешуд, ва аҳкомеро, ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, риоя мекард.

⁷ Ва Худованд бо Ӯ буд: ба ҳар чи ӯ иқдом менамуд, муваффақият меёфт; ва ба подшоҳи Ашшур осӣ шуда, хизматашро дигар ба ҷо наовард.

⁸ Ӯ фалиштиёнро аз Ғазза ва ҳудуди он, аз бурҷи дидбонӣ то шаҳри ҳисордор зарба зад.

⁹ Ва дар соли чоруми подшоҳ Ҳизқиё, ки соли ҳафтуми Хӯшаъ ибни Эло, подшоҳи Исроил буд, Шалманосар, подшоҳи Ашшур, бар Сомария лашкар кашида, онро муҳосира намуд.

¹⁰ Ва баъд аз се сол, дар соли шашуми Ҳизқиё, онро забт карданд, яъне дар соли нӯҳуми Хӯшаъ, подшоҳи Исроил, Сомария забт карда шуд.

¹¹ Ва подшоҳи Ашшур исроилиёнро ба Ашшур кӯчонид, ва онҳоро дар Ҳалаҳ ва дар атрофи Ҳобӯр, ки наҳри Ҷӯзон аст, ва дар шаҳрҳои Модай ҷойгир кард.

¹² Аз боиси он ки онҳо ба овози Худованд Худои худ гӯш надоданд, ва аҳди Ӯро, яъне ҳар чиро, ки Мусо, бандаи Худованд, амр фармуда буд, вайрон карданд; на гӯш доданд ва на ба амал оварданд.

Санҳериб ба Яҳудо зада медарояд.

¹³ Ва дар соли чордахуми подшоҳ Ҳизқиё Санҳериб, подшоҳи Ашшур, бар ҳамаи шаҳрҳои ҳисордори Яҳудо лашкар кашид, ва онҳоро забт намуд.

¹⁴ Ва Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, назди подшоҳи Ашшур ба Локиш фиристода, гуфт: «Хато кардам; аз ман баргард; ҳар чи ба гарданам бор кунӣ, хоҳам бардошт». Ва подшоҳи Ашшур ба гардани Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, сесада киккар нуқра ва сӣ киккар тилло гузошт.

¹⁵ Ва Ҳизқиё тамоми нуқраеро, ки дар хонаи Худованд ва дар хазоини хонаи подшоҳ ёфт шуд, дод.

¹⁶ Дар он вақт Ҳизқиё тиллоро аз дарҳои толори хонаи Худованд ва аз сутунҳое ки Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, бо тилло пӯшонида буд, канда гирифт, ва онро ба подшоҳи Ашшур дод.

¹⁷ Ва подшоҳи Ашшур Тартон ва Рабсорис ва Рабшоқеро бо кӯшуни бузурге аз Локиш назди подшоҳ Ҳизқиё фиристод, ва онҳо баромада, ба Ерусалим расиданд; ва баромада, расиданд ва назди ҷӯи ҳавзи боло, ки ба сари роҳи саҳрои козар буд, истоданд.

¹⁸ Ва ҳангоме ки онҳо подшоҳро хонданд, Эльёқим ибни Ҳилқиёху, ки нозири хона буд, ва Шабнои котиб ва Юоҳ ибни Ософи вақроеънавис назди онҳо берун омаданд.

¹⁹ Ва Рабшоқе ба онҳо гуфт: «Ба Ҳизқиё бигӯед: „Подшоҳи муаззам, подшоҳи Ашшур, чунин меғӯяд: ин чӣ таваккал аст, ки ту таваккал мекуни?»

²⁰ Ту сухан меронӣ, аммо магар суханронӣ машварат ва кувват аст барои ҷанг? Пас, алҳол ту ба кӣ таваккал кардай, ки ба ман осӣ шудай?»

²¹ Инак, ту алҳол ба ин асои наини нимшикаста, яъне ба Миср, таваккал кардай, ки кас агар бар он такья намояд, он ба дасташ халида, варо маҷрӯҳ месозад. Чунин аст фиръавн, подшоҳи Миср, барои ҳамаи онҳое ки ба ӯ таваккал мекунанд.

²² Ва агар шумо ба ман бигӯед: «Мо ба Худованд Худои худ таваккал мекунем», — вай оё ҳамон аст, ки баландихо ва қурбонгоҳҳои варо Ҳизқиё барҳам додааст ва ба Яҳудо ва Ерусалим гуфтааст: «Фақат пеши ин қурбонгоҳ дар Ерусалим сачда баред?»

²³ Ва алҳол ту бо оғоям, подшоҳи Ашшур, гарав бибанд: ман ба ту ду ҳазор асп медиҳам, — оё ту метавонӣ саворон бар онҳо пайдо кунӣ?

²⁴ Пас, чӣ гуна ту метавонӣ ҳуҷуми як пошоро, ки хурдтарини бандагони оғоям бошад, рад намой, дар сурате ки ба Миср аз барои аробаҳо ва саворон таваккал кардай?

²⁵ Дар айни ҳол, оё ман бидуни иродаи Худованд ба ин макон лашкар кашидаам? Худованд ба ман гуфтааст: ба муқобили ин замин баро ва онро хароб намо“».

Гуфтушунид бо Рабшоқе.

²⁶ Ва Эльёқим ибни Ҳилқиёху ва Шабно ва Юоҳ ба Рабшоқе гуфтанд: «Лутфан, бо бандагонат ба забони арамей гуфтугӯ намо, ки мо онро мефаҳмам, ва бо мо дар гӯши қавме ки болои ҳисор мебошанд, ба забони яҳудӣ гап назан».

²⁷ Вале Рабшоқе ба онҳо гуфт: «Оё оғоям маро фақат назди оғоят ва ту фиристодааст, то ки ин суханонро бигӯям? Балки назди касоне ки бар ҳисор нишастаанд, ки онҳо бояд бо шумо наҷосати худро бихӯранд ва пешоби худро бинӯшанд».

²⁸ Ва Рабшоқе бархоста, бо овози баланд ба забони яҳудӣ хитоб намуд, ва сухан ронда, гуфт: «Ба суханони подшоҳи муаззам, подшоҳи Ашшур, гӯш диҳед!»

²⁹ Подшоҳ чунин мегӯяд: „Бигзор Ҳизқиё шуморо фиреб надихад, зеро ки ӯ наметавонад шуморо аз дасти ман раҳо кунад.

³⁰ Ва бигзор Ҳизқиё ба Худованд умедвор карда, нагӯяд: Худованд моро албатта раҳо хоҳад кард, ва ин шаҳрро ба дасти подшоҳи Ашшур нахоҳад дод”.

³¹ Ба Ҳизқиё гӯш надихед, зеро ки подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: „Бо ман сулҳ кунед ва назди ман берун оед, ва ҳар кас аз токи худ ва ҳар кас аз дарахти анҷири худ мева хоҳад хӯрд, ва ҳар кас аз чоҳи худ об хоҳад нӯшид,

³² То даме ки ман омада, шуморо ба замин мисли замини худатон бибарам, яъне ба замини ғалла ва шираи ангур, ба замини нон ва токзор, ба замини рағғани зайтун ва асал, то ки шумо зинда монед ва намиред. Пас, ба Ҳизқиё гӯш надихед, зеро ки ӯ шуморо фиреб дода, мегӯяд: Худованд моро раҳо хоҳад кард.

³³ Оё худоёни халқҳо ҳар яке замини худро аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо кардаанд?

³⁴ Куҷоянд худоёни Ҳамот ва Арфод? Куҷоянд худоёни Сафарвоим, Ҳенаъ ва Ивво? Оё онҳо Сомарияро аз дасти ман раҳо карданд?

³⁵ Аз ҳамаи худоёни ин заминҳо кист, ки замини худро аз дасти ман раҳо карда бошад, то ки Худованд Ерусалимро аз дасти ман раҳо кунад?”»

³⁶ Валекин қавм хомӯш монда, ба ӯ ҳеҷ ҷавоб надоданд, зеро подшоҳ амр фармуда, гуфта буд, ки «ба ӯ ҷавоб надихед».

³⁷ Ва Эльёқим ибни Ҳилқиёху, ки нозири хона буд, ва Шабнои котиб ва Юоҳ ибни Ософи вақроеънавис бо чомаҳои чокзада назди Ҳизқиё омаданд, ва суханони Рабшоқеро ба ӯ нақл карданд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Ҳизқиё ба Ишаъё мурочиат мекунад.

19 Ва чун подшоҳ Ҳизқиё инро шунид, либосашро чок зад, ва палос пӯшида, ба хонаи Худованд омад.

² Ва Эльёқимро, ки нозири хона буд, ва Шабнои котиб ва пирони қоҳинонро, ки палос пӯшида буданд, назди набӣ, Ишаъё ибни Омӯс, фиристод.

³ Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Ҳизқиё чунин мегӯяд: „Имрӯз рӯзи мусибат ва ҷазо ва нанг аст, зеро ки кӯдакон то даҳани бачадон расидаанд, вале қуввати зодан нест.

⁴ Кошки Худованд Худои ту ҳамаи суханони Рабшоқеро, ки оғояш подшоҳи Ашшур барои

тахқир кардани Худои Ҳай фиристодааст, мешунид, ва ӯро барои суханоне ки Худованд Худои ту шунидааст, ҷазо меод! Пас, барои бақияе ки ханӯз вучуд доранд, истиғоса намо“».

⁵ Ва бандагони подшоҳ Ҳизқиё назди Ишаъё омаданд.

⁶ Ва Ишаъё ба онҳо гуфт: «Ба оғои худ чунин гӯед: „Худованд чунин мегӯяд: аз суханоне ки шунидаи, ки бо онҳо навкарони подшоҳи Ашшур Маро ҳақорат додаанд, натарс.

⁷ Инак, Ман бар ӯ рӯҳе мефиристам, ва ӯ хабаре шунида, ба замини худ хоҳад баргашт; ва Ман ӯро дар замини худаш бо шамшер фурӯ хоҳам ғалтонид“».

Санҳериб дар ҳаққи Худои Исроил густохона сухан меронад.

⁸ Ва Рабшоқе баргашта, подшоҳи Ашшурро дар ҳолате ёфт, ки бо Либно ҷанг мекард, зеро шунида буд, ки вай аз Локиш ақиб рафтааст.

⁹ Ва дар бораи Тирҳоқо, подшоҳи Куш, шунида буд, ки мегуфтанд: «Инак, вай берун омадааст, то ки бо ту ҷанг кунад». Ва бори дигар қосидонро назди Ҳизқиё фиристода, гуфт:

¹⁰ «Ба Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, чунин гӯед: „Бигзор Худои ту туро фирефта нанамояд, ки ту ба ӯ таваккал карда, мегӯӣ: Ерусалим ба дасти подшоҳи Ашшур супурда нахоҳад шуд.

¹¹ Инак, ту шунидаи, ки подшоҳони Ашшур бо ҳамаи заминҳо чӣ кардаанд ва чӣ гуна онҳоро торумор намудаанд, — пас, ту оё раҳо хоҳӣ шуд?

¹² Оё худоёни халқҳои падаронам барҳам додаанд, чунончи: Ҷўзон ва Ҳорон ва Росаф ва бани-Адан, ки дар Талассор буданд, онҳоро раҳо карданд?

¹³ Куҷост подшоҳи Ҳамот ва подшоҳи Арфод ва подшоҳи шаҳри Сафарвоим, Ҳенаъ ва Ивво?”»

Дуои Ҳизқиё.

¹⁴ Ва Ҳизқиё мактубҳоро аз дасти қосидон гирифта, хонд; ва Ҳизқиё ба хонаи Худованд рафта, онҳоро ба ҳузури Худованд паҳн кард.

¹⁵ Ва Ҳизқиё ба ҳузури Худованд дуо хонда, гуфт: «Эй Худованд Худои Исроил, ки бар каррубиён нишастай! Туй, ки ба танҳои Худои ҳамаи мамлакатҳои замин ҳастӣ; Ту осмон ва заминро офаридаи.

¹⁶ Эй Худованд, гӯши Худро ҳам карда, бишнав; эй Худованд, чашмони Худро кушода, бубин; ва суханони Санҳерибро бишнав, ки вай барои таҳқир кардани Худои Ҳай фиристодааст.

¹⁷ Эй Худованд, дар ҳақиқат подшоҳони Ашшур халқҳоро бо заминҳои онҳо хароб кардаанд,

¹⁸ Ва худоёни онҳоро дар оташ андохтаанд, зеро ки онҳо худо не, балки маснӯи дасти одамизод, чӯб ва санг буд, бинобар ин онҳоро нест карданд.

¹⁹ Ва алҳол, эй Худованд Худои мо, лутфан, моро аз дасти вай наҷот деҳ, то ҳамаи мамлакатҳои замин бидонанд, ки Ту, эй Худованд, ба танҳои Худо ҳастӣ».

Худованд ба воситаи Ишаъеи набӣ ҷавоб медиҳад.

²⁰ Ва Ишаъе ибни Омӯс назди Ҳизқиё фиристода, гуфт: «Худованд Худои Исроиил чунин мегӯяд: он чиро, ки ту пеши Ман дар ҳаққи Санҳериб, подшоҳи Ашшур, дар дуои худ гуфти, иҷобат намудам.

²¹ Чунин аст суҳане ки Худованд дар бораи вай гуфтааст:
духтари бокираи Сион аз ту нафрат намуда, туро тамасхур кардааст,
ва духтари Ерусалим аз қафои ту сар чунбонидааст!

²² Киро ту таҳқир намудай ва дашном додай?
Ва дар ҳаққи кӣ овоз баланд кардай
ва чашмони худро боло бардоштай?
Дар ҳаққи Куддуси Исроиил!

²³ Ба воситаи қосидони худ Худовандро таҳқир намуда,
гуфтай: „Бо анбӯҳи аробаҳои худ ман ба қуллаи кӯҳҳо,

бар ақсои Лубнон баромадам,
ва арзҳои болобаланд ва сарвҳои гузини онро буридам,
ва ба қуллаи баландтарини он, ба боғистони ҳосилхези он расидам;

²⁴ Ва ман чоҳ қанда, оби бегоноро нӯшидам;
ва бо қафи пойҳои худ ҳамаи наҳрҳои Мисрро хушк хоҳам кард“.

²⁵ Оё нашнидаӣ,
ки Ман аз замони пеш инро қарор додаам,
аз қадимулайём инро пешбинӣ намудам,
ва ҳоло инро тавре ба амал овардам,
ки ту шаҳрҳои истеҳкомдорро валангор карда, ба харобазор табдил медиҳӣ?

²⁶ Ва сокинони онҳо камқувват, ҳаросон ва хиҷил шудаанд:

онҳо мисли алафи саҳро ва майсаи навхез, ва сабзаи болои бомҳо,
ва мисли киштзоре ки пеш аз хӯша бастанаш хушк шуда бошад, гардидаанд.

²⁷ Вале Ман нишастани туро, ва баромадани туро, ва даромадани туро медонам;
ва адоватеро, ки ба ман дорӣ.

²⁸ Азбаски адовате ки ба ман дорӣ,
ва лоуболии ту ба гӯши ман расидааст,
бинобар ин маҳори Худо ба бинии ту,
ва ҷилави Худо ба даҳони ту хоҳам зад,
ва туро бо роҳе ки омадай, хоҳам баргардонид.

²⁹ Ва аломат барои ту, эй Ҳизқиё, чунин аст:
имсол ғаллаи худрӯй хоҳед хӯрд, ва дар соли дуюм — он чи аз он бирӯяд; ва дар соли сеюм кишт кунед ва дарав намоед, ва тоқҳо шинонед ва меваи онҳоро бихӯред.

³⁰ Ва растагорони хонадони Яҳудо, ки боқӣ мондаанд, аз нав дар поён реша хоҳанд давонид,
ва дар боло мева хоҳанд овард,

³¹ Зеро ки бақия аз Ерусалим, ва растагорон аз Сион ба вучуд хоҳанд омад. Рашки Худованди лашкарҳо инро ба амал хоҳад овард.

³² Бинобар ин Худованд дар бораи подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: вай ба ин шаҳр ворид нахоҳад шуд, ва ба он ҷо тир нахоҳад андохт, ва назди он бо сипар нахоҳад омад, ва дар муқобили он хокрез барпо нахоҳад кард.

³³ Бо кадом роҳе ки омадааст, бо ҳамон хоҳад баргашт, валекин ба ин шаҳр ворид нахоҳад шуд, — мегӯяд Худованд, — .

³⁴ Ва Ман ин шаҳрро ҳимоят хоҳам кард, то ки онро ба хотири Худам ва ба хотири бандаи Худ Довуд наҷот диҳам».

³⁵ Ва дар он шаб чунин воқеъ шуд, ки фариштаи Худованд берун омада, саду ҳаштоду панҷ ҳазор нафарро дар ўрдугоҳи Ашшур зарба зад, ва бомдодон, вақте ки бархостанд, инак, ҳамаашон ҷасадҳои мурда буданд.

³⁶ Ва Санҳериб, подшоҳи Ашшур, ба роҳ даромада, равона шуд ва баргашта, дар Нинве сокин гардид.

³⁷ Ва ҳангоме ки ў дар хонаи худояш Нисрӯк ибодат менамуд, писаронаш Адрамалик ва Шарэсар ўро бо шамшер куштанд, ва худашон ба замини Аророт гурехтанд; ва писараш Эсар-Ҳаддўн ба ҷои ў подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУМ

Беморӣ ва шифои Ҳизқиё.

20 Дар он айём Ҳизқиё бемор шуда, наздик ба мурдан буд; ва набӣ, Ишаъе ибни Омӯс, назди ў омада, ба ў гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Барои аҳли байти худ васият намо, зеро ки ту хоҳӣ мурд ва шифо нахоҳӣ ёфт“».

² Ва ў рӯи худро ба девор гардонид, ва сӯи Худованд дуо хонда, гуфт:

³ «Лутфан, эй Худованд, ба ёд овар, ки чӣ гуна ман ба ҳузури Ту бо ростӣ ва аз самими қалб рафтор намудам, ва он чи дар назари Ту мақбул буд, ба амал овардам». Ва Ҳизқиё зор-зор гирифт.

⁴ Ва чунин воқеъ шуд, ки Ишаъе ҳанӯз ба сахни миёна набаромада буд, ки каломи Худованд бар ў нузул карда, гуфт:

⁵ «Баргард ва ба Ҳизқиё, ки раиси қавми Ман аст, бигӯй: „Худованд, Худои падарат Довуд, чунин мегӯяд: дуои туро шунидам, ашкҳои туро дидам. Инак, Ман туро шифо хоҳам дод: баъд аз се рӯз ту ба хонаи Худованд дохил хоҳӣ шуд.“

⁶ Ва Ман бар рӯзҳои ту понздаҳ сол илова менамоям, ва туро, ва ин шаҳрро аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо хоҳам намуд, ва ин шаҳрро ба хотири Худам ва ба хотири бандаам Довуд ҳимоят хоҳам кард“».

⁷ Ва Ишаъё гуфт: «Курсе аз анцирқоқ бигиред». Ва гирифта, бар думбал гузоштанд, ва ӯ зинда монд.

⁸ Ва Ҳизқиё ба Ишаъё гуфт: «Чист аломати он ки Худованд маро шифо хоҳад дод, ва ман баъд аз се рӯз ба хонаи Худованд дохил хоҳам шуд?»

⁹ Ва Ишаъё гуфт: «Аломат аз ҷониби Худованд дар бораи он ки Худованд каломеро, ки гуфтааст, ба амал хоҳад овард, барои ту чунин аст: оё соя даҳ зина пеш равад, ё даҳ зина қафо гардад?»

¹⁰ Ва Ҳизқиё гуфт: «Даҳ зина пеш рафтани соя осон аст; не, бигзор соя даҳ зина қафо гардад».

¹¹ Ва Ишаъёи набӣ сӯи Худованд хонд, ва сояи зинаҳоро, ки бар зинаҳои Оҳоз фуромада буд, даҳ зина қафо гардонид.

¹² Дар он замон Берӯдак ибни Балъадон, подшоҳи Бобил, ба Ҳизқиё нома ва ҳадия фиристод, зеро шунида буд, ки Ҳизқиё бемор шудааст.

¹³ Ва Ҳизқиё онҳоро шунид, ва тамоми хазинахонаи худро: нуқра ва тилло, ва атриёт, ва рағғани аъло, ва тамоми кӯрхонаи худ, ва ҳар чиро, ки дар хазоини ӯ ёфт мешуд, ба онҳо нишон дод; чизе набуд, ки Ҳизқиё дар хонаи худ ва дар тамоми қаламрави худ ба онҳо нишон надода бошад.

¹⁴ Ва Ишаъёи набӣ назди подшоҳ Ҳизқиё омад, ва ба ӯ гуфт: «Ин одамон чӣ гуфтанд? Ва аз кучо назди ту омадаанд?» Ва Ҳизқиё гуфт: «Аз кишвари дур, аз Бобил омадаанд».

¹⁵ Ӯ гуфт: «Дар хонаи ту чӣ диданд?» Ва Ҳизқиё гуфт: «Ҳар он чи дар хонаи ман ҳаст, диданд; чизе дар хазоини ман намонд, ки ба онҳо нишон надода бошам».

¹⁶ Ва Ишаъё ба Ҳизқиё гуфт: «Каломи Худовандро бишнавад:

¹⁷ „Инак, рӯзҳо меояд, ҳар он чи дар хонаи туст, ва он чи падаронат то имрӯз андӯхтаанд, ба Бобил бурда хоҳад шуд; чизе боқӣ нахоҳад монд, — мегӯяд Худованд, —

¹⁸ Ва аз писаронат, ки аз ту ба вучуд оянд, ва ту онҳоро ба дунё оварӣ, хоҳанд гирифт, ва онҳо дар қасри подшоҳи Бобил хочасаро хоҳанд шуд“.

¹⁹ Ва Ҳизқиё ба Ишаъё гуфт: «Каломи Худованд, ки ту ба забон рондӣ, барҳақ аст». Ва гуфт: «Бигзор дар рӯзҳои ман осоиштагӣ ва пояндагӣ бошад».

Фавти Ҳизқиё.

²⁰ Ва бақияи аъмоли Ҳизқиё, ва тамоми корнамоии ӯ, ва ҳавз ва корез канданаш, ва обро ба шаҳр оварданаш дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

²¹ Ва Ҳизқиё бо падарони худ хобид; ва писараш Менашше ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Подшоҳии Менашше. Маъсият ва фавти ӯ.

21 Дар вақти подшоҳ шуданаш Менашше дувоздахсола буд, ва ӯ панҷоҳу панҷ сол дар

Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Ҳефсибо буд.

² Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, ба тақлиди корҳои зишти халқҳои ки Худованд онҳоро аз пеши банӣ-Исроил бадар ронда буд.

³ Ва ӯ баландиҳоро, ки падараш Ҳизқиё барҳам дода буд, аз нав бино кард, ва қурбонгоҳҳо барои Баал барпо намуд, ва Ашераро мисли он ки Аҳъоб, подшоҳи Исроил, сохта буд, сохт; ва ба тамоми лашкари осмон сачда бурда, онҳоро ибодат кард.

⁴ Ва қурбонгоҳҳо дар хонаи Худованд бино кард, ки дар бораи он Худованд гуфтааст: «Дар Ерусалим исми Худро хоҳам гузошт».

⁵ Ва барои тамоми лашкари осмон дар ду саҳни хонаи Худованд қурбонгоҳҳо бино кард.

⁶ Ва писари худро аз оташ гузаронид, ва афсун кард ва фол кушод, ва ҷодугарону азоимхононро ба кор андохт; бо аъмоле ки дар назари Худованд бад аст, бисёр машғул шуд, то ки Ӯро ба хашм оварад.

⁷ Ва ҳайкали Ашераро, ки сохта буд, дар хонае гузошт, ки дар бораи он Худованд ба Довуд ва писараш Сулаймон гуфта буд: «Дар ин хона ва дар Ерусалим, ки аз ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидаам, исми Худро то абад хоҳам гузошт;

⁸ Ва пои Исроилро аз замине ки ба падаронашон додаам, дигар бадар нахоҳам ронд, ба шарте ки онҳо саъю кушиш кунанд, ки бар тибқи ҳар он чи Ман ба онҳо амр фармудаам, ва бар тибқи тамоми шариате ки бандаам Мусо ба онҳо амр фармудааст, рафтор намоянд».

⁹ Вале онҳо гӯш надоданд, ва Менашше онҳоро то ба дараҷае гумроҳ кард, ки онҳо назар ба халқҳои ки Худованд аз пеши банӣ-Исроил маҳв намуда буд, ба аъмоли бад бештар машғул шуданд.

¹⁰ Ва Худованд ба воситаи бандагонаш анбиё сухан ронда, гуфт:

¹¹ «Азбаски Менашше, подшоҳи Яҳудо, ин аъмоли зиштро ба ҷо оварда, назар ба тамоми рафтори амӯриёне ки пеш аз ӯ буданд, бадтар рафтор намуд, ва бо бутҳои худ Яҳудоро низ гирифтори гуноҳ гардонид,

¹² Бинобар ин Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: „Инак, Ман бар Ерусалим ва Яҳудо чунон мусибате хоҳам овард, ки ҳар касе ки дар бораи он бишнавад, ҳар ду гӯшаш садо хоҳад дод;

¹³ Ва бар Ерусалим ресмони Сомария ва шоқули хонаи Аҳъобро хоҳам кашид, ва Ерусалимро пок хоҳам кард, чунон ки кас табақчаро пок мекунад, — пок мекунаду чаппа мегардонад.

¹⁴ Ва бақияи мероси Худро тарк хоҳам кард, ва онҳоро ба дасти душманонашон хоҳам супурд, ва онҳо барои ҳамаи душманонашон мавриди толону тороҷ хоҳанд гардид,

¹⁵ Аз боиси он ки онҳо он чи дар назари ман бад аст, ба амал оварданд, ва аз рӯзе ки падаронашон

аз Миср берун омаданд, то имрӯз Маро ба хашм оварданд».

¹⁶ Ва ҳамчунин хуни бегуноҳонро Менашше бағоят бисъёр рехт, ба тавре ки Ерусалимро сар то сар аз он пур кард, ба замми он гуноҳи худ, ки Яҳудоро гирифтори гуноҳ гардонида буд, то ки он чи дар назари Худованд бад аст, ба амал оваранд.

¹⁷ Ва бақияи аъмоли Менашше, ва ҳар чи ӯ кард, ва гуноҳе ки содир намуд, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

¹⁸ Ва Менашше бо падарони худ хобид ва дар боғи хонаи худ, дар боғи Уззо дафн карда шуд; ва писараш Омӯн ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

¹⁹ Дар вақти подшоҳ шуданаш Омӯн бисту дузола буд, ва ӯ ду сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Машуллемет бинти Ҳорус, аз Ётбо, буд.

²⁰ Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, чунон ки падараш Менашше амал карда буд;

²¹ Ва бо тамоми роҳе ки падараш рафтор карда буд, рафтор намуд, ва бутҳоро, ки падараш парастида буд, парастид, ва ба онҳо сачда бурд;

²² Ва Худованд Худои падаронашро тарк кард, ва бо роҳи Худованд равона нашуд.

Фавти Омӯн. Бар тахт нишастани Йӯшиёху.

²³ Ва навкарони Омӯн бар ӯ суиқасд карданд; ва подшоҳро дар хонааш куштанд.

²⁴ Вале кавми мамлакат ҳамаи онҳоеро, ки бар подшоҳ Омӯн суиқасд карда буданд, ба қатл расониданд; ва қавми мамлакат писараш Йӯшиёхуро ба ҷои ӯ подшоҳ карданд.

²⁵ Ва бақияи аъмоле ки Омӯн кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

²⁶ Ва ӯро дар мақбараи ӯ дар боғи Уззо дафн карданд; ва писараш Йӯшиёху ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Подшоҳии Йӯшиёху.

22 Дар вақти подшоҳ шуданаш Йӯшиёху ҳаштсола буд, ва ӯ сию як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Едидо бинти Адоё, аз Босқат, буд.

² Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард; ва бо тамоми роҳи падараш Довуд равона шуд, ва ба тарафи рост ӯ чап майл накард.

Таъмири маъбад.

³ Ва дар соли ҳаждаҳуми подшоҳ Йӯшиёху чунин воқеъ шуд, ки подшоҳ Шофон ибни Асальёху ибни Машулломи котибро ба хонаи Худованд фиристода, гуфт:

⁴ «Назди Ҳилқиёи саркоҳин бирав, ва ӯ нуқраеро, ки ба хонаи Худованд оварда шудааст, ва

остонабонон онро аз қавм ҷамъ кардаанд, бишуморад,

⁵ Ва онро ба дасти саркороне ки бар хонаи Худованд таъин карда шудаанд, бисупорад, то ки онҳо онро ба коргароне ки дар хонаи Худованд барои таъмири раҳнаҳои хона кор мекунанд, бидиҳанд,

⁶ Яъне ба дуредгарон ва бинокорон ва гилкорон; ва барои харидани ҷубу тахта ва сангҳои тарошидашуда аз баҳри таъмири хона».

⁷ Аммо аз нуқрае ки ба дасташон супурда мешуд, аз онҳо ҳисобот талаб намекарданд, зеро ки онҳо аз рӯи вичдон амал мекарданд.

Ёфт шудани китоби Тавротии Мусо.

⁸ Ва Ҳилқиёи саркоҳин ба Шофони котиб гуфт: «Китоби Тавротро дар хонаи Худованд ёфтаам». Ва Ҳилқиёи он китобро ба Шофон дод, ва ӯ онро хонд.

⁹ Ва Шофони котиб назди подшоҳ омад, ва ба подшоҳ ҷавоб оварда, гуфт: «Бандагонат нуқраеро, ки дар хона буд, дар шумор оварданд, ва онро ба дасти саркороне ки бар хонаи Худованд таъин шудаанд, супурданд».

¹⁰ Ва Шофони котиб ба подшоҳ хабар дода, гуфт: «Ҳилқиёи коҳин китобе ба ман дод». Ва Шофон онро пеши подшоҳ хонд.

¹¹ Ва ҳангоме ки подшоҳ суханони китоби Тавротро шунид, либоси худро чок зад.

¹² Ва подшоҳ ба Ҳилқиёи коҳин ва Аҳиқом ибни Шофон ва Акбӯр ибни Михоё ва Шофони котиб ва Асоёи навқари подшоҳ амр фармуда, гуфт:

¹³ «Биравед ва аз Худованд барои ман ва барои қавм ва барои тамоми Яҳудо дар бораи суханони ин китоби ёфтшуда илтиҷо намоед, зеро ғазби Худованд, ки бар мо аланга гирифтааст, бузург аст, аз барои он ки падарони мо ба суханони ин китоб гӯш надодаанд, то ки мувофиқи ҳар он чи дар бораи мо навишта шудааст, амал намоянд».

¹⁴ Ва Ҳилқиёи коҳин ва Аҳиқом ва Акбӯр ва Шофон ва Асоё назди Ҳулдои набия, зани Шаллум ибни Тикво ибни Ҳарҳаси муҳофизи либосҳо, ки ӯ дар Ерусалим, дар маҳаллаи дуҷоми он сукунат дошт, рафтанд, ва бо ӯ гуфтугӯ карданд.

Суханони Ҳулдои набия.

¹⁵ Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: „Ба касе ки шуморо назди ман фиристодааст, бигӯед:

¹⁶ Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман мусибате бар ин макон ва бар сокинонаш хоҳам овард, — ҳамаи суханони китоберо, ки подшоҳи Яҳудо хондааст;

¹⁷ Азбаски онҳо Маро тарк карда, ба худоёни дигар бухур сӯзониданд, то ки Маро бо тамоми амали дастҳои худ ба хашм оваранд, ғазби Ман бар ин макон аланга гирифтааст ва хомӯш нахоҳад шуд.“

¹⁸ Вале ба подшоҳи Яҳудо, ки шуморо фиристодааст, то ки аз Худованд илтиҷо намоед, чунин гӯед: „Худованд Худои Исроил дар бораи суханоне ки шунидаӣ, чунин мегӯяд:

¹⁹ Азбаски дили ту нарм шудааст, ва дар вақти шунидани суханони Ман дар бораи ин макон ва сокинонаш, яъне дар бораи он ки онҳо мавриди харобӣ ва лаънат хоҳанд шуд, ту ба хузури Худованд гардан фурувардай ва либоси худро чок зада, ба хузури Ман гирья кардай, бинобар ин Ман низ туро иҷобат намудам, мегӯяд Худованд.

²⁰ Аз ин рӯ, инак, Ман туро ба падаронат ҳамроҳ хоҳам кард, ва ту дар мақбараи худ ба саломатӣ гузошта хоҳӣ шуд, ва тамоми он мусибатро, ки Ман бар ин макон меоварам, чашмони ту нахоҳад дид“». Ва ҷавобро ба подшоҳ расониданд.

БОБИ БИСТУ СЕОМ

Китоби аҳд ба қавм эълон карда шуд.

23 Ва подшоҳ фиристод, ва ҳамаи пирони Яҳудо ва Ерусалимро назди ӯ ҷамъ карданд.

² Ва подшоҳ ба хонаи Худованд омад, ва тамоми мардуми Яҳудо ва ҳамаи сокинони Ерусалим бо ӯ буданд, — коҳинон ва анбиё, ва тамоми қавм аз хурд то калон; ва ӯ ҳамаи суханони китоби аҳдро, ки дар хонаи Худованд ёфт шуд, дар гӯши онҳо хонд.

³ Ва подшоҳ бар минбар истод, ва ба хузури Худованд аҳд баст, ки Худовандро пайравӣ намоянд, ва аҳком ва шаҳодот ва фароизи Ӯро бо тамоми дилу ҷон риоя кунанд, ва суханони ин аҳдро, ки дар ин китоб навишта шудааст, ба ҷо оваранд; ва тамоми қавм ин аҳдро ба зиммаи худ гирифтанд.

Ислоҳоти подшоҳ Йўшиёху.

⁴ Ва подшоҳ ба Ҳилқиёи саркоҳин ва коҳинони муовин ва остонабонон амр фармуд, ки тамоми ашъёи барои Баал ва Ашера ва тамоми лашкари осмон сохташударо аз қасри Худованд берун оваранд; ва ӯ онҳоро дар беруни Ерусалим, дар киштзори Қидрӯн сӯзонид, ва хокистарашонро ба Байт-Ил бурд.

⁵ Ва коҳинони бутҳоро, ки подшоҳони Яҳудо таъин карда буданд, то ки бар баландиҳои шаҳрҳои Яҳудо ва гирду атрофи Ерусалим бухур сӯзонанд, ва онҳоро, ки барои Баал ва офтоб ва моҳ ва ситораҳо ва тамоми лашкари осмон бухур месӯзониданд, маъзул намуд.

⁶ Ва Ашераро аз хонаи Худованд бароварда, берун аз Ерусалим ба ҷониби наҳри Қидрӯн бурд, ва онро назди наҳри Қидрӯн сӯзонид ва кӯфта, гард-гард кард; ва гарди онро дар кабристони мардуми оддӣ пошид.

⁷ Ва хонаҳои ливотагаронро, ки назди хонаи Худованд буд, ва дар он ҷо занон чодирҳо барои Ашера мебофтанд, хароб кард.

⁸ Ва ҳамаи коҳинонро аз шаҳрҳои Яҳудо овард, ва баландиҳоро, ки коҳинон дар он ҷо бухур месӯзониданд, — аз Ҷобаъ то Беэр-Шобаъ, — палид гардонид; ва баландиҳои назди дарвозаҳоро, — онро, ки дар даҳани дарвозаи Ехушаъ, раиси шаҳр буд, ва онро, ки ба тарафи чапи шахси ба дарвозаи шаҳр дохилшаванда буд, — хароб кард.

⁹ Аммо коҳинони баландиҳо ба қурбонгоҳи Худованд дар Ерусалим роҳ дода намешуданд, гарчанде ки дар миёни бародарони худ фатир мехӯрданд.

¹⁰ Ва ӯ Тўфетро, ки дар дараи Бен-Ҳиннўм буд, палид гардонид, то ки касе писар ё духтари худро аз оташи Мўлик нагузаронад.

¹¹ Ва аспҳоро, ки подшоҳони Яҳудо барои парастии офтоб дода буданд, аз даромадгоҳи хонаи Худованд дур карда, ба ҳавлии Натан-Малики хоҷасаро, ки дар атрофи шаҳр буд, гузаронид, ва аробаҳои офтобро дар оташ сӯзонид.

¹² Ва қурбонгоҳҳоро, ки бар бони болохонаи Оҳоз буд, ва подшоҳони Яҳудо онҳоро сохта буданд, ва қурбонгоҳҳоро, ки Менашше дар ду саҳни хонаи Худованд сохта буд, подшоҳ хароб кард, ва аз он ҷо сарнагун намуда, гарди онҳоро ба наҳри Қидрӯн андохт.

¹³ Ва баландиҳоро, ки дар рӯ ба рӯи Ерусалим, ба тарафи ростии кӯҳи Фасод буд, ва онҳоро Сулаймон, подшоҳи Исроил, барои Аштора, бути зишти сидўниён, ва барои Камуш, бути зишти Мўоб, ва барои Милкўм, бути қабеҳи банӣ-Аммўн бино карда буд, подшоҳ палид гардонид.

¹⁴ Ва ҳайкалҳоро шикаст, ва Ашераҳоро бурид, ва ҷои онҳоро аз устухонҳои одамизод пур кард.

¹⁵ Ва низ қурбонгоҳе ки дар Байт-Ил буд, ва баландие ки Ёробъом ибни Набот сохта, Исроилро гирифтори гуноҳ гардонид буд, — ҳам он қурбонгоҳ ва ҳам он баландиро хароб кард, ва баландиро сӯзонид, кӯфта гард-гард гардонид, ва Ашераро сӯзонид.

¹⁶ Ва Йўшиёху рӯй гардонид, қабрҳоро, ки он ҷо дар кӯҳ буд, дид, ва фиристода, устухонҳоро аз он қабрҳо гирифт, ва бар қурбонгоҳ сӯзонид, онро палид гардонид, бар тибқи қаломии Худованд, ки он марди Худо, ки ин воқеаҳоро пешгӯй карда буд, онро ба забон ронд.

¹⁷ Ва ӯ гуфт: «Чист ин ҳайкали ёдгорӣ, ки ман мебинам?» Ва мардуми шаҳр ба ӯ гуфтанд: «Ин қабри марди Худост, ки вай аз Яҳудо омада, ин корҳоро, ки ту бар қурбонгоҳи Байт-Ил кардай, эълон намуда буд».

¹⁸ Ва ӯ гуфт: «Варо ба ҳоли худ вогузоред, ва касе устухонҳои варо аз ҷояш начунбонад». Ва устухонҳои вай бо устухонҳои набиё ки аз Сомария омада буд, раҳо шуд.

¹⁹ Ва низ ҳамаи ибодатхонаҳои баландиҳоро, ки дар шаҳрҳои Сомария буд, ва онҳоро подшоҳони Исроил барпо намуда, Худовандро ба хашм оварда

буданд, Йӯшиёху барҳам дод, ва бо онҳо мисли тамоми аъмоле ки дар Байт-Ил карда буд, амал намуд.

²⁰ Ва ҳамаи коҳинони баландихоро, ки дар он ҷо буданд, бар қурбонгоҳҳо кушт, ва устухонҳои одамизодро бар онҳо сӯзонид; ва ба Ерусалим баргашт.

Подшоҳ амр мефармояд,

ки иди фисҳро ба ҷо оваранд.

²¹ Ва подшоҳ ба тамоми қавм амр фармуда, гуфт: «Иди фисҳро барои Худованд Худои худ ба ҷо оваред, чунон ки дар ин китоби аҳд навишта шудааст».

²² Зеро ки мисли ин иди фисҳ аз айёми довароне ки бар Исроил доварӣ карда буданд, ва дар тамоми айёми подшоҳони Исроил ва подшоҳони Яҳудо ба ҷо оварда нашудааст;

²³ Фақат дар соли ҳаждаҳуми подшоҳ Йӯшиёху ин иди фисҳ барои Худованд дар Ерусалим ба ҷо оварда шуд.

²⁴ Ва низ ҷодугарон ва азоимхонон ва бутҳо ва ҳамаи чизҳои зиштро, ки дар замини Яҳудо ва дар Ерусалим пайдо шуда буданд, Йӯшиёху сӯзонид, то ки суханони Тавротро, ки дар китоб навишта шуда буд, ва онро Ҳилқиёи коҳин дар хонаи Худованд ёфта буд, ба амал оварад.

²⁵ Ва монанди ӯ пеш аз ӯ подшоҳе набуд, ки бо тамоми дилаш ва бо тамоми ҷонаш ва бо тамоми қувваташ, бар тибқи тамоми Тавроти Мусо, ба Худованд рӯчӯ карда бошад; ва баъд аз ӯ монанди ӯ ба майдон наомадааст.

²⁶ Аммо Худованд аз шиддати ғазаби бузурги Худ, ки ин ғазабаш бар Яҳудо аланга гирифта буд, ба сабаби ҳамаи бадкирдориҳои Менашше, ки бо онҳо Ҷоро ба хашм оварда буд, даст накашид.

²⁷ Ва Худованд гуфт: «Яҳудоро низ аз ҳузури Худ дур хоҳам кард, чунон ки Исроилро дур кардаам; ва ин шаҳрро, ки баргузидаам, яъне Ерусалимро бо хонае ки дар бораи он гуфтаам: „Исми Ман дар он ҷо хоҳад буд“, тарк хоҳам намуд».

Фавти Йӯшиёху.

²⁸ Ва бақияи аъмоли Йӯшиёху, ва ҳар чи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

²⁹ Дар айёми ӯ фиръавн Накӯх, подшоҳи Миср, сӯи подшоҳи Ашшур, ба наҳри Фурут баромад. Ва подшоҳ Йӯшиёху ба истиқболи вай рафт, вале вай, вақте ки ӯро дид, ӯро дар Маҷиддӯ кушт.

³⁰ Ва навкаронаш мурдаи ӯро дар ароба ниҳода, аз Мачиддӯ ба Ерусалим оварданд, ва ӯро дар мақбарааш дафн карданд. Ва кавми мамлақат Еҳӯёхоз ибни Йӯшиёхуро гирифтанд, ва ӯро тадҳин намуда, ба ҷои падараш подшоҳ карданд.

Подшоҳии Еҳӯёхоз.

³¹ Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯёхоз бисту сесола буд, ва се моҳ дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Ҷамутал бинти Ирмиёху, аз Либно, буд.

³² Ва ӯ он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи падаронаш ба амал оварда буданд.

³³ Ва ӯро фиръавн Накӯх дар Рибло, дар замини Ҷамот, бандӣ сохт, то ки дар Ерусалим подшоҳӣ накунад; ва бар мамлакат сад киккар нуқра ва як киккар тилло ҷарима андохт.

³⁴ Ва фиръавн Накӯх Эльёқим ибни Йӯшиёхуро ба ҷои падараш Йӯшиёху подшоҳ карда, номи ӯро ба Еҳӯёқим мубаддал намуд; ва Еҳӯёхозро гирифт, ва ӯ ба Миср омада, дар он ҷо мурд.

³⁵ Ва нуқра ва тиллоро Еҳӯёқим ба фиръавн медод; аммо ба замин баҳо монд, то ки нуқраро бар тибқи фармони фиръави бидиҳад; аз қавми мамлакат, аз ҳар кас мувофиқи баҳояш, нуқра ва тиллоро ҳамчун хироҷ меситонид, то ки ба фиръавн Накӯх бидиҳад.

³⁶ Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯёқим бисту панҷсола буд, ва ӯ ёздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Забуддо бинти Фадое, аз Румо, буд.

³⁷ Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи падаронаш ба амал оварда буданд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Еҳӯёқим ба Набукаднесар хироҷ медиҳад.

24 Дар айёми ӯ Набукаднесар, подшоҳи Бобил, лашкар кашид, ва Еҳӯёқим се сол бандаи вай буд, вале баргашта, ба муқобили вай шӯриш бардошт.

² Ва Худованд фавҷҳои калдониён, ва фавҷҳои арамиён, ва фавҷҳои мӯбиён, ва фавҷҳои бани-Аммунро бар ӯ фиристод, ва онҳоро бар Яҳудо фиристод, то ки онро нобуд кунад, бар ҳасби каломи Худованд, ки ба воситаи бандагонаш анбиё ба забон ронда буд.

³ Аммо ин бар ҳасби амри Худованд ба сари Яҳудо омад, то ки онро аз ҳузури худ дур андозад, ба сабаби гуноҳҳои Менашше, мувофиқи ҳар он чи ӯ ба амал оварда буд;

⁴ Ва низ аз боиси хуни бегуноҳон, ки ӯ рехта, Ерусалимро аз хуни бегуноҳон пур карда буд; ва Худованд нахост, ки ӯро биомурзад.

⁵ Ва бақияи аъмоли Еҳӯёқим, ва ҳар чи ӯ кард, дар китоби вақоеъномаи подшоҳони Яҳудо навишта шудааст.

Фавти Еҳӯёқим ва подшоҳии Еҳӯёқин.

⁶ Ва Еҳӯёқим бо падарони худ хобид, ва писараш Еҳӯёқин ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

⁷ Ва подшоҳи Миср дигар аз замини худ набаромад, зеро ки подшоҳи Бобил аз наҳри Миср то наҳри Фурот ҳар чиро, ки ба подшоҳи Миср тааллуқ дошт, гирифта буд.

⁸ Дар вақти подшоҳ шуданаш Ехўёкин ҳаждаҳсола буд, ва се моҳ дар Ерусалим подшоҳӣ кард, ва номи модараш Наҳушто бинти Элнотон, аз Ерусалим, буд.

⁹ Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи падараш ба амал оварда буд.

¹⁰ Дар он замон навкарони Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба Ерусалим наздик омаданд, ва шаҳр муҳосира карда шуд.

Асорати аввалини Бобил.

¹¹ Ва Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба шаҳр омад, дар сурате ки навкаронаш онро муҳосира карда буданд.

¹² Ва Ехўёкин, подшоҳи Яҳудо, назди подшоҳи Бобил берун омад: худааш ва модараш ва навкаронаш ва миронаш ва хоҷасароёнаш; ва подшоҳи Бобил, дар соли ҳаштуми подшоҳии худ, ўро гирифт.

¹³ Ва тамоми хазоини хонаи Худованд ва хазоини хонаи подшоҳро аз он ҷо берун овард; ва тамоми колои тиллоеро, ки Сулаймон, подшоҳи Исроил, барои қасри Худованд сохта буд, пора-пора кард, чунон ки Худованд гуфта буд.

¹⁴ Ва тамоми аҳли Ерусалим, ва ҳамаи мирон, ва ҳамаи мардони ҷангиро ба асирӣ гирифта бурд, — асиршудагон даҳ ҳазор нафар буданд, — ва ҳамаи ҳунармандон ва оҳангаронро низ; ғайр аз камбағалони қавми мамлакат касе боқӣ намонд.

¹⁵ Ва Ехўёкинро асир карда, ба Бобил бурд; ва модари подшоҳ, ва занони подшоҳ, ва хоҷасароёнаш, ва ҳамаи бузургони мамлакатро ба асирӣ гирифта, аз Ерусалим ба Бобил бурд.

¹⁶ Ва ҳамаи мардони ҷангиро ба миқдори ҳафт ҳазор нафар, ва ҳунармандон ва оҳангаронро ба миқдори ҳазор нафар, ки ҳамаашон баҳодурони ҷангозуда буданд, подшоҳи Бобил асир карда, ба Бобил овард.

Подшоҳии Сидқиёху.

¹⁷ Ва подшоҳи Бобил амаки ў Маттаньёро ба ҷои ў подшоҳ кард, ва номи варо ба Сидқиёху мубаддал намуд.

¹⁸ Дар вақти подшоҳ шуданаш Сидқиёху бисту яксола буд, ва ў ёздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Ҳамутал бинти Ирмиёху, аз Либно, буд.

¹⁹ Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли ҳар он чи Ехўёқим ба амал оварда буд.

²⁰ Зеро он чи дар Ерусалим ва Яҳудо воқеъ шуд, ба сабаби ғзаби Худованд буд, то ба дараҷае ки ў

онҳоро аз ҳузури Худ дур андохт. Ва Сидқиёху ба муқобили подшоҳи Бобил шўриш бардошт.

БОБИ БИСТУ ПАНЧУМ

Муҳосираи Ерусалим ва бори дуюм ба асирӣ бурдан ба Бобил.

²⁵ Ва чунин воқеъ шуд, ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил, дар соли нўҳуми подшоҳии худ, дар рўзи даҳуми моҳи даҳум, бо тамоми лашкари худ ба Ерусалим наздик омада, дар рў ба рўи он ўрду зад, ва садди дидбонӣ гирдогирди он бино карданд.

² Ва шаҳр то соли ёздаҳуми подшоҳ Сидқиёху дар ҳолати муҳосира буд.

³ Дар рўзи нўҳуми моҳ қаҳтӣ дар шаҳр пурзўр шуд, ва барои қавми мамлакат нон набуд.

⁴ Ва шаҳр раҳна карда шуд, ва ҳамаи мардони ҷангӣ шабона аз роҳи дарвозае ки дар миёни ду ҳисор назди боғи подшоҳ буд, гурехтанд; ва калдониён гирдогирди шаҳр буданд; ва подшоҳ бо роҳи даштрўя равона шуд.

⁵ Ва кўшуни калдониён подшоҳро таъқиб намуда, дар даштрўяи Ерихў ба ў расида гирифтанд, ва тамоми лашкараш аз пеши ў пароканда шуда рафтанд.

⁶ Ва подшоҳро дастгир карданд, ва ўро назди подшоҳи Бобил ба Рибло оварданд, ва бар ў доварӣ карданд.

⁷ Ва писарони Сидқиёхуро дар пеши назари ў куштанд; ва чашмони Сидқиёхуро кўр карданд, ва ўро занҷирбанд карда, ба Бобил бурданд.

⁸ Ва дар рўзи ҳафтуми моҳи панҷум, дар соли нуздаҳуми Набукаднесар, подшоҳи Бобил, Набузаръадон, сардори ҷаллодон, навқари подшоҳи Бобил, ба Ерусалим омад.

⁹ Ва ў хонаи Худованд ва хонаи подшоҳро сўзонид; ва ҳамаи хонаҳои Ерусалим, ва ҳар хонаи бузургро бо оташ сўзонид.

¹⁰ Ва тамоми кўшуни калдониён, ки бо сардори ҷаллодон буданд, ҳисори гирдогирди Ерусалимро хароб карданд.

¹¹ Ва бақияи қавмро, ки дар шаҳр монда буданд, ва таслимшудагонро, ки ба подшоҳи Бобил таслим шуда буданд, ва бақияи оммаро Набузаръадон, сардори ҷаллодон, ба асирӣ бурд.

¹² Вале аз миёни камбағалони мамлакат баъзеро сардори ҷаллодон ҳамчун тоқдорон ва зироаткорон боқӣ гузошт.

¹³ Ва сутунҳои мисинро, ки дар хонаи Худованд буд, ва пояҳо, ва ҳавзи мисинро, ки дар хонаи Худованд буд, калдониён шикастанд, ва миси онҳоро ба Бобил бурданд.

¹⁴ Ва дегҳо, ва хокандозҳо, ва оташгиракҳо, ва қошукҳо, ва тамоми колои мисинро, ки бо онҳо хизмат мекарданд, онҳо гирифтанд.

¹⁵ Ва маҷмарҳо ва косахоро, — хоҳ аз тилло буд, хоҳ аз нуқра, — сардори ҷаллодон гирифт.

¹⁶ Ду сутун, як ҳавз, ва пояҳое ки Сулаймон барои хонаи Худованд сохта буд, — вазни миси тамоми ин коло маълум набуд.

¹⁷ Баландии як сутун ҳаждаҳ зироъ буд; ва тоҷи мисин бар он, ва баландии тоҷ се зироъ буд; ва шабака ва анорҳо гирдогирди тоҷ, — ҳамааш аз мис буд; ва мисли инҳо барои сутуни дуюм бар шабакаи он буд.

¹⁸ Ва сардори ҷаллодон Сароёи саркоҳин, ва Сафанъёи коҳини муовин, ва се нафар остонабононро гирифт.

¹⁹ Ва аз шаҳр як хоҷасароро, ки бар мардони ҷангӣ таъин шуда буд, ва панҷ шахсро аз онҳое ки чеҳраи подшоҳро медиданд ва дар шаҳр ёфт шуданд, ва котиби сарлашкарро, ки қавми мамлакатро сафарбарӣ менамуд, ва шаст нафарро аз қавми мамлакат, ки дар шаҳр ёфт шуданд, гирифт.

²⁰ Ва Набузаръадон, сардори ҷаллодон, онҳоро гирифта, назди подшоҳи Бобил ба Рибло бурд.

²¹ Ва подшоҳи Бобил онҳоро дар Рибло, дар замини Ҳамот зарба зада, кушт. Ва аҳли Яҳудо аз замини худ ба асирӣ рафтанд.

Ҷадальёху волии кишвар таъин карда мешавад.

²² Ва бар қавме ки дар замини Яҳудо боқӣ монда буданд, — бар онҳое ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил, боқӣ гузошта буд, — вай Ҷадальёху ибни Аҳиқом ибни Шофонро таъин намуд.

²³ Ва чун ҳамаи сардорони лашкар, — худашон ва одамонашон, — шуниданд, ки подшоҳи Бобил Ҷадальёхуро таъин намудааст, онҳо назди

Ҷадальёху ба Мисфо омаданд, яъне Исмоил ибни Натанъё, ва Йӯҳонон ибни Қорейа, ва Сароё ибни Танҳумати натуфотӣ, ва Еазнаёху ибни Маъкотӣ, — худашон ва одамонашон.

²⁴ Ва Ҷадальёху ба онҳо ва одамонашон қасам хӯрда, гуфт: «Аз навкарони калдониён натарсед, дар замин сокин шуда, ба подшоҳи Бобил хизмат кунед, ва барои шумо хуб хоҳад шуд».

²⁵ Ва дар моҳи ҳафтум чунин воқеъ шуд, ки Исмоил ибни Натанъё ибни Элишомаъ, ки аз насли подшоҳ буд, омад, ва даҳ нафар ҳамроҳонаш буданд, ва онҳо Ҷадальёхуро зарба заданд, ва ӯ мурд; ва ҳамчунин яҳудиён ва калдониёнро, ки бо ӯ дар Мисфо буданд.

²⁶ Ва тамоми қавм, аз хурд то калон, ва сардорони лашкар бархоста, ба Миср омаданд, зеро ки аз калдониён тарсиданд.

²⁷ Ва дар соли сию ҳафтуми асирии Ехӯёкин, подшоҳи Яҳудо, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳи дувоздаҳум, чунин воқеъ шуд, ки Эвил-Мерӯдак, подшоҳи Бобил, дар соли ки подшоҳ шуд, Ехӯёкин, подшоҳи Яҳудоро сарафроз намуда, аз зиндон берун овард;

²⁸ Ва бо ӯ неkhoҳона сухан ронд, ва тахти ӯро аз тахти подшоҳоне ки назди ӯ дар Бобил буданд, болотар гузошт.

²⁹ Ва либоси зиндонии ӯро мубаддал намуд, ва ӯ ҳамеша, тамоми айёми ҳаёти худ, ба ҳузури вай хӯрок мехӯрд.

³⁰ Ва нафақаи ӯ, нафақаи доимӣ, ба ӯ аз ҷониби подшоҳ рӯз ба рӯз, тамоми айёми ҳаёти ӯ дода мешуд.

1 ВАҚОЕЪНОМА

БОБИ ЯКУМ

Насабнома. Насли Эсов.

1 Одам, Шет, Анӯш;
 2 Қенон, Маҳалалъил, Ёрад;
 3 Ҳанӯх, Матушолаҳ, Ломак;
 4 Нӯҳ, Сом, Ҳом ва Ёфат.
 5 Писарони Ёфат: Чӯмар ва Мочӯҷ ва Модай ва Ёвон ва Тубол ва Машак ва Тирос.
 6 Ва писарони Чӯмар: Ашканаз ва Рифат ва Туҷармо.
 7 Ва писарони Ёвон: Алишо ва Таршиш, Киттим ва Рӯдоним.
 8 Писарони Ҳом: Куш ва Миср ва Фут ва Канъон.
 9 Ва писарони Куш: Сабо ва Ҳавило ва Сабто ва Раъмо ва Сабтако; ва писарони Раъмо: Шабо ва Дадон.
 10 Ва Куш Нимрӯдро ба дунъё овард; ӯ ба пурзӯр шудан бар рӯи замин шурӯъ намуд.
 11 Ва Миср Лудим ва Аномим ва Лаҳобим ва Нафтуҳимро ба дунъё овард,
 12 Ва Фатрусим ва Каслуҳимро, ки аз он чо фалиштиён пайдо шуданд, ва Кафтӯримро.
 13 Ва Канъон Сидӯн, нахустзодаи худ, ва Ҳитро ба дунъё овард,
 14 Ва Ябусй ва Амӯрй ва Ҷирчоширо,
 15 Ва Ҳиввй ва Арқй ва Синиро,
 16 Ва Арводй ва Саморй ва Ҳамотино.
 17 Писарони Сом: Элом ва Ашшур ва Арфакшад ва Луд ва Арам ва Ус ва Хул ва Ҷатар ва Машак.
 18 Ва Арфакшад Шолаҳро ба дунъё овард, ва Шолаҳ Эбарро ба дунъё овард.
 19 Ва ба Эбар ду писар таваллуд шуд: номи яке Фолаҷ буд, зеро ки дар айёми ӯ замин тақсим шудааст; ва номи бародараш — Ёқтон.
 20 Ва Ёқтон Алмӯдод ва Шолаф ва Ҳазармавт ва Ёраҳро ба дунъё овард,
 21 Ва Ҳадӯром ва Узол ва Диқлоро,
 22 Ва Эбол ва Абимоил ва Шаборо,
 23 Ва Ёфир ва Ҳавило ва Йубобро; ҳамаи онҳо писарони Ёқтон буданд.
 24 Сом, Арфакшад, Шолаҳ;
 25 Эбар, Фолаҷ, Рау;
 26 Саруч, Нохӯр, Тораҳ;
 27 Абром, ки Иброҳим бошад.
 28 Писарони Иброҳим: Исҳоқ ва Исмоил.
 29 Ин аст насаби онҳо: нахустзодаи Исмоил Набойӯт, ва Қедор ва Адбаил ва Мибсом,

30 Мишмоъ ва Думо, Массо, Ҳадад ва Темо,

31 Ятур, Нофиш ва Қедмо — инҳо писарони Исмоил буданд.

32 Ва писарони Қатуро, ки суррияи Иброҳим буд: вай Зимрон ва Ёқшон ва Мадон ва Мидъён ва Ишбоқ ва Шуаҳро зоид; ва писарони Ёқшон: Шабо ва Дадон.

33 Ва писарони Мидъён: Эфо ва Эфар ва Ҳанӯх ва Абидоъ ва Алдоо — ҳамаи инҳо писарони Қатуро буданд.

34 Ва Иброҳим Исҳоқро ба дунъё овард; писарони Исҳоқ: Эсов ва Исроил.

35 Писарони Эсов: Элифоз, Реуил ва Яуш ва Яълум ва Қӯраҳ.

36 Писарони Элифоз: Темон ва Ёмор, Сафй ва Ҷаътом, Қеназ ва Тимнаъ ва Амолеқ.

37 Писарони Реуил: Наҳат, Зараҳ, Шаммо ва Миззо.

38 Ва писарони Сеир: Лӯтон ва Шӯбол ва Сибъӯн ва Ано ва Дишӯн ва Эсар ва Дишан.

39 Ва писарони Лӯтон: Хӯрй ва Хӯмом; ва хоҳари Лӯтон: Тимнаъ.

40 Писарони Шӯбол: Альён ва Монаҳат ва Эбол, Шафй ва Ёном; ва писарони Сибъӯн: Аё ва Ано.

41 Писарони Ано: Дишӯн; ва писарони Дишӯн: Ҳамрон ва Ашбон ва Итрон ва Карон.

42 Писарони Эсар: Билҳон ва Заъвон, Яақон; писарони Дишӯн: Ус ва Арон.

43 Ва инҳоянд подшоҳоне ки дар замини Адӯм подшоҳй кардаанд, пеш аз он ки подшоҳе дар бани-Исроил подшоҳй кунад: Балаъ ибни Баур, ва номи шаҳри ӯ Динҳоба буд.

44 Ва Балаъ мурд, ва дар ҷояш Йубоб ибни Зараҳ аз Босро подшоҳй кард.

45 Ва Йубоб мурд, ва дар ҷояш Ҳушом аз замини темониён подшоҳй кард.

46 Ва Ҳушом мурд, ва дар ҷояш Ҳадад ибни Бадад, ки дар саҳрои Мӯоб Мидъёнро шикаст дод, подшоҳй кард, ва номи шаҳри ӯ Авит буд.

47 Ва Ҳадад мурд, ва дар ҷояш Самло аз Масреқо подшоҳй кард.

48 Ва Самло мурд, ва дар ҷояш Шоул аз Рахӯбӯти лаби наҳр подшоҳй кард.

49 Ва Шоул мурд, ва дар ҷояш Баал-Ҳонон ибни Акбур подшоҳй кард.

50 Ва Баал-Ҳонон мурд, ва дар ҷояш Ҳадад подшоҳй кард, ва номи шаҳри ӯ Фой буд; ва номи занаш Маҳетабъил бинти Матрад бинти Мезоҳоб буд.

⁵¹ Ва Ҳадад мурд; ва умарои Адӯм буданд: амир Тимнаъ, амир Алво, амир Ятет,
⁵² Амир Оҳалибомо, амир Эло, амир Финӯн,
⁵³ Амир Қеназ, амир Темон, амир Мибсор,
⁵⁴ Амир Маҷдиил, амир Иром; инҳо умарои Адӯм буданд.

БОБИ ДУЮМ

Насли Яъқуб ва Яҳудо.

² Инҳоянд писарони Исроил: Реубен, Шимъун, Левӣ ва Яҳудо, Исокор ва Забулун,
² Дон, Юсуф ва Бинъемин, Нафтолий, Ҷод ва Ошер.
³ Писарони Яҳудо: Эр ва Ёнон ва Шело, — ин се нафар барои ӯ аз Бат-Шуои канъони таваллуд ёфтанд; ва нахустодаи Яҳудо, Эр, дар назари Худованд ношоам буд, ва ӯ варо миронид.
⁴ Ва келинаш Томор барои ӯ Форас ва Зорахро зоид; писарони Яҳудо чамъ панҷ нафар буданд.
⁵ Писарони Форас: Ҳесрӯн ва Ҳомул.
⁶ Ва писарони Зораҳ: Зимрӣ ва Эйтон ва Ҳеймон ва Калкул ва Дораъ; чамъ панҷ нафар буданд.
⁷ Ва писарони Кармӣ: Охори балоангези Исроил, ки дар бобати ғанимати ҳаром хиёнат карда буд.
⁸ Ва писарони Эйтон: Азаръё.
⁹ Ва писарони Ҳесрӯн, ки барои ӯ таваллуд ёфтанд: Ераҳмеил ва Ром ва Келубой.
¹⁰ Ва Ром Аминодобро ба дунъё овард, ва Аминодоб Наҳшӯнро ба дунъё овард, ки вай раиси банӣ-Яҳудо буд.
¹¹ Ва Наҳшӯн Салморо ба дунъё овард, ва Салмо Бӯазро ба дунъё овард.
¹² Ва Бӯаз Убридро ба дунъё овард, ва Убрид Йисойро ба дунъё овард.
¹³ Ва Йисой нахустодаи худ Элиобро ба дунъё овард, ва дуюмин — Абинодобро, ва сеюмин — Шимъоро,
¹⁴ Ва чорумин — Натанъилро, ва панҷумин — Раддайро,
¹⁵ Ва шашумин — Ёсамро, ва ҳафтумин — Довудро.
¹⁶ Ва хоҳаронашон Саруё ва Абиҷайл буданд. Ва писарони Саруё — Абшай ва Юоб ва Асоил; се нафар.
¹⁷ Ва Абиҷайл Амосоро зоид. Ва падари Амосо Ётари исмоилӣ буд.
¹⁸ Ва Колеб ибни Ҳесрӯн аз зани худ Азубо ва аз Ериут фарзандон ба дунъё овард, ва писаронаш инҳоянд: Ёшар ва Шубоб ва Ардӯн.
¹⁹ Ва Азубо мурд, ва Колеб Эфратро гирифт, ва ӯ Хурро барои вай зоид.
²⁰ Ва Хур Уриро ба дунъё овард, ва Ури Басалъилро ба дунъё овард.
²¹ Ва сонӣ Ҳесрӯн назди духтари Мокир, падари Ҷилъод, даромад, ва ӯро гирифт, дар ҳолате ки шастсола буд, ва ӯ барои вай Сачубро зоид.
²² Ва Сачуб Ёирро ба дунъё овард, ва ӯ дар замини Ҷилъод бисту се шаҳр дошт.

²³ Вале Ҷашур ва Арам деҳоти Ёир, Қанот ва қасабаҳои онро, ки шаст шаҳр буд, аз онҳо гирифтанд, — ҳамаи инҳо ба писарони Мокир, падари Ҷилъод, тааллуқ дошт.
²⁴ Ва баъд аз он ки Ҳесрӯн дар Колеб-Эфрат мурд, Абиё, зани Ҳесрӯн, барои ӯ Ашхурро зоид, ки вай падари Тақӯо буд.
²⁵ Ва писарони Ераҳмеил, нахустодаи Ҳесрӯн, инҳо буданд: нахустодааш Ром ва Буно ва Ёран ва Ёсам ва Аҳиё.
²⁶ Ва Ераҳмеил зани дигаре дошт, ки номаш Аторо буд, ва ӯ модари Ёном буд.
²⁷ Ва писарони Ром, нахустодаи Ераҳмеил, инҳо буданд: Маас ва Ёмин ва Эқар.
²⁸ Ва писарони Ёном Шаммай ва Ёдоъ буданд, ва писарони Шаммай — Нодоб ва Абишур.
²⁹ Ва номи зани Абишур Абиҳойил буд, ва ӯ Аҳбон ва Мулидро барои вай зоид.
³⁰ Ва писарони Нодоб: Солад ва Апоим; ва Солад бе фарзанд мурд.
³¹ Ва писарони Апоим: Йишъӣ; ва писарони Йишъӣ: Шешон; ва писарони Шешон: Аҳлой.
³² Ва писарони Ёдоъ, бародари Шаммай: Ётар ва Йунотон; ва Ётар бе фарзанд мурд.
³³ Ва писарони Йунотон: Фолат ва Зозо. Инҳо писарони Ераҳмеил буданд.
³⁴ Ва Шешон писаре надошт, балки фақат духтарон дошт; ва Шешон ғуломи мисрие дошт, ва номаш Ярҳоъ буд.
³⁵ Ва Шешон духтари худро ба ғуломаш Ярҳоъ ба занӣ дод, ва ӯ Атойро барои вай зоид.
³⁶ Ва Атой Нотонро ба дунъё овард, ва Нотон Зободро ба дунъё овард.
³⁷ Ва Зобод Эфлолро ба дунъё овард, ва Эфлол Убридро ба дунъё овард.
³⁸ Ва Убрид Ехуро ба дунъё овард, ва Еху Азаръёро ба дунъё овард.
³⁹ Ва Азаръё Ҳоласро ба дунъё овард, ва Ҳолас Эльъосоро ба дунъё овард.
⁴⁰ Ва Эльъосо Сисмойро ба дунъё овард, ва Сисмой Шаллумро ба дунъё овард.
⁴¹ Ва Шаллум Еқамъёро ба дунъё овард, ва Еқамъё Элишомаъро ба дунъё овард.
⁴² Ва писарони Колеб, бародари Ераҳмеил: нахустодааш Мешоъ, ки падари Зиф буд, ва писарони Морешо, падари Ҳебрӯн.
⁴³ Ва писарони Ҳебрӯн: Қӯраҳ ва Тапуаҳ ва Роқам ва Шомаъ.
⁴⁴ Ва Шомаъ Раҳам, падари Ёркеомро ба дунъё овард, ва Роқам Шаммайро ба дунъё овард.
⁴⁵ Ва писари Шаммай: Моӯн; ва Моӯн падари Байт-Сӯр буд.
⁴⁶ Ва Эйфо, суррияти Колеб, Ҳорон ва Мӯсо ва Ҷозизро зоид; ва Ҳорон Ҷозизро ба дунъё овард.
⁴⁷ Ва писарони Ёҳдой: Роқам ва Ютом ва Чишон ва Фолат ва Эйфо ва Шоаф.
⁴⁸ Маако, суррияти Колеб, Шобар ва Тирҳаноро зоид.

⁴⁹ Ва ӯ низ Шоаф, падари Мадманно, ва Шаво, падари Макбено ва падари Циъоро зойд. Ва духтари Колеб Аксо буд.

⁵⁰ Писарони Колеб ибни Хур, нахустзодаи Эфрат, инҳо буданд: Шубол, падари Қирьят-Еорим;

⁵¹ Салмо, падари Байт-Лаҳм; Ҳориф, падари Байт-Чодир.

⁵² Ва Шубол, падари Қирьят-Еорим, писарон дошт: Ҳорӯз, Ҳасй-Ҳамнухӯт.

⁵³ Ва оилаҳои Қирьят-Еорим: йитриён ва футиён, шумотиён ва мишроиён, ки аз онҳо соръотиён ва эштоулиён ба вучуд омадаанд.

⁵⁴ Писарони Салмо: Байт-Лаҳм, натӯфотиён, Атрӯт-Байт-Юоб, ҳасй-ҳамнухӯтиён ва соръиён.

⁵⁵ Ва оилаҳои котибоне ки дар Яъбис сокин буданд: тиръотиён, шимъотиён, сукотиён; инҳо қиниёнанд, ки аз Ҳаммат, падари Байт-Рикоб, пайдо шудаанд.

БОБИ СЕЮМ

Насли Довуд. Подшоҳони Яҳудо.

3 Ва писарони Довуд, ки барои ӯ дар Ҳебрӯн таваллуд ёфтанд, инҳо буданд: нахустзодааш Амнӯн аз Аҳинӯами изреъилӣ; дуҷумин — Дониёл аз Абиҷайли кармилӣ;

² Сеҷумин — Абшолӯм ибни Маъко бинти Талмой, подшоҳи Ҷашур; чорумин — Адӯниё ибни Ҳаҷцит;

³ Панҷумин — Шафатъё аз Абитол; шашумин — Йитреом аз зани ӯ Эҷло.

⁴ Ин шаш нафар барои ӯ дар Ҳебрӯн таваллуд ёфтанд, ки дар он ҷо ӯ ҳафт сол ва шаш моҳ подшоҳ буд, ва дар Ерусалим сию се сол подшоҳӣ кард.

⁵ Ва инҳо барои ӯ дар Ерусалим таваллуд ёфтанд: Шимъо ва Шубоб ва Нотон ва Сулаймон — чор нафар аз Бат-Шуо бинти Амиил;

⁶ Ва Йибҳор ва Элишомоъ ва Элифолат;

⁷ Ва Нӯца ва Нофаҷ ва Ёфия;

⁸ Ва Элишомоъ ва Эльёдоъ ва Элифолат — нӯҳ нафар.

⁹ Ҷамъи писарони Довуд ҳаминҳо буданд, ғайр аз писарони сурриягон ва хоҳарашон Томор.

¹⁰ Ва писари Сулаймон — Раҳабъом, писараш Абиё, писараш Осо, писараш Еҳӯшофот,

¹¹ Писараш Еҳӯром, писараш Аҳазъёху, писараш Юош,

¹² Писараш Амасьё, писараш Азаръё, писараш Ютом;

¹³ Писараш Оҳоз, писараш Ҳизқиё, писараш Менашше;

¹⁴ Писараш Омӯн, писараш Йӯшиёху.

¹⁵ Ва писарони Йӯшиёху: нахустзодааш Йӯҳонон, дуҷумин — Еҳӯёқим, сеҷумин — Сидқиё, чорумин — Шаллум.

¹⁶ Ва писарони Еҳӯёқим: писараш Еконъё, писараш Сидқиё.

¹⁷ Ва писарони Еконъё: Асир, писараш Шаалтиил;

¹⁸ Ва Малкиром ва Фадоеъ ва Шенъасар, Еқамъё, Хӯшомоъ ва Надабъё.

¹⁹ Ва писарони Фадоеъ: Зарубобил ва Шимъӣ; ва писарони Зарубобил: Машуллом ва Ҳананъё, ва хоҳарашон Шелӯмит;

²⁰ Ва Ҳашубо ва Ҳил ва Боракъё ва Ҳасадъё, Юшаб-Ҳосад — панҷ нафар.

²¹ Ва писарони Ҳананъё: Фалатъё ва Ишаъё; писараш Рафоё, писараш Арнон, писараш Убадъё, писараш Шаканъё.

²² Ва писари Шаканъё: Шамаъё; ва писарони Шамаъё: Ҳаттуш ва Йиҷъол ва Борияҳ ва Нааръё ва Шафот — шаш нафар.

²³ Ва писарони Нааръё: Эльйӯэнай ва Ҳизқиё ва Азриқом — се нафар.

²⁴ Ва писарони Эльйӯэнай: Хӯдавъёху ва Эльёшиб ва Фалоё ва Аққуб ва Йӯҳонон ва Далоё ва Анонӣ — ҳафт нафар.

БОБИ ЧОРУМ

Насли Яҳудо ва Шимъӯн.

4 Писарони Яҳудо: Форас, Ҳесрӯн ва Кармӣ ва Хур ва Шубол.

² Ва Раоеъ ибни Шубол Яҳатро ба дунъё овард, ва Яҳат — Аҳумай ва Лоҳадро; инҳоянд оилаҳои соръотиён.

³ Ва инҳо писарони падари Эйтом мебошанд: Изреъил ва Ишмо ва Идбош; ва номи хоҳарашон Ҳаслелфӯнӣ буд.

⁴ Ва Фануил падари Ҷадур ва Эзар падари Хушо; инҳо писарони Хур, нахустзодаи Эфрат, падари Байт-Лаҳм буданд.

⁵ Ва Ашҳур, падари Тақӯо, ду зан дошт: Ҳелъо ва Нааро.

⁶ Ва Нааро барои ӯ Аҳуззом ва Ҳефар ва Темнӣ ва Ҳоаҳашториро зойд, — инҳо писарони Нааро буданд.

⁷ Ва писарони Ҳелъо: Сорат ва Сӯҳар ва Этнон.

⁸ Ва Қӯс Онуб ва Субибо ва оилаҳои Аҳарҳил ибни Ҳорумро ба дунъё овард.

⁹ Ва Яъбис аз бародарони худ мӯҳтарамтар буд, ва модараш ўро Яъбис ном ниҳода, гуфт: «Зеро ки ман ўро бо андӯҳ зоидаам».

¹⁰ Ва Яъбис сӯи Худои Исроил хонда, гуфт: «Кошки Ту маро баракат меодӣ, ва худуди маро афзун менамудӣ, ва дасти Ту бо ман мебуд, ва маро аз офат маҳфуз меодитӣ, то ки андӯхгин набошам!» Ва Худованд ба вай он чи талабида буд, ато намуд.

¹¹ Ва Калуб, бародари Шуҳо, Маҳирро, ки падари Эштун бошад, ба дунъё овард,

¹² Ва Эштун Байт-Рофо ва Фосияҳ ва Таҳинно, падари шаҳри Ноҳошро ба дунъё овард, — инҳо мардуми Рико мебошанд.

¹³ Ва писарони Қеназ: Отниил ва Сароеъ; ва писари Отниил: Ҳатат.

¹⁴ Ва Маўнўтай Офроро ба дунъё овард, ва Сароё Юоб, падари Дараи косибонро ба дунъё овард, зеро ки косиб буданд.

¹⁵ Ва писарони Колеб ибни Ефунне: Иру, Эло ва Ноам; ва писари Эло: Қеназ.

¹⁶ Ва писарони Еҳалелъил: Зиф ва Зифо, Тиръё ва Асаръил.

¹⁷ Ва писарони Эзро: Ётар ва Морад ва Эфар ва Ёлўн; ва Миръём ва Шаммай ва Ишбах, падари Эштемўаро зойд.

¹⁸ Ва зани яхудияи ў Ёрад, падари Ҷадур, ва Ҷобар, падари Суку, ва Якутиил, падари Зонўахро зойд; ҳаминҳа писарони Битьё бинти фиръавн, ки Морад гирифта буд, мебошанд.

¹⁹ Ва писарони зани ў Хўдиё, ки хоҳари Ноҳам, падари Қаило буд, Ҷармй ва Эштемўаи маъкотй буданд.

²⁰ Ва писарони Шимўн: Амнўн ва Ринно, Бен-Ҷанан ва Тилўн; ва писарони Йишъй: Зўхит ва Бен-Зўхит.

²¹ Писарони Шело ибни Яхудо: Эр, падари Лико, ва Лаъдо, падари Морешо, ва оилаҳои корхонаи катонбофй аз хонадони Ашбеа,

²² Ва Юқим ва мардуми Кузибо ва Юош ва Сороф, ки амлоқдорони Мўоб буданд ва бо ҷанг ҷавоб мегардонданд; ва ин вақоеи қадим аст.

²³ Онҳо кулолгар буданд ва дар Натоим ва Ҷадеро сукунат доштанд, аз ҷониби подшоҳ барои иҷрои кори ў дар он ҷо сокин буданд.

²⁴ Писарони Шимўн: Намуил ва Ёмин, Ёриб, Зораҳ, Шоул;

²⁵ Писараш Шаллум, писараш Мибсом, писараш Мишмоъ.

²⁶ Ва писарони Мишмоъ: писараш Ҷаммуил, писараш Заккур, писараш Шимъй;

²⁷ Ва Шимъй шонздаҳ писар ва шаш духтар дошт, вале бародаронаш писарони бисьёр надоштанд, ва тамоми оилашон мисли банй-Яхудо сершумор нашуда буд.

²⁸ Ва онҳо дар Беэр-Шобаъ ва Мўлодо ва Ҷасар-Шуол сукунат доштанд,

²⁹ Ва дар Билҳо ва Осам ва Тўлод,

³⁰ Ва дар Батуил ва Ҷормо ва Сиклоҷ,

³¹ Ва дар Байт-Маркобўт ва Ҷасар-Сусим ва Байт-Биръй ва Шаароим; ин шаҳрҳо то вақти подшоҳии Довуд аз онҳо буд.

³² Ва қасабаҳои онҳо: Эйтот ва Айн, Риммўн ва Тўкин ва Ошон — панҷ шаҳр,

³³ Ва ҳамаи қасабаҳои онҳо, ки дар гирду пеши ин шаҳрҳо то Боал буд; ҳамин аст масканҳои онҳо ва насабномаҳое ки онҳо доштанд.

³⁴ Ва Машубоб ва Ямлик ва Юшо ибни Амасьё,

³⁵ Ва Юил ва Еху ибни Юшибъё, ибни Сароё, ибни Асиил,

³⁶ Ва Элўэнай ва Яъкубо ва Юшухроё ва Асоё ва Адиил ва Ишмиил ва Баноё,

³⁷ Ва Зизо ибни Шифъй, ибни Аллўн, ибни Ядоё, ибни Шимрй, ибни Шамаъё, —

³⁸ Инҳо, ки номҳои зикр ёфтааст, сардорони оилаҳои худ буданд, ва хонаводаи падаронашон бағоят сершумор гардида буд.

³⁹ Ва онҳо ба даромадгоҳи Ҷадур, то тарафи шарқии дара рафтанд, то ки барои рамаҳои худ чарогоҳ пайдо кунанд.

⁴⁰ Ва чарогоҳи сералафи хубе ёфтанд, ва он замин фароҳ ва ором ва осоишта буд, ки дар он ҷо пештар ҳомиён сукунат доштанд.

⁴¹ Ва онҳое ки дар айёми Ҷизқийё, подшоҳи Яхудо, ном ба ном навишта шуда буданд, омада, хайманишинон ва маўниёни дар он ҷо ёфтшударо зарба заданд ва то имрӯз онҳоро маҳв намуда, дар ҷояшон сокин шуданд, зеро ки чарогоҳ барои рамаҳои онҳо буд.

⁴² Ва аз миёни онҳо, аз банй-Шимўн, панҷсад нафар ба кўҳи Сеир рафтанд, ва Фалатъё ва Нааръё ва Рафоё ва Узиил, писарони Йишъй, сардорашон буданд;

⁴³ Ва бақияи растагорони Амолекро зарба заданд, ва то имрӯз дар он ҷо сукунат доранд.

БОБИ ПАНЧУМ

Насли Реубен, Ҷод, Менашше ва Левй.

5 Ва писарони Реубен, нахустодаи Исроил, — зеро ки ў нахустода буд, вале вақте ки бистари падарашро палид кард, нахустодагии ў ба писарони Юсуф ибни Исроил дода шуд, ва дар насабномаи ў нахустодагй инъикос наёфт;

² Ва агарчи Яхудо бар бародаронаш бартарй пайдо карда, пешво аз ў пайдо шуд, вале нахустодагй аз онҳо Юсуф гардид.

³ Писарони Реубен, нахустодаи Исроил: Ҷанўх ва Фаллу, Ҷесрўн ва Кармй.

⁴ Писарони Юил: писараш Шамаъё, писараш Ҷуч, писараш Шимъй,

⁵ Писараш Мико, писараш Раоё, писараш Баал,

⁶ Писараш Баэро, ки ўро Тичлат Филосар, подшоҳи Ашшур, ба асирий бурд, ва ў раиси реубениён буд.

⁷ Ва бародаронаш, бар ҳасби хонаводаҳои онҳо, мувофиқи рўйхати насабномаҳои онҳо, Яиил, ки сардор буд, ва Закаръёху,

⁸ Ва Болаъ ибни Озоз, ибни Шомаъ, ибни Юил, ки дар Арўэр то Набў ва Баал-Маўн сокин буд,

⁹ Ва ба тарафи шарқ то даромадгоҳи биёбон, ки ибтидоаш аз наҳри Фурот буд, сукунат дошт, зеро ки рамаҳои чорвои онҳо дар замини Ҷилъод сершумор шуда буд.

¹⁰ Ва дар айёми Шоул онҳо бо ҳоҷариён ҷанг карданд, ва ҳоҷариён ба дасти онҳо афтоданд; ва онҳо дар тамоми музофоти шарқии Ҷилъод дар хаймаҳои ҳоҷариён сокин шуданд.

¹¹ Ва банй-Ҷод дар рў ба рўи онҳо то Салко, ки дар замини Бошон буд, сукунат доштанд.

¹² Юил сардорашон, ва Шофом муовини ў буд, ва Яънай ва Шофот дар Бошон буданд.

¹³ Ва бародарони онҳо, бар ҳасби хонаводаҳошон: Микоил ва Машуллом ва Шобаъ ва Юрай ва Яъкон ва Зияъ ва Эбар — ҳафт нафар.

¹⁴ Инҳоянд писарони Абиҳоил ибни Хурй, ибни Ёрӯаҳ, ибни Қилъод, ибни Микоил, ибни Ешишай, ибни Яҳдӯ, ибни Буз;

¹⁵ Аҳй ибни Абдиил, ибни Чунй сардори хонаводаи онҳо буд.

¹⁶ Ва онҳо дар Қилъод ва Бошон ва деҳоташ, ва дар ҳамаи чарогоҳҳои Шорӯн то ақсои он сокин буданд.

¹⁷ Насабномаи ҳамаашон дар айёми Ютом, подшоҳи Яхудо, ва дар айёми Ёробъом, подшоҳи Исроил, тартиб дода шуда буд.

¹⁸ Аз банй-Реубен ва қодиён ва нисфи сибти Менашше қанговарон, касоне ки сипар ва шамшер мебардоштанд, ва камондорон, ва қангозмудагон, ки ба майдони корзор мебароманданд, чилу чор ҳазору ҳафтсаду шаст нафар буданд.

¹⁹ Ва онҳо бо ҳоҷариён ва Йитур ва Нофиш ва Нӯдоб қанг карданд.

²⁰ Ва бар зидди инҳо кӯмак гирифтанд, ва ҳоҷариён ва ҳамаи ҳамроҳонашон ба дасти онҳо таслим гардиданд, зеро ки онҳо дар вақти қанг ба Худо истиғоса бурданд, ва Ӯ истиғосаи онҳоро иҷобат намуд, чунки ба Ӯ таваккал карданд.

²¹ Ва аз чорвои онҳо ба ғанимат гирифтанд: панҷоҳ ҳазор шутур, ва дусаду панҷоҳ ҳазор гӯсфанд, ва ду ҳазор хар, ва сад ҳазор қони одам,

²² Зеро бисъёр касон кушта шуданд, чунки ин қанг аз қониби Худо буд; ва ба қои инҳо то вақти асирии худ сокин шуданд.

²³ Ва писарони нисфи сибти Менашше дар он замин, аз Бошон то Баал-Ҳермӯн ва Санир ва кӯҳи Ҳермӯн сокин буданд; онҳо афзоиш ёфтанд.

²⁴ Ва инҳоянд сардорони хонаводаҳошон: Эфар ва Йишъй ва Алиил ва Азриил ва Ирмиё ва Хӯдаввёе ва Яҳдиил, ки мардони шуҷои қангӣ, мардони номдор, сардорони хонаводаҳои худ буданд.

²⁵ Валекин ба Худои падарони худ хиёнат карданд, ва ба худоёни қавмҳои он замин, ки Худо аз пеши онҳо маҳв карда буд, пайравӣ намуда, бо зино машғул шуданд.

²⁶ Ва Худои Исроил рӯҳи Фул, подшоҳи Ашшур, ва рӯҳи Тиҷлат Филосар, подшоҳи Ашшурро барангехт, ва ӯ реубениён ва қодиён ва нисфи сибти Менашшери ба асирий гирифт, ва онҳоро ба Ҳалаҳ ва Ҳобӯр ва Ҳоро ва наҳри Чӯзон овард, ки то имрӯз онҳо дар он чо мебошанд.

БОБИ ШАШУМ

Алоҳида дар бораи насли Левӣ ва Ҳорун.

6 Писарони Левӣ: Ҷершӯн, Қаҳот ва Марорй.
² Ва писарони Қаҳот: Амром, Йисҳор ва Ҳебрӯн ва Уззиил.

³ Ва фарзандони Амром: Ҳорун ва Мусо ва Марьям; ва писарони Ҳорун: Нодоб ва Абиҳу, Эльозор ва Итомор.

⁴ Эльозор Финҳосро ба дунъё овард; Финҳос Абишуаро ба дунъё овард;

⁵ Ва Абишуа Буққиро ба дунъё овард, ва Буққй Уззиро ба дунъё овард;

⁶ Ва Уззй Зараҳъёро ба дунъё овард, ва Зараҳъё Мароютро ба дунъё овард;

⁷ Ва Мароют Амаръёро ба дунъё овард, ва Амаръё Аҳитубро ба дунъё овард;

⁸ Ва Аҳитуб Содўқро ба дунъё овард, ва Содўқ Аҳимаасро ба дунъё овард;

⁹ Ва Аҳимаас Азаръёро ба дунъё овард, ва Азаръё Йӯҳонорро ба дунъё овард;

¹⁰ Ва Йӯҳонон Азаръёро ба дунъё овард; вай ҳамон аст, ки дар хонае ки Сулаймон дар Ерусалим бино кард, коҳин буд.

¹¹ Ва Азаръё Амаръёро ба дунъё овард, ва Амаръё Аҳитубро ба дунъё овард;

¹² Ва Аҳитуб Содўқро ба дунъё овард, ва Содўқ Шаллумро ба дунъё овард;

¹³ Ва Шаллум Ҳилқиёро ба дунъё овард, ва Ҳилқиё Азаръёро ба дунъё овард;

¹⁴ Ва Азаръё Сароёро ба дунъё овард, ва Сароё Еҳӯсодокро ба дунъё овард;

¹⁵ Ва Еҳӯсодок ба асирий рафт, вақте ки Худованд аҳли Яхудо ва Ерусалимро ба воситаи Набукаднесар қалои ватан кард.

¹⁶ Писарони Левӣ: Ҷершӯн, Қаҳот ва Марорй.

¹⁷ Ва инҳоянд номҳои писарони Ҷершӯн: Либнй ва Шимъй.

¹⁸ Ва писарони Қаҳот: Амром ва Йисҳор ва Ҳебрӯн ва Уззиил.

¹⁹ Писарони Марорй: Маҳлй ва Мушй; ва инҳоянд оилаҳои Левӣ бар ҳасби хонаводаҳошон.

²⁰ Аз они Ҷершӯн: писараш Либнй, писараш Яҳат, писараш Зиммо;

²¹ Писараш Юох, писараш Иддӯ, писараш Зораҳ, писараш Еотрай.

²² Писарони Қаҳот: писараш Амминодоб, писараш Қӯраҳ, писараш Ассир,

²³ Писараш Элқоно ва писараш Эбъёсоф ва писараш Ассир,

²⁴ Писараш Таҳат, писараш Уриил, писараш Уззиё ва писараш Шоул.

²⁵ Ва писарони Элқоно: Амосай ва Аҳимӯт.

²⁶ Элқоно; писарони Элқоно: писараш Сӯфай ва писараш Наҳат;

²⁷ Писараш Элиоб, писараш Ерӯҳом, писараш Элқоно.

²⁸ Ва писарони Самуил: нахустзодааш Юил, дуюмаш Абиё.

²⁹ Ва писарони Марорй: Маҳлй, писараш Либнй, писараш Шимъй, писараш Уззо;

³⁰ Писараш Шимъо, писараш Ҳақиё, писараш Асоё.

³¹ Ва инҳоянд, ки Довуд барои сурудгӯй дар хонаи Худованд таъин намуд, баъд аз он ки сандуқ дар оромгоҳаш гузошта шуд.

³² Ва онҳо пеши маскани хаймаи чомаъ хизматгузори сурудгӯй буданд, то вақте ки Сулаймон хонаи Худовандро дар Ерусалим бино кард, ва онҳо мувофиқи низомномаи худ бар хизмати худ меистоданд.

³³ Ва инҳоянд, ки бо писарони худ меистоданд: аз писарони қаҳотиён: Ҳеймони муғанни, ибни Юил, ибни Самуил,

³⁴ Ибни Элқоно, ибни Ерӯҳом, ибни Алиил, ибни Туаҳ,

³⁵ Ибни Суф, ибни Элқоно, ибни Маҳат, ибни Амосой,

³⁶ Ибни Элқоно, ибни Юил, ибни Азарьё, ибни Сафаньё,

³⁷ Ибни Таҳат, ибни Ассир, ибни Эбьёсор, ибни Қӯраҳ,

³⁸ Ибни Йисҳор, ибни Қаҳот, ибни Левй, ибни Исроил.

³⁹ Ва бародараш Ософ, ки ба ямини ӯ меистод, — Ософ ибни Борақьёху, ибни Шимъо,

⁴⁰ Ибни Микоил, ибни Баасиё, ибни Малкиё,

⁴¹ Ибни Этнй, ибни Зораҳ, ибни Адоё,

⁴² Ибни Эйтон, ибни Зиммо, ибни Шимъй,

⁴³ Ибни Яҳат, ибни Ҷершӯн, ибни Левй.

⁴⁴ Ва писарони Марорй, бародарҳашон, ба тарафи чап буданд: Эйтон ибни Қишй, ибни Абдй, ибни Маллук,

⁴⁵ Ибни Ҳашабьё, ибни Амасьё, ибни Ҳилқиё,

⁴⁶ Ибни Амсй, ибни Бонй, ибни Шомар,

⁴⁷ Ибни Маҳлй, ибни Мушй, ибни Марорй, ибни Левй.

⁴⁸ Ва бародарони онҳо, левизодагон, ба ҳар хизмати маскани хонаи Худо таъин шуданд.

⁴⁹ Ва Ҳорун ва писаронаш бар қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанй ва бар қурбонгоҳи бухур қурбониҳо месӯзониданд ва ҳар корро дар қудси қудсҳо барои кафорати Исроил ба чо меоварданд, мувофиқи ҳар он чи Мусо, бандаи Худо, амр фармуда буд.

⁵⁰ Ва инҳоянд писарони Ҳорун: писараш Эльёзор, писараш Финҳос, писараш Абишуа,

⁵¹ Писараш Буққй, писараш Уззй, писараш Зараҳьё,

⁵² Писараш Мароют, писараш Амарьё, писараш Аҳитуб,

⁵³ Писараш Содӯқ, писараш Аҳимаас.

Шаҳрҳои коҳинон ва левизодагон.

⁵⁴ Ва инҳоянд масканҳои онҳо, бар ҳасби деҳоташон, дар ҳудудашон: ба писарони Ҳорун аз қабилai қаҳотиён, — чунки қуръаи аввалин аз они онҳо буд, —

⁵⁵ Ҳебрӯнро дар замини Яҳудо бо ҳаволии гирду пеши он доданд.

⁵⁶ Вале киштзори ин шаҳр ва деҳоташро ба Колеб ибни Ефунне доданд.

⁵⁷ Ва ба писарони Ҳорун шаҳрҳои гурезгоҳ: Ҳебрӯн ва Либноро бо ҳаволии он, ва Яттир ва Эштемӯаро бо ҳаволии он доданд,

⁵⁸ Ва Ҳиленро бо ҳаволии он, ва Дабирро бо ҳаволии он,

⁵⁹ Ва Ошонро бо ҳаволии он, ва Байт-Шемешро бо ҳаволии он,

⁶⁰ Ва аз хонадони Биньёмин — Ҷобаъро бо ҳаволии он, ва Оламатро бо ҳаволии он, ва Анотӯтро бо ҳаволии он, — ҳамаи шаҳрҳои онҳо мувофиқи қабिलाҳашон сздаҳ шаҳр буд.

⁶¹ Ва ба бақияи писарони Қаҳот, аз қабिलाҳои ин хонадон, мувофиқи қуръа, аз ҳиссаи мероси нисфи хонадони Менашше даҳ шаҳр расид.

⁶² Ва ба писарони Ҷершӯн, бар ҳасби қабिलाҳашон, аз хонадони Иссокор ва аз хонадони Ошер ва аз хонадони Нафтолий ва аз хонадони Менашше, ки дар Бошон буд, сздаҳ шаҳр расид.

⁶³ Ва ба писарони Марорй, бар ҳасби қабिलाҳашон, аз хонадони Реубен ва аз хонадони Ҷод ва аз хонадони Забулун, мувофиқи қуръа, дувоздаҳ шаҳр расид.

⁶⁴ Ва банй-Исроил ин шаҳрҳоро бо ҳаволии онҳо ба левизодагон доданд.

⁶⁵ Ва ин шаҳрҳоро, ки номҳашон зикр шудааст, аз хонадони банй-Яҳудо ва аз хонадони банй-Шимъун ва аз хонадони банй-Биньёмин мувофиқи қуръа доданд.

⁶⁶ Ва барои баъзе қабिलाҳои банй-Қаҳот шаҳрҳои ҳудудашон аз хонадони Эфроим буд.

⁶⁷ Ва ба онҳо шаҳрҳои гурезгоҳро: Шакемро дар кӯҳи Эфроим бо ҳаволии он, ва Ҷозарро бо ҳаволии он доданд.

⁶⁸ Ва Ёқмеомро бо ҳаволии он, ва Байт-Хурӯнро бо ҳаволии он,

⁶⁹ Ва Аёлӯнро бо ҳаволии он, ва Ҷат-Риммӯнро бо ҳаволии он;

⁷⁰ Ва аз нисфи хонадони Менашше — Онирро бо ҳаволии он, ва Билъомро бо ҳаволии он, барои бақияи қабिलाҳои банй-Қаҳот;

⁷¹ Ва барои банй-Ҷершӯн аз қабिलाҳои нисфи хонадони Менашше — Ҷулонро дар Бошон бо ҳаволии он, ва Ашторӯтро бо ҳаволии он;

⁷² Ва аз хонадони Иссокор — Қодешро бо ҳаволии он, ва Добратро бо ҳаволии он,

⁷³ Ва Ромӯтро бо ҳаволии он, ва Онимро бо ҳаволии он;

⁷⁴ Ва аз хонадони Ошер — Мошолро бо ҳаволии он, ва Абдӯнро бо ҳаволии он,

⁷⁵ Ва Ҳуқӯқро бо ҳаволии он, ва Раҳӯбро бо ҳаволии он;

⁷⁶ Ва аз хонадони Нафтолий — Қодешро дар Чалил бо ҳаволии он, ва Ҳаммӯнро бо ҳаволии он, ва Қирьётаимро бо ҳаволии он.

⁷⁷ Ва ба бақияи писарони Марорӣ: аз хонадони Забулун — Риммӯнро бо ҳаволии он, ва Тобӯрро бо ҳаволии он;

⁷⁸ Ва аз он тарафи Урдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ, ба ҷониби шарқии Урдун, аз хонадони Реубен — Босарро дар биёбон бо ҳаволии он, ва Яҳсоро бо ҳаволии он,

⁷⁹ Ва Қадемӯнро бо ҳаволии он, ва Мифаатро бо ҳаволии он;

⁸⁰ Ва аз хонадони Ҷод — Ромӯтро дар Ҷилъод бо ҳаволии он, ва Маҳаноимро бо ҳаволии он,

⁸¹ Ва Ҳешбӯнро бо ҳаволии он, ва Яъзирро бо ҳаволии он.

БОБИ ҲАФТУМ

Насли сибтҳои дигари Исроил.

⁷ Ва писарони Исокор: Тӯлоъ ва Фуо, Ёшуб ва Шимрӯн — чор нафар.

² Ва писарони Тӯлоъ: Уззӣ ва Рафоё ва Ериил ва Яҳмай ва Иибсом ва Самуил, ки онҳо сардорони хонаводаи падарашон Тӯлоъ ва мардони ҷангии авлодашон буданд; шумораи онҳо дар айёми Довуд бисту ду ҳазору шашсад нафар буд.

³ Ва писари Уззӣ: Зараҳъё; ва писарони Зараҳъё: Микоил ва Убадъё ва Юил ва Йишиё — панҷ нафар, ки ҳамаашон сардор буданд.

⁴ Ва онҳо, бар ҳасби авлодашон ва хонаводаҳошон, фавҷҳои аскарӣ барои ҷанг ба миқдори сию шаш ҳазор нафар доштанд, зеро ки занон ва писаронашон бисъёр буданд.

⁵ Ва бародарони онҳо аз ҳамаи қабिलाҳои Исокор ҳаштоду ҳафт ҳазор нафар мардони ҷангӣ буданд, — ҳамаашон дар насабномаҳои худ зикр ёфтаанд.

⁶ Ва писарони Бинъёмин: Болаъ ва Бокар ва Едиойил — се нафар.

⁷ Ва писарони Болаъ: Эсбӯн ва Уззӣ ва Уззиил ва Еримӯт ва Ирӣ — панҷ нафар, ки сардорони хонаводаҳо ва мардони ҷангӣ буданд, ва насабномаҳошон аз бисту ду ҳазору сию чор нафар иборат буд.

⁸ Ва писарони Бокар: Замиро ва Юош ва Элиозар ва Эльюэнай ва Омрӣ ва Йиремӯт ва Абиё ва Анотӯт ва Оломат; ҳамаи инҳо писарони Бокар буданд.

⁹ Ва насабномаҳои онҳо, бар ҳасби авлодашон ва сардорони хонаводаҳошон, аз бист ҳазору дусад нафар мардони ҷангӣ иборат буд.

¹⁰ Ва писари Едиойил: Билҳон; ва писарони Билҳон: Яуш ва Бинъёмин ва Эҳуд ва Канъоно ва Зейтон ва Таршиш ва Аҳишоҳар;

¹¹ Ҳамаи ин писарони Едиойил сардорони хонаводаҳо ва мардони ҷангӣ буданд ва ҳафдаҳ ҳазору дусад нафар сарбоз дошта, ба ҷанг мебароманданд.

¹² Ва писарони Ир: Шуфим ва Ҳуфим; ва писари Аҳер: Ҳушим.

¹³ Писарони Нафтолай: Яҳасиил ва Ҷунӣ ва Есар ва Шаллум, ки писарони Билҳо буданд.

¹⁴ Писарони Менашше: Ашриил, ки варо завҷаи ӯ зоид, ва Мокир, падари Ҷилъод, ки варо суррияти арамии ӯ зоид.

¹⁵ Ва Мокир хоҳари Ҳуфим ва Шуфимро, ки Маако ном дошт, ба занӣ гирифт; ва номи писари насли дуюм Салофҳод буд, ва Салофҳод духтарон дошт.

¹⁶ Ва Маако, зани Мокир, писар зоид, ва ӯро Фораш ном ниҳод, ва номи бародараш Шораш буд, ва писарони ӯ Улом ва Роқам буданд.

¹⁷ Ва писари Улом: Бадон. Ҳаминҳоянд писарони Ҷилъод ибни Мокир ибни Менашше.

¹⁸ Ва хоҳари ӯ Ҳамӯлокат Иш-Хӯд ва Абиозар ва Маҳлоро зоид.

¹⁹ Ва писарони Шамидоъ инҳо буданд: Аҳъён ва Шокам ва Ликҳӣ ва Аниом.

²⁰ Ва писарони Эфроим: Шутолаҳ, ва писараш Борад ва писараш Таҳат ва писараш Эльодо ва писараш Таҳат;

²¹ Ва писараш Зобод ва писараш Шутолаҳ, ва Озар ва Эльод; ва мардumi Ҷат, ки дар ин замин таваллуд ёфтаанд, онҳоро куштанд, зеро ки барои гирифтани чорвояшон фуруд омада буданд.

²² Ва падари онҳо Эфроим рӯзҳои зиёде мотам гирифт, ва бародаронаш барои тасалли додани ӯ омаданд.

²³ Ва ӯ назди зани худ даромад, ва вай ҳомила шуда, писаре зоид, ва ӯро Бариио ном ниҳод, зеро ки дар хонадонаш мусибат рӯй дода буд.

²⁴ Ва духтараш Шоара буд, ки Бет-Хурӯни поён ва болоро бино кард, ва Узин-Шоараро низ.

²⁵ Ва писараш Рофаҳ ва Рошаф ва писараш Толаҳ ва писараш Тоҳан;

²⁶ Писараш Лаъдон, писараш Аммихуд, писараш Элишомоъ;

²⁷ Писараш Нун, писараш Еҳушаъ.

²⁸ Ва амлок ва масканҳошон: Байт-Ил ва деҳоташ, ва ба тарафи шарқ — Наарон, ва ба тарафи ғарб — Ҷозар ва деҳоташ, ва Шакем ва деҳоташ, то Айё ва деҳоташ.

²⁹ Ва назди ҳудуди банӣ-Менашше: Байт-Шеон ва деҳоташ, Таънак ва деҳоташ, Маҷиддӯ ва деҳоташ, Дӯр ва деҳоташ; дар ин ҷойҳо писарони Юсуф ибни Исроил сукунат доштанд.

³⁰ Писарони Ошер: Йимно ва Йишво ва Йишвӣ ва Бариио, ва хоҳарашон Сораҳ.

³¹ Ва писарони Бариио: Ҳобар ва Малкиил, ки ӯ падари Бирзоит аст.

³² Ва Ҳобар Яфлит ва Шӯмир ва Хӯтом, ва хоҳарашон Шуоро ба дунъё овард.

³³ Ва писарони Яфлит: Фосак ва Бимҳол ва Ашвот; инҳо писарони Яфлит буданд.

³⁴ Ва писарони Шомар: Аҳӣ ва Роҳчо ва Хуббо ва Аром.

³⁵ Ва писарони бародараш Ҳилам: Сӯфаҳ ва Йимноъ ва Шилаш ва Омол.

³⁶ Писарони Сӯфаҳ: Суаҳ ва Ҳарнофар ва Шуол ва Бирӣ ва Йимро;

³⁷ Босар ва Хӯд ва Шаммо ва Шилшо ва Йитрон ва Баиро.

³⁸ Ва писарони Ётар: Ефунне ва Фисфо ва Аро.

³⁹ Ва писарони Улло: Ораҳ ва Ҳанниил ва Рисьё.

⁴⁰ Ҳамаи инҳо писарони Ошер, сардорони гузини хонаводаҳо, мардони ҷангӣ, сарварони раисон буданд, ва шумораи онҳо дар лашкар барои ҷанг, мувофиқи насабномаҳошон, бисту шаш ҳазор нафар буд.

БОБИ ҲАШТУМ

Насли Бинъёмин. Шоул.

8 Ва Бинъёмин нахустзодаи худ Болаъро ба дунъё овард, ва дуямин — Ашбил, сеюмин — Аҳраҳ;

² Чорумин — Нуҳо ва панҷумин — Рофоро.

³ Ва писарони Болаъ инҳо буданд: Аддор ва Черо ва Абиҳуд;

⁴ Ва Абишуа ва Наамон ва Аҳӯаҳ,

⁵ Ва Черо ва Шафуфон ва Хуром.

⁶ Ва инҳоянд писарони Эҳуд, ки сардорони хонаводаҳои сокинони Ҷобаъ буданд, ва онҳоро ба Моноҳат кӯчониданд;

⁷ Наамон ва Аҳиё ва Черо, ки ӯ онҳоро кӯчонид; ва ӯ Уззо ва Аҳиҳудро ба дунъё овард.

⁸ Ва Шаҳароим дар кишвари Мӯоб, баъд аз фиристодани занони худ Ҳушим ва Бааро, фарзандон ба дунъё овард.

⁹ Ва аз зани худ Ҳудаҳ инҳоро ба дунъё овард: Юбоб ва Сивъё ва Мишо ва Малком;

¹⁰ Ва Еус ва Сохъё ва Мирмо; ҳаминҳоянд писарони ӯ, ки сардорони хонаводаҳо буданд.

¹¹ Ва аз Ҳушим Абитуб ва Элфоалро ба дунъё овард.

¹² Ва писарони Элфоал: Эбар ва Мишъом, ва Шомад, ки вай Ҷунӯ ва Лӯд ва деҳоташро бино кард;

¹³ Ва Барио ва Шомаъ, ки онҳо сардорони хонаводаҳои сокинони Аёлӯн буданд; онҳо сокинони Ҷатро ба гурехтан водор карданд;

¹⁴ Ва Аҳъю, Шошоқ ва Йиремут;

¹⁵ Ва Забадьё ва Арод ва Одар;

¹⁶ Ва Микоил ва Йишфо ва Юҳо — писарони Барио.

¹⁷ Ва Забадьё ва Машуллом ва Ҳизқӣ ва Ҳобар;

¹⁸ Ва Йишмерай ва Йизмо ва Юбоб — писарони Элфоал.

¹⁹ Ва Ёқим ва Зикрӣ ва Забдӣ;

²⁰ Ва Элиэнай ва Силтай ва Алиил;

²¹ Ва Адоё ва Бароё ва Шимрот — писарони Шимъӣ.

²² Ва Йишфон ва Эбар ва Алиил;

²³ Ва Абдӯн ва Зикрӣ ва Ҳонон;

²⁴ Ва Ҳананъё ва Элом ва Антӯтиё;

²⁵ Ва Йифдиё ва Фануил — писарони Шошоқ.

²⁶ Ва Шамшерай ва Шаҳаръё ва Аталъё;

²⁷ Ва Яарашъё ва Элиё ва Зикрӣ — писарони Ерӯҳом.

²⁸ Онҳо сардорони хонаводаҳо, сарварони авлоди худ буданд; онҳо дар Ерусалим сукунат доштанд.

²⁹ Ва дар Цибъӯн падари Цибъӯн сукунат дошт, ва номи занаш Маако буд.

³⁰ Ва писари нахустзодааш Абдӯн буд, ва сонӣ Сур ва Қиш ва Баал ва Нодоб;

³¹ Ва Ҷадур ва Аҳъю ва Зокар.

³² Ва Миклӯт Шимъоро ба дунъё овард; ва онҳо низ, дар рӯ ба рӯи бародаронашон, дар Ерусалим бо бародарони худ сокин буданд.

Авлоди Шоул ва Йӯнотон.

³³ Ва Нир Қишро ба дунъё овард, ва Қиш Шоулро ба дунъё овард, ва Шоул Йӯнотон ва Малкӣ-Шуа ва Абинодоб ва Эшбоалро ба дунъё овард.

³⁴ Ва писари Йӯнотон Мериб-Боал буд, ва Мериб-Боал Микоро ба дунъё овард.

³⁵ Ва писарони Мико: Фитӯн ва Молак ва Таъриа ва Оҳоз.

³⁶ Ва Оҳоз Еҳӯаддоро ба дунъё овард, ва Еҳӯаддо Оломат ва Азмавт ва Зимриро ба дунъё овард, ва Зимрӣ Мӯсоро ба дунъё овард.

³⁷ Ва Мӯсо Бинъоро ба дунъё овард; писараш Рофо, писараш Элъосо, писараш Осил.

³⁸ Ва Осил шаш писар дошт, ва ин аст номҳои онҳо: Азриқом, Бухру ва Исмоил ва Шааръё ва Убадьё ва Ҳонон; ҳамаи инҳо писарони Осил буданд.

³⁹ Ва писарони бародараш Эшақ: нахустзодааш Улом, дуямин — Еуш ва сеюмин — Элифолат.

⁴⁰ Ва писарони Улом мардони шуҷои ҷангӣ ва камондорон буданд, ва писарону набеараҳошон бисьёро — саду панҷоҳ нафар буданд; ҳамаи инҳо аз банӣ-Бинъёмин буданд.

БОБИ НҶУҲУМ

Дар бораи сокинони Ерусалим ва Цибъӯн.

9 Ва тамоми Исроил мувофиқи насабномаҳои худ қайд карда шуданд, ва инак онҳо дар китоби подшоҳони Исроил навишта шудаанд; ва аҳли Яҳудо барои гуноҳҳошон ба Бобил ҷалои ватан гардиданд.

² Ва касони аввалине ки дар шаҳрҳои худ дар амлокашон сокин шуданд, исроилиён, коҳинон, левизодагон ва тобеон буданд.

³ Ва дар Ерусалим баъзе аз банӣ-Яҳудо, ва аз банӣ-Бинъёмин, ва аз банӣ-Эфроим ва Менашше сукунат доштанд;

⁴ Утай ибни Аммиҳуд, ибни Омрӣ, ибни Имрӣ, ибни Бонӣ аз писарони Форас ибни Яҳудо.

⁵ Ва аз шилӯниён — нахустзода Асоё ва писаронаш.

⁶ Ва аз банӣ-Зораҳ — Яуил ва бародарони онҳо, шашсаду навад нафар.

⁷ Ва аз банӣ-Бинъёмин — Саллу ибни Машуллом, ибни Хӯдавьё, ибни Ҳаснуо;

⁸ Ва Иибниё ибни Ерӯҳом ва Эло ибни Уззй, ибни Микрй, ва Машуллом ибни Шафатьё, ибни Рауил, ибни Иибниё,

⁹ Ва бародарони онҳо, мувофиқи авлодашон, нӯҳсаду панҷоҳу шаш нафар, — ҳамаи ин мардон сарварони хонаводаҳо дар хонадони падарҳошон буданд.

Дар бораи коҳинон.

¹⁰ Ва аз коҳинон Едаъё ва Ехӯёриб ва Ёкин,

¹¹ Ва Азаръё ибни Ҳилқиё, ибни Машуллом, ибни Содӯк, ибни Мароют, ибни Аҳитуб, раиси хонаи Худо;

¹² Ва Адоё ибни Ерӯҳом, ибни Фашхур, ибни Малкиё, ва Маъсай ибни Адиил, ибни Яҳзиро, ибни Машуллом, ибни Машиллемит, ибни Иммир;

¹³ Ва бародарони онҳо, сардорони хонаводаҳошон — ҳазору ҳафтсаду шаст нафар, ки мардони далер дар масъалаи хизмати хонаи Худо буданд.

Дар бораи левизодагон.

¹⁴ Ва аз левизодагон: Шамаъё ибни Ҳашшуб, ибни Азриқом, ибни Ҳашабъё, аз банӣ-Марорй;

¹⁵ Ва Бақбаққар, Ҳораш ва Ҷолол, ва Маттанъё ибни Мико, ибни Зикрй, ибни Ософ;

¹⁶ Ва Убадьё ибни Шамаъё, ибни Ҷолол, ибни Едутун, ва Борақъё ибни Осо, ибни Элқоно, ки дар деҳоти натӯфотй сукунат дошт.

¹⁷ Ва дарбонон Шаллум ва Аққуб ва Талмӯн ва Аҳимон; ва бародарашон Шаллум сардор буд.

¹⁸ Ва то алҳол онҳо назди дарвозаи шарқии подшоҳ, дарбонони бошишгоҳҳои хонадони Левй мебошанд.

¹⁹ Ва Шаллум ибни Қӯрй, ибни Эбъёсоф, ибни Қӯраҳ, ва бародаронаш аз хонадони падараш, яъне қӯраҳиён, ки мутасаддй бар масъалаи хизмат ва посбонони остонаҳои хайма буданд, ва падаронашон мутасаддй бар ўрдуи Худованд ва посбонони даромадгоҳи он буданд.

²⁰ Ва Финҳос ибни Эльзор пештар бар онҳо раис буд, ва Худованд бо ӯ буд.

²¹ Закаръё ибни Машоламъё дарбони дарвозаи хаймаи чомеъ буд.

²² Ҳамаи онҳое ки барои дарбонии назди остонаҳо интиҳоб шуда буданд, дусаду дувоздаҳ нафар буданд; онҳо дар насабномаҳо бар ҳасби деҳоти худ номбар шудаанд; онҳоро Довуд ва Самуили басир ба ин вазифа барои садоқаташон баргумошта буданд.

²³ Ва онҳо ва писаронашон бар дарвозаҳои хонаи Худованд ва хонаи хайма барои посбонӣ таъин шуда буданд.

²⁴ Дарбон ба ҳар чор тараф: ба шарқ, ғарб, шимол ва ҷануб буданд.

²⁵ Ва бародарони онҳо, ки дар деҳоти худ буданд, навбат ба навбат бо онҳо ба мӯҳлати ҳафт рӯз меомаданд.

Эътибори махсуси левизодагон.

²⁶ Зеро он чор сардори дарбонон, ки левизодагон буданд, эътибори махсус доштанд, ва онҳо бар ҳуҷраҳо ва бар ҳазоини хонаи Худо баргумошта шуда буданд.

²⁷ Ва дар гирду пеши хонаи Худо шабро мегузaronиданд, зеро ки посбонӣ бар зиммаи онҳо буд, ва онҳо калиддор буда, мебоист ҳар субҳ дарҳоро мекушоданд.

²⁸ Ва баъзе аз онҳо бар колои ибодат таъин шуда буданд, чунки онҳоро шумурда меоварданд, ва шумурда мебароварданд.

²⁹ Ва баъзе аз онҳо бар коло, бар тамоми колои муқаддас, ва бар орди маҳин ва шароб ва равған ва лебӯно ва атриёт таъин шуда буданд.

³⁰ Ва баъзе аз писарони коҳинон таркибҳои атриётро ба вучуд меоварданд.

³¹ Ва Маттитъё аз миёни левизодагон, ки ӯ нахустодаи Шаллуми қӯраҳй буд, бар кори ҳадияҳои рӯи тоба таъин шуда буд.

³² Ва баъзе аз бародарони онҳо, аз писарони қаҳотиён, бар нони тақдим таъин шуда буданд, то ки онро барои ҳар рӯзи шанбе тайёр кунанд.

³³ Ва муғанниён, сардорони хонаводаҳои левизодагон, дар ҳуҷраҳо аз машғулияти дигар фориғ буданд, зеро ки рӯзу шаб бо кори худ шуғл доштанд.

³⁴ Инҳо сардорони хонаводаҳои левизодагон буданд, ки сарварони авлодашон буда, дар Ерусалим сукунат доштанд.

³⁵ Ва дар Ҷибъӯн падари Ҷибъӯн Яиил сукунат дошт, ва номи занаш Маако буд.

³⁶ Ва писари нахустодааш Абдӯн буд, ва сонӣ Сур ва Қиш ва Боал ва Нир ва Нодоб;

³⁷ Ва Ҷадур ва Аҳью ва Закаръё ва Миқлӯт.

³⁸ Ва Миқлӯт Шимъомро ба дунъё овард; ва онҳо низ, дар рӯ ба рӯи бародаронашон, дар Ерусалим бо бародарони худ сокин буданд.

³⁹ Ва Нир Қишро ба дунъё овард, ва Қиш Шоулро ба дунъё овард, ва Шоул Йӯнотон ва Малкй-Шуа ва Абинодоб ва Эшбоалро ба дунъё овард.

⁴⁰ Ва писари Йӯнотон Мериб-Боал буд, ва Мериб-Боал Микоро ба дунъё овард.

⁴¹ Ва писарони Мико: Фитӯн ва Молак ва Таҳриа.

⁴² Ва Оҳоз Яъроро ба дунъё овард, ва Яъро Оломат ва Азмавт ва Зимриро ба дунъё овард, ва Зимрй Мӯсоро ба дунъё овард.

⁴³ Ва Мӯсо Бинъоро ба дунъё овард; ва писараш Рафоё, писараш Эльосо, писараш Осил.

⁴⁴ Ва Осил шаш писар дошт, ва ин аст номҳои онҳо: Азриқом, Бухру ва Исмоил ва Шааръё ва Убадьё ва Ҳонон; инҳо писарони Осил буданд.

БОБИ ДАҲУМ

Ҳалокати Шоул.

10 Ва фалиштиён бо Исроил ҷанг мекарданд, ва мардуми Исроил аз пеши фалиштиён гурехтанд, ва бар кӯҳи Ҷилбуа шаҳид шуда афтанд.

² Ва фалиштиён ба Шоул ва писаронаш омада расиданд; ва фалиштиён Йўнотон ва Абинодоб ва Малкй-Шуа — писарони Шоулро куштанд.

³ Ва ҷанг бар зидди Шоул саҳт шуд; ва сарбозоне ки тир аз камон меандохтанд, ўро ба зери тир гирифтанд, ва ў аз дасти тирандозон захмӣ шуд.

⁴ Ва Шоул ба силоҳбардори худ гуфт: «Шамшери худро кашида, маро бо он бизан, мабодо ин номахтунон омада, маро ба хорӣ бикушанд». Вале силоҳбардораш нахост, зеро ки бағоят тарсид; ва Шоул шамшери худро гирифта, бар он афтод.

⁵ Ва силоҳбардораш дид, ки Шоул мурд, вай низ бар шамшери худ афтада, мурд.

⁶ Ва Шоул ва се писараш мурданд, ва тамоми хонадонаш якҷоя мурданд.

⁷ Ва тамоми мардуми Исроил, ки дар водӣ буданд, чун диданд, ки исроилиён рӯ ба гурез овардаанд, ва Шоул ва писаронаш мурдаанд, — шаҳрҳои худро партофта, гурехтанд; ва фалиштиён омада, дар онҳо сокин шуданд.

⁸ Ва фардоҷаш фалиштиён барои луч кардани шаҳидон омаданд, ва Шоул ва писаронашро ёфтанд, ки бар кӯҳи Ҷилбуа афтада буданд.

⁹ Ва ўро луч карданд, ва сари ў ва аслиҳаи ўро гирифтанд, ва ба ҳар тарафи замини фалиштиён фиристонданд, то ки ба бутхонаҳои худ ва ба қавм мужда диҳанд.

¹⁰ Ва аслиҳаи ўро дар хонаи худоёни худ гузоштанд, ва сари ўро дар хонаи Доҷўн бо мех кӯфта монданд.

¹¹ Ва тамоми аҳли Ёбиш-Ҷилъод он чиро, ки фалиштиёи ба Шоул карда буданд, шуниданд.

¹² Ва ҳамаи мардони далер бархоста, ҷасади Шоул ва ҷасадҳои писаронашро бардоштанд, ва ба Ёбиш оварда, устухонҳои онҳоро зери дарахти писта дар Ёбиш дафн карданд, ва ҳафт рӯз рӯза доштанд.

Маъсияти Шоул,

ки аз боиси он аз подшоҳӣ маҳрум гардид.

¹³ Ва Шоул аз боиси маъсияти худ, ки пеши Худованд ба амал овард, мурд, яъне аз боиси он ки каломи Худовандро риоя накард, ва ба ҷодугар бо савол муроҷиат намуд,

¹⁴ Вале ба Худованд муроҷиат нанамуд, ва ў варо миронид, ва салтанатро ба Довуд ибни Йисой гузаронид.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Подшоҳ шудани Довуд.

11 Ва тамоми Исроил назди Довуд ба Ҳебрўн ҷамъ омада, гуфтанд: «Инак, мо устухон ва гўшти ту ҳастем.

² Дирўз ва парирўз низ, вақте ки Шоул подшоҳ буд, ту Исроилро берун мебардӣ ва андарун меовардӣ; ва Худованд Худои ту ба ту гуфта буд: „Ту қавми Ман Исроилро хоҳӣ чаронид, ва ту бар қавми Ман Исроил раис хоҳӣ буд“».

³ Ва ҳамаи пирони Исроил назди подшоҳ ба Ҳебрўн омаданд, ва Довуд бо онҳо дар Ҳебрўн ба хузури Худованд аҳд баст, ва Довудро, бар тибқи каломи Худованд, ки ба воситаи Самуил гуфта буд, ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин карданд.

Ерусалим — пойтахти мамлакати муттаҳида.

⁴ Ва Довуд ва тамоми Исроил ба Ерусалим, ки Ябус бошад, рафтанд; ва дар он ҷо ябусиён сокинони ин замин буданд.

⁵ Ва сокинони Ябус ба Довуд гуфтанд: «Ту ба ин ҷо дохил нахоҳӣ шуд!» Ва Довуд қалъаи Сионро, ки шаҳри Довуд бошад, забт кард.

⁶ Ва Довуд гуфт: «Ҳар кӣ ябусиёнро аввал зарба занад, вай раис ва сардор хоҳад шуд». Ва Юоб ибни Саруё аввал баромад, ва раис шуд.

⁷ Ва Довуд дар қалъа сокин шуд, бинобар ин онро шаҳри Довуд номиданд.

⁸ Ва ў шаҳрро аз гирду пешаш, аз Миллў гирифта то гирдогирди он бино кард; ва Юоб бақияи шаҳрро обод намуд.

⁹ Ва Довуд торафт бештар комъёб ва бузург мегардид, ва Худованди лашкарҳо бо ў буд.

Ҳамсафони Довуд.

¹⁰ Ва инҳоянд сарварони паҳлавоне ки Довуд дошт, ки онҳо ўро бо тамоми Исроил дар салтанаташ тақвият доданд, то ки ўро, бар тибқи каломи Худованд, бар Исроил подшоҳ гардонанд.

¹¹ Ва ин аст номгӯи паҳлавононе ки Довуд дошт: Ёшобъом ибни Ҳакмўнӣ, сардори сегона; ў боре найзаи худро бар сесад кас бардошта, ҳамаашонро якбора кушта буд.

¹² Ва баъд аз ў Элъозор ибни Дўдўи аҳўҳӣ; яке аз он се паҳлавон буд.

¹³ Ў бо Довуд дар Фас-Дамим буд, ва фалиштиён дар он ҷо барои ҷанг ҷамъ шуда буданд, ва қитъаи киштзор пур аз ҷав буд, ва қавм аз пеши фалиштиён рӯ ба гурез оварданд.

¹⁴ Ва онҳо дар миёнаи он қитъаи киштзор истода, онро муҳофизат карданд, ба фалиштиён шикаст расониданд, ва Худованд ғалабаи бузург ба амал овард.

¹⁵ Ва се нафар аз он сӣ сардор ба сахра назди Довуд ба мағораи Адулом фурўд омаданд, дар

сурате ки фалиштиён дар водии Рафоим ўрду зада буданд.

¹⁶ Ва Довуд он вақт дар қалъа буд; ва дастаи фалиштиён он вақт дар Байт-Лаҳм буданд.

¹⁷ Ва Довуд изҳори орзу намуда, гуфт: «Кошки касе маро аз чоҳе ки назди дарвозаи Байт-Лаҳм аст, об бинӯшонад!»

¹⁸ Ва ин се нафар ўрдугоҳи фалиштиёнро рахна карда, аз чоҳе ки назди дарвозаи Байт-Лаҳм аст, об кашиданд, ва онро бардошта, назди Довуд оварданд; вале ў нахост, ки онро бинӯшад, ва онро ҳамчун ҳадияи рехтанӣ барои Худованд рехт,

¹⁹ Ва гуфт: «Ҳошо аз тарси Худоям, ки ман чунин амал намоям! Оё хуни ин касонро бинӯшам, ки ҷони худро дар ҳатар гузоштаанд?» Зеро ки ҷони худро дар ҳатар гузошта оварда буданд, ва ў нахост, ки онро бинӯшад. Чунин аст коре ки ин се паҳлавон кардаанд.

²⁰ Ва Абшай, бародари Юоб, сардори се нафар буд, ва ў боре найзаи худро бар сесада кас бардошта, ҳамашонро кушта буд, ва ў дар миёни се нафар номдор буд.

²¹ Дар миёни ин се нафар ў аз ду нафар мукаррамтар буда, сардори онҳо гардида буд, вале ба дараҷаи он се нафар нарасида буд.

²² Баноё ибни Еҳўёдоъ, писари марди далери қабсаилӣ, ки корҳои бузурге карда буд; ў ду паҳлавони мўобиро кушта буд, ва ў фуруд омада, шерро андаруни чоҳ дар рўзи барф кушта буд.

²³ Ва ў марди мисрии бузургҷуссаро, ки қоматаш панҷ зироъ буд, кушта буд, дар сурате ки дар дасти он мисрӣ найзае мисли наварди молбофӣ буд, ва ў бо таёқе назди вай фуруд омада, найзаро аз дасти мисрӣ рабуд, ва варо бо найзаи худаш кушт.

²⁴ Чунин аст корҳое ки Баноё ибни Еҳўёдоъ карда буд, ва ў дар миёни он се паҳлавон номдор буд.

²⁵ Аз сӣ нафар ў мукаррамтарин буд, вале ба дараҷаи он се нафар нарасида буд; ва Довуд ўро бар гурӯҳи посбонони шаҳсии худ таъин намуд.

²⁶ Ва сарбозони паҳлавон: Асоил, бародари Юоб; Элҳонон ибни Дўдў аз Байт-Лаҳм;

²⁷ Шаммўти ҳарўрӣ, Ҳиласи фалунӣ;

²⁸ Иро ибни Иққеши тақўӣ; Абиозари антўтӣ;

²⁹ Сибкаи ҳушотӣ; Илаи аҳўҳӣ;

³⁰ Маҳраи натуфотӣ; Ҳилад ибни Баанои натуфотӣ;

³¹ Итай ибни Рибай аз Цибўои банӣ-Биньёмин; Баноёи фиръотунӣ;

³² Ҳурай аз мулки Қоаш; Абили арботӣ;

³³ Азмавти баҳарумӣ; Эльяхўби шаалбўнӣ;

³⁴ Аз писарони Ҳошими қизўнӣ: Йўнотон ибни Шочии ҳарорӣ.

³⁵ Аҳиом ибни Сокори ҳарорӣ; Элифал ибни Ур;

³⁶ Ҳифари макиротӣ, Аҳиёи фалунӣ;

³⁷ Ҳасрои кармилӣ; Наарай ибни Эзбой;

³⁸ Юил, бародари Нотон; Мибҳор ибни Ҳачрӣ;

³⁹ Солақи аммўнӣ; Наҳраи бирўтӣ, ки силоҳбардори Юоб ибни Саруё буд;

⁴⁰ Ирои йитрӣ; Қориби йитрӣ;

⁴¹ Уриёи ҳиттӣ; Зобод ибни Аҳлой;

⁴² Адино ибни Шизои реубенӣ, ки сардори реубениён буд, ва сӣ сарбоз дошт;

⁴³ Ҳонон ибни Маако; Йўшофоти митнӣ;

⁴⁴ Уззиёи аштиротӣ; Шомоъ ва Яиил, писарони Ҳўтоми арўэри;

⁴⁵ Ядиаил ибни Шимрӣ ва бародараш Юҳои тисӣ;

⁴⁶ Алиил аз Маҳавим; Ерибай ва Юшавьё, писарони Элноам; Йитмои мўобӣ;

⁴⁷ Алиил, Ўбид ва Ясиил аз Масўбоё.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ҷанговарон назди Довуд дар Сиклоҷ чамъ мешаванд.

12 Ва инҳоянд касоне ки назди Довуд ба Сиклоҷ омаданд, вақте ки ў ҳанўз аз дасти Шоул ибни Қиш гуреза буд; ва онҳо дар миёни паҳлавононе буданд, ки дар ҷанги ў мадад мерасониданд.

² Бо камон мусаллаҳ буданд, санғо ва тирҳои камонро бо дасти рост ва чап меандохтанд, аз бародарони Шоул, аз Биньёмин буданд:

³ Сардорашон Аҳиозар буд, ва баъд аз ў Юош, писарони Ҳашмоои қибўотӣ; ва Язиил ва Фолат, писарони Азмавт; ва Бароко ва Еҳуи антўтӣ;

⁴ Ва Ишмаъёи қибўўнӣ, ки паҳлавони сазовори он сӣ нафар буд ва аз он сӣ нафар бартарӣ дошт; ва Ирмиё ва Яҳазиил ва Йўҳонон, ва Йўзободи қадиротӣ;

⁵ Эльузай ва Еримўт ва Баальё ва Шамарьёху, ва Шафатьёхуи ҳаруфӣ;

⁶ Элқоно ва Йишиёху ва Азаръил ва Юозар ва Ёшобўом, ки аз қўраҳиён буданд;

⁷ Ва Юило ва Забадьё, ки писарони Ерўҳом аз Қадур буданд;

⁸ Ва аз қодиён паҳлавонони қасур, сарбозони ҷангозмуда, ки бо сипар ва найза мусаллаҳ буданд, ба тарафи Довуд ба истеҳкомоти биёбон гузаштанд; рўйхошон мисли рўи шер буд, ва мисли ғизолони кўҳӣ тезрав буданд.

⁹ Эзар сардорашон буд, Убадьё — дуюм, Элиоб — сеюм,

¹⁰ Мишманно — чорум, Ирмиё — панҷум,

¹¹ Аттай — шашум, Алиил — ҳафтум,

¹² Йўҳонон — ҳаштум, Элзобод — нўҳум,

¹³ Ирмиёху — даҳум, Макбаннай — ёздаҳум.

¹⁴ Инҳо аз банӣ-Қод сардорони лашкар буданд, ки хурдтарашон баробари сад нафар ва калонтарашон баробари ҳазор нафар буд.

¹⁵ Ҳаминҳо буданд, ки дар моҳи якум аз Урдун убур карданд, вақте ки обҳояш дамида, аз соҳилҳояш баромада буд, ва тамоми аҳолии водихоро ба тарафи шарқ ва ғарб гурезониданд.

¹⁶ Ва аз банӣ-Биньёмин ва Яхудо ба он истеҳкомот назди Довуд омаданд.

¹⁷ Ва Довуд ба истиқболи онҳо берун омад, ва ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Агар бо сулҳу осоиштагӣ назди ман омада бошед, то ки ба ман мадад расонед, дили ман бо шумо як хоҳад буд; вале агар барои он омада бошед, ки маро фиреб дода, ба душманонам бисупоред, дар сурате ки ҳеҷ ситае дар дасти ман нест, пас бигзор Худои падарони мо инро бубинад ва доварӣ намояд».

¹⁸ Ва рӯхе Амосайро, ки сардори фармондеҳон буд, фаро гирифта, ӯ гуфт:

«Аз они ту ҳастем, эй Довуд!

Ва бо ту хоҳем буд, эй писари Йисой!

Саломатӣ, саломатӣ бар ту бод,

ва саломатӣ бар ёварони ту бод,

зеро ки Худои ту мададгори туст».

Ва Довуд онҳоро қабул карда, дар миёни сардорони фавҷи худ гузошт.

¹⁹ Ва баъзе аз сибти Менашше ба Довуд ҳамроҳ шуданд, вақте ки ӯ бо фалиштиён ба муқобили Шоул ба ҷанг мерафт, вале ба онҳо мадад нарасониданд, зеро ки мирони фалиштиён баъди машварат намудан ӯро фиристода, гуфтанд: «Вай бо каллаҳои мо ба оғои худ Шоул ҳамроҳ хоҳад шуд».

²⁰ Вақте ки ӯ ба Сиқлоҷ мерафт, инҳо аз Менашше ба ӯ ҳамроҳ шуданд: Аднаҳ ва Юзобод ва Едиаил ва Микоил ва Юзобод ва Элиху ва Силтой, ки мириҳазорони Менашше буданд.

²¹ Ва онҳо ба Довуд ба муқобили фавҷи душманон мадад расониданд, зеро ки ҳамаашон ҷанговарони далер буданд, ва сарварони лашкар гардиданд.

²² Ҳамин тавр рӯз ба рӯз мардум назди Довуд меомаданд, то ки ба ӯ мадад расонанд, то ба дараҷае ки ӯрдугоҳи ӯ мисли ӯрдугоҳи Худо бузург шуд.

²³ Ва ин аст шумораи сардорони пешоҳанги лашкар, ки назди Довуд ба Ҳебрӯн омаданд, то ки салтанатро, бар тибқи амри Худованд, аз Шоул ба ӯ бигзаронанд.

²⁴ Банӣ-Яҳудо, ки сипар ва найза доштанд, — шаш ҳазору ҳаштсад нафар пешоҳангони лашкар.

²⁵ Аз банӣ-Шимъун, ки ҷанговарони далери лашкар буданд, — ҳафт ҳазору сад нафар.

²⁶ Аз банӣ-Левӣ — чор ҳазору шашсад нафар.

²⁷ Ва Еҳӯёдоъ, ки раиси хонадони Ҳорун буд, ва бо ӯ — се ҳазору ҳафтсад нафар.

²⁸ Ва Содӯқ, ки ҷавони ҷанговари далер буд, ва хонадони падараш — бисту ду нафар сардорон.

²⁹ Ва аз банӣ-Бинъемин, бародарони Шоул, — се ҳазору нафар; вале то он вақт бисъёре аз онҳо хизмати хонадони Шоулро ба ҷо меоварданд.

³⁰ Ва аз банӣ-Эфроим — бист ҳазору ҳаштсад нафар, ки ҷанговарони далер ва дар хонадони падарони худ номдор буданд.

³¹ Ва аз нисфи хонадони Менашше — ҳаҷдаҳ ҳазору нафар, ки ном ба ном хонда шуданд, то ки рафта Довудро подшоҳ созанд.

³² Ва аз банӣ-Иссокор — касоне ки аз гардиши рӯзгор огоҳ буда, медонистанд, ки Исроил чӣ корҳо бояд бикунанд; сардоронашон дусад нафар буданд, ва ҳамаи бародаронашон мувофиқи фармони онҳо амал мекарданд.

³³ Аз Забулун — панҷоҳ ҳазору нафар мардоне ки метавонистанд бо лашкар берун оянд, ба воситаи ҳар навъ колои ҳарбӣ ҷанг кунанд, ва яқдилона мадад расонанд.

³⁴ Ва аз Нафтолий — ҳазору нафар сардорон, ва бо онҳо сию ҳафт ҳазору нафар бо сипар ва найза.

³⁵ Ва аз Дон — бисту ҳашт ҳазору шашсад нафар ҷанговарон.

³⁶ Ва аз Ошер — чил ҳазору нафар ҷанговарон, ки метавонистанд бо лашкар берун оянд.

³⁷ Ва аз он тарафи Урдун, аз Реубен ва Ҷод ва нисфи сибти Менашше, — саду бист ҳазору нафар, ки метавонистанд ба воситаи ҳар навъ колои ҳарбӣ ҷанг кунанд.

³⁸ Ҳамаи ин мардони ҷангӣ, ки метавонистанд барои ҷанг сардорӣ кунанд, бо дили комил ба Ҳебрӯн омаданд, то ки Довудро бар тамоми Исроил подшоҳ созанд; ва тамоми бақияи Исроил низ яқдилона хоҳони он буданд, ки Довудро подшоҳ созанд.

³⁹ Ва дар он ҷо се рӯз бо Довуд буда, хӯрданд ва нӯшиданд, зеро ки бародаронашон барои онҳо муҳайё карда буданд.

⁴⁰ Ва касоне низ, ки ба онҳо наздик буданд, — то ҳадди Иссокор, Забулун ва Нафтолий, — бар харон ва шутурон ва хачирон ва барзаговон нон ва хӯрокворӣ: орд, курсҳои анҷирқоқ ва мавиз, ва шароб ва раған, ва говон ва гусфандон ба фаровонӣ оварданд, зеро ки дар Исроил шодмонӣ буд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ибтидои нек — анҷоми бад.

13 Ва Довуд бо мириҳазорҳо ва мирисадҳо, бо ҳамаи раисон машварат кард.

² Ва Довуд ба тамоми ҷамоати Исроил гуфт: «Агар шумо салоҳ бинед, ва агар ин аз ҷониби Худованд Худои мо бошад, ба ҳар тараф назди бародарони худ, ки дар ҳамаи заминҳои Исроил боқӣ мондаанд, ва бо онҳо ба коҳинон ва левизодагоне ки дар шаҳрҳои худ ва ҳаволии онҳо мебошанд, бифириستم, то ки онҳо назди мо ҷамъ шаванд;

³ Ва сандуқи Худои моро назди худ бикӯчонем, зеро ки дар айёми Шоул мо ба он муроҷиат накардаем».

⁴ Ва тамоми ҷамоат гуфтанд, ки «чунин бикунем», зеро ки ин кор ба назари тамоми қавм писанд омад.

⁵ Ва Довуд тамоми Исроилро аз Шихӯри Миср то даромадгоҳи Ҳамот ҷамъ кард, то ки сандуқи Худоро аз Қирьят-Еорим биёранд.

⁶ Ва Довуд ва тамоми Исроил ба Баало, яъне ба Қирьят-Еорим, ки дар Яҳудо мебошад, баромаданд, то ки сандуқи Худованд Худоро, ки ӯ бар каррубиён нишастааст, ва исми ӯ бар он хонда мешавад, аз он ҷо биёранд.

⁷ Ва сандуқи Худоро бар аробаи нав гузошта, аз хонаи Абинодоб бароварданд, ва Уззо ва Аҳью аробаро меронданд.

⁸ Ва Довуд ва тамоми Исроил бо суруд ва барбат ва уд ва даф ва санҷ ва карнай ба хузури Худованд бо тамоми қувват бозӣ мекарданд.

Сандуқро дар хонаи Убайд-Адӯм монданд.

⁹ Ва ҳангоме ки ба хирмангоҳи Кидӯн расиданд, Уззо дасташро ба сандуқ дароз карда, онро нигоҳ дошт, зеро ки говон онро яктарафа гардонида, моил ба афтодан карда буданд.

¹⁰ Ва хашми Худованд бар Уззо аланга зада, ўро барои он ки дасташро ба сандуқ дароз карда буд, зарба зад; ва ӯ дар он ҷо ба хузури Худо мурд.

¹¹ Ва Довуд ғамгин шуд, ки Худованд Уззоро зарба зад; ва он макон то имрӯз Форас-Уззо номида мешавад.

¹² Ва Довуд дар он рӯз аз Худованд тарсида, гуфт: «Сандуқи Худоро назди худ чӣ гуна биёрам?»

¹³ Ва Довуд сандуқро назди худ ба шаҳри Довуд набурд, ва онро ба хонаи Убайд-Адӯми ҷаттӣ равона кард.

¹⁴ Ва сандуқи Худо бо хонадони Убайд-Адӯм дар хонаи вай се моҳ монд, ва Худованд хонадони Убайд-Адӯм ва тамоми дороии варо баракат дод.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Иқтидор ва сарвати подшоҳ Довуд.

14 Ва Ҳиром, подшоҳи Сӯр, назди Довуд қосидон, ва дарахтони арз, ва сангтарошон ва наҷҷоронро фиристод, то ки барои ӯ хона бино кунанд.

² Ва Довуд дарк намуд, ки Худованд ўро ба подшоҳӣ бар Исроил устувор гардонидааст, ва салтанати ўро ба хотири қавми Худ Исроил баланд бардоштааст.

³ Ва Довуд боз дар Ерусалим занон гирифт, ва Довуд боз писарон ва духтарон ба дунё овард.

⁴ Ва ин аст номҳои онҳое ки дар Ерусалим барои ӯ таваллуд ёфтанд: Шаммуа ва Шубоб, ва Нотон ва Сулаймон,

⁵ Ва Йибҳор ва Элишуа ва Элфолат,

⁶ Ва Нӯча ва Нофаҷ ва Ёфия,

⁷ Ва Элишомоъ ва Баальёдоъ ва Элифолат.

⁸ Ва чун фалиштиён шуниданд, ки Довудро ба подшоҳӣ бар Исроил тадҳин намудаанд, ҳамаи фалиштиён баромаданд, то ки Довудро бичӯянд; ва Довуд инро шунида, пеши онҳо берун омад.

⁹ Ва фалиштиён омада, дар водии Рафоим ҷойгир шуданд.

¹⁰ Ва Довуд аз Худо пурсон карда, гуфт: «Оё ба муқобили фалиштиён бароям, ва оё онҳоро ба дасти ман хоҳӣ супурд?» Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Баро, ва онҳоро ба дастат хоҳам супурд».

¹¹ Ва онҳо ба Баал-Фаросим баромаданд, ва дар он ҷо Довуд ба онҳо шикаст расонид, ва Довуд гуфт: «Худо душманонамро бо дасти ман маҳв намуд, чунон ки селоб маҳв менамояд». Бинобар ин, номи он макон Баал-Фаросим хонда шудааст.

¹² Ва худоёни худро дар он ҷо партофта рафтанд; ва Довуд амр фармуд, ва онҳо ба оташ сӯзонида шуданд.

¹³ Ва бори дигар фалиштиён дар он водӣ ҷойгир шуданд.

¹⁴ Ва Довуд боз аз Худо пурсон кард, ва Худо ба ӯ гуфт: «Аз пешашон набаро, балки аз ақибашон давр зада, аз ҷониби дарахтони тут ба онҳо наздик шав,

¹⁵ Ва ҳамин ки акси садои кадамҳоро аз сари дарахтони тут бишнави, дарҳол ба ҷанг баро, зеро ки он вақт Худо пешопеши ту берун хоҳад омад, то ки ба ўрдуи фалиштиён шикаст расонад».

¹⁶ Ва Довуд ончунон, ки Худо ба ӯ амр фармуд, амал намуд, ва ба ўрдуи фалиштиён аз Цибьун то Ҷозро шикаст расониданд.

¹⁷ Ва номи Довуд дар ҳамаи кишварҳо шӯҳрат ёфт, ва Худованд тарси ўро бар ҳамаи халқҳо паҳн кард.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Довуд дар бораи кўчонидани сандуқ фармон медиҳад.

15 Ва ӯ барои худ хонаҳо дар шаҳри Довуд сохт, ва барои сандуқи Худо маконе тайёр кард, ва хаймае барои он барпо намуд.

² Он гоҳ Довуд гуфт, ки ғайр аз левизодагон касе сандуқи Худоро набардорад, зеро Худованд онҳоро баргузидааст, то ки сандуқи Худоро бардоранд, ва хизмати онро ба сурати абадӣ ба ҷо оваранд.

³ Ва Довуд тамоми Исроилро дар Ерусалим ҷамъ кард, то ки сандуқи Худовандро ба маконе ки барои он тайёр карда буд, бароранд.

⁴ Ва Довуд писарони Ҳорун ва левизодагонро ҷамъ кард:

⁵ Аз банӣ-Қаҳот — Уриили сардор ва саду бист нафар бародаронашро;

⁶ Аз банӣ-Марорӣ — Асоёи сардор ва дусаду бист нафар бародаронашро;

⁷ Аз банӣ-Ҷершун — Юили сардор ва саду сӣ нафар бародаронашро;

⁸ Аз банӣ-Элисофон — Шамаъёи сардор ва дусаду нафар бародаронашро;

⁹ Аз банӣ-Ҳебрӯн — Алиили сардор ва ҳаштод нафар бародаронашро;

¹⁰ Аз банӣ-Узиил — Аминодоби сардор ва саду дувоздаҳ нафар бародаронашро.

¹¹ Ва Довуд коҳинон Содӯқ ва Абъётор ва левизодагон Уриил, Асоё ва Юил, Шамаъё ва Алиил ва Аминодобро даъват намуда,

¹² Ба онҳо гуфт: «Шумо сардорони хонаводаҳои левизодагон ҳастед, пас шумо ва бародарони шумо худро тақдис намоед, ва сандуқи Худованд Худои Исроилро ба маконе ки барояш тайёр кардаам, бардошта биёред,

¹³ Зеро, азбаски бори аввал шумо онро набардоштед, Худованд Худои мо моро зарба зад, чунки онро бар тибқи қонун толиб нашудем».

¹⁴ Ва коҳинон ва левизодагон худро тақдис карданд, то ки сандуқи Худованд Худои Исроилро бардошта биёранд.

¹⁵ Ва писарони левизодагон ончунон, ки Мусо бар тибқи каломи Худованд амр фармуда буд, дастаҳои сандуқи Худоро бар китфҳои худ гузошта, онро бардоштанд.

¹⁶ Ва Довуд ба сардорони левизодагон амр фармуд, ки бародарони муғаннии худро бо асбоби мусиқӣ: бо удҳо ва барбатҳо ва санҷҳо таъин намоянд, то ки онҳо бо овози баланд суруд хонда, мардумро ба вачд оваранд.

¹⁷ Ва левизодагон Ҳеймон ибни Юил, ва аз бародарони вай — Ософ ибни Борақъёху, ва аз бародарони онҳо, аз банӣ-Марорӣ, Эйтон ибни Қушоёхуро таъин карданд;

¹⁸ Ва бо онҳо бародарони дараҷаи дуюми онҳо: Закаръёху ва Бен ва Язиил ва Шамиромӯт ва Яҳиил ва Уннӣ ва Элиоб ва Баноёху ва Маасиёху ва Маттӣёху ва Элифалиху ва Миқниёху ва Убайд-Адӯм ва Яиилро, ки дарбон буданд;

¹⁹ Ва муғанниён: Ҳеймон ва Ософ ва Эйтонро бо санҷҳои мисин, то ки бизананд;

²⁰ Ва Закаръё ва Азиил ва Шамиромӯт ва Яҳиил ва Уннӣ ва Элиоб ва Маасиёху ва Баноёхуро бо удҳо бар сози аломӯт;

²¹ Ва Маттӣёху ва Элифалиху ва Миқниёху ва Убайд-Адӯм ва Яиил ва Азасъёхуро бо барбатҳо бар сози ҳашттор, то ки якканавозӣ кунанд.

²² Ва Кананъёху сардори левизодагон дар сурудгӯӣ буд, ва ба муғанниён роҳбарӣ мекард, чунки дар ин кор маҳорат дошт.

²³ Ва Борақъё ва Элқоно дарбонони назди сандуқ буданд.

²⁴ Ва Шабанъёху ва Йӯшофот ва Натанъил ва Амосай ва Закаръёху ва Баноёху ва Элиозар, ки коҳин буданд, пеши сандуқи Худо карнай менавохтанд. Ва Убайд-Адӯм ва Яҳиё дарбонони назди сандуқ буданд.

Сандуқ ба шаҳри Довуд оварда шуд.

²⁵ Ва Довуд ва пирони Исроил ва мириҳазорон рафтанд, то ки сандуқи аҳди Худовандро аз хонаи Убайд-Адӯм бо шодмонӣ бардошта биёранд.

²⁶ Ва чун Худо ба левизодагони бардорандаи сандуқи аҳди Худованд мададгор шуд, ҳафт наргов ва ҳафт қўчқорро қурбонӣ карданд.

²⁷ Ва Довуд либосе аз катони нозук пӯшида буд, ва ҳамчунин ҳамаи левизодагони бардорандаи сандуқ, ва муғанниён, ва Кананъё, ки ба сурудгӯии муғанниён сардорӣ мекард. Ва Довуд эфӯди катон дар бар дошт.

²⁸ Ва тамоми Исроил сандуқи аҳди Худовандро бо нидоҳои шодӣ ва садоҳои шох, карнай ва санҷҳо бардошта мебуданд, ва уд ва барбат менавохтанд.

²⁹ Ва ҳангоме ки сандуқи аҳди Худованд ба шаҳри Довуд дохил мешуд, Микал бинти Шоул аз тиреза нигоҳ карда, подшоҳ Довудро дид, ки рақсу бозӣ мекунад, дар дили худ аз ӯ нафрат намуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Ибодати ботантана.

Довуд мутрибонро пеши сандуқ таъин мекунад.

16 Ва сандуқи Худоро оварда, онро андаруни хаймае ки Довуд барои он барпо карда буд, гузоштанд, ва қурбонҳои сӯхтанӣ ва қурбонҳои саломатӣ ба ҳузури Худо тақдим карданд.

² Ва Довуд тақдим кардани қурбонҳои сӯхтанӣ ва қурбонҳои саломатиро ба анҷом расонида, қавмро ба исми Худованд баракат дод.

³ Ва ба тамоми мардуми Исроил, аз мард то зан, ба ҳар кас якто нон, як порча гӯшт ва як кулчаи мавизӣ тақсим карда дод.

⁴ Ва баъзе аз левизодагонро пеши сандуқи Худованд барои хизматгузорӣ таъин кард, то ки Худованд Худои Исроилро зикр намоянд ва ҳамд гӯянд ва мадҳ кунанд:

⁵ Ософ — сардор, ва баъд аз ӯ дуюмин — Закаръё, ва Яиил ва Шамиромӯт ва Яҳиил ва Маттӣё ва Элиоб ва Баноёху ва Убайд-Адӯм ва Яиил — бо асбоби уд ва барбатҳо, ва Ософ барои навохтани санҷҳо,

⁶ Ва коҳинон Баноёху ва Яҳазиил, ки доимо пеши сандуқи аҳди Худованд карнай менавохтанд.

Таронаи шукронаи Довуд.

⁷ Дар ҳамон рӯз Довуд бори аввал ба Ософ ва бародаронаш амр фармуд, ки Худовандро ҳамд гӯянд.

⁸ «Худовандро ҳамд гӯед, исми Ӯро бихонед, қорҳои Ӯро дар миёни қавмҳо шӯҳрат диҳед!

⁹ Дар шаъни Ӯ суруд гӯед, дар шаъни Ӯ бинавозед, ҳамаи қорҳои аҷоибӣ Ӯро ҳикоят кунед!

¹⁰ Бо исми муқаддаси Ӯ фахр намоед, бигзор дили толибони Худованд шод гардад!

¹¹ Худованд ва қудрати Ӯро толиб бошед, рӯи Ӯро ҳамеша бичӯед!

¹² Қорҳои аҷоибро, ки Ӯ кардааст, ба ёд оваред, мӯъҷизоти Ӯ ва довариҳои даҳони Ӯро,

¹³ Эй насли бандаи Ӯ Исроил, эй писарони Яъқуби баргузидаи Ӯ!

¹⁴ Ӯ Худованд Худои мост, довариҳои Ӯ бар тамоми замин аст.

15 Аҳди Ёро то абад ба ёд оваред,
каломеро, ки Ё барои ҳазор насл амр фармуд,
16 Он аҳдро, ки бо Иброҳим баст,
ва он қасамро, ки барои Исҳоқ ёд кард,
17 Ва онро барои Яъқуб қонун гардонид,
барои Исроил — аҳди ҷовидонӣ,
18 Яъне гуфт: „замини Канъонро ба ту хоҳам дод,
то ки ҳиссаи мероси шумо гардад,“ —
19 Дар сурате ки шумо мардуми камшумор будед,
ба миқдори каме дар он ҷо ғариб будед.
20 Ва онҳо аз халқе ба халқе овора шуда
мегаштанд,
ва аз як мамлакат ба қавми дигар.
21 Аммо Ё нагузошт, ки касе онҳоро ба танг оварад,
ва подшоҳонро аз барои онҳо ҷазо дод:
22 „Ба масеҳони Ман даст нарасонед,
ва ба анбиёи Ман бадӣ накунед!“
23 Дар шаъни Худованд суруд гӯед, эй тамоми аҳли
замин!
Наҷоти Ёро рӯз ба рӯз башорат диҳед!
24 Ҷалолои Ёро дар миёни халқҳо баён намоед,
ва корҳои аҷоибӣ Ёро дар миёни ҳамаи қавмҳо!
25 Зеро ки Худованд бузург аст ва бениҳоят
мамдӯх,
ва Ё сахмгин аст бар ҳамаи худоён.
26 Зеро ки ҳамаи худоёни қавмҳо бутҳоянд,
вале Худованд осмонро офаридааст.
27 Шукӯҳ ва шавкат ба ҳузури Ёст,
қувват ва шодмонӣ дар макони Ёст.
28 Худовандро васф гӯед, эй қабилаҳои қавмҳо,
дар шаъни Худованд васфи ҷалол ва қувватро
гӯед!
29 Дар шаъни Худованд васфи ҷалолои исми Ёро
гӯед,
ҳадия биёред ва ба ҳузури Ё биёед,
ба Худованд дар шавкати қудсият сачда баред!
30 Пеши Ё биларзед, эй тамоми аҳли замин;
дунёе низ устувор шудааст, фуру нахоҳад ғалтид.
31 Бигзор осмон хурсандӣ кунад, ва замин ба ваҷд
ояд,
ва халқҳо гӯянд: „Худованд подшоҳӣ мекунад“.
32 Бигзор баҳр ва ҳар чи дар он аст, хурӯш
бардорад,
сахро ва ҳар чи дар он аст, шод гардад.
33 Он гоҳ дарахтони ҷангал ба ҳузури Худованд
тараннум хоҳанд кард,
зеро ки Ё меояд, то ки заминро доварӣ намояд.
34 Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки некӯст,
зеро ки эҳсонӣ Ё то абад аст!
35 Ва бигӯед: „Моро наҷот деҳ, эй Худои наҷоти мо,
ва моро ҷамъ намо, ва моро аз миёни халқҳо
раҳой бидеҳ,
то ки исми қуддуси Туро ҳамд гӯем,
аз ҷалолои Ту фаҳр намоем.
36 Муборак аст Худованд Худои Исроил,
аз азал то абад!“
Ва тамоми қавм гуфтанд: «Омин!» Ва Худовандро
мадҳ карданд.

37 Ва ё дар он ҷо, пеши сандуқи аҳди Худованд,
Ософ ва бародаронашро гузошт, то ки пеши сандуқ
ҳамеша бо кори ҳаррӯза машғул бошанд;
38 Ва Убайд-Адӯм ва бародаронашро, ки шасту
ҳашт нафар буданд, ва Убайд-Адӯм ибни Едутун ва
Хӯсоро — ба вазифаи дарбонон;
39 Ва Содӯқи коҳин ва бародарони коҳинашро —
пеши маскани Худованд бар баландие ки дар
Ҷибъун буд,
40 То ки бар қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ барои
Худованд ҳамеша, ҳар субҳ ва ҳар шом,
қурбонҳои сӯхтанӣ тақдим кунанд, бар тибқи ҳар
он чи дар Тавротӣ Худованд, ки онро ба Исроил
амр фармудааст, навишта шудааст;
41 Ва бо онҳо Ҷеймон ва Едутун ва дигар
баргузидагонро, ки номбар шудаанд, то ки
Худовандро ҳамд гӯянд, зеро ки эҳсонӣ Ё то абад
аст;
42 Ва бо онҳо Ҷеймон ва Едутунро бо карнайҳо ва
санҷҳо, то ки навозандагони асбоби мусиқӣ дар
хизмати Худо бошанд; ва писарони Едутунро, то ки
дарвозаро посбонӣ намоянд.
43 Ва тамоми қавм ҳар яке ба хонаи худ рафтанд;
ва Довуд баргашт, то ки аҳли байти худро баракат
диҳад.

БОБИ ҶАФДАҲУМ

Довуд ба сохтани маъбад тайёрӣ мебинад.

17 Ва ҳангоме ки Довуд дар хонаи худ
менишаст, Довуд ба Нотони набӣ гуфт: «Инак,
ман дар хонаи арзӣ сокин ҳастам, вале сандуқи
аҳди Худо зеро чодаре мебошад».
2 Ва Нотон ба Довуд гуфт: «Ҷар он чи дар дилат
бошад, ба амал овар, зеро ки Худо бо туст».
3 Вале дар ҳамон шаб каломи Худо бар Нотон
нозил шуда, гуфт:
4 «Рафта, ба бандаи Ман Довуд бигӯй: „Худованд
чунин мегӯяд: ту хонае барои сукунати Ман бино
нахоҳӣ кард,
5 Зеро Ман аз рӯзе ки Исроилро берун овардаам,
то имрӯз дар хонае сокин нашудаам, балки аз
хайма ба хайма ва аз маскан ба маскан гардиш
кардаам.
6 Дар ҳар ҷое ки бо тамоми Исроил гардиш
кардаам, оё ба ягон довари Исроил, ки чаронидани
қавми Худо ба вай амр фармуда будам, сухане ба
забон ронда, гуфтаам: чаро барои Ман хонаи арзӣ
бино накардед?“

Ваҳйи Худованд ба Довуд.

7 Ва алҳол ба бандаи Ман Довуд чунин бигӯй:
„Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман туро аз
ҷарогоҳ, аз ақиби гӯсфандон гирифтаам, то ки бар
қавми Ман Исроил раис бошӣ.
8 Ва ба ҳар ҷое ки мерафтӣ, бо ту будам, ва ҳамаи
душманонатро аз пеши ту маҳв намудам, ва барои

ту номе, мисли номи бузургоне ки бар замин ҳастанд, ба вучуд овардам.

⁹ Ва барои қавми Худ Исроил маконе муқаррар намудам, ва онҳоро шинондам, то ки дар он сокин гардида, дигар безобита нашаванд, ва бадкорон дигар онҳоро нобуд накунад, мисли он ки дар замони пеш буд,

¹⁰ Ва мисли айёме ки доваронро бар қавми Худ Исроил таъин карда будам; ва Ман ҳамаи душманонатро мағлуб намудам, ва Ман ба ту хабар медиҳам, ки Худованд хонае барои ту бино хоҳад кард.

¹¹ Ва ҳангоме ки рӯзҳои ту анҷом ёфта, ту назди падарони худ биравӣ, Ман насли туро, ки аз писарони ту хоҳад буд, баъд аз ту пойдор гардонид, салтанати варо мустаҳкам хоҳам намуд.

¹² Вай барои Ман хона бино хоҳад кард, ва Ман тахти варо то абад пойдор хоҳам гардонид.

¹³ Ман барои вай падар хоҳам буд, ва вай барои Ман писар хоҳад буд, ва Ман мархамати Худро аз вай дур нахоҳам кард, чунон ки онро аз касе ки пеш аз ту буд, дур кардам.

¹⁴ Ва Ман варо дар хонаи Худ ва дар салтанати Худ то абад хоҳам баргумошт, ва тахти вай то абад пойдор хоҳад буд».

¹⁵ Ҳамаи ин суҳанон ва тамоми ин рӯёро Нотон ба Довуд ҳикоят кард.

Дуои подшоҳ Довуд.

¹⁶ Ва подшоҳ Довуд омада, ба ҳузури Худованд нишаст, ва гуфт: «Эй Худованд Худо, ман кистам ва хонадони ман чист, ки маро ба ин мартаба расонидай?

¹⁷ Ва ин дар назарат, эй Худо, кам намудааст, ва Ту дар бораи ояндаи дури хонадони бандаат суҳан рондай ва ба ман чун ба одами баландмартабае назар кардай, эй Худованд Худо!

¹⁸ Ва Довуд дигар ба Ту дар бораи сарафросии бандаи Ту чӣ метавонад бигӯяд? Ту, охир, бандаи Худро мешиносӣ!

¹⁹ Худовандо, Ту ба хотири бандаи Худ ва бар тибқи дили Худ тамоми ин бузургиро ба амал овардай, то ки ҳамаи бузургихоро зоҳир намой.

²⁰ Худовандо, дар ҳар он чи мо бо гӯшҳои худ шунидаем, чизе монанди Ту нест, ва чуз аз Ту Худое нест.

²¹ Ва кист, ки мисли қавми Ту Исроил бошад, ки онҳо бар рӯи замин халқи ягонае ҳастанд, ки наздашон Худо омадааст, то ки онҳоро фидия дода гирифта, барои Худ қавм гардонад, то ки Ту бо корҳои бузург ва сахмгин барои Худ исме пайдо кунӣ ва халқхоро аз пеши қавми Худ, ки аз Миср фидия дода гирифтаӣ, бадар биронӣ.

²² Ва қавми Худ Исроилро барои Худ то абад қавм гардондӣ, ва Ту, эй Худованд, Худои онҳо шудӣ.

²³ Ва алҳол, эй Худованд, бигзор каломе ки Ту дар бораи бандаи Худ ва хонадони вай ба забон

рондай, то абад пойдор бошад, ва он чи гуфтаӣ, ба ҷо овар.

²⁴ Ва исми Ту то абад пойдор ва муаззам бошад, то бигӯянд: „Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, Худо бар Исроил аст“. Ва бигзор хонадони бандаат Довуд ба ҳузури Ту пойдор бошад.

²⁵ Азбаски Ту, эй Худо, гӯшраси бандаи Худ намудай, ки хонае барояш бино хоҳӣ кард, бинобар ин бандаат ҷуръат пайдо кард, ки назди Ту дуо бигӯяд.

²⁶ Ва алҳол, эй Худованд, Ту Худо ҳастӣ, ва Ту дар бораи бандаи Худ ин некиро ба забон рондай.

²⁷ Ва алҳол Ту таваҷҷӯҳ намудай, ки хонадони бандаатро баракат диҳӣ, то ки он то абад дар ҳузури Ту бошад; зеро ки Ту, эй Худованд, онро баракат додай, ва он то абад муборак хоҳад буд».

БОБИ ҲАҶДАҲУМ

Мустаҳкам шудани салтанати Довуд.

18 Ва баъд аз ин Довуд ба фалиштиён зарба расонид, онҳоро мағлуб кард, ва Ҷат ва қасабаҳояшро аз дасти фалиштиён гирифт.

² Ва ба Мӯоб шикаст расонид, ва мӯобиён бандагони хирочгузори Довуд гардиданд.

³ Ва Довуд ба Ҳададозар, подшоҳи Сӯбо, вақте ки вай мерафт, то ҳукмронии худро назди наҳри Фурут устувор гардонад, дар Ҳамот шикаст расонид.

⁴ Ва Довуд ҳазор ароба ва ҳафт ҳазор савора ва бист ҳазор пиёда аз вай гирифт, ва Довуд ҳамаи аспони аробаҳоро пай кард, вале аз онҳо барои сад ароба нигоҳ дошт.

⁵ Ва арамиёни Димишқ ба мадади Ҳададозар, подшоҳи Сӯбо, омаданд, ва Довуд аз арамиён бисту ду ҳазор нафарро кушт.

⁶ Ва Довуд дар Арами Димишқ волиёнро гузошт, ва арамиён бандагони хирочгузори Довуд гардиданд. Ва Худованд Довудро ба ҳар ҷое ки вай мерафт, ёварӣ менамуд.

⁷ Ва Довуд сипарҳои тиллоро, ки бар навкарони Ҳададозар буд, гирифта, ба Ерусалим овард.

⁸ Ва аз Тибҳат ва Кӯн, ки шахрҳои Ҳададозар буд, Довуд миси бағоят зиёде гирифт, ки аз он Сулаймон ҳавзи мисин ва сутунҳо ва колои мисин сохт.

⁹ Ва Тӯу, подшоҳи Ҳамот, шунид, ки Довуд тамоми лашкари Ҳададозар, подшоҳи Сӯборо мағлуб кардааст.

¹⁰ Ва писари худ Ҳадӯромро назди подшоҳ Довуд фиристод, то ки ба ӯ салом расонад ва ӯро муборакбод гӯяд, ба муносибати он ки бо Ҳададозар ҷанг карда, варо мағлуб намудааст, — зеро ки Ҳададозар ба муқобили Тӯу бисъёр меҷангид, — бо ҳар навъ зарфҳои тилло ва нуқра ва мис.

¹¹ Ва подшоҳ Довуд онҳоро низ барои Худованд вақф намуд, бо якҷоягии нуқра ва тилло ки аз

ҳамаи халқҳо: аз Адӯм ва Мӯоб ва банӣ-Аммӯн ва фалиштиён ва Амолек гирифта буд.

¹² Ва Абшай ибни Саруё аз адӯмиён дар водии Намак ҳаждаҳ ҳазор нафарро кушт;

¹³ Ва дар Адӯм волиёнро гузошт, ва ҳамаи адӯмиён бандагони Довуд гардиданд; ва Худованд Довудро ба ҳар ҷое ки вай мерафт, ёварӣ менамуд.

¹⁴ Ва Довуд бар тамоми Исроил подшоҳӣ мекард, ва бар тамоми қавми худ доварӣ ва инсофро ба амал меовард.

¹⁵ Ва Юоб ибни Саруё сарлашкар буд, ва Еҳушофот ибни Аҳилуд — вақоеънавис.

¹⁶ Ва Содӯқ ибни Аҳитуб ва Абималик ибни Абъётор коҳин буданд; ва Шавшо котиб буд.

¹⁷ Ва Баноёху ибни Еҳуёдоъ бар каритиён ва фалитиён гумошта буд; ва писарони Довуд назди подшоҳ садришин буданд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Чанг бар зидди банӣ-Аммӯн бо сардории Юоб.

19 Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки Ноҳош, подшоҳи банӣ-Аммӯн, мурд, ва писараш ба ҷои вай подшоҳ шуд.

² Ва Довуд гуфт: «Ба Ҳонун ибни Ноҳош эҳсон хоҳам намуд, чунки падари вай ба ман эҳсон карда буд». Ва Довуд қосидон фиристод, то ки ба вай дар бораи падараш таъзия баён намоянд; ва навкарони Довуд ба замини банӣ-Аммӯн назди Ҳонун омаданд, то ки ба вай таъзия баён намоянд.

³ Вале сарварони банӣ-Аммӯн ба Ҳонун гуфтанд: «Оё ба гумони ту Довуд падаратро эҳтиром менамуд, ки баёнқунандагони таъзияро назди ту фиристодааст? Навкарони вай, охир, назди ту барои он омадаанд, ки мамлакатро тафтиш ва таҳқиқ ва ҷосусӣ кунанд!»

⁴ Ва Ҳонун бандагони Довудро гирифта, ришашонро тарошид, ва либосашонро то нисфаш, яъне аз поён то суринашон бурида партофт, ва онҳоро фиристод.

⁵ Ва рафта, дар бораи ин одамон ба Довуд хабар доданд, ва ӯ ба пешвози онҳо фиристод, зеро ки ин одамон бағоят хичил буданд; ва подшоҳ гуфт: «Дар Ерихӯ бимонед, то вақте ки ришҳотон калон шавад, ва баъд аз он хоҳед баргашт».

⁶ Ва банӣ-Аммӯн диданд, ки дар назари Довуд нафратангез гардиданд; ва Ҳонун ва банӣ-Аммӯн ҳазор киккар нуқра фиристоданд, то ки аз арамиёни Наҳрайн ва аз арамиёни Маъко ва аз Сӯбо барои худ аробаҳо ва саворон киро кунанд.

⁷ Ва сию ду ҳазор ароба ва подшоҳи Маъкоро бо қавмаш барои худ киро карданд, ва онҳо омада, назди Мидбо ӯрду заданд; ва банӣ-Аммӯн аз шаҳрҳои худ ҷамъ шуда, барои ҷанг омаданд.

⁸ Ва Довуд инро шунида, Юоб ва тамоми лашкари далеронро фиристод.

⁹ Ва банӣ-Аммӯн берун омада, назди дарвозаи шаҳр барои ҷанг саф кашиданд, ва подшоҳоне ки

омада буданд, дар саҳро алоҳида мавқеъ гирифтанд.

¹⁰ Ва Юоб дид, ки ба муқобили ӯ ҳам аз пеш ва ҳам аз ақиб барои ҷанг омода шудаанд; ва ӯ аз ҳамаи гузинони Исроил фавҷе интиҳоб намуда, бар зидди арамиён саф кашид.

¹¹ Ва бақияи қавмро ба дасти бародараш Абшай супурд, то ки бар зидди банӣ-Аммӯн саф кашанд.

¹² Ва гуфт: «Агар арамиён аз ман зӯр бароянд, ба мадади ман биё, ва агар банӣ-Аммӯн аз ту зӯр бароянд, ман ба мадади ту хоҳам омад;

¹³ Далер бош, ва мо барои қавми худ ва барои шаҳрҳои Худои худ далерона хоҳем ҷангид, ва Худованд он чиро, ки дар назараш писанд ояд, ба амал хоҳад овард».

¹⁴ Ва Юоб бо қавме ки ҳамроҳи ӯ буданд, ба ҷанги зидди арамиён шурӯъ кард, ва онҳо аз пеши ӯ рӯ ба гурез оварданд.

¹⁵ Ва банӣ-Аммӯн диданд, ки арамиён рӯ ба гурез оварданд, онҳо низ аз пеши Абшай гурехта, ба шаҳр дохил шуданд; ва Юоб ба Ерусалим омад.

¹⁶ Ва чун арамиён диданд, ки пеши Исроил мағлуб гардиданд, қосидон фиристода, арамиёнеро, ки дар он тарафи наҳр буданд, берун оварданд, ва Шуфак, сарлашқари Ҳададозар, пешопеши онҳо мерафт.

Довуд ба лашкар сардорӣ мекунад.

¹⁷ Ва ба Довуд хабари ин расид, ва ӯ тамоми Исроилро ҷамъ кард, ва аз Урдун убур намуда, назди онҳо омад, ва ба муқобили онҳо саф кашид; ва Довуд бар зидди арамиён ба ҷанг шурӯъ намуд, ва онҳо бо ӯ ҷанг карданд.

¹⁸ Ва арамиён аз пеши Исроил рӯ ба гурез оварданд, ва Довуд ҳафт ҳазор сарбози аробагард ва чил ҳазор пиёдаро аз арамиён кушт, ва Шуфаки сарлашқарро ба қатл расонид.

¹⁹ Ва чун навкарони Ҳададозар диданд, ки пеши Исроил мағлуб гардиданд, бо Довуд сулҳ баста, ба ӯ тобеъ шуданд; ва арамиён минбаъд нахостанд, ки банӣ-Аммӯнро дастгирӣ кунанд.

БОБИ БИСТУМ

Довуд ва Юоб Раббаро забт менамоянд.

20 Ва баъд аз интиҳои сол, яъне баҳорон, вақте ки подшоҳон берун мераванд, то ки бичанганд, чунин воқеъ шуд, ки Юоб қуввати лашқарро ба кор бурда, кишвари банӣ-Аммӯнро торумор сохт, ва омада, Раббаро муҳосира кард, вале Довуд дар Ерусалим буд, ва Юоб Раббаро забт намуд, ва онро валангор кард.

² Ва Довуд тоҷи подшоҳи онҳоро аз сари вай гирифт, ки вазнаш як киккар буд, ва санги гаронбаҳое дошт, ва онро ба сари Довуд гузоштанд; ва ӯ ғанимати бағоят зиёде аз шаҳр берун овард.

³ Ва қавмеро, ки дар он буданд, берун овард, ва онҳоро ба корҳои маҷбури бо арраҳо ва ғаллақубакҳои оҳанин ва табарзинҳо баргумошт; ва бо ҳамаи шаҳрҳои бани-Аммун чунин амал кард; ва Довуд ва тамоми қавм ба Ерусалим баргаштанд.

Чанг бо фалиштиён.

⁴ Ва баъд аз он, чанге бо фалиштиён дар Қозар рӯй дод; он вақт Сибкаи хушотӣ Сифайро, ки аз авлоди рафоим буд, кушт; ва онҳо ба сари итоат омаданд.

⁵ Ва боз чанге бо фалиштиён рӯй дод, ва Элҳонон ибни Ёир Лаҳмиро, ки бародари Қольёти қаттӣ буд, ва дастаи найзааш мисли наварди молбофон буд, кушт.

⁶ Ва боз чанге дар Чат рӯй дод; ва марди бузургҷуссае буд, ки дасту поҳояш ҳар яке шаш ангушт дошт, — чамъ бисту чорто; вай низ аз авлоди Рофо буд.

⁷ Ва ҳангоме ки вай Исроилро дашном меод, Ёунотон ибни Шимъо, бародари Довуд, варо кушт.

⁸ Инҳо барои Рофо дар Чат зоида шуда буданд, ва аз дасти Довуд ва навкаронаш фуру ғалтиданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Саршумории қавм ба Худо писанд наомад. Вабо.

21 Ва шайтон бар Исроил қиём намуда, Довудро иғво дод, ки аҳли Исроилро дар шумор оварад.

² Ва Довуд ба Юоб ва сарварони қавм гуфт: «Рафта, аҳли Исроилро аз Беэр-Шобаъ то Дон саршуморӣ намоед, ва ба ман маълум кунед, то ки шумораи онҳоро бидонам».

Юоб ба саршуморӣ эрод мегирад.

³ Ва Юоб гуфт: «Бигзор Худованд шумораи қавми Худо аз он қадар, ки ҳаст, сад баробар зиёд кунад! Эй оғоям подшоҳ, оё ҳамаи онҳо навкарони оғоям нестанд? Пас чаро ин корро хоҳон аст? Ва чаро ин сабаби гуноҳи Исроил бишавад?»

⁴ Вале сухани подшоҳ бар Юоб ғолиб омад; ва Юоб берун рафта, дар тамоми Исроил гардиш кард, ва ба Ерусалим омад;

⁵ Ва Юоб рӯйхати саршумории қавмро ба Довуд пешниҳод кард; ва аз тамоми Исроил ҳазор қарат ҳазор ва сад ҳазор нафар мардони шамшерзан, ва аз Яҳудо чорсаду ҳафтод ҳазор нафар мардони шамшерзан буданд.

⁶ Вале ӯ левизодагон ва бинъёминиёнро андаруни онҳо дар шумор наовард, зеро ки сухани подшоҳ барои Юоб нафратангез буд.

⁷ Ва ин кор дар назари Худо бад буд, ва ӯ Исроилро зарба зад.

⁸ Ва Довуд ба Худо гуфт: «Бо ин коре ки кардам, бағоят гуноҳкор шудам; ва алҳол аз гуноҳи банди

Худо гузарой намо, зеро ки бағоят беақлона рафтор кардам».

⁹ Ва Худованд ба Қод, ки пешбини Довуд буд, сухан ронда, гуфт:

¹⁰ «Бирав ва ба Довуд сухан ронда, бигӯй: „Худованд чунин мегӯяд: Ман се чизро ба ту таклиф мекунам; яке аз онҳоро ба худ интихоб намо, то ки бар ту ба амал оварам“».

¹¹ Ва Қод назди Довуд омад, ва ба ӯ гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Барои худ интихоб намо:

¹² Ё се сол қаҳтӣ рӯй диҳад, ва ё се моҳ аз пеши душманонат бигрезӣ, ва шамшери душманонат ба ту бирасад, ва ё шамшери Худованд ва вабо дар замин ҳукмфармо гардад, ва фариштаи Худованд дар тамоми ҳудуди Исроил ба ҳалокат бирасонад“. Ва алҳол мулоҳиза намо, ки ба Фиристандаи худ чӣ ҷавобе гардонам».

¹³ Ва Довуд ба Қод гуфт: «Ман дар ғояти тангӣ ҳастам; беҳтар аст, ки ба дасти Худованд афтам, зеро ки марҳамати ӯ бузург аст; вале ба дасти одамизод наафтам».

¹⁴ Ва Худованд бар Исроил вабо фиристод, ва аз исроилиён ҳафтод ҳазор нафар мурданд.

¹⁵ Ва Худо фариштае ба Ерусалим фиристод, то ки онро ба ҳалокат бирасонад; ва ҳангоме ки вай мехост ба расонидани ҳалокат шурӯъ намояд, Худованд дида, аз ин офат пушаймон шуд, ва ба фариштаи ҳалокатовар гуфт: «Басанда аст, акнун дасти худро боздор!» Ва фариштаи Худованд назди хирмангоҳи Орнони ябусӣ истода буд.

¹⁶ Ва Довуд чашмонашро боло карда, фариштаи Худовандро дид, ки дар миёни замин ва осмон истодааст, ва шамшери бараҳна дар дасташ бар Ерусалим дароз карда шудааст; ва Довуд ва пироне ки палос дар бар доштанд, бар рӯи худ афтоданд.

¹⁷ Ва Довуд ба Худо гуфт: «Ман, охир, барои саршумории қавм амр фармудаам, ва ман ҳамонам, ки гуноҳ кардаам, ва бадкорӣ намудаам, вале ин гӯсфандон чӣ кардаанд? Эй Худованд Худои ман! Бигзор дасти Ту бар ман ва бар хонадони падарам бошад, вале на бар қавми Ту барои нобуд кардани вай».

Довуд хирмангоҳи Орнонро мехарад.

¹⁸ Ва фариштаи Худованд ба Қод гуфт, ки вай ба Довуд бигӯяд, ки Довуд баромада, дар хирмангоҳи Орнони ябусӣ қурбонгоҳе барои Худованд барпо намояд.

¹⁹ Ва Довуд бар тибқи сухани Қод, ки вай ба исми Худованд гуфта буд, баромад.

²⁰ Ва Орнон рӯ гардонида, фариштаро дид, ва чор писараш, ки бо ӯ буданд, пинҳон шуданд; ва Орнон гандум мекӯфт.

²¹ Ва Довуд назди Орнон омад, ва Орнон назар андохта, Довудро дид, ва аз хирмангоҳ берун омада, ба Довуд рӯ ба замин афтода сачда бурд.

²² Ва Довуд ба Орнон гуфт: «Қои хирмангоҳро ба ман бидеҳ, то ки қурбонгоҳе дар он барои

Худованд барпо намоям; онро ба қимати пурра ба ман бидех, то ки вабо аз қавм дур шавад».

²³ Ва Орнон ба Довуд гуфт: «Онро барои худ бигир; бигзор оғоям подшоҳ он чи дар назараш писанд ояд, ба амал оварад; инак, ман говҳоро барои қурбонии сӯхтанӣ, ва асбоби ғаллақубиро барои ҳезум, ва гандумро барои ҳадияи ордӣ медиҳам, — ҳамаашро бахшиш мекунам».

²⁴ Вале подшоҳ Довуд ба Орнон гуфт: «Не, балки ба қимати пурра хоҳам харид, зеро он чиро, ки аз они туст, барои Худованд нахоҳам гирифт, ва он чиро, ки муфт бошад, ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ тақдим нахоҳам кард».

²⁵ Ва Довуд барои он ҷой ба вазни шашсад сиқл ба Орнон тилло дод.

²⁶ Ва дар он ҷо Довуд қурбонгоҳе барои Худованд бино карда, қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии саломатӣ тақдим намуд, ва сӯи Худованд хонд, ва ӯ варо иҷобат намуда, бар қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ оташе аз осмон фиристод.

²⁷ Ва Худованд ба фаришта амр фармуд, ва вай шамшери худро ба ғилофаш баргардонид.

²⁸ Дар он замон, чун Довуд дид, ки Худованд ӯро дар хирмангоҳи Орнони ябусӣ иҷобат намуд, дар он ҷо қурбонӣ мекард.

²⁹ Вале маскани Худованд, ки онро Мусо дар биёбон сохта буд, ва қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ дар он замон бар баландии Цибъун буд.

³⁰ Ва Довуд наметавонист назди он биравад, то ки аз Худо пурсон кунад, чунки аз шамшери фариштаи Худованд тарсида буд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Довуд барои маъбад масолеҳ тайёр мекунад.

22 Ва Довуд гуфт: «Ин аст хонаи Худованд Худо ва ин аст қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ барои Исроил».

² Ва Довуд амр фармуд, ки ғарибонро, ки дар замини Исроил мебошанд, дар як ҷо ҷамъ кунанд, ва ӯ сангтарошонро таъин кард, то ки сангҳо барои сохтани хонаи Худо битарошанд.

³ Ва Довуд оҳани зиёде барои мехҳо, барои табақаҳои дарвозаҳо ва барои ошиқ-маъшукҳо тайёр кард, ва миси зиёде низ, ки вазнаш маълум набуд.

⁴ Ва дарахтони арз, ки сону шумор надошт, зеро ки сидуниён ва сӯриён дарахтони арз барои Довуд бисъёр оварда буданд.

⁵ Ва Довуд гуфт: «Писарам Сулаймон ҷавон ва нозук аст, ва хонае ки барои Худованд бино кардан лозим аст, бояд бағоят азим, номӣ ва мӯхташам дар назари ҳамаи кишварҳо бошад; пас, барои ӯ ман тайёр мекунам». Ва Довуд пеш аз фавти худ масолеҳи зиёде тайёр кард.

Довуд ба Сулаймон дастурҳо оид ба сохтани маъбад медиҳад.

⁶ Ва писараш Сулаймонро хонда, ба вай амр фармуд, ки хонае барои Худованд Худои Исроил бино кунад.

⁷ Ва Довуд ба Сулаймон гуфт: «Эй писарам, муроди дили ман ин буд, ки хонае ба исми Худованд Худои худ бино кунам.

⁸ Вале каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: „Ту хуни зиёде рехтай, ва ҷангҳои азиме кардай; ту набояд хонае ба исми Ман бино кунӣ, зеро ки ба ҳузури Ман хуни бисъёре бар замин рехтай.

⁹ Инак, писаре барои ту таваллуд хоҳад ёфт, ки вай марди осоиштае хоҳад буд, ва Ман ба вай аз ҳамаи душманони гирду атрофаш осоиштагӣ хоҳам бахшид; зеро ки номи вай Сулаймон хоҳад буд, ва Ман дар айёми вай ба Исроил сулҳ ва осоиштагӣ хоҳам бахшид.

¹⁰ Вай хонае ба исми Ман бино хоҳад кард, ва вай барои Ман писар хоҳад буд, ва Ман барои вай падар хоҳам буд, ва тахти салтанати варо бар Исроил то абад пойдор хоҳам гардонид».

¹¹ Алҳол, эй писарам, бигзор Худованд бо ту бошад, то ки комъёб гардида, хонаи Худованд Худои худро бино кунӣ, чунон ки ӯ дар бораи ту гуфтааст;

¹² Ва бигзор Худованд ба ту ақлу фаҳм ато фармояд, ва туро бар Исроил таъин кунад, то ки шариати Худованд Худои худро риоя намой.

¹³ Он гоҳ ту комъёб хоҳӣ шуд, ба шарте ки фароиз ва дастурҳоеро, ки Худованд ба Мусо дар бораи Исроил амр фармудааст, риоя намуда ба амал оварӣ; пас, қавӣ ва далер бош, натарс ва ҳаросон нашав!

¹⁴ Ва инак, ман дар аҷзи худ барои хонаи Худованд сад ҳазор киккар тилло ва ҳазор ҳазор киккар нуқра тайёр кардам, ва он қадар мис ва оҳан, ки вазнаш маълум нест, чунки бисъёр буд; ва ҷубу тахта ва сангҳо тайёр кардам, ва ту бар онҳо илова нам.

¹⁵ Ва назди ту коргарони бисъёре ҳастанд: сангтарошон ва харротони санг ва ҷуб, ва ҳар навъ хунармандон дар ҳар кори

¹⁶ Тилло, нуқра, мис ва оҳан сону шумор надоранд; пас, бархез ва амал нам, ва Худованд бо ту хоҳад буд».

Довуд ба сарварон васият мекунад, ки ба Сулаймон мадад расонанд.

¹⁷ Ва Довуд ба ҳамаи сарварони Исроил васият мекунад, ки ба писараш Сулаймон мадад расонанд:

¹⁸ «Худованд Худои шумо, охир, бо шумост, ва аз ҳар ҷониб ба шумо осоиштагӣ бахшидааст, зеро ки сокинони ин заминро ба дасти ман супурдааст, ва

ин замин пеши Худованд ва пеши қавми Ӯ тобеъ гардидааст.

¹⁹ Алҳол дилҳо ва қонҳои худро омода намоед, то ки Худованд Худои худро чӯё бошед; ва бархоста, қудси Худованд Худоро бино кунед, то ки сандуқи аҳди Худованд ва колои муқаддаси Худоро ба хонае ки ба исми Худованд бино меёбад, бикӯчонед».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Довуд пеш аз фавташ Сулаймонро вориси худ мегардонад.

23 Ва Довуд пир ва солхӯрда шуд, ва писараш Сулаймонро бар Исроил подшоҳ кард.

Дастурҳо ба левизодагон ва ба насли Чершӯн.

² Ва ҳамаи сарварони Исроил, ва қоҳинон ва левизодагонро ҷамъ кард.

³ Ва левизодагон аз синни сисола ва болотар дар шумор оварда шуданд, ва шумораи онҳо, бар ҳасби сарҳои мардон, сию ҳашт ҳазор нафар буд.

⁴ Аз онҳо барои идора кардани қорҳои хонаи Худованд бисту чор ҳазор нафар, ва нозирон ва доварон шаш ҳазор нафар буданд;

⁵ Ва чор ҳазор нафар дарбонон, ва чор ҳазор нафар шахсоне буданд, ки Худовандро ҳамду сано мегуфтанд, бо асбобе ки ман барои ҳамду сано сохтаам.

⁶ Ва онҳоро Довуд, бар ҳасби писарони Левӣ, яъне Чершӯн, Қаҳот ва Марорӣ, ба гурӯҳҳо тақсим кард.

⁷ Аз чершӯниён: Лаъдон ва Шимъӣ.

⁸ Писарони Лаъдон: сардорашон Яҳиил, ва сонӣ Зитом ва Юил — се нафар.

⁹ Писарони Шимъӣ: Шалӯмит ва Ҳазиил ва Ҳорон — се нафар; инҳо сардорони хонаводаҳои Лаъдон буданд.

¹⁰ Ва писарони Шимъӣ: Яҳат, Зизо ва Еуш ва Барио; инҳо, чор нафар, писарони Шимъӣ буданд.

¹¹ Ва Яҳат сардор буд, ва Зизо — дуюм; ва Еуш ва Барио писарони бисъёр надостанд, ва аз ин рӯ як хонавода шумурда шуданд.

Дар бораи насли Қаҳот.

¹² Писарони Қаҳот — Амром, Йисҳор, Ҳебрӯн ва Узиил — чор нафар.

¹³ Писарони Амром: Ҳорун ва Мусо; ва Ҳорун чудо карда шуд, то ки ӯ ва писаронаш барои хизмати муқаддастарин ба сурати абадӣ тақдис ёбанд, ба ҳузури Худованд бухур бисӯзонанд, ба Ӯ хизмат кунанд ва ба исми Ӯ то абад баракат диҳанд.

¹⁴ Ва писарони Мусо, марди Худо, бо номи сибти Левӣ хонда шудаанд.

¹⁵ Писарони Мусо: Чершӯн ва Элиозар.

¹⁶ Писарони Чершӯн: Шабуил сардорашон буд.

¹⁷ Ва писарони Элиозар: Раҳабъё сардорашон буд. Ва Элиозар писарони дигар надост; вале писарони Раҳабъё бағоят бисъёр буданд.

¹⁸ Писарони Йисҳор: Шалӯмит сардорашон буд.

¹⁹ Писарони Ҳебрӯн: Ериёху сардорашон буд, Амаръё — дуюм, Яҳазиил — сеюм, ва Еқамъом — чорум.

²⁰ Писарони Узиил: Мико сардорашон буд, ва Ешиё — дуюм.

Дар бораи насли Марорӣ.

²¹ Писарони Марорӣ: Маҳлӣ ва Мушӣ; писарони Маҳлӣ: Эльозор ва Қиш.

²² Ва Эльозор мурд, ва ӯ писарон не, балки духтарон дошт, ва онҳоро писарони Қиш, бародарҳошон, ба занӣ гирифтанд.

²³ Писарони Мушӣ: Маҳлӣ ва Эдар ва Йиремӯт — се нафар.

Вазифаҳои нави левизодагон.

²⁴ Инҳоянд писарони Левӣ, мувофиқи хонадонҳои падарони онҳо, ва сардорони хонаводаҳо, мувофиқи саршумори ном ба номи онҳо, ки аз синни бистсола ва болотар вазифаҳои хизмати хонаи Худовандро ба ҷо меоварданд.

²⁵ Зеро ки Довуд гуфт: «Худованд Худои Исроил ба қавми худ осоиштагӣ бахшидааст, ва Ӯ дар Ерусалим то абад сокин хоҳад буд,

²⁶ Ва низ левизодагонро дигар ҳоҷат нест, ки маскан ва тамоми колои хизмати онро бардоранд».

²⁷ Аз ин рӯ, бар тибқи суҳанони охиринаи Довуд, писарони Левӣ аз синни бистсола ва болотар дар шумор оварда шуданд,

²⁸ Зеро ки мавқеи онҳо дар паҳлуи писарони Ҳорун буд, то ки хизмати хонаи Худовандро ба ҷо оварда, бар саҳнҳо ва бар ҳуҷраҳо, ва бар татҳири тамоми қудс, ва бар иҷрои ҳар хизмати хонаи Худо мутасаддӣ бошанд,

²⁹ Ва низ бар нони тақдим, ва бар орди маҳин барои ҳадияи ордӣ, ва бар чалпақҳои фатирӣ, ва бар ҳадияҳои биръён ва пухта, ва бар ҳар андозаи моеи ва вазн;

³⁰ Ва ҳар субҳ омода шаванд, то ки Худовандро ҳамд гӯянд ва ситоиш намоянд, — ва ҳамчунин ҳар шом;

³¹ Ва дар ҳар вақти тақдим кардани қурбонӣҳои сӯхтанӣ барои Худованд дар шанбеҳо, навмоҳҳо ва идҳо, бар ҳасби шумораи онҳо, мувофиқи дастури оид ба онҳо, — доимо ба ҳузури Худованд бошанд;

³² Ва навбатдории хаймаи ҷомеъ, ва навбатдории қудс, ва навбатдории бародаронашон банӣ-Ҳорунро дар хизмати хонаи Худованд ниғаҳбонӣ кунанд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Банӣ-Ҳорун бо қуръа ба 24 навбат тақсим шуданд.

24 Ва ин аст тақсими банӣ-Ҳорун: писарони Ҳорун: Нодоб ва Абиҳу, Эльозор ва Итомор.

² Ва Нодоб ва Абиҳу пеш аз падари худ мурданд, ва онҳо писаре надоштанд; ва Эльозор ва Итомор коҳини карданд.

³ Ва Довуд онҳоро, — ба ёрии Содӯқ аз банӣ-Эльозор, ва Аҳималик аз банӣ-Итомор, — ба навбатҳои онҳо дар хизматашон тақсим кард.

⁴ Ва дар миёни банӣ-Эльозор мардони сардор назар ба банӣ-Итомор бештар ёфт шуданд, пас онҳоро ба таври зерин тақсим карданд: аз банӣ-Эльозор шонздаҳ сардори хонавода, ва аз банӣ-Итомор ҳашт сардори хонавода.

⁵ Ва онҳоро ба воситаи қуръа тақсим карданд, — якеро бо дигаре, — зеро ки сарварони қудс ва сарварони хонаи Худо ҳам аз банӣ-Эльозор буданд ва ҳам аз банӣ-Итомор.

⁶ Ва Шамаъё ибни Натанъили котиб, ки аз левизодагон буд, номҳои онҳоро ба ҳузури подшоҳ ва сарварон, ва Содӯқи коҳин, ва Аҳималик ибни Абъетор, ва сардорони хонаводаҳои коҳинон ва левизодагон навишт; як хонавода аз банӣ-Эльозор гирифта шуд, ва сонӣ аз банӣ-Итомор гирифта шуд.

⁷ Ва қуръаи якум барои Еҳуёриб баромад, дуюм — барои Едаъё;

⁸ Сеюм — барои Ҳорим, чорум — барои Саурим;

⁹ Панҷум — барои Малкиё, шашум — барои Миёмин;

¹⁰ Ҳафтум — барои Ҳаққӯс, ҳаштум — барои Абиё;

¹¹ Нӯҳум — барои Ешуа, даҳум — барои Шаканъёху;

¹² Ёздаҳум — барои Эльёшиб, дувоздаҳум — барои Ёқим;

¹³ Сездеҳум — барои Ҳуффо, чордаҳум — барои Ешабъоб;

¹⁴ Понздаҳум — барои Билчо, шонздаҳум — барои Иммир;

¹⁵ Ҳафтаҳум — барои Ҳизир, ҳаждаҳум — барои Ҳафиссис;

¹⁶ Нуздаҳум — барои Фатахъё, бистум — барои Ҳизқиёл;

¹⁷ Бисту якум — барои Ёкин, бисту дуюм — барои Чомул;

¹⁸ Бисту сеюм — барои Далоёху, бисту чорум — барои Маазъёху.

¹⁹ Ҳамин аст навбатҳои онҳо дар хизматашон, барои дохил шудан ба хонаи Худованд, бар тибқи дастурамале ки ба воситаи падарашон Ҳорун ба онҳо дода шудааст, чунон ки Худованд Худои Исроил ба вай амр фармуда буд.

Тақсимоти писарони дигари Левӣ.

²⁰ Ва дар бораи бақияи банӣ-Левӣ: аз писарони Амром — Шубоил, аз писарони Шубоил — Еҳдиёху;

²¹ Аз Раҳабъёху: аз писарони Раҳабъёху — сардорашон Йишшиё;

²² Аз Йисҳориён — Шалӯмӯт; аз писарони Шалӯмӯт — Яҳат;

²³ Ва аз писарони Ҳебрӯн: Ериёху — сардорашон, Амаръёху — дуюм, Яҳазиил — сеюм, Еқамъом — чорум;

²⁴ Писарони Узиил: Мико; аз писарони Мико — Шомир;

²⁵ Бародари Мико — Йишшиё; аз писарони Йишшиё — Закаръёху;

²⁶ Писарони Марорӣ: Маҳлӣ ва Мушӣ; писарони Язиёху — Банӯ;

²⁷ Писарони Марорӣ: аз они Язиёху — Банӯ ва Шӯхам ва Заккур ва Ибри;

²⁸ Аз они Маҳлӣ — Эльозор, вале вай писаре надошт;

²⁹ Аз они Қиш: писарони Қиш — Ерахмеил;

³⁰ Ва писарони Мушӣ: Маҳлӣ ва Эдар ва Еримӯт. Инҳо писарони левизодагон бар ҳасби хонаводаҳои мебошанд.

³¹ Ва онҳо низ, дар баробари бародарони худ банӣ-Ҳорун, ба ҳузури подшоҳ Довуд ва Содӯқ ва Аҳималик ва сардорони хонаводаҳои коҳинон ва левизодагон қуръа партофтанд, — сардори хонавода дар баробари бародари хурдии худ.

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Шумораи муғанниён ва вазифаҳои онҳо.

25 Ва Довуд ва сардорони лашкари хизмат писарони Ософ ва Ҳеймон ва Едутунро чудо карданд, то ки бо барбатҳо, удҳо ва санҷҳо сурудгӯи кунанд; ва шумораи онҳо, ки дар хизмати худ моҳир буданд, ин аст:

² Аз писарони Ософ: Заккур ва Юсуф ва Натанъё ва Асарэло; ин писарони Ософ дастпарварди Ософ буданд, ки ӯ бо ҳидояти подшоҳ сурудгӯи мекард.

³ Аз Едутун, писарони Едутун: Чадалъёху, Сарӣ, Ешаъёху, Ҳашабъёху ва Маттитъёху — шаш нафар, ки дар таҳти роҳбарии падарашон Едутун барбат навохта, дар ҳамд ва ситоиши Худованд сурудгӯи мекарданд.

⁴ Аз Ҳеймон, писарони Ҳеймон: Букқиёху, Маттанъёху, Уззиил, Шабуил, Еримӯт, Ҳананъё, Ҳанонӣ, Элиото, Қиддалтӣ, Ромамтӣ-Озар, Ёшбеқошо, Маллӯтӣ, Ҳӯтир ва Маҳазиӯт.

⁵ Ҳамаи онҳо писарони Ҳеймон буданд, ки ӯ пешбини подшоҳ дар ҳамду санои Худо буд, то ки ҷалоли ӯро баланд бардорад; ва Худо ба Ҳеймон чордаҳ писар ва се духтар дода буд.

⁶ Ҳамаи инҳо дар таҳти роҳбарии падарашон бо санҷҳо, удҳо ва барбатҳо дар хонаи Худованд сурудгӯи мекарданд, ва ин хизмати хонаи Худоро бо ҳидояти подшоҳ ва Ософ ва Едутун ва Ҳеймон ба ҷо меоварданд.

⁷ Ва шумораи онҳо бо бародаронашон, ки сурудгӯиро барои Худованд таълим гирифта буданд, яъне ҳамаи касоне ки дар ин кор маҳорат доштанд, дусаду ҳаштоду ҳашт нафар буд.

Бо қуръа тақсим кардани онҳо ба 24 навбат.

⁸ Ва онҳо барои муқаррар кардани навбатдорӣ, — хурд дар баробари калон, моҳир дар баробари шогирд, — қуръа партофтанд.

⁹ Ва қуръаи якуми банӣ-Ософ барои Юсуф баромад; дуюм — барои Ҷадальёху, ки ӯ ва бародаронаш ва писаронаш дувоздаҳ нафар буданд;

¹⁰ Сеюм — барои Заккур, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

¹¹ Чорум — барои Йисрӣ, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

¹² Панҷум — барои Натанъёху, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

¹³ Шашум — барои Буққиёху, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

¹⁴ Ҳафтум — барои Есарэло, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

¹⁵ Ҳаштум — барои Ешаъёху, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

¹⁶ Нӯҳум — барои Маттанъёху, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

¹⁷ Даҳум — барои Шимъӣ, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

¹⁸ Ёздаҳум — барои Азаръил, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

¹⁹ Дувоздаҳум — барои Ҳашабъё, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

²⁰ Сездеҳум — барои Шубоил, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

²¹ Чордаҳум — барои Маттӣёху, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

²² Понздаҳум — барои Еримӯт, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

²³ Шонздаҳум — барои Ҳананъёху, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

²⁴ Ҳафдаҳум — барои Ёшебқошо, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

²⁵ Ҳаждаҳум — барои Ҳанонӣ, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

²⁶ Нуздаҳум — барои Маллӯтӣ, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

²⁷ Бистум — барои Элиёто, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

²⁸ Бисту якум — барои Ҳӯтир, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

²⁹ Бисту дуюм — барои Ҷиддалтӣ, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

³⁰ Бисту сеюм — барои Маҳазӣёт, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар;

³¹ Бисту чорум — барои Рӯмамтӣ-Озар, писаронаш ва бародаронаш, дувоздаҳ нафар.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Тақсимоти дарбонон.

26 Ин аст тақсимоти дарбонон: аз қуръаиён — Машоламельёху ибни Қурӣ, аз писарони Ософ.

² Ва писарони Машоламельёху: Закаръёху — нахустзода, Едиаил — дуюм, Забадьёху — сеюм, Ятнийил — чорум;

³ Элом — панҷум, Еҳӯхонон — шашум, Эльеҳӯэнай — ҳафтум.

⁴ Ва писарони Убайд-Адӯм: Шамаъё — нахустзода, Еҳӯзобод — дуюм, Юоҳ — сеюм, Сокор — чорум, Натанъил — панҷум;

⁵ Аммиил — шашум, Иссокор — ҳафтум, Фауллотӣ — ҳаштум, зеро ки Худо ӯро баракат дода буд.

⁶ Ва барои писараш Шамаъё писарон таваллуд ёфтанд, ки дар хонадони падарашон сардорӣ мекарданд, чунки ҷанговарони далер буданд.

⁷ Писарони Шамаъё: Отнӣ, Рафоил, Убайд ва Элзобод, бародарони далери ӯ: Элиёху ва Самакъёху.

⁸ Ҳамаи онҳо аз писарони Убайд-Адӯм буданд, ки худашон ва писаронашон ва бародаронашон дар хизмат мардони далер буданд; ин одамони Убайд-Адӯм шасту ду нафар буданд.

⁹ Ва Машоламельёху ҳаждаҳ нафар писарон ва бародарони далер дошт.

¹⁰ Ва Ҳӯсо, ки аз писарони Марорӣ буд, писарон дошт: Шимрӣ — сардорашон, агарчи нахустзода набуд, вале падараш ӯро сардор таъин карда буд;

¹¹ Ҳилқиёху — дуюм, Табальёху — сеюм, Закаръёху — чорум; хамаи писарон ва бародарони Ҳӯсо сездеҳ нафар буданд.

¹² Ҳамин аст тақсимоти дарбонон дар миёни сардорони хонаводаҳо, ки навбатҳошон, дар баробари бародарҳои онҳо, барои хизмат кардан дар хонаи Худованд таъин шуда буд.

¹³ Ва онҳо, ҳам хурдашон ва ҳам калонашон, бар ҳасби хонаводаҳои худ барои ҳар дарвоза қуръа партофтанд.

¹⁴ Ва қуръаи дарвозаи шарқӣ ба Шаламельёху афтод; ва ҷангоме ки барои писараш Закаръёху, ки машваратчи хирадманд буд, қуръа партофтанд, қуръаи ӯ ба дарвозаи шимолӣ баромад;

¹⁵ Барои Убайд-Адӯм — дарвозаи ҷанубӣ, ва барои писаронаш — байтулмол;

¹⁶ Барои Шиффим ва Ҳӯсо — самти ғарбӣ, назди дарвозаи Шаллокат, ки дар он ҷо пайроҳа ба фароз мерафт, ва ҷои як навбатдорӣ дар рӯ ба рӯи навбатдорӣ дигар буд.

¹⁷ Ба тарафи шарқӣ шаш нафар левизодагон буданд, ба тарафи шимолӣ — ҳар рӯз чор нафар, ба тарафи ҷанубӣ — ҳар рӯз чор нафар, ва назди байтулмол — дунафарӣ;

¹⁸ Назди айвони ҷониби ғарб: дар сари пайроҳа — чор нафар, назди айвон — ду нафар.

¹⁹ Ҳамин аст тақсимоти дарбононе ки аз писарони Қўраҳ ва аз писарони Марорӣ буданд.

Левизодагоне ки назди хазоин таъин шуда буданд.

²⁰ Ва левизодагони дигар, яъне бародарони онҳо, бар хазоини хонаи Худо ва бар хазоини қурбониҳои муқаддас таъин шуда буданд:

²¹ Писарони Лаъдон, яъне писарони Чершўн аз камари Лаъдон, ки сардорони хонаводаи Лаъдони чершўнӣ буданд, — Яҳиилӣ;

²² Писарони Яҳиилӣ: Зетом ва бародараш Юил бар хазоини хонаи Худованд буданд;

²³ Аз амромийён, йисҳориён, ҳебрўниён, оззилийён:

²⁴ Шабуил ибни Чершўн ибни Мусо нозирони хазоин буд;

²⁵ Ва бародарони ӯ аз камари Элиозар: писараш Раҳабъёҳу, писараш Ешаъёҳу, писараш Йўром, писараш Зикрӣ ва писараш Шалўмит буданд,

²⁶ Ки ин Шалўмит ва бародаронаш бар тамоми хазоини қурбониҳои муқаддас мутасаддӣ буданд, ки онро подшоҳ Довуд вақф карда буд, ва низ сардорони хонаводаҳо ва мириҳазорҳо ва мирисадҳо ва сарлашкарҳо

²⁷ Аз қанғҳо ва аз ғаниматҳо вақф карда буданд, то ки хонаи Худовандро тақвият намоянд;

²⁸ Ва ҳар он чи Самуили басир, ва Шоул ибни Қиш, ва Абнир ибни Нир, ва Юоб ибни Саруё вақф карда буданд, — ҳар вақфқунанда вақфашро ба дасти Шалўмит ва бародаронаш месупурд.

Нозирон ва доварон.

²⁹ Аз йисҳориён: Кананъёҳу ва писаронаш бар кори берунии исроилиён ҳамчун нозирон ва доварон таъин шуда буданд.

³⁰ Аз ҳебрўниён: Ҳашабъёҳу ва бародаронаш, ҳазору ҳафтсад нафар мардони далер, дар ин тарафи Урдун, ба самти ғарбӣ, барои назорат кардан бар Исроил аз чиҳати ҳар хизмати Худованд ва аз чиҳати хизмати подшоҳ, таъин шуда буданд.

³¹ Аз ҳебрўниён, бар ҳасби насабномаи хонаводаҳошон, Ериё сардори ҳебрўниён буд; дар соли чилуми подшоҳии Довуд онҳо тафтиш карда шуданд, ва дар миёни онҳо мардони далер дар Яъзир-Цильод ёфт шуданд.

³² Ва бародарони вай, ду ҳазору ҳафтсад нафар мардони далер, сардорони хонаводаҳо буданд, ва онҳоро подшоҳ Довуд бар реубениён ва қодиён ва нисфи сибти Менашше аз чиҳати ҳар хизмати Худо ва хизмати подшоҳ таъин намуд.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Тақсимоти сардорони лашкар ва дигар нозирон барои хизмати моҳ ба моҳ.

²⁷ Ва банӣ-Исроил, бар ҳасби шумораи онҳо, яъне сардорони хонаводаҳо ва мириҳазорҳо ва мирисадҳо ва нозирони онҳо, дар ҳар кори

гурӯҳҳое ки моҳ ба моҳ меомаданд ва мерафтанд, дар ҳамаи моҳҳои сол ба подшоҳ хизмат мекарданд; дар ҳар гурӯҳ бисту чор ҳазор нафар буданд.

² Бар гурӯҳи якум барои моҳи якум Ёшобъом ибни Забдиил буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд;

³ Ҷ, аз писарони Форас, бар ҳамаи сарлашкарҳо дар моҳи якум сардор буд.

⁴ Ва бар гурӯҳи моҳи дуюм Дўдаи аҳўҳӣ буд, ва дар гурӯҳи ӯ Миқлўти сарвар низ буд; ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

⁵ Сарлашқари сеюм барои моҳи сеюм Баноёҳу ибни Еҳўёдои сарқоҳин буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

⁶ Ин ҳамон Баноёҳу буд, ки қасуртарини он сӣ нафар ва сардор бар он сӣ нафар буд, ва дар гурӯҳи ӯ писараш Аммизобод буд.

⁷ Сарлашқари чорум барои моҳи чорум Асоил бародари Юоб ва баъд аз ӯ писараш Забадьё буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

⁸ Сарлашқари панҷум барои моҳи панҷум Шамхути йизроҳӣ буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

⁹ Сарлашқари шашум барои моҳи шашум Иро ибни Иққиши тақўй буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

¹⁰ Сарлашқари ҳафтум барои моҳи ҳафтум Ҳиласи фалунӣ аз писарони Эфроим буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

¹¹ Сарлашқари ҳаштум барои моҳи ҳаштум Сибкаи хушотӣ аз зораҳиён буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

¹² Сарлашқари нўҳум барои моҳи нўҳум Абиозари аносўтӣ аз биньёминиён буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

¹³ Сарлашқари даҳум барои моҳи даҳум Маҳраи натўфотӣ аз зораҳиён буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

¹⁴ Сарлашқари ёздаҳум барои моҳи ёздаҳум Баноёи фиръотунӣ аз писарони Эфроим буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

¹⁵ Сарлашқари дувоздаҳум барои моҳи дувоздаҳум Ҳолдаи натўфотӣ аз писарони Отниил буд, ва дар гурӯҳи ӯ бисту чор ҳазор нафар буданд.

Сардорони дувоздаҳ сибт.

¹⁶ Ва бар сибтҳои Исроил: раиси Реубен — Элиозар ибни Зикрӣ; раиси Шимъўн — Шафатъёҳу ибни Маако;

¹⁷ Раиси Левӣ — Ҳашабъё ибни Қамуил; раиси Ҳорун — Содўк;

¹⁸ Раиси Яҳудо — Элиҳу аз бародарони Довуд; раиси Иссокор — Омрӣ ибни Микоил;

¹⁹ Раиси Забулун — Йишмаъёҳу ибни Убадьёҳу; раиси Нафтолий — Еримўт ибни Азриил;

²⁰ Раиси банӣ-Эфроим — Хӯшаъ ибни Азазъёху; раиси нисфи сибти Менашше — Юил ибни Фадоёху;

²¹ Раиси нисфи Менашше дар Цильод — Йиддӯ ибни Закаръёху; раиси Бинъёмин — Ясиил ибни Абнир;

²² Раиси Дон — Азаръил ибни Ерӯҳом. Инҳо сарварони сибтҳои Исроил буданд.

²³ Вале Довуд касонеро, ки бистсола ва камтар буданд, саршуморӣ накард, зеро Худованд гуфта буд, ки Исроилро мисли ситораҳои осмон саршумор мегардонад.

²⁴ Юоб ибни Саруё ба саршуморӣ сар кард, вале ба анҷом нарасонид, ва ба ин муносибат ғазобе бар Исроил ба амал омад; ва он саршуморӣ ба китоби вақоъномаи подшоҳ Довуд дохил нашуд.

²⁵ Ва бар ҳазоини подшоҳ Азмавт ибни Адиил буд; ва бар анборҳои ки дар саҳро, дар шаҳрҳо ва дар деҳот ва дар қалъаҳо буд, — Йӯнотон ибни Уззиёху;

Мансабдорони дигар, ки Довуд баргумошта буд.

²⁶ Ва бар коркунони саҳро, ки заминро кор мекарданд, — Эзрӣ ибни Калуб;

²⁷ Ва бар тоқзорҳо — Шимъии ромотӣ; ва бар анборҳои шароб ки дар тоқзорҳо буд — Забдии шифмӣ;

²⁸ Ва бар дарахтони зайтун ва тут-анҷир, ки дар пасти буд, — Баал-Ҳонони чадирий; ва бар анборҳои раған — Юош;

²⁹ Ва бар говҳои ки дар Шорӯн мечарид, — Ширтаи шорӯнӣ; ва бар говҳои ки дар водиҳо буд, — Шофот ибни Адлой;

³⁰ Ва бар шутурҳо — Убили исмоилӣ; ва бар модахарҳо — Еҳдиёхуи мирӯнутӣ;

³¹ Ва бар бузу ғусфандон — Ёзизи ҳаҷрий. Ҳамаи инҳо сардорони молу мулк буданд, ки подшоҳ Довуд баргумошта буд.

³² Ва Йӯнотон, амаки Довуд, машваратчӣ, марди оқил ва котиб буд; ва Яҳиил ибни Ҳакмӯнӣ назди писарони Довуд буд.

³³ Ва Аҳитӯфал машваратчии подшоҳ, ва Ҳушаи арқӣ дӯсти подшоҳ буд;

³⁴ Ва баъд аз Аҳитӯфал Еҳӯёдоъ ибни Баноёху ва Абъётор буданд; ва сарлашқари подшоҳ Юоб буд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Подшоҳ Довуд дар маҷлиси ботантанаи ҳамаи сардорон иродаи худро эълон мекунад.

28 Ва Довуд ҳамаи сарварони Исроил, сарварони сибтҳо ва сарварони гурӯҳҳоро, ки ба подшоҳ хизмат мекарданд, ва мириҳазорҳо ва мирисадҳо ва сардорони тамоми молу мулк ва чорвои подшоҳ ва писаронашро бо хочасароён ва паҳлавонон ва ҳамаи мардони ҷангӣ дар Ерусалим ҷамъ кард.

² Ва подшоҳ Довуд бар поҳояш бархоста, гуфт: «Маро бишнавед, эй бародарони ман ва қавми

ман! Муроди дили ман ин буд, ки хонаи оромгоҳе барои сандуқи аҳди Худованд ва барои кадамҳои Худои мо бино кунам, ва барои бино кардани он тайёрӣ дидам.

³ Вале Худо ба ман гуфт: „Ту хонае ба исми Ман бино накун, зеро ки ту марди ҷангӣ ҳастӣ, ва хун рехтай“.

⁴ Ва Худованд Худои Исроил маро аз тамоми хонадони падарам интиҳоб кард, то ки бар Исроил ба сурати абадӣ подшоҳ бошам, зеро ки Ё Яхудоро ҳамчун раис баргузид, ва аз хонадони Яҳудо — хонадони падари маро, ва аз писарони падарам — ба ман таваҷҷӯҳ намуд, то ки бар тамоми Исроил подшоҳ гардонад.

⁵ Ва аз ҳамаи писаронам, — зеро ки Худованд ба ман писарони бисъёре додааст, — Ё писарам Сулаймонро интиҳоб кард, то ки вай бар тамоми салтанати Худованд бар Исроил биншинад.

⁶ Ва Ё ба ман гуфт: „Писари ту, Сулаймон, ҳамаи аст, ки хонаи Маро, ва саҳнҳои Маро бино хоҳад кард, зеро ки Ман варо баргузидаам, то ки барои Ман писар бошад, ва Ман барои вай падар хоҳам буд,

⁷ Ва салтанати варо то абад пойдор хоҳам гардонид, ба шарте ки дар иҷрои аҳком ва дастурҳои Ман мисли имрӯз устувор бошад“.

⁸ Ва алҳол, дар пеши назари тамоми Исроил, ки ҷамоати Худованд ҳастанд, ва ба самъи Худои мо мегӯям: тамоми аҳкоми Худованд Худои худро ба ҷо оваред ва ҷӯё бошед, то ки ин замини хубро тасарруф намоед ва баъд аз худ онро ба писарони худ то абад мерос бигузored.

⁹ Ва ту, эй писарам Сулаймон, Худои падари худро бишнос, ва Ёро бо дили комил ва бо ҷони иштиёқманд ибодат намо, зеро ки Худованд ҳамаи дилҳоро имтиҳон мекунад, ва ҳар андеша ва фикрро мефаҳмад. Агар Ёро ҷӯё бошӣ, Ё барои ту ёфт хоҳад шуд, вале агар Ёро тарк намоӣ, Ё туро то абад тарк хоҳад кард.

¹⁰ Алҳол диққат намо, зеро ки Худованд туро баргузидааст, то ки хонае барои қудс бино намоӣ, пас қавӣ бош ва амал намо».

¹¹ Ва Довуд ба писараш Сулаймон нақшаи равоқ, ва хонаҳои он, ва анборҳои он, ва болохонаҳои он, ва ҳуҷраҳои дохилии он, ва хонаи ҳарамро дод,

¹² Ва нақшаи ҳар он чиро, ки аз ҷониби Рӯҳ ба ӯ ато шуда буд, — барои саҳнҳои хонаи Худованд, ва барои ўтоқҳои гирдогирди он, ва барои ҳазоини хонаи Худо, ва барои ҳазоини қурбонӣҳои муқаддас,

¹³ Ва барои гурӯҳҳои қоҳинон ва левизодагон, ва барои тамоми кори хизматгузори хонаи Худованд, ва барои тамоми колои хизмати хонаи Худованд.

¹⁴ Ва тиллоро бо вазни тилло барои тамоми колои ҳар навъ хизмат дод; ва нуқраро барои тамоми колои нуқра бо вазни он барои тамоми колои ҳар навъ хизмат;

¹⁵ Ва тиллоро бо вазни он барои чароғдонҳо ва чароғҳои онҳо, бо вазни он барои ҳар чароғдон ва чароғҳояш; ва нуқраро бо вазни он барои чароғдонҳои нуқра, барои ҳар чароғдон ва чароғҳояш, мувофиқи кори ҳар чароғдон;

¹⁶ Ва тиллоро бо вазни он барои мизҳои нони тақдим, барои ҳар миз; ва нуқраро барои мизҳои нуқра;

¹⁷ Ва тиллои ҳолисро барои чанголҳо ва косаҳо ва пиёлаҳо; ва барои тосҳои тилло бо вазни он барои ҳар тос; ва нуқраро барои тосҳои нуқра бо вазни он барои ҳар тос;

¹⁸ Ва тиллои софро бо вазни он барои қурбонгоҳи бухур; ва барои нақшаи ароба, яъне каррубиёни тилло ки болҳошонро паҳн карда, болои сандуқи аҳди Худовандро мепӯшонанд.

¹⁹ Ҳамаи ин ба таври хаттист, ки аз ҷониби Худованд бар ман нозил шуда, ҳамаи қорҳои ин нақшаро ба ман фаҳмонидаст.

Довуд сохтмони маъбадро ба Сулаймон месупорад.

²⁰ Ва Довуд ба писараш Сулаймон гуфт: «Қавӣ ва далер бош ва амал намо, натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худо, Худои ман, бо туст, ва то тамоми қор ки барои хизмати хонаи Худованд лозим аст, ба анҷом нарасад, Ў аз ту дур нахоҳад шуд ва туро тарк нахоҳад кард.

²¹ Ва инак гурӯҳҳои қоҳинон ва левизодагон барои хизмати хонаи Худо; ва ҳар валинеъмате ки ҳикматашро ба ҳар амал мебахшад, дар тамоми ин қор бо туст, ва сарварон ва тамоми қавм ба ҳар амри ту итоат хоҳанд кард».

БОБИ БИСТУ НҲҲУМ

Довуд ба тамоми қавм муроҷиат намуда,

насиҳат медиҳад.

29 Ва подшоҳ Довуд ба тамоми ҷамоат гуфт: «Писарам Сулаймон, ки Худо ӯро ба танҳои баргузидааст, ҷавон ва нозук аст, вале ин қор бузург аст, зеро ки ин калъа на аз барои одамизод аст, балки барои Худованд Худо.

² Ва ман бо тамоми қувватам барои хонаи Худои худ тайёр кардам: тиллоро барои ашьёи тиллоӣ, ва нуқраро барои ашьёи нуқрагин, ва мисро барои ашьёи мисин, ва оҳанро барои ашьёи оҳанин, ва ҷӯбро барои ашьёи ҷӯбин; сангҳои қазъ ва сангҳои тарсеъ, сангҳои сурмафом ва рангоранг, ва ҳар навъ сангҳои гаронбаҳо, ва бисъёр сангҳои мармар.

³ Ва боз, ба сабаби муҳаббати худ ба хонаи Худои худ, ганҷинаи тилло ва нуқрае ки ман дорам, онро низ илова бар ҳар чизе ки барои хонаи қудс тайёр кардам, ман барои хонаи Худои худ медиҳам:

⁴ Се ҳазор киккар тилло аз тиллои Ўфир, ва ҳафт ҳазор киккар нуқраи соф, барои рӯйбаст кардани деворҳои хонаҳо;

⁵ Тиллоро барои ашьёи тиллоӣ, ва нуқраро барои ашьёи нуқрагин, барои ҳар қор ки бо дасти хунармандон ба ҷо оварда мешавад. Пас кист, ки имрӯз ба таври ихтиёри барои Худованд ионат диҳад?»

Сардорон ва қавм ба таври ихтиёри ионат медиҳанд.

⁶ Ва сардорони хонаводаҳо, ва сарварони сибтҳои Исроил, ва мириҳазорҳо ва мирисадҳо, ва сардорони қорҳои подшоҳ ба таври ихтиёри ба додани ионат шурӯъ карданд.

⁷ Ва барои хизмати хонаи Худо панҷ ҳазор киккар ва даҳ ҳазор дирҳам тилло, ва даҳ ҳазор киккар нуқра, ва ҳаҷдаҳ ҳазор киккар мис, ва сад ҳазор киккар оҳан доданд.

⁸ Ва онҳое ки дар дасташон сангҳои гаронбаҳо ёфт шуд, онҳоро барои хазоини хонаи Худованд ба дасти Яҳиили цершўни супурданд.

⁹ Ва қавм аз ионатҳои ихтиёрии худ шод гардиданд, зеро ки бо дили комил барои Худованд ионат доданд, ва подшоҳ Довуд низ бағоят шод шуд.

Довуд Худовандро муборак меҳонад ва шукрона мегӯяд.

¹⁰ Ва Довуд Худовандро пеши тамоми ҷамоат муборак хонд, ва Довуд гуфт: «Эй Худованд Худои падари мо Исроил! Ту аз азал то абад муборак ҳастӣ.

¹¹ Худовандо! Кибриё ва зўрмандӣ ва шукӯҳ ва нусрат ва шавкат аз они Туст, зеро ки ҳар он чи дар осмон ва замин аст, аз они Туст. Худовандо! Салтанат аз они Туст, ва ту бар сари ҳама мутаол ҳастӣ.

¹² Ва сарват ва ҷалол аз ҷониби Туст, ва Ту бар ҳама ҳоким ҳастӣ, ва қувват ва қудрат дар дасти Туст, ва ихтиёри бузург ва мустаҳкам кардани ҳама дар дасти Туст.

¹³ Ва алҳол, эй Худои мо, мо Туро ҳамд мегӯем, ва исми пуршукӯҳи Туро ситоиш мекунем.

¹⁴ Аммо ман кистам ва қавми ман чистанд, ки қувват дошта бошем чунин ионат диҳем? Зеро ки ҳама чиз аз ҷониби Туст, ва он чиро, ки аз дасти Ту гирифтаем, ба ту додаем.

¹⁵ Зеро ки мо ба ҳузури Ту ғариб ҳастем, ва мисли ҳамаи падарони худ меҳмон мебошем: айёми мо бар замин мисли соя аст, ва бақо надорад.

¹⁶ Эй Худованд Худои мо! Тамоми ин сарват, ки барои сохтани хонае ба исми қудси Ту муҳайё кардаем, аз дасти Туст, ва ҳамаи он аз они Туст.

¹⁷ Ва ман, эй Худои ман, медонам, ки Ту дилҳоро имтиҳон мекунӣ, ва ба ростқорӣ таваҷҷӯҳ менамой; ман аз ростии дили худ тамоми ин ионатро додаам, ва алҳол мебинам, ки қавми Ту низ, ки дар ин ҷо мебошанд, бо шодмонӣ барои Ту ионат медиҳанд.

¹⁸ Эй Худованд Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Исроил! Инро ба сурати абадӣ дар фикру андешаҳои дили қавми Худ нигоҳ дор, ва дилҳои онҳоро ба сӯи Худ равона намо.

¹⁹ Ва ба писарам Сулаймон дили комил бибахш, то ки аҳкоми Ту, шаҳодоти Ту ва фароизи Туро риоя намояд, ва ҳамаи инро ба амал оварад, ва қалъаеро, ки ман барояш тайёри дидаам, бино кунад».

²⁰ Ва Довуд ба тамоми ҷамоат гуфт: «Худованд Худои худро муборак хонед!» Ва тамоми ҷамоат Худованд Худои падарони худро муборак хонданд, ва ба Худованд ва ба подшоҳ таъзим карданд ва сачда бурданд.

²¹ Ва барои Худованд қурбониҳо забҳ карданд, ва фардои он рӯз барои Худованд қурбониҳои сӯхтани тақдим карданд: ҳазор сар гов, ҳазор сар кӯчқор, ҳазор сар гӯсфанд бо ҳадияҳои рехтани онҳо, ва қурбониҳои зиёде барои тамоми Исроил.

²² Ва дар он рӯз ба ҳузури Худованд бо шодмонии бузурге хӯрданд ва нӯшиданд; ва Сулаймон ибни Довудро дуюмбора подшоҳ сохта, ба ҳузури Худованд ўро ба раисӣ, ва Содӯкро ба коҳини тадҳин карданд.

Подшоҳ шудани Сулаймон. Фавти подшоҳ Довуд.

²³ Ва Сулаймон бар тахти Худованд нишаста, ба ҷои падараш Довуд подшоҳӣ кард, ва комъёб гардид; ва тамоми Исроил ба ӯ итоат карданд.

²⁴ Ва ҳамаи сардорон ва паҳлавонон, ва ҳамаи писарони подшоҳ Довуд низ ба подшоҳ Сулаймон тобеъ шуданд.

²⁵ Ва Худованд Сулаймонро бузург гардонида, дар назари тамоми Исроил баланд бардошт, ва шукӯҳи салтанатро ба ӯ ато фармуд, ки ҳеҷ подшоҳи Исроил пеш аз ӯ ба он ноил нагардида буд.

²⁶ Ва Довуд ибни Йисой бар тамоми Исроил подшоҳӣ кард.

²⁷ Ва айёми подшоҳии ӯ бар Исроил чил сол буд: дар Ҳебрӯн ҳафт сол подшоҳӣ кард, ва дар Ерусалим сию се сол подшоҳӣ кард.

²⁸ Ва ӯ дар пирии некӯ, аз умр ва сарват ва ҷалол сер гардида, фавт кард; ва писараш Сулаймон ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

²⁹ Ва саргузашти подшоҳ Довуд, аз аввали умраш то охири он, дар навиштаҷоти Самуили басир, ва дар навиштаҷоти Нотони набӣ, ва дар навиштаҷоти Ҷоди пешбин тасвир ёфтааст, —

³⁰ Бо тамоми салтанати ӯ ва зӯрмандии ӯ, ва бо воқеаҳои ки ба ӯ, ва ба Исроил, ва ба ҳамаи салтанатҳои кишварҳо рӯй додааст.

2 ВАҚОЕЪНОМА

БОБИ ЯКУМ

Подшоҳ шудани Сулаймон ва тақдим кардани қурбониҳо дар Цибъун.

¹ Ва Сулаймон ибни Довуд дар салтанати худ мустаҳкам шуд, ва Худованд Худои ӯ бо ӯ буд, ва ӯро бузург гардонида, баланд бардошт.

² Ва Сулаймон ба тамоми Исроил: ба мириҳазорҳо ва мирисадҳо, ва доварон, ва ҳамаи раисоне ки дар тамоми Исроил буданд, ба сардорони хонаво даҳо амр фармуд,

³ Ва Сулаймон, ва тамоми ҷамоат ҳамроҳи у, ба суи баландие ки дар Цибъун буд, рафтанд, зеро хаймаи ҷомеи Худо, ки Мусо, бандаи Худо, онро дар биёбон сохта буд, дар он ҷо воқеъ буд.

⁴ Аммо сандуқи Худоро Довуд аз Қирьят-Еорим ба маконе ки Довуд барояш тайёр карда буд, баровард, зеро ки барои он дар Ерусалим хаймае барафрошта буд.

⁵ Вале қурбонгоҳи мисине ки Басалъил ибни Урй ибни Хур сохта буд, дар Цибъун пеши маскани Худованд воқеъ буд; ва Сулаймон ва ҷамоат онро зиёрат карданд.

⁶ Ва Сулаймон дар он ҷо ба хузури Худованд назди қурбонгоҳи мисине ки пеши хаймаи ҷомеъ буд, баромада, ҳазор сар қурбонии сӯхтани бар он тақдим намуд.

Рӯъёи Сулаймон ва илтимоси ӯ дар бораи атои ҳикмат.

⁷ Дар ҳамон шаб Худо ба Сулаймон зоҳир шуд, ва ба ӯ гуфт: «Талаб намо, чӣ чизе ба ту бидиҳам».

⁸ Ва Сулаймон ба Худо гуфт: «Ту ба падарам Довуд зҳсони азиме кардӣ, ва маро ба ҷои ӯ подшоҳ сохтӣ.

⁹ Алҳол, эй Худованд Худо, бигзор он сухане ки Ту ба падарам Довуд гуфтай, ба амал ояд, зеро ки Ту маро бар қавме ки мисли ғубори замин сершуморанд, подшоҳ сохтай.

¹⁰ Алҳол ҳикмат ва дониш ба ман ато намо, то ки ба ин қавм тавонам роҳбарӣ кунам, зеро кист, ки ин қавми бузурги Туро битавонад доварӣ намояд?»

¹¹ Ва Худо ба Сулаймон гуфт: «Абзаски ин дилхоҳи ту буд, ва ту сарват, дорой ва ҷалол, ва ҷони душманонатро талаб накардӣ, ва низ умри дароз талаб накардӣ, балки ҳикмат ва дониш барои худ талабидӣ, то қавми Маро, ки бар онҳо туро подшоҳ сохтаам, доварӣ намой, —

¹² Бинобар ин ҳикмат ва дониш ба ту ато карда шуд, ва Ман сарват ва дорой ва ҷалол ба ту хоҳам бахшид, ба андозае ки подшоҳони пеш аз ту мисли он надостанд, ва баъд аз ту мисли он нахоҳанд дошт».

¹³ Ва Сулаймон аз зиёрати баландие ки дар Цибъун буд, аз хузури хаймаи ҷомеъ ба Ерусалим омад, ва бар Исроил подшоҳӣ кард.

¹⁴ Ва Сулаймон аробаҳо ва саворагон ҷамъ кард: ӯ ҳазору чорсад ароба ва дувоздаҳ ҳазор нафар саворагон дошт; ва ӯ онҳоро дар шаҳрҳои аробаҳо ва назди подшоҳ дар Ерусалим ҷойгир кард.

¹⁵ Ва подшоҳ нуқра ва тиллоро дар Ерусалим ба сангҳои кӯча баробар гардонид, ва ҷӯби арзро ба ҷӯби ҷумиз, ки дар пастӣ бисёр мерӯяд, баробар сохт.

¹⁶ Ва аспонро барои Сулаймон аз Миср ва аз Қаве меоварданд: тоҷирони подшоҳ онҳоро аз Қаве ба баҳои муайян мехариданд.

¹⁷ Ва як аробаро аз Миср ба баҳои шашсад сиқл нуқра харида меоварданд, ва як аспро — ба баҳои саду панҷоҳ сиқл; ва ҳамчунин барои ҳамаи подшоҳони ҳиттиён ва подшоҳони арамиён ба воситаи онҳо меоварданд.

БОБИ ДУЮМ

Сулаймон барои сохтани маъбад майёри мебинад.

² Ва Сулаймон қарор дод, ки хонае ба исми Худованд, ва хонае барои салтанати худаш бино кунад.

² Ва Сулаймон ҳафтод ҳазор нафар барои боркашӣ, ва ҳаштод ҳазор нафар барои сангтарошӣ дар кӯҳистон, ва се ҳазору шашсад нафар барои назорати онҳо дар шумор овард.

³ Ва Сулаймон назди Хуром, подшоҳи Сӯр, фиристода, гуфт: «Чунон ки бо падарам Довуд рафтор намуда, барои ӯ ҷӯби арз фиристодай, то ки хонае барои сукунати худ бино кунад, ончунон бо ман рафтор намо.

⁴ Инак, ман хонае ба исми Худованд Худои худ бино менамоям, то ки онро ба Ӯ такдис кунам, бухури хушбӯе ба хузури Ӯ бисӯзонам, ва нони тақдими доимӣ ва қурбониҳои сӯхтании субху шомро дар шанбеҳо ва навмоҳҳо ва идҳои Худованд Худои мо тақдим намоям, ки ин ба сурати абадӣ ба Исроил амр фармуда шудааст.

⁵ Ва хонае ки ман бино менамоям, бузург аст, зеро ки Худои мо аз ҳамаи худоён бузургтар аст.

⁶ Ва кист, ки қувват дошта бошад хонае барои Ӯ бино намояд, дар сурате ки фалак ва фалакулафлок наметавонад Ӯро гунҷоиш диҳад? Ва ман кистам, ки хонае барои Ӯ бино намоям? Магар фақат барои он ки ба ҳузури Ӯ бухур бисӯзонам.

⁷ Ва алҳол касеро ба ман бифирист, ки дар сохтани ашьё аз тилло ва нуқра ва мис ва оҳан ва арғувон ва қирмиз ва лочвард моҳир бошад, ва кандакориро донад, то ки вай бо хунармандоне ки назди ман дар Яхудо ва Ерусалим ҳастанд, ва онҳоро падарам Довуд тайёр кардааст, бошад.

⁸ Ва дарахтони арз, сарв ва сандал аз Лубнон барои ман бифирист, зеро ман медонам, ки бандагони ту аз Ӯхдаи буридани дарахтони Лубнон мебароянд; ва инак, бандагони ман бо бандагони ту хоҳанд буд,

⁹ То ки чӯбу тахтаи зиёде барои ман тайёр кунанд, зеро хонае ки ман бино менамоям, бузург ва аҷоиб хоҳад буд.

¹⁰ Ва инак, ман барои таъминоти дарахтбуроне ки дарахтбурӣ мекунанд, барои бандагони ту бист ҳазор кӯр гандум, ва бист ҳазор кӯр ҷав, ва бист ҳазор бат шароб, ва бист ҳазор бат равған медиҳам».

¹¹ Ва Хуром, подшоҳи Сӯр, бо мактубе ҷавоб гардонид, ба Сулаймон фиристонд: «Азбаски Худованд қавми Худро дӯст медорад, туро бар онҳо подшоҳ гардонидааст».

¹² Ва Хуром гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Исроил, офаринандаи осмон ва замин, ки ба подшоҳ Довуд писари ҳақими соҳиби ақлу фаҳро ато намудааст, ки вай хонае барои Худованд ва хонае барои салтанати худаш бино менамояд.

¹³ Ва алҳол ман Хуромро, ки марди ҳақими соҳибфаҳме аз хунармандони падари ман аст, фиристодам,

¹⁴ Ки вай писари зане аз духтарони Дон аст, ва падараш марди сӯрӣ буд; вай дар сохтани ашьё аз тилло ва нуқра ва мис ва оҳан ва санг ва чӯб ва арғувон ва лочвард ва катон ва қирмиз, ва дар иҷрои ҳар навъ кандакорӣ ва ҳар саноеи нафисае ки ба зиммаи вай бо якҷоягии хунармандони ту ва хунармандони оғоям, падарат Довуд, гузошта шавад, усто мебошад.

¹⁵ Ва алҳол, гандум ва ҷав ва равған ва шаробро, ки оғоям дар бораи онҳо сухан рондааст, ба бандагони худ бифирист.

¹⁶ Ва мо дарахтонро аз Лубнон ба миқдори даркорию ту бурида, ба шакли амадҳо бо роҳи баҳр ба Ёфӯ хоҷем овард, ва ту онҳоро ба Ерусалим хоҳӣ бурд».

¹⁷ Ва Сулаймон ҳамаи мардони ғариберо, ки дар замини Исроил буданд, баъд аз саршумории онҳо, ки падараш Довуд ба амал оварда буд, дар шумор овард, ва онҳо саду панҷоҳу се ҳазору шашсад нафар баромаданд.

¹⁸ Ва аз онҳо ҳафтод ҳазор нафарро ҳамчун боркашон, ва ҳаштод ҳазор нафарро ҳамчун

сангтарошон дар кӯҳистон, ва се ҳазору шашсад нафарро ҳамчун нозироне ки қавро кор мефармоянд, таъин намуд.

БОБИ СЕЮМ

Ибтидои сохтмони маъбад.

3 Ва Сулаймон ба бино кардани хонаи Худованд дар Ерусалим, бар кӯҳи Мӯриё шурӯъ намуд, ки дар он ҷо Худованд ба падараш Довуд зоҳир шуда буд, ва Довуд ин ҷойро дар хирмангоҳи Орнони ябусӣ муқаррар карда буд.

² Ва ӯ дар рӯзи дуоми моҳи дуюм, дар соли чоруми подшоҳии худ ба бино кардан шурӯъ намуд.

Дар бораи андозаҳои маъбад ва масолеҳи бинокорӣ.

³ Ва ин аст асосҳое ки Сулаймон барои бино кардани хонаи Худо гузошт: дарозияш бо зироъҳо, бар ҳасби андозаи аввала, шаст зироъ, ва фароҳияш — бист зироъ.

⁴ Ва дарозии равоқе ки пеши толор буд, мувофиқи фароҳии хона — бист зироъ, ва баландияш — саду бист; ва онро аз дарун бо тиллои холис пӯшонид.

⁵ Ва толори калонро бо чӯби сарв рӯйбаст намуд, ва онро бо тиллои холис пӯшонид, ва бар рӯяш нақши нахлҳо ва шилшилаҳоро ҳақ кард.

⁶ Ва хонаро барои зебой бо сангҳои гаронбаҳо тарсеъ дод, ва тиллои он тиллои Парвоим буд.

⁷ Ва хонаро, — болорҳо, остонаҳо, деворҳо ва дарҳои онро, — бо тилло рӯйбаст намуд, ва бар деворҳо каррубиёнро ҳақ кард.

⁸ Ва хонаи қудси қудсҳоро сохт: дарозияш, мувофиқи фароҳии хона, бист зироъ, ва фароҳияш шаст зироъ буд; ва онро бо тиллои хуб, ба миқдори шашсад киккар, рӯйбаст намуд.

⁹ Ва вазни мехҳо панҷоҳ сикл тилло буд; ва болохонаҳоро бо тилло рӯйбаст намуд.

¹⁰ Ва дар хонаи қудси қудсҳо ду каррубии муҷассамкорӣ сохт, ва онҳоро бо тилло пӯшонид.

¹¹ Ва болҳои каррубиён бист зироъ дарозӣ дошт; як бол, ки панҷ зироъ буд, ба девори хона мерасид, ва боли дигар, ки панҷ зироъ буд, ба боли каррубии дигар мерасид;

¹² Ва боли каррубии дигар, ки панҷ зироъ буд, ба девори хона мерасид, ва боли дигараш, ки панҷ зироъ буд, ба боли каррубии дигар мечаспид.

¹³ Болҳои ин каррубиён ба дарозии бист зироъ паҳн шуда буд, ва онҳо бар пойҳои худ меистоданд, ва рӯйхошон ба сӯи хона буд.

¹⁴ Ва пардаро аз лочвард ва арғувон ва қирмиз ва катон сохт, ва нақши каррубиёнро бар он кашид

¹⁵ Ва пеши хона ду сутун сохт, ки дарозии онҳо сию панҷ зироъ буд; ва тоҷе ки бар сари ҳар яке аз онҳо буд, панҷ зироъ дарозӣ дошт.

¹⁶ Ва шилшилаҳо, мисли онҳое ки дар ҳарам буд, сохта, бар сари сутунҳо гузошт; ва сад анор сохта, бар шилшилаҳо ниҳод.

¹⁷ Ва сутунҳоро пеши маъбад барқарор намуд, — якеро аз тарафи рост, ва дигареро аз тарафи чап; ва номи сутуни тарафи ростро Ёкин хонд, ва номи сутуни тарафи чапро — Буаз.

БОБИ ЧОРУМ

Давоми сохтмон.

4 Ва қурбонгоҳи мисин сохт, ки дарозияш бист зироъ, ва фарохияш бист зироъ, ва қадаш даҳ зироъ буд.

² Ва ҳавзи аз мис рехтае сохт, ки аз лаб то лабаш даҳ зироъ буд, шакли комилан доиравӣ дошт, ва қадаш панҷ зироъ буд, ва риштаи сӣ-зирой онро гирдогирд дар бар мегирифт.

³ Ва зери он сурати говон буд, ки онро гирдогирд дар бар мегирифт, ба тавре ки ба ҳар зироъ даҳ адад аз онҳо буд, ва онҳо ҳавзро гирдогирд дар бар мегирифт; ин говон ду қатор буда, баробари рехта шудани он рехта шуда буд.

⁴ Он бар дувоздаҳ гов меистод, ки се адади онҳо ба тарафи шимол менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи ғарб менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи ҷануб менигарист, ва се адади онҳо ба тарафи шарқ менигарист, ва ҳавз аз боло бар онҳо меистод; ва ҳамаи пуштҳои онҳо дар таги он буд.

⁵ Ва ғафсии он як ваҷаб буд, ва лабаш мисли лаби ҷилди гули савсан сохта шуда буд; ҳаҷми он гунҷоиши се ҳазор батро дошт.

⁶ Ва даҳ лаган сохт, ва аз онҳо панҷ ададро ба тарафи рост, ва панҷ ададро ба тарафи чап гузошт, то ки дар онҳо шустушӯ кунанд, — он чиро, ки ба қурбонии сӯхтани тааллуқ дошт, дар онҳо мешустанд; ва ҳавз барои он буд, ки коҳинон дар он шустушӯ намоянд.

⁷ Ва даҳ чароғдони тилло мувофиқи дастури онҳо сохта, дар маъбад панҷ ададро ба тарафи рост, ва панҷ ададро ба тарафи чап гузошт.

⁸ Ва даҳ миз сохта, дар маъбад панҷ ададро ба тарафи рост, ва панҷ ададро ба тарафи чап гузошт; ва сад косаи тилло сохт.

⁹ Ва саҳни коҳинон, ва саҳни бузург, ва дарҳо барои саҳн сохт; ва дарҳоро бо мис пӯшонид.

¹⁰ Ва ҳавзро дар тарафи рост, дар кунҷи шарқи ҷанубӣ қойгир кард.

¹¹ Ва Хуром дегҳо ва хокандозҳо ва косаҳо сохт; ва Хуром кореро, ки назди подшоҳ Сулаймон дар хонаи Худо ба ҷо меовард, ба анҷом расонид:

¹² Ду сутун, ва ду гулӯлаи тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд; ва ду шабака барои пӯшонидани ду гулӯлаи тоҷҳое ки бар сари сутунҳо буд;

¹³ Ва чорсад аноре ки барои ду шабака аз баҳри пӯшонидани ду гулӯлаи тоҷҳое ки болои сутунҳо буд;

¹⁴ Ва пояҳоро сохт, ва лаганҳоро бар пояҳо сохт;

¹⁵ Як ҳавз, ва дувоздаҳ говро, ки дар таги он буд;

¹⁶ Ва дегҳо ва хокандозҳо ва чанголҳо, ва тамоми колои онҳоро, ки Хуром, ҳунарманди падараш, назди подшоҳ Сулаймон барои хонаи Худованд сохт, аз миси сайқалӣ буд.

¹⁷ Онҳоро подшоҳ дар водии Урдун дар умқи гиле ки дар миёни Суккӯт ва Саредото буд, рехт.

¹⁸ Ва Сулаймон тамоми ин колоро он қадар бисьёр сохт, ки муайян кардани вазни мис ғайриимкон буд.

¹⁹ Ва Сулаймон тамоми колоеро, ки дар хонаи Худо буд, ва қурбонгоҳи тилло, ва мизҳоро, ки нони тақдим бар онҳо буд, сохт,

²⁰ Ва чароғдонҳо ва чароғҳои онҳоро аз тиллои пок, то ки мувофиқи дастур пеши ҳарам даргиронида шавад;

²¹ Ва гулҳо ва чароғҳо ва анбӯрҳоро аз тилло, яъне аз зари холис;

²² Ва оташгиракҳо ва косаҳо ва қошукҳо ва маҷмарҳоро аз тиллои пок; ва дарвозаи хонаро, — дарҳои дохилӣ ба сӯи қудси қудсҳо, ва дарҳои маъбад ба сӯи толор, — аз тилло.

БОБИ ПАНЧУМ

Сандуқи аҳд ба маъбад оварда шуд.

5 Ва тамоми коре ки Сулаймон барои хонаи Худованд ба ҷо овард, анҷом ёфт; ва Сулаймон он чиро, ки падараш Довуд вақф карда буд, овард, ва нуқра ва тилло ва тамоми колоро ба хазоини хонаи Худо супурд.

² Он гоҳ Сулаймон пирони Исроил, ва ҳамаи сардорони сибтҳо, раисони хонаводаҳои бани-Исроилро дар Ерусалим ҷамъ кард, то ки сандуқи аҳди Худовандро аз шаҳри Довуд, ки Сион бошад, бароваранд.

³ Ва тамоми мардуми Исроил дар иди моҳи ҳафтум назди подшоҳ ҷамъ шуданд.

⁴ Ва ҳамаи пирони Исроил омаданд, ва левизодагон сандуқро бардоштанд.

⁵ Ва сандуқ, ва хаймаи ҷомеъ, ва тамоми колои муқаддасро, ки дар хайма буд, бардоштанд, — онҳоро коҳинон ва левизодагон бардоштанд.

⁶ Ва подшоҳ Сулаймон ва тамоми ҷамоати Исроил, ки ба хузури ӯ назди сандуқ ҷамъ шуда буданд, гӯсфандон ва говонро қурбонӣ карданд, ки микдори онҳоро, ба сабаби бисьёриашон, ба ҳисоб овардан ва муайян намудан мумкин набуд.

⁷ Ва коҳинон сандуқи аҳди Худовандро ба маконаш, ба ҳарами хона, ба қудси қудсҳо, зери болҳои каррубиён дароварданд.

⁸ Ва каррубиён болҳошонро бар макони сандуқ паҳн мекарданд, ва каррубиён сандуқ ва дастакҳояшро аз боло мепӯшониданд.

⁹ Ва дастакҳоро пеш кашида дароз карданд, ба тавре ки сари дастакҳо аз сандуқе ки пеши ҳарам

буд, аён мешуд, вале аз берун аён намешуд; ва онҳо то имрӯз дар он ҷост.

¹⁰ Дар сандуқ чизе набуд, ғайр аз лавҳҳое ки Мусо дар Хӯриб дар он гузошт, вақте ки Худованд бо банӣ-Исроил, ҳангоми берун омаданашон аз Миср, аҳд бастан.

¹¹ Ва чунин воқеъ шуд, ки чун коҳинон аз қудс берун омаданд, — зеро ҳамаи коҳиноне ки дар он ҷо буданд, худро, сарфи назар аз навбатҳошон, такдис карданд.

¹² Ва ҳамаи левизодагони муғаннӣ, яъне Ософ, Ҳеймон, Едутун, ва писаронашон, ва бародаронашон, либоси катон дар бар карда, бо санҷҳо ва барбатҳо ва удҳо ба тарафи шарқии қурбонгоҳ меистоданд, ва саду бист нафар коҳинон ҳамроҳи онҳо истода, карнай менавохтанд.

¹³ Ва ин карнайнавозон ва муғанниён мисли як тан барои ҳамду санои Худованд яқдилона овоз мебароварданд, ва ҳамин ки садои карнайҳо ва санҷҳо ва дигар асбоби мусиқиро баланд карда, Худовандро ҳамд гуфтанд, ки Ӯ некӯст, зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст, — он гоҳ хона, хонаи Худованд, аз абр пур шуд.

¹⁴ Ва коҳинон, ба сабаби абр, натавонистанд барои хизмат биистанд, зеро ки ҷалоли Худованд хонаи Худоро пур карда буд.

БОБИ ШАШУМ

Нутқ ва дуои Сулаймон.

6 Он гоҳ Сулаймон гуфт: «Худованд гуфтааст, ки дар меғ сокин мешавад.

² Вале ман хонае барои сукунати Ту бино намудаам, маконе барои он ки Ту дар он то абад сокин шавӣ».

³ Ва подшоҳ рӯи худро гардонида, тамоми ҷамоати Исроилро баракат дод, — ва тамоми ҷамоати Исроил меистоданд, —

⁴ Ва гуфт: «Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки бо даҳони Худ ба падарам Довуд сухан рондааст, ва бо дасти Худ онро ба ҷо овардааст! Ӯ гуфтааст:

⁵ „Аз рӯзе ки Ман қавми Худ Исроилро аз замини Миср берун овардаам, шахреро аз ҳамаи сибтҳои Исроил барои бино кардани хонае барнагузидаам, то ки исми Ман дар он бошад, ва касеро барнагузидаам, то ки вай бар қавми Ман Исроил раис бошад;

⁶ Валекин Ерусалимро баргузидам, то ки исми Ман дар он бошад, ва Довудро баргузидам, то ки вай бар қавми Ман Исроил бошад“.

⁷ Ва дар дили падарам Довуд орзуе буд, ки хонае ба исми Худованд Худои Исроил бино кунад.

⁸ Вале Худованд ба падарам Довуд гуфт: „Чун дар дили ту орзуе буд, ки хонае ба исми Ман бино намой, хуб кардӣ, ки чунин орзуе дар дили худ доштӣ;

⁹ Аммо ту хонаро бино нахоҳӣ кард, балки писари ту, ки аз камари ту берун ояд, — ӯ хонаро ба исми Ман бино хоҳад кард“.

¹⁰ Ва Худованд каломи Худро, ки ба забон ронда буд, ба ҷо овард, ва ман ба ҷои падарам Довуд ба майдон омадам ва, бар тибқи он чи Худованд гуфта буд, бар тахти Исроил нишастам, ва хонае ба исми Худованд Худои Исроил бино кардам.

¹¹ Ва сандуқеро дар он ҷо гузоштам, ки аҳди Худованд, ки онро бо банӣ-Исроил бастан буд, дар он мебошад».

¹² Ва ӯ пеши қурбонгоҳи Худованд, дар рӯ ба рӯи тамоми ҷамоати Исроил истода, дастҳои худро дароз кард, —

¹³ Зеро ки Сулаймон минбари мисине ки дарозияш панҷ зироъ, ва фарохияш панҷ зироъ, ва қадаш се зироъ буд, сохта, онро дар миёни сахн гузошта буд; ва бар он истода, дар рӯ ба рӯи тамоми ҷамоати Исроил зону зад, ва дастҳои худро сӯи осмон дароз кард, —

¹⁴ Ва гуфт: «Эй Худованд Худои Исроил! Худое мисли Ту дар осмон ва замин нест; Ту ба бандагони Худ, ки ба хузури Ту бо тамоми дили худ рафтор менамоянд, аҳд ва эҳсонро нигоҳ медорӣ.

¹⁵ Ту он чиро, ки ба бандаи Худ — падарам Довуд — гуфтай, риоя намудӣ; Ту бо даҳони Худ гуфтай ва бо дасти Худ ба ҷо овардаӣ, чунон ки имрӯз воқеъ шудааст.

¹⁶ Ва алҳол, эй Худованд Худои Исроил, барои бандаи Худ, падарам Довуд, он каломро риоя намо, ки ба ӯ гуфтай: „Касе ки ба хузури Ман бар тахти Исроил биншинад, барои ту хотима нахоҳад ёфт, ба шарте ки писаронат роҳҳои худро нигоҳ дошта, мувофиқи шариати Ман рафтор намоянд, чунон ки ту ба хузури Ман рафтор намудай“.

¹⁷ Ва алҳол, эй Худованд Худои Исроил, бигзор каломи Ту, ки ба бандаи Худ Довуд гуфтай, собит шавад!

¹⁸ Оё дар ҳақиқат Худо бар замин бо одамизод сокин мешавад? Охир, осмон ва фалакулафлок наметавонад Туро гунҷоиш диҳад, чӣ ҷои ин хонае ки ман бино кардам.

¹⁹ Валекин, эй Худованд Худои ман, ба дуои бандаи Худ ва ба истиғосаи вай таваҷҷӯҳ намо, то тазаррӯъ ва дуоеро, ки бандаат ба хузури Ту мегӯяд, бишнави,

²⁰ Ва чашмони Ту бар ин хона, бар ин маконе ки дар бораи он гуфтай: „Исми Ман дар он ҷо хоҳад буд“, шабу рӯз воз бошад, ва Ту дуоеро, ки бандаат дар ин макон мегӯяд, бишнави.

²¹ Ва Ту истиғосаҳои бандаи Худ ва қавми Худ Исроилро, ки дар ин макон дуо мегӯянд, бишнав, ва онро аз ҷои сукунати Худ, аз осмон бишнав, ва шунида, биомурз.

²² Агар касе нисбат ба ёри худ гуноҳ карда, ба қасам хӯрдан маҷбур шавад, ва омада, пеши қурбонгоҳи Ту дар ин хона қасам хӯрад, —

²³ Он гоҳ Ту аз осмон бишнава, ва амал намуда, бар бандагонат доварӣ намо, то ки сазои шарирро дода, рафторашро ба сараш баргардонӣ, ва одилро сафед карда, бар тибқи адолаташ ба вай подош диҳӣ.

²⁴ Ва агар қавми Ту Исроил барои гуноҳе ки ба ҳузури Ту ба амал оварда бошанд, пеши душман мағлуб шаванд, ва сӯи Ту рӯчӯъ намуда ва исми Туро ҳамду сано хонда, пеши Ту дар ин хона дуо гӯянд ва истиғоса кунанд, —

²⁵ Он гоҳ Ту аз осмон бишнава, ва гуноҳи қавми Худ Исроилро биомурз, ва онҳоро ба заминне ки ба онҳо ва ба падаронашон додай, баргардон.

²⁶ Ҳангоме ки осмон баста шавад ва барои гуноҳе ки ба ҳузури Ту ба амал оварда бошанд, борон наборад, ва дар ин макон дуо гуфта ва исми Туро ҳамду сано хонда, аз гуноҳи худ тавба кунанд, чунки Ту онҳоро фурӯ нишондай, —

²⁷ Он гоҳ Ту аз осмон бишнава, ва гуноҳи бандагони Худ ва қавми Худ Исроилро омурзида, роҳи некӯро, ки бо он бояд бираванд, ба онҳо нишон бидеҳ, ва бар замини Худ, ки онро ба қавми Худ барои мерос додай, борон бифирист.

²⁸ Агар дар замин қаҳтӣ рӯй диҳад, агар вабо ояд, агар боди самум, хушксолӣ, малах ва кирмак пайдо шавад, агар душманонашон онҳоро дар шаҳрҳои заминашон ба танг оваранд, агар ягон мусибат ва ягон беморӣ ба вуқӯъ ояд, —

²⁹ Он гоҳ ҳар дуо ва ҳар истиғосаро, ки аз қониби ҳар одам ва аз қониби тамоми қавми Ту гуфта мешавад, вақте ки ҳар яке аз онҳо мусибати худ ва дарди худро медонанд ва дастҳои худро сӯи ин хона дароз мекунанд, —

³⁰ Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, бишнава ва биомурз, ва ба ҳар кас, ки дили варо медонӣ, бар тибқи тамоми рафтораш подош деҳ, зеро ки танҳо Ту донандаи дилҳои тамоми банӣ-одам ҳастӣ,

³¹ То ки онҳо аз Ту ҳаросон бошанд ва дар тамоми айёми зиндагии худ ба рӯи заминне ки Ту ба падарони мо додай, бо роҳҳои Ту бираванд.

³² Ва ҳамчунин аҷнабино, ки аз ҷумлаи қавми Ту Исроил набошад, вале ба хотири исми бузурги Ту ва дасти қавми Ту ва бозуи тӯлонии Ту аз замини дурдасте омада бошад, ва омада, сӯи ин хона дуо гӯянд, —

³³ Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, бишнава, ва ҳар он чиро, ки он аҷнаби сӯи Ту хонда дархост намояд, ба амал овар, то ки ҳамаи қавмҳои замин исми Туро бишносанд, ва аз Ту мисли қавми Ту Исроил ҳаросон бошанд, ва бидонанд, ки исми Ту бар ин хонае ки ман бино кардаам, хонда шудааст.

³⁴ Ҳангоме ки қавми Ту ба ҷанги зидди душманони худ, бо роҳе ки Ту онҳоро фиристодай, берун оянд, ва ба ин шаҳре ки Ту баргузидаӣ, ва ба хонае ки ман ба исми Ту бино кардаам, рӯчӯъ намуда, сӯи Ту дуо гӯянд, —

³⁵ Он гоҳ Ту аз осмон дуо ва истиғосаи онҳоро бишнава, ва дархости онҳоро ба ҷо овар.

³⁶ Ҳангоме ки онҳо пеши Ту гуноҳ кунанд, — зеро касе нест, ки гуноҳ накунад, — ва Ту бар онҳо ғазаб карда, онҳоро ба душман таслим намоӣ, ва асиркунандагонашон онҳоро ба замини дур ё наздик бибаранд,

³⁷ Ва ҳангоме ки онҳо дар заминне ки онҳо асир бошанд, ба худ омада тавба кунанд, ва дар замини асирии худ ба сӯи Ту истиғоса намуда, гӯянд: „Мо гуноҳ карда ва осӣ шуда, рафтори шарирона кардем“,

³⁸ Ва ҳангоме ки онҳо дар замини асирии худ, ки ба онҳо онҳоро ба асирий бурдаанд, бо тамоми дили худ ва бо тамоми қони худ сӯи Ту баргарданд, ва ба заминне ки Ту ба падаронашон додай, ва ба шаҳре ки Ту баргузидаӣ, ва ба хонае ки ман ба исми Ту бино кардаам, рӯчӯъ намуда, сӯи Ту дуо гӯянд, —

³⁹ Он гоҳ Ту аз осмон, ки макони сукунати Туст, дуо ва истиғосаи онҳоро бишнава, ва дархости онҳоро ба ҷо овар, ва қавми Худро, ки пеши Ту гуноҳ кардаанд, биомурз.

⁴⁰ Алҳол, эй Худои ман, бигзор чашмони Ту воз бошад, ва гӯшҳои Ту ба дуо ки дар ин макон гуфта мешавад, шунаво бошад.

⁴¹ Ва алҳол, эй Худованд Худо, ба сӯи оромгоҳи Худ бархез, — Ту ва сандуқи қудрати Ту; қоҳинони Ту, эй Худованд Худо, қомаи наҷот хоҳанд пӯшид, ва порсоёни Ту ба некӯӣ шод хоҳанд шуд.

⁴² Эй Худованд Худо! Рӯи масеҳи Худро барнагардон, эҳсонҳои бандаи Худ Довудро ба ёд овар».

БОБИ ҲАФТУМ

Қурбониҳо ва иди ботантана.

7 Ва ҳангоме ки Сулаймон гуфтани дуоро ба анҷом расонид, оташе аз осмон фурӯд омада, қурбонии сӯхтанӣ ва забҳҳоро сӯзонид, ва қалоли Худованд хонаро пур кард.

² Ва қоҳинон натавонистанд ба хонаи Худованд дохил шаванд, зеро ки қалоли Худованд хонаи Худовандро пур карда буд.

³ Ва тамоми банӣ-Исроил фурӯд омадани оташ ва қалоли Худовандро бар хона диданд, ва рӯй бар замини сангфарш афтада, сачда бурданд, ва Худовандро ҳамду сано хонданд, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.

⁴ Ва подшоҳ ва тамоми қавм қурбониҳо ба ҳузури Худованд забҳ карданд.

⁵ Ва подшоҳ Сулаймон бисту ду ҳазор гов ва саду бист ҳазор гӯсфанд қурбонӣ кард; ва подшоҳ ва тамоми қавм хонаи Худоро такдис карданд.

⁶ Ва қоҳинон дар навбатдории худ меистоданд, ва левизодагон бо асбоби суруди Худованд буданд, ки подшоҳ Довуд онҳоро барои ҳамду санои Худованд сохта буд, зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст, ва Довуд ба

воситаи онҳо ҳамду сано мегуфт; ва коҳинон дар рӯ ба рӯи онҳо карнай менавохтанд, ва тамоми Исроил меистоданд.

⁷ Ва Сулаймон миёнаи саҳро, ки пеши хонаи Худованд буд, тақдис намуд, чунки қурбониҳои сӯхтанӣ ва чарбуи қурбониҳои саломатиро дар он ҷо тақдис кард, зеро қурбонгоҳи мисине ки Сулаймон сохта буд, қурбониҳои сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордӣ ва чарбуи қурбониҳоро натавонист гунҷоиш диҳад.

⁸ Ва Сулаймон дар он вақт ҳафт рӯз ид кард, ва тамоми Исроил ҳамроҳи ӯ буданд, ки ин ҷамоати бағоят бузург аз даромадгоҳи Ҳамот то водии Миср ҷамъ омада буданд;

⁹ Ва дар рӯзи ҳаштум ҷамъомади ботантанаи идонае барпо карданд, зеро ки тақдиси қурбонгоҳро ҳафт рӯз, ва идро ҳафт рӯз ба амал оварданд.

¹⁰ Ва дар рӯзи бисту сеюми моҳи ҳафтум ӯ қавмро ба хаймаҳои фиристод, ки онҳо ба сабаби некие ки Худованд ба Довуд ва Сулаймон ва қавми Худ Исроил карда буд, хурсанд ва дилшод буданд.

¹¹ Ва Сулаймон хонаи Худованд ва хонаи подшоҳро ба анҷом расонид; ва ҳар он чи орзуи дили Сулаймон буд, ки дар хонаи Худованд ва дар хонаи худаш ба амал оварад, муваффақият ёфт.

Худованд ба Сулаймон зоҳир мешавад.

¹² Ва Худованд шабона ба Сулаймон зоҳир шуд, ва ба ӯ гуфт: «Дуои туро шунидам, ва ин маконро барои Худ баргузидам, то ки хонаи қурбониҳо гардад.

¹³ Агар осмонро бибандам, ва борон наборад, ва агар ба малах фармон диҳам, ки ҳосили заминро бихӯрад, ва агар вабое бар қавми Худ бифиристам,

¹⁴ Ва қавми Ман, ки ба исми Ман номида шудаанд, гардан фуруварда, дуо гӯянд ва рӯи Маро ҷӯё шаванд, ва аз роҳҳои бади худ баргарданд, — он гоҳ Ман аз осмон шунида, гуноҳҳои онҳоро хоҳам омурзид, ва замини онҳоро шифо хоҳам дод.

¹⁵ Алҳол чашмони Ман воз ва гӯшҳои Ман ба дуое ки дар ин макон гуфта мешавад, шунаво хоҳад буд.

¹⁶ Ва алҳол Ман ин хонаро баргузидам ва тақдис кардам, то ки исми Ман то абад дар он бошад; ва чашмони Ман ва дили Ман тамоми айём дар ин ҷо хоҳад буд.

¹⁷ Ва агар ту ба ҳузури Ман, чунон ки падарат Довуд рафтор менамуд, рафтор намой, ва ҳар чиро, ки Ман ба ту амр фармудаам, ба ҷо оварӣ, ва фароизи аҳкоми Маро нигоҳ дорӣ,

¹⁸ Ман тахти салтанати туро устувор хоҳам кард, чунон ки бо падарат Довуд аҳд баста, гуфтаам: „Аз ту касе ки бар Исроил ҳоким бошад, аз миён нахоҳад рафт“.

¹⁹ Валекин агар шумо рӯй гардонид, аҳкому фароизеро, ки ба шумо додаам, тарк кунед, ва рафта, худоёни дигарро ибодат намоед, ва ба онҳо сачда баред, —

²⁰ Ман онҳоро аз замини Худ, ки ба онҳо додаам, решақан хоҳам кард, ва ин хонаро, ки ба исми Худ тақдис намудаам, аз ҳузури Худ дур хоҳам андохт, ва онро дар миёни ҳамаи қавмҳо зарбулмасал ва хандахариш хоҳам гардонид.

²¹ Ва дар ҳаққи ин хона, ки олишукӯҳ буд, ҳар касе ки аз пеши он бигзарад, аз харобии он дар ҳайрат монда, хоҳад гуфт: „Аз чӣ сабаб Худованд ба ин замин ва ба ин хона чунин амал намудааст?“

²² Ва хоҳанд гуфт: „Аз он сабаб, ки онҳо Худованд Худои падарони худро, ки онҳоро аз замини Миср берун оварда буд, тарк карданд, ва худоёни дигарро пайравӣ намуда, ба онҳо сачда бурданд ва онҳоро ибодат карданд; бинобар ин тамоми ин мусибатро ба сари онҳо овардааст“».

БОБИ ҲАШТУМ

Корҳои Сулаймон ва ҷалоли ӯ.

8 Ва баъд аз гузаштани бист сол, ки дар ин муддат Сулаймон хонаи Худованд ва хонаи худаширо бино кард, —

² Шаҳрхоеро, ки Хуром ба Сулаймон дода буд, Сулаймон обод кард, ва банӣ-Исроилро дар онҳо сокин гардонид.

³ Ва Сулаймон ба Ҳамот-Субо рафта, бар он дастболо шуд.

⁴ Ва Тадмурро дар биёбон бино кард, ва шаҳрҳои захираҳоро, ки дар Ҳамот бино карда буд, ба анҷом расонид.

⁵ Ва Байт-Хӯрӯни боло ва Байт-Хӯрӯни поёнро бино кард, ки шаҳрҳои ҳисордори дорои деворҳо, дарвозаҳо ва ғалақаҳо буд;

⁶ Ва низ Баалот, ва ҳамаи шаҳрҳои захираҳоро, ки Сулаймон дошт, ва ҳамаи шаҳрҳои аробаҳо, ва шаҳрҳои саворагон, ва ҳар он чиро, ки Сулаймон орзу дошт дар Ерусалим ва дар Лубнон, ва дар тамоми замини салтанати худ бино кунад.

⁷ Тамоми қавме ки аз ҳиттиён ва амӯриён ва фаризиён ва ҳиввиён ва ябусиён боқӣ монда буданд, онҳое ки аз Исроил набуданд,

⁸ Яъне аз фарзандони онҳо, ки баъд аз онҳо дар замин боқӣ монда буданд, ва онҳоро банӣ-Исроил маҳв накарда буданд, — ба зиммаи онҳо Сулаймон хироҷ гузошт, ки то имрӯз чунин аст.

⁹ Валекин аз банӣ-Исроил Сулаймон барои корҳои худ касеро ӯхдадор нагардонид, зеро ки онҳо ҷанговарон ва мирони саркардаи ӯ ва сардорони аробаҳо ва саворагони ӯ буданд.

¹⁰ Ва сарнозироне ки подшоҳ Сулаймон дошт, дусаду панҷоҳ нафар буданд, ки ба қавм сардорӣ мекарданд.

¹¹ Ва духтари фиръавнро Сулаймон аз шаҳри Довуд ба хонае ки барои вай бино карда буд, кӯчонид, зеро ки гуфт: «Зани ман дар хонаи Довуд, подшоҳи Исроил, сокин нахоҳад шуд, чунки ҳамаи ҷойҳое ки сандуқи Худованд ба онҳо дохил шудааст, муқаддас аст».

¹² Он гоҳ Сулаймон бар қурбонгоҳе ки пеши равоқ бино карда буд, қурбониҳои сӯхтаниро барои Худованд тақдим менамуд:

¹³ Қурбониҳои сӯхтаниро барои ҳар рӯз бар тибқи фармудаи Мусо, барои шанбеҳо, ва барои навмоҳҳо, ва барои идҳо се маротиба дар як сол: дар иди фатир, ва дар иди ҳафтаҳо, ва дар иди хаймаҳо.

¹⁴ Ва бар тибқи дастури падараш Довуд, гурӯҳҳои коҳинонро бар хизматашон таъин намуд; ва левизодагонро — бар навбатҳошон, то ки ҳамду сано хонанд ва назди коҳинон хизмати муқаррариро барои ҳар рӯз ба ҷо оваранд; ва дарбононро — бар ҳасби гурӯҳҳошон назди ҳар дарвоза; зеро ки фармудаи Довуд, марди Худо, чунин буд.

¹⁵ Ва онҳо аз амре ки подшоҳ ба коҳинон ва левизодагон дар ҳар бобат ва дар хусуси хазоин дода буд, дур намешуданд.

¹⁶ Ва тамоми кори Сулаймон аз рӯзи ниҳодани бунёди хонаи Худованд то вақти анҷом ёфтани он ҳамин тавр сурат гирифта, хонаи Худованд ба анҷоми комил расид.

¹⁷ Он гоҳ Сулаймон ба Эсьюн-Ҷобар ва ба Эйлат, ки бар соҳили баҳр, дар замини Адум аст, рафт.

¹⁸ Ва Хуром ба ӯ ба воситаи навкарони худ киштиҳо ва ғуломоне фиристод, ки даръегардиро медонистанд, ва онҳо бо навкарони Сулаймон ба Ӯфир рафтанд, ва аз он ҷо чорсаду панҷоҳ киккар тилло гирифта, ба подшоҳ Сулаймон оварданд.

БОБИ НӮҲУМ

Сулаймон ва маликаи Сабо.

⁹ Ва маликаи Сабо овозаи Сулаймонро шунид, ва бо аҳли рикоби зиёде ва бо шутуроне ки атриёт ва тиллои бисъёр ва сангҳои гаронбаҳо бар онҳо бор карда шуда буд, ба Ерусалим омад, то ки Сулаймонро бо муаммоҳо имтиҳон кунад; ва назди Сулаймон омада, бо ӯ аз ҳар чи дар дилаш буд, гуфтугӯ кард.

² Ва Сулаймон ҳамаи суханони варо ба вай баён намуд, ва чизе аз Сулаймон пӯшида намонд, ки ба вай баён накарда бошад.

³ Ва чун маликаи Сабо ҳикмати Сулаймонро дид, ва низ хонаеро, ки ӯ бино карда буд,

⁴ Ва таомҳои суфраи ӯро, ва шинухези навкарони ӯро, ва рафтори хизматгорони ӯро, ва либосҳои онҳоро, ва соқиёни ӯро, ва либосҳои онҳоро, ва ҳашаматеро, ки ӯ бо он ба хонаи Худованд мебаромад, — вай тамоман моту мабхут гардид,

⁵ Ва ба подшоҳ гуфт: «Он сухане ки ман дар кишвари худ дар бораи корҳо ва ҳикмати ту шунидаам, рост будааст.

⁶ Вале ман ба суханони онҳо бовар накарда будам, то даме ки омада, бо чашмони худ дидам; ва инак, ҳатто нисфи ҳикмати бузурги ту ба ман

маълум нашуда будааст: аз овозае ки ман шунида будам, ту бартарӣ дорӣ.

⁷ Хушо одамони ту, хушо ин навкарони ту, ки ба хузури ту ҳамеша меистанд ва ҳикмати туро мешунаванд!

⁸ Муборак аст Худованд Худои ту, ки бар ту таваҷҷӯҳ намуда, туро бар тахти Худ нишонидаст, то ки барои Худованд Худоят подшоҳ бошӣ! Азбаски Худои ту Исроилло дӯст медорад, то ки онҳоро ба сурати абадӣ устувор созад, бинобар ин туро бар онҳо ба подшоҳӣ таъин намудааст, то ки доварӣ ва адолатро ба амал оварӣ».

⁹ Ва ба подшоҳ саду бист киккар тилло, ва атриёти бағоят зиёде, ва сангҳои гаронбаҳо инъом кард; мисли он атриёте ки маликаи Сабо ба подшоҳ Сулаймон инъом кард, ҳаргиз набуд.

¹⁰ Ва низ навкарони Хуром ва навкарони Сулаймон, ки тилло аз Ӯфир оварда буданд, ҷӯби сандал ва сангҳои гаронбаҳо оварданд.

¹¹ Ва подшоҳ аз ҷӯби сандал зинапояхо барои хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ, ва барбатҳо ва удҳо барои муғанниён сохт; ва мисли он пештар дар замини Яхудо дида нашуда буд.

¹² Ва подшоҳ Сулаймон ба маликаи Сабо ҳар чизи дилхоҳи варо, ки талабида буд, дод, ба замми он чи дар ивази инъоми ба подшоҳ овардаи вай дода шуд. Ва вай бо навкаронаш рӯ ба қониби кишвари худ ниҳода, равона шуд.

Сарвати Сулаймон ва даромадҳои бузурги ӯ.

¹³ Ва вазни тиллое ки дар як сол назди Сулаймон меомад, шашсаду шасту шаш киккар тилло буд,

¹⁴ Илова бар он чи бозоргонон ва савдогарон меоварданд; ва ҳамаи подшоҳони араб ва ҳокимони вилоятҳо низ тилло ва нуқра барои Сулаймон меоварданд.

¹⁵ Ва подшоҳ Сулаймон дусад сипари калон аз тиллои кӯфта сохт, ки барои ҳар сипар шашсад сиқл тиллои кӯфта сарф шуд,

¹⁶ Ва сесад сипари хурд аз тиллои кӯфта сохт, ки барои ҳар сипар сесад сиқл тилло сарф шуд; ва подшоҳ онҳоро дар хонаи ҷангали Лубнон гузошт.

¹⁷ Ва подшоҳ тахти калоне аз оқ сохт, ва онро бо зари холис пӯшонид.

¹⁸ Ва тахт шаш зинапоя дошт, ва пойандози тиллоӣ, ки ба тахт пайванд буд; ва дастмонақҳо аз ду тарафи нишемангоҳ буд, ва ду шер аз паҳлуи дастмонақҳо меистод.

¹⁹ Ва дувоздаҳ шер дар он ҷо бар шаш зинапоя аз ду тараф меистод; дар ягон мамлакат мисли он сохта нашуда буд.

²⁰ Ва ҳамаи зарфҳои нӯшидани подшоҳ Сулаймон аз тилло буд, ва ҳамаи зарфҳои хонаи ҷангали Лубнон аз зари холис буд; аз нуқра чизе набуд: он дар айёми Сулаймон ҳеҷ қимате надошт.

²¹ Зеро подшоҳ киштиҳо дошт, ки бо навкарони Хуром ба Таршиш мерафт; дар се сол як дафъа

киштиҳои таршишӣ омада, тилло ва нуқра, оҷ ва маймунҳо ва товусҳо меовард.

²² Ва подшоҳ Сулаймон аз ҷиҳати сарват ва ҳикмат аз ҳамаи подшоҳони рӯи замин бузургтар гардид.

²³ Ва ҳамаи подшоҳони рӯи замин толиби дидори Сулаймон буданд, то ҳикматеро, ки Худо дар дили ӯ ниҳода буд, бишнаванд.

²⁴ Ва онҳо ҳар яке ҳадиияи худро: колои нуқра ва колои тилло, ва либос, аслиҳа ва атриёт, аспон ва хачирон сол ба сол меоварданд.

²⁵ Ва Сулаймон чор ҳазор охур барои аспон ва аробаҳо, ва дувоздаҳ ҳазор саворагон дошт, ва онҳоро дар шаҳрҳои аробаҳо ва назди подшоҳ дар Ерусалим ҷойгир кард.

²⁶ Ва ӯ бар ҳамаи подшоҳон аз наҳр то замини фалиштиён ва то сарҳади Миср ҳукмронӣ мекард.

²⁷ Ва подшоҳ нуқраро дар Ерусалим ба сангҳои кӯча баробар гардонид, ва ҷуби арзро ба ҷуби чумиз, ки дар пастӣ бисъёр мерӯяд, баробар сохт.

²⁸ Ва аспонро барои Сулаймон аз Миср ва аз ҳамаи кишварҳо меоварданд.

Фавти Сулаймон.

²⁹ Ва бақияи аъмоли Сулаймон, аз аввал то охир, дар навиштаҷоти Нотони набӣ, ва дар нубуввати Аҳиёи шилунӣ, ва дар рӯъёи Ёдӯи ғайбгӯӣ дар ҳаққи Ёробъом ибни Набот навишта шудааст.

³⁰ Ва Сулаймон чил сол дар Ерусалим бар тамоми Исроил подшоҳӣ кард.

³¹ Ва Сулаймон бо падарони худ хобид, ва ӯро дар шаҳри падараш Довуд дафн карданд; ва писараш Раҳабъом ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ ДАҲУМ

Подшоҳии Раҳабъом.

10 Ва Раҳабъом ба Шакем рафт, зеро ки тамоми Исроил ба Шакем омаданд, то ки ӯро подшоҳ кунанд.

² Ва ҳангоме ки Ёробъом инро шунид, — ва ӯ дар Миср буд, чунки аз пеши подшоҳ Сулаймон гурихта буд, — ва Ёробъом аз Миср баргашт.

³ Ва фиристода, ӯро хонданд; ва Ёробъом ва тамоми Исроил омаданд, ва ба Раҳабъом суҳан ронда, гуфтанд:

⁴ «Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту алҳол хизмати саҳти падарат ва юғи гарони варо, ки бар мо ниҳода буд, сабук гардон, ва мо хизмати ту ба ҷо хоҳем овард».

⁵ Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Баъд аз се рӯз назди ман биёед». Ва қавм рафтанд.

⁶ Ва подшоҳ Раҳабъом аз пироне ки ба ҳузури падараш Сулаймон, дар вақти зинда будани вай, меистоданд, машварат пурсида, гуфт: «Шумо чӣ маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам?»

⁷ Ва онҳо ба ӯ суҳан ронда, гуфтанд: «Агар ту ба ин қавм меҳрубон бошӣ ва дилашонро ба даст оварӣ, ва ба онҳо суҳанони нек гӯӣ, онҳо тамоми айём бандагони ту хоҳанд буд».

⁸ Вале ӯ машваратеро, ки пирон ба ӯ доданд, рад намуд, ва аз ҷавононе ки бо ӯ калон шуда буданд ва ба ҳузураш меистоданд, машварат пурсид,

⁹ Ва ба онҳо гуфт: «Шумо чӣ маслиҳат медиҳед, то ки ба ин қавм ҷавоб гардонам, ки онҳо ба ман суҳан ронда, гуфтанд: „Юғеро, ки падарат бар мо ниҳода буд, сабук гардон“?»

¹⁰ Ва он ҷавонон, ки бо ӯ калон шуда буданд, ба ӯ суҳан ронда, гуфтанд: «Ба ин қавме ки ба ту суҳан ронда, гуфтаанд: „Падарат юғи моро гарон карда буд, вале ту онро барои мо сабук гардон“, — ту ба онҳо чунин бигӯ: „Ангушти хурди ман аз камари падарам ғафстар аст»;

¹¹ Ва алҳол, падарам юғи гароне бар шумо ниҳода буд, вале ман юғи шуморо боз ҳам гаронтар хоҳам кард; падарам шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо медод, вале ман шуморо бо нешҳои каждум ҷазо хоҳам дод».

Тақсим шудани мамлакат.

Ёробъом бар Исроил подшоҳ мегардад.

¹² Ва Ёробъом ва тамоми қавм дар рӯзи сеюм назди Раҳабъом омаданд, чунон ки подшоҳ суҳан ронда, гуфта буд: «Дар рӯзи сеюм назди ман биёед».

¹³ Ва подшоҳ ба онҳо ҷавоби саҳт гардонид; ва подшоҳ Раҳабъом машварати пиронро рад кард.

¹⁴ Ва бар тибқи машварати ҷавонон ба онҳо гуфт: «Падарам юғи шуморо гарон карда буд, вале ман онро боз ҳам гаронтар хоҳам кард; падарам шуморо бо тозиёнаҳо ҷазо медод, вале ман — бо нешҳои каждум».

¹⁵ Ва подшоҳ ба қавм гӯш надод, зеро ки ин аз ҷониби Худо насиб шуда буд, то ки Худованд каломи Худо, ки ба воситаи Аҳиёи шилунӣ ба Ёробъом ибни Набот гуфта буд, ба амал оварад.

¹⁶ Ва тамоми Исроил диданд, ки подшоҳ ба онҳо гӯш надод, ва қавм ба подшоҳ ҷавоб гардонид, гуфтанд:

«На ҳиссаест моро дар Довуд, ва на меросе дар писари Йисой.
Эй Исроил, ба хаймаҳои худ биравед!
Эй Довуд, акнун дар фикри хонаи худ бош!»
Ва тамоми Исроил ба хаймаҳои худ рафтанд.

¹⁷ Вале бар он банӣ-Исроил, ки дар шаҳрҳои Яхудо сукунат доштанд, Раҳабъом подшоҳӣ мекард.

¹⁸ Ва подшоҳ Раҳабъом Ҳадуромро, ки сардори хироч буд, фиристод, вале банӣ-Исроил ӯро сангборон карданд, ва ӯ мурд; ва подшоҳ Раҳабъом шитобон ба ароба савор шуд, то ки ба Ерусалим бигрезад.

¹⁹ Ва Исроил ба зидди хонадони Довуд балво карданд, ки то имрӯз давом дорад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Раҳабъом ба Ерусалим бармегардад.

11 Ва Раҳабъом ба Ерусалим омада, аз хонадони Яхудо ва Бинъёмин саду ҳаштод ҳазор ҷанговарони гузинро ҷамъ овард, то ки бо Исроил ҷанг карда, салтанатро ба Раҳабъом баргардонад.

² Ва каломи Худо бар Шамаъёху, марди Худо, нозил шуда, гуфт:

³ «Ба Раҳабъом ибни Сулаймон, подшоҳи Яхудо, ва ба тамоми Исроил, ки дар Яхудо ва Бинъёмин мебошанд, бигӯй:

⁴ „Худованд чунин мегӯяд: набароед ва бо бародарони худ ҷанг накунед! Ҳар яке ба хонаи худ баргардед, зеро ки ин аз ҷониби Ман шудааст“. Ва онҳо ба каломи Худованд гӯш доданд, ва аз юриши зидди Ёробъом баргаштанд.

⁵ Ва Раҳабъом дар Ерусалим сокин шуд; ва шаҳрҳои ҳисордор дар Яхудо бино кард;

⁶ Ва Байт-Лаҳм, ва Эйтом, ва Тақӯо,

⁷ Ва Байт-Сур, ва Сӯкӯ, ва Адуллом,

⁸ Ва Ҷат, ва Морешо, ва Зиф,

⁹ Ва Адуроим, ва Лохиш, ва Азиқо,

¹⁰ Ва Соръо, ва Аёлӯн, ва Ҳебрӯнро бино кард, ки шаҳрҳои ҳисордор дар Яхудо ва Бинъёмин мебошанд.

¹¹ Ва ҳисорҳоро мустаҳкам карда, дар онҳо волиён ва захираҳои хӯрокворӣ ва рафған ва шароб гузошт.

¹² Ва ба ҳар шаҳр сипарҳо ва найзаҳо дода, онҳоро бағоят мустаҳкам намуд. Ва Яхудо ва Бинъёмин дар ихтиёри ӯ монданд.

¹³ Ва қоҳинон ва левизодагон ки дар тамоми Исроил буданд, аз тамоми ҳудуди худ назди ӯ ҷамъ шуданд,

¹⁴ Зеро ки левизодагон ҳаволии шаҳрҳо ва амлоки худро тарк карда, ба Яхудо ва Ерусалим омаданд, чунки Ёробъом бо писаронаш онҳоро аз қаҳонати Худованд дур карда буд,

¹⁵ Ва барои худ қоҳинонро аз баҳри баландиҳо ва нарбузҳо ва гӯсолаҳое ки сохта буд, таъин намуд.

¹⁶ Ва аз қафои левизодагон аз ҳамаи сибтҳои Исроил касоне ки дили худро толиби Худованд Худои Исроил гардониданд буданд, ба Ерусалим омаданд, то ки барои Худованд Худои падарони худ қурбонӣ кунанд.

¹⁷ Ва онҳо салтанати Яхудоро мустаҳкам карданд, ва Раҳабъом ибни Сулаймонро се сол тақвият доданд, зеро ки се сол бо роҳи Довуд ва Сулаймон мерафтанд.

¹⁸ Ва Раҳабъом Моҳалатро ба занӣ гирифт, ки вай духтари Еримӯт ибни Довуд ва Абиҳаил бинти Элиоб ибни Йисой буд.

¹⁹ Ва вай барои ӯ писарон: Еуш ва Шамаръе ва Зоҳамро зоид.

²⁰ Ва баъд аз вай Маако бинти Абшолӯмро гирифт, ва вай барои ӯ Абиё ва Аттай ва Зизо ва Шелӯмитро зоид.

²¹ Ва Раҳабъом Маако бинти Абшолӯмро аз ҳамаи занон ва сурриягони худ зиёдтар дӯст медошт, зеро ки ҳаждаҳ зан гирифта буд, ва шаст суррия дошт; ва бисту ҳашт писар ва шаст духтар ба дунё овард.

²² Ва Раҳабъом Абиё писари Маакоро сардор таъин кард, то ки бар бародаронаш раис бошад, зеро ки ният дошт варо подшоҳ созад.

²³ Ва оқилона амал намуда, ҳамаи писаронашро ба ҳамаи заминҳои Яхудо ва Бинъёмин, ба ҳамаи шаҳрҳои ҳисордор фиристод, ва барояшон нафақаи калон таъин намуд, ва занони бисёр пайдо кард.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Раҳабъом гирифтори бутпарастӣ мешавад.

12 Ва ҳангоме ки салтанати Раҳабъом пойдор гардида, қувват гирифт, ӯ шариати Худовандро тарк кард, ва тамоми Исроил бо ӯ буданд.

² Ва дар соли панҷуми подшоҳии Раҳабъом чунин воқеъ шуд, ки Шишақ, подшоҳи Миср, ба муқобили Ерусалим баромад, — зеро ки онҳо ба Худованд осӣ шуда буданд, —

³ Бо ҳазору дусад ароба ва шаст ҳазор саворагон; ва қавме ки бо ӯ аз Миср омада буданд, яъне лубиён, суккиён ва ҳабашиён, сонун шумор надоштанд;

⁴ Ва шаҳрҳои ҳисордори Яхудоро забт карда, назди Ерусалим омад.

⁵ Ва Шамаъеи набӣ пеши Раҳабъом ва сарварони Яхудо, ки аз тарси Шишақ дар Ерусалим ҷамъ шуда буданд, омада, ба онҳо гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Шумо Маро тарк кардед, пас Ман низ шуморо тарк карда, ба дасти Шишақ супурдаам“».

⁶ Ва сарварони Исроил ва подшоҳ гардан фуруварда, гуфтанд: «Худованд одил аст!»

⁷ Ва чун Худованд дид, ки онҳо гардан фуруварданд, каломи Худованд бар Шамаъе нозил шуда, гуфт: «Онҳо гардан фуруварданд, онҳоро маҳв нахоҳам кард; ва онҳоро қисман раҳо хоҳам кард, ва ғазаби Ман бар Ерусалим бо дасти Шишақ нахоҳад рехт.

⁸ Аммо онҳо хизматгорони вай хоҳанд шуд, то бидонанд, ки хизмати Ман чӣ гуна аст, ва хизмати салтанатҳои замин чӣ гуна аст».

⁹ Ва Шишақ, подшоҳи Миср, ба Ерусалим баромада, ганҷҳои хонаи Худованд ва ганҷҳои хонаи подшоҳро гирифт, — ҳамаашро гирифт; ва сипарҳои тиллоеро, ки Сулаймон сохта буд, гирифт.

¹⁰ Ва подшоҳ Раҳабъом ба ҷои онҳо сипарҳои мисин сохта, ба дасти сардорони шотироне ки

дари хонаи подшоҳро нигаҳбонӣ мекарданд, супурд.

¹¹ Ва ҳар бор, ки подшоҳ ба хонаи Худованд мерафт, шотирон омада, онҳоро мебардоштанд, ва баъд онҳоро ба ҳуҷраи шотирон бармегардониданд.

¹² Ва ҳангоме ки ӯ гардан фурувард, хашми Худованд аз ӯ баргашта, ӯро тамоман маҳв накард; ва дар Яҳудо низ корҳои нек ба вучуд омад.

Фавми Раҳабъом.

¹³ Ва подшоҳ Раҳабъом дар Ерусалим қувват гирифта, подшоҳӣ кард; дар вақти подшоҳ шуданаш Раҳабъом чилу яксола буд, ва ҳафдаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард, — дар шаҳре ки Худованд аз ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидааст, то ки исми Худро дар он ҷойгир созад. Ва номи модари ӯ Наамои аммӯнӣ буд.

¹⁴ Ва ӯ корҳои бад кард, зеро дили худро ба он моил нагардонид буд, ки толиби Худованд бошад.

¹⁵ Ва аъмоли Раҳабъом, аз аввал то охир, дар навиштаҷоти Шамаъеи набӣ ва Иддӯи ғайбгӯй дар қисми насабномаҳо навишта шудааст; ва дар миёни Раҳабъом ва Ёробъом ҳама вақт ҷанг буд.

¹⁶ Ва Раҳабъом бо падарони худ хобид, ва дар шаҳри Довуд дафн карда шуд; ва писараш Абиё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Бар Яҳудо подшоҳ шудани Абиё.

13 Дар соли ҳаждаҳуми подшоҳии Ёробъом Абиё бар Яҳудо подшоҳ шуд.

² Се сол ӯ дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Микоёху бинти Уриил, аз Цибъо, буд; ва дар миёни Абиё ва Ёробъом ҷанг буд.

³ Ва Абиё кӯшуни ҷанговарони ҷасурро иборат аз чорсад ҳазор мардони гузин барои ҷанг орошт; вале Ёробъом бо лашкари иборат аз ҳаштсад ҳазор ҷанговарони шуҷои гузин ба муқобили ӯ ба ҷанг баромад.

⁴ Ва Абиё бар кӯҳи Самораим, ки дар кӯҳистони Эфроим воқеъ аст, бархоста гуфт: «Маро бишнавед, эй Ёробъом ва тамоми Исроил!»

⁵ Шуморо лозим аст бидонед, ки Худованд Худои Исроил салтанати Исроилро ба Довуд ва писаронаш бо аҳди намакин ба сурати абадӣ додааст.

⁶ Вале Ёробъом ибни Набот, ки навқари Сулаймон ибни Довуд буд, қиём намуда, ба муқобили оғои худ исьён бардошт.

⁷ Ва мардуми ҳечу пуч, шахсони нобакор дар гирди ӯ ҷамъ шуда, бар Раҳабъом ибни Сулаймон ғолиб омаданд, дар сурате ки Раҳабъом ҷавон ва нармдил буда, ба муқобили онҳо натавонист истодагӣ намояд.

⁸ Ва алҳол шумо гумон мекунад, ки ба муқобили салтанати Худованд, ки дар дасти писарони Довуд

аст, метавонед истодагӣ намоед, ва шумо анбӯҳи бузурге ҳастед, ва гӯсолаҳои тиллое ки Ёробъом барои шумо худо гардонидаст, бо шумо мебошад.

⁹ Шумо, охир, коҳинони Худовандро, яъне писарони Ҳорун ва левизодагонро, бадар рондед, ва барои худ коҳинонро мисли қавмҳои кишварҳо таъин намудед: ҳар кӣ омада, бо як гӯсолаи нар ва ҳафт кӯчқор худро тақдис намояд, барои худоёни сохта коҳин мешавад.

¹⁰ Валекин мо чунин нестем: Худованд Худои мост, ва мо ӯро тарк накардаем, ва коҳинон, писарони Ҳорун, хизмати Худовандро ба ҷо меоваранд, ва левизодагон бо кори худ машғуланд.

¹¹ Ва онҳо ҳар субҳ ва ҳар шом барои Худованд қурбонҳои сӯхтанӣ ва бухури муаттар месӯзонанд, ва бар мизи пок нони тақдим мегузоранд, ва чароғдони тилло ва чароғҳояшро ҳар шом дармегиронанд, зеро ки мо дастурҳои Худованд Худои худро риоят менамоем, ва ҳол он ки шумо ӯро тарк кардаед.

¹² Ва инак, ба мо Худо сардорӣ мекунад, ва коҳинони ӯ, ва карнайҳои баландовоз, то ки ба муқобили шумо бинавозанд. Эй банӣ-Исроил! Бо Худованд Худои падарони худ ҷанг накунад, зеро ки муваффақият нахоҳед ёфт».

¹³ Вале Ёробъом дар ақибгоҳи онҳо камин ниҳод, ва кӯшунаш дар рӯ ба рӯи Яҳудо буданд, дар сурате ки камин дар ақибҳои онҳо буд.

¹⁴ Ва ҳангоме ки аҳли Яҳудо назар андохтанд, инак, ҳам аз пешашон ҷанг буд, ва ҳам аз ақибашон; ва сӯи Худованд фаръёд карданд, ва коҳинон карнайҳоро навохтанд.

¹⁵ Ва мардуми Яҳудо бо овози баланд бонг заданд; ва чун мардуми Яҳудо бонг заданд, Худо Ёробъом ва тамоми Исроилро пеши Абиё ва Яҳудо шикаст дод.

¹⁶ Ва банӣ-Исроил аз пеши Яҳудо гурехтанд, ва Худо онҳоро ба дасташон супурд.

¹⁷ Ва Абиё ва қавми ӯ ба онҳо зарбаи сахт расониданд, ва аз Исроил панҷсад ҳазор мардони гузин кушта шуданд.

¹⁸ Ва банӣ-Исроил он вақт мағлуб шуданд, ва банӣ-Яҳудо ғолиб омаданд, зеро ки ба Худованд Худои падарони худ таваккал карданд.

¹⁹ Ва Абиё Ёробъомро таъқиб намуда, шаҳрҳои зеринро аз ӯ гирифт: Байт-Илро бо қасабаҳояш, ва Ешоноро бо қасабаҳояш, ва Эфрайинро бо қасабаҳояш.

Фавти Ёробъом.

²⁰ Ва Ёробъом дар айёми Абиё дигар бақувват нашуд; ва Худованд ӯро зарба зад, ва ӯ мурд.

²¹ Вале Абиё қавӣ шуд, ва чордаҳ зан барои худ гирифт, ва бисту ду писар ва шонздаҳ духтар ба дунё овард.

²² Ва бақияи аъмоли Абиё, ва рафтор ва гуфтори ӯ дар тафсири Иддӯи набӣ навишта шудааст.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Фавми Абиё. Подшоҳ шудани Осо.

14 Ва Абиё бо падарони худ хобид, ва ўро дар шаҳри Довуд дафн карданд, ва писараш Осо ба ҷои ӯ подшоҳ шуд; дар айёми ӯ замин даҳ сол оромӣ ёфт.

² Ва Осо он чиро, ки дар назари Худованд Худо некӯ ва мақбул буд, ба амал овард.

³ Ва қурбонгоҳҳои бегона ва баландихоро барҳам дод, ва ҳайкалхоро шикаст, ва дарахтони бути Ашераро решақан кард.

⁴ Ва ба аҳли Яҳудо гуфт, ки Худованд Худои падарони худро ҷӯё бошанд, ва шариат ва аҳкомро ба амал оваранд.

⁵ Ва аз ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо баландихо ва қурбонгоҳҳои бухурро барҳам дод; ва мамлакат дар ҳузури ӯ оромӣ ёфт.

⁶ Ва шаҳрҳои ҳисордор дар Яҳудо бино кард, зеро ки замин оромӣ ёфта буд, ва дар он солҳо касе бо ӯ ҷанг накардааст, зеро ки Худованд ба ӯ осудагӣ ато намуд.

⁷ Ва ӯ ба Яҳудо гуфт: «Ин шаҳрҳоро бино кунем, ва дар гирдашон деворҳо ва бурҷҳо бо дарвозаҳо ва ғалақаҳо барпо намоем, дар сурате ки замин ҳанӯз дар ихтиёри мост, зеро ки Худованд Худои худро ҷӯё шудаем, — мо Ўро ҷӯё шудем, ва Ў аз ҳар тараф ба мо осудагӣ ато намуд». Ва бино карданд ва муваффақият ёфтанд.

⁸ Ва Осо лашкаре иборат аз сипардорон ва найзаварон дошт, ки аз Яҳудо сесад ҳазор буданд, ва аз Биньёмин дусаду ҳаштод ҳазор сипардорон ва камонварон; ҳамаи инҳо мардони ҷангии шуҷоъ буданд.

Осо бар Зораҳ ғолиб меояд.

⁹ Ва Зораҳи ҳабашӣ бо лашкаре ки аз ҳазор ҳазор сарбоз иборат буд, ва бо сесад ароба ба муқобили онҳо берун омада, ба Морешо расид.

¹⁰ Ва Осо ба пешвози ӯ берун омад, ва онҳо дар дараи Сафот назди Морешо барои ҷанг саф кашиданд.

¹¹ Ва Осо сӯи Худованд Худои худ хонда, гуфт: «Худовандо, ҷуз Ту касе нест, ки ба камзӯр ба муқобили пурзӯр тавонад мадад расонад. Пас, эй Худованд Худои мо, ба мо мадад расон, зеро ки мо ба Ту таваккал кардаем, ва ба исми Ту назди ин анбӯҳ омадаем. Ту Худованд Худои мо ҳастӣ, намон, ки одамизод аз Ту зӯр барояд».

¹² Ва Худованд ҳабашӣро пеши Осо ва пеши Яҳудо шикаст дод, ва ҳабашӣён рӯ ба гурез оварданд.

¹³ Ва Осо ва қавме ки бо ӯ буданд, онҳоро то Ҷарор таъқиб карданд, ва аз ҳабашӣён он қадар фуру ғалтиданд, ки дигар ёрои истодагӣ надоштанд, зеро ки пеши Худованд ва пеши ўрдуи

Ў шикаст хӯрданд. Ва ғанимати зиёде ба даст оварда шуд.

¹⁴ Ва ҳамаи шаҳрҳои гирду пеши Ҷарорро зарба заданд, зеро ки тарси Худованд онҳоро фаро гирифта буд; ва ҳамаи шаҳрҳоро тороҷ карданд, зеро ки ғанимати зиёде дар онҳо буд.

¹⁵ Ва хаймаҳои чорводоронро низ зарба зада, гӯсфандони зиёд ва шурунро гирифта бурданд, ва ба Ерусалим баргаштанд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Азарьёҳуи набӣ Осоро огоҳ менамояд.

15 Ва Рӯҳи Худо бар Азарьёҳу ибни Ўдид нозил шуд.

² Ва ӯ ба истиқболи Осо берун омада, ба вай гуфт: «Эй Осо ва тамоми Яҳудо ва Биньёмин, маро бишнавед: Худованд бо шумост, вақте ки шумо бо ӯ бошед, ва агар Ўро ҷӯё шавед, Ў барои шумо ёфт хоҳад шуд, вале агар Ўро тарк кунед, Ў шуморо тарк хоҳад кард.

³ Ва айёми зиёде исроилиён бе Худои ҳақ, ва бе қоҳини омӯзгор, ва бе шариат буданд,

⁴ Вале дар тангии худ сӯи Худованд Худои Исроил баргаштанд, ва Ўро ҷӯё шуданд, ва Ў барои онҳо ёфт шуд.

⁵ Ва дар он замонҳо барои ҳар касе ки даробаро мекард, сулҳу осоиштагӣ набуд, зеро ки бар ҳамаи сокинони заминҳо изтиробӣ зиёде буд.

⁶ Ва халқе бо халқе, ва шаҳре бо шаҳре ҷидол мекарданд, зеро ки Худо онҳоро ба ҳар навъ мусибат гирифтормесохт.

⁷ Валекин шумо қавӣ бошед, ва бигзор дастхотон сусти нашавад, зеро ки барои аъмолатон подоше ҳаст».

Осо бутпарастиро барҳам медиҳад.

⁸ Ва ҳангоме ки Осо ин суҳанон ва нубуввати ибни Ўдиди набири шунид, қавидил гардид ва қабохатҳоро аз тамоми замини Яҳудо ва Биньёмин, ва аз шаҳрҳое ки аз кӯҳистони Эфроим гирифта буд, барҳам дод, ва қурбонгоҳи Худовандро, ки пеши равоқи Худованд буд, аз нав барқарор кард.

⁹ Ва тамоми Яҳудо ва Биньёмин, ва ғарибонеро, ки аз Эфроим ва Менашше ва Шимъун бо онҳо сокин буданд, ҷамъ кард, зеро бисъёре аз Исроил ба ӯ ҳамроҳ шуда буданд, чун диданд, ки Худованд Худои ӯ бо ўст.

¹⁰ Ва дар моҳи сеюм, дар соли понздаҳуми подшоҳии Осо, дар Ерусалим ҷамъ шуданд.

¹¹ Ва дар он рӯз аз ғанимате ки оварда буданд, ҳафтсад гов ва ҳафт ҳазор гӯсфандро барои Худованд қурбонӣ карданд.

¹² Ва аҳд бастанд, ки Худованд Худои падарони худро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ҷӯё шаванд.

¹³ Ва ҳар касе ки Худованд Худои Исроилро чӯё нашавад, аз хурд то калон, аз мард то зан бояд кушта шавад.

¹⁴ Ва бо овози баланд ва бонги шодмонӣ, ва бо навохтани карнайҳо ва шохҳо ба Худованд қасам хӯрданд.

¹⁵ Ва тамоми Яҳудо аз ин қасам шод гардиданд, зеро ки бо тамоми дили худ қасам хӯрданд, ва бо тамоми иродаи худ ӯро чӯё шуданд, ва ӯ барои онҳо ёфт шуд; ва Худованд ба онҳо аз ҳар тараф оромӣ ато намуд.

¹⁶ Ва низ подшоҳ Осо модари худ Маакоро аз унвони малика маҳрум кард, барои он ки вай ҳайкале барои Ашера сохта буд; ва Осо ҳайкали варо шикаста пора-пора кард ва дар водии Қидрун сӯзонид.

¹⁷ Валекин баландиҳо аз Исроил дур карда нашуд; аммо дили Осо тамоми айёми ӯ амин буд.

¹⁸ Ва чизҳоеро, ки падараш вақф карда буд, ва чизҳоеро, ки худаш вақф карда буд, яъне нуқра ва тилло ва зарфҳоро ба хонаи Худованд даровард.

¹⁹ Ва то соли сию панҷуми подшоҳии Осо ҷанг набуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Ҷанг дар миёни Осо ва Баъшо.

16 Дар соли сию шашуми подшоҳии Осо Баъшо, подшоҳи Исроил, ба муқобили Яҳудо баромада, Роморо бино кард, то ки касе натавонад назди Осо, подшоҳи Яҳудо, рафтуомад кунад.

² Ва Осо нуқра ва тиллоро аз хазоини хонаи Худованд ва хонаи подшоҳ баровард, ва ба Бин-Ҳадад, подшоҳи Арам, ки дар Димишқ сокин буд, фиристода, гуфт:

³ «Дар миёни ман ва ту, ва дар миёни падари ман ва падари ту аҳд буд; пас, аҳдеро, ки бо Баъшо, подшоҳи Исроил, дорӣ, бишкан, то ки вай аз пеши ман ақиб гардад».

⁴ Ва Бин-Ҳадад ба подшоҳ Осо гӯш дода, сипаҳдорони худро ба муқобили шаҳрҳои Исроил фиристонд, ва онҳо Ийюн ва Дон ва Обил-Мойим ва ҳамаи шаҳрҳои захираи Нафтолиро зарба заданд.

⁵ Ва ҳамин ки Баъшо инро шунид, аз бино кардани Ромо даст кашида, кори худро хобонид.

⁶ Ва подшоҳ Осо тамоми аҳли Яҳудоро ҷамъ кард, ва онҳо санғҳои Ромо ва ҷӯбҳояшро, ки Баъшо бо онҳо бино карда буд, бардошта бароварданд; ва ӯ Ҷобаъ ва Мисфоро бо онҳо бино намуд.

Ҳанонии набӣ Осоро мазаммат мекунад.

⁷ Ва дар он замон Ҳанонии пешбин назди Осо, подшоҳи Яҳудо, омада, ба ӯ гуфт: «Азбаски ту ба подшоҳи Арам таваккал кардӣ, валекин ба Худованд Худои худ таваккал накардӣ, бинобар ин лашкари подшоҳи Арам аз дасти ту раҳо шуд.

⁸ Ҳабашиён ва лубиён, охир, соҳиби лашкари бузурге буда, аробаҳо ва саворагони бағоят зиёде

доштанд, вале азбаски ту ба Худованд таваккал кардӣ, ӯ онҳоро ба дасти ту супурд.

⁹ Зеро ки чашмони Худованд тамоми заминро мушоҳида мекунад, то онҳоеро, ки дилашон ба ӯ амин аст, тақвият намояд; ту дар ин бобат аблаҳӣ кардӣ, бинобар ин минбаъд ба ҷангҳо мубтало хоҳӣ шуд».

Осо Ҳанониро дар зиндон андохт.

¹⁰ Ва Осо ба пешбин ғазаб карда, варо дар зиндон андохт, зеро ки бар вай барои ин хашмгин шуд; ва дар он замон Осо баъзеро аз миёни қавм ба танг меовард.

¹¹ Ва инак, аъмоли Осо, аз аввал то охир, дар китоби подшоҳони Яҳудо ва Исроил навишта шудааст.

¹² Ва Осо дар соли сию нӯҳуми подшоҳии худ гирифтори дарди по гардид, ва дардаш торафт сахт шуд, вале дар бемории худ низ Худовандро чӯё нашуд, балки табибонро.

Беморӣ ва фавти Осо.

¹³ Ва Осо бо падарони худ хобид, ва дар соли чилу якуми подшоҳии худ вафот кард,

¹⁴ Ва ӯро дар мақбарае ки барои худ дар шаҳри Довуд канда буд, дафн карданд; ва ӯро дар қабре ки аз атриёт ва моддаҳои хушбӯи сунъӣ пур буд, гузоштанд, ва барои ӯ оташи ниҳоятдараҷа бузурге барафрӯхтанд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Подшоҳ шудани Еҳӯшофот.

17 Ва писараш Еҳӯшофот ба ҷои ӯ подшоҳ шуд, ва бар Исроил мустаҳкам гардид.

² Ва дар ҳамаи шаҳрҳои ҳисордори Яҳудо аскаронро ҷойгир кард, ва дар замини Яҳудо ва дар шаҳрҳои Эфроим, ки падараш Осо забт карда буд, волиёнро таъин намуд.

³ Ва Худованд бо Еҳӯшофот буд, зеро ки ӯ бо роҳҳои аввалаи падараш Довуд рафтор намуд, ва Баалҳоро чӯё нашуд,

⁴ Балки Худои падари худро чӯё шуд, ва мувофиқи аҳкоми ӯ рафтор намуд, ва на бар тибқи аъмоли Исроил.

⁵ Ва Худованд мамлакатро дар дасти ӯ устувор гардонид, ва тамоми аҳли Яҳудо ҳадияҳо барои Еҳӯшофот меоварданд, ва ӯ сарват ва шавкати зиёде дошт.

⁶ Ва дили ӯ дар роҳҳои Худованд фахр менамуд; ва баландиҳо ва Ашераҳоро низ аз Яҳудо дур кард.

⁷ Ва дар соли сеюми подшоҳии худ сарваронаш Бен-Ҳайил ва Убадьё ва Закаръё ва Натанъил ва Микойхуро фиристонд, то ки дар шаҳрҳои Яҳудо таълим диҳанд.

⁸ Ва бо онҳо левизодагон: Шамаъёху ва Натанъёху ва Асоил ва Шемиромӯт ва Еҳӯнотон ва Адӯниёху ва Тӯбиё ва Тӯв-Адӯниё, ки левизодагон

буданд; ва бо онҳо Элишомоъ ва Еҳӯром, ки коҳинон буданд.

⁹ Ва онҳо дар Яҳудо таълим медоданд, ва китоби Тавроти Худованд бо онҳо буд; ва дар ҳамаи шаҳрҳои Худованд гардиш карда, қавмро таълим медоданд.

Иқтидори Еҳӯшофот пурзӯр мегардад.

¹⁰ Ва тарси Худованд ҳамаи салтанатҳои кишварҳои, ки дар гирду пеши Яҳудо буданд, фаро гирифт, ва онҳо бо Еҳӯшофот ҷанг накарданд.

¹¹ Ва аз фалиштиён барои Еҳӯшофот ҳадия ва нуқраи хироҷ оварданд; арабҳо низ барои ӯ чорво: ҳафт ҳазору ҳафтсад кӯчқор ва ҳафт ҳазору ҳафтсад нарбуз оварданд.

¹² Ва Еҳӯшофот торафт бештар қувват гирифта, бузург шуд; ва дар Яҳудо қалъаҳо ва шаҳрҳои захираҳо бино кард.

¹³ Ва ҳунармандони сершуморе барои ӯ дар шаҳрҳои Яҳудо кор мекарданд; ва мардони ҷангии ҷасуре дар Ерусалим дошт.

¹⁴ Ва ин аст шумораи онҳо бар ҳасби хонаводаҳои: аз Яҳудо мириҳазорҳо, ки сарвари онҳо Адно буд, ва бо ӯ сесад ҳазор мардони ҷангӣ буданд.

¹⁵ Ва дар паҳлуи ӯ Еҳӯҳонони сарвар буд, ва бо вай дусад ҳаштод ҳазор сарбоз буданд.

¹⁶ Ва дар паҳлуи вай Амасъе ибни Зикрӣ буд, ки барои Худованд ионат меод, ва бо ӯ дусад ҳазор мардони ҷангӣ буданд.

¹⁷ Ва аз Бинъемин Эльеоди марди ҷангӣ буд, ва бо ӯ дусад ҳазор камонварон ва сипардорон буданд.

¹⁸ Ва дар паҳлуи ӯ Еҳӯзобод буд, ва бо вай сад ҳаштод ҳазор пешоҳангони лашкар буданд.

¹⁹ Инҳо хизмати подшоҳро ба ҷо меоварданд, ғайр аз онҳое ки подшоҳ дар шаҳрҳои ҳисордор дар тамоми Яҳудо ҷойгир карда буд.

БОБИ ҲАҶДАҲУМ

Иттифоқи Еҳӯшофот бо Аҳъоб.

18 Ва Еҳӯшофот сарват ва шавкати зиёде дошт; ва бо Аҳъоб хешованд шуд.

² Ва баъд аз чанд сол назди Аҳъоб ба Сомария фурӯд омад, ва Аҳъоб барои ӯ ва барои қавме ки ҳамроҳаш буданд, гӯсфандон ва говони бисъере забҳ кард, ва ўро тарғиб намуд, ки ба Ромӯт-Цильод барояд.

³ Ва Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ба Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, гуфт: «Оё бо ман ба Ромӯт-Цильод мерави?» Ва ӯ ба вай гуфт: «Чунон ки туй, ончунон манам, ва чунон ки қавми туанд, ончунон қавми мананд, ва ман бо ту ба ҷанг хоҳам рафт».

Анбиёи козиби Аҳъоб.

⁴ Ва Еҳӯшофот ба подшоҳи Исроил гуфт: «Лутфан, ту имрӯз каломи Худовандро бипурс.»

⁵ Ва подшоҳи Исроил анбиёро, ки чорсад нафар буданд, чамъ карда, ба онҳо гуфт: «Оё ба Ромӯт-Цильод барои ҷанг биравам, ё ки худро боздорам?» Ва онҳо гуфтанд: «Бирав, ва Худо онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

⁶ Ва Еҳӯшофот гуфт: «Оё дар ин ҷо боз набии Худованд нест, то ки аз вай бипурсем?»

⁷ Ва подшоҳи Исроил ба Еҳӯшофот гуфт: «Боз як мард ҳаст, ки ба воситаи вай аз Худованд пурсидан мумкин аст, вале ман аз вай нафрат дорам, зеро ки вай дар ҳаққи ман ба хубӣ нубувват намекунад, балки тамоми умри худ ба бадӣ; вай Микойху ибни Йимло мебошад». Ва Еҳӯшофот гуфт: «Подшоҳ чунин нагӯяд».

⁸ Ва подшоҳи Исроил як хочасароро хонда, гуфт: «Микойху ибни Йимлоро ба зудӣ биёр».

⁹ Ва подшоҳи Исроил ва Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, ҳар яке либосҳои худро пӯшида, бар тахти худ дар майдони даҳани дарвозаи Сомария нишаста буданд, ва тамоми анбиё ба ҳузурӣ онҳо нубувват мекарданд.

¹⁰ Ва Сидқиёху ибни Канъона шохҳои оҳанин барои худ сохта, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: „Арамиёро бо инҳо шох хоҳӣ зад, то ки тамоман маҳв шаванд“».

¹¹ Ва тамоми анбиё ҳамин тавр нубувват карда, мегуфтанд: «Ба Ромӯт-Цильод бирав ва комъеб шав, чунки Худованд онро ба дасти подшоҳ хоҳад супурд».

Нубуввати ҳақиқии Микойху.

¹² Ва қосиде ки барои хондани Микойху рафта буд, ба вай сухан ронда, гуфт: «Инак, анбиё бо як овоз суханони хуб дар ҳаққи подшоҳ мегӯянд; бигзор сухани ту низ мисли яке аз онҳо бошад, яъне ту ҳам сухани хуб бигӯӣ».

¹³ Ва Микойху гуфт: «Қасам ба ҳаёти Худованд, ки он чи Худованд ба ман бигӯяд, ҳамонро хоҳам гуфт».

¹⁴ Ва ӯ назди подшоҳ омад, ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Эй Микойху, оё ба Ромӯт-Цильод барои ҷанг биравам, ё ки худро боздорам?» Ва ӯ гуфт: «Биравед ва комъеб шавед, чунки онҳо ба дасти шумо супурда хоҳанд шуд».

¹⁵ Ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Чанд маротиба ман туро қасам бидиҳам, ки ба исми Худованд, ғайр аз он чи рост аст, ба ман нагӯӣ?»

¹⁶ Ва ӯ гуфт: «Тамоми Исроилро мисли рамае ки чӯпон надорад, бар кӯҳҳо пароканда дидам.

Ва Худованд гуфт: „Инҳо соҳиб надоранд, пас бигзор ҳар яке ба хонаи худ ба саломатӣ баргарданд“».

¹⁷ Ва подшоҳи Исроил ба Еҳӯшофот гуфт: «Оё ба ту нагуфтам, ки вай дар ҳаққи ман ба хубӣ нубувват намекунад, балки ба бадӣ?»

¹⁸ Ва ӯ гуфт: «Пас, каломи Худовандро бишнавед: ман Худовандро бар тахти Худ нишаста дидам, ва тамоми лашкари осмон ба тарафи рости ӯ ва ба тарафи чапи ӯ истода буданд.

¹⁹ Ва Худованд гуфт: „Кист, ки Аҳъоб, подшоҳи Исроилро розӣ кунад, то ки вай ба Ромӯт-Цильод рафта, фурӯ ғалтад?“ Яке ин тавр гуфт, ва дигаре он тавр гуфт.

²⁰ Ва рӯхе берун омада, ба ҳузури Худованд истод ва гуфт: „Ман ӯро розӣ мекунам“. Ва Худованд ба вай гуфт: „Чӣ гуна?“

²¹ Вай гуфт: „Ман берун омада, рӯҳи козибе дар даҳони тамоми анбиёи ӯ мегардам“. Ва ӯ гуфт: „Ту розӣ хоҳӣ кард ва низ муваффақият хоҳӣ ёфт; пас берун омада, чунин амал намо“.

²² Ва инак, алҳол Худованд рӯҳи козибе дар даҳони ин анбиёи ту гузоштааст; вале Худованд дар ҳаққи ту сухани бад гуфтааст».

²³ Ва Сидқиёху ибни Канъона наздик омада, Микойхуро як торсақӣ зад ва гуфт: «Бо кадом роҳ Рӯҳи Худованд аз ман убур кардааст, то ки бо ту сухан гӯяд?»

²⁴ Ва Микойху гуфт: «Инак, дар он рӯзе ки ту ба ҳучраи дохилӣ даромада пинҳон шавӣ, инро хоҳӣ дид».

²⁵ Ва подшоҳи Исроил гуфт: «Микойхуро бигиред, ва ӯро назди Амӯн, ҳокими шаҳр, ва Йӯош, писари подшоҳ, баргардонед,

²⁶ Ва бигӯед: „Подшоҳ чунин мегӯяд: инро дар зиндон биандозед, ва нони кам ва оби кам варо бихӯронед, то даме ки ман ба саломатӣ баргардам“».

²⁷ Ва Микойху гуфт: «Агар ту ба саломатӣ баргардӣ, Худованд ба воситаи ман сухан нагуфта бошад». Ва гуфт: «Бишнавед, ҳамаи қавмҳо!»

Ҳарбу зарб назди Ромӯт-Цильод. Фавти Аҳъоб.

²⁸ Ва подшоҳи Исроил ва Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, ба Ромӯт-Цильод рафтанд.

²⁹ Ва подшоҳи Исроил ба Еҳӯшофот гуфт: «Ман либоси дигар пӯшида, ба ҷанг медароям, валекин ту либоси худро бипӯш». Ва подшоҳи Исроил либоси дигар пӯшида, ба ҷанг даромад.

³⁰ Ва подшоҳи Арам ба сардорони аробаҳояш амр фармуда, гуфт: «На бо хурде ва на бо калоне, балки танҳо бо подшоҳи Исроил ҷанг кунед».

³¹ Ва ҳангоме ки сардорони аробаҳо Еҳӯшофотро диданд, гуфтанд: «Подшоҳи Исроил ҳамин аст». Ва ӯро ихота намуданд, то ки бо ӯ ҷанг кунанд. Ва Еҳӯшофот фаръёд зад, ва Худованд ба ӯ мадад кард, ва Худо онҳоро аз ӯ дур сохт.

³² Ва чун сардорони аробаҳо диданд, ки ӯ подшоҳи Исроил нест, аз ӯ дур шуданд.

³³ Ва касе зеҳи камонашро тасодуфан кашида, подшоҳи Исроилро аз миёни кӯкҳои ҷавшанаш зад; ва ӯ ба аробакаши худ гуфт: «Чилавро гардонида, маро аз майдони ҷанг берун барор, зеро ки бемор шудаам».

³⁴ Ва дар он рӯз ҷанг авҷ гирифт, ва подшоҳи Исроилро дар аробааш дар рӯ ба рӯи арамиён то беғоҳирӯзӣ ба по хезонида нигоҳ доштанд, ва дар вақти ғуруби офтоб ӯ мурд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Еҳу иттифоқи Аҳъоб ва Еҳӯшофотро мазаммат менамояд.

19 Ва Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, ба хонаи худ ба Ерусалим ба саломатӣ баргашт.

² Ва Еҳу ибни Ханонии ғайбгӯй ба истиқболи ӯ берун омад, ва ба подшоҳ Еҳӯшофот гуфт: «Оё туро сазад, ки ба шарире ёварӣ намой, ва душманони Худовандро дӯст дорӣ? Аз ин сабаб бар ту ғзабе аз ҷониби Худованд ба вучуд омадааст.

³ Аммо дар ту аъмоли нек низ ёфт шудааст, чунки Ашераҳоро аз замин нест кардай, ва дили худро моили он гардонидай, ки Худоро ҷӯё бошӣ».

Еҳӯшофот худопарастии ҳақиқиро аз нав барқарор менамояд.

⁴ Ва Еҳӯшофот дар Ерусалим сокин гардида, аз нав назди қавм аз Беэр-Шобаъ то кӯҳи Эфроим берун омад, ва онҳоро сӯи Худованд Худои падаронашон баргардонид.

⁵ Ва доваронро дар мамлакат, дар ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо, шаҳр ба шаҳр, гузошт.

⁶ Ва ба доварон гуфт: «Диққат диҳед, ки шумо чӣ гуна амал мекунед, зеро ки на барои одам доварӣ менамояд, балки барои Худованд; ва дар амали доварӣ ӯ бо шумо хоҳад буд.

⁷ Ва алҳол, бигзор тарси Худованд бар шумо бошад. Эҳтиёткорона амал намояд, зеро ки назди Худованд Худои мо беинсофӣ ва рӯбинӣ ва ришвахӯрӣ нест».

⁸ Ва дар Ерусалим низ Еҳӯшофот аз левизодагон ва коҳинон ва аз сардорони хонаводаҳои Исроил баҳри довариҳои Худованд ва муҳокимаи даъвоҳо гузошт; ва ба Ерусалим баргаштанд.

⁹ Ва ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Дар тарси Худованд, бо имон ва дили комил чунин амал кунед,

¹⁰ Ва дар ҳар даъвое ки аз ҷониби бародарони шумо, ки дар шаҳрҳои худ сукунат доранд, пеши шумо меояд, — хоҳ оид ба хунрезӣ, хоҳ оид ба шарият, ва аҳком, ва фароиз, ва дастурҳо бошад, — онҳоро огоҳ намояд, то ки пеши Худованд гуноҳкор нашаванд, ва бар шумо ва бар бародарони шумо ғзаб наояд; чунин амал кунед, ва шумо гуноҳкор нахоҳед шуд.

¹¹ Ва инак, Амаръёхуи саркоҳин бар сари шумо дар ҳар кори Худованд аст, ва Забадъёху ибни Исмоил, ки раиси хонадони Яҳудо мебошад, — дар ҳар кори подшоҳ аст, ва нозирони левизода пеши шумоянд; пас, қавӣ бошед ва амал кунед, ва Худованд бо некон хоҳад буд».

БОБИ БИСТУМ

Ба Яхудо ҳучум овардани мӯобиён.

20 Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки банӣ-Мӯоб ва банӣ-Аммун, ва бо онҳо баъзе аз маўниён ба муқобили Ехӯшофот барои ҷанг омаданд.

² Ва назди Ехӯшофот омаданд ва хабар дода, гуфтанд: «Анбӯҳи бузурге аз он тарафи баҳр, аз Арам ба муқобили ту меоянд, ва инак, онҳо ба Ҳасасун-Томор, ки ҳамон Айн-Ҷадӣ бошад, расидаанд».

Дуои Ехӯшофот.

³ Ва Ехӯшофот ба ҳарос афтод, ва ба мадади Худованд рӯй овард, ва дар тамоми Яхудо рӯзадорӣ эълон кард.

⁴ Ва аҳли Яхудо ҷамъ шуданд, то ки аз Худованд мадад пурсанд; аз ҳамаи шаҳрҳои Яхудо низ омаданд, то ки аз Худованд мадад пурсанд.

⁵ Ва Ехӯшофот дар миёни ҷамоати Яхудо ва Ерусалим, дар хонаи Худованд, пеши саҳни нав истода,

⁶ Гуфт: «Эй Худованд Худои падарони мо! Ту, охир, Худо дар осмон ҳастӣ, ва Ту бар ҳамаи мамлакатҳои қавмҳо салтанат меронӣ, ва қувват ва иқтидор дар дасти Туст, ва касе нест, ки тавонад пеши Ту истодагӣ намояд.

⁷ Ту, охир, эй Худои мо, сокинони ин заминро аз пеши қавми Худ Исроил бадар рондаӣ, ва онро ба насли дӯсти Худ Иброҳим ба сурати абадӣ додаӣ.

⁸ Ва онҳо дар он сокин шуданд, ва барои Ту қудсе ба исми Ту дар он бино карда, гуфтанд:

⁹ „Агар мусибате, шамшери ҷазодиҳандае, ё вабо ва қаҳтӣ бар мо биёяд, мо пеши ин хона ва пеши Ту, — чунки исми Ту дар ин хона аст, — биистем ва сӯи Ту дар тангии худ истиғоса барем, ва Ту иҷобат намуда наҷот хоҳӣ дод“.

¹⁰ Ва алҳол, инак, банӣ-Аммун ва Мӯоб ва кӯҳи Сеир, ки Ту ба Исроил, вақте ки аз замини Миср меомаданд, иҷозат надодӣ, ки аз кишварҳои онҳо убур намоянд, бинобар ин аз пеши онҳо давр зада гузашта, онҳоро несту нобуд накарданд, —

¹¹ Инак, онҳо подоши инро ба мо медиҳанд, яъне мехоҳанд, ки омада, моро аз меросе ки ба тасарруфи мо додаӣ, бадар ронанд.

¹² Эй Худои мо! Худат онҳоро доварӣ намое, зеро мо қувват надорем, ки пеши анбӯҳи бузурге ки ба муқобили мо меоянд, истодагӣ намоем, ва мо намедонем чӣ кор кунем, балки чашмони мо ба сӯи Туст».

¹³ Ва тамоми аҳли Яхудо ба ҳузури Худованд истода буданд, низ кӯдаконашон, занонашон ва писаронашон.

Худованд ба воситаи Яҳазиил ҷавоб мегардонад.

¹⁴ Ва Яҳазиил ибни Закаръеҳу, ибни Баноё, ибни Яиил, ибни Маттанъеи левизода, ки аз банӣ-Ософ буд, — бар ӯ Рӯҳи Худованд дар миёни ҷамоат нозил шуд,

¹⁵ Ва ӯ гуфт: «Гӯш андозед, эй тамоми Яхудо ва сокинони Ерусалим ва подшоҳ Ехӯшофот! Худованд ба шумо чунин мегӯяд: „Шумо аз ин анбӯҳи бузург натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро ки ин ҷанг аз он шумо нест, балки аз он Худост.

¹⁶ Фардо бар онҳо фурӯд оед: инак, онҳо ба баландии Сис мебароянд, ва шумо онҳоро дар интиҳои водӣ, назди биёбони Яруил хоҳед ёфт.

¹⁷ Дар ин ҷанг шумо нахоҳед ҷангид; шумо, эй Яхудо ва Ерусалим, бархоста биистед, ва наҷоти Худовандро, ки бо шумо хоҳад буд, бубинед! Натарсед ва ҳаросон нашавед! Фардо ба муқобили онҳо берун оед, ва Худованд бо шумо хоҳад буд“».

¹⁸ Ва Ехӯшофот рӯ ба замин афтод, ва тамоми аҳли Яхудо ва сокинони Ерусалим ба ҳузури Худованд афтоданд, то ки ба Худованд сачча баранд.

¹⁹ Ва левизодагон аз банӣ-қаҳотиён ва аз банӣ-қӯраҳиён бархостанд, то ки дар қаққи Худованд Худои Исроил бо овози бағоят баланд ҳамду сано гӯянд.

²⁰ Ва бомдодон бармаҳал бархоста, сӯи биёбони Тақӯо берун омаданд; ва ҳангоме ки берун меомаданд, Ехӯшофот биистод ва гуфт: «Маро бишнавед, эй аҳли Яхудо ва сокинони Ерусалим! Ба Худованд Худои худ имон оваред ва амин хоҳед буд, ба анбиёи Ӯ имон оваред, ва комъёб хоҳед шуд».

²¹ Ва бо қавм машварат карда, мутрибонро таъин намуд, то ки пешопеши фавҷи пешоҳанг берун рафта, дар шаъни Худованд бисароянд ва ҳашамати қудсиятро мадҳ карда, бигӯянд: «Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки эҳсонӣ Ӯ то абад аст!»

²² Ва ҳангоме ки онҳо ба сурудан ва ҳамд гуфтан шурӯъ карданд, Худованд бар банӣ-Аммун, Мӯоб ва аҳли кӯҳи Сеир, ки ба Яхудо омада буданд, камин ниҳод, ва онҳо шикаст хӯрданд;

²³ Ва банӣ-Аммун ва Мӯоб бар сокинони кӯҳи Сеир қиём намуда, онҳоро несту нобуд карданд, ва ҳангоме ки кори сокинони Сеирро тамом карданд, якдигарро куштан гирифтанд.

²⁴ Ва ҳангоме ки аҳли Яхудо ба дидбонгоҳи биёбон расида, ба он анбӯҳ назар андохтанд, инак, ҷасадҳои мурда бар замин хобидааст, ва растагоре нест.

²⁵ Ва Ехӯшофот бо қавми худ барои гирифтани ғанимати онҳо омад, ва назди онҳо молу мулк ва сару либос ва чизҳои гаронбаҳои зиёде ёфтанд, ва барои худ он қадар гирифтанд, ки ёрои бардошта бурдан надоштанд, ва се рӯз онҳо ғаниматро мегирифтанд, зеро ки бағоят бисъёр буд.

Ботантана ба Ерусалим баргаштанд.

²⁶ Ва дар рӯзи чорум дар водии Баракат ҷамъ шуданд, зеро ки дар он ҷо Худовандро муборак хонданд; бинобар ин номи он маконро водии Баракат ниҳоданд, ки то имрӯз чунин аст.

²⁷ Ва тамоми мардуми Яҳудо ва Ерусалим бо сардории Еҳӯшофот бо шодмонӣ ба Ерусалим баргаштанд, зеро ки Худованд онҳоро бар душманонашон шод гардонид.

²⁸ Ва дар Ерусалим бо барбатҳо ва удҳо ва карнайҳо назди хонаи Худованд омаданд.

²⁹ Ва тарси Худо ҷамаи салтанатҳои кишварҳоро фаро гирифт, чун шунданд, ки Худованд бо душманони Исроил ҷангидааст.

³⁰ Ва мамлақати Еҳӯшофот осуда шуд, ва Худои ӯ ба ӯ аз ҳар тараф оромӣ ато намуд.

³¹ Ва Еҳӯшофот бар Яҳудо подшоҳӣ кард; дар вақти подшоҳ шуданаш сию панҷсола буд, ва бисту панҷ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард, ва номи модараш Азубо бинти Шилҳӣ буд.

³² Ва бо роҳи падари худ Осо рафтор намуд, ва аз он дур нашуда, он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард.

³³ Аммо баландиҳо барҳам дода нашуд, ва қавм ҳанӯз дилҳои худро сӯи Худои падарони худ равона накарда буданд.

³⁴ Ва бақияи аъмоли Еҳӯшофот, аз аввал то охир, дар вақоъномаи Еҳу ибни Ҳанонӣ, ки он дар китоби подшоҳони Исроил дохил аст, навишта шудааст.

Еҳӯшофот бо Аҳазъё шарик мешавад.

³⁵ Ва баъд аз ин Еҳӯшофот, подшоҳи Яҳудо, бо Аҳазъё, подшоҳи Исроил, ки шарирона рафтор мекард, шарик шуд.

³⁶ Ва бо вай шарик шуд, то ки киштиҳо сохта, ба Таршиш равона кунад; ва онҳо дар Эсьюн-Ќобар киштиҳо сохтанд.

³⁷ Ва Элиозар ибни Дӯдовоҳу, ки аз Морешо буд, дар ҳаққи Еҳӯшофот нубувват намуда, гуфт: «Азбаски бо Аҳазъё шарик шудӣ, Худованд кори туро вайрон хоҳад кард». Ва киштиҳо дарҳам шикаста, ба Таршиш натавонистанд бираванд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ**Еҳӯром, баъд аз фавти падараш,****бар Яҳудо подшоҳ мешавад.**

21 Ва Еҳӯшофот бо падарони худ хобид, ва бо падарони худ дар шаҳри Довуд дафн карда шуд; ва писараш Еҳӯром ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

² Ва бародарони ӯ, писарони Еҳӯшофот, инҳо буданд: Азаръё ва Яҳиил ва Закаръёҳу ва Азаръёҳу ва Микоил ва Шафатьёҳу; ҷамаи инҳо писарони Еҳӯшофот, подшоҳи Исроил, буданд.

³ Ва падарашон ба онҳо инъомҳои зиёде аз нуқра ва тилло ва чизҳои гаронбаҳо, бо шаҳрҳои ҳисордор дар Яҳудо, бахшид; валекин салтанатро ба Еҳӯром дод, зеро ки ӯ нахустзода буд.

⁴ Ва ҳангоме ки Еҳӯром салтанати падарашро соҳиб шуда, қувват гирифт, ҷамаи бародарони худ, ва низ баъзеро аз сарварони Исроил бо шамшер кушт.

⁵ Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯром сию дусола буд, ва ҳашт сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

⁶ Ва ӯ бо роҳи подшоҳони Исроил рафтор кард, чунон ки хонадони Аҳъоб рафтор карда буданд, зеро ки духтари Аҳъоб зани ӯ буд, ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард.

⁷ Вале Худованд ба хотири аҳде ки бо Довуд баста буд, нахост хонадони Довудро ба ҳалокат расонад, зеро ба ӯ ваъда дода буд, ки барои ӯ ва фарзандони ӯ умрбод чароғе бидиҳад.

Исьёни Адӯм ва Либно.

⁸ Дар айёми ӯ Адӯм аз зери дасти Яҳудо исьён бардошт, ва онҳо бар худ подшоҳе гузоштанд.

⁹ Ва Еҳӯром бо сардорони худ убур намуд, ва ҷамаи аробаҳояш бо ӯ буд; ва шабона ӯ бархост ва сафҳои адӯмиёнро, ки ӯ ва сардорони аробаҳоро ихота карда буданд, раҳна намуда, ақиб нишаст.

¹⁰ Ва Адӯм аз зери дасти Яҳудо исьён бардошт, ки то имрӯз чунин аст; дар он замон Либно аз зери дасти ӯ исьён бардошт, зеро ки ӯ Худованд Худои падарони худро тарк кард.

¹¹ Ҳамчунин ӯ баландиҳо дар кӯҳҳои Яҳудо барпо намуд, ва сокинони Ерусалимро зинокор гардонид, ва аҳли Яҳудоро ба васваса андохт.

Мактуб аз Ильёси набӣ.

¹² Ва мактубе аз Ильёси набӣ ба ӯ расид, ки дар он гуфта шуда буд: «Худованд Худои падарат Довуд чунин мегӯяд: „Азбаски ту бо роҳҳои падарат Еҳӯшофот ва бо роҳҳои Осо, подшоҳи Яҳудо, рафтор накардӣ,

¹³ Балки бо роҳи подшоҳони Исроил рафтор намуда, аҳли Яҳудо ва сокинони Ерусалимро зинокор гардондӣ, чунон ки хонадони Аҳъоб зинокор гардонид буданд; ва низ бародарони худро аз хонадони падарат, ки аз ту беҳтар буданд, ба қатл расондӣ, —

¹⁴ Инак, Худованд қавми ту, ва писарони ту, ва занони ту, ва тамоми молу мулки туро ба балои азим гирифт хоҳад кард;

¹⁵ Ва худат ба дардҳои зиёде, яъне ба бемории амъои худ мубтало хоҳӣ шуд, то ба дараҷае ки амъоят аз он дард рӯз ба рӯз берун хоҳад омад».

¹⁶ Ва Худованд рӯҳи фалиштиён ва арабҳоро, ки дар паҳлуи ҳабашиён буданд, ба муқобили Еҳӯром барангехт;

¹⁷ Ва онҳо ба Яҳудо ҳучум оварданд, ва онро раҳна карда дароманд, ва тамоми молу мулкоро,

ки дар хонаи подшоҳ ёфт шуд, ва писарон ва занони ӯро низ ба асирий бурданд; ва барои ӯ, ғайр аз Еҳӯоҳоз, ки хурдтарини писаронаш буд, писаре боқӣ намонд.

Бемории илоҷнопазири Еҳӯром, ва фавти ӯ.

¹⁸ Ва баъд аз ҳамаи ин Худованд амъои ӯро ба бемории илоҷнопазире гирифт кард.

¹⁹ Ва бо мурури айём, вақте ки ду сол ба интиҳоро расид, амъояш аз шиддати дардаш берун омада, ӯ бо азоби сахте мурд; ва қавмаш барои ӯ оташ наафрӯхтанд, чунон ки барои падарони ӯ барафрӯхта буданд.

²⁰ Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ сию дусола буд, ва ҳашт сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва бе он ки сазовори дилсӯзӣ гардида бошад, аз дунё даргузашт, ва ӯро дар шаҳри Довуд дафн карданд, вале на дар мақбараи подшоҳон.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Подшоҳии Аҳазъёху дар Яҳудо.

22 Ва сокинони Ерусалим писари хурдии ӯ Аҳазъёхуро ба ҷои ӯ подшоҳ карданд, зеро фавче ки бо арабҳо ба ӯрдугоҳ даромада буданд, ҳамаи писарони калониро кушта буданд; ва Аҳазъёху ибни Еҳӯром, подшоҳи Яҳудо, подшоҳ шуд.

² Дар вақти подшоҳ шуданаш Аҳазъёху чилу дусола буд, ва як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Аталъё бинти Омрӣ буд.

³ Ӯ низ бо роҳҳои хонадони Аҳъоб рафтор намуд, зеро ки модараш машваратчиӣ ӯ буд, то ки корҳои шарирона бикунанд.

⁴ Ва мисли хонадони Аҳъоб, он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, зеро ки онҳо, баъд аз фавти падараш, машваратчиёни ӯ буданд, то ки ба ҳалокат бирасад.

⁵ Бар тибқи машварати онҳо рафтор карда, ӯ бо Йӯром ибни Аҳъоб, подшоҳи Исроил, ба ҷанги зидди Ҳазоил, подшоҳи Арам, ба Ромӯт-Чилъод рафт, ва арамиён Йӯромро захмдор карданд.

Аҳазъёху барои дидани Йӯром ба Изреъил меояд.

⁶ Ва ӯ ба Изреъил баргашт, то аз захмҳое ки ба ӯ дар Ромо расонида буданд, вақте ки бо Ҳазоил, подшоҳи Арам, меҷангид, шифо ёбад; ва Аҳазъёху ибни Еҳӯром, подшоҳи Яҳудо, барои дидани Йӯром ибни Аҳъоб ба Изреъил фуруд омад, чунки вай бемор буд.

⁷ Ва ҳалокати Аҳазъёху аз ҷониби Худо буд, ки ӯ назди Йӯром омад, ва омадан замон бо Йӯром ба Еҳу ибни Нимшӣ муқобил баромад, ки варо Худованд барои нест кардани хонадони Аҳъоб тадҳин намуда буд.

Қатли сарварони Яҳудо. Фавти Аҳазъёху.

⁸ Ва ҳангоме ки Еҳу аз хонадони Аҳъоб қасос мегирифт, сарварони Яҳудо ва писарони бародарони Аҳазъёхуро, ки ба Аҳазъёху хизмат мекарданд, ёфта, онҳоро ба қатл расонид.

⁹ Ва Аҳазъёхуро талаб кард, ва ӯро дар ҳолате ки дар Сомария пинҳон шуда буд, дастгир карда, назди Еҳу оварданд, ва ӯро кушта, дафн карданд, зеро ки гуфтанд: «Ӯ писари Еҳӯшофот аст, ки вай бо тамоми дили худ Худовандро ҷӯё шуда буд». Ва аз хонадони Аҳазъёху касе боқӣ намонд, ки қувват дошта бошад салтанат ронад.

¹⁰ Ва Аталъё, модари Аҳазъёху, чун дид, ки писараш мурд, бархоста, тамоми насли подшоҳони хонадони Яҳудоро несту нобуд кард.

¹¹ Вале Еҳӯшобаъ, духтари подшоҳ, Еҳӯш ибни Аҳазъёхуро гирифт, ва ӯро аз миёни писарони подшоҳ, ки кушта мешуданд, дуздид, ва ӯро бо ширдораш ба хонаи хобгоҳ бурда ҷойгир кард; ва Еҳӯшобаъ, духтари подшоҳ Еҳӯром, ки зани Еҳӯёдои коҳин буд, — зеро ки вай хоҳари Аҳазъёху буд, — ӯро аз Аталъё пинҳон кард, ва вай ӯро накушт.

¹² Ва ӯ бо онҳо дар хонаи Худо шаш сол пинҳон буд; ва Аталъё дар мамлакат подшоҳӣ мекард.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Еҳӯш дар Яҳудо подшоҳ мешавад.

23 Ва дар соли ҳафтум Еҳӯёдоъ қувват ёфт, ва мирисадҳо Азаръё ибни Ерӯҳом, ва Исмоил ибни Еҳӯҳонон, ва Азаръёху ибни Ӯбид, ва Маасиёху ибни Адоёху, ва Элишофот ибни Зикриро бо худ гирифта, аҳд баст.

² Ва онҳо дар Яҳудо гардиш карданд, ва левизодагонро аз ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо, ва сардорони хонаводаҳои Исроилро ҷамъ карда, ба Ерусалим омаданд.

³ Ва тамоми ҷамоат дар хонаи Худо бо подшоҳ аҳд бастанд, ва Еҳӯёдоъ ба онҳо гуфт: «Инак, писари подшоҳ подшоҳӣ хоҳад кард, чунон ки Худованд дар бораи банӣ-Довуд гуфтааст.

⁴ Ин аст коре ки шумо бояд ба ҷо оваред: сеяки шумо, яъне онҳое ки дар шанбе меоянд, иборат аз коҳинон ва левизодагон, дарбонони назди останаҳо бошед;

⁵ Ва сеяки дигар — дар хонаи подшоҳ; ва сеяки боқӣ — назди дарвозаи Есӯд; ва тамоми қавм — дар саҳнҳои хонаи Худованд.

⁶ Ва бигзор касе ба хонаи Худованд дохил нашавад, ғайр аз коҳинон ва хизматгузорони левизода, ки онҳо дохил мешаванд, зеро ки онҳо муқаддасанд; ва тамоми қавм бигзор навбатдори Худовандро ба ҷо оваранд.

⁷ Ва бигзор левизодагон подшоҳро аз ҳар тараф иҳота намоянд, дар ҳолате ки ҳар якеро аслиҳааш дар дасташ бошад, ва ҳар кӣ ба хона дарояд, бояд

кушта шавад; ва ҳангоме ки подшоҳ дохил мешавад ва берун меравад, шумо назди ӯ хоҳед буд».

⁸ Ва левизодагон ва тамоми аҳли Яҳудо ҳар он чи Еҳўёдои коҳин амр фармуд, ба ҷо оварданд, ва ҳар яке одамони худро, — ҳам онҳоеро, ки дар шанбе меоянд, ва ҳам онҳоеро, ки дар шанбе берун мераванд, — гирифтанд, зеро ки Еҳўёдои коҳин гуруҳҳоро фориф накард.

⁹ Ва Еҳўёдои коҳин найзаҳо ва сипарҳои хурду калони подшоҳ Довудро, ки дар хонаи Худо буд, ба мирисадҳо дод.

¹⁰ Ва тамоми қавмро, ки ҳар яке аслиҳааш дар дасташ буд, аз тарафи рости хона то тарафи чапи хона, назди қурбонгоҳ ва назди хона, гирдогирди подшоҳ гузошт.

¹¹ Ва писари подшоҳро бароварданд, тоҷ ва шаҳодатро бар ӯ гузоштанд, ва ӯро подшоҳ карданд, ва Еҳўёдоъ ва писаронаш ӯро тадҳин намуда, гуфтанд: «Зинда бод подшоҳ!»

Қатли Аталъё.

¹² Ва Аталъё овози қавмро, ки медавданд ва подшоҳро мадҳ мекарданд, шунида, назди қавм ба хонаи Худованд омад.

¹³ Ва дид, ки инак, подшоҳ бар минбари худ назди даромадгоҳ истодааст, ва сарварон ва карнайҳо назди подшоҳ мебошанд, ва тамоми қавми мамлакат шодӣ мекунанд ва карнай менавозанд, ва муғанниён бо асбоби мусиқӣ ҳамду сано мехонанд; ва Аталъё либосашро чок зада, гуфт: «Хиёнат! Хиёнат!»

¹⁴ Ва Еҳўёдои коҳин мирисадҳоро, ки сардорони қўшун буданд, хонда баровард ва ба онҳо гуфт: «Варо ба миёни сафҳо берун оваред, ва ҳар кӣ аз ақиби вай бишавад, бо шамшер кушта хоҳад шуд». Зеро коҳин гуфта буд: «Варо дар хонаи Худованд накушед».

¹⁵ Ва ба вай роҳ доданд, ва ҳангоме ки вай ба даҳани дарвозаи аспҳои хонаи подшоҳ расид, дар он ҷо варо куштанд.

Еҳўёдоъ бо қавм аҳд мебандад.

¹⁶ Ва Еҳўёдоъ дар миёни худ ва тамоми қавм ва подшоҳ аҳд баст, то ки қавми Худованд бошанд.

¹⁷ Ва тамоми қавм ба хонаи Баал омада, онро хароб карданд, ва қурбонгоҳҳо ва бутҳояшро шикастанд, ва Маттонро, ки коҳини Баал буд, пеши қурбонгоҳҳо куштанд.

¹⁸ Ва Еҳўёдоъ навбатдориҳои хонаи Худовандро ба дасти коҳинон ва левизодагон супурд, чунон ки Довуд дар хонаи Худованд тақсим карда буд, то ки бар тибқи он чи дар Тавроти Мусо навишта шудааст, бо шодмонӣ ва сурудхонӣ, мувофиқи дастури Довуд, қурбонҳои сўхтанӣ барои Худованд тақдим намоянд.

¹⁹ Ва дарбононро назди дарвозаҳои хонаи Худованд гузошт, то касе ки аз ягон чиҳат палид аст, дохил нашавад.

²⁰ Ва мирисадҳо, ва аъён, ва ҳокимони қавм, ва тамоми қавми мамлакатро гирифт, ва подшоҳро аз хонаи Худованд фурӯд овард, ва андаруни дарвозаи болоии хонаи подшоҳ дохил шуданд, ва подшоҳро бар тахти салтанат нишониданд.

²¹ Ва тамоми қавми мамлакат шодӣ карданд, ва шаҳр ором ёфт. Ва Аталъёро бо шамшер куштанд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Подшоҳии Еҳўош.

24 Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳўош ҳафтсола буд, ва чил сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Сивьё, аз Беэр-Шобаъ, буд.

² Ва Еҳўош, дар тамоми айёми Еҳўёдои коҳин, он чиро, ки дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард.

³ Ва барои ӯ Еҳўёдоъ ду зан гирифт, ва ӯ писарон ва духтарон ба дунё овард.

⁴ Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки ба дили Еҳўош фикри таъмир кардани хонаи Худованд омад.

⁵ Ва ӯ коҳинон ва левизодагонро ҷамъ карда, ба онҳо гуфт: «Ба шаҳрҳои Яҳудо бароед, ва аз тамоми Исроил барои таъмири хонаи Худои худ сол ба сол нуқра ҷамъ кунед, ва дар ин кор шитоб намоед». Валекин левизодагон шитоб накарданд.

⁶ Ва подшоҳ Еҳўёдои саркоҳинро хонда, ба вай гуфт: «Чаро аз левизодагон талаб накардӣ, ки ҷизъяро, ки Мусо, бандаи Худованд, ва ҷамоати Исроил барои хаймаи шаҳодат муқаррар намуда буданд, аз Яҳудо ва Ерусалим биёранд?»

⁷ Зеро ки писарони Аталъёи наҷиса ба хонаи Худо зада даромада, ҳамаи вақфҳои хонаи Худовандро барои Баалҳо истифода карда буданд.

Таъмири маъбад.

⁸ Ва подшоҳ амр фармуд, ва сандуқе сохта, онро назди дарвозаи хонаи Худованд аз берун гузоштанд.

⁹ Ва дар Яҳудо ва Ерусалим эълон карданд, ки ҷизъяро, ки Мусо бандаи Худо, дар биёбон бар Исроил муқаррар намуда буд, барои Исроил биёранд.

¹⁰ Ва ҳамаи сарварон ва тамоми қавм шодӣ карданд, ва оварда дар сандуқ андохтанд, то даме ки пур шуд.

¹¹ Ва ҳангоме ки сандуқро ба воситаи левизодагон назди амалдорони подшоҳ меоварданд, ва онҳо мездиданд, ки нуқра бисъёр аст, котиби подшоҳ ва амалдори саркоҳин омада, сандуқро холӣ мекарданд, ва онро бардошта, аз нав дар ҷояш мегузоштанд; ҳамин тавр рӯз ба рӯз амал намуда, нуқраи зиёде ҷамъ карданд.

¹² Ва подшоҳ ва Ехӯёдоъ онро ба саркороне ки бо корҳои таъмири хонаи Худованд машғул буданд, медоданд, ва онҳо сангтарошон ва дуредгаронро барои таъмири хонаи Худованд, ва оҳангарон ва мисгаронро барои мустаҳкам кардани хонаи Худованд киро мекарданд.

¹³ Ва саркорон кор мекарданд, ва корҳои таъмир ба воситаи онҳо анҷом ёфт, ва хонаи Худоро ба шакли аввалаи он дароварданд, ва онро мустаҳкам карданд.

¹⁴ Ва пас аз анҷом доданашон бақияи нуқраро ба подшоҳ ва Ехӯёдоъ оварданд, ва аз он барои хонаи Худованд коло сохтанд, яъне колои хизмат, ва коло барои қурбониҳои сӯхтанӣ, ва қошуққо, ва асбоби тилло ва нуқра. Ва дар тамоми айёми Ехӯёдоъ дар хонаи Худованд қурбониҳои сӯхтанӣ тақдим мекарданд.

¹⁵ Ва Ехӯёдоъ пир ва солхӯрда гардида, мурд; дар вақти мурданаш саду сисола буд.

¹⁶ Ва ўро дар шаҳри Довуд бо подшоҳон дафн карданд, зеро ки дар Исроил барои Худо ва барои хонаи Ў корҳои нек карда буд.

Маъсияти сарварон.

¹⁷ Ва баъд аз фавти Ехӯёдоъ сарварони Яҳудо омада, ба подшоҳ сачда бурданд; он гоҳ подшоҳ ба онҳо гӯш дод.

¹⁸ Ва онҳо хонаи Худованд Худои падарони худро тарк намуда, Ашераҳо ва бутҳоро ибодат карданд, ва аз барои ин маъсияташон ғазабе бар Яҳудо ва Ерусалим ба вучуд омад.

¹⁹ Ва Ў анбиёро назди онҳо фиристод, то ки онҳоро сӯи Худованд баргардонанд; ва онҳоро таъкид карданд, вале онҳо гӯш надоданд.

²⁰ Ва Рӯҳи Худо Закарьё ибни Ехӯёдои коҳинро фаро гирифт, ва ў бар баландие пеши қавм истода, ба онҳо гуфт: «Худо чунин мегӯяд: „Чаро шумо аҳкоми Худовандро поймол мекунед? Шумо комъёб нахоҳед шуд, зеро ки Худовандро тарк кардаед, ва Ў низ шуморо тарк хоҳад кард“».

²¹ Ва онҳо бар ў суиқасд намуда, ўро дар саҳни хонаи Худованд, бар тибқи амри подшоҳ, сангсор карданд.

²² Ва подшоҳ Ехӯш эҳсонеро, ки падари ў Ехӯёдоъ ба вай карда буд, ба хотир наоварда, писарашро ба қатл расонид. Ва ў дар вақти мурданаш гуфт: «Худованд инро бубинад ва бозхост намояд!»

Арамиён ба Яҳудо ҳучум мекунанд. Фавти Ехӯш.

²³ Ва баъд аз гузаштани як сол, лашкари Арам ба муқобили ў баромада, ба Яҳудо ва Ерусалим дохил шуданд, ва ҳамаи сарварони қавмро аз миёни қавм куштанд, ва тамоми ғаниматеро, ки аз онҳо гирифта буданд, ба подшоҳи Димишқ фиристоданд.

²⁴ Агарчи лашкари Арам бо андак одамон омада буданд, Худованд лашкари бағоят сершуморро ба дасташон супурд, зеро ки Худованд Худои падарони худро тарк карда буданд; ва Ехӯшро низ шиканча карданд.

²⁵ Ва ҳангоме ки аз пеши ў рафтанд, навкаронаш бар Ў суиқасд намуда, ўро аз барои хуни писари Ехӯёдои коҳин бар бистараш куштанд, ва ў мурд. Ва ўро дар шаҳри Довуд дафн карданд, вале ўро дар мақбараи подшоҳон дафн накарданд.

²⁶ Ва касоне ки бар ў суиқасд карданд, инҳоянд: Зобод ибни Шимъоти аммуния, ва Ехӯзобод ибни Шимрити мӯбия.

²⁷ Ва дар бораи писаронаш, ва дар бораи нубувватҳои зиёде ки дар ҳаққи ў карданд, ва дар бораи таъмири хонаи Худованд дар эзоҳоти китоби подшоҳон навишта шудааст. Ва писараш Амасьё ба ҷои ў подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Амасьё бар Яҳудо подшоҳӣ мекунад.

25 Амасьё дар синни бисту панҷсолағӣ подшоҳ шуд, ва бисту нӯҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Ехӯадон, аз Ерусалим, буд.

² Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, аммо на бо дили комил.

³ Ва ҳангоме ки салтанат дар дасташ мустаҳкам шуд, навкарони худро, ки падараш подшоҳро кушта буданд, ба қатл расонид.

⁴ Вале писарони онҳоро накушт, бар тибқи навиштаи китоби Тавроти Мусо, ки дар он Худованд амр фармуда, гуфтааст: «Падарон набояд барои гуноҳи писарон кушта шаванд, ва писарон набояд барои гуноҳи падарон кушта шаванд, балки ҳар кас бояд барои гуноҳи худаш кушта шавад».

Ҷанг ба муқобили Адӯм.

⁵ Ва Амасьё аҳли Яҳудоро ҷамъ кард, ва онҳоро мувофиқи хонаводаҳо, дар тамоми Яҳудо ва Биньёмин, зери фармони мириҳазорҳо ва мирисадҳо гузошт; ва онҳоро аз бистсола ва болотар дар шумор оварда, сесад ҳазор гузинони найзабар ва сипардорро ёфт, ки метавонистанд ба аскарӣ бираванд.

⁶ Ва аз Исроил сад ҳазор мардони ҷангино ба баҳои сад киккар нуқра киро кард.

⁷ Вале марди Худо назди ў омада, гуфт: «Эй подшоҳ! Бигзор лашкари Исроил бо ту нараванд, зеро ки Худованд бо Исроил, яъне бо тамоми банӣ-Эфроим нест.

⁸ Балки худат бирав, ва амал намуда, дар ҷанг қавӣ шав, вагар на туро Худо пеши душман мағлуб хоҳад кард, зеро ки Худо қодир аст мадад расонад ва мағлуб созад».

⁹ Ва Амасьё ба марди Худо гуфт: «Пас, оид ба сад киккар нуқрае ки ба фавҷи Исроил додаам, чӣ

кунам?» Ва марди Худо гуфт: «Худованд қодир аст ба ту аз ин зиёдтар бидиҳад».

¹⁰ Ва Амасьё он фавҷро, ки назди ӯ аз Эфроим омада буданд, ҷудо кард, то ки ба макони худ бираванд; ва ғазоби онҳо бар Яҳудо бағоят аланга гирифт, ва онҳо хашмгин шуда, ба макони худ баргаштанд.

¹¹ Ва Амасьё далер гардида, қавми худро пеш бурд, ва ба дараи Милҳ расида, аз банӣ-Сеир даҳ ҳазор нафарро кушт.

¹² Ва банӣ-Яҳудо даҳ ҳазор нафарро зинда асир карда, ба қуллаи Солаъ оварданд; ва онҳоро аз қуллаи Солаъ партофтанд, ва ҳамаашон нобуд шуданд.

¹³ Ва аҳли он фавҷ, ки Амасьё онҳоро баргардонида буд, то ки бо ӯ ба ҷанг нараванд, дар шаҳрҳои Яҳудо, аз Сомария то Байт-Хурун, пароканда шуда, се ҳазор нафарро куштанд, ва ғанимати зиёдери ба тороҷ бурданд.

¹⁴ Ва ҳангоме ки Амасьё ба адумиён шикаст расонида баргашт, ӯ худоёни банӣ-Сеирро оварда, назди худ онҳоро ҳамчун худоён барқарор намуд, ва пеши онҳо сачда бурд, ва барои онҳо бухур сӯзонид.

¹⁵ Ва ғазоби Худованд бар Амасьё аланга гирифт, ва набиеро назди ӯ фиристод, ки вай ба ӯ гуфт: «Чаро ту худоёни қавми чӯё шудай, ки онҳо натавонистанд қавми худро аз дасти ту раҳо кунанд?»

¹⁶ Ва ҳангоме ки вай ба ӯ суҳан меронд, ӯ ба вай гуфт: «Оё туро машваратчи подшоҳ таъин кардаанд? Бас кун, чаро туро бикушанд?» Ва набӣ бас карда, гуфт: «Медонам, ки Худо қарор додааст туро нобуд кунад, зеро ки ту ин корро кардӣ, ва ба машварати ман гӯш надодӣ».

Ҷанги Яҳудо бо Исроил.

¹⁷ Ва Амасьё, подшоҳи Яҳудо, машварат намуд, ва назди Юош ибни Еҳӯоҳоз ибни Еҳу, подшоҳи Исроил, фиристода, гуфт: «Биё, рӯ ба рӯ шавем».

¹⁸ Ва Юош, подшоҳи Исроил, назди Амасьё, подшоҳи Яҳудо, фиристода, гуфт: «Мушхоре ки дар Лубнон аст, ба арзе ки дар Лубнон аст, фиристода, гуфтааст: „Духтари худро ба писари ман ба занӣ бидеҳ“. Валекин хайвони даштиё ки дар Лубнон аст, гузар карда, мушхорро поймол намудааст.

¹⁹ Мегӯӣ: „Инак, Адумро шикаст додам“, ва дилат мағрур шудааст, ва ту бо худ мебоӣ. Алҳол дар хонаи худ бинишин. Чаро ту бадбахтиро иғво медиҳӣ, то ки худат фуру ғалтӣ, ва ҳамчунин Яҳудо ҳамроҳи ту?»

²⁰ Вале Амасьё гӯш надод, зеро ки ин аз ҷониби Худо буд, то ки онҳоро ба дасти душман бисупорад, чунки худоёни Адумро чӯё шуда буданд.

²¹ Ва Юош, подшоҳи Исроил, баромад, ва ӯ ва Амасьё, подшоҳи Яҳудо, дар Байт-Шемеш, ки дар Яҳудост, рӯ ба рӯ шуданд.

²² Ва аҳли Яҳудо пеши Исроил мағлуб гардида, ҳар яке ба хаймаҳои худ гурехта рафтанд.

²³ Ва Юош, подшоҳи Исроил, Амасьё ибни Еҳӯош ибни Еҳӯоҳоз, подшоҳи Яҳудоро дар Байт-Шемеш дастгир намуд, ва ӯро ба Ерусалим овард, ва ҳисори Ерусалимро аз дарвозаи Эфроим то дарвозаи кунҷакӣ, ба андозаи чорсад зироъ хароб кард;

²⁴ Ва тамоми тилло ва нуқра, ва тамоми колоеро, ки дар хонаи Худо назди Убайд-Адум ёфт шуд, ва хазоини хонаи подшоҳ, ва гаравгонро гирифта, ба Сомария баргашт.

²⁵ Ва Амасьё ибни Еҳӯош, подшоҳи Яҳудо, баъд аз фавти Юош ибни Еҳӯоҳоз, подшоҳи Исроил, понздаҳ сол зиндагӣ кард.

Фавти Амасьё.

²⁶ Ва бақияи аъмоли Амасьё, аз аввал то охир, дар китоби подшоҳони Яҳудо ва Исроил навишта шудааст.

²⁷ Ва аз замоне ки Амасьё аз пайрави Худованд дур шуд, дар Ерусалим ба муқобили ӯ суиқасд карданд, ва ӯ ба Локиш гурехт; ва аз ақиби ӯ ба Локиш фиристоданд, ва ӯро дар он ҷо куштанд.

²⁸ Ва ӯро бар аспҳо бардошта оварданд, ва ӯро бо падаронаш дар шаҳри Довуд дафн карданд.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Подшоҳ шудани Узиё ва муваффақиятҳои ҳарбии ӯ.

26 Ва тамоми қавми Яҳудо Узиёро, ки шонздаҳсола буд, гирифта, ба ҷои падараш Амасьё ӯро подшоҳ карданд.

² Баъд аз он ки подшоҳ Амасьё бо падаронаш хобид, Узиё Эйлатро бино кард, ва онро ба Яҳудо баргардонид.

³ Узиё дар вақти подшоҳ шуданаш шонздаҳсола буд, ва панҷоҳу ду сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Екольё, аз Ерусалим, буд.

⁴ Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мувофиқи ҳар он чи падараш Амасьё ба амал оварда буд.

⁵ Ва дар айёми Закаръё, ки рӯёҳои Худоро фаҳм менамуд, ӯ Худоро чӯё буд, ва дар рӯзҳое ки Худовандро чӯё буд, Худо ӯро комъёб мегардонид.

⁶ Ва ӯ берун омада, бо фалиштиён ҷанг кард, ва ҳисори Ҷат ва ҳисори Ебне ва ҳисори Ашдӯдро хароб кард, ва дар ҳудуди Ашдӯд ва фалиштиён шаҳрҳои сохт.

⁷ Ва Худо ба ӯ ба муқобили фалиштиён ва ба муқобили арабҳое ки дар Гур-Боал сукунат доштанд, ва ба муқобили маўниён мадад расонид.

⁸ Ва аммӯниён ба Узиё хироҷ медоданд, ва номи ӯ то ҳудуди Миср шӯҳрат ёфт, зеро ки ӯ ниҳоятдараҷа пурзӯр гардида буд.

⁹ Ва Узиё бурҷо дар Ерусалим, бар дарвозаи кунҷакӣ ва бар дарвозаи Дара ва бар гӯшаи ҳисор бино кард, ва онҳоро мустаҳкам намуд.

¹⁰ Ва бурҷҳо дар биёбон бино кард, ва чоҳҳои бисёр канд, зеро ки чорвои зиёде дар пасти ва дар даштрӯя, ва зореон ва боғбонон дар кӯҳистон ва боғистон дошт, чунки зироатро дӯст медошт.

¹¹ Ва Узиё лашкаре барои амалиёти ҳарбӣ дошт, ки фавҷ-фавҷ ба майдони корзор мебароманд, бар тибқи рӯйхати саршуморашон, ки он ба воситаи Яиили котиб ва Маасиёи нозир бо сардории Ҳананъёху, ки яке аз сарварони подшоҳ буд, тартиб дода шуда буд.

¹² Шумораи умумии сардорони хонаводаҳо, ки мардонии ҷангӣ буданд, ду ҳазору шашсад нафар буд.

¹³ Ва зеро дасташон сесаду ҳафт ҳазору панҷсад нафар ҷанговарон буданд, ки бо мардонагӣ ҷангида, ба подшоҳ бар зидди душман мадад мерасониданд.

¹⁴ Ва Узиё барои онҳо, яъне барои тамоми лашкар, сипарҳо ва найзаҳо ва ҳудҳо ва ҷавшанҳо ва камонҳо ва сангҳои фалохмон тайёр кард.

¹⁵ Ва дар Ерусалим манҷаниқҳое ки амали устоёни моҳир буд, сохт, то ки онҳо бар бурҷҳо ва гӯшаҳои ҳисор барои андохтани тирҳо ва сангҳои калон гузашта шаванд. Ва номи ӯ то ҷойҳои дурдаст шӯҳрат ёфт, зеро ки ӯ барои комёбии худ чизҳои аҷоиб сохта, бағоят қавӣ гардид.

Маъсияти Узиё ва ҷазо диданаш.

¹⁶ Ва ҳангоме ки ӯ қавӣ шуд, дилаш то ба дараҷаи бадкирдорӣ мутақаббир гардида, ба Худованд Худои худ хиёнат қард, ва ба маъбади Худованд даромад, то ки бухур бар қурбонгоҳи бухур бисўзонад.

¹⁷ Ва аз паи ӯ Азаръёҳуи коҳин даромад, ва коҳинони Худованд, ҳаштод марди далер ҳамроҳи ӯ буданд.

¹⁸ Ва онҳо дар гирди подшоҳ Узиё истода, ба ӯ гуфтанд: «Туро, эй Узиё, раво нест, ки барои Худованд бухур бисўзонӣ, балки ин кори коҳинони банӣ-Ҳорун аст, ки барои сўзонидани бухур тақдир шудаанд; аз қудс берун рав, зеро ки ту хиёнат кардаӣ, ва ин барои ту сабаби шаъну шараф аз ҷониби Худованд Худо нахоҳад буд».

¹⁹ Ва Узиё дарғазаб шуд, дар ҳолате ки маҷмари бухурсўзонӣ дар дасташ буд, ва ҳамин ки ғазабаш бар коҳинон аланга зад, пеши коҳинон дар хонаи Худованд, назди қурбонгоҳи бухур, маҳав бар пешонии ӯ пайдо шуд.

²⁰ Ва Азаръёҳуи саркоҳин ва ҳамаи коҳинон ба ӯ назар андохтанд, ва инак, маҳав бар пешонии ӯ буд, ва бошитоб ӯро аз он ҷо бароварданд, ва худаш низ ба баромадан шитофт, зеро ки Худованд ӯро ба бало гирифтанд карда буд.

²¹ Ва подшоҳ Узиё то рӯзи фавти худ маҳавӣ буд ва дар маҳавхона сукунат дошт, зеро ки аз хонаи Худованд рад карда шуда буд. Ва писараш Ютом сардори хонаи подшоҳ буда, қавми мамлакатро доварӣ менамуд.

Фавти Узиё; дар Яхудо подшоҳ шудани Ютом.

²² Ва бақияи аъмоли Узиёро, аз аввал то охир, набӣ Ишаъё ибни Омӯс навиштааст.

²³ Ва Узиё бо падарони худ хобид, ва ӯро бо падаронаш дар майдони мақбараи подшоҳон дафн карданд, зеро ки гуфтанд: «Ӯ маҳавист». Ва писараш Ютом ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Подшоҳии Ютом ва фавти ӯ.

27 Дар вақти подшоҳ шуданаш Ютом бисту панҷсола буд, ва шонздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва номи модараш Ерушо бинти Содӯқ буд.

² Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мувофиқи ҳар он чи падараш Узиё ба амал оварда буд, аммо ба маъбади Худованд дохил нашуд, вале қавм ҳанӯз гуноҳ мекарданд.

³ Ва ӯ дарвозаи болои хонаи Худовандро бино кард, ва назди ҳисори бурҷи Ӯфал иморати бисёре сохт.

⁴ Ва бар кӯҳистони Яхудо шаҳрҳо бино кард, ва дар ҷангалистон қалъаҳо ва бурҷҳо сохт.

⁵ Ва ӯ бо подшоҳи банӣ-Аммун ҷанг карда, бар онҳо дастболо шуд, ва дар он сол банӣ-Аммун ба ӯ сад киккар нуқра ва даҳ ҳазор кӯр гандум, ва даҳ ҳазор кӯр ҷав доданд. Ва дар соли дуюм ва соли сеюм банӣ-Аммун ҳамин чизҳоро ба ӯ доданд.

⁶ Ва Ютом пурзӯр гардид, зеро ки роҳҳои худро пеши Худованд Худои худ дуруст гардониданд.

⁷ Ва бақияи аъмоли Ютом, ва ҳамаи ҷангояш ва рафтораш дар китоби подшоҳони Исроил ва Яхудо навишта шудааст.

⁸ Дар вақти подшоҳ шуданаш ӯ бисту панҷсола буд, ва шонздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

⁹ Ва Ютом бо падарони худ хобид, ва ӯро дар шаҳри Довуд дафн карданд, ва писараш Оҳоз ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Подшоҳии Оҳоз.

28 Дар вақти подшоҳ шуданаш Оҳоз бистсола буд, ва шонздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; вале он чи дар назари Худованд мақбул буд, мисли падараш Довуд ба амал наовард,

² Балки бо роҳҳои подшоҳони Исроил рафтор намуд; ва ҳатто ҳайкалҳои рехта барои Баалҳо сохт;

³ Ва ӯ дар дараи Бен-Ҳиннум бухур сўзонид, ва писарони худро аз оташ гузаронид, мувофиқи одатҳои зишти халқҳое ки Худованд онҳоро аз пеши банӣ-Исроил бадар ронда буд;

⁴ Ва бар баландиҳо ва талҳо ва зеро ҳар дарахти сабз қурбонӣ мекард ва бухур месўзонид.

Чанги бемуваффақияти Оҳоз бо Фақаҳ.

⁵ Ва Худованд Худояш ўро ба дасти подшоҳи Арам супурд; ва онҳо ўро зарба заданд, ва асирони зиёдеро аз ӯ гирифта, ба Димишқ бурданд. Ва ӯ ба дасти подшоҳи Исроил низ супурда шуд, ва вай ба ӯ зарбаи бузурге расонид.

⁶ Ва Фақаҳ ибни Рамальёху дар Яхудо саду бист ҳазор нафарро, ки ҳамаашон мардони чангӣ буданд, дар як рӯз кушт, чунки онҳо Худованд Худои падарони худро тарк карда буданд.

⁷ Ва Зикри, ки паҳлавони Эфроим буд, Маасиёху писари подшоҳ ва Азриқом раиси хона ва Элқоноро, ки шахси дуюм баъд аз подшоҳ буд, кушт.

⁸ Ва банӣ-Исроил аз бародарони худ дусад ҳазор занон, писарон ва духтаронро ба асирӣ гирифтанд, ва низ ғанимати зиёде аз онҳо тороҷ карданд, ва он ғаниматро ба Сомария оварданд.

⁹ Ва дар он ҷо наби Худованд буд, ки Ёдид ном дошт; ва ӯ ба истиқболи лашкаре ки ба Сомария меомаданд, баромада, ба онҳо гуфт: «Инак, чун Худованд Худои падаронатон бар Яхудо дарғазаб шуд, онҳоро ба дасти шумо супурд, ва шумо онҳоро бо хашме ки шиддаташ ба осмон расидааст, куштед.

¹⁰ Ва алҳол шумо мехоҳед, ки писарони Яхудо ва Ерусалимро ба ғуломон ва канизони худ табдил диҳед? Бо ин, охир, шумо худро пеши Худованд Худои худ гуноҳкор месозед!

¹¹ Ва алҳол ба ман гӯш дода, асиронро, ки аз бародарони худ гирифтаед, баргардонед, зеро ки оташи ғазаби Худованд бар шумост».

¹² Ва баъзе касон аз сардорони банӣ-Эфроим, чунончи: Азарьёху ибни Еҳўхонон, ва Барахьёху ибни Машиллимўт, ва Еҳизқиёху ибни Шаллум, ва Амосо ибни Ҳадлой ба истиқболи лашкариёне ки аз чанг бармегаштанд, бархоста,

¹³ Ба онҳо гуфтанд: «Асиронро ба ин ҷо набиёред, зеро ки ин амал бар мо гуноҳе пеши Худованд хоҳад шуд, ва шумо мехоҳед гуноҳро ва маъсиятҳои моро афзун гардонед, чунки гуноҳи мо азим аст, ва оташи ғазаб бар Исроил хоҳад буд».

¹⁴ Ва фавқи пешоҳанг асирон ва ғаниматро пеши сарварон ва тамоми ҷамоат вогузоштанд.

¹⁵ Ва мардоне ки номашон зикр ёфт, бархоста, асиронро дастгирӣ карданд, ва ҳамаи бараҳнагонии онҳоро аз ғанимат пӯшониданд, — яъне онҳоро сару либос ва пойафзол пӯшониданд, ва хўрониданд, ва нўшониданд, ва равған молиданд, ва ҳамаи камқувватонро ба харҳо савор карда, ба Ерихў, ки шаҳри нахлҳост, назди бародаронашон бурданд, ва худашон ба Сомария баргаштанд.

Адўмиён ва фалиштиён ба Яхудо ҳучум мекунанд.

¹⁶ Дар он замон подшоҳ Оҳоз назди подшоҳони Ашшур фиристод, то ки ба ӯ мадад расонанд.

¹⁷ Ва боз адўмиён омада, Яхудоро зарба заданд, ва ба асирӣ гирифтанд.

¹⁸ Ва фалиштиён ба шаҳрҳои пастӣ ва ҷануби Яхудо зада даромада, Байт-Шемеш, ва Аёлўн, ва Ҷадирўт, ва Сўкўро бо деҳоташ, ва Тимноро бо деҳоташ, ва Ҷимзўро бо деҳоташ забт карданд, ва дар он ҷо сокин шуданд.

¹⁹ Зеро ки Худованд Яхудоро аз боиси Оҳоз, подшоҳи Исроил, поймол гардонид, чунки ӯ Яхудоро ба фисқу фучур гирифтор кард ва ба Худованд бисьёр хиёнат намуд.

²⁰ Ва Тичлат Филосар, подшоҳи Ашшур, назди ӯ омад, валекин ўро ба танг овард ва мададе ба ӯ нарасонид.

²¹ Агарчи Оҳоз ганҷҳои хонаи Худованд, ва хонаи подшоҳ ва сарваронро гирифта ба подшоҳи Ашшур дод, вай ба ӯ мадад накард.

²² Ва бо вучуди тангии аҳволи худ, ӯ, подшоҳ Оҳоз, ба Худованд хиёнат кардан гирифт.

²³ Ва барои худоёни Димишқ, ки ўро зарба зада буданд, қурбониҳо тақдим намуда, гуфт: «Азбаски худоёни подшоҳони Арам ба онҳо мадад мерасонанд, бинобар ин ман ҳам барои онҳо қурбонӣ мекунам, ва онҳо ба ман мадад хоҳанд кард». Валекин онҳо боиси мағлубияти ӯ ва тамоми Исроил гардиданд.

²⁴ Ва Оҳоз колои хонаи Худоро ҷамъ кард, ва колои хонаи Худоро пора-пора кард, ва дарҳои хонаи Худовандро баст, ва дар ҳар гўшаи Ерусалим қурбонгоҳро барои худ сохт.

²⁵ Ва дар ҳамаи шаҳрҳои Яхудо баландиҳо сохт, то ки барои худоёни бегона бухур сўзонад, ва бо ин рафтораш Худованд Худои падарони худро хашмгин кард.

Фавти Оҳоз, бар тахт нишастани Ҳизқиё.

²⁶ Ва бақияи аъмоли ӯ, ва ҳамаи роҳҳои ӯ, аз аввал то охир, дар китоби подшоҳони Яхудо ва Исроил навишта шудааст.

²⁷ Ва Оҳоз бо падарони худ хобид, ва ўро дар шаҳр, дар Ерусалим дафн карданд, валекин ўро ба мақбараи подшоҳони Исроил наоварданд; ва писараш Ҳизқиё ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ БИСТУ НЎҲУМ

Ҳизқиё дар Яхудо подшоҳӣ мекунад ва худопарастиро аз нав барқарор менамояд.

29 Ҳизқиё дар синни бисту панҷсолағӣ подшоҳ шуд, ва бисту нўҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард. Ва номи модараш Абиё бинти Закарьё буд.

² Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, мувофиқи ҳар он чи падараш Довуд ба амал оварда буд.

³ Дар соли аввали подшоҳии худ, дар моҳи якум, ӯ дарҳои хонаи Худовандро воз кард ва онҳоро таъмир намуд.

⁴ Ва коҳинон ва левизодагонро оваронид, ва онҳоро дар майдони шарқӣ чамъ кард.

⁵ Ва ба онҳо гуфт: «Маро бишнавед, эй левизодагон! Алҳол худро тақдис намоед, ва хонаи Худованд Худои падарони худро тақдис намуда, начосатро аз қудс берун оваред.

⁶ Зеро ки падарони мо хиёнат карданд, ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Ҷуро тарк карданд, ва рӯи худро аз маскани Худованд гардониданд, ва пушти худро нишон доданд;

⁷ Ҷамчунин дарҳои равоқро бастанд, ва чароғхоро куштанд, ва бухур насӯзониданд, ва қурбониҳои сӯхтани дар қудси Худои Исроил тақдим накарданд.

⁸ Ва ғзаби Худованд бар Яҳудо ва Ерусалим аланга зад, ва ӯ онҳоро гирифтори даҳшат, харобӣ ва мадҳушӣ гардонид, чунон ки шумо бо чашмони худ мебинед.

⁹ Ва инан, падарони мо ба дами шамшер фурӯ ғалтиданд, ва писарону духтарону занони мо аз ин сабаб ба асирӣ рафтанд.

¹⁰ Алҳол дилхоҳи ман ин аст, ки бо Худованд Худои Исроил аҳд бандем, то ки оташи ғзаби ӯ аз мо баргардад.

¹¹ Эй фарзандонам, алҳол бепарвой накунед, зеро ки Худованд шуморо баргузидааст, то ки ба ҳузури ӯ истода, хизмати Ҷуро ба ҷо оваред, ва барои ӯ хизматгузoron ва сӯзонандагони бухур бошед».

¹² Ва левизодагон бархостанд: Маҳат ибни Амосай ва Юил ибни Азарьёху аз банӣ-қаҳотиён, ва аз банӣ-марориён — Қиш ибни Абдӣ ва Азарьёху ибни Еҳалалъил; ва аз чершӯниён — Юох ибни Зиммо ва Идан ибни Юох;

¹³ Ва аз банӣ-Элисофон — Шимрӣ ва Яиил; ва аз банӣ-Ософ — Закарьёху ва Маттаньёху;

¹⁴ Ва аз банӣ-Ҷеймон — Яҳиил ва Шимъӣ; ва аз банӣ-Едутун — Шамаъё ва Узиил.

¹⁵ Ва онҳо бародарони худро чамъ карда, тақдис намуданд, ва бар тибқи фармони подшоҳ, ки мувофиқи каломи Худованд буд, барои татҳири хонаи Худованд омаданд.

¹⁶ Ва коҳинон андаруни хонаи Худованд дохил шуданд, то ки онро татҳир намоянд, ва тамоми начосатро, ки дар маъбади Худованд ёфтанд, ба саҳни хонаи Худованд бароварданд, ва левизодагон онро гирифта, ба ҷониби водии Қидрӯн бурданд.

¹⁷ Ва дар рӯзи якуми моҳи якум ба тақдис кардан шурӯъ намуда, дар рӯзи ҳаштуми моҳ ба равоқи Худованд дароманданд, ва ҳашт рӯз хонаи Худовандро тақдис карданд, ва дар рӯзи шонздаҳуми моҳи якум ба анҷом расониданд.

¹⁸ Ва андаруни қаср назди подшоҳ Ҷизқиё омада, гуфтанд: «Тамоми хонаи Худовандро: қурбонгоҳи қурбониҳои сӯхтаниро бо тамоми колои он, ва мизи нони тақдимро бо тамоми колои он татҳир намудем;

¹⁹ Ва тамоми колоеро, ки подшоҳ Оҳоз дар вақти подшоҳии худ, дар натиҷаи хиёнати худ, поймол карда буд, тайёр карда, тақдис намудем, ва инан онҳо назди қурбонгоҳи Худованд аст».

Дар маъбад аз нав ибодати Худо ба амал меояд.

²⁰ Ва подшоҳ Ҷизқиё бомдодон бармаҳал бархост, ва сарварони шаҳро чамъ карда, ба хонаи Худованд баромад.

²¹ Ва онҳо ҳафт гов, ва ҳафт кӯчқор, ва ҳафт барра, ва ҳафт нарбуз оварданд, то ки барои салтанат ва барои қудс ва барои Яҳудо қурбонии гуноҳҳо бишавад; ва ӯ ба банӣ-Ҷорун амр фармуд, ки онҳоро ҳамчун қурбонии сӯхтани бар қурбонгоҳи Худованд тақдим кунанд.

²² Ва говонро куштанд, ва коҳинон хунро гирифта, бар қурбонгоҳ пошиданд; ва кӯчқоронро кушта, хунро бар қурбонгоҳ пошиданд; ва баррагонро кушта, хунро бар қурбонгоҳ пошиданд.

²³ Ва нарбузҳои каффораи гуноҳро ба ҳузури подшоҳ ва ҷамоат оварданд, ва дастҳои худро бар онҳо гузоштанд,

²⁴ Ва коҳинон онҳоро куштанд, ва хуни онҳоро барои каффораи гуноҳҳо бар қурбонгоҳ пошиданд, то ки бар тамоми Исроил каффора шавад; зеро подшоҳ фармуда буд, ки қурбонии сӯхтани ва қурбонии гуноҳҳо барои тамоми Исроил тақдим карда шавад.

²⁵ Ва ӯ левизодагонро бо санҷҳо, барбатҳо ва удҳо мувофиқи амри Довуд ва Ҷоди ғайбгӯи подшоҳ ва Нотони набӣ дар хонаи Худованд гузошт, зеро ки ин амр аз ҷониби Худованд ба воситаи анбиёи ӯ фармуда шуда буд.

²⁶ Ва левизодагон бо асбоби Довуд, ва коҳинон бо карнайҳо истоданд.

²⁷ Ва Ҷизқиё амр фармуд, ки қурбонии сӯхтаниро бар қурбонгоҳ тақдим намоянд, ва ҳангоме ки ба тақдим кардани қурбонии сӯхтани шурӯъ намуданд, сурудхонӣ барои Худованд ва навохтани карнайҳо ва асбоби Довуд, подшоҳи Исроил, оғоз ёфт.

²⁸ Ва тамоми ҷамоат сачда мекарданд, ва муғаниён месурӯданд, ва карнайҳоро менавохтанд; ҳамаи ин то вақти анҷом ёфтани қурбонии сӯхтани давом кард.

²⁹ Ва ҳамин ки қурбонии сӯхтани анҷом ёфт, подшоҳ ва ҳамаи онҳое ки бо ӯ буданд, зону зада, сачда карданд.

³⁰ Ва подшоҳ Ҷизқиё ва сарварон ба левизодагон амр фармуданд, ки Худовандро бо суханони Довуд ва Ософи ғайбгӯи мадҳ кунанд; ва онҳо ба ваҷд омада, мадҳ карданд, ва зону зада, сачда бурданд.

³¹ Ва Ҷизқиё ҷавоб гардонид, гуфт: «Алҳол вазифаи худро ба ҷо овардед, пас наздик омада, забҳҳо ва қурбониҳои шукронаро барои хонаи Худованд биёред». Ва ҷамоат забҳҳо ва қурбониҳои шукрона оварданд, ва ҳар каси валинеъмат қурбонии сӯхтани овард.

³² Ва шумораи қурбонии сӯхтание ки ҷамоат оварданд, ҳафтод гов, сад кӯчқор ва дусад барра буд; ҳамаи инҳо қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд буд.

³³ Ва дигар қурбониҳои муқаддас — шашсад гов ва се ҳазор ғусфанд буд.

³⁴ Аммо коҳинон кам буданд, ва ба пӯст кандани ҳамаи қурбониҳои сӯхтанӣ қувваташон намерасид; ва бародаронашон левизодагон ба онҳо мадад расониданд, то даме ки кор анҷом ёфт ва то даме ки коҳинон худро тақдис карданд; зеро ки левизодагон дар тақдис кардани худ, назар ба коҳинон, бештар ростдил буданд.

³⁵ Ва низ қурбониҳои сӯхтанӣ бо чарбуи қурбониҳои саломатӣ ва бо ҳадияҳои рехтанӣ барои қурбониҳои сӯхтанӣ бисъёр буд; ва хизмати хонаи Худованд дуруст ба ҷо оварда шуд.

³⁶ Ва Ҳизқиё ва тамоми қавм шодӣ карданд, ки Худо қавмро омода гардониданд буд, зеро ки ин ба таври ғайриҷашмдошт ба амал омад.

БОБИ СИЮМ

Тайёрӣ ба иди фисҳ.

30 Ва Ҳизқиё ва тамоми Исроил ва Яҳудо фиристод, ва низ номаҳо ба Эфроим ва Менашше навишт, то ки ба хонаи Худованд ба Ерусалим биёянд, ва фисҳро барои Худованд Худои Исроил ба ҷо оваранд.

² Ва подшоҳ, ва сарваронаш, ва тамоми ҷамоат дар Ерусалим машварат намуда, қарор доданд, ки фисҳро дар моҳи дуюм ба ҷо оваранд;

³ Зеро ки натавонистанд онро дар вақташ ба ҷо оваранд, чунки коҳинон ба миқдори зарурӣ тақдис наёфта ва қавм дар Ерусалим ҷамъ нашуда буданд.

⁴ Ва ин дар назари подшоҳ ва дар назари тамоми ҷамоат писанд омад,

⁵ Ва қарор доданд, ки дар тамоми Исроил, аз Беэр-Шобаъ то Дон, ҷор зананд, ки омада, фисҳро барои Худованд Худои Исроил дар Ерусалим ба ҷо оваранд; зеро муддати зиёдест, ки онро ба тавре ки навишта шудааст, ба ҷо наовардаанд.

⁶ Ва шотирон бо номаҳои подшоҳ ва сарваронаш ба тамоми Исроил ва Яҳудо рафта, бар тибқи амри подшоҳ гуфтанд: «Эй банӣ-Исроил! Сӯи Худованд Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Исроил рӯчӯъ намоед, ва Ё сӯи растагороне ки аз дасти подшоҳони Ашшур дар миёни шумо боқӣ мондаанд, рӯчӯъ хоҳад кард;

⁷ Ва мисли падарон ва бародарони худ набошед, ки онҳо ба Худованд Худои падарони худ хиёнат карданд, ва Ё онҳоро гирифтори харобӣ гардонид, чунон ки шумо мебинед;

⁸ Алҳол мисли падарони худ гарданкашӣ накунед, дасти байат ба Худованд диҳед, ба қудси Ё, ки онро то абад тақдис намудааст, омада, Худованд Худои худро ибодат кунед, ва Ё оташи ғзаби Худро аз шумо хоҳад баргардонид.

⁹ Зеро вақте ки шумо сӯи Худованд рӯчӯъ намоед, бародарон ва писарони шумо аз ҷониби асиркунандагони худ марҳамат хоҳанд дид, ва ба ин замин хоҳанд баргашт, зеро ки Худованд Худои шумо карим ва раҳим аст, ва агар сӯи Ё рӯчӯъ намоед, Ё аз шумо рӯй нахоҳад гардонид».

¹⁰ Ва шотирон дар замини Эфроим ва Менашше то худуди Забулун шаҳр ба шаҳр мегузаштанд, валекин бар онҳо механдиданд ва онҳоро истеҳзо мекарданд.

¹¹ Фақат баъзе касон аз Ошер ва Менашше ва Забулун гардан фуруварда, ба Ерусалим омаданд.

¹² Дар Яҳудо низ яди Худо буд, ки ба онҳо якдилӣ ато намуд, то ки ҳукми подшоҳ ва сарваронро бар тибқи каломи Худованд ба ҷо оваранд.

¹³ Ва қавми зиёде дар Ерусалим ҷамъ шуданд, то ки иди фисҳро дар моҳи дуюм ба ҷо оваранд, — ҷамоати бағоят сершумор буданд.

¹⁴ Ва бархоста, қурбонгоҳҳоеро, ки дар Ерусалим буд, вайрон карданд, ва ҳамаи қурбонгоҳҳои бухурро вайрон карда, андаруни наҳри Қидрун партофтанд.

Ба таври қиддӣ риоя кардани иди фисҳ ва рӯзҳои дигар.

¹⁵ Ва дар рӯзи чордахуми моҳи дуюм барраи фисҳро забҳ карданд; ва коҳинон ва левизодагон хиҷолат кашида, худро тақдис намуданд, ва қурбониҳои сӯхтанӣ ба хонаи Худованд оварданд.

¹⁶ Ва дар ҷойҳои худ, мувофиқи дастурамали худ, бар тибқи Тавроти Мусо, марди Худо, истоданд; коҳинон хунро аз дасти левизодагон гирифта, мепошиданд.

¹⁷ Азбаски бисъёре аз ҷамоат худро тақдис накарда буданд, левизодагон мутассадӣ шуданд, ки барои ҳар касе ки татҳир наёфтааст, барраи фисҳро забҳ карда, варо барои Худованд тақдис намоянд.

¹⁸ Зеро ки аксари қавм, бисъёре аз Эфроим ва Менашше, Иссокор ва Забулун татҳир наёфта буданд, ва фисҳро на бар тибқи он чи навишта шудааст, хӯрданд, зеро ки Ҳизқиё дар ҳаққи онҳо дуо хонда, гуфт:

¹⁹ «Худованди пурэхсон ҳар касро, ки дилаш моил шудааст, ки Худоро, яъне Худованд Худои падаронашро ҷӯё шавад, хоҳад омурзид, агарчи вай ба татҳири муқаддас мувофиқ набошад».

²⁰ Ва Худованд дуои Ҳизқиёро иҷобат намуда, қавмро омурзид.

²¹ Ва банӣ-Исроил, ки дар Ерусалим буданд, иди фатирро ҳафт рӯз бо шодмонии азим ба ҷо оварданд, ва левизодагон ва коҳинон, бо асбоби ҳамду санои Худованд, ҳар рӯз Худовандро мадҳ мекарданд.

²² Ва Ҳизқиё ба ҳамаи левизодагоне ки аз хизмати Худованд фаҳми некӯ доштанд, суханони дилҷӯй гуфт; ва ҳафт рӯз хӯроки идона хӯрданд, қурбониҳои саломатӣ забҳ карданд, ва Худованд Худои падарони худро ҳамду сано гуфтанд.

²³ Ва тамоми ҷамоат машварат намуда, қарор доданд, ки ҳафт рӯзи дигар ид кунанд; ва ҳафт рӯз хурсандӣ карданд.

²⁴ Зеро ки Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, барои ҷамоат ҳазор сар гов ва ҳафт ҳазор сар гӯсфанд бахшиш кард, ва сарварон барои ҷамоат ҳазор сар гов ва даҳ ҳазор сар гӯсфанд бахшиданд; ва аксари коҳинон худро тақдис намуданд.

²⁵ Ва тамоми ҷамоати Яҳудо, ва коҳинон ва левизодагон, ва тамоми ҷамоате ки аз Исроил омаданд, ва ғарибоне ки аз замини Исроил омаданд, ва онҳое ки дар Яҳудо сокин буданд, хурсандӣ карданд.

²⁶ Ва шодмонии азиме дар Ерусалим ба амал омад, зеро ки аз айёми Сулаймон ибни Довуд, подшоҳи Исроил, мисли он дар Ерусалим ба амал наомада буд.

²⁷ Ва коҳинон ва левизодагон бархоста, қавмро баракат доданд, ва овози онҳо мустаҷоб шуд, ва дуои онҳо ба маскани қудси Ё, ба осмон расид.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Несту нобуд кардани бутҳо, ва ислоҳоти дигари Ҳизқиё.

31 Ва баъд аз анҷом ёфтани ҳамаи ин, ҳамаи исроилиёне ки дар шаҳрҳои Яҳудо буданд, берун омада, сутунҳоро шикастанд, Ашераҳоро маҳв карданд, баландиҳо ва қурбонгоҳҳоро аз тамоми Яҳудо ва Биньёмин ва Эфроим ва Менаше то ба охир барҳам доданд; ва тамоми банӣ-Исроил, ҳар кас ба мулки худ, ба шаҳрҳои худ баргаштанд.

² Ва Ҳизқиё коҳинон ва левизодагонро бар навбатҳои онҳо гузошт, то ки ҳар яке аз коҳинон ва левизодагон, мувофиқи хизмати худ, барои қурбониҳои сӯхтани, ва қурбониҳои саломатӣ, барои хизматгузорӣ, барои мадҳ кардан ва ҳамду сано гуфтан назди дарвозаҳои ўрдугоҳи Худованд ҳозир бошанд.

³ Ва подшоҳ ҳиссае аз молу мулки худ барои қурбониҳои сӯхтани ҷудо кард: барои қурбониҳои сӯхтани субҳ ва шом ва барои қурбониҳои сӯхтани шанбеҳо ва навмоҳҳо ва идҳо, чунон ки дар Тавроти Худованд навишта шудааст.

⁴ Ва ба қавме ки дар Ерусалим сокин буданд, амр фармуд, ки ҳиссае барои коҳинон ва левизодагон бидиҳанд, то ки ба Тавроти Худованд бо ҷидду ҷаҳд машғул бошанд.

⁵ Ва ҳангоме ки ин амр интишор ёфт, банӣ-Исроил навбари гандум, шираи ангур ва рағани зайтун ва асал ва ҳар маҳсули саҳро ба фаровонӣ доданд, ва аз ҳама чиз ушри зиёде оварданд.

⁶ Ва банӣ-Исроил ва Яҳудо, ки дар шаҳрҳои Яҳудо сокин буданд, — онҳо низ ушри говон ва гӯсфандон ва ушри вақфҳоеро, ки барои Худованд Худои онҳо

бахшида шуда буд, оварданд, ва тӯда-тӯда карда ба миён гузоштан.

⁷ Дар моҳи сеюм ба гузоштани тӯдаҳо шурӯъ намуда, дар моҳи ҳафтум анҷом доданд.

⁸ Ва Ҳизқиё ва сарварон омада, тӯдаҳоро диданд, ва Худованд ва қавми Ё Исроилро муборак хонданд.

⁹ Ва Ҳизқиё аз коҳинон ва левизодагон дар бораи он тӯдаҳо пурсид.

¹⁰ Ва Азарьёи саркоҳин, ки аз хонадони Содуқ буд, ба ӯ ҷавоб гардонид, гуфт: «Аз он вақте ки ба овардани ионат барои хонаи Худованд шурӯъ карданд, мо хӯрдем ва сер шудем, ва миқдори зиёде боқӣ монд, зеро ки Худованд қавми Худро баракат додааст; ва он чи боқӣ мондааст, ҳамин миқдори азим аст».

¹¹ Ва Ҳизқиё амр фармуд, ки анборҳо дар хонаи Худованд барпо кунанд. Ва барпо карданд.

¹² Ва ионат ва ушр ва вақфҳо бекаму кост оварда монданд; ва Конаньёҳуи левизода бар онҳо раис буд, ва бародараш Шимъӣ — муовини ӯ.

¹³ Ва Яҳиил ва Азальёҳу ва Ноҳат ва Асоил ва Яримӯт ва Юзобод ва Элиил ва Исмаҳьёҳу ва Маҳат ва Баноёҳу, мувофиқи фармони подшоҳ Ҳизқиё ва Азарьёҳу, раиси хонаи Худо, зери дасти Конаньёҳу ва бародараш Шимъӣ амалдор буданд.

¹⁴ Ва Қӯре ибни Йимнои левизода, ки дарбони дарвозаи шарқӣ буд, бар хайроти Худо муваккал шуд, то ки ионатҳои Худованд ва вақфҳои муқаддасро тақсим кунанд.

¹⁵ Ва зери дасти ӯ Идан ва Миньёмин ва Ешуо ва Шамаьёҳу ва Амарьёҳу ва Шаканьёҳу дар шаҳрҳои коҳинон буданд, то ки ба бародарони худ, хоҳ калон бошанд хоҳ хурд, бар ҳасби гурӯҳҳошон бекаму кост тақсим кунанд.

¹⁶ Илова бар онҳое ки аз синни сесола ва болотар дар рӯйхати мардҳо дохил буданд, яъне ҳамаи онҳое ки ба хонаи Худованд барои кори ҳаррӯза, барои хизмати худ, ба навбатдории худ, бар ҳасби гурӯҳҳои худ меоманданд.

¹⁷ Ки ба он рӯйхат коҳинон бар ҳасби хонаводаҳошон, ва левизодагон аз синни бистсола ва болотар, бар ҳасби навбатдориҳошон, бар ҳасби гурӯҳҳошон дохил буданд.

¹⁸ Ва ба он рӯйхат ҳамаи кӯдаконашон, занон ва писарон ва духтаронашон, яъне тамоми ҷамоати онҳо дохил буданд, зеро ки онҳо худро аз сидқи дил барои хизмати муқаддас тақдис карда буданд.

¹⁹ Ва барои банӣ-Ҳорун, яъне коҳиноне ки дар қитъаҳои ҳаволии шаҳрҳошон сокин буданд, дар ҳар шаҳр шахсон ном ба ном таъин шуданд, то ки ба ҳамаи мардон коҳинон ва ба ҳамаи левизодагоне ки дар рӯйхат дохиланд, ҳиссаҳо бидиҳанд.

²⁰ Ва Ҳизқиё дар тамоми Яҳудо ҳамин тавр амал кард; ва он чи дар назари Худованд Худои ӯ неқӯ ва мақбул ва амин буд, ба амал овард.

²¹ Ва ҳар амалеро, ки барои хизмати хонаи Худо, барои риояи Таврот ва аҳком, барои чустанӣ Худои худ иқдом намуд, ӯ бо тамоми дили худ иҷро кард ва муваффақият ёфт.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Тохтутози Санҳериб. Валангор шудани Яхудо.

32 Баъд аз ин корҳои сидқу вафо, Санҳериб, подшоҳи Ашшур омада, ба Яхудо дохил шуд, ва назди шаҳрҳои ҳисордор ўрду зада, онҳоро барои худ мехост забт намояд.

² Ва Ҳизқиё дид, ки Санҳериб омадааст, ва қасд дорад ба муқобили Ерусалим ҷанг кунад.

³ Ва ӯ бо сарварон ва паҳлавонони худ машварат намуда, қарор дод, ки оби чашмаҳои беруни шаҳрро банд кунад, ва онҳо ба ӯ мадад расониданд.

⁴ Ва қавми зиёде ҷамъ шуданд, ва ҳамаи чашмаҳо ва наҳреро, ки аз миёни кишвар ҷорӣ мешуд, банд карда, гуфтанд: «Ҷаро подшоҳони Ашшур омада, оби фаровон ёбанд?»

⁵ Ва ӯ қувват гирифт, ва тамоми ҳисори вайронаро таъмир намуда, онро то бурҷҳо баланд кард, ва ҳисори дигаре аз беруни он сохт, ва Миллўро дар шаҳри Довуд мустаҳкам намуд, ва аслиҳа ва сипарҳои зиёде сохт.

⁶ Ва сипаҳдоронро бар қавм таъин намуд, ва онҳоро назди худ дар майдони дарвозаи шаҳр ҷамъ кард, ва чунин суҳанони дилҷӯй ба онҳо гуфт:

⁷ «Қавӣ ва далер бошед, аз подшоҳи Ашшур ва аз тамоми анбўҳе ки бо ўст, натарсед ва ҳаросон нашавед, зеро қуввате ки бо мост, аз қуввате ки бо ўст, бештар аст.

⁸ Бо ӯ бозуи башар аст, вале бо мо Худованд Худои мост, ки ӯ ба мо ёварӣ хоҳад намуд ва дар ҷангҳои мо хоҳад ҷангид». Ва қавм ба суҳанони Ҳизқиё, подшоҳи Яхудо, эътимод карданд.

Санҳериб сокинони Ерусалимро метарсонад ва куфр мегўяд.

⁹ Баъд аз ин, Санҳериб, подшоҳи Ашшур, навкарони худро ба Ерусалим фиристод, — дар сурате ки худаи дар Локиш буд, ва ҳамаи ҳукуматдоронаш бо ӯ буданд, — то ки ба Ҳизқиё, подшоҳи Яхудо, ва ба тамоми аҳли Яхудо, ки дар Ерусалим буданд, бигўянд:

¹⁰ «Санҳериб, подшоҳи Ашшур, чунин мегўяд: „Бар чӣ шумо таваккал мекунед, ки дар Ерусалим дар ҳолати муҳосира нишастаед?»

¹¹ Ҳизқиё, охир, шуморо иғво медиҳад, бо гуруснагӣ ва ташнагӣ мехоҳад шуморо ба ҳалокат расонад, ва мегўяд: Худованд Худои мо моро аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо хоҳад кард.

¹² Ҳамин Ҳизқиё, охир, баландиҳо ва қурбонгоҳҳои ўро барҳам додааст, ва ба аҳли Яхудо ва Ерусалим суҳан ронда, гуфтааст: пеши як қурбонгоҳ сачда баред ва бар он бухур бисўзонед.

¹³ Шумо, охир, медонед, ки ман ва падаронам ба ҳамаи қавмҳои кишварҳо чӣ кардаем. Оё худоёни халқҳои кишварҳо тавонистанд замини худро аз дасти ман раҳо кунанд?»

¹⁴ Аз ҳамаи худоёни ин халқҳо ки падаронам маҳв намудаанд, кист, ки тавониста бошад қавми худро аз дасти ман раҳо кунад, то ки Худои шумо тавонад шуморо аз дасти ман раҳо кунад?»

¹⁵ Ва алҳол, бигзор шуморо Ҳизқиё ба васваса наандозад, ва шуморо ин гуна иғво надихад, ва шумо ба суҳанони ӯ бовар накунед, зеро модоме ки ҳеч як худои ҳеч як халқ ва мамлакат натавонистааст қавми худро аз дасти ман ва аз дасти падаронам раҳо кунад, пас Худои шумо низ шуморо аз дасти ман раҳо нахоҳад кард».

¹⁶ Ва боз навкарони вай бар зидди Худованд Худо, ва бар зидди бандаи ӯ Ҳизқиё суҳан ронданд.

¹⁷ Ва номаҳо навишта, Худованд Худои Исроилро таҳқир намуд ва дар ҳақиқи ӯ суҳан ронда, гуфт: «Чунон ки худоёни халқҳои кишварҳо қавми худро аз дасти ман раҳо накардаанд, ончунон Худои Ҳизқиё қавми Худро аз дасти ман раҳо нахоҳад кард».

¹⁸ Ва бо овози баланд ба забони яҳудӣ сўи қавми Ерусалим, ки бар ҳисор буданд, фаръёд заданд, то ки онҳоро тарсонид ва ба ҳарос андохта, шаҳрро забт намоянд.

¹⁹ Ва дар ҳақиқи Худои Ерусалим, мисли худоёни қавмҳои замин, ки маснўи дасти одамизод мебошанд, суҳан ронданд.

Баъд аз дуои Ҳизқиё Худованд лашкари Ашшурро зарба мезанад.

²⁰ Ва подшоҳ Ҳизқиё ва набӣ Ишаъё ибни Омўс дар ин бобат дуо гуфтанд, ва сўи осмон фаръёд заданд.

²¹ Ва Худованд фариштае фиристод, ки вай ҳамаи мардони ҷангӣ ва раисон ва сарваронро дар ўрдугоҳи подшоҳи Ашшур нобуд кард. Ва ӯ шарманда шуда, ба кишвари худ баргашт, ва ба хонаи худои худ даромад, ва онҳое ки аз камараш рўида буданд, ўро дар он ҷо бо шамшер куштанд.

²² Ва Худованд Ҳизқиё ва сокинони Ерусалимро аз дасти Санҳериб, подшоҳи Ашшур, ва аз дасти ҳама наҷот дод; ва онҳоро аз ҳар тараф ниғаҳбонӣ намуд.

²³ Ва бисъёр касон ба Ерусалим ҳадияҳо барои Худованд, ва инъомҳои гаронбаҳо барои Ҳизқиё, подшоҳи Яхудо, меоварданд, ва ӯ баъд аз он дар назари ҳамаи халқҳо обрўманд шуд.

Бемории Ҳизқиё ва шифо ёфтани ӯ.

²⁴ Дар он айём Ҳизқиё бемор шуда, наздик ба мурдан буд, ва сўи Худованд дуо гуфт, ва ӯ варо иҷобат намуда, аломате барояш дод.

²⁵ Валекин Ҳизқиё мувофиқи марҳамате ки ба ӯ ато шуда буд, рафтор накард, зеро ки дили ӯ мағрур

гардид, ва ғазабе бар ӯ ва бар Яхудо ва Ерусалим аланга зад.

²⁶ Ва азбаски Ҳизқиё бо сокинони Ерусалим аз ғурури дилаш тавба кард, бинобар ин ғазоби Худованд дар айёми Ҳизқиё бар онҳо фуру нарехт.

²⁷ Ва Ҳизқиё сарват ва ҷалоли бағоят зиёде дошт, ва аз баҳри худ ганчинаҳо барои нуқра ва тилло ва сангҳои гаронбаҳо ва атриёт ва сипарҳо ва ҳар гуна колои нафиса сохт,

²⁸ Ва анборҳо барои маҳсулоти гандум ва шираи ангур ва рағани зайтун, ва охурҳо барои ҳар навъ чорпоён, ва қураҳо барои рамаҳо.

²⁹ Ва аз баҳри худ шаҳрҳо сохт, ва паноҳгоҳҳо барои рамаҳои сершумори гусфандон ва говон, зеро ки Худо ба ӯ молу мулки бағоят зиёде ато намуд.

³⁰ Ва ҳамин Ҳизқиё манбаи обҳои Чайхуни болоро баста, онҳоро рост ба поён, ба тарафи ғарбии шаҳри Довуд равона кард. Ва Ҳизқиё дар ҳар амали худ муваффақият меёфт.

³¹ Ва ҳамчунин дар масъалаи элчиёни сарварони Бобил, ки назди ӯ фиристода шуда буданд, то аз аломате ки дар замин зоҳир шуда буд, пурсон кунанд, Худо ӯро тарк кард, то ки ӯро имтиҳон намуда, ҳар чиро, ки дар дилаш буд, бидонад.

³² Ва бақияи аъмоли Ҳизқиё, ва эҳсонҳои дар рӯъёи набӣ Ишаъё ибни Омӯс ва дар китоби подшоҳони Яхудо ва Исроил навишта шудааст.

³³ Ва Ҳизқиё бо падарони худ хобид, ва ӯро дар пешгоҳи мақбараи банӣ-Довуд дафн карданд, ва тамоми аҳли Яхудо ва сокинони Ерусалим ӯро дар вақти фавташ иззату икром намуданд; ва писараш Менашше ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Подшоҳии Менашше; маъсияти ӯ.

33 Дар вақти подшоҳ шуданаш Менашше дувоздаҳсола буд, ва панҷоҳу панҷ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

² Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, ба тақлиди корҳои зишти халқҳои ки Худованд онҳоро аз пеши банӣ-Исроил бадар ронда буд.

³ Ва баландиҳоеро, ки падараш Ҳизқиё вайрон карда буд, аз нав бино намуд, ва қурбонгоҳҳо барои Баалҳо барпо кард, ва Ашераҳо сохт, ва ба тамоми лашкари осмон сачда мебурд, ва онҳоро ибодат мекард.

⁴ Ва қурбонгоҳҳо дар хонаи Худованд бино намуд, ки Худованд дар бораи он гуфта буд: «Дар Ерусалим исми Ман то абад хоҳад буд».

⁵ Ва қурбонгоҳҳо барои тамоми лашкари осмон дар ду саҳни хонаи Худованд бино намуд.

⁶ Ва ӯ писаронашро дар дараи Бен-Ҳиннӯм аз оташ гузаронид; ва афсун намуда фол мекушод ва ҷоду мекард, ва бо ҷодугарон ва азоимхонон робита дошт; бисъёр чизҳоро, ки дар назари

Худованд бад буд, ба амал меовард, то ки ӯро ба хашм оварад.

⁷ Ва ҳайкали бутеро, ки сохта буд, дар хонаи Худо гузошт, ки Худо дар бораи он ба Довуд ва ба писараш Сулаймон гуфта буд: «Дар ин хона ва дар Ерусалим, ки онро аз ҳамаи сибтҳои Исроил баргузидаам, исми Худо то абад хоҳам гузошт,

⁸ Ва пои Исроилро аз заmine ки барои падарони шумо таъин намудаам, дигар дур нахоҳам кард, ба шарте ки ҳар он чиро, ки Ман ба онҳо дар тамоми шариат ва фароиз ва аҳком ба воситаи Мусо амр фармудаам, ҳамеша нигоҳ дошта, ба ҷо оваранд».

⁹ Вале Менашше аҳли Яхудо ва сокинони Ерусалимро то ба дараҷае гумроҳ сохт, ки аз халқҳои ки Худованд онҳоро аз пеши банӣ-Исроил нест карда буд, бадтар рафтор карданд.

¹⁰ Ва Худованд ба Менашше ва қавми вай сухан ронд, валекин онҳо гӯш надоданд.

Ба асирий афтодани Менашше ва озод шудани ӯ.

¹¹ Ва Худованд сарлашкарони подшоҳи Ашшурро бар онҳо овард, ва Менашшero гирифта, маҳор ба бинияш заданд, ва ӯро бо занҷирҳои мис бастанд, ва ӯро ба Бобил бурданд.

¹² Ва ӯ дар тангии худ рӯи Худованд Худои худро ҷӯё шуд, ва ба ҳузури Худои падарони худ бағоят гардан фурувард;

¹³ Ва сӯи ӯ дуо гуфт, ва ӯ истиғосаи варо шунида, иҷобат намуд, ва ба салтанати вай ба Ерусалим баргардонид, ва Менашше донист, ки Худованд Худост.

¹⁴ Ва баъд аз ин, ҳисори беруни шаҳри Довудро ба тарафи ғарбии Чайхун, дар водӣ то даромадгоҳи Дарвозаи моҳиён бино кард, ва онро ба тарафи бурҷи ӯфал гардонид, ва бағоят баланд сохт; ва сарварони ҳарбиरो дар ҳамаи шаҳрҳои ҳисордор гузошт.

¹⁵ Ва худоёни бегона ва бутро аз хонаи Худованд дур кард, ва ҳамаи қурбонгоҳҳоеро, ки дар кӯҳи хонаи Худованд ва Ерусалим бино карда буд, бардошта, аз шаҳр берун партофт.

¹⁶ Ва қурбонгоҳи Худовандро аз нав бино кард, ва қурбонҳои саломатӣ ва шукрона бар он забҳ намуд; ва ба аҳли Яхудо амр фармуд, ки Худованд Худои Исроилро ибодат намоянд.

¹⁷ Аммо қавм ҳанӯз дар баландиҳо қурбонӣ мекарданд, лекин ин барои Худованд Худои онҳо буд.

¹⁸ Ва бақияи аъмоли Менашше, ва дуо ки сӯи Худои худ гуфтааст, ва суханони ғайбгӯён, ки ба исми Худованд Худои Исроил ба ӯ гуфтаанд, — ҳамааш дар вақоёномаи подшоҳони Исроил навишта шудааст.

¹⁹ Ва дуои ӯ, ва мустаҷоб шуданаш; ва тамоми гуноҳ ва хиёнаташ; ва ҷойҳои ки ӯ дар онҳо баландиҳо бино карда, Ашераҳо ва санамҳоро гузошта буд, пеш аз он ки гардан фурувард, — ҳамааш дар навиштаҷоти Ҳўзой тасвир ёфтааст.

Фавти Менашше ва подшоҳ шудани Омӯн.

²⁰ Ва Менашше бо падарони худ хобид, ва ўро дар хонаи ў дафн карданд; ва писараш Омӯн ба ҷои ў подшоҳ шуд.

²¹ Дар вақти подшоҳ шуданаш Омӯн бисту дузола буд, ва ду сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

²² Ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард, мисли он ки падараш Менашше ба амал оварда буд; ва барои ҷамаи бутҳое ки падараш Менашше сохта буд, Омӯн қурбонӣ мекард ва онҳоро ибодат менамуд.

²³ Вале ў пеши Худованд гардан нафуровард, чунон ки падараш Менашше гардан фуруварда буд, балки ў, Омӯн, торафт бештар ба маъсият дода шуд.

Фавти Омӯн. Подшоҳ шудани Йўшиёху.

²⁴ Ва навкаронаш ба муқобили ў суиқасд карданд, ва ўро дар хонаи ў куштанд.

²⁵ Валекин қавми мамлакат ҷамаи онҳоеро, ки ба муқобили подшоҳ Омӯн суиқасд карда буданд, ба қатл расониданд; ва қавми мамлакат писараш Йўшиёхуро ба ҷои ў подшоҳ карданд.

БОБИ СИҶУ ЧОРУМ

Подшоҳии Йўшиёху; порсоии ў,

ва ислоҳоте ки ба амал овард.

34 Дар вақти подшоҳ шуданаш Йўшиёху ҳаштсола буд, ва сиё як сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

² Ва он чи дар назари Худованд мақбул буд, ба амал овард, ва бо роҳҳои падараш Довуд равона шуда, ба тарафи рост ё чап майл накард.

³ Ва дар соли ҳаштуми подшоҳии худ, вақте ки ҳанӯз навҷавон буд, ба чустани Худои падараш Довуд оғоз кард, ва дар соли дувоздаҳум ба тоза кардани Яҳудо ва Ерусалим аз баландиҳо ва Ашераҳо ва бутҳо ва санамҳо шурӯъ намуд.

⁴ Ва қурбонгоҳҳои Баалҳоро пеши ў валангор карданд; ва ҳайкалҳои офтобпарастиро, ки бар болои онҳо буд, шикаста афтонид; ва Ашераҳо, ва бутҳо ва санамҳоро дарҳам шикаст ва гард-гард карда, бар рӯи қабрҳои онҳое ки барояшон қурбонӣ мекарданд, пошид.

⁵ Ва устухонҳои коҳинонро бар қурбонгоҳҳошон сӯзонид, ва Яҳудо ва Ерусалимро тоза кард.

⁶ Ва дар шаҳрҳои Менашше ва Эфроим ва Шимён ва ҳатто Нафтоли, дар харобазори онҳо, гирдогирд,

⁷ Қурбонгоҳҳоро валангор намуд, ва Ашераҳо ва санамҳоро дарҳам шикаста, гард-гард кард, ва ҷамаи ҳайкалҳои офтобпарастиро дар тамоми замини Исроил шикаста афтонид; ва ба Ерусалим баргашт.

Аз нав барқарор шудани ибодати Худо дар маъбад.

⁸ Ва дар соли ҳаждаҳуми подшоҳии худ, баъд аз он ки замин ва хонаро тоза кард, Шофон ибни Асальёху, ва Маасиёхуи раиси шаҳр, ва Юоҳ ибни Юоҳози вақоеънависро фиристод, то ки хонаи Худованд Худои худро мустаҳкам намоянд.

⁹ Ва онҳо назди Ҳилқии саркоҳин омаданд, ва нуқраеро, ки ба Худо оварда шуда буд, ва левизодагони остонабон онро аз дасти Менашше ва Эфроим, ва аз тамоми бақияи Исроил, ва аз тамоми Яҳудо ва Биньёмин ҷамъ карда буданд, супурданд, ва ба Ерусалим баргаштанд.

¹⁰ Ва онро ба дасти саркороне ки дар хонаи Худованд таъин шуда буданд, супурданд; ва онҳо онро ба коргароне ки дар хонаи Худованд барои таъмир ва мустаҳкам намудани хона кор мекарданд, доданд.

¹¹ Ва онро ба наҷҷорон ва бинокорон доданд, то ки сангҳои тарошида ва забарравҳо барои пайвастании деворҳо ва пӯшидани боми хонаҳое ки подшоҳони Яҳудо хароб карда буданд, бихаранд.

¹² Ва он одамон аз рӯи виҷдон кор мекарданд, ва бар онҳо левизодагон Яҳат ва Убадьёху аз бани-Марорӣ, ва Закаръё ва Машуллом аз бани-қаҳотиён барои назорат кардан таъин шуда буданд; ва аз левизодагон ҳар касе ки навохтани асбоби мусиқӣ аз дасташон меомад.

¹³ Ва бар ҳаммолон низ гумошта шуда буданд, ва онҳо ба ҷамаи коргароне ки бо ҳар навъ корҳо шуғл доштанд, назорат мекарданд; ва аз левизодагон котибон ва нозирон ва дарбонон буданд.

Китоби Тавроти Мусо ёфт шуд.

¹⁴ Ва ҳангоме ки нуқраи ба хонаи Худованд дохилшударо берун меоварданд, Ҳилқии коҳин китоби Тавроти Худовандро, ки ба воситаи Мусо дода шуда буд, ёфт.

¹⁵ Ва Ҳилқии ба Шофони котиб хитоб намуда, гуфт: «Китоби Тавротро дар хонаи Худованд ёфтаам». Ва Ҳилқии он китобро ба Шофон дод.

¹⁶ Ва Шофон китобро назди подшоҳ овард, ва дар айни ҳол ба подшоҳ хабар дода, гуфт: «Ҳар коре ки ба бандагонат супурда шудааст, онҳо ба ҷо меоваранд;

¹⁷ Ва нуқраеро, ки дар хонаи Худованд буд, берун оварданд, ва онро ба дасти гумоштагон ва ба дасти саркорон супурданд».

¹⁸ Ва Шофони котиб ба подшоҳ хабар расонида, гуфт: «Ҳилқии коҳин китобе ба ман додааст». Ва Шофон онро ба хузури подшоҳ хонд.

¹⁹ Ва ҳангоме ки подшоҳ суханони Тавротро шунид, либоси худро чок зад.

²⁰ Ва подшоҳ ба Ҳилқии ва Аҳиқом ибни Шофон ва Абдун ибни Мико ва Шофони котиб ва Асоён навқари подшоҳ амр фармуда, гуфт:

²¹ «Биравед ва аз Худованд барои ман ва барои бақияи Исроил ва Яҳудо дар бораи суханони ин китоби ёфтшуда илтиҷо намоед, зеро ғазби Худованд, ки бар мо аланга гирифтааст, бузург аст, аз барои он ки падарони мо каломи Худовандро риоя накардаанд, то ки мувофиқи ҳар он чи дар ин китоб навишта шудааст, амал намоянд».

Сухани Хулдои набия.

²² Ва Ҳилқиеъ ва онҳое ки подшоҳ амр фармуд, назди Хулдои набия, зани Шаллум ибни Тоқҳат ибни Ҳасрои посбони либосҳо, ки дар Ерусалим, дар маҳаллаи дуюми он сукунат дошт, рафтанд, ва бо вай дар ин бобат сухан ронданд.

²³ Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: „Ба касе ки шуморо назди ман фиристодааст, бигӯед:

²⁴ Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман мусибате бар ин макон ва бар сокинонаш хоҳам овард, — ҳамаи лаънатҳоеро, ки дар ин китоб, ки онро пеши подшоҳи Яҳудо хондаанд, навишта шудааст;

²⁵ Азбаски онҳо Маро тарк карда, ба худоёни дигар бухур сӯзондаанд, то ки Маро бо тамоми амали дастҳои худ ба хашм оваранд, ғазби Ман бар ин макон аланга гирифтааст, ва хомӯш нахоҳад шуд“.

²⁶ Ва ба подшоҳи Яҳудо, ки шуморо фиристодааст, то ки аз Худованд илтиҷо намоед, чунин гӯед: „Худованд Худои Исроил дар бораи суханоне ки шунидаӣ, чунин мегӯяд:

²⁷ Азбаски дили ту нарм шудааст, ва дар вақти шунидани суханони Худо дар бораи ин макон ва сокинонаш ба ҳузури Ӯ гардан фурувардаӣ, — ва ба ҳузури Ман гардан фуруварда, либоси худро чок задаӣ, ва ба ҳузури Ман гирья кардаӣ, бинобар ин Ман низ туро иҷобат намудам, мегӯяд Худованд;

²⁸ Инак, Ман туро ба падаронат ҳамроҳ хоҳам кард, ва ту дар мақбараи худ ба саломатӣ гузошта хоҳӣ шуд, ва тамоми он мусибатро, ки Ман бар ин макон ва бар сокинонаш меоварам, чашмони ту нахоҳад دید“». Ва ҷавбро ба подшоҳ расониданд.

Ба қавм эълон карда шудани китоби аҳд,

ва дигар ислоҳоти Йўшиёху.

²⁹ Ва подшоҳ фиристода, ҳамаи пирони Яҳудо ва Ерусалимро ҷамъ кард.

³⁰ Ва подшоҳ ба хонаи Худованд омад, ва тамоми мардуми Яҳудо ва сокинони Ерусалим бо ӯ буданд, — коҳинон ва левизодагон ва тамоми қавм аз калон то хурд; ва ӯ ҳамаи суханони китоби аҳдро, ки дар хонаи Худованд ёфт шуд, дар гӯши онҳо хонд.

³¹ Ва подшоҳ бар минбари худ истод, ва ба ҳузури Худованд аҳд баст, ки Худовандро пайравӣ намоянд, ва аҳком ва шаҳодот ва фароизи Ӯро бо тамоми дилу ҷон риоя кунанд, ва суханони ин

аҳдро, ки дар ин китоб навишта шудааст, ба ҷо оваранд.

³² Ва ӯ ҳамаи онҳоеро, ки дар Ерусалим ва Биньёмин буданд, бар ин ўҳдадор гардонид; ва сокинони Ерусалим мувофиқи аҳди Худо, Худои падаронашон рафтор карданд.

³³ Ва Йўшиёху ҳамаи чизҳои зиштро аз ҳамаи заминҳои ки ба бани-Исроил тааллуқ дошт, дур кард, ва ҳамаи онҳоеро, ки дар Исроил буданд, водор намуд, ки Худованд Худои худро ибодат кунанд; дар тамоми айёми ӯ онҳо аз пайравии Худованд Худои падаронашон дур нашудаанд.

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Йўшиёху иди фисҳро дар Ерусалим ба ҷо меоварад.

35 Ва Йўшиёху иди фисҳро дар Ерусалим барои Худованд ба ҷо овард; ва барраи фисҳро дар рӯзи чордахуми моҳи якум забҳ карданд.

² Ва ӯ коҳинонро бар навбатдориҳошон гузошт, барои хизмати хонаи Худованд онҳоро таҳрик дод.

³ Ва ба левизодагоне ки тамоми Исроилро таълим медоданд ва барои Худованд такдис ёфта буданд, гуфт: «Сандуқи муқаддасро дар хонае ки Сулаймон ибни Довуд, подшоҳи Исроил, бино кардааст, бимонед; ҳочат надорад, ки минбаъд онро бар китфи худ бардоред; алҳол хизмати Худованд Худои худ ва қавми Ӯ Исроилро ба ҷо оваред;

⁴ Ва бар ҳасби хонаводаҳои худ ва гурӯҳҳои худ, чунон ки дар навиштаи Довуд, подшоҳи Исроил, ва дар навиштаи писараш Сулаймон муқаррар карда шудааст, омода шавед;

⁵ Ва мувофиқи тақсимои хонаводаҳои бародаронатон, фарзандони қавм, ва мувофиқи тақсимои хонаводаҳои левизодагон дар кудс биистед.

⁶ Ва барраи фисҳро забҳ кунед, ва худро такдис намуда, онро барои бародаронатон тайёр кунед, то бар тибқи каломи Худованд, ки ба воситаи Мусо гуфтааст, амал намоянд».

⁷ Ва Йўшиёху барои фарзандони қавм, яъне барои ҳамаи онҳое ки дар он ҷо буданд, аз рамаи баррагон ва бузғолагон ба миқдори сӣ ҳазор сар, ки ҳамааш барои қурбониҳои фисҳ буд, ва аз говон се ҳазор сар бахшиш кард; инҳо аз молу мулки подшоҳ буд.

⁸ Ва сарварони ӯ саховат намуда, барои қавм, барои коҳинон ва левизодагон бахшиш карданд: Ҳилқиеъ ва Закаръёху ва Яҳиил, ки раисони хонаи Худо буданд, ба коҳинон барои қурбониҳои фисҳ ду ҳазору шашсад сар барраю бузғола ва сесад сар гов доданд.

⁹ Ва Конаньёху ва Шамаъёху ва Натанъил, бародарони ӯ, ва Ҳашабъёху ва Яиил ва Юзобод, сарварони левизодагон, ба левизодагон барои қурбониҳои фисҳ панҷ ҳазор сар барраю бузғола ва панҷсад сар гов доданд.

¹⁰ Ва хизмат дуруст ба ҷо оварда шуд, ва коҳинон дар ҷойҳои худ, ва левизодагон дар гурӯҳҳои худ, бар тибқи фармони подшоҳ истоданд.

¹¹ Ва барраҳои фисхро забҳ карданд, ва коҳинон хунро аз дасти левизодагон гирифта, мепошиданд, ва левизодагон пусти барраҳоро меканданд.

¹² Ва он чиро, ки барои қурбонии сӯхтанӣ буд, ҷудо карданд, то онро мувофиқи тақсими хонаводаҳо ба фарзандони қавм бидиҳанд, то ки онҳо, бар тибқи он чи дар китоби Мусо навишта шудааст, барои Худованд қурбонӣ кунанд; бо говон низ чунин амал карданд.

¹³ Ва барраи фисхро, мувофиқи дастурамал, ба оташ пухтанд; ва қурбонҳои муқаддасро дар деғҳо ва тосҳо ва лаганҳо пухтанд, ва чобукона ба ҳамаи фарзандони қавм тақсим карда доданд.

¹⁴ Ва баъд аз он барои худашон ва барои коҳинон тайёр карданд, зеро ки коҳинон, банӣ-Ҳорун, то шомгоҳ бо тақдим кардани қурбонҳои сӯхтанӣ ва чарбуҳо банд буданд; ва левизодагон барои худашон ва барои коҳинон, банӣ-Ҳорун, тайёр карданд.

¹⁵ Ва муғанниён, банӣ-Ософ, бар тибқи фармони Довуд ва Ософ ва Ҳеймон ва Едутун, ки ғайбгуи подшоҳ буд, дар ҷойҳои худ истоданд, ва дарбонон — назди ҳар дарвоза: барои онҳо ҳоҷат надошт, ки аз сари кори худ дур шаванд, зеро ки бародаронашон левизодагон барои онҳо тайёр мекарданд.

¹⁶ Ва тамоми хизмати Худованд дар он рӯз дуруст ба роҳ монда шуд, то ки иди фисхро ба ҷо оваранд ва бар қурбонҳои Худованд, мувофиқи фармони подшоҳ Иӯшиёху, қурбонҳои сӯхтанӣ тақдим намоянд.

¹⁷ Ва банӣ-Исроил, ки ҳозир буданд, фисхро дар он вақт, ва иди фатирро ҳафт рӯз ба ҷо оварданд.

¹⁸ Ва ҳеч иди фисҳ мисли ин дар Исроил аз айёми Самуили набӣ ба ҷо оварда нашудааст; ва ҳеч яке аз подшоҳони Исроил мисли ин фисҳе ки Иӯшиёху, ва коҳинон ва левизодагон ва ҳамаи ҳозирони Яҳудо ва Исроил, ва сокинони Ерусалим ба ҷо оварданд, ба ҷо наоварда буд.

¹⁹ Ин фисҳ дар соли ҳаҷдаҳуми подшоҳии Иӯшиёху ба ҷо оварда шуд.

Фавти Иӯшиёху.

²⁰ Баъд аз ҳамаи ин тадбирҳои ки Иӯшиёху дар маъбад андешид, Накӯҳ, подшоҳи Миср, сӯи Каркамиш, ки бар Фурут воқеъ аст, барои ҷанг кардан баромад; ва Иӯшиёху ба истиқболи вай берун омад.

²¹ Ва вай қосидонро назди ӯ фиристода, гуфт: «Маро бо ту, эй подшоҳи Яҳудо, чӣ кор аст? Ман имрӯз ба муқобили ту набаромадаам, балки ба муқобили маконе ки бо он бояд ҷанг кунам, ва Худо ба ман амр фармудааст, ки таъчил намоям; аз Худое ки бо ман аст, даст бикаш, мабодо ӯ туро нобуд кунад».

²² Вале Иӯшиёху рӯи худро аз вай нагардонид, балки либоси худро иваз намуд, то ки бо вай ҷанг кунад; ва ба суханони Накӯҳ, ки аз ҷониби Худо буд, гӯш надод, ва ба водии Маҷиддӯ омад, то ки ҷанг кунад.

²³ Ва тирандозон ба подшоҳ Иӯшиёху тир андохтанд, ва подшоҳ ба навкаронаш гуфт: «Маро берун баред, зеро ки бағоят бемор шудаам».

²⁴ Ва навкаронаш ӯро аз ароба фуруварда, ба аробаи дуома ки дошт, савор карданд, ва ӯро ба Ерусалим оварданд, ва ӯ мурд, ва дар мақбараи падаронаш дафн карда шуд; ва тамоми Яҳудо ва Ерусалим барои Иӯшиёху мотам гирифтанд.

²⁵ Ва Ирмиёху дар ҳаққи Иӯшиёху марсия хонд, ва ҳамаи муғанниён ва муғанниёгон дар марсияҳои худ то имрӯз дар ҳаққи Иӯшиёху суҳан меронанд, ва он марсияҳо дар Исроил ба ҳукми қонун даромадааст; ва инак, онҳо дар китоби марсияҳо навишта шудааст.

²⁶ Ва бақияи аъмоли Иӯшиёху ва некиҳои ӯ, ки ба навиштаҳои Тавроти Худованд мувофиқ буд,

²⁷ Ва корҳои ӯ, аз аввал то охир, дар китоби подшоҳони Исроил ва Яҳудо навишта шудааст.

БОБИ СИҶ ШАШУМ

Подшоҳии Еҳӯоҳоз.

36 Ва қавми мамлакат Еҳӯоҳоз ибни Иӯшиёхуро гирифтанд, ва ӯро ба ҷои падараш дар Ерусалим подшоҳ карданд.

² Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯоҳоз бисту сесола буд, ва се моҳ дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

³ Ва подшоҳи Миср ӯро дар Ерусалим сарнагун кард, ва бар мамлакат сад киккар нуқра ва як киккар тилло ҷарима надошт.

⁴ Ва подшоҳи Миср бародари ӯ Эльёқимро дар Яҳудо ва Ерусалим подшоҳ карда, номи ӯро ба Еҳӯёқим мубаддал намуд; ва Иӯоҳоз бародари ӯро гирифта, ба Миср бурд.

⁵ Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯёқим бисту панҷсола буд, ва ёздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард; ва он чи дар назари Худованд Худояш бад буд, ба амал овард.

⁶ Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба муқобили ӯ лашкар кашид, ва ӯро занҷирбанд кард, то ки ӯро ба Бобил барад.

⁷ Ва аз колои хонаи Худованд Набукаднесар ба Бобил овард, ва онро дар ибодатхонаи худ дар Бобил гузошт.

Подшоҳ шудани Еҳӯёкин.

⁸ Ва бақияи аъмоли Еҳӯёқим, ва корҳои зиште ки ӯ кард, ва он чи дар ӯ ёфт шуд, дар китоби подшоҳони Исроил ва Яҳудо навишта шудааст; ва писараш Еҳӯёкин ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

⁹ Дар вақти подшоҳ шуданаш Еҳӯёкин ҳаштсола буд, ва се моҳу даҳ рӯз дар Ерусалим подшоҳӣ кард;

ва он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал овард.

¹⁰ Ва баъд аз интиҳои сол, подшоҳ Набукаднесар фиристод, ва ўро бо колои нафисаи хонаи Худованд ба Бобил овард; ва бародари ӯ Сидқиёхуро бар Яҳудо ва Ерусалим подшоҳ кард.

Подшоҳии Сидқиёху.

¹¹ Дар вақти подшоҳ шуданаш Сидқиёху бисту яксола буд, ва ёздаҳ сол дар Ерусалим подшоҳӣ кард.

¹² Ва он чи дар назари Худованд Худояш бад буд, ба амал овард; пеши Ирмиёй набӣ, ки аз забони Худованд сухан гуфт, гардан нафурувард.

¹³ Ва низ ба муқобили подшоҳ Набукаднесар, ки ўро ба Худо қасам дода буд, исьён бардошт; ва гарданкашӣ намуда ва дили худро саҳт гардонид, сӯи Худованд Худои Исроил рӯчӯъ накард.

¹⁴ Ҳамчунин ҳамаи сарварони қоҳинон ва қавм, ба тақлиди ҳамаи корҳои зишти халқҳо, хиёнатӣ зиёде ба амал оварданд, ва хонаи Худовандро, ки ӯ дар Ерусалим тақдис намуда буд, палид карданд.

Бақияи аҳли Яҳудо ба асирии Бобил бурда шуданд.

¹⁵ Ва Худованд Худои падаронашон назди онҳо ба воситаи расулони Худ фиристод, ҳар субҳидам гаштаю баргашта равона кард, зеро ки бар қавми Худ ва бар маскани Худ шафқат намуд.

¹⁶ Вале онҳо расулони Худоро тамасхур карданд, ва аз суханони ӯ нафрат доштанд, ва анбиёи ӯро хорӣ доданд, то ба ҳадде ки оташи ғзаби Худованд бар қавми ӯ аланга гирифт, ба тавре ки он илоҷнопазир буд.

¹⁷ Ва ӯ подшоҳӣ калдонӣро бар онҳо овард, ки вай қавонони онҳоро дар хонаи муқаддасашон бо

шамшер кушт, ва бар қавонон ва дӯшизагон ва пирон ва мӯйсафедон шафқат нанамуд: ӯ ҳамаро ба дасти вай супурд.

¹⁸ Ва вай тамоми колои хонаи Худоро, — хоҳ калон хоҳ хурд, — ва ҳазоини хонаи Худованд ва ҳазоини подшоҳ ва сарваронашро комилан ба Бобил бурд.

¹⁹ Ва хонаи Худоро сӯзониданд, ва ҳисори Ерусалимро хароб карданд, ва ҳамаи қасрҳои онро ба оташ сӯзониданд, ва тамоми колои нафисаи онро несту нобуд карданд.

²⁰ Ва онҳоро, ки аз шамшер боқӣ монда буданд, вай ба Бобил ба асирий бурд, ва онҳо ғуломони вай ва писаронаш буданд, то вақте ки салтанати подшоҳи Форс барқарор гардид,

²¹ То ба амал ояд каломи Худованд, ки бо забони Ирмиё гуфта буд, яъне то вақте ки замин дамгирии шанбеҳои худро талофӣ намуд: он дар тамоми айёми харобӣ дам гирифт, то даме ки ҳафтод сол пур шуд.

Амри подшоҳ Куруш дар бораи аз нав барқарор кардани маъбади Ерусалим.

²² Ва дар соли якуми Куруш, подшоҳи Форс, барои он ки каломи Худованд аз забони Ирмиё иҷро шавад, Худованд рӯҳи Куруш, подшоҳи Форсро барангехт, ва ӯ дар тамоми мамлақати худ ҷор андохт ва ба таври хаттӣ низ эълон намуда, гуфт:

²³ «Куруш, подшоҳи Форс, чунин мегӯяд: „Ҳамаи мамлақатҳои заминро Худованд, Худои осмон, ба ман додааст, ва ӯ ба ман амр фармудааст, ки дар Ерусалим, ки дар Яҳудия аст, хонае барои ӯ бино намоям. Кист аз шумо, аз тамоми қавми ӯ, ки Худояш бо вай бошад, бархоста биравад“».

ЭЗРО

БОБИ ЯКУМ

Фармони Куруш дар бораи аз нав барқарор кардани маъбади Ерусалим.

1 Ва дар соли якуми Куруш, подшоҳи Форс, барои он ки каломи Худованд аз забони Ирмиё иҷро шавад, Худованд рӯҳи Куруш, подшоҳи Форсро барангехт, ва ӯ дар тамоми мамлакати худ ҷор андохт ва ба таври хаттӣ низ эълон намуда, гуфт:

² «Куруш, подшоҳи Форс, чунин мегӯяд: ҳамаи мамлакатҳои заминро Худованд, Худои осмон, ба ман додааст, ва ӯ ба ман амр фармудааст, ки дар Ерусалим, ки дар Яҳудия аст, хонае барои ӯ бино намоям.

³ Кист аз шумо, аз тамоми қавми ӯ, ки Худояш бо вай бошад, бархоста ба Ерусалим, ки дар Яҳудия аст, биравад ва хонаи Худованд Худои Исроило, — ҳамон Худоро, ки дар Ерусалим аст, — бино намояд.

⁴ Ва ҳар кӣ боқӣ мондааст, дар ҳамаи маконҳои ки вай дар он ҷо истиқомат дорад, бигзор аҳли он макон ба вай бо нуқра ва тилло ва молу мулк ва чорпоён, илова ба хайрот барои хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, кӯмак расонанд».

⁵ Ва сардорони хонаводаҳои Яҳудо ва Бинъёмин, ва коҳинон ва левизодагон, ҳамаи онҳое ки Худо рӯҳашонро барангехта буд, то ба сохтани хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, бираванд, бархостанд.

⁶ Ва тамоми мардуми гирду атрофашон онҳоро бо колои нуқра ва тилло, бо молу мулк ва чорпоён ва нуқлу наво, илова ба хайроти саховатмандона, дастгирӣ карданд.

⁷ Ва подшоҳи Куруш зарфҳои хонаи Худовандро, ки Набукаднесар аз Ерусалим оварда, дар хонаи худ гузошта буд, берун овард.

⁸ Ва Куруш, подшоҳи Форс, онҳоро ба воситаи Митредоти хазинадор берун овард, ва ӯ ба Шешбасар, раиси Яҳудия, онҳоро шумурда супурд.

⁹ Ва ин аст шумораи онҳо: сӣ тоси тилло, ҳазор тоси нуқра, бисту нӯҳ корд,

¹⁰ Сӣ косаи тилло, чорсаду даҳ косаи нуқраи дучандон ва ҳазор зарфи дигар.

¹¹ Ҳамаи зарфҳои тилло ва нуқра панҷ ҳазору чорсадто буд. Ҳамаи инро Шешбасар бо ҷалои ватан шудагоне ки аз Бобил ба Ерусалим рафтанд, бурд.

БОБИ ДУЮМ

Номгӯи хонаводаҳое ки аз миёни қавм баргаштанд.

2 Ва инҳоянд сокинони мамлакат, ки аз асирии ҳичрат, ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба Бобил ба асирий бурда буд, ба Ерусалим ва Яҳудо, ҳар яке ба шаҳри худ баргаштанд, —

² Онҳое ки бо Зарубобил, Ешуа, Наҳемъё, Сароё, Раэлоё, Мордахай, Билшон, Миспор, Биҷвай, Раҳум ва Баано омаданд. Шумораи одамони қавми Исроиил:

³ Зодағони Фаръуш — ду ҳазору саду ҳафтоду ду;

⁴ Зодағони Шафатьё — сесаду ҳафтоду ду;

⁵ Зодағони Орах — ҳафтсаду ҳафтоду панҷ;

⁶ Зодағони ҳокими Мӯоб, аз фарзандони Ешуа ва Юоб — ду ҳазору ҳаштсаду дувоздаҳ;

⁷ Зодағони Элом — ҳазору дусаду панҷоҳу чор;

⁸ Зодағони Затту — нӯҳсаду чилу панҷ;

⁹ Зодағони Заккой — ҳафтсаду шаст;

¹⁰ Зодағони Бонй — шашсаду чилу ду;

¹¹ Зодағони Бебой — шашсаду бисту се;

¹² Зодағони Азқод — ҳазору дусаду бисту ду;

¹³ Зодағони Адуниқом — шашсаду шасту шаш;

¹⁴ Зодағони Биҷвай — ду ҳазору панҷоҳу шаш;

¹⁵ Зодағони Один — чорсаду панҷоҳу чор;

¹⁶ Зодағони Отир илова ба зодағони Ҳизқиё — наваду ҳашт;

¹⁷ Зодағони Бесой — сесаду бисту се;

¹⁸ Зодағони Юро — саду дувоздаҳ;

¹⁹ Зодағони Ҳошум — дусаду бисту се;

²⁰ Зодағони Чибор — наваду панҷ;

²¹ Зодағони Байт-Лаҳм — саду бисту се;

²² Мардуми Натуфо — панҷоҳу шаш;

²³ Мардуми Анотут — саду бисту ҳашт;

²⁴ Зодағони Азмавт — чилу ду;

²⁵ Зодағони Қирьят-Орим, Кфиро ва Баэрūt — ҳафтсаду чилу се;

²⁶ Зодағони Ромо ва Цобаъ — шашсаду бисту як;

²⁷ Мардуми Микмос — саду бисту ду;

²⁸ Мардуми Байт-Ил ва Ой — дусаду бисту се;

²⁹ Зодағони Набӯ — панҷоҳу ду;

³⁰ Зодағони Маҷбиш — саду панҷоҳу шаш;

³¹ Зодағони Эломи дигар — ҳазору дусаду панҷоҳу чор;

³² Зодағони Ҳорим — сесаду бист;

³³ Зодағони Луд, Ҳодид ва Уну — ҳафтсаду бисту панҷ;

³⁴ Зодағони Ериҳӯ — сесаду чилу панҷ;

³⁵ Зодагони Саноо — се ҳазору шашсаду сӣ.

Аз миёни коҳинон ва левизодагон.

³⁶ Коҳинон: зодагони Едаъё аз хонадони Ешуа — нӯҳсаду ҳафтоду се;

³⁷ Зодагони Иммир — ҳазору панҷоҳу ду;

³⁸ Зодагони Фашхур — ҳазору дусаду чилу ҳафт;

³⁹ Зодагони Ҳорим — ҳазору ҳафдаҳ.

⁴⁰ Левизодагон: зодагони Ешуа ва Қадмиил илова ба зодагони Худавъё — ҳафтоду чор;

⁴¹ Муғанниён: зодагони Ософ — саду бисту ҳашт;

⁴² Зодагони дарбонон: зодагони Шаллум, зодагони Отир, зодагони Талмун, зодагони Аққуб, зодагони Ҳатито ва зодагони Шубой — чамъ саду сиву нӯҳ.

⁴³ Тобеон: зодагони Сихо, зодагони Ҳасуфо, зодагони Таббоут,

⁴⁴ Зодагони Қерус, зодагони Сиаҳо, зодагони Фодун,

⁴⁵ Зодагони Лабано, зодагони Ҳаҷобо, зодагони Аққуб,

⁴⁶ Зодагони Ҳоҷоб, зодагони Салмай, зодагони Ҳонон,

⁴⁷ Зодагони Қиддил, зодагони Қаҳар, зодагони Раоё,

⁴⁸ Зодагони Расин, зодагони Нақудо, зодагони Қаззом,

⁴⁹ Зодагони Уззо, зодагони Фосеҳо, зодагони Бесой,

⁵⁰ Зодагони Асно, зодагони Мауним, зодагони Нафусим,

⁵¹ Зодагони Бақбуқ, зодагони Ҳақуфо, зодагони Ҳархур,

⁵² Зодагони Баслут, зодагони Маҳидо, зодагони Ҳаршо,

⁵³ Зодагони Барқӯс, зодагони Сисро, зодагони Томах,

⁵⁴ Зодагони Насихо, зодагони Ҳатифо;

Аз миёни хизматгорон ва ҳамдастони Сулаймон.

⁵⁵ Зодагони ғуломони Сулаймон: зодагони Сутай, зодагони Сӯферет, зодагони Фрудо,

⁵⁶ Зодагони Яъло, зодагони Дарқун, зодагони Қиддил,

⁵⁷ Зодагони Шафатьё, зодагони Ҳаттил, зодагони Фухерет-Ҳасбоим, зодагони Омй, —

⁵⁸ Чамъи тобеон ва зодагони ғуломони Сулаймон — сесаду наваду ду.

⁵⁹ Ва инҳоянд касоне ки аз Тал-Милх, Тал-Ҳаршо, Каруб-Аддон ва Иммир баромаданд, вале хонадон ва аслу насаби худро натавонистанд бигӯянд, ки оё аз Исроил ҳастанд ё не:

⁶⁰ Зодагони Далоё, зодагони Тубиё, зодагони Нақудо — шашсаду панҷоҳу ду.

⁶¹ Ва аз зодагони коҳинон: зодагони Ҳобайё, зодагони Ҳаққӯс — зодагони Барзилай, ки вай аз

духтарони Барзилай Цильодӣ зан гирифта, бо номи онҳо хонда шудааст.

⁶² Инҳо насабномаи худро ҷустуҷӯ намуда, наёфта буданд, — ва аз қаҳонат хориҷ карда шуданд.

⁶³ Ва воли ба онҳо гуфт, ки то коҳине дар пеши урим ва туммим наистад, аз хӯроки қудси қудсҳо нахӯранд.

Шумора ва дороии онҳо.

⁶⁴ Тамоми ин қамоат ба якҷоягӣ чилу ду ҳазору сесаду шаст нафар буданд,

⁶⁵ Ба ғайр аз ғуломон ва канизонашон; инҳо ҳафт ҳазору сесаду сиву ҳафт нафар буданд; ва ҳамроҳашон дусад нафар муғанни ва муғаннияҳо буданд.

⁶⁶ Аспҳои онҳо — ҳафтсаду сиву шаш; хачирҳои онҳо — дусаду чилу панҷ;

⁶⁷ Уштурҳои онҳо — чорсаду сиву панҷ; харҳои онҳо — шаш ҳазору ҳафтсаду бист.

⁶⁸ Ва баъзе аз сардорони хонаводаҳо, чун ба хонаи Худованд, ки дар Ерусалим аст, расиданд, хайрот барои хонаи Худо доданд, то ки онро бар ҷояш аз нав барқарор намоянд.

⁶⁹ Алоқадри ҳолашон ба хазина барои ин кор шасту як ҳазор дирҳам † тилло, панҷ ҳазор мино †† нуқра ва сад пероҳани қаҳонат доданд.

⁷⁰ Ва коҳинон, ва левизодагон, ва баъзе аз қавм, ва муғанниён, ва дарбонон, ва тобеон дар шаҳрҳои худ, ва тамоми Исроил дар шаҳрҳои худ маскан гирифтанд.

БОБИ СЕЮМ

Сохтани қурбонгоҳ.

3 Ва моҳи ҳафтум фаро расид, ва бани-Исроил дар шаҳрҳо буданд, ва қавм, мисли як тан, дар Ерусалим чамъ омаданд.

² Ва Ешуа ибни Юсодоқ, ва бародаронаш, ки коҳинон буданд, ва Зарубобил ибни Шаалтиил ва бародаронаш бархостанд, ва қурбонгоҳи Худои Исроилро бино карданд, то бар он қурбонихои сӯхтанӣ, чунон ки дар шариати Мусо, марди Худо, навишта шудааст, бароваранд.

³ Ва қурбонгоҳро бар ҷои он барпо карданд, зеро ки аз қавмҳои кишварҳо бим доштанд; ва бар он қурбонихои сӯхтанӣ барои Худованд, қурбонихои сӯхтаниии субҳ ва шомро мебароварданд.

Аз нав барқарор кардани ибодати қадимӣ.

⁴ Ва иди хаймаҳоро, чунон ки навишта шудааст, ба ҷо оварда, қурбонии сӯхтаниии ҳаррӯзаро ба миқдоре ки аз рӯи оин барои ҳар рӯз муқаррар гардидааст, бароварданд.

⁵ Ва баъд аз он қурбонии сӯхтаниии доимиро дар навроҳҳо, ва дар ҳамаи идҳои муқаддаси

† Дирҳам — сиккаи тилло, ки Дорьёвешӣ Якум бароварда буд; тақрибан 8,64 грамм вазн дошт. †† Мино — сиккаи нуқраи Форс, ки вазнаш 560 грамм буд.

Худованд, ва барои ҳар касе ки ба Худованд ионат меоварад, баровардан гирифтанд.

⁶ Аз рӯзи якуми моҳи ҳафтум ба баровардани қурбониҳои сӯхтани барои Худованд шурӯъ карданд, валекин бунъеди маъбади Худованд ҳанӯз ниҳода нашуда буд.

⁷ Ва нуқра ба сангтарошону наҷқорон, ва ҳӯроку машроботу равған ба сидӯниён ва сӯриён доданд, то аз Лубнон, мувофиқи иҷозате ки Куруш, подшоҳи Форс, ба онҳо додааст, дарахтони арзро бо роҳи баҳр ба Ёфӯ биёранд.

Ниҳодани бунъеди маъбад.

⁸ Ва дар соли дуҷуми расиданашон ба хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, дар моҳи дююм, Зарубобил ибни Шаалтиил ва Ешуа ибни Юсодоқ ва дигар бародарони онҳо, коҳинон ва левизодагон ва ҳамаи онҳое ки аз асирий ба Ерусалим омада буданд, шурӯъ карданд, ва левизодагонро, аз бистсола ва болотар ба назорат кардан ба кори хонаи Худованд гузошанд.

⁹ Ва Ешуа, писарон ва бародаронаш, Қадмиил ва писаронаш, зодагони Яҳудо, мисли як тан, биистоданд, то ба касоне ки бо кори хонаи Худо машғул буданд, яъне ба зодагони Ҳенодод, писаронашон ва бародаронашон, ки левизода буданд, назорат кунанд.

¹⁰ Ва чун бинокорон бунъеди маъбади Худовандро ниҳоданд, коҳинонро дар либоси худашон бо карнайҳо, ва левизодагон, писарони Ософро бо санҷҳо гузошанд, то ки Худовандро мувофиқи расми Довуд, подшоҳи Исроил, мадҳ намоянд.

¹¹ Ва онҳо бо ҷӯшу хурӯш сароида, Худовандро мадҳ ва ҳамд мегуфтанд, зеро ки Ё некӯст, зеро ки марҳамати Ё бар Исроил то абад аст; ва тамоми қавм бо нидои баланди шодӣ Худовандро барои бунъед ниҳодан ба хонаи Худованд мадҳ мегуфтанд.

¹² Ва бисъёре аз коҳинон ва левизодагон ва сардорони пири хонаводаҳо, ки маъбади якумро дида буданд, вақте ки бунъеди ин маъбад дар пеши назарашон ниҳода шуд, бо овози баланд гиристанд; ва бисъёр касон овози худро бо нидои шодӣ баланд карданд.

¹³ Ва қавм нидои шодиро аз садои гирьяи қавм фарқ карда наметавонистанд, зеро ки қавм бағоят баланд нидо мекарданд, ва овозашон аз дур шунида мешуд.

БОБИ ЧОРУМ

Душманон саъю кӯшиш менамоянд ба сохтмон монеъ шаванд.

4 Ва душманони Яҳудо ва Бинъемин шуниданд, ки аз асирий гашта омадагон барои Худованд Худои Исроил маъбад бино мекунанд;

² Ва назди Зарубобил ва сардорони хонаводаҳо омада, ба онҳо гуфтанд: «Мо ҳамроҳи шумо бино хоҳем кард, чунки мо, мисли шумо, аз айёми Эсар-Ҳадун, подшоҳи Ашшур, ки моро ба ин ҷо оварда буд, ба Худои шумо муроҷиат менамоем ва барои Ё қурбонӣ меоварем».

³ Вале Зарубобил ва Ешуа ва дигар сардорони хонаводаҳои Исроил ба онҳо гуфтанд: «Шумо бо мо хонаи Худои моро бино нахоҳед кард, балки танҳо мо барои Худованд Худои Исроил, чунон ки подшоҳи Куруш, подшоҳи Форс, ба мо амр фармудааст, бино хоҳем кард».

⁴ Ва мардуми он кишвар дастҳои қавми Яҳудоро суғ мекарданд ва онҳоро аз бино кардан метарсониданд;

⁵ Ва бар зидди онҳо мушовиронро киро мекарданд, то ки иқдоми онҳоро вайрон кунанд, — ин ҳол дар тамоми айёми Куруш, подшоҳи Форс, то вақти подшоҳии Доръёвеш, подшоҳи Форс, давом ёфт.

⁶ Ва дар замони подшоҳии Аҳашверӯш, дар ибтидои подшоҳии Ё, бӯхтоне дар ҳаққи сокинони Яҳудо ва Ерусалим навишанд.

Ба Артаҳшасто нома мефиристанд.

⁷ Ва дар айёми Артаҳшасто Бишлом, Митредот, Тобъил ва дигар рафиқони онҳо ба Артаҳшасто, подшоҳи Форс, навишанд; ин нома бо хату забони арамей навишта ва аз арамей тарҷима карда шуда буд.

⁸ Раҳуми фармондеҳ ва Шимшаи котиб номае дар бораи Ерусалим ба подшоҳ Артаҳшасто ба ин мазмун навишанд:

⁹ «Пас, Раҳуми фармондеҳ ва Шимшаи котиб ва дигар рафиқони онҳо — диниён ва афарсаткиён, тарфалиён, афрасиён, аркиён, бобилиён, шушаниён, даҳоиён, эломиён

¹⁰ Ва кабилаҳои дигаре ки Оснафари † муаззам ва пуршараф онҳоро кӯчонида, дар шаҳри Сомария ва дар ҷойҳои дигари Мовароуннаҳр ҷойгир карда буд. Ва алҳол . . .»

¹¹ Ин аст мундариҷаи номае ки ба ӯ фиристодаанд: «Ба подшоҳ Артаҳшасто — бандагонат, ки сокинони Мовароуннаҳр ҳастем; ва алҳол,

¹² Подшоҳро маълум бод, ки яҳудиёне ки аз ҷониби ту сӯи мо баромада буданд, ба Ерусалим расиданд, ин шаҳри балвогар ва шарирро бино мекунанд, ва ҳисорҳоро барпо ва бунъедҳоро мустаҳкам менамоянд.

¹³ Алҳол подшоҳро маълум бод, ки агар ин шаҳр бино ёбад, ва ҳисорҳояш барпо гардад, закот, боҷ ва хироч нахоҳанд дод, ва хазинаи подшоҳ зарар хоҳад дид.

¹⁴ Алҳол, азбаски мо нону намаки қасрро меҳурем, шоиста нест, ки мо осебу зиёни

† Набераи подшоҳ Санҳериб — Ашшурбанифал дар назар дошта шудааст.

подшохро бубинем, бинобар ин фиристода, подшохро хабардор намудем.

¹⁵ Бигзор дар китоби ёддошти падаронат чустучу намоянд, ва ту аз китоби ёддошт даръёфт хоҳӣ кард ва хоҳӣ донист, ки ин шаҳр шаҳри балвогар ва барои подшоҳон ва мамлакатҳо зараровар аст, ва андаруни он аз қадимулайём фитна меангехтанд, ба ҳамин сабаб ин шаҳр хароб гардида буд.

¹⁶ Мо подшохро огоҳ менамоем, ки агар ин шаҳр бино ёбад, ва ҳисорҳояш барпо гардад, пас аз он туро насибе дар Мовароуннаҳр нахоҳад буд».

Фармони Арташасто.

¹⁷ Подшоҳ ба Раҳуми фармондеҳ ва Шимшаи котиб ва дигар рафиқони онҳо, ки дар Сомария ва ҷойҳои дигари Мовароуннаҳр иқомат доштанд, ҷавоб фиристод: «Салом! Ва алҳол,

¹⁸ Номае ки ба мо фиристодаед, дар ҳузури ман муфассал хонда шуд;

¹⁹ Ва аз ҷониби ман амр фармуда шуд, — ва чустучу намуда, даръёфт карданд, ки ин шаҳр аз қадимулайём бар зидди подшоҳон қиём мекардааст, ва балвою фитнаҳо дар он ба вуқӯ меомадааст;

²⁰ Ва подшоҳони қавӣ бар Ерусалим буданд, ва онҳо дар тамоми Мовароуннаҳр салтанат мерондаанд, ва закот, боҷ ва хироҷ ба онҳо дода мешудааст;

²¹ Пас, фармоне бидиҳед, ки ин одамон корро бас кунанд, ва ин шаҳр бино наёбад, то даме ки аз ҷониби ман фармоне дода шавад;

²² Ва эҳтиёт шавед, ки дар ин кор саҳве накунед: чаро ин вайронкорӣ бар зарари подшоҳон афзун гардад?»

²³ Ҳамин ки ин номаи подшоҳ Арташасто ба ҳузури Раҳум ва Шимшаи котиб ва рафиқонашон хонда шуд, онҳо фавран ба Ерусалим назди яҳудиён рафтанд ва бо ҷавру зӯри кори онҳоро хобонданд.

²⁴ Он гоҳ кори хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, хобонда шуд, ва то соли дуҷуми подшоҳии Дорьёвеш қатъ гардид.

БОБИ ПАНҶУМ

Бо қидду ҷаҳди Ҳаччаи набӣ ва Закаръеи набӣ аз нав ба кор шурӯъ карданд.

⁵ Ва Ҳаччаи набӣ ва Закаръеи ибни Иддӯи набӣ ба яҳудиёне ки дар Яҳудо ва Ерусалим буданд, ба исми Худои Исроил дар ҳаққи онҳо нубувват карданд.

² Он гоҳ Зарубобил ибни Шаалтиил ва Ешуа ибни Юсодок бархоста, ба бино кардани хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, шурӯъ намуданд, ва анбиёи Худо бо онҳо буда, ба онҳо ёварӣ мекарданд.

³ Дар он вақт Татнай, волии Мовароуннаҳр, ва Штар-Бузнай, ва рафиқонашон назди онҳо омада,

ба онҳо чунин гуфтанд: «Кист, ки ба шумо фармон додааст, ки ин хонаро бино кунед ва ин ҳисорро барпо намоед?»

⁴ Он гоҳ мо ба онҳо номҳои касонеро гуфтем, ки ин иморатро бино мекарданд.

⁵ Ва чашми Худои онҳо бар пирони яҳудиён буд, ва кори онҳо қатъ карда нашуд, то даме ки ин масъаларо ба Дорьёвеш равона карданд, ва дар ин бора ҷавобе расид.

Хабаркашӣ ба подшоҳ Дорьёвеш.

⁶ Ин аст мундариҷаи номае ки Татнай, волии Мовароуннаҳр, ва Штар-Бузнай ва рафиқонашон, афраксиёне ки дар Мовароуннаҳр буданд, ба подшоҳ Дорьёвеш фиристодаанд;

⁷ Номае ба ӯ фиристодаанд, ва андаруни он чунин навишта шудааст: «Ба подшоҳ Дорьёвеш ороиштагии комил бод!

⁸ Подшохро маълум бод, ки мо ба кишвари Яҳудия, ба хонаи Худои муаззам рафтем; ва он аз сангҳои бузург бино карда мешавад, ва ҷӯб бар деворҳояш гузошта мешавад, ва ин кор дар дасти онҳо ба сурати мукамал ва бомуваффақият ба ҷо оварда мешавад.

⁹ Он гоҳ мо ба пирони онҳо савол дода, гуфтем: „Кист, ки ба шумо фармон додааст, ки ин хонаро бино кунед ва ин ҳисорро барпо намоед?“

¹⁰ Ва низ номҳои онҳоро пурсидем, то ба ту хабар диҳем ва номҳои касонеро, ки ба онҳо сардорӣ мекунанд, бинависем.

¹¹ Ва онҳо дар ҷавоби мо чунин суханонро гуфтанд: „Мо бандагони Худои осмон ва замин ҳастем, ва хонаеро бино мекунем, ки чандин сол пеш аз ин бино ёфта буд, ва подшоҳи бузурги Исроил онро бино карда ва ба анҷом расонда буд.

¹² Аммо, вақте ки падарони мо Худои осмонро ба ғазаб оварданд, Ӯ онҳоро ба дасти Набукаднесари калдонӣ, подшоҳи Бобил, таслим намуд, ки вай ин хонаро хароб кард, ва ин қавмро ба Бобил ба асирий бурд.

¹³ Лекин дар соли якуми Куруш, подшоҳи Бобил, подшоҳи Куруш фармон дод, ки ин хонаи Худоро бино кунанд;

¹⁴ Ва низ зарфҳои тилло ва нуқраи хонаи Худо, ки Набукаднесар аз маъбади Ерусалим гирифта, ба маъбади Бобил оварда буд, — онҳоро подшоҳи Куруш аз маъбади Бобил берун оварда, ба Шешбасар ном шахсе дод, ки варо воли таъин намуд.

¹⁵ Ва ба вай гуфт: ин зарфҳоро бардошта бирав ва онҳоро дар маъбаде ки дар Ерусалим аст, бигузор, ва хонаи Худо дар ҷояш бино карда шавад.

¹⁶ Пас, ин Шешбасар омада, бунёди хонаи Худоро, ки дар Ерусалим аст, ниҳод, ва аз он вақт то кунун бино карда мешавад, ва ҳанӯз анҷом наёфтааст“.

¹⁷ Ва алҳол, агар подшоҳ салоҳ донад, бигзор дар ганҷхонаи подшоҳ, ки дар Бобил аст, чустучу

намоянд, ки оё подшоҳ Куруш ҳақиқатан фармон дода будааст, ки ин хонаи Худоро дар Ерусалим бино кунанд; ва иродаи подшоҳ дар ин бора бигзор ба мо фиристода шавад».

БОБИ ШАШУМ

Дорьёвеш фармони Курушро тасдиқ мекунад.

6 Он гоҳ подшоҳ Дорьёвеш фармон дод, ва дар китобхонаи Бобил, ки ганҷхоро дар он ҷо мегузоштанд, чустуҷу карданд.

² Вале дар Аҳмато, дар қасре ки дар кишвари Модай буд, тӯморе ёфт шуд, ва андаруни он чунин навишта шудааст: «Барои хотира.

³ Дар соли якуми подшоҳ Куруш, подшоҳ Куруш дар бораи хонаи Худо дар Ерусалим фармон дод, ки ин хона — ҷое ки қурбониҳо забҳ карда мешавад, — бино ёбад, ва буньёдаш мустаҳкам бошад; баландии он шаст зироъ, фароҳии он шаст зироъ шавад,

⁴ Бо се қатор санғҳои бузург ва як қатор ҷуби нав; ва харҷаш аз хонаи подшоҳ дода шавад.

⁵ Ва низ зарфҳои тилло ва нуқраи хонаи Худо, ки Набукаднесар онҳоро аз маъбади Ерусалим гирифта, ба Бобил оварда буд, баргардонида, ба маъбади Ерусалим, дар ҷои худашон, бурда шаванд, то ки онҳо дар хонаи Худо гузошта шаванд».

⁶ «Ва алҳол, эй Татнай, волии Мовароуннаҳр, Штар-Бузнай ва рафиқони шумо, ки дар Мовароуннаҳр мебошанд, аз он ҷо дур шавед!

⁷ Ба кори ин хонаи Худо мудохила накунед: бигзор волии яҳудиён ва пирони яҳудӣ ин хонаи Худоро дар ҷои он бино кунанд.

⁸ Ва аз ҷониби ман фармон дода мешавад, ки шумо бо ин пирони яҳудӣ дар бобати бино кардани ин хонаи Худо ҷи гуна бояд рафтор намоед: аз молу мулки подшоҳӣ, аз закоти Мовароуннаҳр, фавран ба ин одамон барои хароҷот дода шавад, то ки корашон лат нахӯрад;

⁹ Ва тамоми чизи даркориашон: гӯсолаҳо ва кӯчқорҳо ва барраҳо аз баҳри қурбониҳои сӯхтани барои Худои осмон, гандум, намак, шароб ва равған, аз рӯи гуфтаи қоҳиноне ки дар Ерусалим ҳастанд, рӯз ба рӯз ба онҳо бекаму кост дода шавад,

¹⁰ То ки онҳо ҳадияҳои хушбӯй барои Худои осмон қурбонӣ намоянд ва барои ҳаёти подшоҳ ва писаронаш дуо гӯянд.

¹¹ Ва аз ҷониби ман фармон дода мешавад, ки ҳар одаме ки ин амрро тағйир диҳад, аз хонаи вай ғулаҷӯбе гирифта, вай бар он бардошта овехта хоҳад шуд, ва хонаи вай ба ин сабаб вайрон карда хоҳад шуд.

¹² Ва Худое ки исмаш дар он ҷо сокин аст, ҳар подшоҳ ва қавмро, ки дасти худро барои тағйир додани ин амр бар зарари ин хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, дароз мекунад, вожгун хоҳад сохт.

Ман, Дорьёвеш, ин фармонро додаам, то ки фавран ба ҷо оварда шавад».

¹³ Он гоҳ Татнай, волии Мовароуннаҳр, Штар-Бузнай ва рафиқони онҳо мувофиқи он чи подшоҳ Дорьёвеш фиристода буд, фавран амал карданд.

¹⁴ Ва пирони яҳудӣ, мувофиқи нубуввати Ҳаҷҷаи набӣ ва Закаръё ибни Иддӯ, бино мекарданд ва муваффақият меёфтанд; ва бар ҳасби ҳукми Худои Исроил ва аз рӯи фармони Куруш ва Дорьёвеш ва Арташасто, подшоҳони Форс, онро бино карданд ва барпо намуданд.

Анҷоми сохтмони маъбад ва тақдис кардани он.

¹⁵ Ва ин хона то рӯзи сеюми моҳи адор, дар соли шашуми салтанати подшоҳ Дорьёвеш ба анҷом расид.

¹⁶ Ва банӣ-Исроил, қоҳинон, левизодагон ва дигар касоне ки аз асирий баргашта буданд, ин хонаи Худоро бо шодмонӣ тақдис карданд.

¹⁷ Ва барои тақдиси ин хонаи Худо сад гов, дусад кӯчқор, чорсад барра, ва барои кафорати гуноҳҳои тамоми Исроил — мувофиқи шумораи сибтҳои Исроил — дувоздаҳ нарбуз қурбонӣ карданд.

¹⁸ Ва қоҳинонро дар шӯъбаҳои он, ва левизодагонро дар навбатҳои он ба ибодати Худо дар Ерусалим, бар тибқи он чи дар китоби Мусо навишта шудааст, таъин карданд.

¹⁹ Ва онҳое ки аз асирий баргашта буданд, иди фисҳро дар рӯзи чордахуми моҳи якум ба ҷо оварданд,

²⁰ Зеро ки қоҳинон ва левизодагон саросар таҳорат карданд, ҳамаашон тоҳир шуданд; ва барои ҳамаи онҳое ки аз асирий баргашта буданд, барои бародарони худ қоҳинон ва барои худашон барраҳои фисҳро забҳ карданд.

²¹ Ва банӣ-Исроил, ки аз асирий баргашта буданд, ва ҳамаи касоне ки аз наҷосати халқҳои он замин ҷудо шуда ба онҳо пайваста буданд, то ба Худованд Худои Исроил рӯ оваранд, онро хӯрданд.

²² Ва иди фатирро ҳафт рӯз бо шодмонӣ ба ҷо оварданд, зеро ки Худованд онҳоро шод кард ва дили подшоҳи Ашшурро ба онҳо моил намуд, то ки дастҳои онҳоро дар кори хонаи Худо, Худои Исроил, пурзӯр созад.

БОБИ ҲАФТУМ

Эзро ба Ерусалим равона мешавад.

7 Ва баъд аз ин воқеаҳо, дар салтанати Арташасто, подшоҳи Форс, Эзро ибни Сароё, ибни Азаръё, ибни Ҳилқийё,

² Ибни Шаллум, ибни Содуқ, ибни Аҳитуб,

³ Ибни Амаръё, ибни Азаръё, ибни Марокот,

⁴ Ибни Зараҳъё, ибни Уззй, ибни Буққй,

⁵ Ибни Абишуа, ибни Финҳос, ибни Элъозор, ибни Ҳоруни сарқоҳин —

⁶ Ҳамин Эзро аз Бобил берун омад, ва ӯ дар шариати Мусо, ки Худованд Худои Исроил додааст, китобдони тезфаҳм буд. Ва азбаски дасти Худованд Худои ӯ бар ӯ буд, подшоҳ ҳар он чи ӯ хост, ба ӯ дод.

⁷ Ва баъзе аз банӣ-Исроил, ва аз коҳинон, ва левизодагон, ва муғанниён, ва дарбонон, ва тобеон дар соли ҳафтуми подшоҳ Артаҳшасто баромада, рӯ ба ҷониби Ерусалим карданд.

⁸ Ва ӯ дар моҳи панҷум, дар соли ҳафтуми подшоҳ ба Ерусалим расид.

⁹ Зеро ки дар рӯзи якуми моҳи якум хуруҷ аз Бобил оғоз ёфт, ва чун дасти некӯи Худои ӯ бар ӯ буд, дар рӯзи якуми моҳи панҷум ӯ ба Ерусалим расид.

¹⁰ Чунки Эзро дили худро ба он моил карда буд, ки Тавроти Худовандро маънидод кунад, ва онро ба амал оварад, ва фароиз ва аҳкоми шариатро ба Исроил таълим диҳад.

Фармоне ки подшоҳ Артаҳшасто ба Эзро додааст.

¹¹ Ва ин аст мундариҷаи номае ки подшоҳ Артаҳшасто ба Эзрои коҳин ва китобдон дод, ки донандаи аҳкоми Худованд ва фароизи ӯ бар Исроил буд:

¹² «Шоҳаншоҳ Артаҳшасто ба Эзрои коҳин ва китобдони комили шариати Худои осмон. Ва алҳол,

¹³ аз ҷониби ман фармон дода шуд, ки дар мамлакати ман ҳар кас аз миёни қавми Исроил ва коҳинону левизодагони онҳо, ки розӣ бошад ҳамроҳи ту ба Ерусалим биравад, — бигзор равад.

¹⁴ Азбаски ту аз ҷониби подшоҳ ва ҳафт мушовири ӯ фиристода шудай, то Яҳудия ва Ерусалимро бар тибқи шариати Худои ту, ки дар дасти туст, тафаққуд намоӣ,

¹⁵ Ва нуқраю тиллоеро, ки подшоҳ ва мушовиронаш барои Худои Исроил, ки масканаш дар Ерусалим аст, хайрот кардаанд, бибарӣ,

¹⁶ Ва низ тамоми нуқраю тиллоеро, ки ту дар тамоми кишвари Бобил ба даст оварӣ, бо якҷоягии хайроте ки қавм ва коҳинон барои хонаи Худои худ, ки дар Ерусалим аст, додаанд, —

¹⁷ Пас фавран ба ин пул говон, қўчқорон, баррагон ва ҳадияҳои ордӣ ва рехтании онҳоро бихар, ва онҳоро бар қурбонгоҳи хонаи Худои шумо, ки дар Ерусалим аст, забҳ намо.

¹⁸ Ва ҳар он чи ба назари ту ва бародаронат писанд ояд, ки бо бақияи нуқра ва тилло бикунед, — бар тибқи иродаи Худои худ бикунед.

¹⁹ Ва зарфҳоеро, ки ба ту барои ибодати хонаи Худои ту дода шудааст, ба ҳузури Худои Ерусалим бигузор.

²⁰ Ва лавозимоти дигари хонаи Худои туро, ки ба додани он ту вазифадор бошӣ, — аз ганҷхонаи подшоҳ бидеҳ.

²¹ Ва аз ҷониби ман, ки подшоҳ Артаҳшасто ҳастам, ба ҳамаи хазинадорони Мовароуннаҳр фармон дода шудааст, ки ҳар он чи Эзрои коҳин ва

китобдони шариати Худои осмон аз шумо талаб кунад, фавран бояд ба ҷо оварда шавад:

²² То сад киккар нуқра, ва то сад кўр гандум ва то сад бат[†] шароб, ва то сад бат равған, ва аз намак — ҳар қадаре ки хоҳанд.

²³ Ҳар он чи бар тибқи аҳкоми Худои осмон бошад, бояд барои хонаи Худои осмон бекаму кост ба ҷо оварда шавад, зеро чаро ғзабе бар салтанати подшоҳ ва писаронаш нозил шавад?

²⁴ Ва шуморо огоҳ менамоям, ки бар ҳамаи коҳинон ва левизодагон, муғанниён, дарбонон, тобеон ва ходимони ин хонаи Худо закот, боҷ ва хироҷ андохтан лозим нест.

²⁵ Ва ту, эй Эзро, бар тибқи ҳикмати Худои ту, ки дар дасти туст, доварон ва қозиёнро таъин намо, то бар тамоми қавме ки дар Мовароуннаҳр мебошанд, — бар ҳамаи онҳое ки шариати Худои туро медонанд, доварӣ кунанд; ва онҳоеро, ки намедонанд, таълим диҳед.

²⁶ Ва ҳар кӣ мувофиқи шариати Худои ту ва мувофиқи қонуни подшоҳ рафтор накунад, бигзор фавран бар вай доварӣ намуда хукм кунанд: ё ба қатл, ё ба бадарға, ё ба мусодираи молу мулк ва ё ба ҳабс».

²⁷ Муборак аст Худованд Худои падарони мо, ки ин майлро дар дили подшоҳ ҷойгир кардааст, ки хонаи Худовандро, ки дар Ерусалим аст, зинат диҳад,

²⁸ Ва маро дар ҳузури подшоҳ ва мушовирони вай, ва ҳамаи мирони пуриқтидори подшоҳ сазовори марҳамат гардондааст, ва ман бар тибқи дасти Худованд Худои ман, ки бар ман буд, қувват гирифтам ва аз миёни Исроил сардоронро ҷамъ овардам, то ки ҳамроҳи ман бароянд.

БОБИ ҲАШТУМ

Номгӯи ҳамроҳони Эзро.

8 Ва инҳоянд сардорони хонаводаҳо ва насабномаи онҳое ки дар салтанати подшоҳ Артаҳшасто ҳамроҳи ман аз Бобил баромаданд:

² Аз зодагони Финҳос — Ҷершум; аз зодагони Итомор — Дониёл; аз зодагони Довуд — Ҳаттуш;

³ Аз зодагони Шаканъё, аз зодагони Фаръуш — Закарьё ва бо ӯ саду панҷоҳ нафар аз мардон ба насабнома дароварда шудаанд;

⁴ Аз зодагони ҳокими Мўоб — Эльёхуэнай ибни Зарахъё, ва бо ӯ дусад нафар аз мардон;

⁵ Аз зодагони^{††} . . . — Шаканъё ибни Яҳазиил, ва бо ӯ сесад нафар аз мардон;

⁶ Ва аз зодагони Один — Обид ибни Юнотон, ва бо ӯ панҷоҳ нафар аз мардон;

⁷ Ва аз зодагони Элом — Ишаъё ибни Аталъё, ва бо ӯ ҳафтод нафар аз мардон;

⁸ Ва аз зодагони Шафатъё — Забадьё ибни Микоил, ва бо ӯ ҳаштод нафар аз мардон;

[†] Бат — андозаи вази моеот, ки тақрибан чил литр буд.
^{††} Дар ин ҷо номи хонавода афтадааст.

⁹ Аз зодагони Юоб — Убадьё ибни Еҳиил, ва бо ӯ дусаду ҳаждаҳ нафар аз мардон;

¹⁰ Ва аз зодагони † . . . — Шалумит ибни Юсифъё, ва бо ӯ саду шаст нафар аз мардон;

¹¹ Ва аз зодагони Бебай — Закаръё ибни Бебай, ва бо ӯ бисту ҳашт нафар аз мардон;

¹² Ва аз зодагони Азқод — Юҳонон ибни Ҳақоттон, ва бо ӯ саду даҳ нафар аз мардон;

¹³ Ва аз зодагони Адуниқом — касони охиринашон, ва ин аст номҳои онҳо: Элифолат, Яиил ва Шамаъё, ва бо онҳо шаст нафар аз мардон;

¹⁴ Ва аз зодагони Бичвай — Утай ва Заккур, ва бо онҳо ҳафтод нафар аз мардон.

Эзро левизодагон ва тобеонро даъват менамояд.

¹⁵ Ва онҳоро назди наҳре ки ба Аҳаво қорӣ мешавад, чамъ овардам, ва дар он ҷо се рӯз истодем, ва чун қавм ва қоҳинонро аз назар гузарондам, аз зодагони Левӣ дар он ҷо наёфтам.

¹⁶ Ва назди Элизер, Ариэл, Шамаъё, Элнотон, Ёриб, Элнотон, Нотон, Закаръё ва Машуллом, ки сардор буданд, ва назди Юриб ва Элнотон, ки омӯзгор буданд, фиристодам,

¹⁷ Ва онҳоро назди Иддӯ, ки дар мавзеи Каспиё сардор буд, равона кардам, ва ба даҳонашон суханонеро гузоштам, ки бояд ба Иддӯ ва бародаронаш — тобеони мавзеи Каспиё — бигӯянд, то ки хизматгузoronро барои хонаи Худои мо назди мо биёранд.

¹⁸ Ва азбаски дасти некӯи Худои мо бар мо буд, онҳо марди хирадмандеро аз зодагони Маҳлӣ ибни Левӣ ибни Исроил барои мо оварданд, яъне Шарибъёро бо писаронаш ва бародаронаш, ки ҳаждаҳ нафар буданд;

¹⁹ Ва Ҳашабъёро, ва бо ӯ аз зодагони Марорӣ Ишаъёро, ва бародарони ӯ ва писарони онҳоро, ки бист нафар буданд;

²⁰ Ва аз тобеон, ки Довуд ва мирон барои хизмати левизодагон дода буданд, дусаду бист нафар тобеон, ки ҳамаашон номбар шудаанд.

Эълон кардани рӯзадорӣ назди наҳри Аҳаво.

²¹ Ва дар он ҷо, назди наҳри Аҳаво, ман рӯзадорӣ эълон кардам, то ки дар ҳузури Худои мо тавозӯъ намуда, аз Ӯ барои худамон ва барои кӯдаконамон ва барои тамоми молу мулкамон роҳи рост талаб кунем,

²² Зеро ман ор дониستم, ки аз подшоҳ сарбозон ва саворон талаб кунам, то ки моро дар роҳ аз душман ниғаҳбонӣ кунанд, чунки мо ба подшоҳ сухан ронда, гуфта будем: «Дасти Худои мо ба ҳар касе ки ба Ӯ рӯ меоварад, ба некӯист, вале қудрати Ӯ ва ғазаби Ӯ бар зидди ҳамаи онҳоест, ки Ӯро тарк мекунанд».

† Дар ин ҷо номи хонавода афтодааст.

²³ Ва мо рӯза доштем ва аз Худои мо дар ин бора талаб кардем, ва Ӯ моро иҷобат намуд.

Ионатҳо барои маъбад ба дасти дувоздаҳ қоҳин супурда шуд.

²⁴ Ва дувоздаҳ нафар аз сардорони қоҳинон: Шарибъё, Ҳашабъё ва бо онҳо аз бародаронашон даҳ нафарро ҷудо кардам,

²⁵ Ва нуқра ва тилло ва зарфҳои ионати хонаи Худои моро, ки подшоҳ ва мушовиронаш ва ҳамаи исроилиёни он ҷо ионат карда буданд, ба онҳо баркашида додам,

²⁶ Ва баркаш карда ба дасташон супурдам: шашсаду панҷоҳ киккар нуқра; ва, илова бар он, сад киккар зарфҳои нуқра; сад киккар тилло;

²⁷ Ва бист тоси тилло, илова бар ҳазор дирҳам; ва ду зарфи миси покиза ва зебо, ки мисли тилло гаронбаҳо буд.

²⁸ Ва ба онҳо гуфтам: «Шумо барои Худованд муқаддас мебошед, ва ин зарфҳо низ муқаддас аст, ва ин нуқра ва тилло ионат аст барои Худованд Худои падарони шумо.

²⁹ Пас, хушъёр бошед ва ниғаҳбонӣ намоед, то даме ки ба ҳузури сардорони қоҳинон ва левизодагон ва сардорони хонаводаҳои Исроил дар Ерусалим ба ҳуҷраҳои хонаи Худованд баркаш карда бисупоред».

³⁰ Ва қоҳинону левизодагон нуқра ва тилло ва зарфҳоро бо баркаш қабул карданд, то ки ба Ерусалим, ба хонаи Худои мо биёранд.

Ба Ерусалим омадани Эзро.

³¹ Ва дар рӯзи дувоздахуми моҳи якум аз наҳри Аҳаво роҳсипор шудем, то ба Ерусалим биравем, ва дасти Худои мо бар мо буд, ва моро аз дасти душманон ва роҳзанон халос кард.

³² Ва чун ба Ерусалим расидем, се рӯз дар он ҷо истодем.

³³ Ва дар рӯзи чорум нуқра ва тилло ва зарфҳо дар хонаи Худои мо бо баркаш ба дасти Маримут ибни Уриёи қоҳин супурда шуд, ва Эльзор ибни Финҳос бо вай буд, ва левизодагон Юзобод ибни Ешуа ва Нуадъё ибни Бинуй бо онҳо буданд;

³⁴ Ҳамааш шумурда ва баркаш карда шуд, ва тамоми баркаш дар он вақт навишта шуд.

³⁵ Қалои ватан шудагоне ки аз асирий баргашта буданд, барои Худои Исроил қурбониҳои сӯхтанӣ забҳ карданд: дувоздаҳ гов барои тамоми Исроил; наваду шаш кӯчқор; ҳафтоду ҳафт барра; дувоздаҳ нарбуз барои кафорати гуноҳҳо; ҳамаи инҳо қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд буд.

³⁶ Ва фармонҳои подшоҳро ба ҳокимони подшоҳ ва ба волиёни Мовароуннаҳр доданд, ва инҳо қавм ва хонаи Худоро ёварӣ карданд.

БОБИ НӮҲУМ

Дар бораи завҷаҳои аҷнабӣ.

9 Ва баъд аз анҷоми ин корҳо, сардорон назди ман омада, гуфтанд: «Қавми Исроил ва коҳинон ва левизодагон худро аз қавмҳои кишварҳо ҷудо накарданд, балки мисли амалҳои зишти канъониён, ҳиттиён, фариззиён, ябусиён, аммуниён, мӯобиён, мисриён ва амӯриён амал карданд,

² Чунки аз духтарони онҳо барои хушанон ва барои писаронашон зан гирифта, зурӯети муқаддасро бо қавмҳои кишварҳо омехтанд, ва сарварону мансабдорон дар ин бадкирдорӣ пешдастӣ мекарданд».

³ Ҳамин ки ин гапро шунидам, пероҳан ва ҷомаи худро пора кардам, ва мӯйсару риши худро кандам ва моту мабхут шуда нишастам.

⁴ Ва ҳамаи онҳое ки аз суханони Худои Исроил ба сабаби ин бадкирдории ҷалои ватан шудагон метарсанд, назди ман ҷамъ шуданд, ва ман то вақти қурбонии шом моту мабхут шуда нишастам.

Дуои Эзро ва изҳори эътиқоди ӯ.

⁵ Ва чун вақти қурбонии шом фаро расид, аз рӯзадории худ бархостам ва дар ҳолате ки пероҳан ва ҷомаам поропора буд, ба зону афтодам ва даст ба сӯи Худованд Худои худ бардоштам,

⁶ Ва гуфтам: «Эй Худои ман! Аз бардоштани рӯи худ ба сӯи Ту, эй Худои ман, шарм ва хиҷолат дорам, зеро ки гуноҳҳои мо бисъёр шуда аз сар гузаштааст, ва маъсияти мо афзуда, то ба осмон расидааст.

⁷ Мо аз айёми падарони худ то имрӯз дар маъсияти бузург мебошем ва ба сабаби гуноҳҳои худ — мо, подшоҳони мо, коҳинони мо — ба дасти подшоҳони кишварҳо, ба дами шамшер, ба асирӣ, ба тороҷ ва ба нанг таслим карда шудаем, чунон ки имрӯз низ ҳамин тавр аст.

⁸ Ва алҳол, як лаҳза, шафқате аз ҷониби Худованд Худои мо зоҳир шуда, Ӯ бақияе аз мо боқӣ гузоштааст ва ба мо ато фармудааст, ки дар макони муқаддаси Ӯ ҷойгир шавем; ва Худои мо чашмони моро равшан карда, андак ҷо ба мо додааст, то ки дар он дар бандагии худ умр ба сар барем.

⁹ Зеро ки мо бандагонем, вале Худои мо дар бандагии мо ҳам моро тарк накардааст, балки марҳамати худро пеши подшоҳони Форс бар мо нигаронидааст: ба мо ато фармудааст, ки умр ба сар бурда, хонаи Худои моро барпо намоем ва харобазори онро аз нав барқарор кунем, ва Ӯ дар Яҳудо ва Ерусалим қалъае ба мо бахшидааст.

¹⁰ Ва алҳол, эй Худои мо, баъд аз ин чӣ гӯем? Зеро ки аҳкоми Туро тарк кардаем, —

¹¹ Аҳкомеро, ки Ту ба воситаи бандагони Худ анбиё амр фармуда, гуфтай: „Замине ки шумо барои тасарруфи он меравед, заминест, ки аз

начосати қавмҳои кишварҳо начис шудааст, ва онҳо онро бо корҳои зишти худ, бо мурдории худ сар то сар пур кардаанд.

¹² Бинобар ин, духтарони худро ба писарони онҳо надиҳед, ва духтарони онҳоро барои писарони худ нагиред, ва осоиштагӣ ва хушбахтии онҳоро то ба абад талаб накунед, то ки мустаҳкам шавед, ва нозу неъматии ин заминро бихӯред, ва онро ба писарони худ то ба абад мерос бигузored».

¹³ Ва баъд аз ҳамаи ин бадбахтиҳое ки ба сабаби аъмоли бади мо ва маъсияти бузургии мо ба сари мо омадааст, — гарчанде ки Ту, эй Худои мо, ҷазо гуноҳҳои моро кам карда, ба мо чунин халосие додай, —

¹⁴ Наход ки мо боз аҳкоми Туро поймол намуда, бо ин қавмҳои зиштакор хешовандӣ пайдо кунем? Оё Ту бар мо ғазаб нахоҳӣ кард, то ба дараҷае ки моро тамоман маҳв намой, бе он ки бақияе ва халосие бимонад?

¹⁵ Худовандо, Худои Исроил! Ту одил ҳастӣ, зеро ки бақияе аз мо мисли имрӯз саломат мондаанд; инак мо ба ҳузурӣ Ту дар маъсияти худ ҳозирем, гарчанде ки ба сабаби ин ба ҳузурӣ Ту истодагӣ кардан мумкин нест».

БОБИ ДАҲУМ

Аз нав барқарор гардидани ҷараёни мӯътадили ҳаёт.

10 Ва ҳангоме ки Эзро дуо мегуфт ва эътироф ба гуноҳ менамуд, дар ҳолате ки гирья мекард ва пеши хонаи Худо рӯ ба замин афтода буд, гурӯҳи бисъёр калони исроилиён, мардону занону кӯдакон, назди ӯ ҷамъ шуданд, ба тавре ки қавм низ зор-зор мегиристанд.

² Ва Шаканъё ибни Ҳиил, ки аз зодагони Элом буд, ҷавоб гардонда, ба Эзро гуфт: «Мо пеши Худои худ бадкирдорӣ карда, занони аҷнабие аз қавмҳои он замин гирифтаем, ва алҳол барои Исроил дар ин бобат ҳанӯз умеде ҳаст.

³ Пас, бо Худои худ аҳд бандем, ки ҳамаи ин занонро бо бачагоне ки аз онҳо таваллуд ёфтаанд, мувофиқи машварати оғоям ва онҳое ки аз аҳкоми Худои мо метарсанд, бадар ронем, — ва бигзор аз рӯи шариат шавад!

⁴ Бархез, чунки ин кори туст, ва мо бо ту мебошем; қавӣ бош ва амал нам!»

⁵ Ва Эзро бархост, ва сардорони коҳинон, левизодагон ва тамоми Исроилро қасам дод, ки ҳамин тавр амал кунанд, — ва онҳо қасам хӯрданд.

⁶ Ва Эзро аз пеши хонаи Худо бархоста, ба ҳуҷраи Еҳӯхонон ибни Эльёшиб рафт, — ва дар он ҷо нон нахӯрд ва об нанӯшид, зеро ки ба сабаби бадкирдории ҷалои ватан шудагон мотам гирифта буд.

⁷ Ва дар Яҳудо ва Ерусалим ба ҳамаи ҷалои ватан шудагон эълон карданд, ки дар Ерусалим ҷамъ шаванд.

⁸ Ва ҳар касе ки дар зарфи се рӯз мувофиқи машварати сардорон ва пирон набиёяд, тамоми молу мулкаш таҳрим намуда, худаш аз ҷамоати ҷалои ватан шудагон хориҷ карда хоҳад шуд.

⁹ Ва дар рӯзи сеюм, ки рӯзи бистуми моҳи нӯҳум буд, тамоми мардуми Яҳудо ва Бинъёмин дар Ерусалим ҷамъ шуданд. Ва тамоми қавм дар майдони назди хонаи Худо нишастанд, дар ҳолате ки аз ин гап ва аз борон меларзиданд.

¹⁰ Ва Эзрои коҳин бархоста, ба онҳо гуфт: «Шумо бадкирдорӣ намуда ва занони аҷнабӣ гирифта, маъсияти Исроилро бо ин зиёд кардаед.

¹¹ Ва алҳол ба ҳузури Худованд, Худои падарони худ, тавба карда, мувофиқи иродаи Ӯ амал кунед, ва худро аз қавмҳои замин ва аз занони аҷнабӣ ҷудо кунед».

¹² Ва тамоми ҷамоат бо овози баланд ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Оре! Чунон ки ту гуфти, ҳамон тавр амал хоҳем кард.

¹³ Аммо чунин одамон бисъеранд, ва мавсими боронхост, ва маҷоли дар кӯча истодан надорем, ва ин кор барои як рӯзу ду рӯз нест, зеро ки бисъер касон дар ин бобат гуноҳ кардаанд.

¹⁴ Бигзор сардорони мо ба ҷои тамоми ҷамоат биистанд, ва ҳамаи онҳое ки дар шаҳрҳои мо занҳои аҷнабӣ гирифтаанд, дар вақтҳои муайян биёянд, ва бо онҳо пирони ҳар шаҳр ва доваронаш биёянд, то оташи ғзаби Худои мо барои ин кор аз мо дур шавад».

¹⁵ Фақат Юнотон ибни Асоил ва Еҳзиё ибни Тикво барои иҷрои ин кор монданд, ва Машуллом ва Шабтаи левизода мададгори онҳо буданд.

¹⁶ Ва ҷалои ватан шудагон ҳамин тавр амал карданд, ва Эзрои коҳин ва баъзе касон, яъне сардорони хонаводаҳо аз ҳар хонавода, ҷудо карда шуданд, ва ҳамаашон номбар гардиданд, ва дар рӯзи якуми моҳи даҳум ба муҳокимаи ин кор нишастанд.

¹⁷ Ва кори ҳамаи мардонро, ки занони аҷнабӣ гирифта буданд, то рӯзи якуми моҳи якум анҷом доданд.

¹⁸ Ва аз зодагони коҳинон баъзе ёфт шуданд, ки занони аҷнабӣ гирифта буданд: аз зодагони Ешуа ибни Юсодоқ ва бародаронаш — Маасиё, Элиэзер, Ёриб ва Чадалъё;

¹⁹ Ва онҳо дасти паймон доданд, ки занони худро бадар хоҳанд ронд, ва гуноҳкорон қўчқоре барои қурбонии гуноҳи худ оварданд;

²⁰ Ва аз зодагони Иммир — Ҳанонӣ ва Забадьё;

²¹ Ва аз зодагони Ҳорим — Маасиё, Элиё, Шамаъё ва Узиё;

²² Ва аз зодагони Фашхур — Эльюэнай, Маасиё, Исмоил, Натанъил, Юзобод ва Эльосо;

²³ Ва аз левизодагон: Юзобод, Шимъй, Калоё, ки Қалито бошад, Фатаҳъё, Яҳудо ва Элиэзер;

²⁴ Ва аз муғанниён: Эльёшиб; ва аз дарбонон Шаллум, Толам ва Урй;

²⁵ Ва аз исроилиён: аз зодагони Фаръуш Рамъё, Изийё, Малкиё, Мийёмин, Эльозор, Малкиё ва Баноё;

²⁶ Ва аз зодагони Элом — Маттанъё, Закаръё, Еҳиил, Абдй, Иремут ва Элиё;

²⁷ Ва аз зодагони Затту — Эльюэнай, Эльёшиб, Маттанъё, Иремут, Зобод ва Азизо;

²⁸ Ва аз зодагони Бебай — Еҳуҳонон, Ҳананъё, Заббай ва Атлой;

²⁹ Ва аз зодагони Бонй — Машуллом, Маллук, Адоё, Ёшуб, Шаол ва Ромут;

³⁰ Ва аз зодагони ҳокими Мӯоб — Адно, Калол, Баноё, Маасиё, Маттанъё, Басалъил, Биннуй ва Менашше;

³¹ Ва аз зодагони Ҳорим — Элиэзер, Ишиё, Малкиё, Шамаъё, Шимъун,

³² Бинъёмин, Маллук ва Шамаръё;

³³ Аз зодагони Ҳошум — Матнай, Мататто, Зобод, Элифолат, Иремай, Менашше ва Шимъй;

³⁴ Аз зодагони Бонй — Маадай, Амром, Уил,

³⁵ Баноё, Бедъё, Калуху,

³⁶ Ванъё, Маримут, Эльёшиб,

³⁷ Маттанъё, Матнай, Яасой,

³⁸ Бонй, Биннуй, Шимъй,

³⁹ Шаламъё, Нотон, Адоё,

⁴⁰ Макнадбай, Шошай, Сорой,

⁴¹ Азаръил, Шаламъёҳу, Шамаръё,

⁴² Шаллум, Амаръё, Юсуф;

⁴³ Аз зодагони Набу — Еиил, Матитьё, Зобод, Забино, Яддай, Юил ва Баноё.

⁴⁴ Ҳамаи онҳо занони аҷнабӣ гирифта буданд; ва баъзе аз онҳо заноне доштанд, ки бача зоида буданд.

НАҲЕМЪЁ

БОБИ ЯКУМ

Наҳемъё аз мусибати онҳое ки дар Ерусалим боқӣ мондаанд, воқиф мегардад.

1 Суханони Наҳемъё ибни Ҳакальё. Дар моҳи кислев, дар соли бистум, вақте ки ман дар Шушани пойтахт будам, чунин воқеъ шуд,

² Ки Ҳононӣ, яке аз бародаронам, омад, ва бо ӯ касоне чанд аз Яҳудо буданд; ва ман аз онҳо дар бораи яҳудиёни растагор, ки аз асирий боқӣ монда буданд, ва дар бораи Ерусалим пурсупос намудам.

³ Ва онҳо ба ман гуфтанд: «Боқӣ мондагон, — онҳое ки аз асирий боқӣ мондаанд, — он ҷо, дар мамлакат, дар мусибати бузург ва дар хорузори мебошанд; ва ҳисори Ерусалим хароб шудааст, ва дарвозаҳояш ба оташ сӯхтааст».

⁴ Ва ҳамин ки ин суханонро шунидам, нишаста, гирья кардам ва чандин рӯз мотам гирифтам, ва рӯза дошта, ба ҳузури Худои осмон дуо хондам,

Дуои Наҳемъё.

⁵ Ва гуфтам: «Лутфан, эй Худованд, Худои осмон, Худои азим ва саҳмгин, ки аҳд ва марҳаматро бар онҳое ки Туро дӯст медоранд ва аҳкоми Туро ба ҷо меоваранд, нигоҳ медорӣ!

⁶ Хоҳишмандам, ки гӯшҳои Ту бодикқат ва чашмони Ту воз бошад, то дуои бандаи худро, ки ман ба ҳузури Ту дар ин вақт, рӯзона ва шабона, дар бораи бандагонат банӣ-Исроил мегӯям, бишнавай, ва ман гуноҳҳои банӣ-Исроилро, ки пеши Ту ба амал овардаем, эътироф менамоем: ҳам ман ва ҳам хонадони падари ман гуноҳ кардаем.

⁷ Мо пеши Ту гуноҳкор шудаем, ва аҳкому фароизу дастурҳоеро, ки ба бандаи Худ Мусо фармудай, риоят накардаем.

⁸ Аммо каломеро, ки ба бандаи Худ Мусо амр фармудай, ба ёд овар, ки гуфтай: „Агар шумо хиёнат намоед, Ман шуморо дар миёни қавмҳои пароканда хоҳам кард;

⁹ Ва ҳар гоҳ ба сӯи ман рӯчӯъ намоед, ва аҳкоми Маро риоят кунед ва онҳоро ба ҷо оваред, ҳатто агар парокандагони шумо дар ақсои осмон бошанд ҳам, онҳоро аз он ҷо чамъ хоҳам кард ва ба маконе ки онро баргузидаам, то исми Худро дар он ҷо сокин гардонам, хоҳам овард“.

¹⁰ Ва онҳо, охир, бандагони Ту ва қавми Ту ҳастанд, ки онҳоро бо қуввати азими Худ ва бо дасти қавии Худ раҳонидаӣ!

¹¹ Лутфан, эй Худованд! Хоҳишмандам, ки гӯши Ту ба дуои бандаат ва ба дуои бандагонат, ки муштоқони ҷалоли исми Ту ҳастанд, бодикқат бошад; ва хоҳишмандам, ки бандаи Худро имрӯз комъёб сози, ва ӯро ба ҳузури ин шахс сазовори марҳамат гардонӣ». — Ва ман соқии подшоҳ будам.

БОБИ ДУЮМ

Арташашто Наҳемъёро ба Ерусалим мефиристад.

2 Ва дар моҳи нисон, дар соли бистуми подшоҳ Арташашто, воқеъ шуд, ки пеши ӯ шароб буд, ва ман шаробро гирифта, ба подшоҳ додам, ва пеш аз ин дар ҳузури ӯ ғамгин набудам.

² Вале подшоҳ ба ман гуфт: «Чаро чеҳраат ғамгин аст, ва ҳол он ки ту бемор нестӣ? Магар ки андешаи баде дар дил дорӣ!» Ва ман хело саҳт тарсидам, ³ Ва ба подшоҳ гуфтам: «Бигзор подшоҳ то абад зинда бод! Чаро чеҳраи ман ғамгин набошад, дар сурате ки шахри қабристонии падаронам харобазор гардидааст, ва дарвозаҳояш ба оташ сӯхтааст».

⁴ Ва подшоҳ ба ман гуфт: «Пас ту чӣ металабӣ?» Ва ман ба Худои осмон дуо хондам,

⁵ Ва ба подшоҳ гуфтам: «Агар ба подшоҳ мақбул афтад, ва агар бандаи ту дар ҳузури ту илтифот ёбад, маро ба Яҳудия, ба шахри қабрҳои падаронам бифирист, то ки онро бино намоем».

⁶ Ва подшоҳ ба ман гуфт, дар сурате ки малика дар паҳлуи ӯ нишаста буд: «Сафари ту то кай тӯл хоҳад кашид, ва кай хоҳӣ баргашт?» Ва подшоҳ салоҳ донист, ки маро бифиристад, ҳамин ки мӯҳлатро ба ӯ фаҳмондам.

⁷ Ва ба подшоҳ гуфтам: «Агар ба подшоҳ мақбул афтад, бигзор ба ман номаҳо барои волиёни Мовароуннаҳр навишта диҳанд, то ки онҳо маро гусел намоёнд то даме ки ба Яҳудия бирасам,

⁸ Ва номае барои Ософ, ки нозири ҷангалҳои подшоҳ аст, то ки вай ба ман барои дарвозаҳои қалъаи назди маъбад, ва барои ҳисори шаҳр, ва барои хонае ки ман дар он маскан хоҳам гирифт, чӯбу тахта бидиҳад». Ва подшоҳ бар тибқи дасти некӯи Худои ман, ки бар ман буд, ин чизҳоро ба ман дод.

⁹ Ва чун назди волиёни Мовароуннаҳр омадам, номаҳои подшоҳро ба онҳо додам; ва подшоҳ

саркардагон ва саворонро ҳамроҳи ман фиристода буд.

¹⁰ Ва ҳангоме ки Санбалати хӯрӯнӣ ва Тубиёи сардори аммӯнӣ инро шуниданд, ба онҳо бисъёр бад расид, ки шахсе омадааст, то ба некии банӣ-Исроил ғамхорӣ намояд.

Наҳемъё ҳисори харобшударо аз назар мегузаронад ва сокинонро барои бино кардани он илҳом медиҳад.

¹¹ Ва чун ба Ерусалим расидам, дар он ҷо се рӯз истодам.

¹² Ва шабона бо якҷоягии якчанд одаме ки бо ман буданд, бархостам, ва ба касе нагуфтам, ки Худои ман дар дили ман чӣ ниҳодааст, то барои Ерусалим бикунам; ва чорпое бо ман набуд, ба ҷуз чорпое ки бар он савор будам.

¹³ Ва шабона аз дарвозаи Водӣ берун омада, сӯи чашмаи Аждаҳо ва сӯи дарвозаи Хокрӯба равона шудам ва ҳисори Ерусалимро, ки хароб шуда буд, ва дарвозаҳои онро, ки ба оташ сӯхта буд, аз назар гузарондам.

¹⁴ Ва аз пеши дарвозаи Чашма ва ҳавзи подшоҳ гузаштам, ва барои гузаштани чорпое ки дар таги ман буд, ҷое набуд.

¹⁵ Ва ман шабона ба канори рӯд баромада, ҳисорро аз назар гузарондам, ва боз назди дарвозаи Водӣ омадам, ва баргаштам.

¹⁶ Ва сардорон надонистанд, ки ман куҷо рафтаам ва чӣ кор кардам: ба яҳудиён, ва коҳинон, ва калоншавандагон, ва сардорон, ва дигар коркунон то ҳол чизе нагуфта будам.

¹⁷ Ва ба онҳо гуфтам: «Мусибатеро, ки мо дар он мебошем, ки Ерусалим хароб шудааст ва дарвозаҳояш ба оташ сӯхтааст, шумо мебинед. Пас биёед, ҳисори Ерусалимро бино кунем, ва дигар дар залолат набошем!»

¹⁸ Ва ба онҳо дар бораи дасти некӯи Худои ман, ки бар ман аст, ва дар бораи суханоне ки подшоҳ ба ман гуфт, ҳикоят кардам. Ва онҳо гуфтанд: «Бархезем ва бино кунем!» Ва дастҳои худро барои кори нек қавӣ карданд.

¹⁹ Ва ҳангоме ки Санбалати хӯрӯнӣ ва Тубиёи сардори аммӯнӣ ва Чашаи арабӣ инро шуниданд, моро истеҳзо карданд ва моро таҳқир намуда, гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки шумо мекунед? Оё шумо бар зидди подшоҳ балво мебардоред?»

²⁰ Ва ман ба онҳо ҷавоб гардонда, гуфтам: «Худои осмон моро комъёб хоҳад кард, ва мо, ки бандагони Ӯ ҳастем, бархоста, бино хоҳем намуд; вале шуморо насибе ва ҳаққе ва зикре дар Ерусалим нест».

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи иштироккунандагони бинокорӣ.

3 Ва Эльёшиби саркоҳин ва бародаронаш коҳинон бархоста, дарвозаи Гӯсфандро бино

карданд; онҳо онро тақдис карда, дарҳояшро шинонданд, ва онро то бурҷи Меоҳ ва то бурҷи Ҳананъил тақдис карданд.

² Ва дар паҳлуи ӯ мардуми Ерихӯ бино карданд, ва дар паҳлуи онҳо Закку ибни Имрӣ бино кард.

³ Ва дарвозаи Моҳиро зодагони Ҳаснооҳ бино карданд; онҳо сақфи онро тахтапӯш намуда, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро шинонданд.

⁴ Ва дар паҳлуи онҳо Маримут ибни Уриё ибни Ҳаққус таъмир намуд; ва дар паҳлуи онҳо Машуллом ибни Барақъё ибни Машизабъил таъмир намуд; ва дар паҳлуи онҳо Содӯқ ибни Баано таъмир намуд.

⁵ Ва дар паҳлуи онҳо тақӯиён таъмир карданд, вале ақобирашон гардани онҳоро ба хизмати оғоёншон наниҳоданд.

⁶ Ва дарвозаи Кӯҳнаро Юёдоқ ибни Фосеҳо ва Машуллом ибни Басудъё таъмир карданд; онҳо сақфи онро тахтапӯш намуда, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро шинонданд.

⁷ Ва дар паҳлуи онҳо Малатъёи ҷибъӯнӣ ва Ёдуни мирӯнӯтӣ бо мардуми Ҷибъун ва Мисфо то ҳудуди нишастангоҳи волии Мовароуннаҳр таъмир карданд.

⁸ Ва дар паҳлуи онҳо Узиил ибни Ҳарҳаё, ки аз заргарон буд, таъмир намуд; ва дар паҳлуи ӯ Ҳананъё, ки аз атторон буд, таъмир намуд; ва онҳо Ерусалимро то ҳисори фароҳи он мустаҳкам карданд.

⁹ Ва дар паҳлуи онҳо Рафоё ибни Хур, ки сарвари нисфи ноҳияи Ерусалим буд, таъмир намуд.

¹⁰ Ва дар паҳлуи онҳо Ядоё ибни Ҳарумаф дар рӯ ба рӯи хонаи худ таъмир намуд; ва дар паҳлуи ӯ Ҳаттуш ибни Ҳашабнаё таъмир намуд.

¹¹ Қисми дигари ин ҷоро Малкиё ибни Ҳорим ва Ҳашшуб ибни ҳокими Мӯоб таъмир карданд, ки онҳо таъмири бурҷи Танӯрро низ ба зиммаи худ гирифта буданд.

¹² Ва дар паҳлуи онҳо Шаллум ибни Ҳаллуҳиш, ки сарвари нисфи ноҳияи Ерусалим буд, таъмир намуд; худааш ва духтаронаш.

¹³ Дарвозаи Водиро Ҳонун ва сокинони Зонуҳа таъмир карданд; онҳо онро бино намуда, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро шинонданд; ва ҳазор зирои ҳисорро низ то дарвозаи Хокрӯба.

¹⁴ Ва дарвозаи Хокрӯбаро Малкиё ибни Рикоб, ки сарвари ноҳияи Байт-Корим буд, таъмир намуд; ӯ онро бино карда, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро шинонд.

¹⁵ Ва дарвозаи Чашмаро Шаллун ибни Колхуза, ки сарвари ноҳияи Мисфо буд, таъмир намуд; ӯ онро бино карда ва боме бар он сохта, дарҳо, қуфлҳо ва ғалақаҳояшро шинонд, ва ҳисори ҳавзи Шелаҳро назди боғи подшоҳ низ то зинапоёе ки аз шаҳри Довуд фуруд меояд.

¹⁶ Аз паси ӯ Наҳемъё ибни Азбуқ, ки сарвари нисфи ноҳияи Байт-Сур буд, то рӯ ба рӯи қабрҳои

Довуд, ва то ҳавзи сунъӣ, ва то Хонаи паҳлавонон таъмир намуд.

¹⁷ Аз паси ӯ левизодагон таъмир карданд: Раҳум ибни Бонӣ; дар паҳлуи ӯ Ҳашабъё, ки сарвари нисфи ноҳияи Қайло буд, барои ноҳияи худ таъмир намуд.

¹⁸ Аз паси ӯ бародарони онҳо таъмир карданд: Баввай ибни Ҳенодод, ки сарвари нисфи ноҳияи Қайло буд.

¹⁹ Ва дар паҳлуи ӯ Эзер ибни Ешуа, ки сарвари Мисфо буд, қисми дигарро дар рӯ ба рӯи зинапоия кӯрхона назди гӯшаи ҳисор таъмир намуд.

²⁰ Аз паси ӯ Борук ибни Заббай ғайратмандона қисми дигарро аз гӯшаи ҳисор то дари хонаи Эльёшиби саркоҳин таъмир намуд.

²¹ Аз паси ӯ Маримут ибни Уриё ибни Ҳаққӯс қисми дигарро аз дари хонаи Эльёшиб то охири хонаи Эльёшиб таъмир намуд.

²² Ва аз паси ӯ коҳинон, ки аз аҳли даштрӯя буданд, таъмир карданд.

²³ Аз паси онҳо Бинъемин ва Ҳашшуб дар рӯ ба рӯи хонаи худ таъмир карданд; аз паси онҳо Азаръё ибни Маасиё, ибни Ананъё, дар наздикии хонаи худ таъмир намуд.

²⁴ Аз паси ӯ Биннуй ибни Ҳенодод қисми дигарро аз хонаи Азаръё то гӯшаи ҳисор ва то бурҷи он гӯша таъмир намуд.

²⁵ Фолол ибни Узай — аз рӯ ба рӯи гӯша ва бурҷе ки аз хонаи болоии подшоҳ берун мебаромад ва ба саҳни посгоҳ тааллуқ дошт; аз паси ӯ — Фадое ибни Фаръуш.

²⁶ Ва тобеоне ки дар Ӯфал сокин буданд, — то рӯ ба рӯи дарвозаи Об, ба сӯи шарқ ва бурҷи берунӣ.

²⁷ Аз паси онҳо тақуиён қисми дигарро аз рӯ ба рӯи бурҷи калони берунӣ то ҳисори бурҷи Ӯфал таъмир карданд.

²⁸ Аз болотари дарвозаи Аспон коҳинон, ҳар яке дар рӯ ба рӯи хонаи худ, таъмир карданд.

²⁹ Аз паси онҳо Содӯқ ибни Иммир дар рӯ ба рӯи хонаи худ таъмир намуд; ва аз паси ӯ Шаматъё ибни Шаканъё, ки посбони дарвозаи шарқӣ буд, таъмир намуд.

³⁰ Аз паси ӯ Ҳананъё ибни Шаламъё ва Ҳонун ибни Солоф, ки писари шашум буд, қисми дигарро таъмир карданд; аз паси онҳо Машуллом ибни Баракъё дар рӯ ба рӯи маскани худ таъмир намуд.

³¹ Аз паси ӯ Малкиё, ки аз аҳли заргарон буд, то хонаҳои тобеон ва тоҷирон, дар рӯ ба рӯи дарвозаи Мифқод, ва то зинапоия бурҷ таъмир намуд.

³² Ва дар мобайни зинапоия бурҷ ва дарвозаи Гӯсфанд заргарон ва тоҷирон таъмир карданд.

БОБИ ЧОРУМ

Истеҳзоҳои бадҳоҳон.

4 Ва чун Санбалат шунид, ки мо ҳисорро бино мекунем, ӯ ба хашм омад ва бисъёр ғазабнок шуд, ва яҳудиёро тамасхур кард;

² Ва дар ҳузури бародаронаш ва қўшуни Сомария суҳан ронд, ва чунин гуфт: «Ин яҳудиёни ҳақир чӣ мекунанд? Оё онҳоро мегузоранд, ки комъёб шаванд? Оё онҳо ба забҳ кардан ноил мегарданд? Оё онҳо ягон рӯз ин корро метавонанд ба анҷом расонанд? Оё онҳо ин санғоро аз миёни хоктӯдаҳо метавонанд аз нав зинда кунанд? Инҳо, охир, сӯхтааст!»

³ Ва Тубиёи аммунӣ, ки ҳамроҳи ӯ буд, чунин гуфт: «Агарчи онҳо бино мекунанд, агар шағол бар он барояд, ҳисори сангини онҳоро хароб хоҳад кард».

Наҳемъё бо дуо ҷавоб мегардонад.

⁴ «Бишнава, эй Худои мо, зеро ки мо хорузори шудаем, ва таҳқирҳои онҳоро ба сари худашон баргардон, ва онҳоро дар замини асирий гирифтори тороч намо!

⁵ Ва маъсияти онҳоро рӯпӯш накун, ва бигзор гуноҳи онҳо ба ҳузури Ту маҳв нашавад, зеро ки онҳо дар пеши бинокорон Туро хорӣ додаанд!»

⁶ Валекин мо сохтани ҳисорро давом додем, ва тамоми ҳисор то нисфи баландии он ба ҳам пайваст; ва дили қавм ба кор кардан ҷидду ҷаҳд дошт.

На танҳо душманон, балки худи бинокорони нобовар низ мамониат мерасонанд.

⁷ Ва чун Санбалат, ва Тубиё, ва арабиён, ва аммуниён, ва ашдӯдиён шуниданд, ки таъмири ҳисори Ерусалим пеш рафта, раҳнаҳояш баста мешавад, хашмашон бағоят пурзӯр шуд.

⁸ Ва ҳамаашон ба якҷоягӣ забон як карданд, ки омада бо Ерусалим ҷанг кунанд, ва ба қавми он халал расонанд.

⁹ Ва мо пеши Худои худ дуо мегуфтем, ва бар зидди онҳо рӯзу шаб посбонорро гузоштем, то ки аз онҳо худро муҳофизат намоем.

¹⁰ Ва аҳли Яҳудо гуфтанд: «Қуввати ҳаммолон суст шудааст, ва хок ҳанӯз бисъёр аст, ва мо наметавонем ҳисорро бино кунем».

¹¹ Ва душманони мо мегуфтанд: «Онҳо нахоҳанд донист ва нахоҳанд дид, ки мо чӣ гуна ба миёни онҳо даромада, онҳоро мекушему корро мехобонем».

¹² Ва яҳудиёне ки дар наздикии онҳо сокин буданд, омада, даҳ бор ба мо гуфтанд: «Ҳатто агар аз ҳамаи маконҳо назди мо баргардед ҳам, онҳо ҳучум меоваранд».

¹³ Ва ман қавмиро дар пастхамиҳо дар ақиби ҳисор, дар миёни сахраҳо гузоштам; ва онҳоро, мувофиқи хонаводаҳои онҳо, бо шамшерҳо, найзаҳо ва камонҳои онҳо гузоштам.

¹⁴ Ва аз назар гузарондам, ва бархостам ва ба калоншавандагон ва сардорон ва бақияи қавм гуфтам: «Аз онҳо натарсед! Худованди азим ва сахмгинро ба ёд оваред! Ва барои бародарони худ,

писарон ва духтарони худ, занон ва хонаҳои худ ҷанг кунед!»

¹⁵ Ва чун душманони мо шуниданд, ки мо хабар ёфтаем, ва Худо қасди онҳоро вайрон кардааст, он гоҳ ҳамаи мо, ҳар яке ба кори худ, ба ҳисор баргаштем.

¹⁶ Ва аз ҳамон рӯз нисфи навкарони ман ба кор машғул буданд, ва нисфи дигарашон найзаҳо, сипарҳо, камонҳо ва зиреҳҳоро нигоҳ медоштанд, ва сарварон дар ақиби тамоми хонадони Яҳудо меистоданд.

¹⁷ Бинокорони ҳисор ва онҳое ки бор мекашонданд ва бор мекарданд, бо як даст кор мекарданд ва бо дасти дигар яроқ нигоҳ медоштанд.

¹⁸ Ва бинокорон ҳар яке шамшери худро бар камари худ баста буданд ва бино мекарданд, ва шохнавоз дар паҳлуи ман меистод.

¹⁹ Ва ман ба калоншавандагон ва сардорон ва бақияи қавм гуфтам: «Кор бисъёр аст ва дар сатҳи васеъ ба ҷо оварда мешавад, ва мо дар назди ҳисор пароканда ва аз якдигар дур мебошем.

²⁰ Аз ҳар ҷо, ки садои шохро бишнавед, дар он ҷо назди мо ҷамъ шавед; Худои мо барои мо ҷанг хоҳад кард».

²¹ Ва мо ба кор машғул будем, ва нисфи онҳо аз шафақи субҳ то баромадани ситораҳо найзаҳоро нигоҳ медоштанд.

²² Дар он вақт ҳам ба қавм гуфтам: «Бигзор ҳар кас бо навқари худ андаруни Ерусалим хоб кунад, то шабона барои мо посбонӣ намояд ва рӯзона ба кор машғул шавад».

²³ Ва ман, ва бародаронам, ва навкаронам, ва посбононе ки дар ақиби ман буданд, — ҳеҷ яке аз мо либоси худро накашидем, ва ҳар яке бо яроқи худ ба об мерафт.

БОБИ ПАНЧУМ

Ғавғо дар миёни қавм пурзӯр мешавад.

5 Ва қавм ва занони онҳо аз дасти бародарони яҳудии худ ғавғои азиме бардоштанд.

² Ва баъзе буданд, ки мегуфтанд: «Мо ва писарону духтарони мо бисъёрем, ва мо орзумандем, ки гандум бигирем, то бихӯрем ва зинда монем».

³ Ва баъзе буданд, ки мегуфтанд: «Мо киштзорҳо, тоқзорҳо ва хонаҳои худро ба гарав гузоштаем, то ки аз боиси қаҳтӣ гандум бигирем».

⁴ Ва баъзе буданд, ки мегуфтанд: «Мо барои хироҷи подшоҳ дар ивази киштзорҳо ва тоқзорҳои худ пул қарз гирифтаем.

⁵ Ва алҳол, қисми мо мисли қисми бародарони мост, ва писарони мо мисли писарони онҳоянд, ва инак, мо маҷбурем писарону духтарони худро ба ғулмой бисупорем, ва баъзе аз духтарони мо каниз шудаанд, ва дар дасти мо имконияте нест, ки онҳоро раҳо кунем; ва киштзорҳо ва тоқзорҳои мо аз они дигарон шудааст».

⁶ Ва чун доду фаръеди онҳо ва ин суҳанонро шунидам, бисъёр ба хашм омадам.

⁷ Ва бо дили худ машварат карда, калоншавандагон ва сардоронро мазаммат намудам ва ба онҳо гуфтам: «Шумо аз бародарони худ суд мехӯред!» Ва ҷамоати бузургро ба муқобили онҳо ҷамъ кардам,

⁸ Ва ба онҳо гуфтам: «Мо бародарони яҳудии худро, ки ба халқҳо фурӯхта шуда буданд, алоқадри қуввати худ фидия дода харидем, ва оё шумо бародарони худро мефурӯшед, ва оё онҳо ба мо фурӯхта мешаванд?» Ва онҳо хомӯш монда, суҳане барои ҷавоб наёфтанд.

⁹ Ва ман гуфтам: «Коре ки шумо мекунад, нағз нест. Шумо, охир, барои пешгирӣ кардани маломати халқҳо, ки душмани мо мебошанд, бояд дар тарси Худо рафтор намоед.

¹⁰ Ва низ ман ва бародарону навкаронам ба онҳо пул ва ғалла қарз додаем; пас биёед, аз ин қарз даст кашем!

¹¹ Худи имрӯз киштзорҳо, тоқзорҳо, боғҳои зайтун ва хонаҳои онҳоро, ва даъвои пул ва ғалла ва шароб ва рағғанеро, ки шумо ба онҳо қарз додаед, ба онҳо баргардонед!»

¹² Ва онҳо гуфтанд: «Мо ин қизҳоро хоҳем баргардонид ва аз онҳо чизе талаб нахоҳем кард; ончунон ки ту мегӯӣ, амал хоҳем кард». Ва ман қоҳинонро хонда, онҳоро водор намудам, ки қасам ёд кунанд, ки ҳамин тавр амал хоҳанд кард.

¹³ Низ домани худро афшондам ва гуфтам: «Худо ҳар касро, ки ин қавлро ба ҷо наоварад, аз хонаю ҷой ва молу мулки вай ҳамин тавр хоҳад афшонд, ва ҳамин тавр вай афшонда ва тиҳӣ хоҳад шуд!» Ва тамоми ҷамоат гуфтанд: «Омин!» Ва Худоро ҳамду сано хонданд; ва қавм ин қавлро ба ҷо оварданд.

Наҳемъё дар бобати беғаразӣ намунаи ибрат зоҳир менамояд.

¹⁴ Низ аз рӯзе ки маро амр шуд, ки волии замии Яҳудо бошам, яъне аз соли бистум то соли сиву дуюми подшоҳ Артаҳашто, — дувоздаҳ сол, — ман ва бародаронам нони волигириро нахӯрдем.

¹⁵ Ва ҳол он ки волиёни собиқ, ки пеш аз ман буданд, бар қавм гаронӣ мекарданд, ва аз онҳо, ба замми чил сиқл нуқра, нон ва шароб мегирифтанд; навқаронашон низ бар қавм ҳукмронӣ мекарданд. Валекин ман, аз тарси Худо, ин тавр накардам.

¹⁶ Ва низ дар кори ҳисор ман кӯмак мерасондам, дар сурате ки ҳеҷ киштзоре нахарида будам; ва ҳамаи навқаронам дар он ҷо барои кор ҷамъ мешуданд.

¹⁷ Ва яҳудиён ва сардорон, ки саду панҷоҳ нафар буданд, ва онҳое ки аз халқҳои гирду атроф назди мо меомаданд, дар сари суфраи ман буданд.

¹⁸ Ва инак он чи барои як рӯз сарф карда мешуд: як гов, шаш гӯсфанди бӯрдоқӣ; ва мурғҳо барои ман пухта мешуд; ва ҳар даҳ рӯз — ҳар навъ шароб барои касони бисъёр. Бо вучуди ин ман нони

волигиरो талаб накардам, зеро ки меҳнати гароне бар гардани ин қавм буд.

¹⁹ Эй Худои ман, ҳар он чи ман барои ин қавм ба амал овардаам, ба некӯии ман ба ёд овар!

БОБИ ШАШУМ

Душманон найрангбозӣ мекунанд. Устувории Наҳемъё.

6 Ва чун Санбалат ва Тубиё ва Ҷашами арабӣ ва дигар душманони мо шуниданд, ки ман ҳисорро бино кардаам, ва ҳеҷ рахнае дар он боқӣ намондааст, — агарчи то он вақт ҳам ман дарҳои дарвозаҳоро ҳанӯз нашинонда будам, —

² Санбалат ва Ҷашам назди ман фиристода, гуфтанд: «Биё, то дар Кафирим, ки дар водии Уну мебошад, якҷоя вохӯрем». Ва онҳо қасд доштанд ба ман бадӣ кунанд.

³ Вале ман қосидон назди онҳо фиристода, гуфтам: «Ман ба кори бузурге машғул ҳастам ва наметавонам фуруд оям. Чаро кор, вақте ки онро хобонда назди шумо фуруд оям, ба таъхир афтад?»

⁴ Ва онҳо чор дафъа бо чунин суханон назди ман фиристоданд, ва ман ба онҳо чунин ҷавоб гардондам.

⁵ Ва Санбалат дафъаи панҷум навкари худро ба ин тарз назди ман фиристод, ва номаи кушодае дар дасташ буд.

⁶ Дар он навишта шуда буд: «Дар миёни халқҳо овоза шудааст, ва Ҷашам мегӯяд: „Ту ва яҳудиён қасди исьён доред, бинобар ин ту ҳисорро бино мекуни, ва ту мехоҳӣ подшоҳи онҳо бишавӣ . . .“ — чунин суханон.

⁷ Ва низ ангиёро таъин кардай, то дар бораи ту дар Ерусалим эълон намуда, бигӯянд: „Подшоҳи Яҳудия!“ Ва алҳол, ин хабар ба гӯши подшоҳ хоҳад расид . . . — чунин суханон. — Ва алҳол, биё, то якҷоя машварат намоем».

⁸ Валекин ман назди ӯ фиристода, гуфтам: «Чунин суханон, ки ту мегӯӣ, ба вуқӯъ наомадааст, балки ту онҳоро аз майнаи худ бофта баровардай».

⁹ Зеро ки ҳамаи онҳо моро тарсонда, дар дили худ мегӯянд: «Дасту дили онҳо аз кор хунук шуда, он ба ҷо оварда намешавад». Ва алҳол, дастҳоямро барои кор қавӣ гардон!

¹⁰ Ва ман ба хонаи Шамаъё ибни Далоё ибни Маҳитабъил омадам, ва ӯ дарро бар худ баста буд, ва гуфт: «Ба хонаи Худо андаруни маъбад ворид шавем, ва дарҳои маъбадро бибандем, зеро ки барои куштани ту хоҳанд омад».

¹¹ Вале ман гуфтам: «Оё шахсе мисли ман метавонад бигрезад? Ва кист мисли ман, ки вориди маъбад шавад ва зинда монад? Ман нахоҳам рафт!»

¹² Ва ман фаҳмидам, ки Худо ӯро нафиристодааст, ва он чи ӯ дар бораи ман гуфт, бар ҳасби нубувват нест, балки Тубиё ва Санбалат ӯро киро кардаанд.

¹³ Ӯ барои он киро карда шудааст, ки ман ба ҳарос афтам, ва ин тавр амал намоям, ва гуноҳ кунам, ва барои онҳо бадном шавам, то маро беобрӯ созанд.

¹⁴ Эй Худои ман, Тубиё ва Санбалатро мувофиқи ин аъмолашон, ва ҳамчунин Нуадъёи набия ва дигар ангиёро, ки маро метарсонданд, ба ёд овар!

¹⁵ Ва ҳисор дар рӯзи бисту панҷуми моҳи элул, дар зарфи панҷоҳу ду рӯз ба анҷом расид.

Бино кардани ҳисор анҷом ёфт.

¹⁶ Ва чун ҳамаи душманони мо инро шуниданд, ва ҳамаи халқҳои гирду атрофи мо инро диданд, — дар назари худ бағоят залил гардиданд, ва донистанд, ки ин кор аз ҷониби Худои мо ба ҷо оварда шудааст.

¹⁷ Дар ҳамон айём калоншавандагони Яҳудо мактубҳои зиёде навишта ба Тубиё равона мекарданд, ва мактубҳои Тубиё ба онҳо мерасид,

¹⁸ Зеро ки бисъёре аз аҳли Яҳудо иттифоқчиёни ӯ буданд, чунки ӯ домоди Шаканъё ибни Орах буд, ва писараш Еҳӯҳонон духтари Машуллом ибни Баракъёро ба занӣ гирифта буд.

¹⁹ Низ ба ҳузури ман аз аъмоли неки ӯ сухан меронданд, ва суханони маро ба ӯ хабар мебуданд. Тубиё мактубҳо мефиристод, то ки маро битарсонад.

БОБИ ҲАФТУМ

Таъин кардани дарбонон.

7 Ва чун ҳисор бино ёфт, ва ман дарҳояшро шинондам, ва дарбонону муғанниёну левизодагон таъин карда шуданд,

² Ман бародарам Ҳанониро, яъне Ҳананъёи сарвари калъаро, бар Ерусалим таъин намудам, зеро ки ӯ бештар аз бисъёр касони дигар шахси амин ва худотарс буд.

³ Ва ба онҳо гуфтам: «Бигзор дарвозаҳои Ерусалимро, то офтоб гарм нашавад, воз накунанд, ва ҳанӯз ки онҳо ҳозиранд, дарҳоро баста, куфл зананд; ва бигзор аз сокинони Ерусалим посбонҳо гузошта шаванд, то ки ҳар кас дар посбонии худ ва ҳар кас дар рӯ ба рӯи хонаи худ бошад».

⁴ Ва шахр фарох ва бузург, вале қавм андаруни он кам, ва хонаҳо бино наёфта буд.

Саршумории онҳое ки дафъаи аввал омадаанд.

а) Қавми оддӣ.

⁵ Ва Худои ман ба дилам ниҳод, ки калоншавандагон ва сардорон ва қавмро ҷамъ оварам, то ки насабномаҳои онҳоро муқаррар намоям. Ва дафтари насабномаи онҳоро, ки дафъаи аввал омада буданд, пайдо кардам, ва чунин навиштае дар он ёфтам:

⁶ Инҳоянд сокинони мамлакат, ки аз асирии ҳичрат, ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил ба асирий

бурда буд, ба Ерусалим ва Яхудо, ҳар яке ба шаҳри худ баргаштанд, —

⁷ Онҳое ки бо Зарубобил, Ешуа, Наҳемъё, Азаръё, Раамъё, Наҳамонӣ, Мордахай, Билшон, Мисперет, Биҷвай, Наҳум ва Баано омаданд. Шумораи одамони қавми Исроил:

⁸ Зодағони Фаръуш — ду ҳазору саду ҳафтоду ду.

⁹ Зодағони Шафатьё — сесаду ҳафтоду ду.

¹⁰ Зодағони Ораҳ — шашсаду панҷоҳу ду.

¹¹ Зодағони ҳокими Мӯоб, аз фарзандони Ешуа ва Юоб — ду ҳазору ҳаштсаду ҳаждаҳ.

¹² Зодағони Элом — ҳазору дусаду панҷоҳу чор.

¹³ Зодағони Затту — ҳаштсаду чилу панҷ.

¹⁴ Зодағони Заккой — ҳафтсаду шаст.

¹⁵ Зодағони Биннуй — шашсаду чилу ҳашт.

¹⁶ Зодағони Бебой — шашсаду бисту ҳашт.

¹⁷ Зодағони Азқод — ду ҳазору сесаду бисту ду.

¹⁸ Зодағони Адуниқом — шашсаду шасту ҳафт.

¹⁹ Зодағони Биҷвай — ду ҳазору шасту ҳафт.

²⁰ Зодағони Один — шашсаду панҷоҳу панҷ.

²¹ Зодағони Отир илова ба зодағони Ҳизқиё — наваду ҳашт.

²² Зодағони Ҳошум — сесаду бисту ҳашт.

²³ Зодағони Бесой — сесаду бисту чор.

²⁴ Зодағони Ҳориф — саду дувоздаҳ.

²⁵ Зодағони Цибъун — наваду панҷ.

²⁶ Мардуми Байт-Лаҳм ва Натуфо — саду ҳаштоду ҳашт.

²⁷ Мардуми Анотут — саду бисту ҳашт.

²⁸ Мардуми Байт-Азмавт — чилу ду.

²⁹ Мардуми Қиръят-Еорим, Кфино ва Баэрут — ҳафтсаду чилу се.

³⁰ Мардуми Ромо ва Цобаъ — шашсаду бисту як.

³¹ Мардуми Микмос — саду бисту ду.

³² Мардуми Байт-Ил ва Ой — саду бисту се.

³³ Мардуми Набуи дигар — панҷоҳу ду.

³⁴ Мардуми Эломи дигар — ҳазору дусаду панҷоҳу чор.

³⁵ Зодағони Ҳорим — сесаду бист.

³⁶ Зодағони Ерихӯ — сесаду чилу панҷ.

³⁷ Зодағони Луд, Ҳодид ва Уну — ҳафтсаду бисту як.

³⁸ Зодағони Сануо — се ҳазору нӯҳсаду сӣ.

б) Коҳинон, левизодагон ва тобеон.

³⁹ Коҳинон: зодағони Едаъё аз хонадони Ешуа — нӯҳсаду ҳафтоду се.

⁴⁰ Зодағони Иммир — ҳазору панҷоҳу ду.

⁴¹ Зодағони Фашхур — ҳазору дусаду чилу ҳафт.

⁴² Зодағони Ҳорим — ҳазору ҳафдаҳ.

⁴³ Левизодагон: зодағони Ешуа ва Қадмиил илова ба зодағони Худво — ҳафтоду чор.

⁴⁴ Муғанниён: зодағони Ософ — саду чилу ҳашт.

⁴⁵ Дарбонон: зодағони Шаллум, зодағони Отир, зодағони Талмун, зодағони Аққуб, зодағони Ҳатито ва зодағони Шубой — саду сиву ҳашт.

⁴⁶ Тобеон: зодағони Сиҳо, зодағони Ҳасуфо, зодағони Таббуот,

⁴⁷ Зодағони Қерус, зодағони Сио, зодағони Фодун,

⁴⁸ Зодағони Лабано, зодағони Ҳаҷобо, зодағони Салмой,

⁴⁹ Зодағони Ҳонон, зодағони Циддил, зодағони Цаҳар,

⁵⁰ Зодағони Раоё, зодағони Расин, зодағони Накудо,

⁵¹ Зодағони Цаззом, зодағони Уззо, зодағони Фосеҳо,

⁵² Зодағони Бесай, зодағони Мауним, зодағони Нафишсим,

⁵³ Зодағони Бақбуқ, зодағони Ҳақуфо, зодағони Ҳархур,

⁵⁴ Зодағони Баслит, зодағони Маҳидо, зодағони Ҳаршо,

⁵⁵ Зодағони Барқӯс, зодағони Сисро, зодағони Томаҳ,

⁵⁶ Зодағони Насиҳо, зодағони Ҳатифо.

в) Наслҳои ҳамдастони Сулаймон,

ва коҳиноне ки насабнома нашошанд.

⁵⁷ Зодағони ғуломони Сулаймон: зодағони Сутай, зодағони Сӯферет, зодағони Фридо,

⁵⁸ Зодағони Яъло, зодағони Дарқун, зодағони Циддил,

⁵⁹ Зодағони Шафатьё, зодағони Ҳаттил, зодағони Фухерет-Ҳасбоим, зодағони Омун —

⁶⁰ Цамъи тобеон ва зодағони ғуломони Сулаймон — сесаду наваду ду.

⁶¹ Ва инҳоянд касоне ки аз Тал-Милх, Тал-Ҳаршо, Каруб-Аддон ва Иммир баромадаанд, вале хонадон ва аслу насаби худро натавонистаанд бигӯянд, ки оё аз Исроил ҳастанд ё не:

⁶² Зодағони Далоё, зодағони Тубиё, зодағони Накудо — шашсаду чилу ду.

⁶³ Ва аз коҳинон: зодағони Ҳобайё, зодағони Ҳаққӯс — зодағони Барзилай, ки вай аз духтарони Барзилаи Цильодӣ зан гирифта, бо номи онҳо хонда шудааст.

⁶⁴ Инҳо насабномаи худро ҷустуҷӯ намуда, наёфта буданд, — ва аз қаҳонат хориҷ карда шуданд.

Шумораи умумии онҳое ки баргаштаанд,

ва вазъияти дороии онҳо.

⁶⁵ Ва воли ба онҳо гуфт, ки то коҳине дар пеши урим ва туммим наистад, аз кудси кудсҳо нахӯранд.

⁶⁶ Тамоми ин қамоат ба якҷоягӣ чилу ду ҳазору сесаду шаст нафар буданд,

⁶⁷ Ба ғайр аз ғуломон ва канизонашон; инҳо ҳафт ҳазору сесаду сиву ҳафт нафар буданд; ва ҳамроҳашон дусаду чилу панҷ нафар муғанни ва муғаннияхо буданд.

⁶⁸ Аспҳои онҳо — ҳафтсаду сиву шаш; хачирҳои онҳо — дусаду чилу панҷ;

⁶⁹ Уштурҳо — чорсаду сиву панҷ; харҳо — шаш ҳазору ҳафтсаду бист.

⁷⁰ Ва баъзе аз сардорони хонаводаҳо ионат барои кор доданд. Воли ба хазина ҳазор дирҳам тилло, панҷоҳ коса ва панҷсаду сӣ пероҳани қаҳонат дод.

⁷¹ Ва аз сардорони хонаводаҳо ба хазина барои кор бист ҳазор дирҳам тилло ва ду ҳазору дусад мино нуқра доданд.

⁷² Ва бақияи қавм бист ҳазор дирҳам тилло, ду ҳазор мино нуқра ва шасту ҳафт пероҳани қаҳонат доданд.

⁷³ Ва коҳинон, ва левизодагон, ва дарбонон, ва муғанниён ва баъзе аз қавм, ва тобеон, ва тамоми Исроил дар шаҳрҳои худ маскан гирифтанд. Ва моҳи ҳафтум фаро расид, ва банӣ-Исроил дар шаҳрҳои худ буданд.

БОБИ ҲАШТУМ

Хондан ва шарҳ додани Таврот.

8 Ва тамоми қавм, мисли як тан, дар майдони пеши дарвозаи Об чамъ шуданд, ва ба Эзрои китобдон гуфтанд, ки китоби Тавроти Мусоро, ки Худо ба Исроил амр фармудааст, биёрад.

² Ва Эзрои коҳин Тавротро дар рӯзи якуми моҳи ҳафтум ба ҳузури ҷамоати иборат аз мардон ва занон ва ҷамаи онҳое ки метавонистанд бишнаванд ва бифаҳманд, овард.

³ Ва дар майдони пеши дарвозаи Об аз субҳидам то нисфи рӯз дар ҳузури мардон, занон ва онҳое ки метавонистанд бифаҳманд, онро хонд, ва гӯши тамоми қавм ба китоби Таврот буд.

⁴ Ва Эзрои китобдон бар минбари чӯбине ки барои ин мақсад сохта буданд, истод, ва дар паҳлуи ӯ, аз тарафи росташ, Матитьё ва Шемаъ ва Аноё ва Уриё ва Ҳилқияё ва Маасиё истоданд, ва аз тарафи чапаш — Фадоеъ ва Мишоил ва Малқияё ва Ҳошум ва Ҳашбадоно ва Закаръё ва Машуллом.

⁵ Ва Эзро китобро дар пеши назари тамоми қавм кушод, зеро ки аз тамоми қавм болотар истода буд, ва чун онро кушод, тамоми қавм бархостанд.

⁶ Ва Эзро Худованд Худои бузургро муборак хонд, ва тамоми қавм дастҳои худро боло бардошта, дар ҷавоб «омин, омин!» гуфтанд ва сархам намуда ва рӯ ба замин ниҳода, пеши Худованд сачда бурданд.

⁷ Ва Ешуа, Бонӣ, Шарабъё, Ёмин, Аққуб, Шабтай, Ҳудияё, Маасиё, Қалито, Азаръё, Юзобод, Ҳонон, Фалоеъ ва левизодагон Тавротро ба қавм фаҳмонда медоданд, ва қавм дар ҷои худ истода буданд.

⁸ Ва китоби Тавроти Худоро батафсил хонданд ва шарҳ доданд, то он чиро, ки хонданд, бифаҳманд.

⁹ Ва Наҳемъё, ки воли бошад, ва Эзрои коҳини китобдон, ва левизодагоне ки ба қавм фаҳмонда медоданд, ба тамоми қавм гуфтанд: «Имрӯз барои Худованд Худои шумо рӯзи муқаддас аст; андӯхгин нашавед ва гирья накунед», — чунки тамоми қавм ба шунидани суханони Таврот мегиристанд.

¹⁰ Ва ба онҳо гуфт: «Биравед, хӯрокҳои равғанин бихӯред ва шарбатҳо бинӯшед, ва ба онҳое ки чизе муҳайё накардаанд, ҳиссаҳо бифиристанд, зеро ки имрӯз барои Худованди мо рӯзи муқаддас аст; ва ғамгин нашавед, чунки шод будан ба ҳузури Худованд қуввати шумост».

¹¹ Ва левизодагон тамоми қавмро ором карда, мегуфтанд: «Сокит бошед, чунки имрӯз рӯзи муқаддас аст, ва ғамгин нашавед».

¹² Ва тамоми қавм рафтанд, то ки бихӯранд ва бинӯшанд ва ҳиссаҳо бифиристанд ва хурсандии азиме бикунанд, зеро суханонеро, ки ба онҳо гуфта буданд, фаҳмиданд.

¹³ Ва дар рӯзи дуюм сардорони хонаводаҳои тамоми қавм, коҳинон ва левизодагон, назди Эзрои китобдон чамъ шуданд, то ки ба суханони Таврот гӯш диҳанд.

Аз нав барқарор кардани иди хаймаҳо.

¹⁴ Ва дар Таврот чунин навиштае ёфтанд, ки Худованд ба воситаи Мусо амр фармудааст, ки банӣ-Исроил дар иди моҳи ҳафтум дар хаймаҳо сокин шаванд.

¹⁵ Ва аз ин рӯ дар ҷамаи шаҳрҳо ва дар Ерусалим эълон карданд ва ҷор зада, гуфтанд: «Ба кӯҳ бароед ва шоҳаҳои зайтуни боғӣ, ва шоҳаҳои зайтуни даштӣ, ва шоҳаҳои ос, ва шоҳаҳои хурмо, ва шоҳаҳои дарахти мурд биёред, то мувофиқи он чи навишта шудааст, хаймаҳо бисозед».

¹⁶ Ва қавм берун омаданд, ва ҳар яке бар боми худ, ва дар саҳни ҳавлии худ, ва дар саҳни хонаи Худо, ва дар майдони дарвозаи Об, ва дар майдони дарвозаи Эфроим хаймаҳо барои худ сохтанд.

¹⁷ Ва тамоми ҷамоате ки аз асирий баргашта буданд, хаймаҳо сохтанд, ва дар хаймаҳо сокин шуданд, зеро ки банӣ-Исроил аз айёми Еҳушаъ ибни Нун то он рӯз чунин накарда буданд; ва шодмонии бағоят бузурге ба амал омад.

¹⁸ Ва ӯ ҳар рӯз, аз рӯзи якум то рӯзи охири, китоби Тавроти Худоро хонд; ва ҳафт рӯз ид карданд, ва дар рӯзи ҳаштум чамъомади идонае бар тибқи шариат барпо гардид.

БОБИ НУҲУМ

Қавм тавба карда, рӯза медоранд.

9 Ва дар рӯзи бисту чоруми ин моҳ банӣ-Исроил чамъ шуданд, дар ҳолате ки рӯзадор, палос дар бар ва хок бар сар буданд.

² Ва насли Исроил аз ҷамаи зодагони аҷнабӣ ҷудо шуданд ва истода, гуноҳҳои худашон ва маъсиятҳои падаронашонро эътироф карданд.

³ Ва дар ҷойҳои худ истода, чорьяки рӯз китоби Тавроти Худованд Худои худро хонданд, ва чорьяки рӯз гуноҳҳоро эътироф намуда, Худованд Худои худро парастид.

Изҳори эътиқоди қоҳинон ва левизодагон.

⁴ Ва Ешуа, ва Бонй, ва Қадмиил, ва Шабаньё, ва Буннй, ва Шарабьё, ва Бонй, ва Канонй бар минбари левизодагон истода, бо овози баланд ба ҳузури Худованд Худои худ фаръёд заданд.

⁵ Ва левизодагон — Ешуа, ва Қадмиил, ва Бонй, ва Ҳашабниё, ва Шарабьё, ва Ҳудиё, ва Шабаньё, ва Фатаҳьё — гуфтанд: «Бархезед ва Худованд Худои худро аз азал то абад

муборак бихонед!

Ва исми ҷалоли Туро, ки аз тамоми баракот ва ҳамду сано болотар аст, муборак хоҳанд хонд!

⁶ Танҳо Ту Худованд ҳастӣ,

Ту осмон, фалакулафлок ва тамоми лашкари онҳоро,

замин ва ҳар чиро, ки бар он аст, баҳрҳо ва ҳар чиро, ки дар онҳост, ба вучуд овардаӣ,

ва Ту ба ҳамаи онҳо ҳаёт мебахшӣ, ва лашкари афлок ба Ту сачда мекунанд.

⁷ Ту Он Худованд Худо ҳастӣ,

ки Абромро баргузидӣ,

ва ўро аз Ур-Қасдим берун овардӣ,

ва ба ў исми Иброҳимро додӣ.

⁸ Ва дили ўро ба ҳузури Худ амин ёфта, бо ў аҳд бастӣ, ки замини канъониён, ҳиттиён, амўриён, фариззиён, ябусиён ва чирчошиёнро бидиҳӣ, —

ба насли ў бидиҳӣ;

ва қавли Худро ба ҷо овардӣ,

зеро ки Ту одил ҳастӣ.

⁹ Ва мусибати падарони моро дар Миср дидӣ,

ва фаръёди онҳоро назди баҳри Қулзум шунидӣ,

¹⁰ Ва бар фиръавн, бар ҳамаи ғуломони ў

ва бар тамоми қавми замини ў аломот ва мўъҷизот зоҳир намудӣ,

зеро медонистӣ, ки бар падарони мо ситам мекарданд,

ва барои Худ исм пайдо кардӣ, чунон ки имрӯз низ маълум аст.

¹¹ Ва баҳрро пеши онҳо пора кардӣ,

ва онҳо андаруни баҳр ба хушкй гузаштанд,

ва таъқибкунандагони онҳоро дар умқҳои баҳр,

мисли санге дар оби чуқур, андохтӣ.

¹² Ва онҳоро рўзона дар сутуни абр

ва шабона дар сутуни оташ бурдӣ,

то роҳеро, ки дар он бояд бираванд,

равшан намоӣ.

¹³ Ва бар кўҳи Сино фурӯд омадӣ,

ва бо онҳо аз осмон сухан рондӣ,

ва қонунҳои барҳақ, дастурҳои рост,

фароиз ва аҳкоми некӯ ба онҳо додӣ.

¹⁴ Ва шанбеи муқаддаси Худро ба онҳо маълум кардӣ,

ва аҳкому фароизу қонунҳо ба воситаи бандаи Худ Мусо ба онҳо амр фармудӣ.

¹⁵ Ва нон аз осмон ба онҳо аз баҳри

гуруснагиашон додӣ,

ва об аз сахра ба онҳо аз баҳри ташнагиашон

берун овардӣ,

ва ба онҳо гуфтӣ, ки омада заминеро мерос

гиранд,

ки Ту бо дасти барафроштаи Худ қасам хўрда будӣ,

ки онро ба онҳо бидиҳӣ.

¹⁶ Вале онҳо, падарони мо, рафтори шарирона намуда,

гарданкашй карданд ва ба аҳкоми Ту гўш

надоданд,

¹⁷ Ва аз гўш додан сар тофтанд,

ва мўъҷизоти Туро, ки барои онҳо ба амал овардӣ,

ба ёд наоварданд, ва гарданкашй карданд, ва

исьён бардошта,

пешвоеро барои худ баргузиданд, то ки ба

ғуломии худ баргарданд;

вале Ту Худои ғаффор, карим ва раҳим,

собир ва пур аз эҳсон ҳастӣ, ва онҳоро тарк

накардӣ.

¹⁸ Гарчанде ки онҳо гўсолаи рехтае барои худ

сохтанд ва гуфтанд: „Ин аст худои ту,

ки туро аз Миср берун овард“,

ва куфрҳои азиме ба амал оварданд,

¹⁹ Вале Ту, бар ҳасби марҳамати бузурги Худ,

онҳоро дар биёбон тарк накардӣ:

сутуни абре ки рўзона роҳро ба онҳо нишон

медод,

аз болои онҳо дур нашуд;

ва сутуни оташ низ, ки шабона роҳеро, ки бояд бо

он бираванд, барои онҳо равшан мекард.

²⁰ Ва рўҳи некӯи Худро барои омўхтани онҳо додӣ,

ва манни Худро аз даҳони онҳо кашида

нагирифтӣ,

ва об ба онҳо барои ташнагиашон додӣ.

²¹ Ва чил сол дар биёбон ба онҳо ғизо додӣ — ба

чизе эҳтиёҷ надоштанд;

либоси онҳо кўҳна нашуд, ва пойҳои онҳо варам

накард.

²² Ва мамлакатҳо ва қавмҳоро ба онҳо дода,

он қавмҳоро ба ҳар гўша пароканда намудӣ;

ва онҳо замини Сихўн — замини подшоҳи

Ҳешбўн,

ва замини Ўҷ, подшоҳи Бошонро мерос

гирифтанд.

²³ Ва писарони онҳоро мисли ситораҳои осмон

афзун кардӣ,

ва онҳоро ба заmine овардӣ,

ки ба падаронашон гуфта будӣ, ки омада онро

мерос хоҳанд гирифт.

²⁴ Ва писаронашон омада, он заминро мерос

гирифтанд,

ва Ту канъониёнро, ки сокинони он замин буданд,

пеши онҳо мағлуб намуда, бо подшоҳонашон ва

қавмҳои он замин ба дасти онҳо супурдӣ,

то ки ба дилҳоҳи худ бо онҳо рафтор кунанд.

25 Ва шаҳрҳои истехкомдор ва замини ҳосилхезро мусаххар карданд,
 ва хонаҳои пур аз ҳар гуна неъмат,
 обанборҳои дар саҳра кандашуда, тоқзорҳо,
 боғҳои зайтун
 ва дарахтони мевадори сершуморро мерос гирифтанд;
 ва ба туфайли неқӯии бузурги Ту хӯрда,
 сер ва фарбеҳ шуданд ва лаззат бурданд;
 26 Ва саркашӣ намуда, ба Ту осӣ шуданд,
 ва аз Тавроти Ту рӯ гардонданд,
 ва анбиёи Туро, ба сабаби таъкид карданашон,
 то сӯи Ту рӯчӯъ намоянд, куштанд,
 ва куфрҳои азиме ба амал оварданд.
 27 Ва онҳоро ба дасти душманонашон супурдӣ, ва онҳоро ба танг оварданд,
 ба онҳо дар замони тангии худ сӯи Ту фаръёд заданд,
 ва Ту аз осмон иҷобат намудӣ, ва бар ҳасби марҳамати бузурги Худ
 ба онҳо наҷотдиҳандагонро додӣ, ки онҳоро аз дасти душманонашон раҳо карданд.
 28 Вале ҳамин ки онҳо осуда мешуданд, аз нав ба хузури Ту бадкорӣ мекарданд,
 ва Ту онҳоро ба дасти душманонашон месупурдӣ, ки бар онҳо ҳукмронӣ мекарданд;
 ва онҳо боз сӯи Ту фаръёд мезаданд,
 ва Ту аз осмон иҷобат намуда,
 бар ҳасби марҳамати Худ онҳоро дафъаи бисъёр наҷот медодӣ.
 29 Ва онҳоро таъкид менамудӣ, то ки сӯи Тавроти Ту рӯчӯъ намоянд,
 вале онҳо рафтори шарирона намуда, ба аҳкоми Ту гӯш надоданд,
 ва бар хилофи қонунҳои Ту, ки кас агар онҳоро ба ҷо оварад,
 зиндагии неқӯ мебинад, гуноҳ карданд,
 ва аз итоат рӯ тофта ва гарданкашӣ карда, гӯш надоданд.
 30 Ва солҳои бисъёр ба онҳо сабури намудӣ,
 ва бо Рӯҳи Худ ба воситаи анбиёи Худ онҳоро таъкид кардӣ,
 вале онҳо гӯш надоданд,
 ва Ту онҳоро ба дасти қавмҳои кишварҳо супурдӣ.
 31 Валекин бар ҳасби марҳамати бузурги Худ онҳоро комилан маҳв насохтӣ ва тарк накардӣ,
 зеро ки Ту Худои карим ва раҳим ҳастӣ.
 32 Ва алҳол, эй Худои мо, эй Худои бузург,
 ҷаббор ва саҳмгин, ки аҳд ва марҳаматро нигоҳ медорӣ!
 Бигзор тамоми он азобу уқубате ки бар мо:
 бар подшоҳони мо, бар сарварони мо,
 ва бар қоҳинони мо, ва бар анбиёи мо,
 ва бар падарони мо, ва бар тамоми қавми Ту аз айёми подшоҳони Ашшур то имрӯз омадааст,
 ба хузури Ту кам нанамояд.
 33 Валекин Ту дар тамоми он чизҳое ки ба сари мо омадааст, одил ҳастӣ,

зеро ки барҳақ амал кардаӣ, ва мо гуноҳкор ҳастем.

34 Ва подшоҳони мо, сарварони мо,
 қоҳинони мо ва падарони мо шариати Туро риоя накарданд,
 ба аҳкоми Ту ва ба таъкидҳои Ту, ки ба онҳо амр фармудӣ, гӯш надоданд.
 35 Ва онҳо дар мамлақати худ,
 бо вучуди некии бузурге ки Ту ба онҳо кардӣ,
 дар замини фароҳу ҳосилхезе ки Ту ба онҳо бахшидӣ,
 Туро ибодат накарданд,
 ва аз кирдорҳои бади худ даст накашиданд.
 36 Инак, мо имрӯз ғуломон ҳастем,
 ва дар замине ки ба падарони мо додӣ, то мева ва неъмате онро бихӯрем,
 инак, мо дар он ғуломон ҳастем.
 37 Ва ҳосилоти фаровони худро он барои подшоҳоне меоварад,
 ки онҳоро Ту ба сабаби гуноҳҳои мо бар мо гузоштаӣ,
 ва онҳо бар ҷасадҳои мо ва бар чорпоёни мо ба дилхоҳи худ ҳукмронӣ мекунанд,
 ва мо ба тангии азиме гирифтаем ҳастем.
 38 Ва бо ин ҳама мо аҳду паймон бастем ва онро навиштем,
 ва сарварони мо, левизодагони мо ва қоҳинони мо бар он мӯҳр гузоштанд».

БОБИ ДАҲУМ

Рӯйхати шахсоне ки ба аҳднома мӯҳр гузоштаанд.

10 Ва касоне ки мӯҳр гузоштанд, инҳоянд:
 Наҳемъеи волӣ ибни Ҳакалье, ва Сидқиё,
 2 Сароё, Азаръё, Ирмиё,
 3 Фашхур, Амаръё, Малкиё,
 4 Ҳаттуш, Шабанъё, Маллук,
 5 Ҳорим, Маримут, Убадьё,
 6 Дониёл, Цинтун, Борук,
 7 Машуллом, Абийё, Мийёмин,
 8 Маазъё, Билҷай, Шамаъё — инҳо қоҳинонанд.
 9 Ва левизодагон: Ешуа ибни Азанъё, Биннуй аз зодагони Ҳенодод, Қадмиил.
 10 Ва бародарони онҳо: Шабанъё, Худиё, Қалито, Фалоё, Ҳонон,
 11 Мико, Раҳуб, Ҳашабъё,
 12 Заккур, Шарабъё, Шабанъё,
 13 Худиё, Бонӣ, Банину.
 14 Сардорони қавм: Фаръуш, ҳокими Мӯоб, Элом, Затту, Бонӣ,
 15 Буннӣ, Азҷод, Бебой,
 16 Адуниё, Бичвай, Один,
 17 Отир, Ҳизқиё, Аззур,
 18 Худиё, Ҳошум, Бесой,
 19 Ҳориф, Анотут, Нибой,
 20 Маҷфиош, Машуллом, Ҳизир,
 21 Машизабъил, Содӯк, Яддуа,
 22 Фалатъё, Ҳонон, Аноё,

²³ Ҳушиа, Ҳананъё, Ҳашшуб,

²⁴ Ҳалуҳиш, Филҳо, Шубак,

²⁵ Раҳум, Ҳашабно, Маасиё,

²⁶ Аҳиё, Ҳонон, Онон,

²⁷ Маллук, Ҳорим, Баано.

²⁸ Ва бақияи қавм: коҳинон, левизодагон, дарбонон, муғанниён, тобеон ва ҳамаи онҳое ки аз қавмҳои кишварҳо ҷудо шуда, ба Тавроти Худо пайвастанд, занон, писарон ва духтарони онҳо, ҳамаи онҳое ки ба фаҳмидан лаёқат доштанд,

²⁹ Бародарони худ ва калоншавандагони худро дастгирӣ карданд, ва омада, савганду қасам хӯрданд, ки бар тибқи Тавроти Худо, ки ба воситаи Мусои бандаи Худо дода шудааст, рафтор намоянд, ва тамоми аҳкоми Худованд Худои мо ва қонунҳо ва фароизи Ҷуро нигоҳдоранд ва ба ҷо оваранд.

³⁰ Ва духтарони худро ба қавмҳои замин надиҳем, ва духтарони онҳоро ба писарони худ нагирем.

³¹ Ва чун қавмҳои замин дар рӯзи шанбе мол ва ҳар навъ хӯрокворӣ барои фуруш биёранд, аз онҳо дар рӯзи шанбе ва дар рӯзҳои муқаддас нахарем, ва дар соли ҳафтум коркарди замин ва ҳар даъвои қарзро тарк кунем.

³² Ва ҳамчун ҳукме ба зиммаи худ гирифтм, ки дар як сол сеяки сиқро барои хизмати хонаи Худои мо бидиҳем:

³³ Барои нони тақдим ва ҳадияи ордии доимӣ, барои қурбонии сӯхтаниии доимӣ, барои қурбонҳои шанбе, навмоҳ ва идҳо, барои қурбонҳои ҷамоат, барои қурбонии гуноҳҳо, то кафорате барои Исроил бишавад, ва барои тамоми кори хонаи Худои мо.

³⁴ Ва мо дар миёни коҳинон, левизодагон ва қавм барои ҳадияи ҳезум қуръа партофтем, ки онро ба хонаи Худои худ мувофиқи хонаводаҳо сол ба сол дар вақтҳои муайян биёрем, то ки бар қурбонҳои Худованд Худои мо, бар тибқи он чи дар Таврот навишта шудааст, бисўзонем;

³⁵ Ва навбарҳои замини худ ва навбарҳои ҳар меваи ҳар дарахтро сол ба сол ба хонаи Худованд биёрем;

³⁶ Ва нахустзодаҳои писарони худ ва чорпоёни худро бар тибқи он чи дар Таврот навишта шудааст, ва нахустзодаҳои говон ва гӯсфандони худро ба хонаи Худои мо, барои коҳиноне ки дар хонаи Худои мо хизмат мекунанд, биёрем.

³⁷ Ва навбари хаами худ ва ҳадияҳои худ ва меваи ҳар дарахт, шираи ангур ва рағғани зайтунро барои коҳинон ба ҳучраҳои хонаи Худои мо, ва ушри замини худро барои левизодагон хоҳем овард, ки ин левизодагон ушрро дар ҳамаи шаҳрҳои зироати мо мегиранд.

³⁸ Ва ҳангоме ки левизодагон ушр мегиранд, коҳине аз насли Ҳорун бо левизодагон хоҳад буд, ва левизодагон ушре аз он ушр ба хонаи Худои мо, ба ҳучраҳои маҳзан хоҳанд овард.

³⁹ Зеро ки банӣ-Исроил ва зодагони Левӣ ҳадияҳои ғалла, шираи ангур ва рағғани зайтунро

бояд ба ҳамин ҳучраҳо биёранд, ки дар он ҷо зарфҳои муқаддас, ва коҳинони хизматгӯзор, ва дарбонон ва муғанниён ҳозиранд; ва мо хонаи Худои худро тарк нахоҳем кард.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Дар бораи сокинони Ерусалим.

11 Ва сарварони қавм дар Ерусалим сокин буданд; ва бақияи қавм қуръа партофтанд, то ки аз даҳ як қисмиро барои сукунат ба шаҳри муқаддаси Ерусалим биёранд, ва нӯҳ қисми боқӣ дар шаҳрҳои дигар сокин шаванд.

² Ва қавм ҳамаи касонеро, ки бо ихтиёри худ ба маскан гирифтанд дар Ерусалим розӣ шуданд, муборак хонданд.

³ Ва инҳоянд сардорони мамлакат, ки дар Ерусалим сокин шуданд, — дар сурате ки дар шаҳрҳои Яҳудо ҳар яке дар мулки худ, дар шаҳрҳои худ: исроилиён, коҳинон ва левизодагон ва тобеон ва зодагони ғулумони Сулаймон сокин буданд; —

⁴ Ва дар Ерусалим аз зодагони Яҳудо ва аз зодагони Бинъёмин сокин шуданд. Аз зодагони Яҳудо: Аноё ибни Узиё, ибни Закаръё, ибни Амаръё, ибни Шафатьё, ибни Маҳалалъил, аз зодагони Форас.

⁵ Ва Маасиё ибни Борук, ибни Колхуза, ибни Ҳазоё, ибни Адоё, ибни Юёриб, ибни Закаръё, ибни Шилунӣ.

⁶ Ҳамаи зодагони Форас, ки дар Ерусалим сукунат доштанд, чорсаду шасту ҳашт нафар мардони ҷангӣ буданд.

⁷ Ва инҳоянд зодагони Бинъёмин: Саллу ибни Машуллом, ибни Юид, ибни Фадое, ибни Кулоё, ибни Маасиё, ибни Итиил, ибни Ишаъё,

⁸ Ва баъд аз вай Ҷаббай ва Саллой — нӯҳсаду бисту ҳашт нафар.

⁹ Ва Юил ибни Зикрӣ сардори онҳо буд, ва Яҳудо ибни Сануоҳ муовини раиси шаҳр буд.

¹⁰ Аз коҳинон: Едаъё ибни Юёриб ва Ёкин,

¹¹ Сароё ибни Ҳилқиё, ибни Машуллом, ибни Содӯк, ибни Мароют, ибни Аҳитуб, ки мудирӣ хонаи Худо буд,

¹² Ва бародарони онҳо, ки хизмати хонаро ба ҷо меоварданд, — ҳаштсаду бисту ду нафар; ва Адоё ибни Еруҳом, ибни Фалалъё, ибни Амсӣ, ибни Закаръё, ибни Фашхур, ибни Малкиё,

¹³ Ва бародарони ӯ, ки сардорони хонаводаҳо буданд, — дусаду чилу ду нафар; ва Амашсай ибни Азаръил, ибни Аҳзай, ибни Машиллимут, ибни Иммир,

¹⁴ Ва бародарони онҳо, ки мардони ҷангӣ буданд, саду бисту ҳашт нафар; ва Забдиил ибни Бузургзодагон сардори онҳо буд.

¹⁵ Ва аз левизодагон: Шамаъё ибни Ҳашшуб, ибни Азриқом, ибни Ҳашабъё, ибни Буннӣ,

¹⁶ Ва Шабтай ва Юзобод аз сардорони левизодагон — бар қорҳои беруни хонаи Худо,

¹⁷ Ва Маттаньё ибни Мико, ибни Забдй, ибни Ософ — сардори маросими ҳамду сано ва дуо; ва Бақбуқъё, ки сардори дуюм аз бародарони ӯ буд; ва Абдо ибни Шаммуа ибни Қолол, ибни Едунун.

¹⁸ Ҷамъи левизодагон дар шаҳри муқаддас — дусаду ҳаштоду чор нафар.

¹⁹ Ва дарбонон: Аққуб, Талмун ва бародарони онҳо, ки ба дарвозаҳо ниғаҳбонӣ мекарданд, — саду ҳафтоду ду нафар.

Сокинони шаҳрҳои дигар.

²⁰ Ва бақияи исроилиён, коҳинон ва левизодагон — дар ҳамаи шаҳрҳои Яхудо, ҳар яке дар мулки худ.

²¹ Ва тобеон дар Ҷфал сокин шуданд, ва Сиҳо ва Цишфо ба тобеон сардорӣ мекарданд.

²² Ва сардори левизодагон дар Ерусалим Уззй ибни Бонй, ибни Ҳашабъё, ибни Маттаньё, ибни Мико, аз зодагони Ософ буд, ки ин муғанниён дар баробари қорҳои хонаи Худо тарона месурӯнданд.

²³ Зеро ки ҳукми подшоҳ дар бораи онҳо буд, ва барои муғанниён ротибаи ҳаррӯза муқаррар карда шуда буд.

²⁴ Ва Фатаҳъё ибни Машизабъил, аз зодагони Зораҳ ибни Яхудо, ба ҳузури подшоҳ муваққали ҳар кори оид ба қавм буд.

²⁵ Ва баъзе аз зодагони Яхудо дар қасабаҳо, дар ҳудуди саҳроҳои худ сокин шуданд, чунончи: дар Қирьят-Арбаъ ва деҳоташ, дар Дибӯн ва деҳоташ, дар Еқабсиил ва қасабаҳояш,

²⁶ Дар Ешуа, Мулодо ва Байт-Фолат,

²⁷ Дар Ҳасар-Шуол, Беэр-Шобаъ ва деҳоташ,

²⁸ Дар Сиклоҷ, Макуна ва деҳоташ,

²⁹ Дар Айн-Риммун, Соръоҳ, Ярмут,

³⁰ Зонуҳа, Адуллоҳ ва қасабаҳои онҳо, дар Локиш ва саҳроҳои он, дар Азиқо ва деҳоташ; ва аз Беэр-Шобаъ то водии Ҳиннум дар бошишгоҳҳо чойгир шуданд.

³¹ Ва зодагони Бинъёмин: аз Қобаъ сар карда, то Микмос, Айё, Байт-Ил ва деҳоташ,

³² Анотут, Нуб, Ананъё,

³³ Ҳосур, Ромо, Читтоим,

³⁴ Ҳодид, Сабӯим, Набаллот,

³⁵ Луд, Уну ва Дараи косибон.

³⁶ Ва баъзе аз левизодагон аз мулки Яхудо ба мулки Бинъёмин гузашта, сокин шуданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Коҳинон ва левизодагоне ки ҳамроҳи Зарубобил буданд.

12 Ва инҳоянд коҳинон ва левизодагоне ки бо Зарубобил ибни Шаалтиил ва Ешуа баромадаанд: Сароё, Ирмиё, Эзро,

² Амаръё, Маллук, Ҳаттуш,

³ Шаканъё, Раҳум, Маримут,

⁴ Идду, Цинтуй, Абийё,

⁵ Мийёмин, Меадъё, Билчо,

⁶ Шамаъё, Юёриб, Едаъё,

⁷ Саллу, Омуқ, Ҳилқиё, Едаъё — инҳоянд сардорони коҳинон ва бародаронашон дар айёми Ешуа.

⁸ Ва левизодагон: Ешуа, Биннуй, Қадмиил, Шарабъё, Яхудо, Маттаньё, ки роҳбари маддоҳон буд, — ӯ ва бародаронаш,

⁹ Ва Бақбуқъё ва Уннй ва бародаронашон, ки дар муқобили онҳо бо навбат хизмат мекарданд.

Насабномаи коҳинон.

¹⁰ Ва Ешуа Юёқимро ба дунъё овард, ва Юёқим Эльёшибро ба дунъё овард, ва Эльёшиб Юёдоъро ба дунъё овард,

¹¹ Ва Юёдоъ Юнотонро ба дунъё овард, ва Юнотон Яддуаро ба дунъё овард.

¹² Ва дар айёми Юёқим ин коҳинон сардорони хонаводаҳо буданд: дар Сароё — Мароё, дар Ирмиё — Ҳананъё,

¹³ Дар Эзро — Машуллом, дар Амаръё — Еҳуҳонон,

¹⁴ Дар Малику — Юнотон, дар Шабанъё — Юсуф,

¹⁵ Дар Ҳорим — Адно, дар Мароют — Ҳелқой,

¹⁶ Дар Идду — Закаръё, дар Цинтун — Машуллом,

¹⁷ Дар Абийё — Зикрий, дар Минъёмин ва Муадъё — Филтой,

¹⁸ Дар Билчо — Шаммуа, дар Шамаъё — Еҳунотон,

¹⁹ Дар Юёриб — Матнай, дар Едаъё — Уззй,

²⁰ Дар Саллай — Қаллай, дар Омуқ — Эбар,

²¹ Дар Ҳилқиё — Ҳашабъё, дар Едаъё — Натанъил.

²² Левизодагон дар айёми Эльёшиб, Юёдоъ, Юҳонон ва Яддуа дар рӯйхати «Сардорони хонаводаҳо ва коҳинон дар замони подшоҳии Доръёвеша Форс» навишта шудаанд.

²³ Зодагони Левй, сардорони хонаводаҳо, дар китоби «Вақоеънома» то айёми Юҳонон ибни Эльёшиб навишта шудаанд.

²⁴ Ва сардорони левизодагон: Ҳашабъё, Шарабъё ва Ешуа ибни Қадмиил; ва бародаронашон дар муқобили онҳо, то ки бар тибқи амри Довуди бандаи Худо, навбат ба навбат, мадҳ гӯянд ва ҳамду сано хонанд, —

²⁵ Маттаньё, Бақбуқъё ва Убадъё; Машуллом, Талмун ва Аққуб посбонон ва дарбононе буданд, ки бо навбат назди остонаи дарвозаҳо посбонӣ мекарданд.

²⁶ Инҳо дар айёми Юёқим ибни Ешуа ибни Юсодоқ ва дар айёми Наҳемъёи волий ва Эзрои коҳини китобдон буданд.

Тақдис кардани ҳисори Ерусалим.

²⁷ Ва дар вақти тақдиси ҳисори Ерусалим левизодагонро аз ҳамаи маконҳошон чустуҷу карданд, то ки онҳоро ба Ерусалим биёранд, ва бо шодмонӣ, мадҳгӯй ва сурудхонӣ, ва бо санҷҳо, удҳо ва барбатҳо тақдис намоянд.

²⁸ Ва зодагони муғанниён аз ноҳияи гирду атрофи Ерусалим, ва аз қасабаҳои Натуфо ҷамъ шуданд,

²⁹ Ва аз Байт-Цилчол, ва аз саҳроҳои Чобаъ ва Азмавт низ; зеро ки муғанниён дар гирду атрофи Ерусалим қасабаҳо барои худ бино карда буданд.

³⁰ Ва коҳинону левизодагон таҳорат намуданд, ва қавм ва дарвозаҳо ва ҳисорро татҳир карданд.

³¹ Ва ман сарварони Яҳудоро ба болои ҳисор баровардам, ва ду гурӯҳи калони маддоҳонро барои рафтори ботантана таъин намудам, ва яке аз онҳо ба тарафи рост, бар сари ҳисор, сӯи дарвозаи Хокрӯба равона шуданд,

³² Ва аз ақиби онҳо — Хушаъё ва нисфи сарварони Яҳудо,

³³ Ва Азаръё, Эзро ва Машуллом,

³⁴ Ва Яҳудо, Бинъёмин, Шамаъё ва Ирмиё;

³⁵ Ва аз зодагони коҳинон бо карнайҳо: Закаръё ибни Юнотон, ибни Шамаъё, ибни Маттанъё, ибни Микоё, ибни Заккур, ибни Ософ,

³⁶ Ва бародарони ӯ: Шамаъё, Азаръил, Милалай, Цилалай, Моай, Натанъил, Яҳудо ва Ҳанонӣ бо асбоби мусиқии Довуди марди Худо; ва Эзрои китобдон пешопеши онҳо.

³⁷ Ва назди дарвозаи Чашма, ки дар муқобили онҳо буд, бар зинаҳои шаҳри Довуд, бар фарози ҳисор баромаданд ва аз болои хонаи Довуд гузашта, то дарвозаи Об, ки дар шарқ буд, омаданд.

³⁸ Ва гурӯҳи дуҷуми маддоҳон ба тарафи чап равона шуданд, ва ман ва нисфи қавм аз ақиби онҳо бар сари ҳисор, аз бурчи Танӯр то ҳисори васеъ рафтем;

³⁹ Ва онҳо аз болои дарвозаи Эфроим, ва дарвозаи Кӯҳна, ва дарвозаи Моҳӣ, ва бурчи Ҳананъил, ва бурчи Меоҳ то дарвозаи Гусфанд рафта, назди дарвозаи Посгоҳ истоданд.

⁴⁰ Ва ду гурӯҳи маддоҳон дар хонаи Худо истоданд, ва ман, ва нисфи сарварон бо ман.

⁴¹ Ва коҳинон: Эльёқим, Маасиё, Минъёмин, Микоё, Эльюэнай, Закаръё ва Ҳананъё бо карнайҳо,

⁴² Ва Маасиё, Шамаъё, Эльозор, Уззӣ, Еҳуҳонон, Малкиё, Элом ва Озар. Ва муғанниён сурудхонӣ карданд; ва Израъё сардорашон буд.

⁴³ Ва дар он рӯз қурбонӣҳои зиёде забҳ намуда, хурсандӣ карданд, зеро ки Худо онҳоро бағоят шод карда буд, ва занону бачагон низ хурсандӣ карданд, ва шодмонии Ерусалим то қойҳои дурдаст шунида шуд.

Дар маъбад тартиб барқарор карда шуд.

⁴⁴ Ва дар он рӯз бар хучраҳои маҳзан барои ионатҳо, навбарҳо ва ушрҳо одамон таъин карда шуданд, то ки аз киштзорҳои шаҳрҳои ҳиссаҳои коҳинон ва левизодагонро мувофиқи Таврот ҷамъ кунанд, зеро аҳли Яҳудо аз он шод буданд, ки коҳинон ва левизодагон ба хизмат меистоданд,

⁴⁵ Ва хизмати Худои худ ва корҳои татҳирро ба ҷо меоварданд, ва бар тибқи амри Довуд ва писараш Сулаймон вазифаи муғанниён ва дарбононро иҷро мекарданд,

⁴⁶ Ва мисли он ки дар айёми Довуд ва Ософи сардори муғанниён аз қадим буд, сурудҳои ҳамду сано барои Худо мехонданд.

⁴⁷ Ва тамоми Исроил дар айёми Зарубобил ва дар айёми Наҳемъё ҳиссаҳои муғанниён ва дарбононро рӯз ба рӯз медоданд, яъне онҳо вақф ба левизодагон медоданд, ва левизодагон вақф ба зодагони Ҳорун медоданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Наҳемъё бо қидду чаҳд ба муқобили бетартибиҳо мубориза мебарад.

13 Дар он рӯз китоби Мусоро ба самъи қавм хонданд, ва дар он чунин навиштае ёфт шуд, ки «аммӯни ва мӯбӣ ҳаргиз ба ҷамоати Худо дохил нахоҳанд шуд,

² Зеро ки онҳо банӣ-Исроилро бо нон ва об пешвоз нагирифтанд, балки Билъомро бар зидди онҳо киро карданд, то ки онҳоро лаънат намояд, валекин Худо лаънатро ба баракат табдил дод».

³ Ва чун Тавротро шуниданд, ҳамаи омезишъёфтагонро аз Исроил ҷудо карданд.

⁴ Ва пеш аз ин Эльёшиби коҳин, ки дар як хучраи хонаи Худои мо, дар наздикии Тубиё сукунат дошт,

⁵ Барои ӯ хучраи калоне муҳайё карда буд, ки пештар ҳадияҳои ордӣ, бухур ва зарфҳо, ва ушри ғалла, шираи ангур ва рағани зайтунро, ки ҳиссаи левизодагон, муғанниён ва дарбонон буд, ва ионати коҳинонро дар он ҷо мегузошанд.

⁶ Ва дар он вақт ман дар Ерусалим набудам, зеро ки дар соли сиву дуҷуми Артаҳшасто, подшоҳи Бобил, назди подшоҳ рафтам, ва пас аз айёме аз подшоҳ барои худ иҷозат гирифтам.

Наҳемъё бори дуюм ба Ерусалим меояд.

⁷ Ва чун ба Ерусалим расидам, аз кирдори баде ки Эльёшиб ба хотири Тубиё карда буд, яъне барои ӯ дар саҳни хонаи Худо хучрае муҳайё намуда буд, хабар ёфтам,

⁸ Ва ин дар назари ман бағоят зишт намуд, ва ман тамоми бисоти хонаи Тубиёро аз хучра берун партофтам,

⁹ Ва амр фармудам, ва хучраро татҳир карданд, ва зарфҳои хонаи Худо, ҳадияҳои ордӣ ва бухурро ба он ҷо баргардонидам.

¹⁰ Ва фаҳмидам, ки ҳиссаҳои левизодагон ба онҳо дода нашудааст, ва левизодагону муғанниёне ки ба хизматгузорӣ машғул буданд, ҳар яке ба киштзори худ гурехта рафтаанд.

¹¹ Ва ман сардоронро мазаммат намуда, гуфтам: «Чаро хонаи Худо тарк карда шудааст?» Ва онҳоро ҷамъ карда, дар қойҳошон гузоштам.

¹² Ва тамоми аҳли Яҳудо ушри ғалла, шираи ангур ва рағани зайтунро ба маҳзанҳо овардан гирифтанд.

¹³ Ва Шаламъёи коҳин ва Содӯки китобдон ва Фадоеро, ки аз левизодагон буд, ва дар паҳлуяшон

Ҳонон ибни Заккур, ибни Маттанъёро бар махзанҳо таъин намудам, зеро ки онҳо шахсони амин ҳисоб меёфтанд, ва вазифаи онҳо ин буд, ки ҳиссаҳоро ба бародарони худ тақсим кунанд.

¹⁴ Маро, эй Худои ман, барои ин ба ёд овар, ва аъмоли неки маро, ки барои хонаи Худои худ ва барои хизматгузори он кардаам, маҳв насоз!

Хор доштани оромии рӯзи шанбе.

¹⁵ Дар он айём дар Яхудо дидам, ки дар рӯзи шанбе чархуштҳоро пахш мекарданд, ва хирманҳоро кашонда меоварданд, ва шароб, ангур ва анҷир ва ҳар бори дигарро ба харҳо бор карда, дар рӯзи шанбе ба Ерусалим мебароварданд; ва мушоҳида намудам, ки дар он рӯз ба фурӯхтани ҳурукворӣ машғул мешуданд.

¹⁶ Ва сӯриёне ки дар Яхудо иқомат доштанд, моҳӣ ва ҳар навъ мол оварда, ба сокинони Яхудо ва Ерусалим мефурӯхтанд.

¹⁷ Ва ман калоншавандагони Яхудоро мазаммат намуда, ба онҳо гуфтам: «Ин чӣ кори бад аст, ки шумо мекунед ва рӯзи шанbero хор медоред?»

¹⁸ Падарони шумо, охир, чунин амал карданд, ва Худои мо тамоми ин мусибатро бар мо ва бар ин шаҳр овард; ва шумо рӯзи шанbero хор дошта, ғазабро бар Исроил афзун мекунед?»

¹⁹ Ва чун дарвозаҳои Ерусалим пеш аз шанбе сояндоз шуд, амр фармудам, ва дарҳоро бастанд; ва амр фармудам, ки то анҷоми шанбе онҳоро накушоанд; ва аз навкарони худ назди дарвозаҳо гузоштам, то ки дар рӯзи шанбе ҳеч боре оварда нашавад.

²⁰ Ва савдогарон ва фурӯшандагони ҳар навъ мол як-ду бор берун аз Ерусалим шабро гузаронданд.

²¹ Ва ман онҳоро таъкид намуда, гуфтам: «Чаро шумо назди ҳисор шабро мегузаронед? Агар бори дигар чунин кунед, даст бар шумо хоҳам андохт!» Аз ҳамон вақт дигар дар рӯзи шанбе наомаданд.

²² Ва ба левизодагон амр фармудам, ки таҳорат карда, барои ниғаҳбонии дарвозаҳо биёянд, то ки

рӯзи шанbero тақдис намоянд. Инро низ, эй Худои ман, барои ман ба ёд овар ва бар ҳасби марҳамати бузурги Худ бар ман шафқат намо!

Манъ кардани никоҳ бо занони аҷнабӣ.

²³ Дар он айём низ яҳудиёро дидам, ки занони ашдӯдӣ, аммунӣ ва мӯобӣ гирифтаанд;

²⁴ Ва писарони онҳо қисман ба забони ашдӯдӣ гап мезаданд, ва ба забони яҳудӣ наметавонистанд сухан ронанд, балки ба забони ин ё он қавм.

²⁵ Ва ман онҳоро мазаммат намудам, ва ба онҳо лаънат хондам, ва баъзе касонро аз байни онҳо кӯфтам, ва мӯйҳошонро кандам, ва онҳоро ба Худо қасам дода, гуфтам: «Духтарони худро ба писарони онҳо надихед, ва духтарони онҳоро барои писарони худ ва барои худ нагиред.

²⁶ Сулаймон, подшоҳи Исроил, охир, ба туфайли ҳаминҳо гуноҳ карда буд, ва ҳол он ки дар миёни халқҳои бисъёр подшоҳе мисли ӯ набуд! Ва ӯ барои Худои худ маҳбуб буд, ва Худо ӯро бар тамоми Исроил подшоҳ карда буд, — аммо ӯро низ занони аҷнабӣ дар роҳи гуноҳ андохтанд!

²⁷ Пас, оё мо метавонем ба суханони шумо гӯш дода, ин шарорати азимро ба амал оварем, яъне ба Худои худ хиёнат карда, занони аҷнабӣ бигирем?»

²⁸ Ва аз зодагони Юёдоъ ибни Эльёшиби саркоҳин ман якеро, ки домоди Санбалати хӯрӯнӣ буд, аз пеши худ рондам.

²⁹ Онҳоро, эй Худои ман, барои он ба ёд овар, ки қаҳонатро, ва аҳди қоҳинон ва левизодагонро палид кардаанд!

³⁰ Ва ман онҳоро аз ҳар чизи аҷнабӣ татҳир намудам, ва хизматгузориҳои қоҳинон ва левизодагонро аз нав барқарор кардам, то ҳар яке ба кори худ машғул шавад;

³¹ Ва овардани ҳадияи ҳезумро дар вақтҳои муайян, ва навбарҳоро низ. Маро, эй Худои ман, ба некӯӣ ба ёд овар!

ЭСТЕР

БОБИ ЯКУМ

Аҳашверӯш Ваштии маликаро рад мекунад.

1 Ва воқеъ шуд дар айёми Аҳашверӯш, — ҳамон Аҳашверӯш, ки аз Ҳинд то Ҳабаш бар саду бисту ҳафт вилоят подшоҳӣ мекард, —

² Дар он айём, ки подшоҳ Аҳашверӯш бар тахти хисравии худ дар Шушани пойтахт нишаста буд,

³ Ва дар соли сеюми подшоҳии худ ӯ барои ҳамаи мирон ва маъмурунаш базм барпо кард, ва сипоҳиёни Форс ва Модай, аъёну ашроф ва ҳокимони вилоятҳо дар ҳузури ӯ буданд,

⁴ Дар сурате ки ӯ айёми зиёде, саду ҳаштод рӯз, сарвату ҷалоли хисравии худ ва шаъну шавкати бузургии худро нишон меод.

⁵ Ва чун он рӯзҳо ба итмом расид, подшоҳ барои тамоми қавме ки дар Шушани пойтахт аз бузург то хурд ҳозир буданд, дар саҳни боғи қасри подшоҳ базми ҳафтрӯза барпо кард.

⁶ Пардаҳо аз матои маҳини сафед ва лочвард бо риштаҳои катони сафед ва арғувон бар ҳалқаҳои нуқра ва сутунҳои мрамор овозон буд; катҳои тило ва нуқра бар фарше аз мрамари сабз, сиёҳ, садафун ва сурх истода буд.

⁷ Ва нӯшокиҳо дар зарфҳои тилло буд, ва зарфҳо аз зарфҳои гуногуншакл иборат буд; ва шароби хисравӣ мувофиқи ҳиммати подшоҳ фаровон буд;

⁸ Ва шаробнӯшӣ ба муддаои табъ буд; касеро маҷбур намекарданд, зеро подшоҳ ба ҳамаи маъмурони хонаи худ амр фармуда буд, ки ба дилхоҳи ҳар кас амал кунанд.

⁹ Ваштии малика низ дар хонаи хисравии подшоҳ Аҳашверӯш базме барои занон барпо кард.

¹⁰ Дар рӯзи ҳафтум, вақте ки подшоҳ аз шароб дилхуш шуд, ба Мехумон, Бизто, Ҳарбӯно, Бинто, Абанто, Зетар ва Каркас — ҳафт хоҷасарое ки ба ҳузури подшоҳ Аҳашверӯш хизмат мекарданд, — амр кард,

¹¹ Ки Ваштии маликаро бо афсари хисравӣ ба ҳузури подшоҳ биёваранд, то ки зебоии варо ба қавмон ва мирон нишон диҳад, зеро ки вай хушрӯй буд.

¹² Вале Ваштии малика бо амре ки подшоҳ ба воситаи хоҷасароён фармуда буд, нахост биёяд, ва подшоҳ бағоят хашмгин шуда, ғазабаш андаруни ӯ аланга зад.

¹³ Ва подшоҳ ба ҳокимони донандаи таворих гуфт, чунки равиши подшоҳ ин буд, ки бо ҳамаи донандагони қонун ва ҳуқуқ машварат кунад.

¹⁴ Ва муқаррабони ӯ Каршено, Шетор, Адмото, Таршиш, Мерес, Марсено ва Мемухон буданд, ки ин ҳафт мири Форс ва Модай чехраи подшоҳро медиданд ва дар сафи аввали назди тахти хисравӣ менишастанд:

¹⁵ «Аз рӯи қонун ба Ваштии малика чӣ бояд кард барои он ки вай амреро, ки подшоҳ Аҳашверӯш ба воситаи хоҷасароён фармуд, ба ҷо наовард?»

¹⁶ Ва Мемухон ба ҳузури подшоҳ ва мирон гуфт: «Ваштии малика на танҳо бар зидди подшоҳ гуноҳкор шуд, балки низ бар зидди ҳамаи мирон ва бар зидди ҳамаи қавмоне ки дар ҳамаи вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш мебошанд,

¹⁷ Чунки рафтори малика дар миёни ҳамаи занон овоза шуда, шавҳарҳошон дар назарашон беқадр хоҳанд шуд, ва онҳо хоҳанд гуфт: „Подшоҳ Аҳашверӯш амр кард, ки Ваштии маликаро ба ҳузури ӯ биёваранд, вале вай наомад“.

¹⁸ Ва имрӯз хонумҳои Форс ва Модай, ки рафтори маликаро шуниданд, ба ҳамаи мирони подшоҳ чунин хоҳанд гуфт, ва ин боиси таҳқир ва хашми зиёде хоҳад шуд.

¹⁹ Агар подшоҳ салоҳ донад, бигзор амри хисравонае аз ҷониби ӯ навишта, дар Форс ва Модай ба таври мансухнопазир ба ҳукми қонун дароварда шавад, ки Ваштӣ дигар ба ҳузури подшоҳ Аҳашверӯш наояд, ва подшоҳ унвони хисравонаи варо ба зани дигаре ки аз вай беҳтар бошад, бидиҳад.

²⁰ Ва фармони подшоҳ ба самъи мардум расида, дар тамоми мамлақати ӯ, ҳарчанд ки азим аст, асар хоҳад бахшид, ва ҳамаи занон ба шавҳарҳои худ аз бузург то хурд қадрдонӣ хоҳанд кард».

²¹ Ва ин сухан дар назари подшоҳ ва мирон писанд афтод, ва подшоҳ аз рӯи сухани Мемухон амал кард.

²² Ва мактубҳо ба ҳамаи вилоятҳои подшоҳ, ба ҳар вилоят бо хати он ва ба ҳар қавм бо забони он равона кард, то ки ҳар мард бо забони қавми худ сухан ронда, дар хонаи худ ҳукмфармо бошад.

БОБИ ДУЮМ

Эстер малика мешавад.

2 Баъд аз ин воқеот, вақте ки ғазаби подшоҳ Аҳашверӯш таскин ёфт, ӯ Ваштиро, ва

рафтореро, ки вай карда буд, ва ҳукмеро, ки дар ҳаққи вай бароварда шуда буд, ба ёд овард.

² Ва навкарони подшоҳ, ки дар ҳузури ӯ хизмат мекарданд, гуфтанд: «Бигзор барои подшоҳ духтарони бокираи хушрӯро ҷустуҷӯ намоянд,

³ Ва подшоҳ дар ҳамаи вилоятҳои мамлакати худ нозиронро таъин кунад, ва онҳо ҳар духтари бокираи хушрӯро дар Шушани пойтахт, дар хонаи занон, зери дасти Ҳечои хоҷасарои подшоҳ, ки ниғаҳбони занон аст, ҷамъ кунанд, ва лавозимоти ороиш ба онҳо дода шавад.

⁴ Ва духтаре ки дар назари подшоҳ писанд афтад, ба ҷои Ваштӣ малика шавад». Ва ин сухан дар назари подшоҳ писанд афтод, ва ӯ чунин амал кард.

⁵ Марди яҳудие дар Шушани пойтахт буд, ва номаш Мордахай ибни Ёир, ибни Шимъй, ибни Қиши бинъёминӣ буд,

⁶ Ки аз Ерусалим бурда шуда буд бо асироне ки ҳамроҳи Екониё подшоҳи Яҳудо ҷалои ватан шуда буданд, ки онҳоро Навукаднесар подшоҳи Бобил ҷалои ватан карда буд.

⁷ Ва ӯ мураббии Ҳадаса, яъне Эстери амакбачаи худ буд, чунки вай падару модар надошт; ва ин духтар хушандом ва хушрӯй буд, ва баъд аз вафоти падару модараш варо Мордахай барои худ духтархонд карда буд.

⁸ Ва ҳангоме ки амри подшоҳ ва қонуни ӯ эълон карда шуд, ва духтарони зиёде дар Шушани пойтахт зери дасти Ҳечоӣ ҷамъ оварда шуданд, Эстерро низ ба хонаи подшоҳ зери дасти Ҳечоӣ, ки ниғаҳбони занон буд, гирифта оварданд.

⁹ Ва ин духтар дар назари ӯ писанд афтода, ба ҳузури ӯ илтифот пайдо кард, ва ӯ шитобон лавозимоти ороиш ва офияти варо ба вай дод ва ҳафт канизи муносибро аз хонаи подшоҳ ба вай дода, варо бо канизонаш ба беҳтарин шӯъбаи хонаи занон гузаронд.

¹⁰ Эстер қавми худ ва ақрабои худро маълум накард, зеро Мордахай ба вай амр фармуда буд, ки маълум накунад.

¹¹ Ва ҳар рӯз Мордахай назди саҳни хонаи занон гаштугузор мекард, то ки аз саломатии Эстер ва аз он чи ба вай рӯй медиҳад, хабардор бошад.

¹² Ва чун навбати ҳар духтар мерасид, ки назди подшоҳ Аҳашверӯш биёяд, — яъне баъд аз он ки вай дар муддати дувоздаҳ моҳ русуми барои занон муқарраршударо мегузашт, зеро ки айёми молиш додани онҳо: шаш моҳ бо равғани мур ва шаш моҳ бо атриёт ва дорувори молидани занон бо ҳамин буд мешуд, —

¹³ Ва он гоҳ духтар назди подшоҳ меомад. Ҳар чизе ки вай талаб мекард, ба вай медоданд, то ки бо он аз хонаи занон ба хонаи подшоҳ биёяд.

¹⁴ Шомгоҳон вай меомад ва саҳаргоҳон ба хонаи дуҷуми занон зери дасти Шашғоз, ки хоҷасарои подшоҳ ва ниғаҳбони сурриягон буд, бармегашт ва дигар назди подшоҳ намеомад, магар ки подшоҳ

варо бихоҳад, ва он гоҳ варо ном бурда даъват мекарданд.

¹⁵ Ва чун навбати Эстер, духтари Абиҳоиили амаки Мордахай, ки ӯ варо духтархонд карда буд, расид, ки назди подшоҳ биёяд, вай чизе талаб накард, магар ки он чи Ҳечоӣ хоҷасарои подшоҳ ва ниғаҳбони занон гуфта буд. Ва Эстер дар назари ҳар касе ки варо медид, илтифот пайдо мекард.

¹⁶ Ва Эстерро назди подшоҳ Аҳашверӯш, ба хонаи хисравии ӯ, дар моҳи даҳум, ки моҳи тевет бошад, дар соли ҳафтуми подшоҳии ӯ гирифта оварданд.

¹⁷ Ва подшоҳ Эстерро бештар аз ҳамаи занон дӯст дошт, ва ба ҳузури ӯ вай бештар аз ҳамаи дӯшизагон меҳр ва илтифот пайдо кард; ва ӯ тоҷи хисравонаро бар сари вай гузошта, варо ба ҷои Ваштӣ малика гардонд.

¹⁸ Ва подшоҳ базми бузурге, — базме ба хотири Эстер, — барои ҳамаи мирон ва маъмурони худ барпо кард, ва ба вилоятҳои сабуки бахшид, ва бо ҳиммати хисравона инъомҳо дод.

¹⁹ Ва ҳангоме ки дӯшизагон бори дуюм ҷамъ оварда шуданд, Мордахай назди дарвозаи подшоҳ менишаст.

²⁰ Эстер ақрабои худ ва қавми худро ҳанӯз маълум накарда буд, чунон ки Мордахай ба вай амр фармуда буд; ва амри Мордахайро Эстер мисли замоне ки назди ӯ тарбият мегирифт, ба ҷо меовард.

Мордахай ҳаёти подшоҳро аз хатар раҳо мекунад.

²¹ Дар он айём, ки Мордахай назди дарвозаи подшоҳ менишаст, ду хоҷасарои подшоҳ, Бигтон ва Тораш, ки аз посбонони остона буданд, дарғазаб шуданд ва қасд доштанд ба подшоҳ Аҳашверӯш дасти тааддӣ дароз кунанд.

²² Вале Мордахай аз ин ҳодиса воқиф шуда, ба Эстери малика хабар дод, ва Эстер он чиро, ки Мордахай ошкор карда буд, ба подшоҳ гуфт.

²³ Ва ин ҳодиса тафтиш карда шуд, ва дуруст баромад, ва ҳар дуяшон ба дор овехта шуданд. Ва дар китоби вақоии айём, ки дар ҳузури подшоҳ буд, ин ҳодиса навишта шуд.

БОБИ СЕЮМ

Суиқасди Ҳомон.

3 Баъд аз ин воқеот, подшоҳ Аҳашверӯш ба Ҳомон ибни Ҳамдотои Аҷоҷӣ бузургӣ бахшида, ӯро баланд бардошт, ва курсии ӯро аз ҳамаи мироне ки бо ӯ буданд, болотар гузошт;

² Ва ҳамаи маъмурони подшоҳ, ки назди дарвозаи подшоҳ буданд, ба Ҳомон зону мезаданд ва сачда мебуданд, зеро ки подшоҳ дар ҳаққи ӯ чунин амр фармуда буд, вале Мордахай зону намезад ва сачда намебуд.

³ Ва маъмурони подшоҳ, ки назди дарвозаи подшоҳ буданд, ба Мордахай мегуфтанд: «Чаро ту аз амри подшоҳ сар мепечӣ?»

⁴ Ва азбаски рӯз ба рӯз ба ӯ мегуфтанд, ва ӯ ба онҳо гуш намедод, аз ин рӯ ба Ҳомон хабар доданд, то бубинанд, ки оё Мордахай метавонад ба суханонаш исрор намояд, зеро онҳоро огоҳ карда буд, ки ӯ яҳудӣ аст.

⁵ Чун Ҳомон дид, ки Мордахай ба ӯ зону намезанад ва сачда намебарад, — Ҳомон пур аз ғазаб шуд.

⁶ Вале танҳо ба Мордахай дасти тааддӣ дароз кардан дар назари ӯ нописанд омад, ва чун ӯро аз қавми Мордахай огоҳонида буданд, аз ин рӯ Ҳомон қасд намуд, ки қавми Мордахай, яъне ҳамаи яҳудиёнеро, ки дар тамоми мамлакати Аҳашверӯш буданд, нобуд кунад.

⁷ Дар моҳи якум, ки моҳи нисон бошад, дар соли дувоздахуми подшоҳ Аҳашверӯш, дар ҳузури Ҳомон барои ҳар рӯз ва ҳар моҳ пур — яъне қуръа — партофтанд, ва он ба моҳи дувоздахум, ки моҳи адор бошад, афтод.

⁸ Ва Ҳомон ба подшоҳ Аҳашверӯш гуфт: «Қавме парешон ва пароканда дар миёни қавмҳо дар ҳамаи вилоятҳои мамлакати ту ҳастанд, ва қонунҳои аз ҳар қавм фарқ дорад, ва қонунҳои подшоҳро ба ҷо намеоваранд, ва подшоҳро норавост, ки онҳоро чунин вогузорад.

⁹ Агар подшоҳ салоҳ донанд, бигзор барои нест кардани онҳо фармоне навишта шавад, ва ман даҳ ҳазор қурси нуқра[†] ба дасти коргарон баркашида хоҳам дод, то ки ба хазоини подшоҳ биёваранд».

¹⁰ Ва подшоҳ нигини худро аз дасти худ кашид, ва онро ба Ҳомон ибни Ҳамдотои Аҷоҷӣ, ки бадхоҳи яҳудиён буд, дод.

¹¹ Ва подшоҳ ба Ҳомон гуфт: «Он нуқра дар дасти ту бимонад, ва он қавм низ, то ки бо онҳо он чиро, ки ба назарат маъқул бошад, бикунӣ».

¹² Ва котибони подшоҳ дар моҳи якум, дар рӯзи сздаҳуми он, даъват шуданд, ва мувофиқи ҳар он чи Ҳомон амр фармуд, ба волиёни подшоҳ ва ба ҳокимони ҳар вилоят ва ба мирони ҳар қавм, ба ҳар вилоят бо хати он ва ба ҳар қавм бо забони он навишта шуд; аз номи подшоҳ Аҳашверӯш навишта ва бо нигини подшоҳ мӯҳр карда шуд.

¹³ Ва мактубҳо ба воситаи чопарон ба ҳамаи вилоятҳои подшоҳ фиристода шуд, то ки ҳамаи яҳудиёнро, аз ҷавон то пир ва тифлон ва занон, дар як рӯз, дар рӯзи сздаҳуми моҳи дувоздахум, ки моҳи адор бошад, нобуд кунанд, бикушанд ва талаф намоянд, ва молу мулки онҳоро толону тороҷ кунанд.

¹⁴ «Нусхаҳои ин фармон дар ҳар вилоят ба ҳукми қонун дароварда, ба ҳамаи қавмҳо эълон карда шавад, то ки ба он рӯз тайёр бошанд».

¹⁵ Он чопарон шитобон бо амри подшоҳ роҳсипор гардиданд, ва он қонун дар Шушани пойтахт мунташир шуд, ва подшоҳ ва Ҳомон ба

майнӯши нишастанд, валекин шаҳри Шушан дар изтироб афтод.

БОБИ ЧОРУМ

Рӯзадорӣ ва андӯҳ дар миёни яҳудиён.

⁴ Ва Мордахай аз он чи воқеъ шуда буд, огоҳӣ ёфт, ва Мордахай либоси худро чок зада, палос ва хокистар дар бар кард, ва андаруни шаҳр рафта, фиғони азим ва талхе баровард.

² Ва то ба пеши дарвозаи подшоҳ расид, зеро мумкин набуд, ки касе палос дар тан ба дарвозаи подшоҳ дарояд.

³ Ва дар ҳар вилоят ва мавзеъ, ки амри подшоҳ ва қонуни ӯ расида буд, барои яҳудиён мотами бузург ва рӯзадорӣ ва гирья ва овозандозӣ буд; палос ва хокистар барои бисёр касон бистар шуд.

⁴ Ва чун канизони Эстер ва хоҷасароёни вай омада, ба вай хабар доданд, малика бағоят музтариб шуд, ва либос фиристод, то ки Мордахайро бипӯшонанд ва палосашро аз ӯ дур кунанд, вале ӯ қабул накард.

⁵ Ва Эстер Ҳатохро, ки аз хоҷасароёни подшоҳ назди вай таъин шуда буд, даъват намуд ва ӯро амр фармуд, ки аз Мордахай бипурсад, ки ин чист ва ин аз чӣ сабаб аст?

⁶ Пас Ҳатох ба майдони шаҳр, ки пеши дарвозаи подшоҳ буд, назди Мордахай рафт.

⁷ Ва Мордахай аз ҳар чи ба ӯ рӯй дода буд, ва аз маблағи нуқрае ки Ҳомон барои нест кардани яҳудиён ба хазоини подшоҳ баркашида доданӣ шуда буд, ӯро хабардор кард,

⁸ Ва нусхаи фармони ба ҳукми қонун даромадаро, ки дар Шушан дар бораи нобуд кардани онҳо мунташир шуда буд, ба ӯ дод, то ки онро ба Эстер нишон диҳад ва ба вай хабар расонад, ва варо амр фармояд, ки назди подшоҳ даромада, аз ӯ зорию илтиҷо кунад ва барои қавми худ аз ӯ илтимос намояд.

⁹ Ва Ҳатох омада, суханони Мордахайро ба Эстер хабар дод.

¹⁰ Ва Эстер ба Ҳатох сухан ронда, ӯро амр фармуд, ки ба Мордахай бигӯяд:

¹¹ «Ҳамаи маъмурони подшоҳ ва қавми вилоятҳои подшоҳ медонанд, ки барои ҳар мард ва зане ки назди подшоҳ ба саҳни дарунӣ биёяд, бе он ки даъват шуда бошад, фақат як қонун ҳаст, ки бояд қатл карда шавад, ба ҷуз касе ки подшоҳ ҷӯбдасти тиллоро сӯи вай дароз кунад, то ки зинда монад; инак сӣ рӯз аст, ки ман даъват нашудаам, ки назди подшоҳ биёям».

¹² Вақте ки суханони Эстерро ба Мордахай хабар доданд,

¹³ Мордахай гуфт, ки ба Эстер чунин ҷавоб гардонанд: «Дар дили худ гумон накун, ки дар хонаи подшоҳ аз миёни ҳамаи яҳудиён раҳо хоҳӣ шуд,

[†] қурси нуқра — воҳиди калони пул дар замони қадим, ки тақрибан 21 килограмм вазн дошт.

¹⁴ Балки, агар дар ҳамин вақт хомӯш бимонӣ, вусъат ва халосӣ аз ҷои дигар падида хоҳад омад, вале ту ва хонадони падарат талаф хоҳед шуд, ва кист бидонад, ки оё барои ҷунин вақт ба салтанат нарасидаӣ?»

¹⁵ Ва Эстер гуфт, ки ба Мордахай ҷунин ҷавоб гардонанд:

¹⁶ «Бирав ва ҳамаи яҳудиёно, ки дар Шушан мебошанд, ҷамъ кун, ва барои ман рӯза дошта, се рӯз, шабонаю рӯзона, чизе нахӯред ва нанӯшед; ман низ бо канизони худ ҳамчуни рӯза хоҳам дошт, ва ба ин тариқ назди подшоҳ хоҳам омад, гарчанде ки ин бар хилофи қонун аст, ва агар талаф шавам, бигзор талаф шавам».

¹⁷ Ва Мордахай рафта, онҷунон ки Эстер ӯро амр фармуда буд, амал кард.

БОБИ ПАНҶУМ

Ҷасорати Эстер.

5 Дар рӯзи сеюм Эстер либоси хисравона пӯшида, дар саҳни дарунии хонаи подшоҳ рӯ ба рӯи дарбори подшоҳ биистод, ва подшоҳ бар тахти хисравии худ дар дарбори хисравӣ рӯ ба рӯи даромадгоҳи хона нишаста буд.

² Ва ҷун подшоҳ Эстери маликаро дид, ки дар саҳн истодааст, вай дар назари ӯ илтифот пайдо кард, ва подшоҳ ҷӯбдасти тиллоро, ки дар дасташ буд, сӯи Эстер дароз кард, ва Эстер наздик омада, нӯги ҷӯбдастро ламс намуд.

³ Ва подшоҳ ба вай гуфт: «Эй Эстери малика! Туро чӣ шуд, ва илтимосат чист? Ҳатто нисфи мамлакат бошад ҳам, ба ту дода хоҳад шуд».

⁴ Ва Эстер гуфт: «Агар подшоҳ салоҳ донад, бигзор подшоҳ бо Ҳомон имрӯз ба зиёфате ки барои ӯ муҳайё кардаам, биёяд».

⁵ Ва подшоҳ гуфт: «Зуд Ҳомонро даъват кунед, то ки гуфтаи Эстерро ба ҷо оварем». Ва подшоҳ бо Ҳомон ба зиёфате ки Эстер муҳайё карда буд, омад.

⁶ Ва подшоҳ ба Эстер дар вақти шаробнӯшӣ гуфт: «Хоҳишат чист? Он қонеъ карда хоҳад шуд. Ва илтимосат чист? Ҳатто нисфи мамлакат бошад ҳам, ба ҷо оварда хоҳад шуд».

⁷ Ва Эстер ҷавоб гардонда, гуфт: «Хоҳишам ва илтимосам ин аст,

⁸ Ки агар дар назари подшоҳ илтифот пайдо карда бошам, ва агар подшоҳ салоҳ донад, ки хоҳишамро қонеъ кунад ва илтимосамро ба ҷо оварад, бигзор подшоҳ бо Ҳомон ба зиёфате ки барои онҳо муҳайё хоҳам кард, биёяд, ва фардо ба саволи подшоҳ ҷавоб хоҳам дод».

⁹ Ва Ҳомон дар он рӯз хурсанд ва хушдил шуда берун омад, вале вақте ки Ҳомон Мордахайро назди дарвозаи подшоҳ дид, ки пеши ӯ намехезад ва аз ҷояш намечунбад, Ҳомон бар Мордахай пур аз ғазаб шуд.

¹⁰ Валекин Ҳомон худдорӣ карда, ба хонаи худ омад, ва кас фиристода, дӯстони худ ва зани худ Зорашро даъват намуд.

¹¹ Ва Ҳомон ба онҳо фаровонии сарвати худ ва бузургии писарони худро, ва тамоми шавкатеро, ки подшоҳ ба ӯ ато намуда, ӯро бар мирон ва маъмурони подшоҳ баланд бардоштааст, ҳикоят кард,

¹² Ва Ҳомон гуфт: «Илова бар ин, Эстери малика низ касеро, ғайр аз ман, ба зиёфате ки муҳайё карда буд, ҳамроҳи подшоҳ даъват нанамуд, ва фардо низ ман назди вай ҳамроҳи подшоҳ даъват шудаам;

¹³ Валекин ҳамаи ин дар назари ман ҳеҷ қимате надорад, то даме ки Мордахай яҳудиро назди дарвозаи подшоҳ нишаста мебинам».

¹⁴ Зани ӯ Зораш ва ҳамаи дӯстони ӯ гуфтанд: «Доре ба баландии панҷоҳ зироъ бисозанд, ва пагоҳӣ ба подшоҳ бигӯй, ки Мордахайро бар он биовезанд, ва шодон ҳамроҳи подшоҳ ба зиёфат бирав». Ва ин суҳан дар назари Ҳомон писанд афтод, ва ӯ доре сохт.

БОБИ ШАШУМ

Ҳомон маҷбур шуд, ки Мордахайро иззат кунад.

6 Дар он шаб хоби подшоҳ парид, ва ӯ амр фармуд, ки китоби ёддошти вақоеи айёмро биёранд, то ки онро ба хузури подшоҳ бихонанд.

² Ва навиштае ёфт шуд, ки Мордахай дар бораи ду хоҷасарои подшоҳ, Бигтон ва Тораш, ки аз посбонони остона буданд ва қасд доштанд ба подшоҳ Аҳашверӯш дасти тааддӣ дароз кунанд, хабар додааст.

³ Ва подшоҳ гуфт: «Чӣ иззат ва сарафрозӣ барои ин ба Мордахай ато шудааст?» Навкарони подшоҳ, ки дар хузури ӯ хизмат мекарданд, гуфтанд: «Чизе ба вай ато нашудааст».

⁴ Ва подшоҳ гуфт: «Кист дар саҳн?» Ва Ҳомон ба саҳни берунии хонаи подшоҳ омада буд, то ба подшоҳ бигӯяд, ки Мордахайро ба доре ки барояш сохта буд, биовезанд.

⁵ Ва наварони подшоҳ ба ӯ гуфтанд: «Инак, Ҳомон дар саҳн истодааст». Ва подшоҳ гуфт: «Бигзор биёяд».

⁶ Ва Ҳомон омад, ва подшоҳ ба ӯ гуфт: «Ба шахсе ки подшоҳ мехоҳад сарафроз намояд, чӣ бояд кард?» Ва Ҳомон дар дили худ гуфт: «Ғайр аз ман кист, ки подшоҳ бихоҳад сарафроз намояд?»

⁷ Ва Ҳомон ба подшоҳ гуфт: «Ба шахсе ки подшоҳ мехоҳад сарафроз намояд,

⁸ Бигзор либоси хисравонае ки подшоҳ онро дар бар мекунад, ва аспе ки подшоҳ бар он савор мешавад, ва тоҷи хисравонае ки бар сари асп гузошта мешавад, биёваранд,

⁹ Ва он либос ва аспро ба дасти яке аз мирони подшоҳ, ки аз аъёну ашроф бошад, бидиҳанд, ва шахсеро, ки подшоҳ мехоҳад сарафроз намояд,

бипӯшонанд, ва ўро ба асп савор карда дар майдони шаҳр бигардонанд, ва пешопеши ў нидо кунанд: „Ба шахсе ки подшоҳ мехоҳад сарафроз намояд, чунин карда хоҳад шуд!“»

¹⁰ Ва подшоҳ ба Ҳомон гуфт: «Шитоб намуда он либос ва аспро, чунон ки гуфти, бигир ва ба Мордахаи яҳудӣ, ки назди дарвозаи подшоҳ нишастааст, чунин бикун; аз ҳар чи гуфти, чизе кам нашавад».

¹¹ Ва Ҳомон он либос ва аспро гирифт, ва Мордахайро пӯшонид, ва ўро ба асп савор карда дар майдони шаҳр гардонид, ва пешопеши ў нидо кард: «Ба шахсе ки подшоҳ мехоҳад сарафроз намояд, чунин карда хоҳад шуд!»

¹² Ва Мордахай ба дарвозаи подшоҳ баргашт, вале Ҳомон мотамзада ва рӯсиёҳ сӯи хонаи худ шитофт.

¹³ Ва Ҳомон ба зани худ Зораш ва ба ҳамаи дӯстони худ ҳар он чиро, ки ба ў воқеъ шуда буд, ҳикоят кард, ва ҳакимонаш ва занаш Зораш ба ў гуфтанд: «Агар Мордахай, ки пеши вай ба фуру ғалтидан сар кардай, аз насли яҳудиён бошад, бар вай ғолиб нахоҳӣ шуд, балки ҳатман пеши вай фуру хоҳӣ ғалтид».

¹⁴ Ва ҳанӯз бо ў сухан меронданд, ки хоҷасароёни подшоҳ расиданд, то ки Ҳомонро шитоб кунонида, ба зиёфате ки Эстер муҳайё намуда буд, бибаранд.

БОБИ ҲАФТУМ

Зиёфат назди Эстер. Қатли Ҳомон.

7 Ва подшоҳ бо Ҳомон назди Эстери малика ба зиёфат омад.

² Ва подшоҳ дар рӯзи дююм низ дар вақти шаробнӯшӣ ба Эстер гуфт: «Эй Эстери малика! Хоҳишат чист? Он қонеъ карда хоҳад шуд. Ва илтимосат чист? Ҳатто нисфи мамлакат бошад ҳам, ба ҷо оварда хоҳад шуд».

³ Ва Эстери малика ҷавоб гардонда гуфт: «Эй подшоҳ! Агар дар назари ту илтифот пайдо карда бошам, ва агар подшоҳ салоҳ донад, бигзор ҷони ман мувофиқи хоҳиши ман ва қавми ман мувофиқи илтимоси ман ба ман бахшида шавад,

⁴ Зеро ки ман ва қавми ман фурухта шудаем, то ки нобуд, кушта ва талаф шавем, ва агар ба ғулумӣ ва канизӣ фурухта мешудем, ман хомӯш мемондам, гарчанде ки аду ба зарари подшоҳ намеарзад».

⁵ Ва подшоҳ Аҳашверӯш ба сухан оғоз намуда, ба Эстери малика гуфт: «Он кас кист, ва он кас кучост, ки дилаш ҷуръат намудааст чунин амал кунад?»

⁶ Ва Эстер гуфт: «Он шахси аду ва душман ҳамин Ҳомони шарир аст!» Ва Ҳомон ба ҳузури подшоҳ ва малика ба даҳшат афтод.

⁷ Ва подшоҳ бо ғазаб аз шаробнӯшӣ хеста ба боғи қаср баромад, ва Ҳомон он ҷо монд, то ки аз Эстери малика барои ҷони худ илтимос намояд, зеро дид, ки аз ҷониби подшоҳ ба сараш балое хоҳад омад.

⁸ Ва ҳангоме ки подшоҳ аз боғи қаср ба хонаи шаробнӯшӣ баргашт, Ҳомон бар нимкате ки болояш Эстер буд, фуру ғалтида буд, ва подшоҳ гуфт: «Оё ба номӯси малика низ ба ҳузури ман дар хона таҷовуз мекунад?» Ҳамин ки ин сухан аз даҳони подшоҳ баромад, рӯи Ҳомонро пӯшониданд.

⁹ Ва Ҳарбӯно, яке аз хоҷасароёне ки ба ҳузури подшоҳ буданд, гуфт: «Инак доре низ ба баландии панҷоҳ зироъ дар хонаи Ҳомон истодааст, ки онро Ҳомон барои Мордахай, ки дар ҳаққи подшоҳ сухани некӯ гуфта буд, сохтааст». Ва подшоҳ гуфт: «Ўро бар он биовезед!»

¹⁰ Бинобар ин Ҳомонро бар доре ки ў барои Мордахай муҳайё карда буд, овехтанд, ва ғазоби подшоҳ таскин ёфт.

БОБИ ҲАШТУМ

Ба бузургӣ расидани Мордахай.

8 Дар он рӯз подшоҳ Аҳашверӯш хонаи Ҳомони бадҳоқи яҳудиёнро ба Эстери малика дод, ва Мордахай ба ҳузури подшоҳ даромад, зеро Эстер фаҳмонда буд, ки ў ба вай чӣ нисбате дорад.

² Ва подшоҳ нигини худро, ки аз Ҳомон гирифта буд, кашида ба Мордахай дод, ва Эстер Мордахайро ба хонаи Ҳомон баргумошт.

³ Ва Эстер боз дар ҳузури подшоҳ сухан ронд, ва пеши пойҳои ў афтод, ва гирья кард, ва аз ў илтимос намуд, ки бадии Ҳомони Аҷоҷӣ ва қасдеро, ки дар ҳаққи яҳудиён андешида буд, ботил кунад.

⁴ Ва подшоҳ чӯбдасти тиллоро сӯи Эстер дароз кард, ва Эстер бархоста, ба ҳузури подшоҳ истод,

⁵ Ва гуфт: «Агар подшоҳ салоҳ донад, ва агар ман ба ҳузури ў илтифот пайдо карда бошам, ва ин чиз дар ҳузури подшоҳ муносиб ҳисоб ёбад, ва ман дар назари ў некӯ бошам, бигзор навишта шавад, ки мактубҳои дасисакоронаи Ҳомон ибни Ҳамдотои Аҷоҷӣ, ки ў дар бораи талаф намудани яҳудиёне ки дар ҳамаи вилоятҳои подшоҳ мебошанд, навишта буд, ботил карда мешавад.

⁶ Зеро, чӣ гуна ман метавонам мусибатеро, ки ба сари қавми ман меояд, бубинам, ва чӣ гуна ман метавонам таҳлукаи ақраби худро бубинам?»

⁷ Ва подшоҳ Аҳашверӯш ба Эстери малика ва Мордахаи яҳудӣ гуфт: «Инак, хонаи Ҳомонро ба Эстер додам, ва ўро ба дор овехтанд аз барои он ки ба яҳудиён дастӣ тааддӣ дароз кард.

⁸ Ва шумо он чиро, ки дар ҳаққи яҳудиён ба назаратон маъқул бошад, аз номи подшоҳ бинависед ва бо нигини подшоҳ мӯҳр кунед, зеро фармонеро, ки аз номи подшоҳ навишта ва бо нигини подшоҳ мӯҳр карда шудааст, ботил намудан мумкин нест».

⁹ Ва он гоҳ, дар моҳи сеюм, ки моҳи сивон бошад, дар рӯзи бисту сеюми он, котибони подшоҳ даъват шуданд, ва мувофиқи ҳар он чи Мордахай амр

фармуд, ба яҳудиён, ва ба волиён ва ҳокимон ва мирони вилоятҳо, ки аз Ҳинд то Ҳабаш саду бисту ҳафт вилоят буданд, ба ҳар вилоят бо хати он ва ба ҳар қавм бо забони он, ва ба яҳудиён бо хати онҳо ва бо забони онҳо навишта шуд.

¹⁰ Ва ӯ аз номи подшоҳ Аҳашверӯш навишта, бо нигини подшоҳ мӯҳр кард, ва мактубҳоро ба воситаи чопарони аспакӣ, ки бар аспҳои тезраве аз миёни тойкурраҳои тозии тавилаи подшоҳ савор шуда буданд, фиристонд, —

¹¹ Дар он мактубҳо подшоҳ ба яҳудиёне ки дар ҳар шаҳр мебошанд, иҷозат додааст, ки чамъ шуда, барои муҳофизати ҷони худ истодагӣ намоянд, тамоми иқтидори қавм ва вилоятеро, ки ба онҳо адоват доранд, бо якҷоягии тифлон ва занонашон нобуд кунанд, бикишанд ва талаф намоянд ва молу мулки онҳоро толону тороҷ кунанд,

¹² Дар як рӯз, дар ҳамаи вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш, дар рӯзи сздаҳуми моҳи дувоздахум, ки моҳи адор бошад.

¹³ «Нусхаҳои ин фармон дар ҳар вилоят ба ҳукми қонун дароварда, ба ҳамаи қавмҳо эълон карда шавад, то ки яҳудиён ба он рӯз барои интиқом гирифтани аз душманони худ тайёр бошанд».

¹⁴ Он чопарон бар аспҳои тезраве ки аз тавилаи подшоҳ буд, савор шуда, саросемавор ва шитобон бо амри подшоҳ роҳсипор гардиданд, ва ин қонун дар Шушани пойтахт мунташир шуд.

¹⁵ Ва Мордахай аз ҳузури подшоҳ бо либоси хисравонаи лочвард ва сафед, ва бо афсари бузургии тилло, ва бо қабои катони арғувонӣ берун омад, ва аҳли шаҳри Шушан шод ва хурсанд шуданд.

¹⁶ Барои яҳудиён равшанӣ, ва хурсандӣ, ва шодмонӣ, ва сарафрозӣ буд.

¹⁷ Ва дар ҳар вилоят ва шаҳр, дар ҳар ҷое ки амри подшоҳ ва қонуни ӯ расид, барои яҳудиён хурсандӣ ва шодмонӣ, базм ва ид буд, ва бисъёре аз қавмҳои ин сарзамин яҳудӣ шуданд, зеро ки тарси яҳудиён онҳоро фаро гирифта буд.

БОБИ НҶҲУМ

Яҳудиён аз душманони худ интиқом мегиранд.

9 Ва дар моҳи дувоздахум, ки моҳи адор бошад, дар рӯзи сздаҳуми он, ки вақти ба амал овардани амри подшоҳ ва қонуни ӯ расида буд, дар рӯзе ки душманони яҳудиён умед доштанд бар онҳо ҳукмфармо шаванд, вале акси он ба амал омада, яҳудиён бар адуёни худ ҳукмфармо шуданд:

² Яҳудиён дар шаҳрҳои худ, дар ҳамаи вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш чамъ шуданд, то ки ба бадҳоҳони худ дасти тааддӣ дароз кунанд, ва ҳеҷ кас пеши онҳо натавонист истодагӣ намояд, чунки тарси онҳо ҳамаи қавмҳоро фаро гирифта буд.

³ Ва ҳамаи мирони вилоятҳо, ва волиён, ва ҳокимон, ва амалдорони подшоҳ яҳудиёнро

дастгирӣ мекарданд, чунки тарси Мордахай онҳоро фаро гирифта буд,

⁴ Зеро ки Мордахай дар хонаи подшоҳ бузург буд, ва шӯҳраташ дар тамоми вилоятҳо паҳн мешуд, чунки таъсири ин шахс, яъне Мордахай, торафт меафзуд.

⁵ Ва яҳудиён ҳамаи душманони худро ба зарби шамшер заданд, ва куштанд, ва талаф намуданд, ва ба адуёни худ мувофиқи дилҳоҳи худ амал карданд.

⁶ Ва дар Шушани пойтахт яҳудиён панҷсад касро куштанд ва талаф намуданд;

⁷ Ва Паршандото, ва Далфӯн, ва Аспото,

⁸ Ва Пӯрото, ва Адальё, ва Аридото,

⁹ Ва Пармашто, ва Арисой, ва Аридой, ва Вайзото, —

¹⁰ Даҳ писари Ҳомон ибни Ҳамдотои бадҳоҳи яҳудиёнро куштанд, вале дасти худро барои толону тороҷ дароз накарданд.

¹¹ Дар ҳамаи рӯз шумораи онҳое ки дар Шушани пойтахт кушта шуданд, ба ҳузури подшоҳ хабар дода шуд.

¹² Ва подшоҳ ба Эстери малика гуфт: «Дар Шушани пойтахт яҳудиён панҷсад кас ва даҳ писари Ҳомонро куштаанд ва талаф намудаанд; дар дигар вилоятҳои подшоҳ чиҳҳо карда бошанд? Хоҳишат чист? Он қонеъ карда хоҳад шуд. Илтимосат боз чист? Он ба ҷо оварда хоҳад шуд».

¹³ Ва Эстер гуфт: «Агар подшоҳ салоҳ сонад, бигзор ба яҳудиёне ки дар Шушан мебошанд, иҷозат дода шавад, ки фардо низ бар ҳасби қонуни имрӯз амал кунанд ва даҳ писари Ҳомонро ба дор овезанд».

¹⁴ Ва подшоҳ гуфт: «Чунин бишавад!» Ва дар Шушан ба ҳукми қонун дароварда шуд, ва даҳ писари Ҳомонро овехтанд.

¹⁵ Ва яҳудиёне ки дар Шушан буданд, дар рӯзи чордахуми моҳи адор низ чамъ шуданд, ва дар Шушан сесад касро куштанд, вале дасти худро барои толону тороҷ дароз накарданд.

¹⁶ Ва дигар яҳудиёне ки дар вилоятҳои подшоҳ буданд, чамъ шуданд, то ки барои ҷони худ истодагӣ намуда, аз душманони худ оромӣ ёбанд, ва ҳафтоду панҷ ҳазор нафар адуёни худро куштанд, вале дасти худро барои толону тороҷ дароз накарданд.

¹⁷ Ин дар рӯзи сздаҳуми моҳи адор ба вуқӯъ омад, ва дар рӯзи чордахуми он оромӣ ёфтанд, ва онро рӯзи базм ва шодмонӣ карданд.

¹⁸ Валекин яҳудиёне ки дар Шушан буданд, дар рӯзи сздаҳуми он ва дар рӯзи чордахуми он чамъ шуданд, ва дар рӯзи понздаҳуми он оромӣ ёфтанд, ва онро рӯзи базм ва шодмонӣ карданд.

¹⁹ Бинобар ин яҳудиёни аз ҳисор берун, яъне онҳое ки дар шаҳрҳои беҳисор сукунат доранд, рӯзи чордахуми моҳи адорро рӯзи шодмонӣ ва базм ва ид мегардонанд ва ҳадияҳо ба ҳамдигар мефиристанд.

²⁰ Ва Мордахай ин суханонро навишта, ба ҳамаи яҳудиёне ки дар ҳамаи вилоятҳои подшоҳ Аҳашверӯш буданд, ба ҷойҳои наздик ва дур мактубҳо фиристонд,

Таъсиси иди пурим.

²¹ То онҳоро ӯҳдадор намояд, ки рӯзи чордахуми моҳи адор ва рӯзи понздаҳуми онро ҳар сол ид кунанд,

²² Ҳамчун рӯзҳои ки дар онҳо яҳудиён аз душманони худ оромӣ ёфтанд, ва ҳамчун моҳе ки барояшон андӯҳ ба шодмонӣ, ва мотам ба ид мубаддал шуд, — ин рӯзҳоро рӯзҳои базм ва шодмонӣ гардонид, ҳадияҳо ба ҳамдигар ва бахшишҳо ба бенавоён бифиристанд.

²³ Ва яҳудиён он чиро, ки худашон ба иҷро карданаш шурӯъ намуда буданд, ва он чиро, ки Мордахай ба онҳо навишта буд, қабул карданд,

²⁴ Зеро ки Ҳомон ибни Ҳамдотои Аҷоҷӣ, бадҳоҳи ҳамаи яҳудиён, ба фикри талаф намудани яҳудиён афтада, барои нобуд ва талаф намудани онҳо пур — яъне қуръа — партофта буд,

²⁵ Валекин вақте ки Эстер ба ҳузури подшоҳ даромад, ӯ бо мактуб амр фармуд, ки қасди баде ки Ҳомон дар ҳаққи яҳудиён андешида буд, ба сари худаш баргардонид, шавад, ва ӯро бо писаронаш ба дор овехтанд.

²⁶ Аз ин рӯ он рӯзҳоро аз калимаи пур пурим номиданд. Бинобар ин, мувофиқи ҳамаи суханони ҳамин нома, ва он чи худашон дар ин моҷаро дида буданд, ва он чи ба сарашон омада буд,

²⁷ Яҳудиён қарор доданд ва ба зиммаи худ ва насли худ ва ҳамаи касоне ки ба онҳо ҳамроҳ мешаванд, ба таври мансухнопазир гирифтанд, ки он ду рӯзро бар тибқи он чи дар бораи онҳо

навишта шудааст, ва бар тибқи замоне ки барои онҳо таъин гардидааст, ҳар сол ид кунанд,

²⁸ Ва он рӯзҳо дар ҳар насл, қабила, вилоят ва шаҳр ёдоварӣ ва ид карда шавад, ва ин рӯзҳои пурим аз миёни яҳудиён мансух нагардад, ва зикри онҳо аз наслашон нест нашавад.

²⁹ Бинобар ин Эстери малика, духтари Абиҳоил, ҳамроҳи Мордахай яҳудӣ бо тамоми қатъият навишт, ки ин номаи дуҷумро дар бораи пурим риоя намоянд.

³⁰ Ва Мордахай ба ҳамаи яҳудиён, ба саду бисту ҳафт вилояти мамлакати Аҳашверӯш, мактубҳо бо суханони саломатӣ ва садоқат фиристонд,

³¹ То ки ин рӯзҳои пуримро дар замони онҳо риоя намоянд, чунон ки барояшон Мордахай яҳудӣ ва Эстери малика барқарор кардаанд, ва чунон ки худашон барои худ ва барои насли худ айёми рӯзадориҳо ва фиғонашонро муқаррар намудаанд.

³² Ва бо амри Эстер ин суханони оид ба пурим тасдиқ гардида, дар китоб навишта шуд.

БОБИ ДАҲУМ

Мордахай — шахси олиҷоҳи дуюм баъд аз подшоҳ.

10 Ва подшоҳ Аҳашверӯш бар замин ва қазираҳои баҳр боҷу хироҷ андохт.

² Ва тамоми фаъолияти салтанат ва иқтисоди ӯ ва тасвири шавкати Мордахай, ки ӯро подшоҳ ба бузургӣ расонида буд, оё дар китоби вақоеи айёми подшоҳони Модай ва Форс навишта нашудааст?

³ Зеро ки Мордахай яҳудӣ баъд аз подшоҳ Аҳашверӯш шахси дуюм ва дар миёни яҳудиён бузург ва барои аксари бародарони худ матлуб буд, ки некбахтии қавми худро мехост ва барои саломатии тамоми насли худ ғамхорӣ мекард.

АЙЮБ

БОБИ ЯКУМ

Симои маънавии Айюб, дорой ва порсоии ӯ.

1 Марде дар замини Ус буд, ки Айюб ном дошт, ва он мард беайб ва росткор ва худотарс буд ва аз бадӣ дур мешуд.

² Ва ба ӯ ҳафт писар ва се духтар таваллуд ёфтанд.

³ Ва чорвои ӯ аз ҳафт ҳазор бузу гӯсфанд ва се ҳазор шутур ва панҷсад ҷуфт гов ва панҷсад модахар иборат буд, ва ӯ ғуломону канизони бағоят зиёде дошт; ва ин мард аз тамоми аҳли шарқ бузурттар буд.

⁴ Ва писарони ӯ рафта, дар хонаи ҳар яке дар рӯзи вай базм барпо мекарданд, ва кас фиристода, се хоҳари худро даъват менамуданд, то ки бо онҳо бихӯранд ва бинӯшанд.

⁵ Ва ҳангоме ки давраи рӯзҳои базм анҷом меёфт, Айюб кас фиристода, онҳоро такдис менамуд, ва саҳаргоҳон бархоста, мувофиқи адади ҳамаи онҳо қурбониҳои сӯхтани мебаровард, зеро ки Айюб мегӯфт: «Шояд, писаронам хато карда, Худоро дар дили худ хорӣ дода бошанд». Айюб ҳама вақт чунин амал мекард.

Шайтон ба порсоии Айюб неқӯаҳволии ӯро сабаб нишон медиҳад.

⁶ Ва рӯзе воқеъ шуд, ки писарони Худо † омаданд, то ки пеши Худованд ҳозир шаванд; ва шайтон низ дар миёни онҳо омад.

⁷ Ва Худованд ба шайтон гуфт: «Аз кучо омадӣ?» Ва шайтон ба Худованд ҷавоб гардонда, гуфт: «Аз давр задан бар замин ва аз гаштугузор кардан бар он».

⁸ Ва Худованд ба шайтон гуфт: «Оё ба бандаи Ман Айюб диққат додӣ, ки мисли ӯ марди беайб ва росткор ва худотарсе ки аз бадӣ дур мешавад, бар замин нест?»

⁹ Ва шайтон ба Худованд ҷавоб гардонда, гуфт: «Оё Айюб бесабаб аз Худо метарсад?»

¹⁰ Оё Ту барои ӯ ва барои хонаи ӯ ва барои ҳар чизе ки ӯ дорад, гирдогирд ҳисор насохтай? Амали дастҳои ӯро Ту баракат додай, ва чорвои ӯ бар замин паҳн шудааст.

¹¹ Аммо дасти Худо дароз карда, ба ҳар чизе ки ӯ дорад, бизан, — Туро ба ҳузурат дашном хоҳад дод».

† Фариштагон.

¹² Ва Худованд ба шайтон гуфт: «Инак, ҳар чизе ки ӯ дорад, дар дасти туст, фақат ба худӣ ӯ дасти худро дароз накун». Ва шайтон аз пеши Худованд рафт.

¹³ Ва рӯзе воқеъ шуд, ки писарон ва духтарони Айюб дар хонаи бародари нахустзодаи худ мехӯрданд ва шароб менӯшиданд.

¹⁴ Ва қосиде назди Айюб омада, гуфт: «Говҳо шудгор мекард, ва модахарҳо дар паҳлуи онҳо мечарид,

¹⁵ Ва мардуми Сабо ҳучум карда, онҳоро гирифтанд, ва навқаронро ба дами шамшер заданд; ва танҳо ман раҳо шудам, то ки ба ту хабар диҳам».

¹⁶ Ҳанӯз вай суҳан меронд, ки дигаре омада, гуфт: «Оташи Худо аз осмон афтода, бузу гӯсфандон ва навқаронро сӯзонд, ва онҳоро нобуд кард; ва танҳо ман раҳо шудам, то ки ба ту хабар диҳам».

¹⁷ Ҳанӯз вай суҳан меронд, ки дигаре омада, гуфт: «Калдонийён се даста шуда, ба шутурҳо ҳамла оварданд ва онҳоро гирифтанд, ва навқаронро ба дами шамшер заданд; ва танҳо ман раҳо шудам, то ки ба ту хабар диҳам».

¹⁸ Ҳанӯз вай суҳан меронд, ки дигаре омада, гуфт: «Писарон ва духтарони ту дар хонаи бародари нахустзодаи худ мехӯрданд ва шароб менӯшиданд,

¹⁹ Ва инак, боди азиме аз ҷониби биёбон омада, чор кунҷи хонаро фаро гирифт, ва он бар ҷавонон фурӯ рафт, ва онҳо мурданд; ва танҳо ман раҳо шудам, то ки ба ту хабар диҳам».

²⁰ Он гоҳ Айюб бархоста, ҷомаи худро чок зад, ва мӯйсари худро гирифт, ва бар замин афтода, сачда бурд.

²¹ Ва гуфт: «Аз батни модари худ бараҳна берун омадам, ва ба он ҷо бараҳна хоҳам баргашт. Худованд дод, ва Худованд гирифт. Исми Худованд муборак бод!»

²² Дар ҳамаи ин Айюб хатое накард, ва аз Худо шикоят нанамуд.

БОБИ ДУЮМ

Айюб бори дуюм ба ихтиёри шайтон супурда шуд.

2 Ва рӯзе воқеъ шуд, ки писарони Худо омаданд, то ки пеши Худованд ҳозир шаванд; ва шайтон низ дар миёни онҳо омад, то ки пеши Худованд ҳозир шавад.

² Ва Худованд ба шайтон гуфт: «Аз кучо омадӣ?» Ва шайтон ба Худованд ҷавоб гардонда, гуфт: «Аз

давр задан бар замин ва аз гаштугузор кардан бар он».

³ Ва Худованд ба шайтон гуфт: «Оё ба бандаи Ман Айюб диққат додӣ, ки мисли ӯ марди беайб ва росткор ва худотарсе ки аз бадӣ дур мешавад, бар замин нест? Ва ӯ ҳанӯз ба беайбии худ қоим аст, ва ҳол он ки ту Маро бар зидди ӯ барангехтӣ, то ӯро бесабаб нобуд кунам».

⁴ Вале шайтон ба Худованд ҷавоб гардонда, гуфт: «Пӯст дар ивази пӯст аст, ва ҳар чизе ки одамизод дорад, барои ҷони худ хоҳад дод;

⁵ Аммо дасти Худро дароз карда, ба устухон ва гӯшти ӯ бизан, — Туро ба хузурат дашном хоҳад дод».

⁶ Ва Худованд ба шайтон гуфт: «Инак, ӯ дар дасти туст; фақат ҷони ӯро нигоҳдорӣ намо».

⁷ Ва шайтон аз пеши Худованд рафт, ва Айюбро аз кафи нояш то фарқи сараш ба махави сахт гирифтор кард.

⁸ Ва ӯ сафолпорае гирифт, то ки худро бо он бихорад, дар ҳолате ки андаруни хокистар нишаста буд.

Айюб ва зани ӯ.

⁹ Ва занаш ба ӯ гуфт: «Оё ту ҳанӯз ба беайбии худ қоим ҳастӣ? Худоро дашном деҳ ва бимир».

¹⁰ Вале ӯ ба вай гуфт: «Ту мисли яке аз сифлагон сухан меронӣ; наҳод ки некиро аз Худо қабул кунему бадиро қабул накунем?» Дар ҳамаи ин Айюб бо лабҳои худ хатое накард.

Айюб ва се дӯсти ӯ.

¹¹ Вақте ки се дӯсти Айюб тамоми ин бадиро, ки ба сари ӯ омада буд, шуниданд, ҳар яке аз макони худ: Алифози Темонӣ ва Билдоди Шухӣ ва Сӯфори Наъмотӣ роҳсипор гардида, муттафиқ шуданд, ки бо ҳамдигар омада, ба ӯ ҳамдардӣ изҳор намоянд ва ӯро тасалли диҳанд.

¹² Чун аз дур чашм андохта, ӯро нашинохтанд, овози худро баланд карда, гиристанд, ва ҳар яке ҷомаи худро чок заданд, ва хок бар сари худ суи осмон пошиданд.

¹³ Ва ҳафт рӯзу ҳафт шаб бо ӯ бар замин нишастанд, ва касе ба ӯ сухане нагуфт, зеро диданд, ки дарди ӯ бағоят сахт аст.

БОБИ СЕЮМ

Нутқи якуми Айюб. Шикоят ва андӯхи ӯ.

3 Баъд аз он Айюб даҳони худро кушода, рӯзи худро нафрин кард.

² Ва Айюб нидо карда, гуфт:

³ «Нест бод рӯзе ки дар он таваллуд ёфтам, ва шабе ки дар он гуфта шуд:

„Наринае ба вучуд омад!“

⁴ Бигзор он рӯз тира шавад, онро Худо аз афроз ба ҳисоб наоварад, ва рӯшноӣ бар он надураҳшад!

⁵ Бигзор онро тирагӣ ва зулмот фуру барад, абр бар он сокин шавад,

кусуфоти рӯз онро дар даҳшат андозад!

⁶ Бигзор он шабро торикӣ дар бар гирад,

он ба рӯзҳои сол шарик нашавад,

ба шумораи моҳҳо дохил нагардад!

⁷ Инак, бигзор он шаб нозой бошад,

таронасарой дар он шунида нашавад!

⁸ Бигзор онро нафринкунандагони рӯз, ки метавонанд аждарро бедор кунанд, лаънат гӯянд!

⁹ Бигзор ситораҳои шомӣ он тира шавад, он ба нуре интизорӣ барад, — вале набошад, ва бигзор мижғони саҳарро набинад,

¹⁰ Барои он ки дарҳои батни модарамро набаст ва азобро аз чашмонам пинҳон накард!

¹¹ Чаро вақте ки аз батн берун омадам, намурдам?

Ва ҳангоме ки аз раҳим баромадам, ҷон надодам?

¹² Чаро зонуҳо маро қабул кард?

Ва чаро ба ман сина доданд, ки бимакам?

¹³ Дар он сурат ҳоло мехобидам ва фароғат менамудам,

хоб мекардам ва ором меёфтам,

¹⁴ Бо подшоҳон ва мушовирони замин, ки барои худ вайронаҳоро бино мекунанд;

¹⁵ Ё бо мирон, ки тилло доштаанд,

ва хонаҳои худро аз нуқра пур кардаанд;

¹⁶ Ё мисли афғонаи гӯронидашудае номавҷуд мебудам,

мисли тифлоне ки рӯшноиро надидаанд.

¹⁷ Дар он ҷо шарирон хашмгиниро бас мекунанд,

ва дар он ҷо бемаҷолон ором меёбанд.

¹⁸ Бандиён бо якҷоягӣ роҳат мекунанд,

овози назоратчиро намешунаванд.

¹⁹ Хурд ва калон дар он ҷо баробаранд,

ва ғулом аз оғои худ озод аст.

²⁰ Чаро рӯшноӣ ба сиёҳбахт дода мешавад,

ва зиндагӣ ба касони талхком,

²¹ Ки онҳо ба марг интизорӣ мебаранд, ва он намеояд,

ва онро бештар аз ганҷи ҷустуҷӯ менамоянд,

²² Ва ҳар гоҳ, ки қабр пайдо кунанд,

шодикунон ба ваҷд меоянд ва хурсанд мешаванд?

²³ Чаро зиндагӣ ба марде дода мешавад, ки роҳаш гум шудааст,

ва Худо дар гирдогирди ӯ хорбанд сохтааст?

²⁴ Пеш аз нони ман оҳу воҳи ман меояд,

ва наъраҳоям мисли об ҷараён дорад.

²⁵ Зеро тарсу биме ки доштам, бар ман ғолиб шуд, ва чизе ки аз он метарсидам, ба сарам омад.

²⁶ Маро осоиш нест, ва оромӣ нест, ва фароғат нест, ва мусибат фаро расидааст».

БОБИ ЧОРУМ

Нутқи якуми Алифоз.

4 Ва Алифози Темонӣ ҷавоб гардонда, гуфт:

² «Агар касе кӯшиш намуда ба ту сухане гӯяд,

оё тоқати шунидан дорӣ?
Вале кист, ки тавонад аз сухан гуфтан худдорӣ
кунад?

³ Инак, ту бисъёр касонро панд додай,
ва дастҳои бемадорро тақвият намудай.
⁴ Суханони ту рӯҳафтодаро ба по мехезонд,
ва зонуҳои ларзонро ту қувват мебахшидӣ.

⁵ Вале акун ба сари худат омадааст, ва ту бетоқат
шудай;

навбат ба худат расидааст, ва ту аз рӯҳ афтодай.

⁶ Оё таваккали ту ба худотарсии ту

ва умеди ту ба беайбии роҳҳои ту нест?

⁷ Як мулоҳиза намо: кист, ки бегуноҳ бошад,
ва талаф шуд?

Ва росткорон дар кучо нобуд шуданд?

⁸ Чунон ки ман дидаам, касоне ки барои хабосат
шудгор

намуда,
ноинсофиро кишт мекунад, ҳосили онро
медараванд;

⁹ Аз нафаси Худо талаф мешаванд,
ва аз дами ғазаби Ӯ маҳв мегарданд.

¹⁰ Наъраи шер, ва овози арсалон,
ва дандонҳои шербачаҳо мешикананд;

¹¹ Наррашер, ки нахчире намеёбад, талаф
мешавад,

ва бачаҳои модашер пароканда мешаванд.

¹² Ва пеши ман чизе махфӣ зоҳир шуд,
ва гӯши ман пичирросе аз ҷониби он шунид.

¹³ Дар миёни андешаҳои ки аз рӯёҳои шаб пайдо
мешавад,

вақте ки одамонро хоб зер мекунад,

¹⁴ Маро тарсу ларз фаро гирифта,
ҳамаи устухонҳоямро ба ларза андохт.

¹⁵ Ва рӯҳе аз пешам гузашт;
мӯйҳои баданам сих шуд.

¹⁶ Ӯ рост истод, вале шамоилашро нашинохтам,
фақат сурате дар пеши назарам буд;

хомӯшӣ ҳукмфармо буд, ва овозе шунидам:

¹⁷ „Оё инсон ба ҳузури Худо одил мешавад?

Оё мард ба ҳузури Офаридагори худ пок
мешавад?“

¹⁸ Модоме ки Ӯ ба бандагони Худ эътимод
надорад,

ва дар фариштагони Худ нуқсон меёбад,

¹⁹ Чӣ қадар зиёдтар дар сокинони хонаҳои гилин,
ки асосашон хок аст,

ва мисли кӯя зуд маҳв мешаванд;

²⁰ Аз субҳ то шом пора-пора гардида, ба сурати
абай

талаф мешаванд,

бе он ки касе ба онҳо диққат диҳад.

²¹ Оё риштаи ҳаёташон дар онҳо бурида

намешавад?

Ва онҳо мемиранд, дар ҳолате ки ҳикмат пайдо
намекунад.

БОБИ ПАНЧУМ

Давоми он.

5 Пас, даъват намо, вале кист, ки ба ту ҷавоб
гардонад?

Ва ту ба кадоме аз муқаддасон муроҷиат хоҳӣ
кард?

² Зеро ки хашм беақдро мекушад,
ва ҳасад соддалавҳро ба ҳалокат мерасонад.

³ Ман дидаам, ки беақле реша медавонд,
ва ногаҳон маскани Ӯ гирифтори бало шуд.

⁴ Фарзандони Ӯ аз наҷот маҳрум мешаванд,
ва назди маҳкама озор мекашанд,

ва халоскунандае нест,

⁵ Дар сурате ки ҳосилоти ӯро гуруснагон мехӯранд,
ва аз даруни хорбандҳо онро чида мегиранд,

ва ғоратгарон молу мулки ӯро фуру мебаранд.

⁶ Зеро ки ҷафо аз хок намерӯяд,

ва азоб аз замин намесабад,

⁷ Балки одамизод барои азоб зоида мешавад,
чунон ки шарораҳо парида боло мебароянд.

⁸ Аммо ман ба Худо илтиҷо менамудам,

ва даъвои худро ба Худо месупурдам,

⁹ Ки Ӯ қорҳои бузурги беҳадду ҳисобе мекунад,
қорҳои аҷоибе ки сону шумор надорад:

¹⁰ Ӯ бар рӯи замин борон медиҳад,
ва бар рӯи саҳроҳо об мефиристад.

¹¹ Ӯ афтодагонро ба мартабаи бале мерасонад,
ва ғамзадагон наҷот ёфта, сарбаланд мешаванд.

¹² Ӯ дасисаҳои маккоронро вайрон мекунад,
ва дастхошон ноил намешавад.

¹³ Ӯ хирадмандонро ба макри худашон гирифтोर
мекунад,

ва машварати қачқорон барбод меравад;

¹⁴ Онҳо рӯзона ба торикӣ дучор меоянд,
ва пешингоҳ, мисли он ки шаб бошад,

даст-дасткунон роҳ мераванд.

¹⁵ Ӯ бенаворо аз шамшери даҳони онҳо

ва аз дасти зӯровар наҷот медиҳад.

¹⁶ Ва умеди барои бемаҷол пайдо мешавад,

ва ноинсофӣ даҳони худро мебандад.

¹⁷ Инак, хушо касе ки Худо варо танбеҳ намудааст!

Пас, ҷазои Қодирро рад накун,

¹⁸ Зеро ки Ӯ маҷрӯҳ мекунад ва Худаш

ҷароҳатбандӣ менамояд;

Ӯ зарба медиҳад, ва дасти Худаш шифо мебахшад;

¹⁹ Дар шаш мусибат туро раҳо мекунад,

ва дар ҳафтумаш ба ту осеб намерасад;

²⁰ Дар вақти қаҳтӣ туро аз мурдан халос мекунад,
ва дар ҷанг аз дасти шамшер.

²¹ Аз пеши забон пинҳон хоҳӣ шуд, ва аз фалокат,

вақте ки ояд, нахоҳӣ тарсид.

²² Бар тороҷ ва бар қаҳтӣ хоҳӣ хандид,
ва аз ҳайвоноти замин нахоҳӣ тарсид,

²³ Зеро ки бо сангҳои саҳро ту иттифоқ хоҳӣ кард,
ва ҳайвоноти саҳро бо ту сулҳ хоҳанд баст.

²⁴ Ва хоҳӣ донист, ки хаймаи ту саломат аст,

ва чун маскани худро тафаққуд намоӣ, чизе камӣ нахоҳад кард.

²⁵ Ва хоҳӣ донист, ки насли ту сершумор аст, ва авлоди ту мисли алафи замин.

²⁶ Ва дар куҳансоӣ ба қабр хоҳӣ рафт, мисли бандҳои ғалла,

ки дар мавсимаш ғарам карда мешавад.

²⁷ Он чи мо тафтиш кардаем, ин қост, ва он дуруст аст;

пас ту онро бишнава, ва барои худ бидон».

БОБИ ШАШУМ

Айюб ба Алифоз ҷавоб мегардонад ва дилсӯзии ӯро металабад.

6 Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:

² «Кошки ғуссаи ман баркашида мешуд, ва азоби маро бо он бар тарозу мегузоштанд!

³ Зеро ки ҳоло он аз реги даръёҳо вазнинтар аст, бинобар ин суханонам саҳт аст.

⁴ Зеро ки тирҳои Қодир андаруни ман аст, ки заҳри онҳоро рӯҳи ман мечашад; даҳшатҳои Худо бар зидди ман саф бастааст.

⁵ Оё гӯрхар дар алафзор ҳанг мезанад?

Оё наргов дар сари охури худ маос мезанад?

⁶ Оё чизи бемазаро намак назада мехӯранд?

Оё сафедии тухм таъм дорад?

⁷ Ҷони ман аз даст расондан ба ин чизҳо нафрат дорад:

онҳо мисли чиркоби ҷисми ман аст.

⁸ Кошки орзуи ман ба амал меомад, ва Худо умеди маро ба иҷро мерасонд!

⁹ Ва Худо таваҷҷӯҳ намуда, маро маҳв мекард, ва дасти Худо дароз карда, риштаи умри маро мебурид!

¹⁰ Ва ин барои ман боз як тасалли мешуд, ва ман дар азияти беамони худ аз он дилхуш мешудам,

ки суханони Қуддусро инкор накардаам.

¹¹ Ман чӣ қуввате дорам, ки умедвор шавам?

Ва чӣ муроде дорам, ки сабр пеша кунам?

¹² Оё қуввати ман қуввати сангҳост?

Оё ҷисми ман аз мис аст?

¹³ Оё ман комилан бемаҷол нестам,

ва тавфиқ аз ман дур нашудааст?

¹⁴ Маъюс аз ҷониби ёраш сазовори марҳамат аст, агарчи тарси Қодирро тарк карда бошад.

¹⁵ Бародарони ман мисли селоб бевафогӣ карданд, мисли маҷрои селҳое ки гузашта мераванд,

¹⁶ Ки онҳо аз ях тираанг мебошанд,

ва барф дар онҳо ниҳон аст;

¹⁷ Вале дар ҳавои гарм ҷорӣ шуда, торафт камоб мегарданд,

ва дар авҷи гармо аз ҷои худ нопадид мешаванд;

¹⁸ Самтҳои роҳи худро қачу килеб мекунанд ва буф гардида,

ба дараҷаи нестӣ мерасанд.

¹⁹ Қофилаҳои Темо ба онҳо назар медӯзанд,

корвонҳои Шабо ба онҳо умед мебаранд,

²⁰ Аммо аз умеди худ хиҷил мешаванд;

ба он ҷо омада, ноумед мешаванд.

²¹ Акнун шумо низ монанди он шудаед:

даҳшатро дида, тарсидаед.

²² Оё ман гуфтаам: „Чизе ба ман бибахшед?

Ва аз молу мулки худ ришвае барои ман бидиҳед?

²³ Ва маро аз дасти душман халос кунед?

Ва фидия дода маро аз дасти мустабидон бихаред?“

²⁴ Маро таълим диҳед, ва ман хомӯш хоҳам монд; ба ман бифаҳмонед, ки чӣ ғалате кардаам?

²⁵ Чӣ пурзӯр аст суханони ростӣ!

Вале танбеҳи шумо чиро исбот мекунад?

²⁶ Оё гумон мекунад, ки суханон барои исбот кофист?

Ва гуфтори маъюс мисли бод аст?

²⁷ Дар ҳаққи ятим қуръа мепартотед,

ва ёри худро асбоби харидуфурӯш мегардонед.

²⁸ Ва акнун марҳамат карда ба ман назар андозед, ва ман дар пеши шумо дуруғ нахоҳам гуфт.

²⁹ Баргардед, то ки ноинсофӣ нашавад.

Ва боз баргардед, чунки адолати ман яқин аст.

³⁰ Оё дар забони ман ноинсофӣ ҳаст?

Магар коми ман суханони фитнаангезро фарқ намекунад?

БОБИ ҲАФТУМ

Давоми нутқи Айюб.

7 Оё ҳаёти одамизод бар замин пурмашаққат нест,

ва рӯзҳои ӯ мисли рӯзҳои муздур нест?

² Чунон ки ғулом иштиёқманди соя аст,

ва чунон ки муздур умедвори музди худ мебошад,

³ Ончунон моҳҳои пуразоб насиби ман

гардидааст,

ва шабҳои пуризитироб барои ман таъин шудааст.

⁴ Вақте ки мехобам, мегӯям:

„Кай мехеста бошам?“

Ва шаб кашол меёбад,

ва ман гирифтори бедорхобӣ шуда, то субҳидам аз

пахлу ба пахлу мегардам.

⁵ Ҷисми ман бо кирмҳо ва лӯндаҳои хок пӯшида

шудааст;

пӯсти ман мекафад ва рим мекунад.

⁶ Рӯзҳои ман аз моку тезравтар аст,

ва бо ноумедӣ анҷом меёбад.

⁷ Ба ёд овар, ки ҳаёти ман бод аст,

ва чашми ман некиро дигар нахоҳад дид.

⁸ Чашми касе ки маро дидааст, маро дигар

нахоҳад дид;

чашмони Ту сӯи ман назар хоҳад кард, — ва дигар

нахоҳам буд.

⁹ Чунон ки абр пароканда шуда, нопадид

мегардад,

ончунон касе ки ба гӯр фурӯ меравад, боло

нахоҳад баромад,

10 Ба хонаи худ дигар нахоҳад баргашт,
ва маконаш дигар ўро нахоҳад шинохт.
11 Ман низ даҳони худро нахоҳам боздошт,
аз тангии рӯҳи худ сухан хоҳам ронд,
аз талхии қони худ шиква хоҳам кард.
12 Оё ман даръё ҳастам, ё наҳанг,
ки бар ман посбон гузоштай?
13 Вақте ки мегӯям: „Қойхобам маро тасалли хоҳад
дод, ва бистарам андӯҳи маро хоҳад бардошт“, —
14 Ту маро бо хобҳо метарсонӣ,
ва бо рӯъёҳо дар даҳшат меандозӣ,
15 Ва он гоҳ қони ман хафақонро,
яъне маргро аз ин устухонҳои ман афзал медонад.
16 Аз қон безор шудаам, то абад зиндагӣ нахоҳам
кард;
маро тарк намо, зеро ки рӯзҳоям ҳечу пуч аст.
17 Чист инсон, ки ўро писанд кунӣ,
ва ба ў диққат диҳӣ,
18 Ва ҳар субҳ ўро тафаққуд намоӣ,
ва ҳар лаҳза ўро биозмой?
19 То ба кай аз ман рӯй намегардонӣ, маро
вонамегузорӣ,
то ки оби даҳони худро фуру барам?
20 Ҳатто гуноҳ карда бошам ҳам, ба Ту, эй
нигаҳбони одамизод, чӣ метавонам бикунам?
Чаро маро ҳадафи Худ гардондай,
ба тавре ки ман барои худ бори гарон шудаам?
21 Ва чаро қиноятро намеомурзӣ,
ва аз гуноҳам намегузарӣ?
Зеро ки ҳоло дар хок хоҳам хобид,
ва маро хоҳӣ қуст, — ва дигар нахоҳам буд».

БОБИ ҲАШТУМ

Нутқи якуми Билдод, ки Айюбро риёкор
мешуморад.

8 Ва Билдоди Шухӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2 «То ба кай чунин суханонро хоҳӣ гуфт?
Ва гуфтори даҳонат боди пурталотуме хоҳад буд?
3 Оё Худо дар доварӣ каҷкорӣ менамояд?
Ва Қодир адолатро каҷ мекунад?
4 Модоме ки писаронат назди Ў хато кардаанд,
Ў онҳоро ба дасти гуноҳашон супурдааст.
5 Агар ту Худоро бичӯӣ,
ва аз Қодир илтиҷо намоӣ,
6 Ва агар ту пок ва росткор бошӣ,
яқин аст, ки Ў бар ҳифзи ту хоҳад бархост,
ва маскани адли туро мукамал хоҳад кард.
7 Ва агар аввали ту назарногир бошад,
охири ту бағоят нашъунамо хоҳад ёфт.
8 Зеро ки аз наслҳои қадим бипурс,
ва ба тадқиқоти падарони онҳо диққат намо:
9 Мо дирӯза ҳастем, ва чизе намедонем,
чунки рӯзҳои мо сояе бар замин аст.
10 Онҳо, охир, туро таълим хоҳанд дод, ба ту
хоҳанд гуфт,
ва суханонро аз таҳти дили худ берун хоҳанд
овард.

11 Оё най бе ботлоқ қад мекашад?
Оё қамиш бе об нумӯ мекунад?
12 Ҳанӯз дар айни таровати худ, бе он ки бурида
шуда бошад,
пеш аз ҳар алаф хушк мешавад.
13 Чунин аст тариқи ҳамаи худобехабарон;
ва умеди кофир нест хоҳад шуд,
14 Ки худбовариӣ ӯ решакан мешавад,
ва паноҳгоҳи ӯ хонаи анкабӯт аст:
15 Бар хонаи худ такъя мекунад, вале наметавонад
истодагӣ намояд;
онро саҳт медорад, вале наметавонад қоим
бошад.
16 Пеши офтоб нахл сабзу хуррам аст,
ва навдаҳояш бар рӯи боғаш паҳн мешавад,
17 Решаҳояш назди чашма ба ҳам мепечад,
аз миёни сангҳо гузашта меравад,
18 Аммо агар аз қои худ канда шавад,
қояш онро инкор карда, мегӯяд: „Туро надидаам!“
19 Ана ҳамин аст шодмонии роҳи он!
Ва аз хок дигарон хоҳанд сабзид.
20 Инак, Худо беайбро тарк наменамояд,
ва бадкешонро дастгирӣ намекунад.
21 Ў боз даҳонатро аз ханда пур хоҳад кард,
ва лабҳоятро аз нидои шодмонӣ.
22 Бадхоҳонат пероҳани хиҷолат дар бар хоҳанд
кард,
ва хаймаи шарирон маҳв хоҳад шуд».

БОБИ НУҲУМ

Айюб ба Билдод ҷавоб мегардонад: ӯ гуноҳкор аст,
лекин на риёкор.

9 Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2 «Яқин медонам, ки чунин аст,
вале инсон чӣ гуна ба ҳузури Худо одил шавад?
3 Агар бихоҳад бо Ў баҳс кунад,
яке аз ҳазор ҳам ба вай ҷавоб нахоҳад дод.
4 Ў донодил ва бо қуввати Худ ҷасур аст;
кист, ки бар зидди Ў қиём карда, саломат монда
бошад?
5 Ў кӯҳҳоро мекӯчонад, ва намефаҳманд;
дар ғазаби Худ онҳоро чаппа мекунад.
6 Замиро аз қои он меҷунбонад,
ва сутунҳои он ба ларза меояд.
7 Ба офтоб амр мефармояд, ва он тулӯё
намекунад;
ва ситорагонро мӯҳр мезанад.
8 Танҳо Худаш осмонро мегустиранад,
ва бар баландиҳои баҳр қадамгузор мешавад.
9 Дубби Акбар, Қаббор ва Парвин ва бурҷҳои
ҷанубро офаридааст.
10 Корҳои бузурги беҳадду ҳисобе мекунад,
ва корҳои аҷоиб ки сонун шумор надорад.
11 Инак, аз пешам уBUR менамояд, вале Ўро
намебинам;
ва бодвор гузашта меравад, вале Ўро пайҳас
намекунам.

12 Инак, мерабояд; кист, ки Ӯро боздорад?
Кист, ки ба Ӯ бигӯяд: „Чӣ мекуни“?
13 Худо ғзаби Худро бознамедорад;
мададгорони раҳаб † зери пои Ӯ пахш мешаванд.
14 Алалхусус ман магар метавонам ба Ӯ ҷавоб
гардонам,
ва суханони худро ба ҳузури Ӯ интиҳоб намоям?
15 Ҳарчанд ҳақ ба ҷониби ман бошад ҳам, чуръат
надорам ҷавоб гардонам,
балки назди Довари худ тазарруъ хоҳам кард.
16 Агар Ӯро меҳондам, ва Ӯ ба ман ҷавоб медод,
— бовар намекардам, ки овози маро шунидааст,
17 Чунки Ӯ маро бо тундбоди хашмаш шикаст
медихад,
ва ҷароҳатҳои маро бесабаб афзун мекунад,
18 Маро намегузорад, ки нафаси худро рост кунам,
балки маро аз талхиҳо сер мекунад.
19 Агар ин бо қувват вобаста бошад, инак Ӯ ҷасур
аст,
ва агар бо доварӣ вобаста бошад, кист, ки маро
хабар кунад?
20 Агар худро сафед кунам, даҳонам маро айбдор
менамояд;
ва агар беайб бошам, Ӯ маро қачқор мешуморад.
21 Ман беайб ҳастам,
ғами ҷони худро намехӯрам,
аз зиндагии худ безор шудаам.
22 Фарқ надорад, бинобар ин мегӯям,
ки Ӯ беайб ва шарирро ба ҳалокат мерасонад.
23 Агар тозиёна баногоҳ бикишад,
ба яъси бегуноҳон Ӯ истехзо мекунад.
24 Замин ба дасти шарир дода шудааст;
вай рӯи доварони онро мепӯшонад.
Агар Ӯ набошад, пас кист?
25 Ва рӯзҳои ман аз даванда тезравтар аст,
— медавад, некӣ намебинад,
26 Мисли заврақҳои бардӣ ба зудӣ мегузарад,
мисли уқобе ки ба нахҷир дартоз ҳамла мекунад.
27 Агар бигӯям, ки „биё, андӯҳи худро фаромӯш
кунам,
туршрӯии худро бартараф намоям ва кушодарӯй
гардам“, —
28 Аз азиятҳои худ саропо ба изтироб меоям,
зеро медонам, ки Ту маро бегуноҳ ҳисоб нахоҳӣ
кард.
29 Модоме ки ман айбдор ҳисоб ёбам,
ҷаро бар абас заҳмат кашам?
30 Агар дар оби барф ғул намоям
ва дастҳои худро бо собун тоза кунам,
31 Он гоҳ маро дар ифлосӣ меғӯтонӣ,
ба тавре ки либосҳоям аз ман нафрат хоҳад кард.
32 Зеро ки Ӯ мисли ман одамизод нест, ки тавонам
ба Ӯ ҷавоб гардонам,
ва якҷоя ба дорулқазо биравем.
33 Дар миёни мо ҳақаме нест,
ки дасти худро бар ҳар дуи мо бигузорад.

† Раҳаб — аждаҳо (ҳайвони бадҳайбати афсонавӣ, ки бар зидди Худо қиём карда, мағлуб шудааст).

34 Кошки асои Худро аз ман дур мекард,
ва бими Ӯ маро дар даҳшат намеандохт!
35 Он гоҳ сухан мерондам ва аз Ӯ наметарсидам,
зеро ки ман ба худии худ чунин нестам.

БОБИ ДАҲУМ

Давоми нутқи Айюб.

10 Ҷони ман аз зиндагии ман безор шудааст;
ба андӯҳи худ дода мешавам;
аз талхии ҷони худ сухан меронам.
2 Ба Худо мегӯям: „Маро айбдор накун;
ба ман бифаҳмон, ки аз барои чӣ бо ман
мубориза мекуни?
3 Оё барои Ту хуб аст, вақте ки ситам мекуни,
вақте ки аз амали дастҳои Худ нафрат менамоӣ,
ва бар машварати шарирон нурафкан мешавӣ?
4 Оё Туро чашмони башар аст?
Оё дидани Ту мисли дидани инсон аст?
5 Оё рӯзҳои Ту мисли рӯзҳои инсон аст?
Оё солҳои Ту мисли рӯзҳои мард аст,
6 Ки гуноҳи маро ҷустуҷӯ менамоӣ
ва хатои маро кофтуков мекуни,
7 Агарчи медонӣ, ки айбдор нестам,
ва аз дасти Ту халоскунандае нест?
8 Дастҳои Ту сурати маро сохта, ҳаматарафа
мукамал намудааст ва маро офаридааст,
— ва маро нобуд мекуни?
9 Ба ёд овар, ки маро мисли сафол сириштаӣ,
— ва маро ба хок бармегардонӣ?
10 Ту, охир, маро мисли шир рехтай,
ва маро мисли панир ба қиём овардаӣ.
11 Маро пӯст ва ғӯшт пӯшондаӣ,
ва маро бо устухонҳо ва пайҳо пайваستاӣ.
12 Ҳаёт ва эҳсон ба ман ато кардаӣ,
ва тафаққуди Ту рӯҳи маро ниғаҳбонӣ намудааст.
13 Вале ин чизҳоро низ дар дили худ пинҳон
доштаӣ, —
медонам, ки ин андаруни Ту буд, —
14 Ки агар хатое кунам, Ту бар ман камин хоҳӣ
кард,
ва аз гуноҳи ман нахоҳӣ гузашт.
15 Агар айбдор бошам, вой бар ман!
Ва агар ҳақ ба ҷониби ман бошад, чуръат
надорам сари худро бардорам:
аз нанг сер шудаам ва доим залолати худро
мебинам.
16 Ва агар як лаҳза сар бардорам, Ту мисли шер
маро сайд хоҳӣ кард,
ва боз корҳои аҷоибӣ Худро ба ман нишон хоҳӣ
ДОД.
17 Шоҳидони нави Худро ба муқобили ман хоҳӣ
овард,
ва ғзаби Худро бар ман пурзӯр хоҳӣ кард,
ва фавҷҳои азобу уқубат пай дар ҳам ба сари ман
хоҳанд омад.
18 Пас ҷаро маро аз батн берун овардӣ?

Кошки ҳамон вақт мемурам, ва чашме маро
намедид,
19 Ки он вақт ба чизи номавчуде монанд мебудам,
ва аз батн рост ба қабр бурда мешудам!
20 Рӯзҳои ман, охир, ҳанӯз кам аст, пас маро тарк
намо,
ва аз ман даст каш, то ки каме кушодарӯй гардам,
21 Пеш аз он ки бебозгашт биравам,
ба кишвари торики ва зулмот,
22 Ба кишвари тирагӣ, ки мисли торикист,
ба кишвари зулмот, ки тартиботе надорад,
ва тирагии он мисли торикист».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Нутқи якуми Сӯфор.

У Айюбро дурӯғгӯй ва риёкор мешуморад.

11 Ва Сӯфори Наъмотӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2 «Оё ба суханони бисъёр ҷавоб додан
мумкин нест?
Ва оё ҳақ ба ҷониби марди суҳандон аст?
3 Оё ҳарзагӯии ту мардумро хомӯш мекунад,
ва ту таҳқир менамой, ва касе туро хиҷолат
намедиҳад?
4 Ва ту мегӯй: „Сабақи ман пок аст,
ва ман дар чашмони Ту беайб ҳастам“.
5 Валекин кошки Худо суҳан биронад,
ва лабҳои Худо бар ту бикушояд,
6 Ва асрори ҳикматро ба ту бифаҳмонад,
зеро ки асли моҳияти он дучандон аст!
Пас бидон, ки Худо баъзе аз гуноҳхоятро барои ту
фаромӯш хоҳад кард.
7 Оё беинтиҳои Худоро метавонӣ даръёбӣ?
Оё то ба ақсои умқи Қодир метавонӣ бирасӣ?
8 Он мисли баландиҳои осмон аст, — чӣ метавонӣ
бикунӣ?
Аз қаъри дӯзах чуқуртар аст, — чӣ метавонӣ
бидонӣ?
9 Андозаи он аз замин дарозтар
ва аз баҳр фарохтар аст.
10 Агар Ё бодвор гузашта равад, ва касеро бандӣ
кунад,
ва мардумро барои ҷазои вай ҷамъ оварад, —
кист, ки Ёро боздорад?
11 Зеро ки Ё риёкоронро медонад,
ва чун талбисро мебинад, оё ба он диққат
намекунад?
12 Ва шахси ҷоҳил соҳибдил хоҳад шуд,
ва мисли харкурраи ваҳшӣ бошад ҳам, одами
дуруст хоҳад гардид.
13 Агар ту дили худро рост кунӣ,
ва дастҳои худро сӯи Ё дароз кунӣ,
14 Агар ҷафоеро, ки дар дасти туст, дур кунӣ,
ва ноинсофиро дар хаймаҳои худ ҷойгир накунӣ,
15 Яқин аст, ки он гоҳ чеҳраи худро хоҳӣ бардошт,
бе он ки айбе дошта бошӣ,
ва матин хоҳӣ буд ва нахоҳӣ тарсид.

16 Зеро ки ту азияти худро фаромӯш хоҳӣ кард,
онро мисли обе ки гузашта рафтааст, ба ёд хоҳӣ
овард.
17 Ва умри ту аз пешингоҳ равшантар хоҳад шуд;
баъзан тира шавад ҳам, мисли субҳ хоҳад гардид.
18 Ва дилпур хоҳӣ буд, зеро ки умеди ҳаст,
ва гирду пешро аз назар гузаронда, дилпуруна
хоҳӣ хобид.
19 Ва ором хоҳӣ хобид, ва чизе туро нахоҳад
тарсонид,
ва бисъёр касон ба ту хушонад хоҳанд кард.
20 Вале чашмони шарирон хира хоҳад шуд,
ва паноҳгоҳ аз онҳо дур хоҳад шуд,
ва умедашон фақат ҷон додан аст».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Айюб ба ҳар сеи онҳо ҷавоб мегардонад:

ӯ ҳикмати худбоваронаи онҳоро рад мекунад.

12 Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2 «Яқин аст, ки шумо гузини қавм ҳастед,
ва ҳикмат бо шумо хоҳад мурд.
3 Ман низ мисли шумо соҳибдил ҳастам;
аз шумо камтар нестам;
ва кист, ки чунин чизҳоро надонад?
4 Ман барои ёрони худ хандахариш шудаам, —
агарчи Худо мехонам, ва У маро иҷобат
менамояд, —
оре, хандахариш шудаам, агарчи одил ва беайб
ҳастам.
5 Ба фикри лоубол, тамасхур барои мусибатзада
аст,
ва зарба барои касонест, ки пояшон лағҷидааст.
6 Хаймаҳои тороҷгарон ором аст,
ва онҳое ки Худоро ба ғазаб меоваранд, дар
амният мебошанд,
ки ҳар яке худро худро дар дасти худ доранд.
7 Валекин аз чорпоён бипурс, ва туро таълим
хоҳанд дод,
ва аз мурғони ҳаво бипурс, ва ба ту хабар хоҳанд
дод;
8 Ё ба замин мусоҳиба намо, ва туро таълим хоҳад
дод,
ва моҳиёни баҳр ба ту ҳикоят хоҳанд кард.
9 Кист аз ҳамаи онҳо, ки надонад,
ки дасти Худованд инро ба вучуд овардааст?
10 Ҷони тамоми мавҷудот
ва рӯҳи тамоми навъи башар дар дасти Ёст.
11 Оё гӯш суҳанонро намесанҷад,
чунон ки ком таъми хӯрокро фарқ мекунад?
12 Ҳикмат дар пирон аст,
ва хирад дар умри дароз.
13 Ҳикмат ва қудрат дар Ёст,
машварат ва хирад аз они Ёст.
14 Инак, Ё хароб мекунад, ва он чиз аз нав бино
нахоҳад ёфт;

касоро бандӣ мекунад, ва банди он кас кушода нахоҳад шуд.

¹⁵ Инак, обҳоро бозмедорад, ва хушк мешаванд, ва онҳоро сар медиҳад, ва заминро чаппаву роста мекунад.

¹⁶ Қудрат ва ҳикмат аз они Ӯст, ғалаткунанда ва чапғалатдиҳанда назди Ӯст.

¹⁷ Ӯ мушовиронро бемулоҳиза мегардонад, ва доваронро саргаранг мекунад;

¹⁸ Бандҳои подшоҳонро мекушояд, ва бар камарҳошон миёнбанд мебандад;

¹⁹ Коҳинонро урьён мегардонад, ва зӯроваронро вожгун мекунад;

²⁰ Суханваронро аз забон маҳрум менамояд, ва зеҳни пиронро мерабояд;

²¹ Забуниро бар мирон фурӯ мерезад, ва камарбанди тавонгаронро суст мекунад;

²² Умқоро аз даруни торикӣ ошкор месозад, ва зулмотро ба рӯшноӣ мебарорад;

²³ Халққоро афзун мегардонад, ва онҳоро маҳв менамояд;

халққоро вусъат медиҳад, ва онҳоро тарк мекунад;

²⁴ Сарварони қавми заминро аз ақл маҳрум менамояд,

ва онҳоро дар бодияи бериҳа сарсону саргардон мекунад;

²⁵ Дар торикӣ даст-дасткунон роҳ мераванд, ва рӯшноӣ нест;

ва онҳоро мисли мастон сарсону саргардон мекунад.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Давоми нутқи Айюб.

13 Инак, ҳамаашро чашми ман дидааст, ва гӯши ман шунида, дарк намудааст.

² Он қадар, ки шумо медонед, ман низ медонам; аз шумо камтар нестам.

³ Аммо ман мехоҳам ба Қодир сухан ронам, ва орзу дорам ба Худо исбот намоям.

⁴ Валекин шумо дурӯғ мебофед, ҳамаатон табибони афсунгар ҳастед.

⁵ Кошки тамоман хомӯш менишастед! Ин барои шумо ҳикмат ҳисоб меёфт.

⁶ Пас, мазаммати маро бишнавед, ва ба эродҳои лабҳоям гӯш андозед.

⁷ Оё ба хотири Худо ноинсофона сухан меронед? Ва аз барои Ӯ фиребгарона гап мезанед?

⁸ Оё ба Ӯ рӯйбинӣ мекунад?

Оё барои Худо муддаӣ мешавед?

⁹ Оё хуб мешавад, ки Ӯ шуморо таҳқиқ намояд?

Оё Ӯро фиреб мекунад, чунон ки инсонро фиреб мекунад?

¹⁰ Шуморо саҳт чазо хоҳад дод, агар рустӣ рӯйбинӣ кунед.

¹¹ Кибриёи Ӯ, охир, шуморо дар даҳшат хоҳад андохт,

ва тарси Ӯ шуморо фаро хоҳад гирифт.

¹² Ёдовариҳои шумо мисли хокистар аст; ҳисорҳои шумо ҳисорҳои гилин аст.

¹³ Назди ман хомӯш бошед, ва ман сухан хоҳам ронд,

ва ҳар чи бар сарам ояд — ояд.

¹⁴ Барои чӣ гӯшти худро бо дандони худ бигамам ва қони худро ба кафи худ бигирам?

¹⁵ Инак, маро қатл кунад ҳам, ба Ӯ умед хоҳам баст,

аммо беайбии роҳҳои худро ба ҳузури Ӯ исбот хоҳам кард.

¹⁶ Ин низ барои ман наҷот хоҳад буд, зеро ки риёкор ба ҳузури Ӯ нахоҳад омад.

¹⁷ Сухани маро бодикқат бишнавед, ва фикри ман ба гӯшҳотон хоҳад расид.

¹⁸ Инак, ба мурофия оғоз намудаам; медонам, ки сафед хоҳам шуд.

¹⁹ Кист, ки тавонад ба ман муҳолифат кунад? Дар он сурат ҳоло хомӯш шуда, қон медодам.

²⁰ Фақат ду чизро ба ман нақун, он гоҳ аз ҳузури Ту пинҳон нахоҳам шуд:

²¹ Дасти Худро аз ман дур кун,

ва бигзор бими Ту маро дар даҳшат наандозад.

²² Ва даъват намо, ва ман ҷавоб хоҳам дод, ё ки сухан ронам, ва ба ман ҷавоб гардон.

²³ Гуноҳҳо ва хатоҳои ман чӣ қадар аст?

Қиноят ва хатои маро ба ман маълум намо.

²⁴ Чаро рӯи Худро пинҳон медорӣ,

ва маро душмани Худ ҳисоб мекуни?

²⁵ Оё барги пажмурдари ба ҳарос меандозӣ, ва хаси хушкидари таъқиб менамоӣ?

²⁶ Зеро ки талхиҳоро бар ман менависӣ,

ва хатоҳои ҷавониамро ба ман нисбат медиҳӣ, ²⁷ Ва пойҳои маро дар ишкел меандозӣ,

ва ҳамаи роҳҳои маро мепой — кафи пойҳои маро пайгирӣ мекуни.

²⁸ Ва ин бечора мисли чизи пӯсида аз ҳам ҷудо мешавад,

мисли либосе ки куя зада бошад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Давоми он.

14 Одамизод, ки аз зан зоида мешавад, рӯзҳояш кам ва азобаш бисёр аст:

² Мисли гул месабад ва пажмурда мешавад, ва мисли соя мегурезад ва боқӣ наместонад.

³ Оё бар чунин махлуқе чашмони Худро менигаронӣ,

ва маро бо Худ ба мурофия мебарӣ?

⁴ Кист, ки тавонад аз чизи наҷис чизи поке берун оварад?

Як нафар ҳам нест.

⁵ Агар рӯзҳои вай муайян

ва шумораи моҳҳои вай назди Ту бошад,

ва ҳақде барояш гузошта бошӣ, ки аз он наметавонад бигзарад, —

6 Аз вай рӯй гардон, то ки дам гирад
ва рӯзашро мисли муздуре ба анҷом расонад.
7 Яқинан барои дарахт умеде ҳаст:
агар бурида шавад, боз хоҳад сабзид,
ва навдаи он барҳам нахоҳад хӯрд;
8 Агар решаи он дар замин пир шуда,
кундаи он дар хок бимирад,
9 Ҳамин ки бӯи об ба он бирасад, нашъунамо
хоҳад ёфт,
ва мисли ниҳоле ки нав шинонда шуда бошад,
шохаҳо хоҳад расонид.
10 Валекин мард мемирад, — ва фано мешавад,
ва одам ҷон медиҳад, — ва кучост ӯ?
11 Чунон ки обҳо аз даръё меравад,
ва наҳр бе об монда, хушк мешавад,
12 Ончунон одамизод хобида, дигар намехезад;
то даме ки осмон фано нашавад,
бедор нахоҳанд шуд, ва аз хобашон сар нахоҳанд
бардошт.
13 Кошки маро дар гӯр руст мекардӣ,
то вақти фуру нишастани ғазабат пинҳон
медоштӣ ва бароям мӯҳлате муайян намуда,
пас аз он маро ба ёд меовардӣ!
14 Агар мард бимирад, оё боз зиндагӣ хоҳад кард?
Дар тамоми рӯзҳои замони муайяни худ умедвор
мешудам,
то даме ки табдили ман фаро расад.
15 Маро даъват менамудӣ, ва ман ба Ту ҷавоб
мегардондам;
иштиёқманди амали дастҳои худ мегаштӣ,
16 Зеро ки он гоҳ қадамҳои маро дар шумор
меовардӣ,
ва хатои маро намепоидӣ;
17 Ҷинойти ман дар лӯлае сар ба мӯҳр мебуд,
ва гуноҳи маро рӯпӯш мекардӣ.
18 Валекин, чунон ки кӯҳ афтада, гард-гард
мешавад,
ва сахра аз ҷои худ мечунбад;
19 Об санғоро месояд,
ҷараёнҳояш хоки заминро шуста мебарад,
ончунон Ту умеди инсонро несту нобуд мекунӣ.
20 Ӯро ба сурати абадӣ мағлуб менамой, ва
меравад;
рӯи ӯро дигаргун месозӣ, ва ӯро мефиристонӣ.
21 Писаронаш бой мешаванд, ва ӯ намедонад;
ва ё ба залолат меафтанд, ва ӯ вазъияти онҳоро
пайхас намекунад.
22 Аммо ҷисми ӯ бар ӯ дард мекунад,
ва ҷони ӯ андаруни ӯ мотам мегирад».

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Нутқи дуҷуми Алифоз. Ӯ бартарии Айюбро аз
ҷиҳати дониш ва таҷриба эътироф намекунад.

15 Ва Алифози Темонӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2 «Оё хирадманд бо дониши пуч ҷавоб
медиҳад?
Ва батни худро аз боди самум пур мекунад?

3 Оё бо гапи номуносиб исбот менамояд?
Ва бо суханоне ки аз онҳо ҳеҷ ғоидае нест?
4 Лекин ту худотарсиро поймол намудай,
ва илтиҷоро ба ҳузури Худо кам кардай,
5 Зеро ки гуноҳи ту даҳони туро ром намудааст,
ва ту забони ҳилагаронро хуш кардай.
6 Туро даҳонат айбдор мекунад, ва на ман;
ва лабҳоят ба зидди ту далолат менамояд.
7 Оё дар насли одамизод ту аввалин таваллуд
ёфтай?
Ва ё пеш аз талҳо ба вучуд омадай?
8 Оё рози Худоро шунидай?
Ва ҳикматро сӯи худ ҷалб намудай?
9 Чӣ медонӣ, ки онро мо надонем?
Чӣ мефаҳмӣ, ки он назди мо набошад?
10 Ҳам мӯйсафед ва ҳам пиронсол дар байни мо
ҳастанд,
ки умрашон аз умри падари ту бузургтар аст.
11 Оё тасаллиҳои Худо барои ту кам аст?
Ва сухане ки бо мулоимат ба ту гуфта мешавад?
12 Чаро дилат туро боло гирифтааст?
Ва чаро чашмонат аз хашм барқ мезанад?
13 Зеро ки рӯҳи худро ба зидди Худо нигаронидай,
ва аз даҳонат чунин суханонро мебарорӣ.
14 Инсон чист, ки пок бошад?
Ва оё зодаи зан одил мешавад?
15 Инак, Ӯ ба муқаддасони Худ эътимод надорад,
ва осмон дар назараш пок нест,
16 Алалхусус одамизод зишт ва фосид аст,
ки ноинсофиро мисли об менӯшад.
17 Фикри худро ба ту изҳор менамоям, маро
бишнав;
ва он чи дидаам, ҳикоят мекунам,
18 Ки хирадмандон онро аз падарони худ ривоят
кардаанд
ва пинҳон надоштаанд,
19 Ки танҳо ба онҳо ин замин дода шуда буд,
ва аз миёни онҳо бегонае нагузашта буд.
20 Шарир дар тамоми рӯзҳои худ гирифтори сӯзу
гудоз аст,
ва солҳои башумор барои ситамгар таъин
шудааст.
21 Садои даҳшатҳо дар гӯшҳои ӯст;
дар ҳини осоиштагӣ торочгар ба сараш меояд;
22 Боварӣ надорад, ки аз торикӣ раҳо хоҳад шуд,
ва ба гумонаш шамшер ӯро дар камин аст;
23 Барои порчаи ноне дарбадар гашта, мепурсад:
„Кучост?“
Медонад, ки назди ӯ рӯзи торикӣ муҳайёст.
24 Тангӣ ва мӯҳтоҷӣ ӯро дар даҳшат меандозад,
мисли подшоҳе ки ба ҷанг тайёр шуда бошад,
ӯро мағлуб месозад,
25 Зеро ки ӯ ба Худо дасти тааддӣ дароз кардааст
ва ба Қодир густоҳӣ намудааст,
26 Гардандарозӣ карда, дар таҳти ҳалқаҳои
ғафси ҷавшани худ бар Ӯ тохт овардааст,
27 Чунки рӯи худро бо фарбеҳии худ пӯшондааст,
ва камараш қабат-қабат чарбу бастааст;

28 Ва дар шаҳрҳои вайрон сокин хоҳад шуд,
дар хонаҳои ғайримаскуне
ки ба харобӣ маҳкум гардидааст.
29 Ӯ бой нахоҳад шуд, ва сарваташ қоим нахоҳад
монд,
ва молу мулкаш бар замин афзоиш нахоҳад ёфт;
30 Аз торикӣ халос нахоҳад шуд;
ниҳолашро аланга хушк хоҳад кард,
ва аз нафаси даҳони Ӯ нобуд хоҳад шуд.
31 Бигзор ин одами гумроҳ ба батолат бовар
накунад,
зеро ки батолат мукофоти ӯ хоҳад шуд;
32 Пеш аз расидани рӯзаш фано хоҳад шуд,
ва шоху баргаш сабзу хуррам нахоҳад буд;
33 Мисли ток ғураи худро хоҳад рехт,
ва мисли зайтун муғҷаи худро хоҳад партофт;
34 Зеро ки хонадони риёкор гирифтори бекасии
хоҳад шуд,
ва аҳли байти ришвахӯрро оташ маҳв хоҳад кард.
35 Онҳое ки ба хабосат ҳомила мешаванд, бадиро
мезоянд,
ва батнашон макрро тайёр мекунад».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Ҷавоби чоруми Айюб. Ӯ ба Худо аз дӯстони худ, ки
дар иштибоҳ афтодаанд, шикоят мекунад.

16 Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2 «Чунин чизҳоро аз ҳад зиёд шунидаам;
ҳамаатон тасаллидиҳандагони ғамовар ҳастед.
3 Оё суханони пуч хотима хоҳад ёфт?
Ва чист, ки туро ба ҷавоб гардондан водор
менамояд?
4 Ман низ мисли шумо сухан мерондам,
агар ҷони шумо ба ҷои ҷони ман мебуд;
барои шумо суханон иншо мекардам,
ва сари худро ба шумо меҷунбондам;
5 Бо даҳони худ шуморо далер менамудам,
ва тасаллии лабҳоям дарди шуморо сабук мекард.
6 Агар сухан ронам, дардам сабук намешавад,
ва агар хомӯш монам, чӣ дарде аз ман дур
мешавад?
7 Аммо акнун Ӯ маро бетоқат кардааст.
Тамоми хонадони маро Ту маҳв намудай,
8 Ва ҷисми маро пурчин кардай,
ки ин бар зидди ман шоҳид шудааст;
ва лоғарии ман бар ман қиём намуда,
дар пеши ман гувоҳӣ медиҳад.
9 Ҷазаби Ӯ маро медарад ва бо ман адоват дорад;
дандонҳои Худо бар ман ғичиррос мезанонад.
Душманам чашмонашро ба ман ало мекунад.
10 Мардон даҳони худро бар ман воз кардаанд,
бо суханони нангин рухсорҳоямро мезананд;
бар қасди ман забон як кардаанд.
11 Худо маро ба ноинсофон таслим намудааст,
ва ба дасти шарирон маро супурдааст.
12 Ором будам, ва Ӯ маро пора-пора кардааст,
ва аз гарданам дошта, маро шикастааст,

ва маро барои Худо ҳадаф қарор додааст.
13 Камонандозони Ӯ маро ихота кардаанд.
Гурдаҳоямро реш мекунад, ва раҳмаш намеояд;
заҳраи маро бар замин мерезад;
14 Маро раҳна бар раҳна мекушояд,
мисли баҳодуре бар ман тохт меоварад.
15 Бар пӯсти худ палос дӯхтаам,
ва шохи худро дар хок гузоштаам.
16 Рӯи ман аз гирья суп-сурх шудааст,
ва бар мижғони ман зулмот аст,
17 Гарчанде ки ҳеч ситаме дар дасти ман нест,
ва дуои ман нок аст.
18 Эй замин! Хуни маро рӯпӯш накун,
ва бигзор дар умқи ту барои ғиғони ман ҷое
набошад.
19 Инак, алҳол низ Гувоҳи ман дар осмон аст,
ва Шоҳиди ман дар арши аъло!
20 Маро тамасхур мекунад, эй дӯстонам!
Чашми ман сӯи Худо ашк мерезад,
21 То ки Ӯ байни мард ва Худо доварӣ намояд,
чунон ки байни одамизод ва ёри вай аст.
22 Зеро ки солҳои андак ба охир мерасад,
ва ман ба роҳи бебозгашт хоҳам рафт.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Давоми нутқи Айюб.

17 Рӯҳи ман пажмурда шудааст, рӯзҳои ман ба
поён мерасад,
қабристон барои ман муҳайёст.
2 Ба ростӣ, тамасхуркунандагон гирдогирди
мананд,
ва чашми ман дар талхгӯиҳои онҳо сокин аст.
3 Гарав гузошта, ба ҳузури Худо ба ман зомин шав!
Вагар на, кист, ки барои ман дасти паймон диҳад?
4 Зеро ки дили онҳоро аз хирад ниҳон доштай,
бинобар ин онҳоро баланд нахоҳӣ бардошт.
5 Касе ки ёронашро ба сони нахҷир таслим
мекунад,
чашмони бачагонаш сиёҳ меравад.
6 Худо маро вирди забони мардум гардондааст,
ва ман касе шудаам, ки ҳама ба рӯяш туф
мекунад.
7 Ва чашми ман аз ғусса хаста шудааст,
ва тамоми андомам мисли соя гардидааст.
8 Росткорон дар ин бора мутаҳайир хоҳанд шуд,
ва бегуноҳ бар риёкор ба ғазаб хоҳад омад.
9 Вале одил дар роҳи худ устувор хоҳад буд,
ва каси покизадаст боз ҳам қавӣ хоҳад шуд.
10 Валекин ҳамаатон метавонед бозгашта биёед,
ва дар миёни шумо хирадманде нахоҳам ёфт.
11 Рӯзҳоям гузаштааст, андешаҳоям, — орзуҳои
дилам, —
барбод рафтааст.
12 Шабро мехоҳанд ба рӯз мубаддал кунанд,
нурро ба торикӣ наздик оваранд.
13 Агар умед кунам, ки дӯзах хонаи ман аст,
ва дар торикӣ бистари худро андозам,

¹⁴ Агар ба гӯр гӯям: „Ту падари ман ҳастӣ“,
ва ба кирм гӯям: „Ту модар ва хоҳари ман ҳастӣ“,

¹⁵ Пас, умеди ман кучост?

Ва кист, ки умеди маро дида бошад?

¹⁶ Он ба дарвозаи дӯзах фуру хоҳад рафт,
вақте ки якҷоя дар хок фуруд оем».

БОБИ ҲАҶДАҲУМ

Нутқи дуҷуми Билдод.

Ў ногузир будани ҳалокати шариронро қайд
менамояд.

18 Ва Билдоди Шуҳӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
² «То ба кай ба суханон идома хоҳӣ дод?
Аввал мулоҳиза кунед, ва баъд сухан хоҳем ронд.
³ Чаро мисли чорпое ҳисоб ёбем
ва дар назари шумо кундзехн намоем?
⁴ Эй, ки қони худро дар ғзаби худ медарӣ!
Наход ки барои ту замин хароб шавад,
ва кӯхпора аз қояш кӯч кунад?
⁵ Бо вучуди ин, нури шарирон хомӯш хоҳад шуд,
ва шарораи оташи онҳо рӯшноӣ нахоҳад дод.
⁶ Дар хаймаи ӯ нур тира хоҳад гардид,
ва чароғаш бар ӯ хомӯш хоҳад шуд.
⁷ Қадамҳои пурзӯри ӯ танг хоҳад шуд,
ва машвараташ ӯро вожгун хоҳад кард.
⁸ Зеро ки бо пойҳояш дар дом хоҳад афтод,
ва бар рӯи тӯр роҳ хоҳад рафт.
⁹ Тузоқ пошнаи ӯро хоҳад қапид,
ва қапқон ӯро сахт нигоҳ хоҳад дошт.
¹⁰ Чела барояш бар замин ниҳон аст,
ва чапарак барояш дар сари роҳ.
¹¹ Аз ҳар тараф даҳшатҳо ӯро хоҳад тарсонид,
ва дар ҳар қадамаш ӯро таъқиб хоҳад кард.
¹² Насли ӯ гуруснагӣ хоҳад кашид,
ва ҳалокат барои афтодани ӯ тайёр аст;
¹³ Андоми ҷисми ӯро хоҳад хӯрд:
нахустзодаи марг андоми ӯро хоҳад хӯрд.
¹⁴ Аз хаймаи ӯ, ки паноҳгоҳи ӯст, ронда хоҳад шуд,
ва сӯи подшоҳи даҳшатҳо бурда хоҳад шуд.
¹⁵ Дар хаймаи ӯ, ки дигар аз они ӯ набошад,
даҳшатҳо сокин хоҳад шуд;
бар маскани ӯ кибрит боронида хоҳад шуд.
¹⁶ Решаҳои ӯ аз зер хушк хоҳад шуд,
ва шоху барги ӯ аз боло бурида хоҳад шуд.
¹⁷ Зикри ӯ аз замин маҳв хоҳад шуд,
ва номи ӯро бар рӯи сахро касе нахоҳад хонд.
¹⁸ Ӯро аз рӯшноӣ ба торикӣ хоҳанд ронд,
ва аз дунё дур хоҳанд кард.
¹⁹ Дар оилаи ӯ на аберае ӯро хоҳад буд ва на
набереае;
ва дар иқоматгоҳҳои ӯ касе боқӣ нахоҳад монд.
²⁰ Аз рӯи ӯ ғарбиён ҳайрон хоҳанд монд,
ва шарқиён ба даҳшат хоҳанд афтод.
²¹ Ба яқин чунин аст масканҳои каси ноинсоф,

ва ҳамин аст қисмати маконе ки Худоро
намешиносад».

БОБИ НУЗДАҲУМ

Ҷавоби панҷуми Айюб; бузургии имони ӯ.

19 Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
² «То ба кай қони маро андӯхгин мекунад?
Ва маро бо суханон озор медихед?
³ Ин даҳ маротиба аст, ки маро маломат
менамоед,
ва шарм надошта, ба ман дурушті мекунад.
⁴ Ва агар ҳақиқатан ғалат карда бошам,
ғалатам бо ман мондааст.
⁵ Агар ҳақиқатан бар ман такаббур кардани ва
нанги маро ба ман нишон додани бошад,
⁶ Пас бидонед, ки Худо дар ҳаққи ман қасорӣ
намудааст ва бо тӯри Худо маро печонда гирифтааст.
⁷ Инак, аз дасти зулм фаръед мекашам, ва
мустаҷоб намешавам;
истиғоса мебарам, ва инсофе нест.
⁸ Роҳи маро тавора кашидааст, ва ман
наметавонам гузарам;
ва бар тариқҳои ман торикӣ афкандааст.
⁹ Қалолӣ маро аз ман кашида гирифтааст,
ва тоҷи сари маро дур кардааст.
¹⁰ Маро гирдогирд хароб кардааст, ва ман талаф
мешавам;
ва умеди маро, мисли дарахте, решақан кардааст.
¹¹ Ғзаби Худо бар ман афрӯхтааст,
ва маро душмани Худо ҳисоб кардааст.
¹² Фавҷҳои ӯ якҷоя меоянд,
ва роҳи худро сӯи ман кушодаанд,
ва гирдогирди хаймаи ман қойгир шудаанд.
¹³ Бародаронамро аз ман дур кардааст,
ва ошноҳоям аз ман тамоман бегона шудаанд.
¹⁴ Ақрабоям маро тарк намудаанд,
ва ошноҳоям маро фаромӯш кардаанд.
¹⁵ Меҳмонони хонаам ва канизонам маро бегона
ҳисоб мекунад:
дар назари онҳо одами ғайр шудаам.
¹⁶ Фуломи худро мехонам, ва ҷавоб намедихад,
агарчи бо даҳони худ ӯро тазарруъ менамоям.
¹⁷ Нафаси ман барои занам нафратангез шудааст,
ва тазарруи ман барои бародаронам.
¹⁸ Бачаҳои кӯча низ аз ман нафрат доранд;
Вақте ки мехезам, маро таҳқир мекунад.
¹⁹ Ҳамаи маҳрамони розам аз ман безор шудаанд,
ва онҳое ки дӯст медоштам, ба ман зид шудаанд.
²⁰ Устухонам ба пӯсти баданам часпидааст,
ва фақат бо вораи дандонҳоям мондаам.
²¹ Ба ман лутф намоед, ба ман лутф намоед шумо,
эй ёронам!
Зеро ки дасти Худо бар ман зарба расондааст.
²² Чаро мисли Худо маро таъқиб мекунад
ва аз гӯшти ман сер намешавад?
²³ Кошки суханонам навишта мешуд!
Кошки дар китобе дарҷ меёфт!

24 Кошки бо қалами оҳанин
ва қалъағи бар кӯхпорае ба сурати абади канда
мешуд!
25 Ва ман медонам, ки фидиягузори ман зинда аст,
ва дар замони охир бар замин қиём хоҳад кард.
26 Вале агарчи пӯсти ман пӯсида гардад,
ман дар ҷисми худ Худоро мебинам.
27 Ҷуро ман барои худ мебинам,
ва чашмонам ба Ӯ менигарад, ва на чашми
бегонае;
гурдаҳоям андаруни ман талаф шудааст.
28 Аммо агар бигӯед, ки „чи сон ӯро таъқиб
кунем?“,
ва қарор диҳед, ки решаи бадӣ дар ман аст, —
29 Пас, шумо аз шамшер тарсон бошед,
зеро ки зарбаҳои шамшер хашмовар аст,
то бидонед, ки доварӣ ҳаст».

БОБИ БИСТУМ

Нумқи дуҷуми Сӯфор дар бораи бебақои бахти шарирон.

20 Ва Сӯфори Наъмотӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
2 «Аз он сабаб андешаҳоям маро ба ҷавоб
гардондан таҳрик медиҳад, ки ман таҳқирро ҳис
кардам:
3 Мазаммати пурмаломатро дар ҳақиқи худ
шунидам,
ва рӯҳе аз даруни хирадам маро водор менамояд,
ки ба ту ҷавоб диҳам.
4 Оё инро надонистай, ки аз қадимулайём,
аз замоне ки одамизод бар замин пайдо шудааст,
5 Таронасароии шарир кӯтоҳмуддат аст,
ва шодии риёкор ба як тарфатулайн аст?
6 Ҳарчанд ки шавкаташ то ба осмон баланд
гардад,
ва сараш ба абрҳо бирасад,
7 Мисли наҷосаташ абадан нест хоҳад шуд;
онҳое ки ӯро дида буданд, хоҳанд гуфт: „Ӯ кучост?“
8 Мисли хоб хоҳад парид, ва ӯро нахоҳанд ёфт,
ва мисли рӯъёи шаб аз назар ғоиб хоҳад шуд.
9 Чашме ки ӯро дида буд, дигар нахоҳад дид,
ва маконаш дигар ба ӯ нахоҳад нигарист.
10 Писаронаш бо бенавоён мувосо хоҳанд кард,
ва дастҳояш сарвати ӯро гардонда хоҳад дод.
11 Устухонҳояш, ки пур аз таровати ҷавонии ӯст,
бо ӯ дар хок хоҳад хобид.
12 Агарчи дар даҳони ӯ бадӣ ширин аст,
ва онро дар таги забонаш ниҳон мекунад,
13 Ва онро дарег дошта, тарк намекунад,
ва онро дар лунҷи худ нигоҳ медорад, —
14 Хӯроки ӯ дар амъояш табдил ёфта,
андаруни ӯ мисли заҳри гурзаҳо хоҳад шуд.
15 Сарватеро, ки фуру бурда буд, қай хоҳад кард:
онро Худо аз шиками ӯ бадар хоҳад ронд.
16 Ӯ заҳри гурзаҳоро хоҳад макид;
забони афъӣ ӯро хоҳад кушт.
17 Ӯ ҷӯйборро нахоҳад дид:

наҳрҳо ва ҷӯйҳои асал ва қаймоқро.
18 Дороии худро хоҳад баргардонид,
ва онро фуру нахоҳад бурд;
сарваташ ҳарчанд бузург бошад ҳам,
аз он шод нахоҳад шуд.
19 Зеро ки ӯ бар бенавоён зулм карда, онҳоро
партофтааст;
хонаеро, ки бино накардааст, тороҷ намудааст.
20 Чунки дар шиками худ сериро надонистааст;
аз бору буди худ чизеро халос нахоҳад кард.
21 Аз пурхӯрии ӯ чизе боқӣ наместонад,
пас нозу неъматӣ ӯ пойдор нахоҳад буд.
22 Вақте ки ҳавасҳояш пурра ба иҷро расад, ӯ ба
танг хоҳад омад;
ҳар дасти ситамкаш бар ӯ қиём хоҳад кард.
23 Чун шикамашро пур кардан хоҳад,
Худо шиддати ғазаби Худро бар ӯ равона хоҳад
кард,
ва онро мисли борон бар ҷисми ӯ меборонад.
24 Агар аз яроқи оҳанин гурезад,
камони мисин ӯро шикоф хоҳад кард;
25 Ҷисмашро шикофта, аз тахтапушташ берун
хоҳад омад,
ва барқи синон аз заҳраи ӯ хоҳад гузашт;
даҳшатҳо ӯро фаро хоҳад гирифт.
26 Тамоми торикӣ барои паноҳқардағони ӯ
муҳайёст;
оташе ки касе надамида бошад, ӯро хоҳад хӯрд ва
он
чиро, ки дар хаймаи ӯ боқист, талаф хоҳад кард.
27 Осмон гуноҳи ӯро ошкор хоҳад кард,
ва замин ба муқобили ӯ хоҳад бархост.
28 Ҳосили хонаи ӯ талаф хоҳад шуд;
дар рӯзи ғазаби Ӯ барбод хоҳад рафт.
29 Чунин аст қисмати одами шарир аз ҷониби
Худо,
ва қазову қадари ӯ аз ҷониби Қодир».

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ҷавоби шашуми Айюб.

Хушбахтии шарирон баъзан вақти бисъёр давом
мекунад, то даме ки ба довари Худо дучор оянд.

21 Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
2 «Сухани маро бодикқат бишнавед,
ва ин барои ман тасаллиҳои шумо хоҳад буд.
3 Маро тоқат кунед, ва ман сухан хоҳам ронд;
ва баъд аз сухан ронданам тамасхур намо.
4 Оё шикоятам ба зидди одамест, ки мисли ман
бошад?
Ва чаро ман бесабри накунам?
5 Ба ман назар кунед ва мутаҳайир шавед,
ва даст бар даҳон бимонед.
6 Ман низ, чун ба ёд оварам, ба ҳаяҷон меоям,
ва ҷисми маро ларза мегирад.
7 Чаро шарирон зинда мемонанд,
ба пирӣ мерасанд ва сарват афзун мекунанд?

8 Наслашон ба ҳузури онҳо, бо онҳо сиҳат саломат аст
 ва авлодашон пеши назари онҳост.
 9 Хонахошон аз тарс эмин аст,
 ва асои Худо бар онҳо нест.
 10 Нарговашон бордор мекунад, ва зоеъ намеравад;
 модаговашон мезояд, ва гӯсолаи он нобуд намешавад.
 11 Кӯдакони худро мисли рамае мефиристанд, ва бачаҳои онҳо рақс мекунанд.
 12 Бо даф ва барбат месароянд,
 ва бо садои най дилхушӣ мекунанд.
 13 Рӯзҳои худро дар хушбахтӣ мегузаронанд,
 ва ба як тарфатульайн ба қабр фурӯд меоянд.
 14 Ва ба Худо мегӯянд: „Аз мо дур шав!
 Ба донишани тариқҳои Ту хоҷиш надорем.
 15 Қодир кист, ки Ӯро ибодат кунем?
 Ва чӣ нафъ дорад, ки ба Ӯ илтиҷо намоем?“
 16 Яқин дорам, ки нозу неъматашон дар дасти онҳо нест.
 Машварати шарирон аз ман дур бод!
 17 Оё бисъёр воқеъ шудааст, ки нури шарирон хомӯш бошад,
 ва ҳалокаташон бар сарашон омада бошад,
 ва Ӯ дар ғазоби Худ азиятхоро насиби онҳо гардонда бошад?
 18 Оё онҳо мисли хасе пеши бод гардидаанд?
 Ва мисли пари коҳе ки гирдбод гирифта мебарад?
 19 Мегӯед, ки „Худо ҷафои варо барои фарзандони вай саришта хоҳад кард“.
 Бигзор Ӯ худӣ варо сазо диҳад, то ки вай инро бидонад,
 20 Чашмонаш мусибати варо бубинад,
 ва худаш аз ҷоми ғазоби Қодир бинӯшад,
 21 Зеро ки баъд аз мурданаш варо дар хонааш чӣ ҳоҷате ҳаст,
 дар сурате ки шумораи моҳҷояш ба итмом расидааст?
 22 Оё Худоро дониш омӯхтан мумкин аст,
 дар сурате ки Ӯ бар нуфуси улвӣ доварӣ мекунад?
 23 Яке дар айни бардамии худ мемирад,
 дар ҳолате ки тамоман бекудурат ва некрӯз аст;
 24 Зарфҷояш пур аз шир аст,
 ва мағзу устухонҷояш тару тоза аст.
 25 Вале дигаре дар талхин ҷон мемирад,
 дар ҳолате ки аз некӯӣ лаззат набурдааст.
 26 Онҳо якҷоя дар хок мехобанд,
 ва кирмҳо онҳоро рӯпӯш мекунад.
 27 Инак фикрҳои шуморо медонам,
 ва дасисаҷоеро, ки дар ҳаққи ман ноҳақ андешидаед.
 28 Зеро ки мегӯед: „Кучост хонаи наҷиб?
 Ва кучост хаймаи масканҳои шарирон?“
 29 Оё аз сайёҳон напурсидаед,
 ва далелҳои онҳоро наметавонед инкор намоед,
 30 Ки бадкор дар рӯзи мусибат маҳфуз дошта мешавад,

ва дар рӯзи ғазаб ба паноҳгоҳе бурда мешавад?
 31 Кист, ки тавонад роҳи Ӯро дар пеши Ӯ мазаммат намояд?
 Ва кист, ки Ӯро барои кардаи Ӯ сазо диҳад?
 32 Ва Ӯ ба гӯристон бурда мешавад,
 ва дар мазораш ниғаҳбоне гузошта мешавад.
 33 Кулӯхҳои водӣ барои Ӯ ширин аст,
 ва аз ҷафояш издиҳоми мардум гусел мекунанд,
 ва пешопеши Ӯ онҳо сонӯ шумор надоранд.
 34 Пас, чӣ гуна маро бо суханони пуч тасалли медиҳед,
 дар сурате ки аз ҷавобҳои шумо фақат хиёнат боқӣ мондааст?»

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Нутқи сеюми Алифоз.

Ӯ мисли пештара Айюбро гуноҳкор мешуморад.

22 Ва Алифози Темонӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
 2 «Оё мард ба Худо ғоида мерасонад?
 Ба яқин, соҳибфаҳм фақат ба худаш ғоида мерасонад.
 3 Оё ба ин ки ту одил бошӣ, Қодирро ҳоҷате ҳаст?
 Ва оё Ӯро ғоидае ҳаст аз он ки ту роҳҳои худро беайб созӣ?
 4 Оё аз боиси худотарсии ту Ӯ туро азият медиҳад?
 Бо ту ба мурофия меояд?
 5 Оё шарорати ту бузург нест?
 Ва гуноҳҳои ту беинтиҳо нест?
 6 Яқин аст, ки ту аз бародарони худ ноҳақ гарав гирифтаӣ,
 ва либоси бараҳнагонро кашидаӣ.
 7 Ба ташна об надодаӣ,
 ва аз гурусна нонро дарег доштаӣ.
 8 Вале шахси муштзӯр соҳиби замин буд,
 ва олимақом дар он сокин мешавад.
 9 Бевазанонро тиҳидаст фиристодаӣ,
 ва бозувони ятимон шикаста шудааст.
 10 Бинобар ин гирдогирди ту домҳост,
 ва тарси ногаҳонӣ туро дар изтироб андохтааст,
 11 Ё торикӣ, ки чизеро дар он намебинӣ,
 ва оби фаровон туро пӯшонидааст.
 12 Худо, охир, дар афрои осмон аст;
 ба сари ситораҳо бингар: чӣ гуна онҳо баланд аст!
 13 Вале ту мегӯӣ: „Худо чӣ медонад?
 Оё Ӯ метавонад аз миёни тирағӣ доварӣ намояд?
 14 Абрҳо пардаи Ӯст, ва Ӯ намебинад,
 ва дар гунбази афлок гардиш мекунад“.
 15 Оё ту тариқи қадимиённо пайравӣ менамой,
 ки мардуми ҷафокор бо он равона буданд,
 16 Ва онҳо бемаҳал маҳкум гардиданд,
 ва бунъёдашон ба наҳре мубаддал шуд?
 17 Чунки ба Худо гуфтанд: „Аз мо дур шав!
 Ва Қодир ба мо чӣ метавонад бикунанд?“
 18 Ва ҳол он ки Ӯ хонахошонро аз нозу неъмат пур карда буд.
 Машварати шарирон аз ман дур бод!

¹⁹ Одилон инро дида, шод шуданд,
ва бегуноҳ онҳоро тамасхур кард:
²⁰ „Ба яқин, мухолифони мо талаф шудаанд,
ва бақияи онҳоро оташ хӯрдааст“.
²¹ Пас, бо ӯ мувофиқат намо, ва саломат бош;
ба ин тариқ ба некӯи ноил хоҳӣ шуд.
²² Аз даҳони ӯ таълимот биомӯз.
ва гуфтори ӯро дар дили худ ҷойгир намо.
²³ Агар ба Қодир ручӯъ намоӣ, бино хоҳӣ ёфт,
ба шарте ки ноинсофиро аз хаймаи худ дур созӣ,
²⁴ Ва хазинаи тиллоро дар хок
ва зари ӯфирро дар сангҳои селобҳо андозӣ, —
²⁵ Он гоҳ Қодир хазоини тиллои ту
ва нуқраи хушъиёр барои ту хоҳад буд,
²⁶ Зеро ки он вақт аз Қодир шодкомӣ хоҳӣ ёфт,
ва рӯи худро сӯи Худо хоҳӣ бардошт.
²⁷ Сӯи ӯ дуо хоҳӣ гуфт, ва ӯ туро иҷобат хоҳад
намуд,
ва ту назрҳои худро иҷро хоҳӣ кард.
²⁸ Ва чизеро ниҳат кунӣ, ва он барои ту ба амал
хоҳад омад,
ва бар роҳҳои ту рӯшноӣ хоҳад дурахшид.
²⁹ Агар сарпаст кунанд, хоҳӣ гуфт: „Баландӣ
бидеҳ!“,
ва ӯ сархамро наҷот хоҳад дод;
³⁰ Он касро низ, ки бегуноҳ набошад, раҳо хоҳад
кард,
ва ба туфайли покии дастҳои ту вай раҳо хоҳад
шуд».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Ҷавоби ҳафтуми Айюб: ӯ муштоқи Худои Ҳай аст.

23 Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
² «Имрӯз низ шикваи ман талх аст,
чунки зарбаи дасти ӯ аз оҳу воҳи ман сахттар аст.
³ Кошки медонистам, ки ӯро аз қучо ёбам,
то ки пеши тахти ӯ биёям!
⁴ Даъвои худро ба ҳузури ӯ пешниҳод менамудам,
ва даҳонамро аз далелҳо пур мекардам.
⁵ Суханонеро, ки ба ҷавоби ман мегуфт,
медонистам,
ва он чи ба ман мегуфт, мефаҳмидам.
⁶ Оё бо қуввати азими Худ бо ман ҷидол менамуд?
Не! Балки ба ман диққат меод.
⁷ Он гоҳ росткор ба ӯ исбот мекард,
ва ман аз дасти Довари худ ба сурати абадӣ раҳой
меёфтам.
⁸ Инак, ба тарафи шарқ меравам, вале ӯ ёфт
намешавад,
ва ба тарафи ғарб, — вале ӯро пайхас намекунам;
⁹ Ба тарафи шимол, вақте ки ӯ ҳаракат мекунад, —
ӯро намебинам;
ба тарафи ҷануб, вақте ки ӯ рӯ меоварад, — ӯро
мушоҳида намекунам.
¹⁰ Зеро роҳеро, ки бар он истодаам, ӯ медонад;
агар маро меозмуд, мисли тилло мебаромадам.
¹¹ Пои ман изи қадами ӯро гирифта рафтааст:

тариқи ӯро нигоҳ доштаам, ва аз он сар
натофтаам.

¹² Аз ҳукми лабҳои ӯ дур нашудаам;
суханони даҳони ӯро бештар аз ротибаи худ
ниҳон доштаам.

¹³ Валекин ӯ якраъӣ аст, ва кист, ки ӯро
баргардонад?

Ва он чи дили ӯ хоҳад, ба ҷо меоварад.

¹⁴ Ҳамин тавр ӯ муқаддартро дар ҳаққи ман
анҷом медиҳад:

ва мисли ин назди ӯ бисъёранд.

¹⁵ Бинобар ин аз хашми ӯ ба ҳарос меафтам;
вақте ки мулоҳиза мекунам, аз ӯ метарсам.

¹⁶ Худо дар дили ман ваҳм андохтааст,

ва Қодир маро ҳаросон кардааст,

¹⁷ Зеро ки на аз ториқӣ кори ман тамом шудааст,

ва на аз дидори ман,

ки онро зулмот пӯшондааст.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

24 Чаро аз ҷониби Қодир вақтҳо таъин карда
нашудааст?

Ва чаро орифони ӯ рӯзҳои ӯро намебинанд?

² Марзаҳоро мекӯчонанд;

рамаро медузданд ва мечаронанд.

³ Ҳари ятимонро гирифта мебаранд;
наргови бевазанро ба гарав мегиранд.

⁴ Бенавоёнро аз роҳ мегурезонанд;
мазлумони замин якҷоя пинҳон мешаванд.

⁵ Инак онҳо, мисли харони ваҳшӣ дар биёбон,
ба фаъолияти худ берун омада, хӯроки худро
чустуҷӯ мекунанд:

дашт ба ҳар яке барои бачагонаш ризку рӯзи
мерасонад.

⁶ Дар саҳро хӯшаҳои бо алаф омехтаро
медараванд,

ва ангири дерпази тоқзори шарирро мечинанд.

⁷ Бараҳна мехобанд, бе он ки либосе дошта
бошанд,

ва дар сармо онҳоро рӯпӯше нест.

⁸ Аз бориши кӯҳсор тар мешаванд,

ва азбаски паноҳгоҳе надоранд, кӯҳпораро қучоқ
мекунанд.

⁹ Ятимро аз пистон ҷудо карда мебаранд,

ва бачаи мискинро ба гарав мегиранд.

¹⁰ Онҳоро водор мекунанд, ки бараҳна, бе либос
роҳ раванд;

ва гуруснагон бандҳои гандумро мебардоранд;

¹¹ Дар миёни деворҳо равшан мекашанд;

дар чархуштҳо ангур зер мекунанд, ва ташна
мемонанд.

¹² Аз даруни шаҳр мардум фиғон мекашанд,

ва ҷони маҷрӯҳон истиғоса мебаранд,

вале Худо инро мазаммат намекунад.

¹³ Инҳо аз ҷумлаи душманони рӯшноӣ мебошанд,
тариқҳои онро эътироф намекунанд,

ва дар роҳхояш қадам намегузоранд:
¹⁴ Қотил пеш аз дамидани субҳ мехезад,
 мискин ва бенаворо мекушад,
 ва шабона бо дуздӣ машғул мешавад.
¹⁵ Чашми зинокор низ мунтазири бегоҳирӯзист,
 вай мегӯяд: „Чашми касе маро нахоҳад дид“,
 — ва ба рӯяш ниқоб мепӯшад,
¹⁶ Дар торикӣ ба хонаҳо нақб меканад.
 Рӯзона худро пинҳон медоранд,
 рӯшноиро намедонанд.
¹⁷ Зеро субҳ барои ҳамаашон зулмот аст,
 чунки воҳимаҳои зулмотро мешиносанд.
¹⁸ Вай бар рӯи об сабук аст;
 қисмати вай бар замин нафрин аст:
 ба роҳи тоқзор дигар рӯ нахоҳад овард.
¹⁹ Чунон ки хушкӣ ва гармӣ оби барфро фуру
 мебарад,
 ончунон дӯзах гуноҳкоронро.
²⁰ Батн варо фаромӯш хоҳад кард;
 кирм аз вай лаззат хоҳад бурд; вай дигар зикр
 нахоҳад ёфт;
 ва ноинсофӣ мисли дарахт хоҳад шикаст.
²¹ Вай ба зани бефарзанде ки назоидааст, ситам
 мекунад,
 ва ба бевазан некӣ намекунад.
²² Вай баҳодуронро низ бо қуввати худ мағлуб
 менамояд;
 вай бармехезад, ва ҳеҷ кас дар ҳаёти худ эмин
 нест.
²³ Ба вай ӯ амният мебахшад, ва бар он вай такья
 мекунад;
 ва чашмони ӯ бар роҳҳои онҳост.
²⁴ Ба пояи аъло мерасанд, — ва ба як
 тарфатулғайн нест мешаванд;
 ва ба залолат афтода, мисли ҳама пажмурда
 мегарданд,
 ва мисли сари хӯша бурида мешаванд.
²⁵ Ва агар чунин набошад, кист, ки тавонад маро
 такзиб кунад,
 ва сухани маро ҳечу пуч гардонад?»

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Нутқи сеюми Билдод: инсон ба ҳузури Худо чист?

25 Ва Билдоди Шуҳӣ ҷавоб гардонда, гуфт:
² «Хукмронӣ ва тарс дар ӯст;
 дар афрозҳои Худ осоиштагӣ ба вучуд меоварад.
³ Оё фавҷҳои ӯ сону шумор доранд?
 Ва кист, ки нури ӯ бар вай тулӯ намекарда
 бошад?
⁴ Вале инсон чӣ гуна ба ҳузури Худо одил шавад?
 Ва зодаи зан чӣ гуна пок бошад?
⁵ Инак, ҳатто моҳ чандон рӯшноӣ намедиҳад,
 ва ситорагон дар назари ӯ пок нестанд,
⁶ Алалхусус инсон, ки мисли кирм аст,
 ва писари одам, ки мисли митта аст».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ҷавоби ҳаштуми Айюб: нутқи Билдод метавонад
 касро ба ноумедӣ дучор созад,

лекин Айюб ба Худо имон меоварад.

26 Ва Айюб ҷавоб гардонда, гуфт:
² «Чӣ гуна ту ба беқуввате мадад расондӣ,
 ва бозуи бемаҷолеро раҳо кардӣ!
³ Чӣ гуна ту ба беҳикмате машварат додӣ,
 ва ҳақиқати ҳолро ба хубӣ фаҳмондӣ!
⁴ Барои кӣ ин суханонро гуфтӣ?
 Ва рӯҳи кист, ки аз ту берун омад?
⁵ Арвоҳи мурдагон дар зери об,
 ва сокинони он ба ларза меоянд.
⁶ Дӯзаҳ пеши назари ӯ бараҳна аст,
 ва барои асфалуссофилин рӯпӯше нест.
⁷ Шимолро бар хало мегустаронад,
 заминро бар нестӣ меовезад.
⁸ Обро дар абрҳои Худ банд мекунад,
 ва ҳеҷ саҳобе зери он намекафад.
⁹ Рӯи тахти Худро мепӯшонад,
 абри Худро бар он паҳн мекунад.
¹⁰ Хате бар рӯи об мекашад,
 то ба ҳадди рӯшноӣ ва торикӣ.
¹¹ Сутунҳои осмон ба ларза меояд,
 ва аз итоби ӯ ба даҳшат меафтад.
¹² Бо қуввати Худ баҳрро ба шӯр меоварад,
 ва бо хиради Худ раҳбро захмдор мекунад.
¹³ Аз рӯҳи ӯ осмон шукӯҳ ёфтааст;
 дасти ӯ аждари болдорро нобуд кардааст.
¹⁴ Инак, инҳо ҳиссаест аз роҳҳои ӯ;
 ва чӣ сухани андаке дар ҳаққи ӯ шунидаем!
 Вале раъди қудрати ӯро кист, ки тавонад пай
 барад?»

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

27 Ва Айюб нутқи худро давом дода, гуфт:
² «Қасам ба ҳаёти Худо, ки ӯ маро аз адлу
 инсоф маҳрум намудааст,
 ва ба ҳаёти Қодир, ки ҷони маро талх кардааст,
³ Ки то даме ки ҷони ман дар тани ман аст,
 ва нафаси Худо дар димоғи ман аст,
⁴ Лабҳоям ноинсофона сухан нахоҳад ронд,
 ва забонам дурӯғ нахоҳад гуфт!
⁵ Ҳошо, ки ман шуморо ҳақ шуморам:
 то дами мурданам нахоҳам гузошт, ки беайбии
 маро аз ман дур кунед.
⁶ Адли худро маҳкам нигоҳ доштаам, ва онро тарк
 нахоҳам кард;
 дили ман аз аввали ҳастиям маро мазаммат
 накардааст.
⁷ Душмани ман мисли шарир хоҳад буд,
 ва муҳолифи ман мисли ноинсоф.

8 Зеро риёкор чӣ умеде дорад, вақте ки Худо ўро маҳв мекунад,
 вақте ки ҷони ўро мегирад?
 9 Оё Худо фаръеди ўро хоҳад шунид,
 вақте ки мусибате ба сари ў ояд?
 10 Оё ў аз Қодир шодкомӣ хоҳад ёфт,
 ва ҳар вақт Худоро хоҳад хонд?
 11 Он чиро, ки дар дасти Худост, ба шумо таълим хоҳам дод;
 он чиро, ки аз ҷониби Қодир аст, ниҳон нахоҳам кард.
 12 Инак, шумо ҳамаатон инро дидаед;
 ва чаро чунин суханони хушқухолӣ мегӯед?
 13 Чунин аст насибаи одами шарир аз ҷониби Худо,
 ва меросе ки золимон аз Қодир пайдо мекунанд.
 14 Агар фарзандони ў бисъёр шаванд, тўъмаи шамшер хоҳанд шуд;
 ва авлоди ў аз нон сер нахоҳанд шуд.
 15 Бақияи онҳо аз вафот дар гӯр хоҳанд шуд;
 ва занони беваашон гирия нахоҳанд кард.
 16 Агар ў нуқраро мисли хок ҷамъ оварад,
 ва либосро мисли гил тайёр кунад, —
 17 Ў тайёр мекунад, вале онро одил хоҳад пӯшид,
 ва нуқраро бегуноҳ мерос хоҳад гирифт.
 18 Хонаи худро ў мисли куя бино мекунад,
 ва мисли соябоне ки ниғаҳбон месозад.
 19 Ба сифати сарватдор хоб меравад, вале дигар чунин нахоҳад буд:
 чашмони худро мекушояд, — ва сарваташ нест шудааст.
 20 Даҳшатҳо мисли об ўро фаро мегирад;
 шабона ўро тундбод мерабояд.
 21 Боди шарқӣ мебардорад, ва меравад;
 ва ўро аз маконаш лесида мебарад.
 22 Ва бар ў тир меандозад, ва дарег намедорад,
 агарчи ў зӯр мезанад, ки аз дасти он бигрезад.
 23 Дар ҳаққи ў даст бар ҳам месояд,
 ва аз маконаш ба ҳоли ў хуштак мекашад.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

28 Ба яқин, нуқра маъдане дорад,
 ва тилло маконе ки мегудозанд.
 2 Оҳан аз хок гирифта мешавад,
 ва мис аз санг гудохта мешавад.
 3 Одам ба торикӣ хотима медиҳад,
 ва то ниҳояти дараҷа санғоро дар торикӣ
 ва зулмот тафтиш мекунад.
 4 Ҷоре ба зери макони аҳолинишин мекананд,
 аз хотири пиёдагардҳои рӯи замин фаромӯш мешаванд,
 ва дур аз мардум овезон гардида,
 ба ҳар сӯ ҳаракат мекунанд.
 5 Замине ки аз сатҳаш нон мерӯяд, андарунаш,
 мисли он ки аз оташ бошад, чаппагардон шудааст.
 6 Санғояш макони ёқути кабуд аст,

ва тиллои хока дорад.

7 Роҳи онро бози шикорӣ намедонад,
 ва чашми уқоб онро надидааст.

8 Даррандагон бар он қадам нагузоштаанд,
 ва арсалон бар он гузар накардааст.

9 Ба санғх хоро дасти худро дароз мекунад,
 кӯҳхоро аз бунъёдашон чаппа мегардонад.

10 Дар кӯҳпораҳо чӯйҳо меканад,
 ва чашмаш ҳар чизи гаронбаҳоро мебинад.

11 Наҳрхоро аз таровиш мебандад,
 ва чизи ниҳонро ба рӯшноӣ мебарорад.

12 Валекин ҳикмат аз кучо ёфт мешавад?
 Ва макони хирад кучост?

13 Инсон қадри онро намедонад,
 ва он дар замини зиндагон ёфт намешавад.

14 Варта мегӯяд: „Он дар ман нест“;
 ва баҳр мегӯяд: „Назди ман нест“;

15 Зари холис дар ивази он дода намешавад,
 ва нуқра ба баҳои он баркашида намешавад.

16 Ба он на бо зари сурхи Ўфир қимат дода мешавад,
 на бо ҷазъи гаронбаҳо ва ёқути кабуд.

17 Тилло ва оина ба он баробар нест,
 ва зевари зари холис наметавонад онро иваз намояд.

18 Марҷон ва булӯр зикр намеёбад,
 ва пайдо кардани ҳикмат аз ҷавоҳир душвортар аст.

19 Ёқути зарди ҳабаш ба он баробар нест;
 ба он бо зари сурхи покиза баҳо дода намешавад.

20 Валекин ҳикмат аз кучо меояд?
 Ва макони хирад кучост?

21 Ва ҳол он ки он аз чашми тамоми махлуқот пинҳон аст,
 ва аз мурғони ҳаво нухуфта аст.

22 Асфалуссофилин ва марг мегӯянд:
 „Овозаи онро бо гӯши худ шунандаем“.

23 Худо роҳи онро медонад,
 ва Ў аз макони он хабардор аст,

24 Зеро ки Ў то ба ақсои замин назар мекунад,
 ва он чиро, ки зери тамоми осмон аст, мебинад.

25 Ҳангоме ки Ў вазне барои бод муқаррар намуд,
 ва обҳоро бо мизоне ҷойгир кард,
 26 Ва ҳангоме ки низоме барои борон қарор дод,
 ва роҳе барои барқи тундарҳо, —

27 Он гоҳ онро дид ва онро дар шумор овард,
 онро муҳайё кард,
 ва онро низ тафтиш намуд,

28 Ва ба одамизод гуфт: „Инак, тарси Худованд ҳикмат аст,
 ва аз бадӣ дур шудан хирад аст“».

БОБИ БИСТУ НҶҲУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

Ў ба айбдоркунии бардурӯғи Алифоз зрод мегирад.

- 29 Ва Айюб нутқи худро давом дода, гуфт:
² «Кошки ман мисли моҳҳои пеш мебудам,
 мисли рӯзҳое ки Худо маро нигоҳ медошт,
³ Вақте ки чароғи Ў бар сари ман нур мепошид,
 ва ман бо рӯшноии он дар торикӣ роҳ мерафтам;
⁴ Мисли он ки дар рӯзҳои ҷавонии худ будам,
 вақте ки дӯстии Худо бар хаймаи ман буд,
⁵ Вақте ки Қодир ҳанӯз бо ман буд,
 ва фарзандонам дар гирду пеши ман буданд,
⁶ Вақте ки пойҳои ман бо қаймоқ шуста мешуд,
 ва кӯҳпора барои ман ҷӯйбори равшан мерехт!
⁷ Ҳангоме ки ман ба дарвозаи шаҳр мебаромадам,
 ва нишастгоҳи худро дар майдон муҳайё
 менамудам, —
⁸ Ҷавонон маро дида, пинҳон мешуданд,
 ва пирон бархоста, рост меистоданд;
⁹ Мирон аз суханронӣ худдорӣ мекарданд,
 ва даст ба даҳони худ мемонданд;
¹⁰ Овози сарварон хомӯш мешуд,
 ва забонашон ба комашон мечаспид.
¹¹ Гӯше ки овозаи маро мешунид, маро сазовори
 хушбахтӣ медонист;
 ва чашме ки рафтори маро медид, ба адолати ман
 шаҳодат медод,
¹² Зеро мазлумеро, ки истиғоса мебард,
 ва ятимро, ки мададгир надошт, раҳо мекардам;
¹³ Баракати шахсе ки гирифтори ҳалокат буд, ба
 ман мерасид,
 ва дили бевазанро ман шод менамудам.
¹⁴ Ҷомаи адлро мепӯшидам, ва он ба воситаи ман
 ҷомаи амал мепӯшид:
 довари ман мисли ридо ва дастор буд.
¹⁵ Ман барои кӯр чашм будам
 ва барои ланг — пой;
¹⁶ Барои мискинон ман падар будам,
 ва даъвои ноиносо ро тафтиш менамудам,
¹⁷ Ва дандонҳои осиеи шахси ноинософро
 мешикастам,
 ва нахҷирро аз дандонҳояш меафтондам.
¹⁸ Ва дар дили худ мегуфтам: „Дар лонаи худ хоҳам
 мурд,
 пас аз он ки рӯзҳоям мисли рег сершумор гардад;
¹⁹ Решаи ман сӯи об паҳн хоҳад шуд,
 ва бар шоҳу баргҳои ман шабнам қарор хоҳад
 гирифт;
²⁰ Ҷалови ман ҳамеша дар ман тоза хоҳад буд,
 ва камони ман дар дастам қувват хоҳад ёфт“.
²¹ Маро мешуниданд ва интизор мешуданд,
 ва барои машварати ман хомӯш мемонданд.
²² Баъд аз сухани ман чизе намегуфтанд,
 ва каломи ман бар онҳо мечакид:
²³ Ба ман мисли бороне интизорӣ доштанд,

ва даҳони худро барои борони охири
 мекушоданд.

²⁴ Вақте ки ба онҳо табассум менамудам,
 бовариашон намеомад;

ва нури рӯи ман онҳоро хушнӯд мекард.

²⁵ Роҳи онҳоро интиҳоб менамудам ва дар садри
 маҷлис менишастам,

ва дар миёни фавҷ мисли подшоҳе сокин будам,
 ва мисли шахсе ки азодоронро тасалли мебахтад.

БОБИ СИЮМ

Давоми ҷавоби Айюб.

- 30 Ва алҳол ба ҳоли ман касоне механданд,
 ки синнашон аз синни ман камтар аст,
 ва ман розӣ намешудам ба он ки падарони
 онҳоро бо сағони рамаи худ бимонам.
² Қувваи бозувони онҳо низ ба ман чӣ лозим буд?
 Тароваташон нест шуда буд.
³ Аз мӯҳтоҷӣ ва гуруснагӣ бемадор шуда,
 ба ҷӯли тираи хушк хало мегурехтанд,
⁴ Шӯргиеҳ ва баргҳои буттаҳоро мечиданд,
 ва решаҳои ратам † хӯроки онҳо буд.
⁵ Аз байни ҷамоат бадар ронда мешуданд,
 ба сари онҳо мисли дуздон дод мегуфтанд.
⁶ Дар дараҳои рӯдҳо маскан мегирифтанд,
 дар ғорҳои замин ва саҳраҳо.
⁷ Дар миёни буттаҳо оху фиғон мекарданд,
 зеро хорзор паноҳ меёфтанд.
⁸ Ин мардуми нобакор, ин мардуми гумном низ,
 ба ин сабаб аз замин рад шудаанд!
⁹ Валекин алҳол ман суруди таққиромези онҳо
 гардидаам,
 ва барояшон калимаи тамасхур шудаам.
¹⁰ Онҳо аз ман нафрат доранд, аз ман дур
 мешаванд,
 ва аз туф қардан бар рӯи ман худдорӣ
 намекунанд.
¹¹ Зеро ки Ў зеҳи камони маро кушода, маро
 зеру забар кардааст,
 ва онҳо лаҷоми худро ба хузури ман сар додаанд.
¹² Аз тарафи рост издиҳоми бачагон бархоста,
 пойҳоямро ба танг меоваранд,
 ва роҳҳои ҳалокатовари худро бар ман равона
 мекунанд.
¹³ Роҳи маро вайрон карда,
 фалокати маро афзун менамоянд,
 дар сурате ки монетае барояшон нест.
¹⁴ Мисли он ки аз раҳнаи фароҳе бошад, сӯи ман
 меоянд,
 ба сони тундбод ҳучум меоваранд.
¹⁵ Даҳшатҳо маро фаро гирифта,
 мисли боде ҳиммати маро таъқиб мекунад,
 ва комъебии ман мисли абре гузашта рафтааст.
¹⁶ Ва алҳол ҷонам андаруни ман ба ҳаяҷон меояд:
 рӯзҳои уқубат маро дар бар гирифтааст.

† Ратам — як хел дарахти қадпасти биёбон, ки тана ва
 шохаҳои бағоят сахт дорад. Решаи он талх аст.

17 Шаб устухонҳоямро шикофта, аз ҳам чудо мекунад,
ва рағҳоям ором надорад.
18 Бо қуввати азими Ӯ либосам тағйир ёфтааст,
ва он маро мисли гиребони куртаам зер мекунад.
19 Маро Ӯ дар гил андохтааст,
ва ман монанди хок ва хокистар шудаам.
20 Сӯи Ту истиғоса мебарам, ва иҷобат намекуни;
ба дуо меистам, фақат бар ман назар меандозӣ.
21 Нисбат ба ман бераҳм гардидай,
бо қудрати дасти Худо ба ман кина меварзӣ.
22 Маро бо бод бардошта, бар он савор кардӣ,
ва маро бо тундбодде вожгун менамой.
23 Медонам, ки Ту маро ба марг хоҳӣ расонид,
ва ба хонае ки барои чамъ омадани ҳамаи
зиндаҳост.
24 Ба яқин ба хоктӯдае даст дароз нахоҳад кард,
вақте ки кас дар мусибати худ фақат аз ин хусус
истиғоса мебарад.
25 Оё ман ба ҳоли каси бадрӯзе гирья намекардам?
Оё қонам аз қисмати мискин ғамгин намешуд?
26 Ҳангоме ки ба неки умед мебастам, бадӣ омад,
ва ҳангоме ки ба нур интизорӣ доштам, торикӣ
фаро расид.
27 Амъоям ба чӯш меояд ва ором намеёбад;
рӯзҳои мусибат маро истиқбол намудааст.
28 Тирарӯй шуда мегардам, вале на аз офтоб;
дар миёни қамоат бархоста, истиғоса мебарам.
29 Бародари шағолон шудаам,
ва ёри шутурмурғон.
30 Пӯстам сиёҳ шуда, аз танам фуру мерезад,
ва устухонам аз ҳарорати баданам сӯхта хушк
шудааст.
31 Барбати ман ба сӯгдорӣ табдил ёфтааст,
ва наи ман ба садои гирьяндагон.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Давоми ҷавоби Айюб.

31 Бо чашмони худ аҳд бастаам,
ки ба дӯшиза назар наандозам.
2 Пас қисмати ман аз қониби Худо аз улув чӣ гуна
аст?
Ва мероси ман аз қониби Қодир аз афроз?
3 Ҳалокат, охир, барои ноинсоф аст,
ва мусибат барои бадқирдорон.
4 Ӯ, охир, роҳҳои маро мебинад,
ва ҳамаи қадамҳоямро дар шумор меоварад.
5 Агар бо роҳи ботил рафта бошам,
ва пои ман сӯи макр шитофта бошад, —
6 Бигзор маро Худо бо тарозуи адл бисанҷад,
ва беайбии маро бидонад.
7 Агар қадами ман аз роҳ баромада бошад,
ва дили ман аз паи чашмонам рафта бошад,
ва лаккае ба дастҳоям часпида бошад, —
8 Бигзор ман кишт кунам, ва дигаре бихӯрад,
ва ҳосилоти ман решакан гардад.
9 Агар дили ман ба зане фирефта шуда бошад,

ва назди дари ёри худ камин гирифта бошам, —
10 Бигзор зани ман барои дигаре ос кунад,
ва дигарон ба вай ҳамбистар шаванд.
11 Чунки ин фисқу фучур аст,
ва гуноҳи мансуб ба дорулқазост,
12 Зеро ин оташ аст, ки то ба ҳадди
асфалуссофилин хоҳад хӯрд
ва тамоми маҳсулоти маро решакан хоҳад кард.
13 Агар ба даъвои ғулум ва канизи худ безътиной
карда бошам,
ҳангоме ки онҳо аз ман дод мехостанд, —
14 Пас, вақте ки Худо бархезад, чӣ кор хоҳам кард?
Ва ҳангоме ки тафаққуд намояд, ба Ӯ чӣ ҷавоб
хоҳам дод?
15 Охир, Ӯ ки маро дар батн офардидааст, варо низ
офаридааст,
ва ҳар дуру Ягона дар раҳим ба вучуд овардааст.
16 Агар аз иҷрои талаби бенавоён даст кашада
бошам,
ва чашмони бевазанро аз интизорӣ хаста карда
бошам,
17 Ва луқмаи нони худро ба танҳои хӯрда бошам,
ва ятиме аз он нахӯрда бошад,
18 Дар сурате ки аз бачагиам Ӯ бо ман, чун бо
падар, калон шудааст,
ва аз батни модарам бевазанро ҳидоят намудаам;
19 Агар касеро дида бошам, ки бе либос нобуд
мешавад,
ва мискинеро, ки пӯшок надорад;
20 Агар андомҳои Ӯ маро баракат надода бошад,
ва аз пашми гӯсфандони ман гарм нашуда бошад;
21 Агар дасти худро бар ятиме боло карда бошам,
вақте ки назди дарвоза барои худ мадад медидам,
—
22 Бигзор бозуи ман аз китфам чудо шуда афтад,
ва соиди ман аз оринҷам бишканад,
23 Зеро ки ҳалокат аз қониби Худо барои ман
тарсовар буд,
ва пеши кибриёи Ӯ нотавон будам.
24 Агар тиллоро умеди худ дониста бошам,
ва ба зари холис гуфта бошам: „Ту пушту паноҳи
ман ҳастӣ“;
25 Агар шодӣ карда бошам аз он ки дороии ман
фаровон аст,
ва дастам сарвати бузурге пайдо кардааст;
26 Агар бар офтоб назар андохта бошам, вақте ки
тулӯъ менамуд,
ва бар моҳ, вақте ки бо камоли дурахшонӣ
гардиш мекард,
27 Ва дили ман ба таври ниҳонӣ фирефта шуда,
даҳони ман дастамро бўсида бошад,
28 Ки ин низ гуноҳи мансуб ба дорулқазост,
зеро ки Худои Таолоро инкор менамудам;
29 Агар аз мусибати душмани худ шодӣ карда
бошам,
ва аз ин ки вай бадӣ ёфтааст, ба вачд омада
бошам, —

³⁰ Ва ҳол он ки даҳони худро аз хато кардан нигоҳ дошта,

бар қони вай лаънат нахостаам;

³¹ Агар аҳли хаймаи ман нагуфта бошад:

„Кист, ки аз гӯшти вай сер нашудааст!“ —

³² Дар сурате ки ғарибе шабро дар кӯча намегузаронд:

дарҳои худро барои роҳгузар мекушодам;

³³ Агар қиноятҳои худро ҳамчун одамизод рӯпӯш карда,

гуноҳи худро дар синаи худ пинҳон дошта бошам,

³⁴ Зеро ки аз ҷамоат бағоят ҳаросон мешудам, ва нафрати қабилаҳо маро дар даҳшат меандохт, ва ман хомӯш монда, аз дари худ берун намерафтам.

³⁵ Кошки касе маро мешунид!

Инак имзои ман!

Бигзор Қодир ба ман ҷавоб диҳад!

Кошки Даъвогари ман айбномае менавишт!

³⁶ Ба яқин онро бар китфи худ бардошта мегаштам,

мисли афсаре бар сари худ мениҳодам,

³⁷ Шумораи қадамҳои худро ба Ё мегуфтам, мисли мире ба Ё наздик мешудам.

³⁸ Агар замини ман аз дасти ман доду фаръед бардошта,

чӯякҳои он якҷоя гирифта бошад;

³⁹ Агар қуввати онро хӯрда бошам, бе он ки қиматашро адо кунам;

ва агар қони соҳибони онро ба танг оварда бошам, —

⁴⁰ Бигзор хорҳо ба ҷои гандум

ва явшон ба ҷои ҷав бирӯяд».

Суханони Айюб хотима ёфт.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Айюб ва Элиху; нутқи Элиху.

32 Ва он се шахс аз ҷавоб гардондан ба Айюб бозмонданд, чунки ӯ дар назари худ одил буд.

² Ва хашми Элиху ибни Баракъили Бузй, ки аз қабилаи Ром буд, ба чӯш омад: хашми вай бар Айюб аз он сабаб чӯш зад, ки ӯ худро бештар аз Худо одил мешумурд;

³ Ва хашми вай бар се дӯсти ӯ аз он сабаб чӯш зад, ки онҳо натавонистанд ҷавобе ёфта, айби Айюбро исбот намоянд.

⁴ Ва Элиху ба суханронӣ бо Айюб сабр карда буд, зеро ки онҳо дар синну сол аз вай калонтар буданд.

⁵ Вале чун Элиху дид, ки ба даҳони он се шахс ҷавобе нест, хашмаш ба чӯш омад.

⁶ Ва Элиху ибни Баракъили Бузй ба сухан оғоз намуда, гуфт:

«Ман дар синну сол ҷавон ҳастам, ва шумо — мӯйсафед,

бинобар ин тарсида, ҷуръат накардам, ки фикри худро ба шумо изҳор намоям.

⁷ Дар дили худ гуфтам: „Бигзор синни зиёд сухан ронад,

ва фаровонии солҳо ҳикмат омӯзад“.

⁸ Аммо дар бани-одам рӯҳе ҳаст,

ва нафаси Қодир ба онҳо хирад мебахшад.

⁹ На калонсолҳо соҳиби ҳикматанд,

ва на пирҳо адлро мефаҳманд.

¹⁰ Бинобар ин меғӯям: „Маро бишнавед;

ман низ фикри худро баён хоҳам кард“.

¹¹ Инак, ба суханронии шумо интизорӣ кашидам, барои шунидани мулоҳизаҳои шумо гӯш ниҳодам, то даме ки суханонро месанҷидед.

¹² Ва ман ба шумо бо умед назар дӯхтам,

ва инак, аз байни шумо касе нест, ки Айюбро мазаммат намояд,

бо суханони худ ба ӯ ҷавоб гардонад.

¹³ Мабодо бигӯед:

„Ҳикматро даръёфтаем:

Худо ӯро мулзам хоҳад кард, на одамизод“.

¹⁴ Ӯ бо суханонаш ба ман рӯ наовардааст, ва ман бо нутқҳои шумо ба ӯ ҷавоб нахоҳам гардонд.

¹⁵ Ҳаросон шуда, дигар ҷавоб намегардонанд:

сухан аз онҳо дур шудааст.

¹⁶ Ва ман интизорӣ кашида дидам, ки сухан намеронанд:

бозистода, дигар ҷавоб намегардонанд.

¹⁷ Пас, ман низ аз қониби худ ҷавоб хоҳам гардонд:

ман низ фикри худро баён хоҳам кард.

¹⁸ Зеро ки ман аз суханон пур ҳастам;

рӯҳе ки дар ботини ман аст, маро фишор медиҳад.

¹⁹ Инак, ботини ман мисли шароби нокушода мебошад,

мисли машқҳои наве ки ба кафидан наздик аст.

²⁰ Сухан хоҳам ронд, то сабук шавам;

лабҳои худро кушода, ҷавоб хоҳам гардонд.

²¹ Ба касе рӯйбинӣ нахоҳам кард,

ва ба одаме тамаллуқ нахоҳам гуфт.

²² Зеро ки агар тамаллуқгӯӣ аз дастам биёяд,

Офаридагорам зуд маро аз миён хоҳад бардошт.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Давоми нутқи Элиху.

33 Ва акнун, эй Айюб, суханони маро бишнав ва ба ҳамаи гуфтаҳоям гӯш андоз.

² Инак, лабҳои худро кушодам:

забонам дар даҳонам сухан меронад.

³ Суханонам ифодаи дили софи ман аст, ва лабҳоям дониши холисро баён мекунад.

⁴ Рӯҳи Худо маро ба вучуд овардааст,

ва нафаси Қодир ба ман ҳаёт бахшидааст.

⁵ Агар тавонӣ, ба ман ҷавоб гардон:

пеши ман ба мунозира ҳозир шав.

⁶ Инак, ман нисбат ба Худо мисли ту ҳастам:

ман низ аз гил сиришта шудаам.
 7 Инак, бими ман туро дар даҳшат нахоҳад андохт,
 ва фишори ман бар ту гарон нахоҳад омад.
 8 Ба яқин, ту дар гӯши ман сухан рондӣ,
 ва ман садои каломатро шунидам:
 9 „Ман пок ҳастам ва бе маъсият;
 ман айбе надорам, ва гуноҳе дар ман нест;
 10 Инак, Ӯ баҳонаҳо бар ман меҷӯяд,
 маро душмани Худ ҳисоб мекунад,
 11 Пойҳоямро дар ишкел меандозад,
 ҳамаи роҳҳои маро мепояд“.
 12 Ана дар ҳамин хусус ба ту ҷавоб мегардонам, ки
 ҳақ ба ҷониби ту нест,
 чунки Худо аз инсон бузургтар аст.
 13 Чаро ба Ӯ даъво мекуни,
 ки аз тамоми аъмоли Худ ҳисобот намедихад?
 14 Зеро ки Худо ба як тарз сухан меронад,
 ва ба тарзи дуюм, агар ба он суханаш сарфаҳм
 нараванд:
 15 Дар хоб, дар рӯёи шаб,
 вақте ки одамнро хоб зер мекунад;
 вақте ки бар бистар ғанабашон мебарад.
 16 Он гоҳ Ӯ гӯши одамнро мекушояд ва панд дода,
 бар онҳо асаре мегузорад,
 17 То ки одамизодро аз амали бад дур кунад,
 ва ғурурро аз мард пинҳон дорад.
 18 Ҷони варо Ӯ аз гӯр маҳфуз медорад,
 ва ҳаёти варо аз нобуд шудан ба дами шамшер.
 19 Ӯ ки вай болои бистари худ аз дарде азият
 мекашад,
 ва изтироби устухонҳояш пурзӯр аст,
 20 Ва ҳаёти вай аз нон нафрат дорад,
 ва ҷони вай аз хӯроки лазиз.
 21 Ҷисми вай барбод меравад, ба тавре ки дида
 намешавад,
 ва устухонҳояш, ки ноаён буд, барҷаста мебарояд.
 22 Ва ҷони вай ба гӯр наздик мешавад,
 ва ҳаёташ ба малакулмавт.
 23 Агар барои вай фариштае,
 як ҳимоятгаре аз байни ҳазор бошад,
 то ки росткорию одамро баён намояд, —
 24 Дар он сурат Ӯ ба вай раҳм карда, ба он
 фаришта хоҳад гуфт:
 „Варо аз фурӯд омадан ба гӯр раҳо нам;
 Ман кафорате пайдо кардам“.
 25 Ҷисми вай бештар аз ҷавониаш тароват хоҳад
 гирифт:
 вай ба айёми наврасии худ хоҳад баргашт.
 26 Ба ҳузури Худо дуо хоҳад гуфт, ва он мустачоб
 хоҳад шуд,
 ва рӯи Ӯро бо шодӣ хоҳад дид,
 ва Ӯ ба инсон адолати варо хоҳад баргардонид.
 27 Вай ба мардум рӯ оварда, хоҳад гуфт:
 „Гуноҳ кардам ва роҳи ростро қач кардам,
 ва сазои ман дода нашуд;
 28 Ҷони маро аз фурӯд омадан ба гӯр Ӯ раҳо намуд,
 ва ҳаёти ман аз нур баҳра мебарад“.

29 Инак, ҳамаи ин чизҳоро Худо бо мард ду-се
 дафъа ба амал меоварад,
 30 То ки ҷони варо аз гӯр баргардонад
 ва бо нури ҳаёт мунаввар созад.
 31 Диққат нам, эй Айюб, маро бишнав;
 хомӯш нишин, ва ман сухан хоҳам ронд.
 32 Агар сухане дошта бошӣ, ба ман ҷавоб гардон;
 бигӯ, зеро мехоҳам, ки адолати худро исбот
 намой.
 33 Вагар на, ту маро бишнав;
 хомӯш бош, ва ман ҳикматро ба ту таълим хоҳам
 дод».

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Давоми нутқи Элиху.

34 Ва Элиху суханашро давом дода, гуфт:
 2 «Эй хирадмандон, суханони маро
 бишнавед;
 ва эй донишмандон, ба ман гӯш андозед.
 3 Зеро ки гӯш суханонро месанҷад,
 чунон ки ком таъми хӯрокро фарқ мекунад.
 4 Биёед, барои худ адлу инсофро интихоб кунем,
 дар миёни худ бифаҳмем, ки чизи накӯ чист?
 5 Зеро ки Айюб гуфт: „Ҳақ ба ҷониби ман аст,
 вале Худо маро аз адлу инсоф маҳрум намудааст;
 6 Гарчанде ки адлу инсоф бо ман аст, каззоб ҳисоб
 ёфтаам;
 гарчанде ки ҷинояте накардам, дарди ман
 бедаво“.
 7 Он мард кист, ки мисли Айюб
 тамасхурро мисли об бинӯшад,
 8 Бо бадкирдорон ҳамроҳ шавад
 ва бо мардуми шароратпеша қадамгузор бошад?
 9 Зеро ки ӯ гуфт: „Барои одам фоидае нест
 аз он ки иродаи Худоро ба ҷо оварад“.
 10 Бинобар ин, эй соҳибдилон, маро бишнавед;
 калло ва ҳошо, ки аз Худо шарорате сар барзанад,
 ва аз Қодир ноинсофие.
 11 Зеро ки Ӯ музди одамро аз рӯи амали вай адо
 мекунад,
 ва мувофиқи роҳи ҳар кас ба вай подош медихад.
 12 Дар ҳақиқат, Худо шароратро пеша намекунад,
 ва Қодир адлу инсофро таҳриф наменамояд.
 13 Кист, ки Ӯро ҳокими замин таъин карда бошад?
 Ва кист, ки тамоми дунёро ба дасти Ӯ супурда
 бошад?
 14 Агар Ӯ дили Худро сӯи Худ нигаронида,
 рӯҳи Худ ва нафаси Худро назди Худ фароҳам
 оварад, —
 15 Тамоми башар якбора нест хоҳад шуд,
 ва одамизод ба хок хоҳад баргашт.
 16 Пас, агар хирад дорӣ, инро бишнав,
 ба садои суханонам гӯш андоз.
 17 Оё бадхоҳи адлу инсоф метавонад салтанат
 ронад?
 Ва оё ту Одили Кабирро ба шарорат айбдор
 мекуни?

¹⁸ Оё ба подшоҳ гуфтан мумкин аст, ки „сафил ҳастӣ“;

ё ба яке аз наҷибон, ки „шарир ҳастӣ“?

¹⁹ Ва ҳол он ки Ў ба мирон рӯйбинӣ намекунад, ва сарватдорро аз бенаво афзал намедонад, чунки ҳамаашон амали дастҳои Ў ҳастанд.

²⁰ Онҳо дар як он мемиранд, ва нисфи шаб қавм ба шӯр омада,

ба ҳуҷум мегузаранд, ва зӯроваронро нест мекунанд,

бе он ки ба онҳо даст расонанд.

²¹ Зеро ки чашмони Ў бар роҳҳои кас аст, ва ҳамаи қадамҳои варо мебинад.

²² На торикӣ ҳаст ва на зулмот, ки бадкирдорон дар он ҷо тавонанд пинҳон шаванд.

²³ Зеро боз ба зиммаи кас намегузорад, ки назди Худо ба мурофия биёяд.

²⁴ Зӯроваронро, бе он ки тафтиш намояд, шикаст медиҳад,

ва дигаронро ба ҷои онҳо мемонад.

²⁵ Чунки кирдорҳои медонад, ва дар як шаб онҳоро вожгун мекунад, ва онҳо маҳв мешаванд.

²⁶ Онҳоро барои шарораташон пеши назари ҳама зарба мезанад,

²⁷ Чунки онҳо аз пайравии Ў дур шудаанд ва ҳамаи роҳҳои Ўро нафаҳмидаанд

²⁸ Ва боиси он гардидаанд, ки фаръеди бенавоён ба Ў расидааст,

ва Ў фиғони мазлумонро шунидааст.

²⁹ Агар ӯ сокит карда бошад, кист, ки тавонад зътироз намояд?

Ва агар Ў рӯи Худо пӯшида бошад, кист, ки тавонад ба Ў назар андозад?

Ин хоҳ нисбат ба халқе ва хоҳ нисбат ба одаме баробар аст.

³⁰ Ў риёкорро аз подшоҳӣ маҳрум мекунад, то касоне ки қавмро ба дом меоваранд, салтанат наронанд.

³¹ Оё мумкин аст, ки одам ба Худо бигӯяд:

„Ҷазо дидаам, бе он ки бадкирдорие карда бошам“;

³² Он чиро, ки намебинам, Ту ба ман бифаҳмон, ва агар гуноҳе карда бошам,

дигар нахоҳам кард“?

³³ Оё мукофоти амал фақат ба ҳасби фикри ту бояд дода шавад, ки чунин гиламанд ҳастӣ?

Оё онро фақат ту бояд интиҳоб намой, ва на ман?

Ва дар ин хусус ту чӣ медонӣ, ки бигӯӣ?

³⁴ Соҳибони фаҳм хоҳанд гуфт, ва ҳар марди бохирад низ, ки маро мешунавад:

³⁵ „Айюб на аз рӯи дониш сухан меронад, ва суханонаш ба хирад мувофиқ нест“.

³⁶ Орзумандам, ки Айюб то ба охир озмуда шавад,

барои он ки мисли хабисон ҷавоб мегардонад,

³⁷ Зеро ки бар хатои худ ҷиноятро зам мекунад, дар миёни мо даст бар ҳам месояд ва бар зидди Худо бисъёр сухан меронад».

БОБИ СИЮ ПАНҶУМ

Давоми нутқи Элиху.

35 Ва Элиху суханашро давом дода, гуфт:

² «Оё инро адлу инсоф ҳисоб мекунӣ, ки гуфтай: „Ман аз Худо одилтарам“?

³ Зеро ки гуфтай: „Адолатам барои Ту чӣ фоидае хоҳад дошт?

Ва ман чӣ нафъе хоҳам бурд, ки он агар аз гуноҳам бештар бошад?“

⁴ Ман ба ту ҷавоб мегардонам, ва ба ёронат бо ту:

⁵ Ба осмон назар андоз ва бубин, ва бар фалак бингар, ки аз ту баландтар аст.

⁶ Агар хатое карда бошӣ, ба Ў чӣ метавонӣ бикунӣ?

Ва агар ҷиноятҳои афзуда бошад, ба Ў чӣ зиёне метавонӣ бирасонӣ?

⁷ Агар одил бошӣ, ба Ў чӣ метавонӣ бидиҳӣ?

Ё Ў аз дасти ту чӣ чизе хоҳад гирифт?

⁸ Шарорати ту барои касест, ки мисли ту бошад, ва адолати ту барои одамизод аст.

⁹ Аз ситамҳои зиёд фиғон мекашанд, аз дасти зӯроварон истифоса мебаранд,

¹⁰ Вале касе намегӯяд: „Қучост Худои Офаридагори ман,

ки шабонгоҳ сурудҳо ато мекунад,

¹¹ Моро бештар аз ҳайвоноти рӯи замин таълим медиҳад

ва бештар аз мурғони ҳаво ҳикмат мебахшад?“

¹² Дар он ҷо ба сабаби ғурури бадкорон фаръед мезананд,

вале Ў иҷобат намекунад.

¹³ Зеро ки Худо фаръеди ботилро намешунавад, ва Қодир ба он назар намекунад.

¹⁴ Агарчи гуфтай, ки ту Ўро намебинӣ, бо вучуди ин,

даъвои ту пеши Ўст, ва ту дар интизори Ў бош.

¹⁵ Ва алҳол, азбаски дар ғзаби Худ ханӯз насанҷидааст,

ва ҷиноятро ба хубӣ надонистааст,

¹⁶ Бинобар ин Айюб даҳони худро ба ёвағӣ кушода,

бе он ки донад, бисъёр сухан меронад».

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Давоми нутқи Элиху.

36 Ва Элиху суханашро давом дода, гуфт:

² «Андаке ба ман сабр намо, то ба ту изҳор кунам,

зеро ки боз суханон дар ҳаққи Худо дорам.

³ Фикри худро аз дур баён хоҳам кард, ва ба Офаридагори худ васфи адолатро хоҳам гуфт.

⁴ Зеро ки ҳақиқатан суханони ман дурӯғ нест: шахси комилфикре бо ту сухан меронад.

5 Инак, Худо тавоност ва касеро тарк намекунад;
ҳам дар қувват тавоност ва ҳам донодил аст.

6 Шарирро зинда намегузорад,
ва доди мазлумонро медиҳад.

7 Чашмони Худо аз одилон дур намекунад,
балки онҳоро ба сурати абадӣ бо подшоҳон бар
тахт мешинонад,
ва онҳо сарафроз мешаванд.

8 Вале агар онҳо бо завлонаҳо баста шуда бошанд,
ва гирифтори қайди мусибат гардида бошанд,

9 Дар он сурат аъмолашонро ба онҳо мефаҳмонад,
ва ҷинойтҳошонро, ки афзудааст;

10 Ва гӯшашонро барои панд мекушояд,
ва ба онҳо мегӯяд, ки аз хабосат даст кашанд.

11 Агар онҳо гӯш кунанд ва Ӯро ибодат намоянд,
рӯзҳои худро дар хушбахтӣ мегузаронанд,
ва солҳои худро дар хурсандӣ.

12 Ва агар гӯш накунанд, ба дами шамшер нобуд
мешаванд,
ва бе он ки донише пайдо кунанд, мемиранд.

13 Валекин касоне ки дили пур аз риё доранд,
дарғазаб мешаванд,
ва ба Ӯ истиғоса намебаранд, вақте ки онҳоро
гирифтори қайди мусибат мекунад.

14 Ҷонашон дар ҷавонӣ фано мешавад,
ва ҳаёташон дар миёни аҳли фиксу фучур.

15 Мусибатзадагонро Ӯ ба воситаи мусибаташон
халос мекунад,
ва гӯшашонро бо фишор мекушояд.

16 Ва ҳатто туро Ӯ аз даҳони бадбахтӣ берун
меоварад
ба вусъатобод, ки мусибате дар он ҷо набошад;
ва ҳар таоме ки бар суфраи ту фурӯд меомад, пур
аз равған мебуд.

17 Вале ту аз даъвоҳои шарир пур ҳастӣ;
доварӣ ва бозхости Ӯ туро фаро хоҳад гирифт.

18 Барҳазар бош, ки мабодо ғазабат туро фирефта
намуда, ба зарбаи Ӯ гирифтор кунад;
ва кафорати бисъёр набояд туро дар иштибоҳ
андозад.

19 Оё истиғосаи ту қимате дорад барои он ки Ӯ
туро ба вусъатобод барорад?
Ва тамоми ин шиддату қуввате ки ба зидди Ӯ ба
кор мебарӣ?

20 Орзуманди он шабе набош,
ки қавмҳо дар он аз ҷояшон нест мешаванд.

21 Эҳтиёт намо, ба маъсият моил нашав,
зеро ки онро бештар аз итоат баргузидаӣ.

22 Инак, Худо бо қуввати Худ олист;
кист, ки мисли Ӯ таълим диҳад?

23 Кист, ки роҳи Ӯро амр фармуда бошад?
Ва кист, ки бигӯяд: „Ту ноинсофӣ кардаӣ“?

24 Дар ёд дошта бош, ки қорҳои Ӯро такбир гӯӣ,
ки онҳоро мардум месароянд.

25 Ҳамаи одамон онҳоро мебинанд;
ҳар кас ба онҳо аз дур назар меандозад.

26 Инак, Худо муаззам аст, ба тавре ки мо
наметавонем Ӯро бишиносем;

шумораи солҳои Ӯ ҳадду ҳисоб надорад.

27 Ӯ қатраҳои обро ҷудо мекунад;
онҳо андаруни буғ борони зулол мегардад,

28 Ки онро абрҳо фурӯ рехта,
бар одамон фаровон меборонад.

29 Кист, ки тавонад амали абрҳои густурда
ва гулдурроси хаймаи Ӯро дарк намояд?

30 Инак, нури Худо бар он мегустаронад
ва қаъри баҳрро мепӯшонад.

31 Ба ин васила қавмҳо доварӣ мекунад,
ба фаровонӣ ризқу рӯзӣ медиҳад.

32 Нурро дар кафҳои Худ ниҳон медорад,
ва онро амр мефармояд, ки ба ҳадафе бизанад.

33 Гулдурроси он аз наздик омадани он хабар
медихад,
ва тундбод аз ҷӯшиши ғазаби Ӯ.

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Давоми нутқи Элиху.

37 Аз ин низ дили ман ба тапиш меафтад
ва аз хонааш мебарояд.

2 Ғулғулаи овози Ӯро бодикқат бишнавед,
ва садоеро, ки аз даҳони Ӯ мебарояд.

3 Онро ба зери тамоми осмон равона мекунад,
ва нури Ӯ дар ақсои замин намоён аст.

4 Баъд аз он, овозе ба ғурриш меояд:
Ӯ бо овози кибриёи Худ гулдуррос мезанад,
ва ҳангоме ки овозаш шунида шуд, онҳоро
боздорӣ намекунад.

5 Худо бо овози Худ ба таври аҷоиб гулдуррос
мезанад,
қорҳои бузурге мекунад, ки барои мо ақлнораҷ
аст.

6 Зеро ки ба барф мегӯяд: „Ба замин фурӯд ой“;
ҳамчунин ба боридани борон ва ба боридани
боронҳои пурзӯри Худ.

7 Дасти ҳар одамро мӯҳр мезанад,
то ки тамоми мардум амали Ӯро бидонанд.

8 Он гоҳ ҳайвонот низ дар ғорҳои худ пинҳон
мешаванд
ва дар лонаҳои худ менишинанд.

9 Аз ҷануб тундбод меояд,
ва аз шимол сармо.

10 Аз нафаси Худо ях ба вучуд меояд,
ва сатҳи об яхбанд мешавад.

11 Ӯ нами зиёде бар абрҳо бор мекунад,
ва саҳобҳои нури Худо мегустаронад.

12 Ва онҳо бар тибқи тадбирсозиҳои Ӯ ба ҳар
тараф чарх мезананд,
то ҳар чиро, ки ба онҳо амр фармояд,
бар рӯи замини ободон ба амал оваранд,

13 Хоҳ онҳоро барои ҷазо ба замини Худ равона
кунад,
хоҳ барои эҳсонкорӣ.

14 Ба ин гӯш деҳ, эй Айюб!
Биисту ба қорҳои аҷоибӣ Худо бодикқат назар
андоз.

15 Оё ту хабардор ҳастӣ, ки Худо бори Худо чӣ гуна бар онҳо мегузорад, ва нурро амр мефармояд, ки абрҳои Ҷуро равшан кунад?

16 Оё ту аз мувозанаи абрҳо хабардор ҳастӣ, ки он аз корҳои аҷоибӣ Комилфикр аст?

17 Оё ту хабардор ҳастӣ, ки либосҳои чӣ гуна гарм мешавад,

вақте ки замин аз бодӣ ҷанубӣ соқит мегардад?

18 Оё ту метавонӣ ба монанди Ҷ фалакро бигустаронӣ,

ки он мисли оинаи фулуззӣ мустаҳкам аст?

19 Моро таълим деҳ, ки ба ин корҳои Ҷ чӣ гуём?

Мо аз боиси торикӣ наметавонем чизе ба забон оварем.

20 Оё васфи пурраи Ҷ қобили имкон аст, ки ман боз сухан ронам?

Оё касе метавонад бигӯяд, ки чизе аз Ҷ пинҳон мемонад?

21 Ва ҳоло нури офтобро аз паси абрҳо намебинанд,

гарчанде ки он бар фалак дурахшон аст; вале бод вазида, онро тоза хоҳад кард.

22 Аз шимол фуруғи заррин меояд: ин акси шуқӯҳи саҳмгинест, ки бар Худост.

23 Қодирро мо наметавонем даръебем:

Ҷ дар қувват ва инсоф бузург аст

ва дар адолат муаззам; ситам намекунад.

24 Бинобар ин, бояд ки одамон тарсгори Ҷ бошанд; лекин Ҷ ба ҳамаи донодилон назар намекунад».

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Айюб ба ҳузури Худованд.

38 Ва Худованд ба Айюб аз миёни тундбод ҷавоб гардонда, гуфт:

2 «Он кист, ки машварати Маро

бо суханони бемаънӣ торик мекунад?

3 Канӣ, камари худро мисли мард бибанд:

Ман ба ту савол хоҳам дод, ва ту ба Ман

бифаҳмон.

4 Вақте ки Ман бунъеди заминро мениҳодам, ту

куҷо будӣ?

Бигӯ, агар аз хирад хабардор бошӣ.

5 Кист, ки андозаҳои онро муайян намуд? Оё медонӣ?

Ё кист, ки шоқулро бар он кашид?

6 Пояҳои он бар чӣ чиз ниҳода шудааст,

ё кист, ки санги зовияи онро гузошт,

7 Дар суратеки ситорагони субҳ якҷоя тараннум мекарданд,

ва ҳамаи фарзандони Худо нидохои шодӣ

медоданд?

8 Ва кист, ки баҳрро бо дарвозаҳо баст,

ҳангоме ки он аз батн ҷаста берун меомад,

9 Ҳангоме ки Ман абрро либоси он

ва меғро парпечи он гардондам,

10 Ва низоми Худо барои он барқарор намудам,

ва ғалақаю дарвозаҳо гузоштам,

11 Ва гуфтам: „То ба ин ҷо биё, ва аз он набояд

бигзарӣ,

ва дар ин ҷо саркашии мавҷҳои боздошта хоҳад шуд“?

12 Оё ту дар яке аз рӯзҳои умри худ ба субҳидам амр фармудай

ва ба шафақ макони онро нишон додай,

13 То ки ақсои заминро фаро гирад,

ва шарирон аз он афшонда шаванд,

14 Ва он мисли локи зери мӯҳр тағйир ёбад,

ва ҳама чиз мисли либоси рангин ба зухур ояд,

15 Ва шарирон аз нурашон маҳрум шаванд,

ва бозуи баланд шикаста гардад?

16 Оё ту ба чашмаҳои қаъри баҳр фуруд омадаӣ?

Ва ба интиҳои варта рафта расидаӣ?

17 Оё дарвозаи мамот барои ту кушода шудааст?

Ва дарвозаи зулмотро дидаӣ?

18 Оё ту ба фазои замин назар андохтаӣ?

Бигӯ, агар аз ҳамааш хабардор бошӣ.

19 Роҳи маскани нур чӣ гуна аст,

ва макони торикӣ куҷост,

20 То ки онро ба худудаш бирасонӣ,

ва роҳҳои хонаи онро ба хубӣ бидонӣ?

21 Ба яқин, ту ин чизҳоро медонӣ, зеро ки дар он

вақт таваллуд ёфтаӣ,

ва шумораи рӯзҳои бузург аст.

22 Оё ту ба хазоини барф фуруд омадаӣ,

ва хазоини жоларо дидаӣ,

23 Ки онҳоро Ман барои замони тангӣ,

барои рӯзи муҳориба ва ҷанг нигоҳ доштаам?

24 Бо кадом роҳ нур тақсим мешавад,

ва бодӣ шарқӣ бар замин паҳн мегардад?

25 Кист, ки маҷрое барои борони сел сохт,

ва роҳе барои барқи тундарҳо,

26 То ки бар замини беодам бориш кунад,

бар биёбоне ки касе дар он нест,

27 Барои он ки ҷӯли хушк ва халоро сероб намояд,

ва аз он наботот бирӯёнад?

28 Оё борон падар дорад?

Ё кист, ки қатраҳои шабнамро ба вучуд овард?

29 Кист, ки аз батнаш ях берун омад?

Ва кист, ки қирави осмонро ба вучуд овард?

30 Об мисли санг саҳт мешавад,

ва сатҳи варта зери ях пинҳон мегардад.

31 Оё ту ақдҳои Парвинро бастай?

Ё бандҳои Ҷабборро метавонӣ бикшоя?

32 Оё ту метавонӣ бурҷҳои минтақатулбуруҷро дар

сари вақташон берун оварӣ

ва Дубби Акбарро бо бачагонаш роҳбарӣ намоӣ?

33 Оё ту низоми осмонро медонӣ?

Оё ҳукми онро метавонӣ бар замин барқарор

намоӣ?

34 Оё овози худро метавонӣ ба абрҳо баланд кунӣ,

то ки туро оби фаровоне бипӯшонад?

35 Оё ту барқҳоро метавонӣ бифиристӣ,

то ки онҳо бираванд ва ба ту бигӯянд: „Лаббай!“

36 Кист, ки ҳикматро дар ботин ниҳод?

Ё кист, ки хирадро ба шиҳоби соқиб бахшид?
³⁷ Кист, ки бо ҳикмат абрҳоро дар шумор меоварад?
 Ва кист, ки машкҳои осмонро мегустаронад,
³⁸ Дар сурате ки хок ба гил табдил ёфта, сахт мешавад,
 ва кулӯхҳо ба ҳамдигар мечаспад?
³⁹ Оё ту нахҷирро барои шери мода сайд менамой,
 ва иштиҳои шерҳои ҷавонро қонеъ мегардонӣ,
⁴⁰ Вақте ки онҳо дар лонаҳо мехобанд,
 ё дар беша нишаста, камин мегиранд?
⁴¹ Кист, ки хӯроки зоғро муҳайё мекунад,
 вақте ки бачаҳояш сӯи Худо истиғоса мебаранд
 ва аз боиси беҳуроки овора шуда мегарданд?

БОБИ СИЮ НҲҲУМ

Давоми он.

39 Оё ту вақти зоидаи бузҳои кӯҳиро медонӣ?
 Дарди зоиши охӯро мушоҳида кардай?
² Оё пур шудани моҳҳои хомиладории онҳоро метавонӣ дар шумор оварӣ?
 Ва оё вақти зоидаи онҳоро медонӣ?
³ Онҳо ҳам шуда, бачаҳои худро мезоянд,
 борҳои худро берун мекунад.
⁴ Бачаҳои онҳо қувват мегиранд, дар дашт калон мешаванд,
 баромада мераванд ва назди онҳо барнамегарданд.
⁵ Кист, ки хари ваҳширо ба озодӣ сар дод?
 Ва кист, ки бандҳои гӯрхарро яла кард,
⁶ Ки Ман чӯлро хонаи вай
 ва шӯразаминро маскани вай муқаррар намудаам?
⁷ Вай ҳаёҳуи шаҳрро тамасхур мекунад,
 шавқуни харбонро намешунавад;
⁸ Дар кӯҳсор барои худ чарогоҳ меёбад,
 ва ҳар навъ сабзаро ҷустуҷӯ мекунад.
⁹ Оё гови ваҳшӣ розӣ мешавад, ки ба ту хизмат кунад?
 Оё вай назди охури ту маскан мегирад?
¹⁰ Оё гови ваҳширо бо арғамчини он метавонӣ ба ҷӯяк бибандӣ?
 Оё вай аз ақиби ту кулӯхҳоро мола хоҳад кард?
¹¹ Оё ба вай, ба сабаби пурқувват буданаш, умед хоҳӣ баст,
 ва кори худро ба вай ҳавола хоҳӣ кард?
¹² Оё ба вай эътимод хоҳӣ кард, ки ҳосилоти туро бозгардонад,
 ва дар хирмангоҳат ҷамъ оварад?
¹³ Оё шутурмурғ бо шодӣ болафшон мешавад?
 Оё болафшони вай монанди лаклак аст?
¹⁴ Зеро ки вай тухмҳои худро бар замин вогузор менамояд,
 ва бар рӯи хок онҳоро гарм мекунад,
¹⁵ Ва аз хотир мебарорад, ки пое онро пахш мекунад,
 ва ҳайвони саҳро онро маҷақ мекунад;

¹⁶ Ба бачаҳояш дилсахтӣ мекунад, гӯё ки аз они вай набошанд;
 меҳнаташ зоеъ шавад ҳам, вай парвое надорад,
¹⁷ Зеро ки Худо варо аз ҳикмат маҳрум кардааст,
 ва аз хирад ба вай насибе надодааст.
¹⁸ Вақте ки вай ба давиш баланд мешавад,
 бар асп ва савораи он механдад.
¹⁹ Оё ту ба асп қувват бахшидай,
 ва гардани онро бо ёл пӯшондай?
²⁰ Оё ту онро мисли малах ба давутози пурғулғула овардай,
 дар сурате ки садои баланди фах-фахн он даҳшатангез аст?
²¹ Вай дар водӣ по мекӯбад, ва аз қуввати худ ба ваҷд меояд;
 ба истиқболи яроқ берун меравад.
²² Бар бим механдад ва ба ҳарос намеафтад,
 ва аз дами шамшер ақиб намегардад.
²³ Тирдон бар вай ҷаранг-ҷаранг мекунад,
 ва найзаю мизроқи дурахшанда.
²⁴ Бо ғулғула ва хашм заминро барқвор тай мекунад,
 ва аз садои шох бетоқат шуда, пой мекӯбад.
²⁵ Ҳар бор, ки шох садо диҳад, шеҳа мекашад,
 ва аз дур ҷангро ҳис мекунад,
 ва ғавғои мирон ва нидоро.
²⁶ Оё аз хиради туст, ки қарчиғай парафшон мегардад
 ва болҳои худро ба самти ҷануб менигаронад?
²⁷ Оё ба амри туст, ки уқоб сууд мекунад
 ва ошёнәи худро дар баландӣ месозад?
²⁸ Вай бар сари кӯҳпора маскан гирифта,
 фароғат мекунад, бар дандонаи кӯҳпора ва қалъа;
²⁹ Аз он ҷо нахҷире ҷустуҷӯ мекунад:
 чашмонаш аз дур мебинад;
³⁰ Ва чӯчаҳояш хун мехӯранд,
 ва ҳар кучо ки лошае бошад, вай он ҷост».
³¹ Ва Худованд суҳанашро давом дода, ба Айюб гуфт:
³² «Оё касе ки бо Қодир муҷодила менамояд, боз танбеҳ хоҳад кард?
 Мазаммааткунандаи Худо бигзор ҷавоб гардонад!»
³³ Ва Айюб ба Худо ҷавоб гардонда, гуфт:
³⁴ «Инак, ман ҳақир ҳастам; ба Ту чӣ ҷавоб мегардонам?
 Дастӣ худро ба даҳонам мондаам.
³⁵ Як карат гуфтаам, ва дигар нахоҳам гуфт,
 ва дубора такрор нахоҳам кард».

БОБИ ЧИЛУМ

Давоми он.

40 Ва Худованд ба Айюб аз миёни тундбод ҷавоб гардонда, гуфт:
² «Канӣ, камари худро мисли мард бибанд:
 Ман ба ту савол хоҳам дод, ва ту ба Ман бифаҳмон.
³ Оё ту мехоҳӣ довари Маро ботил намой,

Маро айбдор сози, то ки худро одил нишон диҳӣ?

⁴ Ва оё ту бозуе мисли Худо дорӣ,
ва бо овозе мисли Ӯ метавонӣ гулдуррос занӣ?

⁵ Пас, худро бо кибриё ва ҷалол оро бидеҳ,
ва пероҳани шукӯҳ ва шавкат бипӯш;

⁶ Ғазаб ва хашми худро бирез,
ва ба ҳар мағрур назар андохта, ўро залил намо;

⁷ Ба ҳар мағрур назар андохта, ўро мутеъ гардон,
ва шариронро дар маконашон поймол кун;

⁸ Онҳоро якҷоя дар хок ниҳон намо
ва рӯйхошонро дар ниҳонхонае банд кун.

⁹ Он гоҳ Ман низ туро ҳамд хоҳам гуфт,
ки яминат метавонад туро мададгор шавад.

¹⁰ Инак баҳимут, ки варо ба монанди ту
офаридаам;

вай мисли гов алаф мехӯрад.

¹¹ Инак, қуввати вай дар камари вай аст,
ва тавоноии вай дар мушакҳои шикамаш.

¹² Думи худро мисли арз мечунбонад;
рағҳои ронаш ба ҳам печидааст.

¹³ Узвҳояш мисли қубурҳои мисин аст,
устухонҳояш мисли сихҳои оҳанин.

¹⁴ Вай нахустини корҳои Худо;
фақат Офаридагори вай метавонад
шамшери Худо ба вай наздик оварад.

¹⁵ Кӯҳҳо барои вай ғизо меоварад,
ва тамоми ҳайвоноти саҳро дар он ҷо бозӣ
мекунанд.

¹⁶ Зери буттаҳои нилуфар мехобад,
дар сояи наистон ва дар ботлоқ.

¹⁷ Буттаҳои нилуфар варо бо сояи худ мепӯшонад,
бедҳои лаби нахр варо ихота мекунад.

¹⁸ Инак, даръё ба талотум меояд, аммо вай
ҳаросон намешавад;

Урдун пеши даҳонаш ҷаста берун ояд ҳам, вай
ором хоҳад буд.

¹⁹ Оё варо касе дар пеши назари вай метавонад
бигирад?

Ё бинии варо бо қуллоб сӯроҳ кунад?

²⁰ Оё ту метавонӣ аждарро бо шаст бикашӣ?
Ва забонашро бо арғамчин фишор диҳӣ?

²¹ Оё ту метавонӣ аз бинии вай маҳор гузаронӣ?
Ва ҷоғи варо бо хоре шикоф кунӣ?

²² Оё вай ба ту бисьёр зорӣ хоҳад кард?
Оё бо мулоимат ба ту сухан хоҳад ронд?

²³ Оё вай бо ту иттифоқ хоҳад баст?
Оё варо ба сурати абадӣ ба ғулумӣ хоҳӣ гирифт?

²⁴ Оё варо мисли гунҷишке бозӣ хоҳӣ доронд?
Ва барои канизони худ варо хоҳӣ баст?

²⁵ Оё аҳли сайд варо хоҳанд фурӯхт?
Оё варо дар миёни тоҷирони канъонӣ тақсим
хоҳанд кард?

²⁶ Оё ту метавонӣ пӯсти варо бо найзаҳо сӯроҳ
кунӣ,

ва сари варо бо сихи моҳигирон?

²⁷ Агар дасти худро ба вай бирасонӣ,
муборизаро дар ёд хоҳӣ дошт, ва дигар нахоҳӣ
кард.

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Давоми он.

41 Инак, умеди дастгир кардани вай беасл аст;
фақат аз дидани вай, охир,
кас ба даҳшат хоҳад афтод.

² Чунон шахси диловаре нест, ки варо барангезад;
пас кист, ки ба ҳузури Ман истодагӣ намояд?

³ Кист, ки аз Ман пешдастӣ кардааст, ва Ман
талофӣ бидиҳам?

Зери тамоми осмон ҳар чиз аз они Ман аст.

⁴ Дар бораи андоми вай хомӯш нахоҳам монд,
ва дар бораи иқтидор ва зебоии ҷуссаи вай.

⁵ Кист, ки тавонад рӯи либоси варо яла кунад?
Кист, ки тавонад ба дандонҳои дуқатори вай
наздик ояд?

⁶ Кист, ки тавонад дарҳои башараи варо воз
кунад?

Доираи дандонҳои вай даҳшатангез аст.

⁷ Сипарҳои қавии вай пур аз ифтихор аст;
бо мӯҳри сахте маҳкам карда шудааст;

⁸ Бо якдигар тавре пайвастааст,
ки аз миёнашон ҳаво намегузарад;

⁹ Ба ҳамдигар тавре часпида,
васл ёфтааст, ки чудо намешавад.

¹⁰ Аз атсаҳои вай нур падида меояд,
ва чашмони вай мисли пилкҳои шафақи субҳ аст.

¹¹ Аз даҳони вай машъалҳо берун меояд,
шарораҳои оташ мепарад.

¹² Аз сӯроҳҳои бинии вай дуд мебарояд,
мисли деги ҷӯшон ва қамишҳои сӯзон.

¹³ Нафаси вай аҳгарҳоро дармегиронад,
ва аз даҳони вай аланга берун меояд.

¹⁴ Бар гардани вай қувват ҷойгир шудааст,
ва даҳшат ба ҳузури вай мерақсад.

¹⁵ Қурчҳои шиками вай маҳкам часпида,
бар вай саҳт шудааст ва овезон намешавад.

¹⁶ Дили вай мисли санг саҳт аст,
ва мисли осиесанги зерин ночунбон аст.

¹⁷ Вақте ки вай бармехезад, паҳлавонон ба ҳарос
меафтанд,

ва аз даҳшат дасту по гум мекунанд.

¹⁸ Шамшере ки ба вай бизананд, истодагӣ нахоҳад
кард,

ҳамчунин найза, мизроқ ва тир.

¹⁹ Вай оҳанро мисли ҳасе медонад,
ва мисро мисли ҷӯби пӯсидае.

²⁰ Тири камон варо дар гурез намеоварад,
сангҳои фалахмон барои вай ба пари коҳ табдил
меёбад.

²¹ Гурз мисли пари коҳе ҳисоб меёбад;
ва ба савти найза вай механдад.

²² Дар таҳти ҷисмаш пулакчаҳои мисли сафолпора
тезе дорад,

гӯё ки ғаллакӯбаки тездандонро бар гил
мегустаронад.

²³ Гирдобро мисли дег ба ҷӯш меоварад,

даръёро ба потилаи дорупазӣ монанд мегардонад.

²⁴ Дар ақиби худ роҳи дурахшоне боқӣ мегузорад, ба тавре ки варта ба назар сафедмӯй менамояд.

²⁵ Бар рӯи хок мислаш нест, ки чунин нотарс офарида шуда бошад.

²⁶ Ба ҳар чизи олий нотарс менигарад: вай бар ҳамаи даррандагон подшоҳ аст».

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Ҳукмномаи Айюб дар ҳаққи худӣ ӯ.

42 Ва Айюб ба Худованд ҷавоб гардонда, гуфт:

² «Медонам, ки ҳар кор аз дасти Ту меояд, ва нияти Туро боздоштан мумкин нест.

³ „Он кист, ки машваратро бемаънӣ пинҳон мекунад?“

Ба яқин, ман дар бораи чизҳое ки фаҳм накардаам, фикр баён намудаам, дар бораи корҳои аҷоибе ки аз ақли ман берун аст, ва ман онҳоро намедонам.

⁴ „Канӣ, бишнава, ва ман сухан хоҳам ронд: ман ба Ту савол хоҳам дод, ва Ту ба ман бифаҳмон“.

⁵ То ҳол ман овозаи Туро шунида будам, ва акнун чашмонам Туро дидааст,

⁶ Бинобар ин аз суханонам нафрат дорам, ва дар хок ва хокистар пушаймон мешавам».

Хотима: Айюб сафед шуда, сазовори шараф гардид.

⁷ Ва воқеъ шуд баъд аз он ки Худованд ин суханонро ба Айюб гуфт, Худованд ба Алифози Темонӣ чунин гуфт: «Ғазаби Ман бар ту ва бар ду дӯсти ту оташ гирифтааст, чунки дар бораи Ман мисли бандаи Ман Айюб сухани дуруст нагуфтед.

⁸ Ва акнун барои худ ҳафт наргов ва ҳафт қўчқор бигиред, ва назди бандаи Ман Айюб биравед, ва

барои худ қурбонии сўхтанӣ бароваред, ва бандаи Ман Айюб барои шумо дуо хоҳад гуфт, зеро ки фақат рӯи ӯро иҷобат хоҳам намуд, бе он ки ба шумо бадӣ бикунам, чунки дар бораи Ман мисли бандаи Ман Айюб сухани дуруст нагуфтед».

⁹ Ва Алифози Темонӣ ва Билдоди Шухӣ ва Сўфори Наъмотӣ рафтанд, ва он чи Худованд ба онҳо фармуд, ба ҷо оварданд, ва Худованд рӯи Айюбро иҷобат намуд.

¹⁰ Ва Худованд Айюбро ба вазъияти пештараи ӯ баргардонид, вақте ки ӯ барои дӯстони худ дуо гуфт; ва Худованд ба Айюб ҳар он чи пештар дошт, дучандон зиёд кард.

¹¹ Ва ҳамаи бародарони ӯ ва ҳамаи хоҳарони ӯ ва ҳамаи ошноҳои пештараи ӯ назди ӯ омаданд, ва дар хонаи ӯ бо ӯ нон хўрданд, ва дар бораи тамоми мусибате ки Худованд ба сари ӯ оварда буд, ба ӯ ҳамдардӣ изҳор намуда, ӯро тасалли доданд, ва ҳар кас ба ӯ як қсито [†] ва як ҳалқаи тилло дод.

¹² Ва Худованд охири Айюбро бештар аз аввали ӯ баракат дод, ва ӯро чордаҳ ҳазор бузу гўсфанд ва шаш ҳазор шутур ва ҳазор ҷуфт гов ва ҳазор модахар буд.

¹³ Ва ӯро ҳафт писар ва се духтар буд.

¹⁴ Ва духтари якумро Емиро, ва дуюмро Қесио, ва сеюмро Қерен-Ҳаппух ном ниҳод.

¹⁵ Ва дар тамоми замин мисли духтарони Айюб занони хушлиқо ёфт намешуданд, ва падарашон ба онҳо дар миёни бародаронашон мерос дод.

¹⁶ Ва баъд аз он Айюб саду чил сол зиндагӣ кард, ва фарзандони худ ва фарзандони фарзандони худро то насли чорум дид.

¹⁷ Ва Айюб пир ва солхўрда шуда, вафот ёфт.

[†] Қсито — сиккаи қадимӣ, ки аз миқдори муайяни нуқра иборат буда, бар рўяш нақши гўсфанд дошт.

ЗАБУР

ТАРОНАИ ЯКУМ

Хушбахтии одилон ва ҳалокати шарирон.

- 1** Хушо касе ки ба машварати шарирон намеравад,
ва дар тариқи хатокорон намеистад,
ва дар маҷлиси масхарабозон наменишинад;
² Фақат ба шариати Худованд шавқ дорад,
ва рӯзу шаб Тавроти Ӯро меомӯзад;
³ Ва мисли дарахте хоҳад буд, ки назди ҷӯйҳои об
шинонда шудааст,
ва меваи худро дар мавсимаш медиҳад,
ва баргаш пажмурда намешавад,
ва ҳар чӣ мекунад, барор хоҳад ёфт.
⁴ Шарирон чунин нестанд,
балки монанди пари коҳанд,
ки онро бод пароканда мекунад.
⁵ Бинобар ин шарирон дар рӯзи бозхост нахоҳанд
бархост;
хатокорон низ дар ҷамоати одилон,
⁶ Зеро ки Худованд тариқи одилонро медонад,
вале роҳи шарирон сӯи адам хоҳад бурд.

ТАРОНАИ ДУЮМ

Нубувват дар бораи малакути Писари Худо.

- 2** Чаро халқҳо ба шӯр меоянд,
ва қабилаҳо беҳуда қасд мекунанд?
² Подшоҳони замин қиём мекунанд,
ва мирон бо ҳам машварат менамоянд
бар зидди Худованд ва бар зидди Масаеҳи Ӯ:
³ «Бандҳои онҳоро қатъ хоҳем кард,
ва завлонаҳои онҳоро аз худ дур хоҳем андохт».
⁴ Он ки дар осмон нишастааст, механдад:
Худованд онҳоро тамасхур менамояд.
⁵ Он гоҳ дар хашми Худ ба онҳо сухан меронад,
ва бо ғазаби Худ онҳоро ба ҳарос меандозад:
⁶ «Валекин Ман подшоҳи Худро бар Сион,
кӯҳи муқаддаси Худ, таъин кардаам».
⁷ Амри Худовандро баён мекунам.
Ӯ ба Ман гуфт: «Ту Писари Ман ҳастӣ;
Ман имрӯз Падари Ту шудаам.
⁸ Аз Ман талаб намо, ва қавмҳоро ба мероси Ту,
ва ақсои заминро ба тасарруфи Ту хоҳам дод.
⁹ Онҳоро бо асои оҳанин шикаст хоҳӣ дод;
мисли кӯзаи кулол пора-пора хоҳӣ кард».
¹⁰ Пас, эй подшоҳон, ба ақл оед;
эй доварони замин, таълим гиред!

- ¹¹ Худовандро бо тарс ибодат намоед,
ва бо ларз шодӣ кунед.
¹² Писарро иззат кунед, ки мабодо ба ғазаб ояд,
ва шумо дар роҳ нобуд шавед;
зеро ки ғазаби Ӯ зуд аланга хоҳад гирифт.
Хушо ҳамаи онҳое ки ба Ӯ паноҳ мебаранд!

ТАРОНАИ СЕЮМ

Умед бастан ба мадади Худо.

- 3** Таронаи Довуд, вақте ки аз писари худ
Абшолӯм гурехт.
² Худовандо! Адуёнам чӣ қадар зиёд шудаанд!
Бисьёр касон бар зидди ман қиём мекунанд;
³ Бисьёр касон дар ҳаққи ман мегӯянд:
«Ӯро дар Худо наҷот нест». Село †.
⁴ Валекин Ту, эй Худованд, сипаре дар гирди ман,
ҷалоли ман ва афрозандаи сари ман ҳастӣ.
⁵ Овозам Худовандро мехонад,
ва Ӯ аз кӯҳи муқаддаси Худ маро иҷобат
менамояд. Село.
⁶ Ман дароз мекашам, хоб меравам ва мехезам,
зеро ки Худованд ба ман мадад мекунад.
⁷ Аз беварҳои мардум, ки маро муҳосира
кардаанд, наметарсам.
⁸ Бархез, эй Худованд! Маро наҷот дех, эй Худои
ман!
Зеро ки Ту ҳамаи душманонамро торсаки мезанӣ,
дандонҳои шариронро мешиканӣ.
⁹ Наҷот аз Худованд аст.
Баракати Ту бар қавми Туст. Село.

ТАРОНАИ ЧОРУМ

Дуои шои Довуд, ки пур аз имон ба мадади Худо
мебошад.

- 4** Барои сардори муғанниён бар созҳои торнок.
Таронаи Довуд.
² Вақте ки Туро мехонам, маро иҷобат намо, эй
Худои адли ман!
Дар тангӣ маро вусъат додай.
Ба ман марҳамат намо ва дуоямро бишнав.
³ Эй фарзандони инсон! То ба кай ҷалолам дар
нанг хоҳад буд?
Ва гапҳои хушкухолиро дӯст дошта, толиби кизб
хоҳед буд? Село.

† Село — тафсири саҳеҳи ин калима маълум нест, лекин
гумон мекунам, ки он дар таронаҳои Забур истилоҳи
мусиқиест, ки хотима ё таъбири оҳангро мефаҳмонад.

4 Вале бидонед, ки Худованд порсоёнро барои Худ
чудо кардааст;

Худованд мешунавад, вақте ки Ӯро мехонам.

5 Музтариб шуда, хато накунад:

бар бистарҳои худ дар дилҳотон андеша кунед ва
сокии бошед. Село.

6 Қурбониҳои адолатро тақдим намоед,
ва ба Худованд таваккал кунед.

7 Бисъёр касон мегӯянд: «Кӣ ба мо неқӯиро нишон
медихад?»

Нури рӯи Худро ба мо зоҳир намо, эй Худованд!

8 Ба дилам шодӣ бахшидаӣ

аз он вақте ки ғаллаи онҳо ва оби ангури онҳо
афзудааст.

9 Ба саломатӣ дароз мекашам ва хоб меравам,
зеро ки танҳо Ту, эй Худованд, маро дар осудагӣ
сокин мегардонӣ.

ТАРОНАИ ПАНЦУМ

Дуои субҳи Довуд, ки пур аз умедворӣ ба мадади
Худо мебошад.

5 Барои сардори муғанниён бар созҳои нафасӣ.
Таронаи Довуд.

2 Ба суханонам, эй Худованд,
гӯш андоз, андешаҳои маро бифаҳм.

3 Овози истиғосаамро бишнава, эй Подшоҳи ман
ва Худои ман!

Зеро ки ба Ту дуо мегӯям.

4 Худовандо! Саҳаргоҳон овозамро бишнава, —
саҳаргоҳон пеши Ту ҳозир мешавам, ва интизорӣ
мекашам,

5 Зеро ки Ту Худои шароратхоҳ нестӣ:
назди Ту бадкеш сокин нахоҳад шуд;

6 Лофакиён пеши назари Ту нахоҳанд истод:
аз ҳамаи бадқирдорон нафрат дорӣ.

7 Дурӯғгӯёнро нобуд хоҳӣ кард;
Худованд аз хунхӯр ва маккор кароҳат дорад.

8 Валекин ман, аз бисъёрии эҳсонӣ Ту, ба хонаи Ту
дохил хоҳам шуд,

ва бо тарси Ту ба қасри қудси Ту сачда хоҳам кард.

9 Худовандо! Ба ман, бар хилофи иродаи
муҳолифонам, дар адолати худ роҳнамо шав;
роҳи Худро пеши ман ҳамвор кун.

10 Зеро ки дар даҳони онҳо гапи дуруст нест:
ботинашон харобист,
гулӯяшон қабри кушода аст,
бо забонашон тамаллуқ мегӯянд.

11 Онҳоро, эй Худованд, маҳқум намо,
то ки аз қасдҳои бади худ фуру ғалтанд;
ба сабаби қиноятҳои бисъёрашон онҳоро рад
намо,

зеро ки бар зидди Ту ба шӯр омадаанд.

12 Ва ҳамаи паноҳбарони Ту хурсанд хоҳанд шуд
ва то абад тараннум хоҳанд кард,
ва Ту пуштибони онҳо хоҳӣ буд,
ва дӯстдорони исми Ту дар Ту шод хоҳанд шуд.

13 Зеро ки Ту, эй Худованд, одилро баракат медиҳӣ;

бо зиреҳи меҳрубонӣ ӯро фаро мегирӣ.

ТАРОНАИ ШАШУМ

Дуои гуноҳкоре ки тавба кардааст.

6 Барои сардори муғанниён бар сози ҳашттор.
Таронаи Довуд.

2 Худовандо! Дар ғзаби Худ маро мазаммат накун,
ва дар хашми Худ маро ҷазо надеҳ.

3 Ба ман марҳамат намо, эй Худованд, зеро ки ман
афсурдаҳолам;

маро шифо бидеҳ, эй Худованд, зеро ки
устухонҳоям ба ларза омадааст;

4 Чонам низ хеле ба ларза омадааст;
пас Ту, эй Худованд, то ба кай?

5 Баргард, эй Худованд, чонамро бираҳон,
ба хотири эҳсонӣ Худ маро наҷот деҳ,

6 Зеро ки дар мамот зикри Ту нест:
дар гӯристон кӣ Туро ҳамд мегӯяд?

7 Аз оху воҳи худ лакот шудаам;
тамоми шаб ҷоғаҳамро ғарқи об мекунам:
бо ашки худ бистарамро тар мекунам.

8 Чашмам аз ғусса хаста шудааст, аз дасти ҳамаи
хасмҳоям очиз гардидааст.

9 Аз ман дур шавед, эй ҳамаи бадқирдорон!
Зеро ки Худованд овози гиръаи маро шунидааст.

10 Худованд истиғосаи маро шунидааст;
Худованд дуои маро иҷобат хоҳад кард.

11 Бигзор ҳамаи душманонам шармсор ва бисъёр
ҳаросон шаванд;
дар як он хиҷил шуда, баргарданд.

ТАРОНАИ ҲАФТУМ

Худованд шариронро ҷазо медиҳад ва бегуноҳро
мераҳонад.

7 Суруди ҷонсӯзе ки Довуд ба Худованд оид ба
суханони Куши Бинъёминӣ хондааст.

2 Худовандо, Худои ман! Ба Ту паноҳ мебарам;
маро аз ҳамаи таъқибкунандагон наҷот деҳ ва
халос кун.

3 Мабодо вай, монанди шер, чонамро бидаронад,
дар сурате ки халоскунандае набошад.

4 Худовандо, Худои ман! Агар ин корро кардаам,
агар аз дастам ноинсофие ба амал омадааст,

5 Агар ба дӯстам бадӣ кардаам
ва хасмамро тижидаст рондаам, —

6 Бигзор душман чонамро таъқиб намояд, ва маро
дастгир кунад,

ва ҳаётамро ба замин яксон кунад,
ва ҷалоламро ба хок занад. Село.

7 Эй Худованд, дар ғзаби Худ барҳез:
бар зидди бадхашмии хасмҳоям қиём кун,
барои ман ба доварие ки амр фармудай, бедор
шав.

8 Анбӯҳи қабилаҳо дар гирди Ту ҷамъ хоҳанд омад;
бар онҳо ба афроз баргард.

9 Худованд қавмҳоро доварӣ хоҳад кард.

Маро, эй Худованд, аз рӯи адолатам ва аз рӯи беайбиам доварӣ намо.

¹⁰ Бигзор бади шарирон хотима ёбад, ва одилро тақвият намо; зеро ки Ту, эй Худои одил, имтиҳонкунандаи дилҳо ва ботинҳо ҳастӣ.

¹¹ Сипари ман дар Худост, ки Ё наҷотдиҳандаи ростдилон аст.

¹² Худо Довари одил аст, ва Худо ҳар рӯз ғазабнок аст.

¹³ Кас агар рӯчӯ накунад, Ё шамшери Худро тез мекунад,

камони Худро кашида, ба нишон мегирад;

¹⁴ Барои вай олоти мамотро тайёр мекунад, тирҳои Худро сӯзон мегардонад.

¹⁵ Инак вай тухми бади ро кошт, ба хабосат ҳомила шуд, ва кизбро зоид.

¹⁶ Чуқуриёе канд, ва онро чуқур кард, ва ба чоҳе ки канд, худаш фуру ғалтид.

¹⁷ Хабосати вай бар сараш хоҳад баргашт, ва зулми вай бар фарқаш хоҳад афтод.

¹⁸ Худовандро аз рӯи адолати Ё ҳамд меғӯям, ва исми Худованди Таолоро месароям.

ТАРОНАИ ҲАШТУМ

Мадҳ дар шаъни Офаридагор барои марҳамати Ё ва барои атои файз.

8 Барои сардори муғанниён бар сози Ҷот. Таронаи Довуд.

² Худовандо, Худои мо!

Чӣ қадар боҳашамат аст исми Ту дар тамоми замин!

Ту шукӯҳи Худро бар осмон паҳн кардаӣ!

³ Аз даҳони кӯдакон ва ширмакон, бар хилофи хасмҳои Худ, ҳамдро ба вучуд овардаӣ,

то ки душман ва интиқомчӯйро хомӯш гардонӣ.

⁴ Вақте ки ба осмони Ту менигарам, ки санъи ангуштони Туст,

ва ба моҳ ва ситорагоне ки Ту офаридаӣ, —

⁵ Пас чист инсон, ки ўро ёд кунӣ,

ва фарзанди одам, ки ўро тафакқуд намоӣ?

⁶ Ёро аз фариштагон фақат андак кам кардаӣ;

ва тоҷи ҷалол ва шавкат бар сари ў гузоштаӣ;

⁷ Ёро бар аъмоли дастҳои Худ ҳукмфармо кардаӣ;

ҳама чизро зери пои ў гузоштаӣ:

⁸ Ҳамаи гӯсфандон ва говонро,

ҳамчунин ҳайвонҳои саҳроро,

⁹ Мурғони осмон ва моҳиёни баҳрро,

ҳар чиро, ки бо роҳҳои баҳр гузар мекунад.

¹⁰ Худовандо, Худои мо!

Чӣ қадар боҳашамат аст исми Ту дар тамоми замин!

ТАРОНАИ НҶҲУМ

Суруди пурсурури Довуд баъд аз ғалаба бар душманон.

9 Барои сардори муғанниён бар мамоти Лабин. Таронаи Довуд.

² Худовандро бо тамоми дилам ҳамд хоҳам гуфт; ҳамаи корҳои аҷоибӣ Туро ҳикоят хоҳам кард.

³ Дар Ту шодӣ ва хурсандӣ хоҳам кард, исми Туро, эй Ҳаққи Таоло, хоҳам сароид.

⁴ Вақте ки душманонам ба ақиб баргарданд, пешпо хӯрда, аз пеши Ту нест хоҳанд шуд,

⁵ Зеро ки Ту доварӣ ва мурофияи маро ба амал овардаӣ;

Ту, эй Довари одил, бар тахт нишастай.

⁶ Ту бар қавмҳо итоб намудаӣ, шарирро нест кардаӣ,

номи онҳоро маҳв намудаӣ то абад.

⁷ Душман барҳам хӯрда,

ба сурати абадӣ хонавайрон гардидааст;

шаҳрҳояшро бе беҳу бунёд кардаӣ, зикрашон нест шудааст.

⁸ Валекин Худованд то абад қоим аст;

Ё тахти Худро барои доварӣ барқарор кардааст,

⁹ Ва Ё дунёро аз рӯи инсоф доварӣ хоҳад кард, қабилаҳоро аз рӯи ростӣ додгарӣ хоҳад намуд.

¹⁰ Ва Худованд паноҳгоҳи мазлумон хоҳад буд, паноҳгоҳ дар лаҳзаҳои тангӣ.

¹¹ Ва орифони исми Ту ба Ту таваккал хоҳанд кард, чунки Ту, эй Худованд, толибони Худро тарк намекунӣ.

¹² Худовандро, ки бар Сион сокин аст, бисароед, корномаҳои Ёро дар миёни қавмҳо шӯҳрат диҳед.

¹³ Зеро ки Ё подоши хунҳоро металабад, онҳоро дар хотир дорад, фиғони мазлумонро фаромӯш намекунад.

¹⁴ Ба ман марҳамат намо, эй Худованд;

ба мусибате ки аз дасти бадхоҳонам мекашам, назар андоз,

ки Ту маро аз дарвозаи мамот баланд бардоштаӣ,

¹⁵ Барои он ки тамоми ҳамду санои Туро баён

намоям:

дар наҷоти Ту хурсандӣ хоҳам кард.

¹⁶ Халқҳо ба чоҳе ки канда буданд, фуру ғалтиданд; дар доме ки ниҳон карда буданд, пои худашон андармон шуд.

¹⁷ Худованд ба василаи доварие ки кард, шӯҳрат меёбад:

шарир ба доме афтод, ки бо кафҳои худ сохта буд.

Ҳичойун †. Село.

¹⁸ Шарирон ба дӯзах хоҳанд рафт,

яъне ҳамаи халқҳое ки Худоро фаромӯш мекунанд.

¹⁹ Зеро ки мискин ба сурати абадӣ фаромӯш

нахоҳад шуд,

† Ҳичойун — аз афташ, истилоҳи мусиқиест, ки замзамаро мефаҳмонад.

ва умеди камбағалон то ба охир барбод нахоҳад рафт.

²⁰ Бархез, эй Худованд, то ки одамизод густох набошад,

ва халқҳо пеши Ту маҳкум гарданд.

²¹ Онҳоро, эй Худованд, ба ҳарос андоз, то халқҳо бидонанд, ки онҳо фақат одамизод ҳастанд. Село.

Дуо дар бораи наҷот додан аз душманон ва умед бастан ба мадади Худо.

²² Чаро, эй Худованд, дур меистӣ?

Ва дар вақти тангӣ Худро пинҳон медорӣ?

²³ Шарир дар ғурури худ камбағалро таъқиби мекунад;

кошки худашон ба найрангҳое ки андешидаанд, гирифта шаванд!

²⁴ Зеро ки шарир бо ҳирси нафси худ меболад, ва тамаъкор ба Худованд безътиной мекунад.

²⁵ Шарир дар такаббури худ мегӯяд: «Ў бозхост нахоҳад кард»;

тамоми хаёли вай ин аст, ки «Худо нест».

²⁶ Роҳҳои вай ҳама вақт бомуваффақият аст; довариҳои Ту аз вай бағоят дур аст;

ба ҳамаи хасмҳои худ безътиной мекунад;

²⁷ Дар дили худ мегӯяд: «Фуру нахоҳам ғалтид; ҳаргиз бадие нахоҳам дид».

²⁸ Даҳони вай аз лаънат, макр ва фиреб пур аст; дар зери забонаш бадӣ ва хабосат аст.

²⁹ Дар пушти работҳо камин мегирад;

дар ҷойҳои ниҳонӣ бегуноҳро мекушад;

чашмонаш аз паи бечора мепояд.

³⁰ Дар ҷои ниҳонӣ, мисли шер дар лонаи худ, камин мегирад;

барои қапидани камбағал камин мегирад, ва камбағалро қапида, ба доми худ мекашад;

³¹ Ба зону нишаста, ҳам мешавад, —

ва бечорагон ба чанголи пурзӯри вай меафтанд.

³² Дар дили худ мегӯяд: «Худо фаромӯш кардааст, рӯи Худро пӯшидааст, ҳаргиз нахоҳад дид».

³³ Эй Худованд, бархез! Эй Худо, дасти Худро бардор,

ҳалимонро фаромӯш накун.

³⁴ Чаро шарир ба Худо безътиной карда,

дар дили худ мегӯяд: «Ту бозхост нахоҳӣ кард»?

³⁵ Ту мебинӣ, зеро ки Ту ба азоб ва кулфат

менигарӣ, то ки бо дасти Худ сазо диҳӣ.

Бечора худро ба Ту месупорад;

мададгори ятим Ту ҳастӣ.

³⁶ Бозуи шарир ва бадкешро бишкан,

ба тавре ки агар шарораташро ҷустуҷӯ намоӣ, ёфт нашавад.

³⁷ Худованд подшоҳ аст то абад;

мағрурон аз замини Ў нест хоҳанд шуд.

³⁸ Худовандо! Орзуи ҳалимонро шунидаӣ;

дили онҳоро қавӣ гардон; гӯшатро бикшо,

³⁹ То ки ятим ва мазлумро дар доварӣ ҳимоят намоӣ,

ва одаме ки аз хок аст, дигар онҳоро натарсонад.

ТАРОНАИ ДАҲУМ

Худованд одилонро дӯст медорад ва аз шарирон нафрат дорад.

10 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
Ба Худованд паноҳ мебарам;
ҷӣ гуна шумо ба ҷонам мегӯед: «Мисли мурғе ба кӯхи худ бигрез»?

² Зеро инак шарирон камонро кашидаанд, тири худро ба зеҳи он гузоштаанд, то ки дар торикӣ ба ростдилон биандозанд.

³ Дар сурате ки бунъёдҳо вайрон шудааст, одил ҷӣ кор карда метавонад?

⁴ Худованд дар қасри қудси Худ сокин аст; тахти Худованд дар осмон аст; чашмони Ў менигарад, пилқҳои Ў банӣ-одамро имтиҳон мекунад.

⁵ Худованд одилро имтиҳон мекунад, вале аз шарир ва дӯстдори хабосат ҷони Ў нафрат дорад.

⁶ Бар шарирон ахгарҳо, оташ ва кибрит хоҳад боронид, ва боди самум ҳиссаи косаи онҳо хоҳад шуд.

⁷ Зеро ки Худованд одил аст, адолатро дӯст медорад;
рӯи Ў ба росткор нигаронида шудааст.

ТАРОНАИ ЁЗДАҲУМ

Дуо дар бораи наҷот додани одилон аз дасти шарирон.

11 Барои сардори муғанниён бар сози ҳашттор.
Таронаи Довуд.

² Наҷот деҳ, эй Худованд, зеро ки порсо боқӣ намондааст;

зеро ки аз миёни банӣ-одам аминон нест шудаанд.

³ Ҳар яке ба ёри худ суханони ботил мегӯяд; лабони пуртамаллуқ аз дили мунофиқ сухан меронанд.

⁴ Худованд ҳамаи лабони пуртамаллуқро нест хоҳад кард,

ва ҳар забонеро, ки ҳавобаландона сухан меронад,

⁵ Яъне онҳоро, ки мегӯянд: «Бо забони худ зӯр мебароем,

лабони мо бо мост; кист, ки бар мо оғо бошад?»

⁶ Аз боиси тороҷи камбағалон ва оху фиғони мискинон алҳол қиём мекунам,
мегӯяд Худованд, ва он касеро, ки гирифтори доми найранг аст, наҷот медиҳам.

⁷ Суханони Худованд суханони покиза аст, нуқраест,

ки дар кӯра аз хок тоза карда ва ҳафт карат гудохта шудааст.

⁸ Ту, эй Худованд, онҳоро нигаҳбонӣ хоҳӣ кард, аз ин насл то абад муҳофизат хоҳӣ намуд.

⁹ Шарирон дарбадар гардиш хоҳанд кард,
вақте ки одамони залил баланд мешаванд.

ТАРОНАИ ДУВОЗДАҲУМ

Андӯҳ дар бораи даранг кардани мадади Худо.

12 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
² То ба кай, эй Худованд, маро доим
фаромӯш мекунӣ?

То ба кай рӯи Худо аз ман пинҳон медорӣ?

³ То ба кай дар ҷонам андешаҳои ҳузнангез
ва дар дилам ҳар рӯз ғаму ғусса дошта бошам?

То ба кай душманам бар ман дастболо бошад?

⁴ Назар афканда, маро иҷобат намо, эй Худованд
Худои ман!

Чашмонамро равшан бикун, ки мабодо хоби марг
равам;

⁵ Мабодо душманам гӯяд: «Аз вай зӯр баромадам»;
ва адуёнам шодӣ кунанд, вақте ки ман фурӯ
ғалтам.

⁶ Валекин ман ба эҳсони Ту таваккал менамоям;
дилам дар начоти Ту шодӣ мекунад;
дар шаъни Худованд суруд мехонам,
зеро ки Ё ба ман таваҷҷӯҳ намудааст.

ТАРОНАИ СЕЗДАҲУМ

Нокасии шарирон.

Ваъдаи халосӣ ба баргузидагон.

13 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
Нокас дар дили худ гуфт: «Худо нест».

Онҳо фосид шудаанд, корҳои зишт кардаанд;
некӯкор нест.

² Худованд аз осмон ба банӣ-одам назар андохт,
то бубинад, ки оё касе соҳибфаҳм ва толиби Худо
ҳаст?

³ Ҳама рӯй тофтаанд, бо ҳамдигар фосиқ шудаанд;
некӯкор нест, як нафар ҳам нест.

⁴ Оё ҳамаи бадкирдорон фаҳм намекунанд,
ки қавми маро мехӯранд, чунон ки нон мехӯранд?
Худовандро нахондаанд.

⁵ Он вақт саҳт ҳаросон шуданд,
зеро ки Худованд дар насли одилон зоҳир
гардидааст.

⁶ Шумо рои ҳалимонро тамасхур кардед,
аммо Худованд пуштибони онҳост.

⁷ Кошки начоти Исроил аз Сион ба амал ояд!
Вақте ки Худованд асирони қавми Худо
баргардонад,

Яъқуб хурсанд ва Исроил шод хоҳад шуд.

ТАРОНАИ ЧОРДАҲУМ

Некӯкориҳои баргузидагон.

14 Таронаи Довуд.
Худовандо! Кист, ки дар хаймаи Ту иқомат
намояд?

Кист, ки дар кӯҳи муқаддаси Ту сокин шавад?

² Касе ки дар рафтораш беайб бошад, ва аз рӯи
адолат амал кунад,

ва дар дили худ ростгӯй бошад;

³ Бо забони худ бӯхтон назанад, ба ёри худ бадӣ
накунад,

ва ақраби худро таҳқир нанамояд;

⁴ Манфур дар назараш разил бошад,
валекин тарсгорони Худовандро иззат кунад;

қасамаш ба зарари ҳудаш бошад ҳам, онро тағбир
надихад;

⁵ Пули худро ба фоида надихад,

ва бар зидди бегуноҳи ришва нагирад, —
касе ки чунин рафтор мекунад, то абад фурӯ
нахоҳад ғалтид.

ТАРОНАИ ПОНЗДАҲУМ

Дуои Довуд дар бораи он ки Худованд ӯро дар
миёни баргузидагон маҳфуз дорад ва сазовори
ҳаёти ҷовидонӣ гардонад.

15 Суруди Довуд.
Маро ниғаҳбонӣ намо, эй Худо, зеро ки ба Ту
паноҳ мебарам.

² Ба Худованд гуфтам: Ту Худованди ман ҳастӣ;
некӯй барои ман ҷуз аз Ту нест.

³ Ба муқаддасон низ, ки дар мамлакат ҳастанд,
ва ба нерумандон — тамоми иштиёқи ман дар
онҳост.

⁴ Кулфатҳои онҳое ки худои дигареро
мепарастанд, афзун хоҳад шуд;
қурбонӣҳои рехтании хунини онҳоро нахоҳам
рехт,

ва номҳои онҳоро ба забон нахоҳам овард.

⁵ Худованд ҳиссаи насибаи ман ва косаи ман аст;
Ту қуръаи маро нигоҳ доштаӣ.

⁶ Марзаҳои ман ба мақомҳои хуш афтодааст,
ва мероси зебӣ ба ман расидааст.

⁷ Худовандро муборак мехонам, ки Ё маро ҳидоят
намудааст;

шабҳо низ ботинам маро меомӯзад.

⁸ Ҳамеша Худовандро пеши назари худ мебинам,
зеро ки Ё ба ямини ман аст; фурӯ нахоҳам ғалтид.

⁹ Ба ин сабаб дилам шод шуд, ва рӯҳам ба вачд
омад;

ҷисмам низ дар осудагӣ сокин хоҳад шуд;

¹⁰ Зеро ки Ту ҷони маро дар дӯзах нахоҳӣ андохт;
нахоҳӣ гузошт, ки Куддуси Ту фаноро бубинад.

¹¹ Тариқи ҳаётро ба ман биомӯз:

камоли шодиҳо ба ҳузури Туст,
ва хушиҳо ба ямини Туст то абад.

ТАРОНАИ ШОНЗДАҲУМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз душманон.

16 Дуои Довуд.
Эй Худованд, адолатро бишнав, тазарруи
маро иҷобат намо,

ба дуои ман, ки аз лабони бемакр берун меояд,
гӯш андоз.

² Бигзор ҳукмномаи ман аз ҳузури Ту барояд:
чашмони Ту ростбин аст.

³ Диламро имтиҳон кардӣ, шабона тафаққуд
намудӣ,

маро озмудӣ, ва чизе наёфтӣ:
андешаи баде надорам, ки ба забон оварда
натавонам.

⁴ Дар амалиёти инсонӣ, мувофиқи каломи лабони
Ту,

худро аз роҳҳои золим нигоҳ доштам.

⁵ Қадамҳоямро дар роҳҳои Худ қоим гардон,
то ки пойҳоям налағҷад.

⁶ Ман Туро мехонам, зеро ки Ту, эй Худо, маро
иҷобат менамой;

гӯши Худро сӯи ман ҳам намо ва суханамро
бишна.

⁷ Эҳсонҳои аҷоибӣ Худро бинамо,
эй Наҷотдиҳандаи паноҳбарон аз онҳое
ки бар зидди ямини Ту қиём мекунанд.

⁸ Ҳамчун гавҳараки чашм маро ниғаҳбонӣ намо;
дар сояи болҳои Худ маро пинҳон бикун

⁹ Аз шарироне ки ба ман ситам мекунанд, —
аз душманони қасди ҷонам, ки маро ихота
менамоянд.

¹⁰ Амъояшон чарбу баста,
даҳонашон суханони мағрурона мегӯяд.

¹¹ Дар ҳар қадамамон алҳол моро ихота мекунанд;
чашмони худро дӯхтаанд, то ки маро ба замин
ғалтонанд;

¹² Вай мисли шерест, ки ба даридан ҳарис бошад,
ва мисли шери ҷавонест, ки дар камингоҳ
нишаста бошад.

¹³ Бархез, эй Худованд, аз вай пешдастӣ карда,
варо мағлуб намо, ҷонамро аз шарир бо
шамшерат бираҳон,

¹⁴ Яъне аз сафилон бо дасти Худ, эй Худованд;
аз сафилони дунё, ки аз ин зиндагӣ
бахраманданд,

ва ганҷинаи Ту шиками онҳоро пур мекунад;
фарзандҳояшон низ сер шуда,
бақияи онро ба бачагони худ мемонанд.

¹⁵ Ман дар адолат рӯи Туро хоҳам дид;
чун бедор шавам, аз сурати Ту сер хоҳам шуд.

ТАРОНАИ ҲАФДАҲУМ

Суруди ҳамду сано дар шаъни Худо,

ки Наҷотдиҳанда аз ҳамаи душманон мебошад.

17 Барои сардори муғанниён. Суруди бандаи
Худованд Довуд, ки суханони ин сурудро ба
Худованд гуфт, дар рӯзе ки Худованд ўро аз панҷаи
ҳамаи душманонаш ва аз дасти Шоул халос кард.
Ва ў гуфт:

² Туро, эй Худованд, эй қуввати ман, дӯст медорам!

³ Худованд сахраи ман аст, ва қалъаи ман,

ва раҳокунандаи ман;
Худои ман кӯхпораи ман аст; ба Ў паноҳ мебарам;
Ў сипари ман аст, ва шоҳи наҷоти ман, ва
паноҳгоҳи ман.

⁴ Худовандро мамдӯҳ хоҳам хонд,
ва аз душманонам наҷот хоҳам ёфт.

⁵ Камандҳои мамот бар ман печида буд,
ва селобҳои мӯҳлик маро ба ҳарос андохта буд;

⁶ Азобҳои гӯр маро ихота карда буд,
домҳои мамот пеши роҳи маро гирифта буд.

⁷ Дар тангии худ Худовандро хондам,
ва ба Худои худ истиғоса бурдам.

Овозамро аз қасри Худ шунид,
ва истиғосае ки пеши Ў бурдам, ба гӯшаш расид.

⁸ Ва замин ба зилзила ва раъша омад,
ва пояҳои кӯҳҳо биларзид ва бичунбид,
зеро ки Ў дарғазаб шуд;

⁹ Аз димоғи Ў дуд баромад,
ва аз даҳонаш оташи оламсӯз;
аҳгарҳои сӯзон аз Ў пайдо шуд.

¹⁰ Ва осмонро ҳамонида, нузул кард,
ва абри сиёҳ зери пойҳои Ў буд.

¹¹ Ва бар карруби савор шуда, парид,
ва бар болҳои бод парвоз кард.

¹² Торикиро пардаи Худ,
хаймаи гирдогирди Худ бисохт,
ки торикии обҳо ва абрҳои осмон буд.

¹³ Аз дурахшонӣ пеши Ў абрҳояш мешитофтанд,
бо жола ва аҳгарҳои оташ.

¹⁴ Ва Худованд дар осмон гулдуррос зад,
ва Ҳаққи Таоло овози Худро бидод,
бо жола ва аҳгарҳои оташ.

¹⁵ Ва тирҳои Худро фиристода, онҳоро пароканда
намуд,

ва барқҳо андохта, онҳоро ҳаросон кард.

¹⁶ Ва маҷроҳои об намудор шуд,
ва пояҳои дунё аз итоби Ту, эй Худованд,
аз вазиши боди димоғи Ту ошкор гардид.

¹⁷ Аз афроз дасти ёрӣ дароз карда, маро
баргирифт,

аз обҳои бисъёр маро берун кашид;

¹⁸ Аз душмани пурзӯрам ва аз бадҳоҳонам,
ки аз ман тавонотар буданд, маро халос кард.

¹⁹ Дар рӯзи мусибатам бар ман пешдастӣ карданд,
валекин Худованд муттакои ман буд.

²⁰ Ва маро ба вусъатобод баровард, маро раҳо
кард,

зеро ки ҳусни тавачҷӯҳи Ў бар ман аст.

²¹ Худованд аз рӯи адолатам маро мукофот кард,
мувофиқи покии дастҳоям ба ман подош дод,

²² Зеро ки роҳҳои Худовандро нигоҳ доштаам,
ва аз пеши Худои худ ба шарорат дода нашудаам;

²³ Зеро ки ҳамаи дастурҳои Ў пеши назари ман аст,
ва фароизи Ўро аз худам дур накардаам.

²⁴ Ва пеши Ў беайб будам,
ва ҳазар менамудам, ки гуноҳе накунам.

²⁵ Ва Худованд аз рӯи адолатам,

мувофиқи покии дастҳоям пеши чашмони Ё, ба ман подош дод.

²⁶ Бо неқӯкор Ту неқӯкорона рафтор мекуни, бо марди ростдил ростдилона,

²⁷ Бо покдил — покдилона ва бо качрав — качравона.

²⁸ Зеро ки Ту мардуми ҳалимро наҷот медиҳӣ, ва чашмони ҳавобаландро паст мекуни.

²⁹ Зеро ки Ту, эй Худованд, чароғи маро дармегиронӣ:

Худои ман торикии маро равшан мекунад;

³⁰ Зеро ки бо Ту ба қўшуне тохт меоварам, ва бо Худои худ аз ҳисорҳо ҷаста мегузарам.

³¹ Тариқи Худо комил аст, сухани Худованд покиза аст;

Ў барои ҳамаи паноҳбарони Худ сипар аст.

³² Зеро кист Худо, чуз аз Худованд?

Ва кист кўҳпора, ғайр аз Худои мо?

³³ Худо камари маро бақувват мебандад, ва роҳи маро рост мегардонад.

³⁴ Пойҳои маро мисли оҳувон мегардонад, ва бар баландихоҷам маро ба по мехезонад;

³⁵ Дастҳои маро ҷанг меомӯзад, ва бозувонам камони мисинро ўҳда карда метавонад.

³⁶ Ва сипари наҷоти Худро ба ман ато фармудай, ва ямини Ту маро дастгирӣ мекунад, ва ҳилми Ту маро бузург мегардонад.

³⁷ Қадами маро зери ман вусъат медиҳӣ, ва пойҳои маро намелағдад.

³⁸ Душманонамро таъқиб менамоям ва ба онҳо рафта мерасам,

ва то онҳоро маҳв накунам, барнамегардам;

³⁹ Онҳоро зада пахш мекунам, ва онҳо хеста наметавонанд;

зери пойҳои ман меафтанд;

⁴⁰ Зеро ки камари маро барои ҳарбу зарб бақувват бастай,

ва мухолифонамро зери поям андохтай.

⁴¹ Душманонамро дар гурез андохтай,

ва ман бадҳоҷонамро маҳв мекунам:

⁴² Онҳо истиғоса мебаранд, валекин

наҷотдиҳандае нест;

Худовандро мехонанд, аммо Ё онҳоро иҷобат намекунад;

⁴³ Онҳоро чун ғуборе пеши бод соида пош медиҳам,

чун лои кўчаҳо онҳоро поймол мекунам.

⁴⁴ Маро аз ҷангу ҷидоли қавм раҳо кардай, сари халқҳо гардондай;

қавме ки намешинохтамаш,

ба ман хизмат мекунад;

⁴⁵ Фақат овозаи маро шунида, ба ман тобеъ мешаванд;

аҳли ғайр ба ман тамаллуқ мегўянд;

⁴⁶ Аҳли ғайр пажмурдаҳол мешаванд

ва аз истеҳкомоти худ бо тарсу ларз мебароянд.

⁴⁷ Худованд Ҳай аст, ва кўҳпораи ман муборак аст,

ва Худои наҷоти ман сарафроз бод, —

⁴⁸ Худое ки интиқоми маро мегирад

ва қавмҳоро зердасти ман мегардонад.

⁴⁹ Маро аз душманонам раҳо кардай,

аз мухолифонам баланд бардоштай,

аз золим халосӣ додай.

⁵⁰ Бинобар ин Туро, эй Худованд,

дар миёни халқҳо ҳамду сано хоҳам гуфт

ва исми Туро хоҳам сароид.

⁵¹ Ё ба подшоҳи Худ зафарҳои бузурге мебахшад,

ва ба масеҳи Худ эҳсон мекунад,

яъне ба Довуд ва ба зурьети вай то абад.

ТАРОНАИ ҲАҶДАҲУМ

Тамоми дунё ҷалол, кибриё ва адолати Худоро эълон менамояд.

18 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.

² Осмонҳо ҷалоли Худоро эълон мекунанд, ва фалак аз амали дастҳои Ё хабар медиҳад.

³ Рӯз бо рӯз сухан мегўяд,

ва шаб бо шаб фикр изҳор мекунад.

⁴ На гуфтор аст, на сухан;

овози онҳо ба гўш намерасад.

⁵ Садои онҳо ба тамоми замин меравад,

ва каломи онҳо то ақсои дунё.

Дар онҳо Ё барои офтоб хаймае барпо намудааст,

⁶ Ва он мисли домод аз ҳаҷлаи худ берун меояд,

мисли паҳлавон аз тай кардани роҳаш шод

мешавад:

⁷ Баромадани он аз як канори осмон аст,

ва гардиши он то канори дигар аст,

ва ҳеҷ чиз аз гармии он пинҳон нест.

⁸ Тавроти Худованд комил аст, ба кас ҷон

мебахшад;

шаҳодати Худованд боэътимод аст, нодонро доно

мегардонад.

⁹ Фармудҳои Худованд ҳақ аст, дилро шод

мекунад;

аҳкоми Худованд равшан аст, чашмро мунаввар

месозад.

¹⁰ Тарси Худованд пок аст, то абад мемонад.

Дастурҳои Худованд рост аст, ҳамааш ҳаққонист;

¹¹ Аз тилло ва аз зари холиси бисъёр марғубтар

аст,

ва аз асал ва қатраҳои шираи орухона ширинтар

аст.

¹² Бандаи Ту низ дар онҳо эҳтиёт мешавад:

дар риояи онҳо подоши бузурге ҳаст.

¹³ Кист, ки саҳвҳоро фаҳмида тавонад?

Маро аз хатоҳои пўшидаам пок намо,

¹⁴ Аз бадқасдон низ бандаи Худро нигоҳ дор,

то ки бар ман ҳукмфармо нашаванд.

Он гоҳ ман беайб ва аз ҷинояти азим пок хоҳам

буд.

¹⁵ Бигзор суханони даҳонам

ва андешаи дилам писандидаи Ту бошад,

эй Худованд, ки кӯхпораи ман ва раҳокунандаи ман ҳастӣ!

ТАРОНАИ НУЗДАҲУМ

Дуо дар бораи баракат.

19 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
² Бигзор туро Худованд дар рӯзи тангӣ

иҷобат намояд,

исми Худои Яъқуб паноҳгоҳи ту бошад;

³ Аз қудс ба ту мадад фиристад,

ва аз Сион ба ту ёварӣ намояд;

⁴ Ҳамаи ҳадияҳои туро ба ёд оварад,

ва қурбонии сӯхтани туро бо ризомандӣ қабул кунад. Село.

⁵ Бигзор муроди дилатро ба ту ато фармояд,

ва ҳамаи нақшаҳоятро ба иҷро расонад.

⁶ Ба наҷоти ту тараннум менамоем,

ва ба исми Худои худ байрақ мебардорем.

Худованд ҳамаи талабҳоятро ба иҷро расонад.

⁷ Ҳоло донистаам, ки Худованд масеҳи Худро

наҷот медиҳад;

аз афлоки қудси Худ бо қудрати наҷотбахши

ямини Худ ўро иҷобат менамоем.

⁸ Баъзеҳо аробахоро ва баъзеҳо аспҳоро,

вале мо исми Худованд Худои худро зикр

менамоем;

⁹ Онҳо мағлуб шуда, афтодаанд,

вале мо бархоста, рост истодаем.

¹⁰ Худовандо! Подшоҳро наҷот деҳ,

ва дар рӯзе ки бихонем, моро иҷобат намо.

ТАРОНАИ БИСТУМ

Дуои шукрона барои наҷот.

20 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
² Худовандо, аз қуввати Ту подшоҳ хурсандӣ

мекунад,

ва аз наҷоти Ту бисъёр шод мешавад.

³ Муроди дилашро ба ў ато фармудай,

ва талабҳои лабонашро рад накардаӣ. Село.

⁴ Зеро ки ўро бо баракатҳои хайрхоҳӣ пешвоз

гирифтаӣ,

тоҷе аз зари холис бар сари ў гузоштаӣ.

⁵ Аз Ту ҳаёт пурсид,

ба ў умри дароз бахшидаӣ то абад.

⁶ Ҷалоли ў дар наҷоти Ту бузург аст;

шукӯҳ ва шавкат бар ў овардаӣ.

⁷ Зеро ки баракатҳо то абад бар ў ниҳодаӣ,

бо шодии рӯи Худ ўро шод кардаӣ;

⁸ Зеро ки подшоҳ ба Худованд таваккал мекунад,

ва бо эҳсонии Ҳаққи Таоло фурӯ нахоҳад ғалтид.

⁹ Дасти Ту ҳамаи душманонатро хоҳад ёфт,

ямини Ту бадхоҳонатро хоҳад ёфт.

¹⁰ Дар вақти хашми Худ онҳоро мисли танӯри оташ

хоҳӣ кард;

Худованд дар ғазаби Худ онҳоро фурӯ хоҳад бурд,

ва оташ онҳоро хоҳад хурд.

¹¹ Самари онҳоро аз замин маҳв хоҳӣ кард,

ва зуръети онҳоро аз миёни банӣ-одам.

¹² Вақте ки онҳо қасди бадӣ бар Ту карданд,

ва дасисаҳо андешиданд,

онро натавонистанд ба амал оваранд.

¹³ Онҳоро водор хоҳӣ кард, ки пушт гардонанд;

зеҳҳои камони Худро ба рӯи онҳо хоҳӣ кашид.

¹⁴ Дар қуввати Худ, эй Худованд, сарафроз бош:

қудрати Туро тараннум хоҳем кард ва хоҳем

сароид.

ТАРОНАИ БИСТУ ЯКУМ

Таронаи пайғамбаронаи Довуд дар бораи азобу
 укубати Исо, ҷалоли Ё ва дар бораи хизмати
 абадии баргузидагон барои Ё.

21 Барои сардори муғанниён. Дар шаъни
 шафақи субҳ. Таронаи Довуд.

² Худои ман! Худои ман! Чаро маро тарк кардаӣ?

Аз наҷотам ва аз суханони фиғонам дур ҳастӣ.

³ Эй Худои ман! Рӯзона мехонам, ва маро иҷобат

намекунӣ,

шабона низ, ва маро оромӣ нест.

⁴ Вале Ту, эй Қуддус,

бар ҳамду саноҳои Исроил нишастай.

⁵ Падарони мо ба Ту таваккал мекарданд;

таваккал мекарданд, ва онҳоро раҳой медодӣ;

⁶ Сӯи Ту фаръёд мекашиданд ва халосӣ меёфтанд;

ба Ту таваккал мекарданд ва хиҷил намешуданд.

⁷ Валекин ман кирм ҳастам, ва на одамизод;

нанги мардумон ҳастам ва нафратзадаи қавм.

⁸ Ҳар кӣ маро бинад, тамасхур мекунад;

лаб мекушоянд, сар мечунбонанд;

⁹ «Ба Худованд таваккал карда буд, ўро раҳо кунад;

агар дилхоҳаш бошад, ўро наҷот диҳад».

¹⁰ Аммо Ту маро аз шикам берун овардаӣ,

бар пистони модарам эмин доштаӣ.

¹¹ Аз батн бар Ту партофта шудаам;

аз шиками модарам Ту Худои ман ҳастӣ.

¹² Аз ман дур набош, зеро ки тангӣ наздик аст,

ва мададгоре нест.

¹³ Говони бисъёре маро ихота кардаанд,

говмешони Бошон даври маро гирифтаанд,

¹⁴ Даҳони худро бар ман воз кардаанд,

мисли шере ки медарад ва наъра мезанад.

¹⁵ Мисли об пош хӯрдаам;

ҳамаи устухонҳоям аз ҳам чудо шудааст;

дилам чун мум гардида, андаруни амъоям гудохта

шудааст.

¹⁶ Қувватам мисли сафол хушкидааст,

забонам ба комам часпидааст,

ва маро бар хоки мамот ниҳодаӣ.

¹⁷ Зеро ки сагон маро ихота кардаанд;

тӯдаи бадкешон гирди маро ҳамчун шере

гирифта,

дастҳо ва пойҳоямро маҷрӯҳ карданд.

¹⁸ Ҳамаи устухонҳоямро мешуморам,

лекин онҳо тамошоқунон аз ман ниқор мегиранд.

¹⁹ Сару либоси маро дар миёни худ тақсим мекунамд
 ва бар пероҳани ман қуръа мепартоянд.
²⁰ Валекин Ту, эй Худованд, дур набош.
 Эй қуввати ман, ба мадади ман шитоб кун.
²¹ Ҷонамро аз шамшер халос кун,
 ягонаамро аз дасти сагон.
²² Маро аз даҳони шер наҷот деҳ, ва иҷобат намуда,
 аз шохҳои говони ваҳшӣ халос кун.
²³ Исми Туро ба бародаронам шӯҳрат хоҳам дод,
 дар миёни ҷамоат Туро мадҳ хоҳам кард.
²⁴ Эй тарсгорони Худо, Ӯро мадҳ кунед!
 Эй тамоми насли Яъқуб, Ӯро ҷалол диҳед!
 Ва эй тамоми насли Исроил, аз Ӯ тарсон бошед!
²⁵ Зеро ки Ӯ мазлумияти камбағалро ҳақир ва хор намешуморад,
 ва рӯи Худро аз вай пинҳон надошт,
 балки, чун сӯи Ӯ истиғоса бурд, варо иҷобат намуд.
²⁶ Ҳамду санои ман дар ҷамоати бузург аз Туст.
 Назрҳоямро пеши тарсгорони Ӯ адо хоҳам кард.
²⁷ Бигзор ҳалимон бихӯранду сер шаванд;
 толибони Худованд Ӯро мадҳ кунанд;
 дилҳои шумо то абад зинда бод.
²⁸ Тамоми ақсои замин Худовандро зикр намуда,
 сӯи Ӯ рӯчӯъ хоҳанд кард,
 ва ҳамаи қабилаҳои халқҳо пеши Ту сачда хоҳанд кард,
²⁹ Зеро ки салтанат аз они Худованд аст,
 ва Ӯ бар халқҳо ҳукмфармост.
³⁰ Ҳамаи танумандони замин хӯрда, сачда хоҳанд кард;
 ҳар кӣ ба хок мефурояд ва ҷони худро зинда карда наметавонад, пеши Ӯ зону хоҳад зад.
³¹ Зурьёташон Ӯро ибодат хоҳанд намуд,
 корномаҳои Худовандро ба насли баъдина ривоят хоҳанд кард;
³² Онҳо омада, адолати Ӯро, ки ба амал овардааст,
 ба қавме ки таваллуд хоҳад шуд, нақл хоҳанд кард.

ТАРОНАИ БИСТУ ДҮЮМ

Файзи Худо ва марҳамат ҳамеша ҳамроҳи баргузидагон мебошад.

22 Таронаи Довуд.
 Худованд Чӯпони ман аст: ба ҳеҷ чиз мӯҳтоҷ нахоҳам шуд.
² Дар чарогоҳҳои сералаф маро мехобонад,
 сӯи обҳои роҳатафзо маро мебарад,
³ Ҷонамро қувват мебахшад,
 ба хотири исми Худ маро
 ба роҳҳои адолат равона мекунад.
⁴ Дар водии зулмот роҳ равам ҳам,
 аз бадӣ наметарсам, чунки Ту бо ман ҳастӣ;
 асо ва чӯбдасти Ту маро тасалли медиҳад.
⁵ Суфрае барои ман пеши назари хасмҳоям андохтай,

бо равшан сарамро тадҳин намудай;
 косаи ман лабрес аст.
⁶ Пас, некӯӣ ва эҳсон тамоми айёми умрам бо ман ҳамроҳӣ хоҳанд кард,
 ва ман муддати дуру дароз дар хонаи Худованд сокин хоҳам буд.

ТАРОНАИ БИСТУ СЕЮМ

Тамоми дунё аз они Худованд аст.

23 Таронаи Довуд.
 Загин ва ҳар чӣ дар он аст, дунё ва сокинони он аз они Худованд аст;
² Зеро ки Ӯ онро бар баҳрҳо бунёд кардааст
 ва бар дарьёҳо барқарор намудааст.
³ Кист, ки ба кӯҳи Худованд барояд,
 ва кист, ки дар мақоми муқаддаси Ӯ биистад?
⁴ Каси покизадаст ва покдил,
 ки ҷонаш ба орзуҳои беҳуда нигаронида нашуда бошад,
 ва қасами дурӯғ нахӯрда бошад, —
⁵ Баракат аз Худованд
 ва хайр аз Худои наҷотдиҳандаи худ хоҳад ёфт.
⁶ Ин аст насли толибони Ӯ,
 толибони рӯи Ту, эй Худои Яъқуб! Село.
⁷ Эй дарвозаҳо, сарҳои худро баланд кунед!
 Ва эй дарҳои қадим, бардошта шавед!
 Подшоҳи ҷалол меояд!
⁸ Кист ин Подшоҳи ҷалол? —
 Худованди қодир ва ҷаббор,
 Худованде ки дар ҷанг ҷаббор аст.
⁹ Эй дарвозаҳо, сарҳои худро баланд кунед!
 Ва эй дарҳои қадим, бардошта шавед!
 Подшоҳи ҷалол меояд!
¹⁰ Кист Ӯ, ин Подшоҳи ҷалол? —
 Худованди лашкарҳост,
 ки Ӯ Подшоҳи ҷалол аст. Село.

ТАРОНАИ БИСТУ ЧОРУМ

Дуо дар бораи роҳҳои ростии Худо ва дар бораи марҳамат ба баргузидагон.

24 Таронаи Довуд.
 Сӯи Ту, эй Худованд, ҷонамро баланд мекунам.
² Эй Худои ман! Ба Ту таваккал кардаам,
 хиҷил нахоҳам шуд,
 душманонам бар ман тантана нахоҳанд кард;
³ Ҳамаи умедворони Ту низ хиҷил нахоҳанд шуд;
 онҳое ки бесабаб хиёнат мекунамд, хиҷил хоҳанд шуд.
⁴ Роҳҳои Худро, эй Худованд, ба ман маълум намо,
 тариқҳои Худро ба ман таълим деҳ.
⁵ Ба ростии Худ маро ҳидоят намо, ва маро таълим деҳ,
 зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ;
 ҳар рӯз ба Ту умедворам.
⁶ Худовандо! Марҳаматҳо ва эҳсонҳои Худро

ба ёд ор,
 зеро ки онҳо аз азал буданд.
⁷ Хатоҳои ҷавонӣ ва ҷиноятҳои маро ба ёд наор;
 аз рӯи эҳсони Худ Ту маро ёд кун,
 ба хотири меҳрубонии Худ, эй Худованд!
⁸ Худованд некӯ ва росткор аст,
 бинобар ин ба хатокорон роҳ нишон медиҳад,
⁹ Ҳалимонро ба роҳи инсоф меандозад,
 ва ба ҳалимон тариқи Худро таълим медиҳад.
¹⁰ Ҳамаи роҳҳои Худованд марҳамат ва ростист,
 барои онҳое ки аҳди Ӯ ва шаҳодоти Ӯро риоя
 мекунад.
¹¹ Ба хотири исми Худ, эй Худованд,
 гуноҳи маро биомурз, гарчанде ки бузург аст.
¹² Кист он касе ки аз Худованд метарсад?
 Варо ӯ ба роҳе ки интихоб намудааст,
 ҳидоят хоҳад кард.
¹³ Ҷони вай дар некӣ сокин хоҳад шуд,
 ва зуръети вай вориси замин хоҳанд буд.
¹⁴ Сирри Худованд бо тарсгорони Ӯст,
 ва аҳди Худро ба онҳо маълум мекунад.
¹⁵ Чашмонам ҳамеша сӯи Худованд аст,
 зеро ки Ӯ пойҳои маро аз дом берун меоварад.
¹⁶ Ба ман лутф намо, ва ба ман марҳамат намо,
 зеро ки танҳо ва мискин ҳастам.
¹⁷ Гуссаҳои дилам афзудааст;
 маро аз мусибатҳоям берун ор;
¹⁸ Ба мискинӣ ва азоби ман назар кун,
 ва ҳамаи хатоҳоямро биомурз.
¹⁹ Ба душманонам назар андоз, ки чӣ қадар
 бисёр шудаанд,
 ва чӣ гуна кинаи шадиде ба ман меварзанд.
²⁰ Ҷонамро муҳофизат намо, ва маро халосӣ деҳ,
 то хиҷил нашавам, зеро ки ба Ту паноҳ бурдаам.
²¹ Бигзор беайбӣ ва росткорӣ ниғаҳбони ман
 бошанд,
 зеро ки ба Ту умед мебандам.
²² Исроилро, эй Худованд,
 аз ҳамаи тангиҳои вай раҳой деҳ.

ТАРОНАИ БИСТУ ПАНҶУМ

Дуо дар бораи наҷот додани бегуноҳон.

25 Таронаи Довуд. Маро дар доварӣ ҳимоят
 намо, эй Худованд,
 зеро ки ман дар беайбии худ рафтор кардаам,
 ва ба Худованд таваккал намудаам, пас пешпо
 нахоҳам хӯрд.
² Маро имтиҳон намо, эй Худованд, ва маро
 биозмой;
 ботинам ва диламро бигудоз;
³ Зеро ки эҳсони Ту пеши назари ман аст,
 ва дар ростии Ту рафтор кардаам;
⁴ Бо мардуми қачрафтор нанишастаам,
 ва бо риекорон нахоҳам рафт;
⁵ Аз ҷамоати бадкешон нафрат дорам,
 ва бо шарирон нахоҳам нишаст;
⁶ Кафҳоямро ба поки ҳоҳам шуст,

ва гирди қурбонгоҳи Ту, эй Худованд, хоҳам гашт,
⁷ То ки овози шукронаи худро бишнавамонам,
 ва ҳамаи қорҳои аҷоибии Туро нақл намоям.
⁸ Худовандо! Макони хонаи Туро дӯст медорам,
 ва мақоми маскани ҷалоли Туро.
⁹ Ҷонамро бо хатокорон
 ва ҳаётанро бо хунхӯрон нобуд накун,
¹⁰ Ки дар дастҳои фисқу фучур аст,
 ва яминашон пур аз ришва.
¹¹ Валекин ман дар беайбии худ рафтор мекунам;
 маро раҳой деҳ ва ба ман марҳамат намо.
¹² Поям дар ҷои ҳамвор истодааст;
 дар ҷамъомадҳо Худовандро муборак хоҳам хонд.

ТАРОНАИ БИСТУ ШАШУМ

Умедворони Худованд аз душманон наметарсанд.

26 Таронаи Довуд.
 Худованд нури ман ва наҷоти ман аст: аз кӣ
 тарсон бошам?
 Худованд истехкоми ҷони ман аст: аз кӣ ҳаросон
 бошам?
² Вақте ки бадкешон ба ман наздик шуданд, то ки
 гӯшти маро бихӯранд,
 адуёнам ва душманонам худашон ноком шуда,
 афтоданд.
³ Агар дар муҳосираи душман бимонам,
 дилам нахоҳад тарсид;
 агар бар зидди ман қорзор барпо шавад,
 дар он сурат низ таваккал хоҳам кард.
⁴ Як чизро аз Худованд пурсидаам, ва онро хоҳам
 талабид,
 ки тамоми айёми умри худ дар хонаи Худованд
 сокин бошам,
 шавкати Худовандро мушоҳида намоям
 ва дар қасри Ӯ назорат кунам;
⁵ Зеро ки маро дар рӯзи тира дар хаймаи Худ
 пинҳон хоҳад дошт,
 дар паноҳи хиргоҳи Худ руст хоҳад кард,
 бар кӯҳпора баланд хоҳад бардошт.
⁶ Ва алҳол сарам бар душманонам, ки гирди маро
 гирифтаанд, баланд хоҳад шуд,
 ва дар хаймаи Ӯ қурбонҳои шодиёна хоҳам
 овард,
 дар шаъни Худованд суруд хоҳам хонд ва Ӯро
 хоҳам сароид.
⁷ Худовандо! Маро, ки бо овози худ мехонам,
 бишнав,
 ва ба ман марҳамат намо ва маро иҷобат бикун.
⁸ Дилам аз ҷониби Ту мегӯяд: «Чӯеи рӯи Ман
 бошед»;
 ва ман, эй Худованд, чӯеи рӯи Ту хоҳам буд.
⁹ Рӯи Худро аз ман пинҳон надор;
 бандаи Худро дар ғазабат напартой;
 Ту мададгори ман будӣ;
 маро рад накун ва тарк накун,
 эй Худои наҷоти ман!
¹⁰ Зеро ки падару модарам маро тарк кардаанд,

вале Худованд маро пазирай менамояд.
¹¹ Тариқи Худро, эй Худованд,
 ба ман таълим деҳ, ва маро,
 бар хилофи иродаи бадхоҳонам, ба роҳи рост
 андоз.

¹² Маро ба дасти адуёнам насупор,
 зеро ки шоҳидони козиб
 ва бадхоҳон бар ман қиём кардаанд.

¹³ Лекин эътиқод доштам,
 ки лутфи Худовандро дар замини зиндаҳо хоҳам
 дид.

¹⁴ Ба Худованд умедвор бош,
 матин бош, ва дилат қавӣ хоҳад шуд;
 ба Худованд умедвор бош.

ТАРОНАИ БИСТУ ҲАФТУМ

Дуо дар бораи мадади Худо ва шукрона барои
 марҳамати Ӯ.

27 Таронаи Довуд.
 Сӯи Ту, эй Худованд, мехонам.
 Эй кӯхпораи ман, аз пешам хомӯш нагузар:
 мабодо аз пешам хомӯш гузарӣ,
 ва ман мисли фурӯравандагони гӯр гардам.
² Овози зориҳои маро бишнава,
 вақте ки сӯи Ту истиғоса мебарам
 ва дастҳои худро сӯи ҳарामी муқаддаси Ту
 мебардорам.

³ Маро бо шарирон ва бадкирдорон маҳв накун,
 ки бо ёронашон дар бораи сулҳу осоиштагӣ сухан
 меронанд,
 вале бадӣ дар дил доранд.

⁴ Ба онҳо мувофиқи корҳошон, мувофиқи
 кирдорҳои бадашон мукофот деҳ;
 мувофиқи аъмоли дастҳошон ба онҳо подош деҳ;
 сазояшонро ба онҳо баргардон.

⁵ Азбаски ба корномаҳои Худо
 ва ба аъмоли дастҳои Ӯ диққат намедиҳанд,
 онҳоро хароб хоҳад кард ва бино нахоҳад намуд.

⁶ Худованд муборак аст,
 зеро ки овози зориҳои маро шунидааст.

⁷ Худованд қуввати ман ва сипари ман аст;
 дилам ба Ӯ таваккал намуд, ва ман мадад ёфтам,
 ва дилам шод шуд,

ва Ӯро бо суруди худ ҳамд хоҳам гуфт.

⁸ Худованд қуввати қавми Худ
 ва истехкоми наҷоти масеҳи Худ мебошад.

⁹ Қавми Худро наҷот деҳ ва мероси Худро баракат
 фармо;
 онҳоро ҷупонӣ бикун ва барафроз то абад!

ТАРОНАИ БИСТУ ҲАШТУМ

Кибриёи Худо дар раъду барқ аст.

28 Таронаи Довуд.
 Худовандро васф гӯед, эй фарзандони Худо!
 Дар шаъни Худованд васфи ҷалол ва қувватро
 бигӯед.

² Дар шаъни Худованд васфи ҷалоли исми Ӯро
 бигӯед;

ба Худованд дар шавкати қудсият сачда кунед.

³ Овози Худованд бар обҳост;

Худои ҷалол гулдуррос мезанад;
 Худованд болои обҳои бисъёр аст.

⁴ Овози Худованд пурқувват аст;
 овози Худованд пуршукӯҳ аст.

⁵ Овози Худованд арзҳоро мешиканад;
 Худованд арзҳои Лубнонро мешиканад;

⁶ Ва онҳоро мисли гӯсолае мерақсонад;
 Лубнон ва Сирюнонро мисли бачаи гови ваҳшӣ.

⁷ Овози Худованд забонаҳои оташро чақмоқ
 мезанад.

⁸ Овози Худованд биёбнонро меларзонад;
 Худованд биёбони Қодешро меларзонад.

⁹ Овози Худованд оҳуёнро ба дарди зоиш
 меандозад,

ва ҷангалҳоро бараҳна мекунад;

ва дар қасри Ӯ ҳама ҷалолро ба забон меоваранд.

¹⁰ Худованд бар тӯфон нишаста буд;

ва Худованд бар тахти подшоҳӣ хоҳад нишаст то
 абад.

¹¹ Худованд қавми Худро қувват хоҳад бахшид;

Худованд ба қавми Худ дар роҳи сулҳу осоиштагӣ
 баракат хоҳад хост.

ТАРОНАИ БИСТУ НӮҲУМ

Шукрона барои наҷот додани ҳаёт.

29 Таронаи Довуд; суруди тақдиси хона.
² Туро, эй Худованд, тақбир менамоям, зеро
 ки маро раҳо кардӣ,

ва душманонамро бар ман шодком нагардондӣ.

³ Худовандо, Худои ман!

Сӯи Ту истиғоса бурдам, ва маро шифо додӣ.

⁴ Худовандо! Ҷонамро аз дӯзах баровардӣ,
 маро зинда кардӣ, то ки ба қабр фурӯд наоям.

⁵ Худовандро бисароед, эй порсоёни Ӯ,

ва зикри қудсияти Ӯро ҳамд гӯед,

⁶ Зеро ки ғазаби Ӯ як лаҳза аст,

ва ҳусни таваҷҷӯҳи Ӯ дар зарфи як зиндагонӣ:

бегоҳӣ гирия маскан мегирад,

валекин пагоҳӣ — шодмонӣ.

⁷ Ва ман дар некрӯзии худ мегуфтам:

«Ҳаргиз фурӯ нахоҳам ғалтид».

⁸ Худовандо! Бо ҳусни таваҷҷӯҳи Худ кӯҳи маро
 қувват бахшидӣ,

аммо чун рӯи Худро пинҳон кардӣ, ҳаросон
 шудам.

⁹ Сӯи Ту, эй Худованд, мехонам,

ва пеши Худованди худ зорӣ мекунам.

¹⁰ Аз хуни ман чӣ фоида, вақте ки ба гӯр фурӯд
 оям?

Оё хок Туро шукрона мегӯяд? Оё рости Туро
 ба забон меоварад?

¹¹ Бишнава, эй Худованд, ва ба ман марҳамат намо.
 Худовандо! Мададгори ман бош.

¹² Мотамамро барои ман ба рақс мубаддал кардай, палосамро кашида, камарамро ба шодӣ бастай,
¹³ То ки нафсам Туро бисарояд ва хомӯш нашавад. Худовандо, Худои ман! Туро ҳамд хоҳам гуфт то абад.

ТАРОНАИ СИЮМ

Умедворони Худованд хичил намешаванд.

30 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
² Ба Ту, эй Худованд, паноҳ бурдаам,

харгиз хичил нахоҳам шуд;
аз рӯи адолати Худ маро раҳой деҳ.
³ Гуши Худро сӯи ман хам намо, ба зудӣ маро халосӣ деҳ.
Барои ман кӯхпораи қавӣ ва хонаи паноҳ бош, то ки маро наҷот диҳӣ,
⁴ Зеро ки сахра ва қалъаи ман Ту ҳастӣ;
ва ба хотири исми Худ маро ҳодӣ ва роҳнамо бош.

⁵ Маро аз доме ки барои ман пинҳон кардаанд, берун ор, зеро ки Ту истеҳкоми ман ҳастӣ.

⁶ Рӯҳи худро ба дасти Ту месупорам;
Ту, эй Худованд, эй Худои ростӣ, маро раҳой додай.

⁷ Аз пайравони бутҳои бекора нафрат дорам;
ва ман ба Худованд таваккал мекунам.

⁸ Ба эҳсони Ту шодӣ ва хурсандӣ мекунам, чунки мусибати маро дидай, ғуссаҳои қонамро донистай,

⁹ Ва маро ба дасти душман насупурдай, пойҳоямро дар вусъатобод истонидай.

¹⁰ Ба ман марҳамат намо, эй Худованд, зеро ки ба танг омадам;
чашмам аз кулфат хаста шудааст, қонам ва ҷисмам низ.

¹¹ Зеро ки ҳаётам аз андӯҳ ва солҳоям аз оху фиғон адо шудааст;
аз гуноҳи ман қувватам заиф ва устухонҳоям хушк шудааст.

¹² Аз дасти ҳамаи хасмҳои худ барои ҳамсояҳоям хеле нангин

ва барои ошноҳоям воҳиманок гардидам;
ҳар кӣ маро дар кӯча бинад, аз ман мегурезад.

¹³ Монанди мурда аз дилҳо фаромӯш шудаам;

мисли зарфи шикастае гардидам,
¹⁴ Зеро ки маломати касони бисъёрро мешунавам;
дар гирду пешам даҳшат аст,
чунки онҳо бар зидди ман маслиҳатро ба як ҷо мемонанд;

ба фикри гирифтани қонам афтадаанд.

¹⁵ Валекин ман ба Ту, эй Худованд, таваккал мекунам;

ман мегӯям: Худои ман Ту ҳастӣ.

¹⁶ Тақдири ман дар дасти Туст;
маро аз дасти душманонам ва таъқибкунандагонам халосӣ деҳ.

¹⁷ Рӯи Худро ба бандаи Худ мунаввар намо, бо эҳсони Худ маро наҷот деҳ.

¹⁸ Худовандо! Ман хичил нахоҳам шуд, чунки Туро хондаам;

лекин шарирон хичил хоҳанд шуд, дар дӯзах лаб фуру хоҳанд баст.

¹⁹ Забонҳои дурӯғгӯй лол хоҳанд шуд, ки бо ғурур ва тамасхур дар ҳаққи одил бадгӯй мекунад.

²⁰ Чӣ қадар фаровон аст меҳрубони Ту, ки барои тарсгорони Худ нигоҳ доштай ва барои паноҳбарони Худ пеши назари бани-одам ба амал овардай:

²¹ Онҳоро дар паноҳи рӯи Худ аз дасисаҳои мардум пинҳон медорӣ;
онҳоро аз муноқишаи забонҳо дар хайма руст мекуни.

²² Муборак аст Худованд, ки эҳсони аҷоибӣ Худро дар шаҳри муҳосирашуда ба ман зоҳир кард!

²³ Валекин ман дар маъюсии худ гуфтам, ки аз назари Ту рад шудаам;
аммо, вақте ки сӯи Ту истиғоса бурдам, овози зориҳоямро шунидӣ.

²⁴ Худовандро дӯст доред, эй ҳамаи порсоёни Ё!
Аминоро Худованд ҳифз менамояд, ва мағруронро сазои барзиёд медиҳад.

²⁵ Матин бошад, ва дилатон қавӣ хоҳад шуд, эй ҳамаи умедворони Худованд!

ТАРОНАИ СИЮ ЯКУМ

Хушбахтии гуноҳкоре ки тавба кардааст ва омурзида шудааст.

31 Суруди таълимии Довуд.
Хушо касе ки қиноятҳояш омурзида ва хатоҳояш пӯшида шудааст.

² Хушо касе ки Худованд гуноҳи варо ба ҳисоб намеоварад,

ва дар рӯҳи вай ҳилагарӣ нест.

³ Вақте ки хомӯш будам, устухонҳоям аз фиғони ҳаррӯзаи ман мепӯсид,

⁴ Зеро ки рӯзу шаб дасти Ту бар ман фишор меовард;

илики ман ба хушкии тобистон мубаддал шудааст. Село.

⁵ Хатоҷоямро ба Ту маълум кардам, ва гуноҳамро пинҳон надоштаам; гуфтам: «Ба қиноятҳоям пеши Худованд иқрор мешавам», ва Ту айби хатоҷоямро афв кардай. Село.

⁶ Бинобар ин ҳар порсо дар вақти иҷобат пеши Ту дуо хоҳад гуфт,

ва дар он сурат ҷараёни обҳои бисъёр ба вай нахоҳад расид.

⁷ Ту паноҳгоҳи ман ҳастӣ, маро аз тангӣ ҳифз мекуни,

маро бо таронаҳои халосӣ иҳота менамой. Село.

⁸ «Ман туро таълим хоҳам дод ва ба роҳе ки бояд бирави, ҳидоят хоҳам кард:

туро насиҳат хоҳам дод; чашмам бар туст.

9 Мисли асп, мисли хачир бефаҳм набошед, ки онҳоро сӯлуқ ва ҷилав мезананд, ки ин зинат барои нигоҳ доштани онҳост, вагар на наздики ту нахоҳанд омад».

10 Шарир ғаму ғуссаи зиёде дорад, аммо касе ки ба Худованд таваккал менамояд, эҳсон ўро иҳота хоҳад кард.

11 Дар Худованд шодӣ ва хурсандӣ кунед, эй одилон!

Ва тараннум намоед, эй ҳамаи ростдилон!

ТАРОНАИ СИҶО ДҶОМ

Мадҳ дар шаъни Худои Қодир.

32 Дар Худованд, эй одилон, тараннум намоед: ҳамду сано гуфтан росткоронро мезебад.

2 Худовандро бо барбат ҳамд гӯед, бо уди даҳтор Ўро бисароед;

3 Суруди наве дар шаъни Ў бихонед; бо бонги шодӣ некӯ бинавозед;

4 Зеро ки каломи Худованд дуруст аст, ва тамоми аъмоли Ў ҳақ асту рост.

5 Ў адл ва инсофро дӯст медорад; ҷаҳон аз эҳсони Худованд пур аст.

6 Бо каломи Худованд осмонҳо офарида шудааст, ва бо дами даҳони Ў ҳамаи лашкарҳои онҳо.

7 Ў обҳои баҳрро мисли машке ҷамъ кардааст, вартаҳоро дар ҳазоин гузоштааст.

8 Бигзор тамоми аҳли замин аз Худо тарсон бошанд;

ҳамаи сокинони дунё аз Ў ҳаросон шаванд,

9 Зеро ки Ў гуфт, ва иҷро шуд;

Ў амр кард, ва қоим гардид.

10 Худованд машварати халқҳоро ботил мекунад, ба андешаҳои қавмҳо монеъ мешавад.

11 Машварати Худованд қоим аст то абад, андешаҳои дили Ў то абадуддаҳр.

12 Хушо халқе ки Худованд Худои вай аст, ва қавме ки Ў варо барои мероси Худ баргузидааст.

13 Аз осмон Худованд нигоҳ мекунад, тамоми бани-одамро мебинад;

14 Аз нишемангоҳи Худ

ба ҳамаи сокинони замин назар меандозад;

15 Дилҳои онҳоро танҳо Худаш ба вучуд овардааст, ва тамоми аъмолшонро мефаҳмад.

16 Подшоҳ бо сипоҳи бузург наҷот нахоҳад ёфт; паҳлавон бо қуввати бузург халос нахоҳад шуд.

17 Асп барои наҷот безътимод аст, ва бо қуввати бузургаш халосӣ нахоҳад дод.

18 Инак, чашми Худованд бар тарсгориҳои Ўст, бар онҳоест, ки ба эҳсони Ў умедворанд,

19 То ки қони онҳоро аз мурдан халос кунад, ва дар вақти қатъи онҳоро зинда мононад.

20 Қони мо ба Худованд умедвор аст:

Ў мададгор ва сипари мост;

21 Дили мо дар Ў шодӣ мекунад,

зеро ки ба исми қуддуси Ў мо таваккал менамоем.

22 Эҳсони Ту, эй Худованд, бар мо бод, чунон ки мо ба Ту умед бастаем.

ТАРОНАИ СИҶО СЕОМ

Худованд ҳалимонро наҷот медиҳад ва бадкешонро маҳв мекунад.

33 Таронаи Довуд, вақте ки Ў хулқи худро назди Абималик дигаргун сохт, ва аз пеши вай бадар ронда шуд, ва баромада рафт.

2 Худовандро дар ҳар вақт муборак хоҳам хонд; доимо ҳамду санои Ў бар забони ман аст.

3 Қонам бо Худованд фаҳр мекунад; ҳалимон шумида, шод хоҳанд шуд.

4 Худовандро бо ман такбир гӯед; ва исми Ўро якҷоя болобардор кунем.

5 Худовандро талабидам, ва маро иҷобат намуд, ва аз ҳамаи бимҳоям маро халосӣ дод.

6 Сӯи Ў нигоҳ карданд ва мунаввар гардиданд, ва чеҳраҳои онҳо хиҷил нашуд.

7 Ин мискин бихонд, ва Худованд шумид, ва ўро аз ҳамаи тангиҳояш наҷот дод.

8 Фарштаи Худованд дар гирду пеши тарсгориҳои Ў ҳозир аст ва онҳоро халосӣ медиҳад.

9 Бичашед ва хоҳед дид, ки Худованд некӯст! Хушо марде ки ба Ў паноҳ мебарад!

10 Аз Худованд тарсед, эй муқаддасони Ў, зеро ки тарсгориҳои Ўро ҳеҷ камӣ нест.

11 Шерони ҷавон бенаво шудаанд ва гуруснагӣ мекашанд,

аммо толибони Худовандро аз ҳеҷ чизи хуб камӣ нахоҳад буд.

12 Биёед, эй фарзандон, маро бишнавед; тарси Худовандро ба шумо таълим хоҳам дод.

13 Кист он шахсе ки ҳаётро хоҳон аст, ва айёмро дӯст медорад, то ки некӯӣ бубинад?

14 Забонатро аз бадӣ нигоҳ дор, ва лабҳоятро аз гуфтори макромез.

15 Аз бадӣ дур шав ва некӣ бикун; талабгориҳои осоиштагӣ шав ва дар паи он бош.

16 Чашмони Худованд бар одилон аст, ва гӯшҳои Ў сӯи истифосаи онҳо.

17 Хашми Худованд ба муқобили бадкорон аст, то ки зикри онҳоро аз замин маҳв намояд.

18 Вақте ки одилон фаръед мекашанд, Худованд онҳоро шумида, аз ҳамаи тангиҳояшон халосӣ медиҳад.

19 Худованд ба дилшикастагон наздик аст, ва рӯҳафтадагонро наҷот хоҳад дод.

20 Мусибатҳои одил бисъёр аст, валекин аз ҳамаи онҳо Худованд ўро халосӣ медиҳад;

21 Ҳамаи устухонҳои ўро нигоҳ медорад; ҳеҷ яке аз онҳо шикаста нахоҳад шуд.

22 Шарирро бадӣ хоҳад кушт, ва бадҳояни одил маҳкум хоҳанд шуд.

23 Худованд қони бандагони Худро раҳо хоҳад кард,

ва ҳеҷ кас аз паноҳбарони Ё маҳкум нахоҳад шуд.

ТАРОНАИ СИЮ ЧОРУМ

Дуо дар бораи наҷот додан аз душманони шарир.

34 Таронаи Довуд.
 Ба мухолифонам, эй Худованд,
 мухолифат намо, ба ҷангҷӯёнам ҷанг кун;
 2 Сипар ва ҷавшан бигир,
 ва ба мадади ман бархез;
 3 Ва найзаро бикаш ва пеши роҳи
 таъқибкунандагони маро бигир;
 ба ҷонам бигӯй: «Ман наҷоти ту ҳастам!»
 4 Бигзор толибони ҷонам хиҷил ва расво шаванд;
 бадандешонам қафо гарданд ва шарманда
 шаванд;
 5 Мисли коҳрезае пеши бод бошанд,
 ва фариштаи Худованд онҳоро биронад;
 6 Роҳашон торик ва лағжонак бошад,
 ва фариштаи Худованд онҳоро таъқиб намояд,
 7 Зеро ки бе сабабе барои ман доми худро дар
 ҳафра пинҳон кардаанд;
 онро бе сабаб барои ҷонам қандаанд.
 8 Бигзор бар ё таҳлукаи ногаҳоние биёяд,
 ва доме ки пинҳон кардааст, худӣ ўро бигирад;
 дар торикӣ дар он фуру ғалтад.
 9 Валекин ҷонам дар Худованд хурсандӣ хоҳад
 кард;
 дар наҷоти Ё шод хоҳам шуд.
 10 Хамаи устухонҳоям мегӯяд: Худовандо!
 Кист монанди Ту, ки камбағалро аз каси пурзӯртар
 аз вай халос мекунӣ,
 ва камбағалу мискинро аз ғораткунандаи вай!
 11 Шоҳидони бадкин бархостаанд:
 он чи намедонам, аз ман мепурсанд;
 12 Ба ивази некӣ ба ман бадӣ мекунанд,
 ҷонамро гирифтори бекасӣ мегардонанд.
 13 Валекин ман дар бемории онҳо палос
 мепӯшидам,
 ҷонамро бо рӯзадорӣ азоб меодам,
 аммо бигзор дуоям ба оғушам баргардад.
 14 Мисли он ки дӯстам ё бародарам бошад,
 рафтор мекардам;
 мисли он ки барои модарам мотам гирифта
 бошам,
 ғамгин ва сархам будам.
 15 Валекин вақте ки меафтадам, шодӣ мекарданд
 ва ҷамъ мешуданд;
 нокасон бар зидди ман ҷамъ мешуданд,
 ки намешинохтаи маро дашном меодаданд, ва бас
 намекарданд;
 16 Бо масхарабозони риёкор дар ҳаққи ман
 дандонҳои худро ғиҷиррос мезанонданд.
 17 Худовандо! То ба кай нигоҳ хоҳӣ кард?
 Ҷонамро аз ситамҳои онҳо,
 ягонаамро аз шерони ҷавон халос кун.
 18 Туро дар ҷамоати бузург ҳамд хоҳам гуфт,
 дар миёни қавми азим Туро мадҳ хоҳам кард,

19 То онҳое ки ноҳақ ба ман адоват доранд,
 бар ман шодкомӣ наёбанд,
 онҳое ки бесабаб аз ман нафрат доранд,
 ба ҳамдигар чашмакӣ назананд;
 20 Зеро ки на дар бораи сулҳу осоиштагӣ суҳан
 меронанд,
 балки дар ҳаққи сулҳҷӯёни замин бӯхтонҳои
 макромез мебофанд;
 21 Ва даҳони худро ба ман воз карда, мегӯянд:
 «Ҳай-ҳай, чашми мо дид!»
 22 Инҳоро Ту, эй Худованд, дидаӣ, хомӯш набош.
 Худовандо! Аз ман дур набош.
 23 Барои мурофиаи ман, барои даъвои ман аз хоб
 хез
 ва бедор шав, эй Худои ман ва Худованди ман!
 24 Маро аз рӯи адолати Худ дар доварӣ ҳимоят
 намо,
 эй Худованд Худои ман, то ки бар ман шодкомӣ
 наёбанд,
 25 Ва дар дили худ нагӯянд:
 «Ҳай-ҳай, ҷони мо ҳузур кард!»
 Ва нагӯянд: «Ўро фуру бурдем».
 26 Бигзор онҳое ки дар мусибати ман шодӣ
 мекунанд,
 якҷоя шарманда ва расво шаванд,
 онҳое ки бар ман такаббур менамоянд,
 пероҳани хиҷолат дар бар кунанд.
 27 Бигзор онҳое ки хоҳишманди ҳаққонияти
 мананд,
 шод ва хурсанд шаванд ва доимо гӯянд:
 «Афзун бод кибриёи Худованд, ки саломатии
 бандаи Худро хоҳон аст!»
 28 Ва забонам адолати Туро
 ва ҳамду санои Туро ҳар рӯз баён хоҳад кард.

ТАРОНАИ СИЮ ПАНҶУМ

Мадҳ дар шаъни марҳамати Худо.

35 Барои сардори муғанниён. Таронаи бандаи
 Худованд Довуд.
 2 Маъсияти шарир андаруни дилам мегӯяд:
 «Тарси Худо дар пеши чашми вай нест»;
 3 Зеро ки вай ба худаш дар назари худ тамаллуқ
 мегӯяд
 ва барои худ гуноҳе пайдо мекунад,
 то ки пур аз адоват гардад;
 4 Суҳанони забонаш талбис ва макр аст;
 аз рафтори оқилона ва некӯкорӣ даст кашидааст;
 5 Дар ҷогаҳи худ талбис мебофад,
 роҳи нодурустро пеш гирифтааст, аз бадӣ нафрат
 намекунад.
 6 Худовандо! Эҳсонӣ Ту то осмонҳост,
 садоқати Ту то афлок аст!
 7 Адолати Ту мисли кӯҳҳои муаззам аст,
 доварҳои Ту вартаи бузург аст!
 Одамизод ва ҳайвонро Ту наҷот медиҳӣ, эй
 Худованд!
 8 Чӣ арҷманд аст эҳсонӣ Ту, эй Худо!

Банӣ-одам дар сояи болҳои Ту паноҳ меёбанд;
 9 Аз рағғани хонаи Ту сер мешаванд,
 ва аз наҳри шарбатҳои Худ онҳоро менӯшонӣ,
 10 Зеро ки чашмаи ҳаёт бо Туст;
 дар нури Ту нурро мебинем.
 11 Эҳсони Худро барои орифони Худ давом деҳ,
 ва адолати Худро барои ростдилон.
 12 Бигзор пой ғурур бар ман наояд,
 ва дасти шарирон маро бадар наронад.
 13 Дар он ҷо бадкирдорон афтадаанд,
 сарнагун шудаанд ва хеста наметавонанд.

ТАРОНАИ СИҶО ШАШУМ

Умедворони Худованд ва ҳалимон вориси замин
 хоҳанд буд, вале шарирон ва бадкешон маҳв
 хоҳанд шуд.

36 Таронаи Довуд.
 Ба бадкешон рашк накун, аз ноинсофон
 ҳасад набар,
 2 Зеро ки онҳо мисли алаф ба зудӣ даравида
 хоҳанд шуд,
 ва мисли сабза пажмурда хоҳанд шуд.
 3 Ба Худованд таваккал намо ва некӣ бикун;
 дар замин сокин бош ва ростиро ҳифз намо.
 4 Ва дар Худованд тасалли хоҳӣ ёфт,
 ва Ӯ муроди дилатро ба ту ато хоҳад кард.
 5 Роҳи худро ба Худованд бисупор,
 ва ба Ӯ таваккал намо, ва Ӯ ба ҷо хоҳад овард,
 6 Ва адолати туро мисли нур,
 ва инсофи туро мисли нимрӯз ба зухур хоҳад
 овард.
 7 Пеши Худованд сокит бош ва ба Ӯ умед банд.
 Ба касе ки роҳаш барор ёфтааст,
 ба шахси дасисакор рашк накун.
 8 Аз хашм даст бикаш, ва ғазбро тарк намо;
 рашк накун, ки ин боиси бадкорӣ хоҳад шуд,
 9 Зеро ки бадкешон маҳв хоҳанд шуд,
 валекин умедворони Худованд вориси замин
 хоҳанд буд.
 10 Боз андак сабр кун, ва шарир боқӣ нахоҳад
 монд;
 ба маконаш назар хоҳӣ андохт, ва ӯ нахоҳад буд.
 11 Аммо ҳалимон вориси замин хоҳанд буд,
 ва аз осудагии бисъёр лаззат хоҳанд бурд.
 12 Шарир ба одил қасди бад мекунад,
 ва дандонҳои худро бар ӯ ғичиррос мезанонад;
 13 Аммо Худованд ба ҳоли вай механдад,
 зеро мебинад, ки рӯзи вай меояд.
 14 Шарирон шамшер бараҳна мекунанд ва камони
 худро мекашанд,
 то ки камбағал ва мискинро ғалтонанд ва
 ростравонро қатл кунанд.
 15 Шамшери онҳо ба дили худашон фуру хоҳад
 рафт,
 ва камонҳои онҳо хоҳад шикаст.
 16 Чизи ками одил
 беҳ аз сарвати шарирони бисъёр,

17 Зеро ки бозувони шарирон хоҳад шикаст,
 вале одилонро Худованд тақвият медиҳад.
 18 Худованд рӯзҳои беайбонро медонад,
 ва мероси онҳо то абад хоҳад буд.
 19 Дар вақти мусибат хиҷил нахоҳанд шуд,
 ва дар айёми қаҳтӣ сер хоҳанд буд,
 20 Аммо шарирон нест хоҳанд шуд,
 ва душманони Худованд мисли шукӯҳи марғзорҳо
 фано хоҳанд шуд,
 мисли дуд фано хоҳанд шуд.
 21 Шарир қарз мегирад ва адо намекунад,
 вале одил эҳсон мекунад ва медиҳад;
 22 Зеро онҳое ки Ӯ муборак хондааст, вориси
 замин хоҳанд буд,
 вале онҳое ки Ӯ малъун хондааст, маҳв хоҳанд
 шуд.
 23 Худованд қадамҳои мардро барқарор мекунад,
 ва ба роҳи вай таваҷҷӯҳ менамояд,
 24 Ба тавре ки вай афтад ҳам, саҳт афканда
 намешавад,
 зеро ки Худованд дасташро мегирад.
 25 Ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам,
 ва одилеро надидаам, ки партофта шуда бошад,
 ва наслаш нон мепурсида бошанд;
 26 Вай ҳар рӯз мебахшад ва қарз медиҳад,
 ва насли вай баракат хоҳанд ёфт.
 27 Аз бадӣ дур шав ва некӣ бикун,
 ва то абад сукунат хоҳӣ кард,
 28 Зеро ки Худованд инсофро дӯст медорад,
 ва порсоёни Худро тарк нахоҳад кард;
 онҳо то абад маҳфуз хоҳанд буд;
 ва насли шарирон маҳв хоҳанд шуд.
 29 Одилон вориси замин хоҳанд буд,
 ва дар он то абад сукунат хоҳанд кард.
 30 Даҳони одил ҳикматро баён мекунад,
 ва забони ӯ инсофро ифода менамояд.
 31 Шариати Худои ӯ дар дили ӯст;
 қадамҳояш суст нахоҳад шуд.
 32 Шарир одилро поида мегардад,
 ва дар паи куштани ӯст;
 33 Лекин Худованд ӯро ба дасти вай намесупорад,
 ва чун кораш ба мурофия оид шавад,
 намегузорад, ки ӯро айбдор кунанд.
 34 Ба Худованд умед банд ва тариқи Ӯро риоя
 намо;
 ва Ӯ туро баланд хоҳад кард, то ки вориси замин
 гардӣ;
 ҳангоми маҳв шудани шарирон инро хоҳӣ дид.
 35 Шарири ситамгареро дидаам,
 ки мисли дарахти сершоҳаи сабзу хуррам дар як
 ҷо чуқур реша давонда буд;
 36 Ва ӯ гузашта рафт, ва инак нест шудааст;
 ва ӯро чустуҷӯ кардам, ва ёфт нашуд.
 37 Ба беайб назар андоз ва росткорро бубин,
 зеро ки оянда ба шахси сулҳҷӯ тааллуқ дорад,
 38 Ва қинояткорон аз як сар маҳв хоҳанд шуд;
 фарҷоми шарирон нест шудан аст.
 39 Наҷоти одилон аз Худованд аст;

дар вақти тангӣ Ӯ истехкоми онҳост;
⁴⁰ Ва Худованд ба онҳо мадад хоҳад кард ва онҳоро халосӣ хоҳад дод;
 онҳоро аз шарирон халосӣ хоҳад дод, ва онҳоро наҷот хоҳад бахшид,
 зеро ки онҳо ба Ӯ паноҳ мебаранд.

ТАРОНАИ СИЮ ҲАФТУМ

Суруди тавбаи беморони сахт.

37 Таронаи Довуд. Барои ёдоварӣ.
² Худовандо! Дар ғазоби Худ маро мазаммат накун,
 ва дар хашми Худ маро ҷазо надох,
³ Зеро ки тирҳои Ту дар ман фуру рафтааст,
 ва дасти Ту бар ман фуруд омадааст.
⁴ Дар ҷисмам аз ғазоби Ту ҷои сиҳате нест;
 дар устухонҳоям аз хатои худам саломатӣ нест,
⁵ Зеро ки гуноҳоям аз сарам гузаштааст,
 мисли бори гароне аз бардоштам вазнинтар аст;
⁶ Аз боиси беақлии ман ҷароҳатҳоям бадбӯй шудааст,
 фасод кардааст.
⁷ Бисъёр хамидақомат ва сархам шудаам,
 тамоми рӯз тирарӯ шуда мегардам;
⁸ Зеро ки суриноҳоям пур аз варам аст,
 ва дар ҷисмам ҷои сиҳате нест.
⁹ Бағоят бемадор ва шалпар шудаам;
 аз дарди дили худ наъра мезанам.
¹⁰ Худовандо! Тамоми орзуям пеши назари Туст,
 ва оҳу фиғонам аз Ту пӯшида нест.
¹¹ Дилам метапад; қувватам аз ман рафтааст,
 ва нури чашмонам низ бо ман нест.
¹² Дӯстонам ва ёронам аз офати ман канор шудаанд,
 ва хешовандонам дур истодаанд.
¹³ Ва толибони ҷонам бар ман дом мегузоранд,
 ва бадхоҳонам суханони фитнаангез мегӯянд
 ва ҳар рӯз макрҳо меандешанд.
¹⁴ Валекин ман мисли кар намешунавам,
 ва мисли гунге ҳастам, ки даҳонашро намекушоям;
¹⁵ Ва монанди шахсе гардидаам, ки намешунавад,
 ва дар забонаш далеле нест.
¹⁶ Аммо ба Ту, эй Худованд, умед бастаам;
 Ту иҷобат намо, эй Худованд Худои ман.
¹⁷ Зеро ки гуфтаам: «Мабодо бар ман шодкомӣ ёбанд ва,
 агар пешпо хӯрам, бар ман такаббур кунанд».
¹⁸ Зеро ки ман ба афтодан наздик шудаам,
 ва дардам ҳамеша дар рӯ ба рӯи ман аст.
¹⁹ Зеро ки ба гуноҳи худ иқрорам,
 аз хатои худ ғамгинам.
²⁰ Валекин душманонам зинда ва пурзӯранд,
 ва онҳое ки ноҳақ бадхоҳи мананд, бисъёранд;
²¹ Ва онҳое ки ба ивази некӣ бадӣ мекунанд,
 барои он ба ман адоват доранд,
 ки некиро пайравӣ менамоям.

²² Маро тарк накун, эй Худованд Худои ман!
 Аз ман дур набош;
²³ Ба мадади ман шитоб кун, эй Худованд, эй наҷоти ман!

ТАРОНАИ СИЮ ҲАШТУМ

Сукути ҳалимона сабаби тавбаи гуноҳкор мешавад.

38 Барои сардори муғанниён, Едунун. Таронаи Довуд.
² Гуфтам: «Роҳҳои худро эҳтиёт хоҳам кард,
 то ки бо забонам хатое накунам;
 ба даҳонам тумшукбанд хоҳам зад,
 то даме ки шарир дар рӯ ба рӯи ман аст».
³ Ман гунг ва хомӯш будам,
 аз некӣ низ лаб фуру бастам, ва дардам бадтар шуд.
⁴ Дилам андарунам аланга зад,
 дар фикрам оташ даргирифт,
 бо забони худ сухан гуфтам:
⁵ «Аҷаламро, эй Худованд, ба ман маълум кун,
 ва миқдори рӯзҳоямро, ки чист,
 то донам, ки кай фано мешавам.
⁶ Инак, рӯзҳои маро ба қадри ваҷабе додай,
 ва умрам дар назари Ту ҳеч аст.
 Ба яқин ҳар одамӣ, ки мутакаббирона меистад,
 чизи бекор аст». Село.
⁷ Ба яқин одамизод мисли шабаҳе мегардад:
 бекора шӯро ғавғо менамояд,
 захира мекунад ва намедонад, ки он насиби кӣ мешавад.
⁸ Ва акнун, эй Худованд, ман чиро умедвор бошам?
 Умеди ман бар Туст.
⁹ Аз ҳамаи ҷиноятҳоям маро раҳой дех,
 пеши нобакорон маро хиҷил накун.
¹⁰ Ман гунг шудаам, даҳонамро намекушоям;
 зеро ки Ту инро кардай.
¹¹ Офати Худро аз ман дур кун;
 аз зарбаи дасти Ту ман нобуд мешавам.
¹² Агар одамизодро мувофиқи далелҳои гуноҳи вай ҷазо диҳӣ, зебоии вай,
 мисли он ки куя зада бошад, хароб хоҳад шуд.
 Ба яқин ҳар одамӣ чизи бекор аст! Село.
¹³ Дуои маро бишна, эй Худованд, ва ба истиғосаи ман гӯш андоз;
 бар ашкҳоям сокит набош, зеро ки ман назди Ту ғарибам ва мисли ҳамаи падаронам муҳочирам.
¹⁴ Ҷазоби Худро аз ман бигардон, то каме кушодарӯй гардам,
 пеш аз он ки биравам, ва дигар нахоҳам буд.

ТАРОНАИ СИЮ НӮҲУМ

Умедворони Худованд ҳамеша аз ҷониби Ӯ наҷот меёбанд.

39 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
² Ба Худованд бисъёр умед бастам,

ва ӯ сӯи ман рӯ овард, ва истиғосаи маро шунид;
³ Ва маро аз чоҳи ҳалокат, аз бутлоқи пурлой берун овард,
 ва пойҳоямро бар сахрае гузошт, қадамҳоямро мустаҳкам гардонд.
⁴ Ва суруди наве дар даҳонам гузошт, — ҳамду санои Худои моро. Бисьёр касон инро дида, тарсон хоҳанд шуд, ва ба Худованд таваккал хоҳанд кард.
⁵ Хушо марде ки ба Худованд таваккал мекунад, ва ба мутакабброн ва пайравони кизб рӯ намеоварад!
⁶ Корҳои зиёде Ту кардай, эй Худованд Худои ман! Корҳои аҷоиб ва андешаҳоеро, ки Ту дар ҳаққи мо зоҳир намудай, — кист, ки монанди Ту бошад! — мавъиза ва нақл хоҳам кард, аммо шумораи онҳо бениҳоят бисьёр аст.
⁷ Қурбонӣ ва ҳадияро Ту нахостӣ; гушҳои маро воз кардӣ; қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хаторо талаб накардӣ.
⁸ Он гоҳ гуфтам: инак меоям; дар тӯмори китоб дар бораи ман навишта шудааст:
⁹ Иродаи Туро, эй Худои ман, ба ҷо овардан меҳошам, ва шариати Ту андаруни дили ман аст.
¹⁰ Дар ҷамоати бузург аз адолат башорат додаам; инак, лабҳои худро нахоҳам баст: Худовандо, Ту медонӣ.
¹¹ Адолати Туро андаруни дилам махфӣ надоштаам, вафо ва наҷоти Туро баён кардаам, эҳсон ва ростии Туро аз ҷамоати бузург пинҳон надоштаам.
¹² Ту, эй Худованд, марҳаматҳои Худро аз ман боз надор; бигзор эҳсон ва ростии Ту ҳамеша маро ниғаҳбонӣ кунад.
¹³ Зеро ки мусибатҳои бешумор маро ихота намудааст; гуноҳоям маро мубтало кардааст, ба тавре ки қобили дидан нестанд: онҳо аз мӯи сарам бисьёр аст, ва дилам маро тарк кардааст.
¹⁴ Худовандо! Таваҷҷӯҳ намуда, маро халосӣ деҳ; Худовандо! Ба мадади ман шитоб кун.
¹⁵ Бигзор онҳое ки толиби ҷони мананд, то онро ба ҳалокат расонанд, аз як сар хиҷил ва шарманда шаванд; бадхоҳонам қафо гарданд ва расво шаванд;
¹⁶ Онҳое ки ба ман «ҳай-ҳай!» мегӯянд, ба сабаби шармандагии худ ҳайрон шаванд;
¹⁷ Ҳамаи толибони Ту дар Ту шодӣ ва хурсандӣ кунанд,
 ва дӯстдорони наҷоти Ту доимо гӯянд: «Афзун бод кибриёи Худованд!»
¹⁸ Валекин ман камбағал ва мискин ҳастам, ва Худованд ба ман ғамхорӣ мекунад;

мададгор ва раҳокунандаи ман Ту ҳастӣ. Эй Худои ман! Таъхир нақун.

ТАРОНАИ ЧИЛУМ

Хушо касе ки ба бенавоён марҳамат менамояд.

40 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
² Хушо касе ки ба бенаво эътибор медиҳад! Дар рӯзи мусибат Худованд ӯро раҳо хоҳад кард.
³ Худованд ӯро ниғаҳбонӣ хоҳад кард ва зинда хоҳад монанд, ва ӯ дар замин хушбахт хоҳад буд. Ва Ту ӯро ба дасти душманонаш нахоҳӣ супурд.
⁴ Худованд ӯро бар бистари беморӣ ёварӣ хоҳад кард.
 Тамоми вақти хобидани ӯ Ту дар бемории ӯ нигоҳубин хоҳӣ кард.
⁵ Ман гуфтам: «Худовандо! Ба ман марҳамат намо; ҷонамро шифо деҳ, зеро ки пеши Ту хато кардаам».
⁶ Душманонам дар ҳаққи ман суханони бад мегӯянд:
 «Ҷу кай мемирад, то ки номаш гум шавад?»
⁷ Ва агар касе ба иёдати ман биёяд, сухани дурӯғ мегӯяд;
 дили вай дар худ ғайбат ҷамъ мекунад, ва хамин ки берун рафт, ба гапу калоча шурӯъ менамояд.
⁸ Ҳамаи бадхоҳонам бо ҳамдигар дар ҳаққи ман пичир-пичир мекунанд,
 бар зидди ман бадӣ меандешанд:
⁹ «Қабоҳате ба сари ӯ омадааст, ва акнун, ки ӯ хобидааст, дигар нахоҳад бархост».
¹⁰ Ҳатто касе ки бо ман дӯст буд, ва аз ӯ дилпур будам,
 ва ӯ нони маро мехӯрд,
 пошнаи худро бар ман баланд кардааст.
¹¹ Валекин Ту, эй Худованд, ба ман марҳамат намо, маро ба по бархезон, то ки онҳоро сазо диҳам.
¹² Аз ин хоҳам донист, ки Ту ба ман тавачҷӯҳ менамой,
 зеро ки душманам бар ман тантана намекунад.
¹³ Ва маро, ба сабаби беайбии ман, дастгирӣ хоҳӣ кард,
 ва ба хузури Худ то абад қоим хоҳӣ дошт.
¹⁴ Муборак аст Худованд Худои Исроил аз азал то абад!
 Омин ва омин!

ТАРОНАИ ЧИЛУ ЯКУМ

Дуо дар бораи наҷот додани шахсе ки ба кишвари бегона ронда шудааст.

41 Барои сардори муғанниён. Суруди таълимии банӣ-Қӯраҳ.
² Чунон ки оҳу иштиёқманди маҷроҳои об аст, ончунон ҷонам иштиёқманди Туст, эй Худо!
³ Ҷонам ташнаи Худост, ташнаи Худои Ҳай: кай омада, пеши Худо ҳозир мешавам?

4 Ашкҳоям рӯзу шаб нони ман буд,
вақте ки ҳар рӯз ба ман мегуфтанд: «Худои ту
кучост?»

5 Инро ба хотир оварда, қонам андаруни ман ба
ҳаяҷон меояд: ҳангоме ки бо ҷамоате гузар
доштам,

онҳоро оҳиста-оҳиста сӯи хонаи Худо мебурдам,
бо овози тараннум ва шукронаи оммае ки ид
мекард.

6 Чаро, эй қонам, маъюс шудай ва андаруни ман
ошуфтаҳол ҳастӣ?

Ба Худо умедвор бош, зеро боз ба гуфтани ҳамди Ӯ
муваффақ хоҳам шуд,
барои наҷоте ки аз Ӯ хоҳам ёфт.

7 Эй Худои ман! Қонам андарунам маъюс шудааст,
бинобар ин Туро аз замини Урдун ва аз Ҳермун,
аз кӯҳи Мисъар ёд мекунам.

8 Варта вартаро бо овози шаршараҳои Ту даъват
менамояд;

ҳамаи туғёнҳо ва мавҷҳои Ту бар ман гузаштааст.

9 Рӯзона Худованд эҳсони Худо соҳиб ҳақ кард,
ва шабона суруди Ӯ бо ман хоҳад буд,
ки дуоест пеши Худои ҳаёти ман.

10 Ба Худое ки саҳраи ман аст, мегӯям:
Чаро маро фаромӯш кардай?

Чаро аз фишори душман малӯл шуда мегардам?

11 Хасмҳоям бо дашномҳои худ устухонҳои маро
зарбаи марговар мезананд,
вақте ки ҳар рӯз ба ман мегӯянд: «Худои ту
кучост?»

12 Чаро, эй қонам, маъюс шудай ва андаруни ман
ошуфтаҳол ҳастӣ? Ба Худо умедвор бош,
зеро боз ба гуфтани ҳамди Ӯ муваффақ хоҳам шуд,
ки Ӯ наҷоти рӯи ман ва Худои ман аст.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ДУЮМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз шахсони ноинсоф
ва маккор.

42 Маро, эй Худо, дар доварӣ ҳимоят намо,
ва доди маро аз мардуми бераҳм бигир;
аз шахси маккор ва ноинсоф маро раҳой деҳ,

2 Зеро ки Ту Худои истеҳкоми ман ҳастӣ.

Чаро маро партофтай?

Чаро аз фишори душман малӯл шуда мегардам?

3 Нур ва ростии Худо бифрифт,

то ки маро ҳидоят намоянд,

маро ба кӯҳи муқаддаси Ту ва ба масканҳои Ту
биёранд.

4 Ва назди қурбонгоҳи Худо хоҳам омад,
назди Худое ки шодӣ ва хурсандии ман аст,
ва Туро, эй Худо, Худои ман, бо барбат ҳамд хоҳам
гуфт!

5 Чаро, эй қонам, маъюс шудай ва андаруни ман
ошуфтаҳол ҳастӣ?

Ба Худо умедвор бош, зеро боз ба гуфтани ҳамди Ӯ
муваффақ хоҳӣ шуд,
ки Ӯ наҷоти рӯи ман ва Худои ман аст.

ТАРОНАИ ЧИЛУ СЕЮМ

Бе мадади Худо ғалаба ба даст намеояд.

43 Барои сардори муғанниён. Суруди таълимии
бани-Қӯраҳ.

2 Худое, бо гӯшҳои худ шунидаем,
ва падарони мо ба мо ҳикоят кардаанд дар бораи
корномае ки дар айёми онҳо,
дар айёми қадим ба амал овардай.

3 Ту бо дасти Худ халқҳоро бадар рондай, вале
онҳоро нишондай;

қабилаларо шикаст додай, вале онҳоро паҳн
кардай;

4 Зеро ки онҳо бо шамшери худ заминро мусаххар
накардаанд,

ва онҳоро бозуи онҳо наҷот надодааст,
балки ямини Ту ва бозуи Ту ва нури рӯи Ту,
зеро ки ҳусни тавачҷӯҳи Ту бар онҳо буд.

5 Ту подшоҳи ман ҳастӣ, эй Худо!

Бар наҷоти Яъқуб амр фармо.

6 Бо мадади Ту адуёни худро шох хоҳем зад;

бо исми Ту муҳолифони худро поймол хоҳем кард;

7 Зеро ки ба камони худ таваккал нахоҳам кард,
ва шамшерам маро наҷот нахоҳад дод;

8 Балки Ту моро аз адуёни мо наҷот додай,

ва бадхоҳони моро хиҷил кардай.

9 Ҳар рӯз бо Худо фахр менамоем,
ва исми Туро то абад ҳамд хоҳем гуфт. Село.

10 Аммо алҳол Ту моро партофтай ва расво кардай,
ва бо лашкарҳои мо берун намеой;

11 Моро пеши душман ақиб гардондай,

ва бадхоҳони мо барои худ тороч мекунам.

12 Моро мисли гӯсфандон барои хӯрдан супурдай,

ва дар миёни халқҳо моро пароканда кардай;

13 Қавми Худо ба баҳои ночизе фурӯхтаӣ,
ва нархашонро зиёд накардай.

14 Моро назди ҳамсоғони мо нангин кардай,
ҳандаҳариш ва ҳақир назди онҳое ки дар гирду
пеши моянд.

15 Моро вирди забон дар миёни халқҳо,
ҳадафи сарчунбонӣ дар миёни қабилаларо
гардондай.

16 Ҳар рӯз расвоии ман пеши назари ман аст,
ва хиҷолат рӯи маро пӯшидааст

17 Аз овози дашномдиханда ва бӯхтонгӯӣ,
аз афту башараи душман ва интиқомчӯӣ.

18 Ҳамаи ин ба сари мо омадааст,
валекин мо Туро аз хотир набаровардаем,
ва ба аҳди Ту хиёнат накардаем.

19 Дили мо ақиб нагашт,
ва пойҳои мо аз роҳи Ту берун нарафт,

20 Вақте ки моро дар макони шағолон фуру
нишондӣ

ва бо зулмот моро пӯшондӣ.

21 Агар мо исми Худои худро аз хотир
мебаровардем

ва кафҳои худро сӯи худои бегона дароз мекардем,
 22 Оё Худо инро таҳқиқ наменамуд?
 Зеро ки Ӯ асрори дилро медонад.
 23 Лекин ба хотири Ту мо ҳар рӯз кушта мешавем,
 мисли гӯсфандони забҳ ба шумор меравем.
 24 Бархез! Чаро хобидай, эй Худованд?
 Бедор шав, ба сурати абадӣ моро напартой!
 25 Чаро рӯи Худо пинҳон доштаӣ,
 мусибат ва тангии моро фаромӯш кардай?
 26 Зеро ки ҷони мо ба хок яксон шудааст,
 ҷисми мо ба замин часпидааст.
 27 Ба мадади мо бархез,
 ва моро ба хотири эҳсони Худ халосӣ деҳ.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Суруди ҳамду сано дар шаъни Масеҳи Худо ва арӯси Ӯ.

44 Барои сардори муғанниён бар сози шушон.
 Суруди таълимии банӣ-Қӯраҳ. Суруди муҳаббат.

2 Дилам аз ҳиссиёти хубе ба ҷӯш омадааст;
 ман меғям: сурудам ба подшоҳ бахшида шудааст;
 забонам қалами котиби тезнавис аст.
 3 Ту аз банӣ-одам зеботарин ҳастӣ;
 латофат бар лабонат хувайдост;
 бинобар ин Худо Туро муборак хондааст то абад.
 4 Шамшери Худо, эй Баҳодур,
 бар рони Худ бибанд, ки шукӯҳ ва шавкати Туст;
 5 Ва дар шавкати Худ савор шуда,
 дар роҳи ростӣ ва ҳилму адолат комъёб шав,
 ва яминат чизҳои аҷоиб ба Ту нишон хоҳад дод.
 6 Тирҳои Ту тез аст, —
 қавмҳо зеро пои Ту фуру меғалтанд: —
 тирҳоят ба дили душманони Подшоҳ хоҳад расид.
 7 Тахти Ту, эй Худо, то абад аст;
 асои ростӣ асои малакути Туст.
 8 Адолатро дӯст доштаӣ, ва аз шарорат нафрат дорӣ.
 Бинобар ин Туро Худо, Худои Ту,
 бо рағфани шодмонӣ бештар аз рафиқонат тадҳин кардааст.
 9 Ҳамаи либосҳоят мисли мур ва уд ва дорчин аст;
 аз қасрҳои оҷ Туро бо созҳо хурсанд мекунанд.
 10 Духтарони подшоҳон дар миёни азизони Ту ҳастанд;
 ба яминат малика дар тиллои Ӯфир истодааст.
 11 Бишна, эй духтар, ва бубин, ва гӯши худро дор,
 ва қавми худ ва хонаи падаратро фаромӯш кун.
 12 Ва ҳангоме ки Подшоҳ иштиёқманди ҷамоли ту гардад,
 зеро ки Ӯ Худованди туст, ба Ӯ сачда намо.
 13 Ва духтари Сӯр бо ҳадияҳо,
 ва сарватдорони қавм дидори туро хоҳанд талабид.
 14 Тамоми ҷалоли духтари Подшоҳ дар андарун аст:

либоси вай бо тилло мурассаъ аст;
 15 Дар либоси пурнигор вай назди Подшоҳ бурда мешавад;
 аз ақиби вай бокираҳо, дугонаҳояш, равонанд, ки пеши Ту оварда шудаанд;
 16 Бо шодӣ ва хурсандӣ бурда мешаванд,
 ба қасри Подшоҳ оварда мешаванд.
 17 Дар ивази падаронат писаронат хоҳанд буд;
 онҳоро дар тамоми замин мир таъин хоҳӣ кард.
 18 Номи Туро зикр хоҳам кард то абадуддахр;
 бинобар ин қавмҳо Туро ҳамд хоҳанд гуфт то абад.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ПАНЧУМ

Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост.

45 Барои сардори муғанниён. Суруди банӣ-Қӯраҳ бар сози аломӯт.

2 Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост,
 мададгоре ки дар тангиҳо зуд пайдо мешавад;
 3 Бинобар ин нахоҳем тарсид, агарчи замин мубаддал шавад,
 кӯҳҳо дар қатри баҳрҳо ба чунбиш оянд,
 4 Обҳои он хурӯшида, туғён кунанд,
 ва кӯҳҳо аз ғалаёни он мутазалзил шаванд. Село.
 5 Ҷӯйҳои наҳр шаҳри Худоро хурсанд мекунанд,
 ки он муқаддастарини масканҳои Ҳаққи Таолост.
 6 Худо андаруни он аст, он фуру нахоҳад ғалтид;
 субҳидам Худо ба он мадад хоҳад кард.
 7 Халқҳо хурӯш бардоштанд; мамлакатҳо фуру ғалтиданд;
 Ӯ овози Худо дод, ва замин ба ларза афтод.
 8 Худованди лашкарҳо бо мост,
 Худои Яъқуб паноҳгоҳи мост. Село.
 9 Биёед, ба корномаҳои Худованд назар андозед,
 ки харобиҳо бар замин овардааст:
 10 Ба ҷангҳо то ақсои замин хотима дода,
 камонро шикастааст ва найзаро пора кардааст,
 аробаҳоро ба оташ сӯзондааст.
 11 «Бозистед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам:
 дар миёни халқҳо барафрохта хоҳам шуд,
 бар замин барафрохта хоҳам шуд».
 12 Худованди лашкарҳо бо мост,
 Худои Яъқуб паноҳгоҳи мост. Село.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ШАШУМ

Худованди мо подшоҳ аст.

46 Барои сардори муғанниён. Таронаи банӣ-Қӯраҳ.

2 Эй ҳамаи қавмҳо, каф занед!
 Ба Худо бо овози тараннум бонг занед!
 3 Зеро ки Худованди Таоло саҳмгин аст, —
 подшоҳи бузург аст бар тамоми замин;
 4 Қавмҳоро зердасти мо гардонд,
 ва қабилаҳоро зеро пойҳои мо;
 5 Мероси моро барои мо баргузид,
 яъне ифтихори Яъқубро, ки дӯст медорад. Село.
 6 Худо бо бонги шодӣ сууд кард,

Худованд бо овози шох.
⁷ Бисароед Худоро, бисароед!
 Бисароед Подшоҳи моро, бисароед!
⁸ Зеро ки Худо подшоҳи тамоми замин аст;
 суруди дилнишине бихонед.
⁹ Худо бар халқҳо подшоҳ шуд;
 Худо бар тахти муқаддаси Худ биншаст.
¹⁰ Мирони қавмҳо назди қавми Худои Иброҳим
 чамъ омадаанд,
 зеро ки сипарҳои замин аз они Худост; Ў бениҳоят
 баланд аст.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Худои мо ба таври абадӣ ҳодии мо хоҳад буд.

47 Суруд. Таронаи бани-Қўраҳ.
² Худованд бузург аст ва бениҳоят мамдӯҳ
 дар шаҳри Худои мо, дар кӯҳи муқаддаси Худ.
³ Теппаи бисъёр зебо,
 шодии тамоми замин аст кӯҳи Сион;
 дар канори шимолӣ шаҳри Подшоҳи муаззам аст.
⁴ Худо дар қасрҳои он ҳамчун паноҳгоҳ машҳур
 аст:
⁵ Зеро инак подшоҳон чамъ омаданд, якҷоя
 гузаштанд;
⁶ Ҳамин ки онҳо диданд,
 ҳайрон шуда ба ҳарос афтоданд ва рӯй ба гурез
 оварданд;
⁷ Ларза онҳоро дар он ҷо фаро гирифт ва дарди
 саҳт,
 ба монанди зане ки мезояд.
⁸ Ту бо боди шарқӣ киштиҳои Таршишро шикастӣ.
⁹ Чунон ки шунида будем,
 ончунон дидем дар шаҳри Худованди лашкарҳо,
 дар шаҳри Худои мо:
 Худо онро барқарор хоҳад кард то абад. Село.
¹⁰ Дар бораи эҳсони Ту, эй Худо,
 мо андаруни қасри Ту фикру хаёл мекунем.
¹¹ Чунон ки исми Ту, эй Худо,
 ончунон ҳамду санои Ту то ақсои замин паҳн
 шудааст;
 ямини Ту пур аз адл аст.
¹² Кӯҳи Сион хурсандӣ мекунад,
 духтарони Яхудо шод мешаванд,
 ба муносибати доварҳои Ту.
¹³ Дар гирди Сион гардед ва онро давр занед;
 бурҷҳои онро бишморед;
¹⁴ Дили худро ба истеҳкомҳои он бимонед;
 қасрҳояшро дида бароед,
 то ки ба насли оянда ҳикоят кунед,
¹⁵ Зеро ки ин Худо Худои мост то абад;
 Ў моро то дами мамот ҳидоят хоҳад кард.

ТАРОНАИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Сарват, қувват ва ҷалоли одамон бо мурданашон
 тамои мешавад.

48 Барои сардори муғанниён. Таронаи
 бани-Қўраҳ.
² Инро бишнавед, эй ҳамаи қавмҳо!
 Гуш андозед, эй ҳамаи сокинони дунё!
³ Ҳам одамони оддӣ ва ҳам шахсони начиб;
 сарватдор ва мискин якҷоя.
⁴ Забонам ҳикматро баён мекунад,
 ва андешаҳои дилам аз ғояҳо иборат аст.
⁵ Гуши худро ба масале медорам;
 муаммои худро бо барбат мекушоям:
⁶ Чаро дар айёми бадкеш тарсон бошам,
 вақте ки гуноҳи дунболагирҳоям маро ихота
 мекунад?
⁷ Онҳо ба тавонгариҳои худ таваккал менамоёнд,
 ва бо фаровонии сарвати худ фахр мекунанд.
⁸ Касе ҳаргиз барои бародараш фидия намедихад;
 кафораи худро низ ба Худо адо намекунад, —
⁹ Чунки фидияи ҷонашон гаронбаҳост,
 ва он ҳаргиз муяссар намешавад, —
¹⁰ То ки доим зинда монда, рӯи гурро набинад.
¹¹ Зеро мебинад, ки ҳақимон мемиранд,
 бо якҷоягии ҷоҳилон ва аблаҳон нобуд мешаванд;
 ва тавонгариҳои худро ба дигарон боқӣ мегузоранд.
¹² Дар хотир мегузаронанд, ки хонаҳошон доимӣ
 ва масканҳошон то абадуддаҳр аст;
 заминҳошонро ба номҳои худ мехонанд.
¹³ Валекин одамизод дар ҷоҳу ҷалолаш
 намемонад:
 ӯ мисли ҳайвонҳоест, ки ба ҳалокат мерасанд.
¹⁴ Чунин аст роҳи онҳое ки худбоваранд,
 ва фарҷоми онҳое ки аз лофи худ хурсанданд.
 Село.
¹⁵ Мисли гӯсфандон ба дӯзах бурда мешаванд;
 мамот онҳоро ҷўпонӣ мекунад;
 ва бомдодон росткорон бар онҳо ҳукмфармо
 хоҳанд шуд,
 ва сурати онҳо дар дӯзах, ки маскани онҳост,
 хоҳад пӯсид.
¹⁶ Аммо ҷонамро Худо раҳо хоҳад кард,
 зеро ки маро аз дасти дӯзах хоҳад гирифт. Село.
¹⁷ Натарс, вақте ки шахсе сарватдор шавад,
 ва ҷалоли хонааш афзун гардад,
¹⁸ Зеро ки ҳангоми мурданаш чизе бо худ нахоҳад
 бурд;
 ҷалолаш аз ақиби ӯ нахоҳад рафт;
¹⁹ Агарчи дар ҳаёташ ӯ баракати худро мехоҳад,
 ва ба дили худ мегӯяд:
 «Ту ро таъриф мекунам, ки худро қонеъ
 мегардонӣ», —
²⁰ Лекин сӯи насли падарони худ хоҳад рафт,
 ки онҳо то абад нурро нахоҳанд дид.
²¹ Одаме ки соҳиби ҷоҳу ҷалол аст, вале фаҳм
 надорад,

мисли ҳайвонҳоест, ки ба ҳалокат мерасанд.

ТАРОНАИ ЧИЛУ НҲҲУМ

Шукрона, мадҳ ва ичрои аҳком қурбонии ҳақиқӣ барои Худо мебошад.

49 Таронаи Ософ.
Худои худоён, Худованд сухан меронад,
ва заминро аз тулӯи офтоб то ғуруби он мехонад.

² Аз Сион, ки камоли зебоист, Худо таҷаллӣ менамояд.

³ Худои мо меояд, ва хомӯш нахоҳад буд:
пеши ӯ оташи сӯзон муҳайёст,
ва гирдогирди ӯ тӯфони дамрон.

⁴ Аз боло осмон ва заминро мехонад,
то ки қавми Худро доварӣ намояд:

⁵ «Порсоёни Маро назди Ман ҷамъ оваред,
ки бо Ман ба қурбонӣ аҳд бастаанд».

⁶ Ва осмон адолати ӯро баён хоҳад кард,
зеро ки Худо Довар аст. Село.

⁷ Бишнава, эй қавми Ман, то сухан ронам,
ва эй Исроил, то ба ту шаҳодат диҳам:
Ман, Худо, Худои ту ҳастам.

⁸ На аз барои қурбониҳоят туро мазаммат хоҳам кард;
қурбониҳои сӯхтаниии ту доимо пеши назари Ман аст.

⁹ На гӯсолае аз хонаи ту хоҳам гирифт,
на такае аз оғили ту,

¹⁰ Зеро ки тамоми ҳайвоноти ҷангал аз они Ман аст,

ва чорпоёне ки бар ҳазорҳо кӯҳҳо ҳастанд;

¹¹ Ҳамаи мурғони кӯҳсорро мешиносам,
ва ҷонварони саҳро дар дасти Ман аст.

¹² Агар гурусна мемондам, ба ту намегуфтам,
зеро ки дунёе ва ҳар чи дар он аст, аз они Ман аст.

¹³ Оё гӯшти говмешонро мехӯрам,
ва хуни такаҳоро менӯшам?

¹⁴ Ба Худо қурбонии шукронаро забҳ намо,
ва ба Ҳаққи Таоло назрҳои худро адо бикун.

¹⁵ Ва дар рӯзи тангӣ Маро бихон;
туро халосӣ хоҳам дод, ва ту Маро мадҳ хоҳӣ кард.

¹⁶ Вале ба шарир Худо мегӯяд:
«Ту чӣ ҳақ дорӣ, ки фароизи Маро ривоят намой,
ва аҳди Маро ба забони худ оварӣ,

¹⁷ Дар сурате ки худат аз хулку одоб нафрат дорӣ,
ва суханони Маро пушти по мезанӣ?

¹⁸ Чун дуздур дидӣ, ҳамроҳи вай медавӣ,
ва бо зинкорон шарик мешавӣ;

¹⁹ Даҳони худро барои бадгӯӣ мекушӣ,
ва забонат макр мебофад;

²⁰ Нишаста, дар ҳаққи бародари худ сухан меронӣ,
ба писари модари худ бӯхтон мезанӣ.

²¹ Чунин рафтор кардӣ, ва Ман хомӯш мондам;
гумон кардӣ, ки Ман мисли ту ҳастам.

Бинобар ин туро мазаммат хоҳам кард,
ва довариии туро пеши назари ту ба амал хоҳам овард.

²² Инро, эй фаромӯшкунандагони Худо, фаҳм кунед:

мабодо шуморо бидарам, ва раҳокунандае набошад.

²³ Ҳар кӣ шукронаро қурбонӣ намояд, вай Маро мадҳ мекунад,

ва ҳар кӣ роҳи дурустро пеш гирад, ба вай наҷоти Худоро нишон хоҳам дод».

ТАРОНАИ ПАНҶОҲУМ

Дуои гуноҳкоре ки тавба мекунад.

50 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд,
² Вақте ки пеши ӯ, баъд аз даромаданаш назди Батшобаъ, Нотони набӣ омад.

³ Ба ман, эй Худо, аз рӯи лутфи Худ марҳамат намо,
ва ҷиноятҳоямро аз рӯи фаровонии марҳаматҳои Худ маҳв кун.

⁴ Маро аз гуноҳам чандинбора шустушӯ намо,
ва аз хатоям маро пок кун,

⁵ Зеро ки ман ба ҷиноятҳои худ иқрор ҳастам,
ва хатоям доим пеши назари ман аст.

⁶ Ба Ту ва танҳо ба Ту хато кардаам,
ва пеши назари Ту бадӣ кардаам,
бинобар ин Ту дар ҳукми Худ барҳақ ҳастӣ
ва дар довариии Худ пок.

⁷ Инак, ман дар гуноҳ офарида шудаам,
ва модарам дар хато ба ман ҳомила гардидааст.

⁸ Инак, Ту ростиро дар замирам хоҳон ҳастӣ,
ва дар ботинам ҳикматро ба ман меомӯзӣ.

⁹ Маро бо зуфо татҳир намо, ва ман пок хоҳам шуд;

маро шустушӯӣ кун, ва ман аз барф сафедтар хоҳам шуд.

¹⁰ Маро аз шодӣ ва хурсандӣ баҳраманд гардон,
то устухонҳое ки Ту шикастай, хушнӯд шавад.

¹¹ Рӯи Худро аз хатоям бипӯшон,
ва ҳамаи гуноҳҳои маро маҳв кун.

¹² Худоё, дили поке дар ман биофарин,
ва рӯҳи дурусте дар ботинам нав бикун.

¹³ Маро аз пеши Худ дур наандоз,
ва Рухулқудси Худро аз ман нагир.

¹⁴ Шодии наҷоти Худро ба ман баргардон,
ва бо рӯҳи олиҳимматӣ маро дастгирӣ намо.

¹⁵ Ба ҷинояткорон роҳҳои Туро таълим хоҳам дод,
ва хатокорон сӯи Ту рӯчӯъ хоҳанд кард.

¹⁶ Маро аз хунҳо бираҳон, эй Худо, ки Худои наҷоти ман ҳастӣ,
то забонам адолати Туро тараннум намояд.

¹⁷ Худовандо! Лабҳои маро бикшо,
ва забонам ҳамду санои Туро хоҳад гуфт;

¹⁸ Зеро ки Ту қурбониро намехоҳӣ, вагар на меовардам;

ба қурбонии сӯхтанӣ таваҷҷӯҳ намекунӣ.

¹⁹ Қурбониҳои дилхоҳи Худо рӯҳи шикаста аст;
дили шикаста ва залилро Ту, эй Худо, хор нахоҳӣ дид.

²⁰ Бо хусни таваҷҷӯҳи Худ ба Сион неки бикун;

ҳисорҳои Ерусалимро барпо намо.
²¹ Он гоҳ қурбониҳои адолат
 ва қурбониҳои сӯхтани ба Ту писанд хоҳад афтод;
 он гоҳ бар қурбонгоҳи Ту гӯсолаҳоро хоҳанд
 овард.

ТАРОНАИ ПАНҶОҶУ ЯКУМ

Мазаммати ғурури шарирон.

51 Барои сардори муғанниён. Суруди таълимии
 Довуд,

² Вақте ки Дӯэги Адӯмӣ омада, ба Шоул хабар
 дода гуфт, ки Довуд ба хонаи Аҳималик омадааст.

³ Чаро ба бадӣ фахр мекунӣ, эй зӯровар?

Эҳсонӣ Худо ҳамеша бо мост.

⁴ Забонат суханони фитнаангез мебофад;
 он мисли покуи тез аст, эй маккор!

⁵ Бади́ро аз некӣ бештар дӯст медорӣ,
 ва дурӯғро аз ҳақгӯӣ бештар. Село.

⁶ Ҳар гуна суханони фосидонаро дӯст медорӣ,
 эй забони ҳилагар!

⁷ Худо низ туро ба сурати абадӣ вожгун хоҳад
 намуд,

туро бе беҳу бунъёд карда, аз хаймаат бадар хоҳад
 ронд,

ва решаи туро аз замини зиндаҳо. Село.

⁸ Ва одилон инро дида, ҳаросон хоҳанд шуд,
 ва ба ҳоли вай хоҳанд хандид:

⁹ «Ин аст марде ки Худоро истеҳкоми худ
 надонист,

балки ба фаровонии сарвати худ таваккал кард
 ва дар ҳирси худ қоим буд».

¹⁰ Валекин ман мисли зайтуни сабзу хуррам дар
 хонаи Худо ҳастам,

ва ба эҳсонӣ Худо таваккал менамоям то абад.

¹¹ Туро ҳамеша ҳамд хоҳам гуфт, зеро ки инро Ту
 ба амал овардаӣ;

ва ба исми Ту умед хоҳам баст, зеро ки он ба
 ҳузури порсоёни Ту некӯст.

ТАРОНАИ ПАНҶОҶУ ДУЮМ

Нокасии шарирони беҳудо.

Ваъдаи халосӣ ба баргузидагон.

52 Барои сардори муғанниён бар сози нафасӣ.
 Суруди таълимии Довуд.

² Нокас дар дили худ гуфт: «Худо нест».

Онҳо фосид шудаанд ва корҳои зишт кардаанд;
 некӯкор нест.

³ Худо аз осмон ба банӣ-одам назар андохт,
 то бубинад, ки оё касе соҳибфаҳм ва толиби Худо
 ҳаст?

⁴ Ҳама ақиб гаштаанд, бо ҳамдигар фосиқ
 шудаанд;

некӯкор нест, як нафар ҳам нест.

⁵ Оё бадкирдорон фаҳм намекунанд,
 ки қавми Маро мехӯранд, чунон ки нон мехӯранд?

Худоро нахондаанд.

⁶ Он вақт саҳт ҳаросон шуданд, дар сурате ки ҷои
 ҳарос набуд;

зеро ки Худо устухонҳои муҳосиракунандаи туро
 паршон кард.

Онҳоро хиҷил кардаӣ, чунки Худо онҳоро рад
 кард.

⁷ Кошки наҷоти Исроил аз Сион ба амал ояд!
 Вақте ки Худо асирони қавми Худо баргардонад,
 Яъқуб хурсанд ва Исроил шод хоҳад шуд.

ТАРОНАИ ПАНҶОҶУ СЕЮМ

Дуо дар бораи наҷот додан аз душманон.

53 Барои сардори муғанниён бар созҳои
 торнок. Суруди таълимии Довуд,

² Вақте ки зифиён назди Шоул омада, гуфтанд:
 «Оё Довуд назди мо пинҳон нашудааст?»

³ Худоё! Ба исми Худ маро наҷот деҳ,
 ва ба қудрати Худ маро дар доварӣ ҳимоят намо.

⁴ Худоё! Дуоямро бишнавар;

ба гуфтори забонам гӯш андоз,

⁵ Зеро ки бегонаҳо бар ман қиём кардаанд,
 ва ситамгарон қасди ҷонам доранд;

Худоро пеши назари худ намеоваранд. Село.

⁶ Инак, Худо мададгори ман аст;

Худованд ҷонамро тақвият медиҳад.

⁷ Бади́ро бар муҳолифонам хоҳад баргардонид;
 бо ростии Худ онҳоро маҳв намо.

⁸ Аз самими қалб ба Ту қурбониҳо меоварам;
 исми Туро, эй Худованд, ҳамд мегӯям, чунки
 некӯст;

⁹ Зеро ки аз ҳамаи тангиҳо Ту маро раҳо кардаӣ,
 ва чашми ман шикасти душманонамро дидааст.

ТАРОНАИ ПАНҶОҶУ ЧОРУМ

Дуо дар бораи наҷот додан аз хоинон.

54 Барои сардори муғанниён бар созҳои
 торнок. Суруди таълимии Довуд.

² Ба дуоям, эй Худо, гӯш андоз,

ва аз истиғосаи ман пинҳон нашав;

³ Ба ман диққат намо, ва маро иҷобат бикун;
 дар изҳори дарди дили худ менолам, ва оҳи
 ҷигарсӯз мекашам

⁴ Аз овози душман, аз зулми шарир;

зеро ки дар ҳаққи ман ҷафо мекунанд,

ва бо ғазаб ба ман адоват доранд.

⁵ Дилам андаруни ман саҳт метапад,

ва бимҳои мамот бар ман афтодааст.

⁶ Тарсу ларз бар ман ғолиб омадааст,

ва даҳшат маро фаро гирифтааст.

⁷ Ва ман гуфтам: «Кошки ман мисли кабӯтар болу
 пар медоштам:

парвоз карда, фароғат меёфтам;

⁸ Ба ҷойҳои дур парида мерафтам,
 дар биёбон маскан мегирифтам. Село.

⁹ Мешитофтам, то ки аз тундбод

ва аз шамоли тӯфон паноҳ шавам».

¹⁰ Забонҳои онҳоро, эй Худованд, саргум ва аз ҳам чудо намо,
зеро ки дар шаҳр зулм ва қангу қидол дидаам:

¹¹ Рӯзу шаб бар ҳисорҳои он мегарданд;
қафо ва хабосат андаруни он;

¹² Фалокатҳо андаруни он;
макру фиреб аз кӯчаҳои он дур намешавад.

¹³ Зеро ки на душман маро мазаммат мекунад, —
ман ба ин тоқат меовардам;
на бадҳоҳам бар ман такаббур менамояд, —
ман аз вай пинҳон мешудам;

¹⁴ Балки ту, эй марди ҳамвазни ман,
эй ҳамдам ва ҳамроҳи ман,
¹⁵ Ки ба ҳамдигар рози дил мегуфтем,
ва дар ҳонаи Худо бо ҳаяҷон мехиромидем.

¹⁶ Марги муфочот бар онҳо биёр:
бигзор зинда ба зинда ба дӯзах раванд,
зеро ки бадихо дар маскани онҳост, андаруни онҳост.

¹⁷ Ман сӯи Худо мехонам,
ва Худованд маро наҷот хоҳад дод.

¹⁸ Шомгоҳ ва субҳ ва нимирӯзӣ шиква
ва нолиш менамоям, ва Ё овози маро хоҳад шунид;

¹⁹ Чонамро аз қангу қидоли зидди ман ба саломатӣ раҳо кард,
зеро ки бисъёр қасон ба ман муқобил буданд.

²⁰ Худо маро хоҳад шунид, ва Ё, ки аз азал бар курсии доварӣ нишастааст,
онҳоро фурӯ хоҳад нишонд. Село.
Чунки дигаргунӣ ба сари онҳо наомадааст,
ва онҳо аз Худо наметарсанд.

²¹ Вай дасти худро бар зидди дӯстони худ дароз кардааст,
аҳди худро шикастааст;

²² Забонаш хушомад мезанад,
вале дилаш пур аз кина аст;
суханонаш аз рафған нармтар аст,
валекин шамшерҳои бараҳна аст.

²³ Бори дилатро ба Худованд парто, ва Ё ба ту ғамхорӣ хоҳад кард.
Ў ҳаргиз нахоҳад гузошт, ки одил фурӯ ғалтад.

²⁴ Ва Ту, эй Худо, онҳоро дар чоҳи ҳалокат хоҳӣ андохт;
хунҳӯрон ва маккорон ба нисфи умри худ нахоҳанд расид.
Валекин ман ба Ту таваккал хоҳам кард.

ТАРОНАИ ПАНҶОҲУ ПАНҶУМ

Таваккал кардан ба Худо дар вақти таъқиботи душманон.

55 Барои сардори муғанниён. Оид ба кабутари сокит дар мавзеи дур. Суруди Довуд, вақте ки фалиштиён ўро дар Ҷот дастгир карданд.

² Ба ман марҳамат намо,

эй Худо! Зеро ки одамизод мехоҳад маро поймол кунад;
ҳар рӯз қангҷӯ маро фишор медиҳад.

³ Муҳолифонам ҳар рӯз мехоҳанд маро поймол кунанд;
зеро ки бисъёр қасон бо ман меқанганд, эй Ҳаққи Таоло!

⁴ Рӯзе ки ба ҳарос меафтам, ба Ту таваккал хоҳам кард.

⁵ Дар Худо каломи Ёро мадҳ хоҳам кард;
ба Худо таваккал кардам, наметарсам;
одамизод ба ман чӣ метавонад бикунанд?

⁶ Ҳар рӯз суханонамро таҳриф мекунад;
ҳамаи андешаҳои нисбат ба ман барои бадист.

⁷ Чамъ шуда, камин мегиранд, қадамҳоямро мепоянд,
чунки қасди қонам доранд.

⁸ Наход ки онҳо аз мукофоти қафои худ мегурехта бошанд?

Қавмҳоро дар ғзаби Худ вожгун бикун, эй Худо!

⁹ Оворагардии маро Ту ба ҳисоб гирифтаӣ;
ашқоямро дар машки Худ биандоз, —
оё ин дар дафтари Ту нест?

¹⁰ Он гоҳ, рӯзе ки Туро бихонам, душманонам ақиб хоҳанд гашт;
инро медонам, зеро ки Худо бо ман аст.

¹¹ Дар Худо каломро мадҳ хоҳам кард,
дар Худованд каломро мадҳ хоҳам кард.

¹² Ба Худо таваккал кардам, наметарсам;
одамизод ба ман чӣ метавонад бикунанд?

¹³ Назрҳои Ту, эй Худо, бар ман аст;
қурбонӣҳои шукронаро пеши Ту хоҳам овард,

¹⁴ Зеро ки қонамро аз мамот халосӣ додай;
оё пойҳоямро аз лағқидан нигоҳ нахоҳӣ дошт,
то ки дар нури ҳаёт пеши Худованд роҳ равам?

ТАРОНАИ ПАНҶОҲУ ШАШУМ

Ҳамду сано дар шаъни Худо барои наҷот додан аз душманон.

56 Барои сардори муғанниён. Нобуд нақун. Суруди Довуд, вақте ки ў аз пеши Шоул ба мағора гурехт.

² Ба ман марҳамат намо, эй Худо, ба ман марҳамат намо!
Зеро ки қонам ба Ту паноҳ мебарад,
ва дар сояи болҳои Ту паноҳ мебарам,
то даме ки фалокатҳо бигзарад.

³ Сӯи Худои Таоло мехонам,
сӯи Худое ки ҳама чизро барои ман муҳайё мекунад:

⁴ Аз осмон фиристода, маро наҷот хоҳад дод;
поймолкунандаи маро шарманда хоҳад кард. Село.

Худо эҳсон ва ростии Худро хоҳад фиристод.

⁵ Чонам дар миёни шерон аст;
дар миёни одамҳӯроне сокинам,
ки дандонҳои найза ва тирҳост,

ва забонашон шамшери буррост.
⁶ Бар осмонҳо баланд шав, эй Худо,
 ва ҷалоли Ту бар тамоми замин бод!
⁷ ДOME барои пойҳоям тайёр кардаанд;
 ҷонам афсурда шудааст;
 чоҳе барои ман канданд,
 аммо худашон дар он афтоданд. Село.
⁸ Дилам қавист, эй Худо, дилам қавист;
 суруд хоҳам хонд ва хоҳам сароид.
⁹ Эй ҷалолам, бедор шав!
 Эй уд ва барбат, бедор шав!
 Ман субҳидамро бедор хоҳам кард.
¹⁰ Туро, эй Худованд, дар миёни қавмҳо ҳамд
 хоҳам гуфт;
 Туро дар миёни қабилаҳо хоҳам сароид.
¹¹ Зеро ки эҳсони Ту бузург аст то осмонҳо,
 ва рости Ту то афлок.
¹² Бар осмонҳо баланд шав, эй Худо,
 ҷалоли Ту бар тамоми замин бод!

ТАРОНАИ ПАНҶОҶУ ҶАФТУМ

Худо бар доварони ноинсофи замин доварӣ
 менамояд.

57 Барои сардори муғанниён. Нобуд нақун.
 Суруди Довуд.
² Оё шумо, эй доварон, ҳақиқатан аз рӯи инсоф
 ҳукм мекунад
 ва банӣ-одамро аз рӯи ростӣ доварӣ менамояд?
³ Ба яқин шумо дар дили худ ноинсофиҳо ба амал
 меоваред,
 зулми дастҳои худро дар замин бар тарозу
 мемонед.
⁴ Шарирон аз аввали таваллуди худ қач мераванд;
 аз шиками модар козибон гумроҳ мешаванд.
⁵ Заҳри онҳо мисли заҳри мор аст,
 мисли мори айнақдори кар, ки гӯшашро мепӯшад,
⁶ Ва овози афсунгаронро намешунавад,
 агарчи дар афсун бағоят моҳиранд.
⁷ Худоё! Дандонҳои онҳоро дар даҳонашон
 бишкан;
 дандонҳои пеши шеронро пора-пора намо,
 эй Худованд!
⁸ Бигзор онҳо мисли обе ки ҷорист, нест шаванд;
 вақте ки тирҳои худро омода мекунад,
 мисли гард парешон шаванд;
⁹ Мисли тӯқумшуллуке ки аз назар ғоиб мешавад,
 нест шаванд;
 мисли афғонаи зан рӯи офтобро набинанд;
¹⁰ Пеш аз он ки дегҳои шумо оташи хорҳоро ҳис
 кунад,
 ҳам гӯшти нопухта ва ҳам оташро шамол лесида
 барад.
¹¹ Одил, чун интиқомро дид, шод хоҳад шуд,
 пойҳои худро дар хуни шарир хоҳад шуст.
¹² Ва одамизод хоҳад гуфт: «Ба яқин самаре барои
 одил ҳаст!

Ба яқин Худое ҳаст, ки бар замин доварӣ
 мекунад!»

ТАРОНАИ ПАНҶОҶУ ҶАШТУМ

Дуо дар бораи ҳимоят кардани Худо аз дасти
 таъқибкунандагони бадқасд.

58 Барои сардори муғанниён. Нобуд нақун.
 Суруди Довуд, вақте ки Шоул фиристод, ки
 хонаро қаровули кунанд, то ўро бикишанд.
² Маро аз душманонам халосӣ деҳ, эй Худои ман!
 Маро аз муҳолифонам пуштибонӣ намо.
³ Маро аз бадқирдорон халосӣ деҳ
 ва аз хунхӯрон наҷот деҳ.
⁴ Зеро инак, бар ҷонам камин мегиранд;
 пурзӯрон ба муқобили ман ҷамъ мешаванд,
 бе он ки ҷинояте ба амал оварда бошам
 ва бе он ки хатое содир карда бошам, эй
 Худованд!
⁵ Бе он ки гуноҳе дошта бошам, мешитобанд ва
 омода мешаванд;
 ба ёрии ман бедор шав ва назар андоз.
⁶ Валекин Ту, эй Худованд, эй Худои лашкарҳо,
 эй Худои Исроил, бархоста ҳамаи халқҳоро сазо
 деҳ,
 ба ҳеч як хоини ҷафокор раҳм нақун. Село.
⁷ Шомгоҳ бармегарданд, чун сагон нула
 мекашанд,
 ва шаҳрро давр мезананд.
⁸ Инак, бо даҳони худ мелаққанд;
 шамшерҳо дар лабҳои онҳост;
 зеро, ба гумонашон, «кист, ки бишнавад?»
⁹ Валекин Ту, эй Худованд, бар онҳо хоҳӣ хандид;
 ҳамаи халқҳоро тамасхур хоҳӣ кард.
¹⁰ Бар хилофи қуввати онҳо, Туро интизорӣ
 мекашам,
 зеро Худо паноҳгоҳи ман аст.
¹¹ Худои эҳсонкори ман ба ёрии ман хоҳад шитофт;
 Худо ноқомии муҳолифонамро ба ман нишон
 хоҳад дод.
¹² Онҳоро нақуш, ки мабодо қавмам фаромӯш
 кунанд;
 онҳоро бо қуввати Худ сарсонун саргардон карда,
 зеро забар намо, эй Худованд, ки сипари мо ҳастӣ.
¹³ Каломи лабҳои хатои даҳони онҳост;
 пас, бигзор дар кибри худашон гирифтадор шаванд,
 ба сабаби лаънат ва дурӯғе ки мегӯянд.
¹⁴ Кори онҳоро тамом кун, дар ғазабат тамом кун,
 то ки нест шаванд;
 ва бидонанд, ки Худо дар Яъқуб то ақсои замин
 ҳукмфармоист. Село.
¹⁵ Ва бигзор шомгоҳ баргашта,
 чун сагон нула кашанд ва шаҳрро давр зананд;
¹⁶ Дар ба дар гашта, хӯроке бичӯянд,
 ва сер нашуда, забон ба шиква кушоянд.
¹⁷ Валекин ман қуввати Туро хоҳам сароид
 ва субҳидам эҳсони Туро тараннум хоҳам кард,
 зеро ки Ту паноҳгоҳи ман ҳастӣ,

ва гурезгоҳе дар рӯзи тангии ман.
 18 Эй қуввати ман! Туро хоҳам сароид,
 зеро ки Худо паноҳгоҳи ман аст, Худое ки ба ман
 эҳсон мекунад.

ТАРОНАИ ПАНҶОҶУ НҶҲУМ

Дуо дар бораи мадад расонидани Худо дар вақти
 ҷанги нобарор.

59 Барои сардори муғанниён бар сози
 шушан-эдут. Суруди таълимии Довуд,
 2 Вақте ки ӯ бо Арам-Наҳрайн ва бо Арам-Суба
 мечангид, ва Юоб баргашта, дувоздаҳ ҳазор
 адӯмиёнро дар водии Намак кушт.
 3 Худое! Моро партофтай, моро рахна кунондай,
 бар мо ғазабнок шудай; сӯи мо баргард.
 4 Заминро ба ларзиш овардай, кафондай:
 шикастапораҳои онро шифо деҳ,
 зеро ки ба номӣ дучор шудааст.
 5 Ба сари қавми Худ душвориҳо овардай,
 моро шароби заҳролуд нӯшондай.
 6 Ба тарсгорони Худ байрақ додай,
 то ки онро барои ростӣ барафрозанд. Село.
 7 Барои он ки дӯстони Ту халосӣ ёбанд,
 бо ямини Худ наҷот деҳ, ва маро иҷобат намо.
 8 Худо дар қудси Худ гуфтааст:
 «Хурсанд хоҳам шуд, Шакемо тақсим хоҳам кард,
 ва водии Суккӯтро чен хоҳам намуд.
 9 Ҷилъод аз они Ман аст ва Менашше аз они Ман;
 Эфроим хӯди Ман аст, Яхудо ҷубдасти салтанати
 Ман;
 10 Мӯоб тоси шустушӯи Ман аст;
 бар Адӯм кафши Худро хоҳам партофт.
 Барои Ман фаръед зан, эй замини Фалишти!»
 11 Кист, ки маро ба шаҳри ҳисордор дарорад?
 Кист, ки маро то ба Адӯм ҳидоят намояд?
 12 Оё на Ту, эй Худо, моро партофтай,
 ва бо лашкарҳои мо, эй Худо, берун намеой?
 13 Ба мо аз дасти аду ёварӣ намо,
 зеро ки мадади одамизод ҳеҷ аст.
 14 Бо Худо комъёб хоҳем шуд,
 ва ӯ адуёни моро хоку туроб хоҳад кард.

ТАРОНАИ ШАСТУМ

Дуои подшоҳи мазлум.

60 Барои сардори муғанниён бар сози торнок.
 Таронаи Довуд.
 2 Тазаррӯи маро, эй Худо,
 бишнава, дуоямро иҷобат намо.
 3 Аз ақсои замин сӯи Ту мехонам, дар сурате ки
 дилам мадхуш мешавад:
 маро ба кӯҳпорае ки аз ман баландтар аст, ҳидоят
 намо;
 4 Зеро ки Ту паноҳгоҳи ман будӣ,
 ва бурҷи қуввае аз душман.
 5 Дар хаймаи Ту то абад сокин хоҳам буд,
 ва дар зери сояи болҳои Ту паноҳ хоҳам ёфт. Село.

6 Зеро ки Ту, эй Худо, назрҳои маро шунидай,
 ва мероси тарсгорони исми Худро ато кардай.
 7 Рӯзҳо бар рӯзҳои подшоҳ биафзой,
 ва солҳои ӯро то абадуддаҳр.
 8 Ӯ то абад ба ҳузури Худо хоҳад нишаст;
 эҳсон ва ростиро амр фармо, ки ӯро ниғаҳбонӣ
 кунанд.
 9 Ва ман исми Туро то абад хоҳам сароид,
 чун ҳар рӯз назрҳои худро адо намоям.

ТАРОНАИ ШАСТУ ЯКУМ

Оромӣ танҳо дар Худо мебошад.

61 Барои сардори муғанниён, Едунун. Таронаи
 Довуд.
 2 Танҳо дар Худо ҷонам ором меёбад; наҷотам аз
 Ӯст.
 3 Танҳо Ӯст кӯҳпораи ман,
 наҷоти ман ва паноҳгоҳи ман: саҳт фурӯ нахоҳам
 ғалтид.
 4 То ба кай ба марде ҳамла мекунад,
 то ки ӯро ҳамаатон ба ҳалокат бирасонед,
 ба монанди девори хамида ва тавораи калавида?
 5 Танҳо қасди он доранд, ки ӯро аз мартабааш
 сарнагун созанд;
 кизбро дӯст медоранд: бо забони худ баракат
 медиҳанд,
 вале андаруни худ лаънат мегӯянд. Село.
 6 Танҳо дар Худо ором ёб, эй ҷонам!
 Зеро ки умедам аз Ӯст.
 7 Танҳо Ӯст кӯҳпораи ман, наҷоти ман ва
 паноҳгоҳи ман:
 фурӯ нахоҳам ғалтид.
 8 Наҷоти ман ва ҷалоли ман дар Худост;
 кӯҳпораи қуввати ман ва паноҳгоҳи ман дар
 Худост.
 9 Ҳама вақт ба Ӯ таваккал кунед, эй қавм!
 Дилҳои худро ба ҳузури Ӯ холи кунед;
 Худо паноҳгоҳи мост. Село.
 10 Банӣ-одам чизи бекоранд, фарзандони инсон ба
 сони кизб:
 агар ба тарозу гузошта шаванд, ҳамашон якҷоя
 аз ҳеҷ ҳам камтаранд.
 11 Ба истисмор таваккал накунад, ва бо тороч
 наболед;
 вақте ки сарват биафзояд, ба он дил набандед.
 12 Худо як карат гуфтааст,
 ва ду карат инро шунидаам, ки қувват дар Худост;
 13 Ва эҳсон, эй Худованд, дар Туст,
 зеро ки Ту ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш подош
 хоҳӣ дод.

ТАРОНАИ ШАСТУ ДУЮМ

Иштиёқи муошират бо Худо.

62 Таронаи Довуд, вақте ки ӯ дар биёбони Яхудо
 буд.
 2 Худое! Ту Худои ман ҳастӣ, Туро ҳамеша мечӯям;

ҷонам ташнаи Туст, ва ҷисмам пазмони Ту,
дар замини хароба ва бемаҷоле ки об надорад.
3 Ҳамин тавр дар қудс бар Ту менигаристам,
вақте ки ба дидани қувват ва ҷалоли Ту меомадам.
4 Зеро ки эҳсони Ту аз ҳаёт некӯтар аст;
лабҳоям Туро ситоиш хоҳад кард.
5 Ҳамин тавр Туро тамоми умри худ муборак хоҳам
хонд;
ба исми Ту кафҳои худро боло хоҳам кард.
6 Ҷонам чун аз хӯроки равғанин ва лазиз сер хоҳад
шуд,
ва даҳонам бо лабҳои шодмон Туро мадҳ хоҳад
кард.
7 Вақте ки Туро бар бистари худ ба ёд меоварам,
ҳамаи посҳои шаб дар бораи Ту фикру хаёл
мекунам,
8 Зеро ки Ту мададгори ман будӣ,
ва дар сояи болҳои Ту шодӣ хоҳам кард.
9 Ҷонам ба Ту часпидааст;
ямини Ту маро дастгирӣ менамояд.
10 Валекин онҳое ки толиби маҳв кардани ҷони
мананд,
ба таҳтуттуроб хоҳанд рафт.
11 Онҳоро аз дами шамшер хоҳанд гузаронд;
онҳо тӯъмаи шағолон хоҳанд шуд.
12 Ва подшоҳ дар Худо шодӣ хоҳад кард;
ҳар кӣ ба Ӯ қасам ёд кунад, фахр хоҳад кард,
зеро ки даҳони дурӯғгӯён баста хоҳад шуд.

ТАРОНАИ ШАСТУ СЕЮМ

Дуо дар бораи мадад расонидани Худо бар зидди
бӯхтонгӯён.

63 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
2 Эй Худо, овозамро бишна, вақте ки зорӣ
мекунам;
ҷонамро аз бими душман ниғаҳбонӣ намо.
3 Маро аз қасди бадкешон пинҳон бикун,
ва аз ҳаёҳуи бадкирдорон,
4 Ки забони худро мисли шамшер тез кардаанд,
тирҳои худ — суханони талхро ба зеҳ овардаанд,
5 То ки аз камингоҳи худ ба беайбе биандозанд;
баногоҳ ба вай меандозанд ва наметарсанд.
6 Ба бадкориҳои худ қоиманд;
барои ниҳодани домҳои ниҳонӣ забон як
мекунаанд;
мегӯянд: «Кист, ки моро бубинад?»
7 Ноинсофиҳо меандешанд, ва мегӯянд:
«Андешаи хубе кардаем»;
ва умқи ботину дили ҳар яке пур аз макр аст.
8 Валекин Худо ба онҳо тир хоҳад андохт:
баногоҳ зарбаҳо хоҳанд хӯрд.
9 Ва бо забонҳои худ ба худашон шикаст хоҳанд
расонд;
ҳар кӣ онҳоро бинад, бо нафрат калла хоҳад
чунбонд.
10 Он гоҳ ҳамаи одамон хоҳанд тарсид,
ва корномаи Худоро эълон хоҳанд намуд,

ва аъмоли Ӯро фаҳм хоҳанд кард.
11 Одил дар Худованд шодӣ карда, ба Ӯ паноҳ
хоҳад бурд,
ва ҳамаи ростдилон фахр хоҳанд кард.

ТАРОНАИ ШАСТУ ЧОРУМ

Шукрона барои атоҳои осмон ва замин.

64 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
Суруд.
2 Туро, эй Худо, дар Сион ҳамду сано мунтазир аст,
ва назрҳо ба Ту адо карда хоҳад шуд.
3 Азбаски дуоро мешунавӣ,
тамоми навъи башар назди Ту хоҳанд омад.
4 Гуноҳкориҳо бар ман ғолиб омадааст:
ҷиноятҳои маро Ту кафорат хоҳӣ кард.
5 Хушо касе ки Ту ӯро баргузидаи ва муқарраби Худ
гардондаӣ,
то ки ба саҳнҳои Ту сокин шавад.
Аз неъматҳои хонаи Ту,
аз қудсияти қасри Ту сер хоҳем шуд.
6 Бо корномаҳои саҳмгин аз рӯи адолат моро
ичобат хоҳӣ намуд, эй Худои наҷоти мо,
ки Ту паноҳи тамоми ақсои замин ва ҷазираҳои
дурдасти баҳр ҳастӣ;
7 Кӯҳҳои бо қуввати Худ барпо кардаӣ;
бо қудрат камар бастай;
8 Талотуми баҳрҳоро — талотуми мавҷҳои онҳоро,
ва ошӯби қабилаҳоро сокит мекуни.
9 Ва сокинони ақсои замин аз аломоти Ту
ҳаросонанд;
баромадгоҳҳои субҳ ва шомро шод мегардонӣ.
10 Ба замин назар карда, онро сероб намудай,
онро бисъёр сарватдор кардаӣ;
ҷўйбори Худо пур аз об аст;
ғаллаи онҳоро муҳайё менамой,
зеро ки онро чунин тайёр кардаӣ.
11 Чўякҳои онро обшор, дўнгиҳои онро ҳамвор
мекуни,
бо боронҳо онро нарм месозӣ,
набототи онро баракат медиҳӣ.
12 Бо файзи Худ солро тоҷ мебахшӣ,
ва аз қадамгоҳи Ту равған мечакад;
13 Аз чарогоҳҳо низ равған мечакад,
ва талҳо ба шодмонӣ камар мебандад.
14 Марғзорҳо бо рама ва водиҳо бо ғалла пӯшида
шудаанд;
бонги шодӣ мезананд ва суруд мехонанд.

ТАРОНАИ ШАСТУ ПАНЧУМ

Шукрона ва мадҳ дар шаъни Худо барои дуо ки
мустаҷоб шудааст.

65 Барои сардори муғанниён. Суруд. Тарона.
Эй тамоми аҳли замин, дар шаъни Худо
бонги шодӣ занед.
2 Ҷалоли исми Ӯро бисароед;
ҳамду санои Ӯро ҷалол диҳед.

³ Ба Худо бигӯед: «Чӣ сахмгин аст аъмоли Ту! Аз бузургии қуввати Ту душманонат ба Ту бо тамаллуқ мутеъ хоҳанд шуд.

⁴ Тамоми аҳли замин ба Ту сачда хоҳанд кард ва Туро хоҳанд сароид; исми Туро хоҳанд сароид». Село.

⁵ Биёед ва корномаҳои Худоро бубинед; дар амалиёти Худ бар банӣ-одам сахмгин аст.

⁶ Баҳрро ба хушкӣ табдил дод; пои пиёда аз даръё гузаштанд; он ҷо дар Ӯ хурсандӣ кардем.

⁷ Бо қудрати Худ бар ҷаҳон ҳукмфармост; чашмони Ӯ ба халқҳо менигарад; исьёнгарон сар нахоҳанд бардошт. Село.

⁸ Эӣ қавмҳо, Худои моро муборак хонед, ва овози ҳамду санои Ӯро бишнавед,

⁹ Ки Ӯ ҷонҳои моро дар ҳаёт боқӣ гузошт, ва пойҳои моро намонд, ки фуру ғалтад.

¹⁰ Зеро ки моро, эӣ Худо, имтиҳон кардӣ; моро гудохтӣ, чунон ки нуқраро мегудозанд.

¹¹ Моро ба дом даровардӣ; бори гароне бар камари мо гузоштӣ.

¹² Одамизодро бар сари мо савор кардӣ; ба оташ ва об даромадем, ва моро ба мавзеи пурфайз баровардӣ.

¹³ Ба хонаи Ту бо қурбониҳои сӯхтани хоҳам омад, назрҳои худро ба Ту адо хоҳам кард,

¹⁴ Ки онҳо аз лабҳоям берун омадаанд, ва забонам дар тангии ман онҳоро ифода намудааст.

¹⁵ Қурбониҳои сӯхтани бӯрдоқӣ ба Ту хоҳам овард, бо бухури кӯчқорҳо; нарговҳо ва такаҳо барои қурбонӣ муҳайё хоҳам кард. Село.

¹⁶ Биёед, бишнавед, эӣ ҳамаи тарсгорони Худо, то он чиро, ки Ӯ барои ҷонам кардааст, ҳикоят намоям.

¹⁷ Бо даҳонам сӯи Ӯ хондам, ва мадҳия бар забонам буд.

¹⁸ Агар дар дили худ талбисро медидам, Худованд маро намешунид.

¹⁹ Аммо Худо шунид, ба овози дуоям диққат дод.

²⁰ Муборак аст Худо, ки дуоямро рад нанамуд ва эҳсонӣ Худро аз ман дур накард.

ТАРОНАИ ШАСТУ ШАШУМ

Суруд дар бораи ҳамди ҳамаи халқҳо дар шаъни Худованд.

66 Барои сардори муғанниён бар созҳои торнок. Тарона. Суруд.

² Худо ба мо шафқат хоҳад кард ва моро баракат хоҳад дод;

рӯи Худро ба мо мунаввар хоҳад намуд, село,

³ То ки роҳи Ту дар замин шинохта шавад, ва наҷоти Ту дар ҳамаи халқҳо.

⁴ Туро, эӣ Худо, қавмҳо ҳамд хоҳанд гуфт;

Туро ҳамаи қавмҳо ҳамд хоҳанд гуфт.

⁵ Қабिलाҳо хурсандӣ ва тараннум хоҳанд кард, зеро ки қавмҳоро аз рӯи адолат доварӣ менамой, ва қабिलाҳоро дар замин ҳидоят мекунӣ. Село.

⁶ Туро, эӣ Худо, қавмҳо ҳамд хоҳанд гуфт; Туро ҳамаи қавмҳо ҳамд хоҳанд гуфт.

⁷ Замин ҳосили худро дод;

Худо, Худои мо, моро баракат хоҳад дод.

⁸ Худо моро баракат хоҳад дод, ва тамоми ақсои замин аз Ӯ хоҳанд тарсид.

ТАРОНАИ ШАСТУ ҶАФТУМ

Суруди музаффарона дар шаъни Худованд Худо.

67 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Суруд.

² Худо хоҳад бархост, душманони Ӯ пароканда хоҳанд шуд,

ва бадҳоҳои Ӯ аз пеши Ӯ хоҳанд гурехт.

³ Мисли он ки дуд пароканда мешавад, Ту онҳоро пароканда нам;

мисли он ки мум аз оташ гудохта мешавад, шарирон аз ҳузури Худо нест хоҳанд шуд.

⁴ Аммо одилон шодӣ хоҳанд кард, пеши Худо хурсанд хоҳанд шуд,

ва аз шодмонӣ ба ваҷд хоҳанд омад.

⁵ Дар шаъни Худо суруд хонед, исми Ӯро бисароед; барои Ӯ, ки бар осмонҳо савор аст, роҳе тайёр кунед;

исми Ӯ Худованд аст, ва пеши Ӯ ба ваҷд оед.

⁶ Падари ятимон ва довари бевазанон аст Худо дар маскани қудси Худ.

⁷ Худо оворагонро ба хонашон бармегардонад, бандиёро аз завлонаҳо берун меоварад; аммо исьёнгарон дар биёбони тафсон сокин хоҳанд шуд.

⁸ Худоё! Вақте ки Ту пеши қавми Худ берун омадӣ, вақте ки Ту дар биёбон қадамгузор шудӣ, село,

⁹ Замин ба ларза афтод, ҳатто осмон аз ҳузури Худо ба боридан даромад; ин Сино низ аз ҳузури Худо, ки Худои Исроил аст.

¹⁰ Борони пурфайз борондӣ, эӣ Худо; мероси Худро, ки лакот буд, пурзӯр гардондӣ.

¹¹ Қавми Ту дар он ҷо сокин шуданд; аз рӯи меҳрубонии Худ, эӣ Худо, хочати камбағалро раво кардӣ.

¹² Худованд амр мефармояд; мубашширзанон анбӯҳи азиманд.

¹³ Подшоҳони лашкаркаш гурезогурез мекунанд; ва зани хонанишин ғаниматро тақсим мекунанд.

¹⁴ Агарчи байни офилҳо фароғат доштед, болҳои кабутар † бо нуқра пӯшида шуд, ва парҳояш бо зари холис.

¹⁵ Вақте ки Қодир подшоҳонро дар он пароканда намуд,

кӯҳи Салмӯнро барф зер кард.

¹⁶ Кӯҳи худоён кӯҳи Бошон аст;

кӯҳи сар ба фалак афрошта кӯҳи Бошон аст.

† Киноя аст бар қавми Исроил.

17 Чаро шумо, эй кӯҳҳои сар ба фалак кашида,
бо ҳасад менигаред ба кӯҳе ки Худо онро маскани
Худ ихтиёр кардааст?

Худованд бар он то абад сокин хоҳад буд.
18 Аробаҳои Худо беҳадду ҳисоб аст, ҳазорон ҳазор
аст;

Худованд дар миёни онҳост,
чунон ки дар қудсияти Худ бар Сино буд.

19 Ба афроз сууд намудай, асиронро ба асирий
бурдай,
аз байни одамон баҳшишҳо гирифтаи,
ва аз байни исьёнгарон низ, то ки Ту, эй Худованд
Худо, бар он афроз сокин бошӣ.

20 Муборак аст Худованд, ки ҳар рӯз бори моро
мебардорад,

Худое ки наҷоти мост, село,
21 Худое ки барои мо Худои наҷот аст;
ва роҳҳои халосӣ аз мамот дар дасти Худованд
Худост.

22 Ба яқин Худо сари душманони Худро хоҳад кӯфт;
фарқи сари мӯйдори касеро,
ки бо роҳи айбҳои худ як зайл равон бошад.

23 Худованд гуфт: «Аз Бошон хоҳам баргардонд,
аз қаъри баҳр хоҳам баргардонд,

24 То ки пои ту дар хун ғӯта занад,
ва забони сағони ту аз душманон баҳравар
шавад».

25 Намоишҳои Туро, эй Худо, дидаанд,
намоишҳои Худои маро, Подшоҳи маро дар қудс.

26 Пешопеш сарояндагон равон, аз ақибҳои онҳо —
навозандагон, дар миёна — духтарони дафнавоз:

27 «Дар чамъомадҳо Худоро муборак хонед,
Худовандро аз манбаи Исроил!»

28 Он ҷо Биньямини ҷавон — пешоҳанги онҳо;
мирони Яхудо — анбӯҳи онҳо;
мирони Забулун, мирони Нафтолий.

29 Худои ту қувватро барои ту амр фармудааст.
Он чиро, ки Ту, эй Худо, барои мо ба амал
овардай, тақвият намо!

30 Аз қасри Ту, ки дар Ерусалим аст,
подшоҳон ба Ту ҳадияҳо хоҳанд овард.

31 Даррандаи наистонро ром кун,
галаи говмешонро низ дар миёни гӯсолаҳои
қавмҳо,

ки аз барои сикҳои нуқра косалесӣ мекунанд;
қавмҳои қангҷӯро пароканда намо.

32 Олиҷоҳон аз Миср хоҳанд омад;
Ҳабаш дастҳои худро сӯи Худо дароз хоҳад кард.

33 Эй мамлакатҳои дунё!
Дар шаъни Худо суруд хонед, Худовандро
бисароед, село,

34 Ки Ё бар фалакулафлоки азали савор аст.
Инак, овози Худро медиҳад, ки овози пурқувват
аст.

35 Бузургии Худоро ҳамд гӯед!
Қалоли Ё бар Исроил аст, ва қуввати Ё дар афлок.

36 Ту, эй Худо, аз қудсҳои Худ саҳмгин ҳастӣ.

Худои Исроил ба қавми Худ қувват ва қудрат
мебахшад.

Муборак аст Худо!

ТАРОНАИ ШАСТУ ҲАШТУМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз андӯҳи азим.

68 Барои сардори муғаниён бар сози
шӯшаним. Таронаи Довуд.

2 Маро наҷот деҳ, эй Худо,
зеро ки обҳо то ба ҷонам расидааст.

3 Дар ботлоқи чуқуре ғӯтидаам, ва ҷои истодан
нест;

ба умқиҳои об даромадаам,
ва ҷараёни об маро кашида мебарад.

4 Аз фиғон лакот гардидаам, гулӯям хушкидааст,
чашмонам аз интизорӣ ба Худои ман хаста
шудааст.

5 Онҳое ки бесабаб аз ман нафрат доранд, аз
мӯйҳои сарам зиёд шудаанд.

Онҳое ки ноҳақ ба ман адоват доранд ва маро
нест кардан мехоҳанд,

пурзӯр шудаанд: он чи нагирифтаам, бояд
баргардонам.

6 Худое! Ту беақлии маро медонӣ,
ва айбҳои ман аз Ту пӯшида нест.

7 Умедворони Ту, эй Худованд Худои лашкарҳо,
аз боиси ман хиҷил нахоҳанд шуд.

Толибони Ту, эй Худои Исроил,
аз боиси ман шарманда нахоҳанд шуд.

8 Зеро ки ба ҳотири Ту бори нангро бардоштаам,
ва пардаи расвой рӯи маро пӯшидааст.

9 Барои бародарони худ ғайр ҳисоб шудаам,
ва барои писарони модари худ — бегона.

10 Зеро ки рашки хонаи Ту маро хӯрдааст,
ва бадгӯйҳои бадгӯёни Ту бар ман афтодааст.

11 Ва рӯза дошта, бо гирья дили худро холӣ
кардаам,

ва ин сабаби маломатҳо дар ҳаққи ман
гардидааст.

12 Ва палосро либоси худ кардаам,
ва барои онҳо зарбулмасал шудаам.

13 Дар бораи ман дарвозанишинон гапу калоча
мекунанд,

ва майнӯшон ашӯла мехонанд.

14 Валекин ман дуоямро пеши Ту, эй Худованд, дар
вақти иҷобат мегӯям;

Худое, дар бузургии эҳсонии Худ ва ростии наҷоти
Худ маро иҷобат намо.

15 Маро аз ботлоқ халос кун, то ки ғӯтида наравам:
аз бадхоҳонам ва аз умқи обҳо раҳо шавам;

16 Ҷараёни об маро набарад,
ва чуқурӣ маро ба коми худ накашад,
ва чоҳ даҳони худро бар ман напӯшад.

17 Маро иҷобат намо, эй Худованд, зеро ки эҳсонии
Ту некӯст;

аз рӯи фаровонии марҳаматҳои Худ бар ман
таваҷҷӯҳ намо.

¹⁸ Ва рӯи Худро аз бандаи Худ пинҳон надор,
зеро ки ба танг омадам; маро ба зудӣ иҷобат
намо.

¹⁹ Ба ҷонам наздик шуда, онро халос кун;
бар хилофи душманонам маро раҳой деҳ.

²⁰ Ту нанги маро, хиҷолати маро ва расвоии маро
медонӣ;

ҳамаи хасмҳоям пеши назари Туанд.

²¹ Маломат диламро шикастааст, ва ман хеле
ранҷур шудаам;

ба дилсӯзе интизорӣ доштам, аммо набуд,
ба тасаллидиҳандагон низ, лекин наёфтам.

²² Ва барои хӯрданам заҳра доданд,
ва дар ташнагиам маро сирко нӯшонданд.

²³ Бигзор суфраи онҳо пеши рӯяшон ба доме,
ва зиёфати осоиштаи онҳо ба қапқоне мубаддал
гардад;

²⁴ Бигзор чашмони онҳо хира шавад, то ки
набинанд,

ва камарҳои онҳоро абадан сушт гардон.

²⁵ Хашми Худро бар онҳо бирез,
ва ғазаби Ту бигзор онҳоро дарьёбад.

²⁶ Бигзор хонаҳошон хароб гардад,
ва касе дар ҳаймаҳошон сокин нашавад.

²⁷ Зеро касеро, ки Ту задаӣ, таъқиб мекунанд,
ва дардҳои шаҳидонатро нақл менамоянд.

²⁸ Гуноҳ бар гуноҳашон илова намо,
ва бигзор дар адолати Ту дохил нашаванд.

²⁹ Бигзор аз дафтари ҳаёт маҳв гарданд,
ва бо одилон навишта нашаванд.

³⁰ Валекин ман мискин ва азияткаш ҳастам;
наҷоти Ту, эй Худо, паноҳи ман хоҳад шуд.

³¹ Исми Худоро бо суруд мадҳ хоҳам кард;
ва Ёро бо шукрона такбир хоҳам гуфт.

³² Ва ин ба Худованд писанд хоҳад омад,
бештар аз гов ва гӯсолае ки дорои шохҳо ва
сумҳост.

³³ Ҳалимон дида, шод хоҳанд шуд.

Эй толибони Худо, дилатон зинда хоҳад шуд.

³⁴ Зеро ки Худованд мискинонро мешунавад,
ва ба бандиёни Худ беъятиной намекунад.

³⁵ Осмон ва замин, баҳрҳо ва ҳар он чи дар онҳо
мечунбад,

Ёро мадҳ мекунанд.

³⁶ Зеро ки Худо Сионро наҷот хоҳад дод,
ва шаҳрҳои Яхудоро бино хоҳад кард,
ва дар он ҷо сокин хоҳанд шуд,
ва онро мерос хоҳанд гирифт.

³⁷ Ва зурьёти бандагонаш вориси он хоҳанд шуд,
ва дӯстдорони исми Ё дар он сукунат хоҳанд кард.

ТАРОНАИ ШАСТУ НҶҲУМ

Дуо дар бораи мадад ва халосӣ додан аз душманон.

69 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд
барои ёдоварӣ.

² Худоё! Маро халосӣ деҳ; Худовандо!
Ба мадади ман шитоб кун.

³ Бигзор толибони ҷонам хиҷил ва шарманда
шаванд;

бадхоҳонам қафо гарданд ва расво шаванд;

⁴ Онҳое ки «ҳай-ҳай» мегӯянд,

ба сабаби шармандагии худ ақиб гарданд;

⁵ Ҳамаи толибони Ту дар Ту шодӣ ва хурсандӣ
кунанд,

ва дӯстдорони наҷоти Ту доимо гӯянд:

«Афзун бод кибриёи Худо!»

⁶ Валекин ман камбағал ва мискин ҳастам.

Худоё! Сӯи ман шитоб кун:

мададгор ва раҳокунандаи ман Ту ҳастӣ;

Худовандо! Таъхир нақун.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУМ

Дуо дар бораи ҳимоят ва дастгирӣ кардан дар пирӣ

70 Ба Ту, эй Худованд, паноҳ бурдаам;
ҳаргиз хиҷил нахоҳам шуд.

² Аз рӯи адолати Худ маро халос кун ва маро раҳой
деҳ;

гӯши Худро сӯи ман ҳам намо ва маро наҷот деҳ.

³ Барои ман кӯҳпораи паноҳ бош, то ки ҳамеша
биёям;

амри Ту буд, ки маро наҷот диҳӣ,

зеро ки саҳра ва қалъаи ман Ту ҳастӣ.

⁴ Эй Худои ман! Маро аз дасти шарир раҳой деҳ,
ва аз кафи ноинсоф ва золим.

⁵ Зеро ки Ту умеди ман ҳастӣ, эй Худованд Худо!
Аз хурдсолиам пушту паноҳи ман ҳастӣ.

⁶ Аз батн бар Ту такья кардаам;

аз шиками модарам Ту маро берун овардаӣ;
ҳамду санои ман доимо дар бораи Туст.

⁷ Барои бисъёр касон намунаи ибрат будам,
чунки Ту паноҳгоҳи пурзӯри ман будӣ.

⁸ Даҳонам аз ҳамду санои Ту пур аст,
ва ҳар рӯз аз васфи ҷалолати Ту.

⁹ Маро дар замони пирӣ партоб нақун;
вақте ки қувватам кам шавад, маро тарк нақун.

¹⁰ Зеро ки душманонам дар бораи ман сухан
меронанд,

ва каминварони ҷонам бо ҳамдигар маслиҳат
мекунанд,

¹¹ Яъне мегӯянд: «Худо ёро тарк кардааст;

ёро таъқиб намоед ва дастгир кунед,
зеро ки халоскунандае нест».

¹² Худоё! Аз ман дур набош;

эй Худои ман! Ба мадади ман шитоб кун.

¹³ Бигзор адуёни ҷонам хиҷил гарданд ва нест
шаванд,

ва бадхоҳонам пероҳани нанг ва расвой дар бар
кунанд!

¹⁴ Валекин ман доимо умедвор хоҳам буд,
ва бар ҳамаи ҳамду санои Ту боз илова хоҳам
намуд.

¹⁵ Забонам адолати Туро баён хоҳад кард,
ва ҳар рӯз наҷоти Туро;
зеро ки шумораи онҳоро намедонам.

16 Бо тавсифи қудрати Худованд Худо хоҳам омад;
адолати Туро, ки дар Ту ҳасту бас, зикр хоҳам кард.
17 Худоё! Ту маро аз хурдсолиам таълим додай,
ва то ҳол корҳои аҷоибии Туро ҳикоят мекунам.
18 Ва маро, эй Худо, то вақти пирӣ ва мӯйсафедӣ
низ тарк накун,
то даме ки бозуи Туро ба ин насл,
ва қудрати Туро ба ҳамаи ояндагон ҳикоят кунам,
19 Ва адолати Туро, эй Худо, ки то ба афроз
мерасад,
ва корҳои бузургеро, ки Ту кардай;
Худоё, кист монанди Ту?
20 Ту бар сари ман бисъёр тангиҳо ва сахтиҳо
овардай,
лекин боз маро зинда хоҳӣ кард,
ва аз вартаҳои замин боз маро берун хоҳӣ овард.
21 Бузургии маро афзун хоҳӣ кард,
ва боз маро тасалли хоҳӣ дод.
22 Ман ҳам Туро бо уд ҳамд хоҳам гуфт,
яъне ростии Туро, эй Худои ман!
Туро, эй Қуддуси Исроил, бо барбат хоҳам сароид!
23 Чун Туро бисароям, лабҳоям шод хоҳад шуд;
ҷонам низ, ки Ту онро раҳой додай.
24 Забонам низ ҳар рӯз адолати Туро ҳикоят хоҳад
кард,
зеро ки бадҳоҷонам хиҷил ва расво шудаанд.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ЯКУМ

Суруди пайғамбарона дар бораи сарватҳои
салтанати осоишта.

71 Таронаи Сулаймон.
Худоё! Инсофи Худро ба подшоҳ деҳ,
ва адолати Худро ба писари подшоҳ.
2 Қавми Туро аз рӯи адолат додгарӣ хоҳад кард,
ва мискинони Туро аз рӯи инсоф.
3 Кӯҳҳо ба қавм сулҳу осоиштагӣ хоҳанд овард,
ва талҳо аз рӯи адолат.
4 Мискинони қавмро доварӣ хоҳад кард,
фарзандони камбағалро наҷот хоҳад дод,
ва ба истисморгар шикаст хоҳад расонд.
5 Аз Ту хоҳанд тарсид, то даме ки офтоб нурафшон
аст,
ва то даме ки моҳ тобон аст то абадуддаҳр.
6 Мисли борон бар алафзори даравшуда хоҳад
фуромад,
мисли қатраҳои ки заминро сероб мекунамд.
7 Дар айёми ӯ одил нумӯ хоҳад кард,
ва сулҳу осоиштагӣ фаровон хоҳад буд,
то даме ки моҳ фано нашавад.
8 Ва қаламрави ӯ аз баҳр то баҳр хоҳад буд;
ва аз даръё то ақсои замин.
9 Пеши ӯ биёбоннишинон зону хоҳанд зад;
ва душманони ӯ хокро хоҳанд лесид.
10 Подшоҳони Таршиш ва ҷазираҳо ҳадия хоҳанд
овард;
подшоҳони Шабо ва Сабо инъомҳо пешкаш
хоҳанд кард.

11 Ва ҳамаи подшоҳон ба ӯ сачда хоҳанд кард;
ҳамаи халқҳо ба ӯ хизмат хоҳанд кард.
12 Зеро мискинеро, ки истиғоса мебарад, ва
мазлумеро,
ки мададгор надорад, халос хоҳад кард.
13 Ба бенаво ва мискин шафқат хоҳад кард,
ва ҷонҳои мискинонро наҷот хоҳад дод.
14 Аз макр ва зулм ҷонҳои онҳоро раҳо хоҳад кард;
ва хуни онҳо дар назари ӯ гаронбаҳо хоҳад буд.
15 Ва ӯ зинда хоҳад буд, ва аз тиллои Шабо ба ӯ
хоҳанд дод;
ва доимо барои ӯ дуо хоҳанд гуфт, ҳар рӯз ӯро
муборак хоҳанд хонд.
16 Ғалла дар замин то ба қуллаи кӯҳҳо фаровон
хоҳад шуд;
ҳосили он мисли Лубнон шуввас хоҳад зад, ва
мардуми шаҳр мисли алафи замин афзоиш хоҳанд
ёфт.
17 Номи ӯ то абад хоҳад монд;
то даме ки офтоб нурафшон аст,
номи ӯ зикр хоҳад ёфт, ва дар ӯ баракат хоҳанд
хост;
ҳамаи халқҳо ӯро мадҳ хоҳанд кард.
18 Муборак аст Худованд Худо, Худои Исроил,
ки танҳо Худаш корҳои аҷоиб мекунад.
19 Ва исми ҷалоли ӯ то абад муборак аст,
ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ пур хоҳад буд, —
омин ва омин!
20 Дуоҳои Довуд ибни Йисой ба охир расид.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ДУОМ

Осудагии шарирон озмоиш барои порсоён
мебошад, лекин Худованд онҳоро тақвият медиҳад.

72 Таронаи Ософ.
Ба яқин Худо барои Исроил, барои софдилон
некӯст.
2 Валекин ман, кам монда буд, ки пойҳоям
билағҷад,
кам монда буд, ки қадамҳоям суст шавад,
3 Зеро ки аз лофакиён ҳасад бурдам,
вақте ки осудагии шариронро дидам.
4 Зеро ки то мурданашон азоб намекашанд,
ва ҷисмашон сиҳат аст.
5 Заҳмати инсониро аз сар намегузаронанд,
ва мисли одамоне осеб намебинанд.
6 Бинобар ин шаддаи ғурур гарданашонро оро
додааст;
либоси зулм ҷисмашонро пӯшидааст.
7 Чашмонашон равшан баста, аз косахонааш
баромадааст;
андешаҳои дилашон ошкор мешавад.
8 Тамасхур мекунамд ва бо адоват гап мезананд;
бо ҳавобаландӣ суханони ситамкорона мегӯянд.
9 Даҳонашонро ба осмон нигаронидаанд,
ва забонашон бар замин мегардад.
10 Бинобар ин қавми ӯ ба ҳамон тараф рӯ
меоварад,

ва оби фаровон ба вай нӯшонида мешавад.
 11 Ва мегӯянд: «Худо чӣ гуна бидонад?
 Ва оё Ҳаққи Таоло дорои дониш аст?»
 12 Инак, ин шарирон
 ва бепарвоёни ҷаҳон сарват афзун мекунанд.
 13 Пас, беҳуда ман диламро соф кардаам,
 ва кафҳоямро ба покӣ шустаам,
 14 Дар сурате ки ҳар рӯз осеб мебинам,
 ва ҳар субҳ панд мегирам.
 15 Агар мегуфтам, ки «мисли онҳо сухан хоҳам
 ронд», —
 дар ҳаққи насли фарзандони Ту хиёнат мекардам.
 16 Ва фикру хаёл кардам, то ки инро бифаҳмам;
 ин дар назарам заҳмат буд,
 17 То даме ки ба қудсҳои Худо даромадам;
 он гоҳ ба фарҷоми онҳо сарфаҳм рафтам.
 18 Ба яқин Ту онҳоро дар ҷойҳои лағжонак
 гузоштаӣ;
 оқибат онҳоро дар харобиҳо хоҳӣ андохт.
 19 Чӣ гуна дар як мижа задан онҳо хонавайрон
 гардидаанд
 ва ба ҳалокат расида, аз даҳшатҳо фано шудаанд!
 20 Мисли хобе пас аз бедоршавӣ, Ту, эй Худованд,
 онҳоро бедор карда, шавкаташонро барҳам хоҳӣ
 дод.
 21 Зеро ки дилам ба ҷӯш омада буд,
 ва ботинам мачрӯҳ шуда буд,
 22 Ва ман ҷоҳил будам ва сарфаҳм намерафтам;
 мисли чорпое назди Ту будам.
 23 Валекин ман доимо бо Ту ҳастам;
 Ту ямини маро дастгирӣ намудай.
 24 Бо машварати Худ маро ҳидоят мекунӣ,
 ва пас аз он маро ба ҷалол хоҳӣ расонд.
 25 Кист барои ман дар осмон?
 Ва бо Ту дар замин хоҳони чизе нестам.
 26 Агарчи ҷисмам ва дилам адо мешавад,
 Худо кӯҳпораи дили ман аст ва насибаи ман аст то
 абад.
 27 Зеро инак онҳое ки аз Ту дур ҳастанд, нест
 хоҳанд шуд:
 ҳар киро, ки аз Ту даст мекашад, дафъ хоҳӣ кард.
 28 Валекин барои ман ба Худо наздик шуданам
 некӯст;
 ба Худованд Худо ман паноҳ бурдаам,
 то ки тамоми аъмоли Ту роивоят намоям.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ СЕЮМ

Дуо дар бораи ҳимоят кардан аз дасти шарирони
 харобкунанда.

73 Суруди таълимии Ософ.
 Чаро, эй Худо, моро ба сурати абадӣ
 партофтай?
 Ва ғзаби Ту бар гӯсфандони чарогоҳат аланга
 гирифтааст?
 2 Ҷамоаи Худро, ки аз қадим харидаӣ ва раҳо
 кардаӣ,
 то ки сибти мероси Ту гардад, ба ёд ор;

кӯҳи Сионро низ, ки бар он сокин шудай.
 3 Пойҳои Худро сӯи харобаҳои абадӣ бардор:
 ҳар чиро, ки дар қудс буд, душман несту нобуд
 кардааст.
 4 Хасмҳоят дар дохили маъбади Ту наъра
 мезананд;
 ливоҳои худро ҳамчун аломот гузоштаанд;
 5 Монанди қасоне буданд, ки табарҳоро бар
 шоҳаҳои ба ҳам печидаи дарахтон баланд
 мекунанд;
 6 Ва ҳоло ҳамаи кандакорҳои онро
 бо табару тешаҳо шикастаанд;
 7 Қудси Ту ро оташ задаанд;
 маскани исми Ту ро то ба замин ҳаром кардаанд;
 8 Дар дили худ гуфтаанд: «Онҳоро аз як сар нест
 мекунем», —
 ва ҳамаи кунштҳои Худро дар замин
 сӯзондаанд.
 9 Аломоти худро намебинем;
 дигар набие нест, ва дар миёни мо қасе нест,
 ки бидонад, то ба кай чунин хоҳад буд.
 10 То ба кай, эй Худо, аду мазаммат хоҳад кард?
 Ва душман исми Ту ро доим таҳқир хоҳад кард?
 11 Чаро дасти Худро, ва ямини Худро қафо
 гардондай?
 Онро аз бағали Худ бароварда, кори онҳоро
 тамои кун!
 12 Ва Ту, эй Худо, аз қадим подшоҳи ман ҳастӣ;
 Ту андаруни замин наҷотҳо ба амал меовардӣ.
 13 Ту бо қуввати Худ баҳрро пора кардай,
 сарҳои тимсоҳҳоро дар об шикастай.
 14 Ту сарҳои аждарро кӯфтай,
 онро барои хӯроки биёбоннишинон додай.
 15 Ту чашма ва селоб кушодай;
 Ту даръёҳои серобро хушконидай.
 16 Рӯз аз они Туст, шаб низ аз они Туст;
 Ту найир ва офтобро барқарор кардай.
 17 Ту тамоми худуди заминро муқаррар намудай;
 тобистон ва зимистонро Ту ба вучуд овардай.
 18 Инро ба ёд ор, ки душман Худовандро мазаммат
 менамояд,
 ва мардуми нокас исми Ту ро таҳқир мекунанд.
 19 Ҷони фохтаи Худро ба дарранда насупор;
 ҳаёти мискинони Худро ба сурати абадӣ фаромӯш
 накун.
 20 Ба аҳди Худ назар андоз;
 зеро ки тамоми зулмоти замин аз воҳаҳои зулм
 пур шудааст.
 21 Бигзор мазлум бо хиҷолат барнагардад;
 мискин ва камбағал исми Ту ро мадҳ кунанд.
 22 Бархез, эй Худо, доди Худро бигир;
 ба ёд ор, ки нокасе ҳар рӯз Ту ро мазаммат
 мекунад.
 23 Овози хасмҳои Худро фаромӯш накун,
 ва ғавғои муҳолифони Худро, ки доим баланд
 мешавад.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ЧОРУМ

Дуои шукрона дар шаъни Худованд барои сарафроз гардонидани одилон.

- 74** Барои сардори муғанниён. Нобуд накун. Таронаи Ософ. Суруд.
² Туро ҳамд мегӯем, эй Худо, ҳамд мегӯем; зеро ки исми Ту наздик аст; корҳои аҷоибӣ Туро ривоят мекунам.
³ «Вақте ки мӯҳлате муқаррар намоям, Ман аз рӯи ростӣ доварӣ хоҳам кард.
⁴ Замин ва ҳамаи сокинонаш ба ларза омадаанд; Ман аркони онро барпо кардаам». Село.
⁵ Ба лофакиён гуфтам: «Лоф назанед», ва ба шарирон: «Шох набардоред,
⁶ Шохи худро бар афроз набардоред, бо гарданкашӣ суханони мутакаббирона нагӯед».
⁷ Зеро ки на аз машриқ наҷот меояд, ва на аз мағриб, ва на аз биёбони кӯҳсор,
⁸ Балки Худо довар аст: якеро сарнагун мекунад, дигареро сарафроз мегардонад.
⁹ Зеро ки коса дар дасти Худованд аст, шароби пур аз дорувор дар он чӯш мезанад; ва Ӯ аз он мерезад, ва дурди онро ҳамаи шарирони замин афшурда менӯшанд.
¹⁰ Валекин ман то абад ривоят хоҳам кард, Худои Яъқубро хоҳам сароид.
¹¹ Ва ҳамаи шохҳои шариронро хоҳам шикаст; шохҳои одил барафрошта хоҳад шуд.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ПАНЧУМ

Суруди ҳамду сано дар шаъни довари одилонаи Худо.

- 75** Барои сардори муғанниён бар соҳҳои торнок. Таронаи Ософ. Суруд.
² Дар Яҳудо Худо машҳур аст; дар Исроил исми Ӯ бузург аст.
³ Ва дар Салим хаймаи Ӯст, ва дар Сион маскани Ӯ.
⁴ Дар он ҷо барқҳои камонро шикаст: сипар ва шамшер ва ҷангро. Село.
⁵ Ту соҳиби ҷалол ҳастӣ, тавонотар аз кӯҳҳои сайдафкан.
⁶ Шердилон тӯмаи тороч шуданд, хобашон даррабуд, ва тамоми мардуми диловар дасту по гум карданд.
⁷ Аз итоби Ту, эй Худои Яъқуб, ҳам аробаро, ва ҳам аспро ғанаб бурд.
⁸ Ту саҳмгин ҳастӣ, ва кист, ки дар вақти ғазабат пеши Ту истода тавонад?
⁹ Аз осмон ҳукмномаро шунавондӣ: замин тарсид ва сокит шуд,
¹⁰ Ҳангоме ки Худо барои доварӣ бархост, то ки ҳамаи ҳалимони заминро наҷот диҳад. Село.

¹¹ Ба яқин хашми одамизод ба ҳамди Ту табдил хоҳад ёфт;

бар боқии хашмҳо Ту камар хоҳӣ баст.

¹² Ба Худованд Худои худ назр кунед ва адо намоед;

бигзор ҳамаи онҳое ки дар гирди Ӯ ҳастанд, ба Саҳмгин инъом биёранд.

¹³ Рӯҳи миронро фурӯ хоҳад нишонд;

барои подшоҳони замин саҳмгин аст.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ШАШУМ

Худованд қавми Худро дар айёми андӯх тарк намекунад.

- 76** Барои сардори муғанниён, Едун. Таронаи Ософ.
² Овозам сӯи Худост, ва фаръед мекашам; овозам сӯи Худост, ва ба ман гӯш хоҳад андохт.
³ Дар рӯзи тангии худ Худовандро талабидам; дастам шабона дароз карда шуд, бе он ки фуруварда шавад; аз ин ҳам ҷонам тасалли наёфт.
⁴ Худоро ёд мекунам ва оҳи чигарсӯз мекашам; фикру хаёл мекунам, ва рӯҳам бемадор мешавад. Село.
⁵ Чашмонамро бедор медорӣ; музтариб шудаам ва наметавонам сухане гӯям.
⁶ Дар бораи айёми қадим андеша мекунам, дар бораи солҳои салафут.
⁷ Сурудҳои шабонаи худро ба ёд меоварам, бо дили худ фикру хаёл мекунам, ва рӯҳам чӯёст:
⁸ Магар Худованд ба сурати абадӣ тарк кардааст, ва дигар тавачҷӯх нахоҳад намуд?
⁹ Магар эҳсонӣ Ӯ ба сурати абадӣ хотима ёфтааст, ва қавли Ӯ то абадуддаҳр ботил шудааст?
¹⁰ Магар Худо омурзишро фаромӯш кардааст? Магар марҳаматҳои Худро дар вақти хашм бас кардааст? Село.
¹¹ Ва гуфтам: «Ин мусибати ман аст, ки ямини Ҳаққи Таоло тағйир ёфтааст».
¹² Амалиёти Худовандро зикр хоҳам кард, зеро корҳои аҷоибӣ Туро, ки аз қадим аст, дар хотир дорам.
¹³ Ва дар тамоми аъмоли Ту диққат хоҳам намуд, ва дар бораи корномаҳои Ту фикру хаёл хоҳам кард.
¹⁴ Худоё! Тариқи Ту дар қудсият аст. Кист Худои бузург мисли Худо?
¹⁵ Ту Худое ҳастӣ, ки корҳои аҷоиб мекунӣ; қуввати Худро дар миёни қавмҳо зоҳир сохтай.
¹⁶ Қавми Худро бо бозу раҳо кардаӣ; банӣ-Яъқуб ва банӣ-Юсуфро. Село.
¹⁷ Туро, эй Худо, обҳо дид, Туро обҳо дида, туғён кард; вартаҳо низ мутазалзил шуд.
¹⁸ Абрҳо об рехт, афлок овоз дод; тирҳои Ту низ ба парвоз шуд.
¹⁹ Овози раъди Ту дар чархи фалак шунида шуд, барқҳо ҷаҳонро равшан кард;

замин биларзиду ба раъша омад.
²⁰ Тариқи Ту дар баҳр аст, ва роҳи Ту дар обҳои азим;
 ва изҳои Ту номаълум.
²¹ Қавми Худро мисли гӯсфандон бо дасти Мусо ва Ҳорун бурдӣ.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ҲАФТУМ

Садоқатмандии Худо дар идора кардани қавми беитоат.

77 Суруди таълимии Ософ.
 Эй қавми ман, таълими маро бишнавед, гӯши худро сӯи суханони даҳонам ҳам кунед.
² Даҳонамро ба масал мекушоам, муаммоҳои замони қадимро баён менамоам.
³ Он чи шумидаем ва донистаем, ва падарони мо ба мо ҳикоят кардаанд,
⁴ Аз фарзандони онҳо пинҳон нахоҳем дошт: ҳамду санои Худовандро, ва қуввати Ӯро, ва корҳои аҷоибро, ки Ӯ кардааст, ба насли оянда ҳикоят хоҳем кард.
⁵ Шаҳодате дар Яъқуб барпо кард, ва шариате дар Исроил муқаррар намуд, ва ба падарони мо амр фармуд, ки онҳоро ба фарзандони худ маълум кунанд,
⁶ То ки насли оянда, фарзандоне ки таваллуд хоҳанд шуд, бидонанд, ва бархезанду ба фарзандони худ ҳикоят кунанд;
⁷ Ва ба Худо таваккал намоянд, ва корҳои Худоро фаромӯш накунанд, ва аҳкоми Ӯро нигоҳдоранд;
⁸ Ва монанди падарони худ насли саркаш ва исьёнгар нашаванд, насле ки ростдил набуданд, ва рӯҳашон ба Худо садоқат надошт.
⁹ Банӣ-Эфроим, ки мусаллаҳ ва камондор буданд, дар рӯзи корзор ақиб гаштанд;
¹⁰ Аҳди Худоро нигоҳ надоштанд, ва аз рафтан бо роҳи шариати Ӯ сар кашиданд;
¹¹ Ва корномаҳои Ӯро, ва корҳои аҷоибро, ки ба онҳо нишон дод, фаромӯш карданд.
¹² Дар пеши назари падарони онҳо Ӯ дар замини Миср, дар саҳрои Сӯан корҳои аҷоиб кард.
¹³ Баҳрро аз ҳам ҷудо кард, ва онҳоро гузаронд, ва обҳоро мисли деворе барқарор намуд.
¹⁴ Ва рӯзона онҳоро бо абр бурд, ва тамоми шаб бо нури оташ.
¹⁵ Дар биёбон кӯҳпораҳоро шикоф кард, ва онҳоро гӯё аз вартаҳои азим нӯшонид.
¹⁶ Ва аз саҳра селобҳоро берун овард, ва обҳоро мисли даръеҳо ҷорӣ кард.
¹⁷ Ва боз пеши Ӯ хато карданд, ба Ҳаққи Таоло дар биёбон беитоатӣ нишон доданд.
¹⁸ Ва Худоро дар дили худ озмуда,

ба муддаои нафси худ хӯрок хоستانд.
¹⁹ Ва бар зидди Худо сухан ронда, гуфтанд: «Оё Худо дар биёбон суфра ораста метавонад?»
²⁰ Инак, кӯҳпораҳо раво шуд, ва ҷӯйборҳо раво шуд.
 Оё нон ҳам дода метавонад?
 Оё барои қавми Худ гӯшт муҳайё карда метавонад?»
²¹ Худованд инро шумида, дар қаҳр шуд, ва оташ бар Яъқуб даргирифт, ва ғазаб бар Исроил аланга зад.
²² Зеро ки ба Худо имон наоварданд, ва ба наҷоти Ӯ таваккал накарданд.
²³ Ва афлоро аз боло амр фармуд, ва дарҳои осмонро воз кард,
²⁴ Ва мандро бар онҳо боронид, то бихӯранд, ва нони осмонро ба онҳо ато кард.
²⁵ Одамизод нони малоикро бихӯрд; тӯша барои онҳо фиристод, ки сер шаванд.
²⁶ Боди шарқиро дар осмон вазонид, ва бо қуввати Худ боди ҷанубиро бархезонид.
²⁷ Ва бар онҳо гӯштро мисли ғуборе боронид, ва мурғони болдорро мисли реги баҳр.
²⁸ Ва дар миёни бошишгоҳи онҳо, дар қарибии масканҳои фуруғалтонид.
²⁹ Ва хӯрданд ва хеле сер шуданд; ва мувофиқи ҳирсашон ба онҳо дод.
³⁰ Аз ҳирсашон даст накашиданд; ҳанӯз хӯрокашон дар даҳонашон буд,
³¹ Ва ғазоби Худо бар онҳо аланга зад, ва фарбеҳони онҳоро бикӯшт, ва ҷавонони Исроилро нест кард.
³² Бо вучуди ин боз хато карданд, ва ба корҳои аҷоибӣ Ӯ имон наоварданд.
³³ Ва рӯзҳои онҳоро дар оворагардӣ, ва солҳои онҳоро дар тарсу ҳарос набуд кард.
³⁴ Вақте ки онҳоро мекушт, талабгори Ӯ мешуданд, ва рӯчӯъ намуда, Худоро мечустанд.
³⁵ Ва ба ёд меоварданд, ки Худо кӯҳпораи онҳост, ва Худои Таоло раҳокунандаи онҳост.
³⁶ Ва бо даҳони худ пеши Ӯ тамаллуқ мекарданд, ва бо забони худ ба Ӯ дурӯғ мегуфтанд,
³⁷ Аммо дилашон бо Ӯ рост набуд, ва ба аҳди Ӯ садоқат надоштанд.
³⁸ Валекин Ӯ, ки раҳим аст, гуноҳашонро кафорат намуда, онҳоро нест намекард, балки борҳо қаҳри Худро боздошта, тамоми ғазоби Худро барнаангехтааст.
³⁹ Ва дар хотир дорад, ки онҳо башаранд, боде ҳастанд, ки меравад ва гашта намеояд.
⁴⁰ Чандин бор дар биёбон Ӯро ба хашм оварданд, дар бодия Ӯро оташин карданд.
⁴¹ Ва гашта-баргашта Худро озмуданд, ва Куддуси Исроилро хорӣ доданд.
⁴² Дасти Ӯро дар хотир надоштанд, ва рӯзеро, ки аз тангӣ онҳоро раҳо кард,
⁴³ Яъне дар Миср аломоти Худро,

ва дар сахрои Сӯан мӯъҷизоти Худро нишон дод:
⁴⁴ Ва даръёҳои онҳоро, ва селобҳои онҳоро ба хун табдил дод, то ки нӯшида натавонанд.
⁴⁵ Бар онҳо ҳашаротро фиристод, ки онҳоро газиданд;
 ғукҳоро низ, ки онҳоро нобуд карданд.
⁴⁶ Ҳосилоти онҳоро ба кирмак дод, ва меҳнати онҳоро ба малах.
⁴⁷ Токзори онҳоро бо жола кушт, ва дарахтони ҷумизи онҳоро бо яхча.
⁴⁸ Чорвои онҳоро ба жола супурд, ва рамаҳои онҳоро ба шӯълаҳои барқ.
⁴⁹ Бар онҳо оташи хашми Худро равона кард: қаҳр, ва ғазаб,
 ва мусибатро бо фиристодани малоики мусибат.
⁵⁰ Роҳе барои ғазаби Худ сохта, ҷони онҳоро аз мамот маҳфуз надошт, балки ҳаёташонро ба вабо супурд.
⁵¹ Ва ҳамаи нахустзодагонро дар Миср зарба зад, ибтидои қувватро дар хаймаҳои Ҷом.
⁵² Ва қавми Худро мисли гӯсфандон бурд; ва онҳоро мисли рамае дар биёбон роҳбарӣ мекард.
⁵³ Ва онҳоро дар осудагӣ ҳидоят менамуд, то, ки ҳаросон нашаванд;
 ва душманони онҳоро баҳр дар худ ниҳон кард.
⁵⁴ Ва онҳоро ба ҳудуди муқаддаси Худ овард, ба кӯҳе ки ямини Ӯ пайдо карда буд.
⁵⁵ Ва халқҳоро аз пеши онҳо бадар ронд, ва заминашонро ба таври мерос куръа партофт, ва дар хаймаҳошон сибтҳои Исроилро сокин кард.
⁵⁶ Вале боз Худои Таолоро озмуданду ба хашм оварданд,
 ва шаҳодоти Ӯро риоя накарданд.
⁵⁷ Ва ақиб гашта, мисли падарони худ хиёнат карданд,
 мисли камони ҳилагар чаппа рафтанд.
⁵⁸ Ва дар теппаҳои худ Ӯро хашмгин карданд, ва бо бутҳои худ рашки Ӯро оварданд.
⁵⁹ Худо шунида, дар қаҳр шуд, ва аз Исроил хеле нафрат кард.
⁶⁰ Ва маскани Шилӯро тарк кард, яъне хаймаеро, ки дар миёни одамон дошт.
⁶¹ Ва қуввати Худро ба асирий дод, ва ҷалолати Худро ба дасти душман.
⁶² Ва халқи Худро ба шамшер таслим кард, ва аз мероси Худ дар қаҳр шуд.
⁶³ Ҷавонони варо оташ хӯрд, ва ба духтарони вай сурудҳои никоҳ намехонданд.
⁶⁴ Коҳинони вай дар ҷанг афтоданд, ва бевазанони вай навҳа намекарданд.
⁶⁵ Ва Худованд, мисли он ки дар хоб бошад, бедор шуд,
 мисли паҳлавоне ки аз шароб хурӯш мекунад,
⁶⁶ Ва душманони варо зарба зада, пас гардонд, ба нанги абадӣ онҳоро гирифтанд кард.
⁶⁷ Ва аз хаймаи Юсуф нафрат кард, ва сибти Эфроимро интиҳоб накард,

⁶⁸ Балки сибти Яҳудоро баргузид, яъне кӯҳи Сионро, ки дӯст медошт.
⁶⁹ Ва қудси Худро мисли афрозҳо бино кард, мисли замине ки бунёди онро Ӯ ба сурати абадӣ ниҳодааст.
⁷⁰ Ва бандаи Худ Довудро баргузид, ва ӯро аз оғилҳои гӯсфандон гирифт;
⁷¹ Аз пеши мешҳои ширдеҳ ӯро овард, то ки қавми Ӯ — Яъқубро, ва мероси Ӯ — Исроилро ҷўпонӣ кунад.
⁷² Ва ӯ онҳоро бо дили софи худ ҷўпонӣ кард, ва бо маҳорати қафҳои худ ҳидоят намуд.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ ҲАШТУМ

Дуо дар бораи халосӣ додани имондорон аз таҳқири шарирон.

78 Таронаи Ософ.
 Худоё! Халқҳо ба мероси Ту дароманданд, қасри қудси Ту роҳом карданд, Ерусалимро ба харобазор табдил доданд.
² Лошаҳои бандагони Ту ба мурғони ҳаво барои хӯрок партофтанд,
 ва гӯшти порсоёни Ту ба ҳайвонҳои замин.
³ Хуни онҳоро мисли об гирдогирди Ерусалим рехтанд,
 ва касе набуд, ки онҳоро ба хок супорад.
⁴ Назди ҳамсояғони худ нангин шудем, хандахариш ва ҳақир назди онҳое ки дар гирду пеши моянд.
⁵ То ба кай, эй Худованд, доим ғазабнок хоҳӣ буд? Ва рашки Ту мисли оташ аланга хоҳад зад?
⁶ Ҷазаби Худро бар халқҳое бирез, ки Ту ро намешинсанд,
 ва бар мамлакатҳое ки исми Ту намехонанд.
⁷ Зеро ки Яъқубро хӯрдаанд,
 ва манзили ӯро хароб кардаанд.
⁸ Гуноҳҳои аҷдодро ба мо хотирнишон накун; бигзор марҳаматҳои Ту ба зудӣ моро истиқбол намояд,
 зеро ки бисъёр ба залолат афтодаем.
⁹ Эй Худои наҷоти мо, ба хотири ҷалоли исми Худ ба мо мадад расон ва моро халосӣ деҳ,
 ва ба хотири исми Худ хатоҳои моро кафорат намо.
¹⁰ Чаро халқҳо гӯянд, ки «Худои онҳо қучост?» Бигзор интиқоми хуни бандагони Ту, ки рехта шудааст, дар миёни халқҳо дар пеши назари мо маълум гардад.
¹¹ Бигзор оҳу нолаи бандиён пеши Ту бирасад; бо қудрати бозуи Худ маҳкумони мамотро вораҳон.
¹² Ва сазои ҳафтчандон ба ҳамсояғони мо баргардон,
 барои хорие ки ба Ту, эй Худованд, расондаанд.
¹³ Валекин мо, ки қавми Ту ва гӯсфандони чарогоҳи Ту ҳастем,

Туро ҳамеша сипос хоҳем гуфт ва ҳамду санои
Туро то абадуддаҳр ба забон хоҳем ронд.

ТАРОНАИ ҲАФТОДУ НҶҲУМ

Дуо дар бораи баргардонидан ва наҷот додани
қавми баргузида.

79 Барои сардори муғанниён бар сози
шушаним-эдут. Таронаи Ософ.
² Эй чӯпони Исроил, гӯш андоз!
Эй, ки Юсуфро мисли гӯсфандон роҳбарӣ намудай,
эй, ки бар каррубиён нишастай, таҷаллӣ намо!
³ Пеши Эфроим ва Биньёмин ва Менашше
қудрати Худро бедор намо,
ва барои наҷоти мо биё.
⁴ Худоё! Моро баргардон,
ва рӯи Худро мунаввар намо, то ки наҷот ёбем.
⁵ Худовандо, Худои лашкарҳо!
То ба кай аз дуои қавми Худ қаҳр хоҳӣ кард?
⁶ Онҳоро нони пур аз ашк меҳӯронӣ,
ва ашқҳои фаровон менӯшонӣ.
⁷ Моро гирифтори ҷидоли ҳамсояғони мо
гардондай,
ва душманон моро байни худ тамасхур мекунад.
⁸ Эй Худои лашкарҳо! Моро баргардон,
ва рӯи Худро мунаввар намо, то ки наҷот ёбем.
⁹ Токро аз Миср берун овардӣ,
халқҳоро бадар рондӣ, ва онро шинондӣ.
¹⁰ Барояш ҷой холӣ кардӣ, ва он чуқур реша
давонд,
ва заминро пур кард.
¹¹ Қўҳҳо бо сояи он пўшида шуд,
ва шоҳаҳои он мисли арзҳои Худост.
¹² Шоҳаҳои худро то баҳр паҳн кард,
ва навдаҳояшро то дарьё.
¹³ Чаро ҳисорҳои онро раҳна кардай,
ба тавре ки ҳар роҳгузар онро меканад,
¹⁴ Хуки ёбой онро дандон мезанад,
ва ҳайвони саҳро онро меҳӯрад?
¹⁵ Эй Худои лашкарҳо! Ручўъ намуда,
аз осмон назар андоз ва бубин, ва аз ҳоли
ин ток хабар гир,
¹⁶ Ва он чиро, ки ямини Ту шинондааст, тақвият
намо,
ва он писарро, ки барои Худ баргузидаӣ.
¹⁷ Он дар оташ сўзонда шудааст, шоҳаҳояш бурида
шудаанд;
аз итоби рӯи Ту нест хоҳанд шуд.
¹⁸ Бигзор дасти Ту бар шахси ямини Ту бошад,
бар фарзанди одаме ки барои Худ баргузидаӣ.
¹⁹ Ва мо аз Ту қафо нахоҳем гашт;
моро зинда гардон, ва мо исми Туро хоҳем хонд.
²⁰ Худовандо, Худои лашкарҳо! Моро баргардон,
рӯи Худро мунаввар намо, то ки наҷот ёбем.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУМ

Мадҳ ва суруд дар шаъни Худо, ки қавми Худро
наҷот додааст.

80 Барои сардори муғанниён бар сози Ҷот.
Таронаи Ософ.
² Дар шаъни Худое ки қуввати мост, тараннум
намоед!
Дар шаъни Худои Яъқуб бонги шодӣ занед!
³ Сурудро баланд кунед ва дафро биёред,
ва барбати хушоҳангро бо уд.
⁴ Дар сари моҳ шох навозед,
дар рӯзи моҳи пурра низ, ки рӯзи иди мост.
⁵ Зеро ки он фарз аст барои Исроил,
ҳукмест аз Худои Яъқуб.
⁶ Инро Ё шаҳодате дар Юсуф муқаррар намуд,
вакте ки вай бар замини Миср берун рафт.
Забонеро, ки намедонистам, шунидам:
⁷ «Китфи варо аз бори гарон раҳо кардам;
кафҳои вай аз сабад озод шуд.
⁸ Дар тангӣ хондӣ, ва Ман туро халосӣ додам;
аз даруни раъд туро иҷобат намудам;
назди обҳои Мерибо туро имтиҳон кардам. Село.
⁹ Бишнава, эй қавми Ман, ва Ман ба ту
шаҳодат хоҳам дод;
эй Исроил, кошки Маро бишнавай!
¹⁰ Бигзор туро худои ғайр набошад,
ва ту ба худои бегона сачда накун.
¹¹ Ман Худованд Худои ту ҳастам,
ки туро аз замини Миср берун овардаам;
даҳони худро воз кун, ва Ман онро пур хоҳам
кард.
¹² Валекин қавми Ман ба овози Ман гӯш надод,
ва Исроил ба ман сар нафурувард.
¹³ Ва Ман онҳоро ба якравии дилашон вогузор
кардам,
то ки аз паи андешаҳои худ бираванд.
¹⁴ Кошки қавми Ман ба Ман гӯш меод,
ва Исроил бо роҳҳои Ман мерафт!
¹⁵ Ба зудӣ душманони онҳоро фуру менишондам,
ва дасти Худро бар адуёни онҳо бармегардондам:
¹⁶ Хасмҳои Худованд ба вай бо тамаллуқ мутеъ
мешуданд,
ва замони вай то абад давом мекард.
¹⁷ Варо аз гандуми беҳтарин меҳӯрондам;
ва аз асали кўҳпора туро сер мекардам».

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ЯКУМ

Таҳдиди довариҳои Худо бар доварони ноинсоф.

81 Таронаи Ософ.
Худо дар анбӯҳи худоён истодааст;
дар миёни худоён доварӣ мекунад.
² То ба кай ноинсофона доварӣ хоҳед кард?
Ва нисбат ба шарирон рубинӣ хоҳед кард? Село.
³ Ба бенавоён ва ятимон додгарӣ намоед;
мазлумон ва мискинонро сафед кунед;

4 Бенаво ва камбағалро раҳо кунед:
аз дасти шарирон халосӣ диҳед.
5 Намедонанд ва намефаҳманд,
дар торикӣ роҳ мераванд;
ҳамаи асосҳои замин ба ларза омадааст.
6 Ман гуфтам: «Шумо худоён ҳастед,
ва ҳамаатон — писарони Ҳаққи Таоло.
7 Аммо ҳамчун одамизод хоҳед мурд,
ва чун яке аз мирон фуру хоҳед ғалтид».
8 Бархез, эй Худо, заминро доварӣ намо;
зеро ки Ту молики ҳамаи халқҳо ҳастӣ.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ДУЮМ

Дуо дар бораи подоши Худо ба душманони қавми баргузида.

82 Суруд. Таронаи Ософ.
2 Худоё! Ту сокит набош;
хомӯш набош ва осуда набош, эй Худо!
3 Зеро инак, душманони Ту хурӯш мебароваранд,
ва хасмҳои Ту сар мебардоранд.
4 Бар зидди қавми Ту дасиса меандешанд,
ва бар зидди паноҳкардагони Ту машварат
менамоёнд.
5 Гуфтанд: «Меравем ва онҳоро нест мекунем,
то ки халқе набошанд, ва номи Исроил дигар зикр
наёбад».
6 Якдилона маслиҳатро пазондаанд,
бар зидди Ту иттифоқ бастанд;
7 Хаймаҳои Адӯм ва исмоилиён; Мӯоб ва
ҳочариён;
8 Ҷабол ва Аммун ва Амолек;
замини Фалиштӣ бо сокинони Сӯр;
9 Ашшур низ ба онҳо ҳамроҳ шудааст;
онҳо бозуе барои бани-Лут гардидаанд. Село.
10 Ба онҳо ончунон амал бикун,
чунон ки ба Мидьён кардай, чунон ки ба Сисро,
чунон ки ба Ёбин дар наҳри Қишӯн,
11 Ки онҳо дар Айндӯр ба ҳалокат расидаанд,
барои замин пору шудаанд.
12 Мирони онҳоро мисли Ёреб ва Заэб гардон,
ва ҳамаи шоҳзодагони онҳоро мисли Забҳ ва
Салмуноъ,
13 Ки онҳо мегуфтанд:
«Воҳаҳои Худоро барои худ тасарруф хоҳем кард».
14 Эй Худои ман! Онҳоро мисли ғуборе
дар гирдбод гардон,
мисли хасе пеши шамол.
15 Чунон ки оташ ҷангалро месӯзонад,
ва чунон ки аланга кӯҳҳоро парт мекунад,
16 Ончунон онҳоро бо бӯрони Худ бирон,
ва бо тундбоди Худ онҳоро дар даҳшат андоз.
17 Рӯйҳои онҳоро пурнанг гардон,
то ки исми Ту, эй Худованд, толиб шаванд.
18 Бигзор онҳо ба сурати абадӣ шарманда
ва ошуфтаҳол шаванд, ва расво шуда, нест
гарданд,
19 Ва бидонанд, ки танҳо Ту, ки исмат Худованд аст,

бар тамоми замин Ҳаққи Таоло ҳастӣ.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ СЕЮМ

Хушбахтии беайбон ва умедворони Худованд.

83 Барои сардори муғанниён бар сози Ҷот.
Таронаи бани-Қӯраҳ.
2 Чӣ дилпазир аст масканҳои Ту,
эй Худованди лашкарҳо!
3 Ҷонам иштиёқманд ва беҳол аст барои саҳнҳои
Худованд;
дилам ва қисмам сӯи Худои Ҳай тараннум
менамоёнд.
4 Мурғак низ хонае барои худ пайдо мекунад,
ва гунчишк лонае, то ки ҷўчаҳояшро дар он
бимонад,
назди қурбонгоҳҳои Ту, эй Худованди лашкарҳо,
эй Подшоҳи ман ва Худои ман!
5 Хушо сокинони хонаи Ту,
ки Ту ро гашта-баргашта мадҳ менамоёнд. Село.
6 Хушо касоне ки қувваташон дар Туст,
ва тариқҳоят дар дили онҳост.
7 Вақте ки аз водии ашкбор мегузаранд, онро
чашмасор мегардонанд;
борон низ онро бо баракат мепӯшад.
8 Ҳангоми рафтан бар қувваташон қувват
меафзояд;
дар Сион пеши Худо ҳозир мешаванд.
9 Худовандо, Худои лашкарҳо! Дуои маро бишна; эй
Худои Яъқуб, гӯш андоз! Село.
10 Сипари моро бубин, эй Худо,
ва бар рӯи масеҳи Худ назар андоз;
11 Ба яқин як рӯз дар саҳнҳои Ту беҳтар аст аз
ҳазор:
афзал донистаам, ки назди остонаи хонаи Худо
биистам,
назар ба он ки дар хаймаҳои шарорат сокин
бошам.
12 Зеро ки Худованд Худо офтоб ва сипар аст;
Худованд меҳр ва ҷалол хоҳад бахшид;
касони ростравро аз некӯӣ маҳрум нахоҳад кард.
13 Эй Худои лашкарҳо!
Хушо касе ки ба Ту таваккал мекунад.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ЧОРУМ

Дуо дар бораи марҳамат ба тарсгорони Худо.

84 Барои сардори муғанниён. Таронаи
бани-Қӯраҳ.
2 Ба замини Худ, эй Худованд,
таваҷҷўҳ намудай, асирони Яъқубро
баргардондай,
3 Гуноҳи қавми Худро омурзидай,
ҳамаи хатоҳои онҳоро пӯшидай,
4 Тамоми қаҳри Худро дур кардай,
аз шиддати ғазаби Худ баргаштай.
5 Моро баргардон, эй Худои наҷоти мо,
ва хашми Худро аз мо ботил намо.

6 Наход ки ба сурати абадӣ бо мо хашмгин хоҳӣ буд?

Ва ғазаби Худро то абадуддаҳр давом хоҳӣ дод?

7 Наход ки Ту аз нав моро зинда нахоҳӣ гардонд, то ки қавми Ту дар Ту шод бошанд?

8 Эҳсони Худро, эй Худованд, бар мо зоҳир намо, ва наҷоти Худро ба мо ато фармо.

9 Хоҳам шунид, ки Худованд Худо чӣ мегӯяд.

Ба яқин Ӯ ба қавми Худ ва ба порсоёни Худ

аз сулҳу осоиштагӣ сухан хоҳад ронд,

то ки сӯи ҷаҳолат барнагарданд.

10 Ба яқин наҷоти Ӯ ба тарсгорони Ӯ наздик аст,

то ки ҷалол дар замини мо сокин шавад.

11 Эҳсон ва ростӣ мулоқот хоҳанд кард,

адолат ва осоиштагӣ якдигарро хоҳанд бӯсид.

12 Ростӣ аз замин хоҳад сабзид,

ва адолат аз осмон ба зухур хоҳад омад.

13 Худованд низ некӯӣ ато хоҳад кард,

ва замини мо ҳосили худро хоҳад дод.

14 Адолат пешопеши Ӯ хоҳад рафт,

ва қадамҳояшро бар роҳ хоҳад гузошт.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ПАНЧУМ

Дуо дар бораи мадад расонидан дар рӯзи андӯх.

85 Дуои Довуд.

Гӯши Худро, эй Худованд, хам карда,

маро иҷобат намо,

зеро ки ман мискин ва камбағалам.

2 Ҷони маро нигоҳ дор, зеро ки ман порсо ҳастам;

Ту, эй Худои ман, бандаи Худро,

ки ба Ту таваккал мекунад, наҷот деҳ.

3 Ба ман марҳамат намо, эй Худованд,

зеро ки ҳар рӯз сӯи Ту мехонам.

4 Ҷони бандаи Худро шод гардон,

зеро ки сӯи Ту, эй Худованд, ҷонамро

менигаронам.

5 Зеро ки Ту, эй Худованд, некӯ ва омурзгор ҳастӣ, ва пур аз эҳсон ба ҳамаи онҳое ки Туро мехонанд.

6 Ба дуоям, эй Худованд, гӯш андоз,

ва ба овози зориҳоям диққат намо.

7 Дар рӯзи тангии худ Туро хоҳам хонд,

зеро ки маро иҷобат хоҳӣ кард.

8 Мисли Ту, эй Худованд, дар миёни худоён нест;

ва аъмоле мисли аъмоли Ту нест.

9 Ҳамаи халқҳое ки офаридаӣ, омада пеши Ту,

эй Худованд, сачда хоҳанд кард;

ва исми Туро ҷалол хоҳанд дод.

10 Зеро ки Ту бузург ҳастӣ ва корҳои аҷоиб мекунӣ,

Ту, эй Худо, танҳо Худат.

11 Тариқи Худро, эй Худованд, ба ман таълим деҳ,

то ки дар ростии Ту рафтор намоям;

диламро якто гардон, то ки фақат аз тарси исми Ту пур бошад.

12 Туро, эй Худованд Худои ман, бо тамоми дилам ҳамд хоҳам гуфт,

ва исми Туро то абад ҷалол хоҳам дод,

13 Зеро ки эҳсони Ту ба ман бузург аст, ва ҷонамро аз асфалуссофилин халосӣ додай.

14 Худоё! Бадқасдон бар ман қиём кардаанд,

ва тӯдаи ситамгарон қасди ҷонам доранд;

ва Туро пеши назари худ намеоваранд.

15 Валекин Ту, эй Худованд, Худои раҳим ва бахшандаӣ,

собир ва пур аз эҳсон ва ростӣ.

16 Ба ман лутф ва марҳамат намо;

қуввати Худро ба бандаат бибашш,

ва писари канизи Худро наҷот деҳ;

17 Ба ман аломати некӯӣ зоҳир намо,

то ки бадхоҳонам дида, хиҷил шаванд,

зеро ки Ту, эй Худованд, ба ман ёварӣ намудай ва маро тасалли додай.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ШАШУМ

Ситоиши шаҳри Худо.

86 Таронаи банӣ-Кӯраҳ. Суруд.

2 Бунъеди он † дар кӯҳҳои муқаддас

мебошад.

Худованд дарвозаҳои Сионро зиёда аз ҳамаи

масканҳои Яъқуб дӯст медорад.

3 Суханони ситоиш дар ҳаққи ту гуфта мешавад,

эй шаҳри Худо. Село.

4 «Ба орифони Худ Раҳаб †† ва Бобилро зикр хоҳам

кард;

инак замини Фалиштӣ, ва Сӯр бо Ҳабаш;

фалонӣ дар он ҷо таваллуд шудааст».

5 Вале дар ҳаққи Сион гуфта хоҳад шуд:

«Фалон одам ва фалон одам дар он таваллуд

шудааст;

ва Худи Ҳаққи Таоло онро барпо кардааст».

6 Худованд дар дафтари қавмҳо хоҳад навишт:

«Фалонӣ дар он ҷо таваллуд шудааст». Село.

7 Ва сарояндагон бо раққосон: «Ҳамаи чашмаҳоям дар туст».

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ҲАФТУМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз мусибати саҳт.

87 Суруд. Таронаи банӣ-Кӯраҳ. Барои сардори муғанниён бар сози маҳалат барои сароидан.

Суруди таълимии Ҳеймони Эзроҳӣ.

2 Худовандо, Худои наҷоти ман!

Рӯзона фаръед мекашам, шабона пеши Ту ҳастам.

3 Бигзор дуоям пеши Ту бирасад;

гӯши Худро сӯи тазаррӯи ман хам намо,

4 Зеро ки ҷонам аз мусибатҳо сер гардидааст,

ва ҳаётим ба гӯристон наздик шудааст.

5 Аз фурӯравандагони гӯр ҳисоб шудаам;

мисли марде гардидаам, ки маҷол надошта

бошад.

6 Дар миёни мурдагон андохта шудаам,

мисли шаҳидоне ки дар қабр хобиданд,

ки онҳоро дигар ёд нахоҳӣ кард.

† Ерусалим. †† Киноя бар Миср аст.

ва онҳо аз дасти Ту дур афтодаанд.
⁷ Маро дар чоҳи тахтуттуроб,
дар зулматҳо, дар қаъриҳо гузоштай.
⁸ Хашми Ту бар ман қарор гирифтааст,
ва бо ҳамаи туғёнҳои Худ маро пахш кардай.
Село.
⁹ Шиносҳоямро аз ман дур кардай,
маро дар назари онҳо нафратангез гардондай;
мисли бандӣ ҳастам, ва наметавонам берун оям.
¹⁰ Чашмам аз бисъёрии мусибат хаста шудааст;
тамоми рӯз Туро, эй Худованд, хондаам;
кафҳоямро сӯи Ту дароз кардаам.
¹¹ Оё барои мурдагон кори аҷоибе хоҳӣ кард?
Магар мурдагон бархоста, Туро ҳамд хоҳанд гуфт?
Село.
¹² Оё эҳсони Ту дар қабр зикр хоҳад ёфт,
ва ростии Ту дар дӯзах?
¹³ Магар корҳои аҷоибӣ Ту дар зулмот
дониста хоҳад шуд,
ва адолати Ту дар кишвари фаромӯшӣ?
¹⁴ Валекин ман сӯи Ту, эй Худованд, истиғоса
мебарам,
ва субҳидам дуоям пеши Ту меояд.
¹⁵ Чаро, эй Худованд, қонамро фаромӯш мекунӣ,
ва рӯи Худро аз ман пинҳон медорӣ?
¹⁶ Ман ситамкаш ҳастам ва аз хурдсолӣ маҳкуми
мамот шудаам;
бимҳои Туро аз сар гузаронда, маъюс гардидаам.
¹⁷ Ҷабзҳои Ту бар ман гузаштааст;
даҳшатҳои Ту кори маро тамома кардааст,
¹⁸ Ҳар рӯз мисли об даври маро мегирад;
ҳамааш якҷоя маро ихота мекунад.
¹⁹ Ёрон ва дӯстонро аз ман дур кардай; ошноҳоям
торикист.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ ҲАШТУМ

Суруди ҳамду сано дар шаъни Худо барои
марҳамати Ӯ.

88 Суруди таълимии Эйтони Эзроҳӣ.
² Ба эҳсонҳои Худованд то абад суруд хоҳам
хонд;
садоқати Туро бо даҳони худ то абадуддаҳр
баён хоҳам кард.
³ Зеро ки мегӯям: «Эҳсон ба сурати абадӣ бино
ёфтааст;
садоқати Худро дар осмонҳо ба монанди онҳо
барпо кардай».
⁴ «Бо баргузидаи Худ аҳд бастаам,
ба бандаи Худ Довуд қасам хӯрдаам:
⁵ Зуръети туро то абад пойдор хоҳам сохт,
ва тахти туро то абадуддаҳр бино хоҳам кард».
Село.
⁶ Ва осмонҳо корҳои аҷоибӣ Туро, эй Худованд,
ҳамд хоҳанд гуфт;
садоқати Туро низ дар шӯрои муқаддасон.
⁷ Зеро кист дар фалак, ки ба Худованд баробар
бошад?

Кист аз фарзандони Худо,
ки ба Худованд монанд бошад?
⁸ Худо дар шӯрои бузурги муқаддасон арҷманд аст,
ва барои ҳамаи онҳое ки гирдогирди Ӯ ҳастанд,
сахмгин аст.
⁹ Худовандо, Худои лашкарҳо!
Кист, ки мисли Ту, эй Худованд, тавоно бошад?
Ва садоқати Ту гирдогирди Туст.
¹⁰ Ту бар ғалаёни баҳр ҳукмфармо ҳастӣ;
вақте ки мавҷояш баланд шавад,
Ту онҳоро сокит мекунӣ.
¹¹ Ту Раҳабро мисли шаҳиде фурӯ нишондай;
бо бозуи пурзӯри Худ душманонатро пароканда
кардай.
¹² Осмон аз они Туст, замин низ аз они Туст;
дунёро бо ҳар чӣ дар он аст, Ту бунъёд кардай.
¹³ Шимол ва ҷанубро Ту офаридай;
Тобӯр ва Ҳермӯн ба исми Ту тараннум хоҳанд кард.
¹⁴ Бозуи Ту соҳиби қудрат аст;
дасти Ту пурқувват аст, ямини Ту боло.
¹⁵ Адолат ва инсоф асоси тахти Туст;
эҳсон ва ростӣ пешопеши Ту мераванд.
¹⁶ Хушо қавме ки бонги шодиро медонанд!
Худовандо, онҳо дар нури рӯи Ту қадамгузор
мешаванд;
¹⁷ Ба исми Ту тамоми рӯз шодӣ мекунанд,
ва ба адолати Ту сарафроз мегарданд,
¹⁸ Зеро ки ҷалолати қуввати онҳо Ту ҳастӣ;
ва бо таваҷҷӯҳи Ту шохи мо баланд хоҳад шуд.
¹⁹ Зеро ки сипари мо аз они Худованд аст,
ва подшоҳи мо аз они Қуддуси Исроил.
²⁰ Як вақте ба порсои Худ дар рӯёе сухан ронда,
гуфтай:
«Ба зӯровар мадад кардам;
баргузидаи қавмро боло бардоштам.
²¹ Бандаи Худ Довудро кофта ёфтам;
бо рағани муқаддаси Худ ӯро тадҳин кардам,
²² Ки дасти Ман муттақои ӯ хоҳад буд;
бозуи Ман низ ӯро қавӣ хоҳад кард.
²³ Душман ӯро фишор нахоҳад дод,
ва ноинсофе ба ӯ осеб нахоҳад расонд.
²⁴ Ва адуёни ӯро пеши ӯ шикаст хоҳам дод,
ва бадҳоҳони ӯро ихота хоҳам кард.
²⁵ Ва садоқати Ман ва эҳсони Ман бо ӯст,
ва шохи ӯ ба исми Ман баланд хоҳад шуд.
²⁶ Ва дасти ӯро бар баҳр хоҳам гузошт,
ва ямини ӯро бар даръёҳо.
²⁷ Ӯ Маро хоҳад хонд: „Ту падари ман ҳастӣ,
эй Худои ман ва кӯҳпораи наҷоти ман“.
²⁸ Ман низ ӯро нахустзодаи Худ хоҳам гардонд,
баландтар аз подшоҳони замин.
²⁹ Эҳсони Худро ба ӯ то абад нигоҳ хоҳам дошт,
ва аҳди Ман бо ӯ боэътимод хоҳад буд.
³⁰ Ва зуръети ӯро то абад боқӣ хоҳам гузошт,
ва тахти ӯро мисли рӯзҳои осмон.
³¹ Агар фарзандонаш шарияти Маро тарк созанд,
ва аз рӯи дастурҳои Ман рафтор накунанд;
³² Агар фароизи Маро поймол кунанд,

ва аҳкоми Маро нигоҳ надоранд, —
³³ Чинояти онҳоро бо асо сазо хоҳам дод,
 ва гуноҳи онҳоро бо шаллоқ.
³⁴ Вале эҳсони Худро аз ӯ дур нахоҳам кард,
 аз садоқати Худ даст нахоҳам кашид.
³⁵ Аҳди Худро нахоҳам шикаст, ва он чиро,
 ки аз даҳонам баромадааст, тағйир нахоҳам дод.
³⁶ Як бор ба қудсияти Худ қасам хӯрдам,
 ки ба Довуд дурӯғ нахоҳам гуфт.
³⁷ Зуръети ӯ то абад хоҳад буд,
 ва тахти ӯ мисли офтоб ба ҳузури Ман;
³⁸ Мисли моҳ то абад қоим хоҳад буд,
 ва шоҳиди амин дар фалак». Село.
³⁹ Валекин Ту тарк кардай ва безор шудай,
 ва бо масеҳи Худ дар қаҳр шудай.
⁴⁰ Аҳди бандаи Худро хор дидай,
 тоҷи ӯро ба замин задай.
⁴¹ Ҳамаи ҳисорҳои ӯро рахна кардай,
 қалъаҳои ӯро ба харобазор табдил додай.
⁴² Ҳамаи роҳгузарон ӯро ғорат мекунад;
 назди ҳамсоҳаҳои худ нангин шудааст.
⁴³ Ямини адуёни ӯро боло бардоштай,
 ҳамаи душманони ӯро шод кардай.
⁴⁴ Дами шамшерашро низ гардондай,
 ва ӯро дар ҷанг тақвият надодай.
⁴⁵ Шавкати ӯро ботил кардай,
 ва тахти ӯро ба замин андохтай.
⁴⁶ Айёми навҷавонии ӯро кӯтоҳ кардай;
 пероҳани хиҷолат бар ӯ пӯшондай. Село.
⁴⁷ То ба кай, эй Худованд,
 доим ниҳон хоҳӣ буд?
 Ва ғазоби Ту мисли оташ аланга хоҳад зад?
⁴⁸ Ба ёд ор, чӣ гуна фонист умри ман?
 Чӣ гуна тамоми банӣ-одамро ҳечу пуч офаридай?
⁴⁹ Кист марде ки зиндагӣ карда,
 мамотро намедида бошад?
 Ва қонашро аз дасти қабр халос мекарда бошад?
 Село.
⁵⁰ Қучост эҳсонҳои пештараи Ту, эй Худованд,
 ки ба Довуд бо садоқати Худ қасам хӯрдай?
⁵¹ Хори ба бандагони Худро, эй Худованд, ба ёд ор,
 ки онро аз ҳамаи қавмҳои бисъёр
 дар синаи худ бардошта мегардам;
⁵² Хорие ки душманони Ту, эй Худованд,
 расондаанд;
 хорие ки ба изҳои қадами масеҳи Ту расондаанд.
⁵³ Муборак аст Худованд то абад! Омин ва омин.

ТАРОНАИ ҲАШТОДУ НҲҲУМ

Дуо ба ҳузури Худои азали дар бораи таваҷҷӯҳ
 намудан ба инсон.

89 Дуои Мусо, марди Худо.
 Худовандо! Ту асрҳои аср паноҳандаи мо
 будӣ.

² Пеш аз он ки кӯҳҳо таваллуд ёбад,
 ва замин ва дунё самар оваранд,
 аз азал то абад Ту вучуд дорӣ, эй Худо.

³ Инсонро ба ҳолати ғубор бармегардонӣ,
 ва мегӯӣ: «Банӣ-одам, баргардед!»
⁴ Зеро ки ҳазор сол дар назари Ту мисли дирӯз аст,
 ки гузашта бошад, ва мисли посе аз шаб.
⁵ Онҳоро мисли селобе равон мекуни;
 мисли он ки дар хоб бошанд; мисли алафе ки
 пагоҳӣ мерӯяд,
⁶ Пагоҳӣ месабзад ва гул мекунад,
 бегоҳӣ пажмурда ва хушк мешавад.
⁷ Зеро ки аз ғазоби Ту адо мешавем,
 ва аз хашми Ту ошуфта мегардем.
⁸ Гуноҳҳои моро дар пеши назари Худ гузоштай,
 ниҳони моро дар нури рӯи Худ.
⁹ Зеро ки ҳамаи рӯзҳои мо зери қаҳри Ту
 гузаштааст;
 солҳои худро мисли фиғоне ба сар бурдаем.
¹⁰ Рӯзҳои умри мо ҳафтод сол аст,
 ва агар бақувваттар бошем — ҳаштод сол;
 вале ифтихори онҳо аз заҳмат ва ҷафо иборат аст,
 зеро ки зуд гузашта меравад, ва мо низ парвоз
 мекунем.
¹¹ Кист, ки қуввати хашми Туро донад,
 ва қаҳри Туро ба андозае ки аз Ту тарсидан лозим
 аст?
¹² Шумурдани айёми моро дурустакак таълим деҳ,
 то ки дили пурҳикмат пайдо кунем.
¹³ Баргард, эй Худованд! То ба кай?
 Бар бандагони Худ шафқат намо.
¹⁴ Саҳаргоҳон моро аз эҳсони Худ сер кун,
 то ки тамоми умри худ тараннум ва хурсандӣ
 кунем.
¹⁵ Моро хурсанд кун ба ивази рӯзҳое ки моро
 гирифтори залолат кардай,
 ба ивази солҳое ки бадӣ дидаем.
¹⁶ Бигзор аъмоли Ту бар бандагонат зоҳир шавад,
 ва шавкати Ту бар фарзандони онҳо.
¹⁷ Бигзор ҳусни таваҷҷӯҳи Худованд Худои мо бар
 мо бошад!
 Ва амали дастҳои моро бар мо тақвият намо;
 ва амали дастҳои моро тақвият намо.

ТАРОНАИ НАВАДУМ

Ваъдаи мадади Худо ба ҳамаи онҳое ки ӯро дӯст
 доштаанд.

90 Он ки дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло нишастааст,
 дар сояи Қодири Бечун хоҳад буд.
² Дар ҳаққи Худованд мегӯям: «Ў паноҳгоҳи ман
 аст ва қалъаи ман;
 Худои ман аст, ки ба ӯ таваккал мекунам».
³ Ба яқин ӯ туро аз доми сайёд,
 аз вабои ҳалокатовар халос хоҳад кард.
⁴ Бо парҳои Худ туро хоҳад пӯшонид,
 ва зери болҳои ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт;
 ростии ӯ зиреҳ ва ҷавшан аст.
⁵ Аз воҳимаи шабона нахоҳӣ тарсид,
 ва аз тире ки рӯзона мепарад;
⁶ Ва аз вабое ки дар торикӣ қадамгузор аст,

ва аз тоуне ки дар нимирузӣ талаф мекунад.
 7 Ҳазорҳо ба гирду пешат хоҳанд афтод,
 ва беварҳо ба яминат, аммо ба ту наздик нахоҳад шуд;

8 Фақат бо чашмонат нигоҳ хоҳӣ кард,
 ва подоши шариронро хоҳӣ дид.
 9 Зеро ки ту гуфтай: «Худованд паноҳгоҳи ман аст»;
 Ҳаққи Таолоро ту паноҳандаи худ ихтиёр кардай.

10 Бадие ба ту рӯй нахоҳад дод,
 ва офате ба хаймаи ту наздик нахоҳад шуд.
 11 Зеро ки ба фариштагони Худ дар бораи ту амр

хоҳад дод,
 ки туро дар ҳамаи роҳҳои нигоҳдорӣ кунанд.
 12 Туро бар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд,
 ки мабодо пои худро ба санге бизанӣ.

13 Бар шер ва мори айнақдор пой хоҳӣ монд;
 шери ҷавон ва тимсохро поймол хоҳӣ кард.
 14 «Азбаски ба ман ихлос бастааст, ўро раҳой

хоҳам дод;
 ўро тақвият хоҳам кард, чунки исми Маро шинохтааст.

15 Маро хоҳад хонд, ва ўро иҷобат хоҳам намуд;
 дар тангӣ Ман бо ў ҳастам;
 ўро халосӣ хоҳам дод, ва ўро ҷалол хоҳам дод.

16 Аз умри дароз ўро сер хоҳам кард,
 ва наҷоти Худро ба ў нишон хоҳам дод».

ТАРОНАИ НАВАДУ ЯКУМ

Мадҳ дар шаъни Худо барои он ки Ў ҷаҳонро мӯъҷизакорона ва меҳрубонона идора менамояд.

91 Тарона. Суруди рӯзи шанбе.
 2 Неқӯст Худовандро ҳамд гуфтан,
 ва исми Туро, эй Ҳаққи Таоло, сароидан,
 3 Саҳаргоҳон эҳсонӣ Туро баён кардан,
 ва шабҳо садоқати Туро,
 4 Бар сози даҳтор ва бар уд, бар нағмаи барбат.
 5 Зеро ки маро, эй Худованд, бо корҳои Худ шод

кардай;
 аъмоли дастҳои Туро тараннум хоҳам кард.

6 Чӣ бузург аст аъмоли Ту, эй Худованд!
 Бениҳоят амиқ аст фикрҳои Ту.

7 Одами беақл инро намедонад,
 ва аблаҳ сарфаҳм намеравад.

8 Дар сурате ки шарирон мисли алаф месабзанд,
 ва ҳамаи бадкирдорон мешукуфанд,
 то ки ба таври абадӣ нест шаванд, —

9 Ту то абад дар афроз ҳастӣ, эй Худованд!

10 Зеро инан, душманони Ту, эй Худованд, —
 инан, душманони Ту маҳв мегарданд
 ва ҳамаи бадкирдорон пароканда мешаванд.

11 Вале шоҳи маро мисли гови ваҳшӣ баланд
 кардай;

ба худ рағани тоза молидаам;

12 Ва чашмам ба муҳолифонам хоҳад нигарист;
 гӯшҳоям дар бораи бадкешоне ки бар ман қиём мекунанд, хоҳад шунид.

13 Одил мисли нахл хоҳад шукуфт,

мисли арзи Лубнон нашъунамо хоҳад ёфт.

14 Онҳое ки дар хонаи Худованд шинонда шудаанд,

дар сахнҳои Худои мо хоҳанд шукуфт.

15 Дар пирӣ низ бор хоҳанд овард,
 обдор ва тару тоза хоҳанд буд,

16 То баён кунанд, ки Худованд росткор аст;
 Ў кӯҳпораи ман аст, ва дар Ў ҳеч ноинсофӣ нест.

ТАРОНАИ НАВАДУ ДУЮМ

Ҳамд кардани малакути Худо.

92 Худованд подшоҳӣ мекунад;
 Худро ба хилъати кибриё ороस्ताаст;
 Худованд Худро ороस्ताаст, камарбанди қувватро бастааст;

дунё низ устувор шудааст, фуру нахоҳад ғалтид.
 2 Тахти Ту аз қадимулайём барқарор гардидааст;
 Ту аз азал ҳастӣ.

3 Даръёҳо хурӯш бардоштанд, эй Худованд;
 даръёҳо овози худро бардоштанд,
 даръёҳо талотуми мавҷҳои худро хоҳанд бардошт.

4 Аммо аз овозҳои обҳои бисъёр,
 аз туғёнҳои неруманди баҳр
 Худованд дар афроз нерумандтар аст.

5 Шаҳодоти Ту бағоят боэътимод аст;
 хонаи Туро, эй Худованд, дер гоҳ кудсият зебанда аст.

ТАРОНАИ НАВАДУ СЕЮМ

Дуо дар бораи халосӣ додани қавми мазлум.

93 Худованд Худои интиқомхост;
 эй Худои интиқомҳо, таҷаллий намо!

2 Бархез, эй Довари замин, подоши мағруронро бидеҳ.

3 То ба кай шарирон, эй Худованд,
 то ба кай шарирон шод бошанд?

4 Лоф мезананд, ҳавобаландона сухан меронанд;
 ҳамаи бадкирдорон калонигарӣ мекунанд.

5 Қавми Туро, эй Худованд, поймол месозанд,
 ва бар мероси Ту зулм мекунанд.

6 Бева ва ғарибро мекушанд,
 ва ятимонро қатл мекунанд.

7 Ва мегӯянд: «Худованд намебинад,
 ва Худои Яъқуб сарфаҳм намеравад».

8 Бифаҳмед, эй ҷоҳилони қавм!

Ва эй беҳирадон, кай ба ақл меоед?

9 Он ки гӯшро шинондааст, оё намешунавад?

Он ки чашмо офаридааст, оё намебинад?

10 Он ки халқҳоро танбеҳ медиҳад,
 оё мазаммат намекунад? — Он ки одамро ақл меомӯзад.

11 Худованд фикрҳои одамро медонад, ки онҳо ботил аст.

12 Хушо марде ки ўро Ту, эй Худованд, танбеҳ мекунӣ,

ва аз шарияти Худ ўро таълим медиҳӣ,

13 То ки ўро аз рӯзҳои бад фароғат бахшӣ,
то даме ки чоҳе барои шарир канда шавад.
14 Зеро ки Худованд қавми Худро рад нахоҳад кард,
ва мероси Худро тарк нахоҳад намуд.
15 Зеро ки доварӣ сӯи адолат хоҳад баргашт,
ва ҳамаи ростдилон онро пайравӣ хоҳанд кард.
16 Кист, ки барои ман бар зидди бадкешон қиём
кунад?
Кист, ки барои ман бар зидди бадкирдорон
истодагӣ намояд?
17 Агар Худованд мададгори ман намебуд,
кам монда буд, ки ҷонам дар олами хомӯшӣ сокин
шавад.
18 Вақте ки мегуфтам: «Пои ман мелағҷад», —
эҳсони Ту, эй Худованд, маро дастгирӣ мекард.
19 Вақте ки андешаҳоям андаруни ман биафзояд,
тасаллиҳои Ту ҷонамро осудагӣ мебахшад.
20 Оё курсии фасодҳо метавонад бо Ту рафоқат
дошта бошад,
ки он аз номи қонун ноинсофиро ба вучуд
меоварад?
21 Бар ҷони одил тӯда мешаванд,
ва хуни бегуноҳро маҳкум мекунад.
22 Валекин Худованд қалъаи ман аст;
ва Худои ман кӯҳпораи паноҳгоҳи ман аст.
23 Ва ҷафои онҳоро бар онҳо хоҳад баргардонид,
ва онҳоро ба ивази бадиашон нест хоҳад кард;
Худованд Худои мо онҳоро нест хоҳад кард.

ТАРОНАИ НАВАДУ ЧОРУМ

Суруди ҳамду сано дар шаъни Худо,

ки Офаридагор ва Наҷотдиҳанда мебошад.

94 Биёед, дар шаъни Худованд тараннум
намоем,
дар шаъни кӯҳпораи наҷоти худ бонги шодӣ
занем.
2 Пеши Ё бо шукрона ҳозир шавем,
дар шаъни Ё бо сурудҳо бонги шодӣ занем.
3 Зеро ки Худованд Худои бузург аст,
ва подшоҳи бузург бар ҳамаи худоён.
4 Умқҳои замин дар дасти Ёст;
ва қуллаҳои кӯҳҳо аз они Ёст.
5 Баҳр аз они Ёст, ва онро Ё ба вучуд овардааст;
ва хушқиро дастҳои Ё офаридааст.
6 Биёед, сачда намоем ва таъзим кунем;
пеши Худованд, ки Офаридагори мост, зону занем.
7 Зеро ки Ё Худои мост, ва мо қавми чарогоҳи Ё
ва гӯсфандони зери дасти Ё ҳастем.
Имрӯз агар овози Ёро бишнавед:
8 «Дилҳои худро мисли замони ошӯб сахт накунад,
мисли рӯзи озмоиш дар биёбон,
9 Ки падарони шумо Маро озмуданд;
Маро имтиҳон карданд, агарчи аъмоли Маро дида
буданд.
10 Чил сол бар ин насл дарғазаб шудам, ва гуфтам:

қавми гумроҳдил ҳастанд, ва роҳҳои Маро
нафаҳмиданд,

11 Ба тавре ки Ман дар ғазаби Худ қасам хӯрдм,
ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд».

ТАРОНАИ НАВАДУ ПАНЧУМ

Башорат додани Худо дар миёни халқҳо.

95 Дар шаъни Худованд суруди наве бихонед;
дар шаъни Худованд суруд хонед, эй тамоми
аҳли замин!
2 Дар шаъни Худованд суруд гӯед,
исми Ёро муборак хонед,
наҷоти Ёро рӯз ба рӯз башорат диҳед.
3 Ҷалоли Ёро дар миёни халқҳо баён намоед,
ва корҳои аҷоибӣ Ёро дар миёни ҳамаи қавмҳо.
4 Зеро ки Худованд бузург аст ва бениҳоят мамдӯх;
ва Ё саҳмгин аст бар ҳамаи худоён.
5 Зеро ки ҳамаи худоёни қавмҳо бутҳоянд,
вале Худованд осмонро офаридааст.
6 Шукӯҳ ва шавкат ба ҳузури Ёст,
қувват ва ҷалолат дар қудси Ёст.
7 Худовандро васф гӯед, эй қабилаҳои қавмҳо!
Дар шаъни Худованд васфи ҷалол ва қувватро
гӯед.
8 Дар шаъни Худованд васфи ҷалоли исми Ёро
гӯед;
ҳадия биёред ва ба саҳнҳои Ё биёед.
9 Ба Худованд дар шавкати қудсият сачда кунед;
пеши Ё биларзед, эй тамоми аҳли замин!
10 Ба халқҳо бигӯед: Худованд подшоҳӣ мекунад!
Дунёе низ устувор шудааст, фурӯ нахоҳад ғалтид;
Ё қавмҳоро аз рӯи инсоф доварӣ хоҳад кард.
11 Бигзор осмон хурсандӣ кунад, ва замин ба ваҷд
ояд;
баҳр ва ҳар чӣ дар он аст, хурӯш бардорад;
12 Саҳро ва ҳар чӣ дар он аст, шод гардад,
ва ҳамаи дарахтони ҷангал тараннум кунанд
13 Пеши Худованд, зеро ки меояд,
зеро ки меояд, то заминро доварӣ намояд;
Ё дунёро аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард,
ва қавмҳоро аз рӯи ростии Худ.

ТАРОНАИ НАВАДУ ШАШУМ

Одилон аз ҷалоли Худованд шод мегарданд.

96 Худованд подшоҳӣ мекунад:
бигзор замин ба ваҷд ояд,
ва ҷазираҳои бисёр хурсандӣ кунанд.
2 Абр ва тирагӣ гирдогирди Ёст;
адолат ва инсоф асоси тахти Ёст.
3 Оташ пешопеши Ё равон аст,
ва адуёни Ёро гирдогирд месӯзонад.
4 Барқҳои Ё дунёро равшан мекунад;
замин мебинад ва меларзад.
5 Кӯҳҳо аз ҳузури Худованд мисли мум гудохта
мешавад,
аз ҳузури Худованди тамоми замин.

6 Осмонҳо адолати Ӯро баён мекунад,
ва ҳамаи қавмҳо қалоли Ӯро мебинанд.
7 Ҳамаи санампарастон, ки ба бутҳо меболанд,
хиҷил мешаванд;
ба Ӯ сачда кунед, эй ҳамаи худоён!
8 Сион шунид ва хурсандӣ кард,
ва духтарони Яҳудо шод шуданд
ба муносибати доварихои Ту, эй Худованд.
9 Зеро ки Ту, эй Худованд, бар тамоми замин
баланд ҳастӣ,
аз ҳамаи худоён бағоят болотарӣ.
10 Эй дӯстдорони Худованд, аз бадӣ нафрат кунед!
Ӯ қонҳои порсоёни Худро нигоҳдорӣ мекунад,
онҳоро аз дасти шарирон халосӣ медиҳад,
11 Нур барои одилон медураҳшад, ва шодӣ барои
ростдилон.
12 Эй одилон, дар Худованд шодӣ кунед,
ва зикри қудсияти Ӯро ҳамд гӯед.

ТАРОНАИ НАВАДУ ҲАФТУМ

Суруд дар шаъни Худо, ки Довари одили тамоми
ҷаҳон мебошад.

97 Тарона.
Дар шаъни Худованд суруди наве бихонед,
зеро ки Ӯ қорҳои аҷоиб кард;
яминаш ва бозуи муқаддасаш Ӯро мададгор шуд.
2 Худованд наҷоти Худро маълум кард,
адолати Худро пеши назари халқҳо зоҳир намуд.
3 Эҳсони Худ ва вафои Худро нисбат ба хонадони
Исроил ба ёд овард;
тамоми ақсои замин наҷоти Худои моро диданд.
4 Дар шаъни Худованд бонги шодӣ занед,
эй тамоми аҳли замин!
Овоз бароред ва тараннум кунед ва суруд хонед.
5 Худовандро бо барбат бисароед,
бо барбат ва бо овози тараннум.
6 Бо карнайҳо ва овози шох
пеши Худованд Подшоҳ бонги шодӣ занед.
7 Бигзор баҳр ва ҳар чӣ дар он аст, хурӯш
бардорад;
дунё ва сокинони он низ;
8 Бигзор дарёҳо каф зананд,
кӯҳҳо якҷоя тараннум кунанд
9 Пеши Худованд, зеро ки меояд,
то заминро доварӣ намояд;
Ӯ дунёро аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард,
ва қавмҳоро аз рӯи инсоф.

ТАРОНАИ НАВАДУ ҲАШТУМ

Ростӣ дар малакути Худо ҳукмрон аст.

98 Худованд подшоҳӣ мекунад: бигзор қавмҳо
ба ларза оянд!
Ӯ бар каррубиён нишастааст: бигзор замин
мутаазил гардад!
2 Худованд дар Сион бузург аст;
ва Ӯ бар ҳамаи қавмҳо баланд аст.

3 Исми Туро ҳама хоҳанд гуфт,
эй бузургвор ва саҳмгин! — Ӯ Қуддус аст.
4 Ва қуввати подшоҳ инсофро дӯст медорад.
Ту ҳаққониятро барқарор кардай;
инсоф ва адолатро дар Яъқуб ба амал овардай.
5 Худованд Худои моро болобардор намоед,
ва ба қадамҳои Ӯ сачда кунед! — Ӯ Қуддус аст.
6 Мусо ва Ҳорун дар миёни қоҳинони Ӯ буданд,
ва Самуил дар миёни хонандагони исми Ӯ;
онҳо сӯи Худованд мехонданд, ва Ӯ онҳоро иҷобат
менамуд.
7 Дар сутуни абр ба онҳо сухан меронд;
шаҳодоти Ӯро риоя мекарданд,
ва фароизеро, ки ба онҳо дода буд.
8 Худовандо, Худои мо! Ту онҳоро иҷобат
менамудӣ;
онҳоро Худои ғаффор будӣ,
ва барои амалиёти зидди онҳо интиқом
мегирифтӣ.
9 Худованд Худои моро болобардор намоед,
ва ба кӯҳи муқаддаси Ӯ сачда кунед! —
Зеро ки Худованд Худои мо Қуддус аст.

ТАРОНАИ НАВАДУ НҲҲУМ

Суруди шукрона дар шаъни Худованд.

99 Таронаи шукрона.
Дар шаъни Худованд бонги шодӣ занед,
эй тамоми аҳли замин!
2 Худовандро бо шодӣ ибодат намоед;
пеши Ӯ бо таронасарой биёед.
3 Бидонед, ки Худованд Худост;
Ӯ моро офаридааст, ва мо аз они Ӯ ҳастем,
қавми Ӯ ва гӯсфандони чарогоҳи Ӯ.
4 Ба дарвозаҳои Ӯ бо шукрона биёед,
ба саҳнҳои Ӯ бо ҳамду сано;
Ӯро ҳамд гӯед, исми Ӯро муборак хонед.
5 Зеро ки Худованд некӯст, эҳсони Ӯ то абад аст,
ва садоқати Ӯ то абадуддаҳр.

ТАРОНАИ САДУМ

Шарирон аз шаҳри Худованд маҳв хоҳанд шуд.

100 Таронаи Довуд.
Дар шаъни эҳсон ва инсоф суруд хоҳам
хонд;
Туро, эй Худованд, хоҳам сароид.
2 Ба тариқи комил эътибор хоҳам дод,
ҳангоме ки назди ман биёяд;
андаруни хонаи худ бо ростии дили худ
рафтор хоҳам кард.
3 Пеши назари худ чизи қабехро нахоҳам гузошт;
аз амали гумроҳон нафрат дорам; ба ман нахоҳад
часпид.
4 Дили қачрав аз ман дур хоҳад шуд;
бадири нахоҳам донист.
5 Касеро, ки дар ниҳон аз ёри худ ғайбат мекунад,
дафъ хоҳам кард;

шахсеро, ки чашмони ҳавобаландона ва дили пурғурур дорад, тоқат нахоҳам кард.

⁶ Чашмонам бар аминони замин аст, то ки ҳамнишини ман шаванд;
касе ки бо роҳи комил равон бошад, хизмати маро хоҳад кард.

⁷ Андаруни ҳонаи ман маккор сокин нахоҳад шуд;
дуруғгӯй пеши назари ман нахоҳад истод.

⁸ Ҳар пагоҳӣ ҳамаи шарирони заминро дафъ хоҳам кард,
то ки ҳамаи бадкирдоронро аз шаҳри Худованд маҳв намоям.

ТАРОНАИ САДУ ЯКУМ

Тавба кардани гуноҳкор ва ба Худованд рӯ овардани ӯ.

101 Дуои мискин, вақте ки ғамгин шуда, пеши Худованд андӯҳи худро изҳор мекунад.

² Худовандо! Дуои маро бишнава,
ва истиғосаи ман назди Ту бирасад.

³ Рӯи Худро аз ман пинҳон надор,
дар рӯзи тангии ман гӯши Худро сӯи ман ҳам намо;

рӯзе ки бихонам, маро ба зудӣ иҷобат бикун.

⁴ Зеро ки рӯзҳоям мисли дуд фано шудааст,
ва устухонҳоям мисли ҳезуми нимсӯз гардидааст.

⁵ Дили ман мисли алафи офтобзадае хушкидааст,
зеро ки хӯрдани нонамро фаромӯш мекунам.

⁶ Аз овози оҳу воҳи ман устухонам ба пӯстам часпидааст.

⁷ Ба мурғи саққои биёбон монанд шудаам;
мисли буми харобазор гардидаам.

⁸ Шабзиндадорӣ мекунам ва мисли мурғаке ҳастам,
ки болои бом танҳо нишаста бошад.

⁹ Ҳар рӯз маро душманонам маломат мекунад;
онҳое ки аз ман девонавор нафрат доранд,
дар ман лаънат мекунад.

¹⁰ Зеро ки хокистарро мисли нон хӯрдаам,
ва нӯшокии худро бо ашк омехтаам,

¹¹ Аз боиси хашми Ту ва ғзаби Ту;
зеро ки маро боло бардоштай ва сарнагун кардай.

¹² Рӯзҳоям мисли сояи шомгоҳ аст;
ва ман мисли алаф хушк шудаам.

¹³ Валекин Ту, эй Худованд, то абад қоим ҳастӣ,
ва зикри Ту то абадуддаҳр аст.

¹⁴ Ту бархоста, бар Сион марҳамат хоҳӣ кард;
зеро вақти он аст, ки ба вай марҳамат намой,
чунки мӯҳлат расидааст;

¹⁵ Зеро ки бандагони Ту ба сангҳои он муҳаббат доранд,
ва хоки онро азиз медоранд.

¹⁶ Ва халқҳо аз исми Худованд хоҳанд тарсид,
ва ҳамаи подшоҳони замин аз қалоли Ту.

¹⁷ Зеро ки Худованд Сионро бино кардааст;
дар қалоли Худ зоҳир шудааст;

¹⁸ Ба дуои нотавонон тавачҷӯҳ намудааст,

ва аз дуои онҳо нафрат накардааст.

¹⁹ Ин барои насли оянда навишта мешавад,
ва қавме ки офарида хоҳад шуд,
Худовандро мадҳ хоҳад кард.

²⁰ Зеро ки ӯ аз афроси муқаддаси Худ мушоҳида кардааст:

Худованд аз осмон ба замин назар андохтааст,

²¹ Барои он ки оҳу нолаи бандиро бишнавад,
маҳкумони мамотро аз банд озод кунад,

²² То ки исми Худовандро дар Сион ба забон оваранд,
ва ҳамду санои ӯро дар Ерусалим,

²³ Вақте ки қавмҳо бо ҳам ҳамдигар шаванд,
ва мамлакатҳо низ, то ки Худовандро ибодат намоянд.

²⁴ Куввати маро дар роҳ фурӯ нишонд,
рӯзҳоямро кӯтоҳ кард.

²⁵ Гуфтам: «Эй Худои ман! Маро дар нисфи рӯзҳоям набар.

Солҳои Ту то абадуддаҳр аст.

²⁶ Дар замони қадим заминро бунъёд кардай,
ва осмон амали дастҳои Туст.

²⁷ Онҳо фано хоҳанд шуд, валекин Ту қоим хоҳӣ буд;

ва ҳамашон мисли ҷомае ҷиғда-ҷиғда хоҳанд шуд,

мисли пероҳане онҳоро хоҳӣ печонид;

ва онҳо мубаддал хоҳанд шуд.

²⁸ Валекин Ту ҳамон ҳастӣ,
ва солҳои Ту тамом нахоҳад шуд.

²⁹ Фарзандони бандагони Ту сокин хоҳанд шуд,
ва зуръети онҳо пеши Ту барқарор хоҳанд буд».

ТАРОНАИ САДУ ДУЮМ

Мадҳ дар шаъни Худо барои марҳамат ва эҳсони ӯ.

102 Таронаи Довуд.

Эй қонам, Худовандро муборак бихон,
ва эй тамоми ботинам — исми қуддуси ӯро.

² Эй қонам, Худовандро муборак бихон,
ва ҳамаи некиҳои ӯро фаромӯш накун.

³ Ӯ ҳамаи гуноҳҳоятро меомурзад;
ҳамаи касалиҳоятро шифо мебахшад;

⁴ Ҳаётатро аз гӯр раҳо мекунад;
туро бо эҳсон ва марҳамат фаро мегирад;

⁵ Зеваратро аз зебой сер мекунад;
ҷавоният ба мисоли уқоб нав мешавад.

⁶ Худованд адолатро ба амал меоварад,
ва додгариро барои ҳамаи ситамкашон.

⁷ Тарикҳои Худро ба Мусо маълум кард,
корҳои Худро ба банӣ-Исроил.

⁸ Худованд раҳим ва бахшанда аст,
собир ва пур аз эҳсон.

⁹ Ба сурати абадӣ мазаммат намекунад,
ва қаҳрашро то абад нигоҳ намедорад.

¹⁰ Бо мо мувофиқи хатоҳоямон амал накардааст,
ва моро мувофиқи гуноҳҳоямон сазо надодааст.

¹¹ Зеро, ба андозае ки осмон аз замин баланд аст,

эҳсони Ў бар тарсгоронаш ба ҳамон андоза бузург аст.

¹² Ба андозае ки шарқ аз ғарб дур аст, қиноятҳои моро ба ҳамон андоза аз мо дур кардааст.

¹³ Чунон ки падар ба фарзандон марҳамат мекунад, ончунон Худованд ба тарсгорони Худ марҳамат менамояд.

¹⁴ Зеро ки Ў сиришти моро медонад: дар хотир дорад, ки мо хок ҳастем.

¹⁵ Айёми инсон мисли алаф аст, мисли гули саҳрост: ончунон мешукуфад, ¹⁶ Аммо боде бар он мевазад, ва он нест мешавад, ва маконаш дигар онро намешиносад.

¹⁷ Валекин эҳсони Худованд бар тарсгоронаш аз азал то абад аст,

ва адолати Ў бар фарзандони фарзандон, ¹⁸ Бар онҳое ки аҳди Ўро нигоҳ медоранд ва фармудҳои Ўро дар хотир доранд, то ки онҳоро ба ҷо оваранд.

¹⁹ Худованд бар осмон тахти Худро барқарор намудааст, ва малакути Ў бар ҳама ҳукмфармоист.

²⁰ Худовандро муборак бихонед, эй фариштагони Ў,

ки дар қувват паҳлавон ҳастед, каломи Ўро ба ҷо меоваред, ва овози каломи Ўро мешунавед.

²¹ Худовандро муборак бихонед, эй ҳамаи лашкарҳои Ў,

ва эй хизматгузори Ў, ки иродаи Ўро ба ҷо меоваред.

²² Худовандро муборак бихонед, эй тамоми аъмоли Ў,

дар ҳамаи мақомҳои ҳукмфармоии Ў. Эй чонам, Худовандро муборак бихон.

ТАРОНАИ САДУ СЕЮМ

Мадҳ кардани Худованд,

ки Офаридагори ҷаҳон мебошад.

103 Эй чонам, Худовандро муборак бихон. Худовандо, Худои ман! Бениҳоят бузург ҳастӣ;

шукӯҳ ва шавкат пероҳани Туст.

² Нурро мисли ридое дар бар мекуни, осмонро мисли саропардае паҳн менамой.

³ Кӯшкҳои фалакии Худро бар обҳои месозӣ, абрҳоро аробаи Худ мегардонӣ, ки он бар болҳои бод ҳаракат мекунад.

⁴ Бодҳоро ба фариштагони Худ табдил медиҳӣ, хизматгори Худро ба оташи сӯзон.

⁵ Заминро бар асосҳояш барпо кардай, то абад фуру нахоҳад ғалтид.

⁶ Бо варта мисли либосе онро пушондай; бар кӯҳҳои обҳои меистад.

⁷ Аз итоби Ту мегурезанд, аз овози раъди Ту ба зудӣ қафо мегарданд.

⁸ Кӯҳҳои боло меваданд, водиҳои поён мефуроянд, ба мақоме ки барояшон бунёд кардай.

⁹ Ҳадде гузоштаӣ, то ки аз он нагузаранд ва баргашта, заминро напушонанд.

¹⁰ Чашмаҳоро ба наҳрҳои равона кардай: дар миёни кӯҳҳои ҷорӣ мешаванд,

¹¹ Ҳамаи ҳайвонҳои саҳроро об медиҳанд; гӯрхарон ташнагии худро мешикананд.

¹² Бар онҳое мурғони ҳаво сокин мешаванд, аз миёни наваҳо овоз медиҳанд.

¹³ Кӯҳҳоро аз кӯшкҳои фалакии Худ сероб мегардонӣ;

аз самараи аъмоли Ту замин сер мешавад.

¹⁴ Алафро барои чорпо мерӯёнӣ, ва сабзаро барои хизмати одамизод,

то ки аз замин нон ҳосил кунад, ¹⁵ Ва шароб, ки дили инсонро шод мегардонад, ва раған, ки рухсори ӯ аз он медурахшад, ва нон, ки дили инсонро қувват мебахшад.

¹⁶ Дарахтони Худованд шодоб мешаванд, яъне арзҳои Лубнон, ки Ў шинондааст,

¹⁷ Ки бар онҳое мурғон лона месозанд: сарвҳои хонаи лайлак аст;

¹⁸ Кӯҳҳои баланд барои бузҳои кӯҳист; саҳраҳои паноҳгоҳ аст барои заргӯшҳо.

¹⁹ Моҳро барои муҳлатҳои офаридааст; офтоб ғуруби худро медонад.

²⁰ Торикиро паҳн мекуни, ва шаб фаро мерасад; дар он ҳамаи ҳайвонҳои ҷангал ҳаракат мекунад;

²¹ Шерони ҷавон барои наҳҷир наъра мезананд ва ҳуроки худро аз Худо металабанд.

²² Офтоб ки тулӯ кард, ҷамъ мешаванд ва дар лонаҳои худ мехобанд.

²³ Одамизод барои фаъолияти худ берун меояд ва то бегоҳӣ бо кори худ машғул мешавад.

²⁴ Чӣ бисёр аст аъмоли Ту, эй Худованд! Ҳамаро аз рӯи ҳикмат ба вучуд овардай; замин аз офаридаҳои Ту пур аст.

²⁵ Инак баҳри бузург ва паҳновар: дар он ҷо хазандагон сонун шумор надоранд, ҷонварҳои хурд ва калон.

²⁶ Дар он ҷо киштиҳои мегарданд; ин аждар низ, ки офаридаӣ, то ки бо он бозӣ кунӣ.

²⁷ Ҳамаашон аз Ту чашми интизор доранд, то ки ризқи онҳоро дар вақташ бирасонӣ.

²⁸ Он чи ба онҳое медиҳӣ, ҷамъ карда мегиранд; дасти Худро мекушӣ, аз нозу неъмат сер мешаванд.

²⁹ Рӯи Худро пинҳон мекуни, ошуфта мешаванд; рӯҳи онҳоро кашада мегирӣ,

мемиранд ва ба хоки худ бармегарданд.

³⁰ Рӯҳи Худро мефиристӣ, ба вучуд меоянд, ва рӯи заминро нав мегардонӣ.

³¹ Ҷалоли Худованд то абад аст; Худованд аз аъмоли Худ шод хоҳад буд.

³² Ба замин назар меандозад, он ба ларза меояд;
ба кӯҳҳо даст мерасонад, онҳо дуд мекунад.
³³ Тамоми умри худ дар шаъни Худованд
суруд хоҳам хонд;
то даме ки вучуд дорам, Худои худро хоҳам
сароид.

³⁴ Бигзор гуфтори ман ба Ё хуш ояд;
ман дар Худованд шод хоҳам буд.
³⁵ Бигзор хатокорон аз рӯи замин нест шаванд,
ва шарирон дигар боқӣ намонанд.
Эй қонам, Худовандро муборак бихон! Ҳалелуёҳ! †

ТАРОНАИ САДУ ЧОРУМ

Баргузидагони Худо бояд ҳамеша Худоро қалол
диҳанд ва аҳкоми Ёро ба ҷо оваранд.

104 Худовандро ҳамд гӯед, исми Ёро бихонед;
корномаҳои Ёро дар байни қавмҳо шӯҳрат
диҳед.

² Дар шаъни Ё суруд хонед, Ёро бисароед;
аз ҳамаи корҳои аҷоибӣ Ё сухан ронед.
³ Ба исми қуддуси Ё фахр кунед;
бигзор дили толибони Худованд шод бошад.
⁴ Худованд ва қуввати Ёро ҷӯё шавед;
рӯи Ёро ҳамеша толиб бошад.
⁵ Корҳои аҷоибро, ки Ё кардааст, ба ёд оваред:
мӯъҷизоти Ёро, ва довариҳои даҳони Ёро,
⁶ Эй зуръети бандаи Ё Иброҳим,
эй банӣ-Яъқуб, ки баргузидагони Ё ҳастед.
⁷ Ё Худованд Худои мост;
довариҳои Ё дар тамоми замин аст.
⁸ Аҳди Худро то абад дар хотир дорад,
ва каломро, ки ба ҳазор насл амр фармудааст,
⁹ Он аҳдиро, ки бо Иброҳим бастааст,
ва қасамеро, ки барои Исҳоқ ёд кардааст,
¹⁰ Ва онро барои Яъқуб ба ҳукми қонун
даровардааст,
ва барои Исроил ба ҳукми аҳди абадӣ,
¹¹ Яъне гуфтааст: «Замини Канъонро ба ту хоҳам
дод,
то ки ҳиссаи мероси шумо шавад»;
¹² Дар сурате ки онҳо ҳанӯз одамони башумор
буданд;
хеле кам ва ғариб дар он ҷо буданд;
¹³ Ва аз халқе сӯи халқе овора шуда мегаштанд,
аз мамлакате сӯи қавми дигаре.
¹⁴ Нагузошт, ки касе онҳоро озор диҳад;
ва подшоҳонро аз барои онҳо танбеҳ кард:
¹⁵ «Ба масеҳони Ман даст нарасонед,
ва ба анбиёи Ман бадӣ накунад».
¹⁶ Ва қаҳтиро бар замин бихонд;
ҳамаи манбаъҳои нонро набуд кард.
¹⁷ Пеш аз онҳо мардеро фиристод:
Юсуф ба ғуломӣ фурухта шуд.
¹⁸ Пойҳои ӯро бо завлона азият доданд;
оҳан бар қонаш омад,
¹⁹ То даме ки сухани ӯ ба амал омад:

Сухани Худованд ӯро покиза кард.
²⁰ Подшоҳ кас фиристод ва бандҳои ӯро кушод;
ва ҳукмфармои қавмҳо ӯро озод кард.
²¹ ӯро бар хонаи худ оғо таъин кард,
ва ҳукмфармо бар тамоми мулки худ,
²² То ки мирони ӯро ба салоҳдиди худ бандӣ кунад,
ва пируни ӯро ҳикмат омӯзад.
²³ Ва Исроил ба Миср омад,
ва Яъқуб дар замини Ҳом ғурбатро ихтиёр кард.
²⁴ Ва қавми Худро бағоят борвар кард,
ва онҳоро аз адуёнашон пурзӯртар гардонд.
²⁵ Дили онҳоро чап кард,
то ки бо қавми Ё ба кин бошанд,
ва бар зидди бандагони Ё найрангҳо созанд.
²⁶ Бандаи Худ Мусоро фиристод;
Ҳорунро низ, ки баргузида буд.
²⁷ Суханони таъкиди ӯро бо аломот ба онҳо
пешниҳод карданд,
ва мӯъҷизотро дар замини Ҳом.
²⁸ Зулмотро фиристод, ва торик шуд;
ва ба каломи Ё муқобилат накарданд.
²⁹ Обҳои онҳоро ба хун табдил дод,
ва моҳиёни онҳоро миронид.
³⁰ Замини онҳо аз ғукҳо пур шуд;
хонаҳои подшоҳонашон низ.
³¹ Гуфт, ва ҳашароти гуногун пайдо шуд,
шабушҳо низ дар тамоми ҳудуди онҳо.
³² Ба ҷои борон бар онҳо жола боронид,
ва оташи сӯзон бар замини онҳо.
³³ Токҳо ва анҷирҳои онҳоро зад,
ва дарахтҳоро дар ҳудуди онҳо шикаст.
³⁴ Гуфт, ва малах пайдо шуд,
ва кирмак, ки сонун шумор надошт.
³⁵ Ва тамоми сабзаро дар замини онҳо хӯрданд,
ва самарои саҳроҳои онҳоро хӯрданд.
³⁶ Ва ҳар нахустодаро дар замини онҳо зарба зад,
ибтидои тамоми қуввати онҳоро.
³⁷ Ва онҳоро бо тилло ва нуқра берун овард,
ва дар сибтҳои Ё бемаҷоле набуд.
³⁸ Миср аз баромада рафтани онҳо шод шуд,
зеро ки тарсашон онҳоро фаро гирифта буд.
³⁹ Абре барои сояандозӣ паҳн кард,
ва оташе барои он ки шабона рӯшноӣ диҳад.
⁴⁰ Талаб карданд, ва бедонаҳоро фиристод,
ва аз нони осмон онҳоро сер кард.
⁴¹ Кӯҳпораро шикоф кард, ва об ҷорӣ шуд,
дар ҷойҳои хушк мисли даръё равон шуд.
⁴² Зеро ки каломи муқаддаси Худро ба ёд овард,
ва бандаи Худ Иброҳимро.
⁴³ Ва қавми Худро бо шодӣ берун овард,
ва баргузидагони Худро бо тараннум.
⁴⁴ Ва заминҳои халқҳоро ба онҳо дод,
ва меҳнати қабилаларо мерос гирифтанд,
⁴⁵ То ки фароизи ӯро нигоҳ доранд,
ва шарияти ӯро риоя кунанд. Ҳалелуёҳ!

† Ҳалелуёҳ — Худовандро мадҳ кунед.

ТАРОНАИ САДУ ПАНЦУМ

Мадҳ дар шаъни марҳамати Худованд нисбат ба қавми гуноҳкор.

- 105 Ҳалелуёҳ. Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки некуст;
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 2 Кист, ки қудрати Худовандро тавсиф намуда тавонад,
 тамоми ҳамду санои Ӯро бишнаводанд?
 3 Хушо касоне ки инсофро нигоҳ медоранд,
 ва ҳар вақт адолатро ба амал меоваранд!
 4 Маро ба ёд ор, эй Худованд,
 вақте ки ба қавми Худ таваҷҷӯҳ менамой;
 бо наҷоти Худ ба ман назар кун,
 5 То ки хушбахтии баргузидагони Ту ро бинам,
 ба шодмонии халқи Ту шод шавам,
 бо мероси Ту фахр кунам.
 6 Бо падарони Худ хато кардаем,
 гуноҳкор шудаем, ба шарорат дода шудаем.
 7 Падарони мо дар Миср қорҳои аҷоибӣ Ту ро
 нафаҳмиданд,
 эҳсонҳои зиёди Ту ро ба ёд наоварданд,
 ва назди баҳр, назди баҳри Қулзум, ошӯб
 андохтанд.
 8 Валекин ба хотири исми Худ онҳоро наҷот дод,
 то ки қудрати Худро маълум кунад.
 9 Ва баҳри Қулзумро итоб намуд, ва он хушк шуд;
 ва онҳоро дар вартаҳо,
 мисли биёбон, гирифта бурд.
 10 Ва онҳоро аз дасти бадхоҳ наҷот дод,
 ва аз дасти душман раҳо кард.
 11 Ва об адуёни онҳоро пӯшонд:
 Як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намонд.
 12 Ва ба суханони Ӯ имон оварданд,
 ҳамду санои Ӯро сароиданд.
 13 Аммо ба зудӣ аъмоли Ӯро фаромӯш карданд,
 машварати Ӯро нигарон нашуданд.
 14 Ва дар бодия ба ҳавову ҳавас дода шуданд,
 ва Худоро дар биёбон озмуданд.
 15 Ва дархосташонро ба онҳо дод,
 вале лоғарие бар қони онҳо фиристод.
 16 Ва дар бошишгоҳ ба Мусо ҳасад бурданд,
 ва ба Ҳоруни қуддуси Худованд.
 17 Замин кафида, Дотонро фуру бурд,
 ва тӯдаи Абиромро пӯшонд.
 18 Ва дар ҷамоаи онҳо оташ даргирифта,
 алангаи он шариронро сӯзонд.
 19 Дар Ҳуриб гӯсолае сохтанд,
 ва ба он бут сачда карданд.
 20 Ва ҷалоли худро иваз карданд
 ба сурати гове ки алаф мехӯрад.
 21 Худои наҷотдиҳандаи худро фаромӯш карданд,
 ки қорҳои бузург дар Миср карда буд,
 22 Қорҳои аҷоиб дар замини Ҳом,
 қорҳои саҳмгин назди баҳри Қулзум.
 23 Ва мехост онҳоро несту нобуд кунад,

- агар баргузидаи Ӯ Мусо пеши Ӯ дар рахнагоҳ
 намеистод,
 то ки ғазаби Ӯро аз ҳалокати онҳо баргардонад.
 24 Ва аз замини дилпазир нафрат карданд:
 ба каломи Ӯ имон наоварданд.
 25 Ва дар хаймаҳои худ шиква мекарданд;
 овози Худовандро намешуниданд.
 26 Ва дасти Худро бар онҳо бардошт,
 то ки онҳоро дар биёбон афтонад,
 27 Ва зурьёташонро дар миёни халқҳо афтонад,
 ва онҳоро дар заминҳо пароканда кунад.
 28 Ба Баал-Фаур † часпиданд,
 ва қурбонии мурдагонро мехӯрданд.
 29 Бо кирдорҳои худ ба хашм оварданд,
 ва бар онҳо вабо омад.
 30 Ва Финҳос бархоста, доварӣ кард,
 ва он вабо аз байн рафт.
 31 Ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд,
 аз насл ба насл то абад.
 32 Ва назди оби Мерибо ба ғазаб оварданд,
 ва Мусо аз боиси онҳо ҷазо дид;
 33 Зеро ки рӯи ӯро ба ҳаяҷон оварданд,
 ва бо лабонаш носазо гуфт.
 34 Он қавмҳоро нест накарданд,
 ки Худованд ба онҳо гуфта буд,
 35 Балки бо халқҳо омехта,
 аъмоли онҳоро ёд мегирифтанд.
 36 Ва бутҳои онҳоро ибодат мекарданд,
 ва онҳо барояшон доме буданд.
 37 Ва писарони худ ва духтарони худро
 барои девҳо қурбонӣ мекарданд;
 38 Ва хуни бегуноҳро мерехтанд, яъне хуни
 писарони худ ва духтарони худро,
 ки барои бутҳои Канъон қурбонӣ мекарданд, —
 ва замин аз хун наҷис шуд.
 39 Ва бо аъмоли худ палид шуданд,
 ва бо кирдорҳои худ зинокор гардиданд.
 40 Ва ғазаби Худованд бар қавми Ӯ аланга зад,
 ва аз мероси Худ нафрат кард,
 41 Ва онҳоро ба дасти халқҳо супурд,
 ва бадхоҳонашон бар онҳо ҳукмфармо шуданд.
 42 Ва душманонашон онҳоро ба танг меоварданд,
 ва зери дасти онҳо гардан мефуруварданд.
 43 Чандин бор онҳоро раҳо кард,
 вале онҳо бо худсарии худ ошӯб меандохтанд,
 ва аз гуноҳи худ ба залолат меафтоданд.
 44 Валекин дар тангии онҳо назар кард,
 вақте ки тазарруи онҳоро шунид,
 45 Ва аҳди Худро барои онҳо ба ёд овард,
 ва аз рӯи эҳсонҳои зиёди Худ таассуф хӯрд,
 46 Ва онҳоро пеши ҳамаи асиркунандагонашон
 марҳамат намуд.
 47 Моро наҷот деҳ, эй Худованд Худои мо,
 ва моро аз миёни халқҳо ҷамъ овар,
 то ки исми қуддуси Ту ро ҳамд гӯем,
 бо ҳамду санои Ту фахр намоем.

† Баал-Фаур — номи яке аз худоҳои Канъон, ки мардуми мавзеи Фаур парастиданд.

48 Муборак аст Худованд Худои Исроил аз азал то абад!

Ва тамоми қавм бигӯянд: «Омин». Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ШАШУМ

Ҳамд дар шаъни Худованд барои наҷот додани гуноҳкороне ки тавба кардаанд.

106 Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки некӯст; зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.

² Растагорони Худованд бигӯянд,

ки онҳоро Ӯ аз дасти аду раҳо кардааст;

³ Ва онҳоро аз мамлакатҳо ҷамъ овардааст: аз шарқ ва ғарб, аз шимол ва ҷануб.

⁴ Дар биёбон, дар роҳи бераҳа овора буданд; шаҳри маскуне намеёфтанд.

⁵ Гурусна ва ташна монданд, ҷонашон андарунашон аз ҳол рафт.

⁶ Вале дар тангии худ сӯи Худованд фаръёд кашиданд;

онҳоро аз мусибатҳошон раҳо кард.

⁷ Ва онҳоро ба роҳи рост андохт, то ки ба шаҳри маскун равона шаванд.

⁸ Бигзор Худовандро барои эҳсони Ӯ ҳамд гӯянд, ва барои корҳои аҷоибӣ Ӯ аз баҳри бани-одам!

⁹ Зеро ки ҷони иштиёқмандро сер кардааст, ва ҷони гуруснаро аз нозу неъмат пур кардааст.

¹⁰ Дар торикӣ ва зулмот менишастанд; бандиёни мусибат ва оҳан буданд.

¹¹ Зеро ки ба суханони Худо беитоатӣ карданд, ва раъи Ҳаққи Таолоро хор диданд.

¹² Ва дили онҳоро бо меҳнат фурӯ нишонд; бемаҷол шуданд, ва мададгоре набуд.

¹³ Вале дар тангии худ сӯи Худованд фиғон карданд;

онҳоро аз мусибатҳошон наҷот дод.

¹⁴ Онҳоро аз торикӣ ва зулмот берун овард, ва бандҳошонро барканд.

¹⁵ Бигзор Худовандро барои эҳсони Ӯ ҳамд гӯянд, ва барои корҳои аҷоибӣ Ӯ аз баҳри бани-одам!

¹⁶ Зеро ки дарҳои мисинро шикастааст, ва ғалақаҳои оҳаниро пора кардааст.

¹⁷ Беақлон аз боиси роҳи ҷинояткоронаи худ ва аз боиси гуноҳҳои худ азият мекашиданд.

¹⁸ Ҷони онҳо аз ҳар хӯрок нафрат дошт, ва ба дарвозаи мамот расида буданд.

¹⁹ Вале дар тангии худ сӯи Худованд фиғон карданд;

онҳоро аз мусибатҳошон наҷот дод.

²⁰ Каломи Худо фиристод, ва онҳоро шифо бахшид,

ва онҳоро аз гӯрҳошон халос кард.

²¹ Бигзор Худовандро барои эҳсони Ӯ ҳамд гӯянд, ва барои корҳои аҷоибӣ Ӯ аз баҳри бани-одам!

²² Ва қурбонӣҳои шукрона забҳ кунанд, ва аъмоли Ӯро бо тараннум васф намоянд!

²³ Касоне ки бо киштиҳо баҳр мепаймоянд ва дар обҳои бисъёр кор мекунанд,

²⁴ Онҳо аъмоли Худовандро диданд, ва корҳои аҷоибӣ Ӯро дар қаъриҳо:

²⁵ Амр фармуд, ва боди тунде бархезонд, ва мавҷҳои онро бардошт.

²⁶ Ба осмонҳо мебароварданд, ба вартаҳо мефуроварданд;

ҷонашон дар мусибат ба ларза афтод.

²⁷ Мисли мастон чарх мезаданд ва мекалавиданд, ва тамоми ҳикматашон саргум шуд.

²⁸ Вале дар тангии худ сӯи Худованд фаръёд кашиданд;

ва онҳоро аз мусибатҳошон берун овард.

²⁹ Тундбодро ба хомӯшӣ мубаддал кард, ва мавҷҳои онҳо сокит шуд.

³⁰ Ва шод шуданд, ки хомӯш гардид;

ва онҳоро ба мавзеи дилхоҳашон бурда расонд.

³¹ Бигзор Худовандро барои эҳсони Ӯ ҳамд гӯянд, ва барои корҳои аҷоибӣ Ӯ аз баҳри бани-одам!

³² Ва Ӯро дар ҷамъомади қавм болобардор кунанд, ва дар маҷлиси пирон Ӯро мадҳ намоянд!

³³ Даръёҳоро ба биёбон табдил медиҳад,

ва чашмаҳои обро ба ташназамин,

³⁴ Замини ҳосилхезро ба шӯрзамин, аз боиси бадии сокинони он.

³⁵ Биёбонро ба кӯли об табдил медиҳад, ва замини хушкидаро ба чашмаҳои об.

³⁶ Ва гуруснагонро дар он ҷо ҷойгир мекунад, ва шаҳри маскун месозанд;

³⁷ Ва саҳроҳоро кишт мекунанд, ва токзорҳо мешинонанд,

ва онҳо ҳосили фаровон меоваранд.

³⁸ Ва онҳоро баракат медиҳад, ва онҳо бағоят борвар мешаванд;

ва чорпои онҳоро кам намекунад.

³⁹ Вале камшумор мешаванд ва аз фишори бадӣ ва ғаму ғусса ба залолат меафтанд.

⁴⁰ Забуниро бар мирон мерезад, ва онҳоро дар бодияи бераҳа сарсону саргардон мекунад.

⁴¹ Валекин мискинро аз залолат боло мебардорад; ва хонаводаҳоро мисли рамаи гӯсфандон сершумор мегардонад.

⁴² Росткорон инро дида, шод мешаванд;

ва ҳамаи ноинсофон даҳони худро мебарданд.

⁴³ Касе ки соҳиби ҳикмат аст, ба ин чизҳо диққат медиҳад;

ва эҳсонҳои Худовандро хоҳанд фаҳмид.

ТАРОНАИ САДУ ҲАФТУМ

Суруд дар шаъни Худо барои наҷот додани баргузидагон ва хоку туроб кардани душманон.

107 Суруд. Таронаи Довуд.

² Дилам қавист, эй Худо;

суруд хоҳам хонд ва хоҳам сароид; рӯҳам низ.

³ Эй уд ва барбат, бедор шав!

Ман субҳидамро бедор хоҳам кард.

4 Туро, эй Худованд, дар миёни қавмҳо ҳамд хоҳам гуфт:

ва Туро дар миёни қабилаҳо хоҳам сароид.

5 Зеро ки эҳсони Ту бузург аст фавқи осмонҳо, ва ростии Ту то афлок аст.

6 Бар осмонҳо баланд шав, эй Худо, ва ҷалоли Ту бар тамоми замин бод.

7 Барои он ки дӯстони Ту халосӣ ёбанд, бо ямини Худ наҷот деҳ, ва маро иҷобат намо.

8 Худо дар қудси Худ гуфтааст:

«Хурсанд хоҳам шуд, Шакемро тақсим хоҳам кард, ва водии Суккӯтро чен хоҳам намуд.

9 Ҷильод аз они Ман аст, Менашше аз они Ман; ва Эфроим хӯди Ман аст, Яхудо чӯбдасти салтанати Ман;

10 Мӯоб тоси шустушӯи Ман аст;

бар Адӯм кафши Худро хоҳам партофт; бар замини Фалиштӣ фаръёд хоҳам зад».

11 Кист, ки маро ба шаҳри қалъадор дарорад?

Кист, ки маро ба Адӯм ҳидоят намояд?

12 Оё на Ту, эй Худо, моро партофтай, ва бо лашкарҳои мо, эй Худо, берун намеой?

13 Ба мо аз дасти аду ёварӣ намо, зеро ки мадади одамизод ҳеҷ аст.

14 Бо Худо зафар хоҳем ёфт,

ва Ё адуёни моро хоку туроб хоҳад кард.

ТАРОНАИ САДУ ҲАШТУМ

Дуои шахси гирифтори таъқибот дар бораи наҷот додан аз душманон.

108 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд. Эй Худои ҳамду санои ман, хомӯш набош!

2 Зеро ки даҳони шарорат ва даҳони макрро бар ман кушодаанд;

бо забони кизб ба ман сухан меронанд;

3 Ва бо суханони адоват маро иҳота менамоёнд, ва бесабаб бо ман ҷанг мекунанд;

4 Ба ивази муҳаббати ман маро таъқиб менамоёнд,

валекин ман дуогӯй;

5 Ба ивази некӣ ба ман бадӣ мекунанд,

ва ба ивази муҳаббати ман — адоват.

6 Шариреро бар ӯ таъин намо,

ва бигзор иблис ба ямини ӯ биистад.

7 Вақте ки ӯ ба мурофия меояд, бигзор айбдор шуда барояд,

ва дуои ӯ барои ӯ гуноҳ ҳисоб ёбад;

8 Умри ӯ кӯтоҳ шавад; ҷоҳу ҷалоли ӯро дигаре бигирад;

9 Фарзандони ӯ ятим монанд, ва занаш бева шавад;

10 Ва фарзандони ӯ дарбадар гашта, гадоӣ кунанд, ва аз харобазори худ дур афтада, мадад пурсанд;

11 Қарзҳо ҳаммаи молу мулки ӯро забт кунанд, ва бегонаҳо меҳнати ӯро толону тороҷ намоянд;

12 Касе набошад, ки ба ӯ эҳсон кунанд, ва касе набошад, ки ба ятимони ӯ раҳм намояд;

13 Зуръети ӯ гирифтори ҳалокат гарданд;

дар насли дигар номашон маҳв шавад;

14 Гуноҳи падарони ӯ назди Худованд зикр ёбад, ва хатои модари ӯ аз хотир наравад;

15 Дар мадди назари Худованд ҳамеша бошанд, ва Ё зикри онҳоро аз замин нест кунанд,

16 Аз барои он ки ӯ эҳсон карданро дар ёд нашошт, балки одами мискин ва камбағал

ва дилрешро таъқиб мекард, то ки ба мурдан расонад.

17 Ва лаънатро дӯст медашт, ва он ба сари ӯ омад; ва баракатро хоҳон набуд, ва он аз ӯ дур шуд.

18 Ва лаънатро мисли либоси худ дар бар кард, ва он мисли об андаруни ӯ дохил шуд,

ва мисли равшан дар устухонҳои ӯ.

19 Пас бигзор он барои ӯ мисли ҷомае бошад, ки ӯ пӯшида мегардад,

ва мисли миёнбанде ки бо он ҳамеша камар мекунанд.

20 Чунин аст подош аз ҷониби Худованд барои адуёнам,

ва барои онҳое ки бар чонам бадгӯй мекунанд!

21 Валекин Ту, эй Худованд Худо, ба хотири исми Худ бо ман амал намо,

зеро ки эҳсони Ту некӯст; маро раҳой деҳ.

22 Зеро ки ман мискин ва камбағал ҳастам, ва дилам андаруни ман реш-реш аст.

23 Мисли сояи шомгоҳ ба боди фано меравам; мисли малах ронда мешавам.

24 Зонуҳоям аз рӯзадорӣ бемаҷол гардидааст, ва ҷисмам бе равшан монда, лоғар шудааст.

25 Ва ман назди онҳо нангин шудаам:

маро дида, сари худро мечунбонанд.

26 Маро мададгор бош, эй Худованд Худои ман!

Бо эҳсони Худ маро наҷот деҳ,

27 То бидонанд, ки ин дасти Туст,

ва Ту, эй Худованд, инро кардай.

28 Онҳо лаънат мехонанд, вале Ту баракат деҳ;

бигзор онҳо қиём карда, шарманда шаванд,

вале банди Ту шод гардад.

29 Адуёнам либоси расвой дар бар кунанд,

ва шармандагии худро мисли ҷомае бипӯшанд.

30 Худовандро бо забони худ бағоят ҳамд хоҳам гуфт,

ва дар миёни мардуми бисъёр Ёро мадҳ хоҳам кард.

31 Зеро ки ба ямини мискин меистад,

то ӯро аз онҳое ки ҷонашро маҳкум кардан

мехоҳанд, наҷот диҳад.

ТАРОНАИ САДУ НҲУМ

Нубувват дар бораи ҷалол ёфтани Писари Худо.

109 Таронаи Довуд. Худованд ба Худованди ман гуфт:

«Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пойи Ту андозам».

² Асои қуввати Туро Худованд аз Сион хоҳад фиристод;

дар миёни душманони Худ хукмронӣ намо.

³ Қавми Ту дар рӯзи қуввати Ту ба ихтиёр ҳозир шуданд, дар сару либоси қудсият; аз батни субҳидам шабнами ҷавонии Ту барои Туст.

⁴ Худованд қасам хӯрдааст, ва таассуф нахоҳад хӯрд:

Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ.

⁵ Худованд ба ямини Туст.

Дар рӯзи ғзаби Худ подшоҳонро шикаст хоҳад дод,

⁶ Бар халқҳо доварӣ хоҳад намуд, —

аз ҷасадҳои мурда пур хоҳад кард;

сарро дар замини паҳновар хоҳад кӯфт;

⁷ Аз наҳри сари роҳ хоҳад нӯшид,

бинобар ин сар хоҳад бардошт.

ТАРОНАИ САДУ ДАҲУМ

Ҳамду сано барои наҷот додани баргузидагоне ки аҳкоми Худоро ба ҷо меоваранд.

110 Ҳалелуёҳ.
Худовандро бо тамоми дил ҳамд хоҳам гуфт дар шӯрои росткорон ва дар ҷамоат.

² Аъмоли Худованд бузург аст; матлуб аст барои ҳамаи шавқмандони он.

³ Кори Ҷ шукӯҳ ва шавкат аст; ва адолати Ҷ то абад қоим аст.

⁴ Корҳои аҷоибии Худро василаи зикр гардондааст; Худованд бахшанда ва раҳим аст.

⁵ Ба тарсгорони Худ ризқу рӯзӣ додааст; аҳди Худро ба сурати абадӣ дар хотир дорад.

⁶ Қуввати аъмоли Худро ба қавми Худ зоҳир сохт, то ки мероси халқоро ба онҳо бидиҳад.

⁷ Аъмоли дастҳои Ҷ ростӣ ва инсоф аст; ҳамаи фармудҳои Ҷ боэътимод аст:

⁸ То абад матин аст; бар ростӣ ва росткорӣ асос ёфтааст.

⁹ Раҳой барои қавми Худ фиристод, аҳди Худро ба сурати абадӣ амр фармуд; исми Ҷ қуддус ва саҳмгин аст!

¹⁰ Тарси Худованд ибтидои ҳикмат аст, хиради некӯст барои ҳар касе ки онҳоро ба ҷо меоварад; ҳамду санои Ҷ то абад қоим аст.

ТАРОНАИ САДУ ЁЗДАҲУМ

Ваъдаи хушбахтӣ ба тарсгорони Худованд.

111 Ҳалелуёҳ.
Хушо касе ки аз Худованд метарсад; ба аҳкоми Ҷ бисъёр шавқ дорад.

² Зуръети ӯ дар замин зӯрвар хоҳанд буд; насли росткорон баракат хоҳанд ёфт.

³ Фаровонӣ ва сарват дар хонаи ӯст; ва адолати ӯ то абад қоим аст.

⁴ Дар торикӣ барои росткорон нур тулӯъ мекунад; бахшанда ва раҳим ва одил аст.

⁵ Некӯст касе ки мебахшад ва қарз медиҳад; корҳои худро аз рӯи инсоф мураттаб менамояд.

⁶ Зеро ки ҳаргиз фуру нахоҳад ғалтид; одил то абад зикр хоҳад ёфт.

⁷ Аз овозаи бад наметарсад; дилаш қавист, ба Худованд таваккал мекунад.

⁸ Дилаш матин аст, наметарсад; то даме ки нокомии адуёнашро бубинад.

⁹ Исроф намудааст: ба мискинон тақсим карда додааст;

адолаташ то абад қоим аст; шохаш дар ҷалол баланд хоҳад шуд.

¹⁰ Шарир инро дида, ба хашм хоҳад омад, дандонҳояшро ғичиррос занонда, сӯзу гудоз хоҳад кард;

орзуи шарирон нест хоҳад шуд.

ТАРОНАИ САДУ ДУВОЗДАҲУМ

Исми Худованд муборак бод.

112 Ҳалелуёҳ.
Эй бандагони Худованд, мадҳ кунед!

Исми Худовандро мадҳ кунед!

² Исми Худованд муборак бод, аз ҳоло ва то абад!

³ Аз тулӯи офтоб то ғуруби он исми Худованд мамдӯҳ аст.

⁴ Худованд бар ҳамаи халқҳо баланд аст; ҷалоли Ҷ бар осмонҳост.

⁵ Кист монанди Худованд Худои мо, ки бар афрозҳо нишаста,

⁶ Ҳам мешавад, то ки бар осмон ва бар замин назар кунад?

⁷ Бенаворо аз хок мебардорад, мискинро аз ахлот баланд мекунад,

⁸ То ки бо мирон шинонад, бо мирони қавми Худ.

⁹ Зани нозойро дар хона мешинонад ҳамчун модаре ки аз фарзандонаш шодмон аст. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ СЕЗДАҲУМ

Ҳамд ва шукрона дар шаъни Худо.

113 Вақте ки Исроил аз Миср берун омад, ва хонадони Яъқуб аз қавми бегоназабон,

² Яхудо қудси Ҷ буд, Исроил — ҳокимияти Ҷ.

³ Баҳр инро дида, гурехт; Урдун қафо гашт.

⁴ Кӯҳҳо мисли кӯчқорон ҷастухез карданд, ва талҳо — мисли барраҳо.

⁵ Туро чӣ шуд, эй баҳр, ки гурехтӣ?

Ва эй Урдун, ки қафо гаштӣ?

⁶ Ва эй кӯҳҳо, ки мисли кӯчқорон ҷастухез кардед, ва эй талҳо, ки мисли барраҳо?

⁷ Аз ҳузури Худованд ба ларзиш ой, эй замин!

Аз ҳузури Худои Яъқуб,

⁸ Ки кӯҳпораро ба кӯли об табдил медиҳад, ва санги хороро ба чашмаи об.

⁹ На моро, эй Худованд, на моро,

балки исми Худро ҷалол дех;
 ба хотири эҳсони Худ, ба хотири ростии Худ.
¹⁰ Чаро халқҳо гӯянд: «Худои онҳо кучост?»
¹¹ Валекин Худои мо дар осмон аст;
 ҳар чӣ хоҳад, ба амал меоварад.
¹² Бутҳои онҳо нуқра ва тиллост, амали дастҳои одамизод.

¹³ Онҳо даҳон доранд, вале ҳарф намежананд;
 чашм доранд, вале намебинанд;
¹⁴ Гӯш доранд, вале намешунаванд;
 бинӣ доранд, вале намебуянд;
¹⁵ Даст доранд, вале ламс намекунанд,
 по доранд, вале роҳ намераванд;
 аз гулӯи худ садое намебароранд.
¹⁶ Созандагонашон мисли онҳо хоҳанд буд,
 ва ҳар касе ки ба онҳо таваккал мекунад.
¹⁷ Эй Исроил! Ба Худованд таваккал кунед;
 мададгори онҳо ва сипари онҳо Ўст.
¹⁸ Эй хонадони Ҳорун! Ба Худованд таваккал кунед;
 мададгори онҳо ва сипари онҳо Ўст.
¹⁹ Эй тарсгори Худованд!
 Ба Худованд таваккал кунед;
 мададгори онҳо ва сипари онҳо Ўст.
²⁰ Худованд моро ба ёд оварда, баракат хоҳад дод;
 хонадони Исроилро баракат хоҳад дод;
 хонадони Ҳорунро баракат хоҳад дод;
²¹ Тарсгори Худовандро баракат хоҳад дод;
 хурдонро бо бузургон.
²² Худованд шуморо афзун хоҳад кард;
 шумо ва фарзандони шуморо.
²³ Шумо мубораки Худованд ҳастед,
 ки Ў осмон ва заминро офаридааст.
²⁴ Осмон осмони Худованд аст,
 валекин заминро ба бани-одам додааст.
²⁵ На мурдагон Худовандро мадҳ мекунанд,
 ва на ҳамаи фуруравандагони гӯр.
²⁶ Вале мо Худовандро муборак хоҳем хонд,
 аз ҳоло ва то абад.
 Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ЧОРДАҲУМ

Шодмонӣ дар бораи наҷот.

114 Худовандро дӯст медорам,
 зеро ки овози маро, зориҳои маро
 мешунавад;
² Зеро ки гӯши Худро сӯи ман ҳам намудааст,
 бинобар ин тамоми умри худ Ўро хоҳам хонд.
³ Камандҳои мамот маро фаро гирифт
 ва азобҳои гӯр маро дарёфт;
 ба тангӣ ва ғаму ғусса дучор шудам.
⁴ Он гоҳ исми Худовандро хондам:
 «Лутфан, эй Худованд, қонамро бираҳон».
⁵ Худованд бахшанда ва одил аст;
 ва Худои мо раҳмон аст.
⁶ Худованд соддадилонро нигоҳдорӣ мекунад;
 ранҷур будам, ва маро наҷот дод.
⁷ Эй қонам, ба оромии худ баргард,

зеро ки Худованд ба ту таваҷҷӯҳ намудааст.
⁸ Зеро ки қонамро аз мамот халосӣ додай,
 чашмамро аз ашк, поямро аз лағҷидан.
⁹ Пеши Худованд дар замини зиндаҳо роҳ хоҳам
 рафт.

ТАРОНАИ САДУ ПОНЗДАҲУМ

Мамоти порсоён дар назари Худованд гарон аст.

115 Имон доштам, бинобар ин мегуфтам:
 «Ман бағоят уқубат кашидаам».
² Ман дар маъюсии худ мегуфтам:
 «Ҳар одам козиб аст».
³ Ба Худованд чӣ подош диҳам
 барои ҳамаи некиҳое ки ба ман кардааст?
⁴ Косаи наҷотро хоҳам бардошт,
 ва исми Худовандро хоҳам хонд.
⁵ Назрҳоямро ба Худованд адо хоҳам кард,
 пеши тамоми қавми Ў.
⁶ Мамоти порсоёни Худованд дар назари Ў гарон
 аст.
⁷ Лутфан, эй Худованд, ман бандаи Ту ҳастам;
 ман бандаи Ту ва писари канизи Ту ҳастам;
 бандҳои маро кушодаи.
⁸ Барои Ту қурбонии шукронаро забҳ хоҳам кард,
 ва исми Худовандро хоҳам хонд.
⁹ Назрҳоямро ба Худованд адо хоҳам кард,
 пеши тамоми қавми Ў,
¹⁰ Дар саҳнҳои хонаи Худованд;
 андаруни ту, эй Ерусалим! Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ШОНЗДАҲУМ

Эҳсони бузурги Худованд ба одамон.

116 Худовандро мадҳ кунед, эй ҳамаи халқҳо!
 Ўро ситоиш намоед, эй ҳамаи умматҳо!
² Зеро ки эҳсони Ў бар мо ғолиб омадааст;
 ва ростии Худованд то абад аст.
 Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ҲАФДАҲУМ

Ҳамду санои одилон дар шаъни Худованд.

117 Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки некӯст;
 зеро ки эҳсони Ў то абад аст.
² Исроил бигӯянд: «Зеро ки эҳсони Ў то абад аст!»
³ Хонадони Ҳорун бигӯянд:
 «Зеро ки эҳсони Ў то абад аст!»
⁴ Тарсгори Худованд бигӯянд:
 «Зеро ки эҳсони Ў то абад аст!»
⁵ Аз тангӣ Худовандро хондам;
 Худованд маро дар вусъатобод иҷобат намуд.
⁶ Худованд бо ман аст, нахоҳам тарсид;
 одамизод ба ман чӣ метавонад бикунанд?
⁷ Худованд мададгори ман аст,
 ва ман нокомии бадҳоҳони худро хоҳам дид.
⁸ Паноҳ бурдан ба Худованд беҳ аст
 аз таваккал кардан ба одамизод.
⁹ Паноҳ бурдан ба Худованд беҳ аст

аз таваккал кардан ба мирон.
¹⁰ Ҳамаи халқҳо маро иҳота кардаанд; —
ба исми Худованд онҳоро албатта нест хоҳам
кард.
¹¹ Даври маро гирифтаанд ва маро иҳота
кардаанд; —
ба исми Худованд онҳоро албатта нест хоҳам
кард.
¹² Мисли занбӯрҳо даври маро гирифтаанд,
мисли оташи хорзор хомӯш шудаанд; —
ба исми Худованд онҳоро албатта нест хоҳам
кард.
¹³ Маро сахт тела додӣ, то ки афтам,
вале Худованд ба ман мадад расонд.
¹⁴ Худованд қуввати ман ва суруди ман аст,
ва наҷоти ман шудааст.
¹⁵ Овози тараннум ва наҷот дар хаймаҳои одилон
аст;
ямини Худованд бо қудрат амал мекунад.
¹⁶ Ямини Худованд баланд мебардорад;
ямини Худованд бо қудрат амал мекунад.
¹⁷ Нахоҳам мурд, балки зиндагӣ хоҳам кард,
ва аъмоли Худовандро эълон хоҳам намуд.
¹⁸ Худованд маро сахт ҷазо дод,
валекин маро ба мурдан нарасонд.
¹⁹ Дарвозаҳои адолатро барои ман воз кунед;
ба онҳо даромада, Худовандро ҳамд хоҳам гуфт.
²⁰ Инак дарвозаи Худованд;
одилон ба он дохил хоҳанд шуд.
²¹ Туро ҳамд мегӯям,
зеро ки маро иҷобат намудай ва наҷоти ман
шудай.
²² Санге ки меъмрон рад карданд,
санги сари гӯшаи бино гардид;
²³ Ин аз қониби Худованд шуд,
ва дар назари мо ҳайратангез аст.
²⁴ Ҳамин рӯзро Худованд ба амал овард:
дар он ба вачд омада, шодӣ хоҳем кард.
²⁵ Лутфан, эй Худованд, наҷот деҳ!
Лутфан, эй Худованд, комъёб соз!
²⁶ Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!
Шуморо аз хонаи Худованд баракат мехоҳем.
²⁷ Худованд Худост, ки моро нур бахшидааст;
қурбониро бо танобҳо баста, то бурҷҳои
қурбонгоҳ баред.
²⁸ Ту Худои ман ҳастӣ, ва Туро ҳамд мегӯям;
эй Худои ман, Туро болобардор менамоям.
²⁹ Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки некӯст;
зеро ки эҳсонӣ Ӯ то абад аст.

ТАРОНАИ САДУ ҲАЖДАҲУМ

Куввати мӯъҷизаосои каломи Худо.

118 Хушо касони ростроҳ,
ки мувофиқи шариати Худованд рафтор
мекунанд.

² Хушо онҳое ки шаҳодоти Ӯро риоя мекунанд,
бо тамоми дил толиби Ӯ мебошанд.

³ Ноинсофӣ низ намекунанд, бо роҳҳои Ӯ
меравад.
⁴ Ту фармудҳои Худро амр кардӣ,
то ки онҳоро пурра ба ҷо оварем.
⁵ Кошки роҳҳои ман дуруст мебуд,
то ки фароизи Туро нигоҳ дорам!
⁶ Он гоҳ хиҷил нахоҳам шуд,
вақте ки ба тамоми аҳкоми Ту назар андозам.
⁷ Туро бо ростии дил ҳамд хоҳам гуфт,
вақте ки довариҳои одилонаи Туро таълим гирам.
⁸ Фароизи Туро нигоҳ хоҳам дошт;
маро тамоман тарк накун.
⁹ Ба чӣ васила ҷавон роҳи худро покиза медорад?
Бо нигоҳ доштани худ мувофиқи каломи Ту.
¹⁰ Бо тамоми дили худ толиби Ту шудаам;
маро нагузор, ки саҳв карда, аз аҳкоми Ту сар
тобам.
¹¹ Сухани Туро дар дили худ ниҳон доштаам,
то ки пеши Ту хато накунам.
¹² Эй Худованд, Ту муборак ҳастӣ!
Фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
¹³ Ҳамаи довариҳои даҳони Туро
бо лабҳои худ баён кардаам.
¹⁴ Дар роҳи шаҳодоти Ту хурсандам,
чунон ки дар сарвати беҳтарин.
¹⁵ Дар бораи фармудҳои Ту фикру хаёл мекунам,
ва ба роҳҳои Ту назар меандозам.
¹⁶ Аз фароизи Ту ҳаловат мебарам;
каломи Туро фаромӯш нахоҳам кард.
¹⁷ Ба бандаи Худ таваҷҷӯҳ намо,
то ки зинда монам ва каломи Туро нигоҳдорӣ
кунам.
¹⁸ Чашмони маро воз кун,
то ки аз Тавроти Ту корҳои аҷоибро бубинам.
¹⁹ Ман дар замин ғариб ҳастам;
аҳкоми Худро аз ман пинҳон надор.
²⁰ Ҷонам ба лаб омадааст аз орзуи он ки
довариҳои Туро дар ҳар вақт бидонад.
²¹ Бадқасдони малъунро,
ки аз аҳкоми Ту сар метобанд, итоб намудай.
²² Маломат ва тамасхурро аз ман дафъ кун,
зеро ки шаҳодоти Туро риоя намудаам.
²³ Мирон низ нишаста, ба муқобили ман сухан
меронанд;
аммо бандаи Ту дар бораи фароизи Ту
фикру хаёл мекунад.
²⁴ Шаҳодоти Ту низ ҳаловати ман аст,
машваратчиёни ман аст.
²⁵ Ҷонам ба хок яксон шудааст;
аз рӯи каломи Худ маро зинда гардон.
²⁶ Роҳҳои худро баён кардаам, ва маро иҷобат
намудай;
фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
²⁷ Тариқи фармудҳои Худро ба ман бифаҳмон,
то ки дар бораи корҳои аҷоибӣ Ту фикру хаёл
кунам.
²⁸ Ҷонам аз андӯҳ об шудааст;
аз рӯи каломи Худ маро қоим гардон.

29 Роҳи кизбро аз ман дур кун,
 ва шариати Худро ба ман ато фармо.
 30 Тариқи ростиро баргузидаам;
 довариҳои Туро пеши назари худ мебинам.
 31 Ба шаҳодоти Ту часпидаам;
 Худовандо, маро хиҷил нақун.
 32 Бо роҳи аҳкоми Ту хоҳам давид,
 зеро ки диламро фараҳ хоҳӣ бахшид.
 33 Тариқи фароизи Худро, эй Худованд,
 ба ман нишон деҳ, то ки онро то ба охир пайравӣ
 намоям.
 34 Маро фаҳм бибахш, то ки шариати Туро
 пайравӣ намоям,
 ва онро бо тамоми дил нигоҳдорӣ кунам.
 35 Маро ба роҳи аҳкоми Худ ҳидоят намо,
 зеро ки онро хостаам.
 36 Диламро ба шаҳодоти Худ моил гардон,
 ва на ба тамаҷорӣ.
 37 Чашмонамро аз дидани чизҳои ҳечу пуч
 пешгирӣ намо;
 дар тариқи Худ маро зинда гардон.
 38 Сухани Худро бо бандаи Худ,
 ки ба тарси Ту дода шудааст, иҷро намо.
 39 Маломати маро, ки аз он метарсам, пешгирӣ
 намо,
 зеро ки довариҳои Ту некӯст.
 40 Инак, фармудҳои Туро орзумандам;
 аз рӯи адолати Худ маро зинда гардон.
 41 Бигзор эҳсонҳои Ту, эй Худованд, бар ман биёяд,
 ва наҷоти Ту мувофиқи сухани Ту,
 42 То ки ба ҷавоби бадғӯи худ чизе гуфта тавонам,
 зеро ки ба каломи Ту таваккал кардаам.
 43 Ва каломи ростиро аз даҳонам тамоман нагир;
 зеро ки ба довариҳои Ту умед бастаам;
 44 Ва шариати Туро ҳамеша
 нигоҳдорӣ хоҳам кард то абад.
 45 Дар вусъатобод роҳ хоҳам рафт,
 зеро ки фармудҳои Туро ҷӯё шудаам.
 46 Дар бораи шаҳодоти Ту пеши подшоҳон
 суҳан хоҳам ронд, ва ор нахоҳам дошт.
 47 Ва аз аҳкоми Ту, ки дӯст медорам,
 ҳаловат хоҳам бурд.
 48 Ва кафҳои худро сӯи аҳкоми Ту,
 ки дӯст медорам, хоҳам бардошт,
 ва дар бораи фароизи Ту фикру хаёл хоҳам кард.
 49 Каломи Худро бо бандаи Худ ба ёд ор,
 ки ба василаи он маро умед бахшидаӣ.
 50 Ин дар мусибатам тасаллои ман аст,
 зеро ки сухани Ту маро зинда гардонд.
 51 Бадқасдон маро бисъёр тамасхур карданд;
 бо вучуди он аз шариати Ту сар натофтам.
 52 Довариҳои қадимии Туро, эй Худованд,
 ба ёд меовардам, ва тасаллӣ меёфтам.
 53 Оташинӣ маро дар бар мегирад аз шарироне
 ки шариати Туро тарк кардаанд.
 54 Фароизи Ту сурудҳои ман буд дар ғарибистони
 ман.

55 Шабона исми Туро, эй Худованд, ба ёд
 меовардам,
 ва шариати Туро нигоҳдорӣ мекардам.
 56 Он аз они ман гардидааст,
 зеро ки фармудҳои Туро риоя намудаам.
 57 Худованд насибаи ман аст;
 гуфтам, ки каломи Туро нигоҳдорӣ кунам.
 58 Марҳамати Туро бо тамоми дил илтиҷо кардаам:
 мувофиқи сухани Худ ба ман марҳамат намо.
 59 Роҳҳоямро андешидаам,
 ва пойҳоямро сӯи шаҳодоти Ту баргардондаам.
 60 Барои нигоҳдории аҳкоми Ту шитофтаам
 ва дер накардаам.
 61 Камандҳои шарирон маро ихота намуд;
 лекин шариати Туро фаромӯш накардам.
 62 Нисфи шаб мехестам, то ки Туро ҳамд гӯям
 барои довариҳои одилонаи Ту.
 63 Ман ба ҳамаи онҳое ки аз Ту метарсанд,
 рафиқ ҳастам;
 ва ба онҳое ки фармудҳои Туро
 нигоҳдорӣ мекунам.
 64 Аз эҳсони Ту, эй Худованд, замин пур аст;
 фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
 65 Ба бандаи Худ, эй Худованд,
 мувофиқи каломи Худ некӣ кардай.
 66 Ақли некӯ ва донишро ба ман таълим деҳ;
 зеро ки ба аҳкоми Ту имон овардаам.
 67 Пеш аз он ки ба залолат афтам, ман сахв
 менамудам;
 вале акнун сухани Туро нигоҳдорӣ мекунам.
 68 Ту некӯ ва некӯкор ҳастӣ;
 фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
 69 Бадқасдон дар ҳаққи ман дурӯғ мебофанд;
 лекин ман бо тамоми дил фармудҳои Туро
 пайравӣ хоҳам кард.
 70 Дили онҳо мисли дунба равған бастааст;
 лекин ман аз шариати Ту ҳаловат мебарам.
 71 Барои ман некӯст, ки уқубат кашидаам,
 то ки фароизи Туро таълим гирам.
 72 Барои ман шариати даҳони Ту беҳ аст
 аз ҳазорҳо тилло ва нуқра.
 73 Дастҳои Ту маро офаридааст ва барпо кардааст;
 маро фаҳм бибахш, то ки аҳкоми Туро таълим
 гирам.
 74 Тарсгорони Ту маро дида, шод хоҳанд шуд,
 зеро ки ба каломи Ту умед бастаам.
 75 Медонам, эй Худованд, ки довариҳои Ту одилона
 аст;
 ва маро барҳақ уқубат додаӣ.
 76 Пас, бигзор эҳсони Ту тасаллои ман гардад;
 мувофиқи сухани Ту бо бандаи Ту.
 77 Бигзор марҳамати Ту бар ман биёяд,
 то ки зинда шавам;
 зеро ки шариати Ту ҳаловати ман аст.
 78 Бигзор бадқасдон хиҷил шаванд,
 зеро ки ноҳақ ба ман ноинсофӣ карданд;
 аммо ман дар бораи фармудҳои Ту фикру хаёл
 мекунам.

79 Бигзор тарсгорони Ту сӯи ман баргарданд,
ва шаҳодоти Туро бидонанд.
80 Бигзор дилам дар фароизи Ту комил бошад,
то ки хиҷил нашавам.
81 Ҷонам барои наҷоти Ту хаста мешавад:
ба каломи Ту умед бастаам.
82 Чашмонам барои сухани Ту хаста мешавад;
меғӯям: «Кай маро тасалли хоҳӣ дод?»
83 Зеро ки мисли машки дудхӯрда гардидаам;
аммо фароизи Туро фаромӯш накардаам.
84 Чӣ қадар аст рӯзҳои бандаи Ту?
Таъқибкунандагони маро кай доварӣ хоҳӣ кард?
85 Бадқасдон, ки ба шариати Ту мувофиқ нестанд,
барои ман чоҳҳо канданд.
86 Тамоми аҳкоми Ту ҳақ асту рост;
маро ноҳақ таъқиб мекунанд; ба ман ёварӣ намо.
87 Кам монда буд, ки дар замин кори маро тамом
кунанд;
валекин ман фармудҳои Туро тарк накардам.
88 Аз рӯи эҳсони Худ маро зинда гардон,
то ки шаҳодати даҳони Туро нигоҳдорӣ кунам.
89 Каломи Ту, эй Худованд, то абад аст;
дар осмонҳо қоим аст.
90 Садоқати Ту то абадуддаҳр аст;
заминро офаридаӣ, ва он истодааст.
91 Мувофиқи дастурҳои Ту то имрӯз истодаанд;
зеро ки ҳама бандаи Ту ҳастанд.
92 Агар шариати Ту ҳаловати ман намебуд,
дар мусибати худ нобуд мешудам.
93 Фармудҳои Туро ҳаргиз фаромӯш нахоҳам кард;
зеро ки бо онҳо маро зинда гардондаӣ.
94 Ман аз они Ту ҳастам, маро наҷот деҳ;
зеро ки фармудҳои Туро ҷӯё шудаам.
95 Шарирон маро поида гаштаанд, то ки маро
нобуд кунанд;
аммо ман шаҳодоти Туро муроқиба менамоям.
96 Барои ҳар камоле заволе дидаам;
аммо аҳкоми Ту бағоят васеъ аст.
97 Шариати Туро чӣ сон дӯст медорам!
Тамоми рӯз фикру хаёлам дар бораи он аст.
98 Аҳкоми Ту маро аз душманонам зиёдтар ҳикмат
омӯхтааст;
зеро ки он ҳамеша бо ман аст.
99 Аз ҳамаи муаллимони худ донотар шудаам;
зеро ки фикру хаёлам дар бораи шаҳодоти Туст.
100 Аз пирон бомаърифаттар шудаам;
зеро ки фармудҳои Туро риоя менамоям.
101 Аз ҳар гуна роҳи бад пойҳоямро боздоштаам,
то ки каломи Туро нигоҳдорӣ кунам.
102 Аз дастурҳои Ту дур нашудаам,
зеро ки Ту маро таълим медиҳӣ.
103 Чӣ ширин аст сухани Ту ба коми ман!
Ва ба даҳонам аз асал ширинтар аст.
104 Аз фармудҳои Ту бомаърифат шудаам;
бинобар ин аз ҳар гуна роҳи кизб нафрат дорам.
105 Каломи Ту чароғ аст барои поям;
ва нур аст барои роҳам.
106 Қасам хӯрдаам ва онро ба ҷо хоҳам овард,

ки довариҳои одилонаи Туро нигоҳдорӣ кунам.
107 Бисъёр ба залолат афтадам; Худовандо,
мувофиқи каломи Худ маро зинда гардон.
108 Ба ҳадияҳои даҳонам таваҷҷӯҳ намо, эй
Худованд!
Ва дастурҳои Худро ба ман таълим деҳ.
109 Ҷонам ҳамеша дар кафи ман аст;
вале шариати Туро фаромӯш намекунам.
110 Шарирон барои ман дом ниҳодаанд;
вале аз фармудҳои Ту дур нашудаам.
111 Шаҳодоти Туро то абад мероси худ кардаам;
зеро ки онҳо хурсандии дили ман аст.
112 Диламро ба иҷрои фароизи Ту моил кардаам;
ба сурати абадӣ, то ба охир.
113 Аз ҳардамхаёлон нафрат дорам;
вале шариати Туро дӯст медорам.
114 Паноҳ ва сипари ман Ту ҳастӣ;
ба каломи Ту умед бастаам.
115 Аз ман дур шавед, эй бадкешон!
Аҳкоми Худои худро пайравӣ хоҳам кард.
116 Маро мувофиқи сухани Худ дастгирӣ намо,
то ки зинда шавам;
ва аз умедам хиҷил нагардон.
117 Ба ман ёварӣ намо, то ки наҷот ёбам;
ва ҳамеша ба фароизи Ту назар дӯзам.
118 Ҳамаи онҳоеро, ки аз фароизи Ту
дур шудаанд, вожгун кардаӣ;
зеро ки найранги онҳо бефоида аст.
119 Ҳамаи шарирони заминро мисли занги оҳан
тарошида нест мекунӣ;
бинобар ин шаҳодоти Туро дӯст доштаам.
120 Аз тарси Ту мӯи баданам сих шудааст;
ва аз довариҳои Ту метарсам.
121 Инсоф ва адолатро пеша кардаам;
маро ба ситамгаронам таслим нақун.
122 Бар нафъи бандаи Худ зомин шав,
то ки бадқасдон ба ман ситам нақунанд.
123 Чашмонам барои наҷоти Ту хаста мешавад,
ва барои сухани адолати Ту.
124 Бо бандаи Худ аз рӯи эҳсони Худ амал намо,
ва фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
125 Ман бандаи Ту ҳастам; маро фаҳм бибахш,
то ки шаҳодоти Туро дарк намоям.
126 Вақти он аст, ки Худованд амал кунад;
шариати Туро поймол кардаанд.
127 Лекин ман аҳкоми Туро дӯст медорам,
бештар аз тилло ва зари холис.
128 Бинобар ин ҳамаи фармудҳои Туро
дар ҳар бобат рост мешуморам;
аз ҳар роҳи кизб нафрат дорам.
129 Шаҳодоти Ту аҷоиб аст;
бинобар ин ҷонам онҳоро риоя мекунад.
130 Оғози каломи Ту нур мепояшад,
соддадилонро фаҳм мебахшад.
131 Даҳонамро васеъ кушода нафас мегирам;
зеро ки ташнаи аҳкоми Ту ҳастам.
132 Ба ман лутф ва марҳамат намо;
чунон ки дӯстдорони исми Туро сазовор аст.

133 Қадамҳоямро дар сухани Худ устувор гардон;
ва ҳеҷ бадиро нагузор, ки бар ман ҳукмрон
шавад.
134 Маро аз ситами одамизод раҳой деҳ,
то ки фармудҳои Туро нигоҳдорӣ кунам.
135 Рӯи Худро ба бандаи Худ мунаввар намо,
ва фароизи Худро ба ман таълим деҳ.
136 Ҷӯйборҳои об аз чашмонам равон аст,
аз дасти онҳое ки шариати Туро нигоҳдорӣ
намекунанд.
137 Ту, эй Худованд, одил ҳастӣ,
ва довариҳои Ту ҳақ асту рост.
138 Шаҳодоти Худро бо адолат амр фармудай,
ва бо рости мутлақ.
139 Рашки ман кори маро тамои кардааст,
зеро ки адуёнам каломи Туро фаромӯш кардаанд.
140 Сухани Ту бағоят покиза аст,
ва бандаи Ту онро дӯст медорад.
141 Ман хурд ва ҳақир ҳастам,
аммо фармудҳои Туро фаромӯш накардаам.
142 Адолати Ту адолат аст то абад,
ва шариати Ту ҳақ асту рост.
143 Тангӣ ва кулфат маро даръёфтааст;
аҳкоми Ту ҳаловати ман аст.
144 Адолати шаҳодоти Ту то абад аст;
маро фаҳм бибахш, то ки зинда шавам.
145 Бо тамоми дил мехонам: маро иҷобат намо,
эй Худованд,
то ки фароизи Туро пайравӣ намоям.
146 Туро мехонам: маро наҷот деҳ,
то ки шаҳодоти Туро нигоҳдорӣ кунам.
147 Пеш аз дамидани субҳ хеста, истиғоса мебарам;
ба каломи Ту умед бастаам.
148 Чашмонам дар посҳои шаб кушода мешавад,
то ки дар бораи сухани Ту фикру хаёл кунам.
149 Овози маро аз рӯи эҳсони Худ бишнава;
Худовандо, аз рӯи инсофи Худ маро зинда гардон.
150 Шавқмандони фисқу фучур наздик омадаанд;
онҳо аз шариати Ту дур ҳастанд.
151 Ту, эй Худованд, наздик ҳастӣ,
ва тамоми аҳкоми Ту ҳақ асту рост.
152 Аз қадим шаҳодоти Туро донистаам,
ки онҳоро ба сурати абадӣ бунъёд кардай.
153 Ба мусибатам назар кун ва маро раҳой деҳ,
зеро ки шариати Туро фаромӯш накардаам.
154 Доди маро бигир ва маро бираҳон;
мувофиқи сухани Худ маро зинда гардон.
155 Аз шарирон наҷот дур аст,
зеро ки толиби фароизи Ту нестанд.
156 Марҳаматҳои Ту бисъёр аст, эй Худованд;
аз рӯи инсофи Худ маро зинда гардон.
157 Таъқибкунандагон ва адуёнам бисъёранд;
лекин аз шаҳодоти Ту сар натофтаам.
158 Хоинонро мебинам ва мутанаффир мешавам,
чунки онҳо сухани Туро нигоҳдорӣ намекунанд.
159 Бубин, ки фармудҳои Туро дӯст медорам;
Худовандо, аз рӯи эҳсони Худ маро зинда гардон.
160 Таҳқурсии каломи Ту ҳақ асту рост,

ва ҳар довари одилонаи Ту то абад аст.
161 Мирон маро бар абас таъқиб мекунанд;
вале дилам аз каломи Ту метарсад.
162 Аз сухани Ту шодмонам,
мисли касе ки ғанимати бисъёре ба даст оварда
бошад.
163 Аз кизб кароҳат дорам ва мутанаффир
мешавам;
шариати Туро дӯст медорам.
164 Рӯзе ҳафт карат Туро мадҳ менамоям
барои довариҳои одилонаи Ту.
165 Дӯстдорони шариати Ту осоиштагии зиёде
доранд,
ва чизе ба онҳо монеъ намешавад.
166 Ба наҷоти Ту, эй Худованд, умед бастаам,
ва аҳкоми Туро иҷро мекунам.
167 Ҷонам шаҳодоти Туро нигоҳдорӣ мекунад;
онҳоро бағоят дӯст медорам.
168 Фармудҳои Туро, ва шаҳодоти Туро нигоҳдорӣ
мекунам,
зеро ки ҳамаи роҳоям пеши назари Ту ст.
169 Бигзор тазарӯи ман пеши Ту, эй Худованд,
наздик шавад;
мувофиқи каломи Худ маро фаҳм бибахш.
170 Бигзор истиғосаам пеши Ту бирасад;
мувофиқи сухани Худ маро халосӣ деҳ.
171 Лабҳоям ҳамду санои Туро ифода хоҳад кард,
вакте ки фароизи Худро ба ман таълим диҳӣ.
172 Забонам сухани Туро хоҳад сароид,
зеро ки тамоми аҳкоми Ту адл аст.
173 Бигзор дасти Ту мададгори ман бошад,
зеро ки фармудҳои Туро баргузидаам.
174 Орзуманди наҷоти Ту ҳастам, эй Худованд,
ва шариати Ту ҳаловати ман аст.
175 Бигзор ҷонам зинда бошад, то ки Туро мадҳ
кунад;
ва довариҳои Ту ба ман мадад расонанд.
176 Мисли гӯсфанди гумшуда роҳро гум кардаам:
бандаи Худро талаб кун,
зеро ки аҳкоми Туро фаромӯш накардаам.

ТАРОНАИ САДУ НУЗДАҲУМ

Дуо дар бораи халосӣ додан аз бӯхтонгӯён.

119 Суруди сууд.

Дар тангии худ сӯи Худованд хондам,
ва маро иҷобат намуд.
2 Худовандо! Ҷонамро аз лабҳои дурӯғгӯй халосӣ
деҳ,
ва аз забони ҳилагар.
3 Чӣ чизе ба ту хоҳад дод ва чӣ чизе ба ту хоҳад
афзуд,
эй забони ҳилагар?
4 Тирҳои тези марговар бо аҳгарҳои ратам.
5 Вой бар ҳолам, ки дар Машах маъво гирифтаам,
назди хаймаҳои Қедор сокин шудаам.
6 Дер гоҳ ҷонам бо бадҳоҳони сулҳу осоиштагӣ
сокин буд.

⁷ Ман сулҳҷӯ ҳастам, ва ҳангоме ки суҳан меронам,
онҳо рӯй ба ҷанг меоваранд.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУМ

Мадад аз ҷониби Худованд.

120 Суруди сууд.
Чашмонамро сӯи кӯҳҳо менигаронам.

Мадади ман аз кучо меояд?
² Мадади ман аз ҷониби Худованд аст,
ки Ё осмон ва заминро офаридааст.
³ Ё нахоҳад гузошт, ки поят билағҷад:
нигаҳбонат пинак нахоҳад кард.
⁴ Инак, нигаҳбони Исроил пинак нахоҳад кард
ва хоб нахоҳад рафт.
⁵ Худованд нигаҳбони туст;
Худованд соябони туст ба ямини ту.
⁶ Рӯзона офтоб туро нахоҳад зад, ва шабона —
моҳ.
⁷ Худованд туро аз ҳар бадӣ нигоҳ хоҳад дошт,
ҷонатро нигоҳдорӣ хоҳад кард.
⁸ Худованд баромаданатро, ва омаданатро
нигоҳдорӣ хоҳад кард, аз ҳоло ва то абад.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ЯКУМ

Дуо — шукрона гуфтан аст ба Худо.

121 Суруди сууди Довуд.
Шод шудам, вақте ки ба ман гуфтанд:

«Ба хонаи Худованд биравем».
² Пойҳои мо назди дарвозаҳои ту истодааст,
эй Ерусалим, —
³ Ерусалими ободон, ҳамчун шаҳре
ки комилан ба ҳам пайвастааст, —
⁴ Ки ба он ҷо сибтҳо, сибтҳои Худованд,
сууд мекарданд, то ки, мувофиқи шаҳодати
Исроил,
исми Худовандро ҳамд гӯянд;
⁵ Зеро ки дар он ҷо курсиҳои доварӣ меистод,
kursiҳои хонадони Довуд.
⁶ Барои Ерусалим сулҳу осоиштагӣ талаб кунед:
бигзор дӯстдорони ту некрӯз бошанд!
⁷ Бигзор сулҳу осоиштагӣ дар истеҳкомҳои ту
бошад,
ва некрӯзӣ дар қасрҳои ту!
⁸ Ба хотири бародаронам ва ёронам мегӯям,
ки сулҳу осоиштагӣ бар ту бод!
⁹ Ба хотири хонаи Худованд Худои
мо барои ту некӯӣ металабам.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ДУЮМ

Дуо дар бораи наҷот додан аз золимон.

122 Суруди сууд.
Сӯи Ту чашмонамро менигаронам,
эй, ки бар осмонҳо нишастай!
² Инак, чунон ки чашмони ғуломон сӯи дасти
оғоёни онҳост,

чунон ки чашмони каниз сӯи дасти хотуни Ёст,
ончунон чашмони мо сӯи Худованд Худои мост,
то даме ки ба мо марҳамат намояд.
³ Ба мо марҳамат намо, эй Худованд, ба мо
марҳамат намо,
зеро ки басо мо аз таҳқир сер шудаем.
⁴ Басо ҷони мо аз тамасхури лоуболон
ва таҳқири мағрурон сер гардидааст.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ СЕЮМ

Худованд ба мо дар мӯҳтоҷӣ мадад мерасонад.

123 Суруди сууди Довуд.
Агар Худованд бо мо намебуд, — Исроил
бигӯянд, —

² Агар Худованд бо мо намебуд,
вақте ки одамон бар мо қиём карданд,
³ Он гоҳ моро зинда ба зинда фуру мебурданд,
вақте ки хашмашон бар мо оташ гирифта буд;
⁴ Он гоҳ обҳо моро фарқ мекард,
селоб бар ҷони мо мегузафт;
⁵ Он гоҳ обҳои хурушон бар ҷони мо мегузафт.
⁶ Муборак аст Худованд,
ки моро тӯъмаи дандонҳои онҳо нагардонд.
⁷ Ҷони мо мисли мурғе аз доми сайёдон раҳо шуд;
дом вайрон шуд, ва мо раҳой ёфтем.
⁸ Мадади мо дар исми Худованд аст,
ки Ё осмон ва заминро офаридааст.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ЧОРУМ

Худованд ба некон мадад мерасонад.

124 Суруди сууд.
Онҳое ки ба Худованд таваккал мекунанд,
мисли кӯҳи Сион ҳастанд, ки фуру намеғалтад,
ва то абад пойдор аст.
² Кӯҳҳо гирдогирди Ерусалим аст, ва Худованд
гирдогирди қавми Худ, аз ҳоло ва то абад.
³ Зеро ки асои шарорат бар қисмати одилон қарор
нахоҳад ёфт, то ки одилон
дастҳои худро ба ноинсофӣ дароз накунанд.
⁴ Ба некон, эй Худованд, некӣ кун,
ва ба онҳое ки дилашон рост аст.
Валекин касоне ки ба қачравӣ моиланд,
⁵ Худованд онҳоро ҳамроҳи бадкирдорон равона
хоҳад кард.
Сулҳу осоиштагӣ бар Исроил бод!

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ПАНҶУМ

Суруди шодиёнаи наҷотёфтагон.

125 Суруди сууд.
Вақте ки Худованд асирони Сионро
баргардонд,
мисли хоббинандагон будем.
² Он гоҳ даҳони мо аз ханда пур буд,
ва забони мо аз тараннум;
он гоҳ дар миёни халқҳо мегуфтанд:

«Худованд чизҳои бузурге барои онҳо ба амал овард!»

³ Худованд бо мо корҳои бузурге кард; мо шод гаштем.

⁴ Худованд асирони моро баргардонд, мисли маҷроҳои об дар ҷануби хушк.

⁵ Онҳое ки бо ашк кишт мекунад, бо тараннум дарав хоҳанд кард.

⁶ Касе ки гирьякунон рафта, халтаи тухмиро мекашонад, бо тараннум баргашта, дарзаҳои худро хоҳад кашонд.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ШАШУМ

Бе Худо тамоми қидду ҷаҳд бар абас мебошад.

126 Суруди сууди Сулаймон.
Агар Худованд хонаро бино накунад, бинокорони он бар абас меҳнат мекунад; агар Худованд шаҳро нигаҳбонӣ накунад, посбони он бар абас ҷадал менамояд.

² Бар абас шумо бармаҳал мехезед, то бевақтӣ менишинед, нони ранҷро мехӯред, дар сурате ки Ӯ ба маҳбуи Худ хоб мебахшад.

³ Инак, фарзандон мерос аз ҷониби Худованд ҳастанд; самари батн муздест аз ҷониби Ӯ.

⁴ Чӣ гунае ки тирҳо дар дасти зӯрвар аст, он гунаанд фарзандони айёми ҷавонӣ.

⁵ Хушо марде ки тирдонашро аз онҳо пур карда бошад!

Хиҷил нахоҳанд шуд,
вақте ки бо душманон назди дарвоза сухан ронанд.

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ҲАФТУМ

Тарсгорони Худо некрӯз мебошанд.

127 Суруди сууд.
Хушо ҳар тарсгори Худованд, ки бо роҳҳои Ӯ меравад!
² Аз меҳнати кафҳои худ хоҳӣ хӯрд; ту хушбахт ҳастӣ, ва некӯӣ бо туст.
³ Занат мисли токи борвар андаруни хонаи туст, фарзандонат мисли ниҳолҳои зайтун дар гирди суфраи ту.

⁴ Инак, марди тарсгори Худованд чунин баракат хоҳад ёфт.

⁵ Худованд туро аз Сион баракат хоҳад дод, ва карруфари Ерусалимро тамоми айёми зиндагии худ хоҳӣ дид.

⁶ Ва фарзандони фарзандонатро хоҳӣ дид. Сулҳу осиштагӣ бар Исроил бод!

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ ҲАШТУМ

Бигзор онҳое ки аз Сион нафрат доранд,

хиҷил шаванд.

128 Суруди сууд.
Басо маро аз ҷавониям ба танг оварданд,

— бигӯяд Исроил, —

² Басо маро аз ҷавониям ба танг оварданд; бо вучуди ин бар ман ғолиб наоманданд.

³ Бар тахтапуштам шудгоркунандагон шудгор карданд;

ҷӯякҳои худро дароз карданд.

⁴ Лекин Худованд одил аст:

бандҳои шариронро пора-пора кард.

⁵ Бигзор ҳамаи бадҳоҳои Сион хиҷил шаванд ва қафо гарданд;

⁶ Мисли сабзаи болои бомҳо бошанд, ки пеш аз гул карданаш хушк мешавад,

⁷ Ки даравгар кафи худро аз он пур намекунад, ва дарзабанд кучоқи худро,

⁸ Ва роҳгузарон намегӯянд:

«Баракати Худованд бар шумо бод; шуморо ба исми Худованд баракат мехоҳем».

ТАРОНАИ САДУ БИСТУ НҲУМ

Дуо дар бораи омурзидани гуноҳкорон.

129 Суруди сууд.
Аз умқҳо Туро, эй Худованд, мехонам.

² Худовандо! Овози маро бишнава.

Бигзор гӯшҳои Ту ба овози зориҳоям диққат намояд.

³ Агар Ту, эй Худованд, гуноҳхоро ба назар гирӣ, кист, эй Худованд, ки истодагӣ карда тавонад?

⁴ Аммо омурзиш назди Туст, то ки саҳмгин бошӣ.

⁵ Ба Худованд умедворам, ҷонам умедвор аст; ва ба каломи Ӯ умед бастаам.

⁶ Ҷонам Худовандро мунтазир аст, зиёда аз он ки посбонон субҳидамро, посбонон субҳидамро.

⁷ Эй Исроил, ба Худованд умед банд, зеро ки эҳсон назди Худованд аст, ва халосӣ назди Ӯ бисъёр аст,

⁸ Ва Ӯ Исроилро аз ҳамаи гуноҳҳои вай халосӣ хоҳад дод.

ТАРОНАИ САДУ СИЮМ

Умед бастан ба Худо.

130 Суруди сууди Довуд.
Худовандо! Дилам мағрур нест, ва чашмонам ҳавобаландона нигоҳ намекунад, ва ман аз паи корҳои бузург намедавам, ва аз паи корҳои аҷоибе ки аз дастам намеояд,
² Балки ҷонамро ором ва сокит мекунам,

мисли кӯдаки аз сина ҷудошудае ки дар оғӯши
модараш мехобад;
ҷонам андаруни ман мисли кӯдакест,
ки аз сина ҷудо карда шудааст.
³ Эй Исроил, ба Худованд умед банд, аз ҳоло ва то
абад.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ЯКУМ

Худованд ваъдаҳои Худро ба ҷо меоварад.

131 Суруди сууд.
Довудро, эй Худованд, ба ёд ор, тамоми
меҳнати ўро,
² Ки ба Худованд қасам хӯрда буд,
ба Қодири Яъқуб назр карда буд;
³ «Зери сақфи хонаи худ дохил нахоҳам шуд,
бар ҷойҳои худ нахоҳам баромад,
⁴ Хоб ба чашмони худ нахоҳам дод,
ва ғанаб ба мижғони худ,
⁵ То даме ки мақоме барои Худованд пайдо кунам,
ва масканҳо барои Қодири Яъқуб».
⁶ Инак, дар бораи он дар Эфрот шунидаем,
онро дар саҳрои Ёар ёфтаем.
⁷ Ба масканҳои Ў меоем, ба қадамгоҳи Ў сачда
мекунем.
⁸ Бархез, эй Худованд, ба оромгоҳи Худ бие, —
Ту ва сандуқи шавкати Ту.
⁹ Коҳинони Ту ҷомаи адолат хоҳанд пӯшид,
ва порсоёни Ту тараннум хоҳанд кард.
¹⁰ Ба хотири бандаи Худ Довуд,
рӯи масеҳи Худро барнагардон.
¹¹ Худованд ба Довуд ба ростӣ қасам хӯрдааст,
ва аз он нахоҳад баргашт:
«Аз самари батни ту бар тахти ту хоҳам гузошт;
¹² Агар писаронат аҳди Маро нигоҳдорӣ кунанд,
ва шаҳодати Маро, ки ба онҳо таълим хоҳам дод:
писарони онҳо низ ба сурати абадӣ
бар тахти ту хоҳанд нишаст».
¹³ Зеро ки Худованд Сионро баргузидааст;
онро барои нишемангоҳи Худ хостааст:
¹⁴ «Ин аст оромгоҳи Ман ба сурати абадӣ;
дар ин ҷо хоҳам нишаст, зеро ки онро хостаам.
¹⁵ Ҳосилоташро баракат хоҳам дод,
камбағалонашро аз нон сер хоҳам кард.
¹⁶ Ва коҳинонашро ҷомаи наҷот хоҳам пӯшонид;
ва порсоёнаш пайваста тараннум хоҳанд кард.
¹⁷ Дар он ҷо шоҳи Довудро хоҳам сабзонид;
чароғе барои масеҳи Худ хоҳам барафрӯхт.
¹⁸ Душманони ўро ҷомаи хиҷолат хоҳам пӯшонид;
валекин бар ў тоҷи ў дурахшон хоҳад шуд».

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ДУЮМ

Хушбахтии муошират.

132 Суруди сууди Довуд.
Инак, чӣ хуш аст ва чӣ дилпазир,
ки бародарон дар як ҷой ҳамнишин бошанд;
² Мисли рағфани некӯ бар сар,

ки шорида ба риш мефурояд;
ба риши Ҳорун, ки ба гиребони ридои ў мефурояд;
³ Мисли шабнами Ҳермун, ки ба кӯҳҳои Сион
мефурояд,
зеро ки дар он ҷо Худованд баракатро
амр фармудааст; ва ҳаётро то абад.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ СЕЮМ

Ваъдаи баракатҳои Худо.

133 Суруди сууд.
Ҳон, Худовандро муборак бихонед, эй
ҳамаи бандагони Худованд,
ки шабҳо дар хонаи Худованд меистед!
² Дастҳои худро сӯи қудс боло кунед,
ва Худовандро муборак бихонед.
³ Худованд, ки офаринандаи осмон ва замин аст,
туро аз Сион баракат хоҳад дод.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ЧОРУМ

Мадҳ дар шаъни Худои Қодир.

134 Ҳалелуёҳ.
Исми Худовандро мадҳ кунед!
Мадҳ кунед, эй бандагони Худованд,
² Ки дар хонаи Худованд меистед:
дар саҳнҳои хонаи Худои мо.
³ Ҳалелуёҳ! Зеро ки Худованд некӯст;
исми Ўро бисароед, зеро ки дилпазир аст.
⁴ Зеро ки Худованд Яъқубро барои Худ
баргузидааст, ва Исроилро ҳамчун азизи Худ.
⁵ Яқин медонам, ки Худованд бузург аст,
ва Худованди мо аз ҳамаи худоён бартарӣ дорад.
⁶ Худованд ҳар чӣ хоҳад, ба амал меоварад:
дар осмон ва дар замин, дар баҳрҳо ва дар ҳамаи
вартаҳо.
⁷ Абрҳоро аз ақсои замин боло мебардорад;
барқҳоро барои борон ба вучуд меоварад;
бодро аз ганҷинаҳои Худ берун мекунад.
⁸ Ў нахустзодагони Мисрро зарба задааст:
аз одамизод то чорпо.
⁹ Аломот ва мӯъҷизотро ба даруни Миср
фиристодааст:
бар фиръавн ва бар ҳамаи ғуломони вай.
¹⁰ Ў халқҳои бисёрро зарба задааст,
ва подшоҳони зурварро куштааст:
¹¹ Сихун подшоҳи амӯриёнро, ва Ўҷ подшоҳи
Бошонро,
ва ҳамаи мамлакатҳои Канъонро.
¹² Ва замини онҳоро мерос додааст:
мерос ба қавми Худ Исроил.
¹³ Худовандо! Исми Ту то абад аст.
Худовандо! Зикри Ту то абадуддаҳр аст.
¹⁴ Зеро ки Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад
кард,
ва бар бандагони Худ тараҳҳум хоҳад намуд.
¹⁵ Бутҳои халқҳо нуқра ва тиллост,
амали дастҳои одамизод.

16 Онҳо даҳон доранд, вале ҳарф намежананд;
 чашм доранд, вале намебинанд;
 17 Ғуш доранд, вале ғуш намекунанд,
 дар даҳонашон низ нафасе нест.
 18 Созандагонашон мисли онҳо хоҳанд буд,
 ва ҳар касе ки ба онҳо таваккал мекунад.
 19 Эй хонадони Исроил! Худовандро муборак
 бихонед.
 Эй хонадони Ҳорун! Худовандро муборак бихонед.
 20 Эй хонадони Левӣ! Худовандро муборак
 бихонед.
 Эй тарсгорони Худованд! Худовандро муборак
 бихонед.
 21 Худованд аз Сион муборак аст, сокини Ерусалим
 аст. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ПАНЦУМ

Мадҳ дар шаъни марҳамати Худо.

135 Худовандро ҳамд гӯед, зеро ки некӯст;
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 2 Худои худоёнро ҳамд гӯед,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 3 Худованди худовандонро ҳамд гӯед,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 4 Ӯро, ки танҳо Худаш корҳои аҷоибӣ бузург
 мекунад,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 5 Ӯро, ки осмонро хирадмандона офаридааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 6 Ӯро, ки заминро бар обҳо густурдааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 7 Ӯро, ки найирҳои бузург офаридааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст:
 8 Офтобро барои салтанати рӯз,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст;
 9 Моҳ ва ситорагонро барои салтанати шаб,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 10 Ӯро, ки Мисрро дар нахустзодагони онҳо зарба
 задааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст;
 11 Ва Исроилро аз миёни онҳо берун овардааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст;
 12 Бо дасти тавоно ва бо бозуи тӯлонӣ,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 13 Ӯро, ки баҳри Қулзумро тақсим кардааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст;
 14 Ва Исроилро аз миёнаи он гузарондааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст;
 15 Ва фиръавн ва лашкари варо дар баҳри
 Қулзум андохтааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 16 Ӯро, ки қавми Худро дар биёбон бурдааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 17 Ӯро, ки подшоҳони бузургро зарба задааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст;
 18 Ва подшоҳони нерумандро куштааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст:

19 Сихӯн подшоҳи амӯриёнро,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст;
 20 Ва Ӯҷ подшоҳи Бошонро,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст;
 21 Ва замини онҳоро мерос додааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст,
 22 Мерос ба бандаи Худ Исроил,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 23 Моро дар залолати мо ба ёд овардааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст;
 24 Ва моро аз адуёни мо халосӣ додааст,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 25 Ӯ ба тамоми башар ризқу рӯзӣ медиҳад,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.
 26 Худои осмонро ҳамд гӯед,
 зеро ки эҳсони Ӯ то абад аст.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ШАШУМ

Суруд назди наҳрҳои Бобил.

136 Назди наҳрҳои Бобил,
 он ҷо менишастем, мегиристам низ,
 вақте ки Сионро ба ёд меовардем.
 2 Бар дарахтони бед, ки андаруни он буд,
 барбатҳои худро овехтем,
 3 Зеро ки дар он ҷо асиркунандагони мо аз мо
 суханони сурудро талаб мекарданд,
 ва зулмкунандагони мо — шодмониро:
 «Барои мо аз сурудҳои Сион бихонед».
 4 Чӣ тавр мо суруди Худовандро
 дар замини бегона бихонем?
 5 Агар туро, эй Ерусалим, фаромӯш кунам,
 бигзор ямини ман фаромӯш шавад;
 6 Забонам ба комам бичаспад,
 агар туро ба ёд наоварам,
 агар Ерусалимро бар сари шодмонии худ
 нагузорам.
 7 Худовандо! Рӯзи Ерусалимро
 ба банӣ-Адӯм ёдоварӣ намо, ки гуфта буданд:
 «Вайрон кунед, аз буньёдаш вайрон кунед!»
 8 Эй духтари Бобили табоҳкор!
 Хушо касе ки сазои туро диҳад,
 барои сазое ки ба мо додай.
 9 Хушо касе ки кӯдакони туро гирифта,
 ба сахра занад.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ҲАФТУМ

Суруди шукрона барои мадади Худо.

137 Таронаи Довуд.
 Бо тамоми дилам Туро ҳамд хоҳам гуфт;
 дар рӯ ба рӯи худоён Туро хоҳам сароид.
 2 Суи қасри қудси Ту сачда хоҳам кард,
 ва исми Туро барои эҳсони Ту
 ва барои ростии Ту ҳамд хоҳам гуфт;
 зеро ки исми Худ ва сухани Худро
 аз ҳар чиз бузург кардаӣ.
 3 Дар рӯзе ки Туро хондам, маро иҷобат намудӣ,

қувватро дар ҷонам афзун кардӣ.
 4 Туро, эй Худованд, ҳамаи подшоҳони замин
 ҳамд хоҳанд гуфт,
 вақте ки суханони даҳони Туро бишнаванд,
 5 Ва тариқҳои Худовандро хоҳанд сароид,
 зеро ки ҷалоли Худованд бузург аст.
 6 Ҳар чанд ки Худованд баланд аст,
 ба замин назар мекунад,
 ва ҷавобаландро аз дур мешиносад.
 7 Агарчи андаруни тангӣ роҳ меравам,
 маро зинда хоҳӣ гардонд;
 бар хашми душманонам дасти Худро равона хоҳӣ
 кард,
 ва ямини Ту маро наҷот хоҳад дод.
 8 Худованд ба нафъи ман анҷом хоҳад дод.
 Худовандо!
 Эҳсони Ту то абад аст;
 кори дастҳои Худро тарк накун.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ ҲАШТУМ

Корҳои аҷоибӣ Худованд.

138 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
 Худовандо! Маро тафтиш намудай, ва
 мешиносӣ.

2 Ту шинухези маро медонӣ;
 андешаҳои маро аз дур мефаҳмӣ.
 3 Атвор ва кирдори маро санҷидаӣ,
 ва ҳамаи роҳҳои ба Ту маълум аст.
 4 Калимае ҳанӯз бар забонам нест,
 ки Ту, эй Худованд, онро ба кулӣ медонӣ.
 5 Аз қафо ва аз пеш маро фаро гирифтаӣ,
 ва кафи Худро бар ман гузоштаӣ.
 6 Ин аҷаб муаммос, ки аз донистанаш оҷизам:
 чунон баланд аст, ки онро фаҳмида наметавонам.
 7 Аз Рӯҳи Ту кучо равам? Ва аз ҳузури Ту кучо
 гурезам?
 8 Агар ба осмон бароям, он ҷо Ту ҳастӣ,
 ва агар дар ғур бистар андозам, он ҷо низ Ту
 ҳастӣ.
 9 Агар болҳои шафақи субҳро гирифта,
 дар ақсои баҳр сокин шавам,
 10 Дар он ҷо низ дасти Ту маро ҳидоят хоҳад намуд,
 ва ямини Ту маро дастгирӣ хоҳад кард.
 11 Ва агар ғўям: «Албатта торикӣ маро ниҳон хоҳад
 кард,
 ва шаб барои ман паноҳгоҳ хоҳад шуд», —
 12 Аммо торикӣ низ аз Ту пинҳон нахоҳад кард,
 ва шаб мисли рӯз равшан хоҳад шуд;
 хоҳ торикӣ бошад, хоҳ рӯшноӣ.
 13 Зеро ки Ту ботинамро ба вучуд овардаӣ,
 маро дар батни модарам тарҳ афкандаӣ.
 14 Туро ҳамд хоҳам гуфт барои он ки
 ба таври хеле аҷоиб офарида шудаам:
 аъмоли Ту аҷоиб аст, ва ҷонам инро нағз медонад.
 15 Устухонҳоям аз Ту пӯшида набуд,
 вақте ки дар ниҳон сохта мешудам,
 дар таҳтуссаро ба вучуд меомадам.

16 Ҷанинамро чашмони Ту дидааст,
 ва дар дафтари Ту ҳамаи узвҳои навишта
 шудааст,
 ва рӯзҳои пайдо шудани онҳо,
 дар сурате ки ҳеч яке аз онҳо ҳанӯз вучуд надошт.
 17 Чӣ гуна гаронбаҳост барои ман
 андешаҳои Ту, эй Худо,
 чӣ гуна бузург аст миқдори онҳо!
 18 Агар онҳоро дар шумор оварам,
 аз рег зиёдтар аст;
 вақте ки бедор мешавам, ҳанӯз бо Ту ҳастам.
 19 Кошки, эй Худо, шарирро ба қатл бирасонӣ!
 Эй хунхӯрон, аз ман дур шавед!
 20 Онҳо дар бораи Ту бо найранг сухан меронанд;
 адуёнат исми Туро бар абас ба забон мегиранд.
 21 Чӣ гуна нафрат накунам аз онҳое ки аз Ту,
 эй Худованд, нафрат доранд?
 Ва чӣ гуна мутанаффир нашавам аз онҳое
 ки бар Ту қиём мекунанд?
 22 Бо нафрати том аз онҳо нафрат мекунам;
 онҳо душманони мананд.
 23 Маро, эй Худо, тафтиш намо
 ва диламро бишнос;
 маро бисанҷ ва андешаҳои маро бидон,
 24 Ва бубин, ки оё роҳам қач аст?
 Ва маро ба роҳи некӯ андоз.

ТАРОНАИ САДУ СИЮ НҲУМ

Дуо дар бораи мадад расондан бар зидди
 душманоне ки ҳучум мекунанд.

139 Барои сардори муғанниён. Таронаи Довуд.
 2 Маро, эй Худованд, аз одами бад
 бираҳон;
 аз шахси золим маро муҳофизат намо,
 3 Ки онҳо дар дил қасдҳои бад доранд,
 ҳар рӯз ҷангу ҷидол ба миён меоваранд.
 4 Забони худро ба сони мор тез мекунанд:
 заҳри афъӣ зери лабҳои онҳост. Село.
 5 Маро, эй Худованд, аз дасти шарир
 нигоҳ дор, аз золим маро муҳофизат намо,
 ки онҳо қасд доранд пойҳои маро лағжонанд.
 6 Мағрурон барои ман қапқон ва камандҳо
 пинҳон кардаанд,
 дар сари роҳ дом ниҳодаанд, тузоқҳо
 барои ман шинондаанд. Село.
 7 Ба Худованд гуфтам: «Ту Худои ман ҳастӣ!
 Ба овози зориҳоям, эй Худованд, ғўш андоз!
 8 Худовандо! Худовандо! Эй қуввати наҷотам!
 Дар рӯзи ҳарбу зарб сари маро пӯшидаӣ.
 9 Орзуҳои шарирро, эй Худованд, ба иҷро
 нарасон;
 қасди бадашро ба амал набарор,
 то ки ҷавобаланд нашавад». Село.
 10 Бигзор сари онҳое, ки гирди маро
 гирифтаанд,
 хабосати лабҳои худашон бипӯшад.
 11 Бигзор бар онҳо аҳгарҳо фуру резад;

бигзор онҳо дар оташ фурӯ ғалтанд,
ва дар ҷарҳо, то ки бархоста натавонанд.
¹² Шахси бадзабон дар замин қоим нахоҳад шуд;
золиро бадӣ ба дом дароварда, шикаст хоҳад
дод.

¹³ Медонам, ки Худованд ба мазлумон додгарӣ
ва ба мискинон инсоф хоҳад кард.

¹⁴ Ба яқин одилон исми Туро ҳамд хоҳанд гуфт;
росткорон ба ҳузури Ту сокин хоҳанд шуд.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУМ

Дуо дар бораи мадад расондан бар зидди шарирон.

140 Таронаи Довуд.
Худовандо! Туро мехонам, сӯи ман шитоб
намо;

ба овозам гӯш андоз, вақте ки Туро мехонам.
² Бигзор дуоям ба ҳузури Ту мисли бухур мақбул
афтад,

ва боло кардани кафҳоям мисли ҳадияи шом.

³ Бар даҳонам, эй Худованд, посбоне бимон,
ва дари лабҳоямро ниғаҳбонӣ намо.

⁴ Диламро ба чизи бад моил нагардон,
то ки дар роҳи шарорат бо шахсони бадкирдор
амал накунам,

ва аз нозу неъматӣ онҳо начашам.

⁵ Одил маро бизанад — эҳсон аст;
ва маро мазаммат намояд — равған аст барои
сарам,

ва сарам ба он монет нахоҳад шуд;
зеро ки ҳанӯз дуоям бар зидди кирдорҳои бади
онҳост.

⁶ Доварони онҳо аз болои сахра партофта хоҳанд
шуд,

ва он гоҳ суханони маро хоҳанд шунид, зеро ки
хуш аст.

⁷ Мисли он ки замин аз шудгор пора-пора
мешавад,
устухонҳои мо дар даҳони гӯристон пароканда
хоҳад шуд.

⁸ Аммо чашмонам сӯи Туст, эй Худованд, Худованд!
Ба Ту паноҳ мебарам, ҷонамро нобуд накум.

⁹ Маро аз доме ки барои ман ниҳодаанд,
нигоҳдорӣ намо; ва аз тузоқҳои бадкирдорон.

¹⁰ Шарирон дар домҳои худ хоҳанд афтод,
дар сурате ки ман сиҳат саломат хоҳам гузашт.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ЯКУМ

Дуо дар бораи мадад расондан дар вақти
душвориҳо.

Суруди таълимии Довуд; дуои ӯ, вақте ки дар
мағора буд.

141 Бо овози худ сӯи Худованд фаръёд
мекашам,

бо овози худ сӯи Худованд зорӣ мекунам.

² Андӯхамро пеши Ӯ изҳор менамоям;
тангиамро пеши Ӯ баён мекунам.

³ Вақте ки рӯхам дар ман аз ҳол мерафт,
Ту тариқи маро медонистӣ; дар роҳе ки меравам,
дome барои ман пинҳон кардаанд.

⁴ Ба тарафи рост назар андоз ва бубин,
ки каси ба ман шиносе нест;

гурезгоҳе бароям боқӣ намондааст:
касе нест, ки ғами ҷонамро бихӯрад.

⁵ Сӯи Ту, эй Худованд, фаръёд кашидам
ва гуфтам: «Ту паноҳгоҳи ман ҳастӣ,
ва насибаи ман дар замини зиндаҳо.

⁶ Ба тазарруам диққат намо,
зеро ки бисъёр бемаҷол шудаам;
маро аз таъқибкунандагонам халосӣ деҳ,
зеро ки аз ман пурзуртаранд.

⁷ Ҷонамро аз зиндон берун ор,
то ки исми Туро ҳамд гӯям;
одилон дар ман ифтихор хоҳанд кард,
вақте ки Ту ба ман тавачҷӯх намой».

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ДУЮМ

Дуо дар бораи ҳимоят кардан аз душманон.

142 Таронаи Довуд.
Худовандо! Дуои маро бишнава, ба
зорихоям гӯш андоз;
дар садоқати Худ маро аз рӯи адолати Худ иҷобат
намо.

² Ва бо бандаи Худ ба мурофия набиё,
зеро ҳеҷ як зиндае нест, ки пеши Ту
сафед шуда тавонад.

³ Зеро ки душман ҷонамро таъқиб менамояд,
ҳаётамро ба замин яксон кардааст,
маро дар зулмот сокин гардондааст,
мисли онҳое ки аз қадим мурдаанд.

⁴ Ва рӯхам дар ман беҳол шудааст;
дилам андаруни ман дар ҳайрат афтодааст.

⁵ Айёми қадимро ба ёд меоварам;
ҳамаи корномаҳои Туро аз хаёл мегузаронам;
дар бораи амали дастҳои Ту фикру хаёл мекунам.

⁶ Дастҳоямро сӯи Ту дароз мекунам;
ҷонам мисли замини беоб ташнаи Туст. Село.

⁷ Ба зудӣ маро иҷобат намо, эй Худованд!
Рӯхам хаста шудааст; рӯи Худро аз ман пинҳон
надор,

ки мабодо мисли фурӯравандагони гӯр гардам.

⁸ Саҳаргоҳон эҳсони Худро ба ман бишнаван,
зеро ки ба Ту таваккал кардаам;
тариқеро, ки бо он биравам, ба ман маълум намо,
зеро ки ҷонамро сӯи Ту нигаронидаам.

⁹ Маро аз душманонам халосӣ деҳ, эй Худованд!
Ба Ту паноҳ мебарам.

¹⁰ Маро таълим деҳ, то ки иродаи Туро ба ҷо
оварам,

зеро ки Худои ман Ту ҳастӣ;
бигзор рӯҳи неки Ту маро ба замини ҳамвор
ҳидоят намояд.

¹¹ Ба хотири исми Худ, эй Худованд, маро зинда
гардон;

аз рӯи адолати Худ ҷонамро аз тангӣ берун ор.
¹² Ва аз рӯи эҳсони Худ душманонамро нест кун,
 ва ҳамаи хасмҳои ҷонамро нобуд кун,
 зеро ки ман бандаи Ту ҳастам.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ СЕЮМ

Дуо дар бораи баракат додан ба қавми баргузида.

143 Таронаи Довуд.
 Муборак аст Худованд, ки кӯҳпораи ман
 аст;
 Ў дастҳоямро ҳарбу зарб, ва ангуштонамро
 ҷанг меомӯзад.
² Ў эҳсони ман аст ва қалъаи ман, паноҳгоҳи ман
 аст
 ва раҳокунандаи ман, сипари ман аст,
 ва ба Ў паноҳ мебарам;
 қавми маро зердасти ман мегардонад.
³ Худовандо! Чист одам, ки ўро бишносӣ?
 Ва фарзанди инсон, ки ўро ба назари эътибор
 гириӣ?
⁴ Одамизод мисли як нафас аст:
 рӯзҳои вай мисли сояи даргузар аст.
⁵ Худовандо! Осмони Худро ҳамонида, нузул намо;
 ба кӯҳҳо даст бирасон, то ки дуд кунанд.
⁶ Барқҳоро барқ занонда, онҳоро пароканда соз;
 тирҳои Худро фиристода, онҳоро ҳаросон намо.
⁷ Дасти Худро аз афроз бифрист;
 маро бираҳон ва маро аз обҳои бисъёр халосӣ
 деҳ,
 яъне аз дасти мардуми аҷнабӣ,
⁸ Ки даҳонашон суханони ботил мегӯяд,
 ва яминашон ямини бардурӯғ аст.
⁹ Худоё! Дар шаъни Ту суруди наве мехонам,
 бо уди даҳтор Туро месароям,
¹⁰ Ки подшоҳонро Ту наҷот мебахшӣ,
 ва бандаи Худ Довудро аз шамшери қотил раҳо
 мекуни.
¹¹ Маро бираҳон ва маро аз дасти мардуми аҷнабӣ
 халосӣ деҳ,
 ки даҳонашон суханони ботил мегӯяд,
 ва яминашон ямини бардурӯғ аст;
¹² То ки писарони мо дар ҷавони худ мисли
 ниҳолҳо нашъунамо ёбанд;
 духтарони мо мисли сутунгӯшаҳои кандакории
 кӯшкҳо зебо бошанд;
¹³ Анборҳои мо пуропур шуда, аз ҳар навъ
 нозу неъмат таъмин намоянд;
 рамаҳои мо ҳазорҳо карат афзуда,
 бевар-бевар дар чарогоҳҳои мо чарида гарданд;
¹⁴ Барзаговҳои мо зери бор монанд;
 на мусибате ба амал ояд, на хуруҷе,
 на фиғоне дар кӯчаҳои мо.
¹⁵ Хушо қавме ки аҳволаш чунин аст!
 Хушо қавме ки Худованд Худои ўст!

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ЧОРУМ

Ҳамд дар шаъни марҳамат ва адолати Худо.

144 Ҳамду санои Довуд.
 Туро, эй Худои ман, ки Подшоҳ ҳастӣ,
 болобардор хоҳам кард,
 ва исми Туро муборак хоҳам хонд то абад.
² Ҳар рӯз Туро муборак хоҳам хонд,
 ва исми Туро мадҳ хоҳам кард то абад.
³ Худованд бузург аст ва бениҳоят мамдӯҳ;
 ва бузургии Ў беҳадду беканор аст.
⁴ Аъмоли Туро насл бо насл ситоиш хоҳад намуд,
 ва қудрати Туро ривоят хоҳад кард.
⁵ Дар бораи шукӯҳу шавкати ҷалоли Ту
 ва корномаҳои аҷоиби Ту фикру хаёл хоҳам кард.
⁶ Ва дар бораи қуввати қорҳои сахмгини Ту
 сухан хоҳанд ронд;
 ва бузургии Туро нақл хоҳам кард.
⁷ Зикри меҳрубониҳои бисъёри Туро
 ифода хоҳанд намуд,
 ва адолати Туро тараннум хоҳанд кард.
⁸ Худованд бахшанда ва раҳим аст, собир ва
 серэҳсон.
⁹ Худованд барои ҳама некӯст,
 ва марҳаматҳои Ў бар тамоми аъмоли Ўст.
¹⁰ Туро, эй Худованд, тамоми аъмолат ҳамд мегӯяд,
 ва порсоёнат Туро муборак мехонанд;
¹¹ Аз ҷалоли малакути Ту сухан меронанд,
 ва қудрати Туро тавсиф менамоянд;
¹² То ки қудрати Ўро ба банӣ-одам маълум кунанд,
 ва ҷалоли шавкати малакути Ўро.
¹³ Малакути Ту малакути ҳамаи замонҳост,
 ва ҳукмфармоии Ту дар ҳамаи наслҳост.
¹⁴ Худованд ҳамаи афтодагонро дастгирӣ мекунад,
 ва ҳамаи хамадақоматонро рост мегардонад.
¹⁵ Чашмони ҳама сӯи Ту интизор дорад,
 ва Ту ризқи онҳоро дар вақташ мерасонӣ.
¹⁶ Дасти Худро мекушой,
 ва ҳамаи зиндаҳоро ба дилхоҳашон сер мекуни.
¹⁷ Худованд дар ҳамаи тариқҳои Худ одил аст.
 ва дар тамоми аъмоли Худ пур аз эҳсон аст.
¹⁸ Худованд наздик аст ба ҳамаи онҳое ки Ўро
 мехонанд,
 ба ҳамаи онҳое ки Ўро ба ростӣ мехонанд.
¹⁹ Хоҳиши тарсгори Худро ба ҷо меоварад,
 ва истиғосаи онҳоро мешунавад,
 ва онҳоро наҷот медиҳад.
²⁰ Худованд ҳамаи дӯстдорони Худро нигаҳбонӣ
 мекунад,
 ва ҳамаи шариронро нест хоҳад кард.
²¹ Даҳонам ҳамду санои Худовандро мегӯяд,
 ва тамоми башар исми қуддуси Ўро
 муборак мехонад то абад.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ПАНЦУМ

Худованд умедворони Худро ниғаҳбонӣ менамояд.

145 Ҳалелуёҳ. Эй қонам, Худовандро мадҳ намо.
² Тамоми умри худ Худовандро мадҳ хоҳам

кард;

то даме ки вучуд дорам, Худои худро хоҳам сароид.

³ Ба мирон таваккал накунед,

ба фарзанди одам, ки дар вай наҷоте нест:

⁴ Рӯҳи вай берун меравад,

вай ба хоки худ бармегардад;

дар ҳамон рӯз андешаҳои вай нест мешавад.

⁵ Хушо касе ки Худои Яъқуб мададгори ӯст,

ва умеди ӯ бар Худованд Худои ӯст,

⁶ Ки ӯ осмон ва заминро офаридааст,

ва баҳр ва ҳар чиро, ки дар онҳост;

ӯ ростиро то абад ниғаҳбонӣ мекунад;

⁷ Ба ситамкашон додгарӣ мекунад,

ба гуруснагон нон медиҳад;

Худованд бандиёро озод мекунад.

⁸ Худованд чашми кӯронро мекушояд;

Худованд хамидақоматонро рост мегардонад;

Худованд одилонро дӯст медорад.

⁹ Худованд ғарибонро ниғаҳбонӣ менамояд,

ятимон ва бевазанонро тақвият медиҳад,

ва роҳи шариронро қач мекунад.

¹⁰ Худованд подшоҳӣ хоҳад кард то абад,

Худои ту, эй Сион, то абадуддаҳр. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ШАШУМ

Мадҳ дар шаъни Худованди Қодир.

146 Ҳалелуёҳ. Зеро ки некӯст Худои моро сароидан;

зеро ки ин дилпазир аст: ҳамду санои шоиста аст.

² Худованд Ерусалимро бино мекунад,

парокандагони Исроилро қамъ меоварад;

³ Дилшикастагонро шифо мебахшад,

ва ҷароҳатҳои онҳоро мебандад;

⁴ Микдори ситораҳоро ба ҳисоб мегирад:

ҳамаи онҳоро бо номҳои мехонад.

⁵ Худованди мо бузург аст ва пурқувват;

хиради ӯ беҳадду беканор аст.

⁶ Ҳалимонро Худованд тақвият медиҳад;

шариронро то ба замин паст мезанад.

⁷ Дар шаъни Худованд бо шукрона суруд хонед;

Худои моро бо барбат бисароед,

⁸ Ки ӯ осмонро бо абрҳо мепӯшонад,

барои замин борон муҳайё мекунад,

бар кӯҳҳо алаф месабзонад.

⁹ Ба чорпо хӯрок медиҳад,

ва ба бачаҳои зоғ, ки сӯи ӯ мехонанд.

¹⁰ На ба иқтидори асп рағбат дорад,

на ба соқҳои одам таваҷҷӯҳ мекунад;

¹¹ Худованд ба тарсгорони Худ таваҷҷӯҳ менамояд,

ва ба онҳое ки ба эҳсонӣ ӯ умедворанд.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Ҳамд дар шаъни Худо,

ки Довари Исроил аст.

147 Худовандро, эй Ерусалим, ситоиш бикун;

Худои худро, эй Сион, мадҳ намо;

² Зеро ки ӯ ғалақаҳои дарвозаҳоятро мустақкам мекунад;

фарзандонатро андаруни ту баракат мефармояд.

³ Дар ҳудуди ту сулҳу осоиштагӣ барқарор менамояд;

туро аз мағзи гандум сер мегардонад.

⁴ Сухани Худро ба замин мефиристад:

сухани ӯ бағоят зуд паҳн мешавад.

⁵ Барфро мисли пашм меборонад;

қиравро мисли хокистар мепошад.

⁶ Жолаи Худро мисли нонҳои майда мепартояд;

кист, ки пеши сармои ӯ истода тавонад?

⁷ Каломи Худро мефиристад ва онҳоро об мекунад;

боди Худро мевазонад, ва обҳо ҷорӣ мешавад.

⁸ Каломи Худро ба Яъқуб баён намудааст,

фароизи Худ ва дастурҳои Худро ба Исроил.

⁹ Ба ҳеч як халқ чунин накардааст,

ва дастурҳоро онҳо намедонанд. Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Тамоми ҷаҳон Худовандро қалол медиҳад.

148 Ҳалелуёҳ. Худовандро аз осмонҳо мадҳ кунед;

ӯро дар афрозҳо мадҳ кунед.

² ӯро мадҳ кунед, эй ҳамаи фариштагони ӯ;

ӯро мадҳ кунед, эй ҳамаи лашкарҳои ӯ.

³ ӯро мадҳ кунед, эй офтоб ва моҳ;

ӯро мадҳ кунед, эй ҳамаи ситорагони нур.

⁴ ӯро мадҳ кунед, эй фалакулафлок,

ва эй обҳои фавқи осмонҳо.

⁵ Исми Худовандро мадҳ мекунад,

зеро ки ӯ амр фармудааст,

ва онҳо офарида шудаанд.

⁶ Ва онҳоро қоим доштааст то абад;

ва қонуне муқаррар намудааст,

ва аз он нахоҳанд даргузашт.

⁷ Худовандро аз замин мадҳ кунед,

эй наҳангон ва ҳамаи вартаҳо;

⁸ Эй оташ ва жола, эй барф ва дуд,

эй боди тунд, ки каломи ӯро ба ҷо меоварӣ;

⁹ Эй кӯҳҳо ва ҳамаи талҳо,

эй дарахтони мевадор ва ҳамаи арзҳо;

¹⁰ Эй ҳайвонҳо ва ҳамаи чорпоён,

эй хазандагон ва мурғони болдор;

¹¹ Эй подшоҳони замин ва ҳамаи қабилаҳо,

эй мирон ва ҳамаи доварони замин;

¹² Эй ҷавонон ва бокираҳо низ,

эй пирон ва наврасон.

¹³ Исми Худовандро мадҳ мекунад,

зеро ки танҳо исми Ё олишаън аст,
шукӯҳи Ё бар замин ва осмон аст.
¹⁴ Ва Ё шоҳи қавми Худро баланд бардоштааст,
то ки ҳамду саное шавад дар шаъни ҳамаи
порсоёни Ё,
дар шаъни банӣ-Исроил,
ки қавми муқарраби Ё ҳастанд. Ҳалелуёҳ.

ТАРОНАИ САДУ ЧИЛУ НЎҲУМ

Ҳамаи порсоён Худовандро қалол медиҳанд.

149 Ҳалелуёҳ.
Дар шаъни Худованд суруди наве бихонед;
ва ҳамду санои Ёро дар шӯрои порсоён.
² Бигзор Исроил дар Офарیداгори худ шодӣ кунад;
фарзандони Сион дар Подшоҳи худ хурсандӣ
кунанд;
³ Исми Ёро дар рақс мадҳ намоянд;
бо даф ва барбат Ёро бисароянд,
⁴ Зеро ки Худованд ба қавми Худ таваҷҷӯҳ
мекунад,
ҳалимонро бо наҷот шукӯҳ мебахшад.
⁵ Бигзор порсоён дар қалол хушнӯд шаванд,
бар бистарҳашон тараннум кунанд;
⁶ Мадҳияҳои Худо дар даҳонашон бошад,
ва шамшери дудама дар дасташон,
⁷ То ки аз халқҳо интиқом гиранд,

қабилаҳоро мазаммат намоянд:
⁸ Подшоҳони онҳоро бо занҷирҳо бандӣ кунанд,
ва калоншавандаҳои онҳоро бо завлонаҳои
оҳанин;
⁹ Бар онҳо довариро, ки навишта шудааст,
ба амал оваранд;
ин барои ҳамаи порсоёни Ё шавкат хоҳад буд.
Ҳалелуёҳ!

ТАРОНАИ САДУ ПАНҶОҲУМ

Тамоми махлуқот Худовандро мадҳ менамоянд.

150 Ҳалелуёҳ. Худовандро дар қудси Ё мадҳ
кунед;
Ёро дар фалаки қуввати Ё мадҳ кунед.
² Ёро дар қудрати Ё мадҳ кунед;
Ёро мувофиқи бузургии азамати Ё мадҳ кунед.
³ Ёро бо навохтани шох мадҳ кунед;
Ёро бо уд ва барбат мадҳ кунед.
⁴ Ёро бо даф ва рақс мадҳ кунед;
Ёро бо созҳо ва най мадҳ кунед.
⁵ Ёро бо шақшақаҳои хушнаво мадҳ кунед;
Ёро бо шақшақаҳои баландовоз мадҳ кунед.
⁶ Бигзор ҳар кӣ нафас мекашад,
Худовандро мадҳ кунад.
Ҳалелуёҳ!

МАСАЛҲО

БОБИ ЯКУМ

Насиҳат ба ҷавонон. Таҳдид ба беитоатон.

1 Масалҳои Сулаймон, ибни Довуд, подшоҳи Исроил,
 2 Барои донишҷӯи ҳикмат ва насихат, барои фаҳмидани суҳанони хирад,
 3 Ва омӯхтани ҳулқу адаб, адолат, инсоф ва ҳаққоният,
 4 То ки ба соддадилон зиракӣ бахшанд, ба ҷавонон — дониш ва фаросат;
 5 Хирадманд бишнавад, ва донишаш биафзояд; ва оқил тадбирсоз гардад,
 6 То ки масал ва гуфтори кинояомезро, суҳанони хирадмандон ва муаммоҳои онҳоро дарк намояд.
 7 Худотарсӣ ибтидои дониш аст; беақлон аз ҳикмат ва насихат нафрат доранд.
 8 Эӣ писарам! Насиҳати падари худро бишнав, ва таълими модари худро рад накун,
 9 Чунки ин — тоҷи латофат аст бар сари ту ва тавқҳо бар гардани ту.
 10 Эӣ писарам! Агар гуноҳкорон туро иғво кунанд, ба онҳо таслим нашав;
 11 Агар гӯянд: «Бо мо биё, то ки барои рехтани хун камин гирем, аз паи бегуноҳе ки беайб бошад, бипоем;
 12 Онҳоро зинда ба зинда, мисли касоне ки дар гӯр ва ба сояи дӯзах фуру мераванд; ба коми худ бикашем;
 13 Ҳар навъ молу мулки гаронбаҳо ба даст меоварем, хонаҳои худро аз ғанимат пур мекунем;
 14 Бо мо ҳамдасту шарик бош, ва ҳамаи моро як ҳамён хоҳад буд», —
 15 Эӣ писарам! Бо онҳо дар як роҳ равона нашав, ва пои худро аз тариқи онҳо нигоҳ дор,
 16 Чунки пойҳои онҳо сӯи бадӣ медавад ва барои хунрезӣ мешитобад.
 17 Дар назари ҳамаи болдорон дом бар абас ниҳода шудааст,
 18 Валекин онҳо барои рехтани хуни худ камин мегиранд ва аз паи ҷонҳои худ мепоянд.
 19 Чунин аст тариқи ҳар касе ки ба чизи дигарон тамаъ кунад:
 он чиз ҷони тасарруфкунандаи худро мегирад.
 20 Ҳикмат дар кӯча нидо мекунад,

дар майдонҳо овози худро мебарорад,
 21 Дар сари гузарҳо даъват менамояд, дар даҳани дарвозаҳо ва дар шаҳр суҳанонашро меғӯяд:
 22 «Эӣ соддадилон! То ба кай соддагиро дӯст хоҳед дошт?
 То ба кай масхарабозон аз масхарабозӣ лаззат хоҳанд бурд?
 Ва аблаҳон ба дониш адоват хоҳанд дошт?
 23 Ба мазаммати ман рӯчӯ кунед!
 Инак, рӯҳи худро ба шумо ифода менамоям, суҳанонамро ба шумо баён мекунам.
 24 Ман даъват намудам, ва шумо эътино накардед, дастамро дароз кардам, ва касе тавачҷӯх накард.
 25 Чун ҳамаи машваратҳои маро рад кардед, ва мазаммати маро қабул накардед,
 26 Ман низ дар вақти мусибати шумо хоҳам хандид,
 ва ҳангоме ки тарсу бим бар шумо биёяд, истеҳзо хоҳам кард, —
 27 Ҳангоме ки тарсу бим бар шумо мисли тундбод биёяд,
 ва мусибат шуморо мисли гирдбод фаро гирад, ҳангоме ки андӯх ва тангӣ бар шумо биёяд.
 28 Он гоҳ маро хоҳанд хонд, ва ман иҷобат нахоҳам кард;
 аз субҳидам маро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ва маро нахоҳанд ёфт.
 29 Азбаски онҳо ба дониш адоват доштанд ва худотарсиро интиҳоб накарданд,
 30 Машварати маро напазируфтанд, аз ҳамаи мазамматҳои ман нафрат карданд, —
 31 Бинобар ин аз меваи рафтори худ хоҳанд хӯрд ва аз дасисаҳои худ сер хоҳанд шуд,
 32 Чунки қачравии соддадилон онҳоро хоҳад кушт, ва худписандии аблаҳон онҳоро ба ҳалокат хоҳад расонд.
 33 Валекин ҳар кӣ маро бишнавад, дар амният сукунат хоҳад дошт ва аз бими шарорат эмин хоҳад буд».

БОБИ ДУЮМ

Давоми насихат.

2 Эӣ писарам! Агар гуфтаҳои маро бипазирӣ ва аҳкоми маро дар худ маҳфуз дорӣ,
 2 Ба тавре ки гӯши худро ба шумидани ҳикмат роғиб ва дили худро ба хирад моил гардонӣ;

3 Агар донишро даъват намой
 ва овози худро сӯи хирад баланд кунӣ;
 4 Агар онро мисли нуқра орзу кунӣ
 ва мисли ганҷҳо ҷустуҷӯ намой, —
 5 Он гоҳ худотарсиро хоҳӣ фаҳмид
 ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт,
 6 Зеро ки Худованд ҳикмат мебахшад:
 дониш ва хирад аз даҳони Ёст;
 7 Барои росткорон зеҳнро маҳфуз медорад;
 барои ростравон сипар аст,
 8 То ки роҳҳои адолатро риоя кунанд.
 Ва Ё тариқи порсоёни Худро ниғаҳбонӣ менамояд.
 9 Он гоҳ адолат ва инсоф
 ва ҳаққонияти ҳар тариқи некро хоҳӣ фаҳмид,
 10 Зеро ки ҳикмат дар дили ту дохил хоҳад шуд,
 ва дониш ба ҷони ту писанд хоҳад омад,
 11 Фаросат туро ниғаҳбонӣ хоҳад намуд,
 хирад туро муҳофизат хоҳад кард,
 12 То ки туро аз роҳи бад халос кунад,
 аз касе ки қачуғфтор аст,
 13 Аз онҳое ки тариқҳои ростро тарк мекунанд,
 то ки бо роҳҳои торикӣ равона шаванд,
 14 Аз онҳое ки аз кирдори бад хурсанд мешаванд,
 аз рафтори бад ба ваҷд меоянд,
 15 Ки тариқҳои онҳо қачу қилеб аст,
 ва онҳо дар роҳҳои худ қачравӣ мекунанд.
 16 То ки туро аз зани ғайр халос кунад,
 аз зани зинкорре ки гуфтори худро нарм мекунанд,
 17 Ки вай ёри ҷавони худро тарк кардааст,
 ва аҳди Худои худро аз хотир баровардааст;
 18 Хонаи вай сӯи мамот мебаррад,
 ва роҳҳои вай — сӯи мурдагон;
 19 Ҳар кӣ назди вай биёяд, бозгашт нахоҳад кард,
 ва ба роҳҳои ҳаёт дохил нахоҳад шуд.
 20 Беҳтар аст, ки бо роҳи некон равона шавӣ,
 ва тариқҳои одилонро пайравӣ намой,
 21 Зеро ки росткорон сокини замин хоҳанд буд,
 ва беайбон бар он боқӣ хоҳанд монд,
 22 Валекин шарирон аз замин маҳв хоҳанд шуд,
 ва хоинон аз он решақан хоҳанд гардид.

БОБИ СЕЮМ

Давоми ҳамон насиҳат.

Некӯй ба тарсгорони Худо ва ба хирадмандон.

3 Эй писарам! Таълими маро фаромӯш накун,
 ва бигзор дили ту аҳкоми маро маҳфуз дорад,
 2 Зеро ки дарозии айём ва солҳои ҳаёт
 ва осоиштагиро барои ту афзун хоҳанд кард.
 3 Бигзор эҳсон ва ростӣ туро тарк накунад:
 онҳоро бар гардани худ бибанд,
 ва бар лавҳи дили худ бинавис,
 4 Ва дар назари Худо ва одамон таваҷҷӯҳ
 ва шиносоии нек пайдо хоҳӣ кард.
 5 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал намо,
 ва ба хиради худ такъя накун.
 6 Дар ҳамаи тариқҳои худ Ёро дарк намо,

ва Ё роҳҳои туро ҳамвор хоҳад кард.
 7 Дар назари худат хирадманд набош,
 аз Худованд битарс, ва аз бадӣ дур шав:
 8 Ин барои нофи ту офият
 ва барои устухонҳои ту илик хоҳад шуд.
 9 Аз дороии худ ва аз гузини тамоми ҳосилоти худ
 Худовандро ҷалол деҳ,
 10 Ва анборҳои ту то ба ҳадди фаровонӣ пур хоҳад
 шуд,
 ва чархуштҳои ту аз шираи ангур лабрез хоҳад
 гардид.
 11 Эй писарам! Ҷазои Худовандро рад накун,
 ва аз мазаммати Ё дилгир нашав,
 12 Зеро ки Худованд ҳар киро дӯст дорад, варо
 мазаммат мекунад,
 ва ба вай, монанди падар ба писараш, таваҷҷӯҳ
 менамояд.
 13 Хушо касе ки ҳикмат пайдо кардааст,
 ва касе ки ба хирад ноил шудааст!
 14 Зеро ки фоидаи он аз фоидаи нуқра,
 ва ҳосили он аз зари холис беҳтар аст.
 15 Он аз ҷавоҳир азизтар аст,
 ва ҳеҷ чизи дилхоҳи ту ба он баробар нест.
 16 Дар ямини он дарозии айём аст,
 ва дар дасти чапи он — сарват ва ҷалол.
 17 Роҳҳои он роҳҳои хуш аст,
 ва ҳамаи тариқҳои он — осоиштагӣ.
 18 Барои касоне ки онро нигоҳ медоранд, нахли
 ҳаёт аст, —
 ва хушо касе ки онро маҳфуз медорад!
 19 Худованд заминро бо ҳикмат бунёд кард,
 осмонро бо хирад барқарор намуд.
 20 Бо ҳикмати Ё вартаҳо шикофта шуд,
 ва абрҳо шабнамро меборонад.
 21 Эй писарам! Ин чизҳо аз назарат дур нашавад;
 зеҳн ва фаросатро нигоҳдорӣ намо, —
 22 Ва онҳо барои ҷони ту ҳаёт
 ва барои гардани ту зевар хоҳанд буд.
 23 Он гоҳ дар роҳи худ бо амният қадамгузор хоҳӣ
 шуд,
 ва пои ту нахоҳад лағжид.
 24 Вақте ки хоб равӣ, нахоҳӣ тарсид;
 ва чун хобат барад, хоби ту ширин хоҳад буд.
 25 Аз ваҳми ногаҳонӣ нахоҳӣ тарсид,
 ва аз ситами шарирон, вақте ки падид ояд,
 26 Зеро ки Худованд умедбахши ту хоҳад буд,
 ва пои туро аз дом нигоҳ хоҳад дошт.
 27 Аз некӣ қардан ба мӯҳтоҷе даст накаш,
 вақте ки қардани он аз дастат ояд.
 28 Ба ёри худ нагӯй: «Бирав ва бозгард,
 ва фардо хоҳам дод»,
 вақте ки дар пеши худ дошта бошӣ.
 29 Дар ҳаққи ёри худ андешаи бад накун,
 вақте ки вай пеши ту бо эътимод нишаста бошад.
 30 Бо касе бе сабаб муноқиша накун,
 вақте ки вай ба ту бадӣ накарда бошад.
 31 Аз шахси золим ҳасад набар,
 ва аз роҳҳои вай ҳеҷ якеро интиҳоб накун,

32 Зеро ки қачқор назди Худованд зишт аст,
аммо бо росткорон Ў маҳрами асрор аст.
33 Лаънати Худованд бар хонаи шарир аст,
вале маскани одилонро Ў баракат медиҳад.
34 Масхарабозонро Ў албатта тамасхур мекунад,
лекин ба фурутанон Ғайз мебахшад.
35 Хирадмандон вориси ҷалол мешаванд,
вале аблаҳон ба худ нанг меоваранд.

БОБИ ЧОРУМ

Давоми он. Панди падарона.

4 Эй писарон! Насиҳати падарро бишнавед,
ва диққат намоед, то ки хирад биомӯзад,
2 Зеро ки ба шумо сабақи некӯ медиҳам;
таълими маро тарк накунад.
3 Вақте ки ман дар хонаи падари худ писар будам,
ва пеши модари худ азиз ва ягона,
4 Ў маро таълим медод, ва ба ман мегуфт:
«Бигзор дили ту суханони маро маҳфуз дорад;
Аҳкоми маро нигоҳ дор, ва зиндагӣ бикун.
5 Ҳикмат ба даст овар, хирад ба даст овар;
инро фаромӯш накун, ва аз гуфтаҳои даҳони ман
сар напеч.
6 Онро тарк накун, ва он туро ҳифз хоҳад кард;
онро дӯст дор, ва он туро нигоҳбонӣ хоҳад намуд.
7 Ибтидои ҳама чиз ҳикмат аст, пас ҳикмат ба даст
овар,
ва бо тамоми дороии худ хирад ба даст овар.
8 Онро қадрдонӣ намо, ва он туро баланд хоҳад
бардошт;
агар онро дар оғӯш кашӣ, он туро ҷалол хоҳад
дод,
9 Бар сарат тоҷи латофат хоҳад гузошт,
ва афсари шавкат ба ту ато хоҳад кард».
10 Эй писарам! Бишна, ва суханони маро қабул
намо, —
ва солҳои умри ту афзун хоҳад шуд.
11 Тариқи ҳикматро ба ту меомӯзам,
ба роҳҳои ростӣ туро ҳидоят менамоям.
12 Ҳангоме ки роҳ рави, қадамҳоят танг нахоҳад
шуд,
ва ҳангоме ки бидави, пешпо нахоҳӣ хӯрд.
13 Насиҳатро нигоҳ дор, тарк накун;
онро маҳфуз дор, зеро ки он ҳаёти туст.
14 Ба роҳи шарирон дохил нашав,
ва дар тариқи бадкешон қадам нагузор.
15 Онро рад намо, дар он қадамгузор нашав;
аз он канорагирӣ намуда, гузашта рав,
16 Чунки, агар бадӣ накунанд, хобашон намебарад,
ва агар касеро пешпо надиханд, хобашон
мегурезад,
17 Зеро ки нони шароратро мехӯранд
ва шароби зулмо менӯшанд.
18 Вале тариқи одилон мисли нури саҳар аст,
ки то нимирузӣ торафт бештар медурахшад.
19 Роҳи шарирон мисли зулмот аст:
намедонанд, ки ба чӣ пешпо мехӯранд.

20 Эй писарам! Ба суханони ман диққат намо,
ба гуфтаҳои ман гӯши худро бикшо.
21 Онҳо аз назарат дур нашавад;
онҳоро андаруни дили худ маҳфуз дор,
22 Зеро, ҳар кӣ онҳоро биёбад, барои вай онҳо
ҳаёт аст,
ва барои тамоми ҷисми вай офият аст.
23 Бештар аз ҳар чизи ҳифзталаб дили худро
маҳфуз дор,
зеро ки зухуроти ҳаёт аз он аст.
24 Кизбро аз даҳони худ рад намо,
ва маломатро аз лабҳои худ дур соз.
25 Бигзор чашмони ту рост бингарад,
ва мижғони ту ба самти рӯ ба рӯ равона бошад.
26 Барои пойҳои худ роҳро ҳамвор намо,
то ки ҳамаи тариқҳои ту рост бошад.
27 Ба тарафи рост ва чап моил нашав;
пои худро аз бадӣ дур соз.

БОБИ ПАНЧУМ

Давоми он. Огоҳӣ аз фиску фучур.

5 Эй писарам! Ба ҳикмати ман диққат намо,
ба хиради ман гӯши худро бикшо,
2 То ки фаросатро маҳфуз дорӣ,
ва лабҳои ту донишро риоя намояд,
3 Зеро ки лабҳои зани зинокор асал мерезад,
ва гуфтори вай аз равшан нармтар аст,
4 Вале оқибати он мисли явшон талх аст,
мисли шамшери дудама тез аст;
5 Пойҳои вай сӯи мамот равон аст;
қадамҳои вай ба дӯзах мебарад,
6 Бе он ки тариқи ҳаёт барояш ҳамвор шавад;
роҳҳои вай вайрона аст, ба тавре ки ҳудаш
намедонад.
7 Ва акнун, эй писарон, маро бишнавед,
ва аз гуфтаҳои даҳони ман дур нашавед.
8 Роҳи худро аз вай дур соз,
ва ба дари хонаи вай наздик нашав;
9 Мабодо таровати худро ба дигарон бидиҳӣ,
ва солҳои худро ба ситамгар;
10 Мабодо бегонагон аз қуввати ту сер шаванд,
ва маҳсули ранҷи ту дар хонаи ғайр бимонад.
11 Ва дар охири умри худ фиғон хоҳӣ бардошт,
вақте ки ҷисму андомат барбод равад, —
12 Ва хоҳӣ гуфт: «Чаро аз насихат нафрат кардам,
ва дилам ба мазаммат безътиной намуд,
13 Ва овози устодони худро нашунидам,
ва ба муаллимони худ гӯш надодам?
14 Кам монда буд, ки дар миёни мардум
ва ҷамоат ба ҳар бало гирифта шавам!»
15 Обро аз чуқурии худ бинӯш,
оберо, ки аз хоҳи худат ҷорист.
16 Чашмаҳоят фаро рехта, берун хоҳанд рафт,
ба сони ҷӯйҳои об дар кӯчаҳо;
17 Онҳо танҳо ба ту тааллуқ хоҳанд дошт,
ва на ба бегонагон бо ту.
18 Чашмаи ту муборак хоҳад буд;

ва аз зани ҷавонии худ шод бош,
 19 Ки мисли ғизоли шаҳватангез ва оҳуи
 меҳрафрӯз аст;
 пистонҳои вай ҳамеша ба ту лаззат хоҳад бахшид;
 доимо саргарми муҳаббати вай хоҳӣ буд.
 20 Пас чаро, эй писарам, сармасти зани ғайр
 гардӣ?
 Ва синаи зани зинокорро дар оғӯш гирӣ?
 21 Зеро ки роҳҳои одамизод дар пеши назари
 Худованд аст,
 ва Ӯ ҳамаи тариқҳои варо месанҷад.
 22 Шарирро гуноҳҳои худаш ба дом меоварад,
 ва бо камандҳои хатои худаш вай баста мешавад.
 23 Вай аз боиси беадабӣ мемирад,
 ва аз бисъёрии аблаҳии худ нобуд мешавад.

БОБИ ШАШУМ

Давоми он. Огоҳӣ аз қоҳилӣ, бадӣ, зинокорӣ.

6 Эй писарам! Агар ба ёри худ зомин шуда,
 барои одами бегона дасти паймон дода бошӣ,
 2 Ва бо гуфтаҳои даҳони худ ба дом афтода,
 ба бало монда бошӣ,
 3 Пас, эй писарам, чунин бикун ва худро халосӣ
 деҳ,
 зеро ки ба дасти ёри худ афтодай:
 рафта, гардан фурур ва аз ёри худ зорию илтиҷо
 намо;
 4 Хобро ба чашмони худ роҳ надех,
 ва ғанабро ба мижғони худ;
 5 Худро мисли гавазне аз дасти сайёд
 ва мисли мурғе аз дасти домгузор халосӣ деҳ.
 6 Эй қоҳил! Назди мӯрча бирав,
 рафтори онро бингар ва ҳикмат биомӯз,
 7 Ки вай қозӣ, мулозим ва ҳоким надорад,
 8 Лекин хӯроки худро тобистон тайёр мекунад,
 ғизои худро дар мавсими дарав захира менамояд.
 9 То ба кай, эй қоҳил, хоб меравӣ?
 Аз хоби худ кай мехезӣ?
 10 «Андак хоб, андак ғанаб,
 андак даст дар бағал хобидан».
 11 Вале бенавоии ту мисли роҳзан хоҳад омад,
 ва мӯҳтоҷии ту — монанди шахси яроқнок.
 12 Одами сафил, шахси талбискор
 бо қачии даҳон рафтор мекунад,
 13 Чашмакӣ мезанад, бо пойҳои худ суҳан
 меронад,
 бо ангуштҳои худ имо мекунад;
 14 Дасисаҳо дар дили ӯст;
 ҳамеша андешаи бад мекунад, ситезаҳо
 меангезад;
 15 Бинобар ин ногаҳон ҳалокати ӯ хоҳад омад,
 нохост ӯ ба шикаст дучор хоҳад шуд, ва муолиҷае
 нахоҳад буд.
 16 Инак шаш чиз, ки Худованд аз онҳо нафрат
 дорад,
 ва чизи ҳафтум, ки асли моҳияти он назди Ӯ зишт
 аст:

17 Чашмони ҳавобаландона, забони дурӯғгӯй
 ва дастҳои ки хуни бегуноҳро мерезад,
 18 Диле ки қасдҳои бадро мепарварад,
 пойҳои ки сӯи бадӣ мешитобад,
 19 Шоҳиди козибе ки суҳанони дурӯғ мебофад
 ва шахсе ки дар миёни бародарон ситезаҳо
 меангезад.
 20 Эй писарам! Ҳукми падаратро риоя намо,
 ва таълими модаратро рад накун;
 21 Онҳоро бар дили худ ба таври доимӣ бибанд,
 бар гардани худ онҳоро овезон бикун.
 22 Вақте ки роҳ равӣ, ба ту роҳнамой хоҳад кард;
 вақте ки хоб равӣ, туро ниғаҳбонӣ хоҳад кард;
 вақте ки бедор шавӣ, бо ту мусоҳиба хоҳад кард,
 23 Зеро ки ҳукм чароғ аст, ва таълим нур аст,
 ва насоеҳи адабомӯз роҳи ҳаёт аст,
 24 То ки туро аз зани бадрафтор,
 аз нармзабонии зани зинокор нигоҳ дорад.
 25 Зебоии варо дар дили худ тамаъ накун,
 ва туро вай бо пилқҳои худ қалб накунад,
 26 Чунки аз дасти зани зинокор кас мӯҳтоҷи як лаб
 нон мешавад,
 ва зани шавҳардор қони азизеро ба дом
 меоварад.
 27 Оё мумкин аст, ки касе оташро дар бағали худ
 бигирад,
 ва либосҳояш насӯзад?
 28 Ё ки касе бар оташпораҳо роҳ равад,
 ва пойҳояш насӯзад?
 29 Чунин аст ҳоли касе ки назди зани ёри худ
 биёяд:
 ҳар кӣ ба вай даст расонад, пок нахоҳад монд.
 30 Дуздурро афв мекунад, агар ӯ дуздӣ кунад,
 то ки қони худро сер кунад, вақте ки гурусна
 монда бошад;
 31 Вале ҳангоме ки вай дастгир мешавад, ҳафт
 чандон адо хоҳад кард:
 оре, тамоми бисоти хонаи худро хоҳад дод.
 32 Касе ки бо зане зино кунад, беақл аст:
 нобудкунандаи қони худ чунин амал мекунад.
 33 Ӯ зарбу лат ва шармандагӣ хоҳад ёфт,
 ва расвоии ӯ аз миён нахоҳад рафт,
 34 Чунки рашк ғазабӣ шавҳарро меафрӯзад,
 ва дар рӯзи ниқор ӯ раҳм нахоҳад кард;
 35 Ба бадали ҳеҷ фидия ба ту рӯйбинӣ нахоҳад
 кард,
 ва ришваро ҳар чанд бисъёр диҳӣ, розӣ нахоҳад
 шуд.

БОБИ ҲАФТУМ

Давоми он. Оқибати ғамангези ҳаёти фосиқона.

7 Эй писарам! Суҳанони маро риоя намо,
 ва аҳкоми маро назди худ ниҳон дор.
 2 Аҳкоми маро ҳифз намо ва зиндагӣ бикун,
 ва таълими маро — ҳамчун гавҳараки чашмони
 худ;
 3 Онҳоро бар ангуштҳои худ бибанд,

онҳоро бар лавҳи дили худ бинавис.
 4 Ба ҳикмат бигӯй: «Ту хоҳари ман ҳастӣ!»,
 ва хирадро хешованди худ бихон,
 5 То ки туро аз зани ғайр ниғаҳбонӣ намояд,
 аз зани зиннокоре ки гуфтори худро нарм мекунад.
 6 Зеро ки аз тирезаи хонаи худ,
 аз равзани худ назар андохтам,
 7 Ва дар байни соддадилон дидам,
 ҷавони беақлро мушоҳида намудам,
 8 Ки дар бозор назди ғӯшаи вай мегузашт
 ва ба роҳи хонаи вай қадам мезад,
 9 Дар вақти салқинии бегоҳии рӯз,
 дар торикии шаб ва дар зулмот.
 10 Ва инак, зане аз пеши ӯ баромад,
 бо либоси фоҳиша ва бо дили пурфиреб,
 11 Зани пуршӯр ва беҳаё,
 ки пойҳои вай дар хонаи вай сокин нест:
 12 Гоҳ дар берун аст, гоҳ дар кӯчаҳо,
 ва назди ҳар ғӯшаи вай камин мекунад.
 13 Ва ӯро дошту буса кард,
 ва бо чехраи бешарм ба ӯ гуфт:
 14 «Қурбониҳои саломатӣ бар зиммаи ман буд:
 имрӯз назрҳои худро адо кардам.
 15 Бинобар ин ба пешвози ту баромадам,
 то ки рӯи туро пазиروي намоям, ва туро ёфтам.
 16 Ҷоғаҳи худро бо қолинҳо ороस्ताам,
 бо сӯзаниҳои пурнақши мисрӣ.
 17 Қойҳои худро бо мур,
 уд ва дорчин муаттар кардаам.
 18 Биё, ки мо то дами субҳ аз ишқбозӣ сер шавем,
 сармасти муҳаббат гардем,
 19 Чунки шавҳар дар хона нест:
 ба сафари дур рафтааст;
 20 Ҳамъени нуқра ба дасти худ гирифтааст;
 дар рӯзи моҳи пурра ба хонаи худ хоҳад баргашт».
 21 Бо чарбгӯии зиёд дили ӯро рабуд,
 бо чоплусии лабҳои худ ӯро фирефта кард.
 22 Дарҳол ӯ аз паи вай равона шуд,
 мисли барзагове ки сӯи кушишхона меравад,
 ва мисли аблаҳе — сӯи занҷири ҷазо,
 23 То даме ки тир чигари ӯро реш кунад;
 мисли мурғаке ки сӯи дом мешитобад,
 ва намедонад, ки он барои ҳалокати ҷони ӯст.
 24 Пас, эй писарон, маро бишнавед,
 ва ба гуфтори даҳони ман диққат намоед.
 25 Дили худро ба роҳҳои вай моил накун,
 ба тариқҳои вай гумроҳ нашав,
 26 Зеро ки вай касони зиёдро ғалтонида маҷрӯҳ
 кардааст,
 ва мақтулони вай аз ҳад афзунанд:
 27 Хонаи вай роҳҳои дӯзаҳ аст,
 ки ба таҳхонаҳои мамот фуруд меоянд.

БОБИ ҲАШТУМ

Ситоиши ҳикмат.

8 Оё ҳикмат даъват наменамояд?
 Оё хирад овози худро намебарорад?

2 Дар қойҳои баланди сари роҳ,
 дар миёни чорроҳа меистад;
 3 Дар паҳлуи дарвозаҳо, назди даромадгоҳи шаҳр,
 дар остонаи дарҳо нидо мекунад:
 4 «Шуморо, эй шахсон, даъват менамоям,
 ва овози ман барои банӣ-одам аст.
 5 Эй соддадилон! Фаросат биомӯзед,
 ва эй аблаҳон, дониш биомӯзед.
 6 Бишнавед, чунки суханони муҳим мегӯям,
 ва он чи аз лабҳои ман мебарояд, рост аст,
 7 Зеро ки забони ман сухани ростро баён мекунад,
 ва шарорат барои лабҳои ман зишт аст;
 8 Ҳамаи суханони даҳони ман ҳаққонист;
 дар онҳо қачравӣ ва талбис нест;
 9 Ҳамааш барои хирадманд равшан аст,
 ва барои ёбандагони дониш рост аст.
 10 Насиҳати маро бештар аз нуқра қабул кунед,
 ва донишро беҳтар аз зари холис бидонед;
 11 Зеро ки ҳикмат беҳ аз ҷавоҳир аст,
 ва ҳеч чизи дилхоҳ ба он баробар нест.
 12 Ман, ҳикмат, дар фаросат сокин ҳастам,
 ва дониши тадбирсозро пайдо мекунам.
 13 Худотарсӣ — аз бадӣ нафрат доштан аст:
 аз ғурур, ва ҳавобаландӣ, ва роҳи бад,
 ва даҳони қачғуфтор нафрат дорам.
 14 Машварат ва зиракӣ дар ман аст;
 ман хирад ҳастам; кувват дар ман аст.
 15 Бо ман подшоҳон салтанат меронанд,
 ва мирон адло ба сурати қонун медароваранд.
 16 Бо ман сарварон, ва акобир,
 ва ҳамаи доварони замин сардорӣ мекунанд.
 17 Дӯстдорони худро дӯст медорам,
 ва толибони ман маро хоҳанд ёфт.
 18 Сарват ва ҷалол,
 ганҷи бақодор ва хайр бо ман аст.
 19 Самари ман беҳ аз тилло ва зари холис аст,
 ва ҳосили ман беҳ аз нуқраи хушъиёр аст.
 20 Бо роҳи адолат,
 андаруни тариқҳои инсоф меравам,
 21 То ки дӯстдорони худро соҳиби сарват гардонам
 ва ганҷинаҳошонро пур кунам.
 22 Худованд маро ибтидои роҳи Худ сохтааст, —
 пеш аз амалиёти Худ, аз қадимулайём:
 23 Аз азал тарҳ ёфтаам, —
 аз ибтидо, пеш аз хилқати замин.
 24 Вақте ки вартаҳо набуд, ба вучуд омадаам, —
 вақте ки чашмаҳои пур аз об набуд.
 25 Пеш аз барпо шудани кӯҳҳо,
 пеш аз талҳо ба вучуд омадаам,
 26 Вақте ки замин ва саҳроҳо
 ва аввали ғубори дунёро Ӯ ҳанӯз наофарида буд.
 27 Вақте ки Ӯ афлоро муҳайё мекард, он ҷо будам.
 Вақте ки Ӯ хати уфуқро бар рӯи варта мекашид,
 28 Вақте ки абрҳоро дар боло барқарор менамуд,
 вақте ки чашмаҳои вартаро мустақкам мекард,
 29 Вақте ки низоми баҳрро амр мефармуд,
 то ки обҳо аз ҳудуди он нагузаранд,
 вақте ки асосҳои заминро мегузошт, —

³⁰ Он вақт назди ӯ дастпарвард будам,
ва ҳар рӯз ҳаловат мебурдам,
ва ба ҳузури ӯ ҳамеша хушҳолӣ менамудам, —
³¹ Дар замини офаридаи ӯ хушҳолӣ менамудам,
ва ба туфайли банӣ-одам ҳаловат мебурдам.
³² Ва акнун, эй писарон, маро бишнавед;
хушо касоне ки роҳҳои маро риоят мекунад!
³³ Насиҳатро бишнавед, ва ҳикматпеша бошед, ва
онро рад накунед.
³⁴ Хушо касе ки маро мешунавад,
ҳар рӯз назди дарвозаи ман бедор меистад
ва паҳлудариҳои маро ниғаҳбонӣ мекунад!
³⁵ Зеро касе ки маро ёфта бошад, ҳаётро ёфтааст,
ва аз қониби Худованд хусни таваҷҷӯҳ хоҳад ёфт.
³⁶ Валекин касе ки аз ман дур шавад, ба қони худ
ҷафо мекунад;
ҳамаи онҳое ки аз ман нафрат доранд, мамотро
дӯст медоранд».

БОБИ НУҲУМ

Давоми он.

9 Ҳикмат хонаи худро бино кард,
ҳафт рукни онро тарошид,
² Парвории худро забҳ намуд, шароби худро
омехта кард,
ва суфраи худро орост;
³ Канизони худро фиристод,
то ки аз болои баландиҳои шаҳр даъват намоянд;
⁴ «Касе ки соддадил аст, ин ҷо биёяд!»
Ба ҳар каси беақл гуфт:
⁵ «Биёед, аз нони ман бихӯред, ва аз шаробе ки
омехта кардаам, бинӯшед;
⁶ Соддадилро тарк намоед ва зиндагӣ кунед,
ва бо роҳи хирад қадамгузор шавед».
⁷ Ҳар кӣ масҳарабозро насиҳат диҳад, ба худаш
нанг меоварад,
ва ҳар кӣ шарирро мазаммат кунад, худро доғдор
месозад.
⁸ Масҳарабозро мазаммат накун: мабодо аз ту
нафрат кунад;
хирадмандро мазаммат намо, ва ӯ туро дӯст хоҳад
дошт.
⁹ Хирадмандро сабақ омӯз, ва ӯ боз ҳам
хирадмандтар хоҳад шуд;
одилро таълим деҳ, ва дониши ӯ хоҳад афзуд.
¹⁰ Ибтидои ҳикмат тарси Худованд аст,
ва шинохтани Қуддус хирад аст,
¹¹ Чунки ба воситаи ман айёми ту зиёд хоҳад шуд,
ва солҳои умри ту хоҳад афзуд.
¹² Агар хирадманд бошӣ, ба нафъи худат
хирадманд ҳастӣ;
ва агар масҳарабоз бошӣ, бори онро танҳо худат
хоҳӣ бардошт.
¹³ Зани аблаҳ пуршӯр ва сабукмағз аст,
ва чизе намедонад,
¹⁴ Ва назди дари хонаи худ, бар курсӣ,
дар қойҳои баланди шаҳр менишинад,

¹⁵ То ки роҳгузаронро даъват намояд, —
онҳое, ки бо роҳҳои рости худ равонанд;
¹⁶ «Касе ки соддадил аст, ин ҷо биёяд!»
Ва ба ҳар каси беақл гуфт:
¹⁷ «Оби дуздӣ ширин аст,
ва нони рустӣ лазиз аст».
¹⁸ Ва ӯ намедонад, ки он ҷо мурдагон ҳастанд;
онҳое ки вай даъват намудааст, дар қаъри дӯзах
мебошанд.

БОБИ ДАҲУМ

Шарорат беандешагист. Адолат ҳикмат аст.

10 Масалҳои Сулаймон.
Писари бохирад падарро шод мекунад,
вале писари аблаҳ сабаби андӯҳи модари худ
мешавад.
² Ганҷҳои шарорат фоида намебахшад,
вале адолат аз мамот халосӣ медиҳад.
³ Худованд қони одилро гирифтори гуруснагӣ
намекунад,
вале ҳирси шариронро рад мекунад.
⁴ Дасти танбал касро бенаво мегардонад,
вале дасти ғайратмандон онҳоро сарватманд
мекунад.
⁵ Касе ки тобистон ғунучин кунад, писари бофаҳм
аст,
вале касе ки дар мавсими дарав хоб равад, писари
нанговар аст.
⁶ Баракатҳо бар сари одил аст,
вале даҳони шариронро зулм мепӯшонад.
⁷ Зикри одил муборак аст,
вале номи шарирон зуд аз байн меравад.
⁸ Донодил аҳкомро қабул мекунад,
вале аблаҳи даҳаньяла пешпо мехӯрад.
⁹ Касе ки бо тариқи рост равон аст, дар амният
равон аст,
вале касе ки роҳҳои худро қач кунад, сазои худро
меёбад.
¹⁰ Касе ки чашмакӣ занад, сабаби дарду алам
мешавад,
вале аблаҳи даҳаньяла пешпо мехӯрад.
¹¹ Даҳони одил чашмаи ҳаёт аст,
вале даҳони шариронро зулм мепӯшонад.
¹² Адоват нифоқҳо меандозад,
вале муҳаббат ҳамаи гуноҳоро рӯпӯш мекунад.
¹³ Дар лабҳои оқил ҳикмат мавҷуд аст,
вале ҷӯб барои тахтапушти беақл аст.
¹⁴ Хирадмандон донишро саришта мекунад,
вале даҳони аблаҳ таҳлукаи наздик аст.
¹⁵ Дороии сарватдор қалъаи мустаҳками ӯст;
бенавоии камбағалон таҳлукаи онҳост.
¹⁶ Мукофоти амали одил барои ҳаёт аст;
фоидаи шарир барои гуноҳ аст.
¹⁷ Касе ки насиҳатро риоя кунад, бо роҳи ҳаёт
равон аст;
вале касе ки мазамматро рад кунад, гумроҳ
мешавад.

18 Касе ки адоватро рӯпӯш намояд, дурӯғгӯй аст, ва касе ки бӯхтон занад, аблаҳ аст.
 19 Сухани бисъёр аз гуноҳ фориф нест, ва касе ки лабҳои худро боздорад, оқил аст.
 20 Забони одил нуқраи холис аст, вале дили шарир ночиз аст.
 21 Лабҳои одил касони бисъёрро ҳидоят мекунад, вале аблаҳон аз беақлӣ мемиранд.
 22 Баракати Худованд сарватманд мекунад, ва ғаму ғуссае бо худ намеоварад.
 23 Бадкирдорӣ барои аблаҳ мисли дилхушист, вале ҳикмат ба шахси хирадманд хос аст.
 24 Биме ки шарир дорад, ба сари вай меояд, вале муроди одилон ҳосил мешавад.
 25 Вақте ки гирдбод вазида гузарад, шарир нест мешавад, вале одил бунъеди ҷовидонӣ дорад.
 26 Чунон ки сирко барои дандонҳост ва дуд барои чашмҳо, ончунон коҳил барои фиристандагони худ мебошад.
 27 Худотарсӣ айёмро меафзояд, вале солҳои шарирон кӯтоҳ мешавад.
 28 Интизории одилон шодмонист, вале умедвории шарирон нест мешавад.
 29 Роҳи Худованд барои шахси беайб истеҳком аст, вале барои бадкирдорон таҳлука аст.
 30 Одил ҳаргиз фуру намеғалтад, вале шарирон сокини замин намешаванд.
 31 Даҳони одил ҳикматро ифода менамояд, вале забони қачғуфтор бурида мешавад.
 32 Лабҳои одил суханони дилхоҳро медонад, вале даҳони шарирон — қачғуфториро.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Муқоиса кардани адолат ва шарорат.

11 Тарозуи нодуруст назди Худованд зишт аст, вале санги дақиқ ба ӯ мақбул аст.
 2 Фурур биёяд, нанг ҳам меояд, вале ҳикмат бо фурутанон аст.
 3 Беайбии ростдилон онҳоро роҳнамоӣ мекунад, вале қачравии хоинон онҳоро ба ҳалокат мерасонад.
 4 Сарват дар рӯзи ғазаб мадад намекунад, вале адолат аз мамот халосӣ медиҳад.
 5 Адолати шахси беайб роҳи ӯро ҳамвор мекунад, вале шарир дар шарорати худ фуру меғалтад.
 6 Адолати ростдилон онҳоро наҷот медиҳад, вале хоинон дар ҳирси худ гирифтори бало мешаванд.
 7 Бо мурдани шахси шарир умеди вай барбод меравад, ва интизории ҷафокорон нест мешавад.
 8 Одил аз мусибат халосӣ меёбад, ва шарир ба ҷои ӯ ба дом меояд.
 9 Тамаллуққор бо даҳонаш ёри худро фосид мекунад,

вале одилон ба воситаи дониш раҳо мешаванд.
 10 Ба некрӯзии одилон шаҳр шодӣ мекунад, ва ба ҳалокати шарирон — таронасароӣ.
 11 Аз баракати росткорон шаҳр сарбаланд мегардад, вале аз даҳони шарирон хароб мешавад.
 12 Касе ки аз ёри худ нафрат кунад, беақл аст, вале шахси хирадманд хомӯш мемонад.
 13 Хабаркаш сирро ошкор мекунад, вале шахсе ки рӯҳан вафодор аст, ҳар чизро ниҳон медорад.
 14 Тадбирсозӣ набошад, қавм фуру меғалтанд, вале наҷот аз машварати бисъёр аст.
 15 Касе ки ба одами бегона зомин шавад, ҳудаш зарар мебинад, вале касе ки аз замонат нафрат кунад, аз зарар эмин аст.
 16 Зани нексиришт ҷалол меёбад, вале касони зӯрманд сарват меёбанд.
 17 Шахси эҳсонкор ба ҷони ҳудаш неки мекунад, вале каси дилсаҳт ҷисми ҳудашро хароб мекунад.
 18 Шарир музди ноҳақ пайдо мекунад, вале корандаи адолат — подоши ҳақиқӣ.
 19 Адолатпарварӣ боиси ҳаёт мешавад, вале шароратпеша сӯи мамоти худ меравад.
 20 Қачдилон назди Худованд зиштанд, вале касоне ки роҳашон рост аст, ба ӯ мақбуланд.
 21 Яқин аст, ки бадкеш бечазо намемонад, вале насли одилон раҳо мешавад.
 22 Чӣ гунае ки ҳалқаи тилло дар бинии хук бошад, зани хушрӯй ва беақл он гуна аст.
 23 Муроди одилон фақат некуист; умедвории шарирон ғазаб аст.
 24 Яке тақсим карда медиҳад, ва сарвати ӯ боз ҳам зиёд мешавад; вале дигаре аз ҳад зиёд сарфакор аст, ва сарвати ӯ торафт кам мешавад.
 25 Ҷони сахӣ пурфайз мешавад, ва касе ки сероб кунад, ҳудаш низ сероб мегардад.
 26 Касе ки ғалларо аз фуруш нигоҳ дорад, ӯро халқ лаънат мекунад; вале бар сари ғаллафуруш баракат меояд.
 27 Касе ки шавқманди некуист, ҳусни таваҷҷӯхро мечӯяд; вале касе ки толиби бадист, он бар сари худаш меояд.
 28 Касе ки ба сарвати худ умед бандад, фуру меғалтад; вале одилон мисли барг месабзанд.
 29 Касе ки рӯзгори хонаи худро хароб кунад, бод насибаш мешавад, ва аблаҳ бандаи шахси донодил мегардад.
 30 Меваи одил дарахти ҳаёт аст, ва он ки ҷонҳоро ҷалб менамояд, хирадманд аст.
 31 Модоме ки одил бар замин сазо меёбад, чӣ қадар бештар шарир ва гуноҳқор.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Давоми он. Фарқи байни одил ва шарир.

- 12 Касе ки насиҳатро дӯст дорад, донишро дӯст медорад,
вале касе ки аз мазаммат нафрат кунад, монанди ҳайвон аст.
2 Каси нек аз ҷониби Худованд ҳусни тавачҷӯҳ меёбад;
вале шахси дасисакорро Ё маҳкум мекунад.
3 Одамизод бо шарорат устувор намешавад,
вале решаи одилон ночунбон аст.
4 Зани солеҳа тоҷи шавҳари худ мебошад,
вале зани нанговар мисли фасоде дар устухонҳои уст.
5 Фикру хаёли одилон инсоф аст;
вале тадбирсозиҳои шарирон макр аст.
6 Суханони шарирон камин аст барои хунрезӣ,
вале даҳони росткорон онҳоро халосӣ медиҳад.
7 Ҳамин ки шарирон фуруғ ғаланд, нест мешаванд,
вале хонаи одилон қоим меистад.
8 Одамро аз рӯи ақлаш ситоиш мекунанд,
вале қачдил ба нафрат дучор мешавад.
9 Каси оддие ки ғуломе дорад,
беҳ аз касе ки худро болонишин нишон медиҳад,
вале мӯҳтоҷи нон аст.
10 Одил ба ҷони чорвои худ раҳм мекунад,
вале марҳаматҳои шарирон бераҳмона аст.
11 Касе ки замини худро кор кунад, аз нон сер мешавад,
вале касе ки аз паи корҳои ҳечу пуч шавад, беақл аст.
12 Шарир ҳавас дорад ба доми бадкешон дароварад,
вале решаи одилон самар меоварад.
13 Гуноҳи лабҳо барои бадкеш дом аст,
вале одил аз тангӣ берун меояд.
14 Аз самари даҳони худ кас аз неқӯй сер мешавад,
ва подоши аъмоли дастҳои одам ба ӯ бармегардад.
15 Роҳи аблаҳ дар назари худаш рост аст,
вале касе ки машваратро шунавад, хирадманд аст.
16 Ҳашми аблаҳ дарҳол маълум мешавад,
вале шахси бофаросат дашномро шунида,
худдорӣ мекунад.
17 Каси ростгӯй адолатро баён мекунад,
вале шоҳиди козиб — фиребро.
18 Баъзеҳо неши забон мезананд, ки мисли зарби шамшер аст,
вале забони хирадмандон офият мебахшад.
19 Даҳони ростгӯй то абад қоим аст,
вале забони дурӯғгӯй — то як чашм задан.
20 Дар дили бадандешон макр аст,
вале дар дили оштидихандагон — шодӣ.
21 Ба одил ҳеҷ осеб намерасад,
вале шарирон пур аз бадбахтӣ ҳастанд.
22 Даҳони дурӯғгӯй назди Худованд зишт аст,

- вале росткорон ба Ё мақбуланд.
23 Шахси бофаросат донишро пӯшида медорад,
вале дили аблаҳон беақлиро зоҳир месозад.
24 Дастӣ ғайратмандон ҳукмфармо мешавад,
вале танбал гирифтори хироҷи бандагӣ мегардад.
25 Ғуссаи дили одам ӯро фишор медиҳад,
вале сухани меҳрубонона ӯро хурсанд мекунад.
26 Одил ба ёри худ роҳ нишон медиҳад,
вале роҳи шарирон онҳоро дар иштибоҳ меандозад.
27 Танбал сайдашро бирён намекунад,
вале молу мулки одами ғайратманд гаронбахост.
28 Дар тариқи адолат ҳаёт аст,
ва хати роҳи он лоямут аст.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Давоми он.

- 13 Писари бохирад насиҳати падарро қабул мекунад,
вале масхарабоз итобро намешунавад.
2 Аз самари даҳони худ кас неқӯиро мечашад,
вале ҷони хоинон — зулмо.
3 Касе ки даҳони худро нигоҳ дорад, ҷонашро муҳофизат мекунад,
вале касе ки даҳони худро калон кушояд, ба вай осеб мерасад.
4 Ҷони қоҳил ҳавас мекунад, ва натиҷае нест;
вале ҷони ғайратмандон сер мешавад.
5 Одил аз гапи дурӯғ кароҳат дорад,
вале шарир бадном ва расво мешавад.
6 Адолат ростравро ниғаҳбонӣ мекунад,
вале шарорат хатокорро ба ҳалокат мерасонад.
7 Яке худро сарватманд нишон медиҳад, ва чизе надорад;
вале дигаре худро бенаво нишон медиҳад, ва сарвати зиёде дорад.
8 Сарвати одам фидияи ҷони ӯст;
вале бенаво таҳдидро намешунавад.
9 Нури одилон шодиёна медурахшад,
вале чароғи шарирон хомӯш мешавад,
10 Аз ғурур фақат низоъ ба миён меояд,
вале ҳикмат бо хоксорони машваратшунав аст.
11 Сарвате ки аз ҳечу пуч пайдо шуда бошад,
торафт кам мешавад,
вале касе ки бо амали дасташ ғун карда бошад,
онро афзун менамояд.
12 Умедвории дуру дароз дилро бемор мекунад,
вале муроде ки ҳосил шуда бошад, дарахти ҳаёт аст.
13 Касе ки ба калом беъътиной кунад, ба худаш осеб мерасонад;
вале касе ки аз аҳком тарсон бошад, мукофот меёбад.
14 Таълими хирадманд чашмаи ҳаёт аст,
ки аз домҳои мамот дур мекунад.
15 Ақли расо қозиб мебахшад,
вале роҳи хоинон саҳт аст.

16 Ҳар шахси бофаросат бо дониш амал мекунад, вале аблаҳ беақлиро нишон медиҳад.
 17 Элчии шарир ба бало мемонад, вале қосиди амин тасалли мебахшад.
 18 Бенавой ва нанг насиби касест, ки насиҳатро рад кунад;
 вале касе ки мазамматро қабул кунад, мӯҳтарам мешавад.
 19 Муродае ки ҳосил шуда бошад, барои ҷон хуш аст,
 ва дур шудан аз бадӣ барои аблаҳон зишт аст.
 20 Касе ки бо хирадмандон гардад, хирадманд мешавад;
 вале касе ки бо аблаҳон ҷӯра шавад, шикаст меҳӯрад.
 21 Хатокоронро бадӣ таъкиб мекунад, вале одилон муқофоти нек меёбанд.
 22 Некӯкор ба писарони писаронаш мерос боқӣ мегузорад,
 вале сарвати хатокор барои одил саришта карда мешавад.
 23 Дар киштзори бенавоён озӯқа бисъёр аст, вале аз боиси бесомонӣ нобуд мешаванд.
 24 Касе ки ҷӯбро дарег дорад, писари худро дӯст намедорад;
 вале касе ки ўро дӯст дорад, аз бачагиаш ҷазо медиҳад.
 25 Одил барои серии ҷонаш меҳӯрад, вале шиками шарирон мӯҳтоҷӣ мекашад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Давоми он. Ҳамд дар шаъни ҳикмате ки дар ҳаёти ҳаррӯза зоҳир мешавад.

14 Ҳикмати зан хонаи варо бино мекунад, вале зани аблаҳ бо дасти худ онро вайрон мекунад.
 2 Касе ки бо роҳи рост равад, тарсгори Худованд аст,
 вале касе ки роҳояш каҷ аст, Ўро хор медорад.
 3 Дар даҳони аблаҳ навдаи ғурур аст, вале лабҳои хирадмандон онҳоро ниғаҳбонӣ мекунад.
 4 Агар барзаговҳо набошад, охур холист, вале аз қуввати барзагов маҳсулот бисъёр аст.
 5 Шоҳиди амин дурӯғ намеғӯяд, вале шоҳиди козиб суҳанони дурӯғ мебофад.
 6 Масхарабоз ҳикмат мечӯяд, ва намеёбад;
 вале барои оқил дониш осон аст.
 7 Аз ҳузури шахси аблаҳ дур шав, вагар на лабҳои оқилонро нахоҳӣ донист.
 8 Ҳикмати шахси бофаросат — дар фаҳмидани роҳи ўст;
 вале беақлии аблаҳон макр аст.
 9 Беақлонро гуноҳ миёнарав аст, вале дар миёни росткорон — ҳусни тавачҷӯҳ.
 10 Дил талхии ҳиссиёти худро медонад, ва дар шодии вай бегонае иштирок надорад.

11 Хонаи шарирон вайрон мешавад, вале хаймаи росткорон нашъунамо меёбад.
 12 Роҳе ҳаст, ки ба назари кас рост менамояд, вале оқибаташ роҳҳои мамот аст.
 13 Дар вақти ханда ҳам баъзан дили кас дард мекунад,
 ва шодие ҳаст, ки оқибаташ андӯҳ аст.
 14 Качдил аз роҳҳои худ сер мешавад, ва шахси нек — аз амалиёти худ.
 15 Соддадил ба ҳар суҳан имон меоварад, вале бофаросат ба ҳар қадами худ диққат медиҳад.
 16 Хирадманд метарсад ва аз бадӣ дур мешавад, вале аблаҳ пурғурур ва худписанд аст.
 17 Тундмизоҷ беақли мекунад, ва шахси дасисакор нафратангез аст.
 18 Насиби соддадилон беақлист, вале дониш тоҷи бофаросатон аст.
 19 Бадон назди некон сархам меистанд, ва шарирон — пеши дарвозаҳои одилон.
 20 Бенаво барои ёри худ низ нафратангез аст, вале сарватдор дӯстони бисъёре дорад.
 21 Касе ки аз ёри худ нафрат дорад, гуноҳ мекунад, вале хушо касе ки хайрҳои мискинон аст!
 22 Оё бадандешон гумроҳ намешаванд?
 Вале эҳсон ва ростӣ бо некандешон аст.
 23 Дар ҳар кори саҳт нафъе ҳаст, вале пургӯй фақат сӯи бенавой мебарад.
 24 Тоҷи хирадмандон сарвати онҳост; вале тавонгари аблаҳон беақлист.
 25 Шоҳиди ростгӯй ҷонҳоро халос мекунад, вале шоҳиди маккор суҳанони дурӯғ мебофад.
 26 Дар худотарсӣ қалъаи мустаҳкаме ҳаст, ва вай барои фарзандонаш паноҳгоҳ мешавад.
 27 Худотарсӣ чашмаи ҳаёт аст, ва аз домҳои мамот дур мекунад.
 28 Шавкати подшоҳ дар бисъёрии қавм аст, ва шикасти амир дар камии қабила аст.
 29 Собир пурхирад аст, вале зудранҷ беақлиро зоҳир месозад.
 30 Дили ором ҳаёти ҷисм аст, вале ҳасад фасоди устухонҳост.
 31 Касе ки бенаворо ба танг оварад, Офаринандаи ўро хорӣ медиҳад,
 вале касе ки ба мискин марҳамат мекунад, Ўро ҷалол медиҳад.
 32 Шарир барои бадии худ рад карда мешавад, вале одил дар вақти мамоти худ низ ба Худо паноҳ мебарад.
 33 Ҳикмат дар дили оқил қарор меёбад, вале он чи андаруни аблаҳон аст, ошкор мешавад,
 34 Адолат қавмро сарбаланд мегардонад, вале гуноҳ нанги қабилаҳост.
 35 Тавачҷӯҳи подшоҳ бар банди соҳибфаҳм аст, вале хашми ў — бар каси нанговар.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Ҳикмат наҷот аст.

Гуноҳ ва аблаҳӣ ҳалокат аст.

- 15** Ҷавоби нарм ғазабро фуру менишонад,
вале сухани сахт хашмиро бармеангезад.
2 Забони хирадмандон донишро зебо мегардонад,
вале даҳони аблаҳон беақлиро ифода мекунад.
3 Чашмони Худованд дар ҳама ҷост:
бадон ва неконро мушоҳида менамояд.
4 Чарбзабонӣ дарахти ҳаёт аст,
вале бадзабонӣ шикастагии рӯҳ аст.
5 Беақл ба насиҳати падари худ безътиной
менамояд,
вале касе ки мазамматро риоя кунад, бофаросат
аст.
6 Дар хонаи одил сарват фаровон аст,
вале дар ҳосили шарир машаққат аст.
7 Лабҳои хирадмандон донишро паҳн менамояд,
вале дили аблаҳон чунин нест.
8 Қурбонии шарирон назди Худованд зишт аст,
вале дуои росткорон писандидаи Ӯст.
9 Тариқи шарир назди Худованд зишт аст,
вале пайрави адолатро Ӯ дӯст медорад.
10 Барои тарқунандаи тариқат сазои бад
муҳайёст,
ва бадхоҳи мазаммат мемирад.
11 Дӯзах ва асфалуссофилин пеши назари
Худованд аст,
алалхусус дилҳои бани-одам.
12 Масхарабоз дӯст намедорад, ки ӯро мазаммат
кунанд;
бинобар ин назди хирадмандон намеравад.
13 Дили шод чеҳраро зебо мегардонад,
вале аз андӯҳи дил рӯҳ маъюс мешавад.
14 Дили оқил орзуманди дониш аст,
вале даҳони аблаҳон аз беақлӣ ғизо мегирад.
15 Тамоми айёми мискин бад аст;
вале дилхушро ҳамеша базм аст.
16 Дороии каме бо худотарсӣ
беҳ аз ганҷи бузурги пурфитна.
17 Таоми сабзавот дар ҷое ки муҳаббат бошад,
беҳ аз гови охурий, ки бо он адоват бошад.
18 Шахси тундмизоҷ нифоқ меандозад,
вале собир ҷанҷолро сокит мекунад.
19 Роҳи қоҳил монанди хорбаст аст,
вале тариқи ростравон ҷамвор аст.
20 Писари бохират падарро шод мекунад,
вале одами аблаҳ аз модари худ нафрат дорад.
21 Беақлӣ барои аблаҳ шодмонист,
вале шахси хирадманд бо роҳи рост меравад.
22 Бе машварат нақшаҳо вайрон мешавад,
вале бо кӯмаки мушовирони бисъёр иҷро меёбад.
23 Шодӣ барои одам дар ҷавоби даҳони ӯст:
чӣ хуш аст сухани бамавқеъ!
24 Тариқи ҳаёти соҳибфаҳм ӯро боло мебардорад,

то ки аз дӯзахи поён дур шавад.

- 25 Хонаи мағруронро Худованд хароб мекунад,
вале марзаи беваро устувор менамояд.
26 Қасдҳои бад назди Худованд зишт аст,
вале суханони хуш барои Ӯ пок аст.
27 Ҳаромризиқ хонаи худро вайрон мекунад,
вале касе ки аз инъомҳои нафрат дорад, зист
мекунад.
28 Дили одил барои ҷавоб додан фикру хаёл
мекунад,
вале даҳони шарирон бадихоро ифода менамояд.
29 Худованд аз шарирон дур аст,
вале дуои одилонро мешунавад.
30 Нури чашмон дилро шод мекунад,
хабари хуш устухонҳоро аз илик пур мекунад.
31 Гуше ки панди ҳаётро шунавад,
дар миёни хирадмандон ҷойгир мешавад.
32 Касе ки насиҳатро рад кунад, аз ҷони худ безор
аст,
вале касе ки пандро шунавад, ҳикмат пайдо
мекунад.
33 Худотарсӣ интизоми ҳикмат аст,
ва моқабли ҷалол фурутанист.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Аъмоли одамон аз Худо пӯшида нест.

- 16** Андешаҳои дил аз они одам аст,
вале ҷавоби забон аз ҷониби Худованд аст.
2 Ҳамаи роҳҳои одам дар назари вай пок аст,
вале Худованд рӯҳҳоро месанҷад.
3 Корҳои худро ба Худованд бисупор,
ва нақшаҳои ту муваффақият хоҳад ёфт.
4 Ҳар чизро Худованд ба мақсади он мувофиқ
сохтааст,
вале шарирро низ барои рӯзи бад.
5 Ҳар касе ки дили мағрур дорад, назди Худованд
зишт аст;
яқин аст, ки беҷазо наменонад.
6 Гуноҳ бо эҳсон ва ростӣ кафорат мешавад,
вале бо худотарсӣ кас аз бадӣ дур мешавад.
7 Агар роҳҳои одам ба Худованд мақбул бошад,
душманонашро низ бо вай оштии медиҳад.
8 Дороии ками боадолат
беҳ аз мадохили фаровони ноинсофона.
9 Дили одам роҳи ӯро нақша мекашад,
вале Худованд қадамҳои ӯро равона менамояд.
10 Ҳукми илоҳие бар лабҳои подшоҳ аст:
даҳони ӯ дар доварӣ саҳв намекунад.
11 Шоҳини тарозу ва паллаҳои дурусти он аз они
Худованд аст;
ҳамаи сангҳои киса низ амали Ӯст.
12 Кирдори шарирона назди подшоҳон зишт аст,
чунки тахт бо адолат қоим аст.
13 Лабҳои адлгуфтор ба подшоҳон мақбул аст,
вале ростгӯёнро онҳо дӯст медоранд.
14 Ҷазаби подшоҳ малакулмавт аст,
вале шахси хирадманд онро нарм мекунад.

15 Дар нури чеҳраи подшоҳ ҳаёт аст,
ва ҳусни тавачҷӯҳи ӯ мисли абри охири баҳор аст.
16 Пайдо кардани ҳикмат аз тилло хеле беҳтар аст,
ва пайдо кардани хирад аз нуқра афзалтар.
17 Роҳи росткорон — аз бадӣ дур шудан аст:
касе ки роҳи худро нигоҳ дорад, ҷони худро
нигаҳбонӣ мекунад.
18 Моқабли шикаст ғурур аст,
ва моқабли нобарорӣ — ҳавобаландӣ.
19 Бо фурутанон шикастанафс будан
беҳ аз тақсим кардани ғанимат бо мағрурон.
20 Касе ки дар корхояш эҳтиёт кунад, файз меёбад,
ва хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад!
21 Донодил оқил номида мешавад,
ва ширинии лабҳо донишро меафзояд.
22 Ақл барои соҳибони худ чашмаи ҳаёт аст,
вале беақлӣ ҷазои беақлон аст.
23 Дили хирадманд даҳони ӯро доно мекунад
ва бар лабҳои ӯ чарбгӯӣ меафзояд.
24 Суханони хуш шаҳдест, ки барои ҷон ширин
ва барои устухонҳо шифобахш аст.
25 Роҳе ҳаст, ки ба назари кас рост менамояд,
вале оқибаташ роҳҳои мамот аст.
26 Ҳирси меҳнаткаш барои ӯ меҳнат мекунад,
зеро ки иштиҳои ӯ ӯро маҷбур менамояд.
27 Шаҳси сафил бадандеш аст,
ва бар лабҳои ӯ гӯё ки оташи сӯзоне ҳаст.
28 Шаҳси қачғуфтор нифоқҳо меандозад,
ва бадгӯӣ дӯстонро аз ҳам ҷудо мекунад.
29 Шаҳси золим ёри худро фирефта мекунад,
ва ӯро бо роҳи нодуруст мебарад.
30 Он ки чашмак мезанад, дасисае хаёл карда
мебарорад;
он ки лабҳои худро мегазад, бадири ба итмом
мерасонад.
31 Тоҷи ҷалолат мӯйсафедист,
ки он дар роҳи адолат муяссар мегардад.
32 Собир беҳ аз баҳодур,
ва шаҳси хушдор беҳ аз шаҳрситон.
33 Қуръа дар доман партофта мешавад,
вале ҳар натиҷаи он аз Худованд аст.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Давоми он. Муқоиса кардани некӣ ва бадӣ, ҳикмат
ва аблаҳӣ.

17 Як бурда нони қоқ бо осоиштагӣ
беҳ аз хонаи пур аз гӯшти қурбониҳо, ки
серчанҷол бошад.
2 Фуломи соҳибфаҳм бар писари нанговар
ҳукмфармо мешавад,
ва дар миёни бародарон меросро тақсим мекунад.
3 Бӯта барои нуқра аст, ва кӯра — барои тилло;
вале дилҳоро Худованд месанҷад.
4 Бадкеш ба лабҳои талбискор диққат мекунад;
козиб ба забони фалокатбор гӯш медиҳад.
5 Касе ки бенаворо таҳқир кунад, Офаринандаи
ӯро хорӣ медиҳад;

касе ки аз ҳалокат шод шавад, бечазо наместонад.
6 Тоҷи пирон писарони писаронанд,
ва ҷалолати писарон — падару модари онҳо.
7 Забони калонгап ба нокас намезебад,
алалхусус забони дурӯғгӯӣ — ба валинеъмат.
8 Инъом дар назари соҳибони он санги
гаронбаҳост;
ба ҳар сӯ рӯ оварад, муваффақият меёбад.
9 Касе ки гуноҳро рӯпӯш кунад, толиби муҳаббат
аст;
вале касе ки онро тақдоран хотиррасон намояд,
дӯстонро аз ҳам ҷудо мекунад.
10 Як итоб ба оқил бештар таъсир мекунад,
назар ба сад қамчин ба аблаҳ.
11 Шарир фақат фитнаро толиб аст,
ва ба муқобили ӯ қосиди бераҳм фиристода
мешавад.
12 Вохӯрдан бо хирси бачагумкарда барои одам
беҳ аз вохӯрдан бо аблаҳ дар вақти беақлии вай.
13 Касе ки дар ивази некӣ бадӣ кунад,
аз хонаи вай бадӣ дур намешавад.
14 Ибтидои нифоқ мисли раҳнаи об аст:
пеш аз он ки ҷанҷол авҷ гирад, онро тарк кун.
15 Сафедкунандаи шарир ва айбдоркунандаи одил
— ҳар дуяшон ҳам назди Худованд зиштанд.
16 Чаро сарват дар дасти аблаҳ бошад?
Барои харидани ҳикмат ӯ фаҳме надорад.
17 Дӯст ҳар вақт дӯст медорад,
ва бародар барои рӯзи саҳт таваллуд мешавад.
18 Одами беақл дасти паймон медиҳад
ва ба ёри худ зомин мешавад.
19 Касе ки ҷанҷолро дӯст дорад, гуноҳро дӯст
медорад;
касе ки ҳавобаландона даҳон кушояд, толиби
шикаст аст.
20 Қачдил некӯӣ намеёбад,
ва забони қачғуфтор ба бало гирифта мешавад.
21 Касе ки аблаҳро ба дунё оварад, барои андӯҳи
худи ӯст,
ва падари фарзанди нокас шод намешавад.
22 Дили шод саломатӣ мебахшад,
вале рӯҳи ғамгин иликро хушк мекунад.
23 Шарир ришваро аз кисаи бағалӣ мегирад,
то ки роҳҳои инсофро таҳриф намояд.
24 Ҳикмат дар рӯ ба рӯи шаҳси оқил аст,
вале чашмони аблаҳ дар ақсои замин аст.
25 Писари аблаҳ барои падари худ алам
ва барои модари худ талхӣ мебошад.
26 Чарима ниҳодан бар одил низ хуб нест,
алалхусус задани наҷибон аз барои росткорӣ.
27 Соҳиби дониш суханони худро бозмедорад,
ва шаҳси хирадманд хунсард аст.
28 Беақл низ, агар хомӯш нишинад, хирадманд
ҳисоб меёбад;
касе ки лабҳои худро бандад, оқил аст.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Давоми он.

- 18** Худком толиби ҳавас аст,
ба зидди ҳар зиракӣ қиём мекунад.
² Аблаҳ хирадро дӯст намедорад,
балки фақат дили худро меҳоҳад зоҳир созад.
³ Бо омадани шарир нафрат ҳам меояд,
ва бо бадномӣ — шармандагӣ.
⁴ Суханони даҳони одам обҳои чуқур аст;
селоб аст, ки аз чашмаи ҳикмат ҷорист.
⁵ Рӯйбинӣ кардан ба шарир,
ё раво надидани доварӣ ба одил хуб нест.
⁶ Лабҳои аблаҳ бо ҷанҷол меояд,
ва даҳони ӯ сабаби занозанӣ мешавад.
⁷ Даҳони аблаҳ барои ӯ таҳлука аст,
ва лабҳои ӯ барои ҷони ӯ дом аст.
⁸ Суханони бадгӯй мисли таомҳои лазиз аст,
ва онҳо андаруни ботин фуру мевад.
⁹ Касе ки дар кори худ танбал бошад,
бародари харобкор аст.
¹⁰ Исми Худованд бурҷи кувват аст:
одил сӯи он мевад, ва паноҳ меёбад.
¹¹ Дорони сарватдор шаҳри мустаҳкамӣ ӯст,
ва дар ҳаёли ӯ мисли ҳисори баланд аст.
¹² Қабл аз шикаст дили кас ғурур мекунад,
ва моқабли ҷалол фурутанист.
¹³ Касе ки ношунида ҷавоб гардонад, беақл аст,
ва ин барои ӯ нанг аст.
¹⁴ Рӯҳи одам бемории ӯро мебардорад,
вале рӯҳ агар афсурда бошад, кист, ки тавонад
онро бардорад?
¹⁵ Дили оқил дониш пайдо мекунад,
ва гӯши хирадмандон толиби дониш аст.
¹⁶ Инъоми одам барои ӯ вусъат муҳайё мекунад,
ва ӯро сӯи бузургон ҳидоят менамояд.
¹⁷ Нахустин дар даъвои худ ҳақ менамояд,
вале ҳарифи ӯ меояду ӯро тафтиш мекунад.
¹⁸ Қуръа ба ситезаҳо хотима медиҳад,
ва даъвогаронро аз ҳам ҷудо мекунад.
¹⁹ Бародари ранҷида аз шаҳри мустаҳкам
устувортар аст,
ва ситезаҳо ба ғалақаҳои қаср монанд аст.
²⁰ Аз меваи даҳони одам батни ӯ пур мешавад:
аз маҳсули лабҳои худ ӯ сер мешавад.
²¹ Мамот ва ҳаёт дар дасти забон аст,
ва дӯстдорони он меваи онро меҳӯранд.
²² Касе ки зани солеҳа дошта бошад, некбахтӣ
пайдо кардааст,
ва аз ҷониби Худованд файз ёфтааст.
²³ Бенаво бо зорӣ сухан меронад,
вале сарватдор бо дурушти ҷавоб медиҳад.
²⁴ Ёроне ҳастанд, ки ба шикаст мерасонанд,
вале дӯсте ҳаст, ки аз бародар маҳкамтар
мечаспад.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Давоми он. Аблаҳи ва коҳили зарар дорад.

- 19** Бенаво ки бо роҳи ростии худ равон аст,
беҳ аз қачғуфторе ки аблаҳ бошад.
² Бебарвогии ҷон ҳам хуб нест,
ва касе ки бо пойҳои худ шитобад, пешпо
меҳӯрад.
³ Беақлии одам роҳи ӯро қач мекунад,
вале дили ӯ аз Худованд гиламанд мешавад.
⁴ Сарват ёрони бисъерро ҳамроҳ мекунад,
вале бенаво аз ёри худ ҷудо мешавад.
⁵ Шоҳиди козиб бечазо намемонад,
ва касе ки суханони дурӯғ бофад, раҳо намешавад.
⁶ Бисъер касон дидори валинеъматро толибанд,
ва ҳама ёри шахси инъомдеҳ ҳастанд.
⁷ Ҳамаи бародарони бенаво аз ӯ нафрат мекунанд,
алалхусус ёронаш аз ӯ дур мешаванд;
аз паи ваъдаҳои мевад, аммо нестанд.
⁸ Касе ки ҳикмат пайдо кунад, ҷони худро дӯст
медорад;
касе ки хирадро нигоҳ дорад, файз меёбад.
⁹ Шоҳиди козиб бечазо намемонад,
ва касе ки суханони дурӯғ бофад, ба ҳалокат
мерасад.
¹⁰ Ба аблаҳ айшу тараб намежебад,
алалхусус ба ғулом — ҳукмронӣ бар мирон.
¹¹ Ақли одам хашми ӯро бозмедорад,
ва аз бадкорӣ чашм пӯшида гузаштан ҷалолати
ӯст.
¹² Ҷазаби подшоҳ мисли ғурриши шери ҷавон аст,
ва хусни тавачҷӯҳи ӯ мисли шабнам аст бар алаф.
¹³ Писари аблаҳ фалокат аст барои падар,
ва ситезаҳои зан мисли чак-чаки шилқин аст.
¹⁴ Хона ва дорой мероси падарон аст,
вале зани соҳибфаҳм аз ҷониби Худованд аст.
¹⁵ Коҳили касро хоболуд мегардонад,
ва шахси танбал гирифтори гуруснагӣ мешавад.
¹⁶ Касе ки аҳкомро риоя кунад, ҷони худро
нигаҳбонӣ менамояд,
вале касе ки ба роҳҳои худ безътиной кунад, ба
ҳалокат мерасад.
¹⁷ Касе ки ба бенаво марҳамат кунад, ба Худованд
қарз медиҳад,
ва ӯ мукофоти некии варо ба вай адо мекунад.
¹⁸ Писари худро ҷазо деҳ, ҳанӯз ки умеди ҳаст,
ва аз гиряи ӯ ҷони худро нахоҳон.
¹⁹ Пурхашм албатта ҷазо мебинад,
чунки агар ӯро раҳо намой, боз ҳам ҷазо додан
лозим мешавад.
²⁰ Машваратро бишнавад ва насихатро қабул намо,
то ки оқибат ту хирадманд шавӣ.
²¹ Дар дили одам фикрҳо бисъер аст,
вале фақат нақши Худованд ба амал меояд.
²² Ифтихори одам эҳсонкорӣ ӯст,
ва бенаво беҳ аз шахси каззоб.
²³ Худотарсӣ боиси ҳаёт аст,

ва тарсгор дар некӣ сокин аст ва аз ҳар бадӣ эмин аст.

²⁴ Коҳил дасти худро дар табақ меандозад, ва онро ҳатто ба даҳони худ намебарад.

²⁵ Масхарабозро шаллоқ занӣ, соддадил хушӯёр мешавад;

оқилро мазаммат намой, насиҳатро дарк мекунад.

²⁶ Писари нанговар ва беор падарро тороҷ мекунад,

ва модарро меронад.

²⁷ Эй писарам! Шунидани пандро бас кун, агар аз суханони дониш дур мешуда бошӣ.

²⁸ Шоҳиди сафил довариро тамасхур мекунад, ва даҳони шарирон талбисро фуру мебарад.

²⁹ Қасосҳо барои масхарабозон муҳайёст, ва зарбу латҳо — барои ҷисми аблаҳон.

БОБИ БИСТУМ

Огоҳӣ ва пандҳо.

20 Шароб масхара медорад, бӯза талотум мекунад, ва ҳар кӣ саргарми он гардад, хирадманд намешавад.

² Ҳайбати подшоҳ мисли ғурриши шери ҷавон аст; касе ки ўро ба хашм оварад, ҷони худро дар хатар мемонад.

³ Аз ҷанҷол дур шудан барои одам шараф аст, вале ҳар шахси беақл манша мекунад.

⁴ Коҳил зимистон шудгор намекунад, ва дар мавсими дарав толиби ҳосил мешавад — ва намеёбад.

⁵ Андешаи дили одам обҳои чуқур аст, вале шахси хирадманд онҳоро мекашад.

⁶ Бисъёр касон ба шахси эҳсонкоре дучор меоянд, вале кист, ки тавонад шахси аминро биёбад?

⁷ Одил дар беайбии худ рафтор мекунад; хушо писарони ў баъд аз ў!

⁸ Подшоҳ, ки бар курсии доварӣ менишинад, бо нигоҳи чашмони худ ҳар бадири пароканда мекунад.

⁹ Кист, ки тавонад бигӯяд: «Дили худро тоза кардаам, аз гуноҳи худ пок шудаам»?

¹⁰ Санғҳои дигар-дигар, андозаҳои дигар-дигар — ҳар дуяш ҳам назди Худованд зишт аст.

¹¹ Бача низ аз рӯи корҳояш шинохта мешавад, ки оё рафтораш пок ва рост аст ё не.

¹² Ғуши шунаво ва чашми бино — ҳар дуяшро ҳам Худованд офаридааст.

¹³ Хобро дӯст надор: мабодо бенаво гардӣ; чашмонатро воз кун, то ки аз нон сер шавӣ.

¹⁴ Харидор мегӯяд: «Бад аст, бад аст»; вале пас аз рафтани худ аз харидаш фахр мекунад.

¹⁵ Тилло ва ҷавоҳири бисъёре ҳаст, вале лабҳои оқилона аз ҳар чиз гаронбаҳотар аст.

¹⁶ Либоси ўро бигир, чунки ба бегона зомин шудааст:

ва аз ў, ки зомини шахси ғайр аст, гарав бигир.

¹⁷ Нони ҳаром ба кас ширин аст, вале баъд даҳони ў аз сангреса пур мешавад.

¹⁸ Нақшаҳо бо машварат ба амал меояд, ва ту бо тадбирсозӣ ҷанг бикун.

¹⁹ Хабаркаш сирро ошкор мекунад;

пас ту бо даҳаньяла алоқа накун.

²⁰ Касе ки падару модари худро дашном диҳад, чароғаш дар торикии зулмот хомӯш мешавад.

²¹ Меросе ки дар аввал бо осонӣ ба даст омада бошад,

оқибаташ бобаракат намешавад.

²² Нағӯй: «Барои бадӣ интиқом мегирам»;

ба Худованд таваккал намо, ва Ў туро наҷот медиҳад.

²³ Санғҳои дигар-дигар назди Худованд зишт аст, ва тарозуи нодуруст хуб нест.

²⁴ Қадамҳои кас аз ҷониби Худованд аст; пас одамизод чӣ гуна тавонад роҳи худро бифаҳмад?

²⁵ Чизеро сабукфикрона муқаддас хондан ва баъд аз назр мулоҳиза кардан — дом аст барои одамизод.

²⁶ Подшоҳи хирадманд шариронро пароканда мекунад,

ва чархро бар онҳо мегардонад.

²⁷ Рӯҳи одам чароғи Худованд аст, ки тамоми ботинро месанҷад.

²⁸ Эҳсон ва ростӣ подшоҳро ниғаҳбонӣ мекунад, ва ў тахти худро бо эҳсон тақвият медиҳад.

²⁹ Ҷалолати ҷавонон қуввати онҳост, ва шавкати пирон — мӯи сафедашон.

³⁰ Ҷароҳатҳои шаллоқ давои шахси бадкор аст, ва зарбу лат, ки андаруни батн фуру меравад.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Давоми он.

Иродаи Худо дили одамонро ҳидоят менамояд.

21 Дили подшоҳ мисли ҷуйҳои об дар дасти Худованд аст:

онро Ў ба ҳар кучо ки хоҳад равона мекунад.

² Ҳар роҳи одам дар назари вай рост аст, вале Худованд дилҳоро месанҷад.

³ Риоя кардани адлу инсоф назди Худованд мақбултар аз қурбонист.

⁴ Чашмони ҷавобаландона ва дили пурғурур манбаи гуноҳи шарирон аст.

⁵ Мулоҳизаҳои шахси ғайратманд яқинан нафъовар аст,

вале ҳар шитобкор яқинан гирифтори бенавой мешавад.

⁶ Пайдо кардани ганҷҳо бо забони дурӯғгӯй — саъи беҳудаи толибони мамот аст.

⁷ Зулми шарирон онҳоро ба ҳалокат мерасонад, чунки аз риояти инсоф даст кашидаанд.

⁸ Роҳи касе ки аз адл бегона аст, пур аз дасисаҳост,

вале ҳар кӣ пок бошад, амали ӯ рост аст.
 9 Зистан дар ғушаи бом
 беҳ аз зистан бо зани ситезакор дар хонаи фарох.
 10 Ҷони шарир бади ро орзу мекунад;
 дар назари ӯ ёраш ҳам эҳтиром надорад.
 11 Ҳангоме ки масхарабоз ҷазо ёбад, соддадил
 хирадманд мешавад;
 ва ҳангоме ки хирадманд соҳиби фаҳм гардад, ӯ
 дониш пайдо мекунад.
 12 Одил ба хонаи шарир менигарад,
 ки чӣ гуна шарирон ба бало гирифта мешаванд.
 13 Касе ки ғуши худро аз фиғони бенаво баста
 бошад,
 худаш низ фаръед занад, фаръедрас намеёбад.
 14 Инъоми ниҳонӣ хашмиро фуру менишонад,
 ва ришваи кисагӣ — ғзаби сахтро.
 15 Риояти инсоф шодмонӣ барои одилон,
 ва тарсу ҳарос барои бадкирдорон аст.
 16 Одаме ки аз роҳи хирад дур шуда бошад,
 дар ҷамоати мурдагон сокин мешавад.
 17 Касе ки айшу ишратро дӯст дорад, бенаво
 мешавад;
 касе ки шароб ва равғанро дӯст дорад, сарватдор
 намешавад.
 18 Барои одил шарир фидия мешавад,
 ва барои росткорон — хоин.
 19 Зистан дар замини бодия
 беҳ аз зистан бо зани ситезакор ва хашмигин.
 20 Махзани дилпазир ва равған дар маскани
 хирадманд аст,
 вале одами аблаҳ онҳоро исроф менамояд.
 21 Касе ки адолат ва марҳаматро риоят кунад,
 ҳаёт, адолат ва ҷалол меёбад.
 22 Хирадманд ба шаҳри зӯрварон медарояд
 ва қалъаи умеди онҳоро ба хок яксон мекунад.
 23 Касе ки даҳони худ ва забони худро нигоҳ дорад,
 ҷони худро аз мусибатҳо муҳофизат мекунад.
 24 Бадқасди ҳавобаланд, ки масхарабоз ном дорад,
 бо ғзаби бадқасдона амал мекунад.
 25 Ҳарисии коҳил ӯро мекушад,
 чунки дастҳои ӯ кор кардан намехоҳад;
 26 Ҳар рӯз ӯ пайваста ҳарисӣ мекунад,
 вале одил медиҳад ва дарег намедорад.
 27 Қурбонии шарирон зишт аст,
 алалхусус вақте ки онро бо нияти бад биёранд.
 28 Шоҳиди козиб ба ҳалокат мерасад,
 вале сухани шахси бофаҳм ҳаргиз катъ
 намешавад.
 29 Шахси шарир чеҳраи худро бешарм
 мегардонад,
 вале росткор роҳҳои худро месанҷад.
 30 Ҳикмате нест, ва хираде нест,
 ва машварате нест бар хилофи Худованд.
 31 Асп барои рӯзи чанг тайёр аст,
 вале зафар аз ҷониби Худованд аст.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Давоми он. Дар бораи номи нек.

22 Номи нек беҳ аз сарвати бузург,
 ва меҳрубонӣ беҳ аз нуқра ва тилло.
 2 Сарватдор ва камбағал бо ҳамдигар вомехӯранд;
 ҳар дуяшонро Худованд офаридааст.
 3 Шахси бофаросат мусибатро мебинад, ва пинҳон
 мешавад;
 вале соддадилон гузашта мераванд, ва ҷазо
 меёбанд.
 4 Подоши фурутанӣ ва худотарсӣ
 сарват ва ҷалол ва ҳаёт аст.
 5 Хорҳо ва домҳо дар сари роҳи талбискор аст;
 касе ки аз онҳо дур шавад, ҷони худро нигоҳбонӣ
 мекунад.
 6 Бачаро бо роҳе ки ба ӯ мувофиқ аст, тарбият
 намо;
 пир шавад ҳам, аз он дур намешавад.
 7 Сарватдор бар камбағалон ҳукмронӣ мекунад,
 ва қарздор ғуломи қарзхоҳ мегардад.
 8 Касе ки тухми бедодӣ корад, бадӣ медаровад,
 ва асои ғзабаш ӯро несту нобуд мекунад.
 9 Саҳӣ баракат меёбад,
 чунки аз нони худ ба камбағал медиҳад.
 10 Масхарабозро бирон, ва ситеза дур мешавад,
 ва низоу нанг хотима меёбад.
 11 Дӯсти покдил, ки лабҳои хуш дорад,
 подшоҳ ёри ӯст.
 12 Чашмони Худованд донишро нигоҳбонӣ
 мекунад,
 вале суханони хоинро барҳам медиҳад.
 13 Коҳил мегӯяд: «Шер дар берун аст,
 дар миёни кӯчаҳо кушта мешавам!»
 14 Даҳони занони зинокор ҷари чуқур аст;
 касе ки ба нафрини Худованд гирифта шуда
 бошад, дар он меафтад.
 15 Беақлӣ ба дили навҷавон баста шудааст;
 ҷӯби адаб онро аз вай дур мекунад.
 16 Касе ки камбағалро барои афзоиши сарвати худ
 истисмор кунад,
 ва касе ки ба сарватдор бахшиш диҳад, бенаво
 мешавад.
 17 Ҷуши худро ҳам карда, суханони хирадмандонро
 бишнава,
 ва дили худро ба таълими ман моил намо,
 18 Зеро хуш аст, ки агар онҳоро дар ботини худ
 нигоҳ дорӣ,
 ва онҳо бар лабҳои ту низ бошад.
 19 Барои он ки ба Худованд таваккал намой,
 имрӯз туро низ огоҳ кардам.
 20 Оё ба ту мақолҳоеро нанавиштаам,
 ки пур аз машваратҳо ва дониш аст,
 21 То ки туро аз ҳақиқати суханони ростӣ огоҳ
 кунам,
 ва ту суханони ростиро ба фиристандагони худ
 бирасонӣ?

22 Бенаворо тороҷ нақун, зеро ки вай бенавост;
 ва мискинро дар маҳкама озор надех,
 23 Чунки Худованд даъвои онҳоро доварӣ мекунад,
 ва ҷони тороҷгарони онҳоро ба тороҷ медиҳад.
 24 Бо хашмгин ёр нашав,
 ва бо шахси тундмизоҷ алоқа нақун:
 25 Мабодо роҳҳои ӯро ёд гирӣ
 ва ҷони худро ба дом оварӣ.
 26 Аз ҷумлаи касоне набош, ки дасти паймон
 медиҳанд
 ва барои қарзҳо зомин мешаванд.
 27 Модоме ки ту чизе барои адо кардан надорӣ,
 пас чаро бистари туро аз таги ту бигирад?
 28 Марзаи қадимиرو,
 ки падарони ту муқаррар кардаанд, нақун.
 29 Оё шахси дар кори худ чобуқро дидаӣ?
 Вай назди подшоҳон меистад;
 назди сафилон намеистад.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Давоми он. Дар бораи ҳикмати ҳаёт ва порсой.

23 Вақте ки бо ҳоким ба хӯрок хӯрдан биншинӣ,
 ба он чи пеши назари туст, ба хубӣ диққат
 намо,
 2 Ва корде дар ҳалқуми худ бимон,
 агар одами пурхӯр бошӣ:
 3 Таомҳои лазизи ӯро тамаъ нақун,
 чунки ин хӯроки назарфиреб аст.
 4 Барои сарват ғун кардан заҳмат накаш;
 тадбирсозиҳои худро тарк намо.
 5 Оё меҳояӣ чашмони худро ба он бидӯзӣ, ва ҳол
 он ки он ғоиб шудааст?
 Зеро ки он барои худ болҳо месозад
 ва мисли уқоб ба осмон парида меравад.
 6 Хӯроки бахилро нахӯр,
 ва таомҳои лазизи ӯро тамаъ нақун,
 7 Зеро, чӣ гунае ки ӯ дар дили худ мулоҳиза
 мекунад,
 худаш низ ҳамон гуна аст: «Бихӯр ва бинӯш!» —
 мегӯяд ӯ ба ту, вале дили ӯ бо ту нест.
 8 Луқмае ки хӯрдаӣ, қай мекунӣ,
 ва суханони неки худро барбод медиҳӣ.
 9 Ба гӯши аблаҳ гап назан,
 чунки аз суханони оқилонаи ту нафрат дорад.
 10 Марзаи қадимиру нақун,
 ва ба киштзори ятимон дохил нашав,
 11 Чунки Раҳокунандаи онҳо боқудрат аст:
 ӯ даъвои онҳоро бо ту доварӣ мекунад.
 12 Дили худро ба насиҳат моил намо,
 ва гӯши худро — ба суханони оқилона.
 13 Аз бача ҷазоро дарег надор;
 агар ӯро бо чӯб занӣ, намемирад:
 14 Ту ӯро бо чӯб мезанӣ,
 ва ҷони ӯро аз дӯзах халос мекунӣ.
 15 Эй писарам! Агар дили ту бохирад шавад,
 дили ман низ шод мегардад,
 16 Ва ботини ман хурсанд мешавад,

вақте ки лабҳои ту ба ростӣ сухан ронад.
 17 Бигзор дили ту аз гуноҳкорон ҳасад набарад,
 балки аз онҳое ки ҳамеша тарсгори Худованд
 бошанд,
 18 Чунки дар ҳақиқат оқибате ҳаст,
 ва умеди ту барбод нарафтааст.
 19 Эй писарам! Бишнава ва хирадманд бош,
 ва дили худро ба роҳи рост ҳидоят намо.
 20 Дар миёни мастон набош,
 ва дар миёни онҳое ки аз ҳад зиёд аз гӯштхӯрӣ
 лаззат мебаранд,
 21 Чунки мастон ва пурхӯрон бенаво мешаванд,
 ва серхобӣ жандапӯш мегардонад.
 22 Ба падари худ, ки туро ба дунё овардааст, гӯш
 андоз;
 ва аз модари худ, барои пир шуданаш, нафрат
 нақун.
 23 Ростиро бихар ва онро нафурӯш;
 ҳикмат, хулқу адаб ва хирадро низ.
 24 Падари шахси одил хурсандӣ мекунад,
 ва касе ки хирадмандро ба дунё овардааст,
 аз вай шод мешавад.
 25 Бигзор падари ту ва модари ту шод шаванд,
 ва касе ки туро ба дунё овардааст, хурсандӣ
 кунад.
 26 Эй писарам! Дили худро ба ман деҳ,
 ва чашмони ту бигзор роҳҳои маро риоят кунад,
 27 Чунки фоҳиша ҷари чуқур аст,
 ва зани зинокор — чоҳи танг;
 28 Вай яқинан мисли роҳзане камин мегирад
 ва хоинонро дар миёни мардум афзун мекунад.
 29 Оҳ аз они кист? Воҳ аз они кист?
 Ситезаҳо аз они кист? Андӯҳ аз они кист?
 Ҷароҳатҳои бесабаб аз они кист?
 Ҷашмони сурхтоб аз они кист?
 30 Аз они онҳоест,
 ки пайваста шароб менӯшанд,
 ва барои чашидани шароби дорувордор меоянд.
 31 Ба шароб назар надӯз, ки чӣ гуна сурхча
 метобад,
 чӣ гуна дар қадаҳ мавҷ мезанад,
 чӣ гуна бемалол ба гулӯ меравад,
 32 Лекин оқибат мисли мор мегарад,
 ва мисли афъӣ заҳр мезанад;
 33 Чашмони ту манзараҳои аҷибу ғарибе мебинад,
 ва дили ту ба қаҷғуфторӣ моил мешавад;
 34 Ва ту мисли касе мешавӣ, ки дар миёнҳои баҳр
 хобида бошад,
 ва мисли касе ки бар сари сутуни киштӣ хобида
 бошад;
 35 Ва мегӯӣ: «Маро заданд, вале дардро ҳис
 накардам;
 маро кӯфтанд, вале нафаҳмидам.
 Вақте ки бедор шавам, боз ва боз ҳамон чизро
 ҷустуҷӯ мекунам».

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Давоми он.

Ба таври махсус дар бораи сабр ва илтифот.

24 Аз касони бад ҳасад набар,
ва бо онҳо буданро ҳавас накун,
² Чунки дили онҳо дар фикри тороҷ аст,
ва лабҳои онҳо дар бораи хабосат сухан меронад.
³ Хона бо ҳикмат бино меёбад
ва бо хирад барқарор мегардад.
⁴ Ва бо дониш хучраҳо
аз ҳар навъ молу мулки гаронбаҳо ва дилпазир
пур мешавад.
⁵ Марди хирадманд боиқтидор аст,
ва шахси донишманд бо қуввати худ часур аст,
⁶ Чунки бо тадбирсозӣ метавонӣ барои худ ҷанг
кунӣ,
ва зафар аз машваратчиёни бисъёр аст.
⁷ Ҳикмат барои беақл аз ҳад зиёд баланд аст:
назди дарвоза ӯ даҳони худро намекушояд.
⁸ Касе ки бадири ният кунад,
ӯро дасисакор меноманд.
⁹ Нияти беақлӣ гуноҳ кардан аст,
ва масхарабоз барои одамон зишт аст.
¹⁰ Агар дар рӯзи тангӣ заифдил бошӣ,
қуввати ту кам аст.
¹¹ Онҳоеро, ки барои мамот гирифта шудаанд,
халос кун,
ва маҳкумони қатлро кошки маҳфуз медоштӣ!
¹² Агар гӯӣ, ки «инро надонистаам»,
Санҷандаи дилҳо, охир, мефаҳмад,
ва Нигаҳбони ҷони ту медонад,
ва ба одам мувофиқи аъмоли вай подош медиҳад.
¹³ Эй писарам! Асалро бихӯр, чунки хуб аст,
ва шаҳдро, чунки барои коми ту ширин аст;
¹⁴ Чунин аст омӯхтани ҳикмат барои ҷони ту:
агар онро ба даст оварӣ, ояндае дорӣ,
ва умеди ту барбод намеравад.
¹⁵ Эй шарир! Бар маскани одил камин нагир;
оромгоҳи ӯро безобита накун,
¹⁶ Зеро ки одил ҳафт маротиба афтад ҳам, мехезад,
вале шарирон гирифтори бало мешаванд.
¹⁷ Вақте ки душмани ту фуруғалтад, шодӣ накун,
ва ҳангоме ки вай ба нокомӣ дучор шавад, бигзор
дили ту ба вачд наояд:
¹⁸ Мабодо Худованд инро бинад, ва ин дар назари
ӯ бад наояд,
ва ӯ ғазаби Худро аз вай бигардонад.
¹⁹ Аз бадкешон дар қаҳр нашав,
ва аз шарирон ҳасад набар,
²⁰ Чунки шахси бад оянда надорад:
чароғи шарирон хомӯш мешавад.
²¹ Эй писарам! Аз Худованд ва подшоҳ битарс;
бо исьёнгарон алоқа накун,
²² Чунки ногаҳон ҳалокаташон меояд,

ва мусибатеро, ки аз ҷониби ҳар дуи онҳост, кист,
ки бидонад?
²³ Инҳо низ гуфтори хирадмандон аст:
рӯйбинӣ кардан дар доварӣ хуб нест.
²⁴ Касе ки ба шарир гӯяд: «Ту одил ҳастӣ»,
қавмҳо ба вай лаънат хоҳанд хонд, қабилаҳо аз
вай нафрат хоҳанд кард,
²⁵ Вале онҳое ки ӯро мазаммат мекунанд, хурсанд
хоҳанд шуд,
ва баракати хайрхоҳӣ бар онҳо хоҳад омад.
²⁶ Касе ки бо суханони дуруст ҷавоб гардонад,
лабҳоро мебӯсад.
²⁷ Барои кори худ дар берун тадорук намо,
ва онро дар киштзори худ ба тартиб овар,
ва баъд хонаи худро низ бино бикун.
²⁸ Ба зидди ёри худ шоҳиди ноҳақ набош;
чаро бо лабҳои худ мехоҳӣ фиреб диҳӣ?
²⁹ Нагӯӣ: «Чӣ гунае ки вай ба ман рафтор кард,
ман низ ба вай ҳамон гуна рафтор мекунам;
ба ин одам мувофиқи кирдораш подош медиҳам».
³⁰ Аз киштзори шахси қоҳиле мегузаштам,
ва аз тоқзори одами беақл,
³¹ Ва инак, ҳамаи инро хорҳо зер кардааст,
рӯяшро гзна пӯшидааст,
ва тавораи сангинаш вайрон шудааст.
³² Ва ман назар кардам, диққат додам,
дидам, сабақ гирифтам:
³³ «Андак хоб, андак ғанаб,
андак даст дар бағал хобидан».
³⁴ Вале бенавоии ту мисли роҳзан хоҳад омад,
ва мӯҳтоҷии ту — монанди шахси яроқнок.

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Давоми он. Обрӯ мукофоти ҳикмат аст.

25 Инҳо низ масалҳои Сулаймон аст, ки одамони
Ҳизқийе подшоҳи Яҳудо чамъ овардаанд.
² Пӯшида доштани кор ҷалоли Худост,
ва тафтиш кардани кор ҷалоли подшоҳон аст.
³ Чунон ки осмон аз ҷиҳати баландияш ва замин
аз ҷиҳати умқаш бошад,
ончунон дили подшоҳон тафтишнопазир аст.
⁴ Ғашро аз нуқра дур кун,
ва зарфе назди заргар пайдо мешавад;
⁵ Шарирро аз ҳузури подшоҳ дур кун,
ва тахти ӯ бар адолат барқарор мегардад.
⁶ Дар ҳузури подшоҳ калонигарӣ накун,
ва дар ҷои бузургон наист,
⁷ Чунки беҳтар аст ба ту бигӯянд: «Болотар
бинишин»,
аз ин ки ба ҳузури калоншавандае ки чашмонат
ӯро дидааст, туро поёнтар фуруранд.
⁸ Барои ҷанҷол хезондан шитоб накун,
зеро дар охири он,
вақте ки туро ёри ту расво кунад, чӣ кор мекуни?
⁹ Ҷанҷоли худро бо ёри худ бикун,
вале сирри шахси дигарро ошкор накун:

¹⁰ Мабодо касе ки бишнавад, туро мазаммат намояд,
ва бӯхтони ту бимонад.
¹¹ Сухане ки дар мавқеаш гуфта шуда бошад,
мисли себҳои заррин аст, ки кандакорихои нуқра доранд.

¹² Панди хирадманд барои гӯши шунаво мисли гӯшвораи тилло ва зевари зари сурх аст.

¹³ Қосиди амин барои фиристандагони худ мисли салқинии барф дар рӯзи дарав аст,
чунки қони оғоёни худро қувват мебахшад.

¹⁴ Касе ки аз инъомҳои бардуруғ фахр кунад,
мисли абрҳо ва шамоли беборон аст.

¹⁵ Бо сабури мирро ба марҳамат моил кардан мумкин аст,
ва забони нарм устухонро мешиканад.

¹⁶ Агар асал ёфтӣ, ба қадри кофӣ бихӯр:
мабодо аз ҳад зиёд аз он сер шуда, қай кунӣ.

¹⁷ Пои худро аз зуд-зуд рафтани ба хонаи ёри худ нигоҳ дор:
мабодо аз дидори ту сер шуда, аз ту нафрат кунад.

¹⁸ Касе ки ба зидди ёри худ шаҳодати дуруғ диҳад,
мисли табарзин ва шамшер ва тири тез аст.

¹⁹ Умед бастан ба хоин дар рӯзи саҳт мисли дандони лиққонак ва пои лағзанда аст.

²⁰ Сурудани ғазалҳо барои дили ғамгин мисли кашидани либос дар рӯзи сард ва рехтани сирко бар чароҳат аст.

²¹ Агар душмани ту гурусна бошад, шиками ӯро сер кун;
ва агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ,

²² Зеро ки бо чунин рафторат бар сари ӯ оташпораҳо фуру хоҳӣ рехт,
ва Худованд ба ту подош хоҳад дод.

²³ Боди шимолӣ боронро ба вучуд меоварад,
ва забони бӯхтонгӯӣ — чеҳраҳои хашмгинро.

²⁴ Зистан дар гӯшаи бом беҳ аз зистан бо зани ситезакор дар хонаи фарох.

²⁵ Хабарӣ хуш аз кишвари дур мисли оби сард барои қони хаста аст.

²⁶ Одиле ки пеши шарир фуру меғалтад,
мисли чашмаи лойолуд ва манбаи вайрон аст.

²⁷ Бисъёр асал хӯрдан хуб нест,
ва қалол он аст, ки кас қалоли худро маҳдуд

намояд.

²⁸ Касе ки бар рӯҳи худ ҳоким нест,
мисли шаҳри вайронаи беҳисор аст.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Давоми он.

Коҳилон ва дуруғгӯён сазовори обрӯ нестанд.

26 Чунон ки барф дар тобистон ва борон дар мавсими дарав бошад,
ончунон иззат ба аблаҳ муносиб нест.
² Чунон ки мурғак мепарад, чунон ки фароштурук парвоз мекунад,

ончунон лаънати ноҳақ ба нишон намерасад.

³ Қамчин барои асп аст, халачӯб барои хар,
ва чӯб барои тахтапушти аблаҳон.

⁴ Ба аблаҳ мувофиқи беақлии вай ҷавоб надох:
мабодо ту низ ба вай монанд шавӣ.

⁵ Ба аблаҳ мувофиқи беақлии вай ҷавоб деҳ:
мабодо ба назари худаш хирадманд намояд.

⁶ Касе ки ба аблаҳ супорише диҳад,
ба пойҳои худ нуқсон мерасонад, худро ба азоб менамояд.

⁷ Чунон ки соқҳои пои ланг печутоб мехӯрад,
ончунон масал дар даҳони аблаҳон аст.

⁸ Касе ки аблаҳро иззат кунад, мисли касест,
ки санге дар фалахмон бимонад.

⁹ Чунон ки дар дасти маст хор медарояд,
ончунон масал дар даҳони аблаҳон аст.

¹⁰ Оғо ҳама чизро вайрон мекунад,
агар аблаҳро киро кунад ва ё роҳгузаронро киро кунад.

¹¹ Чунон ки сағ ба қаи худ бармегардад,
ончунон аблаҳ беақлии худро тақрор мекунад.

¹² Оё шахсеро дидаӣ, ки дар назари худаш хирадманд аст?

Умед аз аблаҳ, назар ба вай, бештар аст.

¹³ Коҳил мегӯяд: «Шер дар сари роҳ аст!
Асад дар миёни кӯчаҳост!»

¹⁴ Дарвоза бар ошиқ-маъшуқаш мегардад,
вале коҳил бар бистараш.

¹⁵ Коҳил дасти худро дар табақ меандозад,
ва аз бурдани он ба даҳони худ монда мешавад.

¹⁶ Коҳил дар назари худ хирадмандтар аст аз ҳафт касе ки бомулоҳиза ҷавоб медиҳанд.

¹⁷ Касе ки ба қанҷоли дигарон даҳолат кунад,
мисли роҳгузарест, ки сагро аз гӯшҳои он бидорад.

¹⁸ Чунон ки касе, шӯхикунон,
шарораҳои оташ ва тирҳои марговар меандозад,

¹⁹ Ончунон аст шахсе ки ёри худро фиреб диҳад ва гӯяд:

«Ман фақат шӯҳӣ кардам».

²⁰ Ҳезум набошад — оташ хомӯш мешавад,
ва бадгӯӣ набошад — ситеза сокит мешавад.

²¹ Чунон ки ангишт барои оташпораҳо ва ҳезум барои оташ аст,

ончунон шахси ситезакор барои қанҷол хезондан аст.

²² Суханони бадгӯӣ мисли таомҳои лазиз аст,
ва онҳо андаруни ботин фуру меравад.

²³ Чунон ки ғашӣ нуқра бар зарфи сафолин андуда мешавад,

ончунон лабҳои оташбор ва дили пуркина аст.

²⁴ Бадҳоҳ бо лабҳои худ чашмбандӣ мекунад,
вале дар ботини худ макрро ҷо медиҳад;

²⁵ Бо овози нарм гап занад ҳам, ба сухани ӯ бовар накун,

чунки ҳафт зиштӣ дар дили ӯст;

²⁶ Кинаи ӯ бо найранг рӯпӯш шавад ҳам,

оқибат бадиӣ ӯ дар миёни ҷамоат ошкор мегардад.

²⁷ Касе ки хоҳ канад, худаш дар он фурӯ меғалтад, ва касе ки санг ғелонад, он ба худаш бармегардад.

²⁸ Забони дурӯғгӯй ба касоне ки неш мезанад, кина дорад,

ва даҳони тамаллуқгӯй дом мениҳад.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Давоми он. Огоҳӣ аз худситоӣ.

27 ¹ Аз рӯзи фардо фахр нақун, зеро намедонӣ, ки дар як рӯз чӣ ҳодиса рӯй медиҳад.

² Бигзро туро дигаре ситоиш намояд, на ин ки даҳони худат, —

бегонае, на ин ки лабҳои худат.

³ Санг гарон аст, ва рег вазнин, вале хашми шахси беақл аз ҳар дуи онҳо гарантар аст.

⁴ Ғазаб бераҳм аст, ва хашм мисли селоб, вале кист, ки тавонад пеши рашк истодагӣ кунад?

⁵ Мазаммати ошкор беҳ аз муҳаббати пинҳонӣ.

⁶ Таънаҳои дӯст самимист, вале бӯсаҳои бадхоҳ бисъёр аст.

⁷ Ҷони сер аз шаҳд ҳам нафрат мекунад, вале барои ҷони гурусна ҳар талхӣ ширин аст.

⁸ Ҷунон ки мурғак аз лонаи худ овора мешавад, онҷунон аст касе ки аз макони худ овора шавад.

⁹ Равған ва атр дилро шод мекунад, ва ширинии ёр аз машварати ҷонист.

¹⁰ Ёри худ ва ёри падари худро тарк нақун, ва дар рӯзи мусибати худ ба хонаи бародари худ нарав:

ҳамсоия наздик беҳ аз бародари дур.

¹¹ Эй писарам! Бохирад бош, ва дили маро шод гардон,

то ки ман ба бадгӯи худ тавонам ҷавоб диҳам.

¹² Шахси бофаросат мусибатро мебинад, пинҳон мешавад:

содадилон гузашта мераванд, ва ҷазо меёбанд.

¹³ Либоси ўро бигир, чунки ба бегона зомин шудааст;

ва аз ӯ, ки зомини шахси ғайр аст, гарав бигир.

¹⁴ Кас агар, субҳидам бармаҳал хеста, ёри худро бо овози баланд табрик гӯяд, ин барои вай лаънат ҳисоб меёбад.

¹⁵ Чақ-чаки шилқини бом дар рӯзи борон ва зани ситезақор баробар аст:

¹⁶ Касе ки хоҳад варо ниҳон дорад, мисли касест, ки мехоҳад бодро ниҳон дорад, ё равғанеро, ки дар кафи ростии худ нигоҳ дошта бошад.

¹⁷ Оҳан оҳанро тез мекунад;

ҳамҷунин одам симои ёри худро пардоз медиҳад.

¹⁸ Касе ки ба дарахти анҷир нигоҳубин кунад, меваи онро хоҳад хӯрд;

ҳамҷунин касе ки оғои худро нигоҳдорӣ кунад, иззат хоҳад ёфт.

¹⁹ Ҷунон ки дар об чеҳра акси чеҳра бошад, онҷунон дили одам акси одам аст.

²⁰ Асфалуссофилин ва эъдом сер намешаванд; ҳамҷунин чашмони одам сер намешавад.

²¹ Бӯта барои нуқра аст, ва кӯра — барои тилло; вале одам аз рӯи таърифи ӯ озмуда мешавад.

²² Агар беақлро дар ҳован дар миёни дону дун бо ҳовандаста бикӯбӣ,

беақлии вай аз вай ҷудо намешавад.

²³ Аз аҳволи чорвои худ ба хубӣ хабардор бош, ба рамаҳо ғамхорӣ намо,

²⁴ Зеро ки сарват абадӣ нест,

тоҷ ҳам магар аз насл ба насл аст?

²⁵ Вақте ки алаф аз назар ғоиб шуд, ва сабза неш зада баромад,

ва гиёҳҳои кӯҳӣ ғундошта мешавад,

²⁶ Гусфандон барои либоси туст,

ва такаҳо — барои нархи замин.

²⁷ Ва шири бузҳо барои хӯроки ту,

барои хӯроки аҳли байти ту

ва барои ризқу рӯзии канизони ту кофист.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Давоми он.

Иззат ба порсоён; лаънат ба шарирон.

28 Шарирон мегурезанд, дар сурате ки таъқибкунандае нест;

вале одилон мисли шер далеранд.

² Вақте ки мамлакат исъён кунад, сардоронаш бисъёр мешаванд,

вале ба воситаи одами бохирад ва доно умри он дароз мегардад.

³ Бенавое ки ба мансаби олий расида, ба мискинон зулм кунад,

мисли борони сел аст, ки ғалладонаро шуста мебаранд.

⁴ Тарккунандагони шариат шариронро ситоиш менамоянд,

вале риоякунандагони шариат ба онҳо муҳолиф мебароянд.

⁵ Мардуми бадрафтор инсофро намефаҳманд, вале толибони Худованд онро ҳамеша мефаҳманд.

⁶ Бенавое ки бо роҳи ростии худ равон аст, беҳ аз қачраве ки сарватдор бошад.

⁷ Нигоҳдорандаи шариат писари бофаҳм аст, вале ҷӯраи шикампарастон падари худро расво мекунад.

⁸ Касе ки сарвати худро бо суд ва риба афзун намояд,

онро барои хайрхоҳи мискинон ғун мекунад.

⁹ Касе ки гӯши худро аз шунидани шариат дур кунад,

дуои вай низ зишт аст.

¹⁰ Касе ки росткоронро гумроҳ карда, ба роҳи бад андозад,
худаш дар чоҳи худ фурӯ меғалтад,
вале беайбон мероси некӯ пайдо мекунад.
¹¹ Шахси сарватдор дар назари худ хирадманд аст,
вале бенавои бофаҳм ўро хуб мешиносад.
¹² Вақте ки одилон шод шаванд, ифтихормандӣ бузург аст;
вале вақте ки шарирон мартаба ёбанд, мардум ноёб мешаванд.
¹³ Касе ки ҷинойтҳои худро пинҳон дорад,
муавффақият намеебад;
вале касе ки иқрор шавад ва онҳоро тарк кунад,
сазовори раҳм мегардад.
¹⁴ Хушо касе ки ҳамеша аз гуноҳ метарсад!
Вале касе ки дили худро сахт кунад, ба бало гирифта мешавад.
¹⁵ Ҳокими шарир бар қавми бенаво мисли шери ғуррон ва хирси ташнаҷигар аст.
¹⁶ Сардори нофаҳм бисъёр ситам мекунад;
душмани ришва умри худро дароз мекунад.
¹⁷ Одаме ки хуни касе ба гарданаш бошад, то ба ғур мегурезад;
зинҳор касе ўро дастгирӣ накунад.
¹⁸ Рострав раҳо мешавад,
вале қачрав якбора фурӯ меғалтад.
¹⁹ Касе ки замини худро кор кунад, аз нон сер мегардад,
вале касе ки аз паи корҳои ҳечу пуч шавад, аз бенавой сер мегардад.
²⁰ Шахси амин баракати бисъёр меёбад,
вале касе ки аз паи сарват шитоб кунад, бечазо наместонад.
²¹ Рӯйбинӣ кардан хуб нест;
аз барои як бурда нон ҳам кас ҷинойт мекунад.
²² Бахил аз паи сарват мешитобад,
ва наместонад, ки бенавой ба сари ӯ меояд.
²³ Шахсе ки одамеро мазаммат кунад, оқибат бештар писанд меояд,
назар ба шахсе ки бо забонаш тамаллуқ намояд.
²⁴ Касе ки падару модари худро тороч карда,
мегӯяд, ки «ин гуноҳ нест», —
шарикӣ шахсонӣ зараровар аст.
²⁵ Тамаъкор низоъ меандозад,
вале касе ки ба Худованд таваккал намояд, некӯз мегардад.
²⁶ Касе ки аз худаш дилпур бошад, аблаҳ аст,
вале касе ки бо хирад рафтор кунад, раҳо хоҳад шуд.
²⁷ Касе ки ба мискин ёрдам диҳад, мӯхтоҷӣ нахоҳад кашид,
вале касе ки чашмони худро пӯшонад, ба лаънати бисъёр дучор хоҳад шуд.
²⁸ Вақте ки шарирон мартаба ёбанд, мардум пинҳон мешаванд;
вале вақте ки онҳо нест шаванд, одилон афзоиш меёбанд.

БОБИ БИСТУ НҲҲУМ

Давоми он. Ҳикмат некӯи меоварад;

гуноҳ ва шарорат ба ҳалокат бурда мерасонад.

29 Шахсе ки мазамматҳоро шунида, гарданкашӣ кунад,
баногоҳ шикаст хоҳад хӯрд, ва ўро паноҳгоҳе нахоҳад буд.
² Вақте ки одилон ҳоким бошанд, қавм шод мегарданд;
вале вақте ки шарир ҳукмфармо шавад, қавм оҳу нола мекунад.
³ Касе ки ҳикматро дӯст дорад, падари худро шод мекунад;
вале фоҳишабоз дороии худро исроф менамояд.
⁴ Подшоҳ мамлакатро бо адлу инсоф устувор мегардонад,
вале шахсе ки бочу хироҷи зиёд меситонад, онро хароб мекунад.
⁵ Шахсе ки ба ёри худ тамаллуқ гӯяд,
ба пойҳои вай дом мениҳад.
⁶ Шарир ба доми ҷинойташ гирифта хоҳад шуд,
вале одил дилхушӣ ва хурсандӣ мекунад.
⁷ Одил ба даъвои бенавоён диққат медиҳад;
шарир ба он сарфаҳм намеравад.
⁸ Мардуми масхарабоз шаҳро ба шӯр меоваранд,
вале хирадмандон ҷидолро хомӯш мекунад.
⁹ Агар шахси хирадманд бо шахси беақл муҳокима намояд,
беақл гоҳе ба ҳашм меояд ва гоҳе механдад, ва ўро оромише нест.
¹⁰ Хунхӯрон аз шахси беайб нафратдоранд,
вале росткорон офияти ҷони ўро хоҳонанд.
¹¹ Аблаҳ тамоми ҳашми худро берун меоварад,
вале хирадманд охируламу онро соқит мекунад.
¹² Агар ҳоким ба суҳанони дурӯғ гӯш андозад,
ҳамаи хизматгузори ӯ шарир мешаванд.
¹³ Бенаво ва шахси дасисакор бо ҳамдигар вомехӯранд;
ба чашмони ҳар дуи онҳо нурбахш Худованд аст.
¹⁴ Агар подшоҳ мискинонро ба ростӣ доварӣ намояд,
тахти ӯ ба сурати абадӣ устувор мегардад.
¹⁵ Чӯби адаб ҳикмат мебахшад;
вале бачаи беназорат модари худро нангин мекунад.
¹⁶ Бо афзоиши шарирон ҷинойт меафзояд,
вале одилон мағлубияти онҳоро хоҳанд дид.
¹⁷ Писари худро таъдиб намо, ва ӯ боиси оромиши ту мегардад,
ва ҷони тӯро ҳаловат мебахшад.
¹⁸ Бе ваҳй қавм беқайд мешаванд, ва хушо касе ки шариатро риоят мекунад!
¹⁹ Фулом аз суҳанон сабақ намегирад,
зеро ки, онҳоро фаҳмад ҳам, итоат намекунад.

²⁰ Оё шахсеро дидаи, ки дар сухан гуфтан шитоб мекунад?

Умед аз аблаҳ, назар ба вай, бештар аст.

²¹ Кас агар ғуломи худро аз бачагӣ нозпарвард кунад,

вай оқибат мехоҳад писар шавад.

²² Шахси хашмгин ситеза меангезад, ва тундмизоҷ бисьёр ҷинойт мекунад.

²³ Ғурури одам варо хор мекунад, вале шахси фурутан ҷалол меёбад.

²⁴ Касе ки бо дузд шарик шавад, ба ҷони худ душман аст:

қасам мехӯрад, вале намеғӯяд.

²⁵ Тарсончакии одам ба дом меоварад,

вале касе ки ба Худованд таваккал кунад, аз хатар эмин аст.

²⁶ Бисьёр касон дидори ҳокимро толибанд, вале қазои одам аз ҷониби Худованд аст.

²⁷ Шахси ноинсоф назди одилон зишт аст, ва рострав назди шарир зишт аст.

БОБИ СИЮМ

Суханони ҳикматноки Огур.

30 Суханони Огур ибни Ёқеи Массой.

Гуфтори ин мард ба Итиэл, ба Итиэл ва Ухол:

² Яқинан, ман аз ҳар кас ҷоҳилтар ҳастам, ва хиради одамӣ дар ман нест.

³ Ва ҳикмат наомӯхтаам, то ки шинохтани Қуддусро бидонам.

⁴ Кист, ки ба осмон сууд кард ва аз он ҷо нозил шуд?

Кист, ки бодро дар мушти худ ҷамъ кард?

Кист, ки обро дар пероҳан банд кард?

Кист, ки тамоми ақсои заминро барқарор кард?

Номи ӯ чист ва номи писари ӯ чист? Оё медонӣ?

⁵ Ҳар сухани Худо покиза аст;

ӯ барои онҳое ки ба ӯ паноҳ мебаранд, сипар аст.

⁶ Ба суханони ӯ чизе илова накун:

мабодо туро мазаммат намояд, ва ту дурӯғгӯй шавӣ.

⁷ Ду чиз аз Ту мепурсам; онҳоро барои ман,

пеш аз он ки бимирам, манъ нанамо:

⁸ Ҳечу пуч ва дурӯғро аз ман дур соз,

бенавой ва сарватро ба ман надех,

ризқу рӯзӣ ба ман бирасон:

⁹ Мабодо бисьёр сер шуда, Туро инкор кунам ва бигӯям:

«Худованд кист?»

Ва мабодо бенаво шуда, дуздӣ кунам

ва исми Худои худро беҳурмат созам.

¹⁰ Ғуломро ба оғои вай бадгӯй накун:

мабодо вай туро лаънат кунад, ва ту айбдор шавӣ.

¹¹ Насле ҳастанд, ки падари худро лаънат мекунанд

ва модари худро табрик намеғӯянд.

¹² Насле ҳастанд, ки дар назари худ пок мебошанд, ва ҳол он ки аз наҷосати худ шуста нашудаанд.

¹³ Насле ҳастанд, ки — оҳ, чашмонашон чӣ гуна ҳавобаландона аст,

ва мижгонашон чӣ гуна барафрошта!

¹⁴ Насле ҳастанд, ки дандонҳои шамшерҳост, ва дандонҳои осиеашон — кордҳо,

то ки бенавоёнро аз рӯи замин ва мискинонро аз миёни одамон бихӯранд.

¹⁵ Шуллуқ ду духтар дорад:

«Бидех, бидех!»

Инак се чизе ки сер намешаванд,

ва чор чизе ки намеғӯянд: «Бас!»

¹⁶ Асфалуссофилин ва батни нозӣ,

замине ки аз об сер намешавад,

ва оташе ки намеғӯяд: «Бас!»

¹⁷ Чашме ки падарро тамасхур мекунад

ва аз итоати модар нафрат дорад,

зоғони водӣ онро нӯл зада мекананд,

ва бачаҳои уқоб онро мехӯранд.

¹⁸ Инак се чизе ки барои ман ақлнорас аст,

ва чор чизе ки ман намефаҳмам:

¹⁹ Роҳи уқоб дар осмон,

роҳи мор бар кӯҳпора,

роҳи киштӣ дар миёни баҳр

ва роҳи мард суи ҷавондухтар.

²⁰ Ҳамчунин роҳи зани зинокор:

мехӯрад, ва даҳони худро пок мекунад,

ва мегӯяд: «Кори баде накардаам».

²¹ Аз се чиз замин меларзад,

ва чор чизро наметавонад бардорад:

²² Ғуломеро, ки подшоҳ мешавад;

нокасеро, ки аз нон сер мешавад;

²³ Зани нафратангезеро, ки ба шавҳар мерасад,

ва канизеро, ки ҷойгири хотуни худ мешавад.

²⁴ Чор ҷонвари хурд дар рӯи замин ҳастанд,

вале онҳо бағоят бохирад мебошанд:

²⁵ Мӯрчаҳо, ки қавми паҳлавон нестанд,

вале хӯроки худро тобистон тайёр мекунанд;

²⁶ Заргӯшҳо, ки қавми пурзӯр нестанд,

вале хонаи худро дар сахра бунёд мекунанд;

²⁷ Малах, ки подшоҳ надорад,

вале саросар саф баста берун меояд;

²⁸ Калтакалос, ки бо даст дошта мешавад,

вале вай дар қасрҳои подшоҳон мебошад.

²⁹ Се ҷонвари мавзунқадам ҳастанд,

ва чор ҷонвари хушрафтор:

³⁰ Шере ки дар миёни ҳайвонот зӯрвар аст

ва аз пеши ҳеч кадоме қафо намеравад;

³¹ Аспи чоргома, ва така,

ва подшоҳе ки қавмаш ҳамроҳи ӯст.

³² Агар ба туфайли ҳавобаландии худ разилӣ

кардаӣ,

ва агар соҳибфикр ҳастӣ, даст бар даҳон бимон,

³³ Зеро, чунон ки аз фишор додани шир маска

берун меояд,

ва аз фишор додани бинӣ хун берун меояд,

ончунон аз фишор додани хашм ҷанҷол берун

меояд.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Суханони подшоҳ Лемуил.

31 Суханони Лемуил, подшоҳи Массо, ки модараш ба ӯ таълим додааст:
 2 Эй писарам,
 ва эй писари батнам,
 ва эй писари назрҳоям!
 3 Қуввати худро ба занон надеҳ,
 ва роҳҳои худро ба он чи подшоҳонро маҳв мекунад.
 4 Подшоҳонро шоиста нест, эй Лемуил,
 подшоҳонро шоиста нест, ки шароб нӯшанд,
 ва миронро, ки бӯза талаб кунанд;
 5 Мабодо бинӯшанд ва қонунро фаромӯш кунанд,
 ва доварию тамоми аҳли ҷаҳонро таҳриф намоянд.
 6 Бӯзаро ба гирифтори ҳалокат бидеҳ,
 ва шаробро — ба қонҳои талхком.
 7 Бигзор вай нӯшида, бенавоии худро фаромӯш кунад,
 ва азоби худро дигар ба ёд наоварад.
 8 Даҳони худро барои бебабон воз кун,
 ва барои даъвои тамоми аҳли эҳтиёҷ.
 9 Даҳони худро барои адлу инсоф воз кун,
 ва барои даъвои бенаво ва мискин.
 10 Зани солеҳаро кист, ки тавонад биёбад?
 Баҳои вай аз ҷавоҳир гаронтар аст.
 11 Шавҳари вай аз вай дилпур аст,
 ва ғанимати ӯ камӣ нахоҳад кард.
 12 Вай тамоми айёми умри худ
 ба ӯ некӣ мекунад, ва на бадӣ.
 13 Пашм ва катон пайдо мекунад,
 ва бо шавқу ҳавас бо дастҳои худ кор мекунад.
 14 Вай мисли киштиҳои тоҷирон аст:
 хӯроки худро аз дур ёфта меоварад.
 15 Ва ҳангоме ки ҳанӯз шаб аст,
 вай бархоста, ба аҳли байти худ хӯрок
 ва ба канизони худ ротиба медиҳад.

16 Ба фикри киштзор афтода, онро мехарад;
 аз самари дастҳои худ ниҳолҳои ток мешинонад.
 17 Камари худро маҳкам мебандад,
 ва дасту остин бармезанад.
 18 Чун мебинад, ки доду муомилаи вай хуб аст,
 чароғи вай шабона хомӯш намешавад.
 19 Дастҳои худро сӯи чархи ресмонресӣ дароз мекунад,
 ва кафҳои вай дугро нигоҳ медорад.
 20 Кафи худро барои бенаво мекушояд,
 ва дастҳои худро сӯи мискин дароз мекунад.
 21 Оид ба аҳли байти худ аз барф наметарсад,
 чунки тамоми аҳли байти вай либоси пашмин пӯшидаанд.
 22 Барои худ қолинҳо мебофад;
 катон ва арғувон пероҳани вай аст.
 23 Шавҳари вай назди дарвозаҳо машхур аст,
 вақте ки бо пирони сарзамин менишинад.
 24 Вай яқтакҳои катон дӯхта мефурушад,
 ва камарбандҳо ба тоҷирон медиҳад.
 25 Қувват ва шавкат пероҳани вай аст,
 ва оид ба рӯзи оянда вай механдад.
 26 Даҳони худро ба ҳикмат мекушояд,
 ва таълими ҳалимона бар забони вай аст.
 27 Ба рӯзгори хонаи худ назорат мекунад,
 ва нони қоҳилиро намехӯрад.
 28 Фарзандони вай бархоста,
 ба вай аҳсан мегӯянд, шавҳари вай низ варо ситоиш мекунад:
 29 «Духтарони бисёр корҳои нек кардаанд,
 вале ту аз ҳамаи онҳо бартарӣ дорӣ».
 30 Латофат назарфиреб ва хусну ҷамол ҳечу пуч аст;
 зане ки аз Худованд метарсад, сазовори ситоиш аст.
 31 Ба вай аз самари дастҳои вай бидиҳед,
 ва бигзор корҳояш варо назди дарвозаҳо ҳамд гӯяд!

ВОИЗ

БОБИ ЯКУМ

Ҳама чиз ҳечу пуч аст.

- 1** Суханони Воиз ибни Довуд, ки дар Ерусалим подшоҳ буд.
² Ҳечу пуч аст, гуфт Воиз, ҳечу пуч аст, ҳама чиз ҳечу пуч аст!
³ Чӣ суд аст барои одамизод аз тамоми меҳнате ки дар таҳти офтоб мекунад?

Далел ин аст, ки ҳама чиз гузашта меравад.

- ⁴ Насле меравад, ва насле меояд, вале замин то абад меистад.
⁵ Офтоб тулӯъ мекунад, ва офтоб ғуруб мекунад, ва ба макони худ, ки он ҷо вай тулӯъ мекунад, мешитобад.
⁶ Бод сӯи қануб меравад ва сӯи шимол чарх мезанад; бод чарх зада-чарх зада меравад ва ба доираҳои чархзании худ бармегардад.
⁷ Ҳамаи наҳрҳо сӯи баҳр ҷорӣ мешаванд, вале баҳр пур намешавад; ба маконе ки наҳрҳо аз он ҷо ҷорӣ мешаванд, онҳо бармегарданд, то ки аз нав ҷорӣ шаванд.
⁸ Ҳамаи чизҳо дилгиркунанда аст; касе наметавонад инро ифода намояд, чашм аз дидан сер намешавад, ва гӯш аз шунидан пур намешавад.
⁹ Он чи буд, ҳамон аст, ки хоҳад буд; ва он корҳое ки карда шуд, ҳамон аст, ки карда хоҳад шуд, ва ҳеч чизи тозае дар таҳти офтоб нест.
¹⁰ Баъзан дар бораи чизе мегӯянд: «Бубин, ана ин тоза аст!» Аммо дар асрҳои қадиме ки пеш аз мо буд, он чиз вучуд дошт.
¹¹ Зикре аз гузаштагон нест, ва низ аз ояндагон, ки меоянд, зикре нахоҳад буд назди онҳое ки баъдтар хоҳанд омад.

Сарфи назар аз ҳикмат ва дониш шарорат мавҷуд аст.

- ¹² Ман, Воиз, дар Ерусалим подшоҳ бар Исроил будам;
¹³ Ва дили худро ба он ниҳодам, ки ҳар кореро, ки дар таҳти осмон карда мешавад, бо ҳикмат тадқиқ ва тафтиш намоям; ин шуғли нохуш аст, ки Худо

насиби бани-одам кардааст, то ки аз он азият кашанд.

¹⁴ Ҳамаи корҳое, ки дар таҳти офтоб карда мешавад, дидам, ва инан, ҳама ҳечу пуч ва бод паймудан аст!

¹⁵ Он чи қач аст, наметавонад рост шавад, ва он чи каму кост аст, наметавонад ба шумор биёяд.

¹⁶ Ман бо дили худ сухан ронда, гуфтам: «Инан, ман бузург шудам, ва бештар аз ҳар касе ки пеш аз ман бар Ерусалим буд, ҳикмат зиёд кардам, ва дили ман ҳикмат ва донишро бисъёр дид».

¹⁷ Ва дили худро ба донишдони ҳикмат ва шинохтани фиску фучур ва ҳамоқат ниҳодам; вале фаҳмидам, ки ин низ бод паймудан аст.

¹⁸ Зеро ки ба қадри афзудани ҳикмат ғусса меафзояд, ва ҳар кӣ донишро зиёд кунад, азобро зиёд мекунад.

БОБИ ДҶУМ

Бефоида будани ҳаловатҳои заминӣ.

2 Ман ба дили худ гуфтам: «Биё, туро бо айшу тараб биозмоям, то хуширо пайдо кунам», — ва инан, ин низ ҳечу пуч аст!

² Дар бораи ханда гуфтам: «Чунун аст!» Ва дар бораи айшу тараб: «Ин чӣ нафъ мекунад?»

³ Дар дили худ аҳд кардам, ки қисми худро бо шароб лаззат диҳам ва, дар сурате ки дилам бо ҳикмат рафтор мекунад, ҳамоқатро низ нигоҳдорам, то бубинам, ки кадомаш барои бани-одам хуб аст, ки онро дар таҳти осмон дар айёми ками ҳаёти худ ба амал оваранд.

Сарват ва меҳнат қаноатмандии бардавоме намебахшанд.

⁴ Корҳои бузурге кардам: хонаҳо барои худ сохтам, тоқзорҳо барои худ шинондам;

⁵ Боғҳо ва фирдавсҳо барои худ барпо кардам, ва дар онҳо ҳар хел дарахтони мевадор шинондам;

⁶ Ҳавзҳои об барои худ сохтам, то ки аз онҳо бешаеро, ки дарахтон дар он мерӯянд, обёрӣ намоям;

⁷ Фуломон ва канизон харидам, ва хоназодон доштам; ҳамчунин бештар аз ҳамаи онҳое ки пеш аз ман дар Ерусалим буданд, рамаҳои говон, гӯсфандон ва бузон доштам;

⁸ Нуқра ва тилло ва ганҷи подшоҳон ва кишварҳоро низ барои худ чамъ кардам; мутрибон ва мутрибагон, ва ҳаловатҳои бани-одам, ва

бисъёр канизони ҳамхоба барои худ пайдо кардам.

⁹ Ва бузург шудам, ва бештар аз ҳар касе ки пеш аз ман дар Ерусалим буд, сарват зиёд кардам; ҳикматам низ мададгори ман буд.

¹⁰ Ва ҳар чизе ки чашмонам ҳавас кард, аз онҳо дареғ надоштам; дили худро аз ҳеҷ айшу тараб боздорӣ накардам, чунки дилам аз ҳар меҳнати ман шод мешуд, — ва насибаи ман аз ҳар меҳнатам ҳамин буд.

¹¹ Вале ман ба ҳамаи корҳои худ, ки дастҳоям карда буд, ва ба меҳнате ки дар карданаши машаққат кашида будам, назар андохтам, — ва инак, ҳама ҳечу пуч ва бод паймудан аст, ва дар таҳти офтоб суде надорад!

Ҳикмат аз аблаҳӣ бехтар аст,

лекин ҳам ин ва ҳам он даргузар аст.

¹² Ва ман назар андохтам, то ки ҳикмат ва фисқу фуҷур ва ҳамоқатро бубинам, зеро одаме ки баъд аз подшоҳ меояд, чӣ коре метавонад бикунад хубтар аз он ки пештар карда шудааст?

¹³ Ва ман дидам, ки бартарии ҳикмат бар ҳамоқат монанди бартарии рӯшноӣ бар торикист.

¹⁴ Чашмони хирадманд дар сари ӯ воз аст, вале аблаҳ дар торикӣ роҳ меравад. Ва ман онро низ донистам, ки айни як воқеа ба ҳамаи онҳо рӯй хоҳад дод.

¹⁵ Ва ман дар дили худ гуфтам: «Воқеае ки ба аблаҳ рӯй медиҳад, ба ман низ рӯй хоҳад дод, пас чаро ман бештар хирадманд шудаам?» Ва дар дили худ гуфтам, ки ин низ ҳечу пуч аст,

¹⁶ Зеро ки зикре аз хирадманд, баробари аблаҳ, ба сурати абадӣ нахоҳад монд: дар айёми ояндаи дур ҳама фаромӯш хоҳад шуд, ва — ҳайҳот! — хирадманд баробари аблаҳ хоҳад мурд.

¹⁷ Бинобар ин аз ҳаёт нафрат намудам, зеро корҳои ки дар таҳти офтоб карда мешавад, дар назарам нохуш аст, чунки ҳама ҳечу пуч ва бод паймудан аст!

¹⁸ Ва ман аз тамоми меҳнати худ, ки ман дар таҳти офтоб карда будам, нафрат намудам, чунки онро ба одаме ки баъд аз ман меояд, бояд боқӣ гузорам.

¹⁹ Ва кист, ки бидонад, ки оё ӯ хирадманд хоҳад буд ё аблаҳ? Ва ӯ бар тамоми меҳнате ки дар таҳти офтоб бо машаққат ва ҳикмат кардаам, ҳукмфармо хоҳад шуд. Ин низ ҳечу пуч аст!

²⁰ Ва ман рӯ ба қафо оварда, дили худро аз тамоми меҳнате ки дар таҳти офтоб кардаам, маъюс гардондам,

²¹ Зеро одаме ҳаст, ки бо ҳикмат ва дониш ва истеъдод меҳнат кардааст, ва онро бояд чун насибаи муносибе ба шахсе бидиҳад, ки дар он ҳеҷ машаққат накашидааст. Ин низ ҳечу пуч ва шарорати азим аст!

²² Зеро одамизод аз тамоми меҳнати худ ва орзуи дили худ, ки дар таҳти офтоб кардааст, чӣ ҳаловате мебарад?

²³ Чунки дар тамоми айёми ӯ азоб ва ғусса шуғли ӯст; шабона ҳам дили ӯ ором надорад. Ин низ ҳечу пуч аст!

²⁴ Барои одамизод чизе хубтар аз ин нест, ки бихӯрад ва бинӯшад ва ҷони худро аз меҳнати худ лаззат диҳад; аммо дидам, ки ин низ аз дасти Худо ст.

²⁵ Зеро бе изни Худо кист, ки тавонад бихӯрад, ва кист, ки тавонад лаззат барад?

²⁶ Зеро ба одаме ки дар назари ӯ нек аст, Худо ҳикмат ва дониш ва айшу тараб мебахшад, вале ба хатокор ғами ғун кардан ва андӯхтанро мебахшад, то ки онро ба касе ки дар назари Худо нек аст, бидиҳад. Ин низ ҳечу пуч ва бод паймудан аст!

БОБИ СЕЮМ

Вақту соат доштани аъмоли инсон.

3 Барои ҳар чиз замоне ҳаст, ва барои ҳар кор дар таҳти осмон вақте ҳаст:

² Вақте барои таваллуд шудан, ва вақте барои мурдан;

вақте барои дарахт шинондан, ва вақте барои решақан кардани он чи шинонда шудааст.

³ Вақте барои куштан, ва вақте барои шифо додан; вақте барои хароб кардан, ва вақте барои бино кардан.

⁴ Вақте барои гиристан, ва вақте барои хандидан; вақте барои мотам гирифтани, ва вақте барои рақсидан.

⁵ Вақте барои партофтани сангҳо, ва вақте барои чамъ кардани сангҳо;

вақте барои оғушкешӣ, ва вақте барои дурӣ аз оғуш.

⁶ Вақте барои пайдо кардан, ва вақте барои гум кардан;

вақте барои нигоҳ доштан, ва вақте барои партофтан.

⁷ Вақте барои даррондан, ва вақте барои дӯхтан; вақте барои хомӯш мондан, ва вақте барои сухан рондан.

⁸ Вақте барои дӯст доштан, ва вақте барои нафрат кардан;

вақте барои ҷанг, ва вақте барои сулҳ.

⁹ Пас, чӣ суд аст барои коркун аз меҳнате ки мекунад?

¹⁰ Бореро, ки Худо насиби бани-одам кардааст, то ки онро бардоранд, дидам.

¹¹ Ҳама чизро ӯ дар вақташ ба хубӣ ба вучуд овардааст; ҳамчунин фикри абадиятро дар дили одамизод ҷо додааст, ба тавре ки онҳо кореро, ки Худо кардааст, аз ибтидо ва то интиҳо наметавонанд даръёбанд.

¹² Донистам, ки барои онҳо чизе хубтар аз ин нест, ки айшу тараб намоянд ва дар ҳаёти худ некӣ кунанд.

¹³ Ва агар ҳар одам бихӯрад ва бинӯшад ва аз ҳар меҳнати худ некӣ бинад, — ин низ атои Худост.

¹⁴ Донистам, ки ҳар он чи Худо кардааст, то абад хоҳад монд; чизе бар он илова намудан ва аз он кам кардан мумкин нест; ва Худо чунин кардааст, то ки аз ӯ битарсанд.

¹⁵ Он чи ҳаст, аз қадим аст, ва он чи хоҳад шуд, пештар низ буд; ва Худо гузаштаро толиб аст.

¹⁶ Ва боз дар таҳти офтоб макони довариро дидам, ки он ҷо шарорат аст, ва макони адолатро, ки он ҷо ноинсофист.

¹⁷ Ман дар дили худ гуфтам: «Одил ва шарирро Худо доварӣ хоҳад кард, зеро ки барои ҳар чиз ва барои ҳар кор дар он ҷо вақте ҳаст».

¹⁸ Ман дар дили худ дар ҳаққи банӣ-одам гуфтам, ки Худо ба онҳо имтиҳоне дод, то бубинанд, ки онҳо ба худии худ мисли чорпоёнанд,

¹⁹ Зеро ки воқеаи банӣ-одам мисли воқеаи чорпоён аст — барои онҳо айни як воқеа аст: чунон ки инҳо мемиранд, онҳо низ мемиранд, ва барои ҳама айни як рӯҳ аст, ва одамизод аз чорпоён бартарӣ надорад; дар асл ҳама ҳечу пуч аст!

²⁰ Ҳама ба як ҷо меравад: ҳама аз хок аст, ва ҳама ба хок бармегардад.

²¹ Кист, ки бидонад, ки оё рӯҳи банӣ-одам ба боло сууд мекунад, ва рӯҳи чорпоён ба поён, ба сӯи замин нозил мешавад?

²² Ва дидам, ки чизе хубтар аз ин нест, ки одамизод бо аъмоли худ айшу тараб намояд, чунки ин насибаи ӯст; зеро кист, ки ӯро гардонда оварад барои дидани он чи баъд аз сари ӯ воқеъ хоҳад шуд?

БОБИ ЧОРУМ

Ҳаёт беамон ва ноинсоф аст.

4 Ва ман боз назар андохта, ҳамаи ситамҳоро, ки дар таҳти офтоб карда мешавад, дидам; ва инак ашқҳои ситамкашон, вале барои онҳо тасаллидиҳандае нест; ва қувват дар дасти ситамкунандагони онҳост, вале барои онҳо тасаллидиҳандае нест.

² Ва ман мурдаҳоро, ки пеш аз ин мурдаанд, назар ба зиндаҳоро ки ҳанӯз зинда ҳастанд, хушбахт мешуморам;

³ Ва аз ҳар дуи онҳо хушбахттар аст касе ки ҳанӯз ба дунё наомадааст, касе ки корҳои бадеро, ки дар таҳти офтоб карда мешавад, надидааст.

⁴ Ва ман дидам, ки ҳар меҳнат ва ҳар муваффақияти кор натиҷаи аз якдигар ҳасад бурдан аст. Ин низ ҳечу пуч ва бод паймудан аст!

⁵ Аблаҳ дастҳои худро дар бағал зада менишинад ва гӯшти худро мехӯрад.

⁶ Як мушти пур аз роҳат беҳ аз ду мушти пур аз заҳмат ва бодпаймой.

⁷ Ва ман боз назар андохта, ҳечу пучро дар таҳти офтоб дидам:

⁸ Одами танҳое ҳаст, ки касе надорад; ӯро писаре ва бародаре низ нест; ва тамоми меҳнаташ интиҳо надорад; чашмаш низ аз сарват сер намешавад. «Пас, барои кӣ ман меҳнат карда, ҷони худро аз нозу неъмат маҳрум менамоям?» Ин низ ҳечу пуч ва шуғли нохуш аст!

⁹ Ду нафар аз як нафар беҳтаранд, чунки барои онҳо аз меҳнаташон музди хубе пайдост.

¹⁰ Зеро ки агар яке афтад, дигаре аз онҳо рафиқи худро бармеҳезонад. Валекин вой ба ҳоли он одами танҳо, вақте ки ӯ афтад, ва касе набошад, ки ӯро барҳезонад!

¹¹ Ҳамчунин, агар ду нафар бихобанд, гарм мешаванд, вале як нафар чӣ гуна гарм шавад?

¹² Ва агар ба яке аз онҳо касе ҳучум кунад, ҳар дуюшон ба вай муқобилат мекунад. Ва риштаи сеқабата ба зудӣ канда намешавад.

¹³ Ҷавони бенаво ва хирадманд беҳ аз подшоҳи пир ва аблаҳе ки эҳтиётро дигар намедонад.

¹⁴ Зеро ки ӯ аз ҳабсхона барои подшоҳӣ кардан берун омадааст, ва ҳол он ки вай дар подшоҳии худ низ мискин таваллуд ёфтааст.

¹⁵ Ҳамаи зиндаҳоро дидам, ки дар таҳти офтоб бо ҷавони ҷонишин, ки бар таҳти вай хоҳад нишаст, роҳ мерафтанд.

¹⁶ Тамоми он қавм, ҳамаи онҳое ки ӯ дар пешашон буд, интиҳо надоштанд, аммо баъдтар аз ӯ шод нахоҳанд шуд. Дар асл ин низ ҳечу пуч ва бод паймудан аст!

¹⁷ Вақте ки ба хонаи Худо мерави, аз пои худ бохабар бош, ва ба шунидан бештар рағбат намо назар ба қурбониҳоро ки аблаҳон меоваранд, зеро ки онҳо фарқи байни бадӣ ва некиро намедонанд.

БОБИ ПАНҶУМ

Бефоида будани сарват.

Огоҳӣ аз суханони бемулоҳиза.

5 Бо даҳони худ шитоб накун, ва бигзор дили ту ба гуфтани сухане ба ҳузури Худо телба нашавад; зеро ки Худо дар осмон аст, вале ту бар замин ҳастӣ; бинобар ин бигзор суханони ту кам бошад.

² Зеро ки хоб дидан аз шуғли бисъёр пайдо мешавад, ва овози аблаҳ аз сухани бисъёр.

³ Вақте ки ба Худо назр мекуни, дар адои он таъхир накун, зеро ки ӯ ба аблаҳон таваҷҷӯҳ намекунад; он чи назр кардай, адо намо.

⁴ Назр накарданат беҳ аз он ки назр кунӣю адо нанамой.

⁵ Намон, ки даҳонат ҷисми туро гуноҳкор гардонад, ва дар ҳузури фаришта нагӯй, ки «ин

саҳв аст!» Чаро Худо барои сухани ту ба хашм омада, амали дастҳои туро вайрон кунад?

⁶ Зеро ки хобҳо ва чизҳои ҳечу пуч бисъёр шавад, сухан бисъёр мешавад, лекин ту аз Худо битарс.

⁷ Агар ситамро дар ҳаққи мискинон, ва қачравии инсоф ва адолатро дар кишвар бубинӣ, аз ин ҳодиса тааҷҷуб нақун, зеро ки бар болонишин касе назорат мекунад, ки аз вай болотар аст, ва бар онҳо нозирони боз ҳам болотар ҳастанд.

⁸ Валекин суд ба мамлакат аз ҳама мерасад, ва ҳатто подшоҳ ба киштукори саҳроҳо ғамхорӣ менамояд.

⁹ Дӯстдори нуқра аз нуқра сер намешавад, ва касе ки сарвати зиёдро дӯст медорад, мадохилаш ба муддаои табъаш нест. Ин низ ҳечу пуч аст!

¹⁰ Нозу неъмат зиёд шавад, хӯрандаҳои он зиёд мешаванд; пас, ба соҳиби он чӣ суде ҳаст чун ин ки чашмонаш онро мебинад?

¹¹ Хоби меҳнаткаш ширин аст, хоҳ хӯрокро кам бихӯрад ва хоҳ бисъёр; вале серии сарватдор наместонад, ки ӯ хоб равад.

¹² Бадиӣ пуразобе ҳаст, ки дар таҳти офтоб дидам: сарвати ки соҳибаш онро ба зарари худ саришта мекунад.

¹³ Ва он сарват дар ҳодисаи баде барбод рафт, ва ӯ писаре ба дунё овард, ва чизе дар дасташ нест.

¹⁴ Чунон ки аз батни модараш берун омад, ончунон бараҳна, дар ҳолате ки омад, бармегардад, ва аз меҳнати худ чизе намегирад, ки ба дасти худ бурда тавонад.

¹⁵ Ва ин низ бадиӣ пуразоб аст: чӣ гунае ки омад, ҳамон гуна меравад; пас, чӣ суд аст барои ӯ, ки бод паймуда заҳмат кашидааст?

¹⁶ Тамоми айёми худ низ дар ториқӣ хӯрок хӯрдааст, ва аз бисъёрии асабият ва хашм бемор шудааст.

¹⁷ Инак он чи ман боз дидам: хуб ва хуш аст, ки кас дар айёми ками умри худ, ки Худо ба ӯ бахшидааст, бихӯрад ва бинӯшад ва аз тамоми меҳнате ки дар таҳти офтоб мекунад, некӣ бинад, чунки ин насибаи ӯст.

¹⁸ Ҳамчунин ҳар одаме ки Худо ба ӯ сарват ва молу мулк бахшидааст ва ба ӯ ихтиёр додааст, ки аз он бихӯрад ва насибаи худро гирифта, аз меҳнати худ шодӣ кунад, — ин атои Худост.

¹⁹ Зеро, чун Худо ӯро ба шодмонии дили ӯ машғул мекунад, кас фаромӯш мекунад, ки айёми умраш бисъёр нест.

БОБИ ШАШУМ

Давоми ҳамон мавзӯ.

6 Бадиё ҳаст, ки дар таҳти офтоб дидам, ва он бар одамизод гарон меояд:

² Касе ки Худо ба ӯ сарват ва молу мулк ва ҷалол мебахшад, ва барои ҷони ӯ аз ҳар чизе ки ҳавас кунад, ҳеч норасогӣ нест, валекин Худо ба ӯ ихтиёр

надодааст, ки аз он бихӯрад, — балки каси бегона онро меҳӯрад; ин ҳечу пуч ва дарди бад аст!

³ Агар касе сад писар ба дунё оварад, ва солҳои бисъёр зиндагӣ кунад, ва айёми солҳояш боз ҳам зиёд шавад, валекин ҷонаш аз некӣ сер нашавад, ва ӯ дафну кафан низ надошта бошад, — мегӯям, ки афгона аз ӯ беҳтар аст,

⁴ Чунки вай ҳамчун чизи ҳечу пуч омад, ва ба ториқӣ рафт, ва номаш бо ториқӣ пӯшида шуд;

⁵ Офтобро низ надид ва надонист; вай аз он кас бештар ором дорад.

⁶ Ва агар ӯ ҳатто ду ҳазор сол зиндагӣ кунад ва некӣ набинад, — оё ҳама ба як ҷо намераванд?

⁷ Тамоми меҳнати одамизод барои даҳони ӯст, ва бо вучуди ин, иштиҳояш қонеъ намешавад.

⁸ Пас, бартарии хирадманд аз аблаҳ дар чист? Ва бартарии бенавое ки медонад пеши зиндаҳо чӣ гуна рафтор кунад?

⁹ Дидани чашмон беҳ аз иштиёқи нафс; ин низ ҳечу пуч ва бод паймудан аст!

¹⁰ Ҳар он чи ба вукӯъ меояд, аз азал муқаррар шудааст, ва чигунагии моҳияти одамизод маълум аст, ва ӯ наметавонад ба он чи аз ӯ пурзӯртар аст, муқобилат наояд.

¹¹ Зеро чизҳои бисъёре ҳаст, ки ҳечу пучро афзун мекунад, — пас чӣ суд аст барои одамизод?

¹² Зеро кист, ки бидонад, ки барои одамизод дар зиндагӣ, дар айёми ками умри ботиле ки ӯ мисли соя ба сар мебарад, чӣ чиз хуб аст? Ва кист, ки одамизодро аз он чи баъд аз ӯ дар таҳти офтоб рӯй хоҳад дод, хабардор кунад?

БОБИ ҲАФТУМ

Инсон фақат дар ҳикмат ва соддагӣ ором меёбад.

7 Номи нек беҳ аз рағани атрафшон; ва рӯзи мамот беҳ аз рӯзи таваллуд.

² Рафтан ба азохона беҳ аз рафтан ба шаробхона, чунки ин оқибати ҳар одам аст, ва зинда инро дар дили худ мегузорад.

³ Ғусса беҳ аз ханда, зеро вақте ки чеҳра ғамгин аст, дил нек мешавад.

⁴ Дили хирадмандон дар азохона аст, вале дили аблаҳон — дар тарабхона.

⁵ Шунидани итоби хирадманд беҳ аз шунидани суруди аблаҳон,

⁶ Чунки хандаи аблаҳон мисли чарс-чарси хорҳо дар таги дег аст. Ин низ ҳечу пуч аст!

⁷ Истисмор хирадмандро сабукмағз мегардонад, ва ришва дилро фосид мекунад.

⁸ Оқибати кор беҳ аз оғози он; собир беҳ аз ҳавобаланд.

⁹ Дар рӯҳи худ ба хашм гирифтани шитоб нақун, чунки хашм дар синаи аблаҳон қарор меёбад.

¹⁰ Нагӯй: «Чаро айёми қадим аз ҳозира беҳтар буд?»

Чунки дар ин бобат на аз рӯи ҳикмат савол медиҳӣ.

¹¹ Ҳикмат бо якҷоягии мерос хуб аст, алалхусус барои бинандагони офтоб,
¹² Зеро, чунон ки одам дар сояи ҳикмат аст, дар сояи нуқра низ мебошад;

валекин бартари дониш ин аст, ки ҳикмат ба соҳибони худ зиндагӣ мебахшад.

¹³ Амали Худоро бубин: зеро кист, ки тавонад он чиро, ки ӯ қаҷ кардааст, рост кунад?

¹⁴ Дар рӯзи нек хурсандӣ бикун, ва дар рӯзи бад андеша намо, ки Худо инро низ баробари он ба амал овардааст, то ки одамизод баъд аз он натавонад чизеро даръёбад.

¹⁵ Дар айёми ҳечу пучи худ ҳамаро дидам: одиле ҳаст, ки дар адолати худ нобуд мешавад, ва шарире ҳаст, ки дар шарорати худ умри дароз мебинад.

¹⁶ Аз ҳад зиёд одил набош, ва берун аз андоза рафтори хирадмандона нақун: чаро худро ба ҳалокат бирасонӣ?

¹⁷ Аз ҳад зиёд ба шарорат дода нашав, ва аҳмақ набош: чаро бемаҳал бимири?

¹⁸ Хуб мешавад, ки инро пайравӣ намой ва аз он низ дасти худро накашӣ, зеро ҳар кӣ аз Худо тарсад, аз ҳамаи инҳо ҳазар мекунад.

¹⁹ Ҳикмат хирадмандро бештар аз даҳ ҳокиме ки дар шаҳр бошанд, пурзӯртар мегардонад.

²⁰ Дар асл одами одиле дар рӯи замин нест, ки некӣ кунад ва хатое содир нанамояд.

²¹ Ҳамчунин ба ҳамаи суханоне ки гуфта мешавад, диққат надех, то ки ғуломи худро нашнави, вақте ки вай дар ҳаққи ту лаънат мегӯяд.

²² Зеро дили ту дафъаи бисъёр доништааст, ки ту низ дар ҳаққи дигарон лаънат гуфтай.

²³ Ҳамаи инро бо ҳикмат озмудам; гуфтам: «Ҳикмат хоҳам варзид»; валекин он аз ман дур аст.

²⁴ Он чи ҳаст, дур аст ва бағоят амиқ аст; пас кист, ки онро даръёбад?

²⁵ Ва ман бо дили худ ба он рӯ овардам, ки ҳикмат ва хулосаро дарк намоям ва тафтиш ва таҳқиқ кунам, то бидонам, ки то чӣ андоза шарорат аблаҳист ва ҳамоқат фиқсу фучур аст.

²⁶ Ва ман даръёфтам, ки зан аз мамот талхтар аст, ки вай домҳост, ва дилаш тузоқҳост, ва дастҳояш завлонаҳост; касе ки дар назари Худо нек аст, аз вай раҳо хоҳад шуд, валекин хатокор ба доми вай хоҳад афтод.

²⁷ Бубин, гуфт Воиз, инро даръёфтам, вақте ки яқояк шумурдам, то ки натиҷае даръёбам.

²⁸ Дар сурате ки қони ман боз ҷустуҷӯ кард, ва ман наёфтам, — як мардро аз байни ҳазор нафар ёфтам, вале зане аз байни ҳамаи онҳо наёфтам.

²⁹ Аммо, бубин, фақат ҳаминро ёфтам, ки Худо одамизодро росткор офарид, валекин онҳо аз дунболи қаҷқориҳои бисъёр рафтанд.

БОБИ ҲАШТУМ

Ушо тарсгорони Худо ва онҳое ки ба ҳукуматдорон итоат мекунанд.

8 Кист, ки тавонад мисли хирадманд бошад? Ва кист, ки таъбири ҳар чизро бидонад? Ҳикмати одамизод чеҳраи ӯро равшан мекунад, ва шиддати чеҳраи ӯ тағйир меёбад.

² Ман гуфтам: амри подшоҳро риоя намо, ба хотири савганде ки ба исми Худо ёд карда мешавад.

³ Ба рафтан аз пеши ӯ шитоб нақун, дар кори бад истодагӣ нақун, зеро ки ӯ ҳар чи хоҳад, мекунад.

⁴ Азбаски сухани подшоҳ тасаллут дорад, кист, ки ба ӯ бигӯяд: «Чӣ мекуни?»

⁵ Касе ки ҳукмро риоя намояд, чизи баде нахоҳад дид; вале дили хирадманд вақт ва довари муносибро медонад.

⁶ Зеро ки барои ҳар чиз вақт ва довари муносибе ҳаст, ҳар чанд ки бадии одамизод бар вай гарон меояд,

⁷ Зеро ӯ он чиро, ки воқеъ хоҳад шуд, намедонад, ва кист, ки анҷоми онро ба ӯ бигӯяд?

⁸ Одамизод бар рӯҳи худ тасаллут надорад, то ки рӯҳро боздорад; ҳамчунин бар рӯзи мамот тасаллут надорад, ва чунон ки дар ин корзор ӯро раҳой нест, шарорат низ соҳибашро халос намекунад.

⁹ Ҳамаи инро дидам, ва дили худро ба ҳар коре ки дар таҳти офтоб карда мешавад, ниҳодам: бисъёр вақтҳо одам бар одам ба зарари вай ҳукмронӣ мекунад.

¹⁰ Ва ҳамчунин шариронро дидам, ки гӯронида шуданд, ва ба оромгоҳи худ расиданд; вале онҳое ки росткор буданд ва дар макони муқаддас омадурафт доштанд, дар шаҳр фаромӯш гардиданд. Ин низ ҳечу пуч аст!

¹¹ Азбаски фатво оид ба амали бад ба зудӣ иҷро намешавад, бинобар ин дили бани-одам барои бадқории онҳо пур аз ҷуръат мегардад.

¹² Агарчи хатокор сад бор бадӣ мекунад ва умри дароз мебинад, дар асл ман медонам, ки дар оқибат некӯӣ фақат барои тарсгорони Худо хоҳад буд, ки онҳо ба ростӣ аз ӯ метарсанд;

¹³ Валекин барои шарир некӯӣ нахоҳад буд, ва ӯ мисли соя умри дароз нахоҳад дид, чунки аз Худо наметарсад.

¹⁴ Чизҳои ҳечу пуче ҳаст, ки бар рӯи замин ба амал меояд: одилоне ҳастанд, ки подоши сазовори амали шарирон насибашон мешавад, ва шарироне ҳастанд, ки подоши сазовори амали одилон насибашон мешавад. Гуфтам, ки ин низ ҳечу пуч аст!

¹⁵ Пас ман айшу тарабро ситоиш кардам, ки барои одамизод дар таҳти офтоб чизе хубтар аз хӯрдан ва нӯшидан ва айшу тараб намудан нест; ва ин ӯро дар айёми зиндагии пурмеҳнатараш, ки Худо

ба ӯ дар таҳти офтоб бахшидааст, ҳамроҳӣ мекунад.

¹⁶ Вақте ки дили худро ба он ниҳодам, ки ҳикматро даръёбам ва корубореро, ки бар рӯи замин ба амал меояд, бубинам, дар сурате ки одамизод на шаб ва на рӯз хобро ба чашмони худ намебинад, —

¹⁷ Он гоҳ тамоми амали Худоро дидам, ки одамизод он амалеро, ки дар таҳти офтоб карда мешавад, наметавонад даръёбад: ҳар чанд одамизод барои тадқиқи он меҳнат кунад, онро пай намебарад, ва ҳатто агар хирадманде бигӯяд, ки «медонам», ӯ наметавонад онро даръёбад.

БОБИ НҶҲУМ

Атоҳои Худоро бо шодӣ қабул намо ва иродаи Ӯро ба амал овар.

9 Ҳамаи инро дар дили худ ниҳодам, то барои ман равшан шуд, ки одилон ва хирадмандон ва аъмоли онҳо дар дасти Худо мебошанд; ва одамизод наметавонад, ки муҳаббат дар интизори ӯст ё нафрат.

² Ҳар чиз барои ҳама баробар аст: айни як воқеа барои одил ва шарир аст, барои нек ва пок ва палид аст, барои касест, ки забҳ мекунад, ва барои касест, ки забҳ намекунад; хоҳ нек бошад, хоҳ хатокор; хоҳ қасам ёд кунад, хоҳ аз қасам тарсад.

³ Дар ҳар коре ки дар таҳти офтоб карда мешавад, аз ҳама бадтар ин аст, ки айни як воқеа барои ҳама аст, бинобар ин дили бани-одам аз бадӣ пур аст, ва дар зиндагии онҳо фисқу фучур дар дили онҳост, ва пас аз он сӯи мурдаҳо мераванд.

⁴ Касе ки дар миёни зиндаҳост, барои вай ҳанӯз умеде ҳаст, зеро ки саги зинда аз шери мурда бештар аст.

⁵ Зиндаҳо медонанд, ки бояд бимиранд, вале мурдаҳо чизе наметавонанд, ва барои онҳо дигар подоше нест, ҳатто зикрашон фаромӯш шудааст;

⁶ Ҳам муҳаббаташон, ҳам нафраташон ва ҳам рашкашон барбод рафтааст, ва дигар то абад барои онҳо аз ҳар коре ки дар таҳти офтоб карда мешавад, насибае нахоҳад буд.

⁷ Пас бирав, нони худро бо хурсандӣ бихӯр ва шароби худро бо дилхушӣ бинӯш, модоме ки Худо ба аъмоли ту таваҷҷӯҳ мекунад.

⁸ Бигзор либосҳои ту ҳама вақт сафед бошад, ва равшан бар сари ту кам нашавад.

⁹ Дар тамоми айёми ҳаёти ҳечу пучи худ, ки Ӯ ба ту дар таҳти офтоб бахшидааст, яъне дар тамоми айёми ҳечу пучи худ, бо завҷае ки дӯст медорӣ, аз зиндагӣ лаззат бигир, зеро ки дар ҳаёт ва дар меҳнате ки дар таҳти офтоб мекуни, насибаи ту ҳамин аст.

¹⁰ Ҳар коре ки карданаш аз дасти ту ояд, алоқадри қуввати худ бикун, зеро дар гӯр, ки ба он ҷо меравӣ, на амал ҳаст, на тафаккур, на дониш ва на ҳикмат.

¹¹ Боз назар андохта, дар таҳти офтоб дидам, ки даводавӣ на аз барои сабукравон аст, ва корзор на аз барои баҳодурон аст, ва нон на аз барои хирадмандон аст, ва сарват на аз барои оқилон аст, ва меҳр на аз барои донишмандон аст; чунки вақти номусоид ва нокомӣ ба ҳамаи онҳо рӯй хоҳад дод.

¹² Илова бар ин одамизод низ вақти худро наметавонад: чунон ки моҳиён ба тӯри ҳалокатовар банд мешаванд, ва паррандагон ба дом меафтанд, ончунон бани-одам ба вақти пуркулфат, ки ногаҳон ба сарашон меояд, гирифта мешаванд.

¹³ Чунин ҳикматро низ дар таҳти офтоб дидам, ва он дар назари ман бузург аст:

¹⁴ Шаҳри хурде буд, ва мардумаш кам буданд, ва подшоҳи бузурге назди он омад, ва онро ихота намуд, ва манораҳои бузурге барои муҳосираи он барпо кард.

¹⁵ Валекин дар он як марди бенавои хирадманд ёфт шуд, ва ӯ бо ҳикмати худ ин шаҳро раҳо кард; аммо ҳеч кас он марди бенаворо ба ёд наовард.

¹⁶ Ва ман гуфтам: ҳикмат беҳ аз зӯроварӣ; вале ҳикмати марди бенаво хор аст, ва суҳанонашро намешунаванд.

¹⁷ Суҳанони хирадмандонро, ки оромона гуфта мешавад, назар ба фаръеди ҳоким дар миёни аблаҳон бештар мешунаванд.

¹⁸ Ҳикмат беҳ аз асбоби ҳарбу зарб; вале як хатокор некии бисёрро нобуд мекунад.

БОБИ ДАҲУМ

Ҳикмат ва беандешагӣ дар касони бузург ва касони ночиз.

10 Магасҳои мурда равшани атторро бадбӯй ва фосид мекунанд; андак ҳамоқат аз ҳикмат ва ҷалол гаронтар аст.

² Дили хирадманд ӯро ба тарафи рост моил мекунад, вале дили аблаҳ — ба тарафи чап.

³ Ва ҳамчунин, вақте ки аҳмақ роҳсипор мешавад, ақлаш камӣ мекунад, ва ӯ ба ҳар кас нишон медиҳад, ки ӯ аҳмақ аст.

⁴ Агар ғазабӣ ҳоким бар ту аланга занад, макони худро тарк накун, зеро ки нармӣ хатоҳои бузургро ором мекунад.

⁵ Бадие ҳаст, ки дар таҳти офтоб дидам, аз қабилӣ саҳве ки аз ҷониби ҳоким содир мешавад.

⁶ Ҳамоқат ба мартабаҳои баланд мерасад, вале сарватдорон дар поён менишинанд.

⁷ Фуломонро бар аспон дидам, ва миронро, ки мисли фуломон бар замин пиёда мегаштанд.

⁸ Касе ки чоҳ меканад, дар он меафтад, ва касе ки тавораро раҳна мекунад, мор ӯро мегзад.

⁹ Касе ки санғоро мекашонад, аз онҳо захмдор мешавад; касе ки ҳезум мекафонад, аз онҳо ба сари худ хатар меоварад.

¹⁰ Агар оҳан кунд шавад, ва дами онро тез накунад, бештар зӯр задан лозим меояд; вале ҳикмат барои муваффақият судманд аст.

11 Агар мор пеш аз афсун газида бошад, афсунгар суд надорад.

12 Суханони даҳони хирадманд хуш аст, вале лабҳои аблаҳ худи ўро фурӯ мебарад.

13 Ибтидои суханони даҳонаш ҳамоқат аст, ва интиҳои даҳонаш — ҷунуни сахт.

14 Ва аҳмақ бисъёр сухан мегӯяд; одамизод он чиро, ки рӯй хоҳад дод, намедонад, ва кист, ки ўро аз он чи баъд аз ў рӯй хоҳад дод, хабардор кунад?

15 Меҳнати аблаҳ ўро хаста мекунад, ва ў намедонад, ки бо кадом роҳ ба шаҳр мераванд.

16 Вой бар ҳоли ту, эй замин, вақте ки подшоҳи ту ҷавон аст, ва мирони ту тамоми шаб хӯрок мехӯранд!

17 Хушбахт ҳастӣ, эй замин, вақте ки подшоҳи ту аз авлоди наҷибон аст, ва мирони ту дар сари вақт хӯрок мехӯранд, чунон ки мардони олимақомро муносиб аст, ва на аз рӯи одати бадмастон!

18 Аз боиси қоҳили сақф фурӯ меравад, ва ҳангоме ки дастҳоро дар бағал зада нишинанд, боми хона чак-чак мечакад.

19 Барои кайфу сафо базм мекунанд, ва шароб ҳаёташонро шод мегардонад, ва нуқра ҳар чизро барояшон муҳайё менамояд.

20 Ҳатто дар хаёли худ ба подшоҳ лаънат нагӯй, ва дар хонаи хоби худ ба сарватдор лаънат нахон, чунки мурғи ҳаво овозатро хоҳад бурд, ва болдор суханонатро хабар хоҳад дод.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Тухми худро бармаҳал бикор ва ғуссаро аз дил дур кун.

11 Нони худро ба об парто, чунки пас аз рӯзҳои бисъёр онро хоҳӣ ёфт.

2 Насибае ба ҳафт нафар ва низ ба ҳашт нафар бидеҳ, зеро намедонӣ, ки бар замин чӣ мусибате рӯй хоҳад дод.

3 Агар абрҳо аз борон пур шавад, онро бар замин меборонад; ва агар дарахте ба тарафи ҷануб ва ё ба тарафи шимол афтад, дар ҳамон ҷо, ки дарахт афтада бошад, хоҳад монд.

4 Касе ки ба бод нигоҳ мекунад, кишт нахоҳад кард, ва касе ки ба абрҳо назар медӯзад, дарав нахоҳад кард.

5 Чунон ки ту намедонӣ, ки роҳи бод чӣ гуна аст, ё ҷанин дар батни зани ҳомила чӣ гуна ба вучуд меояд, ончунон амали Худоро, ки Офаринандаи ҳама аст, наметавонӣ бидонӣ.

6 Субҳидам тухми худро бикор, ва то шом ба дасти худ осоиш надех, зеро намедонӣ, ки кадоме аз онҳо, ин ё он, муваффақият хоҳад ёфт, ё ки ҳар дуи онҳо баробар некӯ хоҳанд буд?

7 Ва рӯшноӣ ширин аст, ва дидани офтоб барои чашмон хуш аст.

8 Пас, ҳар чанд одамизод солҳои бисъёр зиндагӣ кунад, бояд дар ҳамаи онҳо айшу тараб намояд, вале айёми торикиро, ки бисъёр хоҳад буд, дар

хотир дошта бошад: ҳар он чи хоҳад омад, ҳечу пуч аст!

9 Эй ҷавон, дар наврасии худ айшу тараб намо, то ки дилат туро дар айёми ҷавонии ту шод гардонад; ва бо роҳҳои дили худ ва бо нигоҳи чашмони худ равона шав; вале бидон, ки барои ҳамаи ин туро Худо ба доварӣ хоҳад овард.

10 Ва ғуссаро аз дили худ берун намо, ва бадири аз ҷисми худ дур андоз, зеро ки наврасӣ ва ҷавонӣ ҳечу пуч аст.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Муносибати оқилонаи инсонии табиӣ нисбат ба Худо.

12 Ва Офаринандаи худро дар айёми ҷавонии худ дар хотир нигоҳ дор, пеш аз он ки айёми бадӣ биёяд, ва солҳое фаро расад, ки ту бигӯй: «Маро аз онҳо ҳаловате нест»;

2 Пеш аз он ки офтоб ва рӯшноӣ ва моҳ ва ситорагон торик шаванд, ва баъд аз борон абрҳо баргардад; —

3 Дар рӯзе ки посбонҳои хона биларзанд, ва соҳибони қувват ҳам шаванд; ва дастоскунандагон дигар ос накунад, чунки кам мондаанд; ва онҳое ки аз паси панҷараҳо нигоҳ мекунад, хира шаванд;

4 Ва дарҳои кӯча баста шавад, дар сурате ки садои осийе кам шунида шавад, ва аз овози гунҷишк кас бедор шавад, вале ҳамаи савтҳои суруд хомӯш гардад;

5 Аз баландӣ низ битарсанд ва дар роҳ хавотир кашанд; ва бодом шукуфта сафедпӯш шавад; ва малахе гаронӣ кунад; ва иштиҳо кӯр шавад. Ба ҳамин тариқ одамизод ба хонаи ҷовидонии худ меравад, ва дар кӯча навҳагарон гирд мегарданд;

6 Пеш аз он ки занҷири нуқра қанда шавад, ва косаи тилло бишканад, ва кӯзаи сари чоҳ бикафад, ва чарх пора шуда дар чоҳ афтад;

7 Ва хок бар замин баргардад, ончунон ки буд; ва рӯҳ назди Худо, ки онро бахшида буд, баргардад.

8 «Ҳечу пуч аст, — гуфт Воиз, — ҳама чиз ҳечу пуч аст!»

9 Ба замми он ки Воиз хирадманд буд, боз донишро ба қавм омӯхт, ва тадқиқу тафтиш намуда, масалҳои зиёде тартиб дод.

10 Воиз саъй намуд, ки суханони дилписанд пайдо кунад, ва суханони ростиро ў аз самими қалб навишт.

11 Суханони хирадмандон мисли халачӯбҳост ва мисли меҳҳоест, ки сахт кӯфта шуда бошад; муаллифони маҷмӯаҳо аз ҷониби як ҷӯпонанд.

12 Ва он чи зиёда аз инҳост, эй писарам, аз он эҳтиёт намо: сохтани китобҳои бисъёр интиҳо надорад, ва тааммуқи бисъёр азияти ҷисм аст.

Муносибати оқилонаи инсони тобеи шариат
нисбат ба Худо.

¹³ Хулосаи суханон комилан фаҳмост: аз Худо
битарс ва аҳкоми Ёро риоя намо, чунки ҳама чиз
барои одамизод аз ҳамин иборат аст;

¹⁴ Зеро ки ҳар амалро Худо ба доварӣ хоҳад
овард, ҳар амали ниҳониро низ, хоҳ нек бошад, хоҳ
бад.

СУРУДИ СУРУДҶО

БОБИ ЯКУМ

Муоширати шодиёнаи домод ва арӯс.

1 Суруди сурудҷо, ки аз они Сулаймон аст.
 2 Кошки маро бо бўсаҳои даҳони худ бибӯсад!
 Зеро ки ишқбозиҳои ту аз шароб хубтар аст.
 3 Равғанҳои атрафшони ту барои бӯидан хуб аст;
 исми ту мисли равғани атрафшони рехта
 мебошад;
 бинобар ин дӯшизагон туро дӯст медоранд.
 4 Маро аз қафои худ бикаш, то ки бидавам, —
 подшоҳ маро ба ҳучраҳои худ овард, —
 аз ту ба ваҷд оем ва шодӣ кунем,
 ишқбозиҳои туро бештар аз шароб ситоиш
 намоем.
 Туро сазоворона дӯст медоранд.
 5 Эй духтарони Ерусалим!
 Ман сиёҳ ҳастам, вале зебо,
 мисли хаймаҳои Қедор,
 мисли пардаҳои Сулаймон.
 6 Ба он нигоҳ накунад, ки ман сиёҳтоб ҳастам,
 зеро ки офтоб маро сӯзонд;
 писарони модарам ба ман хашм гирифтанд,
 маро дидбони тоқзорҳо карданд;
 лекин тоқзори худро натавонистам дидбонӣ
 намоям.
 7 Эй он ки қонам туро дӯст медорад!
 Ба ман бигӯй, ки дар куҷо мечаронӣ?
 Пешингоҳон рамаро куҷо мехобонӣ?
 Чаро назди рамаҳои рафиқони ту
 мисли зани гумроҳе бошам?
 8 Эй нозанинтарини занон!
 Агар надонӣ,
 аз паи рама берун ой,
 ва бузғолаҳоятро
 назди масканҳои чӯпонон бичарон.
 9 Эй ёри ман! Туро ба аспе
 ки дар аробаи фиръавн аст, монанд кардам.
 10 Чӣ зебост рухсорҳои ту дар миёни зеварҳо,
 гардани ту бо гарданбанд!
 11 Шилшилаҳои тилло бо пулакчаҳои нуқра барои
 ту хоҳем сохт.
 12 То вақте ки подшоҳ бар нишемангоҳи худ буд,
 сунбули ман роиҳаи худро медод.
 13 Маҳбуби ман барои ман таблаи мур аст,
 ки дар миёни пистонҳоям мехобад.
 14 Маҳбуби ман барои ман шингили гули ҳиност,
 ки дар тоқзорҳои Айн-Ҷадӣ месабад.

15 Инак, ту нозанин ҳастӣ, эй ёри ман!
 Инак, ту нозанин ҳастӣ! Чашмонат мисли
 чашмони кабӯтар аст.

16 Инак, ту нозанин ҳастӣ, эй маҳбуби ман!
 Низ дилпазир ҳастӣ;
 низ ҳаҷлаи мо сабзу хуррам аст.
 17 Болорҳои хонаи мо арзҳост;
 вассаҳои мо сарвҳост.

БОБИ ДУЮМ

Арӯс ба вохӯрӣ бо домод муштоқ аст.

2 Ман наргиси Шорӯн,
 савсани водиҳо ҳастам.
 2 Чунон ки савсан дар миёни хорҳост,
 ончунон ёри ман дар миёни духтарон аст.
 3 Чунон ки дарахти себ дар миёни дарахтони
 ҷангал аст,
 ончунон маҳбуби ман дар миёни амрадон аст;
 дар сояи ӯ бо иштиёқ нишастам,
 ва меваи ӯ барои коми ман ширин аст.
 4 Ӯ маро ба шаробхона овард,
 ва байрақи ӯ бар сари ман муҳаббат аст.
 5 Маро бо кулчаҳои мавизӣ қувват бахшед,
 маро бо себҳо тақвият диҳед!
 Зеро ки ман барои муҳаббат бемор ҳастам.
 6 Дасти чапаш дар таги сари ман аст,
 ва дасти росташ маро ба оғӯш мекашад.
 7 Эй духтарони Ерусалим!
 Шуморо ба охувон ё ғизолони саҳро қасам
 медиҳам,
 ки маҳбубамро, то вақте ки худаш хоҳад,
 бедор накунад ва аз хоб нахезонад.
 8 Овози маҳбуби ман аст!
 Инак, ӯ меояд!
 Бар кӯҳҳо ҷастухез мекунад,
 бар талҳо мепарад.
 9 Маҳбуби ман мисли оҳу ё барраи ғизолон аст;
 инак, ӯ дар пушти тавораи мо истодааст,
 аз тирезаҳо назар меандозад,
 аз равзанҳо менигарад.
 10 Маҳбуби ман ба сухан оғоз намуда, ба ман гуфт:
 «Эй ёри ман, эй нозанини ман,
 бархез ва биё!
 11 Инак, зимистон гузашт,
 борон аз бориш монда, абрҳо рафт.
 12 Муғчаҳо бар замин намудор шуд,
 вақти хониши паррандагон расид,
 ва овози қумрӣ дар кишвари мо шунида мешавад;

¹³ Дарахти анҷир бор гирифтааст,
ва тоқҳо ғӯра баста, роиҳаи хуш медиҳад.
Эй ёри ман, эй нозанини ман,
бархез ва биё!

¹⁴ Эй кабутари ман, ки дар сӯроҳҳои сахра,
дар ниҳонгоҳи суфакӯҳ қарор гирифтаӣ!
Чеҳраи худро ба ман нишон деҳ,
овози худро ба ман бишнаван,
зеро ки овози ту хуш аст,
ва чеҳраи ту зебост».

¹⁵ Шағолҳоро — шағолҳои хурдеро,
ки ба тоқзорҳо зарар меоваранд, — барои мо
дастгир кунед, чунки тоқзорҳои мо ғӯра бастааст.
¹⁶ Маҳбуби ман аз они ман аст, ва ман аз они ӯ;
ӯ дар миёни савсанҳо мечаронад.
¹⁷ То вақте ки субҳ бидамад,
ва сояҳо бигрезад, эй маҳбуби ман, баргард,
бар кӯҳпораҳо мисли оху ё барраи ғизолон бош.

БОБИ СЕЮМ

Садоқатмандии ёр.

3 Шабонгоҳ бар бистари худ ӯро,
ки ҷонам дӯст медорад, ҷустуҷӯ кардам;
ӯро ҷустуҷӯ кардам, вале ӯро наёфтам.
² Пас, бархоста, дар шаҳр,
дар кӯчаҳо ва майдонҳо гардиш мекунам;
ӯро, ки ҷонам дӯст медорад, ҷустуҷӯ мекунам;
ӯро ҷустуҷӯ кардам, вале ӯро наёфтам.
³ Посбонҳое ки дар шаҳр гаштугузор мекунанд,
маро ёфтанд.
«Оё ӯро, ки ҷонам дӯст медорад, дидаед?»
⁴ Навакак аз пеши онҳо гузашта будам,
ки ӯро, ки ҷонам дӯст медорад, ёфтам;
ӯро дошта гирифтаам, ва ӯро сар надодам,
то вақте ки ӯро ба ҳавлии модари худ
ва ба ҳучраи волидаи худ овардам.
⁵ Эй духтарони Ерусалим!
Шуморо ба охувон ё ғизолони саҳро қасам
медиҳам,
ки маҳбубамро, то вақте ки худаш хоҳад,
бедор накунад ва аз хоб нахезонад.
⁶ Ин кист, ки аз биёбон
мисли сутунҳои дуд сууд менамояд,
ва аз бухури мур ва лодан
ва ҳар навъ хокаи атрафшони резаворфурӯш
муаттар шудааст?
⁷ Инак тахти равони Сулаймон!
Шаст нафар паҳлавонон дар гирди он,
аз паҳлавонони Исроил.
⁸ Ҳамаи онҳо шамшердор
ва ҷангозмуда мебошанд;
шамшери ҳар яке,
аз бими шаб, бар рони ӯст.
⁹ Сулаймони подшоҳ тахти равоне барои худ
аз дарахтони Лубнон сохтааст;
¹⁰ Сутунҳои онро аз нуқра,
соябони онро аз тилло,

нишмангоҳи онро аз арғувон сохтааст;
даруни он бо муҳаббати
духтарони Ерусалим ороиш ёфтааст.

¹¹ Эй духтарони Сион!
Берун оед ва Сулаймони подшоҳро бубинед,
бо тоҷе ки модараш дар рӯзи тӯи арӯсии ӯ,
ва дар рӯзи шодмонии дили ӯ
бар сари ӯ ниҳодааст.

БОБИ ЧОРУМ

Домод дар бораи фазилатҳои арӯс суҳан меронад.

4 Инак, ту нозанин ҳастӣ, эй ёри ман!
Инак, ту нозанин ҳастӣ!
Чашмонат аз пушти бурқайи ту мисли чашмони
кабутар аст;
мӯйҳоят мисли рамаи бузҳоест,
ки аз кӯҳи Ҷилъод мавҷзанон фурӯд меоянд.
² Дандонҳоят мисли рамаи мешҳои
пашмбуридаест,
ки аз шустан баромадаанд,
ва ҳамашон экизаквор чуфт-чуфт мебошанд,
ва нуқсоне дар онҳо нест.
³ Лабҳоят мисли риштаи қирмизӣ аст,
ва даҳонат зебост;
рухсорҳоят аз пушти бурқайи ту
мисли нимаҳои анор аст.
⁴ Гарданат мисли бурҷи Довуд аст,
ки барои кӯрхона бино ёфтааст;
ҳазор сипар, — ҳамаи сипарҳои паҳлавонон, —
бар он овозон аст.
⁵ Ду пистонат мисли ду охубарои
экизаки модаоҳу мебошад,
ки дар миёни савсанҳо мечаранд.
⁶ То вақте ки субҳ бидамад,
ва сояҳо бигрезад, ба кӯҳи мур
ва ба тали лодан хоҳам рафт.
⁷ Ту сар то по нозанин ҳастӣ, эй ёри ман!
Ва нуқсоне дар ту нест.
⁸ Аз Лубнон бо ман, эй арӯс,
аз Лубнон бо ман биё!
Аз қуллаи Амона,
аз қуллаи Сенир ва Ҷермӯн,
аз лонаҳои шерон,
аз кӯҳҳои баброн назар андоз.
⁹ Дили маро рабудай, эй хоҳар ва арӯси ман!
Бо як нигоҳи чашмони худ,
бо як тавқе ки бар гардани туст, дили маро
рабудай.
¹⁰ Чӣ хуш аст ишқбозихи ту, эй хоҳар ва арӯси
ман!
Чӣ хубтар аст ишқбозихи ту аз шароб,
ва роиҳаи равшанҳои атрафшони ту
аз тамоми атриёт!
¹¹ Аз лабҳоят шаҳд мечакад, эй арӯс!
Асал ва шир дар тахти забони туст,
ва роиҳаи пероҳанат мисли роиҳаи Лубнон аст.
¹² Хоҳар ва арӯси ман боғи дарбаста,

чашмаи қуфлкарда, манбаи мӯҳрзада мебошад.
¹³ Ниҳолҳоят фирдавси анорҳост бо дарахтони меваи хуштаъм;
 гулҳои ҳиност бо сунбулҳо;
¹⁴ Сунбул ва заъфар, наи атрогин ва дорчин аст бо ҳар навъ дарахтони лодан;
 мур ва уд аст бо ҳар гуна атриёти сара.
¹⁵ Чашмаи боғот
 ва чоҳи оби зинда аст,
 ки аз Лубнон ҷорист.

Ҷавоби арӯс.

¹⁶ Эй боди шимолӣ, бархез!
 В-эй боди ҷанубӣ, биё!
 Бар боғи ман биваз,
 то ки атрҳояш паҳн шавад,
 маҳбуби ман ба боғи худ биёяд
 ва меваҳои хуштаъми худро бихӯрад.

БОБИ ПАНЦУМ

Овози домод.

5 Ба боги худ омадам, эй хоҳар ва арӯси ман!
 Мури худро бо атри худ чидам, шони худро бо асали худ хӯрдам,
 шароби худро бо шири худ нӯшидам.
 Эй ёрон, бихӯред!
 Эй маҳбубон, бинӯшед ва маст шавед!

Арӯс аз фироқ андӯҳгин аст ва ҷамоли домодро ситоиш мекунад.

² Ман дар хоб ҳастам, вале дилам бедор аст;
 садое шунидам: маҳбуби ман дарро мекӯбад.
 «Барои ман бикшо, эй хоҳари ман, эй ёри ман,
 эй кабӯтари ман, эй покизаи ман!
 Чунки сарам аз шабнам,
 ва зулфҳоям аз рутубати шаб пур аст».
³ Пероҳанамро кашидаам;
 чӣ гуна онро бипӯшам?
 Пойҳоямро шустаам;
 чӣ гуна онҳоро чиркин кунам?
⁴ Маҳбуби ман дасташро аз сӯрохи дар дароз кард,
 ва дилам барои ӯ биошуфт.
⁵ Ман бархостам, то ки барои маҳбуби худ бикшоам,
 ва аз дастам мур чакид,
 ва аз ангуштҳоям мури покиза бар дастаи қуфл чакид.
⁶ Ман барои маҳбуби худ кушодам,
 вале маҳбуби ман сар тофта рафта буд.
 Вақте ки сухан гуфт, ҷонам дар изтироб афтод;
 ўро чустуҷӯ кардам, вале ўро наёфтам;
 ўро ҷеғ задам, вале ба ман ҷавоб нагардонд.
⁷ Посбонҳое ки дар шаҳр гаштугузор мекунамд,
 маро ёфтанд;
 маро заданд, маро захмдор карданд;
 посбонҳои ҳисорҳо сарандози маро аз сарам
 кашида гирифтанд.

⁸ Эй духтарони Ерусалим!
 Шуморо қасам медиҳам,
 ки агар маҳбуби маро биёбед, ба ӯ бигӯед,
 ки ман барои муҳаббат бемор ҳастам.
⁹ «Маҳбуби ту аз маҳбубони дигар чӣ хубӣ дорад,
 эй нозанинтарини занон?
 Маҳбуби ту аз маҳбубони дигар чӣ бартарӣ дорад,
 ки моро чунин қасам медиҳӣ?»
¹⁰ Маҳбуби ман сафедпӯст ва сурхрухсор аст,
 бар беваре баланд бардошта шудааст.
¹¹ Сари ӯ зари сурхи холис аст;
 зулфҳояш марғӯладор
 ва мисли зоғ сиёҳ аст.
¹² Чашмонаш мисли кабӯтарони назди маҷроҳои об аст,
 ки дар шир ғул мекунамд
 ва бар ҷӯйбори пуроб менишинанд.
¹³ Рухсорҳояш пуштаҳои райҳон,
 парваришгоҳи гиёҳҳои атрафшон аст;
 лабҳояш савсанҳост,
 ки аз онҳо мури покиза мечакад.
¹⁴ Дастҳояш лӯлаҳои тиллост,
 ки бо забарҷад мурассаъ шудааст;
 баданаш ҳайкале аз оч аст,
 ки аз ёкути кабуд хотамкорӣ дорад.
¹⁵ Соқҳояш сутунҳои мармар аст,
 ки бар пояҳои зари холис таъсис ёфтааст;
 шамоилаш мисли Лубнон аст,
 мисли арз боҳашамат аст.
¹⁶ Даҳонаш ширинсухан аст,
 ва ӯ сар то по фаттон аст;
 чунин аст маҳбуби ман, ва чунин аст ёри ман,
 эй духтарони Ерусалим!

БОБИ ШАШУМ

Шодии дидор.

6 Маҳбуби ту кучо рафтааст,
 эй нозанинтарини занон?
 Маҳбуби ту ба кучо рӯ овардааст?
 Ўро бо ту чустуҷӯ хоҳем кард.
² Маҳбуби ман ба боғи худ,
 ба пуштаҳои райҳон фуруд омадааст,
 то ки дар боғот бичаронад
 ва савсанҳо бичинад.
³ Ман аз они маҳбуби худ ҳастам, ва маҳбуби ман аз они ман аст;
 ӯ дар миёни савсанҳо мечаронад.
⁴ Эй ёри ман! Ту мисли Тирсо нозанин,
 мисли Ерусалим зебо
 ва мисли фавҷҳои байрақдор сахмгин ҳастӣ.
⁵ Чашмонатро аз ман дур соз,
 чунки онҳо маро ба ҳаяҷон меоваранд;
 мӯйҳоят мисли рамаи бузҳоест,
 ки аз Ҷилъод мавҷмонанд фуруд меоянд.
⁶ Дандонҳоят мисли рамаи мешҳоест,
 ки аз шустан баромадаанд,
 ва ҳамашон экизаквор чуфт-чуфт мебошанд,

ва нуқсоне дар онҳо нест.
⁷ Рухсорҳоят аз пушти бурҷаи ту
 мисли нимаҳои анор аст.
⁸ Агарчи шаст нафар маликаҳо ва ҳаштод нафар
 сурриягон ҳастанд,
 ва дӯшизагон сону шумор надоранд,
⁹ Лекин кабутари ман, покизаи ман ягона аст:
 ӯ ягонаи модари худ,
 мумтози волидаи худ мебошад.
 Духтарон ӯро диданд ва ҳамду сано ба ӯ хонданд,
 маликаҳо ва сурриягон ӯро ситоиш карданд.
¹⁰ «Ин кист, ки мисли шафақи субҳ дурахшон аст,
 мисли моҳ нозанин аст,
 мисли офтоб тобон аст,
 мисли фавҷҳои байрақдор сахмгин аст?»
¹¹ Ба боғи чормағз фуруд омадам,
 то ки сабззори водиро тамошо кунам,
 то бубинам, ки оё ток гул кардааст,
 ва оё анор муғча кушодааст?
¹² Надонистам, ки чони ман чӣ гуна маро
 ба аробаҳои наҷибони қавми ман қазб намуд.

БОБИ ҶАФТУМ

Муоширати дӯстона.

⁷ Баргард, баргард, эй Шуламит!
 Баргард, баргард, то ки ба ту назар кунем.
 Ба Шуламит чӣ назар мекунад,
 вақте ки ӯ дар миёни ду лашкаргоҳ мерақсад?
² Чӣ зебост пойҳоят дар кафшҳо,
 эй духтари наҷиб! Сурињоят мисли зеварҳост,
 ки амали дастҳои санъатгар аст.
³ Нофат косаи мудаввар аст,
 ки шароби дорувордор дар он камӣ намекунад.
 Батнат хирмани гандум аст,
 ки бо савсанҳо ороиш ёфтааст.
⁴ Ду пистонат мисли ду охубараи
 экизаки модаоҳу мебошад.
⁵ Гарданат мисли бурҷи оҷ аст;
 чашмонат мисли ҳавзҳои Ҳешбӯн
 дар назди дарвозаи Батрабим аст;
 биниат мисли бурҷи Лубнон аст,
 ки ба сӯи Димишқ нигаронида шудааст.
⁶ Сарат бар ту мисли Кармил аст,
 ва кокули сарат мисли арғувон аст;
 подшоҳ ба турраҳояш гирифтор шудааст.
⁷ Чӣ нозанин ҳастӣ ва чӣ дилпазир,
 эй маҳбуба, дар ҳаловатҳо!
⁸ Ин қоматат ба нахл монанд аст,
 ва пистонҳоят — ба шингилҳои меваи он.
⁹ Гуфтам, ки бар нахл баромада,
 навдаҳояшро нигоҳ хоҳам дошт;
 ва пистонҳоят мисли шингилҳои ангур хоҳад буд,
 ва роиҳаи нафасат — мисли себҳо,
¹⁰ Ва даҳонат — мисли шароби ноб.
 Он ба гулӯи маҳбуби ман бемалол фуру мевада,
 лабҳои хуфтагонро ба ҳаракат меоварад.
¹¹ Ман аз они маҳбуби худ ҳастам,

ва иштиёқи ӯ бар ман аст.
¹² Биё, эй маҳбуби ман, ба сайри сахро бароем,
 дар деҳот шаб гузаронем,
¹³ Бомдодон ба тоқзорҳо биравем:
 бубинем, ки оё ток гул карда,
 ғӯра бастааст
 ва оё анорҳо муғча кушодааст?
 Дар он ҷо ишқбозиҳоямро ба ту хоҳам бахшид.
¹⁴ Роиҳаи меҳриғиҳҳо меояд,
 ва назди дарҳои мо ҳар навъ меваҳои хуштаъми
 тару тоза
 ва кӯҳна мавҷуд аст:
 онҳоро барои ту, эй маҳбуби ман, саришта
 кардаам.

БОБИ ҶАШТУМ

Садоқатмандии абадии пайвандшудагон.

⁸ Кошки ту барои ман бародаре
 ки пистонҳои модари маро макидааст, мебудӣ!
 Он гоҳ, дар берун бо ту вохӯрда, туро мебӯсидам,
 ва маро мазаммат намекарданд;
² Барои ту роҳбалад мешудам ва туро
 ба хонаи модарам меовардам, ки вай маро
 таълим додааст;
 туро аз шароби дорувордор, аз шарбати анори
 худ менӯшонидам.
³ Дасти чапаш дар таги сари ман аст,
 ва дасти росташ маро ба оғӯш мекашад.
⁴ Эй духтарони Ерусалим!
 Шуморо қасам медиҳам,
 ки маҳбубамро, то вақте ки худаш хоҳад,
 бедор накунад ва аз хоб нахезонад.
⁵ Ин кист, ки аз биёбон, бар маҳбуби худ такья
 карда,
 сууд менамояд?
 Дар таги дарахти себ туро бедор кардам;
 он ҷо модарат туро зоидааст.
⁶ Маро мисли мӯҳре бар дили худ,
 мисли мӯҳре бар бозуи худ бигуздор;
 зеро ки муҳаббат мисли марг пурзӯр аст,
 ва рашки он мисли дӯзах бераҳм аст;
 барқҳои он барқҳои оташ аст,
 алангаи илоҳист.
⁷ Обҳои бисъёр наметавонад муҳаббатро хомӯш
 кунад,
 ва наҳрҳои наметавонад онро фуру нишонанд.
 Агар касе тамоми сарвати хонаи худро барои
 муҳаббат бидиҳад,
 аз ӯ албатта нафрат хоҳанд кард.
⁸ Моро хоҳари хурде ҳаст,
 Ва ӯ пистон надорад;
 бо хоҳари худ чӣ кор кунем,
 вақте ки ӯро хостгор шаванд?
⁹ Агар ӯ ҳисор мебуд,
 назди ӯ кӯшкӣ нуқра бино мекардем;
 ва агар ӯ дарвоза мебуд,
 бар вай ғалақае аз чӯби арз мекардем.

¹⁰ Ман ҳисор ҳастам, ва пистонҳоям мисли бурҷҳост;
бинобар ин дар назари ӯ мисли чашмаи саодат будам.

¹¹ Сулаймон тоқзоре дар Баал-Ҳамӯн дошт;
тоқзорро ба дидбонон супурд;

ҳар кас барои меваи он ҳазор нуқра меод.

¹² Аммо тоқзори ман назди ман аст.

Барои ту, эй Сулаймон, ҳазор,
ва барои дидбонони меваи он дусад хоҳад буд.

¹³ Эй он ки дар боғот менишинӣ!

Рафиқон ба овози ту гӯш медиҳанд;

онро ба ман бишнаван!

¹⁴ Бигрез, эй маҳбуби ман!

Ва мисли оҳу ё барраи ғизолон

бар кӯҳҳои атриёт бош.

ИШАЪЁ

БОБИ ЯКУМ

Аз Худо чудо шудани Исроил.

1 Рӯъёи Ишаъё ибни Омӯс, ки онро дар бораи Яҳудо ва Ерусалим дар айёми Узиё, Ютом, Оҳоз ва Ҳизқиё, подшоҳони Яҳудо, дидааст.
 2 Эй осмон, бишнав, ва эй замин, гӯш андоз, чунки Худованд суҳан меронад: «Писаронро парвариш додам ва ба воя расонидам, вале онҳо бар зидди Ман исьён карданд.
 3 Барзагов молики худро, ва хар охури соҳиби худро мешиносад, аммо Исроил намешиносад: қавми Ман фаҳм намекунад».
 4 Эй вой бар халқи хатокор, бар қавме ки зери бори гуноҳ мондаанд, бар насли бадкешон, бар писарони қачрафтор! Худовандро тарк кардаанд, Куддуси Исроилро хор доштаанд, ақиб гаштаанд.
 5 Чаро боз зарбу лат хӯред, чун маъсиятро давом диҳед? Тамоми сар дарднок аст, ва тамоми дил садчок.
 6 Аз кафи по то фарқи сар дар ӯ чои сиҳате нест: ҷароҳат ва реш ва захми хуншор, ки на пок карда шудааст, на баста шудааст ва на бо равған нарм гардонида шудааст.
 7 Замини шумо харобазор гардидааст; шаҳрҳои шумо ба оташ сӯхтааст; саҳроҳои шуморо дар пеши назари шумо бегонаҳо мехӯранд, ва харобӣ асари торумори бегонаҳост.
 8 Ва духтари Сион мисли чайлае дар тоқзор, мисли чатре дар полиз, мисли шаҳри муҳосирашудае мебошад.
 9 Агар Худованди лашкарҳо бақияи андаке барои мо намегузошт, мо мисли Садӯм мешудем ва ба Амӯро монандӣ медоштем.
 10 Эй мирони Садӯм! Сухани Худовандро бишнавед. Эй қавми Амӯро! Ба шариати Худои мо гӯш андозед.

11 «Қурбониҳои бисъёри шумо ба Ман чӣ лозим аст?

— мегӯяд Худованд. —

Аз қурбониҳои сӯхтани кӯчқорҳо ва чарбуи парвориён сер шудаам, ва ба хуни нарговҳо, гӯсфандҳо ва такаҳо рағбат надорам.

12 Вақте ки меоед, то ба ҳузури Ман ҳозир шавед, кист, ки аз шумо талабида бошад, ки саҳнҳои Маро поймол кунед?

13 Ҳадияи бекора дигар набиёред; бухур барои Ман зишт аст; навмоҳ ва шанбе ва анчуман низ: ба хабосат ва маҷлиси идона наметавонам тоқат оварам.

14 Аз навмоҳҳо ва идҳои шумо ҷони Ман нафрат дорад;

онҳо барои Ман бори гарон аст, ки аз бардоштани тоқатам тоқ шудааст.

15 Ва ҳангоме ки дастҳои худро дароз мекунед, чашмони Худро аз шумо мепӯшам; дуоро афзун кунед ҳам, намешунавам,

чунки дастҳои шумо пур аз хун аст.

16 Шустушӯй кунед, пок шавед; аъмоли бади худро аз чашмони Ман дур созед; аз бадқирдорӣ даст кашед.

17 Некӯкориро таълим гиред;

толиби адлу инсоф бошед;

ба мазлум халосӣ диҳед;

ба ятим додгарӣ намоед;

бевазанро ҳимоят кунед».

18 «Биёед исбот намоем,

— мегӯяд Худованд, —

агар гуноҳҳои шумо мисли қирмиз бошад,

мисли барф сафед хоҳад шуд;

агар мисли арғувон сурх бошад,

мисли пашм хоҳад шуд.

19 Агар орзуманд бошед ва бишнавед,

неъматҳои заминро хоҳед хӯрд.

20 Вале агар сар печида, муқобилат кунед,

шамшер шуморо хоҳад хӯрд;

зеро ки даҳони Худованд чунин мегӯяд».

21 Пойтахти амин чӣ гуна зинкор шудааст!

Вай аз инсоф пур буд,

дар вай адолат сокин буд,

вале алҳол — қотилон!

22 Нуқраи ту ба ғаш табдил ёфтааст;

шароби ту бо об омехта шудааст.

23 Мирони ту худсар шуда,
шарики дуздон гардидаанд;
ҳар яке аз онҳо ришваро дӯст медоранд
ва аз паи бахшишҳо медаванд;
ба ятим додгарӣ намекунанд,
ва даъвои бевазан назди онҳо намеояд.
24 Бинобар ин Худованд, Худованди лашкарҳо,
Неруманди Исроил мегӯяд:
«Ҳой, Ман аз шикасти адуёни Худ қаноат
ҳосил хоҳам кард
ва аз душманони Худ интиқом хоҳам гирифт!

Огоҳӣ додан ва даъват кардан ба тавба.

25 Ва дасти Худро бар ту хоҳам баргардонид,
ва ғашши туро чун дар ишқор тоза хоҳам кард,
ва тамоми нопокии туро дур хоҳам сохт.
26 Ва доварони туро мисли пештара
ва мушовирони туро мисли аввала хоҳам
баргардонид;
пас аз он ту „Шаҳри адолат,
пойтахти амин“ хонда хоҳӣ шуд».
27 Сион ба василаи инсоф наҷот хоҳад ёфт,
ва тавбакунандагонаш — ба василаи адолат.
28 Ва осиеъну хатокорон саросар шикаст хоҳанд
хӯрд,
ва онҳое ки Худовандро тарк кардаанд,
маҳв хоҳанд шуд.
29 Зеро онҳо аз дарахтони пистае ки шумо орзу
карда будед, хичил хоҳанд шуд,
ва аз боғҳое ки шумо баргузида будед, нангин
хоҳанд гашт.
30 Зеро шумо мисли дарахти пистае ки баргҳояш
пажмурда шуда бошад,
ва мисли боғе ки об надошта бошад, хоҳед шуд.
31 Ва зӯровар ба пӯстлохи катон,
ва амалаш ба шарорае мубаддал хоҳад
шуд,
ва ҳар дуяшон якҷоя хоҳанд сӯхт,
ва оташкуше нахоҳад буд.

БОБИ ДУЮМ

Ваъда дар бораи айёми охир.

2 Каломе ки Ишаъё ибни Омӯс дар бораи Яҳудо
ва Ерусалим дар рӯъё дидааст.
2 Ва дар айёми охир воқеъ хоҳад шуд,
ки кӯҳи хонаи Худованд
бар сари кӯҳҳо барқарор хоҳад гардид,
ва аз теппаҳо баланд хоҳад шуд,
ва ҳамаи халқҳо сӯи он равона хоҳанд шуд.
3 Ва қавмҳои бисъёр роҳсипор шуда, хоҳанд гуфт:
«Биёед, ба кӯҳи Худованд,
ба хонаи Худои Яъқуб бароем,
то ки Ё тариқҳои Худро ба мо таълим диҳад,
ва мо ба роҳҳои Ё равона шавем».
Зеро шарият аз Сион,
ва каломи Худованд аз Ерусалим хоҳад баромад.
4 Ва Ё дар миёни халқҳо доварӣ хоҳад кард,

ва қавмҳои бисъёрро танбеҳ хоҳад намуд;
ва онҳо шамшерҳои худро ба амочҳо, ва найзаҳои
худро ба досколаҳо табдил хоҳанд дод;
ва халқе бар халқе шамшер нахоҳанд кашид,
ва ҷангро дигар таълим нахоҳанд гирифт.

Пеш аз баракат ҷазо меояд.

5 Эй хонадони Яъқуб! Биеёд, дар нури Худованд
роҳ равем.
6 Зеро Ту қавми Худ, хонадони Яъқубро тарк
кардаӣ,
чунки онҳо аз расму оини шарқӣ пур шудаанд,
ва мисли фалиштиён фол мекушоанд,
ва бо зодагони бегонаҳо қонеъ мешаванд.
7 Ва замини вай аз нуқра ва тилло пур шудааст;
ва хазоини вай интиҳо надорад;
ва замини вай аз аспон пур шудааст,
ва аробаҳои вай интиҳо надорад;
8 Ва замини вай аз бутҳо пур шудааст:
онҳо ба амали дастҳои худ,
ба он чи ангуштҳои сохтааст, саҷда мекунанд.
9 Ва инсон сарпаст,
ва мард залил шудааст;
ва Ту онҳоро нахоҳӣ омурзид!
10 Аз тарси Худованд ва аз шавкати кибриёи Ё ба
кӯҳпора дохил шав,
ва худро дар хок пинҳон кун.
11 Чашмони ҳавобаланди инсон залил
ва ғурури мардон паст хоҳад шуд,
ва танҳо Худованд дар он рӯз баланд хоҳад буд.
12 Зеро аз ҷониби Худованди лашкарҳо рӯзест,
ки бар ҳар чизи ҳавобаланд ва мағрур хоҳад омад,
ва бар ҳар чизи сарбаланд,
— ва он паст хоҳад шуд, —
13 Ва бар ҳамаи арзҳои сиҳӣ ва сарбаланди
Лубнон,
ва бар ҳамаи булутҳои Бошон,
14 Ва бар ҳамаи кӯҳҳои саркаш,
ва бар ҳамаи теппаҳои сарбаланд,
15 Ва бар ҳар бурҷи баланд,
ва бар ҳар ҳисори мустақкам,
16 Ва бар ҳамаи киштиҳои Таршиш,
ва бар ҳамаи зеварҳои назаррабо.
17 Ва ҳавобаландии инсон паст,
ва ғурури мардон залил хоҳад шуд,
ва танҳо Худованд дар он рӯз баланд хоҳад буд.
18 Ва бутҳо тамоман маҳв хоҳад шуд.
19 Ва мардум ба мағораҳои кӯҳпораҳо
ва ба сӯроҳҳои хок дохил хоҳанд шуд,
аз сабаби тарси Худованд
ва аз шавкати кибриёи Ё,
вақте ки Ё бархезад, то заминро вожгун созад.
20 Дар он рӯз инсон бутҳои нуқра ва бутҳои
тиллои худро,
ки барои парастии худ сохтааст,
ба кӯрмушҳо ва кӯршабпаракҳо хоҳад партофт,
21 То ки мардум ба ғорҳои кӯҳпораҳо
ва ба дутаҳҳои байни сахраҳо дохил шаванд,

аз сабаби тарси Худованд ва аз шавкати кибриёи
 Ҷ,
 вақте ки Ӯ бархезад, то заминро вожгун созад.
 22 Шумо аз инсон, ки нафаси ӯ дар бинии ӯст,
 даст кашед,
 зеро ки у чӣ чизе ҳисоб меёбад?

БОБИ СЕЮМ

Доварӣ бар ғурур.

3 Зеро, инак Худованд, Худованди лашкарҳо,
 мадад ва такьягохро аз Ерусалим ва Яҳудо дур
 хоҳад кард:

ҳар мадади нон ва ҳар мадади обро;

2 Паҳлавон ва марди ҷангӣ,
 довар ва набӣ,
 ва соҳир ва муршидро;

3 Мирипанҷоҳ ва шариф,
 ва мушовир,
 ва ҳунарвар ва азоимхонро.

4 Ва амрадонро бар онҳо ба сарварӣ хоҳам дод,
 ва кӯдакон бар онҳо ҳукмронӣ хоҳанд кард.

5 Ва қавм гирифтори зулм хоҳанд шуд:

ҳар кас аз дасти каси дигар,
 ва ҳар кас аз дасти ёри худ;

амрад ба пир,
 ва пастфитрат ба олиҷаноб густоҳӣ хоҳад кард.

6 Вақте ки касе дар хонаи падараш
 ба бародари худ часпида, бигӯяд:

«Ту либосе дорӣ, пас ҳокими мо шав,
 ва ин бесарусомонӣ зери дасти ту бошад», —

7 Вай дар он рӯз овози худро баланд карда, хоҳад

гуфт:

«Ман наметовонам чорасоз шавам,
 зеро ки дар хонаи ман на ноне ҳаст, на либосе;
 маро ҳокими қавм таъин накунед».

8 Ба ин минвол Ерусалим бесару сомон шудааст,
 ва Яҳудо фуру ғалтидааст,
 зеро ки забони онҳо ва аъмоли онҳо бар зидди
 Худованд аст,
 то ки чашмони ҷалоли Ӯро ба хашм оваранд.

9 Ифодаи рӯйҳои онҳо бар зидди худашон
 гувоҳӣ медиҳад,
 ва онҳо дар бораи гуноҳи худ мисли мардуми
 Садум ошкоро сухан меронанд,
 ва онро пинҳон намедоранд.
 Вой бар ҷони онҳо!

Зеро ки худашон ба сари худ бадӣ меоваранд.

10 Ба одил бигӯед, ки ӯ неқӣ хоҳад дид,
 зеро ки аз самараи аъмоли худ хоҳад хӯрд.

11 Вой бар ҳоли шарир, ки вай бадӣ хоҳад дид,
 зеро ки мукофоти амали дастҳои вай ба вай
 дода хоҳад шуд.

12 Бар қавми ман кӯдакон зулм мекунанд,
 ва занон бар вай салтанат меронанд.
 Эӣ қавми ман! Роҳбаронат туро дар иштибоҳ
 меандозанд,
 ва самти роҳҳои туро вайрон кардаанд.

13 Худованд барои додгарӣ бархостааст,
 ва рост истодааст, то ки қавмҳои доварӣ намояд.

14 Худованд бо пирони қавми Худ ва бо мирони он
 ба мурофия хоҳад омад:

«Шумо тоқзорро оташ задаед,
 ва он чи аз бенаво ғорат карда шудааст,
 дар хонаҳои шумост.

15 Шумо чӣ ҳақ доред, ки қавми Маро мазлум
 созед,
 ва рӯйҳои бенавоёнро поймол кунед?» —

мегӯяд Худованд, Худованди лашкарҳо.

16 Ва Худованд гуфт: «Азбаски духтарони Сион
 мағрур шудаанд,
 ва гардан барафрохта роҳ мераванд,
 ва бо ғамзаҳои чашм ба васваса меандозанд,
 бо ишваю ноз мехироманд,
 ва зангӯлачаҳои халхолҳоро бар пойҳоишон
 ҷарангос мезанонанд,

17 Бинобар ин Худованд фарқи сари духтарони
 Сионро кал хоҳад кард,
 ва Худованд аврати онҳоро бараҳна хоҳад намуд».

18 Дар он рӯз Худованд зебу зинати халхолҳо,
 ва пешонабандҳо, ва тавқҳоро нест хоҳад кард;

19 Ва гӯшвораҳо, ва дастпонаҳо, ва рӯйбандҳоро;

20 Ва афсарҳо, ва занҷирҳо, ва камарбандҳо,
 ва атрдонҳо, ва туморҳоро;

21 Ва ангуштаринҳо, ва ҳалқаҳои биниро;

22 Ва камзӯлҳо, ва ҷомаҳо, ва рӯймолҳо, ва
 ҳамёнҳоро;

23 Ва оинаҳо, ва пероҳанҳо, ва дасторҳо, ва
 ҳичобҳоро.

24 Ва дар ивази роиҳаи атр тааффуни рим хоҳад
 буд;

ва дар ивази камарбанд — арғамчин;

ва дар ивази гесӯи пурпечу хам — калӣ;

ва дар ивази либоси фарох — фӯтае аз палос;

ва дар ивази зебой — тамға.

25 Мардони ту ба шамшер,
 ва баҳодурони ту дар ҷанг хоҳанд афтод.

26 Ва дарвозаҳои он нола хоҳад кард
 ва мотам хоҳад гирифт,
 ва он тиҳӣ гардида, бар замин хоҳад нишаст.

БОБИ ЧОРУМ

Рӯъёи малакути оянда.

4 Ва дар он рӯз ҳафт зан ба як мард часпида,
 хоҳанд гуфт: «Нони худро хоҳем хӯрд, ва
 либоси худро хоҳем пӯшид, фақат номи ту бигзор
 бар мо хонда шавад, — нанги моро дур кун».

2 Дар он рӯз навдаи Худованд шукӯҳ ва ҷалол, ва
 меваи замин барои бақияи Исроил кибриё ва
 шавкат хоҳад буд.

3 Ва ҳар кӣ дар Сион боқӣ ва дар Ерусалим
 саломат монад, яъне ҳар кӣ дар Ерусалим дар
 дафтари ҳаёт навишта шавад, муқаддас номида
 хоҳад шуд.

⁴ Вақте ки Худованд наҷосати духтарони Сионро бишӯяд, ва хуни Ерусалимро бо рӯҳи доварӣ ва бо рӯҳи сӯзон аз даруни он дур кунад,

⁵ Он гоҳ Худованд бар тамоми макони кӯҳи Сион ва бар ҷамъомадҳои он абр ва дудро дар рӯз ва дурахши оташи шӯълаварро дар шаб хоҳад офарид, ва бар тамоми ҷалол пардае хоҳад буд.

⁶ Ва соябоне дар рӯз барои соя аз гармо, ва барои малоз ва паноҳгоҳ аз бод ва борон хоҳад буд.

БОБИ ПАНҶУМ

Масал дар бораи тоқзор.

5 Суруди Маҳбуби худро дар бораи тоқзори ӯ барои Маҳбуби худ бисароям:

Маҳбуби ман тоқзоре бар теппаи ҳосилхез дошт.

² Ва ӯ замини онро канда, аз санғо тоза кард, ва разҳои ангури лаъл дар он шинонид, ва бурҷе дар миёнаҳои он бино кард, ва чархуште низ дар он канд, ва ӯ умед дошт, ки ангури хуб меоварад, валекин ангури бад овард.

³ Ва акнун, эй сокинони Ерусалим ва мардони Яхудо,

дар миёни Ман ва тоқзори Ман доварӣ намоед.

⁴ Барои тоқзори Ман боз чӣ кор кардан лозим буд, ки Ман дар он накарда бошам?

Чун умед доштам, ки ангури хуб меоварад, чаро ангури бад овард?

⁵ Ва акнун Ман ба шумо эълон менамоям, ки ба тоқзори Худ чӣ кор хоҳам кард: Хорбандашро дур мекунам, ва он хароб хоҳад шуд;

деворашро вайрон мекунам, ва он поймол хоҳад шуд.

⁶ Ва онро харобазор мегардонам: на навдаҳояш каллак зада хоҳад шуд, ва на заминаш канда нарм карда хоҳад шуд, ва явшон ва хори шутур дар он хоҳад рӯид; ва ба абрҳо амр мефармоям, ки бар он борон наборонанд.

⁷ Зеро ки хонадони Исроил тоқзори Худованди лашкарҳо мебошанд, ва мардони Яхудо — ниҳоли дилпазири ӯ; ва ӯ умеди инсоф дошт, ва инак — ноинсофӣ; адолатро чашм дошт, ва инак — доду фаръед.

Пешгӯӣ дар бораи шаш мусибати оянда.

⁸ Эй вой бар онҳое ки хонаро ба хона илова менамоянд, киштзорро ба киштзор зам мекунанд, ба тавре ки ҷое боқӣ наместонад; ва шумо ба танҳои бар замин маскан гирифтаед.

⁹ Худованди лашкарҳо ба гӯши ман гуфт: «Ба яқин, хонаҳои бисёр хароб хоҳад шуд, хонаҳои бузург ва зебо ғайримаскун хоҳад гардид;

¹⁰ Зеро ки даҳ ҷуфт [†] тоқзор як бат хоҳад дод, ва як ҳӯмер ^{††} тухмӣ як эфа хоҳад овард».

¹¹ Эй вой бар онҳое ки бомдодон бармаҳал бархоста,

аз паи арақ медаванд ва то бевақтии шаб нишаста, худро бо шароб оташ медиҳанд!

¹² Ва барбат ва уд, ва даф ва най ва шароб дар базмҳои онҳост;

вале онҳо ба корҳои Худованд назар намекунанд, ва амали дастҳои ӯро намебинанд.

¹³ Бинобар ин қавми ман баногоҳ ҷалои ватан гардидаанд,

ва ашрофи онҳо гирифтори гуруснагӣ мебошанд, ва авоми онҳо аз ташнагӣ хушк шудаанд.

¹⁴ Бинобар ин дӯзах ҳирси худро афзун кардааст, ва даҳони худро бениҳоят кушодааст; ва шавкати онҳо, ва хушнӯдии онҳо, ва ғавғои онҳо, ва ҳар кӣ дар байнашон хушҳол аст,

дар он фурӯ хоҳад рафт.

¹⁵ Ва инсон сархам, ва мард залил, ва чашмони ҷавобаландон паст хоҳад шуд.

¹⁶ Ва Худованди лашкарҳо дар доварӣ баланд хоҳад шуд,

ва Худои Қуддус дар адолат тақдис хоҳад ёфт.

¹⁷ Ва гӯсфандон, мисли он ки дар чарогоҳи худ бошанд, хоҳанд чарид, ва он чиро, ки дар харобаҳои сарватдорон боқӣ монда бошад, бегонаҳо хоҳанд хӯрд.

¹⁸ Эй вой бар онҳое ки гуноҳро бо арғамчини батолат,

ва хаторо мисли таноби ароба аз паи худ мекашанд,

¹⁹ Ва мегӯянд: «Бигзор ӯ шитоб намуда, амали Худро тезонад, то онро бубинем; ва бигзор машварати Қуддуси Исроил наздик шавад

ва биёяд, то онро бидонем!»!

²⁰ Эй вой бар онҳое ки бадири некӣ, ва некиро бадӣ меноманд,

торикиро рӯшноӣ, ва рӯшноиро торикӣ медонанд, талхро ширин, ва ширинро талх ҳисоб мекунанд!

²¹ Эй вой бар онҳое ки дар назари худ хирадманд, ва дар пеши худ доно мебошанд!

²² Эй вой бар онҳое ки дар нӯшидани шароб баҳодур,

ва дар тайёр кардани машруботи дорувордор мардони пурзӯр мебошанд,

²³ Ки шарирро ба хотири ришва одил медонанд, вале одилонро аз адолаташон маҳрум мекунанд!

²⁴ Бинобар ин, чунон ки забонаи оташ хасро мехӯрад,

ва хошок дар аланга нест мешавад, ончунон решаи онҳо пӯсида хок хоҳад шуд, ва шукуфаи онҳо мисли ғубор барбод хоҳад рафт; зеро ки онҳо аз шариати Худованди лашкарҳо нафрат кардаанд,

[†] ҷуфт — андозаи киштзор буд, ки онро як ҷуфт барзагов дар як рӯз шудгор мекард. ^{††} Ҳӯмер — 400 килограмм.

ва каломи Қуддуси Исроилро хор дидаанд.
²⁵ Бинобар ин ғзаби Худованд бар қавми Ў оташ гирифтааст, ва Ў дасти Худро бар онҳо дароз карда, онҳоро зарба задааст, ва кӯҳҳо ба ларза омадааст, ва ҷасадҳои онҳо дар кӯчаҳо мисли ахлот партофта шудааст; бо ин ҳама, ғзаби Ў фуру нанишастааст, ва дасти Ў ҳанӯз дароз аст.
²⁶ Ва ливое барои халқҳои дурдаст хоҳад барафрошт, ва якеро аз ақсои замин хитоб хоҳад кард, — ва инак, вай шитоб намуда, ба осонӣ хоҳад омад.
²⁷ Андаруни вай на лакоте хоҳад буд, на заифе; вай на пинак хоҳад рафт, на хоб хоҳад кард; ва камарбанди вай аз камараш воз нахоҳад шуд, ва даволи пойафзолаш қанда нахоҳад шуд.
²⁸ Тирҳои вай тез, ва ҳамаи камонҳояш зеҳ карда шудааст; сумҳои аспони вай мисли сахра аст, ва чархҳои вай мисли тундбод.
²⁹ Наъраи вай мисли наъраи модашер аст; мисли шерони ҷавон наъра мезанад, ва ғурришқунон сайд мегирад, ва онро мебарад, ва раҳокунандае нахоҳад буд.
³⁰ Ва дар он рӯз бар Ў мисли хурӯши баҳр ғурриш хоҳад кард; ва кас агар ба замин назар андозад, инак торикӣ ва тангист, ва нур дар паси абрҳои сиёҳ тира шудааст.

БОБИ ШАШУМ

Худованд ба Ишаъё дар ҷалоли Худ зоҳир мешавад.

6 Дар соли ки подшоҳ Узиё вафот кард, Худовандро дидам, ки бар курсии баланд ва оли нишаста буд, ва домони Ў маъбадро пур карда буд.

² Сорофиён † дар гирди Ў истода буданд, ки ҳар яке аз онҳо шаш бол дошт: бо дутояш вай рӯи худро мепӯшид, ва бо дутояш пойҳои худро мепӯшид, ва бо дутояш парвоз мекард.

³ Ва яке ба дигаре нидо карда, мегуфт: «Қуддус аст, қуддус аст, қуддус аст Худованди лашкарҳо! Тамоми замин аз ҷалоли Ў пур аст!»

⁴ Ва паҳлударихо аз овози нидокунандагон ба ларза омад, ва хона аз дуд пур шуд.

⁵ Ва ман гуфтам: «Вой бар ман, ки тамои шудам! Зеро ки ман шахси ҳаромлаб ҳастам, ва дар миёни қавми ҳаромлаб сукунат дорам, — ва чашмонам Подшоҳро, Худованди лашкарҳоро дидааст».

† Сорофиён — навъе аз малоик.

Натиҷаи ин рӯъё; оташи поккунанда.

⁶ Ва яке аз сорофиён назди ман парида омад, ва дар дасташ ахгаре буд, ки бо оташгирак аз қурбонгоҳ гирифта буд,

⁷ Ва онро ба даҳонам расонда, гуфт: «Инак, ин ба лабҳоят расид, ва гуноҳат дур шуд, ва хатоят кафорат ёфт».

⁸ Ва ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Ман киро бифиристам? Ва кист, ки барои Мо биравад?» Ва ман гуфтам: «Инак ман ҳозирам, маро бифирист».

Супориши наве ба зиммаи Ишаъё гузошта шуд.

⁹ Ва Ў гуфт: «Бирав, ва ба ин қавм бигӯй: „Ба шундан хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид, ва ба дидан хоҳед дид, вале нахоҳед донист“.

¹⁰ Дили ин қавм кундфаҳм, ва гӯшҳои вазнин, ва чашмҳои баста шудааст, мабодо бо чашмони худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва дили онҳо бифаҳмад, ва рӯчӯи кунанд, ва шифо ёбанд».

¹¹ Ва ман гуфтам: «То ба кай, эй Худованд?» Ва Ў гуфт:

«То даме ки шаҳрҳо валангор шуда, ғайримаскун гардад, ва хонаҳо бе одам бимонад, ва замин ба харобазор табдил ёбад.

¹² Ва Худованд одамонро дур хоҳад кард, ва дар замин харобӣ бисёр хоҳад шуд.

¹³ Ва агар даҳьяке дар он боз бимонад, бори дигар он низ хонавайрон хоҳад шуд; чунон ки аз дарахти писта ва аз дарахти булут пас аз буридан решаи онҳо боқӣ мемонад, ончунон насли муқаддас решаи он хоҳад буд».

БОБИ ҲАФТУМ

Иттифоқи ҳалокатовари Расин бо Фақаҳ дар айёми подшоҳии Оҳоз.

7 Ва дар айёми Оҳоз ибни Ютом ибни Узиё подшоҳи Яҳудо воқеъ шуд, ки Расин подшоҳи Арам ва Фақаҳ ибни Рамальёху подшоҳи Исроил бар зидди Ерусалим бароманд, то ки бо он ҷанг кунанд, валекин натавонистанд онро забт намоянд.

² Ва ба хонадони Довуд хабар дода, гуфта шуд: «Арамиён дар хоки Эфроим ўрду задаанд». Ва дили вай ва дили қавмаш ларзид, чунон ки дарахтони ҷангал аз бод меларзанд.

³ Ва Худованд ба Ишаъё гуфт: «Ту бо писарат Шеорьёшуб ба охири ҷӯи ҳавзи боло, ба роҳи саҳрои гозурон ба истиқболи Оҳоз баро,

⁴ Ва ба Ў бигӯй: худдорӣ намо ва ором бош; натарс, ва дили ту аз ин ду кундаи нимсӯзи пурдуд,

яъне аз шиддати ғазаби Расин ва Арам ва писари Рамальёху хавотир нашавад.

⁵ Азбаски Арам, Эфроим ва писари Рамальёху дар ҳаққи ту қасди бад карда, мегӯянд:

⁶ „Бар зидди Яҳудо бароем, ва онро муҳосира карда, ба ҳарос андозем, ва раҳна кушода, барои худ забт намоем, ва писари Тобъалро дар вай подшоҳ таъин кунем“, —

⁷ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: ин ба амал нахоҳад омад ва иҷро нахоҳад шуд!

⁸ Зеро ки сари Арам Димишқ аст, ва сари Димишқ — Расин; ва баъд аз шасту панҷ сол Эфроим шикаст хӯрда, дигар қавм нахоҳад шуд.

⁹ Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария — писари Рамальёху. Агар имонатон устувор набошад, шумо устувор нахоҳед монд».

Аломати бузург: Писари бокира — Имонуил.

¹⁰ Ва Худованд суханашро ба Оҳоз давом дода, гуфт:

¹¹ «Барои худ аз Худованд Худои худ аломате талаб намо: онро ё аз умқи фарш талаб намо, ё аз афроси арш».

¹² Ва Оҳоз гуфт: «Талаб нахоҳам кард, ва Худовандро имтиҳон нахоҳам намуд».

¹³ Ва Ишаъё гуфт: бишнавед, эй хонадони Довуд! Оё одамонро безор карданатон барои шумо кам аст, ки боз Худои маро безор мекунад?

¹⁴ Бинобар ин Худованд Худаш ба шумо аломате хоҳад дод: инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зид, ва Ҷоро Имонуил хоҳад номид.

¹⁵ Ӯ қаймоқ ва асал хоҳад хӯрд, то даме ки рад кардани чизи бад ва ихтиёр кардани чизи хубро ёд гирад.

¹⁶ Зеро, пеш аз он ки он кӯдак рад кардани чизи бад ва ихтиёр кардани чизи хубро ёд гирад, замине ки аз ду подшоҳи он ту метарсӣ, тарк карда хоҳад шуд.

Пешгӯй дар бораи тохтутозе ки ба Яҳудо маҳдид мекунад.

¹⁷ Худованд бар ту, ва бар қавми ту, ва бар хонадони падари ту рӯзҳое хоҳад овард, ки аз замоне ки Эфроим аз Яҳудо ҷудо шуд, наомада буд, яъне подшоҳи Ашшурро хоҳад овард.

¹⁸ Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд ба магасе ки дар резишгоҳи наҳрҳои Миср аст, ва ба занбӯре ки дар замини Ашшур аст, хитоб хоҳад кард,

¹⁹ Ва ҳамаашон омада, дар водихои вайрона, ва дар шикофҳои сахраҳо, ва бар ҳамаи хорбӯттаҳо, ва бар ҳамаи чарогоҳҳо ҷойгир хоҳанд шуд.

²⁰ Дар он рӯз Худованд бо устурае ки аз он тарафи наҳр киро карда шуда бошад, яъне ба воситаи подшоҳи Ашшур, мӯйсар ва мӯи пойҳоро хоҳад тарошид; ва ҳатто ришро он устура нест хоҳад кард.

²¹ Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кас як ғуночин ва ду меш нигоҳ хоҳад дошт,

²² Ва аз бисъёрии шире ки медӯшад, қаймоқ хоҳад хӯрд, зеро ҳар кӣ дар ин замин боқӣ монда бошад, хӯрокаш қаймоқ ва асал хоҳад буд.

²³ Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар ҷое ки дар он ҳазор тоқ ба баҳои ҳазор сиқли нуқра мавҷуд буд, ҷои явшон ва хори шутур хоҳад гардид.

²⁴ Бо тирҳо ва камонҳо мардум ба он ҷо хоҳанд омад, зеро ки тамоми замин аз явшон ва хори шутур пур хоҳад шуд.

²⁵ Ва ба ҳар кӯҳе ки бо каланд кор карда мешуд, ту аз тарси явшон ва хори шутур нахоҳӣ омад: ба он ҷо барзаговонро хоҳанд фиристод, ва ғусфандон онро поймол хоҳанд кард.

БОБИ ҶАШТУМ

Тасалли барои имондорон.

Даъват кардан ба имоноварӣ ба Худои Ҷай.

8 Ва Худованд ба ман гуфт: «Варақи калоне барои худ бигир, ва бар он бо хати маъмул бинавис: „Маҳер шолол, ҳош баз“ †».

² Ва ман барои худ шоҳидони амин — Уриёи коҳин ва Закаръё ибни Баракъёро гирифтам,

³ Ва ба набия наздикӣ кардам, ва ӯ ҳомила шуда, писаре зид; ва Худованд ба ман гуфт: «Номи ӯро чунин бихон: Маҳер-шолол-ҳош-баз»;

⁴ Зеро, пеш аз он ки кӯдак тавонад „Падарам“ ва „Модарам“ бигӯяд, сарвати Димишқ ва ғанимати Сомарияро пеши подшоҳи Ашшур хоҳанд бурд».

⁵ Ва Худованд суханашро ба ман давом дода, боз гуфт:

⁶ «Азбаски ин қавм аз обҳои Шилӯаҳ, ки оҳиста-оҳиста ҷорӣ мешавад, нафрат карда, аз Расин ва писари Рамальёху ба вачд меоянд,

⁷ Бинобар ин, инак Худованд обҳои наҳри пурталотум ва бузургро — подшоҳи Ашшур ва тамоми ҳашамати ӯро — бар онҳо хоҳад овард; ва он аз ҳамаи шохобҳояш боло хоҳад баромад, ва аз ҳамаи канорҳояш берун хоҳад рафт;

⁸ Ва туғъёнаш ба Яҳудо гузашта, онро зер хоҳад кард,

ва саршор гардида, то ба гардан хоҳад расид; ва болҳои он тамоми арзу тӯли замини туро, эй Имонуил, фаро хоҳад гирифт».

⁹ Талотум хоҳед кард, эй қавмон, вале шикаст хоҳед хӯрд!

Ва гӯш андозед, эй ҳамаи кишварҳои дурдаст: камари худро хоҳед баст, вале шикаст хоҳед хӯрд! Камари худро хоҳед баст, вале шикаст хоҳед хӯрд!

¹⁰ Қасд хоҳед кард, вале он ботил хоҳад шуд!

Сухан хоҳед ронд, вале он ба амал нахоҳад омад, зеро ки Худо бо мост!

† Ба гирифтани ғанимат мекӯшад, ба тороҷ кардан мешитобад.

¹¹ Зеро Худованд ба ман чунин гуфт, дар сурате ки дасти қавми Ё бар ман буд, ва ба ман талқин намуд, ки бо роҳи ин қавм наравам; ва гуфт:

¹² «Ҳар он чиро, ки ин қавм суиқасд ҳисоб мекунанд,

шумо суиқасд ҳисоб накунед;
ва аз он чи онҳо метарсанд, натарсед,
ва биме надоста бошед.

¹³ Худованди лашкарҳоро, — танҳо Ёро, — тақдис намоед,

ва Ё тарси шумо бошад,
ва Ё бими шумо бошад.

¹⁴ Ва Ё макони муқаддас барои шумо хоҳад буд, ва санги пешпо ва сахраи монеа —

барои ҳар ду хонадони Исроил,
ва тузоқу куллоб — барои сокинони Ерусалим.

¹⁵ Ва бисъёре аз онҳо пешпо хоҳанд хӯрд,
ва фурӯ хоҳанд ғалтид, ва ба шикаст дучор хоҳанд гардид,

ва дар тузоқ хоҳанд афтод, ва гирифтори куллоб хоҳанд шуд.

¹⁶ Шаҳодатро мисли лӯлае бипечон, ва шариатро дар миёни шогирдони Ман мӯҳр намо».

¹⁷ Ва ман ба Худованде ки рӯи Худо аз хонадони Яъқуб пинҳон кардааст, интизорӣ кашида, умедвори Ё хоҳам шуд.

¹⁸ Инак ман ва фарзандоне ки Худованд ба ман додааст, аз ҷониби Худованди лашкарҳо, ки дар Сион сокин аст, барои Исроил аломот ва ишорот ҳастем.

¹⁹ Ва чун ба шумо гӯянд: «Аз ҷодугарон ва азоимхононе ки суфу куф ва ириму ҷирим мекунанд, дархост намоед», — бигӯед: «Ҳар қавм, охир, аз Худои худ дархост менамоянд, на ин ки ба воситаи мурдаҳо дар бораи зиндаҳо!».

²⁰ Ба шариат ва шаҳодат рӯ оваред! Ба яқин сухане мисли ин хоҳанд гуфт, ки он ҳеҷ маъное надорад.

²¹ Ва қавм бо машаққат ва гуруснагӣ бар замин хоҳанд гашт; ва чун гурусна монанд, хашмгин шуда, подшоҳи худ ва Худои худро лаънат хоҳанд кард; ва ба боло рӯй хоҳанд овард,

²² Ва бар замин хоҳанд нигарист, ва инак тангӣ ва тирагист, зулмоти нокомист, ва дар торикӣ андохта хоҳанд шуд.

БОБИ НҶҲУМ

Умеди ягонаи Исроил ба Кӯдак.

9 Зеро вай, ки ба танг меоварад, хастагӣ надорад; дар замони аввал таъсираш сабук буд; фақат замини Забулун ва замини Нафтолиро забт намуд; вале дар замони охир таъсираш бар роҳи даръё, он тарафи Урдун, Ҷалили халқҳо, вазнин шудааст.

² Қавме ки дар торикӣ мегаштанд, нури азиме диданд; бар онҳое ки дар кишвари сояи марг менишастанд,

нуре дурахшид.

³ Ту халқро афзун гардондӣ, шодмонии онҳоро зиёд кардӣ: ба ҳузури Ту шодӣ карданд, мисли шодмонии мавсими дарав, мисли касоне ки дар вақти тақсим кардани ғанимат ба ваҷд меоянд,

⁴ Зеро ки Ту юғи вазнини онҳоро, ва ғулаҷӯберо, ки бар дӯши онҳо буд,

яъне калтаки ситамгари онҳоро шикастӣ, чунон ки дар рӯзи Мидъён воқеъ шуда буд.

⁵ Зеро ки тамоми пойафзоли пурсадои сарбозон ва тамоми либоси оғуштаи хун сӯхта, тӯъмаи оташ хоҳад шуд.

⁶ Зеро ки кӯдаке барои мо таваллуд ёфт, Писаре ба мо дода шуд,

ва салтанат бар дӯши Ё хоҳад буд, ва номи Ё Аҷиб, Мушовир, Худои Ҷаббор, Падари ҷовид, Мири осоиштагӣ хонда хоҳад шуд.

⁷ Афзоиши салтанат ва осоиштагии Ё бар тахти Довуд ва бар мамлакати вай

интиҳо нахоҳад дошт,
то ки онро бо инсоф ва адолат,
минбаъд ва то абадулобод барқарор
ва мустаҳкам намояд;
рашки Худованди лашкарҳо инро ба амал
хоҳад овард.

Дасти дарози Худованд; ҷазои ногузири Худо.

⁸ Худованд каломе ба Яъқуб фиристод,
ва он бар Исроил нузул кард.

⁹ Ва тамоми қавм хоҳанд донист,
яъне Эфроим ва сокинони Сомария,
ки бо ғурур ва такаббури дил мегӯянд:

¹⁰ «Хиштҳо афтодааст,
вале мо бо сангҳои тарошида бино хоҳем кард;
дарахтони тутанҷир бурида шудааст,
вале мо арзҳоро ба ҷои онҳо ба кор хоҳем бурд».

¹¹ Ва Худованд хасми ӯ — Расинро бар зидди ӯ мустаҳкам хоҳад кард,

ва душманони ӯро хоҳад барангехт:

¹² Арамиёнро аз шарқ, ва фалиштиёнро аз ғарб;
ва онҳо Исроилро бо иштиҳои тамом хоҳанд хӯрд;
бо ин ҳама, ғзаби Ё фурӯ нанишастааст,
ва дасти Ё ҳанӯз дароз аст.

¹³ Вале ин қавм сӯи Занандаи худ барнагаштаанд,
ва аз Худованди лашкарҳо дархост накардаанд.

¹⁴ Бинобар ин Худованд сар ва думро,
наҳл ва найро аз Исроил дар як рӯз хоҳад бурид:

¹⁵ Муршид ва шариф сар аст;
вале набие ки муаллими дурӯғхост, дум мебошад.

¹⁶ Ва пешвоёни ин қавм онҳоро дар иштибоҳ хоҳанд андохт,

ва муридонашон дарҳам-барҳам хоҳанд шуд.

¹⁷ Бинобар ин Худованд аз ҷавонони онҳо шод нахоҳад шуд,

ва бар ятимон ва бевазанони онҳо раҳм нахоҳад кард,

зеро ки ҳамаашон риёкор ва бадкирдор мебошанд,
 ва ҳар даҳоне бо ҳақорат сухан меронад;
 бо ин ҳама, ғазаби Ў фуру нанишастааст,
 ва дасти Ў ҳанӯз дароз аст.
 18 Зеро ки шарорат мисли оташ даргирифтааст,
 явшон ва хори шутурро мехӯрад,
 ва дар шоҳаҳои печ дар печи ҷангал месӯзад,
 ва сутунҳои баланди дуд печида мебарояд.
 19 Аз ғазаби Худованди лашкарҳо замин сӯхта
 сиёҳ шудааст,
 ва қавм гӯё ки тӯмаи оташ гардидаанд:
 касе ба бародари худ раҳм намекунад.
 20 Аз тарафи рост бурида мегиранд, ва гурусна
 мемонанд,
 ва аз тарафи чап мехӯранд, ва сер намешаванд;
 ҳар кас гӯшти бозуи худро мехӯрад.
 21 Менашше ба Эфроим, ва Эфроим ба Менашше,
 ва ҳар ду якҷоя ба Яҳудо ҳамла мекунанд;
 бо ин ҳама, ғазаби Ў фуру нанишастааст,
 ва дасти Ў ҳанӯз дароз аст.

БОБИ ДАҲУМ

Вой бар доварони ноинсоф.

10 Эй вой бар қонунгузороне ки ҷафоро
 ба ҳукми қонун мебароранд;
 ва эй вой бар котибоне ки аҳкоми ноинсофона
 менависанд,
 2 Барои он ки мискинонро аз доварӣ маҳрум
 созанд,
 ва ҳуқуқи мазлумони қавми Маро бирабоянд,
 то ки бевазанонро ғанимати худ гардонанд,
 ва ятимонро толону тороҷ кунанд!
 3 Пас шумо дар рӯзи доварӣ,
 ва дар таҳлукае ки аз дурдаст меояд, чӣ хоҳед
 кард?
 Аз кӣ барои мадад паноҳ хоҳед ҷуст?
 Ва сарвати худро дар қучо пинҳон хоҳед кард?
 4 Магар ин ки дар миёни бандиён сари таслим
 фуруд оваранд
 ва дар миёни мақтулон фуру ғалтанд;
 бо ин ҳама, ғазаби Ў фуру нанишастааст,
 ва дасти Ў ҳанӯз дароз аст.

Пешгуии доварӣ бар Ашшур. Чӯбдасти Худо бар
 Сомария.

5 Ҳой, Ашшур, ки чӯбдасти ғазаби Ман аст,
 ва қаҳри Ман асоест дар дасти вай!
 6 Ман варо ба муқобили халқи риёкор хоҳам
 фиристонд,
 ва бар зидди қавми хашмовари Ман
 амр хоҳам фармуд,
 ки ғанимат бигирад ва ба яғмо бибарад,
 ва онҳоро мисли лои кӯчаҳо поймол кунад.
 7 Валекин вай ин гуна фикр намекунад,
 ва андешаи дили вай чунин нест,
 балки дар дили худ ҳавас дорад,

ки халқҳои бисёрро торумор ва маҳв созад;
 8 Зеро ки мегӯяд: «Мирони ман, охир,
 саросар подшоҳонанд!
 9 Калну, охир, мисли Каркамиш таслим шудааст!
 Оё Ҳамот мисли Арфод нест?
 Оё Сомария мисли Димишқ нест?
 10 Чунон ки дасти ман бар мамлакатҳои бутпараст
 зафар ёфтааст,
 ва ҳол он ки санамҳои аз санамҳои Ерусалим
 ва Сомария зиёдтар буд,
 11 Чунон ки, охир, бо Сомария ва бутҳои амал
 кардаам,
 ончунон бо Ерусалим ва ҳайкалҳои амал
 хоҳам кард».
 12 Ва воқеъ хоҳад шуд, баъд аз он ки Худованд
 тамоми амали Худро бар кӯҳи Сион ва дар
 Ерусалим анҷом диҳад, Ў хоҳад гуфт: «Ман лофу
 газофи дили пурғурури подшоҳи Ашшур ва нигоҳи
 ҳавобаландонаи чашмони варо ба ҷазо гирифта
 хоҳам кард».

13 Зеро ки вай мегӯяд:
 «Бо қуввати дасти худ ва бо ҳикмати худ
 ин корро кардам,
 чунки хирадманд ҳастам;
 ва худуди қавмонро аз миён бардоштам,
 ва ҳазоини онҳоро толону тороҷ намудам,
 ва мисли баҳодуре бар тахт нишастагонро
 вожгун сохтам;
 14 Ва дасти ман сарвати қавмонро мисли лонае
 гирифтааст,
 ва мисли он ки тухмҳои дар лона бударо чида
 мегиранд, ман тамоми заминро чида гирифтаам,
 ва ҷонваре набуд, ки бол чунбонад, ва даҳон
 кушояд, ва чириқ-чириқ кунад».
 15 Оё табар бар касе ки бо он мешиканад, ғурур
 хоҳад кард?
 Оё арра бар касе ки онро мекашад, фахр
 хоҳад намуд?
 Гӯё ки чӯбдаст баландкунандаи худро
 ба ҳаракат меоварда бошад!
 Гӯё ки асо он чиро, ки чӯб нест, баланд
 мекарда бошад!
 16 Бинобар ин Худованд, Худованди лашкарҳо,
 ба фарбеҳони вай лоғарӣ хоҳад фиристонд,
 ва дар ивази ҷалоли вай сӯхторе мисли
 сӯхтани оташ барафрӯхта хоҳад шуд.
 17 Ва Нури Исроил оташ, ва Қуддуси он аланга
 хоҳад шуд.
 ва явшону хори шутури варо дар як рӯз
 сӯзонида, хоҳад хӯрд;
 18 Ва ҷалоли ҷангали варо, ва боғистони варо,
 аз ҷон то ҷисм, маҳв хоҳад кард;
 ва он мисли ранҷуре обу адо хоҳад шуд.
 19 Ва бақияи дарахтони ҷангали вай он қадар
 камшумор хоҳад буд,
 ки кӯдаке онҳоро ба рӯйхат тавонад гирифт.

Рӯъи бақияи Исроил, ки аз андӯҳи бузурге наҷот ёфтааст.

²⁰ Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки бақияи Исроил ва растагорони хонадони Яъқуб дигар ба занандаи худ эътимод нахоҳанд кард, балки ба Худованд, ки Қуддуси Исроил аст, аз сидқи дил таваккал хоҳанд намуд.

²¹ Бақия хоҳад баргашт: бақияи Яъқуб — сӯи Худои Ҷаббор.

²² Зеро, ҳарчанд қавми ту, эй Исроил, мисли реги даръё бошанд ҳам, фақат бақияе аз онҳо хоҳад баргашт: ҳалокате ки муқаррар гардидааст, аз рӯи адолат ба амал хоҳад омад.

²³ Зеро ки Худованд, Худованди лашкарҳо, ҳалокати муқарраргардидаро бар тамоми замин ба амал хоҳад овард.

²⁴ Бинобар ин Худованд, Худованди лашкарҳо, чунин мегӯяд: «Эй қавми Ман, ки дар Сион сокин ҳастед! Аз Ашшур натарсед; вай бо чӯбдаст шуморо хоҳад зад, ва мисли Миср асои худро бар шумо хоҳад бардошт.

²⁵ Вале баъд аз замони бағоят каме ғзаби Ман фуру хоҳад нишаст, ва хашми Ман ба маҳв кардани онҳо нигаронида хоҳад шуд.

²⁶ Ва Худованди лашкарҳо бар вай тозиёна хоҳад бардошт, мисли зарбаи Мидъён бар кӯхпораи Ёреб; ва асои ӯ бар баҳр хоҳад буд, ва онро баланд хоҳад кард, чунон ки бар Миср баланд карда буд.

²⁷ Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки бори вай аз дӯши ту, ва юғи вай аз гардани ту нест хоҳад шуд; ва юғ ба сабаби чарб зиён хоҳад дид».

Дар бораи ҳарбу зарби бузург.

²⁸ Вай ба Айёт расид;
аз Маҷрун гузашт;
захоири худро дар Михмос монд.

²⁹ Аз маъбар гузаштанд;
дар Ҷабъ манзил карданд;
аҳли Рома ба ҳарос афтанд;
аҳли Ҷабъаи Шоул рӯй ба гурез оварданд.

³⁰ Бо овози худ фиғон бардор, эй духтари Ҷалим!
Гуш андоз, эй Лайшо! Ҷавоб гардон, эй Анотӯт!

³¹ Аҳли Мадмено гурехтанд,
сокинони Ҷебим сӯи паноҳгоҳ шитофтанд.

³² Худи имрӯз вай дар Нӯб мавқеъ мегирад;
ба кӯҳи духтари Сион, ба теппаи Ерусалим
дасти тааддӣ дароз мекунад.

³³ Инак, Худованд, Худованди лашкарҳо,
бо қуввати саҳмгине шоҳу барғоро
парешон хоҳад кард,
ва баландқоматон бурида хоҳанд шуд,
ва олимақомон вожгун хоҳанд гардид.

³⁴ Ва шоҳаҳои печ дар печи ҷангалро бо оҳан
қатъ хоҳад кард,
ва Лубнон аз дасти неруманд фуру хоҳад ғалтид.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

**Масеҳ Малакути осоиштагӣ барпо намуда,
парокандагонро ҷамъ хоҳад кард.**

11 Ва навдае аз танаи Йисой берун хоҳад омад,
ва ниҳоле аз решаҳои сабзида, бор хоҳад овард.

² Ва бар ӯ Рӯҳи Худованд,
рӯҳи ҳикмат ва хирад,
рӯҳи машварат ва қудрат,
рӯҳи шинохтани Худованд ва тарси ӯ
қарор хоҳад гирифт.

³ Ва рӯҳи худотарси ӯро пур хоҳад кард,
ва ӯ на бар тибқи нигоҳи чашмонаш
доварӣ хоҳад намуд,

ва на аз рӯи шуниди гӯшҳои ҳукм хоҳад кард,

⁴ Балки мискинонро бо адолат доварӣ хоҳад кард,
ва мазлумони заминро бо росткорӣ ҳукм хоҳад намуд;

ва бо чӯбдасти даҳонаш заминро зарба хоҳад зад,
ва бо дами лабҳои шарирро хоҳад кушт.

⁵ Ва адолат миёнбанди камараш,
ва садоқат камарбанди миёнаш хоҳад буд.

⁶ Ва гург бо барра зиндагӣ хоҳад кард,
ва паланг бо бузғола хоҳад хобид;
ва гӯсола ва шербаҷа ва парворӣ бо ҳам хоҳанд буд,

ва кӯдаки хурде онҳоро хоҳад чаронид.

⁷ Ва гов бо хирс хоҳад чарид,
ва бачаҳои онҳо бо ҳам хоҳанд хобид;
ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд.

⁸ Ва бачаи ширмак бар сӯроҳи мори гурза
бозӣ хоҳад кард,

ва кӯдаки аз пистон баромада дасти худро
ба хонаи мори афъӣ дароз хоҳад кард.

⁹ Дар тамоми кӯҳи муқаддаси Ман
бадӣ нахоҳанд кард ва осебе нахоҳанд расонид,
зеро замин аз шинохтани Худованд пур хоҳад буд,
мисли он ки баҳр пур аз обҳост.

¹⁰ Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд,
ки решаи Йисой ливое барои қавмҳо хоҳад
гардид, — халқҳо ба ӯ рӯ хоҳанд овард,
ва осоиштагӣ ҷалоли ӯ хоҳад буд.

¹¹ Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд,
ки Худованд дубора дасти Худро дароз хоҳад кард,
то ки бақияи қавми Худро,
ки аз Ашшур ва Миср, аз Патрос ва Ҷабаш,
аз Элом ва Шинъор ва аз Ҷамот
ва ҷазираҳои баҳр саломат монда бошанд,
баргардонад.

¹² Ва ӯ ливое барои халқҳо барафрошта,
рондашудагони Исроилро ҷамъ хоҳад кард,
ва парокандагони Яхудоро
аз чор канори дунё фароҳам хоҳад овард.

¹³ Ва ҳасади Эфроим нест хоҳад шуд,
ва душманони Яхудо маҳв хоҳанд гардид.
Эфроим аз Яхудо ҳасад нахоҳад хӯрд,

ва Яхудо Эфроимро ба танг нахоҳад овард.
¹⁴ Ва онҳо якҷоя бар китфи фалиштиён ба ғарб хучум хоҳанд овард, аҳли шарқро тороҷ хоҳанд кард, бар Эдӯм ва Мӯоб дасти худро хоҳанд гузошт, ва банӣ-Аммӯн ба онҳо тобеъ хоҳанд шуд.
¹⁵ Ва Худованд халиҷи баҳри Мисрро хоҳад хушконид, ва дасти Худро бо боди шадиди Худ бар наҳр афшонда, онро ба ҳафт ҷӯй тақсим хоҳад кард, ва одамонро бо роҳи хушк хоҳад гузаронид.
¹⁶ Ва барои бақияи қавми Ё, ки аз Ашшур саломат монда бошанд, шоҳроҳе мавҷуд хоҳад буд, чунон ки барои Исроил дар рӯзи берун омадани вай аз замини Миср мавҷуд буд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Суруди ҳамду санои наҷотъёфтагон.

12 Ва дар он рӯз хоҳӣ гуфт:
 «Туро, эй Худованд, ҳамд мегӯям, зеро ки ҳарчанд бар ман ғазаб кардӣ, аммо ғазабат фуру нишаст, ва маро тасаллӣ додӣ.
² Инак, Худо наҷоти ман аст: ман ба Ё таваккал мекунам, ва наметарсам, зеро ки қуввати ман ва суруди ман Худованд Худост, ва Ё наҷоти ман гардидааст». ³ Ва бо шодмонӣ аз чашмаҳои наҷот об хоҳед кашид.
⁴ Ва дар он рӯз хоҳед гуфт:
 «Худовандро ҳамд гӯед, исми Ёро бихонед; корҳои Ёро дар миёни қавмон хабар диҳед; зикр намоед, ки исми Ё олист.
⁵ Худовандро бисароед, зеро ки Ё корҳои бузург кардааст; ин дар тамоми замин маълум аст.
⁶ Ба ваҷд ой ва бисарой, эй сокинаи Сион, зеро ки Қуддуси Исроил андаруни ту бузург аст».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Нубувват дар бораи Бобил дар рӯзи Худованд иҷро хоҳад шуд.

13 Ваҳй дар бораи Бобил, ки онро Ишаъё ибни Омӯс дидааст.
² Бар кӯҳи бараҳна ливое бардоред, бо овози баланд онҳоро даъват намоед ва бо даст ишора кунед, то ки сӯи дарвозаҳои мирон биёянд.
³ Ман ба муқаддасони Худ амр фармудам, ва ин зӯроварони Худро, ки бо кибриёи Ман ваҷд мекунанд, ба рехтани ғазабам даъват намудам.
⁴ Садои ҳаёҳу дар кӯҳҳо

мисли ғиреви қавми сершумор аст; садои ғавғои мамлакатҳо ва халқҳоест, ки ҷамъ омадаанд: Худованди лашкарҳо сипоҳи ҷангиро аз назар мегузаронад.
⁵ Онҳо аз замини дурдаст, аз ақсои осмон меоянд, — яъне Худованд ва олоти ғазабӣ Ё, — то ки тамоми заминро несту нобуд кунанд.
⁶ Вовайло кунед, зеро ки рӯзи Худованд наздик аст:

мисли таҳлукае аз ҷониби Қодир меояд.
⁷ Бинобар ин ҳамаи дастҳо суст мешавад, ва ҳамаи дилҳои мардум бемаҷол мегардад,
⁸ Ва онҳоро воҳима мегирад, ба дарду озорҳо гирифта мешаванд, мисли зане ки мезояд, азоб мекашанд, ба якдигар бо ҳайрат нигоҳ мекунанд, рӯйҳашон аз ҳаяҷон шӯълавар аст.
⁹ Инак рӯзи Худованд меояд, ки рӯзи бераҳм ва пур аз шиддати хашм ва ғазаб аст, то ки заминро харобазор гардонад, ва гуноҳкорони онро маҳв намояд.
¹⁰ Зеро ки ситорагони осмон ва сайёраҳои он аз худ рӯшноӣ нахоҳанд дод; офтоб дар вақти тулӯи худ хира хоҳад шуд, ва моҳ бо рӯшноии худ нахоҳад дурахшид.
¹¹ Ва Ман дунёро барои шарорат, ва шариронро барои гуноҳшон ба ҷазо гирифта хоҳам кард, ва ба кибри бадқасдон хотима хоҳам дод, ва ғурури мустабидонро ба залолат хоҳам андохт.
¹² Инсонро аз зари холис, ва одамро аз тиллои Ёфир азизтар хоҳам гардонид.

¹³ Бинобар ин осмонро ба ларза хоҳам овард, ва замин аз ғазабӣ Худованди лашкарҳо дар рӯзи шиддати хашми Ё аз ҷои худ хоҳад чунбид.

¹⁴ Ва ҳар кас мисли оҳуе ки гирифтори таъқиб шуда бошад, ва мисли гӯсфандоне ки ҷӯпон надошта бошанд, ба сӯи қавми худ рӯ хоҳад овард, ва ҳар кас ба сӯи замини худ хоҳад давид.
¹⁵ Ҳар касе ки ёфт шавад, найза хоҳад хӯрд, ва ҳар касе ки дастгир шавад, аз дами шамшер хоҳад афтод.
¹⁶ Ва кӯдакони онҳо дар пеши назари онҳо ба деворҳо зада кушта хоҳанд шуд, хонаҳои онҳо тӯъмаи тороҷ хоҳад гардид, ва ба номӯси занони онҳо таҷовуз карда хоҳад шуд.

Дар бораи хароб шудани Бобил.

¹⁷ Инак, Ман ба муқобили онҳо аҳли Модайро хоҳам барангехт, ки нуқраро писанд намекунанд, ва ба тилло

рағбат надоранд.

¹⁸ Ва камонхошон кӯдаконро нобуд хоҳад кард, ва ба самараи батн раҳм нахоҳад дошт; чашмонашон ба кӯдакон шафаққат нахоҳад намуд.

¹⁹ Ва Бобил, ки шукӯҳи мамлакатҳо ва шавкати ифтихори калдониён аст, мисли Садӯм ва Амӯро хоҳад шуд, ки онҳоро Худо вожгун карда буд.

²⁰ Вай ҳаргиз обод нахоҳад шуд, ва то абад маскун нахоҳад гардид; ва аъробӣ дар он ҷо хайма нахоҳад зад, ва ҷӯпонон рамаҳои худро дар он ҷо нахоҳанд хобонид.

²¹ Балки даррандагони биёбон дар он ҷо хоҳанд хобид;

ва хонаҳои он аз бумҳо пур хоҳад шуд; ва шутурмурғон дар он ҷо сукунат хоҳанд дошт; ва қинҳои биёбонӣ дар он ҷо рақс хоҳанд кард.

²² Ва шағолон дар кӯшкҳои он, ва кафторон дар тамошогоҳҳо нула хоҳанд кашид; ва замони он наздик аст, ва рӯзҳояш дер нахоҳад кашид.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Аз нав барқарор шудан ва бузургӣ ёфтани салтанати Исроил.

14 Зеро ки Худованд ба Яъқуб раҳм хоҳад кард, ва Исроилро боз хоҳад баргузид, ва онҳоро дар заминашон ҷойгир хоҳад кард; ва аҷнабиён ба онҳо ҳамроҳ шуда, ба хонадони Яъқуб хоҳанд пайваст.

² Ва қавмон онҳоро гирифта, ба маконашон хоҳанд овард, ва хонадони Исроил онҳоро дар замини Худованд ҳамчун ғулмон ва канизон ба тасарруфи худ хоҳанд даровард, ва асиркунандагони худро асир карда, бар ситамгарони худ ҳукмронӣ хоҳанд кард.

³ Ва дар рӯзе ки Худованд туро аз андӯҳат ва аз изтиробат ва аз меҳнати сахте ки маҷбуран ба ҷо меовардӣ, бираҳонад, чунин воқеъ хоҳад шуд.

⁴ Ки ту ин масалро бар подшоҳи Бобил зада, бигӯӣ:

чӣ гуна он ситамгар маҳв шуд, ва он зулм барҳам хӯрд!

⁵ Худованд асои шарирон ва ҷӯбдасти ҳокимонро шикаст,

⁶ Ки он бо ғазаб қавмонро зарбаҳои паёпай мезад, ва бар халқҳо бо хашм, бо таъқиботи муттасил ҳукмронӣ мекард.

⁷ Тамоми замин ором ёфта, фароғат менамояд; ба тараннум овоз баланд мекунамд.

Ҳайвони дарранда ба дӯзах сарнагун шуд.

⁸ Сарвҳо низ дар ҳаққи ту шодӣ мекунамд, ва арзҳои Лубнон мегӯянд:

«Аз замоне ки ту фуру ғалтидай, дарахтбуре ба сари мо наомадааст».

⁹ Асфалуссофилин аз барои ту музтариб шудааст, то ки туро ҳангоми омаданат истиқбол намояд; арвоҳи мурдагонро, ҳамаи пешвоёни дуньёро барои ту бедор кардааст; ҳамаи подшоҳони халқҳоро аз тахтҳои бархезонидааст;

¹⁰ Ҳамаашон ба ту хитоб намуда, хоҳанд гуфт: «Ту низ мисли мо бемаҷол шудай! Монанди мо гардидай!»

¹¹ Кибриёи ту, садои барбатҳои ту ба дӯзах фуруд омадааст; дар таги ту кирмҳо густурда шудааст, ва болопуши ту кирмҳост.

¹² Эй зӯҳраи субҳидам, чӣ гуна аз осмон афтадай! Эй, ки халқҳоро поймол мекардӣ, чӣ гуна ба замин бархӯрдай!

¹³ Ва ҳол он ки ту дар дили худ мегуфтӣ: «Ман ба осмон сууд карда, курсии худро болотар аз ситорагони Худо хоҳам гузошт,

ва бар кӯҳи анҷумани худоем, дар ақсои шимол хоҳам нишаст;

¹⁴ Бар баландиҳои абрҳо сууд намуда, монанди Ҳаққи Таоло хоҳам шуд».

¹⁵ Аммо ту ба дӯзах, ба ақсои асфалуссофилин сарнагун хоҳӣ шуд.

¹⁶ Онҳое ки туро мебинанд, ба ту назар дӯхта ва дар ҳаққи ту фикру хаёл карда, хоҳанд гуфт: «Оё ин ҳамон кас аст, ки заминро ба чунбиш меовард,

мамлакатҳоро ба ларза меандохт,

¹⁷ Дуньёро мисли биёбон гардонид, ва шаҳрҳои онро хароб мекард, ва асирони худро ба хонаҳои ҷавоб намедод?»

Доварӣ бар Бобил.

¹⁸ Ҳамаи подшоҳони халқҳо саросар, ҳар яке дар оромгоҳи худ бо ҷалол хобидаанд,

¹⁹ Валекин ту берун аз қабри худ мисли шоҳаи зиште партофта шудай, — мисли либоси мақтулоне ки шамшер хӯрда, дар миёни сангҳои хандак фуру рафта бошанд, мисли ҷасаде ки поймол шуда бошад.

²⁰ Ту бо онҳо дар қабр нахоҳӣ пайваст, зеро ки ту замини худро хароб кардай, қавми худро куштаӣ;

насли бадкешон то абад зикр нахоҳад ёфт.

²¹ Барои писарони вай, ба сабаби гуноҳи падарашон, қатлро муҳайё намоед,

то ки қиём накунамд, ва заминро мусаххар накунамд

ва рӯи дуньёро аз шаҳрҳо пур насозанд.

²² «Ва Ман бар зидди онҳо қиём хоҳам намуд, — мегӯяд Худованди лашкарҳо, — ва номи Бобил ва бақияи онро: ҳам писар ва ҳам набераро маҳв хоҳам кард», — мегӯяд Худованд.

²³ «Ва онро мероси хорпуштҳо ва ботлоқзор хоҳам гардонид, ва онро бо ҷорӯби ҳалокат хоҳам рӯфт», — мегӯяд Худованди лашкарҳо.

²⁴ Худовани лашкарҳо қасам хӯрда, мегӯяд: «Ба яқин, чунон ки салоҳ дидаам, ончунон хоҳад шуд, ва чунон ки қарор додаам, ончунон ба амал хоҳад омад:

²⁵ Ашшурро дар замини Худ шикаст хоҳам дод, ва бар кӯҳҳои Худ поймол хоҳам кард; ва юги вай аз гардани онҳо дур хоҳад шуд, ва бори вай аз дӯши онҳо нест хоҳад шуд».

²⁶ Чунин аст қароре ки дар бораи тамоми дунё қабул гардидааст, ва ин аст дасте ки бар ҳамаи халқҳо дароз карда шудааст.

²⁷ Зеро ки Худованди лашкарҳо қарор додааст, ва кист, ки онро тавонад ботил намояд? Ва дасти Ӯ дароз карда шудааст, ва кист, ки онро тавонад баргардонад?

²⁸ Дар соли ки подшоҳ Оҳоз вафот кард, ин ваҳй омадааст:

²⁹ Эй тамоми замини Фалиштӣ, шодӣ накун, ки ҷӯбдасте ки туро мезад, шикастааст; зеро ки аз решаи мор афъӣ мебарояд, ва самараи он — аждаҳои паррон хоҳад буд.

³⁰ Ва мардуми бағоят бенаво ба серӣ хоҳанд хӯрд, ва мискинон дар амният хоҳанд хобид; вале решаи туро бо гуруснагӣ нобуд хоҳам кард, ва бақияи туро ӯ хоҳад кушт.

³¹ Эй дарвоза, вовайло намо! Эй шаҳр, фаръёд зан! Эй тамоми замини Фалиштӣ, аз ҳам пош хоҳӣ хӯрд!

Зеро ки аз шимол дуд меояд, ва аз ӯрдуи онҳо як нафар ҳам қафо нахоҳад монд.

³² Пас, ба қосидони ин халқ ӯ чӣ ҷавобе хоҳад дод? Ин ки Худованд Сионро бунёд кардааст, ва мискинони қавми Ӯ дар он паноҳ хоҳанд бурд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Нубувват дар бораи Мӯоб.

15 Ваҳй дар бораи Мӯоб.
Ҳайҳот, ки дар як шаб Ор хароб гардида, аҳли Мӯоб нобуд шудаанд!

Ҳайҳот, ки дар як шаб Қир хароб гардида, аҳли Мӯоб нобуд шудаанд!

² Мардуми он ба буткада,
ва аҳли Дивӯн ба минбарҳо барои гиристан баромадаанд;
Мӯоб ба ҳоли Набӯ ва Медбо вовайло мекунад;
мӯйсари ҳама гирифта шудааст, риши ҳама тарошида шудааст.

³ Дар кӯчаҳои он мардум бар камари худ палос бастаанд;
бар бомҳои он ва дар майдонҳои он ҳама

вовайло мекунад,
зор-зор мегирьянд.

⁴ Ва Ҳешбӯн ва Эльоле фиғон мекашанд;
овозашон то Ёҳас шунида мешавад;
бинобар ин ҷанговарони Мӯоб низ навҳа мекунад;

ҷони онҳо андарунашон меларзад.

⁵ Дили ман ба ҳоли Мӯоб фиғон мекашад;
гурезаҳои он то ба Сӯор ва Эҷлот-Илишиё расидаанд.

Ҳайҳот, ки ба фарози Луҳит гирьякунон мебароянд,

ва дар аснои роҳи Хӯрӯноим доду фаръеди ҷонгудозе мебароранд!

⁶ Ҳайҳот, ки обҳои Нимрим тамошудааст,
чаманзор хушкидааст, наботот талаф гардидааст,
сабзае боқӣ намондааст!

⁷ Бинобар ин сарвати андӯхтаи худ
ва пасандозҳои худро ба он соҳили наҳри Аровим мебаранд.

⁸ Ҳайҳот, ки ҳудуди Мӯобро фиғон фаро гирифтааст!

Вовайлои он то Эҷлоим аст, вовайлои он то Беэр-Элим аст.

⁹ Ҳайҳот, ки оби Димон аз хун пур шудааст!
Ва Ман бар Димон боз болоҳо хоҳам овард:
бар гурезаҳои Мӯоб ва бар боқимондагони заминаш шерро хоҳам овард.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Давоми нубувват.

16 Гӯсфандони парвориро барои ҳокими замин аз Саль бо роҳи биёбон ба кӯҳи духтари Сион

бифиристанд.

² Ва духтарони Мӯоб назди маъбарҳои Арнӯн мисли мурғи оворае ки аз лонааш ронда шуда бошад, хоҳанд буд.

³ «Машварат бидеҳ, додгарӣ бикун,
сояи худро пешингоҳон мисли шаб бар мо биафкан,

рондашудагонро пинҳон намо, оврагонро таслим накун.

⁴ Бигзор мӯобиёни рондашудаи ман назди ту маскан гиранд:

барои онҳо аз дасти торочгар паноҳгоҳ бош, то даме ки золим нест шавад, тороч хотима ёбад, ва ситамгарон аз рӯи замин маҳв гарданд.

⁵ Ва бигзор тахт бо марҳамат устувор бошад,
ва бар он дар хаймаи Довуд доваре дар садоқат нишинад,
ки толиби инсоф ва роғиби адолат бошад».

⁶ Дар бораи ғурури Мӯоб, ки вай бағоят мағрур аст,
дар бораи кибр ва ғурур ва хашми вай шунидаем:
лофу газофи вай пуч аст.

Вовайлои духтарони Мӯоб.

7 Бинобар ин аҳли Мӯоб ба ҳоли Мӯоб вовайло мекунанд, саросар вовайло мекунанд. Ба ёди кулчаҳои мавизии Қир-Ҷарешет аз дили пурхун нолиши қонсӯз хоҳед кард!
8 Киштзорҳои Ҳешбӯн хароб шудааст, токзори Сибмо низ: ҳокимони халқҳо разҳои онро шикастаанд, ки то Яъзир расида, дар биёбон паҳн шуда буд; навдаҳои он вусъат ёфта, ба тарафи баҳр гузашта буд.

9 Бинобар ин ман ҳамроҳи Яъзир ба ҳоли токзори Сибмо гирья мекунам; шуморо, эй Ҳешбӯн ва Элзоле, бо ашқҳои худ сероб менамоям, зеро ки бар ғунучини меваи тобистони ту ва бар мавсими ангуркании ту гулбонг афтадааст.

10 Ва аз саҳроҳо хурсандӣ ва сурур барҳам хӯрдааст ва дар токзорҳо садоҳои тараннум ва шодмонӣ шунида намешавад; токдоре ангурро дар чархуштҳо пахш намекунад; гулбонги шодиро Ман барҳам додаам.

11 Бинобар ин амъои ман ба ҳоли Мӯоб, ва ботини ман ба ҳоли Қир-Ҷарешет мисли барбат нолиш мекунанд.

12 Ва ҳарчанд Мӯоб ҳозир шуда, бар минбарҳо заҳмат кашад ва ба макони муқаддаси худ барои дуо биёяд, манфиате нахоҳад дид.

13 Ин аст каломе ки Худованд дар ҳаққи Мӯоб аз қадимулайём гуфтааст.

14 Ва алҳол Худованд чунин мегӯяд: «Баъд аз се сол, мисли солҳои муздур, қалолӣ Мӯоб бо тамоми оммаи сершумори он ба залолат хоҳад афтод, ва бақияи он бағоят хурд ва беқувват хоҳад буд».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Пешгӯй дар бораи Димишқ ва Исроил.

17 Ваҳй дар бораи Димишқ. Инак, Димишқ аз миёни шаҳрҳои маҳв гардида,

ғарами харобаҳо хоҳад шуд.
2 Шаҳрҳои Аруэр тарк карда хоҳад шуд, — маконе барои рамаҳо хоҳад гардид, ва онҳо дар он ҷо хоҳанд хобид, ва касе нахоҳад буд, ки онҳоро хӯсонад.
3 Ва ҳисор аз Эфроим барҳам хоҳад хӯрд, ва салтанат аз Димишқ ва аз бақияи Арам;

ҳолашон мисли қалолӣ банӣ-Исроил хоҳад буд, — мегӯяд Худованди лашкарҳо.

4 Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки қалолӣ Яъқуб заиф гардида, фарбеҳии баданаш ба лоғарӣ табдил хоҳад ёфт;

5 Ва мисли он хоҳад буд, ки даравгар пояҳоро ҳам мекунанд,

ва дасташ хӯшаҳоро медаравад; ва мисли он хоҳад буд, ки дар водии Рафоим хӯшаҳоро мечинанд;

6 Ва мисли меваҳое ки бар дарахти зайтун баъд аз зада афшондани он боқӣ мемонад, дар ӯ ду-се донае бар сари шоҳаи баландаш, ва чор-панҷ донае бар навдаҳои боровараш боқӣ хоҳад монд,
— мегӯяд Худованд, Худои Исроил.

7 Дар он рӯз инсон ба Офаринандаи худ рӯй хоҳад овард, ва чашмонаш сӯи Қуддуси Исроил дӯхта хоҳад шуд;

8 Ва ӯ ба қурбонгоҳҳо ки бо дастҳои худ бино кардааст, рӯй нахоҳад овард, ва ба он чи ангуштҳои ӯ сохтааст, яъне ба бутҳои Ашера ва Ҳамон назар нахоҳад кард.

9 Дар он рӯз шаҳрҳои истеҳкомдори он мисли харобаҳо хоҳад шуд, ки дар қангалҳо ва бар қуллаҳои кӯҳ воқеъ аст, ва онҳоро пеши банӣ-Исроил тарк карда буданд; ва он ба харобазор табдил хоҳад ёфт.

10 Зеро ки ту Худои наҷоти худро фаромӯш кардӣ, ва кӯҳпораи паноҳгоҳи худро ба ёд наовардӣ; бинобар ин ту ниҳолҳои дилпазир шинондӣ, ва қаламчаҳои бегонаро кишт кардӣ.

11 Дар рӯзе ки ниҳол шинондӣ, онҳоро сабзу хуррам гардондӣ, ва саҳаргоҳон кишти худро шукуфондӣ, аммо ҳосилаш дар рӯзи беморӣ ва дарди бедармон барбод хоҳад рафт.

12 Эй вой аз ғиреви қавмони бисъёр, ки мисли ғалаёни баҳрҳои талотум мекунанд! Ва аз хурӯши қабилаҳо, ки мисли хурӯши обҳои азим мехурӯшанд!

13 Қабилаҳо мисли хурӯши обҳои азим мехурӯшанд;

вале ӯ ба онҳо итоб намуд, ва онҳо ба ҷойҳои дур гурехтанд, ва мисли коҳрезае аз бод бар кӯҳҳо ронда шуданд, ва мисли ғуборе аз гирдбод.

14 Шомгоҳ — ва инак даҳшат аст, вале пеш аз субҳидам он нест мешавад. Чунин аст насиби торочгарони мо, ва қисмати харобкунандагони мо.

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Вой бар заминҳо ки дар он тарафи наҳрҳои Ҳабаш воқеъ аст.

18 Эй вой бар замини пур аз садои болҳои малах, ки дар он тарафи наҳрҳои Ҳабаш воқеъ аст,
2 Ва элчиёнашро бо роҳи баҳр, ва дар киштиҳои бардӣ бар рӯи об мефиристад!

Эй қосидони тезрав, биравед назди халқи қоматбаланд ва ранги пўсташон мисгун, назди қавме ки барои муҳити атрофи наздик ва дур саҳмгин ҳастанд, яъне халқи пурқувват ва шикастоваре ки наҳрҳо заминашонро бурида мегузарад.
³Эй ҳамаи бошандагони дунё ва сокинони замин!

Чун ливое бар кӯҳҳо барафрошта шавад, бингаред, ва чун шох садо диҳад, бишнавед.
⁴Зеро ки Худованд ба ман чунин гуфтааст: «Ман дар маскани Худ ороида, назар хоҳам кард, мисли гармои тафсон ҳангоми нурафшонии офтоб, мисли абри шабнамӣ дар гармии мавсими дарав».

⁵Зеро ки пеш аз ангурканӣ, вақте ки ток аз гул фуромада, муғчаҳо ба ғура мубаддал мешавад, Ў шоҳаҳо бо қайчи тоқбури хоҳад бурид, ва навдаҳо бурида дур хоҳад андохт.
⁶Ва ҳамааш барои мурғони соҳибчанголи кӯҳистон

ва барои ҳайвоноти замин вогузошта хоҳад шуд; ва мурғони соҳибчангол тобистонро бар онҳо ба сар хоҳанд бурд, ва тамоми ҳайвоноти замин зимистонро бар онҳо хоҳанд гузаронид.

⁷Дар он замон инъоме барои Худованди лашкарҳо

аз қавми қоматбаланд ва ранги пўсташон мисгун, ва аз қавме ки барои муҳити атрофи наздик ва дур саҳмгин ҳастанд, яъне аз халқи пурқувват ва шикастоваре ки наҳрҳо заминашонро бурида мегузарад, ба макони исми Худованди лашкарҳо, ба кӯҳи Сион оварда хоҳад шуд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Нубувват дар бораи Миср.

19 Ваҳй дар бораи Миср.
 Инак, Худованд бар абри сабукрав савор шуда,

ба Миср меояд.
 Ва аз ҳузури Ў бутҳои Миср ба ларза хоҳанд афтод, ва дили Миср андаруни вай заиф хоҳад шуд.

²Ва Ман мисриёнро бар мисриён хоҳам барангехт, ва онҳо бародар бо бародар, ва ёр бо ёр, ва шаҳр бо шаҳр, ва мамлакат бо мамлакат ҷанг хоҳанд кард.

³Ва рӯҳи Миср андаруни вай бемаҷол хоҳад шуд, ва Ман машварати онро дарҳам-барҳам хоҳам кард, ва онҳо аз бутҳо ва фолбинон ва ҷодугарон ва азоимхонон дархост хоҳанд намуд.

⁴Ва Ман Мисрро ба дасти ҳокими сахтгире хоҳам супурд, ва подшоҳи золиме бар онҳо ҳукмронӣ хоҳад кард,

— мегӯяд Худованд, Худованди лашкарҳо.

⁵Ва обҳои баҳр кам шуда, наҳр хароб ва хушк хоҳад гардид.

⁶Ва наҳрҳои гандида, ҷӯйҳои Миср камоб ва хароб хоҳад шуд; най ва қамиш хушк хоҳад гардид.

⁷Чаманҳои дар атрофи даръе, дар соҳилҳои даръе воқеъ аст, ва тамоми киштзори назди даръе хушкида, парешон ва нест хоҳад шуд.

⁸Ва моҳигирон нола хоҳанд кард, ва ҳамаи онҳо ки шаст ба даръе меандозанд, мотам хоҳанд гирифт, ва онҳо ки тӯр бар рӯи об мегустаронанд, ғамгин хоҳанд шуд.

⁹Ва наддофони катон ва бофандагони матои сафед хичил хоҳанд шуд.

¹⁰Ва пояҳои он афсурдахотир, ва ҳамаи муздурон афтодарӯх хоҳанд шуд.

¹¹Ба яқин, мирони Сӯан аблаҳ ҳастанд; ҳокимони машваратчи фиръавн машварати ҷоҳилона медиҳанд. Пас шумо чӣ гуна метавонед ба фиръавн бигӯед: «Ман писари ҳакимон ҳастам, писари подшоҳони қадимам?»

¹²Пас ҳакимони ту куҷоянд? Бигзор онҳо ба ту гӯянд, ва бигзор донанд, ки Худованди лашкарҳо барои Миср чӣ қароре кардааст.

¹³Мирони Сӯан аблаҳ шудаанд; мирони Нуф фиреб хӯрдаанд; Мисрро аркони сибтҳои вай гумроҳ кардаанд.

¹⁴Худованд андаруни он рӯҳи дарҳам-баҳраи даровардааст, ва онҳо Мисрро дар тамоми аъмоли он гумроҳ кардаанд,

мисли он ки маст роҳро гум карда, дар қай худ афтода мехобад.

¹⁵Ва дар Миср коре нахоҳад буд, ки сар ва дум, наҳл ва най тавонад онро ба ҷо оварад.

¹⁶Дар он рӯз Миср мисли занон хоҳад буд, ва аз ҳаракати дасти Худованди лашкарҳо, ки Ў бар вай мебардорад, ларзон ва тарсон хоҳад шуд.

¹⁷Ва замини Яҳудо барои Миср манбаи даҳшат хоҳад буд; ҳамин ки зикри онро бишнавад, хоҳад тарсид, аз боиси қароре ки Худованди лашкарҳо дар ҳақиқи вай қабул кардааст.

¹⁸Дар он рӯз панҷ шаҳр дар замини Миср ба забони Канъон суҳан ронда, ба Худованди лашкарҳо қасам хоҳанд хӯрд; яке Ир-Ҳаҳерес номида хоҳад шуд.

¹⁹ Дар он рӯз қурбонгоҳе барои Худованд дар миёнаҷои замини Миср, ва сутуне барои Худованд назди сарҳади он хоҳад буд.

²⁰ Ва инҳо аломате ва шаҳодате барои Худованди лашкарҳо дар замини Миср хоҳад буд, зеро ки сӯи Худованд аз дасти ҷафокорони худ фаръед хоҳанд зад, ва ӯ наҷотдиҳанда ва пуштибоне барои онҳо фиристода, онҳоро халосӣ хоҳад дод.

²¹ Ва Худованд ба мисриён маъруф хоҳад шуд, ва мисриён дар он рӯз Худовандро хоҳанд шинохт, ва бо қурбониҳо ва ҳадияҳо ӯро ибодат хоҳанд намуд, ва барои Худованд назр карда, онро ба ҷо хоҳанд овард.

²² Ва Худованд мисриёнро зарба хоҳад зад; зарба зада, шифо хоҳад дод: чун сӯи Худованд рӯчӯ кунанд, ӯ онҳоро иҷобат намуда, шифо хоҳад дод.

²³ Дар он рӯз шоҳроҳе аз Миср ба Ашшур хоҳад буд, ва ашшуриён ба Миср, ва мисриён ба Ашшур хоҳанд рафт; ва мисриён бо ашшуриён Худовандро ибодат хоҳанд кард.

²⁴ Дар он рӯз Исроил бо Миср ва бо Ашшур сегона хоҳад шуд; вай дар миёни замин баракат хоҳад буд,

²⁵ Ки онро Худованди лашкарҳо баракат дода, хоҳад гуфт: «Муборак аст қавми Ман — Миср, ва амали дасти Ман — Ашшур, ва мероси Ман — Исроил».

БОБИ БИСТУМ

Нубувват дар бораи ғалабаи Ашшур бар Миср.

20 Дар соли ки Тартон ба Ашдӯд омад, вақте ки Сарчун, подшоҳи Ашшур ӯро фиристод, ва бо Ашдӯд ҷанг карда, онро забт намуд,

² Дар ҳамон вақт Худованд ба воситаи Ишаъё ибни Омӯс сухан ронда, гуфт: «Бирав, ва палосро аз камари худ бикшо, ва кафшро аз пойҳои худ дур кун». Ва ӯ чунин кард: бараҳна ва пойлуч роҳ мерафт.

³ Ва Худованд гуфт: «Чунон ки бандаи Ман Ишаъё се сол бараҳна ва пойлуч роҳ рафтааст, то аломате ва ишорате дар бораи Миср ва Ҳабаш бошад,

⁴ Ончунон подшоҳи Ашшур асирони Миср ва матрудони Ҳабашро — ҷавонон ва пиронро — бараҳна ва пойлуч ва кунлуч хоҳад бурд, то ки расвой барои Миср бошад.

⁵ Ва аз Ҳабаш, ки пуштибони онҳост, ва аз Миср, ки ифтихори онҳост, ҳаросон ва хиҷил хоҳанд шуд.

⁶ Ва дар он рӯз сокинони ин соҳил хоҳанд гуфт: „Инак, чунин аст ҳоли пуштибони мо, ки ба кӯмакш рӯ оварда будем, то аз подшоҳи Ашшур раҳо шавем! Пас, мо чӣ гуна халосӣ меёбем?“»

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Пешгӯиҳо дар бораи Бобил, Адӯм ва Арабистон.

21 Ваҳй дар бораи биёбони назди баҳр. Мисли гирдбодҳое ки дар ҷануб мевазад, вай аз биёбон, аз замини пурдаҳшат меояд.

² Рӯъёи мудҳише ба ман аён шудааст: хоин хиёнат менамояд, ва тороҷгар тороҷ мекунад.

Эй Элом, баро! Эй Модай, муҳосира намо! Ба тамоми оҳу нолаи он хотима хоҳам дод.

³ Аз ин рӯ камари маро ларза гирифтааст; дарде, мисли дарди зане ки мезояд, маро дар бар гирифтааст;

аз он чи мешунавам, печутоб мехӯрам, ва аз он чи мебинам, ҳаросон шудаам.

⁴ Ошуфтадил шудаам; тарсу бим маро мадхуш кардааст; шои фароғати ман ба тарсу ларз мубаддал шудааст.

⁵ Суфраро орастаанд; ҷойпӯшҳоро густурдаанд; ба хӯрдану нӯшидан машғуланд.

«Эй мирон, бархезед, сипарҳоро равған моled!»
⁶ Зеро ки Худованд ба ман чунин гуфтааст: «Бирав, дидбоне бимон, то он чиро, ки бинад, хабар диҳад,

⁷ Ва чун фавҷҳои саворонро:

чуфт-чуфт саворони асп, саворони улоғ, саворони шутурро бинад, ба онҳо бо диққати тамои гӯш андозад».

⁸ Ва ӯ мисли шер садо баровард: «Эй оғои ман! Рӯзона ман доимо

бар дидбонгоҳ меистам, ва тамоми шабҳо дар посбонии худ мебошам.

⁹ Ва инак, савори ароба бо чуфт-чуфти асп меоянд».

Ва ӯ хитоб намуда, гуфт: «Бобил фурӯ ғалтидааст, фурӯ ғалтидааст, ва тамоми санамҳои худоёнашро ба замин зада шикастаанд».

¹⁰ Эй хирмангоҳи ман ва писари хирмани ман! Он чи аз Худованди лашкарҳо, Худои Исроил шунидаам, ба шумо гуфтам.

¹¹ Ваҳй дар бораи Думо.

Маро аз Сеир фаръед мекунанд: «Эй посбон! Чӣ посе аз шаб аст? Эй посбон! Чӣ посе аз шаб аст?»

¹² Посбон гуфт: «Субҳ меояд, вале ҳанӯз шаб аст.

Агар боз пурсидан хоҳед, бипурсед: бори дигар биёед».

¹³ Ваҳй дар бораи банӣ-араб.

Эй қофилаҳои дадониён! Дар сангзори Арабистон манзил кунед.

¹⁴ Эй сокинони замини Темо!

Ба пешвози ташнагон об биёред, гурезагонро бо нонашон истиқбол намоед.

¹⁵ Зеро ки онҳо аз шамшерҳо гурехтаанд; аз шамшери бараҳна, ва аз камони кашида, ва аз гаронии ҷанг.

¹⁶ Зеро ки Худованд ба ман чунин гуфтааст: «Баъд аз як сол, мисли солҳои муздур, тамоми ҷалоли Қедор маҳв хоҳад шуд;

17 Ва бақияи шумораи баҳодурони камондори банӣ-Қедор кам хоҳад шуд, зеро ки Худованд, Худои Исроил чунин гуфтааст».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Нубувват дар бораи водии рӯё.

- 22** Ваҳй дар бораи водии рӯё.
Пас туро чӣ шудааст, ки саросар ба бомҳо баромадаӣ?
- 2 Эӣ шаҳри пурҷӯшу хурӯш, ки пурҳаяҷон ҳастӣ, эӣ шаҳри пурсурӯр!
Мақтулони ту мақтулони шамшер нестанд ва дар ҷанг талаф нашудаанд.
- 3 Ҳамаи саркардаҳои ту якҷоя гурехтаанд, вале бе он ки аз камон истифода баранд, ба асирий гирифта шудаанд;
ҳамаи онҳое ки андаруни ту ёфт шудаанд, ҳарчанд ба ҷойҳои дур гурехта бошанд ҳам, якҷоя ба асирий афтадаанд.
- 4 Бинобар ин мегӯям: «Аз ман дур шавед, ман зор-зор хоҳам гирифт;
барои тасалли додани ман дар бораи таҳлукаи духтари қавми ман саъю кӯшиш накунед».
- 5 Зеро ки рӯзи ҳаяҷон ва мағлубият ва парешонӣ аз ҷониби Худованди лашкархост дар водии рӯё: ҳисорро вайрон мекунанд,
ва фаръёд дар кӯҳҳо танинандоз мешавад.
- 6 Ва Элом бо аробаҳои ҷангии пур аз одам ва бо саворон тирдонро бардоштааст, ва Қир сипарро бараҳна кардааст.
- 7 Ва инак, водӣҳои беҳтарини ту аз аробаҳои ҷангӣ пур шудааст,
ва саворон дар рӯ ба рӯи дарвоза мавқеъ гирифтаанд.
- 8 Ва болопӯши Яҳудо бардошта шудааст, ва ту дар он рӯз ба аслиҳаи қӯрхонаи ҷангал назар дӯхтай.
- 9 Ва шумо раҳнаҳои шаҳри Довудро, ки бисъёр аст, дидаед,
ва оби ҳавзи поёнро ҷамъ кардаед;
- 10 Ва хонаҳои Ерусалимро дар шумор овардаед, ва хонаҳоро вайрон кардаед, то ки ҳисорро мустаҳкам намоед;
- 11 Ва дар миёни ду ҳисор обанборе барои оби ҳавзи кӯҳна сохтаед;
валекин ба Ӯ, ки инро ба амал овардааст, назар надӯхтаед, ва Ӯро, ки аз қадимулайём инро муқаррар намудааст, надидаед.
- 12 Ва Худованд, Худованди лашкарҳо, дар он рӯз шуморо ба гиристан ва навҳа кардан ва мӯйсар гирифтани ва палос пӯшидан даъват намудааст.
- 13 Вале инак, хурсандӣ ва димоғчоқӣ!
Гов мекушанд ва гӯсфанд забҳ мекунанд, гӯшт мехӯранд ва шароб менӯшанд:
«Бихӯрем ва бинӯшем, зеро ки фардо хоҳем мурд!»

14 Ва Худованди лашкарҳо дар гӯши ман ошкор кардааст:
«Ба яқин, ин гуноҳи шумо омурзида нахоҳад шуд то даме ки бимиред!» — гуфтааст Худованд, Худованди лашкарҳо.

15 Худованд, Худованди лашкарҳо, чунин гуфтааст:
«Бирав ва назди ин гумашта,
яъне Шебно, ки нозири боргоҳ аст, дохил шав,
ва бигӯй:

16 „Дар ин ҷо туро чӣ кор аст,
ва дар ин ҷо ту кистӣ,
ки барои худ дар ин ҷо мақбарае месозӣ?“»
Вай дар ҷои баланд барои худ мақбара месозад,
дар саҳра барои худ маскан метарошад.

17 «„Инак, эӣ шахси ҷоҳталаб, Худованд туро дур хоҳад андохт,
ва туро печуб хоҳад дод,

18 Ва туро саҳт фушурда,
мисли тӯбе бар замини фарох хоҳад ғелонид,
ва ту дар он ҷо хоҳӣ мурд,
ва дар он ҷо аробаҳои боҳашамати ту боиси нанги хонадони оғоят хоҳад шуд.

19 Ва Ман туро аз маконат бадар хоҳам ронд,
ва аз мартабаи худ фуру хоҳӣ ғалтид.

20 Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Ман бандаи Худ — Эльёқим ибни Ҳилқиёро даъват хоҳам намуд,

21 Ва ӯро бо либоси ту пӯшонид,
бо камарбанди ту маҳкам хоҳам кард,
ва ҳокимияти туро ба дасташ хоҳам супурд,
ва ӯ барои сокини Ерусалим ва хонадони Яҳудо падар хоҳад буд.

22 Ва калиди хонадони Довудро бар дӯши ӯ хоҳам гузошт,

ва ӯ чун кушояд, ҳеҷ кас нахоҳад баст,
ва чун бандад, ҳеҷ кас нахоҳад кушод.

23 Ва ӯро мисли меҳе дар ҷои саҳт устувор хоҳам кард,

ва ӯ барои хонадони падари худ курсии ҷалол хоҳад буд“».

24 Ва тамоми ҷалоли хонадони падарашро, аз фарзандонаш то ақрабояш, ва тамоми олоти хурдро, аз косаю кӯзаҳои гаронбаҳо то ҳамаи сафолпораҳо, бар ӯ хоҳанд овехт.

25 «Дар он рӯз, — мегӯяд Худованди лашкарҳо, — он меҳе ки дар ҷои саҳт устувор гардида буд, лиққонак хоҳад шуд, ва шикаста, фуру хоҳад ғалтид, ва боре ки бар он овезон аст, талаф хоҳад шуд; зеро ки Худованд гуфтааст».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Нубувват дар бораи Сӯр.

- 23** Ваҳй дар бораи Сӯр.
Эӣ киштиҳои Таршиш, вовайло кунед,
зеро ки он хароб шудааст: на хонае боқӣ мондааст,
на ҷое ки кас тавонад вориди он гардад;

аз замини Киттим ба онҳо хабар расидааст.
² Эй сокинони соҳил, ки онро тоҷирони Сидӯн, даръёнавардон пур мекарданд, хомӯш нишинед!
³ Ва ғаллаи Шихӯр, дарави атрофи наҳр бо обҳои бисъёр ба он дохил мешуд, ва он бозоргоҳи халқҳо гардида буд.
⁴ Эй Сидӯн, таассуф намо, зеро ки баҳр, яъне қалъаи баҳр, ба забон омада, мегӯяд:
 «Гӯё ки ман дарди зоиш накашидаам, ва назоидаам, ва ҷавонро парвариш накардаам, ва духтаронро ба воя нарасонидаам!»
⁵ Вақте ки овозаи ин ба мисриён бирасад, аз шунидани аҳволи Сӯр ба ҳарос хоҳанд афтод.
⁶ Эй сокинони соҳил, ба Таршиш кӯчида равед, вовайло кунед.
⁷ Оё ҳамин аст он шаҳри пурсурури шумо, ки ибтидояш аз қадимулайём буд, ва пойҳояш онро ба кишварҳои дур мебурд, то ки дар он ҷо иқомат намояд?
⁸ Кист, ки инро дар ҳаққи Сӯри тоҷбахш, ки савдогаронаш мисли мирон, ва тоҷиронаш ақобири рӯи замин буданд, қарор додааст?
⁹ Худованди лашкарҳо инро қарор додааст, то ки кибриёи ҳар ҳашаматро поймол кунад ва ҳамаи мӯҳтарамони заминро ба залолат андозад.
¹⁰ Эй духтари Таршиш, бар замини худ мисли наҳр убур намо: дигар бандубасте нест.
¹¹ Ў дасти Худо бар баҳр дароз карда, мамлакатҳоро ба ларза овардааст; Худованд дар ҳаққи Канъон амр фармудааст, ки қалъаҳояшро хароб кунанд,
¹² Ва гуфтааст: «Ту, эй бокираи ситамдида, духтари Сидӯн, дигар димоғчоқӣ нахоҳӣ кард! Бархоста, ба Киттим бирав, лекин дар он ҷо низ барои ту оромӣ нахоҳад буд».
¹³ Инак замини калдонийён, ки ин қавм ҳоло вучуд надоранд. Ашшур онро барои биёбоннишинон бунъёд кард. Бурҷҳои дидбонии худро барпо намуданд, қасрҳояшро вайрон карданд, онро ба харобазор табдил доданд.
¹⁴ Эй киштиҳои Таршиш, вовайло кунед, зеро ки қалъаи шумо хароб шудааст.
¹⁵ Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Сӯр ҳафтод сол, ба андозаи рӯзҳои як подшоҳ фаромӯш хоҳад шуд. Баъд аз итмоми ҳафтод сол ба Сӯр ҳамон чиз рӯй хоҳад дод, ки дар суруди фоҳиша тасвир ёфтааст:
¹⁶ «Эй фоҳишаи фаромӯшшуда, барбатро бигир, дар шаҳр гардиш намо! Нағз бинавоз, бисъёр бисарой, то ки туро ба ёд оваранд!»

¹⁷ Ва воқеъ хоҳад шуд, ки баъд аз итмоми ҳафтод сол Худованд Сӯро тафаққуд хоҳад намуд, ва он аз нав ба гирифтани музди зинои худ хоҳад баргашт, ва бо ҳамаи мамлакатҳои дунё, ки бар рӯи замин мебошанд, зино хоҳад кард.

¹⁸ Вале тиҷорати он ва музди зинои он барои Худованд бахшида хоҳад шуд: захира карда ва дар маҳзан гузошта нахоҳад шуд, балки тиҷораташ барои онҳое ки ба ҳузури Худованд зиндагӣ мекунанд, хоҳад буд, то ки ба серӣ бихӯранд ва либоси нағз бипӯшанд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Доварии Худо бар замин. Зухури ояндаи ҷалоли Худо.

24 Инак, Худованд заминро ҳолӣ ва хароб мекунад, ва сатҳи онро дигаргун месозад, ва сокинони онро пароканда менамояд.

² Ва чунон ки қавм бошанд, ончунон коҳин хоҳад буд, чунон ки ғулом — ончунон оғояш, чунон ки каниз — ончунон хотунаш, чунон ки харидор — ончунон фурӯшанда, чунон ки қарзхоҳ — ончунон қарздор, чунон ки даъвогар — ончунон ҷавобгар.

³ Замин тамоман беодам ва толону тороч хоҳад шуд, зеро ки Худованд ин суханро гуфтааст.

⁴ Замин мотам гирифтааст, сархам шудааст; дунё афсурдахотир ва сархам шудааст; олимақомони қавми замин афсурдахотир шудаанд.

⁵ Ва замин зери сокинонаш палид шудааст, зеро ки онҳо дастурҳоро поймол кардаанд, аз фароиз берун баромадаанд, аҳди ҷовидониро шикастаанд.

⁶ Бинобар ин лаънат заминро хӯрдааст, ва сокинони он ба ҷазо дучор шудаанд; бинобар ин сокинони замин сӯхтаанд, ва аз одамон андаке боқӣ мондаанд.

⁷ Шираи ангур мотам гирифтааст; ток афсурдахотир шудааст; ҳамаи шоддилон оҳ мекашанд.

⁸ Шодмонии дафҳо барҳам хӯрдааст; ғавғои айёшон хотима ёфтааст; шодмонии барбатҳо барҳам хӯрдааст.

⁹ Дигар бо суруд шароб наменӯшанд; арақ барои нӯшандагонаш талх шудааст.

¹⁰ Шаҳри хароба ба шикаст гирифта шудааст; ҳар хона баста аст, ва касе наметавонад дарояд.

¹¹ Дар кӯчаҳо аз барои шароб фиғон мекашанд; ҳар гуна сурур тира гардидааст; шодмонии замин талаф шудааст.

¹² Дар шаҳр харобӣ ҳукмфармо, ва дарвозаи он шикаста пора-пора шудааст.

¹³ Ва дар миёни замин, дар байни қавмон ончунон хоҳад шуд,

чунон ки дар вақти зада афшондани дарахти зайтун

ва баъд аз анҷоми ангурчинӣ якчанд шингиле боқӣ мемонад.

¹⁴ Онҳо овози худро баланд карда, тараннум хоҳанд намуд:
дар бораи кибриёи Худованд аз қониби баҳр бо шодӣ садо хоҳанд баровард.

¹⁵ Бинобар ин Худовандро дар шарк, ва исми Худованд Худои Исроилро дар қазираҳои ғарб ҷалол диҳед.

Мусибати бузург.

¹⁶ Аз ақсои замин мо сурудҳоро шунидаем:
«Одилро ҷалол бод!»

Ва ман гуфтам: «Дареғо бар ман!
Дареғо бар ман! Вой бар ман!

Хоинон хиёнат кардаанд,
ва хоинон хиёнат бар хиёнат зам кардаанд».

¹⁷ Эй сокини замин,
тарс ва чоҳ ва дом бар туст!

¹⁸ Ва воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ аз овози тарс бигрезад, ба чоҳ хоҳад афтод;
ва ҳар кӣ аз даруни чоҳ барояд, ба дом хоҳад афтод;

зеро ки равзанҳо аз афроз кушода хоҳад шуд,
ва асосҳои замин ба ларза хоҳад омад.

¹⁹ Замин пора-пора шудааст,
замин аз ҳам ҷудо шудааст,
замин вожгун гардидааст.

²⁰ Замин мисли маст мекалавад,
ва мисли арғунчак алвонч мехӯрад;
ва қинояташ бар он гаронӣ мекунад;
ва фурӯ хоҳад ғалтид,
ва дигар нахоҳад бархост.

²¹ Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд,
ки Худованд лашкари афрозро бар афроз,
ва подшоҳони заминро бар замин тафаққуд намуда, ҷазо хоҳад дод.

²² Ва мисли издиҳоми бандиён дар чоҳе ҷамъ оварда хоҳанд шуд,
ва дар зиндон баста хоҳанд шуд,
ва баъд аз рӯзҳои бисъёр тафаққуд карда хоҳанд шуд.

²³ Ва моҳ хичил, ва офтоб шармсор хоҳад шуд,
зеро ки Худованди лашкарҳо бар кӯҳи Сион
ва дар Ерусалим салтанат хоҳад ронд,
ва ба ҳузури пирони Худ ҷалол хоҳад ёфт.

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Тантанаи Малакуми Худованд ва Худо.

25 Худовандо! Ту Худои ман ҳастӣ.
Ту ро такбир менамоям, исми Ту ро ҳамд меғӯям,

чунки корҳои аҷиб кардаӣ;
муқаддароти қадими Ту ҳақ асту рост.

² Зеро ки Ту шаҳрро ба сангтӯдае,
пойтахти истеҳкомдорро ба харобазор табдил додай;

қасри бегонаҳоро аз шаҳр маҳв намудай,
ки он ҳаргиз бино нахоҳад ёфт.

³ Бинобар ин қавмони зӯровар Ту ро ҷалол хоҳанд дод;

шаҳрҳои халқҳои мустабид аз Ту хоҳанд тарсид.

⁴ Зеро ки Ту қалъае барои бенаво,
қалъае барои мискин дар вақти тангии вай,
паноҳгоҳе аз борони сел, сояе аз гармо будӣ;
зеро ки нафаси қаҳролуди мустабидон
мисли селоби деворшикан аст.

⁵ Ҳаёҳуи бегонаҳоро мисли гармо дар саҳрои хушк Ту фурӯ хоҳӣ нишонид;
тараннуми мустабидон мисли гармо аз сояи абр паст хоҳад шуд.

⁶ Ва Худованди лашкарҳо бар ин кӯҳ барои ҳамаи қавмон базме аз таомҳои рағфанин,
базме аз шаробҳои кӯҳна — аз таомҳои рағфанини болаззат

ва аз шаробҳои кӯҳнаи мусаффо — хоҳад орошт;

⁷ Ва бар ин кӯҳ рӯпӯшери, ки бар ҳамаи қавмон пӯшонид шудааст,

ва пардаеро, ки бар ҳамаи халқҳо густурда шудааст, барҳам хоҳад дод;

⁸ Маргро ба сурати абадӣ маҳв хоҳад намуд,
ва Худованд Худо ашқҳоро аз ҳамаи чеҳраҳо пок хоҳад кард,

ва нанги қавми Худро аз рӯи тамоми замин дур хоҳад сохт;

зеро ки Худованд гуфтааст.

⁹ Ва дар он рӯз хоҳанд гуфт:

«Инак, Худои мо, ки ба Ё умед бастаем,
ва Ё моро наҷот хоҳад дод!

Ин аст Худованде ки ба Ё умед бастаем,
пас дар наҷоти Ё шодӣ ва хурсандӣ хоҳем кард!»

¹⁰ Зеро ки дасти Худованд бар ин кӯҳ қарор хоҳад ёфт,

ва Мӯб дар ҷои худ поймол хоҳад шуд,
чунон ки коҳ дар ахлот поймол мешавад;

¹¹ Ва ҳарчанд вай дастҳои худро андаруни он ҳаракат диҳад,

чунон ки шиновар барои шино кардан ҳаракат медиҳад, —

вале Ё такаббури варо бо якҷоягии ҳилаҳои дастҳои вай паст хоҳад кард.

¹² Ва Ё ҳисорҳои баланди истеҳкомдори ту ро вожгун намуда,

фурӯ хоҳад ғалтонид, бар замин афканда,
ба хок яқсон хоҳад кард.

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Исроил, ки аз нав барпо гардида, ба Худо рӯҷӯ намудааст, Худовандро ҷалол медиҳад.

26 Дар он рӯз ин суруд дар замини Яхудо сароида хоҳад шуд:

«Мо шаҳри мустаҳкаме дорем;

Ё наҷотро чун ҳисор ва сард ба вучуд овардааст.

² Дарвозаҳоро бикшоед, то халқи одиле ки имонашонро

нигоҳ медоранд, ворид шаванд.

3 Дили боматонатро Ту дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро ки вай ба Ту таваккал мекунад.

4 Ба Худованд то абад таваккал кунед, зеро ки Худованд Худо сахраи ҷовидонист.

5 Зеро ки Ӯ болонишинонро вожгун намудааст, шаҳри олишонро фурӯ ғалтонидааст, онро то ба замин фурӯ ғалтонида, ба хок яксон кардааст.

6 Онро пойҳо поймол мекунад, — пойҳои мискинон, қадамҳои бенавоён».

7 Роҳи одил рост аст; Ту, эй Росткор, тариқи одилро ҳамвор мекунӣ.

8 Ва дар роҳи довариҳои Ту, эй Худованд, мо ба Ту умед бастаем, ва ҷони мо иштиёқманди исми Ту ва зикри Ту мебошад.

9 Шабонгаҳ ман бо ҷони худ муштоқи Ту ҳастам, ва саҳаргоҳон ман бо рӯи худ дар андарунам Ту ро металабам; зеро вақте ки довариҳои Ту бар замин ба амал ояд, сокинони дунё инсофро таълим хоҳанд гирифт.

10 Агар шарир омурида шавад, адлу инсофро таълим нахоҳад гирифт, — дар замини росткорон ноинсофӣ хоҳад кард, ва кибриёи Худовандро нахоҳад дид.

11 Худовандо! Дастӣ Ту баланд бардошта шудааст, аммо онҳо намебинанд; чун рашки Ту ро барои қавмат бинанд, хичил хоҳанд шуд; оташи хашмат адуёни Ту ро фурӯ хоҳад бурд.

12 Худовандо! Осоиштагиро барои мо барқарор намо; зеро ки ҳамаи корҳои моро низ Ту барои мо ба амал овардаӣ.

13 Худовандо, Худои мо! Ҳокимон ба ғайр аз Ту бар мо салтанат меронданд, аммо танҳо ба Ту умед баста, исми Ту ро зикр менамудем.

14 Мурдагон зинда нахоҳанд шуд; арвоҳи мурдагон нахоҳанд бархост; зеро ки Ту онҳоро тафаққуд намуда, нобуд сохтаӣ, ва тамоми зикрашонро маҳв кардаӣ.

15 Халқро афзун намудай, эй Худованд, халқро афзун намуда, Худро ҷалол додай, тамоми ҳудуди заминашонро васеъ кардаӣ.

16 Худовандо! Дар вақти тангии худ онҳо Ту ро талабидаанд; чун аз Ту ҷазо меёфтанд, бо зорию илтиҷо дуо мегуфтанд.

17 Чунон ки зани ҳомиладор ҳангоми наздик омадани зоиданаш аз дардҳои саҳти худ печутоб хӯрда, фаръёд мезанад, ончунон мо низ, эй Худованд, ба ҳузури Ту будем.

18 Ҳомила шуда, печутоб мехӯрдём, вале гӯё ки бодро мезоидём:

ҳеч наҷоте барои замин ба амал наомад, ва сокинони дунё фурӯ нағалтиданд.

19 Бигзор мурдагони Ту зинда шаванд, майитҳои ман бархезанд! Эй сокинони хок, бедор шавед ва тараннум намоед!

Зеро ки шабнами Ту шабнами наботот аст, ва замин мурдагонро берун хоҳад афканд.

20 Эй қавми ман, биёед, ба ҳуҷраҳои худ дароед, ва дарҳои худро аз қафои худ бибандед, як лаҳзае пинҳон шавед, то даме ки ғазаб бигзарад.

21 Зеро инак, Худованд аз макони Худ берун меояд, то ки сокинони заминро барои гуноҳашон сазо диҳад; ва замин хунҳои фурӯбурдаи худро ошкор хоҳад кард, ва мақтулони худро дигар пинҳон нахоҳад дошт.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Ба залолат афтодани давлатҳои бузург.

Аз нав барқарор шудани Исроил.

27 Дар он рӯз Худованд бо шамшери саҳт ва бузург ва пурзӯри Худ он аждар-мори тозонро ва он аждар-мори печонро сазо хоҳад дод, ва он тимсоҳро, ки дар баҳр аст, хоҳад кушт.

2 Дар он рӯз барои тоқзори шароби ноб бисароед.

3 Ман, ки Худованд ҳастам, онро нигоҳ медорам, ҳар лаҳза онро об медиҳам; шабу рӯз онро посбонӣ мекунам, то ки касе ба он осебе нарасонад.

4 Ғазобе дар Ман нест. Аммо агар касе ба Ман явшон ва хори шутурро муқобил мегузошт, Ман бар зидди вай ба ҷанг иқдом намуда, варо якҷоя месӯзондам;

5 Магар ки вай ба қуввати Ман рӯи паноҳ оварда, бо Ман сулҳ мекард: пас бигзор бо Ман сулҳ кунад.

6 Дар рӯзҳои оянда Яъқуб реша хоҳад давонд, Исроил муғча ва шукуфа хоҳад кард; ва рӯи дунё аз мева пур хоҳад шуд.

7 Оё ӯ варо ончунон задааст, чунон ки занандагони варо задааст? Оё варо ончунон куштааст, чунон ки кушандагони вай кушта шудаанд?

8 Варо Ту баандоза сазо додай, вақте ки бадар рондаӣ. Варо бо вазиши саҳти Худ дур андохтай, мисли он ки дар рӯзи боди шарқӣ бошад.

9 Пас, гуноҳи Яъқуб ба ин восита кафорат хоҳад шуд, ва тамоми самари дафъи хатои вай ҳамин хоҳад буд, ки вай ҳамаи сангҳои қурбонгоҳҳоро

мисли сангҳои оҳаки шукуфта хоҳад гардонид,
то ки бутҳои Ашера ва Ҳамон дигар барпо
нашавад.

¹⁰ Зеро ки он шаҳри истехкомдор валангор
гардида,
монанди чарогоҳе хоҳад шуд, ки онро
тарк карда баромада рафта бошанд;
дар он ҷо ғӯсола хоҳад чарид,
ва дар он ҷо вай хобида, навдаҳои онро талаф
хоҳад кард.

¹¹ Вақте ки шоҳҳои он хушк шавад, шикаста
хоҳад шуд;
занон омада, онҳоро хоҳанд сӯзонид.
Азбаски онҳо қавми бофаҳм нестанд,
Офаринандашон ба онҳо раҳм нахоҳад кард,
ва Холиқашон онҳоро афв нахоҳад намуд.

¹² Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд аз
соҳили наҳр то водии Миср хӯшаҳоро хоҳад кӯфт,
ва шумо, эй бани-Исроил, якто-якто ҷамъ карда
хоҳед шуд.

¹³ Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки шоҳи бузурге
хоҳад навохт, ва гумшудагони замини Ашшур ва
рондашудагони замини Миср хоҳанд омад, ва бар
кӯҳи муқаддас, ки дар Ерусалим воқеъ аст, ба
Худованд сачда хоҳанд кард.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Вой бар Эфроим. Пешгӯй дар бораи асирии он.

28 Эй вой бар афсари ғурури сармастони
Эфроим

ва бар гули пажмурдаи зинати шукӯҳи он,
ки бар сари водии ҳосилхези
майзадагон аст!

² Инак, зӯровар ва ҷасури Худованд
мисли сели жола ва тундбоди ҳалокатовар,
мисли сели обҳои азими саршор
онро бо тамоми қувват ба замин хоҳад афканд.

³ Афсари ғурури сармастони Эфроим
ба зери пойҳо поймол хоҳад шуд.

⁴ Ва гули пажмурдаи зинати шукӯҳи он,
ки бар сари водии ҳосилхез аст,
мисли анҷири пешпазаке хоҳад буд,
ки чун бинандае онро бинад,
зуд ба дасташ гирифта, онро фурӯ мебарад.

⁵ Дар он рӯз Худованди лашкарҳо афсари зинат
ва тоҷи шавкат барои бақияи қавми Худ хоҳад
буд.

⁶ Ва рӯҳи адлу инсоф барои онҳое ки бар курсии
доварӣ менишинанд,
ва қудрат барои онҳое ки ҷангро сӯи дарвоза
бармегардонанд.

⁷ Ва инҳо низ аз шароб гумроҳ гардидаанд
ва аз арақ дар иштибоҳ афтодаанд;
коҳин ва набӣ аз арақ гумроҳ гардидаанд,
аз шароб саргаранг шудаанд,
аз арақ дар иштибоҳ афтодаанд,
дар рӯъё хато кардаанд,

дар доварӣ пешпо хӯрдаанд.

⁸ Зеро ки ҳамаи суфраҳо аз қай ва наҷосат
пур шудааст, ҷои тозае намондааст.

⁹ «Вай донишро ба кӣ меомӯзад?

Ва пайғомро ба кӣ мефаҳмонад?

Оё ба онҳое ки аз шир бароварда

ва аз пистон ҷудо карда шудаанд?

¹⁰ Зеро ки фармон бар фармон, фармон бар
фармон,

дастур бар дастур, дастур бар дастур,
андаке ин ҷо, андаке он ҷо мебошад».

¹¹ Ба яқин, Ӯ бо лабҳои бегона

ва бо забони дигар ба ин қавм хоҳад гуфт

¹² Он чиро, ки пештар гуфта буд:

«Фароғат ҳамин аст; хастаро ба ҳоли худ
вогузоред;

оромӣ ҳамин аст».

Валекин онҳо нахостанд гӯш кунанд.

¹³ Пас, каломи Худованд барои онҳо
фармон бар фармон, фармон бар фармон,

дастур бар дастур, дастур бар дастур,

андаке ин ҷо, андаке он ҷо хоҳад буд,

то ки пуштнокӣ рафта, фурӯ ғалтанд, ва шикаст
хӯранд, ва ба дом афтанд, ва мубтало шаванд.

Қисмати Эфроим — таҳдид барои Яҳудо.

¹⁴ Бинобар ин, эй мардуми масхарабоз
ва эй ҳокимони ин қавме ки дар Ерусалиманд,
каломи Худовандро бишнавед.

¹⁵ Азбаски гуфтаед: «Мо бо марг иттифоқ бастаем,
ва бо дӯзах сулҳ кардаем,

ва агар тозиёнаи ҳалокатовар бигзарад,

ба мо нахоҳад расид,

зеро ки кизбро паноҳгоҳи худ сохтаем

ва андаруни дурӯғ ниҳон гаштаем»,

¹⁶ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд:

«Инак, Ман дар Сион санге барои бунёд

гузоштам, ки санги озмуда,

санги зовия ва гаронбаҳост,

ва асоси мустаҳкаме дорад;

ҳар кӣ имон оварад, таъҷил нахоҳад намуд.

¹⁷ Ва Ман инсофро меъёр гардонидам,

ва адолатро — шоқул;

ва жола паноҳгоҳи кизбро хоҳад рӯфт,

ва об ниҳонхонаро хоҳад бурд».

¹⁸ Ва иттифоқи шумо бо марг ботил хоҳад шуд,

ва сулҳи шумо бо дӯзах поянда нахоҳад монд.

Вақте ки тозиёнаи ҳалокатовар бигзарад,

шумо ба зери он поймол хоҳед шуд.

¹⁹ Ҳар бор, ки он бигзарад, шуморо дастгир

хоҳад кард,

зеро ки ҳар субҳ, ҳар рӯз ва шаб хоҳад гузашт,

ва фақат фаҳмонидани пайғом боиси даҳшат

хоҳад шуд.

²⁰ Зеро бистар кӯтоҳтар аст аз он ки касе бар он

дароз кашад,

ва кампал тангтар аст аз он ки касе худро

бо он пӯшонад.

21 Зеро Худованд ҳамон тавре ки бар кӯҳи
Просим воқеъ шуда буд,
қиём хоҳад кард, ҳамон тавре ки дар водии
Ҷибъун воқеъ шуда буд,
ба ғазаб хоҳад омад, то ки амали Худро,
амали аҷиби Худро ба ҷо оварад,
ва кори Худро, кори ғариби Худро анҷом диҳад.
22 Ва акнун масхарабозӣ накунад,
ки мабодо бандҳои шумо маҳкамтар шавад;
зеро шунидам, ки аз ҷониби Худованд,
Худои лашкарҳо,
таҳлука ва ҳукми қатъӣ барои тамоми замин
муқаррар гардидааст.
23 Гӯш диҳед ва овози маро бишнавед,
диққат намоед ва суханони маро бишнавед!
24 Оё зироаткор тамоми рӯз барои кишт ронда,
замини худро оғард ва мола мекунад?
25 Вай, охир, баъд аз ҳамвор кардани сатҳи он,
кунҷитро мекорад, ва зираро мепошад,
ва гандумро дар қаторҳо, ва ҷавро дар ҷои
муайян,
ва ҷуворино дар канори саҳро кишт мекунад.
26 Ва ин тартибро Худояш ба ӯ омӯхта,
ӯро ҳидоят менамояд.
27 Зеро кунҷитро бо ғаллакӯбаки дандонадор
намекубанд,
ва чархи аробаи ғаллакӯбро бар зира
намегардонанд,
балки кунҷитро бо асо, ва зираро бо ҷубдаст
мекубанд.
28 Оё ғалларо кӯфта, гард-гард мекунад?
Не, чунки онро пай дар пай намекубанд,
балки чархи аробаи ғаллакӯбро бо аспҳояш
бар он мегардонанд,
аммо онро гард-гард намекунад.
29 Ин низ аз ҷониби Худованди лашкарҳо
ба амал меояд,
ки қарордоди Ӯ аҷоиб аст, ва ҳикмати Ӯ бузург аст.

БОБИ БИСТУ НӮХУМ

Огоҳӣ ба Яҳудо ва Ерусалим.

29 Эй вой бар Ариил, Ариил †, шаҳре ки Довуд
дар он сукунат дошт!
Солро бар сол зам кунед; бигзор идҳо давр зананд.
2 Вале Ман Ариилро ба танг хоҳам овард,
ва нолаю фиғон хоҳад буд;
ва он барои Ман мисли Ариил хоҳад монд.
3 Ва Ман дар гирди ту ўрду хоҳам зад,
ва туро бо дидгоҳҳо муҳосира хоҳам намуд,
ва бар ту манҷаниқҳо барпо хоҳам кард.
4 Ва ба залолат афтода,
аз замин сухан хоҳӣ ронд,
ва суханат аз даруни хок мутеона хоҳад буд,
ва овозат аз замин
мисли овози арвоҳ ба гӯш хоҳад расид,
ва суханат аз даруни хок пичиррос хоҳад зад.

† Ерусалим дар назар дошта шудааст.

5 Валекин анбӯҳи душманонат мисли ғубори
маҳин
хоҳанд шуд,
ва анбӯҳи ситамгарон мисли коҳрезае ки
пароканда мешавад;
ва ин баногоҳ, дар як он воқеъ хоҳад шуд.
6 Худованди лашкарҳо туро бо раъд,
ва заминчунбӣ, ва садои азим,
ва тӯфон, ва тундбод, ва алангаи оташи сӯзон
тафаққуд хоҳад кард.
7 Ва анбӯҳи ҳамаи халқҳое ки бар Ариил
лашкар мекашанд,
ва ҳамаи лашкарҳое ки бо он меҷанганд,
ва бар зидди он қалъаҳои муҳосира барпо
мекунад,
ва онро ба танг меоваранд, мисли хоб
ва рӯёи шаб хоҳанд буд.
8 Ва чунон ки гурусна хоб мебинад,
ки инак нон мехӯрад,
вале ҳамин ки бедор шавад, ҷонаш гурусна аст;
ва чунон ки ташна хоб мебинад,
ки инак об менӯшад,
вале ҳамин ки бедор шавад, инак бемаҷол аст,
ва ҷонаш ташна аст, —
анбӯҳи ҳамаи халқҳое ки бар кӯҳи Сион
лашкар мекашанд,
ончунон хоҳанд шуд.
9 Дер мемонед, ва мутаҳайир хоҳед шуд!
Худро кӯр месозед, ва кӯр хоҳед буд!
Онҳо маст шудаанд, вале на аз шароб;
мекалаванд, вале на аз арақ.
10 Зеро ки Худованд бар шумо рӯҳи хоби
гаронро равона карда,
чашмони шуморо бастааст,
яъне набиёну сардорони ғайбгӯи шуморо
нобино гардонидаст.
11 Ва ҳар рӯё барои шумо мисли суханони номаи
сарбамӯҳр аст, ки онро ба касе ки хонданро
медонад, дода мегӯянд: «Инро бихон», вале ӯ
мегӯяд: «Наметавонам, чунки он сарбамӯҳр аст».
12 Ва он номаро ба касе ки хонданро намедонад,
дода мегӯянд: «Инро бихон», ва ӯ мегӯяд:
«Хонданро намедонам».
13 Ва Худованд гуфт:
«Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба Ман
наздик мешаванд
ва бо лабҳои худ Маро ҷалол медиҳанд,
вале дили худро аз Ман дур кардаанд,
ва тарси онҳо аз Ман натиҷаи омӯхтани
аҳкоми инсонист, —
14 Бинобар ин Ман боз ин қавмро бо рафтори
аҷибу ғарибе дар ҳайрат хоҳам андохт,
ва ҳикмати ҳақимони онҳо ба ҳалокат хоҳад
расид,
ва ақли оқилони онҳо нопадид хоҳад шуд».
15 Эй вой бар онҳое ки қарори худро аз Худованд
бағоят амиқ пинҳон медоранд,
ва аъмолашон дар торикист,

ва онҳо мегӯянд: «Кист, ки моро бубинад?
 Ва кист, ки моро бидонад?»
¹⁶ Эй вой аз качрафториҳои шумо!
 Оё кӯзагарро мисли гил ҳисоб кардан мумкин аст?
 Оё шоиста аст, ки маснӯъ дар бораи сонейи худ
 бигӯяд: «Ў маро насохтааст», —
 ва асар дар бораи эҷодкори худ бигӯяд:
 «Ў фаҳме надорад?»
¹⁷ Охир, баъд аз андак вақт
 Лубнон ба боғистон мубаддал хоҳад шуд,
 ва боғистон ҷангал ҳисоб хоҳад ёфт.
¹⁸ Ва дар он рӯз карон суханони китобро хоҳанд
 шунид,
 ва чашмони кӯрон аз даруни торикӣ
 ва зулмот хоҳад дид.
¹⁹ Ва ҳалимон шодмонии худро дар Худованд
 афзун хоҳанд кард,
 ва мардуми мискин дар Қуддуси Исроил
 ба ваҷд хоҳанд омад.
²⁰ Зеро ки ситамгар дигар нахоҳад буд,
 ва масхарабоз нобуд хоҳад шуд,
 ва ҳамаи шавқмандони шарорат маҳв хоҳанд
 шуд,
²¹ Ки онҳо одамро бо сухане гумроҳ месозанд,
 ва барои касе ки назди дарвоза † додхоҳӣ
 менамояд, дом мегуздоранд,
 ва одилро бо суханони беасос гирифтори
 ноинсофӣ мекунанд.
²² Бинобар ин Худованд, ки Иброҳимро
 раҳонидааст,
 дар бораи хонадони Яъқуб чунин мегӯяд:
 «Акнун Яъқуб хиҷил нахоҳад шуд, ва акнун
 ранги рӯяш нахоҳад канд;
²³ Зеро, вақте ки онҳо фарзандони худро,
 яъне амали дастҳои Маро
 андаруни худ бубинанд,
 онҳо исми Маро тақдис хоҳанд кард,
 ва қудсияти Қуддуси Яъқубро хоҳанд шинохт,
 ва Худои Исроилро тақбир хоҳанд гуфт;
²⁴ Ва онҳое ки рӯҳашон гумроҳ аст,
 аз хирад воқиф хоҳанд шуд,
 ва норизоён дарси ибрат хоҳанд омӯхт».

БОБИ СИЮМ

Огоҳӣ дар бораи он ки бо Миср иттифоқ
 набанданд.

30 «Эй вой бар писарони исьёнкор,
 — мегӯяд Худованд, —
 ки машварат қабул мекунанд, вале на аз ҷониби
 Ман,
 ва тадбирҳо меандешанд, вале на бар тибқи рӯҳи
 Ман,
 то ки гуноҳро бар гуноҳ зам кунанд!
² Онҳо изни даҳони Маро напурсида,
 ба Миср фурӯд меоянд,

† Дарвоза — ҷои нишастии довар аст, ки дар майдони пеши
 дарвозаи шаҳр буд.

то ки дар таҳти ҳимояти фиръавн бошанд,
 ва дар сояи Миср паноҳ баранд.
³ Валекин ҳимояти фиръавн барои шумо хиҷолат,
 ва паноҳ бурдан дар сояи Миср шармандагӣ хоҳад
 буд;
⁴ Зеро ки мирони ӯ дар Сӯан мебошанд,
 ва элчиёни ӯ ба Ҳонис расидаанд;
⁵ Ҳамашон аз боиси қавме ки барои онҳо фоида
 надоранд, хиҷил хоҳанд шуд:
 на ёварӣ ва на фоида, балки хиҷолат ва
 шармандагӣ хоҳад буд».
⁶ Ваҳй дар бораи баҳимоти ҷанубӣ.
 Онҳо аз замини тангӣ ва мусибат,
 ки модашер ва наррашер, афъӣ
 ва аждаҳои паррон аз он ҷо меояд,
 сарвати худро бар пушти харон,
 ва ганҷи худро бар кӯҳони шуторон бор карда,
 назди қавме ки ҳеҷ фоидае надоранд, мебаранд.
⁷ Чунки ёвари мисриён ҳеҷу пуч аст;
 бинобар ин онҳоро хондаам:
 «Раҳаби бекорнишин».
⁸ Акнун биё, инро бар лавҳе барои онҳо бинавис
 ва дар китобе қайд намо,
 то ки барои рӯзҳои оянда ба таври доимӣ,
 то абад бимонад.
⁹ Зеро ки инҳо қавми осӣ, писарони каззоб
 ҳастанд,
 писароне ки намехоҳанд дастурҳои
 Худовандро гӯш кунанд,
¹⁰ Ва онҳо ба ғайбдонон мегӯянд: «Ғайбдонӣ
 накунед!» —
 ва ба анбиё мегӯянд: «Барои мо ҳақиқатро
 нубувват нанамоед,
 балки ба мо суханони ширин гӯед,
 ҳазлу шӯхиро нубувват кунед,
¹¹ Аз роҳ дур шавед, аз тариқ берун равед,
 Қуддуси Исроилро аз пеши мо дур кунед!»
¹² Бинобар ин Қуддуси Исроил чунин мегӯяд:
 «Азбаски шумо аз ин сухан безор шудаед,
 ва ба зулм ва качравӣ умед баста, бар он такья
 мекунед,
¹³ Аз ин рӯ ин гуноҳ барои шумо
 мисли раҳнаи пуртахдиде ки дар ҳисори баланд
 пайдо шуда бошад,
 хоҳад буд, ки фурӯғалтии он ҳисор баногоҳ,
 дар як он ба амал хоҳад омад.
¹⁴ Ва фурӯғалтии он мисли шикастани кӯзаи
 сафолин хоҳад буд,
 ки бе шафқат пора-пора мешавад,
 ба тавре ки дар миёни пораҳои сафолпорае
 ёфт намешавад,
 то ки оташ аз манқал бикашанд
 ва об аз кӯлмак бигиранд».

Панд дар бораи он ки ба Худованд рӯҷӯ намуда,
 мадади Ӯро ба зидди Санҳериб биталабанд.

¹⁵ Зеро ки Худованд Худо, Қуддуси Исроил
 чунин мегӯяд:

«Бо тавба ва фароғат наҷот меёфтед;
қуввати шумо дар оромӣ ва эътимод мебуд»;
вале шумо нахостед.

¹⁶ Ва гуфтед: «Не, мо бар аспон нишаста, хоҳем тохт», —

пас, хоҳед тохт;

«ва бар аспони сабукрав савор хоҳем шуд», —
пас, таъқибкунандагони шумо сабукрав хоҳанд шуд.

¹⁷ Ҳазор нафар аз таҳдиди як нафар рӯй ба гурез хоҳанд овард;

шумо аз таҳдиди панҷ нафар рӯй ба гурез хоҳед овард

то даме ки мисли ҳодае бар куллаи кӯҳ,
ва мисли ливое бар теппа бимонед.

¹⁸ Ва аз ин сабаб Худованд даранг менамояд,
то шуморо афв кунад;

ва аз ин сабаб Ӯ канорагирӣ менамояд,
то бар шумо марҳамат кунад;

зеро ки Худованд Худои адлу инсоф аст;
хушо ҳамаи онҳое ки ба Ӯ таваккал мекунанд!

¹⁹ Ба яқин, эй қавме ки дар Сион, дар Ерусалим сокин ҳастед, дигар гирия нахоҳед кард; Ӯ ба овози фаръедатон бар шумо раҳм хоҳад кард; онро шунидан замон, шуморо иҷобат хоҳад намуд.

²⁰ Ва агарчи Худованд ба шумо нони тангайшӣ ва оби мусибатро диҳад, муаллиматон дигар пинҳон нахоҳад шуд, ва чашмонатон муаллиматонро хоҳад дид;

²¹ Ва гӯшҳотон суханеро аз қафои шумо хоҳад шунид, ки мегӯяд: «Роҳ ин аст, бо он биравед», вақте ки ба тарафи рост ё чап майл кунед.

²² Ва ҷилди нуқрагини санамҳои худро, ва пӯшоки заррини бутҳои худро наҷис хоҳед донист; онҳоро мисли наҷосате дур андохта, хоҳед гуфт: «Дафъ шав!»

²³ Ва Ӯ бар тухмие ки замини худро бо он кишт мекунад, борон хоҳад дод, ва ҳосили ғаллаи замин ширадор ва фаровон хоҳад буд; чорвои шумо дар он рӯз дар чарогоҳи фароҳе хоҳад чарид.

²⁴ Ва нарговон ва хароне ки заминро кор мекунанд, хӯроки намакине ки бо белу сешоха бод дода шуда бошад, хоҳанд хӯрд.

²⁵ Ва дар рӯзи куштори азим, вақте ки бурҷҳо фуру меғалтад, бар ҳар кӯҳи саркаш ва бар ҳар теппаи баланд наҳрҳо ва ҷӯйҳои об чорӣ хоҳад шуд.

²⁶ Ва дар рӯзе ки Худованд чароҳати қавми Худро бибандад ва захмҳои онҳоро шифо диҳад, рӯшноии моҳ мисли рӯшноии офтоб хоҳад шуд, ва рӯшноии офтоб ҳафтчандон, мисли рӯшноии ҳафт рӯз хоҳад буд.

²⁷ Инак, исми Худованд аз дурдаст меояд, ғзаби Ӯ аланга мезанад, ва дуди ғализе аз он боло мебарояд;

лабҳои Ӯ пур аз хашм аст,
ва забони Ӯ мисли оташи сӯзон аст.

²⁸ Ва нафаси Ӯ мисли селоби саршор аст,

ки то ба гардан мерасад,
то ки халқҳоро ғалбер карда ба дараҷаи нестӣ расонад,

ва лаҷоми гумроҳиро ба даҳони қавмон андозад.

²⁹ Он гоҳ шумо мисли шаби тақдиси ид сурудгӯӣ хоҳед кард,

ва дилшодии шумо мисли касоне хоҳад буд,
ки бо найнавозӣ мераванд,

то ба кӯҳи Худованд, назди сахраи Исроил биёянд.

³⁰ Ва Худованд кибриёи овози Худро хоҳад шунавонид,

ва тазьқи бозуи Худро бо шиддати ғзаб ва алангаи оташи сӯзон,

бо тундбод ва сел ва жолаи сангин зоҳир хоҳад намуд.

³¹ Зеро ки Ашшур аз овози Худованд шикаст хоҳад хӯрд,

ҳангоме ки варо бо асои ғзаби Худ зарба занад.

³² Ва ҳар зарбаи ҷӯбдасти қазо,

ки Худованд бар вай фуруд хоҳад овард,

бо дафҳо, ва барбатҳо хоҳад буд,

ва Ӯ бо муҳорибаҳои шадид ба муқобили онҳо ҷанг хоҳад кард.

³³ Зеро ки Түфет † пешакӣ тайёр карда шудааст: он барои подшоҳ низ муҳайёст, ба тавре ки амиқ ва фароҳ гардидааст; дар гулханаш оташ ва ҳезум бисёр аст; нафаси Худованд мисли наҳри кибрит онро хоҳад барафрӯхт.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Огоҳии дуюм ба Яҳудо, ки бо Миср иттифоқ набандад.

31 Эй вой бар онҳое ки барои мадад ба Миср фуруд меоянд,

ва бар аспон такья менамоянд,
ва бар аробаҳо ба сабаби бисъёрии онҳо,
ва бар саворон ба сабаби пурзӯрии онҳо

таваккал мекунанд,
валекин ба Қуддуси Исроил рӯ намеоваранд,
ва аз Худованд дархост намекунанд!

² Вале Ӯ низ хирадманд аст, ва ҳалокат хоҳад овард,

ва суханони Худро ботил нахоҳад кард,
ва бар зидди хонадони бадкешон
ва мадади бадкирдорон қиём хоҳад намуд.

³ Ва мисриён одамизоданд ва на Худо,

ва аспони онҳо ҷисманд ва на рӯҳ;
ва чун Худованд дасти Худро дароз кунад,
мададгор пешпо хоҳад хӯрд,

ва мададталаб фуру хоҳад ғалтид,
ва ҳамашон якҷоя нобуд хоҳанд шуд.

⁴ Зеро ки Худованд ба ман чунин гуфтааст:

† Түфет — дар замони қадим дар ҷануби Ерусалим ҷое будааст, ки мардуми бутпараст кудакони худро барои бутҳои қурбонӣ мекардаанд.

«Чунон ки шер ва шербача бар сайди худ наъра мезанад,
дар сурате ки анбӯҳи чӯпонон бар зидди вай
чамъ мешаванд,
вале вай аз садои онҳо наметарсад
ва аз ҳаёҳуи онҳо сар хам намекунад, —
ончунон Худованди лашкарҳо фуруд меояд,
то ки барои кӯҳи Сион ва теппаи он
ҳарбу зарб кунад».

⁵ Чунон ки мурғон бар чӯҷаҳои худ дар парвоз мебошанд,
ончунон Худованди лашкарҳо Ерусалимро
ҳимоят хоҳад кард,
муҳофизат намуда, халосӣ хоҳад дод,
шафаққат намуда, раҳо хоҳад кард.

⁶ Эй бани-Исроил! Сӯи Ҷ, ки маъсиятро бар зиддаш афзун кардаед, рӯчӯъ намоед.

⁷ Зеро ки дар он рӯз ҳар кас бутҳои нуқраи худ ва бутҳои тиллои худро, ки дастҳои шумо барои гуноҳ сохтааст, тарк хоҳад кард.

⁸ «Ва Ашшур аз шамшере ки аз они инсон набошад,
фуру хоҳад ғалтид,
ва шамшере ки аз они одам набошад,
варо маҳв хоҳад кард, — вай аз шамшер хоҳад гурехт,
ва ҷавонони вай хирочгузор хоҳанд шуд.

⁹ Ва саҳраи вай аз тарс рӯй ба гурез хоҳад овард,
ва мирони вай аз ливо ҳаросон хоҳанд шуд», — мегӯяд Худованд, ки оташи Ҷ дар Сион,
ва кӯраи Ҷ дар Ерусалим мебошад.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Ваъдаҳо ва огоҳиҳо. Подшоҳи Раҳокунанда.

32 Инак, подшоҳ бо адолат салтанат хоҳад ронд,
ва мирон бо инсоф ҳукмронӣ хоҳанд кард.

² Ва ҳар кас мисли паноҳгоҳе аз бод
ва ниҳонгоҳе аз тӯфон,
мисли чӯйҳои об дар саҳрои хушк,
мисли сояи кӯҳпораи бузург дар замини бемаҷол
хоҳад буд.

³ Ва чашмони бинандагон пӯшида нахоҳад шуд,
ва гӯшҳои шунавандагон самъ хоҳад намуд.

⁴ Ва дили сабукмағзон ба фаҳм кардани дониш
қобил хоҳад шуд,
ва забони сақавҳо ба гуфтани суханони возеҳ
шитоб хоҳад кард.

⁵ Нокас дигар валинеъмат номида нахоҳад шуд,
ва қаллоб сарватдор хонда нахоҳад шуд;

⁶ Зеро ки нокас суханони зишт ба забон меронад,
ва дили вай бадкорӣ меандешад,
то ки риёкорӣ кунад ва дар ҳаққи Худованд
суханони куфромез гӯяд,
ҷони гуруснагонро аз нон маҳрум созад
ва оби ташнагонро кашида гирад.

⁷ Ва қаллоб воситаҳои бадро ба кор мебарад:
вай найрангҳо меандешад,

то ки мискинеро бо суханони дурӯғ нобуд кунад,
гарчанде ки камбағал аз рӯи инсоф сухан
меронад.

⁸ Валекин валинеъмат тадбирҳои олиҳимматона
меандешад,
ва ӯ дар олиҳиммати устувор хоҳад буд.

⁹ Эй занони лоубол, бархоста,
овози маро бишнавед!
Эй духтарони худком,
ба суханони ман гӯш андозед!

¹⁰ Эй худкомон! Каме бештар аз як соли дигар
музтариб хоҳед шуд,
зеро ки ангурчинӣ анҷом ёфтааст,
ва мавсими ғунучини меваҳо фаро нахоҳад расид.

¹¹ Эй лоуболон, биларзед!
Эй худкомон, музтариб шавед!
Либоси худро кашида, бараҳна шавед
ва палос бар камар бибандед!

¹² Барои мазрааҳои зебо ва тоқҳои серҳосил
синазанон навҳа хоҳед кард.

¹³ Бар замини қавми ман хор ва явшон хоҳад рӯид,
ҳамчунин бар ҳамаи хонаҳои дилхушии
шаҳри пурсурур.

¹⁴ Зеро ки қасрҳо тарк карда хоҳад шуд;
ғулғулаи шаҳр хотима хоҳад ёфт;
ҳисор ва бурҷи дидбонӣ то абад дар ивази
мағораҳои манзилгоҳи гӯрхарон
ва чарогоҳи чорво хоҳад шуд,

¹⁵ То даме ки бар мо рӯҳе аз афроз рехта шавад,
ва биёбон ба боғистон мубаддал гардад,
ва боғистон ҷангал ҳисоб ёбад.

¹⁶ Ва он гоҳ инсоф дар биёбон сокин хоҳад шуд,
ва адолат дар боғистон ҷойгир хоҳад гардид.

¹⁷ Ва натиҷаи адолат сулҳу осоиштагӣ хоҳад буд,
ва самари адолат — оромӣ ва амният то абад.

¹⁸ Ва қавми ман дар макони сулҳу осоиштагӣ,
ва дар масканҳои амният, ва дар оромгоҳҳои
сафобахш ҷойгир хоҳанд шуд.

¹⁹ Ва ҳангоми фуру ғалтидани ҷангал жола хоҳад
борид,
ва шаҳр ба водӣ фуруд хоҳад омад.

²⁰ Хушо шумо, эй касоне ки назди ҳамаи обҳо
кишт менамояд,
ва пойҳои гову хари худро ба он ҷо равона
мекунед!

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Давоми еаъдаҳо ва огоҳиҳо.

33 Вой бар ту, эй тороҷгар,
ки ҳанӯз тороҷ нашудай,
ва эй хиёнатгар, ки дар ҳаққи ту ҳанӯз
хиёнат накардаанд!
Чун тороҷи худро ба итмом расонӣ, тороҷ хоҳӣ
шуд;
чун хиёнати худро анҷом диҳӣ, дар ҳаққи ту
хиёнат хоҳанд кард.

² Худовандо! Ба мо раҳм намо: ба Ту умед бастаем;

ҳар бомдод бозуи мо бош,
 ва наҷоти мо низ дар замони тангӣ.
³ Аз овози пурғулғулаи Ту қавмон хоҳанд гурехт;
 аз кибриёи Ту халқҳо пароканда хоҳанд шуд.
⁴ Ва ғанимати шуморо ҷамъ хоҳанд кард,
 чунон ки мӯрон ҷамъ мекунанд;
 бар он хоҳанд давид, чунон ки анбӯҳи
 малахҳо медаванд.
⁵ Худованд олишон аст, зеро ки сокини афроз аст;
 Ё Сионро аз инсоф ва адолат пур хоҳад кард.
⁶ Ва айёми ту бо ганҷи наҷот,
 ҳикмат ва дониш устувор хоҳад шуд;
 тарси Худованд махзани он хоҳад буд.
⁷ Инак, зӯроварони онҳо дар кӯчаҳо фаръёд
 мезананд;
 злчиёни сулҳу осоиштагӣ зор-зор гирья мекунанд.
⁸ Роҳҳо хароб шудааст; роҳгузаре боқӣ
 намондааст;
 вай аҳдро шикастааст, шаҳрҳоро зеру забар
 кардааст,
 ба мардум беъятиной намудааст.
⁹ Замин мотам гирифтааст, ноком шудааст;
 Лубнон пажмурда шудааст, хушкидааст;
 Шорун мисли биёбон гардидааст,
 ва Бошон ва Кармил барғҳои худро рехтаанд.
¹⁰ «Алҳол хоҳам бархост, — мегӯяд Худованд,
 алҳол баланд хоҳам шуд, алҳол сууд хоҳам кард.
¹¹ Шумо ба хошок ҳомила шуда, хас хоҳед зоед;
 нафаси шумо оташест, ки шуморо хоҳад сӯзонид.
¹² Ва қавмон мисли оҳаки сӯхтае хоҳанд буд,
 мисли хорҳои бурида дар оташ хоҳанд сӯхт».
¹³ Эй онҳое ки дур ҳастед, он чиро, ки Ман
 кардаам, бишнавед!
 Ва эй онҳое ки наздик ҳастед, кудрати Маро
 бидонед!
¹⁴ Гуноҳкорон дар Сион ба ҳарос афтодаанд,
 риёкоронро ларза гирифтааст:
 «Кист аз мо, ки тавонад дар оташи сӯзон
 сокин шавад?
 Кист аз мо, ки тавонад дар алангаи абадӣ
 сокин шавад?»
¹⁵ Касе ки бо роҳи сидқу вафо равон аст
 ва аз рӯи ростӣ сухан меронад,
 касе ки аз ҳирси истисмор нафрат дорад,
 дастҳои худро аз гирифтани ришва нигоҳ
 медорад,
 гӯши худро аз шунидани суханони
 оид ба хунрезӣ мебандад
 ва чашмони худро аз дидани шарорат мепӯшад,
 —
¹⁶ Вай дар баландиҳо сокин хоҳад шуд;
 саҳраҳои дастнорас паноҳгоҳи вай хоҳад буд;
 нони вай дода хоҳад шуд;
 оби вай таъмин хоҳад буд.
¹⁷ Чашмони ту Подшоҳро дар зебоин Ё хоҳад дид,
 ба замини паҳновар нигоҳ хоҳад кард.
¹⁸ Дили ту даҳшатҳоро ба хотир хоҳад овард:
 «Кучост он кас, ки мешумурд?

Кучост он кас, ки баркаш мекард?
 Кучост он кас, ки бурҷҳоро дар шумор меовард?»
¹⁹ Кавми ситампешаро дигар нахоҳед дид, —
 қавмеро, ки нутқаш мушкил аст, ба тавре ки
 кас наметавонад шунавад,
 ва забонаш аҷибу ғариб аст, ба тавре ки
 кас наметавонад фаҳмад.
²⁰ Ба Сион, ки шаҳри ҷамъомадҳои идонаи мост,
 бингар!
 Чашмони ту Ерусалимро хоҳад дид,
 ки маскани амният
 ва хаймаи ночунбон аст;
 мехҳои вай ҳаргиз қанда
 ва танобҳояш гусехта нахоҳад шуд.
²¹ Зеро ки дар он ҷо Худованди неруманд
 барои мо мисли макони наҳрҳо
 ва рӯдҳои фароҳе хоҳад буд,
 ки ҳеҷ сафинаи бодбондор дар он дохил
 нахоҳад шуд,
 ва киштии бузург аз он нахоҳад гузашт.
²² Чунки Худованд довари мост,
 Худованд қонунгузори мост,
 Худованд подшоҳи мост;
 Ё моро наҷот хоҳад дод.
²³ Танобҳои ту суст шудааст,
 ба тавре ки наметавонад пояи сутуни киштиро
 маҳкам нигоҳ дорад
 ва бодбонро бикшояд.
 Он гоҳ ғанимати зиёде тақсим карда хоҳад шуд,
 ва ҳатто лангон ба яғмо хоҳанд бурд.
²⁴ Ва сокине нахоҳад гуфт: «Ман бемор ҳастам»;
 барои қавме ки дар он ҷо иқомат доранд,
 гуноҳашон омурзида хоҳад шуд.

БОБИ СИҶО ЧОРУМ

Доварӣ бар халқҳо: Ҳармиҷидӯн.

34 Эй халқҳо, наздик омада, бишнавед!
 Ва эй қабилаҳо, бодикқат гӯш кунед!
 Бигзор замин ва ҳар чи дар он аст, дунё
 ва ҳар чи дар он ба вучуд меояд, бишнавад!
² Зеро ки ғзаби Худованд бар ҳамаи халқҳост,
 ва хашми Ё бар тамоми лашкари онҳост.
 Ё онҳоро ба ҳалокат маҳкум кардааст,
 ба катл таслим намудааст.
³ Ва мақтулони онҳо партофта хоҳанд шуд,
 ва тааффуни ҷасадҳои онҳо хоҳад баромад,
 ва кӯҳҳо аз хуни онҳо гудохта хоҳад шуд.
⁴ Ва тамоми лашкари осмон фано хоҳад шуд,
 ва осмон мисли тӯморе хоҳад печид,
 ва тамоми лашкари он бетароват гардида,
 фуру хоҳад ғалтид,
 мисли барги ток, ки пажмурда шуда мерезад,
 ва мисли меваи хом аз дарахти анҷир.
⁵ Зеро ки шамшери Ман дар осмон сероб
 гардидааст:
 инак, бар Адӯм ва бар қавме ки ба ҳалокат
 маҳкум намудаам,

барои доварӣ меояд.
⁶ Шамшери Худованд аз хун пур,
аз чарбу фарбеҳ шудааст, — аз хуни мешон ва
такаҳо,
аз чарбуи гурдаҳои кӯчқорон:
зеро ки барои Худованд дар Басра забҳ аст,
ва куштори бузурге дар замини Адӯм.
⁷ Ва говмешон бо онҳо хоҳанд афтод,
ва ғӯсолаҳо бо нарговон;
ва заминашон аз хун сероб,
ва хокшон аз чарбу фарбеҳ хоҳад шуд.
⁸ Зеро ки барои Худованд рӯзи интиқом аст, —
соли подош барои даъвои Сион.
⁹ Ва наҳрҳои он ба қатрон,
ва хоки он ба кибрит табдил хоҳад ёфт,
ва замини он қатрони сӯзон хоҳад шуд.
¹⁰ Шаб ва рӯз хомӯш нахоҳад шуд;
дуди он то абад хоҳад баромад;
аз насл ба насл харобазор хоҳад монд;
то абадуддаҳр касе дар он гузар нахоҳад кард.
¹¹ Ва онро мурғи саққо ва хорпушт тасарруф
хоҳанд намуд;
ва бум ва зоғ дар он сокин хоҳанд шуд;
ва Ё ресмони вайронӣ,
ва шоқули харобиоро бар он хоҳад кашид.
¹² Аз ашрофу аъёнаш, ки ба подшоҳӣ даъват
намоянд,
касе дар он ҷо нахоҳад буд;
ва ҳамаи миронаш нест хоҳанд шуд.
¹³ Ва дар қасрҳои хорбӯттаҳо хоҳад рӯид,
ва бар қалъаҳои — газна ва мушхор;
ва он маскани шағолон
ва иқоматгоҳи шутурмурғон хоҳад шуд.
¹⁴ Ва дар он гурбаҳои ваҳшӣ ба рӯбоҳон дучор
хоҳанд омад,
ва ғӯл ёри худро хоҳад хонд;
ифрит низ дар он ҷо фароғат хоҳад кард,
ва барои худ оромгоҳ хоҳад ёфт.
¹⁵ Дар он ҷо тирмор ошъёна сохта, тухм хоҳад
монд,
ва бача бароварда, дар зери сояи худ ҷамъ хоҳад
кард;
қарчиғайҳо низ дар он ҷо
яке бо дигаре ҷамъ хоҳанд шуд.
¹⁶ Китоби Худовандро бодикқат қироат намуда,
хоҳед дид,
ки ҳеч яке аз инҳо кам нахоҳад буд;
яке дигареро гум нахоҳад кард;
зеро ки даҳони Ё амр фармудааст,
ва рӯҳи Ё онҳоро ҷамъ намудааст.
¹⁷ Ва Ё барои онҳо қуръа партофтааст,
ва дасти Ё онро барои онҳо бо ресмоне
тақсим кардааст;
то абад онро тасарруф хоҳанд намуд,
аз насл ба насл дар он сокин хоҳанд буд.

БОБИ СИЮ ПАНҶУМ

Ҷалол ёфтани қавми Худо баъд аз андӯхҳо.

Ҷамъ шудани Исроил.

35 Биёбон ва саҳрои хушк ба ваҷд хоҳад омад,
ва ҷӯл шод хоҳад гардид,
мисли гули савсан хоҳад шукуфт;
² Гул-гул шукуфта ва шод гардида,
аз хурсандӣ ва тараннум пур хоҳад шуд;
ҷалоли Лубнон ва шавкати Кармил
ва Шорӯн ба вай ато хоҳад шуд;
онҳо ҷалоли Худованд
ва шавкати Худои моро хоҳанд дид.
³ Дастҳои беқувватро қавӣ кунед,
ва зонҳои ларзонро тақвият диҳед.
⁴ Ба дилҳои тарсончак бигӯед:
«Қавӣ бошед! Натарсед!
Инак, Худои шумо бо интиқом меояд,
бо подоши илоҳии Худ меояд;
Ё омада, шуморо наҷот хоҳад дод».
⁵ Он гоҳ чашмони кӯрон кушода хоҳад шуд,
ғӯшҳои карон воз хоҳад шуд.
⁶ Он гоҳ ланг мисли гавазн частухез хоҳад кард,
ва забони гунг тараннум хоҳад намуд,
зеро ки обҳо дар биёбон,
ва рӯдҳо дар ҷӯл ҷӯш хоҳад зад.
⁷ Ва сароб ба кӯл табдил хоҳад ёфт,
ва хушкӣ — ба чашмаҳои об;
дар маскане ки шағолон мехобанд,
маконе барои най ва қамиш хоҳад буд.
⁸ Ва дар он ҷо шоҳроҳе ва ҷоддае хоҳад буд,
ва он роҳи муқаддас номида хоҳад шуд;
наҷисе аз он нахоҳад гузашт;
балки он барои онҳо хоҳад буд,
ва ҳар кӣ бо ин роҳ равад, ҷоҳил бошад ҳам,
гумроҳ нахоҳад шуд.
⁹ Шере дар он ҷо нахоҳад буд,
ва ҳайвони даррандае бар он нахоҳад баромад
ва дар он ҷо ёфт нахоҳад шуд,
балки растагорон бар он қадамгузор хоҳанд шуд.
¹⁰ Ва растагорони Худованд баргашта,
бо тараннум ба Сион хоҳанд омад,
ва хурсандии абадӣ бар сари онҳо хоҳад буд;
онҳо ба шодӣ ва хурсандӣ ноил хоҳанд гардид,
ва андӯху фиғон нест хоҳад шуд.

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Тохтутози Санҳериб.

36 Дар соли чордахуми подшоҳ Ҳизқийё воқеъ
шуд, ки Санҳериб, подшоҳи Ашшур, бар
ҳамаи шаҳрҳои истеҳкомдори Яхудо ҳучум оварда,
онҳоро забт намуд.

² Ва подшоҳи Ашшур Рабшоқеро аз Локиш ба
Ерусалим назди подшоҳ Ҳизқийё бо лашкари азиме

фиристонд, ва ӯ назди ҷӯи ҳавзи боло, дар роҳи саҳрои козар истод.

³ Ва Иљёқим ибни Хилқие, ки нозири боргоҳ буд, ва Шебнои мирзо ва Юоҳ ибни Ософи вақоеънавис назди ӯ берун омаданд.

Таклифи Рабшоқе.

⁴ Ва Рабшоқе ба онҳо гуфт: «Ба Ҳизқие бигӯед: „Подшоҳи бузург, подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: ин чӣ таваккалест, ки бар он таваккал кардай?»

⁵ Ман мегӯям: оё ин хама суханони ботил ба ҷои машварат ва қуввати ҷанг аст? Пас кист, ки бар вай таваккал карда, ба ман осӣ шудай?

⁶ Инак, бар ин асои наи нимшикаста, яъне бар Миср таваккал мекунӣ, ки агар касе бар он такъя кунад, ба дасташ халида, онро захмдор месозад; чунин аст фиръавн, подшоҳи Миср, барои ҳамаи онҳое ки бар ӯ таваккал мекунанд.

⁷ Ва агар ба ман гӯӣ, ки бар Худованд Худои мо таваккал мекунем, — Ӯ оё ҳамон нест, ки минбарҳо ва қурбонгоҳҳояшро Ҳизқие аз миён бардошта, ба Яҳудия ва Ерусалим гуфтааст: фақат пеши ин қурбонгоҳ сачда намоед?»

⁸ Ва акнун, лутфан, бо оғои ман, подшоҳи Ашшур, шарт бибанд, ва ман ду ҳазор асп ба ту хоҳам дод, агар ту барои худ саворонро бар онҳо тавонӣ ба даст оварӣ.

⁹ Пас, чӣ гуна ту мехоҳӣ рӯи пошо, яъне яке аз хурдтарин бандагони оғои маро баргардонӣ, ва бар Миср барои аробаҳо ва саворон таваккал намай?

¹⁰ Ва оё ман алҳол бе изни Худованд бар ин замин ҳучум овардаам, то ки онро хароб кунам? Худованд ба ман гуфтааст: бар ин замин ҳучум овар ва онро хароб кун!“»

¹¹ Ва Иљёқим ва Шебно ва Юоҳ ба Рабшоқе гуфтанд: «Бо бандагони худ ба забони арамии гуфтугузор кун, зеро ки онро мефаҳмам; ва бо мо ба забони яҳудӣ дар гӯши қавме ки бар ҳисор мебошанд, гуфтугузор накун».

¹² Ва Рабшоқе гуфт: «Оё оғои ман маро фақат назди оғои ту ва назди ту фиристодааст, то ки ин суханонро бигӯям? Не, назди ин мардум низ фиристодааст, ки бар ҳисор нишастаанд, ва ҳамчун шумо наҷосати худро хоҳанд хӯрд ва пешоби худро хоҳанд нӯшид».

¹³ Ва Рабшоқе бархост ва бо овози баланд ба забони яҳудӣ фаръед зада, гуфт: «Суханони подшоҳи бузург, подшоҳи Ашшурро бишнавед!»

¹⁴ Подшоҳ чунин мегӯяд: „Бигзор Ҳизқие шуморо фирефта накунад, зеро ки ӯ наметавонад шуморо раҳо намояд;»

¹⁵ Ва бигзор Ҳизқие шуморо ба Худованд умедвор карда, нагӯяд, ки Худованд моро ба яқин раҳо хоҳад намуд, ва ин шаҳр ба дасти подшоҳи Ашшур таслим нахоҳад шуд.

¹⁶ Ба Ҳизқие гӯш надихед, зеро ки подшоҳи Ашшур чунин мегӯяд: бо ман мусолиҳа намоед ва

пеши ман берун оед; ва ҳар яке меваи токи худро, ва ҳар яке анчири худро хоҳед хӯрд, ва ҳар яке аз оби чоҳи худ хоҳед нӯшид,

¹⁷ То вақте ки ман биёям ва шуморо гирифта, ба замин монанди замини худатон, ба замини ғалла ва шарбат, ба замини нон ва тоқзор бибарам.

¹⁸ Мабодо Ҳизқие шуморо фирефта карда, гӯяд: Худованд моро раҳо хоҳад намуд! Оё худоёни халқҳо, ҳар яке замини худро, аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо кардаанд?

¹⁹ Худоёни Ҳамот ва Арпод кучоянд? Худоёни Сефарвоим кучоянд? Ва оё Сомарияро аз дасти ман раҳо кардаанд?

²⁰ Аз ҳамаи худоёни ин заминҳо кист, ки замини худро аз дасти ман раҳо карда бошад? Пас наход ки Худованд Ерусалимро аз дасти ман метавонад раҳо кунад?“»

²¹ Валекин онҳо хомӯш монда, ба ҷавоби вай сухане нагуфтанд, зеро подшоҳ амр фармуда гуфта буд, ки «ба вай ҷавоб надихед».

²² Ва Иљёқим ибни Хилқие, ки нозири боргоҳ буд, ва Шебнои мирзо, ва Юоҳ ибни Ософи вақоеънавис бо ҷомаҳои чокзада назди Ҳизқие омаданд, ва суханони Рабшоқеро ба ӯ гуфтанд.

БОБИ СИҮ ҲАФТУМ

Бар тибқи дуои Ҳизқие қуввати Санҳериб шикаст хӯрд.

37 Ва воқеъ шуд, ки чун подшоҳ Ҳизқие инро шунид, либоси худро чок зад, ва палос пӯшид, ва ба хонаи Худованд даромад.

² Ва Иљёқими нозири боргоҳ ва Шебнои мирзо ва коҳинони пиронсолро, ки палос пӯшида буданд, назди набӣ, Ишаъё ибни Омӯс, фиристод.

³ Ва онҳо ба вай гуфтанд: «Ҳизқие чунин мегӯяд: „Имрӯз рӯзи тангӣ ва ҷазо ва таҳқир аст, зеро ки кӯдакон ба дами валодат расидаанд, вале қуввати зоидан нест.»

⁴ Шояд, Худованд, Худои ту, суханони Рабшоқеро, ки оғояш подшоҳи Ашшур ӯро барои таҳқир кардани Худои Ҳай фиристодааст, бишнавад ва ӯро аз барои суханоне ки Худованд, Худои ту, шунудааст, ҷазо диҳад; пас, барои ин бақияе ки вучуд доранд, дуо бигӯӣ“».

Худованд иродаи Худро ба Ишаъё ошкор мекунад.

⁵ Ва бандагони подшоҳ Ҳизқие назди Ишаъё омаданд.

⁶ Ва Ишаъё ба онҳо гуфт: «Ба оғои худ чунин бигӯед: „Худованд чунин мегӯяд: аз суханоне ки шунидай, ки навкарони подшоҳи Ашшур Маро бо онҳо дашном додаанд, натарс.»

⁷ Инак, рӯҳе бар ӯ мефиристам, ва ӯ овозае шунуда, ба замини худ хоҳад баргашт, ва ӯро дар заминаш бо дами шамшер нобуд хоҳам кард“».

Санҳериб бо Ҳизқиё ба гуфтушунид шурӯъ менамояд.

⁸ Ва Рабшоқе баргашт, ва подшоҳи Ашшурро дар вазъияте ёфт, ки бо Либно ҷанг мекард, зеро шунда буд, ки аз Локиш ақиб рафтааст.

⁹ Ва ӯ дар бораи Тиршоқо, подшоҳи Ҳабаш, хабаре шунид, ки яъне: «Берун омадааст, то ки бо ту ҷанг кунад»; ва чун шунид, элчиён назди Ҳизқиё фиристода, гуфт:

¹⁰ «Ба Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудия, чунин бигӯед: „Бигзор Худоят туро фирефта накунад, ки ту ба ӯ таваккал намуда мегӯӣ: Ерусалим ба дасти подшоҳи Ашшур таслим нахоҳад шуд.

¹¹ Инак, ту шуниданӣ, ки подшоҳони Ашшур бо ҳамаи кишварҳо чиҳо кардаанд, то ки сокинонашонро маҳв намоянд; ва оё ту раҳо хоҳӣ шуд?

¹² Оё худоёни халқҳои падарони ман несту нобуд кардаанд, онҳоро, яъне: Чӯзон ва Ҳорон ва Расаф ва банӣ-Аданро, ки дар Талассор буданд, раҳой доданд?

¹³ Подшоҳи Ҳамот ва подшоҳи Арпод ва подшоҳи шаҳри Сефарвоим, Ҳенаъ ва Ивво кучоянд?»

Дуои Ҳизқиё ва ҷавоби Худованд ба воситаи Ишаъё.

¹⁴ Ва Ҳизқиё номаро аз дасти элчиён гирифт, ва онро хонд, ва ба хонаи Худованд даромад, ва онро ба ҳузури Худованд густаронид.

¹⁵ Ва Ҳизқиё назди Худованд дуо хонда, гуфт:

¹⁶ «Эй Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, ки бар каррубиён нишастай! Туй, ки бар ҳамаи мамлакатҳои замин Худои ягона ҳастӣ; Ту осмон ва заминро офаридай.

¹⁷ Гӯши Худро, эй Худованд, хам карда, бишна; чашмони Худро, эй Худованд, кушода, бубин; ва ҳамаи суханони Санҳерибро, ки барои таҳқир кардани Худои Ҳай фиристодааст, бишна.

¹⁸ Худовандо! Дуруст аст, ки подшоҳони Ашшур ҳамаи кишварҳо ва замини худашонро хароб кардаанд,

¹⁹ Ва худоёни онҳоро дар оташ андохтаанд, зеро ки онҳо Худо набуданд, балки маснуи дастҳои одам, ва ҷӯб ва санг буданд, бинобар ин онҳоро несту нобуд кардаанд.

²⁰ Ва акнун, эй Худованд Худои мо, моро аз дасти вай наҷот деҳ, то ҳамаи мамлакатҳои замин бидонанд, ки Ту Худованди ягона ҳастӣ».

²¹ Ва Ишаъё ибни Омӯс назди Ҳизқиё кас фиристода, гуфт: «Худованд, Худои Исроил, чунин мегӯяд: азбаски назди Ман дар бораи Санҳериб, подшоҳи Ашшур, дуо гуфтӣ,

²² Чунин аст сухане ки Худованд дар бораи вай гуфтааст:

духтари бокираи Сион аз ту нафрат намуда, туро тамасхур кардааст,

ва духтари Ерусалим

аз қафои ту сар ҷунбонидааст!

²³ Киро ту таҳқир намудай ва дашном додай?

Ва дар ҳаққи кӣ овоз баланд кардай

ва чашмони худро боло бардоштай?

Дар ҳаққи Куддуси Исроил!

²⁴ Ба воситаи бандагони худ Худовандро таҳқир намуда, гуфтай:

„Бо анбӯҳи аробаҳои худ ман ба қуллаи кӯҳҳо, бар ақсои Лубнон баромадаам, ва арзҳои болобаланд ва сарвҳои гузини онро буридаам,

ва ба қуллаи баландтарини он, ба боғистони ҳосилхези он расидаам;

²⁵ Ва ман чоҳ канда, об нӯшидаам;

ва бо кафи пойҳои худ

ҳамаи наҳрҳои Мисрро хушк хоҳам кард”.

²⁶ Оё ту нашнидай,

ки Ман аз замони пеш инро қарор додаам,

аз қадимулайём инро пешбинӣ намудаам,

ва ҳоло инро тавре ба амал овардаам,

ки ту шаҳрҳои истехкомдорро валангор карда,

ба харобазор табдил медиҳӣ?

²⁷ Ва сокинони онҳо камқувват, ҳаросон ва хичил шудаанд:

онҳо мисли алафи саҳро ва майсаи навхез,

ва сазбаи болои бомҳо, ва мисли киштзоре ки

пеш аз хӯша бастанаш хушк шуда бошад,

гардидаанд.

²⁸ Вале Ман нишастани туро,

ва баромадани туро, ва даромадани туро

медонам;

ва адоватеро, ки ба Ман дорӣ.

²⁹ Азбаски адовате ки ба Ман дорӣ,

ва лоуболии ту ба гӯши Ман расидааст,

бинобар ин маҳори Худро ба бинии ту,

ва ҷилави Худро ба даҳони ту хоҳам зад,

ва туро бо роҳе ки омадай, хоҳам баргардонид.

³⁰ Ва аломат барои ту, эй Ҳизқиё, чунин аст: имсол ғаллаи худрӯй хоҳед хӯрд, ва дар соли дуюм — он

чи аз он бирӯяд; вале дар соли сеюм кишт кунед ва дарав намоед, ва тоқҳо шинонед ва меваи онҳоро

бихӯред.

³¹ Ва растагорони хонадони Яҳудо, ки боқӣ

мондаанд, аз нав дар поён реша хоҳанд давонид,

ва дар боло мева хоҳанд овард,

³² Зеро ки бақия аз Ерусалим, ва растагорон аз

кӯҳи Сион ба вучуд хоҳанд омад. Рашки Худованди

лашкарҳо инро ба амал хоҳад овард.

³³ Бинобар ин Худованд дар бораи подшоҳи

Ашшур чунин мегӯяд: вай ба ин шаҳр ворид

нахоҳад шуд, ва ба он ҷо тир нахоҳад андохт, ва

назди он бо сипар нахоҳад омад, ва дар муқобили

он хокрез барпо нахоҳад кард.

³⁴ Бо кадом роҳе ки омадааст, бо ҳамон хоҳад

баргашт, валекин ба ин шаҳр ворид нахоҳад шуд,

— мегӯяд Худованд.

³⁵ Ва Ман ин шаҳрро ҳимоят хоҳам кард, то ки онро ба хотири Худам ва ба хотири бандаи Худ Довуд наҷот диҳам».

³⁶ Ва фариштаи Худованд берун омада, дар ӯрдуи Ашшур саду ҳаштоду панҷ ҳазор нафарро зарба зад; ва субҳидам бархостанд, ва инак, ҳамаашон ҷасадҳои мурда буданд.

³⁷ Ва Санҳериб, подшоҳи Ашшур, ақиб нишаста, раҳсипор шуд, ва бозгашта, дар Нинве сукунат кард.

³⁸ Ва воқеъ шуд, ки чун ӯ дар хонаи Нисрӯк, худои худ, саҷда мекард, писаронаш Адрмалик ва Шаросир ӯро бо шамшер куштанд, ва худашон ба замини Аророт гурехтанд; ва писараш Асарҳадӯн ба ҷои ӯ подшоҳ шуд.

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Бемории Ҳизқиё ва шифо ёфтани ӯ.

38 Дар он айём Ҳизқиё бемор шуда, наздик ба мурдан буд; ва набӣ, Ишаъё ибни Омӯс, назди ӯ омада, ба ӯ гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: барои аҳли байти худ васият намо, зеро ки ту хоҳӣ мурд ва шифо нахоҳӣ ёфт».

² Ва Ҳизқиё рӯи худро ба девор гардонида, сӯи Худованд дуо хонд,

³ Ва гуфт: «Лутфан, эй Худованд, ба ёд овар, ки чӣ гуна ман ба ҳузури Ту бо ростӣ ва аз самими қалб рафтор намудаам, ва он чи дар назари Ту мақбул буд, ба амал овардаам». Ва Ҳизқиё зор-зор гирифт.

⁴ Ва каломи Худованд бар Ишаъё нузул карда, гуфт:

⁵ «Бирав ва ба Ҳизқиё бигӯй: Худованд, Худои падарат Довуд, чунин мегӯяд: дуои туро шунидам, ашқҳои туро дидам. Инак, Ман бар рӯзҳои ту понздаҳ сол илова менамоям.

⁶ Ва туро ва ин шаҳрро аз дасти подшоҳи Ашшур раҳо хоҳам намуд, ва ин шаҳрро ҳимоят хоҳам кард.

⁷ Ва аломат аз ҷониби Худованд дар бораи он ки Худованд каломеро, ки гуфтааст, ба амал хоҳад овард, барои ту чунин аст:

⁸ Инак, Ман сояи зинаҳоро, ки аз офтоб бар зинаҳои Оҳоз † фурумадааст, даҳ зина қафо мегардонам». Ва офтоб аз зинаҳое ки фурумада буд, даҳ зина қафо гашт.

⁹ Таронаи Ҳизқиё, подшоҳи Яҳудо, вақте ки ӯ бемор шуд ва аз бемории худ шифо ёфт:

¹⁰ Ман гуфтам, ки дар миёнаи рӯзҳои худ ба дарвозаи дӯзах хоҳам рафт:

ман аз бақияи солҳои худ маҳрум шудаам.

¹¹ Ман гуфтам, ки Худовандро дигар нахоҳам дид,

— Худовандро дар замини зиндаҳо;

† Зинаҳои Оҳоз — соати офтобие ки дар замони подшоҳ Оҳоз сохта буданд; он аз ду қатор зинаҳо иборат буда, назди ҳар қатор деворе буд, ва аз рӯи сояе ки аз девор бар зинаҳо меафтод, соатро мефаҳмиданд.

дар миёни сокинони дунё инсонро дигар нахоҳам дид;

¹² Маскани ман барканда шудааст ва мисли хаймаи чӯпон аз ман дур рафтааст; мисли бофандае ман риштаи умри худро кӯтоҳ кардаам;

Ӯ маро аз навард хоҳад бурид;

аз рӯз то шаб Ту кори маро тамои хоҳӣ кард.

¹³ То субҳ ман соқит будам;

мисли шер Ӯ ҳамаи устухонҳои маро хоҳад шикаст;

аз рӯз то шаб Ту кори маро тамои хоҳӣ кард.

¹⁴ Мисли фароштурук, мисли лайлак ман садо мебаровардам, мисли кабутар нолиш мекардам; чашмонам сӯи афроз баланд мешуд; Худовандо! Гирифтори ситам ҳастам; маро халосӣ бидеҳ.

¹⁵ Чӣ метавонам бигӯям?

Ӯ ба ман гуфт — ва Ӯ ба ҷо овард.

Тамоми солҳои худро бо талхии ҷонам оҳиста-оҳиста ба сар хоҳам бурд.

¹⁶ Худовандо! Бо ин чизҳо зиндагӣ мекунамд,

ва ҳаёти рӯи ман бо ҳамаи инҳост;

ва Ту маро шифо бидеҳ ва ба ман ҳаёт бибарх.

¹⁷ Инак, талҳи барои ман ба саломатӣ мубаддал шуд,

ва Ту лутф намуда, ҷони маро аз ҷоҳи ҳалокат баровардӣ,

чунки ҳамаи гуноҳҳои маро ба пушти Худ партофтӣ.

¹⁸ Зеро ки дӯзах Туро ҳамд намегӯяд,

мамот Туро ситоиш намекунад,

ба гӯр фуру рафтагон ростии Туро интизор надоранд.

¹⁹ Зинда, фақат зинда Туро ҳамд мегӯяд, чунон ки ман имрӯз мегӯям;

падар ба писаронаш ростии Туро мефаҳмонад.

²⁰ Худованд маро наҷот медиҳад,

ва сурудҳоямро тамоми рӯзҳои ҳаёти худ дар хонаи Худованд хоҳам хонд.

²¹ Ва Ишаъё гуфт: «Бигзор кулӯлае аз анҷирқоқ биёранд, ва бар захм бимоланд, ва ӯ шифо хоҳад ёфт».

²² Ва Ҳизқиё гуфт: «Аломати он ки ба хонаи Худованд хоҳам рафт, чист?»

БОБИ СИЮ НҲУМ

Хатои Ҳизқиё. Пешгӯй дар бораи асирии Бобил.

39 Дар он замон Мерӯдак Балъадон ибни Балъадон, подшоҳи Бобил, ба Ҳизқиё нома ва ҳадия фиристод, зеро шунида буд, ки вай бемор будааст ва сиҳат ёфтааст.

² Ва Ҳизқиё аз онҳо хурсанд шуд, ва ҳазинахонаи худро: нуқра ва тилло, ва атриёт ва рағғани аъло, ва тамоми қӯрхонаи худ, ва ҳар чиро, ки дар ҳазоини ӯ ёфт мешуд, ба онҳо нишон дод; ҷизе

набуд, ки Ҳизқиё ба онҳо дар хонаи худ ва дар тамоми қаламрави худ нишон надода бошад.

³ Ва Ишаъёи набӣ назди подшоҳ Ҳизқиё омад, ва ба ӯ гуфт: «Ин одамон чӣ гуфтанд? Ва аз куҷо назди ту омадаанд?» Ва Ҳизқиё гуфт: «Аз кишвари дур, аз Бобил онҳо назди ман омадаанд».

⁴ Ва Ишаъё гуфт: «Дар хонаи ту чӣ диданд?» Ва Ҳизқиё гуфт: «Ҳар он чи дар хонаи ман ҳаст, диданд; чизе дар хазоини ман намонд, ки ба онҳо нишон надода бошам».

⁵ Ва Ишаъё ба Ҳизқиё гуфт: «Каломи Худованди лашкарҳоро бишнав:

⁶ Инак, рӯзҳо меояд, ва ҳар он чи дар хонаи туст, ва он чи падаронат то имрӯз андӯхтаанд, ба Бобил бурда хоҳад шуд; чизе боқӣ нахоҳад монд, — мегӯяд Худованд.

⁷ Ва аз писаронат, ки аз ту ба вучуд оянд, ва ту онҳоро ба дунё оварӣ, хоҳанд гирифт, — ва онҳо дар қасри подшоҳи Бобил хоҷасаро хоҳанд шуд».

⁸ Ва Ҳизқиё ба Ишаъё гуфт: «Каломи Худованд, ки ту ба забон рондӣ, барҳақ аст». Ва гуфт: «Бигзор дар рӯзҳои ман осоиштагӣ ва пояндагӣ бошад!»

БОБИ ЧИЛУМ

Нубувват дар бораи Яхъёи Таъмиддиҳанда.

40 Тасаллӣ диҳед, қавми маро тасаллӣ диҳед, — мегӯяд Худои шумо.

² Суханони дилпазир ба Ерусалим гӯед ва ба вай зълон намоед, ки мӯҳлати муборизаи вай пур шудааст, гуноҳаш подош ёфтааст,

зеро ки вай барои ҳамаи хатоҳояш аз дасти Худованд дучандон ҷазо дидааст.

³ Овозе нидо мекунад: «Дар биёбон роҳе барои Худованд тайёр кунед,

тариқе барои Худои мо дар саҳро ҳамвор кунед!

⁴ Ҳар дара баланд ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад шуд,

ва партгоҳ ба дашт

ва силсилаи кӯҳҳо ба водӣ табдил хоҳад ёфт.

⁵ Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд,

ва ҳар ҷисм якбора онро хоҳад дид,

зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст».

Дар бораи кибриёи Худо ва сустии инсон.

⁶ Овоз мегӯяд: «Эълон намо!»

Ва гуфтам: «Чиро эълон намоям?»

Ҳар ҷисм мисли алаф аст, ва тамоми ҳусни он мисли гули саҳро.

⁷ Алаф хушк мешавад, гул пажмурда мегардад, вақте ки боде аз ҷониби Худованд бар он бивазад: ба яқин, қавм низ алаф ҳастанд.

⁸ Алаф хушк мешавад, гул пажмурда мегардад, вале каломи Худои мо то абад қоим хоҳад буд.

⁹ Бар кӯҳи баланд баро,

эй мубашшираи Сион!

Овозатро бо тамоми қувват баланд кун,

эй мубашшираи Ерусалим!

Баланд кун, натарс,

ба шаҳрҳои Яхудо бигӯй:

«Инак, Худои шумо!»

¹⁰ Инак, Худованд Худо бо кудрат меояд, ва бозуи Ӯ барои Ӯ хукмронӣ мекунад.

Инак, мукофоти Ӯ бо Ӯст,

ва подоши Ӯ пеши Ӯст.

¹¹ Ӯ мисли ҷўпоне рамаи Худро хоҳад чаронид, баррагонро бо бозуи Худ ҷамъ карда, дар оғӯши Худ хоҳад гирифт, мешони ширдеҳро роҳнамой хоҳад намуд.

¹² Кист, ки обҳоро бо мушташ андоза намудааст, ва афлокро бо ваҷаб паймудааст,

ва хоки заминро дар ченаке гунҷонидааст, ва кӯҳҳоро бо каппон

ва теппаҳоро бо паллаи тарозу баркашидааст?

¹³ Кист, ки рӯҳи Худовандро андоза намудааст, ва мушовири Ӯ гардидааст, ва Ӯро таълим додааст?

¹⁴ Ӯ бо кӣ машварат кардааст, ва кист, ки ба Ӯ хирад бахшидааст,

ва тариқи адлу инсофро ба Ӯ таълим додааст, ва ба Ӯ дониш омӯхтааст, ва роҳи дурустиҳоро

ба Ӯ ёд додааст?

¹⁵ Халқҳо, охир, мисли қатрае аз сатил ва мисли гарде бар тарозу ҳисоб меёбанд. Ҷазираҳоро, охир, Ӯ мисли ғуборе мебардорад.

¹⁶ Ва Лубнон барои ҳезуми қурбонгоҳ кифоят намекунад,

ва ҳайвоноти он барои қурбониҳои сўхтанӣ басанда нест.

¹⁷ Ҳамаи халқҳо пеши Ӯ ночизанд, дар назари Ӯ ҳечу пуч ҳисоб меёбанд.

¹⁸ Пас, Худоро ба кӣ монанд мекунад?

Ва чӣ гуна ташбеҳро ба Ӯ баробар медонед?

¹⁹ Бутро рехтагар мерезад,

ва заргар онро бо тилло мепӯшонад,

ва занҷирҳои нуқра барояш месозад.

²⁰ Бенавое ки ҷунин ҳадия барояш дастнорас аст, ҷўберо, ки намепӯсад, хуш мекунад,

наҷқори моҳире барои худ меёбад,

то буте бисозад, ки поянда бошад.

²¹ Магар намедонед? Магар шумо нашнидаед?

Магар аз аввал ба шумо гуфта нашудааст?

Магар аз бунъеди замин фаҳм надоред?

²² Ӯ Ҳамон аст, ки бар доираи замин нишастааст, ва сокинони он мисли малах мебошанд;

Ӯ афлокро мисли чодире густурдааст,

ва онро мисли хаймае барои сукунат

барафроштааст.

²³ Ӯ миронро ночиз мегардонад,

доварони заминро ҳечу пуч месозад.

²⁴ Гӯё ки онҳо ҳанӯз шинонда нашуда бошанд,

ҳанӯз кошта нашуда бошанд,

гӯё ки танаи онҳо ҳанӯз дар замин

реша надавонда бошад, —

ҳамин ки ӯ бар онҳо боде вазонид, онҳо хушк шуданд,
ва тундбод онҳоро мисли пари коҳе гирифта бурд.
25 Пас, Маро ба кӣ монанд мекунад,
то ки Ман ба вай баробар бошам? — мегӯяд
Куддус.

26 Чашмони худро сӯи афроз баланд карда,
бубинед:
кист, ки инҳоро офаридааст?
Ӯ лашкари онҳоро ба шумор берун меоварад,
ҳамаи онҳоро бо номҳошон мехонад;
аз бузургии қувват ва тавоноии кудрати Ӯ
ҳеч яке аз онҳо ниҳон нахоҳад шуд.
27 Пас чаро, эй Яъқуб, ба забон меронӣ,
ва эй Исроил, мегӯй:
«Роҳи ман аз назари Худованд гум шудааст,
ва даъвои ман аз Худои ман дур афтодааст»?
28 Магар ту намедонӣ? Магар ту нашнидай?
Худованд, Худои ҷовид, ки ақсои заминро
офаридааст,
хаста намешавад ва лакот намегардад;
хиради Ӯ таҳқиқнопазир аст.
29 Ӯ хастаро қувват мебахшад,
ва ба бемаҷол тавоноӣ афзун мекунад.
30 Ҳатто амрадон хаста мешаванд ва лакот
мегарданд,
ва ҷавонмардон тамоман фурӯ меғалтанд,
31 Валекин умедворони Худованд қуввати тоза
пайдо мекунанд,
мисли уқобон бол меафшонанд,
медаванд ва бемаҷол намегарданд,
қадам мезананд ва хаста намешаванд.

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Давоми он.

41 Эй ҷазираҳо, ба ҳузури Ман хомӯш монед;
ва бигзор қабилаҳо қуввати тоза пайдо
кунанд
ва наздик омада, гӯянд:
якҷоя муҳокима хоҳем кард.
2 Кист, ки шахсеро аз шарқ барангехтааст,
ки вай дар ҳар қадамаш ба зафар дучор меояд?
Кист, ки халқҳоро пеши вай таслим намудааст,
ва подшоҳонро фурӯд овардааст?
Вай онҳоро бо дами шамшери худ
мисли ғуборе мегардонад
ва бо камони худ мисли коҳрезае ки пароканда
мешавад.
3 Вай онҳоро таъқиб намуда,
аз роҳе ки ҳаргиз пои худро намондааст,
ба саломатӣ мегузарад.
4 Кист, ки инро иҷро кардааст ва ба амал
овардааст? —
Ӯ, ки наслҳоро аз азал даъват намудааст!
Ман, ки Худованд ҳастам, аввалинам,
ва бо охириҳо Ман ҳамон хоҳам буд.
5 Ҷазираҳо дидаанд ва ҳаросон шудаанд,

ақсои замин ба ларза афтодаанд,
онҳо наздик омада, муттаҳид гардидаанд.
6 Яке ба дигаре мадад мекунад
ва ба бародари худ мегӯяд: «Қавидил бош!»
7 Ва рехтагар — заргарро,
чакушзани сайқалгар сандонқубро тақвият
медихад
ва дар бораи кафшер мегӯяд: «Хуб аст»,
ва онро бо мехҳо мустаҳкам мекунад,
то ки поянда бошад.
8 Валекин ту, эй бандаи Ман Исроил,
ва эй Яъқуб, ки туро баргузидаам,
ва эй насли дӯсти Ман Иброҳим,
9 Ки туро аз ақсои замин гирифтаам,
ва туро аз канорҳои он даъват намудаам,
ва ба ту гуфтаам: «Ту бандаи Ман ҳастӣ,
Ман туро баргузидаам»,
ва туро тарк накардаам,
10 Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам;
наларз, зеро ки Ман Худои ту ҳастам:
Ман туро тақвият хоҳам намуд, ва туро ёварӣ
хоҳам дод,
ва туро бо ямини адолати Худ дастгирӣ хоҳам
кард.

11 Инак, ҳамаи онҳое ки бар ту ғазаб доранд,
хиҷил ва расво хоҳанд шуд,
ва онҳое ки бо ту ҷидол мекунанд, нест шуда,
беному нишон хоҳанд рафт;
12 Онҳое, ки бо ту талаш менамоёнд,
чустуҷӯ карда, нахоҳӣ ёфт,
ва онҳое ки бо ту ҷанг мекунанд,
несту нобуд хоҳанд шуд,
13 Зеро Ман, ки Худованд Худои ту ҳастам,
ямини туро гирифта,
ба ту мегӯям: «Натарс, Ман туро ёварӣ хоҳам дод».
14 Натарс, эй кирми Яъқуб,
эй бақияи камшумори Исроил!
Ман туро ёварӣ хоҳам дод, — мегӯяд Худованд, —
ва Қуддуси Исроил туро хоҳад раҳонид.
15 Инак, Ман туро ғаллақубаки тези нави
дандонадоре гардонидам:
ту кӯҳҳоро кӯфта, гард-гард хоҳӣ кард,
ва теппаҳоро мисли коҳ реза хоҳӣ сохт;
16 Онҳоро бод хоҳӣ дод, ва бод онҳоро хоҳад
бардошт,
ва тундбод онҳоро пароканда хоҳад кард;
ва ту аз Худованд ба вачд хоҳӣ омад,
аз Қуддуси Исроил фахр хоҳӣ кард.
17 Бенавоён ва мискинон об металабанд, вале
нест:
Забонашон аз ташнагӣ хушк мешавад.
Ман, ки Худованд ҳастам, онҳоро иҷобат хоҳам
намуд.
Ман, ки Худои Исроил ҳастам,
онҳоро тарк нахоҳам кард.
18 Бар теппаҳои беоб наҳрҳо,
ва дар миёни водиҳо чашмаҳо хоҳам кушод;
биёбонро ба кӯли об,

ва замини хушкидаро ба чашмаҳои об
табдил хоҳам дод.
¹⁹ Дар биёбон арз, ақоқиё,
ос ва зайтуни ёбой хоҳам шинонид;
дар саҳро сарв,
коҷ ва шамшодро якҷоя хоҳам рӯенид,
²⁰ То мардум бубинанд, ва бидонанд,
ва диққат диҳанд ва якҷоя фаҳм кунанд,
ки дасти Худованд инро ба амал овардааст,
ва Куддуси Исроил инро офаридааст.
²¹ Даъвои худро арз намоед,
— мегӯяд Худованд.
Далелҳои қатъии худро пешниҳод кунед,
— мегӯяд Подшоҳи Яқуб.
²² Бигзор бутҳо он чиро, ки рӯй хоҳад дод,
ба мо пешниҳод карда, баён намоянд;
вақоеи пешина чист? —
бигӯед, ва мо фикр ронда,
оқибати онро хоҳем донист;
ё ки вақоеи ояндаро ба мо пешгӯӣ намоед.
²³ Он чиро, ки баъд аз ин ба вуқӯъ хоҳад омад,
баён кунед,
ва мо хоҳем донист, ки шумо худо ҳастед;
ягон кори неке ё баде бикунед,
то ки мабхут шавем ва якҷоя бубинем.
²⁴ Аммо шумо ночиз ҳастед,
ва амали шумо ҳечу пуч аст,
ва ҳар кӣ шуморо ихтиёр кунад, зишт аст.
²⁵ Ман шахсеро аз шимол барангехтам, ва ӯ хоҳад
омад,
аз самти тулуи офтоб исми Маро хоҳад хонд,
ва миронро мисли лое лагадқуб хоҳад кард,
ва монанди кӯзагаре хоҳад буд,
ки гилро поймол мекунад.
²⁶ Кист, ки аз ибтидо гуфтааст, то мо бидонем,
ва пешакӣ хабар додааст, то мо бигӯем:
«Ҳақ асту рост»?
Аммо ҳеч кас нагуфтааст,
ҳеч кас хабар надодааст,
ҳеч кас суханони шуморо нашнидааст.
²⁷ Аввалин Ман ба Сион гуфтам: «Инак инҳо!»,
ва ба Ерусалим мубашшире бахшидам.
²⁸ Ва Ман назар андохтам, ва касе нест,
ва аз байни онҳо мушовире нест,
то ки Ман ба онҳо савол диҳам, ва онҳо
ҷавоб гардонанд.
²⁹ Инак, ҳамаи онҳо ночизанд,
аъмолашон низ ночиз аст;
бутҳои фулуззии онҳо ҳечу пуч аст.

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Масеҳ — бандаи Худо.

42 Инак, Бандаи Ман, ки ӯро Ман дастгирӣ
мекунам,
баргузидаи Ман, ки қони Ман ба ӯ таваҷҷӯҳ
менамоям.
Ман рӯҳи Худо бар ӯ ниҳодаам,

ва ӯ инсофро барои халқҳо қорӣ мекунад.
² ӯ фаръёд нахоҳад зад, ва овози Худо баланд
нахоҳад кард,
ва онро дар кӯчаҳо нахоҳад шунавонид;
³ Наи нимшикастаро нахоҳад шикаст,
ва пилтаи катонии камнурро
хомӯш нахоҳад кард;
инсофро аз рӯи ростӣ қорӣ хоҳад намуд;
⁴ Лакот нахоҳад шуд, ва бемаҷол нахоҳад гардид,
то даме ки инсофро бар замин барқарор намоям;
ва ҷазираҳо дар интизори таълимоти ӯ хоҳанд
буд.
⁵ Худованд Худо,
ки афлокро офарида, барафроштааст,
замирно бо ҳар чи аз он ба вучуд меояд,
густурдааст,
ба қавме ки дар он ҳастанд, нафасро,
ва ба махлуқоте ки дар он қадамгузор мебошанд,
рӯҳро бахшидааст, чунин мегӯяд:
⁶ «Ман, ки Худованд ҳастам, Туро барои адолат
даъват намудаам,
ва дасти Туро хоҳам гирифт, ва Туро
нигаҳбонӣ хоҳам кард,
ва Туро аҳди қавм ва нури халқҳо хоҳам гардонид,
⁷ То ки чашмони кӯронро бикшоям,
бандиёро аз ҳабс,
дар зулмот нишастагонро аз зиндон берун оварӣ.

**Исроил, ки қавми баргузида аст, гуноҳ кард, ҷазо
кашид, омурида шуд.**

⁸ Ман Худованд ҳастам, ва исми Ман ҳамин аст,
ва ҷалоли Худо ба дигаре,
ва ҳамду санои Худо ба санамҳо нахоҳам дод.
⁹ Инак, паёмҳои пешина ба амал омадааст;
ва нави онҳоро Ман эълон менамоям:
пеш аз он ки ба вуқӯъ оянд, онҳоро ба шумо
мешунавонам».
¹⁰ Дар шаъни Худованд суруди наве бисароед,
ва ҳамду санои ӯро аз ақсои замин бихонед,
эй баҳрпаймоён ва ҳар он чи дар баҳр аст,
эй ҷазираҳо ва сокинони онҳо!
¹¹ Бигзор биёбон ва шаҳрҳои он,
ва қасабаҳои ки банӣ-Қедор дар онҳо сокинанд,
овози худро баланд кунанд;
сокинони Солаъ тараннум карда,
аз қуллаи кӯҳҳо қор зананд;
¹² Худовандро ҷалол диҳанд,
ва ҳамду санои ӯро дар ҷазираҳо бихонанд.
¹³ Худованд мисли ҷаббор берун хоҳад омад,
мисли марди майдон рашки Худо хоҳад
барангехт,
қор хоҳад зад ва наъра хоҳад кашид,
бар душмани Худ музаффар хоҳад шуд.
¹⁴ Ман дер вақт хомӯш мондам,
соқит будам, худдорӣ намудам;
акун мисли зане ки мезояд, фаръёд хоҳам зад;
канда-канда нафас хоҳам кашид.
¹⁵ Кӯҳҳо ва теппаҳоро хароб хоҳам кард,

ва тамоми набототи онҳоро хоҳам хушконида,
 ва наҳрҳоро ба қазираҳо табдил хоҳам дод,
 ва кӯлҳоро хоҳам хушконида.
¹⁶ Ва кӯронро бо роҳе ки намедонанд, хоҳам бурд;
 онҳоро бо тариқҳое ки балад нестанд,
 ҳидоят хоҳам намуд;
 торикиро пеши онҳо ба рӯшной,
 ва качукилебиҳоро ба роҳи рост
 табдил хоҳам дод.
 Ин корҳоро Ман барояшон ба ҷо хоҳам овард,
 ва онҳоро тарк нахоҳам кард.
¹⁷ Онҳое ки ба санамҳо таваккал мекунанд,
 ва ба бутҳо мегӯянд:
 «Шумо худои мо ҳастед»,
 қафо гашта, бағоят хиҷил хоҳанд шуд.
¹⁸ Эй карон, бишнавед!
 Ва эй кӯрон, назар андозед, то бубинед!
¹⁹ Кист, ки мисли бандаи Ман кӯр бошад?
 Ва мисли элчи Ман, ки Ман мефиристам,
 кар бошад?
 Кист, ки мисли мусаллами Ман кӯр бошад?
 Ва мисли бандаи Худованд кӯр бошад?
²⁰ Ту чизҳои бисъёре дидай, вале маҳфуз
 надоштай;
 гушҳоят кушода буд, вале нашнидай.
²¹ Ба Худованд писанд афтадааст,
 ки ба хотири адолати Худ шариатро интишор
 намояд ва ҷалол диҳад.
²² Валекин онҳо қавме ҳастанд, ки тороч
 ва яғмо шудаанд;
 ҳамаашон дар ғорҳо бандубаст
 ва дар зиндонҳо пинҳон карда шудаанд;
 гирифтори тороч гардидаанд, ва раҳокунандае
 нест;
 гирифтори яғмо гардидаанд, ва касе нест,
 ки гӯяд: «Гардонда деҳ!»
²³ Кист дар миёни шумо, ки ба ин гӯш диҳад,
 ва диққат намуда, барои замони оянда бишнавад?
²⁴ Кист, ки Яъқубро ба яғмо, ва Исроилро
 ба торочгарон супурдааст?
 Оё Худованд набуд, ки пеши Ё мо гуноҳ кардаем?
 Ва онҳо нахостанд бо роҳҳои Ё қадамгузор
 шаванд,
 ва ба шариати Ё гӯш надоданд.
²⁵ Ва Ё оташи хашми Худ
 ва шиддати ҷангро бар онҳо рехт,
 ва алангаи он аз ҳар тараф онҳоро иҳота намуд,
 вале дарк накарданд;
 ва онҳоро сӯзонид, вале диққат надоданд.

БОБИ ЧИЛУ СЕЮМ

Қавми баргузида фидия дода гирифта шуд ва аз
 нав ба вучуд омад.

43 Вале акнун Худованд, ки туро, эй Яъқуб,
 офардидааст,
 ва туро, эй Исроил, ба вучуд овардааст,
 чунин мегӯяд:

«Натарс, зеро ки Ман туро раҳонидаам,
 туро ба исми ту хондаам; ту аз они Ман ҳастӣ.
² Вақте ки аз обҳо бигзарӣ, Ман бо ту хоҳам буд,
 ва аз наҳрҳо бигзарӣ, онҳо туро ғарқ нахоҳад
 кард;
 вақте ки аз миёни оташ қадамгузор шавӣ,
 нахоҳӣ сӯхт,
 ва аланга туро нахоҳад сӯзонид,
³ Зеро ки Ман Худованд Худои ту,
 Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту ҳастам;
 Мисрро барои ту фидия додаам,
 Ҳабаш ва Саборо — дар ивази ту.
⁴ Азбаски ту дар назари Ман азиз ва гаронбаҳо
 ҳастӣ,
 ва Ман туро дӯст доштаам,
 бинобар ин мардуми дигарро дар ивази ту,
 ва қабилаҳоро дар бадали ҷони ту хоҳам дод.
⁵ Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам;
 насли туро аз шарқ хоҳам овард,
 ва туро аз ғарб ҷамъ хоҳам кард.
⁶ Ба шимол хоҳам гуфт: бидех;
 ва ба ҷануб: монеъ нашав;
 писарони Маро аз дурдаст,
 ва духтарони Маро аз ақсои замин биёр,
⁷ Яъне ҳар киро, ки ба исми Ман номида шудааст,
 ва Ман ўро барои ҷалоли Худ офаридаам,
 ўро ба вучуд овардаам ва ўро сохтаам».
⁸ Қавмеро берун ор, ки кӯр ҳастанд,
 гарчанде ки чашм доранд,
 ва кар ҳастанд, гарчанде ки гӯш доранд.
⁹ Бигзор ҳамаи халқҳо бо ҳам фароҳам оянд,
 ва қабилаҳо ҷамъ шаванд.
 Кист аз миёни онҳо, ки инро баён намояд,
 ва паёмҳои пешинаро ба мо бирасонад?
 Бигзор шоҳидони худро биёранд, то ки худро
 сафед кунанд,
 ва ё он шоҳидон бишнаванд ва бигӯянд:
 «Ҳақ асту рост!»
¹⁰ «Аммо шумо, — мегӯяд Худованд, —
 ва бандаи Ман, ки ўро баргузидаам,
 шоҳидони Ман мебошед, то шумо бидонед
 ва ба Ман имон оваред
 ва дарк намоед, ки ин Ман ҳастам,
 ва пеш аз Ман Худое набуд,
 ва баъд аз Ман нахоҳад буд.
¹¹ Ман, Ман Худованд ҳастам,
 ва ғайр аз Ман Наҷотдиҳандае нест.
¹² Ман пешакӣ гуфтаам, ва наҷот додаам,
 ва паём расонидаам,
 ва дар миёни шумо Худои дигаре нест;
 ва шумо шоҳидони Ман мебошед,
 — мегӯяд Худованд, —
 ва Ман Худо ҳастам!
¹³ Аз имрӯз низ Ман ҳамонам,
 ва касе нест, ки аз дасти Ман раҳо кунад;
 Ман амал хоҳам кард, ва кист, ки инро
 ботил намояд?»
¹⁴ Худованд, ки Раҳокунандаи шумо ва Қуддуси

Исроил аст, чунин мегӯяд:
«Ба хотири шумо Ман ба Бобил фиристодам,
ва ҳамаи онҳоро ҳамчун гурезаҳо фурӯд овардам,
ва калдониёнро дар киштиҳое ки мояи вачди
онҳо буд.

¹⁵ Ман Худованд Қуддуси шумо ҳастам,
Офаринандаи Исроил ва Подшоҳи шумо».

¹⁶ Чунин мегӯяд Худованд,
ки Ӯ роҳе дар баҳр,
ва ҷоддае дар обҳои азим кушодааст;
¹⁷ Аробаҳо ва аспон, лашкар ва қувватро
берун овардааст,

то ки якҷоя хобида, дигар нахезанд;
ва онҳо торафт беҳол гардида,
мисли пилтаи катонӣ хомӯш шуданд.

¹⁸ «Аммо вақоеи пешинаро ба хотир наоваред,
ва ба мӯъҷизоти қадимӣ диққат надихед.

¹⁹ Инак, Ман чизи наведе месозам,
ки он алҳол ба зухур меояд.
Магар аз он воқиф нестед?
Ба яқин, роҳе дар бодия,
ва наҳрҳо дар биёбон ба вучуд хоҳам овард.

²⁰ Ҳайвоноти саҳро,
шағолон ва шутурмурғон Маро мадҳ хоҳанд кард,
зеро ки Ман об дар бодия,
ва наҳрҳо дар биёбон ба вучуд овардаам,
то ки қавми баргузидаи Худро сероб намоям,
²¹ Ки ин қавмро Ман барои Худ ба миён овардаам,
то ҳамду санои Маро бихонанд.

²² Вале ту, эй Яъқуб, Маро нахондӣ,
ва ту, эй Исроил, аз ибодати Ман ба танг омадӣ:

²³ Барраҳои қурбонии сӯхтании худро барои Ман
наовардӣ,
ва бо забҳҳои худ Маро ҷалол надодӣ.
Ман туро бо ҳадияҳо ба заҳмат наандохтам,
ва бо лебӯно ба ту гаронӣ накардам.

²⁴ Ту барои Ман ба нуқра наӣ атрогин нахаридӣ,
ва бо чарбуи забҳҳои худ Маро сер накардӣ,
балки бо хатоҳои худ Маро заҳмат додӣ,
ва бо гуноҳҳои худ ба Ман гаронӣ кардӣ.

²⁵ Ман, Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои туро
ба хотири Худам маҳв менамоям,
ва хатоҳои туро ба ёд нахоҳам овард.

²⁶ Маро хотиррасон намо; бо ҳамдигар муҳокима
хоҳем кард;
далелҳои худро биёр, то ки сафед шавӣ.

²⁷ Падари аввалини ту гуноҳ кард,
ва шафоатгарони ту ба Ман осӣ шуданд.

²⁸ Бинобар ин Ман сарварони қудсро аз қудсият
маҳрум намудам,
ва Яъқубро ба ҳалокат, ва Исроилро ба таҳқир
маҳқум кардам».

БОБИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Ваъда дар бораи Рӯҳулқудс.

Дар бораи беандешагии шарорат.

44 «Вале акнун, эй бандаи Ман Яъқуб, бишнава,
ва эй Исроил, ки Ман туро баргузидаам.

² Худованд, ки туро офаридааст,
ва туро аз батн ба вучуд овардааст,
ва туро ёварӣ медиҳад, чунин мегӯяд:
эй бандаи Ман Яъқуб, натарс,
ва эй Ешурун, ки туро баргузидаам.

³ Зеро ки об бар ташна,
ва чашмаҳо бар хушкӣ хоҳам рехт;
рӯҳи Худро бар насли ту,
ва баракати Худро бар зуръети ту хоҳам рехт.

⁴ Ва онҳо дар миёни алаф,
мисли дарахтони бед назди ҷӯйҳои об, хоҳанд
сабзид.

⁵ Яке хоҳад гуфт: „Ман аз они Худованд ҳастам“;
ва дигаре худро ба номи Яъқуб хоҳад хонд;
ва дигаре бо дасти худ хоҳад навишт:
„Аз они Худованд ҳастам“,
ва номи Исроилро лақаби худ хоҳад сохт».

⁶ Худованд, ки Подшоҳи Исроил
ва Раҳокунандаи ӯст,
яъне Худованди лашкарҳо, чунин мегӯяд:
«Ман Аввалин ҳастам, ва Ман Охирин ҳастам,
ва ғайр аз Ман Худое нест.

⁷ Ва мисли Ман кист, ки паём диҳад,
ва онро баён намояд ва ба паёми Ман монанд
созад,
аз замоне ки Ман қавми қадимиро ба вучуд
овардаам?

Пас, бигзор он чиро, ки воқеъ мешавад,
ва он чиро, ки дар оянда фаро хоҳад расид,
ба онҳо эълон намоянд.

⁸ Натарсед ва ҳаросон нашавед:
Ман, охир, ба шумо аз қадимулайём
эълон кардам ва хабар додаам,
ва шумо шоҳидони Ман ҳастед.
Оё ғайр аз Ман Худое ҳаст?

Ва кӯҳпорае нест,
ки Ман аз он хабар надошта бошам».

⁹ Онҳое ки санам месозанд, саросар ночизанд, ва
чизҳои писандидаи онҳо ҳеҷ фоида намебахшад,
ва онҳо шоҳидони худашон мебошанд;
намебинанд ва намедонанд, то ки хиҷил шаванд.

¹⁰ Қасе ки худое сохтааст ва санаме рехтааст, вай
чӣ фоидае ба ӯ мебахшад?

¹¹ Охир, ҳамаи шарикони ӯ хиҷил хоҳанд шуд,
чунки ин ҳунармандон худашон аз байни
одамонанд; бигзор ҳамашон ҷамъ омада,
биистанд; онҳо ҳаросон гардида, якҷоя хиҷил
хоҳанд шуд.

¹² Оҳангар аз оҳан теша месозад, ва онро дар
аҳгар кор мекунад, ва бо путкҳо сурате ба он

мебахшад, ва бо куввати бозуи худ онро ба вучуд меоварад, дар ҳолате ки гурусна монда, бекувват мешавад, ва об нанӯшида, бемаҷол мегардад.

¹³ Наҷҷор бар чӯб ресмон кашида, бо қалам онро нишона мекунад, бо ранда онро метарошад, ва бо паргор онро тарҳ мекашад, ва онро мисли андоми инсон, мисли ҷамоли одамизод месозад, то ки он дар хонае ҷойгир шавад.

¹⁴ Арзҳоро ӯ барои худ мебуррад, ва чинор ва булутро мегирад: онҳоро аз миёни дарахтони ҷангал барои худ хуш мекунад; дарахти ғорро мешинонад, ва борон онро калон мекунад.

¹⁵ Ва чӯби он барои инсон чун сӯзишворӣ кор меояд, ва ӯ аз он гирифта, худро гарм мекунад, ва онро сӯзонида, нон мепазад; ва аз ин чӯб худое сохта, онро парастии менамояд: санаме ба вучуд оварда, пеши он сачда мекунад.

¹⁶ Нисфи онро дар оташ месӯзонад, бо қисми дигараш гӯштро кабоб мекунад, ва каббро хӯрда, сер мешавад; ва гарм шуда, мегӯяд: «Ваҳ, акнун гарм шудам, рӯи оташро дидам!»

¹⁷ Ва аз бақияи ин чӯб худое, яъне санаме барои худ месозад, пеши он сачда менамояд, ва онро мепарастад, ва назди он дуо хонда, мегӯяд: «Маро наҷот деҳ, зеро ки ту худои ман ҳастӣ».

¹⁸ Онҳо намедонанд ва намефаҳманд, зеро чашмҳошон баста шудааст, то ки набинанд, ва дилҳошон — то ки дарк накунанд.

¹⁹ Ва ӯ ба дили худ намегузаронад, ва донишу хираде надорад, ки бигӯяд: «Як қисми онро дар оташ сӯзонидам, ва бар аҳгари он нон пухтам, ва гӯштро кабоб карда хӯрдм; оё аз бақияи он як чизи зиште ба вучуд оварам? Оё ба ғулачӯбе сачда намоям?»

²⁰ Ӯ бод мепаймояд: дили гумроҳаш ӯро дар иштибоҳ меандозад, ва ӯ наметавонад ҷони худро раҳо карда, бигӯяд: «Оё он чи дар дасти ростии ман аст, дурӯғ нест?»

²¹ Инҳоро дар хотир нигоҳ дор, эй Яъқуб ва эй Исроил, зеро ки ту бандаи Ман ҳастӣ; Ман туро ба вучуд овардам; ту бандаи Ман ҳастӣ, эй Исроил,

ту аз хотири Ман фаромӯш нахоҳӣ шуд.

²² Гуноҳҳои туро мисли абр, ва хатоҳои туро мисли шаҳоб маҳв кардам; ба Ман рӯчӯъ намо, зеро ки Ман туро раҳонидам.

²³ Тараннум намо, эй афлок, зеро ки Худованд инро ба амал овардааст.

Нидо кунед, эй умқҳои замин, бо шодӣ овоз баланд кунед, эй кӯҳҳо ва ҷангалҳо ва ҳар дарахте ки дар онҳо бошад, зеро ки Худованд Яъқубро раҳонидаст, ва дар Исроил ҷалол хоҳад ёфт.

²⁴ Худованд, ки Раҳокунандаи туст, ва туро аз батн ба вучуд овардааст, чунин мегӯяд: «Ман Худованд ҳастам, ки ҳама чизро ба амал овардам,

афлокро ба танҳои паҳн кардам, заминро густурдам;

кист, ки он вақт бо Ман бошад?»

²⁵ Ӯ аломатҳои козибонро ботил менамояд ва соҳиронро аз ақл бегона мекунад, ҳақимонро қафо мегардонад ва дониши онҳоро ба ҳамоқат табдил медиҳад;

²⁶ Ӯ каломи бандаи Худро ба амал меоварад ва машварати элчиёни Худро ба иҷро мерасонад; Ӯ дар бораи Ерусалим мегӯяд:

«Маскан хоҳад шуд!»

ва дар бораи шаҳрҳои Яҳудо:

«Онҳо бино хоҳад шуд,

ва харобаҳои онро аз нав барқарор хоҳам кард!»

²⁷ Ӯ ба варта мегӯяд: «Хушк шав,

ва наҳрҳои туро хушк хоҳам кард!»

Нубувват дар бораи Куруш ва дар бораи он ки Эзро ва Наҳемъё салтанатро аз нав барқарор мекунад.

²⁸ Ӯ дар бораи Куруш мегӯяд: «Вай чӯпони Ман аст, ва ҳар он чиро хостаам, ба иҷро хоҳад расонид». Ва дар бораи Ерусалим мегӯяд: «Бино хоҳад шуд!» ва дар бораи маъбад: «Бунъёди ту ниҳода хоҳад шуд!»

БОБИ ЧИЛУ ПАНҶУМ

Давоми нубувват.

45 Худованд ба масеҳи Худ, ба Куруш, чунин мегӯяд:

«Ман дасти ростии туро гирифтаам, то халқҳоро пеши ту мағлуб намоям, ва Ман камарҳои подшоҳонро хоҳам кушод, то ки дарҳо пеши ту кушода шавад, ва дарвозаҳо баста нашавад.

² Ман пешопеши ту хоҳам рафт ва ноҳамвориҳоро ҳамвор хоҳам кард,

дарҳои мисинро пора-пора хоҳам кард ва ғалақаҳои оҳанинро хоҳам шикаст.

³ Ва ҳазинаҳои зулмот

ва ганҷҳои ниҳонино ба ту хоҳам дод, то бидонӣ, ки Ман — Худованде ки туро

ба номи ту хондам,

Худои Исроил ҳастам.

⁴ Ба хотири бандаи Худ Яъқуб

ва баргузидаи Худ Исроил

туро ба номат хондам

ва мӯҳтарам доштам,

гарчанде ки ту Маро намешинохтӣ.

Худованд ба Исроил хотиррасон менамояд,

ки наҷот танҳо дар Ӯст.

⁵ Ман Худованд ҳастам, ва дигаре нест;

ғайр аз Ман Худое нест;

Ман камари туро бастам, гарчанде ки ту

Маро намешинохтӣ,

6 То ки аз тулӯи офтоб ва аз ғуруби он бидонанд,
ки чуз аз Ман нест:
Ман Худованд ҳастам, ва дигаре нест.
7 Ман рӯшноиро ба вучуд меоварам
ва зулмотро меофарам,
сулҳу осоиштагӣ барқарор менамоям
ва мусибатҳоро ба вучуд меоварам;
Ман — Худованд ҳамаи инҳоро ба амал меоварам.
8 Эй афлок! Аз боло биборон,
то ки абрҳо адлу инсофро фурӯ резад.
Бигзор замин рӯи худро бикшояд,
то ки наҷотро ба миён оварад,
ва адлу инсоф бо он нумӯ кунад.
Ман — Худованд инро офаридаам».
9 Эй вой бар касе ки бо Офаринандаи худ
муноқиша мекунад,
дар сурате ки худаш сафолпорае
аз сафолпораҳои рӯи замин аст!
Оё гил ба кӯзагар мегӯяд: «Чӣ чизе сохтай?»
Ва ё маснуи ту мегӯяд: «Ў дасти моҳир надорад!»
10 Эй вой бар касе ки ба падари худ гӯяд:
«Чаро ту маро ба дунё овардай?»
Ва ба модари худ: «Чаро ту маро зоидай?»
11 Худованд, ки Қуддуси Исроил
ва Офаринандаи вай аст, чунин мегӯяд:
«Оё шумо дар бораи ояндаи писарони Ман
ба Ман савол медиҳед,
ва дар бораи амали дастҳои Ман Маро амр
мефармояд?»
12 Ман заминро ба вучуд овардаам, ва инсонро
бар он офаридаам;
дастҳои Ман афлокро паҳн кардааст,
ва ҳамаи лашкарҳои онро Ман амр фармудаам.
13 Ман ўро барои адолат барангехтаам,
ва ҳамаи роҳхояшро ҳамвор хоҳам кард.
Ў шаҳри Маро бино хоҳад кард, ва матрудони
Маро
хоҳад фиристод,
лекин на дар ивази фидия
ва на дар ивази инъомҳо», — мегӯяд Худованди
лашкарҳо.
14 Худованд чунин мегӯяд:
«Сарвати Миср, ва тиҷорати Ҳабаш,
ва аҳли Сабо, ки мардumi баландқоматанд,
аз ҳудуди ту хоҳанд гузашт ва аз онҳо ту хоҳанд
шуд:
онҳо аз паи ту хоҳанд рафт, дар занҷирҳо
хоҳанд гузашт,
ва пеши ту сачда намуда,
бо дуо ба ту хоҳанд гуфт:
„Худо фақат дар туст,
ва ғайр аз Ў Худои дигаре нест“».
15 Ба яқин, Ту Худои мастур ҳастӣ,
эй Худои Исроил, эй Наҷотдиҳанда!
16 Ҳамаи ҳунармандони санамсоз хичил ва расво
хоҳанд шуд;
онҳо якҷоя ба расвой хоҳанд рафт.
17 Аммо Исроил дар Худованд наҷот хоҳад ёфт,

ки наҷоти ҷовидонӣ хоҳад буд;
шумо то абад хичил
ва расво нахоҳед шуд,
18 Зеро Худованде ки афлокро офаридааст,
чунин мегӯяд;
Ў Худоест, ки заминро ба вучуд овардааст
ва сохтааст;
Ў онро барқарор намудааст; онро на аз барои
он офаридааст, ки бодияе бошад,
балки аз барои он ба вучуд овардааст,
ки маскун бошад.
«Ман Худованд ҳастам, ва дигаре нест.
19 Ба таври ниҳонӣ,
дар макони тираи замин сухан нарондаам;
ба насли Яъқуб нагуфтаам:
„Маро беҳуда бичӯед“;
Ман Худованди ҳақгӯӣ ҳастам,
ки чизҳои ростро баён мекунам.
20 Ҷамъ шуда биеед,
ва бо ҳам наздик шавед, эй растагорони халқҳо!
Онҳое ки санами чубини худро бардошта
мегарданд,
ва пеши худое ки наметавонад наҷот диҳад,
дуо мегӯянд, нодон ҳастанд.
21 Бигӯед, ва пешниҳод кунед,
ва бо ҳам машварат намоед:
кист, ки инро аз қадимулайём эълон намуда,
аз он замон пешакӣ гуфтааст?
Оё на Ман, ки Худованд ҳастам?
Ва ғайр аз Ман Худои дигаре нест, —
Худои одил ва наҷотдиҳандае
чуз аз Ман нест.
22 Ба Ман рӯчӯъ намоед ва наҷот хоҳед ёфт,
эй тамоми ақсои замин!
Зеро ки Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест.
23 Ба Зоти Худ қасам хӯрдаам:
„Аз даҳони Ман ростӣ, каломи барнагаштанӣ
берун омадааст,
ки пеши Ман ҳар зонуе ҳам хоҳад шуд,
ва ҳар забоне ба исми Ман қасам хоҳад хӯрд,
24 Ва ҳар кас хоҳад гуфт: адолат ва қудрат
барои ман фақат дар Худованд аст“».
Ҳаман онҳое ки бар Ў ғазаб доштанд,
сӯи Ў хоҳанд омад ва хичил хоҳанд шуд.
25 Тамоми насли Исроил дар Худованд
сафед хоҳанд шуд ва ҷалол хоҳанд ёфт.

БОБИ ЧИЛУ ШАШУМ

Панд ба Исроил дар бораи он ки қодир будани
Худованд ва ноҷиз будани бутҳоро дар хотир нигоҳ
доранд.

46 Бил фурӯ ғалтидааст, Набӯ сари таслим
овардааст,
бутҳои онҳо бар ҳайвонот ва чорпо бор карда
шудааст:
он чизҳое ки шумо бардор-бардор мекардед,
барои ҳайвоноти лакот бори гароне гардидааст.

2 Онҳо якҷоя фурӯ ғалтида, сари таслим овардаанд,
он борро натавонистаанд раҳо кунанд,
балки худашон низ ба асирий рафтаанд.
3 «Маро бишнавед, эй хонадони Яъқуб,
ва эй тамоми бақияи хонадони Исроил,
ки аз батн шуморо бар Худ бор кардаам,
ва аз раҳим шуморо бардоштаам,
4 Ва то пирии шумо Ман ҳамон ҳастам,
ва то мӯйсафедии шумо Ман шуморо хоҳам бардошт:
Ман шуморо ба вучуд овардаам,
ва Ман бар Худ бор хоҳам кард,
ва Ман хоҳам бардошт ва хоҳам раҳонид.
5 Маро ба кӣ монанд мекунед ва баробар медонед,
ва Маро ба кӣ мисол мезанед,
то ки монандӣ дошта бошам?
6 Тиллоро аз ҳамён мерезанд,
ва нуқраро бо тарозу бармекашанд;
заргареро киро мекунанд, то ки худое аз он бисозад;
пеши он сачда мекунанд ва онро мепарастанд.
7 Онро бар китфи худ бардошта мебаранд,
ва дар маконаш мегузоранд,
ва он меистад ва аз ҷояш намеҷунбад;
пеши он доду фаръёд мекунанд,
вале ҷавоб намедиҳад,
онҳоро аз мусибаташон раҳо намекунад.
8 Инро ба ёд оваред ва худро даст гиред;
инро, эй осӣён, ба дили худ гузаронед!
9 Паёмҳои пешинаро аз замони қадим ба ёд оваред,
зеро ки Ман Худо ҳастам, ва Худои дигаре нест,
ва амсоли Ман нест.
10 Оқибатро аз ибтидо, ва он чиро,
ки ҳанӯз рӯй надодааст, аз қадим баён менамоям;
Ман мегӯям: „Иродаи Ман иҷро хоҳад шуд,
ва ҳар он чиро, ки хостаам, ба ҷо хоҳам овард“.
11 Уқоберо аз шарқ,
иҷрокунандаи қарори Худро аз кишвари дурдаст хондаам;
он чи гуфтаам, яқинан ба амал хоҳам овард;
он чи пешбинӣ намудаам, яқинан иҷро хоҳам кард.
12 Маро бишнавед, эй сахтдилон,
ки аз адолат дур шудаед!
13 Ман адолати Худро наздик овардаам, ва он дур нест,
ва наҷоти Ман таъхир нахоҳад кард;
ва наҷотро дар Сион барои Исроил,
ки шукӯҳи Ман аст, хоҳам бахшид».

БОБИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Доварӣ бар Бобил.

47 Фурӯд омада, бар хок бинишин,
эй духтари бокираи Бобил! Бе курсӣ,
бар замин бинишин,

эй духтари калдониён!
Зеро ки дигар туро нозанин ва латиф нахоҳанд хонд.
2 Дастосро гирифта, ордро ос кун;
ҳиҷобатро бикаш, доманатро бардор
ва соқҳоятро бараҳна карда, аз наҳрҳо убур намо.
3 Аврати ту ошкор хоҳад шуд,
нанги ту низ намудор хоҳад гардид.
Ман интиқом хоҳам гирифт,
ва касеро рӯихотир нахоҳам кард.
4 Раҳокунандаи мо — исми Ё Худованди лашкарҳо,
Куддуси Исроил аст.
5 Хомӯш бинишин ва ба зулмот бирав,
эй духтари калдониён!
Зеро ки дигар туро хотуни мамлакатҳо нахоҳанд хонд.
6 Ман бар қавми Худ хашм гирифтам,
мероси Худро хор доштам,
ва онҳоро ба дасти ту супурдам, —
аммо ту ба онҳо раҳм накардӣ,
юғи худро бар пирон бағоят гарон кардӣ.
7 Ва ту гуфтӣ: «То абад хотун хоҳам буд»,
то ба дараҷае ки ба ҳамаи ин чизҳо диққат надодӣ,
ва оқибати корро ба хотир наовардӣ.
8 Ва акнун инро бишнавед, эй нозпарвард,
ки бепарво нишастай
ва дар дили худ мегӯй:
«Ман ҳастам, ва ғайр аз ман дигаре нест!
Ман бева нахоҳам шуд,
ва талафоти фарзандонро нахоҳам дид».
9 Вале ин ду чиз — талафоти фарзандон ва бевагӣ —
баногоҳ дар як рӯз ба сари ту хоҳад омад:
сарфи назар аз фаровонии ҷодуҳоят
ва қуввати бузурги афсунҳоят,
онҳо ба андозаи комил бар ту фурӯд хоҳад омад.
10 Ва ҳол он ки ту ба шарорати худ умед баста,
гуфтӣ:
«Касе нест, ки маро бинад».
Ҳикматат ва донишат туро гумроҳ кард,
ва ту дар дили худ гуфтӣ:
«Ман ҳастам, ва ғайр аз ман дигаре нест!»
11 Ва мусибате ба сари ту хоҳад омад,
ки дафъи онро нахоҳӣ донист;
ва фалокате бар ту фурӯд хоҳад омад,
ки ба пешгирии он қодир нахоҳӣ буд;
ва ҳалокате ногаҳон ба сари ту хоҳад омад,
ки илоҷи онро нахоҳӣ донист.
12 Пас, дар афсунҳои худ
ва дар фаровонии ҷодуҳои худ,
ки барои онҳо аз ҷавонии худ ҷидду ҷаҳд
намудай, қоим бош:
шояд, манфиате тавонӣ дид;
шояд, истодагӣ тавонӣ кард.
13 Аз фаровонии мушовирони худ лакот шудай;
бигзор расадбандони афлок, ситорашиносон
ва онҳое ки ба ҳасби ҳилолҳо

пешгӯй мекунанд,
бархоста, туро аз он чи ба сарат хоҳад омад,
наҷот диҳанд.
¹⁴ Инак, онҳо мисли коҳрезаанд;
оташ онҳоро хоҳад сӯзонид;
онҳо қони худро аз аланга натавонанд раҳонид;
на ахгаре боқӣ хоҳад монд, ки гарм шаванд,
на оташе ки пеши он нишинанд.
¹⁵ Онҳое ки барояшон қидду ҷаҳд намудай,
барои ту чунин хоҳанд буд,
ва онҳое ки аз ҷавонии ту дар гирду пешат
мегаштанд,
ҳар яке ба худ саргардон хоҳанд шуд,
ва касе нахоҳад буд, ки туро наҷот диҳад.

БОБИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Наҷоти Исроил ба воситаи

Бандаи Муқаддаси Худо хоҳад омад.

48 Инро бишнавед, эй хонадони Яъқуб,
ки ба номи Исроил хонда мешавед,
ва аз чашмаи Яҳудо ба вучуд омадаед,
ва ба исми Худованд қасам меҳуред,
ва Худои Исроилро зикр мекунед,
лекин на аз рӯи ростӣ ва на аз сидки дил.
² Зеро онҳо, ки худро аз фуқарои шаҳри
муқаддас мехонанд,
бар Худои Исроил эътимод менамоёнд;
исми Ӯ Худованди лашкарҳост.
³ «Вақоеи пешинаро Ман аз қадим эълон
намудаам,
ва аз даҳони Ман баромадааст, ва Ман онҳоро
баён кардаам,
ногаҳон ба амал овардаам, ва иҷро шудааст.
⁴ Азбаски Ман медонистам, ки ту сахтдил ҳастӣ,
ва рағу паи гарданат оҳанин,
ва пешониат мисин аст,
⁵ Бинобар ин ба ту аз қадим эълон намудаам,
пеш аз вукӯъ туро хабардор кардаам,
ки мабодо бигӯй: „Бути ман инро ба амал
овардааст,
ва санами ман ва ҳайкали рехтаи ман инро амр
фармудааст“.
⁶ Он чи шунидай, ба ҳамааш назар андоз;
шумо, охир, инро метавонед тасдиқ кунед.
Аз ҳоло низ чизҳои тозаро ба ту эълон намудаам,
ва чизҳои ниҳониеро, ки ту намедонистӣ.
⁷ Ҳоло, ва на аз қадим, ин чизҳо офарида шудааст,
ва ту дирӯз онҳоро нашнидай,
ки мабодо бигӯй: „Инак, онҳоро медонистам“.
⁸ Ҳам нашнидай, ҳам надонистай,
ва ҳам гӯши ту он вақт воз набуд;
зеро Ман медонистам, ки ту бисъёр хиёнаткор
ҳастӣ,
ва аз батн осӣ номида шудай.
⁹ Ба хотири исми Худ ғазабамро нигоҳ медорам,

ва барои ҷалоли Худ ба нафъи ту худдорӣ
менамоям,
то ки туро нобуд накунам.
¹⁰ Инак, Ман туро гудохтаам, вале на дар бӯтаи
нуқра:
туро дар кӯраи азиятҳо имтиҳон намудаам.
¹¹ Ба хотири Худам, ба хотири Худам ин корро
хоҳам кард,
зеро ки чаро исми Ман хор шавад?
Ва ҷалоли Худро ба дигаре нахоҳам дод.
¹² Маро бишнавед, эй Яъқуб,
ва эй Исроили даъватшудаи Ман!
Ман ҳамон ҳастам, Ман аввалин ҳастам,
ва Ман охири ҳастам.
¹³ Дасти Ман заминро бунъёд кардааст,
ва ямини Ман афлоро густурдааст;
чун онҳоро даъват намоям, яқҷоя хоҳанд истод.
¹⁴ Ҳамаатон ҷамъ шавед ва бишнавед:
кист аз миёни бутҳо, ки ин вақоеъро пешгӯй
карда бошад?
Худованд варо дӯст доштааст, — вай иродаи Ӯро
дар Бобил ба ҷо хоҳад овард,
ва бозуи Ӯро бар калдониён зоҳир хоҳад кард.
¹⁵ Ман, Ман гуфтаам, ва Ӯро даъват намудаам:
ӯро овардаам, ва ӯ дар роҳи худ муваффақият
хоҳад ёфт.
¹⁶ Ба Ман наздик омада, инро бишнавед:
аз ибтидо ҳам Ман ба таври ниҳонӣ сухан
нарондаам;
аз замоне ки ин ба вукӯъ меояд, Ман дар он ҷо
ҳастам».
Ва алҳол Худованд Худо Маро фиристодааст,
ва Рӯҳи Ӯ бар Ман аст.
¹⁷ Худованд, ки Раҳокунандаи ту ва Қуддуси
Исроил аст, чунин мегӯяд:
«Ман Худованд Худои ту ҳастам ва туро
таълим медиҳам, ки ба худат фоида бирасонӣ,
ва туро ба роҳе ҳидоят менамоям,
ки бояд бо он биравӣ.
¹⁸ Кошки ба аҳкоми Ман гӯш медодӣ!
Он гоҳ осоиштагии ту мисли наҳр,
ва адолати ту мисли мавҷҳои баҳр мебуд,
¹⁹ Ва насли ту мисли рег,
ва зуръети камари ту мисли зарраҳои он мебуд:
номи вай аз ҳузури Ман маҳв ва нобуд намешуд».
²⁰ Аз Бобил берун оед, аз миёни калдониён
шитобон биравед;
инро бо овози тараннум хабар диҳед ва эълон
намоед;
то ақсои замин инро интишор кунед;
бигӯед: «Худованд бандаи Худ Яъқубро раҳо кард!»
²¹ Ва онҳо ташнагӣ накашиданд, гарчанде ки Ӯ
онҳоро бо роҳҳои харобазор бурд;
аз кӯҳпора барои онҳо об баровард:
кӯҳпораро шикоф кард, ва об ҷорӣ шуд.
²² «Барои шарирон осоиштагӣ нахоҳад буд», —
мегӯяд Худованд.

БОБИ ЧИЛУ НЎХУМ

Қуддус Раҳокунандаи Исроил хоҳад буд.

- 49** Маро бишнавед, эй ҷазираҳо,
ва гӯш андозед, эй қабилаҳои дурдаст!
Худованд Маро аз батн даъват намудааст,
аз амъои модарам исми Маро зикр кардааст.
² Ва даҳони Маро мисли шамшери тез сохтааст,
Маро ба зери сояи дасти Худ паноҳ кардааст,
ва Маро тири суфтае гардонида,
дар тиркаши Худ пинҳон доштааст,
³ Ва ба Ман гуфтааст: «Ту бандаи Ман ҳастӣ,
эй Исроил,
ки ба василаи Ту Ман ҷалол хоҳам ёфт».
⁴ Ва Ман гуфтам: «Бар абас Ман заҳмат кашидаам,
қуввати Худро беҳуда ва бесамар сарф намудаам.
Аммо ҳаққи Ман бо Худованд аст,
ва музди Ман бо Худои Ман аст».
⁵ Ва алҳол Худованд, ки Маро аз батн
барои бандагии Худ офаридааст, мегӯяд,
ки Яъқубро сӯи Ў баргардонам, ва Исроил
назди Ў ҷамъ шаванд;
ва Ман дар назари Худованд мӯхтарам хоҳам шуд,
ва Худои Ман қуввати Ман хоҳад буд.
⁶ Ва Ў мегӯяд: «Азбаски Ту бандаи Ман хоҳӣ буд,
чизи саҳл аст, ки сибтҳои Яъқубро
аз нав барқарор намоям
ва бақияҳои Исроилро баргардонам,
балки ҳамчунин Туро нури халқҳо хоҳам
гардонид,
то ки наҷоти Ман то ақсои замин бирасад».
⁷ Худованд, ки Раҳокунандаи Исроил ва Қуддуси
ӯст,
ба нафратзадаи мардум,
ба макраҳои халқҳо,
ба бандаи ҳокимон чунин мегӯяд:
«Подшоҳон дида, ба по хоҳанд хест,
мирон сачда хоҳанд кард,
ба хотири Худованд, ки амин аст, ба хотири
Қуддуси Исроил, ки Туро баргузидааст».
⁸ Худованд чунин мегӯяд: «Дар ҳини марҳамат
Туро иҷобат намудаам,
ва дар рӯзи наҷот Туро ёварӣ додаам,
ва Туро нигаҳбонӣ хоҳам кард, ва Туро
қавми аҳд хоҳам гардонид,
то ки заминро аз нав барқарор намоям
ва меросҳои валангоршударо ба ворисон
баргардонам,
⁹ Ва ба бандиён бигӯям: „Берун оед!“
Ва ба онҳое ки дар зулмотанд: „Пеши нур биёед!“
Онҳо дар роҳҳо хоҳанд чаронид,
ва бар ҳар теппа чарогоҳи онҳо хоҳад буд.
¹⁰ Гурусна ва ташна нахоҳанд монд,
ва гармо ва офтоб онҳоро нахоҳад сӯзонид,
зеро ки Раҳмхӯрашон онҳоро ҳидоят хоҳад намуд,
ва назди чашмаҳои об онҳоро хоҳад бурд.
¹¹ Ва ҳамаи кӯҳҳои Худро ба роҳ мубаддал

- хоҳам намуд,
ва ҳамаи ҷоддаҳои Ман баланд хоҳад шуд.
¹² Инак баъзе аз ҷои дурдаст хоҳанд омад,
ва инак баъзе аз шимол ва аз ғарб,
ва баъзе аз замини Синим».
¹³ Шодӣ намо, эй афлок, ба ваҷд ой, эй замин,
ва овози хурсандӣ бароред, эй кӯҳҳо!
Зеро ки Худованд қавми Худро тасалли медиҳад,
ва ба ситамдидагони Худ раҳм мекунад.
¹⁴ Вале Сион мегӯяд: «Худованд маро тарк
намудааст,
ва Худо маро фаромӯш кардааст».
¹⁵ «Оё зан бачаи ширмаки худро фаромӯш карда,
ба писари батни худ раҳмаш намеояд?
Ва инҳо фаромӯш кунанд ҳам, Ман туро
фаромӯш нахоҳам кард.
¹⁶ Инак, Ман туро бар кафи дастҳои Худ
нақш кашидаам;
ҳисорҳои ту доим пеши назари Ман аст.
¹⁷ Писарони ту шитобон хоҳанд омад;
онҳое ки туро вайрон ва хароб кардаанд,
аз ту берун хоҳанд рафт.
¹⁸ Чашмони худро ба ҳар ҷониб баланд намуда,
бингар:
ҳамашон ҷамъ шуда, сӯи ту меоянд.
Ба ҳаётам қасам, — мегӯяд Худованд, —
ки ту ҳамаи онҳоро мисли зеваре дар бар хоҳӣ
кард,
ва мисли арӯс худро бо онҳо оро хоҳӣ дод,
¹⁹ Зеро ки вайронаҳои ту, ва харобаҳои ту,
ва замини валангори ту обод гардида,
ҳоло ту аз бисъерии сокинон танг хоҳӣ шуд,
ва маҳвкунандагон аз ту дур хоҳанд гардид.
²⁰ Боз писаронат, ки дар ғурбат ба дунё омадаанд,
ба самъи ту ба яқдигар хоҳанд гуфт:
„Ин макон барои ман танг аст;
дуртар бирав, то ки ман ҷойгир шавам“.
²¹ Ва ту дар дили худ хоҳӣ гуфт: „Кист,
ки инҳоро барои ман зоидааст?
Ва ҳол он ки ман фарзандгумкарда ва нозой,
ҷалои ватан ва ғариб будам;
пас кист, ки инҳоро ба воя расонидааст?
Ман, охир, танҳо монда будам;
пас инҳо кучо буданд?“»

Доварӣ бар ситамгарони Исроил.

- ²² Худованд Худо чунин мегӯяд:
«Инак, дасти Худро сӯи халқҳо баланд хоҳам кард,
ва ливои Худро сӯи қавмон хоҳам барафрошт,
ва онҳо писаронатро дар оғӯши худ хоҳанд овард,
ва духтаронат бар китфи онҳо бардошта хоҳанд
шуд.
²³ Ва подшоҳон мураббӣни ту,
ва маликаҳошон дояҳои ту хоҳанд буд;
рӯй бар замин ниҳода, ба ту сачда хоҳанд кард,
ва хоки пои туро хоҳанд лесид;
ва ту хоҳӣ донист, ки Ман Худованд ҳастам,
ва умедворони Ман хиҷил нахоҳанд шуд».

24 Оё мумкин аст, ки аз дасти зӯровар
ғанимати вай гирифта шавад?
Ва асирон аз дасти ситамгар халосӣ ёбанд?
25 Аммо Худованд чунин мегӯяд:
«Асирон низ аз дасти зӯровар гирифта хоҳанд
шуд,
ва ғанимати ситамгар халосӣ хоҳад ёфт;
чунки Ман бо душманонат хоҳам ҷангид,
ва Ман писаронатро наҷот хоҳам дод;
26 Ва ба онҳое ки бар ту ситам мекунанд,
гӯшти худашонро хоҳам хӯронид,
ва онҳо аз хуни худ чун аз шароб маст хоҳанд шуд;
ва ҳар башар хоҳад донист, ки Ман —
Худованд Наҷотдиҳандаи ту
ва Раҳокунандаи ту, Неруманди Яъқуб ҳастам».

БОБИ ПАНЧОҶУМ

Ба залолат афтодани Қуддуси Худо.

50 Худованд чунин мегӯяд:
«Талоқномаи модаратон,
ки Ман бо он ўро рондаам, кучост?
Ё кист аз қарзхоҳони Ман, ки шуморо ба вай
фурӯхтаам?
Шумо, охир, ба сабаби гуноҳҳои худ фурӯхта
шудаед,
ва модаратон ба сабаби ҷиноятҳои шумо
ронда шудааст.
2 Чаро, вақте ки Ман омадам, касе набуд?
Вақте ки Ман нидо кардам, касе ҷавоб надод?
Оё дасти Ман аз раҳо кардан кӯтоҳ шудааст?
Ва оё дар Ман қуввате нест, ки халосӣ диҳам?
Бо итоби Худ, охир, Ман баҳрро хушк мекунам,
наҳрҳоро ба биёбон табдил медиҳам,
ба тавре ки моҳии онҳо аз беоби бӯй мегирад
ва аз ташнагӣ мемирад.
3 Ман осмонро қисвати сӯғворӣ мепӯшонам,
ва палосро пардаи он мегардонам».
4 Худованд Худо забони донишҷӯёнро ба Ман
додааст,
то ки тавонам бемачолеро бо калом дастгирӣ
намоям;
Ў субҳ ба субҳ бедор мекунад,
гӯши Маро бедор мекунад,
то ки мисли донишҷӯён бишнавам.
5 Худованд Худо гӯши Маро кушодааст,
ва Ман муқобилат накардаам,
ақиб нагаштаам.
6 Ман тахтапуштамро ба зарбазанҳо,
ва рухсорамро ба ришканҳо додаам;
рӯямро аз хориҳо ва туфқуниҳо пинҳон
накардаам.
7 Ва Худованд Худо ба Ман ёварӣ мекунад;
бинобар ин Ман хиҷолат намекашам;
бинобар ин Ман рӯи Худо
мисли санги чақмоқ нигоҳ медорам,
ва медонам, ки хиҷил нахоҳам шуд.
8 Сафедкунандаи Ман наздик аст.

Кист, ки тавонад бо Ман мувоҳиса намояд?
Яқоя биистем!
Кист, ки тавонад ба Ман даъво кунад?
Бигзор наздик ояд!
9 Худованд Худо, охир, ба Ман ёварӣ мекунад.
Кист, ки тавонад Маро айбдор кунад?
Ҳамаи онҳо, охир, мисли ҷомае ҷиғда-ҷиғда
хоҳанд шуд:
онҳоро куя хоҳад зад.
10 Кист аз шумо, ки аз Худованд метарсад
ва ба овози Бандаи Ў гӯш медиҳад?
Ҳар касе ки дар торикӣ қадамгузор буда,
рӯшноӣ надошта бошад,
бигзор ба исми Худованд таваккал намояд
ва ба Худои худ такья кунад.
11 Инак ҳамаи шумо, ки оташ меафрӯсед,
ва шарораҳо мепошед, дар алангаи оташи худ
ва дар шарораҳое ки барафрӯхтаед,
қадамгузор бошед!
Ин барои шумо аз дасти Ман аст:
дар андӯҳ хоҳед хобид.

БОБИ ПАНЧОҶУ ЯКУМ

Наҷоти ояндаи Исроил.

51 «Маро бишнавед, эй муштоқони адлу инсоф,
эй толибони Худованд!
Ба саҳрае ки аз он канда шудаед,
ва ба умқи ҳафрае ки аз он берун оварда шудаед,
назар андозед.
2 Ба падаратон Иброҳим,
ва ба Соро, ки шуморо зоидааст, назар андозед;
зеро вақте ки Ман ўро даъват намудам,
ў як нафар буд,
ва ўро баракат додам, ва ўро афзун гардонидам.
3 Ба яқин, Худованд Сионро тасалли хоҳад дод,
тамоми харобазори онро тасалли хоҳад дод,
ва биёбони онро мисли Адан,
ва саҳрои онро мисли боғи Худованд хоҳад
гардонид;
шодӣ ва хурсандӣ,
шукрона ва овози суруд дар он шунида хоҳад шуд.
4 Эй қавми Ман, ба Ман диққат намоед,
ва эй қабилаи Ман, ба Ман гӯш диҳед!
Зеро ки шариат аз ҷониби Ман хоҳад баромад,
ва Ман инсофи Худо мисли нуре бар қавмон
хоҳам пошид.
5 Адолати Ман наздик аст, наҷоти Ман зоҳир
шудааст,
бозуҳои Ман қавмонро доварӣ хоҳад намуд;
ҷазираҳо ба Ман умедвор шуда,
ба бозуи Ман таваккал хоҳанд кард.
6 Чашмони худо сӯи осмон баланд кунед,
ва ба поён, сӯи замин назар андозед,
зеро ки осмон мисли дуд пароканда хоҳад гардид,
ва замин мисли ҷомае ҷиғда-ҷиғда хоҳад шуд,
ва сокинонаш низ хоҳанд мурд,
валекин наҷоти Ман то абад боқӣ хоҳад монд,

ва адолати Ман хотима нахоҳад ёфт.
 7 Маро бишнавед, эй адолатшиносон,
 эй қавме ки шарияти Ман дар дили шумост!
 Аз мазаммати мардум натарсед,
 ва аз таҳқири онҳо наҳаросед,
 8 Зеро ки онҳоро мисли либосе куя хоҳад зад,
 ва кирм онҳоро мисли пашме хоҳад хӯрд,
 валекин адолати Ман то абад,
 ва наҷоти Ман ба таври доимӣ боқӣ хоҳад монд».
 9 Бедор шав, эй бозуи Худованд, бедор шав,
 ва ҷомаи қудратро дар бар кун!
 Мисли айёми қадим ва даврҳои дерин бедор шав!
 Оё ту ҳамон нестӣ, ки Раҳабро куштай,
 ва наҳангро нобуд кардаӣ?
 10 Оё ту ҳамон нестӣ,
 ки баҳр ва обҳои вартаи азимро хушк кардаӣ,
 ва умқиҳои баҳро ба роҳе табдил додаӣ,
 то ки растагорон убур намоянд?
 11 Ва растагорони Худованд баргашта,
 бо тараннум ба Сион хоҳанд омад,
 ва хурсандии абадӣ бар сари онҳо хоҳад буд;
 онҳо ба шодӣ ва хурсандӣ ноил хоҳанд гардид,
 ва андӯху фиғон нест хоҳад шуд.
 12 «Ман, Ман Тасалидиҳандаи шумо ҳастам.
 Ту кистӣ, ки аз инсони миранда метарсӣ,
 ва аз писари одам, ки мисли гиёҳ аст?
 13 Ва ту Худовандро, ки Офаринандаи туст,
 ва Ё осмонро густурдааст
 ва заминро бунъёд кардааст, фаромӯш мекунӣ,
 ва ҳамеша, ҳар рӯз аз хашми ситамгар,
 вақте ки вай барои нобуд кардан омода мегардад,
 ҳаросон мешавӣ.
 Вале хашми ситамгар кучост?
 14 Ба зудӣ бандӣ раҳо хоҳад шуд, ва андаруни чоҳ
 нахоҳад мурд, ва наонаш камӣ нахоҳад кард.
 15 Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки баҳро ба
 ҷӯшу хурӯш меоварам, то ки мавҷояш наъра
 кашад; Худованди лашкарҳо исми Ман аст.
 16 Ва Ман каломи Худро дар даҳони ту гузоштаам,
 ва дар сояи дасти Худ туро пинҳон кардаам, то ки
 осмонро барқарор намоям, ва заминро бунъёд
 кунам, ва ба Сион бигӯям: „Ту қавми Ман ҳастӣ“».
 17 Хушъёр шав, хушъёр шав, бархез, эй Ерусалим,
 ки ту аз дасти Худованд косаи ғазабӣ Ёро
 нӯшидаӣ,
 дурди косаи захролудро нӯшида, холи кардаӣ.
 18 Аз ҳамаи писароне ки вай зоидааст, яке набуд,
 ки варо раҳбарӣ намояд,
 ва аз ҳамаи писароне ки вай ба воя расонидааст,
 яке набуд, ки дасти варо гирад.
 19 Ду фалокат ба сари ту омадааст, —
 кист, ки ба ту ҳамдардӣ изҳор кунад?
 Таҳлука ва шикаст, қаҳтӣ ва шамшер!
 Кист, ки туро тасаллӣ диҳад?
 20 Писарони ту бемаҷол гардида,
 дар сари ҳар кӯча
 мисли говмеши ба домафтадае хобиданд,
 дар ҳолате ки аз ғазабӣ Худованд,

аз итоби Худои ту пур шудаанд.
 21 Пас, инро бишнавед, эй шӯрбахт,
 ва эй масту мадҳӯш, вале на аз шароб.
 22 Худованди ту, Худованд ва Худои ту,
 ки қавми Худро пуштибонӣ мекунад, чунин
 мегӯяд:
 «Инак, Ман косаи захролудро,
 дурди косаи ғазабӣ Худро аз дасти ту мегирам:
 ту онро дигар нахоҳӣ нӯшид.
 23 Ва онро ба дасти касоне ки бар ту ситам
 мекунанд,
 медиҳам, ки онҳо ба ҷони ту мегуфтанд:
 „Сарнагун шав, то аз болоят бигзарем“,
 ва ту тахтапушти худро мисли замин
 ва мисли кӯча барои роҳгузарон гардондай».

БОБИ ПАНҶОҲУ ДУЮМ

Рӯъёи Ерусалим дар айёми Малакути Худованд.

52 Бедор шав, эй Сион, бедор шав,
 ва ҷомаи қудрати худро дар бар кун!
 Либоси шавкати худро бипӯш,
 эй Ерусалим, эй шаҳри муқаддас!
 Зеро ки номаҳтун ва палид
 дигар вориди ту нахоҳад шуд.
 2 Худро аз хок биафшон,
 бархоста, бинишин, эй Ерусалим!
 Завлонаҳоро аз гардани худ бикшо,
 эй духтари асиршудаи Сион!
 3 Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: «Муфт фурӯхта
 шудаед, ва бе нуқра раҳо хоҳед шуд».
 4 Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: «Қавми
 Ман дар ибтидо ба Миср фурӯд омадаанд, то ки дар
 он ҷо сукунат кунанд, ва пас аз он Ашшур беҳуда
 бар онҳо ситам кардааст.
 5 Ва акнун Маро дар ин ҷо чӣ мақсуд аст, —
 мегӯяд Худованд, — дар сурате ки қавми Ман муфт
 гирифта шудаанд? Ҳокимонашон онҳоро ба дод
 меоваранд, — мегӯяд Худованд, — ва ҳамеша, ҳар
 рӯз исми Ман хор дошта мешавад.
 6 Бинобар ин қавми Ман исми Маро хоҳанд
 шинохт; бинобар ин дар он рӯз хоҳанд донист, ки
 Ман ҳамон ҳастам, ки мегӯяд: „Инак, Ман
 ҳозирам!“»
 7 Чӣ гуна зебост бар кӯҳҳо пойҳои мубашшир,
 ки аз сулҳу осоиштагӣ башорат медиҳад,
 аз неки башорат медиҳад,
 наҷотро зълон мекунад,
 ба Сион мегӯяд: «Худои ту салтанат меронад!»
 8 Овози дидбонони туст, ки овоз баланд карда,
 якҷоя тараннум менамоянд,
 зеро бо чашмони худ мебинанд,
 ки Худованд ба Сион бармегардад.
 9 Бо шодӣ овоз баланд карда,
 якҷоя тараннум намоед, эй харобаҳои Ерусалим!
 Зеро ки Худованд қавми Худро тасаллӣ дода,
 Ерусалимро раҳо кардааст.
 10 Худованд бозуи муқаддаси Худро

пеши назари хамаи халқҳо бараҳна кардааст,
ва тамоми ақсои замин
наҷоти Худои моро хоҳанд дид.

¹¹ Дур шавед, дур шавед, аз он ҷо берун оед!
Ба чизи нопок нарасед!

Аз миёни он берун равед, худро тоза кунед,
эй онҳое ки зарфҳои Худовандро мебардоред!

¹² Зеро ки шитобон берун нахоҳед рафт,
ва гурезон равона нахоҳед шуд,
зеро ки пешопеши шумо Худованд хоҳад рафт,
ва соқаи шумо Худои Исроил хоҳад буд.

¹³ Инак, бандаи Ман комъёб хоҳад гардид,
олиқадр ва болодаст ва ниҳоятдараҷа баланд
хоҳад шуд.

¹⁴ Чунон ки бисъёр касон аз Ту дар ҳайрат
монда буданд, —
зеро ки намуди Ӯ аз ҳар шахс,
ва симои Ӯ аз бани-одам бештар маиб шуда буд!

—
¹⁵ Ончунон Ӯ халқҳои зиёдро дар ҳайрат хоҳад
андохт;
подшоҳон пеши Ӯ даҳони худро хоҳанд баст,
зеро он чиро, ки ба онҳо ҳикоят карда нашуда буд,
хоҳанд дид,
ва он чиро, ки нашунида буданд, хоҳанд фаҳмид.

БОБИ ПАНҶОҶУ СЕЮМ

Қурбонии Масеҳи муовин — бандаи Худо.

53 Кист, ки ба овозаи ба гӯши мо расида
бовар карда бошад,
ва кист, ки бозуи Худованд бар вай
зоҳир гардида бошад?
² Ӯ мисли навдае ба ҳузури Худованд рӯидааст,
ва мисли решае аз замини хушк;
Ӯро на симое буд, на ҷамоле, то ҳавас кунем,
ки ба Ӯ назар андозем;
ва на намуде буд, то муштоқи дидораш гардем.
³ Ӯ манфур буд ва радди мардум,
дардманд ва ранҷур,
ва мисли касе ки аз вай рӯй мегардонанд;
Ӯ манфур буд, ва мо Ӯро писанд намекардем.
⁴ Аммо Ӯ бемориҳои моро ба сар мебурд,
ва ба дардҳои мо мубтало буд,
валекин мо гумон бурдем, ки Ӯро Худо зада,
ба мусибат ва азиятҳо гирифта кардааст.
⁵ Ва ҳол он ки Ӯ аз ҷинойтҳои мо маҷрӯҳ,
ва аз гуноҳҳои мо афсурдахотир шудааст;
сазои осоиштагии мо бар Ӯст,
ва ба воситаи ҷароҳатҳои Ӯ мо шифо ёфтаем.
⁶ Ҳамаамон мисли гӯсфандон гумроҳ будем:
ҳар яке ба роҳи худ мерафтем;
ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро
ба гардани Ӯ монд.
⁷ Ӯ ситам кашид, вале гардан фурувард,
ва даҳони Худро воз накард;
мисли гӯсфанде ки барои забҳ бурда мешавад,
ва мисли баррае ки назди пашмтарошонаш

безабон аст,

Ӯ ҳамчунон даҳони Худро воз накард;
⁸ Ӯ аз банд ва аз доварӣ гирифта шуд,
ва кист, ки бо насли Ӯ мусоҳиба намояд?
Зеро ки Ӯ аз замини зиндаҳо қатъ карда шуд;
барои гуноҳҳои қавми Ман ба Ӯ осеб расид.

⁹ Ва қабри Ӯро бо шарирон таъин карданд,
вале баъд аз мурдана — бо сарватдоре
гӯрониданд,
гарчанде ки Ӯ гуноҳе накардааст,
ва дар забонаш макре набуд.

¹⁰ Валекин хости Худованд ин буд,
ки Ӯро зарба зада, ба дардҳо гирифта кунад;
вақте ки Ӯ ҷони Худро кафорат намояд,
насл дида, умраш дароз хоҳад шуд,
ва хости Худованд дар дасти Ӯ муяссар хоҳад
гардид.

¹¹ Ӯ аз заҳмати ҷони Худ самар дида, қоней хоҳад
шуд;

Бандаи Одили Ман бо дониши Худ
мардуми бисъёро сафед хоҳад кард,
ва гуноҳҳои онҳоро бар дӯши Худ хоҳад бардошт.
¹² Бинобар ин Ман ба Ӯ дар миёни бузургон
ҳиссае хоҳам дод,
ва Ӯ ғаниматро бо зӯроварон тақсим хоҳад кард,
дар ивази он ки ҷони Худро ба марг таслим намуд,
ва аз ҷинойткорон шумурда шуд,
ва гуноҳи мардуми бисъёро бар худ бор кард,
ва барои ҷинойткорон шафоат намуд.

БОБИ ПАНҶОҶУ ЧОРУМ

Исроили аз нав барпошуда дар симои Арӯси
Худованд.

54 «Шод бош, эй безуръёт, ки назоидай;
тараннум намо ва хурсандӣ бикун,
ки дарди зоиш накашидай;
зеро писарони зане ки матрук аст,
назар ба зани шавҳардор зиёдтаранд, — мегӯяд
Худованд.
² Ҷои хаймаи худро васеътар бикун,
то ки пардаҳои масканҳоят паҳн шавад;
дарег надор: танобҳоятро дароз карда,
мехоятро маҳкамтар бизан.
³ Зеро ки ту ба тарафи рост ва чап паҳн хоҳӣ шуд,
ва насли ту халқҳоро тасарруф хоҳанд намуд
ва шаҳрҳои харобаро маскун хоҳанд кард.
⁴ Натарс, зеро ки хиҷил нахоҳӣ шуд;
ва ошуфта нашав, зеро ки бадном нахоҳӣ гардид,
чунки хиҷолати ҷавонии худро фаромӯш хоҳӣ
кард,
ва бадномии бевагии худро дигар ба ёд нахоҳӣ
овард.
⁵ Зеро ки Офаринандаи ту шавҳари туст,
ки исми Ӯ Худованди лашкарҳост;
ва Қуддуси Исроил Раҳокунандаи туст;
Ӯ Худои тамоми замин хонда хоҳад шуд.
⁶ Зеро ки Худованд туро мисли завҷаи матрук

ва афтодарӯхе даъват менамояд,
ва мисли завҷаи айёми ҷавонӣ, ки мардуд буд,
— мегӯяд Худои ту.

⁷ Ба андак муддате Ман туро тарк кардаам,
ва бо марҳамати бузурге туро фароҳам хоҳам
овард.

⁸ Дар оташи ғзаб рӯи Худро як лаҳза аз ту пинҳон
доштаам,

ва бо эҳсони абадӣ ба ту раҳм хоҳам кард, —
мегӯяд Худованди Раҳокунандаи ту.

⁹ Зеро ки ин дар назари Ман мисли обҳои Нӯҳ аст:
чунон ки Ман қасам хӯрдаам,
ки обҳои Нӯҳ дигар бар замин ҷорӣ нахоҳад шуд,
ончунон Ман қасам хӯрдаам, ки бар ту ғзаб
накунам

ва туро мазаммат нанамоям.

¹⁰ Зеро ки кӯҳҳо аз ҷои худ дур хоҳад шуд,
ва теппаҳо футур хоҳад рафт,
вале эҳсони Ман аз ту дур нахоҳад шуд,
ва аҳди сулҳу осоиштагии Ман футур нахоҳад
рафт, —

мегӯяд Худованде ки ба ту раҳм мекунад.

Исроили аз нав барпошуда дар амният.

¹¹ Эй шӯрбахт, ки дар изтироб афтодай ва тасаллӣ
наёфтаӣ!

Инак, Ман сангҳои туро бар сурма хоҳам ниҳод,
ва бунъеди туро бар ёкути кабуд.

¹² Ва кунгураҳои туро аз ёкути руммонӣ,
ва дарвозаҳои туро аз сангҳои баҳрамон,
ва тамоми девори туро аз сангҳои гаронбаҳо
хоҳам сохт.

¹³ Ва ҳамаи писарони ту аз Худованд таълим
хоҳанд ёфт,

ва писарони туро осоиштагии бузурге хоҳад буд.

¹⁴ Бар адолат асос хоҳӣ ёфт;
аз ситам дур хоҳӣ буд, зеро ки нахоҳӣ тарсид,
ва аз даҳшат, — зеро ки он ба ту наздик нахоҳад
шуд.

¹⁵ Агар барои ҷанг ҷамъ шаванд, аз ҷониби Ман
нахоҳад буд.

Ҳар кӣ бар зидди ту ҷамъ шудааст, пеши ту фуру
хоҳад ғалтид.

¹⁶ Инак, Ман оҳангареро офаридаам, ки вай
ангиштро дар оташ дам медиҳад,
ва олате барои кори худ месозад;
ва Ман низ вайронкорро барои хароб кардан
офаридаам.

¹⁷ Ҳар олате ки бар зидди ту сохта шавад,
муваффақият нахоҳад ёфт;

ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту ба мурофия
бархезад,

айбдор хоҳӣ кард.

Ин аст насибаи бандагони Худованд,
ва сафед кардани онҳо аз ҷониби Ман аст», —
мегӯяд Худованд.

БОБИ ПАНҶОҲУ ПАНҶУМ

Дар бораи наҷоти ҷовидонӣ.

55 «Эй ҳамаи ташнагон, сӯи обҳо биёед!
Ва эй онҳое ки нуқра надоред, биёед,

бихаред,
ва бихӯред!

Ва омада, бе нуқра ва бе баҳо шароб ва шир
бихаред!

² Чаро нуқраро барои он чи нон нест,
ва меҳнати худро барои он чи сер намекунад,
сарф менамояд?

Маро бодикқат бишнавед, ва чизҳои хубро
бихӯред,

то ки ҷони шумо аз фаровонӣ лаззат барад.

³ Гуши худро ҳам карда, назди Ман биёед;
бишнавед, то ки ҷони шумо зинда шавад;
ва Ман ба шумо аҳди ҷовидонӣ,
яъне марҳаматҳои боэътимоди Довудро хоҳам
бахшид.

⁴ Инак, Ман Ёро шоҳиде барои умматҳо,
пешво ва ҳокими қабилаҳо гардонидаам.

⁵ Инак, халқеро, ки ту намешинохтӣ, даъват хоҳӣ
намуд,

ва халқе ки туро намешинохтанд, сӯи ту хоҳанд
давид,

ба хотири Худованд Худои ту ва Қуддуси Исроил,
зеро ки Ё туро шавкат бахшидааст.

⁶ Худовандро толиб бошед, вақте ки Ё ёфт
мешавад;

Ёро бихонед, вақте ки Ё наздик аст.

⁷ Бигзор шарир роҳи худро,
ва шахси бадкор фикрҳои худро тарк карда,
сӯи Худованд баргардад,

ва Ё ба вай раҳм хоҳад кард;
ва сӯи Худои мо баргардад,

зеро ки Ё бисъёр меомурзад.

⁸ Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нест,
ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нест, — мегӯяд
Худованд.

⁹ Зеро, чунон ки осмон аз замин баланд аст,
ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо,
ва фикрҳои Ман аз фикрҳои шумо баланд аст.

¹⁰ Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон меборад
ва ба он ҷо барнамегардад, балки заминро
сероб карда, онро ҳосилхез

ва сабзу хуррам мегардонад,
ва ба зироаткор тухм ва ба нонхӯр нон мебахшад,

¹¹ Ончунон каломе ки аз даҳони Ман мебарояд,
хоҳад буд:

вай сӯи Ман бенатиҷа нахоҳад баргашт,
балки он чиро, ки Ман хостаам, ба ҷо хоҳад овард,
ва ба иҷрои он чи, ки барояш варо фиристодаам,
муваффақ хоҳад шуд.

¹² Зеро ки шумо бо хурсандӣ берун хоҳед рафт,
ва бо осоиштагӣ гуселонида хоҳед шуд;

кӯҳҳо ва теппаҳо пеши шумо бо овози баланд
тараннум хоҳанд кард,
ва ҳамаи дарахтони саҳро қарсақ хоҳанд зад.
13 Ба ҷои хорбӯтта сарв хоҳад рӯид,
ва ба ҷои газна ос хоҳад рӯид;
ва ин барои Худованд ҷалоле,
аломати ҷовидонии маҳвнопазире хоҳад буд».

БОБИ ПАНҶОҶУ ШАШУМ

Дастурҳо оид ба ахлоқ.

Пешвоёни нобоб ҷазо хоҳанд дид.

56 Худованд чунин мегӯяд:
«Инсофро нигоҳ доред ва адолатро ба амал
оваред,
зеро ки наҷоти Ман ба зудӣ хоҳад омад,
ва адолати Ман зоҳир хоҳад шуд.
2 Хушо касе ки инро ба ҷо меоварад,
ва одаме ки ба ин пайравӣ менамояд,
шанберо нигоҳ дошта, палид намекунад
ва дасти худро аз ҳар бадқирдорӣ бозмедорад».
3 Ва бигзор аҷнабие ки ба Худованд ҳамроҳ
шуда бошад, нагӯяд:
«Худованд маро аз қавми Худ тамоман ҷудо
кардааст»,
ва хоҷасароӣ нагӯяд: «Ман, охир, дарахти
хушк ҳастам».
4 Зеро ки Худованд дар бораи хоҷасароён
чунин мегӯяд:
«Онҳое ки шанбеҳои Маро нигоҳ медоранд,
ва он чиро, ки дилхоҳи Ман аст, интиҳоб
мекунанд,
ва ба аҳди Ман пайравӣ менамоянд, —
5 Ба онҳо дар хонаи Худ ва андаруни деворҳои
Худ ёдгорӣ
ва исме беҳтар аз писарон ва духтарон
хоҳам дод;
исми ҷовидоние ки маҳвнопазир аст, ба онҳо
хоҳам дод.
6 Ва аҷнабиёне ки ба Худованд ҳамроҳ шуда
бошанд,
то ки ба Ӯ хизмат кунанд ва исми Худовандро
дӯст дошта,
бандагони Ӯ гарданд, яъне ҳамаи онҳое ки
шанберо нигоҳ дошта,
палид намекунад ва ба аҳди Ман пайравӣ
менамоанд, —
7 Онҳоро Ман ба кӯҳи муқаддаси Худ хоҳам овард,
ва онҳоро дар хонаи ибодати Худ шод хоҳам кард;
қурбониҳои сӯхтани ва забҳҳои онҳо
бар қурбонгоҳи Ман мақбул хоҳад буд,
зеро ки хонаи Ман хонаи ибодат барои
ҳамаи қавмҳо хонда хоҳад шуд».
8 Худованд Худо, ки рондашудагони Исроилро
ҷамъ меоварад, мегӯяд:
«Ба замми онҳое ки ҷамъ омадаанд, Ман боз
ҷамъ хоҳам овард».

9 Эй тамоми ҳайвоноти саҳро, омада бихӯред!
Эй тамоми ҳайвоноти ҷангал!
10 Посбонони вай ҳамаашон кӯр ҳастанд ва нодон;
ҳамаашон сағони гунг ҳастанд, ки наметавонанд
ак-ак кунанд;
хобида сафсата мегӯянд, пинак рафтанро дӯст
медоранд.
11 Ва инҳо сағони ҳарисанд, ки сериро
намедонанд;
ва онҳо ҷӯпононд, ки наметавонанд фаҳм
кунанд;
ҳамаашон ба роҳи худ мераванд,
ҳар яке, саросар, фоидаи худро хоҳон аст.
12 Мегӯянд: «Биёед! Шароб биёрам, ва мо арақ
нӯшида маст шавем;
ва фардо мисли имрӯз, балки боз ҳам зиёдтар
хоҳад буд».

БОБИ ПАНҶОҶУ ҲАФТУМ

Осоиштагӣ насиби одилон аст;

шарирон дар ташвиши доимӣ хоҳанд буд.

57 Одил нобуд мешавад, ва касе нест,
ки инро ба дил гирад;
ва мардуми порсо аз миён мераванд,
ва касе фаҳм намекунад,
ки одил ба сабаби шӯру шар аз миён меравад.
2 Вай ба макони сулҳу осоиштагӣ дохил мешавад;
онҳое ки бо роҳи рост равонанд,
бар ҷогаҳҳои худ ором хоҳанд ёфт.
3 Вале шумо, эй писарони ҷодугар,
эй зуръети фосиқ ва фоҳиша,
ба ин ҷо наздик оед!
4 Шумо бар кӣ истехзо менамояд?
Бар кӣ даҳонро воз ва забонро дароз мекунед?
Шумо, охир, фарзандони ҷиноят,
зуръети кизб ҳастед,
5 Ки дар сояи дарахтони писта,
ба зери ҳар дарахти сабз худро барои ҷимоъ
ба ҷӯш меоваред,
ва кӯдаконро дар водиҳо,
ба зери шикофҳои саҳраҳо забҳ мекунед!
6 Дар миёни сангҳои суфтаи водӣ қисмати туст;
ҳаминҳо насиби туст;
барои онҳо низ ҳадияҳои рехтани мерезӣ,
ҳадияҳои ордӣ меоварӣ;
оё Ман метавонам аз инҳо сарфи назар кунам?
7 Бар кӯҳи баланд ва саркаш
ту ҷогаҳи худро гузоштаӣ;
ба он ҷо низ баромада, забҳ мекунӣ.
8 Ва бар пушти дар ва паҳлудариҳо ёдоварди
бути худро овехтай,
зеро ки аз Ман рӯ тофта, бараҳна шудай,
ва бар ҷогаҳи худ баромада, онро васеъ кардай,
ва бо баъзе аз онҳо аҳд бастай,
ҷогаҳи онҳоро дӯст доштай,
вақте ки ҷои мувофиқе дидай.

⁹ Ва бо равғани атрафшон назди Мӯлик † низ рафтай,

ва атриёти худро афзун кардай,
ва элчиёни худро ба ҷойҳои дур фиристодай,
ва худро то ба дӯзах паст гардонидай.

¹⁰ Аз роҳи дуру дарози худ лакот шудай,
лекин нагуфтаи: «Умеде нест!»

Боз қуввате дар дасти худ пайдо кардай,
бинобар ин ба ташвиш наафтадай.

¹¹ Пас ту аз кӣ тарсидай ва ҳаросон шудай,
ки хиёнат кардай, ва Маро ба ёд наовардай,
оқибати инро ба дил нагирифтаи?

Оё на аз он сабаб ки Ман дер вақт хомӯш мондаам,

ва ту аз Ман натарсидай?

¹² Ман адолати ту ва аъмоли туро маълум хоҳам кард,

ва онҳо ба ту фоидае нахоҳад бахшид.

¹³ Вақте ки доду фаръёд бардорӣ, оё андӯхтаи бутхоят

туро халосӣ медиҳад?

Ҳамаи онҳоро боде хоҳад бардошт

ва нафасе хоҳад бурд,

валекин ҳар кӣ ба Ман паноҳ мебарад, воридаи замин хоҳад шуд,

ва кӯҳи муқаддаси Маро тасарруф хоҳад намуд.

¹⁴ Ва гуфт: «Ҳамвор кунед, ҳамвор кунед,

роҳро холи кунед,

монearo аз роҳи қавми Ман дур кунед!»

¹⁵ Зеро Ӯ, ки Оли ва Баланд аст, ва дар абадият Сокин мебошад,

ва исмаш Қуддус аст, чунин мегӯяд:

«Ман дар макони оли ва муқаддас,

вале бо мазлум ва афтодарӯх сукунат дорам,

то ки рӯҳи афтодагонро зинда созам,

ва дили мазлумонро эҳё намоям.

¹⁶ Зеро ки то абад додгарӣ нахоҳам кард,

ва беинтиҳо ғазаб нахоҳам намуд,

вагар на рӯҳ ва ҷонҳое ки Ман офаридаам,

пеши Ман бемаҷол хоҳанд шуд.

¹⁷ Барои гуноҳи тамаъкориӣ ӯ Ман ба хашм омада,

ӯро зарба задам,

рӯи Худро пинҳон доштам ва ғазаб намудам,

вале ӯ густохона бо роҳи дили худ рафтан гирифт.

¹⁸ Роҳҳои ӯро Ман дидаам, вале ӯро шифо хоҳам

дод,

ва ӯро ҳидоят хоҳам кард, ва ӯ ва мотамдорони

ӯро

тасаллӣ хоҳам дод.

¹⁹ Ман самари лабҳоро ба вучуд хоҳам овард,

ки чунин аст:

осоиштагӣ, осоиштагӣ ба касе ки дур аст,

ва ба касе ки наздик аст, —

мегӯяд Худованд, — ва ӯро шифо хоҳам дод».

²⁰ Валекин шарирон мисли баҳри пурталотуманд,
ки он наметавонад ором шавад,

ва обҳояш лой ва лӯшро берун мепартояд.

²¹ «Барои шарирон осоиштагӣ нахоҳад буд», — мегӯяд

Худои ман.

БОБИ ПАНҶОҲУ ҲАШТУМ

Мазаммат дар ҳаққи порсоии зоҳирӣ.

Некуй насиби порсоии ҳақиқист.

58 «Бо тамоми овоз хитоб намо, худдорӣ накун!
Овози худро мисли шох баланд карда,

ба қавми Ман ҷинойташонро,

ва ба хонадони Яъқуб гуноҳашонро эълон намо.

² Ба яқин, онҳо Маро ҳар рӯз мечӯянд, ва роҳҳои Маро

зоҳиран меҳоҳанд,

мисли халқе ки адолатро риоя намудаанд,

ва шарияти Худои худро тарк накардаанд;

аҳкоми адолатро аз Ман пурсида,

гӯё меҳоҳанд ба Худо наздик бошанд:

³ „Чаро рӯза доштем, вале Ту намебинӣ?“

Ҷонҳои худро азоб додем, вале Ту намедонӣ?“

Шумо, охир, дар рӯзи рӯзаи худ низ

корубори худро меёбед,

ва ҳамаи коргарони худро ба танг меоваред.

⁴ Шумо, охир, барои низоъ ва нифоқ рӯза медоред,

ва барои он ки бо мушти шарорат бизанед;

имрӯз шумо тавре рӯза намедоред, ки овозатон дар афроз шунида шавад.

⁵ Оё чунин аст рӯзае ки гузидаи Ман бошад,

— рӯзе ки одамизод ҷонашро азоб медиҳад?

Оё ин барои он аст, ки кас сари худро мисли най

хам созад,

ва палосу хокистар зери худ андозад?

Оё инро рӯза ва рӯзи писандидаи Худованд

мехонӣ?

⁶ Охир, рӯзае ки гузидаи Ман бошад, чунин аст:

завлонаҳои шароратро бикшо, гиреҳҳои юғро воз кун,

ва мазлумонро озод намо,

ва ҳар юғро бишкан;

⁷ Нони худро ба гуруснагон тақсим кун,

ва бенавоёни оворагардро ба хонаи худ биёр;

вақте ки бараҳнаро бинӣ, ӯро либос пӯшон,

ва аз ақраби худ пинҳон нашав.

⁸ Он гоҳ нури ту мисли шафақ ҷило хоҳад дод,

ва шифои ту ба зудӣ фаро хоҳад расид,

ва адолати ту пешопеши ту хоҳад рафт,

ва ҷалоли Худованд соқаи ту хоҳад буд.

⁹ Он гоҳ ту дуо хоҳӣ гуфт, ва Худованд иҷобат

хоҳад намуд;

ту истиғоса хоҳӣ кард, ва Ӯ хоҳад гуфт: „Инак,

Ман ҳозирам!“

Агар юғ, ишорати ангушт ва бадгапиро

аз миёни худ дур созӣ,

¹⁰ Ва ҷони худро ба гуруснае бидиҳӣ,

† Мӯлик — худои қадими канъониён, ки барояш фарзандони худро қурбонӣ мекарданд.

ва қони ситамкашери сер кунӣ, —
он гоҳ нури ту дар зулмот хоҳад дурахшид,
ва торикии ту мисли нимирӯзӣ хоҳад буд;
¹¹ Ва Худованд туро ҳамеша ҳидоят хоҳад намуд,
ва дар хушксолиҳо туро сер хоҳад кард,
ва ба устухонҳои ту қувват хоҳад дод,
ва ту мисли боғи сероб хоҳӣ буд,
ва мисли чашмае ки обаш ҳаргиз адо намешавад.
¹² Ва онҳое ки аз ту ба вучуд меоянд,
харобаҳои қадимро бино хоҳанд кард,
ва ту асосҳои чандин асрро барпо хоҳӣ намуд,
ва туро таъмиркунандаи рахнаҳо,
ободкунандаи роҳҳо барои сукунат хоҳанд номид.
¹³ Агар пой худро ба хоҳири шанбе
аз иҷрои корубори худ дар рӯзи муқаддаси Ман
боздорӣ,
ва шанbero ҳаловат, ва рӯзи муқаддаси
Худовандро мӯҳтарам бихонӣ,
ва онро эҳтиром намой бе он ки ба роҳҳои худ
равона шавӣ,
коруборе барои худ пайдо кунӣ
ва дар ин хусус суханони беҳуда ронӣ, —
¹⁴ Он гоҳ дар Худованд ҳаловат хоҳӣ бурд,
ва туро бар баландиҳои замин хоҳам баровард,
ва ирси падарат Яъқубро ба ту хоҳам чашонид,
зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст».

БОБИ ПАНҶОҲУ НӢҲУМ

Ҳалокати қавми шарир.

Ваъдаи омадани Раҳокунанда.

59 Охир, дасти Худованд кӯтоҳ нест,
ки наҷот надиҳад,
ва ғӯши Ӯ вазнин нест,
ки нашнавад,
² Балки гуноҳҳои шумо дар миёни шумо
ва Худои шумо ҷудой андохтааст,
ва хатоҳои шумо рӯи Ӯро аз шумо пӯшидааст,
то ки нашнавад.
³ Зеро ки дастҳои шумо ба хун,
ва ангуштҳои шумо ба гуноҳ олула шудааст;
лабҳои шумо дурӯғ мегӯяд,
забони шумо ноинсофона сухан меронад.
⁴ Ҳеҷ кас толиби адолат нест,
ва ҳеҷ кас аз рӯи ростӣ доварӣ намекунад;
ба ҳеҷу пуч умед мебаранд ва суханони ботил
мегӯянд,
ба ҳабосат ҳомила мешаванд ва бадири мезоянд.
⁵ Аз тухмҳои афъӣ бача мебароваранд,
ва тори анкабӯт метананд;
Ҳар кӣ аз тухмҳои онҳо бихӯрад, мемирад,
ва агар пахш кунад, афъӣ берун меояд.
⁶ Тори анкабӯти онҳо барои либос кор намеояд,
ва онҳо худро бо самари аъмолашон
наметавонанд пӯшонанд;
аъмоли онҳо аъмоли ҷафост,
ва кори ситам дар дасти онҳост.

⁷ Пойҳои онҳо сӯи шарорат медавад,
ва ба рехтани хуни шахси бегуноҳ мешитобад;
фикрҳои онҳо фикрҳои ҷафост;
тороҷ ва шикаст дар ҷоддаҳои онҳост.
⁸ Онҳо роҳи озоиштагиро намедонанд,
ва дар тариқҳои онҳо инсофе нест;
ҷоддаҳои худро қачу қилеб кардаанд;
ҳар кӣ бо онҳо қадамгузор бошад, озоиштагиро
намедонад.
⁹ Бинобар ин инсоф аз мо дур шудааст,
ва адолат ба мо намерасад;
ба нур умедвор мешавем, ва инак зулмот аст,
ба дурахшҳо нигарон ҳастем —
дар ториқӣ қадам мемонем.
¹⁰ Мисли кӯрон деворро даст-даст мекунем,
ва мисли касони бечашм даст-дастунон роҳ
меравем;
дар нимирӯзӣ мисли торикии шом пешпо
мехӯрем,
дар миёни тандурустон мисли мурдагонем.
¹¹ Ҳамаамон мисли хирсон наъра мезанем,
ва мисли кабӯтарон нолиш мекунем;
ба инсоф умедворем — ва нест,
ба наҷот умедворем — аз мо дур аст.
¹² Зеро ки ҷиноятҳои мо пеши Ту бисъёр шудааст,
ва хатоҳои мо ба муқобили мо шаҳодат медиҳад;
зеро ки ҷиноятҳои мо бо мост,
ва гуноҳҳои худро медонем.
¹³ Хиёнат карда, мункири Худованд шудаем,
ва аз Худои худ дурӣ гузидаем;
каломи зулм ва куфрро ба забон рондаем,
суханони дурӯғро аз дил гузаронида, ифода
намудаем.
¹⁴ Ва инсоф ақиб гаштааст,
ва адолат дар ҷои дур истодааст,
зеро ки ростӣ дар майдон пешпо хӯрдааст,
ва дурусткорӣ наметавонад биёяд.
¹⁵ Ва ростӣ нест шудааст,
ва ҳар кӣ аз бадӣ канорагирӣ кунад, гирифтори
таҳқир мешавад;
ва Худованд дид,
ва дар назари Ӯ бад омад, ки инсофе нест.
¹⁶ Ва дид, ки одаме нест,
ва тааҷҷуб намуд, ки пуштибоне нест;
ва бозуи Ӯ ба Ӯ мададгор шуд,
ва адолати Ӯ Ӯро дастгирӣ намуд.
¹⁷ Ва Ӯ адолатро мисли зиреҳ дар бар кард,
ва хӯди наҷотро бар сари Худ ниҳод,
ва пероҳани интиқомро дар ивази либос дар бар
кард,
ва рашкро мисли ҷомае пӯшид, —
¹⁸ Бар тибқи аъмоли онҳо; бар тибқи он Ӯ подош
хоҳад дод;
ғазабро ба адуёни Худ, подошро ба душманони
Худ,
сазоро ба ҷазираҳо хоҳад дод.
¹⁹ Ва дар ғарб аз исми Худованд,

ва дар тарафи тулӯи офтоб аз ҷалоли Ў хоҳанд тарсид;
вақте ки душман мисли наҳре ба ҳуҷум ояд,
нафаси Худованд варо хоҳад ронд.

Раҳокунандаи Сион меояд.

²⁰ «Ва Раҳокунандае барои Сион хоҳад омад,
ва барои онҳое ки дар Яъқуб аз маъсият баргашта бошанд, — мегӯяд Худованд.

²¹ Ва Ман, чунин аст аҳди Ман бо онҳо, — мегӯяд Худованд: Рӯҳи Ман, ки бар туст,
ва каломи Ман, ки Ман дар даҳони ту гузоштаам,
аз даҳони ту, ва аз даҳони насли ту,
ва аз даҳони насли насли ту дур нахоҳад шуд,
— мегӯяд Худованд, — аз алҳол ва то абад».

БОБИ ШАСТУМ

Давоми он.

60 Бархез, мунаввар шав, зеро ки нури ту омадааст,
ва ҷалоли Худованд бар ту тулӯъ намудааст.
² Зеро инак, торикӣ заминро,
ва меғ қабилаҳоро мепӯшонад,
вале бар ту Худованд тулӯъ хоҳад кард,
ва ҷалоли Ў бар ту зоҳир хоҳад шуд.
³ Ва халқҳо сӯи нури ту,
ва подшоҳон сӯи дурахши тулӯи ту равона хоҳанд шуд.
⁴ Чашмони худро ба ҳар ҷониб баланд намуда,
бингар:
ҳамашон ҷамъ шуда, сӯи ту меоянд:
писаронат аз дур хоҳанд омад,
ва духтаронат дар канор гирифта хоҳанд шуд.
⁵ Онҳоро дида, чеҳраат аз шодӣ хоҳад дурахшид,
ва дилат ба тапиш афтода, васеъ хоҳад шуд,
зеро ки сарвати баҳр сӯи ту рӯ хоҳад овард,
дороии халқҳо назди ту хоҳад омад.
⁶ Анбӯҳи шутурон — шутурони ҷавони Мидъён
ва Эйфо — туро пур хоҳад кард;
ҳамашон аз Шабо хоҳанд омад,
тилло ва лебӯно хоҳанд овард,
ва ҳамду санои Худовандро башорат хоҳанд дод.
⁷ Ҳамаи гӯсфандони Қедор назди ту ҷамъ хоҳанд шуд;
кӯчқорҳои Набойӯт ба ту хизмат хоҳанд кард:
бар қурбонгоҳи Ман баромада, мақбул хоҳанд шуд,
ва Ман хонаи шавкати Худро ҷалол хоҳам дод.
⁸ Инҳо кистанд, ки мисли абр парвоз мекунанд,
ва мисли кабутарон сӯи равзанҳои худ?
⁹ Ба яқин, қазираҳо, ва пешопешашон
киштиҳои Таршиш
назди Ман ҷамъ хоҳанд шуд,
то ки писарони туро аз дурдаст,
ва нуқраю тиллои онҳоро бо онҳо биёранд,
ба хотири исми Худованд Худои ту,
ва ба хотири Қуддуси Исроил,

зеро ки Ў туро ҷалол додааст.

¹⁰ Ва аҷнабиён ҳисорҳои туро бино хоҳанд кард,
ва подшоҳони онҳо хизмати туро ба ҷо хоҳанд овард,
зеро ки дар ғазаби Худ туро зарба задаам,
вале дар таваҷҷӯҳи Худ ба ту раҳм хоҳам кард.
¹¹ Ва дарвозаҳои ту ҳамеша воз хоҳад буд,
рӯз ва шаб баста нахоҳад шуд,
то ки дороии халқҳоро назди ту биёранд,
ва подшоҳони онҳо низ оварда шаванд.
¹² Зеро ҳар халқ ва мамлакате ки ба ту хизмат
накунад, нобуд хоҳад шуд,
ва он халқҳо тамоман нест хоҳанд гардид.
¹³ Ҷалоли Лубнон, сарв, коҷ ва шамшоди он
бо якҷоягӣ назди ту хоҳад омад,
то ки макони муқаддаси Маро зинат диҳад,
ва Ман қадамгоҳи Худро ҷалол хоҳам дод.
¹⁴ Ва писарони онҳое ки туро ба танг меоварданд,
сар фуруд оварда, назди ту хоҳанд омад,
ва ҳамаи онҳое ки аз ту нафрат доштанд,
ба кафи пойҳои ту сачда хоҳанд кард,
ва туро шаҳри Худованд,
Сиони Қуддуси Исроил хоҳанд номид.
¹⁵ Дар ивази он ки ту матрук ва манфур будӣ,
ва касе аз ту гузар намекард,
Ман туро ифтихори ҷовидонӣ,
шодии наслҳои зиёд хоҳам гардонид.
¹⁶ Ва аз шири халқҳо сер хоҳӣ шуд,
ва пистони подшоҳонро хоҳӣ макид,
ва хоҳӣ донист, ки Ман Худованди Наҷотдиҳандаи
ту
ва Раҳокунандаи ту, Неруманди Яъқуб ҳастам.
¹⁷ Ба ҷои мис тилло хоҳам овард,
ва ба ҷои оҳан нуқра хоҳам овард,
ва ба ҷои ҷӯб — мис,
ва ба ҷои санг — оҳан;
ва осоиштагиро ҳокими ту,
ва адолатро нозири ту хоҳам гардонид.
¹⁸ Зулм дар замине ту, торочу шикаст дар ҳудуди ту
дигар шунида нахоҳад шуд;
ва ҳисорҳои худро наҷот,
ва дарвозаҳои худро ҷалол хоҳӣ номид.
¹⁹ Офтоб барои ту дигар рӯшноии рӯз нахоҳад буд,
ва дурахши моҳ барои ту равшани нахоҳад дод,
балки Худованд барои ту нури ҷовидонӣ,
ва Худои ту шавкати ту хоҳад буд.
²⁰ Офтоби ту дигар ғуруб нахоҳад кард,
ва моҳи ту пинҳон нахоҳад шуд,
зеро ки Худованд барои ту нури ҷовидонӣ хоҳад
буд,
ва рӯзҳои мотами ту тамом хоҳад шуд.
²¹ Ва қавми ту ҳамашон одил хоҳанд буд,
ба сурати абадӣ вориси замин хоҳанд шуд;
онҳо ниҳоли шинондаи Ман,
амали дастҳои Ман ҳастанд,
то ки ҷалол ёбам.
²² Камшумор ба ҳазорҳо мубаддал хоҳад шуд,
ва бемаҷол — ба халқи зӯрвар.

Ман — Худованд инро дар вақташ хоҳам тезонид.

БОБИ ШАСТУ ЯКУМ

Масеҳе ки меояд, баъд аз рӯзи инмиқом манбаи
файз хоҳад буд.

61 Рӯҳи Худованд Худо бар Ман аст,
зеро ки Худованд Маро тадҳин намудааст:
Маро фиристодааст, то ки ба мискинон башорат
диҳам,
шикастадилонро шифо бахшам,
озодиро ба асирон ва фатҳи зиндонро ба бандиён
эълон намоям;

² Соли таваҷҷӯҳи Худованд
ва рӯзи интиқоми Худои моро эълон намоям,
ҳамаи мотамзадагонро тасалли бахшам;
³ Мотамзадагони Сионро ато намуда,
ба онҳо афсаре ба ҷои хокистар бидиҳам,
ва равғани шодмонӣ — ба ҷои мотам,
ва ридои ҷалол — ба ҷои рӯҳи андӯҳгин;
ва онҳо дарахтони адолат номида хоҳанд шуд,
ки Худованд барои ҷалоли Худ шинондааст.

⁴ Ва онҳо вайронаҳои бостониро бино хоҳанд
кард,
харобаҳои қадимро барпо хоҳанд намуд,
ва шаҳрҳои вайронро, ки аз даврҳои пешина
харобазор шуда мондааст,
аз нав барқарор хоҳанд кард.

⁵ Ва бегонаҳо ба хизмат истода, гӯсфандони
шуморо хоҳанд чаронид,
ва аҷнабиён зироаткорону тоқдорони шумо
хоҳанд буд.

⁶ Ва шумо коҳинони Худованд номила хоҳед шуд,
—

шуморо хизматгузори Худои мо хоҳанд хонд;
аз дороии халқҳо ғизо хоҳед гирифт,
ва аз ҷалоли онҳо ифтихор хоҳед дошт.

⁷ Дар ивази хиҷолати худ дучандон подош хоҳед
гирифт,

ва дар ивази расвой аз насиби худ шод хоҳанд
шуд,

чунки дар замини худ насиби дучанд хоҳанд ёфт,
ва хурсандии ҷовидонӣ барои онҳо хоҳад буд.

⁸ Зеро Ман, ки Худованд ҳастам,
адлу инсофро дӯст медорам, аз ғоратгарӣ ва
ноинсофӣ нафрат дорам,
ва мукофоти онҳоро аз рӯи ростӣ хоҳам дод,
ва аҳди ҷовидонӣ бо онҳо хоҳам баст.

⁹ Ва насли онҳо дар миёни халқҳо,
ва зуръети онҳо андаруни қавмон машхур хоҳанд
шуд;

ҳар кӣ онҳоро бинад, хоҳад донист,
ки онҳо насле ҳастанд, ки Худованд баракат
додааст.

¹⁰ Дар Худованд шодии бисъёр мекунам,
ва ҷони ман дар Худои ман ба вачд меояд,
зеро ки Ӯ маро либоси наҷот пӯшондааст,
ва ҷомаи адолат бар дӯшам гузоштааст,

чунон ки домод афсарро мисли коҳине
бар сари худ мениҳад.

ва чунон ки арӯс худро бо зеварҳо оро медиҳад.
¹¹ Зеро, чунон ки замин набототи худро мерӯёнад,
ва чунон ки боғ тухмҳои дар он кошташударо
месабзонад,

ончунон Худованд Худо адолат ва ҷалолро
пеши ҳамаи халқҳо нумӯ хоҳад дод.

БОБИ ШАСТУ ДУЮМ

Аз нав барпо шудани қавми Исроил.

62 Ба хотири Сион сукут нахоҳам кард,
ва ба хотири Ерусалим хомӯш нахоҳам монд,
то даме ки адолати он мисли нур тулӯъ намояд,
ва наҷоти он — мисли машъали фурузон.

² Ва халқҳо адолати туро,
ва ҳамаи подшоҳон ҷалоли туро хоҳанд дид,
ва ту бо исми наве
ки даҳони Худованд онро муқаррар менамояд,
хонда хоҳӣ шуд.

³ Ва ту тоҷи шавкат дар яди Худованд хоҳӣ буд,
ва афсари подшоҳӣ дар дасти Худои худ.

⁴ Туро дигар «Матрук» нахоҳанд номид,
ва замини туро дигар «Вайрона» нахоҳанд гуфт,
балки туро «Дилхоҳ»

ва замини туро «Шавҳардор» хоҳанд номид,
зеро ки Худованд туро хостааст,
ва замини ту шавҳар хоҳад кард.

⁵ Чунон ки ҷавоне дӯшизаро ба занӣ мегирад,
ончунон писаронат туро тасарруф хоҳанд кард,
ва чунон ки домод аз арӯс шод мегардад,
ончунон Худои ту аз ту шод хоҳад шуд.

⁶ Бар ҳисорҳои ту, эй Ерусалим, Ман посбононро
гузоштаам,
ки тамоми рӯз ва тамоми шаб, ҳамеша сукут
нахоҳанд кард.

Эй онҳое ки Худовандро зикр менамояд! Сукут
накунед,

⁷ Ва Ӯро оромӣ надихед, то даме ки Ерусалимро
аз нав барқарор намуда,
ҷалоли рӯи замин гардонад.

⁸ Худованд ба ямини Худ ва ба бозуи қавии Худ
қасам хӯрдааст:

«Ғаллаи туро дигар хӯроки душманонат нахоҳам
сохт,
ва аҷнабиён шароби туро, ки барояш меҳнат
кардаӣ,

нахоҳанд нӯшид,

⁹ Балки онҳое ки онро ҷамъ мекунанд, онро хӯрда,
Худовандро мадҳ хоҳанд намуд,
ва онҳое ки онро мечинанд, онро дар саҳнҳои
қудси Ман хоҳанд нӯшид».

¹⁰ Аз дарвозаҳо бигзаред, бигзаред!

Роҳи қавмро тайёр кунед!

Қоддаро ҳамвор кунед, ҳамвор кунед!

Аз санғо тоза кунед! Барои қавм ливо бардоред!

¹¹ Инак, Худованд то ақсои замин эълон менамояд:

ба духтари Сион бигӯед: «Инак, Наҷотдиҳандаи ту меояд!

Инак, музди Ё бо Ёст, ва подоши Ё пеши Ёст».

¹² Ва онҳоро қавми муқаддас, растагорони Худованд хоҳанд номид, ва ту матлуб ва шаҳри номатрук номида хоҳӣ шуд.

БОБИ ШАСТУ СЕЮМ

Рӯзи инмиқом.

63 Ин кист, ки аз Адӯм меояд, бо либоси сурх аз Басра меояд?

Ин кист, ки дар либоси Худ пуршукӯҳ аст, ва дар камоли қуввати Худ қадам мегузорад? «Ман ҳастам, ки аз рӯи адолат сухан меронам ва барои наҷот додан тавоно мебошам».

² Чаро либоси Ту сурх аст, ва ҷомаи Ту мисли касест, ки чархуштро поймол карда бошад?

³ «Танҳо Худам чархуштро поймол кардам, ва аз қавмон касе бо Ман набуд, ва Ман онҳоро дар ғзаби Худ поймол намудам, ва дар шиддати хашми Худ онҳоро лагадкӯб сохтам,

ва хуни онҳо бар либоси Ман пошида шуд, ва Ман тамоми ҷомаи Худро олуда кардам;

⁴ Зеро ки рӯзи интиқом дар дили Ман аст, ва соли раҳо кардани Ман фаро расидааст.

⁵ Ва Ман нигаристам, ва мададгоре набуд, ва таачҷуб намудам, ки ёваре набуд, ва бозуи Ман Маро мададгор шуд, ва хашми Ман Маро ёварӣ намуд.

⁶ Ва Ман қавмонро дар ғзаби Худ поймол намудам, ва онҳоро аз шиддати хашми Худ маст кардам, ва хуни онҳоро бар замин рехтам».

Тарс ва умедҳои бақияи қавм дар рӯзи инмиқом.

⁷ Эҳсонҳои Худованд ва ҷалоли Худовандро зикр хоҳам кард,

барои ҳар он чи Худованд ба мо ато намудааст, ва барои лутфи зиёде ба хонадони Исроил, ки Ё аз рӯи марҳамати Худ ва аз рӯи фаровонии эҳсонҳои Худ ба онҳо ато намудааст.

⁸ Ва Ё гуфтааст: «Ба яқин, онҳо қавми Ман ҳастанд, писароне ки хиёнат намекунанд».

Ва Ё Наҷотдиҳандаи онҳо буд.

⁹ Дар ҳар тангии онҳо Ё дилсӯзӣ мекард, ва фариштае ки дар хузури Ё буд, онҳоро наҷот меод;

аз рӯи муҳаббати Худ ва шафқати Худ Ё онҳоро раҳо мекард, ва дар тамоми айёми қадим онҳоро мебардошт ва баланд мекард.

¹⁰ Валекин онҳо беитоатӣ намуда, Рӯҳулқудси Ёро маҳзун мекарданд, ва Ё душмани онҳо гашта,

ба муқобили онҳо меҷангид.

¹¹ Ва қавми Ё айёми қадими Мусоро ба ёд оварданд:

кучост Он ки онҳоро бо чӯпони рамаи Худ аз баҳр баровард?

Кучост Он ки Рӯҳулқудси Худро андаруни онҳо ниҳод?

¹² Он ки бозуи пуршукӯҳи Худро ба ямини Мусо равона намуда,

обҳоро пеши онҳо пора кард, то ки барои Худ исми ҷовидонӣ пайдо кунад?

¹³ Он ки онҳоро дар вартаҳо мисли аспе дар биёбон ҳидоят намуд, ва онҳо пешпо нахӯрданд?

¹⁴ Мисли чорпое ки ба водӣ фуруд меояд, Рӯҳи Худованд онҳоро сӯи фароғат бурд. Ҳамин тавр Ту қавми Худро ҳидоят намудӣ, то ки барои Худ исми пуршукӯҳе пайдо кунӣ.

¹⁵ Аз осмон назар андоз ва аз маскани муқаддас ва пурчалолӣ Худ бубин!

Рашки Ту ва тавоноии Ту кучост?

Дилсӯзии Ту ва марҳаматҳои Ту

нисбат ба ман боздошта шудааст.

¹⁶ Ту, охир, Падари мо ҳастӣ, агарчи Иброҳим моро намедонад,

ва Исроил моро намешиносад;

Ту, эй Худованд, Падари мо,

Раҳокунандаи мо ҳастӣ, ва исми Ту аз азал чунин аст.

¹⁷ Чаро, эй Худованд, моро гузоштаӣ, ки гумроҳ шуда, аз роҳҳои Ту бароем?

Ва дилҳои моро саҳт кардаӣ, то ки аз Ту натарсем?

Ба хотири бандагони Худ, ба хотири сибтҳои мероси Худ сӯи мо ручӯъ намо!

¹⁸ Қавми муқаддаси Ту муддати каме онро тасарруф намуданд;

душманони мо қудси Туро поймол карданд.

¹⁹ Мо мисли касоне шудаем, ки Ту гӯё ҳаргиз бар онҳо ҳукмонӣ накарда бошӣ, ва онҳо ба исми Ту номида нашуда бошанд.

БОБИ ШАСТУ ЧОРУМ

Тарс ва умедҳои бақияи қавм. Дуо дар бораи наҷом.

64 Кошки Ту осмонро дарронда, нузул менамудӣ!

Кӯҳҳо аз хузури Ту гудохта мешуд,

² Мисли он ки хасу хошок аз оташ аланга мезанад, ва об аз оташ ба чӯш меояд, — нузул намо, то ки исми Худро

ба душманони Худ машхур созӣ, ва халқҳо аз дидори Ту ба ларза оянд.

³ Вақте ки Ту корномаҳои аҷоибе ки мо чашми интизор надоштем, ба ҷо оварда, нузул менамудӣ, кӯҳҳо аз хузури Ту гудохта мешуд.

⁴ Ва ҳаргиз нашнидаанд, ва гӯш накардаанд, ва чашм Худроеро ғайр аз Ту надидааст,

ки барои умедворонаш чунин амал карда бошад.
 5 Ту бо онҳое ки шодмонанд, ва адолатро ба амал меоваранд,

ва дар роҳҳои Ту Туро зикр менамоёнд,
 бо хушӣ мулоқот мекунӣ;
 лекин Ту ба ғазаб омадаӣ, чунки мо гуноҳ кардаем,

ва муддати зиёде дар он ғӯтидаем, —
 ва оё метавонем наҷот ёбем?

6 Ва ҳамаамон мисли палиде гардидаем,
 ва тамоми адолати мо мисли либоси чиркин аст;
 ва ҳамаамон мисли барг пажмурда шудаем,
 ва гуноҳоямон мисли боде моро бардошта мебарад.

7 Ва касе нест, ки исми Туро бихонад,
 ва бедор шуда, Туро пайравӣ намояд,
 зеро ки Ту рӯи Худо аз мо пинҳон кардаӣ,
 ва моро гузоштаӣ, ки аз гуноҳҳои худ нобуд шавем.

8 Ва акнун, эй Худованд, Ту Падари мо ҳастӣ;
 мо гил ҳастем, ва Ту — кӯзагари мо,
 ва ҳамаамон амали дастҳои Ту мебошем.

9 Худовандо! Бениҳоят дар ғазаб нашав,
 ва гуноҳро то абад дар хотир нигоҳ надор;
 лутфан назар андоз, ки ҳамаамон қавми Ту ҳастем.

10 Шаҳрҳои муқаддаси Ту биёбон шудааст;
 Сион биёбон,
 ва Ерусалим харобазор гардидааст.

11 Хонаи қудси мо ва ҷалоли мо,
 ки падарони мо дар он Туро ҳамду сано мехонданд,
 тӯъмаи оташ гардидааст,
 ва ҳар он чи барои мо азиз буд, харобазор шудааст.

12 Оё баъд аз ҳамаи ин, эй Худованд, боз худдорӣ менамоӣ?

Ва хомӯш монда, моро бениҳоят хоруздор мекунӣ?

БОБИ ШАСТУ ПАНҶУМ

Ҷавоби Худованд ба дуо.

65 Ман барои онҳое ки Маро намекурсиданд,
 муҳайё будам;
 барои онҳое ки Маро намечустанд, ёфт мешудам;
 ба қавме ки намехостанд ба исми Ман номида шаванд,

мегуфтам: «Инак Ман ҳозирам, инак Ман ҳозирам!»

2 Тамоми рӯз Ман дастҳои Худо сӯи қавми саркаше дароз мекардам,
 ки аз паи фикрҳои худ бо роҳи нодуруст мерафтанд,

3 Сӯи қавме ки Маро доимо рӯйрост ба ғазаб меоваранд,
 дар боғҳо қурбонӣ мекунанд, ва бар хиштҳо бухур месӯзонанд,

4 Дар миёни қабрҳо менишинанд, ва дар мағораҳо

шаб мегузaronанд;
 гӯшти хук мехӯранд,
 ва хӯриши зиште дар зарфҳои онҳост;
 5 Ва мегӯянд: «Дар ҷои худ биист, ба ман наздик нашав,

зеро ки ман аз ту муқаддастарам!»
 Инҳо дуде дар бинии Ман мебошанд,
 ва оташе ки тамоми рӯз фурузон аст.
 6 Инак пеши Ман навишта шудааст:
 «Хомӯш нахоҳам монд, то даме ки сазое бидиҳам,
 —

ва сазои онҳоро хоҳам дод
 7 Барои гуноҳҳои шумо ва гуноҳҳои падарони шумо бо якҷоягӣ, — мегӯяд Худованд, —
 ки онҳо бар кӯҳҳо бухур месӯзониданд,
 ва бар теппаҳо Маро хорӣ медоданд;
 ва Ман подоши онҳоро аввал андоза карда,
 ба онҳо хоҳам расонид».

8 Худованд чунин мегӯяд: «Чунон ки ширае дар хӯшаи ангур ёфт мешавад,
 ва мегӯянд: „Онро нобуд накун, зеро ки баракат дар он аст“ —

ончунон Ман ба хотири бандагони Худ амал хоҳам кард,
 то ки ҳамаашонро нобуд насозам.

9 Ва насле аз Яъқуб, ва ворисе аз Яҳудо барои кӯҳҳои Худ ба вучуд хоҳам овард,
 ва баргузидагони Ман онро мерос хоҳанд гирифт,
 ва бандагони Ман дар он ҷо сокин хоҳанд шуд.

10 Ва Шорӯн чарогоҳи ғусфандон,
 ва водии Охӯр макони фароғати говон барои қавми Ман, ки Маро талабиданд, хоҳад шуд.

11 Валекин шумо, ки Худовандро тарк карда, кӯҳи муқаддаси Маро аз хотир баровардаед,
 барои Ҷод † суфра ораста менамодед,
 ва барои Манот †† косахоро аз машруботи дорувордор пур мекунед, —

12 Шуморо Ман ба дами шамшер хоҳам супурд, ва ҳамаатон барои куштор зону хоҳед зад,
 чунки Ман даъват намудам, шумо ҷавоб надодед,
 Ман сухан рондам, шумо нашнидед,
 балки он чи дар назари Ман бад буд, ба амал овардед,

ва он чи Ман нахостам, ихтиёр кардед».

13 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: «Инак, бандагони Ман хоҳанд хӯрд,
 вале шумо гурусна хоҳед монд;
 инак, бандагони Ман хоҳанд нӯшид,
 вале шумо ташна хоҳед монд;
 инак, бандагони Ман шодӣ хоҳанд кард,
 вале шумо хиҷил хоҳед шуд;

14 Инак, бандагони Ман аз хушии дил тараннум хоҳанд намуд,
 вале шумо аз дарди дил фаръед хоҳед зад,
 ва аз шикастагии рӯҳ вовайло хоҳед кард.

† Ҷод — бути бахт (мувофиқи ақидаи баъзе қабилҳои қадим). †† Манот — бути тақдир (ҳамчунин).

¹⁵ Ва номи худро дар миёни баргузидагони Ман барои лаънат боқӣ хоҳед гузошт; ва Худованд Худо туро ба қатл хоҳад расонид, ва бандагони Худо ба исми дигар хоҳад номид.
¹⁶ Пас, ҳар кӣ бар замин фотиҳа диҳад, ба Худои ҳақ фотиҳа хоҳад дод, ва ҳар кӣ бар замин қасам хӯрад, ба Худои ҳақ қасам хоҳад хӯрд, зеро ки андӯхҳои пештара фаромӯш гардида, аз чашмони Ман пинҳон шудааст.

Бараками абадӣ ба Исроил дар замини нав.

¹⁷ Зеро, инак Ман осмони нав ва замини нав меофарам, ва чизҳои пештара ба хотир нахоҳад расид, ва ба дил нахоҳад омад;
¹⁸ Балки аз он чи Ман меофарам, шодӣ кунед ва то абад ба ваҷд оед: зеро, инак Ман Ерусалимро ҳамчун манбаи ваҷд, ва қавми онро ҳамчун манбаи шодӣ меофарам.
¹⁹ Ва аз Ерусалим ба ваҷд хоҳам омад, ва аз қавми Худ шодӣ хоҳам кард; ва дар он дигар овози гирья ва овози фиғон шунида нахоҳад шуд.
²⁰ Дар он ҷо дигар хурдсола ва пире нахоҳад буд, ки ба пурии рӯзҳои худ нарасида бошад, зеро касе ки дар синни садсолагӣ бимирад, ҷавон ҳисоб меёбад, ва агар гуноҳкор дар синни садсолагӣ бимирад, ба лаънат дучор мешавад.
²¹ Ва хонаҳо бино карда, дар онҳо сокин хоҳанд шуд, ва тоқҳо шинонда, меваи онҳоро хоҳанд хӯрд.
²² Онҳо бино нахоҳанд кард барои он ки дигарон сокин шаванд; онҳо нахоҳанд шинонд барои он ки дигарон бихӯранд; зеро ки рӯзҳои қавми Ман мисли рӯзҳои дарахт хоҳад буд, ва баргузидагони Ман аз амали дастҳои худ то ба охир истифода хоҳанд бурд.
²³ Бар абас онҳо меҳнат нахоҳанд кард, ва барои изтироб нахоҳанд зоид, зеро ки онҳо, ва зуръеташон бо онҳо, насли мубораки Худованд мебошанд.
²⁴ Ва воқеъ хоҳад шуд, ки пеш аз он ки онҳо бихонанд, Ман ҷавоб хоҳам дод, ва пеш аз он ки онҳо сухане гӯянд, Ман хоҳам шунид.
²⁵ Гург ва барра бо ҳам хоҳанд чарид, ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд, ва ғизои мор хок хоҳад буд; онҳо дар тамоми кӯҳи муқаддаси Ман бадӣ нахоҳанд кард ва осеба нахоҳанд расонид», — мегӯяд Худованд.

БОБИ ШАСТУ ШАШУМ

Давоми сухан дар бораи баракам.

66 Худиванд чунин мегӯяд:
 «Осмон курсии Ман аст, ва замин — қадамгоҳи Ман;
 чӣ гуна хонае барои Ман бино хоҳед кард, ва чӣ гуна маконе барои оромиши Ман?
² Ва ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман офаридааст, ва ҳамаи онҳо ба вучуд омадааст, — мегӯяд Худованд. —
 Ва Ман бар инҳо назар хоҳам кард: бар мискин ва шикастарӯх, ва бар касе ки пеши каломи Ман ба ларза меояд.
³ Касе ки гове мекушад, мисли одамкӯш аст; касе ки баррае забҳ менамояд, мисли касест, ки гардани сагро шикаста бошад; касе ки ҳадияи ордӣ меоварад, мисли касест, ки хуни хуқро оварда бошад; касе ки лебӯно месӯзонад, мисли касест, ки пеши буте дуо гуфта бошад; чунон ки онҳо роҳҳои худро ихтиёр кардаанд, ва ҷонашон қорҳои зишташонро хостааст,
⁴ Ончунон Ман азиятҳои онҳоро ихтиёр хоҳам кард, ва бимҳои онҳоро бар сарашон хоҳам овард, зеро ки Ман даъват намудам, касе ҷавоб надод, Ман сухан рондам, онҳо нашонданд, балки он чи дар назари Ман бад буд, ба амал оварданд, ва он чи Ман нахостам, ихтиёр карданд».
⁵ Каломи Худовандро бишнавед, эй онҳое ки пеши каломи Ӯ меларзед!
 «Бародарони шумо, ки аз шумо нафрат доранд, ва шуморо ба хотири исми Ман рад кардаанд, мегӯянд: „Бигзор Худованд ҷалоли Худо зоҳир намояд, ва мо шодмонии шуморо бинем“.
 Вале онҳо хичил хоҳанд шуд.
⁶ Овози ғулғула аз шаҳр, овозе аз маъбад меояд: овози Худованд аст, ки душманони Худо сазо медиҳад.
⁷ Пеш аз он ки дарди зоиш бикашад, зоидааст; пеш аз он ки дард варо фаро гирад, писаре ба дунё овардааст.
⁸ Кист, ки чизеро мисли ин шунида бошад? Кист, ки чизҳоеро мисли ин дида бошад? Оё мамлакате дар як рӯз таваллуд меёбад? Оё халқе якбора зоида мешавад? Зеро ки Сион, дарди зоишро ҳис кардан замон, писарони худро зоидааст.
⁹ Оё Ман ба дами зоиш мерасонаму намезоёнам? — мегӯяд Худованд. —
 Оё Ман, ки Волид ҳастам, аз зоидан бозмедорам? —
 мегӯяд Худои ту.
¹⁰ Бо Ерусалим дилхушӣ кунед ва аз он ба ваҷд оед,

эй ҳамаи онҳое ки онро дӯст медоред!
Бо якҷоягии он шодии бисъёр кунед, эй ҳамаи онҳое ки барояш мотам доштед,

¹¹ То ки аз синаи тасаллиҳои он ғизо гиред ва сершавед;

то ки аз пистони ҷалоли он бимакед ва лаззат гиред».

¹² Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман осоиштагиро мисли наҳр, ва ҷалоли халқҳоро мисли селоби саршор сӯи он равона мекунам, ва шумо ғизо хоҳед гирифт; дар канор гирифта хоҳед шуд, ва бар зонуҳо навозиш хоҳед ёфт.

¹³ Чунон ки инсонро модараш тасалли медиҳад, ончунон Ман шуморо тасалли хоҳам дод, ва шумо дар Ерусалим тасалли хоҳед ёфт».

¹⁴ Ва инро хоҳед дид, ва дили шумо шод хоҳад шуд, ва устухонҳои шумо мисли алаф сабз хоҳад шуд; ва дасти Худованд бар бандагони Ё зоҳир хоҳад гардид,

ва Ё бар душманони Худ ғазаб хоҳад кард.

¹⁵ Зеро, инак, Худованд дар оташ хоҳад омад, ва аробаҳои Ё мисли тундбод хоҳад буд, то ки бо шиддати хашми Худ подош диҳад, ва итоби Худро бо шӯълаҳои оташ бишнавад.

¹⁶ Зеро ки Худованд бо оташ ва шамшери Худ бар тамоми башар доварӣ хоҳад кард, ва мақтулони Худованд бисъёр хоҳанд буд.

¹⁷ «Онҳое ки аз қафои як нафар, ки дар миёна бошад,

ба боғот рафта, худро тақдис ва татҳир мекунанд, ва ғушти хук ва ҳайвонҳои наҷис ва муш мехӯранд,

якҷоя талаф хоҳанд шуд, — мегӯяд Худованд.

¹⁸ Ва Ман, ки аз аъмол ва фикрҳои онҳо воқиф ҳастам, хоҳам омад, то ки ҳамаи халқҳо ва забонҳоро фароҳам оварам, ва онҳо омада, ҷалоли Маро хоҳанд дид.

¹⁹ Ва Ман дар миёни онҳо аломате ба амал хоҳам овард, ва онҳоеро, ки аз байнашон растагор шуда бошанд, сӯи халқҳо: ба Таршиш, ба Фул ва Луд, ки камонгир ҳастанд, ба Тубол ва Юнон, ба ҷизираҳои дурдаст, ки овозаи Маро нашнидаанд ва ҷалоли Маро надидаанд, хоҳам фиристод, ва онҳо ҷалоли Маро дар миёни халқҳо хабар хоҳанд дод.

²⁰ Ва ҳамаи бародарони шуморо аз ҷониби ҳамаи халқҳо бар аспон ва аробаҳо ва тахтҳои равон, ва бар хачирон ва шутурони бидав ба кӯҳи муқаддаси Ман — Ерусалим — барои Худованд ҳадия хоҳанд овард, — мегӯяд Худованд, — мисли он ки бани-Исроил ҳадияро ба хонаи Худованд дар зарфи пок меоваранд.

²¹ Ва аз онҳо низ ба вазифаи коҳинон ва левизодагон хоҳам гирифт, — мегӯяд Худованд.

²² Зеро, чунон ки осмони нав ва замини наве ки Ман меофарам,

дар ҳузури Ман поянда хоҳад монд, — мегӯяд Худованд, —

ончунон насли шумо ва номи шумо поянда хоҳад буд.

²³ Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар ҳар навмоҳ ва дар ҳар шанбе ҳар башар хоҳад омад, то ки ба ҳузури Ман сачда кунад, — мегӯяд Худованд.

²⁴ Ва чун берун оянд, ҷасадҳои мардуми ба Ман осишударо хоҳанд дид: зеро кирми онҳо намемирад, ва оташи онҳо хомӯш намешавад, ва онҳо барои ҳар башар зишт хоҳанд буд».

ИРМИЁ

БОБИ ЯКУМ

Сарсухан.

- 1** Суханони Ирмиё ибни Ҳилқиё, аз коҳиноне ки дар Анотут, дар замини Бинъёмин буданд,
2 Ки дар айёми Йӯшиё ибни Амун подшоҳи Яхудо, дар соли сездаҳуми подшоҳии вай, каломи Худованд бар ӯ нозил шуд,
3 Ва дар айёми Ехӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яхудо, то охири соли ёздаҳуми Сидқиё ибни Йӯшиё подшоҳи Яхудо, то вақте ки Ерусалим дар моҳи панҷум ба асири бурда шуд.

Даъват шудани Ирмиё.

- 4** Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:
5 «Пеш аз он ки туро дар батн ба вучуд оварам, Ман Туро шинохтам, ва пеш аз он ки ту аз шикам берун ой, туро тақдис намудам, туро барои халқҳо набӣ таъин кардам».
6 Ва ман гуфтам: «Ё Худоё Худовандо! Ман, охир, наметавонам сухан ронам, зеро ки амраде ҳастам».
7 Вале Худованд ба ман гуфт: «Нагӯ: „Ман амраде ҳастам“, балки сӯи ҳар касе ки туро бифиристам, хоҳӣ рафт, ва ҳар чиро, ки ба ту амр фармоям, хоҳӣ гуфт».
8 Аз онҳо натарс, зеро Ман бо ту ҳастам, то ки туро халосӣ диҳам», — гуфт Худованд.
9 Ва Худованд дасти Худро дароз карда, ба даҳанам расонд, ва Худованд ба ман гуфт: «Инак, суханони Худро дар даҳони ту гузоштам».
10 Бидон, ки туро имрӯз бар халқҳо ва бар мамлакатҳо баргумоштам, то ки решакан кунӣ ва вайрон намоӣ, талаф кунӣ ва хароб намоӣ, обод кунӣ ва ниҳол шинонӣ».

Рӯъёи шоҳаи дарахти бодом ва дег.

- 11** Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй Ирмиё, чӣ чизе ту мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Шоҳаи дарахти бодомро мебинам».
12 Ва Худованд ба ман гуфт: «Хуб дидаӣ; зеро ки Ман бар каломи Худ ба хубӣ диққат мекунам, то ки онро ба амал оварам».
13 Ва каломи Худованд бори дигар бар ман нозил шуда, гуфт: «Чӣ чизе ту мебинӣ?» Ва ман гуфтам:

«Деги ҷӯшоне мебинам, ки рӯи он аз ҷониби шимол аст».

14 Ва Худованд ба ман гуфт: «Мусибате аз шимол бар ҳамаи сокинони ин замин хоҳад омад».

15 Зеро инак, Ман ҳамаи қабилаҳои мамлакатҳои шимолро даъват хоҳам намуд, — гуфт Худованд, — ва онҳо омада, ҳар яке тахти худро дар даҳани дарвозаи Ерусалим, ва назди ҳамаи деворҳои он гирдогирд, ва назди ҳамаи шаҳрҳои Яхудо барқарор хоҳанд кард.

16 Ва бар онҳо барои тамоми шарораташон доварӣ хоҳам кард, барои он ки онҳо Маро тарк намуда, ба худоёни дигар бухур сӯзонданд, ва ба маснӯи дастҳои худ сачда карданд.

17 Пас, ту камари худро бибанд, ва бархоста, ҳар он чиро Ман ба ту амр фармоям, ба онҳо бигӯй; аз онҳо натарс, мабодо туро пеши онҳо ба изтироб оварам.

18 Ва инак, Ман туро имрӯз шаҳри истеҳкомдоре ва сутуни оҳанине ва ҳисори мисине бар тамоми ин замин, ба муқобили подшоҳони Яхудо, ба муқобили мирони он, ба муқобили коҳинони он ва ба муқобили қавми ин замин гардондам.

19 Ва онҳо бо ту ҷанг хоҳанд кард, вале бар ту ғолиб нахоҳанд омад, зеро ки Ман бо ту ҳастам, — гуфт Худованд, — то ки туро халосӣ диҳам».

БОБИ ДУЮМ

Ирмиё ба Яхудо фиристода шуд.

- 2** Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: **2** «Бирав ва ба гӯши Ерусалим хитоб намуда, бигӯй: Худованд чунин мегӯяд: меҳри айёми ҷавонӣ ва муҳаббати давраи арӯсии туро, вақте ки аз қафои Ман дар биёбон, дар замини нокишта мерафти, барои ту дар хотир дорам».
3 Исроил барои Худованд қудс аст, ва навбари меваҳои ӯ; онҳое ки онро бихӯранд, маҳкум хоҳанд шуд, ва мусибате бар онҳо хоҳад омад», — мегӯяд Худованд.
4 Каломи Худовандро бишнавед, эй хонадони Яъқуб ва ҳамаи қабилаҳои хонадони Исроил!
5 Худованд чунин мегӯяд: «Падарони шумо дар Ман чӣ ноинсофӣ ёфтанд,

ки аз Ман дур шуданд, ва аз қафои ҳечу пуч рафта, худашон ба батолат мубаддал гардиданд?

⁶ Ва нагуфтанд: „Кучост Худованде ки моро аз замини Миср берун овард, ва моро дар биёбон, дар замини вайрона ва пур аз ҳафраҳо, дар замини харобазор ва зулмот бурд, дар заmine ки касе аз он гузар накардааст, ва касе дар он сокин набуд?“

⁷ Ва Ман шуморо ба боғистон овардам, то ки мевачот ва неъматҳои онро бихӯред; вале шумо омада, замини Маро палид кардед, ва мероси Маро зишт гардондед.

⁸ Коҳинон нагуфтанд: „Худованд кучост?“

Ва шариатдонон Маро нашинохтанд, ва ҷӯпонон ба Ман осӣ шуданд; ва анбиё ба исми Баал нубувват карданд, ва аз қафои чизҳое рафтанд, ки фоида намебахшад.

⁹ Бинобар ин боз бар шумо доварӣ хоҳам кард, — мегӯяд Худованд, — ва бар писарони писарони шумо доварӣ хоҳам кард.

¹⁰ Пас, бар ҷазираҳои Киттим гузар кунед ва бубинед, ва ба Қедор бифиришед ва дурустакан назар андозед, ва бубинед, ки оё чизе монанди ин воқеъ шудааст?

¹¹ Оё халқе худоёни худро иваз кардаанд, агарчи онҳо худо нестанд? Вале қавми Ман ҷалолӣ худро ба он чи фоида намебахшад, иваз кардаанд.

¹² Ба ин тааҷҷуб намоед, эй афлок, ва ба ҳаяҷон омада, бағоят дар даҳшат афтед! — мегӯяд Худованд.

¹³ Зеро ки қавми Ман ду кори бад карданд: Маро, ки чашмаи оби ҳаёт ҳастам, тарк карда, барои худ сардобаҳо қанданд, сардобаҳои кафидае ки наметавонад обро нигоҳ дорад.

¹⁴ Оё Исроил ғулом аст? Ё хоназод аст? Пас чаро вай ба ғанимат гирифта шудааст?

¹⁵ Шерони ҷавон бар вай наъра зада, овози худро баланд карданд, ва замини онро ба биёбон табдил доданд; шаҳрҳои он сӯхта, ғайримаскун шудааст.

¹⁶ Писарони Нӯф ва Таҳфанҳес низ фарқи саратро зада шикастанд.

¹⁷ Оё ин осеб ба ту аз он сабаб нарасид, ки ту Худованд Худои худро, вақте ки туро бо роҳи рост мебард, тарк кардӣ?

¹⁸ Ва акнун туро бо роҳи Миср чӣ кор аст, — то ки аз оби Шихӯр бинӯшӣ? Ва туро бо роҳи Ашшур чӣ кор аст, — то ки аз оби наҳр бинӯшӣ?

¹⁹ Шарорати ту туро ҷазо медиҳад,

ва муртадии ту туро мазаммат менамояд; пас, бидон ва бубин, ки чӣ гуна бад ва талх аст он ки ту Худованд Худои худро тарк кардаӣ, ва тарси Ман дар ту нест, — мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо.

²⁰ Аз қадимулайём юғи худро шикастӣ ва бандҳои худро барқандӣ, ва гуфтӣ: „Бандагӣ нахоҳам кард“, зеро ки ту бар ҳар теппаи баланд ва зери ҳар дарахти сабз хобида, зино кардӣ.

²¹ Аммо Ман туро ҳамчун рази асил, ҳамчун тухме ки комилан некӯст, кошта будам; пас, чӣ тавр ту барои Ман ба токи ёбоие мубаддал шудай?

²² Пас, ҳарчанд худро бо ишқор бишӯй ва собуни зиёде барои худ ба кор барӣ, доғҳои гуноҳи ту пеши назари Ман намоён аст, — мегӯяд Худованд Худо.

²³ Чӣ гуна метавонӣ бигӯӣ: „Худро палид накардаам, аз қафои Баал нарафтаам“? Ба рафторе ки ту дар водӣ кардӣ, назар андоз ва он чиро, ки ба амал овардӣ, дарк намо, эй модашутури сабукпое ки роҳҳои худро қач мекунад!

²⁴ Ту мисли гӯрҳари модаи ба биёбон одатқардае ҳастӣ, ки он дар айни пурзӯр шудани шаҳвати дилаш қандаканда нафас мекашад, ва кист, ки онро аз шавқи он боздошта тавонад? Ҳамаи толибони он хаста нахоҳанд шуд: онро дар моҳи он хоҳанд ёфт.

²⁵ Пои худро аз бараҳнагӣ ва гулӯи худро аз ташнагӣ нигоҳ дор.

Вале ту гуфтӣ: „Не, умед нест! Зеро ки бегонаҳоро дӯст медорам ва аз қафои онҳо хоҳам рафт“.

²⁶ Чунон ки дузд ҳангоми ба даст афтоданаши шармсор мешавад, ончунон хонадони Исроил: худашон, подшоҳашон, миронашон ва қоҳиношон ва анбиёшон шармсор шуданд.

²⁷ Ба ҷӯб мегӯянд: „Ту падари ман ҳастӣ“, ва ба санг: „Ту маро зоидаӣ“; зеро ки пуштро ба Ман гардонданд, ва на рӯйро; вале дар вақти мусибати худ мегӯянд: „Барҳез ва моро наҷот деҳ!“

²⁸ Пас, худоёни ту, ки барои худ сохтаӣ, кучоянд? Бигзор онҳо барҳезанд, агар туро дар вақти мусибатат наҷот дода тавонанд;

зеро ки худоёни ту, эй Яҳудо, баробари шумораи шаҳрҳои ту ҳастанд.

²⁹ Чаро бо Ман талош мекунад? Ҳамаатон ба Ман осӣ шудаед, — мегӯяд Худованд.

³⁰ Бар абас писарони шуморо зарба задаам:

онҳо сабақе нагирифтанд;
шамшери шумо, мисли шери дарранда,
анбиёи шуморо хӯрдааст.

³¹ Эй шумо, ки насли ин даврон ҳастед! Ба каломи
Худованд диққат диҳед:

оё Ман барои Исроил биёбон будам?

Ё кишвари торикии зулмот?

Пас, чаро қавми Ман гуфтанд:

„Мо аз ту дур шудаем, дигар назди ту нахоҳем
омад“?

³² Оё бокира зевари худро,
ва арӯс тасмаи ороиши худро фаромӯш мекунад?
Вале қавми Ман рӯзҳои бешуморе Маро фаромӯш
карданд.

³³ Чӣ гуна моҳирона роҳи худро пайдо мекунӣ,
то ки ба ишқбозӣ ноил гардӣ!
Бинобар ин ба зиштҳо низ роҳҳои худро таълим
додай.

³⁴ Дар домани либосат низ хуни ҷонҳои
мискинони бегуноҳ ёфт шуд:

агарчи онҳоро дар вақти дуздӣ наёфтаӣ,
бо вучуди ҳамаи инҳо,

³⁵ Ту мегӯӣ: „Азбаски бегуноҳ ҳастам,
ғазаби Ӯ аз ман баргардонида хоҳад шуд“. Инак,
Ман туро доварӣ хоҳам намуд барои он ки ту
мегӯӣ:

„Ман гуноҳ накардаам“.

³⁶ Чаро ин қадар ба залолат афтода, роҳи худро
тағйир медиҳӣ?

Чунон ки аз Ашшур хиҷил шудай,
ончунон аз Миср низ хиҷил хоҳӣ шуд;

³⁷ Аз вай низ, дастҳоятро бар сарат гузошта, берун
хоҳӣ рафт,

зеро Худованд аз онҳое ки пушту паноҳат медонӣ,
нафрат дорад,

ва ту бо онҳо муваффақият нахоҳӣ ёфт.

БОБИ СЕЮМ

Ирмиё ба тавба даъват менамояд.

3 Гуфт: Агар марде зани худро талоқ диҳад,
ва вай аз ӯ чудо шуда, ба шавҳари дигаре

расад,

оё ӯ аз нав сӯи ин зан бармегардад?

Оё он замин тамоман палид намешавад?

Вале ту бо ёрони зиёде зино кардай,

ва бо ин ҳама сӯи Ман мехоҳӣ баргардӣ — гуфт
Худованд. —

² Чашмони худро ба теппаҳо баланд кун ва бубин,
ки дар куҷо бо ту хуфту хоб накардаанд?

Ба сари роҳҳо дар ихтиёри онҳо, мисли араб дар
биёбон, нишастӣ,

ва заминро бо зинои худ ва бо шарорати худ
палид кардӣ.

³ Ва боришҳо боздошта шуд, борони баҳорӣ ҳам
наборид;

вале туро пешони зани фоҳишае буд, — ту
шарму ҳаёро аз худ дур кардӣ.

⁴ Оё навакак Маро нахондӣ:

„Эй Падари ман, Ту ёри ҷавонии ман ҳастӣ!

⁵ Оё ғазаби Ӯ ба сурати абадӣ хоҳад буд?

Оё Ӯ онро то абад нигоҳ хоҳад дошт?“

Чунин сухан рондӣ, — ва аъмоли бади худро,
ҳар қадар аз дастат ояд, давом медиҳӣ».

Ирмиё бори дуюм назди яҳудиёни чудогардида
фиристода шуд.

⁶ Ва Худованд дар айёми подшоҳ Йўшиё ба ман
гуфт: «Оё ту дидӣ, ки Исроили муртад чиҳо кард?
Вай ба ҳар кӯҳи баланд ва зери ҳар дарахти сабз
рафта, дар он ҷо зино мекард.

⁷ Ва Ман гуфтам: „Баъд аз он ки ҳамаи ин корҳоро
кард, сӯи Ман хоҳад баргашт“. Вале вай барнагашт;
ва хоҳари хоини вай, Яҳудо, инро дид.

⁸ Ва Ман дидам, ки баъд аз он ки барои тамоми
зинокории Исроили муртад Ман варо бадар
рондам ва талоқнома ба вай додам, хоҳари хоини
вай, Яҳудо, натарсид, балки худааш низ рафта, ба
зино дода шуд.

⁹ Ва воқеъ шуд, ки вай дар зинои худ
сабукрафторӣ карда, заминро палид намуд, ва бо
санг ва чӯб зино кард.

¹⁰ Ва бо вучуди ҳамаи ин, хоҳари хоини вай,
Яҳудо, бо тамоми дили худ сӯи Ман рӯчӯъ накард,
балки фақат бо риёкорӣ», — мегӯяд Худованд.

¹¹ Ва Худованд ба ман гуфт: «Ҷони Исроили
муртад аз Яҳудои хоин одилтар баромад.

¹² Бирав ва ин суханонро ба ҷониби шимол эълон
намо, ва бигӯӣ:

Баргард, эй Исроили муртад! — мегӯяд Худованд,
—

Рӯи Худро ба шумо турш нахоҳам кард,
зеро ки Ман раҳим ҳастам, — мегӯяд Худованд, —
хашми Худро ба сурати абадӣ нигоҳ нахоҳам
дошт.

¹³ Фақат ба гуноҳи худ иқрор шав,
ки ту ба Худованд Худои худ осӣ шудай,
ва бо бегонагон зери ҳар дарахти сабз басо
ишқбозӣ кардай,
ва ба овози Ман шумо гӯш надодаед, — мегӯяд
Худованд.

¹⁴ Баргардед, эй писарони муртад, — мегӯяд
Худованд, —

зеро ки Ман ҳукмфармои шумо ҳастам,
ва шуморо як нафар аз шаҳре ва ду нафар аз
қабиллае хоҳам гирифт,
ва шуморо ба Сион хоҳам овард,

¹⁵ Ва ба шумо ҷўпононро ба дилхоҳи Худ хоҳам
дод, ки онҳо шуморо бо дониш ва ҳикмат хоҳанд
чаронид.

¹⁶ Ва воқеъ хоҳад шуд, ки чун шумо бар замин
афзун ва борвар гардед, дар он айём, — мегӯяд
Худованд, — дигар дар бораи сандуқи аҳди
Худованд сухан нахоҳанд ронд, ва он ба хотир
нахоҳад омад, ва онро зикр нахоҳанд кард, ва

мавчуд набудани онро ҳис нахоҳанд кард, ва он бори дигар сохта нахоҳад шуд.

¹⁷ Дар он замон Ерусалимро тахти Худованд хоҳанд номид, ва ҳамаи халқҳо ба хотири исми Худованд дар он ҷо, дар Ерусалим ҷамъ хоҳанд шуд, ва дигар саркашии дилҳои шарии худро пайравӣ нахоҳанд кард.

¹⁸ Дар он айём хонадони Яҳудо бо хонадони Исроил роҳ хоҳанд рафт, ва якҷоя аз замини шимол ба заминне ки ба падарони шумо мерос додаам, хоҳанд омад».

¹⁹ Ва Ман гуфтам:

«Чӣ гуна туро дар миёни писарон ҷойгир кунам, ва замини матлуберо, ки мероси дилписанди халқҳои зиёд аст, ба ту бидиҳам?

Ва гуфтам: ту Маро Падари худ хоҳӣ хонд, ва аз Ман рӯй нахоҳӣ гардонд;

²⁰ Аммо дар ҳақиқат, чунон ки зан ба ёри худ хиёнат мекунад,

ончунон шумо низ, эй хонадони Исроил, ба Ман хиёнат кардед — мегӯяд Худованд».

²¹ Овозе бар теппаҳо шунида мешавад, овози гирия ва тазарруи банӣ-Исроил, ки роҳи худро қач сохта, Худованд Худои худро фаромӯш кардаанд.

²² «Баргардед, эй писарони муртад, ва Ман муртадиҳои шуморо шифо хоҳам дод!».

Инак, мо назди Ту меоем, зеро ки Ту Худованд Худои мо ҳастӣ!

²³ Дар ҳақиқат, умеди мо аз теппаҳо ва анбӯҳи кӯҳҳо бар абас будааст; дар ҳақиқат, наҷоти Исроил дар Худованд Худои мост.

²⁴ Аз айёми ҷавонии мо ин қабоҳат меҳнати падарони моро: гӯсфандони онҳо ва говони онҳоро, писарони онҳо ва духтарони онҳоро хӯрдааст.

²⁵ Пас, дар қабоҳати худ бихобем, ва расвоии мо моро хоҳад пӯшонид, зеро ки мо пеши Худованд Худои худ гуноҳ кардаем, — мо ва падарони мо, аз ҷавонии мо ва то ҳамин рӯз; ва ба овози Худованд Худои мо гӯш надодаем.

БОБИ ЧОРУМ

Давоми он.

4 «Агар ту, эй Исроил, — мегӯяд Худованд — баргардӣ, агар сӯи Ман баргардӣ, ва агар қабоҳатҳои худро аз пеши Ман дур кунӣ, оворагард нахоҳӣ шуд.

² Ва агар дар ростӣ, инсоф ва адолат „ба ҳаёти Худованд!“ гӯён қасам ёд кунӣ, он гоҳ халқҳо дар вай баракат хоҳанд хост ва бо вай фахр хоҳанд кард».

³ Зеро ки Худованд ба мардони Яҳудо ва Ерусалим чунин мегӯяд:

«Киштзори худро шудгор кунед,

ва дар миёни хорҳо накоред.

⁴ Худро барои Худованд махтун намоед ва ғилофаки дилҳои худро дур кунед, эй мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим, мабодо ғзаби Ман, ба сабаби бади аъмоли шумо,

мисли оташ берун омада, аланга занад, ва касе набошад, ки онро хомӯш кунад.

⁵ Дар Яҳудо эълон намоед, ва дар Ерусалим бишнавошед ва бигӯед,

ва бар замин шох навозед,

ва бо овози баланд хитоб намуда, бигӯед:

„Ҷамъ шавед, то ки ба шаҳрҳои истехкомдор паноҳ барем“.

⁶ Байрақе ба ҷониби Сион барафрозед, сӯи истехкомҳо биравед, таваққуф накунад, зеро ки

Ман мусибате ва таҳлукаи бузурге аз шимол меоварам.

⁷ Шере аз бешаи худ боло баромадааст, ва талафкунандаи халқҳо ҳаракат карда,

аз макони худ берун омадааст,

то ки замини туро ба биёбон табдил диҳад,

ва шаҳрҳои ту хароб шуда, ғайримаскун гардад».

⁸ Бинобар ин палос пӯшида, мотам гиред ва навҳа кунед,

зеро ки оташи ғзаби Худованд аз мо барнагаштааст.

⁹ «Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, — мегӯяд Худованд, — ки дили подшоҳ ва дили мирон афсурда хоҳад шуд; ва коҳинон маъюс хоҳанд гардид, ва анбиё дар ҳайрат хоҳанд афтод».

¹⁰ Ва гуфтам: «Ё Худоё Худовандо! Дар асл Ту ин қавм ва Ерусалимро фирефта карда, гуфтай: „Шуморо осоиштагӣ хоҳад буд“, ва ҳол он ки шамшер ба ҷон расидааст».

¹¹ Дар он замон ба ин қавм ва ба Ерусалим гуфта хоҳад шуд: «Боди самум аз теппаҳои биёбон бар роҳи духтари қавми Ман мевазад, на барои бод додани хирман ва на барои тоза кардани он.

¹² Боди шадиде аз он ҷо барои Ман хоҳад омад; акнун Ман низ бар онҳо довариҳо эълон хоҳам кард».

¹³ Инак, вай мисли абрҳо боло мебарояд,

ва аробаҳояш мисли тундбод аст,

ва аспонаш аз уқобон чобуктаранд;

вой бар мо, зеро ки гирифтори тороч хоҳем шуд!

¹⁴ Дили худро аз шарорат шустушӯй намо, эй Ерусалим, то ки наҷот ёбӣ;

то ба кай фикру хаёлҳои бади ту андаруни ту сокин бошад?

¹⁵ Зеро овозе аз ҷониби Дон,

ва хабари мусибат аз кӯҳи Эфроим меояд:

¹⁶ «Ба халқҳо хотиррасон намоед,

ба Ерусалим хабар диҳед,

ки аз кишвари дурдаст муҳосиракунандагон меоянд,

ва шаҳрҳои Яҳудоро бо овози худ пур мекунанд.

¹⁷ Онҳо мисли посбонони киштзор варо ихота менамоёнд,
зеро ки вай Маро ба хашм овардааст, — мегӯяд
Худованд.

¹⁸ Роҳи ту ва аъмоли ту ин чизҳоро бар ту овардааст;
ин бадии туст, ки сабаби талхкомии ту гардида,
то ба дили ту расидааст».

¹⁹ Амъои ман, амъои ман! Маро ларза гирифтаст!
Пардаҳои дили ман!

Дили ман андаруни ман ба ҳаяҷон омадааст,
наметавонам хомӯш монам;

зеро ки ту, эй қони ман,
овози шох ва нидоҳои ҷангро шунидаӣ.

²⁰ Таҳлука бар таҳлука рӯй дода,
тамоми замин валангор шудааст;
хаймаҳои ман ногаҳон гирифтори тороҷ гардида,
чодарҳои ман дар як он барбод рафтааст.

²¹ То ба кай ман байрақро бубинам
ва овози шоҳро бишнавам?

²² «Зеро ки қавми Ман беақланд, Маро
намешиносанд;

онҳо писарони қоҳиланд ва фаҳме надоранд;
ба бадӣ кардан ақлашон мерасад,
вале кардани кори нек аз дасташон намеояд».

²³ Ба замин нигоҳ кардам, ва инак, дар ҳолати
ҳарҷумарҷ аст;

ва сӯи осмон нигаристам, ва ҳеч нур надошт;

²⁴ Ба кӯҳҳо нигоҳ кардам, ва инак, онҳо меларзанд,
ва ҳамаи теппаҳо ба ҷунбиш омадаанд.

²⁵ Нигоҳ кардам, ва инак, касе нест,
ва ҳамаи мурғони осмон парида рафтаанд.

²⁶ Нигоҳ кардам, ва инак, боғистон ба биёбон
мубаддал шудааст,

ва ҳамаи шаҳрҳои он аз ҳузури Худованд,
аз оташи ғзаби Ӯ хароб шудааст.

²⁷ Зеро ки Худованд чунин мегӯяд:
«Тамомии замин валангор хоҳад шуд,
вале онро комилан несту нобуд нахоҳам кард».

²⁸ Замин дар ин хусус мотам хоҳад гирифт,
ва осмон аз боло тира хоҳад шуд,
зеро ки Ман инро гуфтам ва азм намудам,
ва пушаймон нахоҳам шуд, ва аз ин азм нахоҳам
гашт».

²⁹ Аз ғулғулаи саворон ва тирандозон тамоми аҳли
шаҳрҳо мегурезанд:

ба ҷангалҳои анбӯҳ дохил мешаванд ва бар
кӯҳпораҳо мебароянд;

ҳамаи шаҳрҳо тарк карда мешаванд,
ва касе дар онҳо боқӣ наместонад.

³⁰ Ва ту, эй тороҷшуда, чӣ хоҳӣ кард?
Агарчи либоси қирмизӣ мепӯшӣ,
агарчи худро бо зеварҳои тилло оро медиҳӣ,
агарчи ба чашмони худ сурма мекашӣ,
лекин бар абас худро зинат медиҳӣ:
хушдоронат аз ту нафрат пайдо кардаанд,
ва қасди қони ту доранд.

³¹ Зеро овозе ба гӯшам мерасад,

мисли фаръеди зане ки дарди зоиш дорад
ва ҳамчун зани навзой азоб мекашад,
яъне овози духтари Сион, ки базӯр нафас гирифта
ва дастҳои худро дароз карда, фиғон мекашад:
«Эй вой бар ман, ки қонам аз дасти қотилон
бемаҷол шудааст!»

БОБИ ПАНЧУМ

Ирмиё гуноҳҳои қавро фош намуда,

доварии Худоро пешгӯӣ мекунад.

5 «Дар кӯчаҳои Ерусалим гардиш кунед,
ва бубинед, ва бифаҳмед, ва дар майдонҳояш
бичӯед,

ки оё касеро, ки аз рӯи инсоф амал кунад
ва толиби ростӣ бошад,
метавонед ёфт, то ки Ман онро биомурзам?

² Ва агарчи онҳо „ба ҳаёти Худованд!“ мегӯянд,
лекин қасамашон бардурӯғ аст».

³ Худовандо! Чашмони Ту, охир, сӯи ростӣ
нигаронида шудааст.

Онҳоро зарба задӣ, вале дардро ҳис накарданд;
онҳоро талаф намудӣ, панд гирифтанд нахоистанд;
рӯйҳои худро аз саҳра сахттар гардондаанд,
намехоҳанд рӯчӯъ намоянд.

⁴ Ва ман гуфтам: «Инҳо, охир, мардуми бенавоёнд,
гирифтори ҷаҳолатанд,
чунки роҳи Худовандро, аҳкоми Худои худро
намедонанд».

⁵ Пас, ман назди акобир рафта, бо онҳо гуфтугӯ
мекунам,

зеро ки онҳо роҳи Худовандро, аҳкоми Худои
худро медонанд,

аммо онҳо саросар юғро шикаста, бандҳоро
баркандаанд.

⁶ Бинобар ин шере аз ҷангал онҳоро талаф хоҳад
намуд,

гурги биёбон онҳоро тороҷ хоҳад кард,
паланг назди шаҳрҳои онҳо камин хоҳад гирифт:

ҳар кӣ аз онҳо берун равад, дарида хоҳад шуд;
зеро ки гуноҳҳои онҳо афзун шуда,

муртадиҳои онҳо пурзӯр гардидааст.

⁷ «Чӣ гуна Ман туро барои ин аъмоли бад
биомурзам?

Писарони ту Маро тарк карданд
ва ба чизҳое ки худо нестанд, қасам мехӯранд;

ва онҳоро сер кардам,
вале онҳо ба зинокорӣ дода шуданд,
ва гурӯҳ-гурӯҳ ба хонаҳои фоҳишагон дароманданд.

⁸ Онҳо мисли аспони охури аз шаҳват маст
шуданд:

ҳар яке аз онҳо барои зани ёри худ шеҳа мезанад.

⁹ Оё барои чунин аъмол ҷазо нахоҳам дод? —
мегӯяд Худованд. —

Ва оё қони Ман аз чунин халқ интиқом нахоҳад
гирифт?

¹⁰ Бар деворҳои тоқзори он баромада, онҳоро хароб намоед,
вале комилан несту нобуд накунед;
шоҳаҳояшро барканед, чунки онҳо аз они Худованд нестанд;

¹¹ Зеро ки хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо дар ҳаққи Ман бисъёр хиёнат карданд, — мегӯяд Худованд.

¹² Онҳо Худовандро инкор карда, гуфтанд: „Ў нест, ва мусибате бар мо нахоҳад омад, ва мо шамшер ва қаҳтиро нахоҳем дид;

¹³ Ва анбиё барбод хоҳанд рафт, ва калом дар онҳо нест; бигзор ин бар худашон воқеъ шавад!“»

¹⁴ Бинобар ин Худованд Худои лашкарҳо чунин мегӯяд:

«Барои он ки шумо чунин сухан гуфтед, инак Ман суханони Худро дар даҳони ту ба оташ, ва ин қавро ба ҳезум табдил хоҳам дод, ва онҳоро вай хоҳад хӯрд.

¹⁵ Инак, Ман бар шумо, эй хонадони Исроил, халқеро

аз дурдаст хоҳам овард, — мегӯяд Худованд, — ки халқи зӯроваранд, халқи қадиманд, халқи забонашонро намедонӣ, ва гуфторашонро нахоҳӣ фаҳмид.

¹⁶ Тиркаши онҳо мисли қабри кушода мебошад; ҳамаашон ҷанговарони ҷасуранд.

¹⁷ Ва онҳо ҳосилоти ту ва нони туро хоҳанд хӯрд, писарон ва духтарони туро хоҳанд хӯрд, бузу гӯсфандон ва говони туро хоҳанд хӯрд, ангури ту ва анҷири туро хоҳанд хӯрд; шаҳрҳои истеҳкомдори туро, ки ба онҳо таваккал менамоӣ,

бо шамшер валангор хоҳанд кард».

¹⁸ «Вале дар ҳамон рӯзҳо низ, — мегӯяд Худованд, — шуморо комилан несту нобуд нахоҳам кард.

¹⁹ Ва агар шумо бигӯед: „Аз барои чӣ Худованд Худои мо ҳамаи ин балоҳоро бар мо овардааст?“ — ба онҳо бигӯӣ: „Чунон ки шумо Маро тарк намудед ва ба худоёни бегона дар замини худ хизмат кардед, ончунон ба бегонаҳо дар замин ки аз они шумо набошад, хизмат хоҳед кард“.

²⁰ Инро дар хонадони Яъқуб эълон карда ва дар Яҳудо хабар дода, бигӯед:

²¹ Инро бишнавед, эй қавми нодон ва бефаҳм, ки чашм доред, вале намебинед, гӯш доред, вале намешунавед!

²² Оё аз Ман наметарсед? — мегӯяд Худованд. — Оё аз ҳузури Ман ба ларза намеоед?

Ман, охир, регро ҳудуди баҳр, қонуни ҷовидоние барояш қарор додаам, ки аз он намегузарад;

ва мавҷҳояш талотум менамояд, вале ғолиб намешавад,

ва ҳарчанд ба ғалаён меояд, наметавонад аз он бигзарад.

²³ Валекин ин қавм дили беитоат ва исьёнкор доранд;

онҳо муртад шуданду рафтанд

²⁴ Ва дар дили худ нагуфтанд:

„Аз Худованд Худои худ битарсем, ки Ў борони аввал ва охирро дар сари вақт меборонад,

ҳафтаҳои барои дарав таъиншударо барои мо нигоҳ медорад“.

²⁵ Гуноҳҳои шумо инро ақиб андохтааст, ва хатоҳои шумо некиро аз шумо дур кардааст.

²⁶ Зеро дар миёни қавми Ман шарирон пайдо шудаанд,

ки мисли сайёдон камин гирифта, дом мегузоранд ва одамонро сайд мекунанд.

²⁷ Чунон ки қафас пур аз паррандагон аст, ончунон хонаҳои онҳо пур аз фиреб аст; бинобар ин онҳо бузург ва сарватдор шудаанд.

²⁸ Фарбеҳ ва сергӯшт шудаанд, дар бадкорӣ аз ҳад гузаштаанд,

даъвоҳоро, алалхусус даъвои ятимонро намесанҷанд,

то ки онҳо комъёб шаванд, ва бенавоёнро аз рӯи инсоф доварӣ намекунанд.

²⁹ Оё барои чунин аъмол ҷазо нахоҳам дод? — мегӯяд Худованд. —

Ва оё қони Ман аз чунин халқ интиқом нахоҳад гирифт?»

³⁰ Чизи даҳшатангез ва зишт дар ин замин ба вуқӯъ меояд:

³¹ Анбиё бардурӯғ нубувват менамоанд, ва қоҳинон бо ёри онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва қавми Ман инро дӯст медоранд.

Ва шумо дар охири ин чӣ хоҳед кард?

БОБИ ШАШУМ

Давоми он.

6 Эй банӣ-Бинъёмин! Аз даруни Ерусалим бигрезед,
ва дар Тақӯо шох навозед,
ва бар Байт-Ҳакерем аломате бо оташ баланд кунед,

зеро ки мусибате аз қониби шимол ва таҳлукаи бузурге падид меояд.

² Ман духтари Сионро, ки ҷамил ва латиф мепиндоштам, нобуд хоҳам кард.

³ Чӯпонон бо рамаҳои худ назди вай хоҳанд омад, гирдогирди вай хаймаҳо хоҳанд барафрошт, ҳар яке дар қитъаи худ хоҳанд чаронид.

⁴ «Барои ҷанг ба муқобили вай омода шавед!» — «Бархезед, то ки дар нимирузи бароем!» — «Вой бар мо, ки рӯз ба охир расида, сояҳои шом дароз мешавад!»

⁵ «Бархезед, то ки шабона баромада, қасрҳояшро несту нобуд кунем!»

⁶ Зеро ки Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд:

«Дарахтонро бурида, хокрезе бар зидди Ерусалим барпо кунед:

ин шаҳр бояд ба ҷазо гирифта шавад,
чунки саросар пур аз зулм аст.

⁷ Чунон ки чашма обҳояшро беист ҷорӣ менамояд,

ончунон вай шарорати худро торафт меафзояд:
ситаи ва тороҷ андаруни вай шунида мешавад,
ҷароҳат ва шаллоқ ҳамеша пеши назари Ман аст.

⁸ Ба ақл ой, эй Ерусалим,
мабодо ҷони Ман аз ту дур шавад,
мабодо туро биёбоне, замини ғайримаскуне гардонам».

⁹ Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд:
«Бақияи Исроилро мисли шингилҳои боқимондаи
ток хоҳанд чид:

дасти худро мисли ангурчин ба шингилҳо дароз
кун».

¹⁰ Ба киҳо суҳан гӯям
ва киҳо ро таъкид намоям, то ки бишнаванд?
Инак, гӯши онҳо номаҳтун аст,
ва наметавонанд бишнаванд;
инак, каломи Худованд барои онҳо нангин
гардидааст,
ва онро толиб нестанд.

¹¹ Ва ман аз ғазаби Худованд пур шудаам,
ва аз нигоҳ доштани он лакот гардидаам.
«Пас, онро дар кӯча бар кӯдакон
ва бар маҷлиси ҷавонон якбора бирез;
мард бо зан низ гирифта хоҳанд шуд,
ва мӯйсафед бо шаҳси солхӯрда.

¹² Ва хонаҳои онҳо, бо якҷоягии киштзорҳо ва
занонашон,
насиби дигарон хоҳанд шуд,
чунки Ман дасти Худро ба муқобили сокинони ин
замин дароз хоҳам кард», — мегӯяд Худованд.

¹³ «Зеро ки ҳамаи онҳо, аз хурд то калон,
ба тамаъкорӣ дода шудаанд,
ва аз набӣ гирифта то коҳин,
саросар козибона рафтор мекунанд.

¹⁴ Ва марази духтари қавми Маро сабуқфикрона
шифо дода,
„Осоиштагӣ! Осоиштагӣ!“ мегӯяд,
вале осоиштагӣ нест.

¹⁵ Оё онҳо шарм медоранд,
вақте ки корҳои зишт мекунанд?
Не, шарм ҳам надоранд, аз ҳаё ҳам беҳабаранд;
бинобар ин дар миёни афтодагон хоҳанд афтод,
ва дар рӯзе ки онҳоро доварӣ намоям,
пешпо хоҳанд хӯрд», — мегӯяд Худованд.

¹⁶ Худованд чунин мегӯяд:
«Дар роҳҳо биистед ва назар андозед,
ва дар бораи тариқҳои қадимӣ бипурсед,
ки роҳи нек қадом аст,
ва бо он биравед,
ва барои ҷони худ оромӣ хоҳед ёфт.
Вале онҳо гуфтанд: „Нахоҳем рафт“.

¹⁷ Ва Ман бар шумо посбонро гузоштам:

„Ба садои шох гӯш диҳед!“

Вале онҳо гуфтанд: „Гӯш нахоҳем дод“.

¹⁸ Бинобар ин, эй халқҳо, бишнавед,
ва эй ҷамоат, бидонед, ки чиҳо ба онҳо рӯй хоҳад
дод.

¹⁹ Бишна, эй замин! Инак, Ман мусибате бар ин
қавм меоварам,
ки самари афкори онҳост;
зеро ки онҳо ба суҳанони Ман гӯш надоданд,
ва шарияти Маро рад карданд.
²⁰ Лебӯное ки аз Шабо, ва на и атрогине ки аз
кишвари дурдаст оварда мешавад,
ба Ман чӣ лозим аст?

Курбониҳои сӯхтани шумо таби дил нест,
ва забҳҳои шумо ба Ман хуш намеояд.

²¹ Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд:
„Инак, Ман пеши ин қавм монеаҳо мегузорам,
ва падарону писарон якҷоя,
ҳамсоя ва ёри вай пешпо хӯрда, талаф хоҳанд
шуд“».

²² Худованд чунин мегӯяд:
«Инак, қавме аз замини шимол меоянд,
ва халқи бузурге аз ақсои замин бармехезанд.
²³ Онҳо камон ва мизроқ дар дасташон доранд;
сангдил ҳастанд ва раҳм намекунанд;
овозашон мисли баҳр меҳурӯшад,
ва бар аспон савор мешаванд;
чун як тан барои ҷанг ба зидди ту,
эй духтари Сион, саф бастаанд».

²⁴ Овозаи варо шунидем, ва дастҳои мо суст шуд:
азоб ва дард моро, мисли зане ки мезояд,
дар бар гирифт.

²⁵ Ба саҳро набароед, ва дар роҳ равона нашавед,
зеро ки шамшери душман ва даҳшат
аз ҳар тараф аст.

²⁶ Эй духтари қавми ман!
Палос бипӯш ва хокистар бар худ бипош;
мисли зане ки писари ягонааш мурда бошад,
мотам бигир ва зор-зор гирья бикун,
зеро ки тороҷгар ногаҳон бар мо меояд.

²⁷ «Туро дар миёни қавми Худ имтиҳонкунанда
ва заршинос қарор додаам,
то ки роҳи онҳоро бидонӣ ва имтиҳон намой.

²⁸ Ҳамаашон муртадҳои гузаро ҳастанд,
ва бӯхтон зада мегарданд;
онҳо мис ва оҳан мебошанд,
ва ҳамаашон фасодпешаанд.

²⁹ Дами заргарӣ нимсӯхта шуд; сурб дар оташ фано
шуд;
заргар бар абас гудохт, чунки шарирон ҷудо
нашуданд.

³⁰ Онҳоро нуқраи мардуд меноманд,
зеро ки Худованд онҳоро рад намудааст».

БОБИ ҲАФТУМ

Калом назди дарвозаи хонаи Худованд.

7 Каломе ки аз ҷониби Худованд бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

² «Назди дарвозаи хонаи Худованд биист ва дар он ҷо ин каломро эълон намуда, бигӯй: эй ҷамаи яҳудиёне ки ба ин дарвоза дохил мешавед, то ки ба Худованд сачда намоед, каломи Худовандро бишнавед!

³ Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: роҳҳои худ ва аъмоли худро ислоҳ намоед, ва Ман шуморо дар ин макон сокин хоҳам гардонид.

⁴ Ба суханони дурӯғи онҳое ки „ин маъбади Худованд, маъбади Худованд, маъбади Худованд“ мегӯянд, таваккал накунед,

⁵ Балки агар роҳҳои худ ва аъмоли худро ҳақиқатан ислоҳ намоед, агар дар миёни касе ва ёри вай инсофро дуруст ба амал оваред,

⁶ Ҷариб, ятим ва бевазанро ба танг наоваред, ва хуни бегуноҳро дар ин макон нарезед, ва худоёни бегонро ба зарари худ пайравӣ накунед, —

⁷ Он гоҳ шуморо дар ин макон, дар замин ки ба падаронатон аз азал то абад бахшидаам, сокин хоҳам гардонид.

⁸ Инак, шумо ба суханони дурӯғе ки манфиате намебахшад, таваккал мекунед.

⁹ Оё равоаст, ки шумо ба дуздӣ, қатл ва зино машғулед, ва қасами дурӯғ меҳуред, ва барои Баал бухур месӯзонед, ва худоёни дигарро, ки намешинотед, пайравӣ менамоед,

¹⁰ Баъд аз ин омада, ба ҳузури Ман дар ин хонае ки ба исми Ман номида шудааст, биистед ва бигӯед: „Мо наҷот ёфтем!“, то ки ҷамаи ин қорҳои зиштро боз ба амал оваред?

¹¹ Оё ин хонае ки ба исми Ман номида шудааст, дар назари шумо ба дуздхона табдил ёфтааст? Инак, Ман низ инро дидаам, — мегӯяд Худованд.

¹² Пас, ба макони Ман, ки дар Шилӯ буд, ва исми Худои аввал дар он ҷо сокин гардонидам будам, биравед ва он чиро, ки ба сабаби шарорати қавми Ман — Исроил ба он кардаам, бубинед.

¹³ Ва алҳол, аз барои он ки шумо тамоми ин аъмодро ба ҷо овардед, — мегӯяд Худованд, — ва Ман ҳар рӯз аз субҳидам ба шумо сухан рондам, вале гӯш накардед, ва шуморо хондам, вале ҷавоб надодед, —

¹⁴ Ба ин хонае ки ба исми Ман номида шудааст, ва шумо ба он таваккал менамоед, ва ба маконе ки ба шумо ва падарони шумо бахшидаам, ончунон ки ба Шилӯ амал кардам, амал хоҳам кард.

¹⁵ Ва шуморо аз ҳузури Худ хоҳам ронд, ончунон ки ҷамаи бародарони шуморо, тамоми насли Эфроимро рондам.

¹⁶ Ва ту барои ин қавм дуо нагӯй, ва барои онҳо овози тазарруъ ва истиғоса баланд накун, ва назди

Ман шафоат нанамо, зеро ки Ман туро иҷобат нахоҳам кард.

¹⁷ Оё ту намебинӣ, ки онҳо дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим чӣ қорҳо мекунанд?

¹⁸ Писарон ҳезум ҷамъ меоваранд, ва падарон оташ дармедиханд, ва занон ҳамир мекунанд, то ки санбӯсаҳо барои маликаи осмон бипазанд, ва ҳадияҳои рехтани барои худоёни дигар рехта, Маро хашмгин созанд.

¹⁹ Оё онҳо Маро хашмгин месозанд? — мегӯяд Худованд. — Не, балки худашонро, то ки рӯйҳои худро нангин созанд.

²⁰ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: инак, хашми Ман ва ғзаби Ман бар ин макон, бар одам ва бар ҳайвон, ва бар дарахти саҳро ва бар меваи замин рехта мешавад, ва он хоҳад сӯхт ва хомӯш нахоҳад шуд».

²¹ Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Қурбониҳои сӯхтании худро бар забҳҳои худ илова намоед ва гӯшт бихӯред;

²² Зеро ки ба падарони шумо, дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср берун овардам, дар бораи қурбониҳои сӯхтани ва забҳҳо сухан нагуфтаам ва амр нафармудаам,

²³ Балки ба онҳо чунин амр фармуда, гуфтаам: „Овози Маро бишнавед, ва Ман Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд; ва ба ҳар роҳе ки ба шумо амр фармоям, биравед, то ки барои шумо хуб бошад“.

²⁴ Валекин онҳо нашниданд ва гӯши худро ҳам накарданд, балки бар тибқи машваратҳо ва саркашии дили шарии худ рафтор карданд, ва ба қафо рӯ оварданд, на ин ки ба пеш,

²⁵ Аз ҳамон рӯзе ки падарони шумо аз замини Миср берун омаданд, то худи имрӯз; ва Ман ҷамаи бандагони Худ — анбиёро назди шумо фиристодам, — ҳар рӯз аз субҳидам равона намудам,

²⁶ Вале онҳо Маро нашниданд ва гӯши худро ҳам накарданд, ва гардани худро сахт карда, аз падарони худ бадтар рафтор карданд.

²⁷ Ту низ ҷамаи ин суханонро ба онҳо бигӯй, гарчанде ки туро нахоҳанд шунид; ва онҳоро бихон, гарчанде ки ба ту ҷавоб нахоҳанд дод.

²⁸ Ва ба онҳо бигӯй: „Инҳо халқе ҳастанд, ки овози Худованд Худои худро намешунаванд ва панд намегиранд; ростӣ барбод рафта, аз даҳонашон нест шудааст.

²⁹ Мӯйсари худро тарошида, бипарто, ва бар теппаҳо навҳа бизан, чунки Худованд аз насле ки Ёро ба ғзаб овард, нафрат намуда, онро тарк кардааст“.

³⁰ Зеро ки банӣ-Яҳудо он чиро, ки дар назари Ман бад аст, ба амал оварданд, — мегӯяд Худованд, — ва чизҳои зишти худро дар хонае ки ба исми Ман номида шудааст, гузоштанд, то ки онро палид кунанд;

³¹ Ва минбарҳои Тўфетро, ки дар водии Бен-Ҳиннўм воқеъ аст, бино карданд, то ки писарон ва духтарони худро дар оташ бисўзонанд, ки инро Ман амр нафармудаам, ва ин ба хаёлам наомадааст.

³² Бинобар ин, — мегўяд Худованд, — инак, айёме фаро мерасад, ки он дигар Тўфет ва водии Бен-Ҳиннўм гуфта нахоҳад шуд, балки водии қатл; ва ба сабаби камии ҷой дар Тўфет дафн хоҳанд кард.

³³ Ва ҷасадҳои мурдаи ин қавм хўроки мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳад шуд, ва касе набошад, ки онҳоро гурезонад.

³⁴ Ва Ман аз шаҳрҳои Яҳудо ва аз кўчаҳои Ерусалим садои шодмонӣ ва садои хурсандӣ, овози домод ва овози арўсро нест хоҳам кард, зеро ки ин замин биёбон хоҳад шуд».

БОБИ ҲАШТУМ

Давоми он.

8 «Дар он замон, — мегўяд Худованд, — устухонҳои подшоҳони Яҳудо, ва устухонҳои мирони он, ва устухонҳои қоҳинон, ва устухонҳои анбиё, ва устухонҳои сокинони Ерусалимро аз қабрҳои онҳо берун хоҳанд овард;

² Ва он устухонҳоро пеши офтоб ва моҳ ва тамоми лашкари осмон, ки онҳоро дўст медоштанд, ва ибодат ва пайравӣ ва ҷустуҷў намуда, пеши онҳо сачда мекарданд, паҳн хоҳанд кард; он устухонҳо ҷамъ оварда ва дафн карда нахоҳад шуд, балки мисли ахлоте бар рўи замин хоҳад буд.

³ Ва тамоми бақияе ки аз ин қабилаи шарир боқӣ мемонад, дар ҳар маконе ки боқӣ монда бошад, ва Ман онҳоро ба он ҷо бадар ронда бошам, мамотро аз ҳаёт афзал хоҳанд донист, — мегўяд Худованди лашкарҳо.

⁴ Ва ба онҳо бигўй: Худованд чунин мегўяд: магар меафтанд ва намехезанд?

Магар муртад мешаванд ва ружў намекунанд?

⁵ Пас чаро ин қавм, яъне аҳли Ерусалим, бо муртадии доимӣ муртад шудаанд?

Онҳо ба фиреб маҳкам часпидаанд ва намехоҳанд ружў намоянд.

⁶ Бодикқат гўш додам, аммо суханони онҳо аз самими қалб нест:

ҳеҷ кас аз шарорати худ пушаймон шуда, намегўяд: „Чӣ корест, ки ман кардаам!“ — балки ҳар яке, мисли аспе ки ба ҷанг медавад, дартоз ба роҳи худ ружў менамояд.

⁷ Лайлак низ дар осмон мўҳлатҳои худро медонад, ва қумрӣ ва фароштурук

ва турна замони омадани худро риоя мекунанд, Вале қавми ман аҳкоми Худовандро намедонанд.

⁸ Чи гуна шумо метавонед бигўед:

„Мо хирадманд ҳастем, ва шарияти Худованд бо мост“?

Дар ҳақиқат қалами козиби китобдонон онро ба чизи дурўфе табдил медиҳад.

⁹ Хирадмандон шармсор ва ошуфтахотир гардида, ба дом афтоданд;

инак, онҳо аз каломи Худованд нафрат карданд; пас хирадмандии онҳо аз чӣ иборат аст?

¹⁰ Бинобар ин занони онҳоро ба дигарон хоҳам дод,

киштзорҳои онҳоро — ба ворисони ғайр; зеро ки ҳамаи онҳо, аз хурд то калон, ба

тамаъкорӣ дода шудаанд, аз набӣ гирифта то қоҳин, саросар козибона рафтор мекунанд.

¹¹ Ва марази духтари қавми Маро сабукфикрона шифо дода,

„Осоиштагӣ! Осоиштагӣ!“ мегўяд, вале осоиштагӣ нест.

¹² Оё онҳо шарм медоранд, вақте ки қорҳои зишт мекунанд?

Не, шарм ҳам надоранд, аз ҳаё ҳам беҳабаранд; бинобар ин дар миёни афтодагон хоҳанд афтод, ва дар рўзе ки онҳоро доварӣ намоям, пешпо хоҳанд хўрд — мегўяд Худованд.

¹³ Онҳоро комилан талаф хоҳам кард, — мегўяд Худованд. —

На ангуре бар ток боқӣ хоҳад монд, на анцире бар дарахти анцир;

ва барғҳо пажмурда хоҳад шуд, ва он чи ба онҳо додаам,

ба дасти дигарон хоҳад гузашт».

¹⁴ Пас, мо чаро нишастаем?

Ҷамъ шавед, то ки ба шаҳрҳои истеҳкомдор равам,

ва дар он ҷо талаф шавем;

зеро ки Худованд Худои мо моро гирифтори ҳалокат кардааст,

ва моро оби заҳрдор нўшонидаст,

чунки пеши Худованд гуноҳ кардаем.

¹⁵ Осоиштагиро умедвор шудем, вале некие ҳосил нашуд;

замони шифоро интизор шудем, ва инак, даҳшат фаро расид.

¹⁶ «Аз қониби Дон фаҳ-фаҳи аспони вай шунида мешавад;

аз садои шеҳаи аспони зўровараш тамоми замин ба ларза меояд;

ва онҳо омада, замин ва ҳар чиро, ки дар он аст, —

шаҳр ва сокинонашро талаф мекунанд.

¹⁷ Зеро, инак, Ман бар шумо морони афъири мефиристам,

ки онҳоро афсун кардан мумкин нест,

ва онҳо шуморо заҳр хоҳанд зад», — мегўяд Худованд.

¹⁸ Кошки бар андўҳи худ ғолиб меомадам!

Аммо дилам андаруни ман сўзиш мекунад.

¹⁹ Инак, истиғосаи духтари қавми худро аз кишвари дурдаст мешунавам:

«Магар Худованд дар Сион нест? Магар Подшоҳаш дар он нест?» —

«Чаро онҳо Маро бо бутҳои худ, бо батолатҳои бегона ба ғазаб оварданд?»

²⁰ «Мавсими дарав гузашт, тобистон тамои шуд, вале мо наҷот наёфтаем».

²¹ Аз шикасти духтари қавми худ шикастадил ҳастам, тирарӯй гардидаам;

даҳшат маро фаро гирифтааст.

²² Оё баласон дар Чилёд нест?

Оё табибе дар он ҷо нест?

Пас чаро духтари қавми ман шифо наёфтааст?

БОБИ НУҲУМ

Давоми он.

9 Кошки сари ман чашмаи об мебуд, ва чашмонам — чашмаи ашк!

Рӯзу шаб барои шаҳидони духтари қавми худ мегиристам.

² Кошки дар биёбон мусофирхонае меёфтам! Қавми худро тарк карда, аз пешашон мерафтам, чунки ҳамаашон зинокоранд, анбӯҳи хоинонанд.

³ «Забони худро барои дурӯғ мисли камон зеҳ мекунамд, ва бар замин на аз барои ростӣ пурзӯр шудаанд, зеро ки аз як шарорат ба шарорати дигар мегузаранд, вале Маро намешиносанд», — мегӯяд Худованд.

⁴ Ҳар яке аз ёри худ барҳазар бошед, ва ба ҳеч бародар эътимод накунед, зеро ки ҳар бародар пойпечак медиҳад, ва ҳар ёр бӯхтон зада мегардад.

⁵ Ва ҳар яке ёри худро фиреб медиҳанд, ва сухани рост намегӯянд; забони худро ба дурӯғгӯй одат кунондаанд, то ба дараҷаи хастагӣ қачравӣ менамоёнд.

⁶ «Маскани ту андаруни макр аст; аз боиси макр намехоҳанд Маро бишносанд», мегӯяд Худованд.

⁷ Бинобар ин Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Инак, Ман онҳоро гудохта, имтиҳон хоҳам намуд, зеро ки нисбат ба духтари қавми Худ чӣ гуна метавонам амал кунам?»

⁸ Забони онҳо тири қотил аст, бо макр сухан меронад;

бо даҳони худ ба ёри худ суханони сулҳомез мегӯянд,

вале дар дили худ бар вай камин мегиранд.

⁹ Оё барои чунин аъмол ҷазо нахоҳам дод? — мегӯяд Худованд. —

Ва оё қони Ман аз чунин халқ интиқом нахоҳад гирифт?»

¹⁰ Барои кӯҳҳо гирья ва нола мекунам, ва барои чарогоҳҳои биёбон — навҳагарӣ, зеро онҳо сӯхтааст, ба тавре ки касе аз он ҷо гузар намекунад, ва садои рамаҳо шунида намешавад:

аз мурғони осмон гирифта то чорпоён пароканда шуда рафтаанд.

¹¹ «Ва Ман Ерусалимро ба сангтӯдаҳо, ба маъвои шағолон табдил хоҳам дод, ва шаҳрҳои Яхудоро биёбони ғайримаскуне хоҳам гардонид».

¹² Кист марди хирадманд, ки инро тавонад фаҳм кунад, ва даҳони Худованд ба ӯ сухан гуфта бошад, ва ӯ эзоҳ диҳад, ки чаро замин талаф шуда, мисли биёбоне сӯхтааст, ба тавре ки касе аз он ҷо гузар намекунад?

¹³ Ва Худованд мегӯяд: «Чунки онҳо шариати Маро, ки дар пешашон гузошта будам, тарк карданд, ва ба овози Ман гӯш надоданд, ва бар тибқи он рафтор накарданд,

¹⁴ Балки ба саркашии дили худ пайравӣ намуданд, ва ба Баалҳо низ, чунон ки падаронашон онҳоро таълим додаанд».

¹⁵ Бинобар ин Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Инак, Ман онҳоро, яъне ин қавмро, явшон хоҳам хӯронид, ва онҳоро оби заҳрдор хоҳам нӯшонид.

¹⁶ Ва онҳоро дар миёни халқҳои ки онҳо ва падаронашон намешинохтанд, пароканда хоҳам кард, ва шамшерро аз қафои онҳо хоҳам фиристод, то ки онҳоро талаф намоям».

¹⁷ Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Диққат диҳед, ва занони навҳагарро бихонед, то ки биёянд, ва назди занони хирадманд бифиристанед, то ки биёянд;

¹⁸ Бигзор онҳо шитоб намуда, барои мо навҳагарӣ кунанд,

то ки аз чашмони мо сиришк резад, ва аз мижғони мо об ҷорӣ шавад.

¹⁹ Зеро ки садои навҳа аз Сион шунида мешавад: „Чӣ сон мо тороч шудаем!

Мо бағоят шармсор гардидаем, зеро ки заминро тарк кардаем, ва масканҳои мо фуру ғалтидааст“».

²⁰ Пас, эй занон, каломи Худовандро бишнавед, ва бигзор гӯши шумо каломи даҳони Ҷоро бипазирад;

ва шумо ба духтарони худ навҳаро таълим диҳед, ва ҳар зан ба дугонаи худ — овозандозиро.

²¹ Зеро ки мамот ба тирезаҳои мо баромада, ба кӯшқҳои мо дохил шудааст, то ки тифлонро аз кӯчаҳо

ва ҷавононро аз майдонҳо талаф намояд.

²² Бигӯй: «Худованд чунин мегӯяд: „Ва ҷасадҳои одамон мисли ахлоте бар рӯи саҳро,

ва мисли бандҳои дар қафои даравгар афтодааст, ва касе нест, ки онҳоро ҷамъ кунад“».

²³ Худованд чунин мегӯяд: «Бигзор хирадманд бо хиради худ наболад, ва зӯрвар бо зӯри худ наболад, ва сарватдор бо сарвати худ наболад,

²⁴ Балки каси боланда фақат бо ин биболод, ки Маро фаҳм мекунад ва мешиносад, ки Ман Худованд ҳастам, ки марҳамат, инсоф ва адолатро бар замин ба амал меоварам, зеро фақат ҳамин барои Ман матлуб аст», — мегӯяд Худованд.

²⁵ «Инак, айёме фаро мерасад, — мегӯяд Худованд, — ки Ман ҳамаи онҳоеро, ки дар ҷисм махтун ҳастанд, ҷазо хоҳам дод:

²⁶ Миср ва Яҳудо, ва Адӯм ва банӣ-Аммӯн ва Мӯоб, ва ҳамаи онҳоеро, ки мӯи чаккаҳошонро метарошанд ва дар биёбон сокинанд; зеро ки ҳамаи ин халқҳо номахтунанд, ва тамоми хонадони Исроил дили номахтун доранд».

БОБИ ДАҲУМ

Охири каломи назди дарвоза: Худо бутҳоро несту нобуд карда, қавми Худро ҷазо хоҳад дод.

10 Каломеро, ки Худованд ба шумо, эй хонадони Исроил, мегӯяд, бишнавед.

² Худованд чунин мегӯяд:

«Роҳи халқҳоро таълим нагиред ва аз аломоти осмон натарсед,

чунон ки халқҳо аз онҳо метарсанд;

³ Зеро ки фароизи қавмон ҳечу пуч аст:

дарахте аз ҷангал мебурранд, ки онро дасти наҷҷор бо тешае метарошад,

⁴ Бо нуқра ва тилло онро зинат медиҳад, бо мехҳо ва болға мустақкам мекунад, то ки ночунбон бошад.

⁵ Онҳо мисли хӯсае дар полиз мебошанд, ва наметавонанд сухан ронанд; онҳоро бардошта бурдан лозим аст, чунки наметавонанд қадам зананд.

Аз онҳо натарсед, зеро ки наметавонанд осебе расонанд, валекин некӣ кардан ҳам аз дасташон намеояд».

⁶ Монанди Ту, эй Худованд, нест!

Ту бузург ҳастӣ, ва исми Ту дар қудрат бузург аст.

⁷ Кист, ки аз Ту, эй Подшоҳи халқҳо, натарсад?

Зеро ки Ту сазовори ин ҳастӣ;

чунки дар миёни ҳамаи хирадмандони халқҳо ва дар тамоми мамоликашон монанди Ту нест.

⁸ Онҳо аз як сар ҷоҳил ва беақл мебошанд; таълимоташон ҳечу пуч аст: аз ғӯлачӯб иборат аст.

⁹ Нуқраи тахтагӣ аз Таршиш оварда шудааст, ва тилло — аз Уфоз;

маснӯи наҷҷор ва амали дасти заргар аст; матои лочвард ва арғувон либоси онҳост; ҳамаи онҳо маснӯоти хунармандон аст.

¹⁰ Вале Худованд Худои ростист;

ӯ Худои Ҳай ва Подшоҳи ҷовидонист;

аз ғазоби ӯ замин ба ларза меояд, ва халқҳо ба қаҳри ӯ наметавонанд тоб оваранд.

¹¹ Ба онҳо чунин бигӯед: худоёне ки осмон ва заминро наофаридаанд, аз рӯи замин ва аз зери осмон нест хоҳанд шуд.

¹² ӯ заминро бо қуввати Худ офарид, дунёро бо ҳикмати Худ барқарор намуд, ва осмонро бо хиради Худ густаронид.

¹³ Ҳамин ки ӯ овоз диҳад, обҳо дар осмон ғулғула меандозад,

ва ӯ абрҳоро аз ақсои замин боло мебардорад, барқҳоро барои борон ба вучуд меоварад, ва бодро аз маҳзанҳои Худ берун меоварад.

¹⁴ Ҳар одам аз ақл бегона,

ва ҳар заргар аз санаме ки сохтааст,

шармсор хоҳад шуд,

зеро ки бутҳои вай чизи дурӯф аст,

ва ҳеч нафасе дар онҳо нест.

¹⁵ Онҳо ҳечу пуч аст, амали фиребгарист;

чун ба доварӣ дучор оянд, нест хоҳанд шуд.

¹⁶ ӯ, ки насибаи Яъқуб аст, мисли онҳо нест,

зеро ки ӯ Офаринандаи тамоми мавҷудот аст, ва Исроил сибти мероси ӯст;

исми ӯ Худованди лашкарҳост.

¹⁷ Эй, ки дар муҳосира нишастай,

бору буди худро аз замин бардор,

¹⁸ Зеро ки Худованд чунин мегӯяд:

«Инак, Ман ҳамин дафъа сокинони ин заминро дур хоҳам андохт, ва онҳоро ба танг хоҳам овард, то ки фаҳм кунанд».

¹⁹ Вой бар ман дар ин шикасти ман!

Ҷароҳати ман саҳт аст; вале ман гумон карда будам,

ки ин фақат нотобист, ва ман онро паси сар хоҳам кард.

²⁰ Хаймаи ман хароб гардид, ва ҳамаи танобҳоям канда шуд;

писаронам аз пеши ман рафтанд, ва онҳо нестанд; дигар касе нест, ки хаймаи маро бигустаронад

ва пардаҳои маро биовезад;

²¹ Зеро ки ҷӯпонон аз ақл бегона шуданд,

ва Худовандро ҷустуҷӯ накарданд,

бинобар ин муваффақият наёфтанд,

ва тамоми рамаи онҳо пароканда шуд.

²² Инак, овозае ба гӯш мерасад,

ва ғулғулаи азиме аз кишвари шимолӣ,

то ки шаҳрҳои Яҳудоро ба биёбон,

ба маъвои шағолон мубаддал намояд.

²³ Ман, эй Худованд, медонам, ки роҳи одам

дар ихтиёри вай нест,

ва касе ки роҳ меравад, қадамҳои худро наметавонад ҳидоят намояд.

²⁴ Маро, эй Худованд, ҷазо бидеҳ, аммо аз рӯи инсоф,

на аз рӯи ғазоби Худ: мабодо маро кам кунӣ.

²⁵ Ҷазоби Худро бар халқҳое бирез, ки Туро намешиносанд,

ва бар қабилаҳое ки исми Туро намехонанд;

зеро ки онҳо Яъқубро хӯрдаанд, ва ўро хӯрда,

талаф намудаанд,

ва манзили ўро хароб кардаанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Мазаммат намудан қавро барои беимонӣ.

Ҳаёти Ирмиё дар хатар.

- 11** Каломе ки бар Ирмиё аз ҷониби Худованд нозил шуда, гуфт:
- ² «Суханони ин аҳдро бишнавед ва ба мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим бигӯед.
- ³ Ва ба онҳо бигӯӣ: Худованд, Худои Исроил чунин мегӯяд: малъун бод касе ки суханони ин аҳдро нашнавад,
- ⁴ Ки онро ба падарони шумо дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср, аз кӯраи оҳан берун овардам, амр фармуда, гуфтам: овози Маро бишнавед ва ҳар он чиро, ки ба шумо амр фармоям, ба ҷо оваред, — ва шумо қавми Ман хоҳед буд, ва Ман Худои шумо хоҳам буд,
- ⁵ То қасамеро, ки ба падарони шумо хӯрдаам, ба ҷо оварам, яъне заминеро, ки шир ва асал дар он ҷорист, чунон ки имрӯз аст, ба онҳо бидиҳам». Ва ман дар ҷавоб гуфтам: «Омин, эй Худованд».
- ⁶ Ва Худованд ба ман гуфт: «Ҳамаи ин суханонро дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим эълон намо ва бигӯӣ: суханони ин аҳдро бишнавед ва онҳоро ба ҷо оваред.
- ⁷ Зеро ки Ман падарони шуморо, аз рӯзе ки онҳоро аз Миср берун овардам, то имрӯз сахт таъкид намудам; ҳар рӯз аз субҳидам онҳоро таъкид намуда, гуфтам: овози Маро бишнавед.
- ⁸ Валекин онҳо нашнданд ва гӯши худро ҳам накарданд, балки ҳар яке бар тибқи саркашии дили шарири худ рафтор карданд; ва Ман ҳамаи суханони ин аҳдро бар онҳо овардам, ки иҷро кардани онро Ман ба онҳо амр фармуда будам, вале онҳо иҷро накарданд».
- ⁹ Ва Худованд ба ман гуфт: «Суиқасде дар миёни мардуми Яҳудо ва сокинони Ерусалим вучуд дорад:
- ¹⁰ Онҳо ба гуноҳҳои аҷдоди худ, ки аз шунидани суханони Ман рӯ тофта буданд, баргаштанд, ва онҳо худоёни дигарро пайравӣ карданд, то ки ба онҳо ибодат намоянд. Хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо аҳди Маро, ки бо падаронашон баста будам, поймол карданд.
- ¹¹ Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман мусибате бар онҳо хоҳам овард, ки аз он натавонанд раҳо шаванд, ва сӯи Ман истиғоса хоҳанд бурд, вале Ман онҳоро иҷобат нахоҳам кард.
- ¹² Ва он гоҳ шаҳрҳои Яҳудо ва сокинони Ерусалим рафта, ба худоёне ки барояшон бухур месӯзонанд, истиғоса хоҳанд бурд, вале он худоён онҳоро дар вақти мусибаташон ба ҳеҷ вачҳ наҷот нахоҳанд дод.
- ¹³ Зеро ки худоёни ту, эй Яҳудо, баробари шумораи шаҳрҳои ту ҳастанд; ва баробари шумораи кӯчаҳои Ерусалим шумо барои қабоҳат

қурбонгоҳҳо барпо кардаед, яъне қурбонгоҳҳо аз ваҳри сӯзонидани бухур барои Баал.

¹⁴ Ва ту барои ин қавм дуо нагӯӣ, ва барои онҳо овози тазарруъ ва истиғоса баланд накун, зеро вақте ки онҳо ба сабаби мусибати худ сӯи Ман бихонанд, иҷобат нахоҳам кард.

¹⁵ Маҳбуби Маро дар хонаи Ман чӣ кор аст, дар сурате ки ӯ бисъёр корҳои бад кардааст? Ва оё гӯшти муқаддас метавонад гуноҳхоятро аз ту дур кунад,

ки дар вақти бадкирдории худ ин қадар вачд менамой?

¹⁶ Худованд туро зайтуни сарсабзи хушсамар ва хушманзар номидааст, ва алҳол ӯ бо садои ғулғулаи азиме бар вай оташ зад, ва шоҳаҳои он шикаст.

¹⁷ Ва Худованди лашкарҳо, ки ниҳоли туро шинондааст, мусибате бар ту фармуд, аз боиси бадие ки хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо ба муқобили худашон карданд, яъне барои Баал бухур сӯзонид, Маро ба ғазаб оварданд».

¹⁸ Ва Худованд ба ман маълум кард, ва ман дониستم:

он гоҳ Ту аъмоли онҳоро ба ман нишон додӣ.

¹⁹ Ва ман мисли барраи дастомӯзе будам, ки онро ба забҳ мебаранд;

ва намедонистам, ки бар зидди ман ниятҳои баде доранд:

«Дарахтро бо меваи он талаф намоем, ва аз арсаи ҳаёт онро барканем, то ки номаш дигар зикр наёбад».

²⁰ Вале Ту, эй Худованди лашкарҳо, ки довари одил ҳастӣ,

ва ботину дилро меозмой, чунин бикун, ки аз онҳо интиқом гирифтатро бубинам, зеро ки даъвои худро пеши Ту зоҳир намудаам.

²¹ Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд дар ҳаққи мардуми Анотӯт, ки қасди ҷони ту дошта, мегӯянд: «Ба исми Худованд нубувват накун, то ки аз дасти мо намирӣ».

²² Бинобар ин Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Инак, онҳоро ҷазо хоҳам дод: ҷавонашон ба дами шамшер хоҳанд мурд, писаронашон ва духтаронашон аз қаҳти хоҳанд мурд.

²³ Ва бақияе аз онҳо нахоҳад монд, зеро ки Ман бар мардуми Анотӯт дар соли ҷазои онҳо мусибате хоҳам овард».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Фош кардани гуноҳҳои қавм.

- 12** Ту, эй Худованд, одил хоҳӣ баромад, агар ман бо Ту мубоҳиса намоям, аммо бо Ту дар бораи доварӣ сухан хоҳам ронд: чаро роҳи шарирон муваффақиятнок аст, ва ҳамаи хоинон некрӯзанд?
- ² Ту ниҳоли онҳоро шинондай, ва онҳо реша давондаанд,

ва нашъунамо ёфта, мева ҳам додаанд;
Ту ба даҳони онҳо наздик ҳастӣ, валекин аз
ботинашон — дур.

³ Ва Ту, эй Худованд, маро медонӣ,
ва маро дидаӣ, ва дили маро нисбат ба Худат
имтиҳон намудай.

Пас онҳоро мисли гӯсфандон барои забҳ берун
овар,

ва онҳоро барои рӯзи қатл таъин намо.

⁴ То ба кай замин мотам хоҳад гирифт,
ва алафи ҳамаи саҳроҳо хушк хоҳад шуд?

Чорпоён ва мурғон аз боиси шарорати сокинони
он талаф мешаванд,
зеро ки он шахсон мегӯянд: «Ў ояндаи моро
нахоҳад дид».

⁵ «Агар ту бо пиёдагардон давида, хаста шуда
бошӣ,

чӣ гуна бо аспсаворон мусобиқа хоҳӣ кард?

Ва агар дар сарзамини осоишта ту ба ҳарос
афтада бошӣ,

дар ҷангалистони анбӯҳи Урдун чӣ гуна рафтор
хоҳӣ кард?

⁶ Зеро ки ҳатто бародаронат ва хонадони падарат,
ҳатто онҳо ба ту хиёнат менамоёнд,
ҳатто онҳо аз қафоят бо овози баланд хитоб
мекунанд;

ба онҳо, вақте ки ба ту суханони нек гӯянд, бовар
накун».

⁷ «Хонаи Худро тарк кардам; мероси Худро
партофтам;

ҷононаи Худро ба дасти душманонаш супурдам.

⁸ Мероси Ман барои Ман мисли шери ҷангал шуд;
овозашро ба Ман баланд кард, бинобар ин аз вай
нафрат намудам.

⁹ Оё мероси Ман бози рангин аст,
ки бозони дигар аз ҳар тараф ба он ҳамла
карданд?

Рафта, тамоми ҳайвоноти саҳроро чамъ кунед,
ва омада, гӯшти онро бихӯред.

¹⁰ Чӯпонони бисъёр тоқзори Маро хароб карданд,
қитъаи Маро поймол сохтанд;

қитъаи маҳбуби Маро ба биёбони вайронае
табдил доданд.

¹¹ Онро вайрона карданд,
ва он вайрона шуда, пеши Ман мотам гирифтааст;
тамоми замин вайрона шудааст,
зеро касе нест, ки инро дар дили худ роҳ диҳад.

¹² Ба ҳамаи теппаҳои биёбон тороҷгарон омаданд,
чунки шамшери Худованд аз як канори замин
то канори дигари замин талаф менамоёнд;
барои ҳеч башаре осоиштагӣ нест.

¹³ Гандум коштанд, вале хор даравиданд;
заҳмат кашида, манфиате наиданд;
ва шумо аз маҳсулоти худ, ба сабаби оташи хашми
Худованд, хиҷил гардед».

¹⁴ Худованд дар бораи ҳамаи ҳамсоягони шарирӣ
Худ, ки таҷовуз менамоёнд ба мулке ки Ў ба қавми
Худ — Исроил мерос додааст, чунин мегӯяд: «Инак,

Ман онҳоро аз заминашон хоҳам барканд, ва
хонадони Яҳудоро аз миёни онҳо хоҳам барканд.

¹⁵ Ва баъд аз он ки онҳоро барканам, Ман рӯҷуъ
намуда, ба онҳо раҳм хоҳам кард, ва ҳар якеро ба
мулки вай, ва ҳар якеро ба замини вай хоҳам
баргардонид.

¹⁶ Ва агар онҳо роҳҳои қавми Маро ба хубӣ
таълим гирифта, ба исми Ман, яъне „ба ҳаёти
Худованд“ гӯён қасам ёд кунанд, — чунон ки онҳо
ба қавми Ман таълим дода буданд, ки ба Баал
қасам ёд кунанд, — дар он сурат онҳо дар миёни
қавми Ман ҷойгир хоҳанд шуд.

¹⁷ Вале агар нашнавад, он гоҳ чунин халқро
барканда, талаф хоҳам намуд», — мегӯяд Худованд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Камарбанди катон — симои қавми фосидшуда.

13 Худованд ба ман чунин гуфт: «Бирав ва
барои худ камарбанди катоне бихар ва онро
бар камари худ бибанд, вале онро дар об нағӯтон».

² Ва ман камарбандро мувофиқи каломи
Худованд харидам, ва онро ба камари худ бастам.

³ Ва каломи Худованд дафъаи дуюм бар ман
нозил шуда, гуфт:

⁴ «Камарбандеро, ки харидӣ, ва он бар камари
туст, бигир, ва бархоста, сӯи Фурот рав ва онро дар
шикофи саҳра пинҳон кун».

⁵ Ва ман рафта, онро назди Фурот пинҳон кардам,
чунон ки Худованд ба ман амр фармуд.

⁶ Ва баъд аз гузаштани рӯзҳои зиёде Худованд ба
ман гуфт: «Бархоста, сӯи Фурот рав, ва
камарбандеро, ки ба ту амр фармуда будам, ки дар
он ҷо пинҳон кунӣ, аз он ҷо бигир».

⁷ Ва ман сӯи Фурот рафта, кофтам, ва
камарбандро аз ҷое ки пинҳон карда будам,
гирифтам, ва инак, камарбанд пӯсида буд, ба тавре
ки мутлақо кор намеомад.

⁸ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

⁹ «Худованд чунин мегӯяд: кибри Яҳудо ва кибри
азими Ерусалимро ҳамин тавр талаф хоҳам намуд.

¹⁰ Ин қавми шарир, ки аз шунидани суханони Ман
гардан метобанд, саркашии дилҳои худро пайравӣ
менамоёнд, ва аз қафои худоёни бегона мераванд,
то ки ба онҳо ибодат ва сачда кунанд, мисли ин
камарбанде ки мутлақо кор намеояд, хоҳанд шуд.

¹¹ Зеро, чунон ки камарбанд ба камари одам
мечаспад, ончунон Ман тамоми хонадони Исроил
ва тамоми хонадони Яҳудоро ба Худам
часпонидам, — мегӯяд Худованд, — то ки барои
Ман қавм, ва исм, ва фаҳр, ва зинат бошанд,
валекин нашнданд.

¹² Ва ту ба онҳо ин каломро бигӯй: Худованд,
Худои Исроил чунин мегӯяд: „Ҳар машк аз шароб
пур хоҳад шуд“. Ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт: „Оё мо
намедонем, ки ҳар машк аз шароб пур хоҳад шуд?“

¹³ Ва ту ба онҳо бигӯй: „Худованд чунин мегӯяд:
инак, Ман ҳамаи сокинони ин заминро бо

подшоҳоне ки бар тахти Довуд нишастаанд, ва коҳинон ва анбиё ва ҳамаи сокинони Ерусалимро аз шароб то ба дараҷаи мастӣ пур хоҳам кард,

¹⁴ Ва онҳоро, яъне падарон ва писаронро, ба якдигар зада, пора-пора хоҳам кард; дар вақти талаф сохтани онҳо дилсӯзӣ, шафқат ва раҳм нахоҳам кард“».

¹⁵ Бишнавед ва ғӯш диҳед ва ҷавобаландӣ накунед!

Зеро ки Худованд сухан меронад.

¹⁶ Худованд Худои худро ҷалол диҳед пеш аз он ки Ў торикиро падид оварад, ва пеш аз он ки пойҳои шумо бар кӯҳҳои тираранг билағҷад;

ва шумо рӯшноиро интизор хоҳед шуд, вале Ў онро зулмот хоҳад гардонид ва ба абри сиёҳе мубаддал хоҳад кард.

¹⁷ Ва агар шумо инро нашнавед, ҷони ман аз дидани ғурури шумо ба таври пинҳонӣ гирия хоҳад кард;

ва чашми ман зор-зор гирифта, ашк хоҳад рехт, зеро ки рамаи Худованд ба асирий бурда шудааст.

¹⁸ Ба подшоҳ ва ба модари ӯ бигӯй: «Поёнтар биншинед, чунки аз сарҳотон тоҷи шавкати шумо афтодааст.

¹⁹ Шаҳрҳои ҷанубӣ баста шудааст, ва касе нест, ки онҳоро бикшояд; тамоми Яҳудо ба асирий бурда шудааст, комилан ба асирий бурда шудааст.

²⁰ Чашмони худро баланд кунед ва онҳоеро, ки аз шимол меоянд, бубинед; рамае ки ба ту дода шуда буд, он рамаи шавкати ту қучост?

²¹ Ту чӣ хоҳӣ гуфт, чун Ў туро танбеҳ намояд? Худат, охир, онҳоро омӯхта кардай, ки бар ту сардор бошанд;

оё дардҳо туро, мисли зане ки мезояд, фаро намегирад?

²² Ва агар дар дили худ бигӯй: „Чаро ин чизҳо ба ман рӯй додааст?“ —

ба сабаби гуноҳҳои зиёди ту доманат кушода шудааст,

пошнаҳоят бо зӯрӣ бараҳна гардидааст.

²³ Оё ҳабашӣ метавонад пӯсти худро дигаргун созад,

ва паланг — доғҳои худро?

Ончунон шумо низ, ки ба бадкорӣ омӯхта шудаед, оё метавонед кори нек бикунед?

²⁴ Ва Ман онҳоро мисли коҳрезае ки бо боди биёбон бурда мешавад, пароканда хоҳам кард.

²⁵ Насибаи ту, қисмате ки барои ту аз ҷониби Ман чен карда шудааст,

ҳамин аст, — мегӯяд Худованд, — аз он сабаб, ки ту

Маро фаромӯш кардай ва ба дурӯғ эътимод намудай.

²⁶ Ва Ман низ доманатро бар рӯи ту бардоштам,

ва аврати ту намудор шуд.

²⁷ Фиску фучури ту ва ваҷди шаҳвонии ту, зиштии зинкориҳои ту ва қабоҳатҳои туро бар теппаҳои саҳро дидаам.

Вой бар ту, эй Ерусалим!

Пас аз ин ту то ба кай пок нахоҳӣ шуд?»

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Пешгӯй дар бораи хушксолий ва қаҳтӣ.

14 Каломи Худованд, ки дар бораи хушксолий бар Ирмиё нозил шудааст.

² «Яҳудо мотам гирифтааст, ва дарвозаҳояш вайрон шуда, бар замин хобидааст,

ва истиғосаи Ерусалим баланд мешавад.

³ Ва акобирашон навкарони худро барои об мефиристанд;

онҳо назди ҳавзҳо меоянд, аммо об намеёбанд; бо зарфҳои холӣ бармегарданд;

ошуфта ва хиҷил гардида, сарҳои худро мепӯшонанд.

⁴ Азбаски замин кафидааст,

зеро дар мамлакат борон наборидааст, бинобар ин зироаткорон ошуфта гардида, сарҳои худро мепӯшонанд.

⁵ Ҳатто ғизол дар саҳро зоида, бачаашро тарк мекунад,

чунки сабзае нест.

⁶ Ва гӯрхарон бар теппаҳо истода, мисли шағолон ҳаворо фуру мебаранд; чашмони онҳо хира шудааст, чунки алафе нест».

⁷ Агарчи гуноҳҳои мо бар зидди мо шаҳодат медиҳад,

Ту, эй Худованд, ба хотири исми Худ амал нам; зеро ки муртадиҳои мо бисъёр шудааст, ва мо пеши Ту гуноҳкор ҳастем.

⁸ Эй умеди Исроил, ки варо дар вақти тангӣ наҷот медиҳӣ!

Чаро Ту дар ин замин мисли бегонае мебошӣ, ва мисли меҳмоне ки барои шабгузаронӣ омада бошад?

⁹ Чаро Ту мисли шахси саргаранге мебошӣ, ва мисли паҳлавоне ки наметавонад наҷот диҳад? Валекин Ту, эй Худованд, дар миёни мо ҳастӣ, ва мо ба исми Ту номида шудаем, пас моро тарк накун.

¹⁰ Худованд дар бораи ин қавм чунин мегӯяд: «Чунон ки онҳо ба овора гаштан муҳаббат дошта, пойҳои худро нахостанд боздоранд, ончунон Худованд ба онҳо тавачҷӯх накард, ва алҳол гуноҳашонро ба ёд оварда, онҳоро барои маъсияташон ҷазо медиҳад».

¹¹ Ва Худованд ба ман гуфт: «Барои манфиати ин қавм дуо нагӯй.

¹² Агар онҳо рӯза доранд, тазарруашонро нахоҳам шунид; ва агар қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордӣ биёранд, онро қабул нахоҳам кард, балки Ман

онҳоро бо шамшер ва қаҳтӣ ва вабо талаф хоҳам намуд».

¹³ Ва ман гуфтам: «ё Худоё Худовандо! Инак, анбиё ба онҳо мегӯянд: „Шамшерро нахоҳед дид, ва қаҳтӣ ба шумо воқеъ нахоҳад шуд, балки осоиштагии пайдоре ба шумо дар ин макон хоҳам дод“».

¹⁴ Ва Худованд ба ман гуфт: «Анбиё ба исми Ман бардурӯғ нубувват мекунанд; Ман онҳоро нафиристодаам ва ба онҳо амр нафармудаам ва сухане нагуфтаам; онҳо рӯъёи дурӯғ ва ҷоду ва батолат ва мақри дили худро ба шумо нубувват мекунанд.

¹⁵ Бинобар ин Худованд дар бораи анбиё чунин мегӯяд: онҳо ба исми Ман нубувват мекунанд, ва ҳол он ки Ман онҳоро нафиристодаам, ва онҳо мегӯянд: „Шамшер ва қаҳтӣ дар ин замин воқеъ нахоҳад шуд“; ин анбиё аз шамшер ва қаҳтӣ талаф хоҳанд шуд.

¹⁶ Ва қавме ки онҳо барояшон нубувват мекунанд, ба сабаби қаҳтӣ ва шамшер дар кучаҳои Ерусалим партофта хоҳанд шуд, ва касе нахоҳад буд, ки онҳо ва занони онҳо ва писарон ва духтарони онҳоро дафн кунад; ва Ман шарорати онҳоро бар онҳо хоҳам рехт.

¹⁷ Ва ин каломро ба онҳо бигӯй: „Бигзор чашмонам шабу рӯз ашк резад, ва ашкаш хотима наёбад; зеро ки духтари бокираи қавми ман бо шикасти азиме шикаст хӯрдааст, бо зарбае ки ҳалокатовар аст.

¹⁸ Агар ба саҳро бароям, — инак, шаҳидони шамшер; ва агар ба шаҳр дароям, — инак, гирифтормони қаҳтӣ; зеро ки ҳам набӣ ва ҳам коҳин бар замин овора шуда мегарданд ва ҳеҷ чизро намедонанд“».

¹⁹ Магар Ту Яҳудоро тамоман рад кардай? Магар ҷони Ту аз Сион нафрат намудааст? Чаро моро тавре зарба задай, ки барои мо ҳеҷ шифое нест? Осоиштагиरो умедвор шудем, ва ҳеҷ хайре нест; ва замони шифоро интизор шудем, ва инак, даҳшат падид омад.

²⁰ Мо, эй Худованд, ба шарорати худ, ба маъсияти падарони худ иқрор мебошем, зеро ки пеши Ту гуноҳ кардаем.

²¹ Ба хотири исми Худ моро рад нанамо; тахти ҷалоли Худро беобрӯ накун; аҳди Худро, ки бо мо бастай, ба ёд овар ва онро нашикан.

²² Оё дар миёни бутҳои халқҳо ба вучуд оварандагони борон ҳастанд? Ва оё осмон худ аз худ метавонад борон биборонад?

Ин, охир, Ту, эй Худованд, Худои мо ҳастӣ, ва мо ба Ту умед хоҳем баст,

зеро ки Ту ҳамаи ин чизҳоро офаридаӣ.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Ҳалокати қавм ногузир аст.

¹⁵ Ва Худованд ба ман гуфт: «Ҳатто агар Мусо ва Самуил ба ҳузури Ман биистанд, ҷони Ман ба ин қавм моил нахоҳад шуд; онҳоро аз ҳузури Ман дур андоз, то бираванд.

² Ва агар ба ту бигӯянд: „Ба кучо биравем?“ — ба онҳо бигӯй: Худованд чунин мегӯяд: „Он ки маҳкум ба марг аст — ба марг, ва он ки маҳкум ба шамшер аст — ба шамшер, ва он ки маҳкум ба қаҳтист — ба қаҳтӣ, ва он ки маҳкум ба асирист — ба асирий дучор хоҳад шуд“.

³ Ва Ман бар онҳо чор навъ мусибатро амр хоҳам фармуд, — мегӯяд Худованд: — Шамшерро барои куштан, ва сагонро барои даридан, ва мурғони осмон ва ҳайвоноти саҳроро барои хӯрдан ва талаф кардан.

⁴ Ва Ман онҳоро барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшат табдил хоҳам дод, аз боиси Менашше ибни Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо ва корҳое ки ӯ дар Ерусалим кардааст.

⁵ Кист, ки бар ту, эй Ерусалим, раҳм кунад, ва кист, ки ба ту ҳамдардӣ изҳор намояд, ва кист, ки омада, аҳволи туро бипурсад?

⁶ Ту Маро тарк кардӣ, — мегӯяд Худованд, — ақиб гаштӣ; бинобар ин Ман дасти Худро бар ту дароз карда, туро талаф хоҳам намуд: аз пушаймон шудан безорам.

⁷ Ва Ман онҳоро назди дарвозаҳои замин бо ғалбер бод хоҳам дод; қавми Худро аз фарзандҳошон маҳрум сохта, талаф хоҳам намуд, чунки онҳо аз роҳҳои худ нагаштанд.

⁸ Бевазанони онҳо пеши назари Ман аз реги даръё зиёдтаранд; бар онҳо, бар модари ҷавонон, тороҷгареро хоҳам овард, ки дар нимирӯзӣ тороҷ мекунанд; онҳоро ногаҳон дар тарс ва даҳшат хоҳам андохт.

⁹ Зане ки ҳафт бача зоидааст, беҳуш гардида, ҷон медиҳад; офтоби вай дар миёнаи рӯз ғуруб намуда, вай шармсор ва хиҷил шудааст; бақияи онҳоро низ пеши назари душманонашон ба дами шамшер хоҳам супурд», — мегӯяд Худованд.

¹⁰ Вой бар ман, эй модарам, ки ту маро марде зоидаӣ, ки тамоми аҳли замин бо ман низоъ ва нифоқ мекунанд! На ба касе қарз додаам, ва на аз касе қарз гирифтаам, лекин ҳама ба ман лаънат мехонанд.

¹¹ Худованд мегӯяд: «Оё Ман туро ба манфиати ту тақвият надодам?

Оё дар замони мусибат ва дар замони тангӣ душманонатро пеши ту мағлуб накардам?

¹² Оё метавонанд оҳан, яъне оҳани шимолӣ, ва мисро бишкананд?

¹³ Сарвати ту ва ҳазинаҳои туро аз боиси ҳамаи гуноҳҳои ки ту дар тамоми ҳудуди худ кардӣ, муфт ба тороҷ хоҳам дод.

¹⁴ Ва туро бо душманонат ба замин ки намедонӣ, хоҳам кӯчонид,

зеро ғзаби Ман оташ гирифтааст, ва он бар шумо аланга хоҳад зад».

¹⁵ Ту, эй Худованд, инро медонӣ; пас, маро ба ёд овар ва тафаққуд намо, ва интиқоми маро аз таъқибкунандагонам бигир; ба сабаби пурсабрии Худ маро талаф накун; бидон, ки ба хотири Ту бори нангро бардоштаам.

¹⁶ Суханони Ту пайдо шуд, ва ман онҳоро фурӯ бурдам,

ва каломи Ту шодии ман ва хурсандии дили ман гардид,

зеро ки ман ба исми Ту, эй Худованд Худои лашкарҳо, номида шудаам.

¹⁷ Дар маҷлиси бозигарон нанишастаам ва дилхушӣ накардаам;

аз дасти Ту танҳо нишастам, зеро ки Ту маро аз ғзаб пур кардӣ.

¹⁸ Чаро дарди ман доимист, ва захми ман саҳт аст, ба тавре ки шифоро намепазирад? Ту барои ман чашмаи яъсовар, оби бевафо будӣ.

¹⁹ Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: «Агар ту баргардӣ, Ман туро қабул хоҳам кард, он гоҳ ба ҳузури Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбаҳоро аз ночиз берун оварӣ, мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; онҳо назди ту хоҳанд баргашт, вале ту назди онҳо нахоҳӣ баргашт.

²⁰ Ва Ман туро барои ин қавм ҳисори мустаҳкамӣ мисин хоҳам гардонид;

ва онҳо ба муқобили ту хоҳанд ҷангид, вале бар ту ғолиб нахоҳанд омад, зеро Ман бо ту ҳастам, то ки туро наҷот диҳам ва раҳо кунам, — мегӯяд Худованд. —

²¹ Ва туро аз дасти шарирон раҳо хоҳам кард, ва туро аз дасти ситамгарон халосӣ хоҳам дод».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Валангор шудани мамлакат ва ба асирий рафтани қавм.

Ирмиё бояд бе зан бимонад.

16 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Барои худ зан нагир, ва туро дар ин макон писарон ва духтарон набошанд.

³ Зеро Худованд дар бораи писарон ва духтароне ки дар ин макон зоида мешаванд, ва дар бораи модарони онҳо, ки онҳоро мезоянд, ва дар бораи падарони онҳо, ки онҳоро дар ин замин ба вучуд меоваранд, чунин мегӯяд:

⁴ Онҳо аз бемориҳои саҳт хоҳанд мурд; барои онҳо касе навҳа нахоҳад кард, ва онҳо дафн карда нахоҳанд шуд, балки мисли ахлоте бар рӯи замин хоҳанд буд; ва ба дами шамшер ва аз қаҳтӣ талаф хоҳанд шуд, ва ҷасадҳои мурдаи онҳо хӯроки мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳад шуд.

⁵ Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: ба хонаи мотам надаро, ва барои навҳа кардан нарав, ва ба онҳо таъзия баён накун; зеро ки Ман, — мегӯяд Худованд, — осоиштагии Худро, яъне эҳсон ва марҳаматро аз ин қавм дур кардаам.

⁶ Ва калонон ва хурдон дар ин замин хоҳанд мурд, ва дафн карда нахоҳанд шуд, ва барои онҳо навҳагарӣ нахоҳанд кард, ва бадани худро харошида маҷрӯҳ нахоҳанд намуд, ва барои онҳо мӯйсари худро нахоҳанд тарошид.

⁷ Ва барои онҳо нон нахоҳанд шикаст, то ки ба мотамдорон дар бораи мурдагонашон таъзия баён кунанд, ва ба онҳо косаи таъзиятро дар бораи падар ё модарашон нахоҳанд нӯшонид.

⁸ Ба хонаи базм низ надаро, то ки бо онҳо нишаста, бихӯрӣ ва бинӯшӣ.

⁹ Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман дар пеши назари шумо ва дар айёми шумо садои шодӣ ва садои хурсандӣ, овози домод ва овози арӯсро аз ин макон нест хоҳам кард.

¹⁰ Ва ҳангоме ки ту ба ин қавм ҳамаи ин суханонро баён намоӣ, ва онҳо ба ту бигӯянд: „Аз чӣ сабаб Худованд тамоми ин мусибати бузургро бар зидди мо изҳор кардааст? Ва маъсияти мо чист, ва гуноҳе ки пеши Худованд Худои худ кардаем, чист?“ —

¹¹ Он гоҳ ба онҳо бигӯӣ: аз он сабаб, ки падарони шумо Маро тарк карданд, — мегӯяд Худованд, — ва худоёни дигарро пайравӣ намуда, ба онҳо ибодат ва сачда карданд, валекин Маро тарк намуданд, ва шариати Маро риоя накарданд.

¹² Ва шумо аз падарони худ боз ҳам бадтар рафтор кардед, ва ҳар яке аз шумо саркашии дили шарири худро пайравӣ менамоёд, бе он ки Маро бишнавад.

¹³ Ба ин сабаб Ман шуморо аз ин замин ба замин ки шумо ва падаронатон надонистаед, хоҳам партофт, ва шумо дар он ҷо худоёни дигарро рӯзу шаб ибодат хоҳед намуд, зеро ки Ман ба шумо шафқат нахоҳам кард.

¹⁴ Бинобар ин, инак айёме фаро мерасад, — мегӯяд Худованд, — ки дигар гуфта нахоҳад шуд: „Қасам ба ҳаёти Худованд, ки банӣ-Исроилро аз замини Миср берун овард“;

¹⁵ Балки: „Қасам ба ҳаёти Худованд, ки банӣ-Исроилро аз замини шимолӣ ва аз ҳамаи

заминҳое ки онҳоро ба он ҷо бадар ронда буд, берун овард»; зеро ки Ман онҳоро ба заминне ки ба падаронашон дода будам, хоҳам баргардонид.

¹⁶ Инак, Ман моҳигирони бисъерро хоҳам фиристод, — мегӯяд Худованд, — ва онҳоро шикор хоҳанд кард; ва пас аз он сайёрони бисъерро хоҳам фиристод, ва онҳоро аз болои ҳар кӯҳ ва аз болои ҳар теппа ва аз шикофҳои сахраҳо сайд хоҳанд кард.

¹⁷ Зеро ки чашмонам бар ҳамаи роҳҳои онҳост: онҳо аз Ман пинҳон нестанд, ва маъсияташон аз чашмони Ман пӯшида нест.

¹⁸ Ва Ман аввал барои маъсият ва гуноҳашон подоши дучанд хоҳам дод, чунки замини Маро палид намуда, мероси Маро бо ҷасадҳои бутҳошон ва бо қабохатҳошон пур кардаанд».

¹⁹ «Худовандо! Ту қуввати ман ва муттакои ман ва паноҳгоҳи ман дар рӯзи тангӣ ҳастӣ! Назди Ту халқҳо аз ақсои замин омада, хоҳанд гуфт:

„Падарони мо фақат чизҳои дурӯғ ва ҳечу пучро, ки манфиате аз онҳо нест, мерос гирифтаанд“.

²⁰ Оё одамизод метавонад барои худ худоён бисозад,

ва ҳол он ки онҳо худо нестанд?»

²¹ «Бинобар ин, инак Ман ҳамин дафъа ба онҳо нишон хоҳам дод:

дасти Худ ва иқтидори Худро ба онҳо нишон хоҳам дод,

ва онҳо хоҳанд донист, ки исми Ман Худованд аст.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Давоми он.

17 Гуноҳи Яҳудо бо қалами оҳанин навишта шудааст,

бо неши алмос бар лавҳи дилҳои онҳо ва бар шохҳои қурбонгоҳҳои шумо нақш бастааст.

² Чунон ки писарони худро онҳо дар хотир нигоҳ медоранд,

ончунон қурбонгоҳҳои худ ва Ашераҳои худро, ки назди дарахтони сабз, бар теппаҳои баланд мебошанд, дар хотир нигоҳ медоранд.

³ Эй кӯҳи Ман, ки дар саҳро ҳастӣ!

Сарвати ту ва ҳамаи хазинаҳои ту ба тороҷ хоҳам дод,

минбарҳои туро низ аз боиси гуноҳе ки дар тамоми ҳудуди худ кардай.

⁴ Ва ту бо айби худат аз мероси худ, ки Ман ба ту додаам, маҳрум хоҳӣ шуд, ва ту дар заминне ки намедонӣ, ба дасти душманонат ба бандагӣ хоҳам супурд, зеро ғазаби Ман оташ гирифтааст, ва он то абад аланга хоҳад зад».

⁵ Худованд чунин мегӯяд:

«Малъун аст марде ки ба одамизод таваккал мекунад,

ва ҷисмро муттакои худ мегардонад, ва дилаш аз Худованд дур мешавад.

⁶ Ва ӯ мисли дарахти аръар дар бодия хоҳад буд, ва нахоҳад дид, ки кай неки меояд;

ва дар ҷойҳои хушки биёбон, дар шӯразамини ғайримаскун сокин хоҳад шуд.

⁷ Муборак аст марде ки ба Худованд таваккал мекунад,

ва Худованд пушту паноҳи ӯст;

⁸ Ва ӯ мисли дарахте хоҳад буд, ки назди об шинонда шудааст,

ва решаҳояшро ба сӯи ҷуйҳои равона мекунад, ва аз омадани гармо наметарсад, ва баргҳояш сабз аст,

ва дар хушксолӣ ғам намехӯрад, ва аз мева додан бознамемонад.

⁹ Дил аз ҳама чиз маккортар аст, ва он шифонопазир аст;

кист, ки онро тавонад дарк кунад?

¹⁰ Ман, Худованд, дилро тафтиш мекунам ва ботинро меозмоям,

то ки ба ҳар кас бар тибқи роҳояш, бар ҳасби самари аъмолаш подош диҳам».

¹¹ «Кабк бар тухмҳое ки худаш назоидааст, менишинад:

чунин аст шахсе ки бо роҳи ғайриодилона сарват меандӯзад;

дар нисфи умраш он сарват ӯро тарк хоҳад кард, ва дар охири умраш ӯ нокас хоҳад буд.

¹² Тахти ҷалол, ки макони муқаддаси мост, аз азал баланд аст.

¹³ Ту умеди Исроил ҳастӣ, эй Худованд!

Ҳамаи онҳое ки Ту ро тарк мекунанд, шармсор хоҳанд шуд;

ва онҳое ки аз ман дур мешаванд, бар хок навишта хоҳанд шуд,

зеро ки онҳо Худовандро, ки чашмаи оби ҳаёт аст, тарк кардаанд.

¹⁴ Маро, эй Худованд, шифо бидеҳ, ва ман шифо хоҳам ёфт;

маро наҷот деҳ, ва ман наҷот хоҳам ёфт, зеро ки Ту ҳамду санои ман ҳастӣ.

¹⁵ Инак, онҳо ба ман мегӯянд:

„Каломи Худованд кучост? Бигзор он ба амал ояд!“

¹⁶ Вале ман ба пайравии Ту барои он нашитофтаам,

ки ҷӯпон бошам,

ва рӯзи мусибатро орзу накардаам, — Ту инро медонӣ;

он чи аз даҳони ман берун омадааст, ба ҳузури Ту ошкор аст.

¹⁷ Барои ман сабаби тарсу ҳарос набош;

Ту дар рӯзи мусибат паноҳгоҳи ман ҳастӣ.

¹⁸ Бигзор таъқибкунандагони ман хиҷил шаванд, вале ман хиҷил нашавам;

бигзор онҳо ҳаросон шаванд, вале ман ҳаросон нашавам;

бар онҳо рӯзи мусибатро биёр,
ва онҳоро бо шикасти дучанд торумор намо».

Нутқи Ирмиё назди дарвоза дар бораи рӯзи шанбе.

¹⁹ Худованд ба ман чунин гуфт: «Бирав ва назди дарвозаи писарони қавм, ки подшоҳони Яҳудо аз он медароянд ва аз он мебароянд, ва назди ҳамаи дарвозаҳои Ерусалим биист,

²⁰ Ва ба онҳо бигӯй: „Каломи Худовандро бишнавед, эй подшоҳони Яҳудо ва тамоми аҳли Яҳудо ва ҳамаи сокинони Ерусалим, ки аз ин дарвозаҳо медароед!

²¹ Худованд чунин мегӯяд: аз ҷонҳои худ бохабар бошед, ва дар рӯзи шанбе ҳеч боре набардоред, ва онро ба дарвозаҳои Ерусалим надароред;

²² Ва дар рӯзи шанбе аз хонаҳотон ҳеч боре набароред, ва ҳеч коре накунед, балки рӯзи шанберо тақдис намоед, чунон ки Ман ба падарони шумо амр фармудаам;

²³ Валекин онҳо нашниданд ва гӯши худро ҳам накарданд, балки гарданкашӣ карданд, то ки нашнаванд ва пандро напазиранд.

²⁴ Ва агар шумо Маро бишнавед, — мегӯяд Худованд — ва дар рӯзи шанбе ҳеч боре ба дарвозаи ин шаҳр надароред, ва рӯзи шанберо тақдис намуда, дар ин рӯз ҳеч коре накунед,

²⁵ Дар он сурат подшоҳон ва мироне ки бар тахти Довуд менишинанд ва бар аробаҳо ва аспон савор мешаванд, — худашон ва вазиронашон, мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим аз дарвозаҳои ин шаҳр дохил хоҳанд шуд, ва ин шаҳр то абад маскун хоҳад буд.

²⁶ Ва аз шаҳрҳои Яҳудо, ва аз атрофи Ерусалим, ва аз замини Бинъёмин, ва аз даштрӯя ва кӯҳсор ва ҷануб хоҳанд омад, ва қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳо, ва ҳадияҳои ордӣ, ва лебӯно хоҳанд овард, ва қурбониҳои шукронаро ба хонаи Худованд хоҳанд овард.

²⁷ Ва агар Маро нашнида, рӯзи шанберо тақдис нанамоянд ва дар рӯзи шанбе боре бардошта, ба дарвозаҳои Ерусалим дароянд, он гоҳ Ман ба дарвозаҳояш оташ хоҳам зад, — ва он қасрҳои Ерусалимро хоҳад сӯзонид ва хомӯш нахоҳад шуд“».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Ирмиё дар хонаи кулолгар.

18 Каломе ки бар Ирмиё аз ҷониби Худованд нозил шуда, гуфт:

² «Бархез ва ба хонаи кулолгар фуруд ой, ва дар он ҷо суханони Худро ба ту хоҳам шунавонид».

³ Ва ман ба хонаи кулолгар фуруд омадам, ва инак, ӯ бар чархҳо кор мекард.

⁴ Ва зарфе ки кулолгар аз гил месохт, дар дасти ӯ вайрон шуд, ва ӯ аз нав зарфи дигаре аз он сохт, ба тавре ки ба чашми кулолгар рост омад, ки бисозад.

⁵ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

⁶ «Оё Ман ба шумо, эй хонадони Исроил, мисли ҳамин кулолгар наметавонам рафтор намоям? — мегӯяд Худованд. — Инак, чунон ки гил дар дасти кӯзагар аст, ончунон шумо, эй хонадони Исроил, дар дасти Ман мебошед.

⁷ Баъзан Ман дар бораи халқе ва мамлакате мегӯям, ки онҳоро решакан ва хароб ва талаф хоҳам намуд,

⁸ Валекин агар халқе ки дар бораи онҳо ин суханро гуфтаам, аз шарорати худ тавба кунанд, Ман он мусибатеро, ки азм доштам бар онҳо оварам, ботил хоҳам кард.

⁹ Ва баъзан Ман дар бораи халқе ва мамлакате мегӯям, ки онҳоро обод ва устувор хоҳам сохт,

¹⁰ Валекин агар онҳо пеши назари Ман бадкорӣ карда, ба овози Ман гӯш надиханд, Ман он некиро, ки мехостам ба онҳо бикунам, ботил хоҳам кард.

¹¹ Ва акнун ту ба мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим муроҷиат намуда, бигӯй: „Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман мусибате барои шумо муҳайё менамоям, ва қасде ба муқобили шумо дорам; пас шумо ҳар яке аз роҳи бади худ баргардед, ва роҳҳо ва аъмоли худро ислоҳ намоед“.

¹² Вале онҳо мегӯянд: „Не, умеде нест! Зеро ки мо қасдҳои худро пайравӣ хоҳем кард, ва ҳар яке бар тибқи саркашии дили шарирӣ худ рафтор хоҳем намуд“.

¹³ Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: дар миёни халқҳо бипурсед: кист, ки чизе монанди ин шунида бошад? Бокираи Исроил маъсияти азиме ба амал овардааст.

¹⁴ Оё барфи Лубнон қуллаи кӯҳро тарк мекунад? Оё обҳои сарде ки аз ҷойҳои дур ҷорист, хушк мешавад?

¹⁵ Аммо қавми Ман Маро фаромӯш карда, барои батолат бухур месӯзонанд, ва он батолат онҳоро дар роҳҳои онҳо, ки тариқҳои қадим аст, пешпо мезананд, то ки бо пайроҳаҳои ҷоддаи нообод қадамгузор шаванд,

¹⁶ То ки замини худро ба биёбон табдил дода, боиси мадҳушии абадӣ гардонанд, ба тавре ки ҳар касе ки аз он гузар кунад, дар ҳайрат афтода, сари худро хоҳад чунбонид.

¹⁷ Ман мисли боди шарқӣ онҳоро пеши душман пароканда хоҳам кард; дар рӯзи ҳалокаташон пуштро ба онҳо нишон хоҳам дод, на ин ки рӯйро».

¹⁸ Ва онҳо гуфтанд: «Биёед, бар зидди Ирмиё тадбирҳо биандешем, зеро ки шарият аз қоҳин, ва машварат аз хирадманд, ва калом аз набӣ маҳв нахоҳад шуд; пас биёед, ӯро бо забон зарба занем, ва ба суханони ӯ гӯш наандозем».

¹⁹ Ба ман, эй Худованд, гӯш андоз ва овози муҳолифони маро бишнавед.

²⁰ Оё ба ивази некӣ бадӣ мекунад?

Онҳо, охир, барои қони ман чоҳ мекананд.
Ба ёд овар, ки ман ба ҳузури Ту истода будам,
то ки дар бораи онҳо суханони нек гуфта,
ғзаби Туро аз онҳо баргардонам.

²¹ Бинобар ин писарони онҳоро ба қаҳтӣ гирифтор
намо,

ва онҳоро ба дами шамшер бисупор;
бигзор занони онҳо гумкардафарзанд ва бева
шаванд,
ва шавҳаронашон куштаи вабо,
ва ҷавонашон дар ҷанг қурбони шамшер
гарданд.

²² Бигзор аз хонаҳои онҳо нолаю фиғон шунида
шавад,

вақте ки Ту ногаҳон бар онҳо фавҷе биёри;
зеро ки онҳо барои андармон кардани ман чоҳ
кандаанд,
ва домҳои барои пойҳои ман ба таври ниҳонӣ
гузоштаанд.

²³ Валекин Ту, эй Худованд, тамоми қасди онҳоро,
ки барои куштани ман доранд, медонӣ;
пас гуноҳи онҳоро наомурз,
ва маъсияти онҳоро аз хотири Худ набарор;
бигзор онҳо ба ҳузури Ту вожгун гарданд;
дар вақти ғзаби Худ бар онҳо доварӣ намо.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Кӯзаи шикаста — тимсоли валангор шудани
Ерусалим.

19 Худованд чунин гуфт: «Бирав ва кӯзаи
сафолин аз кулолгар бихар, ва баъзе аз
пирони қавм ва пирони қоҳинонро бо худ бигир.

² Ва ба водии Бен-Ҳиннӯм, ки дар даҳани
дарвозаи Ҳарсит воқеъ аст, баромада, суханонеро,
ки ба ту хоҳам гуфт, дар он ҷо эълон намо,

³ Ва бигӯй: „Каломи Худовандро бишнавед, эй
подшоҳони Яҳудо ва сокинони Ерусалим!
Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд:
инак Ман бар ин макон чунон мусибате меоварам,
ки ҳар кӣ онро бишнавад, гӯшҳояш садо хоҳад дод,

⁴ Аз барои он ки Маро тарк карданд, ва ин
маконро аз Ман бегона сохтанд, ва дар он барои
худоёни дигар, ки худашон ва падаронашон ва
подшоҳони Яҳудо намешинотанд, бухур
сӯзониданд, ва ин маконро аз хуни бегуноҳон пур
карданд;

⁵ Ва минбарҳо барои Баал бино карданд, то ки
писарони худро ҳамчун қурбониҳои сӯхтани барои
Баал дар оташ бисӯзонанд, ки инро Ман амр
нафармудаам, ва нагуфтаам, ва ин ба хаёлам
наомадааст.

⁶ Бинобар ин, — мегӯяд Худованд, — айёме фаро
мерасад, ки ин макон дигар Тӯфет ва водии
Бен-Ҳиннӯм номида нахоҳад шуд, балки водии
қатл.

⁷ Ва машварати Яҳудо ва Ерусалимро дар ин
макон ботил хоҳам кард, ва онҳоро пеши

душманонашон ва бо дасти толибони қонашон ба
дами шамшер фуру хоҳам ғалтонид, ва ҷасаҳои
онҳоро хӯроки мурғони осмон ва ҳайвоноти замин
хоҳам гардонид.

⁸ Ва ин шаҳро ба биёбон табдил дода, боиси
мадҳушӣ хоҳам гардонид, ба тавре ки ҳар касе ки
аз он гузар кунад, дар ҳайрат афтад ва аз дидани
ҳамаи захмҳояш мадҳуш шавад.

⁹ Ва гӯшти писарони онҳо ва гӯшти духтарони
онҳоро ба онҳо хоҳам хӯронид, ва дар муҳосира ва
тангие ки душманонашон ва толибони қонашон
бар онҳо хоҳанд овард, онҳо гӯшти якдигарро
хоҳанд хӯрд“.

¹⁰ Ва кӯзаро дар пеши назари одамоне ки бо ту
меоянд, бишкан.

¹¹ Ва ба онҳо бигӯй: „Худованди лашкарҳо чунин
мегӯяд: ин қавм ва ин шаҳро ончунон хоҳам
шикаст, чунон ки зарфи кулолгарро мешикананд,
ва онро дигар дуруст кардан мумкин нест; ва
онҳоро, ба сабаби камии ҷои дафн, дар Тӯфет дафн
хоҳанд кард.

¹² Ба ин макон, — мегӯяд Худованд, — ва ба
сокинонаш чунин амал хоҳам кард, ва ин шаҳро
мисли Тӯфет хоҳам гардонид.

¹³ Ва хонаҳои Ерусалим ва хонаҳои подшоҳони
Яҳудо мисли макони Тӯфет палид хоҳанд шуд, яъне
ҳамаи хонаҳои ки бар бомҳошон барои тамоми
лашқари осмон бухур сӯзониданд, ва ҳадияҳои
рехтани барои худоёни бегона рехтаанд“.

¹⁴ Ва Ирмиё аз Тӯфет, ки Худованд ўро барои
нубувват кардан ба он ҷо фиристода буд, омад ва
дар саҳни хонаи Худованд истода, ба тамоми қавм
гуфт:

¹⁵ «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин
мегӯяд: инак, Ман бар ин шаҳр ва бар ҳамаи
қасабаҳояш тамоми мусибатеро, ки дар бораи он
сухан рондаам, хоҳам овард, чунки онҳо
гарданкашӣ карда, суханони Маро нашнидаанд».

БОБИ БИСТУМ

Пашхур Ирмиёро таҳқир намуд;

пешгӯй дар бораи асирии Бобил.

20 Ва Пашхур ибни Имери қоҳин, ки сардори
нозирон дар хонаи Худованд буд, ин
суханонро, ки Ирмиё нубувват кард, шунид,

² Ва Пашхур Ирмиёи набири зада, дар
шиканҷагоҳе ки дар дарвозаи болои Биньёмин
назди хонаи Худованд буд, андохт.

³ Ва фардои он Пашхур Ирмиёро аз шиканҷагоҳ
баровард, ва Ирмиё ба вай гуфт: «Худованд номи
туро Пашхур † не, балки Магур-Мисавив †† хондааст.

⁴ Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман туро
барои худат ва барои ҳамаи дӯстонат рамзи
даҳшат мегардонам, ва онҳо ба дами шамшери

† Пашхур — фароғат дар гирду пеш. †† Магур-Мисавив —
даҳшат дар гирду пеш.

душманони худ фуру хоҳанд ғалтид, ва чашмонат инро хоҳад дид; ва Ман тамоми Яҳудоро ба дасти подшоҳи Бобил хоҳам супурд, ва ӯ онҳоро ба Бобил хоҳад бурд, ва онҳоро ба дами шамшер қатл хоҳад кард;

⁵ Ва тамоми сарвати ин шаҳрро, ва тамоми молу мулки онро, ва тамоми ашъеи гаронбаҳои онро хоҳам супурд; ва ҳамаи ганҷинаҳои подшоҳони Яҳудоро ба дасти душманонашон хоҳам дод, ва онҳоро толону тороҷ карда ва тасарруф намуда, ба Бобил хоҳанд бурд.

⁶ Ва ту, эй Пашхур, ва ҳамаи сокинони хонаи ту ба асирӣ хоҳед рафт; ва ба Бобил хоҳӣ расид, ва дар он ҷо хоҳӣ мурд, ва дар он ҷо дафн карда хоҳӣ шуд, — ту, ва ҳамаи дӯстонат, ки барояшон ту нубуввати бардурӯғ мекардӣ».

⁷ Худовандо, Ту маро саргарм кардӣ, ва ман саргарм шудам;

Ту аз ман пурзуртарӣ — ва ғолиб омадӣ; ман тамоми рӯз хандахариш гардидам: ҳар кӣ маро тамасхур мекунад.

⁸ Зеро, ҳамин ки ба суханронӣ шуруъ намоям, дар бораи зулм фаръёд мезанам, ва дар бораи тороҷ фиғон мекашам, чунки каломи Худованд барои ман нанг ва тамасхури харрӯза гардидааст.

⁹ Ва ман ба дили худ гуфтам: «Дигар Ӯро зикр нахоҳам кард, ва дигар ба исми Ӯ сухан нахоҳам ронд». Вале он дар дили ман мисли оташи фурузон буд, ки дар устухонҳоям ҷойгир шудааст, ва ман онро боздошта, хаста гардидаам, ва натавонистам.

¹⁰ Зеро ки аз ҷониби касони бисъёр бӯхтон шунидам, ва даҳшат дар гирду пеш буд: «Арз кунед, ва мо аз ӯ шикоят хоҳем намуд». Ҳатто ҳамаи онҳое ки дӯсти худ медонистам, бар ман камин мекунад: «Шояд саҳве кунад, ва мо бар ӯ ғолиб оем, ва интиқоми худро аз ӯ бигирем».

¹¹ Лекин Худованд, мисли ҷаббори пуриқтидор, бо ман аст; бинобар ин таъқибкунандагони ман пешпо хӯрда, ғолиб нахоҳанд омад; бағоят шармсор хоҳанд шуд, чунки аблаҳона рафтор карданд;

хиҷолати абадии онҳо фаромӯш нахоҳад шуд.

¹² Вале Ту, эй Худованди лашкарҳо, ки одилро меозмой ва ботину дилро мебинӣ, чунин бикун, ки аз онҳо интиқом гирифтатро бубинам, зеро ки даъвои худро пеши ту зоҳир намудаам.

¹³ Барои Худованд бисароед, Худовандро ҳамду сано гӯед, зеро ки Ӯ ҷони мискинро аз дасти шарирон наҷот додааст.

¹⁴ Малъун бод рӯзе ки дар он зоида шудаам!

Муборак мабод рӯзе ки модарам маро зоидааст!
¹⁵ Малъун бод шахсе ки ба падарам мужда дода, гуфтааст:

«Барои ту фарзанди нарина зоида шуд!» — ва ӯро бағоят шод кардааст.

¹⁶ Бигзор аҳволи он шахс мисли шаҳрҳое бишавад, ки Худованд онҳоро вожгун кард ва ҳеч таассуф нанамуд; бигзор вай субҳидам фиғон ва нимирузӣ фаръёд бишнавад,

¹⁷ Аз боиси он ки вай маро дар худӣ батн намиронидааст,

то ки модарам қабри ман бошад, ва батнаш ҳомилаи абадӣ бимонад.

¹⁸ Чаро ман аз батн берун омадам, то ки машаққат ва андӯх бубинам, ва рӯзҳоям дар хиҷолат адо шавад?

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Набӣ ба Сидқие асирии Бобилро пешгӯӣ мекунад.

21 Каломе ки бар Ирмиё аз ҷониби Худованд нозил шуд, вақте ки подшоҳ Сидқие Пашхур ибни Малкиё ва Сафанъё ибни Маъсиёи коҳинро назди ӯ фиристода, гуфт:

² «Лутфан, барои мо аз Худованд бипурс, зеро ки Набукаднесар подшоҳи Бобил бар зидди мо ҷанг мекунад; шояд, Худованд барои мо чизе монанди тамоми мӯъҷизоти Ӯ ба амал оварад, то ки вай аз мо қафо гардад».

³ Ва Ирмиё ба онҳо гуфт: «Ба Сидқие чунин бигӯед:

⁴ „Худованд, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман олоти ҷангро, ки дар дасти шумост, ва шумо ба воситаи онҳо бо подшоҳи Бобил ва калдониёне ки шуморо аз беруни ҳисор муҳосира намудаанд, ҷанг мекунад, ба самти дигар хоҳам гардонид, ва онҳоро андаруни ин шаҳр ҷамъ хоҳам овард;

⁵ Ва Худам бар зидди шумо бо дасти тӯлонӣ ва бозуи қавӣ ва бо ғазаб ва қаҳр ва хашми азиме ҷанг хоҳам кард;

⁶ Ва сокинони ин шаҳрро — ҳам одамон ва ҳам чорпоёнро — зарба хоҳам зад: онҳо аз вабои бузурге хоҳанд мурд.

⁷ Ва баъд аз он, — мегӯяд Худованд, — Сидқие подшоҳи Яҳудо, ва бандагонаш, ва ин қавм, ва онҳоеро, ки дар ин шаҳр аз вабо, шамшер ва қаҳтӣ боқӣ мондаанд, ба дасти Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ва ба дасти душмани онҳо, ва ба дасти толибони ҷонашон хоҳам супурд, ва ӯ онҳоро ба дами шамшер қатл хоҳад кард, ва дар ҳаққи онҳо дилсӯзӣ, шафқат ва раҳм нахоҳад намуд“.

⁸ Ва ба ин қавм бигӯӣ: „Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман ба шумо роҳи ҳаёт ва роҳи мамотро пешниҳод менамоям:

⁹ Ҳар кӣ дар ин шаҳр бимонад, аз шамшер ва қаҳтӣ ва вабо хоҳад мурд, вале ҳар кӣ баромада, ба

калдониёне ки шуморо муҳосира кардаанд, таслим шавад, зинда хоҳад монд, ва ҷонаш барои вай ғанимат хоҳад гардид.

¹⁰ Зеро ки рӯи Худро бар ин шаҳр ба бадӣ, ва на ба некӣ, нигаронидаам, — мегӯяд Худованд. — Он ба дасти подшоҳи Бобил супурда хоҳад шуд, ва ӯ онро ба оташ хоҳад сӯзонид”.

¹¹ Ва ба хонадони подшоҳи Яхудо: „Каломи Худовандро бишнавед!

¹² Эй хонадони Довуд! Худованд чунин мегӯяд: бомдодон аз рӯи инсоф доварӣ намоед ва ситамкашро аз дасти ситамгар раҳо кунед; мабодо ғзаби Ман, ба сабаби бади аъмоли шумо,

мисли оташ берун омада, аланга занад, ва касе набошад, ки онро хомӯш кунад”.

¹³ «Инак, Ман зидди ту ҳастам, эй сокинаи водӣ ва эй сахраи ҳомун, — мегӯяд Худованд, — зидди онҳое ки мегӯянд: „Кист, ки бар мо ҳучум оварад, ва кист, ки ба масканҳои мо дохил шавад?”

¹⁴ Валекин Ман мувофиқи самари аъмолатон шуморо ҷазо хоҳам дод, — мегӯяд Худованд, — ва оташе дар ҷангали он хоҳам зад, ки тамоми гирду атрофи онро хоҳад сӯзонид».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Охири нубувват.

22 Худованд чунин гуфт: «Ба хонаи подшоҳи Яхудо фурӯд ой ва дар он ҷо ин каломро ба забон бирон,

² Ва бигӯй: каломи Худовандро бишнав, эй подшоҳи Яхудо, ки бар тахти Довуд нишастай, — ту, ва бандагони ту, ва қавми ту, ки ба ин дарвоза дохил мешаванд.

³ Худованд чунин мегӯяд: адолат ва инсофро ба амал оваред ва ситамкашро аз дасти ситамгар раҳо кунед; ва ғариб, ятим ва беваро озор надихед ва зулм накунад, ва хуни бегуноҳро дар ин макон нарезед.

⁴ Зеро агар шумо ин каломро ҳақиқатан ба ҷо оваред, он гоҳ подшоҳоне ки бар тахти Довуд менишинанд ва бар аробаҳо ва аспон савор мешаванд, — худашон, ва бандагонашон, ва қавмашон, — ба дарвозаи ин хона дохил хоҳанд шуд.

⁵ Вале агар шумо ин суханонро нашнавед, ба Зоти Худ қасам мехӯрам, — мегӯяд Худованд, — ки ин хона ба харобазор мубаддал хоҳад шуд.

⁶ Зеро ки Худованд дар бораи хонаи подшоҳи Яхудо чунин мегӯяд:

ту барои Ман Ҷилъод ва қуллаи Лубнон будӣ, аммо ба яқин туро биёбоне мисли шаҳрҳои ғайримаскун хоҳам гардонид,

⁷ Ва бар зидди ту харобкунандагонро, ки ҳар яке бо олоти худ бошад, тақдис хоҳам намуд,

ва онҳо арзҳои гузину туро бурида, дар оташ хоҳанд андохт.

⁸ Ва халқҳои бисъёр аз ин шаҳр хоҳанд гузашт ва ба якдигар хоҳанд гуфт: „Аз чӣ сабаб Худованд ба ин шаҳри бузург чунин кардааст?”

⁹ Ва дар ҷавоб хоҳанд гуфт: „Аз он сабаб, ки аҳди Худованд Худои худро тарк кардаанд, ва ба худоёни дигар сачда ва ибодат намудаанд”.

¹⁰ Барои мурда гирья накунад ва барои ӯ мотам нагиред,

балки барои касе ки меравад, зор-зор бигиред, зеро ки ӯ дигар нахоҳад баргашт ва замини зодгоҳи худро нахоҳад дид.

¹¹ Зеро Худованд дар бораи Шаллум ибни Йўшиё, подшоҳи Яхудо, ки ба ҷои падараш Йўшиё подшоҳ шуда, аз он макон берун рафтааст, чунин мегӯяд: «Ӯ дигар ба он ҷо нахоҳад баргашт,

¹² Балки дар маконе ки ӯро ба асирий бурдаанд, хоҳад мурд ва ин заминро дигар нахоҳад дид».

¹³ «Вой бар касе ки хонаи худро ба ноинсофӣ, ва болохонаҳояшро ба беадолатӣ бино мекунад: ёри худро муфт кор фармуда, музди варо намедиҳад,

¹⁴ Ва мегӯяд: „Барои худ хонаи калон ва болохонаҳои фарох бино мекунам”, — ва тирезаҳо барои худ мекушояд, ва онҳоро бо ҷуби арз рӯйбаст менамояд ва бо шангарф ранг мекунад.

¹⁵ Оё ба он сабаб, ки аз арз биноҳо месозӣ, ту подшоҳӣ хоҳӣ кард?

Падарат, охир, мехӯрд ва менӯшид, вале адолат ва инсофро риоя менамуд, бинобар ин аҳволаш хуб буд.

¹⁶ Ӯ ба мискин ва бенаво додрасӣ мекард, бинобар ин аҳволаш хуб буд.

Маҳз ҳамин аст шинохтани Ман, — мегӯяд Худованд.

¹⁷ Аммо чашмони ту ва дили ту фақат ба тамаъкорӣ,

ва ба рехтани хуни бегуноҳон, ва ба зулму ситам кардан нигаронида шудааст».

¹⁸ Бинобар ин Худованд дар бораи Ехўёқим ибни Йўшиё подшоҳи Яхудо чунин мегӯяд:

«Барои ӯ навҳа нахоҳанд кард: „Эй вой бародарам!” ва „Эй вой хоҳарам!”

Барои ӯ навҳа нахоҳанд кард: „Эй вой оғо!” ва „Эй вой кибриё!”

¹⁹ Мисли дафни хар мадфун хоҳад шуд: ҷасадашро кашида бароварда,

дуртар аз дарвозаи Ерусалим хоҳанд партофт».

²⁰ «Бар Лубнон баромада, фаръед зан, ва бар Бошон овозатро баланд кун, ва аз Аборим фаръед зан,

зеро ки ҳамаи дӯстдоронат шикаст хӯрдаанд.

²¹ Дар вақти некрўзият туро таъкид карда будам, аммо ту гуфти:

„Нахоҳам шунид!”

Роҳи ту аз ҷавоният ҳамин буд, ки овози Маро нашнавӣ.

²² Ҳамаи ҷўпонони туро бод хоҳад бурд, ва дўстдорони ту ба асирий хоҳанд рафт; он гоҳ аз тамоми шарорати худ хичил ва шармсор хоҳӣ шуд.

²³ Эӣ, ки бар Лубнон нишастай, ва бар арзҳо лона сохтай!

Вақте ки дардҳо мисли азоби зане ки мезояд, туро фаро гирад, чӣ қадар оху воҳ хоҳӣ кард!»

²⁴ «Ба ҳаёти Ман қасам, — мегӯяд Худованд, — ки агарчи Коньё ибни Ехўёқим подшоҳи Яҳудо нигине бар дасти рости Ман мебуд, аз он ҷо ҳам туро мекандам.

²⁵ Ва Ман туро ба дасти толибони ҷонат ва ба дасти касоне ки аз онҳо метарсӣ, ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил ва ба дасти калдониён хоҳам супурд.

²⁶ Ва ту ва модари туро, ки туро зоидааст, ба замини дигаре ки дар он ҷо зоида нашудаед, хоҳам андохт, ва шумо дар он ҷо хоҳед мурд.

²⁷ Ва ба заmine ки ҷонашон орзу дорад ба он ҷо баргарданд, нахоҳанд баргашт».

²⁸ Оё ин шахс, Коньё, ҳайкали манфури шикастаест, ё зарфи нодаркорест?

Чаро онҳо — ӯ ва насли ӯ — дур андохта, ба заmine ки намедонистанд, партофта шудаанд?

²⁹ Эӣ замин, эӣ замин, эӣ замин!

Каломи Худовандро бишнавь!

³⁰ Худованд чунин мегӯяд:

«Ин шахсро безоту зуриёт, марди дар умраш комьёбнашудае бинависед, зеро ки касе аз наслаш комьёб шуда, бар тахти Довуд нахоҳад нишаст ва дар Яҳудо дигар салтанат нахоҳад ронд».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Дар оянда аз нав барқарор шудани Исроил.

Ҷазаби Худо бар ҷўпонони бевафо.

23 «Вой бар ҷўпононе ки гўсфандони рамаи Маро гумроҳ ва пароканда мекунанд!» — мегӯяд Худованд.

² Бинобар ин Худованд, Худои Исроил ба ҷўпононе ки қавми маро мечаронанд, чунин мегӯяд: «Шумо рамаи Маро пароканда намудаед ва бадар рондаед, ва ба онҳо нигохубин накардаед, — инак, Ман шуморо барои корҳои бадатон ҷазо хоҳам дод, — мегӯяд Худованд.

³ Ва Ман бақияи рамаи Худро аз ҳамаи заминҳое ки ба он ҷо бадар рондаам, ҷамъ хоҳам кард, ва онҳоро ба чарогоҳҳои хоҳам баргардонид, ва онҳо борвар ва афзун хоҳанд шуд.

⁴ Ва бар онҳо ҷўпононро таъин хоҳам намуд, ки онҳоро бичаронанд; ва онҳо дигар ҳаросон ва

мушавваш ва саргум нахоҳанд шуд, — мегӯяд Худованд.

⁵ Инак, айёме фаро мерасад, — мегӯяд Худованд, —

ки Ман Шоҳаи одиле барои Довуд барқарор хоҳам намуд,

ва Подшоҳе салтанат хоҳад ронд, ва хирадмандона рафтор хоҳад намуд, ва инсофу адолатро дар замин ба амал хоҳад овард.

⁶ Дар айёми ӯ Яҳудо наҷот хоҳад ёфт, ва Исроил дар амният сокин хоҳад шуд; ва ин аст исми ӯ, ки бо он хонда хоҳад шуд: „Худованд — адолати мо“.

⁷ Бинобар ин, инак, айёме фаро мерасад, — мегӯяд Худованд, — ки дигар гуфта нахоҳад шуд: „Қасам ба ҳаёти Худованд, ки бани-Исроилро аз замини Миср берун овард“.

⁸ Балки: „Қасам ба ҳаёти Худованд, ки бани-Исроилро аз замини шимолӣ ва аз ҳамаи заминҳое ки онҳоро ба он ҷо бадар ронда буд, берун овард“; ва онҳо дар замини худ сокин хоҳанд шуд».

⁹ Дар бораи анбиё.

Дили ман андаруни ман шикастааст, ҳамаи устухонҳои маро ларза гирифтааст; мисли шахси масте гардидаам, ва мисли марде ки шароб бар вай ғолиб омада бошад;

ин ҳама аз баҳри Худованд аст, аз баҳри суханони муқаддаси ӯ:

¹⁰ Зеро ки замин аз зинокорон пур шудааст; зеро ки замин аз боиси лаънат мотам гирифтааст, ва чарогоҳҳои биёбон хушкидааст; зеро ки шарорат иштиёқи онҳост, ва кизб қуввати онҳост.

¹¹ «Зеро ки ҳам набӣ ва ҳам коҳин риёкорӣ мекунанд;

ҳатто дар хонаи Худ шарорати онҳоро ёфтаам, — мегӯяд Худованд. —

¹² Бинобар ин, роҳашон барои онҳо мисли ҷойҳои лағжонак дар торикӣ хоҳад буд; Онҳоро тела хоҳанд дод, ва онҳо дар он ҷо хоҳанд афтод,

зеро ки Ман бар онҳо мусибате дар соли ҷазояшон хоҳам овард.

¹³ Ва Ман дар миёни анбиёи Сомария чизҳои ҳечу пучро дидаам:

онҳо ба исми Баал нубувват карда, қавми Ман — Исроилро дар иштибоҳ андохтаанд.

¹⁴ Валекин дар миёни анбиёи Ерусалим чизҳои зиштро мебинам:

онҳо ба зино дода мешаванд ва дар кизб роҳ мераванд,

ва дастҳои шариронро тақвият менамоёнд, бе он ки ҳар яке аз шарорати худ баргарданд; ҳамаи онҳо дар назари Ман мисли Садум, ва сокинони он мисли Амуро гардидаанд».

¹⁵ Бинобар ин Худованди лашкарҳо дар бораи анбиё чунин мегӯяд:

«Инак, Ман онҳоро явшон хоҳам хӯронид, ва онҳоро оби заҳрдор хоҳам нӯшонид, зеро ки аз анбиёи Ерусалим риё дар тамоми замин паҳн шудааст».

¹⁶ Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Ба суханони анбиё, ки барои шумо нубувват мекунад, гӯш надихед: онҳо шуморо дар иштибоҳ андохта, рӯъёи дили худро баён менамоанд, на он чиро, ки аз даҳони Худо бошад.

¹⁷ Ба бадгӯёни Ман ҳамеша мегӯянд: „Худованд гуфт, ки барои шумо осоиштагӣ хоҳад буд“.

Ва ба ҳамаи онҳое ки ба саркашии дили худ рафтор мекунад, мегӯянд:

„Мусибате бар шумо нахоҳад омад“».

¹⁸ Зеро, кист, ки дар машварати Худованд истода, каломи Ӯро дида ва шунида бошад? Кист, ки ба каломи Ӯ гӯш дода ва сарфаҳм рафта бошад?

¹⁹ Инак, тундбод бошиддат вазида, хашми Худованд берун омадааст, ва тундбод чарх зада, бар сари шарирон фурӯд хоҳад омад.

²⁰ Оташи ғзаби Худованд, то Ӯ муродоти дили Худро ба амал наоварад ва иҷро накунад, фурӯ нахоҳад нишаст; дар оянда шумо инро ба хубӣ фаҳм хоҳед кард.

²¹ «Ин анбиёро Ман нафиристодаам, балки худашон давидаанд; ба онҳо сухане нагуфтаам, балки худашон нубувват кардаанд.

²² Ва агар онҳо дар машварати Ман меистоданд, мебоист суханони Маро ба қавми Ман мефаҳмонданд,

ва онҳоро аз роҳи бадашон ва аз аъмоли шариронашон мегардонданд.

²³ Оё Ман фақат аз наздик Худо ҳастам, — мегӯяд Худованд, — ва аз дур Худо нестам?

²⁴ Агар касе дар ҷои махфие пинҳон шавад, оё Ман варо намебинам? — мегӯяд Худованд. Оё Ман замин ва осмонро пур намекунам? — мегӯяд Худованд.

²⁵ Он чиро, ки ин анбиё ба исми Ман бардурӯғ нубувват кардаанд, шунидаам; онҳо мегӯянд: „Хоб дидаам, хоб дидаам“.

²⁶ То ба кай ин дар дили анбиёе ки бардурӯғ нубувват мекунад ва анбиёи фиреби дили худ мебошанд, хоҳад буд,

²⁷ Ки онҳо ба воситаи хобҳои худ, ки ба ҳамдигар нақл мекунад, мехоҳанд қавми Маро ба фаромӯш кардани исми Ман оварда расонанд, чунон ки падарони онҳо исми Маро аз барои Баал фаромӯш карданд?

²⁸ Набие ки хоб дида бошад, бигзор хобашро нақл кунад, ва касе ки каломи Ман дар ўст, каломи Маро ба ростӣ баён намояд; коҳро бо гандум чӣ кор аст? — мегӯяд Худованд.

²⁹ Каломи Ман, охир, мисли оташ аст, — мегӯяд Худованд, — ва мисли болға саҳраро пора-пора мекунад.

³⁰ Бинобар ин, инак, Ман, — мегӯяд Худованд, — зидди анбиёе ҳастам, ки суханони Маро аз ҳамдигар медузданд.

³¹ Инак, Ман, — мегӯяд Худованд, — зидди анбиёе ҳастам, ки забони худро ба кор андохта, нутқ эрод мекунад.

³² Инак, Ман, — мегӯяд Худованд, — зидди онҳое ҳастам, ки дар асоси хобҳои дурӯғ нубувват мекунад, ва он хобҳоро нақл намуда, қавми Маро бо дурӯғгӯиҳо ва бемулоҳизагии худ дар иштибоҳ меандозанд, ва ҳол он ки Ман онҳоро нафиристодаам ва амр нафармудаам, ва онҳо ба ин қавм ҳеҷ манфиате нахоҳанд расонид, — мегӯяд Худованд.

³³ Ва агар ин қавм, ё набӣ, ё коҳин аз ту пурсида, гӯянд: „Бори † Худованд чист?“ — пас ба онҳо бигӯй: „Қадам бор? Ман шуморо тарк хоҳам кард, — мегӯяд Худованд“.

³⁴ Ва ҳар гоҳ набӣ ва коҳин ва қавм бигӯянд: „Бори Худованд“, — Ман он шахс ва хонаи вайро гирифтори ҷазо хоҳам кард.

³⁵ Ҳар яке ба ёри худ ва бародари худ чунин бигӯед: „Худованд чӣ ҷавобе додааст?“ ва „Худованд чӣ гуфтааст?“

³⁶ Валекин „бори Худованд“-ро дигар зикр накунад, зеро ки бор барои кас сухане ки вай мегӯяд, хоҳад буд, ва ҳол он ки шумо суханони Худои Ҳай, Худованди лашкарҳо, Худои моро таҳриф намудаед.

³⁷ Ба набӣ чунин бигӯй: „Худованд ба ту чӣ ҷавобе додааст?“ ва „Худованд чӣ гуфтааст?“

³⁸ Ва агар „бори Худованд“ бигӯед, пас Худованд чунин мегӯяд: азбаски шумо ин суханро, яъне „бори Худованд“-ро гуфтаед, дар сурате ки Ман назди шумо фиристода, фармудаам, ки „бори Худованд“ нагӯед, —

³⁹ Бинобар ин инак, Ман шуморо тамоман фаромӯш хоҳам кард, ва шумо ва он шахреро, ки ба шумо ва падаронатон додаам, аз ҳузури Худ рад хоҳам намуд;

⁴⁰ Ва нанги абадӣ ва хиҷолати абади ро бар шумо хоҳам овард, ки он фаромӯш нахоҳад шуд».

† Дар нусхаи асли ибронӣ калимаи «массо» ба кор бурда шудааст, ки маънояш ҳам «ваҳй» аст ва ҳам «бор». Агарчи лозим аст, ки «ваҳйи Худованд» гӯянд, аммо анбиёи козиб барои истеҳзо кардан маънои дуҷуми калимаро ба забон оварда, «бори Худованд» мегӯянд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Масал дар бораи анҷирҳои нек ва бад.

Як қисми Яҳудо аз нав барқарор хоҳад шуд.

24 Худованд ба ман намоён кард: ва инак, ду сабад анҷир пеши маъбади Худованд гузошта шудааст, — пас аз он ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил, Еконъё ибни Ехўёқим подшоҳи Яҳудоро бо мирони Яҳудо ва ҳунармандон ва оҳангарон аз Ерусалим асир карда, ба Бобил бурд.

² Дар як сабад анҷири бағоят нек мисли анҷири пешпазак буд, ва дар сабади дуюм анҷири бағоят бад буд, ки ба сабаби бади он хўрдан мумкин набуд.

³ Ва Худованд ба ман гуфт: «Ту, эй Ирмиё, чӣ мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Анҷир! Анҷирҳои нек бағоят нек аст, ва анҷирҳои бад бағоят бад аст, ки ба сабаби бади он хўрдан мумкин нест».

⁴ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

⁵ «Худованд, Худои Исроил чунин мегўяд: чунон ки ин анҷирҳо нек аст, ончунон Ман асирони Яҳудоро, ки аз ин макон ба замини калдониён фиристодам, ба некӣ хоҳам шинохт;

⁶ Ва бар онҳо ба некӣ назар хоҳам кард, ва онҳоро ба ин замин хоҳам баргардонид, ва онҳоро бино намуда, хароб нахоҳам кард, ва мисли ниҳоле шинонида, решакан нахоҳам кард;

⁷ Ва диле ба онҳо хоҳам бахшид, то Маро бишносанд, ки Ман Худованд ҳастам, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, зеро ки онҳо бо тамоми дили худ сӯи Ман хоҳанд баргашт.

⁸ Ва чунон ки анҷирҳои бадро ба сабаби бади онҳо хўрдан мумкин нест, — мегўяд Худованд, — ончунон Ман Сидқияё подшоҳи Яҳудо ва мирони ӯ ва бақияи Ерусалимро, ки дар ин замин боқӣ мондаанд, ва онҳоро, ки дар замини Миср сокинанд, хоҳам гардонид;

⁹ Ва онҳоро барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшат ва мусибат, ва дар ҳамаи маконҳои онҳоро ба он ҷо бадар рондаам, ба нанг ва масал, ба масхара ва лаънат табдил хоҳам дод;

¹⁰ Ва ба зидди онҳо шамшер, қаҳтӣ ва ваборо хоҳам фиристод, то аз замин ки ба онҳо ва падаронашон додаам, нест шаванд».

БОБИ БИСТУ ПАНЧУМ

Нубувват дар бораи асирии ҳафтодсола.

Таназзули Бобил.

25 Каломе ки бар Ирмиё дар бораи тамоми қавми Яҳудо дар соли чоруми Ехўёқим ибни Йўшиё подшоҳи Яҳудо, ки соли якуми Набукаднесар подшоҳи Бобил буд, нозил шуд,

² Ки онро Ирмиёи набӣ ба тамоми қавми Яҳудо ва ба ҳамаи сокинони Ерусалим баён намуда, гуфт:

³ «Аз соли сездҳуми Йўшиё ибни Омўн подшоҳи Яҳудо ва то имрӯз, яъне бисту се сол боз, каломи Худованд бар ман нозил мешуд, ва ман онро ба шумо мегуфтам, ҳар рӯз аз субҳидам сухан мерондам, валекин шумо нашнидед.

⁴ Ва Худованд ҳамаи бандагони Худ — анбиёро назди шумо фиристод, ҳар рӯз аз субҳидам мефиристод, вале шумо нашнидед ва гӯши худро ҳам накардед, то бишнавед

⁵ Он чиро, ки ба шумо гуфта шуд: „Ҳар яке аз роҳи бади худ ва аз аъмоли шариронаи худ баргардед, ва ба замин ки Худованд ба шумо ва падаронатон аз азал то абад додааст, сукунат кунед;

⁶ Ва аз қафои худоёни дигар наравед, то ки ба онҳо ибодат ва сачда намоед; ва Маро бо маснӯи дастҳои худ ба ғзаб наоваред, ва Ман ба шумо осебе нахоҳам расонид”.

⁷ Валекин шумо Маро нашнидед, — мегўяд Худованд, — балки бо маснӯи дастҳои худ Маро ба зарари худ ба ғзаб овардед.

⁸ Бинобар ин Худованди лашкарҳо чунин мегўяд: азбаски шумо суханони Маро нашнидед,

⁹ Инак, Ман мефиристам ва ҳамаи қабилаларо шимолро бо банди Худ Набукаднесар подшоҳи Бобил гирифта, онҳоро бар ин замин ва бар сокинонаш ва бар ҳамаи халқҳои гирду атрофи он меоварам; ва онҳоро талаф намуда, даҳшат ва масхара ва харобазори абадӣ мегардонам.

¹⁰ Ва аз миёни онҳо садои шодӣ ва садои хурсандӣ, овози домод ва овози арӯс, садои дастос ва нури чароғро нест мекунам.

¹¹ Ва тамоми ин замин вайрона ва биёбон хоҳад шуд; ва ин халқҳо ҳафтод сол ба подшоҳи Бобил бандагӣ хоҳанд кард.

¹² Ва воқеъ хоҳад шуд, ки баъд аз гузаштани ҳафтод сол Ман, — мегўяд Худованд, — подшоҳи Бобил ва он қавм ва замини калдониёнро барои гуноҳашон гирифтори ҷазо хоҳам кард, ва онро биёбони абадӣ хоҳам гардонид.

¹³ Ва бар он замин Ман ҳамаи суханони Худро, ки дар бораи он гуфтаам, яъне ҳар чи дар ин китоб навишта шудааст, ки Ирмиё онро дар бораи ҳамаи халқҳо нубувват кардааст, ба амал хоҳам овард,

¹⁴ Зеро ки онҳоро низ халқҳои бисёр ва подшоҳони бузург гирифтори асорат хоҳанд кард; ва Ман подоши онҳоро мувофиқи кирдорашон ва бар тибқи амали дастҳошон хоҳам дод».

Масал дар бораи косаи шароби ғзаб.

¹⁵ Зеро ки Худованд, Худои Исроил ба ман чунин гуфт: «Ин косаи шароби ғзабро аз дасти Ман бигир ва онро ба ҳамаи халқҳои ки туро назди онҳо мефиристам, бинўшон,

¹⁶ То онҳо нўшида, аз шамшере ки андаруни онҳо мефиристам, ба изтироб оянд ва девона шаванд».

¹⁷ Ва ман косаро аз дасти Худованд гирифтам ва ба ҳамаи халқҳое ки Худованд маро назди онҳо фиристод, нӯшонидам:

¹⁸ Ба Ерусалим ва шаҳрҳои Яҳудо, ва ба подшоҳонаш ва миронаш, то ки онҳоро вайронаю валангор ва мавриди масхараю лаънат гардонам, чунон ки имрӯз аст;

¹⁹ Ва ба фиръавн подшоҳи Миср ва бандагонаш ва миронаш ва тамоми қавмаш;

²⁰ Ва ба тамоми халқи махлут, ва ба ҳамаи подшоҳони замини Ус, ва ба ҳамаи подшоҳони замини Фалиштӣ, ва ба Ашқалӯн ва Ғазза ва Эқрӯн ва бақияи Ашдӯд;

²¹ Ва ба Адӯм ва Мӯоб ва банӣ-Аммӯн;

²² Ва ба ҳамаи подшоҳони Сӯр, ва ба ҳамаи подшоҳони Сидӯн, ва ба ҳамаи подшоҳони ҷазираҳое ки дар он тарафи баҳр воқеанд;

²³ Ва ба Дадон ва Темо ва Буз, ва ба ҳамаи онҳое ки мӯи чаккаи худро метарошанд;

²⁴ Ва ба ҳамаи подшоҳони араб, ва ба ҳамаи подшоҳони халқҳои махлут, ки дар биёбон сокинанд;

²⁵ Ва ба ҳамаи подшоҳони Зимрӣ, ва ба ҳамаи подшоҳони Элом, ва ба ҳамаи подшоҳони Модай;

²⁶ Ва ба ҳамаи подшоҳони шимолии наздик ва дур яке аз паси дигаре, ва ба ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳон, ки бар рӯи замин мебошанд; ва подшоҳи Шешак баъд аз онҳо хоҳад нӯшид.

²⁷ Ва ба онҳо бигӯй: «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: бинӯшед, ва маст шавед ва қай кунед, ва биафтед, ва аз шамшере ки Ман ба миёни шумо мефиристам, барнахезед».

²⁸ Ва агар онҳо аз гирифтани коса аз дасти ту ва нӯшидани он шароб рӯй гардонанд, он гоҳ ба онҳо бигӯй: «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: ҳатман хоҳед нӯшид!

²⁹ Зеро инак, Ман ба овардани мусибат бар шаҳре ки ба исми Ман номида шудааст, шурӯъ хоҳам кард, ва оё шумо бечазо хоҳед монд? Бечазо нахоҳед монд! Зеро Ман бар ҳамаи сокинони замин шамшерро хоҳам хонд, — мегӯяд Худованди лашкарҳо».

³⁰ Пас ту дар ҳаққи ҳамаашоно ҳамаи ин суханонро нубувват намо, ва ба онҳо бигӯй:

«„Худованд аз афроз ғурриш мекунад, ва аз маскани муқаддаси Худ овози Худро мебарорад;

бар чарогоҳи Худ бошиддат ғурриш мекунад; мисли онҳое ки ангур пахш мекунанд, бар ҳамаи сокинони замин бонг мезананд.

³¹ Фулғулаи он то ақсои замин мерасад, зеро ки Худованд ба халқҳо даъво дорад: Ё бар ҳар башар доварӣ менамояд, шариронро ба дами шамшер месупорад, — мегӯяд Худованд“.

³² Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, мусибат аз халқе ба халқе мегузарад, ва тундбоди азиме аз ақсои замин бармехезад.

³³ Ва дар он рӯз мақтулони Худованд аз як канори замин то канори дигари замин хоҳанд буд; барои онҳо мотам нахоҳанд гирифт, ва онҳоро ҷамъ нахоҳанд кард ва дафн нахоҳанд намуд: онҳо мисли ахлоте бар рӯи замин хоҳанд буд.

³⁴ Нола кунед, эй чӯпонон! Фигон кашида, бар хокистар ғел занед, эй пешвоёни рама!

Зеро ки айёми қатли шумо расидааст, ва Ман шуморо шикаста пора-пора хоҳам кард, ва мисли зарфи гаронбахое хоҳед афтод.

³⁵ Ва паноҳгоҳе барои чӯпонон, ва наҷоте барои пешвоёни рама нахоҳад буд.

³⁶ Садои фиғони чӯпонон ва нолаи пешвоёни рама ба гӯш мерасад, зеро ки Худованд чарогоҳи онҳоро валангор кардааст.

³⁷ Ва иқоматгоҳҳои осоиштагӣ аз шиддати ғазоби Худованд хароб шудааст.

³⁸ Ё мисли шери ҷавон лонаи Худро тарк кардааст; зеро ки замини онҳо аз хашми ситамгар ва аз оташи ғазоби Ё биёбон гардидааст».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ирмиё дар саҳни маъбад ба тавба даъват менамояд.

26 Дар ибтидои подшоҳии Еҳўёқим ибни Иўшиё подшоҳи Яҳудо ин калом аз ҷониби Худованд нозил шуда, гуфт:

² «Худованд чунин мегӯяд: дар саҳни хонаи Худованд биист ва ба ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо, ки ба хонаи Худо барои сачда кардан меоянд, ҳамаи суханонеро, ки ба ту амр фармудаам, ки ба онҳо бигӯй, бигӯй, ва калимае кам накун.

³ Шояд онҳо бишнаванд ва ҳар яке аз роҳи бади худ баргарданд, ва он гоҳ Ман мусибатеро, ки мехоҳам бар онҳо барои аъмоли бадашон биёрам, ботил хоҳам кард.

⁴ Ва ба онҳо бигӯй: „Худованд чунин мегӯяд: агар шумо Маро нашнавед дар бораи он ки бар тибқи шариати Ман, ки пеши шумо гузоштаам, рафтор намоед,

⁵ Ва ба суханони бандагони Ман, анбиёе ки назди шумо мефиристам, гӯш андозед, — ва ҳол он ки ҳар рӯз аз субҳидам онҳоро мефиристам, вале шумо гӯш наандохтаед, —

⁶ Пас ин хонаро Ман мисли Шилӯ хоҳам гардонид, ва ин шаҳрро барои ҳамаи халқҳои замин рамзи лаънат хоҳам сохт“».

⁷ Ва коҳинон ва анбиё ва тамоми қавм ин суханонро, ки Ирмиё дар хонаи Худованд гуфт, шуниданд.

⁸ Ва чун Ирмиё гуфтани ҳар он чиро, ки Худованд амр фармуда буд, ки ба тамоми халқ бигӯяд, ба итмом расонид, коҳинон ва анбиё ва тамоми қавм ўро дастгир карда, гуфтанд: «Ту бояд бимирӣ!

⁹ Чаро ту ба исми Худованд нубувват карда гуфтӣ, ки ин хона мисли Шилӯ хоҳад шуд, ва ин шаҳр валангор ва ғайримаскун хоҳад гардид?» Ва тамоми қавм дар хонаи Худованд дар гирди Ирмиё чамъ омаданд.

¹⁰ Ва ҳангоме ки мирони Яҳудо ин чизҳоро шуниданд, аз хонаи подшоҳ баромада, ба даҳани дарвозаи нави хонаи Худованд нишастанд.

¹¹ Ва коҳинон ва анбиё ба мирон ва тамоми қавм рӯ оварда, гуфтанд: «Ин шахс сазовори ҳукми қатл аст, зеро ки дар ҳаққи ин шаҳр нубувват намуд, чунон ки ба гӯшҳои худ шунидед».

¹² Валекин Ирмиё ба ҳамаи мирон ва тамоми қавм хитоб намуда, гуфт: «Худованд маро фиристодааст, то дар ҳаққи ин хона ва ин шаҳр ҳамаи суханонери, ки шунидед, нубувват намоям.

¹³ Ва акнун роҳҳои худ ва аъмоли худро ислоҳ намоед ва овози Худованд Худои худро бишнавед, ва он гоҳ Худованд аз мусибате ки дар бораи шумо фармудааст, пушаймон хоҳад шуд.

¹⁴ Дар хусуси ман бошад, инак, ман дар дасти шумо ҳастам: он чи ба назари шумо дуруст ва ҳаққонӣ намояд, бо ман бикунед.

¹⁵ Аммо яқинан бидонед, ки агар шумо маро ба қатл расонед, хуни бегуноҳоро шумо бар худатон ва бар ин шаҳр ва бар сокинони он хоҳед гузошт, зеро ки ба ростӣ Худованд маро фиристодааст, то ки ҳамаи ин суханонро ба гӯши шумо баён намоям».

¹⁶ Он гоҳ мирон ва тамоми қавм ба коҳинон ва анбиё гуфтанд: «Ин шахс сазовори ҳукми қатл нест, зеро ки ба исми Худованд Худои мо ба мо сухан рондааст».

¹⁷ Ва баъзе аз пирони замин бархостанд ва ба тамоми чамъомади қавм рӯ оварда, гуфтаанд:

¹⁸ «Михои Мӯрашти дар айёми Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо нубувват кард ва ба тамоми қавми Яҳудо хитоб намуда, гуфт:

„Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд:
Сион мисли саҳро шудгор карда хоҳад шуд,
ва Ерусалим ба харобазор табдил хоҳад ёфт,
ва кӯҳи хонаи Худованд — ба теппаҳои дарахтзор“.

¹⁹ Оё Ҳизқиё подшоҳи Яҳудо ва тамоми Яҳудо ўро қатл карданд? Не, вай аз Худованд тарсид ва пеши Худованд тазаррӯъ намуд, ва Худованд аз мусибате ки дар бораи онҳо фармуда буд, пушаймон шуд; валекин мо мусибати азиме бар ҷонҳои худ меоварем!»

Мамоти Уриёи набӣ.

²⁰ Боз Уриё ибни Шамаъё ном шахси дигаре аз Қирьят-Еорим буд, ки ба исми Худованд нубувват менамуд, ва дар бораи ин шаҳр ва ин замин айнан мисли суханони Ирмиё нубувват кард.

²¹ Ва ҳангоме ки подшоҳ Еҳўёқим, ва тамоми ақобираш, ва ҳамаи мирон суханони ўро шуниданд, подшоҳ хост ўро ба қатл расонад; ва

Уриё инро шунида, тарсид ва гурехта, ба Миср рафт.

²² Ва подшоҳ Еҳўёқим ба Миср одам фиристод: Элнотон ибни Акбур ва чанд касро бо вай ба Миср равона кард.

²³ Ва онҳо Уриёро аз Миср бароварданд, ва ўро назди подшоҳ Еҳўёқим оварданд, ва ўро вай ба дами шамшер қатл кард, ва ҷасади ўро дар қабристонии мардуми оддӣ партофт.

²⁴ Аммо дасти Аҳиқом ибни Шофон бо Ирмиё буд, то ки ўро ба дасти қавм барои куштан насупорад.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Масал дар бораи юғ.

27 Дар ибтидои подшоҳии Еҳўёқим ибни Йўшиё подшоҳи Яҳудо ин калом бар Ирмиё аз ҷониби Худованд нозил шуда, гуфт:

² Худованд ба ман чунин гуфт: «Бандҳо ва юғҳо барои худ бисоз, ва онҳоро бар гардани худ бимон.

³ Ва онҳоро назди подшоҳи Адўм, ва подшоҳи Мўоб, ва подшоҳи банӣ-Аммўн, ва подшоҳи Сўр, ва подшоҳи Сидўн ба воситаи қосидоне ки ба Ерусалим назди Сидқиё подшоҳи Яҳудо меоянд, бифирист.

⁴ Ва ба онҳо амр фармо, ки ба оғоёин худ бигўянд: „Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: ба оғоёни худ чунин бигўед:

⁵ Ман замин, одамизод ва чорпоёнеро, ки бар рӯи заминанд, бо қудрати азими Худ ва бозуи тўлонии Худ ба вучуд овардам, ва онро ба касе ки дар назари Ман писанд омад, додам.

⁶ Ва алҳол Ман ҳамаи ин заминҳоро ба дасти бандаи Худ Набукаднесар подшоҳи Бобил супурдам; ва ҳайвоноти саҳроро низ ба ў додам, то ки хизмати ўро ба ҷо оваранд.

⁷ Ва ҳамаи халқҳо ба ў, ва ба писараш, ва ба писари писараш хизмат хоҳанд кард, то замоне ки навбати замини ў низ бирасад, ва он гоҳ халқҳои бисьёр ва подшоҳони бузург ўро бандаи худ хоҳанд гардонид.

⁸ Ва агар халқе ва мамлакате ба ў, яъне ба Набукаднесар подшоҳи Бобил хизмат кардан нахоҳанд, ва гардани худро зери юғи подшоҳи Бобил хам нақунанд, Ман, — мегӯяд Худованд, — он халқро бо шамшер, қаҳтӣ ва вабо ҷазо хоҳам дод, то онҳоро бо дасти ў талаф намоям.

⁹ Ва шумо ба анбиёи худ, ва ба соҳирони худ, ва ба хобгузори худ, ва ба фолбинони худ, ва ба ҷодугарони худ, ки ба шумо мегўянд: «Ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳед кард», — гӯш надихед,

¹⁰ Зеро онҳо ба шумо бардурӯғ нубувват меқунанд, то ки шуморо аз заминатон дур созанд, ва Ман шуморо бадар ронам, ва шумо талаф шавед.

¹¹ Валекин халқе ки гардани худро зери юғи подшоҳи Бобил хам карда, ба ў хизмат меқунанд, Ман, — мегӯяд Худованд, — онҳоро бар заминашон

хоҳам гузошт, ва онҳо онро киштукор хоҳанд кард ва дар он сокин хоҳанд шуд».

¹² Ва ба Сидқиё подшоҳи Яҳудо ман ҳамаи ин суханонро ба забон оварда, гуфтам: «Гардани худро зеро юғи подшоҳи Бобил ҳам кунед, ва ба ӯ ва қавми ӯ хизмат кунед, — ва зинда хоҳед монд.

¹³ Чаро ту ва қавми ту аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо бимиред, чунон ки Худованд дар бораи халқе ки ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳанд кард, гуфтааст?

¹⁴ Ва ба суханони анбиёе ки ба шумо мегӯянд: „Ба подшоҳи Бобил хизмат нахоҳед кард“, гӯш надихед, чунки онҳо ба шумо бардурӯғ нубувват мекунанд.

¹⁵ Зеро Ман онҳоро нафиристодаам, — мегӯяд Худованд, — балки онҳо ба исми Ман бардурӯғ нубувват мекунанд, то ки Ман шуморо бадар ронам, ва шумо талаф шавед, — шумо ва анбиёе ки ба шумо нубувват мекунанд».

¹⁶ Ва ба коҳинон ва тамоми ин қавм ман рӯ оварда, гуфтам: «Худованд чунин мегӯяд: ба суханони анбиёи худ, ки ба шумо нубувват карда, мегӯянд: „Инак, зарфҳои хонаи Худованд акнун ба зудӣ аз Бобил баргардонида хоҳад шуд“, гӯш надихед, зеро ки онҳо ба шумо бардурӯғ нубувват мекунанд.

¹⁷ Ба онҳо гӯш надихед, ба подшоҳи Бобил хизмат кунед ва зинда монед; чаро ин шаҳр харобазор шавад?

¹⁸ Ва агар онҳо анбиё бошанд, ва агар каломи Худованд бо онҳо бошад, бигзор пеши Худованди лашкарҳо шафоат намоянд, ки зарфҳои дар хонаи Худованд, ва дар хонаи подшоҳи Яҳудо, ва дар Ерусалим боқӣ мондааст, ба Бобил бурда нашавад.

¹⁹ Зеро ки Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд дар бораи сутунҳо ва обанбор ва пояҳо ва дигар зарфҳои дар ин шаҳр боқӣ мондааст,

²⁰ Ки онҳоро Набукаднесар подшоҳи Бобил нагирифтааст, ҳангоме ки Екониё ибни Еҳўёқим подшоҳи Яҳудо ва ҳамаи мирони Яҳудо ва Ерусалимро аз Ерусалим ба Бобил ба асирий бурдааст, —

²¹ Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил дар бораи зарфҳои дар хонаи Худованд ва дар хонаи подшоҳи Яҳудо ва дар Ерусалим боқӣ мондааст, чунин мегӯяд:

²² Онҳо ба Бобил бурда хоҳад шуд ва то рӯзе ки Ман онҳоро тафаққуд намоям, дар он ҷо хоҳад монд, — мегӯяд Худованд; — ва он гоҳ онҳоро берун оварда, ба ин макон хоҳам баргардонид».

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Давоми масал дар бораи юғ.

Нубуввати дурӯғи Ҳананьё ва мамоти ӯ.

28 Ва дар ҳамон сол, — дар ибтидои подшоҳии Сидқиё подшоҳи Яҳудо, дар соли чорум, дар моҳи панҷум, — Ҳананьё ибни Азури набӣ, ки аз

Цибъун буд, дар хонаи Худованд, дар пеши назари коҳинон ва тамоми қавм ба ман рӯ оварда, гуфт:

² «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: юғи подшоҳи Бобилро дарҳам хоҳам шикаст:

³ Баъд аз ду сол Ман ҳамаи зарфҳои хонаи Худовандро, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил аз ин макон гирифта ба Бобил бурд, ба ин макон хоҳам баргардонид.

⁴ Ва Екониё ибни Еҳўёқим подшоҳи Яҳудо ва ҳамаи асирони Яҳудоро, ки ба Бобил рафтаанд, Ман ба ин макон хоҳам баргардонид, — мегӯяд Худованд, — зеро ки юғи подшоҳи Бобилро дарҳам хоҳам шикаст».

⁵ Ва Ирмиёи набӣ ба Ҳананьёи набӣ дар пеши назари коҳинон ва дар пеши назари тамоми қавме ки дар хонаи Худованд истода буданд, гуфт —

⁶ Ва Ирмиёи набӣ гуфт: «Омин! Бигзор Худованд чунин бикунад! Бигзор Худованд суханони туро, ки бо онҳо нубувват кардӣ, ба амал оварда, зарфҳои хонаи Худованд ва ҳамаи асиронро аз Бобил ба ин макон баргардонад!

⁷ Аммо ин каломро, ки ман ба гӯши ту ва гӯши тамоми қавм мегӯям, бишнав:

⁸ Анбиёе ки аз қадимулайём, пеш аз ман ва пеш аз ту буданд, барои заминҳои бисъёр ва мамлакатҳои бузург ҷанг ва мусибат ва ваборо нубувват кардаанд.

⁹ Аммо набие ки осоиштагиро нубувват мекунад, фақат баъд аз он ки каломи ин набӣ ба амал ояд, ӯ ҳамчун набие шинохта хоҳад шуд, ки ӯро ҳақиқатан Худованд фиристодааст».

¹⁰ Он гоҳ Ҳананьёи набӣ юғро аз гардани Ирмиёи набӣ гирифт, ва онро дарҳам шикаст.

¹¹ Ва Ҳананьё дар пеши назари тамоми қавм хитоб намуда, гуфт: «Худованд чунин мегӯяд: юғи Набукаднесар подшоҳи Бобилро баъд аз ду сол аз гардани ҳамаи халқҳо ҳамин тавр дарҳам хоҳам шикаст». Ва Ирмиё ба роҳи худ рафт.

¹² Ва баъд аз он ки Ҳананьёи набӣ юғро аз гардани Ирмиёи набӣ гирифта дарҳам шикаст, каломи Худованд бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

¹³ «Бирав ва ба Ҳананьё бигӯй: „Худованд чунин мегӯяд: юғҳои чўбинро шикастӣ, вале ба ҷои онҳо юғҳои оҳанин хоҳӣ сохт.

¹⁴ Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: Ман юғи оҳанин бар гардани ҳамаи ин халқҳо гузоштам, то ки ба Набукаднесар подшоҳи Бобил хизмат кунанд, ва онҳо хизмат хоҳанд кард; ва ҳайвоноти саҳроро низ ба ӯ додам“».

¹⁵ Ва Ирмиёи набӣ ба Ҳананьёи набӣ гуфт: «Бишнав, эй Ҳананьё! Худованд туро нафиристодааст, ва ту қавмро бардурӯғ умедвор мекунӣ.

¹⁶ Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: „Инак, Ман туро аз рӯи замин дур меандозам! Имсол ту хоҳӣ мурд, зеро ки бар хилофи Худованд сухан рондай“».

¹⁷ Ва Ҳананъеи набӣ ҳамон сол, дар моҳи ҳафтум мурд.

БОБИ БИСТУ НҲҲУМ

Номаи Ирмиё ба бародароне ки дар асирии Бобил буданд.

29 Ва ин аст суханони номае ки Ирмиёи набӣ аз Ерусалим ба бақияи пирони асирон, ва ба коҳинон ва анбиё ва тамоми қавме ки Набукаднесар аз Ерусалим ба Бобил ба асирий бурда буд, фиристод, —

² Баъд аз он ки подшоҳ Еконъё ва малика ва хоҷасароён, мирони Яҳудо ва Ерусалим, ва ҳунармандон ва оҳангарон аз Ерусалим берун омаданд, —

³ Ба воситаи Эльосо ибни Шофон ва Чамаръё ибни Ҳилқие, ки онҳоро Сидқие подшоҳи Яҳудо назди Набукаднесар подшоҳи Бобил ба Бобил фиристода буд:

⁴ «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил ба ҳамаи асироне ки Ман аз Ерусалим ба Бобил ба асирий фиристодам, чунин мегӯяд:

⁵ Хоҷаҳо бино карда, дар онҳо сокин шавед, ва боғҳо парвариш намуда, меваи онҳоро бихӯред.

⁶ Занон гирифта, писарон ва духтарон ба дунъё оваред, ва занон барои писарони худ бигиред, ва духтарони худро ба шавҳар бидиҳед, то ки писарон ва духтарон ба дунъё оваранд; ва дар он ҷо биафзоед ва кам нашавед.

⁷ Ва осоиштагии он шаҳрро, ки Ман шуморо ба он ҷо ба асирий фиристодаам, биталабед, ва барои он пеши Худованд дуо гӯед, зеро ки дар осоиштагии он барои шумо осоиштагӣ хоҳад буд.

⁸ Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: бигзор анбиёи шумо, ки дар миёни шумо ҳастанд, ва соҳирони шумо шуморо фирефта накунд, ва ба хобгузорони худ, ки ба дилхоҳи шумо хоб диданашонро мехоҳед, гӯш надихед,

⁹ Чунки онҳо барои шумо бардурӯғ ба исми Ман нубувват мекунд, дар сурате ки Ман онҳоро нафиристодаам, — мегӯяд Худованд.

¹⁰ Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: вақте ки ба Бобил ҳафтод сол пур шавад, Ман шуморо тафаққуд хоҳам кард, ва каломи неки Худро дар ҳаққи шумо ба амал хоҳам овард, то ки шуморо ба ин макон баргардонам.

¹¹ Зеро фикрҳоеро, ки Ман дар бораи шумо дарам, Ман медонам, — мегӯяд Худованд, — фикрҳое ки ба осоиштагӣ оид аст, на ба бадӣ, то ки ба шумо ояндаи нек ва умедворӣ бибахшам.

¹² Ва шумо Маро хоҳед хонд, ва омада пеши Ман дуо хоҳед гуфт, ва Ман шуморо иҷобат хоҳам намуд.

¹³ Ва Маро хоҳед ҳуст, ва пайдо хоҳед кард, ба шарте ки бо тамоми дили худ Маро ҳустуҷӯ намоед.

¹⁴ Ва Ман барои шумо ёфт хоҳам шуд, — мегӯяд Худованд, — ва шуморо аз асирий хоҳам баргардонид, ва шуморо аз миёни ҳамаи халқҳо ва аз ҳамаи маконҳое ки шуморо ба он ҷо бадар рондаам, чамъ хоҳам кард, — мегӯяд Худованд, — ва шуморо ба маконе ки аз он ҷо шуморо ба асирий фиристодаам, хоҳам баргардонид.

¹⁵ Шумо мегӯед: „Худованд барои мо дар Бобил анбиё ба майдон овардааст“.

¹⁶ Худованд дар бораи подшоҳе ки бар тахти Довуд нишастааст, ва дар бораи тамоми қавме ки дар ин шаҳр сокинанд, яъне дар бораи бародарони шумо, ки ҳамроҳи шумо ба асирий бурда нашудаанд, чунин мегӯяд, —

¹⁷ Оре, Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, Ман бар онҳо шамшер ва қаҳтӣ ва вабо мефиристам, ва онҳоро мисли анҷирҳои баде ки ба сабаби бади онҳо хӯрдан мумкин нест, мегардонам;

¹⁸ Ва онҳоро бо шамшер, қаҳтӣ ва вабо таъқиб хоҳам намуд, ва онҳоро барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшат, ва дар миёни ҳамаи халқҳое ки онҳоро ба он ҷо бадар рондаам, ба лаънат ва воҳима ва масҳара ва нанг табдил хоҳам дод, —

¹⁹ Чунки онҳо суханони Маро нашниданд, — мегӯяд Худованд, — вақте ки бандагони Худ — анбиёро назди онҳо фиристодам, — ҳар рӯз аз субҳидам фиристодам, вале шумо нашнидед, — мегӯяд Худованд.

²⁰ Ва шумо, эй ҳамаи асироне ки аз Ерусалим ба Бобил фиристодаам, каломи Худовандро бишнавед!

²¹ Худованди лашкарҳо, Худои Исроил дар бораи Аҳъоб ибни Қўлоё ва дар бораи Сидқие ибни Маасие, ки ба исми Ман ба шумо бардурӯғ нубувват мекунд, чунин мегӯяд: инак, Ман онҳоро ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил хоҳам супурд, ва ӯ онҳоро дар пеши назари шумо хоҳад кушт.

²² Ва номи онҳоро ҳамаи асирони Яҳудо, ки дар Бобил мебошанд, барои лаънат ба забон гирифта, хоҳанд гуфт: „Худованд туро мисли Сидқие ва Аҳъоб гардонад, ки подшоҳи Бобил онҳоро дар оташ биръён карда буд“.

²³ Чунки онҳо дар Исроил кори зиште карданд: бо занони ёрони худ зино карданд ва ба исми Ман сухани дурӯғ гуфтанд, ки онро Ман ба онҳо амр нафармудаам; ва Ман аз ин вуқуф дарам ва шоҳид ҳастам, — мегӯяд Худованд.

²⁴ Ва ба Шамаъеи Нехеломӣ бигӯй:

²⁵ Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: азбаски ту аз номи худ ба тамоми қавме ки дар Ерусалим мебошанд, ва ба Сафанъё ибни Маасиеи коҳин, ва ба ҳамаи коҳинон номаҳо фиристода, гуфтай:

²⁶ „Худованд туро ба ҷои Еҳӯёдои коҳин ба коҳинӣ гузоштааст, то ғамхорӣ намоӣ дар бораи он ки дар хонаи Худованд бар ҳар шахси маҷнун ва

нубувваткунанда нозирон бошанд, ва ту варо дар шиканчагоҳ ва дар ишкел андозӣ;

²⁷ Пас чаро ту бар Ирмиёи Анотўти, ки назди шумо худро набӣ вонамуд мекунад, итоб нанамудай?

²⁸ Зеро ки ў назди мо низ ба Бобил фиристода, гуфтааст: асирий муддати дуру дароз давом хоҳад кард; хонаҳо бино карда, дар онҳо сокин шавед, ва боғҳо парвариш намуда, меваи онҳоро бихўред“».

²⁹ Ва Сафанъёи коҳин ин номаро ба гўши Ирмиёи набӣ хонд.

³⁰ Ва каломи Худованд бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

³¹ «Назди ҳамаи асирон фиристода, бигўй: „Худованд дар бораи Шамаъёи Неҳеломӣ чунин мегўяд: азбаски Шамаъё ба шумо нубувват мекунад, ва ҳол он ки Ман ўро нафиристодаам, ва ў шуморо бардуруғ умедвор менамояд, —

³² Бинобар ин Худованд чунин мегўяд: инак, Ман Шамаъёи Неҳеломӣ ва насли ўро ҷазо хоҳам дод: ўро касе нахоҳад буд, ки дар миёни ин қавм сокин бошад, ва он некиро, ки Ман барои қавми Худ мекунам, ў нахоҳад дид, — мегўяд Худованд, — зеро ки ў бар хилофи Худованд сухан рондааст“».

БОБИ СИЮМ

Пешгўй дар бораи халосӣ ёфтани Исроил ва Яҳудо.

30 Каломе ки бар Ирмиё аз ҷониби Худованд нозил шуда, гуфт:

² «Худованд, Худои Исроил сухан ронда, чунин мегўяд: ҳамаи суханонеро, ки Ман ба ту гуфтаам, барои худ дар тўмори китобат бинавис.

³ Зеро инак, айёме фаро мерасад, — мегўяд Худованд, — ки Ман қавми Худ — Исроил ва Яҳудоро аз асирий хоҳам баргардонид, — мегўяд Худованд, — ва онҳоро ба замине ки ба падаронашон додаам, хоҳам баргардонид, ва онҳо онро тасарруф хоҳанд кард».

⁴ Ва ин аст суханоне ки Худованд дар бораи Исроил ва Яҳудо гуфтааст:

⁵ «Худованд чунин мегўяд: садои хавотирноке шунидем:

тарсу ҳарос аст, ва осоиштагӣ нест.

⁶ Бипурсед ва бубинед, ки оё мард мезояд?

Пас чаро ҳар мардро мебинам, ки мисли зани зоянда дастҳояш бар камараш мебошад,

ва ҳамаи чехраҳо кабуд шудааст?

⁷ Оҳ, чӣ гуна азим аст он рўз, ки мисл надорад!

Ва ин барои Яъқуб замони тангист, вале аз он ў наҷот хоҳад ёфт.

⁸ Ва дар он рўз воқеъ хоҳад шуд, ки Ман, — мегўяд Худованди лашкарҳо, — юғи варо, ки бар гардани туст, дарҳам хоҳам шикаст, ва бандҳои ту хоҳам барканд; ва дигар ба аҷнабиён хизмат нахоҳанд кард,

⁹ Балки ба Худованд Худои худ ва ба Довуд подшоҳи худ, ки барои онҳо аз нав барқарор хоҳам намуд, хизмат хоҳанд кард.

¹⁰ Вале ту, эй бандаи Ман Яъқуб, натарс, — мегўяд Худованд, —

ва эй Исроил, ҳаросон нашав, зеро инак, Ман ту ро аз ҷои дурдаст, ва насли ту ро аз замини асирии онҳо наҷот хоҳам дод;

ва Яъқуб баргашта, дар амният ва осоиштагӣ хоҳад зист,

ва касе ўро нахоҳад тарсонид.

¹¹ Зеро Ман бо ту ҳастам, — мегўяд Худованд, —

то ки ту ро наҷот диҳам; зеро Ман ҳамаи халқҳоро, ки дар миёнашон ту ро пароканда намудаам,

талаф хоҳам кард, аммо ту ро талаф нахоҳам кард, вале ту ро аз рӯи инсоф ҷазо хоҳам дод, ва ту ро тамоман бечазо нахоҳам монанд.

¹² Зеро ки Худованд чунин мегўяд:

шикасти ту беилоҷ аст, зарбаи ту ҳалокатовар аст.

¹³ Касе нест, ки даъвои ту ро муҳокима намояд, то ту ро шифо диҳад;

давоҳои шифобахш барои ту нест.

¹⁴ Ҳамаи дўстдоронат ту ро фаромўш кардаанд, аҳволатро

намеурсанд, зеро ки Ман ту ро зарбаи душманона

ва танбеҳи бераҳмона барои бисъёрии маъсияти ту додаам,

барои он ки гуноҳҳои ту афзудааст.

¹⁵ Чаро ту дар бораи шикасти худ, дар бораи дарди бедавои худ фиғон мекашӣ?

Барои бисъёрии маъсияти ту, барои он ки гуноҳҳои ту афзудааст,

Ман ин корҳоро ба ту кардаам.

¹⁶ Бинобар ин ҳамаи онҳое ки ту ро мехўранд, хўрда хоҳанд шуд,

ва ҳамаи бадҳоҳони ту саросар ба асирий хоҳанд рафт,

ва онҳое ки ту ро яғмо мекунад, яғмо хоҳанд шуд, ва ҳамаи тороҷкунандагонатро гирифтори тороҷ хоҳам кард,

¹⁷ Зеро ту ро даво хоҳам кард,

ва ҷароҳатҳои ту ро шифо хоҳам дод, — мегўяд Худованд, —

чунки ту ро мардуд номида, мегуфтанд:

„Ин Сион аст, ки касе аҳволашро намеурсад“.

¹⁸ Худованд чунин мегўяд:

инак, Ман асирони Яъқубро ба хаймаҳошон хоҳам баргардонид,

ва ба масканҳои ў раҳм хоҳам кард,

ва шаҳр бар теппаи худ бино ёфта,

маъбад дар макони худ барпо хоҳад шуд.

¹⁹ Ва шукргузорӣ ва овози шодкомон аз онҳо

берун хоҳад омад;

ва онҳоро афзун хоҳам кард, ва кам нахоҳанд шуд,

ва онҳоро ҷалол хоҳам дод, ва беқадр нахоҳанд шуд.

²⁰ Ва писарони ӯ мисли пештара хоҳанд буд, ва ҷамоати ӯ дар ҳузури Ман поянда хоҳанд шуд, ва Ман ҳамаи ҷабрпешаҳои ӯро ҷазо хоҳам дод.

²¹ Ва сарвари ӯ аз худи ӯ хоҳад буд, ва ҳокими ӯ аз даруни ӯ хоҳад баромад, ва Ман варо муқарраби Худ хоҳам гардонид, то ки вай ба Ман наздик ояд, зеро кист, ки ҷуръат намуда, ба Ман наздик ояд? — мегӯяд Худованд.

²² Ва шумо қавми Ман хоҳед буд, ва Ман Худои шумо хоҳам буд».

²³ Инак, тундбоде бошиддат вазида, хашми Худованд берун омадааст, ва тундбод талотум намуда, бар сари шарирон фурӯд хоҳад омад.

²⁴ Оташи ғзаби Худованд, то ӯ муродоти дили Худро ба амал наоварад ва иҷро накунад, фурӯ нахоҳад нишаст; дар оянда шумо инро фаҳм хоҳед кард.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Пешгӯй дар бораи наҷоти ояндаи Исроил ва Яҳудо ва дар бораи Аҳди Ҷадид.

31 «Дар он замон — мегӯяд Худованд, — Ман Худои ҳамаи қабилаҳои Исроил хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд».

² Худованд чунин мегӯяд: «Қавме ки аз шамшер саломат монданд, дар биёбон лутф пайдо карданд; биравам, то Исроилро ором намоям.

³ Аз дурдаст Худованд ба ман зоҳир шуд: бо муҳаббати абадӣ туро дӯст доштам, бинобар ин туро бо марҳамат ба Худ ҷалб намудам.

⁴ Боз туро, эй бокираи Исроил, бино хоҳам кард, ва ту бино хоҳӣ ёфт; боз бо дафҳои худ зинат ёфта, бо дастаи раққасони шодком берун хоҳӣ омад;

⁵ Боз бар кӯҳҳои Сомария тоқҳо хоҳӣ шинонд; тоқдорон тоқ шинонда, худашон меваи онро хоҳанд хӯрд.

⁶ Зеро рӯзе фаро хоҳад расид, ки дидбонон бар кӯҳи Эфроим нидо хоҳанд кард: „Бархезед ва назди Худованд Худои худ ба Сион бароем!“»

⁷ Зеро Худованд чунин мегӯяд: «Барои Яъқуб бо шодмонӣ тараннум намоед, ва дар сари халқҳо ба вачд оед; нидо карда ва ҳамду сано хонда, бигӯед: „Қавми Худоро, эй Худованд, бақияи Исроилро наҷот деҳ!“»

⁸ Инак, Ман онҳоро аз замини шимолӣ хоҳам овард, ва онҳоро аз ақсои замин ҷамъ хоҳам кард; дар миёни онҳо кӯр ва ланг,

зани ҳомиладор ва зоянда бо ҳам хоҳанд буд; анбӯҳи бузурге ба ин ҷо хоҳанд баргашт.

⁹ Онҳо бо гирья хоҳанд омад, ва Ман онҳоро бо марҳамат хоҳам бурд; онҳоро сӯи ҷӯйҳои об бо роҳи рост хоҳам бурд, ки дар он пешпо нахоҳанд хӯрд; зеро ки Ман падари Исроил ҳастам, ва Эфроим нахустодаи Ман аст.

¹⁰ Каломи Худовандро бишнавед, эй халқҳо, ва ба ҷазираҳои дурдаст эълон намоед, ва бигӯед: „Ӯ, ки Исроилро пароканда намуд, ӯро ҷамъ хоҳад овард, ва ӯро нигоҳдорӣ хоҳад кард, чунон ки ҷӯпон рамаи худро нигоҳдорӣ мекунад“.

¹¹ Зеро Худованд барои Яъқуб фидия хоҳад дод, ва ӯро аз дасти касе ки аз ӯ пурзӯртар аст, раҳо хоҳад кард.

¹² Ва онҳо омада, бар баландии Сион тараннум хоҳанд кард;

ва сӯи неъматии Худованд: сӯи гандум ва шароб ва рағани зайтун, ва сӯи барраҳо ва гӯсолаҳо равон хоҳанд шуд; ва ҷони онҳо мисли боғи сероб хоҳад буд, ва онҳо дигар ғамгин нахоҳанд шуд.

¹³ Он гоҳ бокира дар дастаи раққосон шодӣ хоҳад кард, ва ҷавонон ва пирон — бо якҷоягӣ; ва Ман мотами онҳоро ба шодмонӣ табдил хоҳам дод,

ва онҳоро аз кулфате ки кашидаанд, тасалли дода, шод хоҳам гардонид.

¹⁴ Ва ҷони коҳинонро аз чарбу ба фаровонӣ ғизо хоҳам дод, ва қавми Ман аз неъматии Ман сер хоҳанд шуд», — мегӯяд Худованд.

¹⁵ Худованд чунин мегӯяд: «Овозе дар Ромо шунида шуд, садои нола ва гирьяи талх: Роҳел барои фарзандони худ гирья мекунад; барои фарзандони худ наметавонад тасалли ёбад, зеро ки онҳо нестанд».

¹⁶ Худованд чунин мегӯяд: «Овози худро аз навҳа, ва чашмони худро аз ашк нигоҳ дор, зеро ки барои заҳмати худ подош хоҳӣ гирифт, — мегӯяд Худованд, —

ва онҳо аз замини душман хоҳанд баргашт.

¹⁷ Ва барои ояндаи ту умеде ҳаст, — мегӯяд Худованд, —

ва фарзандонат ба ҳудуди худ хоҳанд баргашт.

¹⁸ Овози Эфроимро шунидам, ки дар мотами худ сар ҷунбонда, мегуфт:

„Ту маро ҷазо додӣ, ва ман мисли гӯсолаи ноозмуда ҷазо дидам;

маро баргардон, ва ман хоҳам баргашт, зеро ки Ту Худованд Худои ман ҳастӣ;

¹⁹ Зеро, баъд аз он ки баргаштам, пушаймон шудам,

ва баъд аз он ки фаҳм кардам, бар рони худ задам; хичил шудам, ва нангам низ омад, зеро ки расвоии ҷавонии худро бардошта мегаштам“.

²⁰ Оё Эфроим писари азизи Ман аст?

Оё ӯ валади сурурангез аст?

Зеро, ҳар бор, ки дар бораи ӯ сухан меронам, ӯро бисъёр ёд мекунам;

бинобар ин ба ӯ дилам месӯзад,

ба ҳар ҳол ба ӯ раҳм хоҳам кард», — мегӯяд Худованд.

²¹ Нишонаҳо барои худ бимон, сутунҳо барои худ барпо бикун,

ба ҷодда ва роҳе ки рафтаӣ, диққат намо;

баргард, эй бокираи Исроил, ба ин шаҳрҳои худ баргард!

²² То ба кай рӯ хоҳӣ тофт, эй духтари муртад?

Зеро Худованд бар замин таомули наве

офаридааст:

зан гирди мард хоҳад гашт.

²³ Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: «Боз дар замини Яҳудо ва шаҳрҳои, вақте ки асирони онҳоро баргардонам, ин каломро хоҳанд гуфт:

„Эй маскани адолат ва эй кӯҳи муқаддас, Худованд туро муборак созад!“

²⁴ Ва Яҳудо бо якҷоягии ҳамаи шаҳрҳои, зироаткорон ва онҳое ки бо рама мегарданд, дар он сокин хоҳанд шуд.

²⁵ Зеро ки Ман ҷони ташнаро хоҳам нӯшонид, ва ҳар ҷони ғамгинро сер хоҳам кард».

²⁶ Дар айни ҳол ман бедор шудам ва ба гирду пешам назар андохтам, ва хобам барои ман хуш буд.

²⁷ «Инак, айёме фаро мерасад, — мегӯяд Худованд, — ки Ман хонадони Исроил ва хонадони Яҳудоро бо тухми одам ва тухми чорпоён кишт хоҳам кард.

²⁸ Ва воқеъ хоҳад шуд: чунон ки Ман бар онҳо барои аз беҳу бор кандан, ва вожгун сохтан, ва хароб кардан, ва барҳам задан, ва осеб расондан диққат намудаам, ончунон бар онҳо барои бино кардан ва ниҳол шинондан диққат хоҳам намуд, — мегӯяд Худованд.

²⁹ Дар он рӯзҳо дигар нахоҳанд гуфт:

„Падарон ғӯра хӯрданд, ва дандони писарон кунд шуд“,

³⁰ Балки ҳар кас ба гуноҳи худ хоҳад мурд: ҳар одаме ки ғӯра хӯрад, дандонаш кунд хоҳад шуд.

³¹ Инак, айёме фаро мерасад, — мегӯяд Худованд, — ки Ман бо хонадони Исроил ва бо хонадони Яҳудо аҳди нав хоҳам баст, —

³² На мисли он аҳде ки бо падарони онҳо бастам, дар рӯзе ки дасташонро гирифтаам, то ки онҳоро аз замини Миср берун оварам; онҳо он аҳди Маро поймол карданд, гарчанде ки Ман оғои онҳо будам, — мегӯяд Худованд.

³³ Чунин аҳде Ман бо хонадони Исроил баъд аз он айём хоҳам баст, — мегӯяд Худованд: — шариати Худро дар ботини онҳо ҷойгир хоҳам кард, ва онро бар дили онҳо хоҳам навишт, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми ман хоҳанд буд,

³⁴ Ва касе ба ёри худ ва касе ба бародари худ дигар таълим дода нахоҳад гуфт: „Худовандро бишносед“, зеро ки ҳамаашон, аз хурд то калон, Маро хоҳанд шинохт, — мегӯяд Худованд, — чунки Ман маъсияти онҳоро хоҳам омурзид ва гуноҳи онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард».

³⁵ Чунин мегӯяд Худованде ки офтобро барои рӯшноии рӯз,

ва қонунҳои моҳ ва ситорагонро барои рӯшноии шаб додааст,

ва баҳрро тавре ба шӯр меоварад, ки мавҷҳои хурӯш бардорад;

исми Ӯ Худованди лашкарҳост.

³⁶ «Агар ин қонунҳо аз ҳузури Ман барҳам хӯрад, — мегӯяд Худованд, —

он гоҳ насли Исроил низ дигар дар ҳузури Ман ба таври доимӣ халқ нахоҳанд буд».

³⁷ Худованд чунин мегӯяд:

«Агар дар боло чен кардани осмон

ва дар поён тадқиқ намудани асосҳои замин имконпазир бошад,

он гоҳ Ман низ аз тамоми насли Исроил аз боиси ҳар он чи онҳо карданд,

безор хоҳам шуд», — мегӯяд Худованд.

³⁸ «Инак, айёме фаро мерасад, — мегӯяд Худованд, — ки ин шаҳр, аз бурҷи Ҳананъил то дарвозаи кунҷакӣ барои Худованд бино хоҳад ёфт.

³⁹ Ва боз ресмони андоза дар рӯ ба рӯи он то теппаи Ҷорев берун рафта, сӯи Ҷӯт давр хоҳад зад.

⁴⁰ Ва тамоми водии лошаҳо ва хокистар, ва тамоми саҳро то наҳри Қидрӯн, то гӯшаи дарвозаи аспон ба тарафи шарқ, барои Худованд муқаддас хоҳад буд; дигар ҳаргиз решақан ва хароб нахоҳад шуд».

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Ирмиё киштзореро ҳамчун аломати баргаштани асирон мехарад.

32 Каломе ки бар Ирмиё аз ҷониби Худованд дар соли даҳуми Сидқие подшоҳи Яҳудо нозил шуд, ки ин сол соли ҳаждаҳуми Набукаднесар буд.

² Ва он вақт лашкари подшоҳи Бобил Ерусалимро муҳосира карда буд, ва Ирмиёи набӣ дар саҳни посгоҳи назди хонаи подшоҳи Яҳудо маҳбус буд,

³ Ки ӯро Сидқие подшоҳи Яҳудо дар он ҷо ҳабс карда, гуфта буд: «Чаро ту нубувват карда, мегӯӣ: „Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман ин шаҳрро ба дасти подшоҳи Бобил хоҳам супурд, ва ӯ онро мусаххар хоҳад кард;

⁴ Ва Сидқиё подшоҳи Яҳудо аз дасти калдониён раҳо нахоҳад шуд, зеро ки ӯ ҳатман ба дасти подшоҳи Бобил супурда хоҳад шуд, ва даҳони ӯ бо даҳони вай сухан хоҳад ронд, ва чашмони ӯ чашмони варо хоҳад дид;

⁵ Ва Сидқиёро вай ба Бобил хоҳад бурд, ва ӯ то вақте ки Ман ӯро тафаққуд намоям, дар он ҷо хоҳад буд, — мегӯяд Худованд, — зеро ки агар бо калдониён ҷанг кунед, муваффақият нахоҳед ёфт».

⁶ Ва Ирмиё гуфт: «Каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

⁷ Инак Ҳанамъил ибни Шаллуми тағоят назди ту меояд, то бигӯяд: „Киштзори маро, ки дар Анотӯт аст, бихар, зеро ки мувофиқи ҳаққи фидияи хешовандӣ ту бояд бихарӣ“.

⁸ Ва Ҳанамъил писари тағоям бар тибқи каломи Худованд назди ман ба саҳни посгоҳ омада, ба ман гуфт: „Лутфан, киштзори маро, ки дар Анотӯт, дар замини Биньёмин аст, бихар, зеро ки ҳаққи меросгирӣ аз он туст ва ҳаққи фидияи хешовандӣ аз он туст, пас онро барои худ бихар“. Ва ман донистам, ки ин каломи Худованд аст.

⁹ Ва киштзорро, ки дар Анотӯт буд, аз Ҳанамъил писари тағоям харидам; ва баҳои онро ба ӯ баркашида додам, ки ҳабдаҳ сиқл нуқра буд.

¹⁰ Ва васиқа навиштам, ва мӯҳр задам, ва шоҳидонро барои шаҳодат даъват намудам, ва нуқраро бо тарозу баркашидам.

¹¹ Ва васиқаи харидро, ҳам онро, ки бар тибқи аҳком ва фароиз баста мӯҳр зада шуда буд, ва ҳам онро, ки яла буд, гирифтам, —

¹² Ва ин васиқаи харидро ба Борух ибни Нериё ибни Маҳсеё дар пеши назари Ҳанамъил писари тағоям ва дар пеши назари шоҳидоне ки васиқаи харидро имзо карда буданд, дар пеши назари ҳамаи яҳудиёне ки дар саҳни посгоҳ ништа буданд, супурдам.

¹³ Ва ба Борух дар пеши назари онҳо супориш дода, гуфтам:

¹⁴ „Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: ин васиқаҳоро, яъне васиқаи ин харидро: ҳам онро, ки баста мӯҳр зада шудааст, ва ҳам ин васиқаи яларо бигир, ва онҳоро дар зарфи сафолин бимон, то ки рӯзҳои бисъёр биистад.

¹⁵ Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: боз хонаҳо ва киштзорҳо ва тоқзорҳо дар ин замин харида хоҳад шуд“.

Дуои Ирмиё.

¹⁶ «Ва баъд аз он ки васиқаи харидро ба Борух ибни Нериё супурдам, пеши Худованд чунин дуо гуфтам:

¹⁷ „Ё Худоё Худовандо! Инак, Ту осмон ва заминро бо қуввати бузурги Худ ва бо бозуи тӯлонии Худ ба вучуд овардӣ; барои Ту чизи мушките нест.

¹⁸ Ту ба ҳазорҳо марҳамат менамой, ва подоши маъсияти падаронро ба оғӯши фарзандонашон

баъд аз онҳо мерасонӣ, эй Худои бузурги ҷаббор, ки исми Ту Худованди лашкарҳост!

¹⁹ Ту дар рой бузург ва дар аъмол қавӣ ҳастӣ; чашмони Ту бар ҳамаи роҳҳои банӣ-одам воз аст, то ки ба ҳар кас мувофиқи роҳояш ва бар тибқи самараи аъмолаш подош диҳӣ.

²⁰ Ту аломот ва мӯъҷизот дар замини Миср, ва то имрӯз дар Исроил ва дар миёни мардумон ба амал овардӣ, ва барои Худ, чунон ки имрӯз аст, исм пайдо кардӣ.

²¹ Ту қавми Худ — Исроилро бо аломот ва мӯъҷизот, ва бо дасти қавӣ ва бозуи тӯлонӣ, ва бо ҳайбати азим аз замини Миср берун овардӣ;

²² Ва ин заминро, ки ба падаронашон қасам хӯрдӣ, ки ба онҳо бидиҳӣ, ба онҳо додӣ, — заминне ки шир ва асал дар он ҷорист.

²³ Ва онҳо омада, онро ба тасарруфи худ дароварданд, вале овози Туро нашонданд, бар тибқи шариати Ту рафтор накарданд ва он чиро, ки Ту амр фармудӣ, ки ба ҷо оваранд, ба ҷо наоварданд; ба ин сабаб Ту тамоми ин мусибатро бар онҳо овардӣ.

²⁴ Инак, хокрезҳо ба шаҳр расидааст, то ки онро забт кунанд; ва шаҳр ба дасти калдониёне ки ба зидди он ҷанг мекунанд, аз боиси шамшер ва қаҳтӣ ва вабо таслим мешавад; ва он чи Ту гуфта будӣ, ба амал меояд, ва инак, Ту инро мебинӣ.

²⁵ Ва Ту, эй Худованд Худо, ба ман мегӯӣ: ин киштзорро барои худ ба нуқра бихар ва шоҳидонро барои шаҳодат даъват намо, ва ҳол он ки шаҳр ба дасти калдониён супурда мешавад“.

Ҷавоби Худованд.

²⁶ Ва каломи Худованд бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

²⁷ «Инак, Ман — Худованд — Худои тамоми башар ҳастам; оё барои Ман чизи мушките ҳаст?

²⁸ Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман ин шаҳрро ба дасти калдониён ва ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил месупорам, ва ӯ онро хоҳад гирифт.

²⁹ Ва калдониёне ки ба зидди ин шаҳр ҷанг мекунанд, дохил шуда, ба ин шаҳр оташ хоҳанд зад ва онро бо хонаҳое ки бар бомҳои онҳо барои Баал бухур месӯзониданд ва ҳадияҳои рехтанӣ барои худоёни бегона рехта, Маро ба ғзаб меоварданд, хоҳанд сӯзонид,

³⁰ Зеро ки банӣ-Исроил ва банӣ-Яҳудо аз наврасии худ фақат он чиро, ки дар назари Ман бад буд, ба амал меоварданд; зеро ки банӣ-Исроил ҳамеша Маро бо амали дастҳои худ ба ғзаб меоварданд, — мегӯяд Худованд.

³¹ Зеро ки ин шаҳр аз рӯзе ки онро бино карданд, то имрӯз сабаби хашм ва ғзаби Ман гардидааст, то ки онро аз ҳузури Худ дур андозам

³² Аз боиси тамоми шарорате ки банӣ-Исроил ва банӣ-Яҳудо ба амал оварданд, то ки Маро ба ғзаб оваранд, — худи онҳо, подшоҳони онҳо, мирони

онҳо, коҳинони онҳо ва анбиёи онҳо, ва мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим.

³³ Ва онҳо пушти худро ба Ман гардонданд, на рӯи худро; ва Ман онҳоро таълим додам, ҳар рӯз таълим додам, вале онҳо нашонданд, то панде бипазираанд.

³⁴ Ва дар хонае ки ба исми Ман номида шудааст, чизҳои зишти худро гузоштанд, то ки онро палид созанд.

³⁵ Ва минбарҳои Баалро дар водии Бен-Хиннӯм бино карданд, то ки писарон ва духтарони худро барои Мӯлик аз оташ гузаронанд, ки инро Ман нафармудаам ва ин ба ҳаёлам наомадааст, ки чунин кори зиште карда, Яҳудоро гумроҳ созанд.

³⁶ Бинобар ин алҳол Худованд, Худои Исроил дар ҳаққи ин шаҳр, ки шумо дар бораи он мегӯед: „Он ба дасти подшоҳи Бобил ба василаи шамшер ва қаҳтӣ ва вабо таслим шудааст“, чунин мегӯяд:

³⁷ Инак, Ман онҳоро аз ҳамаи заминҳои ки дар ғазаб ва хашм ва қаҳри бузурги Худ онҳоро ба он ҷо бадар ронда будам, ҳамъ хоҳам овард, ва онҳоро ба ин макон баргардонид, дар амният сокин хоҳам кард.

³⁸ Ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд.

³⁹ Ва Ман ба онҳо як дил ва як роҳ хоҳам дод, то ки ба манфиати худашон ва фарзандонашон, ки баъд аз онҳо хоҳанд буд, ҳамеша аз Ман битарсанд.

⁴⁰ Ва аҳди ҷовидонӣ бо онҳо хоҳам баст, ки бар тибқи он аз онҳо рӯ нахоҳам гардонид, то ки ба онҳо некӣ кунам; ва тарси Худро дар дили онҳо ҷойгир хоҳам кард, то ки онҳо аз Ман дур нашаванд.

⁴¹ Ва аз некӣ кардан ба онҳо шод хоҳам шуд, ва онҳоро ба ростӣ, бо тамоми дили Худ ва бо тамоми ҷони Худ дар ин замин мисли ниҳоле хоҳам шинонид.

⁴² Зеро Худованд чунин мегӯяд: чунон ки тамоми ин мусибати азимро бар ин қавм овардам, ончунон Ман тамоми некиеро, ки Ман дар бораи онҳо гуфтаам, бар онҳо хоҳам овард.

⁴³ Ва дар ин замин, ки шумо дар бораи он мегӯед: „Ин биёбони бе одам ва бе чорво аст, ки ба дасти калдонийн супурда шудааст“, киштзорҳо харида хоҳад шуд;

⁴⁴ Киштзорҳоро ба нуқра харида, васиқаҳо хоҳанд навишт ва баста мӯҳр хоҳанд зад, ва шоҳидонро барои шаҳодат даъват хоҳанд намуд — дар замини Биньёмин ва дар атрофи Ерусалим, ва дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар шаҳрҳои кӯҳистон, ва дар шаҳрҳои пастӣ ва дар шаҳрҳои ҷанубӣ; зеро ки асирони онҳоро хоҳам баргардонид», — мегӯяд Худованд.

БОБИ СИҶО СЕҶОМ

Нубувват дар бораи Малакути Масеҳ ва иттифоқи ҷовидонӣ бо Худ.

33 Ва Ирмиё ҳанӯз дар саҳни посгоҳ маҳбус буд, ки каломи Худованд бори дуюм бар ӯ нозил шуда, гуфт:

² «Худованде ки ин корро мекунад, Худованде ки инро ба вучуд оварда, мустаҳкам менамояд, ва исми Ӯ Худованд аст, чунин мегӯяд:

³ Маро бихон, ва Ман туро иҷобат хоҳам намуд, ва ба ту чизҳои бузург ва ниҳониеро, ки намедонӣ, баён хоҳам кард.

⁴ Зеро чунин мегӯяд Худованд, Худои Исроил дар бораи хонаҳои ин шаҳр ва дар бораи хонаҳои подшоҳони Яҳудо, ки барои хокрезҳо ва барои ҳарбу зарб валангор карда шудааст

⁵ Ба воситаи онҳое ки омадаанд, то бар зидди калдонийн ҷангида, он хонаҳоро аз лошаҳои одамоне пур кунанд, ки Ман онҳоро дар хашм ва ғзаби Худ зарба задаам, ва ба сабаби тамоми шарорати онҳо рӯи Худро аз ин шаҳр пинҳон кардаам:

⁶ Инак, Ман ба он марҳам ва даво хоҳам бахшид, ва онҳоро шифо хоҳам дод, ва фаровонии осоиштагӣ ва ростиро ба онҳо зоҳир хоҳам сохт.

⁷ Ва асирони Яҳудо ва асирони Исроилро хоҳам баргардонид, ва онҳоро мисли пештара бино хоҳам кард.

⁸ Ва онҳоро аз тамоми гуноҳе ки пеши Ман ба амал овардаанд, пок хоҳам кард, ва ҳамаи гуноҳҳои онҳоро, ки пеши Ман ба амал овардаанд, ва ба василаи онҳо бар зидди Ман исьён кардаанд, хоҳам омурзид.

⁹ Ва он барои Ман исми шодмонӣ, ҷалол ва шукӯҳ пеши ҳамаи халқҳои замин хоҳад буд, ки онҳо тамоми некиеро, ки Ман ба он мекунам, хоҳанд шунид, ва аз боиси тамоми он некӣ ва тамоми он осоиштагӣ ки Ман ба он мебахшам, тарсида, ба ларза хоҳанд афтод.

¹⁰ Худованд чунин мегӯяд: дар ин макон, ки шумо дар бораи он мегӯед: „Он вайрона аст: на одам дорад ва на чорво“, яъне дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим, ки валангор гардида, на одаме доранд, на сокине ва на чорвое,

¹¹ Боз садои шодмонӣ ва садои хурсандӣ, овози домод ва овози арӯс шунида хоҳад шуд, овози онҳое ки мегӯянд: „Худованди лашкарҳоро ҳамд гӯед, зеро Худованд некӯст, ва эҳсони Ӯ то абад аст“, овози онҳое ки қурбонии шукрона ба хонаи Худованд меоваранд; зеро ки Ман асирони ин заминро мисли пештара хоҳам баргардонид, — мегӯяд Худованд.

¹² Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: дар ин макон, ки вайронаи бе одам ва бе чорво гардидааст, ва дар ҳамаи шаҳрҳои он боз

чарогоҳҳои ҷупонон хоҳад буд, ки онҳо рамаҳои худро бемалол хоҳанд хобонид.

¹³ Дар шаҳрҳои кӯҳистон, дар шаҳрҳои пасти ва дар шаҳрҳои ҷанубӣ, ва дар замини Биньёмин ва дар атрофи Ерусалим ва дар шаҳрҳои Яҳудо боз рамаҳо аз зери дасти шуморандагон хоҳанд гузашт, — мегӯяд Худованд.

¹⁴ Инак, айёме фаро мерасад, — мегӯяд Худованд, — ки Ман он каломе некро, ки дар бораи хонадони Исроил ва дар бораи хонадони Яҳудо баён намудаам, ба ҷо хоҳам овард.

¹⁵ Дар он айём ва дар он замон Ман Шоҳаи одиле барои Довуд хоҳам рӯенӣ, ва ӯ инсофу адолатро дар замин ба амал хоҳад овард.

¹⁶ Дар он айём Яҳудо наҷот хоҳад ёфт, ва Ерусалим дар амният сокин хоҳад шуд; ва ин аст исме ки бо он хонда хоҳад шуд: „Худованд — адолати мо“.

¹⁷ Зеро ки Худованд чунин мегӯяд: аз Довуд касе ки бар тахти хонадони Исроил биншинад, кам нахоҳад шуд,

¹⁸ Ва аз коҳинони левизода касе ки ҳар рӯз қурбонӣҳои сӯхтани бароварад ва ҳадияҳои орди бисӯзонад ва забҳҳо ба амал оварад, аз ҳузури Ман кам нахоҳад шуд».

¹⁹ Ва каломе Худованд бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

²⁰ «Худованд чунин мегӯяд: агар шумо тавонед аҳди Маро, ки бо рӯз бастаам, ва аҳди Маро, ки бо шаб бастаам, ботил намоед, ба тавре ки рӯз ва шаб дар вақти худ фаро нарасад,

²¹ Он гоҳ аҳде низ, ки бо бандаи Худ Довуд бастаам, ботил хоҳад шуд, ба тавре ки ӯро писаре набошад, ки бар тахти ӯ подшоҳӣ кунад, ҳамчунин аҳде ки бо коҳинони левизода, ки хизматгузори Мананд, бастаам.

²² Чунон ки лашкари осмон сонун шумор надорад, ва реги даръё аз андоза берун аст, ончунон насли бандаи Худ Довуд ва левизодагонро, ки ба Ман хизматгузори менамоянд, афзун хоҳам кард».

²³ Ва каломе Худованд бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

²⁴ «Оё намебинӣ, ки ин қавм чӣ мегӯянд: „Он ду хонадоне ки Худованд баргузида буд, ӯ аз онҳо безор шудааст“, ва аз қавми Ман нафрат мекунанд, гӯё ки дигар дар назари онҳо халқе набошанд?»

²⁵ Худованд чунин мегӯяд: агар аҳди Худро бо рӯз ва шаб намебастам, ва қонунҳои осмон ва заминро барқарор намекардам,

²⁶ Он гоҳ аз насли Яъқуб ва бандаи Худ Довуд низ безор мешудам, то ки аз насли ӯ ҳокимонро барои насли Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб нагирам; зеро ки асирони онҳоро хоҳам баргардонид ва бар онҳо раҳм хоҳам кард».

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Ба Сидкиё пешгӯӣ карда шуд,

ки ба зудӣ ба асирӣ меафтад.

34 Каломе ки аз ҷониби Худованд дар замоне ки Набукаднесар подшоҳи Бобил ва тамоми лашкари ӯ, ва ҳамаи мамлакатҳои замин, ки зердасти ӯ буданд, ва ҳамаи қавмҳо бар зидди Ерусалим ва бар зидди ҳамаи шаҳрҳои он меҷангиданд, бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

² «Худованд, Худои Исроил чунин мегӯяд: бирав ва Сидкиё подшоҳи Яҳудоро хитоб намоед ва ба ӯ бигӯӣ: „Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман ин шаҳрро ба дасти подшоҳи Бобил месупорам, ва ӯ онро ба оташ хоҳад сӯзонид;

³ Ва Ту аз дасти ӯ раҳо нахоҳӣ шуд, балки дастгир гардида, ба дасти ӯ супурда хоҳӣ шуд, ва чашмони ту чашмони подшоҳи Бобилро хоҳад дид, ва даҳони ӯ бо даҳони ту гуфтугӯ хоҳад кард, ва ту ба Бобил хоҳӣ рафт“.

⁴ Аммо каломе Худовандро бишнавед, эй Сидкиё подшоҳи Яҳудо! Худованд дар бораи ту чунин мегӯяд: ту ба дами шамшер нахоҳӣ мурд;

⁵ Ту дар осоиштагӣ хоҳӣ мурд, ва чунон ки барои падарони ту, — барои подшоҳоне ки пеш аз ту буданд, — моддаҳои хушбӯӣ сӯзониданд, ончунон барои ту хоҳанд сӯзонид ва барои ту навҳа карда, хоҳанд гуфт: „Э вой оғо!“, зеро ки ин суханро Ман гуфтам, — мегӯяд Худованд».

⁶ Ва Ирмиёи набӣ ҳамаи ин суханонро ба Сидкиё подшоҳи Яҳудо дар Ерусалим гуфт.

⁷ Дар ин миён лашкари подшоҳи Бобил бар зидди Ерусалим ва бар зидди ҳамаи шаҳрҳои боқимондаи Яҳудо, яъне бар зидди Локиш ва Азеқо меҷангиданд, зеро ки аз шаҳрҳои ҳисордори Яҳудо фақат ҳамин шаҳрҳо боқӣ монда буданд.

⁸ Каломе ки аз ҷониби Худованд бар Ирмиё нозил шуд, баъд аз он ки подшоҳ Сидкиё бо тамоми қавме ки дар Ерусалим буданд, аҳд баст, ки озодӣ эълон намоянд,

⁹ То ки ҳар кас ғуломи ибрии худ ва ҳар кас канизи ибрияи худро ба озодӣ ҷавоб диҳад, ва ҳеч кас барои яҳудии бародари худ ғулом набошад.

¹⁰ Ва ҳамаи мирон ва тамоми қавме ки ба ин аҳд шарик шуданд, итоат карданд ба он ки ҳар кас ғуломи худ ва ҳар кас канизи худро ба озодӣ ҷавоб диҳад, ва дигар ғуломе надошта бошад, — ва онҳо итоат карданд ва ҷавоб доданд.

¹¹ Валекин баъд аз ин онҳо аз фикри худ гашта, ғуломон ва канизонро, ки ба озодӣ ҷавоб дода буданд, баргардониданд, зердаст карданд, то ки ғулом ва каниз бошанд.

¹² Ва каломе Худованд бар Ирмиё аз ҷониби Худованд нозил шуда, гуфт:

¹³ «Худованд, Худои Исроил чунин мегӯяд: Ман бо падарони шумо дар рӯзе ки онҳоро аз замини

Миср, аз хонаи ғуломӣ берун овардам, аҳд баста, гуфтам:

¹⁴ „Дар соли ҳафтум, ки соли охирин аст, ҳар яке аз шумо бародари ибрии худро, ки худро ба ту фурухта бошад, ҷавоб диҳед: бигзор ӯ назди ту шаш сол ғулом бошад, ва баъд аз он ӯро аз пеши худ ба озодӣ ҷавоб деҳ“; вале падарони шумо Маро нашонданд, ва ғӯши худро ҳам накарданд.

¹⁵ Ва алҳол шумо рӯчӯъ намуда, он чиро, ки дар назари Ман ҳаққонист, ба амал овардед: ҳар кас барои ёри худ озодӣ эълон намуд, ва дар ҳузури Ман, дар хонае ки ба исми Ман номида шудааст, аҳд бастед;

¹⁶ Вале аз фикри худ гашта, исми Маро хор доштед, ва ҳар кас ғуломи худ ва ҳар кас канизи худро, ки ба дилхоҳи онҳо ба озодӣ ҷавоб дода будед, баргардонид, онҳоро зердаст кардед, то ки барои шумо ғулом ва каниз бошанд.

¹⁷ Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: шумо Маро нашонидед дар бораи он ки ҳар кас барои бародари худ ва ҳар кас барои ёри худ озодӣ эълон намояд; пас, инак Ман, — мегӯяд Худованд, — барои шумо озодиро сӯи шамшер, вабо ва қаҳтӣ эълон хоҳам кард, ва шуморо барои ҳамаи мамлакатҳои замин ба даҳшат табдил хоҳам дод;

¹⁸ Ва таслим хоҳам намуд касонеро, ки аҳди Маро поймол карданд ва ба ҷо наоварданд суханони аҳдеро, ки ба ҳузури Ман ба василаи ғӯсолае бастанд, ки онро ду пора карданд ва аз миёни пораҳои он гузаштанд,

¹⁹ Яъне мирони Яҳудо ва мирони Ерусалим, хоҷасароён ва қоҳинон ва тамоми қавми заминро, ки аз миёни пораҳои ғӯсола гузаштанд, —

²⁰ Онҳоро ба дасти душманонашон ва ба дасти толибони ҷонашон таслим хоҳам намуд, ва ҷасадҳои хӯроки мурғони осмон ва ҳайвоноти замин хоҳад шуд.

²¹ Ва Сидқие подшоҳи Яҳудо ва мирони ӯро ба дасти душманонашон ва толибони ҷонашон, ва ба дасти лашкари подшоҳи Бобил, ки аз назди шумо ақиб ништаанд, таслим хоҳам намуд.

²² Инак, Ман амр мефармоям, — мегӯяд Худованд, — ва онҳоро сӯи ин шаҳр бармегардонам, ва онҳо ба муқобили он ҷангида, онро забт хоҳанд кард, ва онро ба оташ хоҳанд сӯзонид; ва шаҳрҳои Яҳудоро биёбони ғайримаскун хоҳам гардонид».

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Итоати Рекобиён ҳамчун намунаи ибрат барои яҳудиён оварда мешавад.

35 Каломе ки аз ҷониби Худованд дар айёми Еҳўёқим ибни Йўшиё подшоҳи Яҳудо бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

² «Ба хонаи Рекобиён бирав ва бо онҳо гуфтугӯ нам, ва онҳоро ба хонаи Худованд, ба яке аз ҳуҷраҳои он биёр, ва ба онҳо шароб бинӯшон».

³ Ва ман Еазанъе ибни Ирмиё ибни Ҳавасинъе, ва бародаронаш, ва ҳамаи писаронаш, ва тамоми аҳли хонаводаи Рекобиёнро гирифтам,

⁴ Ва онҳоро ба хонаи Худованд, ба ҳуҷраи писарони Ҳонон ибни Йигдальеи марди Худо овардам, ки он назди ҳуҷраи мирон, болои ҳуҷраи Маасеё ибни Шаллуми посбони даромадгоҳ мебошад;

⁵ Ва пеши писарони хонаводаи Рекобиён кӯзаҳои пур аз шароб ва косахоро монда, ба онҳо гуфтам: «Шароб нӯшед».

⁶ Вале онҳо гуфтанд: «Мо шароб наменӯшем, зеро ки падарамон Йўнодоб ибни Рекоб ба мо амр фармуда, гуфтааст: „Шумо ва писарони шумо то абад шароб нанӯшед,

⁷ Ва хонаҳо бино накунед, ва тухм кишт нанамоед, ва ток нашинонед, ва соҳиби он чизҳо набошед, балки тамоми айёми худ хайманишин шавед, то бар рӯи замин ки шумо дар он мусофират менамоед, рӯзҳои бисёр зиндагӣ кунед“.

⁸ Ва мо ба овози падарамон Йўнодоб ибни Рекоб, дар ҳар чи ба мо амр фармудааст, итоат намуда, тамоми айёми худ шароб нанӯшидем, — худамон, занонамон, писаронамон ва духтаронамон,

⁹ Ва хонаҳо барои иқомати худ бино накардем, ва мо токзор ва киштгоҳ ва зироат надорем,

¹⁰ Ва дар хаймаҳо сукунат дорем, ва ҳар он чи падарамон Йўнодоб ба мо амр фармудааст, ба он итоат менамоем ва мувофиқи он амал мекунем.

¹¹ Ва ҳангоме ки Набукаднесар подшоҳи Бобил ба ин замин омад, мо ба худ гуфтем: „Биёед, аз дасти лашкари калдониён ва аз дасти лашкари арамиён ба Ерусалим биравем“, — ва инак мо дар Ерусалим сокин шудаем».

¹² Ва каломи Худованд бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

¹³ «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: бирав ва ба мардони Яҳудо ва ба сокинони Ерусалим бигӯй: оё шумо сабақ намегиред, то ки ба суханони Ман гӯш диҳед? — мегӯяд Худованд.

¹⁴ Суханони Йўнодоб ибни Рекоб, ки ба писаронаш амр фармуд, ки шароб нанӯшанд, ба ҷо оварда мешавад, ва онҳо то имрӯз наменӯшанд, зеро ки ба амри падари худ гӯш мекунанд; вале Ман ба шумо гуфтам, ҳар рӯз аз субҳидам сухан рондам, ва шумо ба Ман гӯш надодед.

¹⁵ Ва ҳамаи бандагони Худ — анбиёро назди шумо фиристодам, ҳар рӯз аз субҳидам фиристода, гуфтам: „Лутфан, ҳар яке аз шумо аз роҳи бади худ гашта, аъмоли худро ислоҳ намоед, ва аз паи худоёни бегона рафта, онҳоро ибодат накунед, то бар замин ки ба шумо ва падаронатон додаам, сукунат кунед“, вале шумо ғӯши худро ҳам накардед ва Маро нашонидед.

¹⁶ Зеро писарони Йўнодоб ибни Рекоб амри падари худро, ки ба онҳо фармудааст, ба ҷо меоваранд, вале ин қавм ба Ман гӯш намедиханд.

¹⁷ Бинобар ин Худованд, Худои лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман бар Яҳудо ва бар ҳамаи сокинони Ерусалим тамоми он мусибатро, ки дар ҳаққи онҳо баён намудаам, хоҳам овард, чунки Ман ба онҳо гуфтам, вале онҳо нашниданд, ва Ман онҳоро хондам, вале онҳо ҷавоб надоданд».

¹⁸ Ва Ирмиё ба аҳли хонаводаи Рекобиён гуфт: «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: азбаски шумо ба амри падари худ Йўнодоб гӯш додед ва тамоми аҳкоми ўро риоя кардед, ва ҳар он чи ў фармудааст, ба ҷо овардед,

¹⁹ Бинобар ин Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: аз Йўнодоб ибни Рекоб касе ки ҳамеша ба ҳузури Ман меистода бошад, кам нахоҳад шуд».

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Тўмор бо суханони Ирмиё ба ҳузури подшоҳ
Еҳўёким нобуд карда шуд.

36 Ва дар соли чоруми Еҳўёким ибни Йўшиё подшоҳи Яҳудо воқеъ шуд, ки ин калом аз ҷониби Худованд бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

² «Тўмори китобат барои худ бигир ва ҳамаи суханонро, ки Ман дар бораи Исроил ва дар бораи ҳамаи халқҳо ба ту гуфтаам, аз рўзе ки ба ту сухан рондаам, яъне аз айёми Йўшиё то имрўз, дар он бинавис.

³ Шояд, хонадони Яҳудо тамоми мусибатро, ки Ман мехоҳам бар онҳо оварам, бишнаванд, то ки ҳар яке аз роҳи бади худ баргарданд, ва Ман маъсият ва гуноҳи онҳоро биомурзам».

⁴ Ва Ирмиё Борух ибни Нериёро даъват намуд, ва Борух аз забони Ирмиё ҳамаи суханони Худовандро, ки ба ў гуфта буд, дар тўмори китобат бинавишт.

⁵ Ва Ирмиё ба Борух амр фармуда, гуфт: «Ман маҳбус ҳастам ва наметавонам ба хонаи Худованд биёям;

⁶ Пас, ту бирав ва суханони Худовандро, ки аз забони ман дар тўмор навиштаӣ, дар хонаи Худованд дар рўзи рўзадорӣ дар гӯши тамоми қавм бихон, ҳамчунин дар гӯши ҳамаи яҳудиёне ки аз шаҳрҳои худ омадаанд, онҳоро бихон;

⁷ Шояд, онҳо ба ҳузури Худованд истиғоса баранд ва ҳар яке аз роҳи бади худ баргарданд, зеро хашму ғазабе ки Худованд дар бораи ин қавм баён намудааст, бузург аст».

⁸ Ва Борух ибни Нериё ҳар он чиро, ки Ирмиё набӣ ба ў фармуда буд, то ки суханони Худовандро аз он тўмор дар хонаи Худованд бихонад, ба ҷо овард.

⁹ Ва дар соли панҷуми Еҳўёким ибни Йўшиё подшоҳи Яҳудо воқеъ шуд, ки дар моҳи нўҳум тамоми қавме ки дар Ерусалим буданд, ва тамоми қавме ки аз шаҳрҳои Яҳудо ба Ерусалим омаданд, ба ҳузури Худованд рўза эълон карданд.

¹⁰ Ва Борух суханони Ирмиёро аз он тўмор дар хонаи Худованд, дар ҳуҷраи Ҷамарьё ибни Шофони котиб, дар саҳни боло, дар даҳани дарвозаи нави хонаи Худованд, дар гӯши тамоми қавм хонд.

¹¹ Ва Михой ибни Ҷамарьё ибни Шофон ҳамаи суханони Худовандро аз он тўмор шунид,

¹² Ва ба хонаи подшоҳ, ба ҳуҷраи котиб фурўд омад, ва инак, дар он ҷо ҳамаи мирон нишаста буданд: Элишомои котиб, ва Далоё ибни Шамаъё, ва Элнотон ибни Ахбўр, ва Ҷамарьё ибни Шофон, ва Сидқиё ибни Ҷананъё, ва ҳамаи мирон;

¹³ Ва Михой ҳамаи суханонро, ки шунида буд, вақте ки Борух тўморро дар гӯши қавм хонд, ба онҳо ҳикоят кард.

¹⁴ Ва ҳамаи мирон Яҳудӣ ибни Натанъё ибни Шамаъё ибни Ҷабаширо назди Борух фиристоданд, ки бигӯяд: «Он тўморро, ки дар гӯши қавм хондӣ, ба дасти худ гирифта, биё». Ва Борух ибни Нериё он тўморро ба дасти худ гирифта, назди онҳо омад.

¹⁵ Ва онҳо ба ў гуфтанд: «Бинишин ва онро дар гӯши мо бихон». Ва Борух дар гӯши онҳо хонд.

¹⁶ Ва ҳангоме ки онҳо ҳамаи он суханонро шуниданд, бо ҳарос ба ҳамдигар нигаристанд, ва ба Борух гуфтанд: «Мо ҳамаи ин суханонро албатта ба подшоҳ нақл хоҳем намуд».

¹⁷ Ва ба Борух савол дода, гуфтанд: «Ба мо бигӯй, ки ҳамаи ин суханонро чӣ гуна аз забони ў навиштаӣ?»

¹⁸ Ва Борух ба онҳо гуфт: «Ў аз забони худ ба ман ҳамаи ин суханонро хонд, ва ман бо сиёҳӣ дар тўмор навиштам».

¹⁹ Ва мирон ба Борух гуфтанд: «Рафта, ту ва Ирмиё пинҳон шавед, то касе надонад, ки шумо кучоед».

²⁰ Ва тўморро дар ҳуҷраи Элишомои котиб гузошта, ба қасри подшоҳ рафтанд ва ҳамаи он суханонро дар гӯши подшоҳ нақл карданд.

²¹ Ва подшоҳ Яҳудиро фиристод, ки тўморро биёрад, ва ў онро аз ҳуҷраи Элишомои котиб овард, ва онро Яҳудӣ дар гӯши подшоҳ ва дар гӯши ҳамаи мироне ки назди подшоҳ истода буданд, хонд.

²² Ва подшоҳ дар моҳи нўҳум дар хонаи зимистонӣ нишаста буд, ва дар пеши ў манқали оташ месўхт.

²³ Ва чун Яҳудӣ се-чор сутунро хонда тамом мекард, подшоҳ бо кордчаи китобат онро бурида мегирифт дар оташи манқал меандохт, то даме ки тамоми он тўмор дар оташи манқал сўзонида шуд.

²⁴ Вале подшоҳ ва ҳамаи бандагонаш, ки ҳамаи ин суханонро шуниданд, натарсиданд ва ҷомаҳои худро чок назаданд,

²⁵ Ва ҳарчанд Элнотон ва Далоё ва Ҷамарьё аз подшоҳ илтимос карданд, ки тўморро насўзонад, ў ба онҳо гӯш надод.

²⁶ Ва подшоҳ ба Ерахмеили шоҳзода ва Сароё ибни Азриил ва Шелемъё ибни Абдаил амр фармуд, ки Борухи котиб ва Ирмиёи набиро

дастгир кунанд, вале Худованд онҳоро пинҳон кард.

Тўмор аз нав навишта шуд.

²⁷ Ва баъд аз он ки подшоҳ тўмор ва суханонеро, ки Борух аз забони Ирмиё навишта буд, сўзонид, каломи Худованд бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

²⁸ «Барои худ аз нав тўмори дигаре бигир ва ҳамаи суханони пештараро, ки дар тўмори якум буд, ва онро Ехўёқим подшоҳи Яхудо сўзонид, дар он бинавис.

²⁹ Ва ба Ехўёқим подшоҳи Яхудо бигўй: Худованд чунин мегўяд: ту ин тўморро сўзонида, гуфти: чаро ту дар он чунин навишти: „Подшоҳи Бобил ҳатман хоҳад омад ва ин заминро валангор карда, одамон ва ҳайвонотро аз он барҳам хоҳад зад“?

³⁰ Бинобар ин Худованд дар бораи Ехўёқим подшоҳи Яхудо чунин мегўяд: ўро касе нахоҳад буд, ки бар тахти Довуд биншинад, ва часади ў дар гармои рўз ва сармои шаб партофта хоҳад шуд.

³¹ Ва ў ва насли ў ва бандагони ўро Ман барои гуноҳашон чазо хоҳам дод, ва бар онҳо ва бар сокинони Ерусалим ва бар мардони Яхудо тамоми он мусибатро, ки дар ҳаққи онҳо баён намудаам, хоҳам овард, чунки онҳо гўш надоданд».

³² Ва Ирмиё тўмори дигаре гирифта, ба Борух ибни Нериёи котиб дод, ва ў ҳамаи суханони тўмореро, ки Ехўёқим подшоҳи Яхудо ба оташ сўзонида буд, аз забони Ирмиё дар он бинавишт, ва боз бар онҳо суханони бисъёре монанди онҳо илова карда шуд.

БОБИ СИЮ ҲАФТУМ

Ирмиё дар замони подшоҳ Сидқие дар бандихона андохта шуд.

37 Ва ба ҷои Конъё ибни Ехўёқим подшоҳ Сидқие ибни Йўшиё, ки ўро Набукаднесар подшоҳи Бобил бар замини Яхудо ба подшоҳӣ бардошта буд, подшоҳӣ кард.

² Ва ў ва бандагони ў ва қавми замин ба суханони Худованд, ки ба воситаи Ирмиёи набӣ гуфта буд, гўш надоданд.

³ Ва подшоҳ Сидқие Ехукал ибни Шелемъё ва Сафанъё ибни Маасёеи коҳинро назди Ирмиёи набӣ фиристод, ки бигўянд: «Лутфан, барои мо пеши Худованд Худои мо дуо бигўй».

⁴ Ва Ирмиё дар миёни қавм даробаро дошт, чунки ўро ҳанўз дар зиндон наандохта буданд.

⁵ Ва лашкари фиръавн аз Миср берун омаданд, ва калдониёне ки Ерусалимро мусаххар карда буданд, овозаи омадомоди онҳоро шунида, аз Ерусалим ақиб нишастанд.

⁶ Ва каломи Худованд бар Ирмиёи набӣ нозил шуда, гуфт:

⁷ «Худованд, Худои Исроил чунин мегўяд: ба подшоҳи Яхудо, ки шуморо назди ман фиристодааст, то аз ман илтимос кунед, чунин

бигўед: инак, лашкари фиръавн, ки ба ёрмандии шумо берун омадаанд, ба замини худ, ба Миср хоҳанд баргашт.

⁸ Ва калдониён бозгашта, бар зидди ин шаҳр қанг хоҳанд кард, ва онро забт намуда, ба оташ хоҳанд сўзонид.

⁹ Худованд чунин мегўяд: худро фирефта карда, нагўед, ки „калдониён аз пеши мо ҳатман хоҳанд рафт“, зеро ки онҳо нахоҳанд рафт.

¹⁰ Агар шумо ҳатто тамоми лашкари калдониёнро, ки бар зидди шумо мечанганд, торумор мекардед, ба тавре ки аз онҳо фақат маҷрўҳон боқӣ мемонданд, дар он сурат ҳам онҳо ҳар яке аз хаймаҳои худ бархоста, ин шаҳрро ба оташ месўзониданд».

¹¹ Ва воқеъ шуд вақте ки лашкари калдониён аз боиси лашкари фиръавн ақиб менишастанд,

¹² Ирмиё аз Ерусалим берун омад, то ки ба замини Бинъёмин биравад ва дар он ҷо ҳиссаи худро аз миёни қавм бигирад.

¹³ Ва ҳангоме ки ў ба дарвозаи Бинъёмин расид, дар он ҷо сардори посбонон, ки Ирмиё ибни Шелемъё ном дошт, Ирмиёи набиро дастгир карда, гуфт: «Ту мехоҳӣ ба калдониён таслим шавӣ!»

¹⁴ Ва Ирмиё гуфт: «Дурўғ мегўй! Ман намехоҳам ба калдониён таслим шавам!» Вале вай ба ў гўш надод; ва Ирмиё Ирмиёро дастгир карда, назди мирон овард.

¹⁵ Ва мирон бар Ирмиё хашм гирифта, ўро заданд; ва ўро дар хонаи Ехўнотони котиб ба бандихона андохтанд, зеро ки онро ба ҳабсхона табдил дода буданд.

¹⁶ Ва Ирмиё дар зиндони зеризаминӣ ба яке аз хучраҳо дохил шуд, ва дар он ҷо Ирмиё рўзҳои бисъёр нишаст.

¹⁷ Ва подшоҳ Сидқие кас фиристода, ўро овард, ва подшоҳ дар хонаи худ ба таври ниҳонӣ аз ў пурсида, гуфт: «Оё каломе аз ҷониби Худованд ҳаст?» Ва Ирмиё гуфт: «Ҳаст», ва гуфт: «Ту ба дасти подшоҳи Бобил спурда хоҳӣ шуд».

¹⁸ Ва Ирмиё ба подшоҳ Сидқие гуфт: «Ман пеши ту, ва пеши бандагони ту, ва пеши ин қавм чӣ гуноҳ кардам, ки маро дар зиндон андохтед?»

¹⁹ Ва анбиёи шумо куҷоянд, ки ба шумо нубувват намуда гуфта буданд: „Подшоҳи Бобил ба муқобили шумо ва ба муқобили ин замин нахоҳад омад“?

²⁰ Ва акнун, эй оғоям подшоҳ, бишнава: бигзор истиғосаи ман пеши ту мақбул афтад, ва ту маро ба хонаи Ехўнотони котиб барнагардон, то ки ман дар он ҷо намирам».

²¹ Ва подшоҳ Сидқие амр фармуд, ва Ирмиёро дар саҳни посгоҳ бандӣ карданд, ва ҳар рўз ба ў аз растаи нонвоён якто нон медоданд, то вақте ки тамоми нон аз шаҳр тамош шуд. Ва Ирмиё дар саҳни посгоҳ монд.

БОБИ СИЮ ҲАШТУМ

Ирмиё дар чоҳ. Ӯ ба подшоҳ машварат медиҳад, ки ба душман муқобилият накунад.

38 Ва Шафатъё ибни Маттон ва Ҷадальё ибни Пашхур ва Юхал ибни Шелемъё ва Пашхур ибни Малкиё суханони Ирмиёро шуниданд, ки ба тамоми қавм рӯ оварда, мегуфт:

² «Худованд чунин мегӯяд: касе ки дар ин шаҳр бимонад, аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳад мурд; ва ҳар кӣ назди калдониён биравад, хоҳад зист, ва қонаш барои вай ғанимат гардида, зинда хоҳад монд.

³ Худованд чунин мегӯяд: ин шаҳр ҳатман ба дасти лашкари подшоҳи Бобил супурда хоҳад шуд, ва ӯ онро забт хоҳад кард».

⁴ Ва мирон ба подшоҳ гуфтанд: «Бигзор ин шахс ба қатл расонида шавад, зеро дастҳои ҷанговаронеро, ки дар ин шаҳр боқӣ мондаанд, ва дастҳои тамоми қавмро суст мекунад, чунки чунин суханро ба онҳо мегӯяд; зеро ин шахс барои ин қавм осоиштагиро не, балки мусибатро металабад».

⁵ Ва подшоҳ Сидқиё гуфт: «Инак, ӯ дар дасти шумост, зеро ки подшоҳ бар хилофи шумо наметавонад коре кунад».

⁶ Ва Ирмиёро гирифта, дар чоҳи Малкиёи писари подшоҳ, ки дар саҳни посгоҳ буд, андохтанд, ва Ирмиёро бо таноб фуруд оварданд, ва дар чоҳ об набуд, балки лӯш буд, ва Ирмиё дар лӯш ғӯтид.

⁷ Ва Абдумалики Ҳабашӣ, ки дар хонаи подшоҳ хочасарой буд, шунид, ки Ирмиёро дар чоҳ андохтаанд; ва подшоҳ назди дарвозаи Бинъёмин нишаста буд.

⁸ Ва Абдумалик аз хонаи подшоҳ берун омад ва ба подшоҳ рӯ оварда, гуфт:

⁹ «Эй оғоям подшоҳ! Ин одамон бо ҳар чи дар ҳаққи Ирмиёи набӣ карда, ӯро дар чоҳ андохтаанд, шарирона амал намудаанд, ва ӯ он ҷо аз гуруснагӣ хоҳад мурд, зеро ки дар шаҳр дигар нон нест».

¹⁰ Ва подшоҳ ба Абдумалики Ҳабашӣ амр фармуда, гуфт: «Сӣ нафар аз ин ҷо ҳамроҳи худ бигир ва Ирмиёи набиро, пеш аз он ки бимирад, аз чоҳ берун овар».

¹¹ Ва Абдумалик одамонро ҳамроҳи худ гирифт, ва дар хонаи подшоҳ ба таҳонаи хазина даромад, ва аз он ҷо латтапораҳо ва либосҳои кӯҳнаро гирифт, ва бо таноб онҳоро назди Ирмиё дар чоҳ фуруд овард.

¹² Ва Абдумалики Ҳабашӣ ба Ирмиё гуфт: «Ин латтапораҳо ва либоси кӯҳнаро зери қўлтуқат аз таги таноб бимон». Ва Ирмиё ҳамин тавр кард.

¹³ Ва Ирмиёро бо таноб кашиданд, ва ӯро аз чоҳ берун оварданд, ва Ирмиё дар саҳни посгоҳ монд.

¹⁴ Ва подшоҳ Сидқиё кас фиристода, Ирмиёи набиро ба воситаи даромадгоҳи сеюме ки дар хонаи Худо буд, назди худ оваронид; ва подшоҳ ба

Ирмиё гуфт: «Ман аз ту чизе мепурсам, аз ман ҳеҷ чизро пинҳон надор».

¹⁵ Ва Ирмиё ба Сидқиё гуфт: «Агар ба ту бигӯям, ту, охир, маро хоҳӣ кушт, ва агар машварате ба ту бидиҳам, ту, охир, маро нахоҳӣ шунид!»

¹⁶ Ва подшоҳ Сидқиё ба таври ниҳонӣ ба Ирмиё қасам хӯрда, гуфт: «Ба ҳаёти Худованде ки барои мо ин ҷонро офаридааст, қасам ки ман туро нахоҳам кушт ва ба дасти ин одамоне ки толиби ҷони ту ҳастанд, нахоҳам супурд».

¹⁷ Ва Ирмиё ба Сидқиё гуфт: «Худованд, Худои лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: агар ту назди мирони подшоҳи Бобил берун оӣ, ҷони ту зинда хоҳад монд, ва ин шаҳр ба оташ сӯзонида нахоҳад шуд, ва ту ва аҳли байти ту хоҳед зист;

¹⁸ Ва агар назди мирони подшоҳи Бобил берун наоӣ, ин шаҳр ба дасти калдониён супурда хоҳад шуд, ва онҳо онро ба оташ хоҳанд сӯзонид, ва ту аз дасти онҳо раҳо нахоҳӣ шуд».

¹⁹ Ва подшоҳ Сидқиё ба Ирмиё гуфт: «Ман аз яҳудиёне ки назди калдониён гурехтаанд, метарсам: мабодо маро ба дасти онҳо супоранд, ва онҳо маро таҳқир намоянд».

²⁰ Ва Ирмиё гуфт: «Нахоҳанд супурд; дар он чи ман ба ту мегӯям, овози Худовандро бишнава, ва барои ту некӯ хоҳад буд, ва қонат зинда хоҳад монд.

²¹ Вале агар ту аз берун омадан сар тобӣ, ин аст каломе ки Худованд ба ман зоҳир намуд:

²² „Инак, ҳамаи заноне ки дар хонаи подшоҳи Яҳудо боқӣ мондаанд, назди мирони подшоҳи Бобил бурда хоҳанд шуд, ва онҳо хоҳанд гуфт: дўстонат туро иғво андохта, бар ту ғолиб омаданд; пойҳои ту дар ботлоқ ғӯтидааст, онҳо ақиб рафтаанд.

²³ Ва ҳамаи занонат ва фарзандонатро назди калдониён хоҳанд баровард, ва ту аз дасти онҳо халосӣ нахоҳӣ ёфт, зеро ки ба дасти подшоҳи Бобил хоҳӣ афтод, ва ин шаҳр ба оташ сӯзонида хоҳад шуд“».

²⁴ Ва Сидқиё ба Ирмиё гуфт: «Бигзор ҳеҷ кас аз ин суханон воқиф нашавад, ва он гоҳ ту нахоҳӣ мурд;

²⁵ Вале агар мирон бишнавад, ки бо ту гуфтугӯ кардаам, ва назди ту омада, ба ту бигӯянд: „Лутфан, он чиро, ки ба подшоҳ гуфтӣ, ва он чиро, ки подшоҳ ба ту гуфт, ба мо бигӯӣ, онро аз мо пинҳон надор, то ки туро ба қатл нарасонем“, —

²⁶ Пас ба онҳо бигӯӣ: „Ман истиғосаи худро ба ҳузури подшоҳ баён намудам, то ки маро ба хонаи Еҳўнотон барнагардонад, ки дар он ҷо бимирам“».

²⁷ Ва ҳамаи мирон назди Ирмиё омада, аз ӯ пурсиданд, ва ӯ бар тибқи ҳамаи ин суханоне ки подшоҳ амр фармуда буд, ба онҳо гуфт, ва онҳо дигар чизе нагуфта, ӯро ба ҳоли худ гузоштанд, чунки аз мусоҳибаи ӯ вуқуф наёфтанд.

²⁸ Ва Ирмиё то рӯзи забт гардидани Ерусалим дар саҳни посгоҳ монд. Ва Ерусалим забт гардид.

БОБИ СИЮ НҲУХУМ

Ба таври қатъӣ ба асирӣ рафтани Яхудо.

Сидқиё кӯр карда, ба асирӣ бурда шуд.

39 Дар соли нӯҳуми Сидқиё подшоҳи Яхудо, дар моҳи даҳум, Набукаднесар подшоҳи Бобил ва тамоми лашкари ӯ назди Ерусалим омада, онро муҳосира карданд.

² Дар соли ёздаҳуми Сидқиё, дар моҳи чорум, дар рӯзи нӯҳуми моҳ, ҳисори шаҳр раҳна карда шуд.

³ Ва ҳамаи мирони подшоҳи Бобил омада, дар дарвозаи миёна ҷойгир шуданд, чунончи: Нерчал Саръэсер, Самҷар-Небу, сардори хоҷасароён Сарсеким, сардори маҷусиён Нерчал Саръэсер ва ҳамаи мирони дигари подшоҳи Бобил.

⁴ Ва ҳангоме ки Сидқиё подшоҳи Яхудо ва ҳамаи ҷанговарон онҳоро диданд, гурехта, бо роҳи боғи подшоҳ аз дарвозае ки дар миёни ду ҳисор буд, шабона аз шаҳр берун рафтанд; ва ӯ ба роҳи биёбон баромад.

⁵ Ва лашкари калдониён онҳоро таъқиб карданд; ва дар ҷӯли Ерихӯ ба Сидқиё расида гирифтанд; ва ӯро дастгир намуда, назди Набукаднесар подшоҳи Бобил ба Рибло, ки дар замини Ҳамот аст, оварданд; ва дар ҳаққи ӯ ҳукми худро эълон кард.

⁶ Ва подшоҳи Бобил писарони Сидқиёро дар Рибло дар пеши назари ӯ қатл кард; ва ҳамаи мирони Яхудо подшоҳи Бобил ба қатл расонид;

⁷ Ва чашмони Сидқиёро кӯр кард; ва ӯро занҷирбанд намуд, то ки ӯро ба Бобил барад.

⁸ Ва хонаи подшоҳ ва хонаҳои қавмро калдониён ба оташ сӯзониданд, ва ҳисорҳои Ерусалимро хароб карданд.

⁹ Ва бақияи қавмро, ки дар шаҳр монда буданд, ва гурезпоёнро, ки ба тарафи ӯ гузашта буданд, ва бақияи қавмро, ки монда буданд, сардори посбони шахсии ӯ — Набузаръадон — ба Бобил ба асирӣ бурд.

¹⁰ Вале бенавоёни қавмро, ки ҳеҷ чиз надоштанд, сардори посбонон Набузаръадон дар замини Яхудо вогузошт, ва ҳамон рӯз ба онҳо тоқзорҳо ва киштзорҳо дод.

¹¹ Ва дар бораи Ирмиё Набукаднесар подшоҳи Бобил ба сардори посбонон Набузаръадон амр фармуда, гуфт:

¹² «Ҷӯро бигир, ва бар ӯ назари некӯ бикун, ва ба ӯ ҳеҷ осеба нарасон, балки ҳар чи ба ту бигӯяд, барояш ба амал овар».

¹³ Ва сардори посбонон Набузаръадон, ва сардори хоҷасароён Набушазбон, ва сардори маҷусиён Нерчал Саръэсер, ва тамоми ақобири подшоҳи Бобил кас фиристоданд,

¹⁴ Ва фиристода, Ирмиёро аз саҳни посгоҳ гирифтанд, ва ӯро ба Ҷадальё ибни Аҳиқом ибни Шофон супурданд, то ки ба хонааш барад; ва ӯ дар миёни қавм сокин шуд.

¹⁵ Ва бар Ирмиё, ҳангоме ки ӯ дар саҳни посгоҳ маҳбус буд, каломи Худованд нозил шуда, гуфт:

¹⁶ «Бирав ва ба Абдумалики Ҳабашӣ бигӯй: „Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман суҳанони Худро дар бораи ин шаҳр ба бадӣ иҷро менамоям ва на ба некӣ; ва онҳо дар он рӯз дар пеши назари ту ба амал хоҳад омад;

¹⁷ Вале туро дар он рӯз раҳо хоҳам кард, — мегӯяд Худованд, — ва ба дасти касоне ки ту аз онҳо метарсӣ, супурда нахоҳӣ шуд,

¹⁸ Зеро ки туро ҳатман халосӣ хоҳам дод, ва ту ба дами шамшер нахоҳӣ афтод, ва ҷонат барои ту ғанимат хоҳад гардид, чунки ту ба Ман таваккал кардӣ, — мегӯяд Худованд“».

БОБИ ЧИЛУМ

Ирмиё дар Яхудо назди Ҷадальёи воли мемонад.

40 Каломе ки бар Ирмиё аз ҷониби Худованд нозил шуд, баъд аз он ки сардори посбонон Набузаръадон ӯро аз Ромо озод кард, ҳангоме ки ӯро дар ҳолате гирифт, ки дар миёни ҳамаи асирони Ерусалим ва Яхудо, ки ба Бобил ронда мешуданд, бо занҷирҳо баста шуда буд.

² Ва сардори посбонон Ирмиёро гирифта, ба ӯ гуфт: «Худованд Худои ту ин мусибатро дар бораи ин макон баён намудааст,

³ Ва Худованд онро оварда, гуфтаи Худро иҷро кардааст, чунки шумо ба ҳузури Худованд гуноҳ кардаед ва ба овози Ӯ гӯш надодаед, ба ин сабаб ин мусибат бар шумо омадааст.

⁴ Пас инак, ман туро имрӯз аз занҷирҳое ки бар дастҳои туст, озод мекунам: агар хоҳӣ, ки бо ман ба Бобил биёӣ, — биё, ва ман дар ҳаққи ту ғамхорӣ хоҳам кард; ва агар нахоҳӣ, ки бо ман ба Бобил биёӣ, ин ҷо бимон. Инак, тамоми замин пеши туст: ҳар кучо, ки бихоҳӣ, ва ҳар кучо, ки ба ту маъқул бошад биравӣ, — ба он ҷо бирав».

⁵ Ва ҳанӯз ӯ ҷавобе нагардонда буд, ки вай гуфт: «Назди Ҷадальё ибни Аҳиқом ибни Шофон, ки ӯро подшоҳи Бобил бар шаҳрҳои Яхудо воли таъин намудааст, баргард ва бо ӯ дар миёни қавм сокин шав, ё ҳар кучо, ки ба ту маъқул бошад биравӣ, — бирав». Ва сардори посбонон ба ӯ хӯрокворӣ ва инъом дода, ӯро ҷавоб дод.

⁶ Ва Ирмиё назди Ҷадальё ибни Аҳиқом ба Мисфо омада, бо ӯ дар миёни қавме ки дар мамлакат боқӣ монда буданд, сокин шуд.

⁷ Ва чун ҳамаи лашкарбошиҳое ки дар саҳро буданд, — худашон ва одамонашон, — шуниданд, ки подшоҳи Бобил Ҷадальё ибни Аҳиқомро дар мамлакат воли таъин намудааст, ва мардону занону кӯдакон, яъне бенавоёни мамлакатро аз байни онҳое ки ба Бобил бурда нашудаанд, ба ӯ супурдааст, —

⁸ Онҳо назди Ҷадальё ба Мисфо омаданд, чунончи: Исмоил ибни Натанъё, ва Йӯҳонон ва Йӯнотон писарони Қореах, ва Сароё ибни

Танхумет, ва писарони Эйфои Натўфотӣ, ва Езаныё ибни Маахотӣ, — худашон ва одамонашон.

⁹ Ва Ҷадальё ибни Аҳиқом ибни Шофон ба онҳо ва одамонашон қасам хўрда гуфт: «Аз бандагӣ кардан ба калдонийён натарсед, дар замин сокин шавед, ва ба подшоҳи Бобил бандагӣ намоед, ва барои шумо хуб хоҳад шуд;

¹⁰ Ва ман инак дар Мисфо хоҳам буд, то ба ҳузури калдонийёне ки назди мо меоянд, биистам; вале шумо шароб ва меваҷот ва равған ҷамъ оварда, дар зарфҳои худ захира кунед, ва дар шаҳрҳои худ, ки онҳоро ишғол намудаед, сокин шавед».

¹¹ Ва чун ҳамаи яҳудиёне ки дар Мўоб ва дар миёни банӣ-Аммўн ва дар Адўм ва дар ҳамаи кишварҳо буданд, шуниданд, ки подшоҳи Бобил як қисми Яҳудоро вогузоштааст ва бар онҳо Ҷадальё ибни Аҳиқом ибни Шофонро воли таъин намудааст,

¹² Ҷамаи яҳудиён аз ҳамаи маконҳои ки пароканда шуда буданд, баргаштанд ва ба замини Яҳудо назди Ҷадальё ба Мисфо омаданд, ва шароб ва меваҷоти бағоят зиёде ҷамъ оварданд.

¹³ Ва Йўҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳое ки дар саҳро буданд, назди Ҷадальё ба Мисфо омаданд,

¹⁴ Ва ба ӯ гуфтанд: «Оё ту медонӣ, ки Баалис подшоҳи банӣ-Аммўн Исмоил ибни Натаньёро фиристодааст, то ки туро бикишад?» Вале Ҷадальё ибни Аҳиқом ба гапи онҳо бовар накард.

¹⁵ Ва Йўҳонон ибни Қореаҳ ба Ҷадальё дар Мисфо ба таври ниҳонӣ сухан ронда, гуфт: «Лутфан, маро бигзор, ки рафта, Исмоил ибни Натаньёро бикишам, ва касе хабардор нахоҳад шуд; чаро ӯ туро бикишад, ва ҳамаи яҳудиёне ки назди ту ҷамъ омадаанд, пароканда шаванд, ва бақияи Яҳудо талаф гардад?»

¹⁶ Валекин Ҷадальё ибни Аҳиқом ба Йўҳонон ибни Қореаҳ гуфт: «Ин корро накун, зеро ки ту дар бораи Исмоил дурӯғ мегӯӣ».

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Нубуввати Ирмиё барои онҳое ки дар Яҳудо монда буданд.

41 Ва дар моҳи ҳафтум воқеъ шуд, ки Исмоил ибни Натаньё ибни Элишомоъ, ки аз насли шоҳон ва аз ақобири подшоҳ буд, ва ҳамроҳаш даҳ одам назди Ҷадальё ибни Аҳиқом ба Мисфо омаданд, ва дар ин ҷо дар Мисфо бо ҳам нон хўрданд.

² Ва Исмоил ибни Натаньё бархост, ва он даҳ нафар, ки ҳамроҳаш буданд, Ҷадальё ибни Аҳиқом ибни Шофонро бо шамшер заданд; ва ӯро, ки подшоҳи Бобил бар мамлакат воли таъин карда буд, кушт.

³ Ва Исмоил ҳамаи яҳудиёнеро, ки бо ӯ, яъне бо Ҷадальё, дар Мисфо буданд, ва ҷанговарони калдониро, ки дар он ҷо ёфт шуданд, кушт.

⁴ Ва дар рӯзи дуюм, баъд аз он ки Ҷадальё кушта шуда буд, ва ҳеҷ кас аз ин хабар надошт,

⁵ Ҳаштод нафар одамони ришхошон тарошида, либосхошон чокзада ва баданхошон харошида аз Шакем, Шилў ва Сомария омаданд, ва дар дасташон ҳадияҳо ва лебўно буд, ки онро мехостанд ба хонаи Худованд биёранд.

⁶ Ва Исмоил ибни Натаньё аз Мисфо ба пешвози онҳо баромад, дар ҳолате ки роҳ мерафт ва мегирист; ва ҳангоме ки бо онҳо вохўрд, ба онҳо гуфт: «Назди Ҷадальё ибни Аҳиқом биравед».

⁷ Ва ҳамин ки онҳо андаруни шаҳр дохил шуданд, Исмоил ибни Натаньё ва одамоне ки ҳамроҳи ӯ буданд, онҳоро кушта, ба даруни чоҳ андохтанд.

⁸ Вале дар миёни онҳо даҳ нафар ёфт шуданд, ки ба Исмоил гуфтанд: «Моро накуш, зеро ки мо дар саҳро захираҳои ниҳонии гандум, ва ҷав, ва равған, ва асал дорем». Ва ӯ онҳоро вогузошта, дар миёни бародаронашон накушт.

⁹ Ва чоҳе ки Исмоил ҳамаи ҷасадҳои одамоне аз барои Ҷадальё куштаи худро дар он андохт, ҳамон буд, ки подшоҳ Осо аз тарси Баъшо подшоҳи Исроил сохта буд; онро Исмоил ибни Натаньё аз кушташудагон пур кард.

¹⁰ Ва Исмоил тамоми бақияи қавмро, ки дар Мисфо буданд: духтарони подшоҳ ва тамоми қавмеро, ки дар Мисфо боқӣ монда буданд, ва сардори посбонон Набузаръадон онҳоро ба Ҷадальё ибни Аҳиқом супурда буд, ба асирий гирифт, ва Исмоил ибни Натаньё онҳоро ба асирий гирифта, равона шуд, то ки ба тарафи банӣ-Аммўн бигзарад.

¹¹ Валекин Йўҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳое ки бо ӯ буданд, аз тамоми шарорате ки Исмоил ибни Натаньё ба амал оварда буд, хабар ёфтанд,

¹² Ва ҳамаи одамоне худро гирифта, равона шуданд, то ки ба муқобили Исмоил ибни Натаньё ҷанг кунанд; ва ӯро назди обанбори бузурге ки дар Цибъўн аст, ёфтанд.

¹³ Ва чун тамоми қавме ки бо Исмоил буданд, Йўҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳои бо ӯ бударо диданд, шод шуданд;

¹⁴ Ва тамоми қавме ки Исмоил аз Мисфо ба асирий гирифта буд, аз вай рӯй гардонда баргаштанд ва назди Йўҳонон ибни Қореаҳ омаданд.

¹⁵ Ва Исмоил ибни Натаньё бо ҳашт нафар аз дасти Йўҳонон ибни Қореаҳ гурехта, назди банӣ-Аммўн рафт.

¹⁶ Ва Йўҳонон ибни Қореаҳ бо ҳамаи лашкарбошиҳое ки бо ӯ буданд, тамоми бақияи қавмро, ки аз дасти Исмоил ибни Натаньё аз Мисфо баъд аз қатли Ҷадальё ибни Аҳиқом озод карда буд, гирифт, яъне мардон, ҷанговарон ва занон ва кўдакон ва хочасароёнро, ки дар Цибъўн озод карда буд,

¹⁷ Ва онҳо рафта, дар деҳаи Кимҳом, ки дар наздикии Байт-Лаҳм аст, манзил гирифтанд, то ки ба Миср бираванд

¹⁸ Аз дасти калдониён, чунки аз онҳо метарсиданд, зеро Исмоил ибни Натанъё Чадалъё ибни Аҳиқомро, ки подшоҳи Бобил ўро бар мамлакат воли таъин намуда буд, кушта буд.

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Ирмиё ба Йўҳонон ва дигарон ба Миср рафтанд манъ мекунад.

42 Ва ҳамаи лашкарбошиҳо, ва Йўҳонон ибни Қореаҳ, ва Езанъё ибни Хўшаъё, ва тамоми қавм аз хурд то калон пеш омаданд

² Ва ба Ирмиёи набӣ гуфтанд: «Бигзор истиғосаи мо ба ҳузурӣ ту мақбул афтад, ва ту барои мо, барои тамоми ин бақия назди Худованд Худои худ дуо гӯӣ, зеро ки мо каме аз бисъёр боқӣ мондаем, чунон ки чашмонат моро мебинад;

³ Ва бигзор Худованд Худои ту роҳеро, ки бояд бо он биравем, ва кореро, ки бояд бикунем, ба мо нишон диҳад».

⁴ Ва Ирмиёи набӣ ба онҳо гуфт: «Шунидам; инак, ман назди Худованд Худои шумо бар тибқи гуфтори шумо дуо хоҳам гуфт, ва ҳар чи Худованд дар ҷавоби шумо бигӯяд, ба шумо эълон хоҳам намуд, ва ҳеч чизе аз шумо пинҳон нахоҳам дошт».

⁵ Ва онҳо ба Ирмиё гуфтанд: «Бигзор Худованд дар миёни мо шоҳиди рост ва амин бошад, ки мо бар тибқи ҳар он чи Худованд Худои ту ба воситаи ту назди мо бифиристанд, амал хоҳем кард:

⁶ Хоҳ некӯ бошад ва хоҳ бад, лекин ба овози Худованд Худои мо, ки мо туро назди Ў мефиристем, гӯш хоҳем дод, то ки барои мо некӯ бишавад, вақте ки ба овози Худованд Худои мо гӯш диҳем».

⁷ Ва пас аз даҳ рӯз воқеъ шуд, ки каломи Худованд бар Ирмиё нозил шуд.

⁸ Ва ӯ Йўҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳо ки бо ӯ буданд, ва тамоми қавмро аз хурд то калон даъват намуд,

⁹ Ва ба онҳо гуфт: «Худованд, Худои Исроиил, ки маро назди Ў фиристодед, то истиғосаи шуморо ба Ў бирасонам, чунин мегӯяд:

¹⁰ Агар шумо дар ин замин бимонед, Ман шуморо бино намуда, хароб нахоҳам кард, ва шуморо мисли ниҳоле шинонда, решақан нахоҳам кард, зеро аз мусибате ки бар шумо овардам, таассуф менамоям.

¹¹ Аз подшоҳи Бобил, ки аз ӯ бим доред, натарсед; аз ӯ нахаросед, — мегӯяд Худованд, — зеро ки Ман бо шумо ҳастам, то ки шуморо наҷот диҳам ва шуморо аз дасти ӯ раҳо намоям.

¹² Ва Ман ба шумо раҳм хоҳам кард, то ки ӯ ба шумо марҳамат намояд, ва шуморо ба заминатон баргардонад.

¹³ Вале агар шумо гӯед: „Дар ин замин нахоҳем монд“, ва ба овози Худованд Худои худ гӯш надода,

¹⁴ Бигӯед: „Не, мо ба замини Миср хоҳем рафт, ки дар он ҷо рӯи чангро нахоҳем дид, ва садои шохро нахоҳем шунид, ва аз қаҳтии нон азоб нахоҳем кашид, ва дар он ҷо хоҳем зист“, —

¹⁵ Пас бинобар ин акнун, эй бақияи Яҳудо, каломи Худовандро бишнавед: Худованди лашкарҳо, Худои Исроиил чунин мегӯяд: агар шумо ба рафтан ба Миср азм дошта бошед, ва рафта дар он ҷо сокин мешуда бошед,

¹⁶ Пас шамшере ки шумо аз он метарсед, он ҷо, дар замини Миср, шуморо хоҳад ёфт, ва қаҳтие ки шумо аз он хавотир доред, он ҷо, дар Миср, шуморо таъқиб хоҳад кард, ва дар он ҷо хоҳед мурд.

¹⁷ Ва ҳамаи одамоне ки ба рафтан ба Миср азм доранд, то ки дар он ҷо сокин шаванд, аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳанд мурд, ва ҳеч яке аз онҳо аз мусибате ки Ман бар онҳо хоҳам овард, боқӣ нахоҳад монд ва раҳо нахоҳад шуд.

¹⁸ Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроиил чунин мегӯяд: чунон ки хашми Ман ва ғазаби Ман бар сокинони Ерусалим фурӯ рехтааст, ончунон хашми Ман бар шумо, вақте ки ба Миср оед, фурӯ хоҳад рехт, ва шумо мавриди лаънат ва даҳшат ва нафрин ва нанг хоҳед шуд, ва ин маконро дигар нахоҳед дид.

¹⁹ Худованд дар бораи шумо, эй бақияи Яҳудо, гуфт: „Ба Миср наравед! Яқин бидонед, ки Ман имрӯз шуморо таъкид намудам“.

²⁰ Зеро шумо ҷонҳои худро дар иштибоҳ андохтед: шумо маро назди Худованд Худои худ фиристода, гуфтед: „Барои мо назди Худованд Худои мо дуо гӯӣ, ва ҳар чи Худованд Худои мо бигӯяд, ба мо эълон намо, ва мо бар тибқи он амал хоҳем кард“.

²¹ Ва ман имрӯз ба шумо эълон намудам, вале шумо ба овози Худованд Худои худ ва ба ҳар чи Ў ба воситаи ман ба шумо фиристод, гӯш надодед.

²² Пас акнун бидонед, ки шумо дар маконе ки мехоҳед биравед ва дар он ҷо сокин шавед, аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳед мурд».

БОБИ ЧИЛУ СЕЮМ

Ирмиё бо зӯрӣ ба Миср бурда шуд.

43 Ва чун Ирмиё ба тамоми қавм гуфтани ҳамаи суханони Худованд Худои онҳоро, ки ба воситаи ӯ Худованд Худои онҳо ба онҳо фиристода буд, яъне гуфтани ҳамаи он суханонро ба анҷом расонид,

² Он гоҳ Азаръё ибни Хўшаъё, ва Йўҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи одамони густох ба Ирмиё гуфтанд: «Ту дурӯғ мегӯӣ; Худованд Худои мо туро нафиристодааст, ки бигӯӣ: „Ба Миср наравед, то ки дар он ҷо сокин шавед“;

³ Балки Борух ибни Нериё туро ба муқобили мо иғво андохтаахт, то ки моро ба дасти калдонийн таслим намой, ва онҳо моро бикишанд, ва моро ба Бобил ба асирӣ бибаранд».

⁴ Пас Йӯҳонон ибни Қореаҳ, ва ҳамаи лашкарбошиҳо, ва тамоми қавм ба овози Худованд гӯш надоданд, то ки дар замини Яҳудо бимонанд,

⁵ Балки Йӯҳонон ибни Қореаҳ ва ҳамаи лашкарбошиҳо тамоми бақияи Яҳудоро, ки аз миёни ҳамаи халқҳое ки дар байнашон пароканда шуда буданд, баргашта, дар замини Яҳудо сокин шуда буданд,

⁶ Яъне мардон ва занон ва кӯдакон ва духтарони подшоҳ ва ҳамаи онҳоеро, ки сардори посбонон Набузаръадон назди Чадалъе ибни Аҳиқом ибни Шофон боқӣ гузошта буд, ва Ирмиёи набӣ ва Борух ибни Нериёро гирифтанд,

⁷ Ва ба замини Миср рафтанд, зеро ки ба овози Худованд гӯш надоданд; ва ба Таҳфанҳес расиданд.

Масал дар бораи сангҳои пинҳон.

⁸ Ва каломи Худованд дар Таҳфанҳес бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

⁹ «Ба дасти худ сангҳои калоне бигир, ва онҳоро дар гили хиштрэзи, ки назди дарвозаи хонаи фиръавн дар Таҳфанҳес аст, дар пеши назари мардуми яҳудӣ пинҳон кун,

¹⁰ Ва ба онҳо бигӯй: Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман фиристода, бандаи Худ Набукаднесар подшоҳи Бобилро хоҳам гирифт, ва тахти ӯро бар ин сангҳое ки Ман пинҳон кардаам, хоҳам гузошт, ва ӯ саропардаи худро бар онҳо хоҳад барафрошт;

¹¹ Ва омада, замини Мисрро зарба хоҳад зад: он ки маҳкум ба марг аст — ба марг, ва он ки маҳкум ба асирӣ — ба асирӣ, ва он ки маҳкум ба шамшер аст — ба шамшер дучор хоҳад шуд.

¹² Ва дар хонаҳои худоёни Миср оташ хоҳам зад, ва ӯ онҳоро хоҳад сӯзонид ва ба асирӣ хоҳад бурд, ва ғанимати замини Мисрро дар бар хоҳад кард, чунон ки чӯпон либоси худро дар бар мекунад, ва аз он ҷо ба саломатӣ берун хоҳад рафт.

¹³ Ва сутунҳои Байт-Шамсро, ки дар замини Миср аст, хароб хоҳад кард, ва хонаҳои худоёни Мисрро ба оташ хоҳад сӯзонид».

БОБИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Муроҷиат ба онҳое ки дар Миср сокин шудаанд.

44 Каломе ки дар бораи ҳамаи яҳудиёне ки дар замини Миср сукунат доштанд, яъне дар Мичдӯл ва Таҳфанҳес ва Нӯф ва замини Патрус сокин буданд, бар Ирмиё нозил шуда, гуфт:

² «Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: шумо тамоми мусибатеро, ки Ман бар Ерусалим ва бар ҳамаи шаҳрҳои Яҳудо овардам, дидед; ва инак, имрӯз хароб шудааст, ва сокине дар онҳо нест,

³ Аз сабаби шарорате ки онҳо ба амал оварданд, то Маро ба ғазаб оваранд, яъне рафта, барои худоёни дигар бухур сӯзониданд ва ибодат карданд, ки онҳоро на худашон мешинохтанд, на шумо ва на падарони шумо.

⁴ Ва Ман ҳамаи бандагони Худ — анбиёро назди шумо фиристодам, ҳар рӯз аз субҳидам фиристода, гуфтам: „Ин кори зиштро, ки Ман аз он нафрат дорам, накунед“.

⁵ Вале онҳо нашниданд ва гӯши худро ҳам накарданд, то ки аз шарорати худ баргарданд ва барои худоёни дигар бухур насӯзонанд.

⁶ Ва ҳашми Ман ва ғазаби Ман фуру рехта, дар шаҳрҳои Яҳудо ва кӯчаҳои Ерусалим аланга зад, ва онҳо вайрону валангор гардид, чунон ки имрӯз аст.

⁷ Ва акнун Худованд, Худои лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: чаро шумо шарорати азиме бар қонҳои худ ба амал меоваред, то ки дар миёни худ мард ва зан, кӯдак ва ширмакро аз Яҳудо талаф намоед, ва аз худ бақияе боқӣ нагузored,

⁸ Дар ҳолате ки Маро бо аъмоли дастҳои худ ба ғазаб оварда, дар замини Миср, ки барои сукунат ба он ҷо омадаед, барои худоёни дигар бухур месӯзонед, то ки худро талаф намоед ва дар миёни ҳамаи халқҳои замин мавриди лаънат ва нанг гардед?

⁹ Оё шароратҳои падарони худ ва шароратҳои подшоҳони Яҳудо ва шароратҳои занони онҳо ва шароратҳои худ ва шароратҳои занони худро, ки дар замини Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим ба амал оварданд, фаромӯш кардаед?

¹⁰ Онҳо то имрӯз гардан нафурувардаанд, ва натарсидаанд, ва бар тибқи шариати Ман ва фароизи Ман, ки пеши шумо ва пеши падарони шумо ниҳодаам, рафтор намекунанд.

¹¹ Бинобар ин Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: инак, Ман рӯи Худро ба муқобили шумо барои ҳалокат мегардонам, то ки тамоми Яҳудоро талаф намоям;

¹² Ва бақияи Яҳудоро, ки азм доранд ба замини Миср омада, дар он ҷо сокин шаванд, хоҳам гирифт, ва ҳамаи онҳо ба ҳалокат хоҳанд расид, дар замини Миср фуру хоҳанд ғалтид, аз шамшер ва қаҳтӣ талаф хоҳанд шуд, аз хурд то калон аз шамшер ва қаҳтӣ хоҳанд мурд, ва мавриди лаънат ва даҳшат ва нафрин ва нанг хоҳанд гардид.

¹³ Ва чунон ки Ерусалимро ҷазо додам, ончунон онҳоеро, ки дар замини Миср сокин шудаанд, бо шамшер, қаҳтӣ ва вабо ҷазо хоҳам дод.

¹⁴ Ва аз бақияи Яҳудо, ки ба замини Миср меоянд, то дар он ҷо сокин шаванд, ҳеҷ яке боқӣ нахоҳад монд ва раҳо нахоҳад шуд, то ба замини Яҳудо баргардад, ба заминне ки қонашон орзуманди баргаштан ва дар он ҷо сокин шудан аст; зеро ҳеҷ яке нахоҳад баргашт, ғайр аз онҳое ки хоҳанд гурехт».

¹⁵ Ва ҳамаи мардоне ки медонистанд, ки занҷошон барои худоёни дигар бухур месӯзонанд,

ва ҳамаи заноне ки бо издиҳоми бузурге истода буданд, ва тамоми қавме ки дар замини Миср, дар Патрус сокин буданд, ба Ирмиё ҷавоб дода, гуфтанд:

¹⁶ «Каломеро, ки ту ба исми Худованд ба мо гуфти, аз ту нахоҳем шунид,

¹⁷ Балки ҳар чиро, ки аз даҳони мо баромадааст, ҳатман ба ҷо хоҳем овард: барои маликаи осмон бухур хоҳем сӯзонид ва ҳадияҳои рехтанӣ барои вай хоҳем рехт, чунон ки мо ва падарони мо, подшоҳони мо ва мирони мо дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим мекардем; ва мо серона нон меҳурдем, ва хушбахт будем, ва мусибате надидаем.

¹⁸ Вале аз замоне ки аз бухур сӯзонидан барои маликаи осмон ва аз рехтани ҳадияҳои рехтанӣ барои вай даст кашидем, мӯҳтоҷи ҳама чиз гаштем, ва аз шамшер ва қаҳтӣ талаф мешавем.

¹⁹ Ва ҳангоме ки мо барои маликаи осмон бухур месӯзонидем ва ҳадияҳои рехтанӣ барои вай мерехтем, оё бе розигии шавҳарони худ мо барои вай санбӯсаҳо бо тасвири вай мепухтем ва ҳадияҳои рехтанӣ барои вай мерехтем?»

²⁰ Ва Ирмиё ба тамоми қавм, ба мардон ва занон ва тамоми қавме ки ба ӯ чунин ҷавоб гардонданд, гуфт:

²¹ «Оё ҳамон бухуре набуд, ки шумо дар шаҳрҳои Яҳудо ва дар кӯчаҳои Ерусалим сӯзондед, — шумо ва падарони шумо, подшоҳони шумо ва мирони шумо ва қавми мамлакат? Онро Худованд ба ёд овард ва ба дили худ гирифт.

²² Ва Худованд дигар натавонист ба аъмоли бади шумо ва ба корҳои зиште ки кардед, тоқат оварад; ва замини шумо харобазор шуда, мавриди даҳшат ва лаънат ва ғайримаскун гардид, чунон ки имрӯз аст.

²³ Азбаски шумо бухур сӯзондед ва пеши Худованд гуноҳ кардед, ва ба овози Худованд гӯш надодед, ва бар тибқи шариати Ӯ ва фароизи Ӯ ва шаҳодоти Ӯ рафтор накардед, бинобар ин бар шумо ин мусибат омад, чунон ки имрӯз аст».

²⁴ Ва Ирмиё ба тамоми қавм ва ба ҳамаи занон гуфт: «Каломи Худовандро бишнавед, эй тамоми Яҳудо, ки дар замини Миср мебошед!

²⁵ Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: шумо ва занони шумо он чи бо даҳони худ гуфтаед, бо дастҳои худ ба ҷо меоваред ва мегӯед: „Назрҳои худро, ки кардаем, албатта ба ҷо оварда, барои маликаи осмон бухур хоҳем сӯзонид ва ҳадияҳои рехтанӣ барои вай хоҳем рехт“; шумо назрҳои худро албатта иҷро хоҳед кард, ва ба назрҳои худ вафо хоҳед намуд.

²⁶ Бинобар ин каломи Худовандро бишнавед, эй тамоми Яҳудо, ки дар замини Миср сокин ҳастед: инак, Ман ба исми бузурги Худ қасам хӯрдаам, — мегӯяд Худованд, — ки исми Ман дигар ба даҳони ҳеҷ як марди Яҳудо дар тамоми замини Миср

оварда нахоҳад шуд ва нахоҳанд гуфт: „Қасам ба ҳаёти Худованд Худо!“

²⁷ Инак, Ман бар онҳо ба бадӣ назар хоҳам кард, ва на ба неки; ва ҳамаи мардони Яҳудо, ки дар замини Миср мебошанд, аз шамшер ва қаҳтӣ нобуд хоҳанд шуд, то даме ки тамоман талаф гарданд.

²⁸ Фақат адади каме аз шамшер раҳо шуда, аз замини Миср ба замини Яҳудо хоҳанд баргашт, ва тамоми бақияи Яҳудо, ки ба замини Миср омадаанд, то дар он ҷо сокин шаванд, хоҳанд донист, ки каломи кӣ ба амал хоҳад омад: аз они Ман ё аз они онҳо.

²⁹ Ва ин аст аломат барои шумо, — мегӯяд Худованд, — ки Ман шуморо дар ин макон ҷазо хоҳам дод, то бидонед, ки суханони Ман дар ҳаққи шумо ба бадӣ ба амал хоҳад омад.

³⁰ Худованд чунин мегӯяд: инак, Ман фиръавн Ҳофраъ — подшоҳи Мисрро ба дасти душманони ӯ ва ба дасти толибони ҷони ӯ хоҳам супурд, чунон ки Сидқӣ подшоҳи Яҳудоро ба дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил, ки душмани ӯ ва толиби ҷони ӯ буд, супурдаам».

БОБИ ЧИЛУ ПАНҶУМ

Ирмиё Борухро тасаллӣ медиҳад.

45 Каломе ки Ирмиёи набӣ ба Борух ибни Нерие гуфт, вақте ки ӯ ин суханонро аз даҳони Ирмиё дар соли чоруми Еҳӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яҳудо дар тӯмори китобат менавишт:

² «Худованд, Худои Исроил дар ҳаққи ту, эй Борух, чунин мегӯяд:

³ Ту гуфтай: „Вой бар ман! Зеро ки Худованд бар дарди ман андӯхе зам кардааст; аз оҳу воҳи худ лакот шудаам, ва оромӣ наёфтаам“.

⁴ Ба ӯ чунин бигӯй: Худованд чунин мегӯяд: инак, он чи бино кардаам, Ман хароб менамоям, ва он чи мисли ниҳол шинондаам, Ман решакан мекунам, — ва тамоми замин чунин хоҳад шуд.

⁵ Ва оё ту барои худ чизҳои бузург талаб мекуни? Талаб накун; зеро инак, Ман бар тамоми башар мусибат хоҳам овард, — мегӯяд Худованд, — вале ҷони туро дар ҳар маконе ки бирави, барои ту ғанимат хоҳам гузошт».

БОБИ ЧИЛУ ШАШУМ

Нубуввати Ирмиё дар бораи халқҳои бутпараст.

46 Каломи Худованд, ки бар Ирмиёи набӣ дар бораи халқҳо нозил шуд:

1. Дар бораи Миср.

² Дар бораи Миср, дар бораи лашкари фиръавн Нақӯх — подшоҳи Миср, ки назди наҳри Фурот дар Каркамиш буданд, ва Набукаднесар подшоҳи

Бобил дар соли чоруми Ехӯёқим ибни Йӯшиё подшоҳи Яхудо онҳоро шикаст дод.

³ «Сипар ва зирехро муҳайё намуда, барои чанг пеш оед,

⁴ Аспонро зин карда, савор шавед, эй саворон! Ва дар хӯдҳо ҳозир бошед, найзаҳоро тез кунед, чавшанҳоро бипӯшед.

⁵ Чаро онҳоро мебинам, ки ба ҳарос афтода, қафо мегарданд?

Ва баҳодурони онҳо ба шикаст дучор мешаванд ва ба ақиб нигоҳ накарда мегурезанд: даҳшат аз ҳар тараф пайдост, — мегӯяд Худованд.

⁶ Тезрав нахоҳад гурехт, ва баҳодур раҳо нахоҳад шуд:

дар шимол, назди наҳри Фурот пешпо хӯрда, фуру ҳоҳанд ғалтид.

⁷ Ин кист, ки мисли даръё обхез мешавад, ва обҳояш мисли наҳрҳо талотум мекунад?

⁸ Миср мисли даръё обхез мешавад, ва обҳояш мисли наҳрҳо талотум мекунад, ва мегӯяд:

„Ман обхез шуда, заминро зер хоҳам кард, шаҳр ва сокинонашро ба ҳалокат хоҳам расонид“.

⁹ Ҷастухез намоед, эй аспон!

Ва тунд бидавед, эй аробаҳо!

Ва берун биравед, эй баҳодурон, эй Ҳабаш ва Фут, ки сипардоронед, ва эй лудиён, ки камондоронед!

¹⁰ Вале он рӯз барои Худованд Худои лашкарҳо рӯзи интиқом хоҳад буд,

то ки аз душманони Худ интиқом гирад;

ва шамшер онҳоро хӯрда сер хоҳад шуд

ва аз хунашон маст хоҳад гардид,

зеро ки барои Худованд Худои лашкарҳо дар замини шимолӣ,

назди наҳри Фурот қурбонӣ оварда мешавад.

¹¹ Ба Чильод баромада, баласон бигир,

эй духтари бокираи Миср!

Давоҳоро беҳуда зиёд мекунӣ: шифое барои ту нест.

¹² Халқҳо расвоии туро шунидаанд,

ва замин аз фиғони ту пур шудааст;

зеро ки баҳодур ба баҳодур дучор омадааст,

ва ҳар ду якҷоя фуру ғалтидаанд».

¹³ Каломе ки Худованд дар бораи омадани

Набукаднесар подшоҳи Бобил барои мағлуб

кардани замини Миср ба Ирмиёи набӣ гуфт:

¹⁴ «Дар Миср эълон намоед ва дар Мичдӯл хабар диҳед,

ва дар Нӯф ва Таҳфанҳес хабар диҳед; бигӯед:

„Бархез ва омода шав, зеро ки шамшер он чиро, ки дар гирду пеши туст, хӯрдааст“.

¹⁵ Чаро неруманди ту вожгун шудааст ва

натавонист истодагӣ намояд?

Зеро ки Худованд варо тела додааст.

¹⁶ Ӯ бисьёр касонро бемаҷол гардонидаст,

ба тавре ки онҳо бар ҳамдигар меафтанд ва

мегӯянд:

„Бархезед, то ки аз шамшери ҳалокатовар назди қавми худ ва ба замини зодгоҳи худ баргардем“.

¹⁷ Дар он ҷо дод мезананд: „Фиръавн подшоҳи Миср ҳарзагӯӣ аст,

фурсатро аз даст додааст“.

¹⁸ Ба ҳаёти Худам қасам ки, — мегӯяд Подшоҳе ки исмаш Худованди лашкарҳост, —

он ки хоҳад омад, мисли Тобӯр дар миёни кӯҳҳо ва мисли Кармил дар назди баҳр хоҳад буд.

¹⁹ Асбоби муҳочират барои худ муҳайё намо, эй духтари сокинаи Миср,

зеро ки Нӯф валангор гардида,

бодияи ғайрмаскуне хоҳад шуд.

²⁰ Миср ғуноҷини хушлиқост,

аммо хармагас аз шимол меояд.

²¹ Сарбозони зархариди дар миёни он буда низ

мисли гӯсолаҳои охури мебошанд,

лекин онҳо низ якҷоя қафо гашта гурехтанд

ва натавонистанд истодагӣ намоянд,

зеро ки рӯзи ҳалокаташон,

замони ҷазояшон бар онҳо омадааст.

²² Овози он мисли фишшоси мор ба гӯш мерасад;

зеро ки онҳо бо қуввате меоянд,

мисли дарахтбурҳо бо табарҳо бар он меоянд;

²³ Ҷангали онро хоҳанд бурид, — мегӯяд Худованд,

—

агарчи дарахтонаш беҳадду ҳисобанд,

агарчи онҳо аз малах бештаранд,

ва сону шумор надоранд.

²⁴ Духтари Миср шармсор шудааст,

ба дасти қавми шимолӣ таслим гардидааст».

²⁵ Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин

мегӯяд: «Инак, Ман Омӯнро, ки худои Нӯ мебошад,

ва фиръавн ва Мисрро, ва худоёни он ва

подшоҳони онро, ва фиръавн ва онҳоеро, ки ба ӯ

таваккал менамоянд, гирифтори ҷазо хоҳам кард;

²⁶ Ва онҳоро ба дасти толибони ҷонашон, ва ба

дасти Набукаднесар подшоҳи Бобил, ва ба дасти

ғуломони вай таслим хоҳам кард; ва баъд аз он

мисли айёми пеш маскун хоҳад шуд, — мегӯяд

Худованд.

²⁷ Вале ту, эй бандаи Ман Яъқуб, натарс,

ва эй Исроил, ҳаросон нашав,

зеро инак, Ман туро аз ҷои дурдаст,

ва насли туро аз замини асирии онҳо наҷот хоҳам

дод;

ва Яъқуб баргашта, дар амният ва осоиштагӣ

хоҳад зист, ва касе ӯро нахоҳад тарсонид.

²⁸ Ту, эй бандаи Ман Яъқуб, натарс, — мегӯяд

Худованд, —

зеро Ман бо ту ҳастам;

зеро Ман ҳамаи халқҳоеро,

ки дар миёнашон туро пароканда намудаам,

талаф хоҳам кард, аммо туро талаф нахоҳам кард,

балки туро аз рӯи инсоф ҷазо хоҳам дод,

вале туро тамоман бечазо нахоҳам монанд».

БОБИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

2. Дар бораи замини Фалиштӣ ва Сӯр.

47 Каломи Худованд дар бораи фалиштиён, ки бар Ирмиён набӣ нозил шуд, пеш аз он ки фиръавн Ғаззаро мағлуб намояд.

² Худованд чунин мегӯяд:

«Инак, обҳо аз шимол баланд шуда,
мисли наҳре обхез мешавад,
ва заминро бо ҳар чизе ки дар он аст,
ва шаҳр ва сокинони онро зер мекунад,
ва одамон фаръед мезананд,
ва ҳамаи сокинони замин навҳа мекунанд.

³ Аз садои сумҳои аспони пурзӯраш,
аз тараққо-туруқи аробахояш
ва ғулғулаи чарххояш

падарон ба фарзандони худ назар намекунанд,
чунки дастхшон сушт шудааст,

⁴ Ба сабаби рӯзе ки фаро мерасад,
то ҳамаи фалиштиён ба толону тороҷ дучор
гардида,

Сӯр ва Сидӯн аз ҳар гуна ёрмандӣ маҳрум шаванд,
зеро Худованд фалиштиёнро,
ки бақияи қазираи Кафтӯр мебошанд,
хонавайрон хоҳад кард.

⁵ Мардуми Ғазза мӯйсар тарошида мотам
гирифтаанд,

Ашқалӯн ва бақияи водии онҳо талаф шудаанд;
то ба кай бадани худро харошида маҷрӯҳ хоҳӣ
кард?

⁶ Эӣ шамшери Худованд, то ба кай ором нахоҳӣ
шуд?

Ба ғилофи худ баргашта, бозъист ва ором шав.

⁷ Аммо чӣ гуна вай ором шавад,
дар сурате ки Худованд ба вай бар зидди Ашқалӯн
ва бар зидди соҳили баҳр амр фармудааст?
Варо Ё ба он ҷо равона кардааст».

БОБИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

3. Дар бораи Мӯоб.

48 Дар бораи Мӯоб
Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин
мегӯяд:

«Эӣ вой бар Набӯ! Зеро ки он валангор шудааст;
Қиръетаим расво шуда, забт гардидааст;
қалъа расво шуда, шикаст хӯрдааст.

² Қалоли Мӯоб дигар вучуд надорад;
дар Ҳешбӯн дар ҳаққи он бадихо андешидаанд:
„Биравем ва онро маҳв намоем,
то ки дигар халқ набошад“.

Ту низ, эӣ Мадмен, мотам хоҳӣ гирифт:
шамшер туро таъқиб хоҳад кард.

³ Садои нола аз Хӯрӯнаим ба гӯш мерасад:
„Тороҷ ва шикасти азиме рӯй додааст“.

⁴ Мӯоб ба шикаст дучор шудааст;
ҷавонони он доду фаръед мекунанд.

⁵ Ба фарози Луҳит гирьякунон мебароянд,
ва дар фуромадгоҳи Хӯрӯнаим душманон
фиғони шикастро мешунаванд.

⁶ Бигрезед, ҷонҳои худро халос кунед,
то ки онҳо мисли дарахти аръар дар бодия
бошанд.

⁷ Азбаски ту ба аъмоли худ ва ба ганҷҳои худ
таваккал кардӣ,
ту низ забт хоҳӣ шуд, ва Камӯш бо якҷоягии
коҳинон

ва мирони худ ба асирӣ хоҳад рафт.

⁸ Ва тороҷгар ба ҳар шаҳр хоҳад омад,
ва ҳеч шаҳр раҳо нахоҳад шуд;
ва водӣ ба ҳалокат хоҳад расид,

ва дашт валангор хоҳад шуд, чунон ки Худованд
гуфтааст.

⁹ Болҳо ба Мӯоб диҳед, то ки парида равад;
шаҳрҳои он ба биёбон мубаддал хоҳад шуд,
ва касе набошад, ки дар онҳо сокин шавад.

¹⁰ Малъун бод касе ки кори Худовандро
мусоҳилакорона ба ҷо оварад,
ва малъун бод касе ки шамшери худро аз хунрезӣ
нигоҳ дорад!

¹¹ Мӯоб аз ҷавонии худ осудаҳол буд,
ва бар дурди худ менишаст,
ва аз зарфе ба зарфе рехта нашудааст,
ва ба асирӣ нарафтааст;
бинобар ин таъмаш дар он мондааст,
ва накҳаташ таъбир наёфтааст.

¹² Бинобар ин инак, айёме фаро мерасад, —
мегӯяд Худованд, — ва Ман резандагонро
мефиристам, ки ўро бирезанд, ва онҳо зарфҳои ўро
холой карда, машқхояшро пора-пора хоҳанд намуд.

¹³ Ва Мӯоб аз боиси Камӯш хиҷил хоҳад шуд,
чунон ки хонадони Исроил аз боиси Байт-Ил, ки
пушту паноҳашон буд, хиҷил шудаанд.

¹⁴ Чӣ гуна шумо мегӯед: „Мо баҳодурон
ва ҷанговарон барои корзор ҳастем“?

¹⁵ Мӯоб гирифтори тороҷ гардида, ба шаҳрхояш
душман баромадааст,

ва гузини ҷавононаш ба қатлгоҳ фуромадаанд, —
мегӯяд Подшоҳ, ки исмаш Худованди лашкарҳост.

¹⁶ Фаро расидани ҳалокати Мӯоб наздик аст,
ва мусибаташ бағоят мешитобад.

¹⁷ Ба ҳоли ў таассуф намоед, эӣ ҳамаи ҳамсоёғони
ў

ва ҳамаи онҳое ки номи ўро медонед!
Бигӯед: „Асои қудрат ва чӯбдасти шавкат
чӣ гуна шикаст хӯрдааст!“

¹⁸ Аз курсии кибриёи худ фурӯд омада,
дар саҳрои хушк бинишин, эӣ духтари сокинаи
Дибӯн!

Зеро ки тороҷгари Мӯоб бар зидди ту бархостааст
ва қалъаҳои туро хароб мекунад.

¹⁹ Дар сари роҳ биист ва бингар, эӣ сокинаи Арӯэр!
Аз онҳое ки барои наҷот ёфтан рӯ ба гурез
овардаанд,
пурсуҷӯ намо ва бигӯӣ: „Чӣ воқеае рӯй додааст?“

20 Мӯоб шармсор шудааст, зеро ки торумор гардидааст;
навҳа кунед ва фиғон кашед, дар Арнӯн эълон намоед,
ки Мӯоб толону тороҷ шудааст.
21 Ва доварӣ бар замини даштрӯя расидааст,
бар Хӯлӯн ва Яҳсо ва Мефоат,
22 Ва бар Дибӯн ва Набӯ ва Байт-Диблотаим,
23 Ва бар Қирьётаим ва Байт-Чомул ва Байт-Меӯн,
24 Ва бар Қрийӯт ва Басра, ва бар ҳамаи шаҳрҳои дур
ва наздики замини Мӯоб.
25 Шохи Мӯоб бурида шудааст, ва бозуи он шикастааст, — мегӯяд Худованд.
26 Уро маст кунед, зеро ки ӯ пеши Худованд такаббур намудааст, ва бигзор Мӯоб дар қай худ ғӯта занад, ва ӯ низ хандазор шавад.
27 Оё Исроил барои ту хандазор нашуда буд? Оё вай дар миёни дуздон ёфт шуда буд, ки ҳар бор ту дар бораи вай сухан мерондӣ, бо нафрат калла мечунбондӣ?
28 Шаҳрҳои тарк карда, дар сахра сокин шавед, эй сокинони Мӯоб, ва мисли кабутаре бошед, ки дар лаби ҷар лона месозад.
29 Мо дар бораи ғурури Мӯоб, ки бисъёр мағрур аст,
дар бораи кибри ӯ ва ғурури ӯ ва калонигарии ӯ ва ҳавобаландии ӯ шунидаем.
30 Ман густоҳии ӯро медонам, — мегӯяд Худованд, — ва суханони ӯ нодуруст аст: онҳо нодуруст амал кардаанд.
31 Бинобар ин дар ҳаққи Мӯоб навҳа хоҳам кард, ва барои тамоми Мӯоб фиғон хоҳам кашид; барои мардони Қир-Ҳерес оху воҳ хоҳанд кард.
32 Барои ту, эй токи Сибмо,
бештар аз гирьяи Яъзир хоҳам гирифт;
шоҳаҳои ту то баҳр паҳн шуда,
ба кӯли Яъзир расида буд;
тороҷгар бар меваҳои тобистонӣ
ва бар ҳосили ангури ту ҳучум овардааст.
33 Шодӣ ва хурсандӣ аз боғистон ва аз замини Мӯоб барҳам хӯрдааст;
ва Ман шаробро аз чархуштҳо нест кардам;
касе ангурро бо гулбонги сурур пахш нахоҳад кард:
гулбонге ки барояд, гулбонги сурур нахоҳад буд.
34 Аз фиғони Ҳешбӯн, ки то Эльола мерасад, овози худро то Яҳас баланд хоҳанд кард, ва аз Сӯар то Хӯрӯнаим, ки Эглат Шлишиё мебошад, зеро ки обҳои Нимрим низ хушк хоҳад шуд.
35 Ва Ман дар Мӯоб, — мегӯяд Худованд, — ҳар киро, ки бар минбарҳо қурбонӣ меоварад ва барои худоёни худ бухур месӯзонад, нест хоҳам кард.
36 Бинобар ин дили ман барои Мӯоб мисли най оху воҳ мекунад, ва дили ман барои мардони Қир-Ҳерес мисли най оху воҳ мекунад, чунки сарвате ки онҳо андӯхта буданд, талаф шудааст.

37 Зеро ки ҳар калла бемӯй ва ҳар риш тарошида шудааст, ва ҳамаи дастҳо харошида ва бар камарҳо палос баста шудааст.

38 Бар ҳамаи бомҳои Мӯоб ва дар кӯчаҳои он саросар навҳахонист, зеро ки Ман Мӯбро мисли зарфи нодаркоре шикастаам, — мегӯяд Худованд.

39 Чӣ гуна вай торумор шудааст! Барои вай навҳа кунед! Чӣ сон Мӯоб пушт гардонда, шармсор шудааст! Ва Мӯоб барои ҳамаи атрофиёнаш хандахариш ва даҳшат гардидааст».

40 Зеро Худованд чунин мегӯяд:
«Инак, ӯ мисли уқоб ҳамла оварда,
болҳои худро бар Мӯоб паҳн хоҳад кард.
41 Шаҳрҳо забт ва қалъаҳо мусаххар карда хоҳад шуд,

ва дили баҳодурони Мӯоб дар он рӯз мисли дили зане ки азоби зоиш дошта бошад,
хоҳад шуд.

42 Ва Мӯоб барҳам хӯрда, дигар қавм нахоҳад буд, зеро ки пеши Худованд такаббур намудааст.

43 Тарс ва чоҳ ва дом барои туст,
эй сокини Мӯоб, — мегӯяд Худованд.

44 Он ки аз тарс бигрезад, дар чоҳ хоҳад афтод,
ва он ки аз чоҳ барояд, гирифтори дом хоҳад шуд,
зеро Ман бар вай, бар Мӯоб соли ҷазои онҳоро хоҳам овард, — мегӯяд Худованд.

45 Гурезаҳои бемаҷол дар сояи Ҳешбӯн бозъистодаанд,
зеро ки оташ аз Ҳешбӯн,
ва аланга аз миёни Сихун берун омадааст,
ва чаккаи Мӯоб ва фарқи сари ғавғокунандагонро хоҳад хӯрд.

46 Вой бар ту, эй Мӯоб! Қавми Камӯш талаф шудаанд,

зеро ки писарони ту ба асирӣ гирифта шудаанд,
ва духтарони ту гирифтори асорат гардидаанд.

47 Вале дар рӯзҳои охир Ман асирони Мӯбро хоҳам баргардонид, — мегӯяд Худованд». —
Доварӣ дар бораи Мӯоб то ин қост.

БОБИ ЧИЛУ НҲҲҲМ

4. Дар бораи банӣ-Аммӯн ва шаҳрҳои онҳо.

49 Дар бораи банӣ-Аммӯн Худованд чунин мегӯяд:

«Оё Исроил писарон надорад? Оё варо ворисе нест?

Чаро Малком Ҷодро тасарруф намудааст,
ва қавми ӯ дар шаҳрҳои он сокин шудаанд?

2 Бинобар ин инак, айёме фаро мерасад, — мегӯяд Худованд, —

ва Ман бонги ҷангро дар Раббаи банӣ-Аммӯн хоҳам шунавонид,

ва он ба тали вайронае табдил хоҳад ёфт,
ва қасабаҳояш ба оташ сӯзонида хоҳад шуд,
ва Исроил тасарруфкунандагони худро тасарруф хоҳад кард, — мегӯяд Худованд.

³ Навҳа намо, эй Ҳешбӯн, зеро ки Ай толону тороҷ шудааст;

фаръёд кунед, эй қасабаҳои Рабба, палос ба камар баста,

мотам гиред ва дар миёни кӯраҳо овора шуда гардед,

зеро ки Малком бо якқоягии қоҳинон ва мирони худ ба асирий меравад.

⁴ Чаро аз водиҳои худ, ки водиҳои баруманд аст, фаҳр менамой,

эй духтари муртад, ки ба ганҷҳои худ умед баста, мегӯй:

„Кист, ки назди ман ояд?“

⁵ Инак, Ман бар ту аз қониби ҳамаи атрофиёнат тарсу бим хоҳам овард,

— мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо, — ва ҳар яке ба ҳар тараф пароканда хоҳад шуд, ва касе нахоҳад буд, ки парокандашудагонро ҷамъ оварад.

⁶ Вале баъд аз он Ман

асирони банӣ-Аммӯнро хоҳам баргардонид, мегӯяд Худованд».

5. Дар бораи Адӯм.

⁷ Дар бораи Адӯм Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд:

«Оё дигар дар Темон ҳикмат нест?

Оё машварат аз соҳибфаҳмон нест шуда, ҳикматашон барҳам хӯрдааст?

⁸ Бигрезед, пушт гардонед, дар мағораҳо пинҳон шавед,

эй сокинони Дадон,

зеро ҳалокати Эсовро бар он хоҳам овард, ҳангоме ки онро ба ҷазо мустаҳиқ намоям.

⁹ Агар ангурчинон назди ту оянд, оё баъзе шингилҳоро боқӣ намегузоранд?

Агар дуздон шабона биёянд, оё фақат он қадар, ки ба онҳо лозим бошад, намедузданд?

¹⁰ Лекин Ман Эсовро тамоман луч кардаам, қойҳои ниҳони ӯро ошкор намудаам, ва ӯ наметавонад пинҳон шавад;

насли ӯ, ва бародарони ӯ, ва ҳамсоёгони ӯ торумор гардидаанд, ва ӯ нест шудааст.

¹¹ Ятимони худро тарк намо, Ман онҳоро зинда нигоҳ хоҳам дошт,

ва бевазанони ту бигзор ба Ман таваккал кунанд».

¹² Зеро Худованд чунин мегӯяд: «Инак, агар онҳое ҳам, ки нӯшидани ҷом насибашон нашудааст, онро ҳатман менӯшида бошанд, оё ту бечазо хоҳӣ монд? Не, бечазо нахоҳӣ монд, балки ҳатман хоҳӣ нӯшид.

¹³ Зеро ба Зоти Худ қасам мехӯрам, — мегӯяд Худованд, — ки Басра мавриди даҳшат ва нанг ва харобӣ ва лаънат хоҳад шуд, ва ҳамаи шаҳрҳои ба харобазори абадӣ табдил хоҳад ёфт».

¹⁴ Хабар аз қониби Худованд шунидам, ки қосиде назди халқҳо фиристода шудааст, ки мегӯяд:

«Чамъ шавед, ва бар вай тохт оваред, ва барои ҷанг бархезед».

¹⁵ «Зеро инак, Ман туро дар миёни халқҳо аз ҳама хурд,

дар миёни одамон манфур гардонидам.

¹⁶ Эй, ки дар шикофҳои саҳра сокин ҳастӣ

ва қуллаи теппаро ишғол намудай, ҳайбати ту ва шарорати дили ту туро фирефта

кардааст,

лекин агарчи ту лонаи худро мисли уқобе баланд сохтай,

Ман туро аз он ҷо фурӯд хоҳам овард, — мегӯяд Худованд.

¹⁷ Ва Адӯм мавриди даҳшат хоҳад шуд, ва ҳар кӣ аз он гузар кунад, аз дидани ҳамаи қароҳатҳои он мутаҳайир шуда, хуштак хоҳад зад.

¹⁸ Чунон ки Садӯм ва Амӯро ва ҳамсоёшон вожгун гардида буданд, — мегӯяд Худованд, — ончунон касе дар он ҷо сокин нахоҳад шуд, ва писари одам дар он зиндагӣ нахоҳад кард.

¹⁹ Инак, ӯ мисли шер аз ҷангалистони анбӯҳи Урдун ба иқоматгоҳи мустаҳкам мебарояд, зеро ки Ман дар лаҳзае ӯро аз он ҷо хоҳам гурезонид, ва ҳар кӣ баргузида шуда бошад, Ман ӯро бар он таъин хоҳам кард. Зеро кист, ки мисли Ман бошад, ва кист, ки барои Ман мӯҳлате муқаррар намояд? Ва кист он ҷупоне ки бар зидди Ман тавонад истодагӣ кунад?

²⁰ Бинобар ин қарори Худовандро, ки дар бораи Адӯм қабул кардааст, ва тадбирҳои ӯро, ки дар бораи сокинони Темон андешидааст, бишнавед: ба ростӣ, хурдтарини рамабонон онҳоро хоҳанд рабуд; ба ростӣ, ӯ масканҳои онҳоро бар онҳо валангор хоҳад кард.

²¹ Аз садои афтодани онҳо замин ба ларза хоҳад омад; овози фаръедашон дар баҳри Қулзум шунида хоҳад шуд.

²² Инак, ӯ мисли уқоб парвоз намуда, ҳамла хоҳад овард ва болҳои худро бар Басра паҳн хоҳад кард; ва дили баҳодурони Адӯм дар он рӯз мисли дили зане ки азоби зоиш дошта бошад, хоҳад шуд».

6. Дар бораи Димишқ.

²³ Дар бораи Димишқ. —

Ҳамот ва Арпод хиҷил шудаанд,

зеро ки хабари бадро шунида, маъюс гардидаанд: «Баҳр ба изтироб омадааст, наметавонад сокит шавад.

²⁴ Димишқ аз рӯҳ афтодааст, рӯ ба гурез овардааст, ва онро ларза гирифтааст;

азобу дардҳо онро, мисли зане ки мезояд, дар бар гирифтааст.

²⁵ Чӣ гуна ин шаҳри номдор,

ин пойтахти шодмонӣ тарк карда шудааст!

²⁶ Ба яқин ҷавонони он дар кӯчаҳои он хоҳанд афтод,

ва ҳамаи ҷанговарон дар он рӯз талаф хоҳанд шуд, —

мегӯяд Худованди лашкарҳо.

²⁷ Ва Ман дар ҳисори Димишқ оташ хоҳам зад, ва қасрҳои Бин-Ҳададро нест хоҳам кард».

7. Дар бораи Қедор ва мамлакатҳои Ҳосӯр.

²⁸ Дар бораи Қедор ва дар бораи мамлакатҳои Ҳосӯр, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил онҳоро зарба задааст, Худованд чунин мегӯяд:

«Бархезед, ба Қедор ҳучум оваред ва писарони шарқро тороҷ кунед!

²⁹ Хаймаҳои онҳо ва рамаҳои онҳоро хоҳанд гирифт;

пардаҳои онҳо ва тамоми асбобу анҷоми онҳо ва шутурони онҳоро барои худ хоҳанд бурд, ва онҳоро аз ҳар ҷониб ба тарсу ҳарос хоҳанд андохт.

³⁰ Бигрезед, дуртар биравед, дар мағораҳо пинҳон шавед,

эй сокинони Ҳосӯр, — мегӯяд Худованд, — зеро ки Набукаднесар подшоҳи Бобил дар ҳаққи шумо қароре қабул кардааст

ва бар зидди шумо тадбире андешидааст.

³¹ Бархезед, ба халқе ки дар осоиштагӣ ва амният зиндагӣ мекунанд, ҳучум оваред, — мегӯяд Худованд. —

Онҳо на дар доранд, на ғалақа;

дар танҳои сукунат доранд.

³² Ва шутурони онҳо толону тороҷ карда ва анбӯҳи чорвои онҳо ба ғанимат гирифта хоҳад шуд;

ва онҳоро, ки мӯи чаккаи худро метарошанд, ба ҳар боде ки мевазад, пароканда хоҳам кард, ва ҳалокати онҳоро аз ҳар ҷониби онҳо хоҳам овард, — мегӯяд Худованд.

³³ Ва Ҳосӯр маскани шағолон, харобазори абадӣ хоҳад гардид;

касе дар он ҷо сокин нахоҳад шуд,

ва писари одам дар он ҷо зиндагӣ нахоҳад кард».

8. Дар бораи Элом.

³⁴ Каломи Худованд дар бораи Элом, ки бар Ирмиёи набӣ дар ибтидои подшоҳии Сидқӣе подшоҳи Яхудо нозил шуда, гуфт:

³⁵ «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: инак, Ман камони Эломро, ки қуввати асосии онҳост, хоҳам шикаст;

³⁶ Ва чор бодро аз чор канори осмон бар Элом хоҳам овард,

ва онҳоро бо ҳамаи ин бодҳо пароканда хоҳам кард,

ва халқе нахоҳад буд, ки рондашудагони Элом ба он ҷо наоянд;

³⁷ Ва онҳоро пеши душманонашон ва пеши толибони ҷонашон ба шикаст дучор хоҳам кард, ва бар онҳо мусибат, яъне оташи ғзаби Худро хоҳам овард, — мегӯяд Худованд, —

ва шамшерро аз паи онҳо хоҳам фиристод,

то даме ки онҳоро тамоман талаф намоям;

³⁸ Ва тахти Худро дар Элом барқарор хоҳам намуд, ва подшоҳ ва миронро аз он ҷо нест хоҳам кард, — мегӯяд Худованд.

³⁹ Вале дар рӯзҳои охир асирони Эломро хоҳам баргардонид, — мегӯяд Худованд».

БОБИ ПАНҶОҲУМ

9. Дар бораи Бобил ва замини калдонийён.

50 Каломе ки Худованд дар бораи Бобил, дар бораи замини калдонийён ба воситаи Ирмиёи набӣ гуфт:

² «Дар миёни халқҳо баён намоед ва эълон кунед, ва ливое бардошта, эълон кунед, пинҳон надоред, бигӯед:

„Бобил забт гардидааст, Бил шармсор шудааст, Мерӯдах шикаст хӯрдааст, санамҳояш расво шудааст,

бутҳояш ба шикаст дучор омадааст“.

³ Зеро ки халқе аз шимол бар зидди он бархостаанд, ки замини онро биёбон хоҳанд гардонид, ва касе дар он сокин нахоҳад шуд: аз инсон то ҳайвон онро тарк карда, хоҳанд рафт.

⁴ Дар он айём ва дар он замон, — мегӯяд Худованд, — банӣ-Исроил хоҳанд омад, онҳо бо якҷоягии банӣ-Яхудо гириякунон равона хоҳанд шуд ва Худованд Худои худро чустуҷӯ хоҳанд кард.

⁵ Дар бораи Сион пурсуҷӯ хоҳанд намуд, рӯи худро сӯи роҳи он ниҳода, хоҳанд гуфт: „Биёед, бо аҳди ҷовидонӣ, ки фаромӯш нахоҳад шуд, ба Худованд пайванд шавем“.

⁶ Қавми Ман рамаи гумроҳе буданд: ҷӯпононашон онҳоро гумроҳ карда, бар кӯҳҳо бурданд;

онҳо аз кӯҳ ба теппа овора шуда гашта, ҷои фароғати худро фаромӯш карданд.

⁷ Ҳар кӣ онҳоро меёфт, онҳоро мехӯрд, ва душманонашон мегуфтанд: „Мо гуноҳкор нестем;

зеро ки онҳо пеши Худованд, ки маскани адолат аст,

ва пеши Худованд, ки умеди падарони онҳо буд, гуноҳ кардаанд“.

⁸ Аз даруни Бобил бигрезед, ва аз замини калдонийён берун оед, ва мисли такаҳо пешопеши рама қадамгузор бошед.

⁹ Зеро ки инак, Ман анбӯҳи халқҳои бузургро аз замини шимолӣ барангехта, бар Бобил меоварам, ва онҳо бар зидди вай саф хоҳанд баст, ва аз он ҷо вай забт хоҳад шуд; тирҳои онҳо, мисли тирҳои баҳодури нишонгир, ҳоли нахоҳад баргашт.

¹⁰ Ва калдонийён толону тороҷ хоҳанд гардид, ва ҳар кӣ онҳоро тороҷ кунад, сер хоҳад шуд,

— мегӯяд Худованд.

¹¹ Зеро ки шумо, эй ғораткунандагони мероси Ман,
шодӣ ва хурсандӣ кардед,
мисли ғуноқине ки хирманро поймол кунад,
рақсидед,

ва мисли аспони зӯровар шеҳа кашидед.
¹² Модари шумо бағоят хиҷил хоҳад гардид,
волидаи шумо расво хоҳад шуд;
инак оқибати халқҳо:

биёбон, сахрои хушк ва чӯли бедолу дарахт.
¹³ Аз ғазаби Худованд он ғайримаскун хоҳад шуд,
ва саросар ба харобазор табдил хоҳад ёфт;
ҳар кӣ аз Бобил гузар кунад,
аз ҳамаи ҷароҳатҳои он дар ҳайрат афтода,
хуштак хоҳад зад.

¹⁴ Гирдогирди Бобил саф бандед, эй ҳамаи камонкашон!
Бар вай тирандозӣ кунед, тирҳоро дарег надоред,
зеро ки вай пеши Худованд гуноҳ кардааст.

¹⁵ Аз ҳар тараф бар вай бонг занед;
вай сари таслим ниҳодааст;
бунёдҳои вай фуру ғалтидааст, ҳисорҳои вай хароб шудааст,
зеро ки ин интиқоми Худованд аст; аз вай интиқом гиред;
чӣ тавре ки вай амал карда буд, ҳамон тавр бо вай амал кунед.

¹⁶ Аз Бобил коранда ва касеро,
ки дар мавсими дарав бо дос кор мекунад,
маҳв намоед;
аз тарси шамшери ҳалокатовар бигзор ҳар кас
ба қавми худ рӯ оварад,
ва ҳар кас ба замини худ бигрезад.

¹⁷ Исроил рамаи парокандашудааст; шерон онро ронданд;
аввал подшоҳи Ашшур онро ба коми худ кашид,
ва сонӣ ин Набукаднесар подшоҳи Бобил устухонҳои онро шикаст.

¹⁸ Бинобар ин Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд:
инак, Ман подшоҳи Бобил ва замини ўро ҷазо хоҳам дод,
чунон ки подшоҳи Ашшурро ҷазо додаам.

¹⁹ Ва Исроилро ба чарогоҳи худаш хоҳам баргардонид,
ва ў дар Кармил ва Бошон хоҳад чарид,
ва қони ў бар кӯҳи Цильод ва Эфроим сер хоҳад шуд.

²⁰ Дар он айём ва дар он замон, — мегӯяд Худованд, —
маъсияти Исроилро чустучӯ хоҳанд кард,
вале нахоҳад буд, ва гуноҳҳои Яхудоро хоҳанд чуст,
ва ёфт нахоҳад шуд; зеро онҳоеро, ки боқӣ мегузoram,
хоҳам омурзид.

²¹ Бар замини Меротаим ва бар сокинони Пекӯд ҳучум овар,
онҳоро қатл намо ва ҳар чиро,
ки пас аз онҳо боқӣ монад, несту нобуд соз, —
мегӯяд Худованд, —
ва он чи ба ту амр фармудаам, ба амал овар.
²² Садои корзор бар замин аст,

ва шикасти бузурге хувайдост.

²³ Путки тамоми замин чӣ гуна вожгун ва торумор шудааст,
ва Бобил дар миёни халқҳо мавриди даҳшат гардидааст!

²⁴ Ман барои ту дом ниҳодам, ва ту ба он гирифтор шудӣ,

эй Бобил, дар ҳолате ки беҳабар мондӣ;
ту ёфт шудӣ ва ба даст афтодӣ,
зеро ки бар зидди Худованд исьён кардӣ.

²⁵ Худованд кӯрхонаи Худро кушода,
аслиҳаи ғазаби Худро берун овардааст,
зеро ки Худованд Худои лашкарҳо
бо замини калдониён коре дорад.

²⁶ Аз ҳар тараф ба сари он биёед, анборҳои онро бикшоед,
онро мисли ғарамҳо поймол кунед ва онро тамоман талаф намоед,
то ки бақияе аз он намонад.

²⁷ Ҳамаи барзаговони онро қатл кунед,
бигзор гирифтори куштор шаванд; вой бар онҳо!
Зеро ки рӯзи онҳо, замони ҷазои онҳо расидааст.

²⁸ Овози гурезагон ва наҷотёфтагон аз замини Бобил ба гӯш мерасад,
то ки дар Сион аз интиқоми Худованд Худои мо,
аз интиқоми маъбади Ў огоҳӣ диҳад.

²⁹ Тирандозонро бар зидди Бобил ҷамъ оваред!
Эй ҳамаи камонкашон, гирдогирди он ўрду занед,
то ки наҷоте барои он намонад;
ба он мувофиқи аъмолаш подош диҳед;
чӣ тавре ки рафтор карда буд,
ҳамон тавр нисбат ба он рафтор намоед,
зеро ки ба зидди Худованд,
ба зидди Қуддуси Исроил густоҳӣ намудааст.

³⁰ Бинобар ин ҷавонони он дар кӯчаҳои он хоҳанд афтод,
ва ҳамаи ҷанговаронаш дар он рӯз талаф хоҳанд шуд,
— мегӯяд Худованд.

³¹ Инак, Ман зидди ту ҳастам, эй густоҳ,
— мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо, —
зеро ки рӯзи ту,
замоне ки туро ба ҷазо мустаҳиқ намоям,
расидааст.

³² Ва густоҳ пешпо хӯрда, фуру хоҳад ғалтид,
ва касе набошад, ки ўро бархезонад;
ва оташ дар шаҳрҳои ў хоҳам зад,
ва он тамоми гирду пеши ўро хоҳад сӯзонид.

³³ Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд:
банӣ-Исроил ва банӣ-Яхудо якҷоя мазлум ҳастанд,
ва ҳамаи касоне ки онҳоро ба асирий бурданд,
онҳоро маҳкам нигоҳ доштаанд
ва намехоҳанд онҳоро ҷавоб диҳанд.

³⁴ Лекин Раҳокунандаи онҳо,
ки исмаш Худованди лашкарҳост, пуриқтидор аст;
Ў доди онҳоро хоҳад ситонид, то ки заминро ором созад
ва сокинони Бобилро ба ларза андозад.

³⁵ Шамшере бар калдониён аст, — мегӯяд
Худованд, —
ва бар сокинони Бобил, ва бар мирон ва
ҳакимони он;
³⁶ Шамшере бар козибон аст, ва беақлии онҳо
зоҳир хоҳад шуд;
шамшере бар баҳодурони ўст, ва онҳо ба изтироб
хоҳанд афтод;
³⁷ Шамшере бар аспони ўст ва бар аробаҳои ўст,
ва бар тамоми мардуми гуногунқабиле ки
андаруни ӯ ҳастанд,
ва онҳо мисли занон хоҳанд буд;
шамшере бар ҳазоини ўст, ва онҳо толону тороҷ
хоҳанд шуд;
³⁸ Хушкой бар обҳои ўст, ва онҳо хушк хоҳад шуд;
зеро ки он замини санамҳост,
ва аз бими бутҳо девона хоҳанд шуд.
³⁹ Бинобар ин дар он ҷо гурбаҳои ваҳшӣ бо
рӯбоҳон сокин хоҳанд шуд,
ва шутурмурғон маскан хоҳанд гирифт;
ва он дигар то абад маскун нахоҳад гардид,
ва то абадуддаҳр обод нахоҳад шуд.
⁴⁰ Чунон ки Худо Садӯм ва Амӯро
ва ҳамсояхшонро вожгун намуд, — мегӯяд
Худованд, — ончунон касе дар он ҷо сокин
нахоҳад шуд,
ва писари одам дар он зиндагӣ нахоҳад кард.
⁴¹ Инак, қавме аз шимол меоянд,
ва халқи бузурге ва подшоҳони бисёр аз ақсои
замин бармехезанд;
⁴² Онҳо камон ва мизроқ дар дасташон доранд;
сангдил ҳастанд ва раҳм намекунанд;
овозашон мисли баҳр меҳурӯшад,
ва бар аспон савор мешаванд;
чун як тан барои ҷанг ба зидди ту,
эй духтари Бобил, саф бастаанд.
⁴³ Подшоҳи Бобил овозаи онҳоро шунид, ва
дастҳояш суст шуд;
азоб ва дард ўро мисли зане ки мезояд, дар бар
гирифт.
⁴⁴ Инак, ӯ мисли шер аз ҷангалистони анбӯҳи
Урдун ба иқоматгоҳи мустақкам мебарояд, зеро ки
Ман дар лаҳзае онҳоро аз он ҷо хоҳам гурезонид,
ва ҳар кӣ баргузида шуда бошад, Ман ўро бар он
таъин хоҳам кард. Зеро кист, ки мисли Ман бошад,
ва кист, ки барои Ман мӯҳлате муқаррар намояд?
Ва кист он ҷўпоне ки бар зидди Ман тавонад
истодагӣ кунад?
⁴⁵ Бинобар ин қарори Худовандро, ки дар бораи
Бобил қабул кардааст, ва тадбирҳои Ўро, ки дар
бораи замини калдониён андешидааст, бишнавед:
ба ростӣ, хурдтарини рамабонон онҳоро хоҳанд
рабуд; ба ростӣ, ӯ маскани онҳоро бар онҳо
валангор хоҳад кард.
⁴⁶ Аз садои забти Бобил замин ба ларза хоҳад
омад, ва фаръеде дар миёни халқҳо шунида хоҳад
шуд».

БОБИ ПАНҶОҲУ ЯКУМ

Давоми нубувват дар бораи Бобил ва дар бораи
баргардонидаи яҳудиён аз асирий.

51 Худованд чунин мегӯяд:
«Инак, Ман бар Бобил ва бар сокинони
Лев-Қомой боди ҳалокатоваре бармехезонам,
² Ва бар Бобил барбоддиҳандагонро мефиристам,
ва онро барбод хоҳанд дод,
ва замини онро холӣ хоҳанд кард,
зеро ки онҳо дар рӯзи мусибат онро аз ҳар тараф
иҳота хоҳанд намуд.
³ Бигзор камонкаш камонашро зеҳ накунад,
ва аз зиреҳаш фаҳр нанамояд;
ва бар ҷавонони он раҳм накунад,
тамоми лашкари онро маҳв намоед.
⁴ Бигзор мақтулон бар замини калдониён
ва маҷрӯҳон бар кӯчаҳои он биафтанд».
⁵ Зеро ки Исроил ва Яҳудо аз Худои худ,
аз Худованди лашкарҳо матрук нашудаанд,
ва ҳол он ки замини онҳо аз маъсият бар зидди
Қуддуси Исроил пур шудааст.
⁶ Аз даруни Бобил бигрезед,
ва бигзор ҳар кас ҷони худро халос кунад,
то ки аз боиси гуноҳи он талаф нашавед;
зеро ки ин замони интиқоми Худованд аст:
Ў подоши онро хоҳад дод.
⁷ Бобил косаи тилло дар дасти Худованд буд,
ки тамоми дунёро маст мекард;
халқҳо аз шароби он нӯшиданд,
бинобар ин халқҳо девонагӣ карданд.
⁸ Ногаҳон Бобил фурӯ ғалтида, шикаст хӯрдааст;
барои он навҳа намоед, баласон барои ҷароҳати
он бигиред: шояд шифо ёбад.
⁹ Бобилро табобат кардем, вале шифо наёфт;
онро тарк кунед, ва ҳар яке аз мо ба замини худ
биравем;
зеро ки довари он то ба афлок расидааст
ва то абрҳо баланд шудааст.
¹⁰ Худованд адолати моро ба рӯи об баровард;
биёед, аъмоли Худованд Худои моро дар Сион
эълон намоем.
¹¹ Тирҳоро тез кунед, сипарҳоро ба даст гиред!
Худованд рӯҳи подшоҳони Модайро
барангехтааст,
чунки Ў қасде бар зидди Бобил дорад,
то ки онро талаф намояд,
зеро ин интиқоми Худованд аст, интиқоми
маъбади Ўст.
¹² Бар зидди ҳисорҳои Бобил байрақ бардоред,
нигоҳбониро пурзӯр намоед, посбононро таъин
кунед, каминҳоро муҳайё созед!
Зеро он чи Худованд қасд намудааст,
ва он чи дар бораи сокинони Бобил гуфтааст,
ба амал хоҳад овард.
¹³ Эй, ки назди обҳои фаровон сокин ҳастӣ
ва ганҷҳои зиёде дорӣ!

Фарчоми ту, анчоми тамаъкорию ту фаро расидааст.

¹⁴ Худованди лашкарҳо ба Зоти Худ қасам хурдааст:

ба ростӣ, туро аз одамон мисли малах пур хоҳам кард,

ва онҳо бар ту гулбонг хоҳанд зад.

¹⁵ Ё заминро бо қуввати Худ офарид,

дунёро бо ҳикмати Худ барқарор намуд, ва осмонро бо хиради Худ густаронид.

¹⁶ Ҳамин ки Ё овоз диҳад, обҳо дар осмон ғулғула меандозанд,

ва Ё абрҳоро аз ақсои замин боло мебардорад, барқҳоро барои борон ба вучуд меоварад, ва бодро аз маҳзанҳои Худ берун меоварад.

¹⁷ Ҳар одам аз ақл бегона ва ҳар заргар аз санаме ки сохтааст, шармсор хоҳад шуд, зеро ки бутҳои вай чизи дурӯғ аст, ва ҳеҷ нафасе дар онҳо нест.

¹⁸ Онҳо ҳечу пуч аст, амали фиребгарист; чун ба доварӣ дучор ояд, нест хоҳад шуд.

¹⁹ Ё, ки насибаи Яъқуб аст, мисли онҳо нест, зеро ки Ё Офаринандаи тамоми мавҷудот аст, ва (Исроил) сибти мероси Ёст; исми Ё Худованди лашкарҳост.

²⁰ «Ту барои Ман путк, аслиҳаи ҷанг будӣ; ва Ман ба воситаи ту халқҳоро торумор кардам, ва ба воситаи ту мамлакатҳоро талаф намудам;

²¹ Ва ба воситаи ту асп ва саворашро торумор кардам, ва ба воситаи ту ароба ва саворашро торумор кардам;

²² Ва ба воситаи ту мард ва занро торумор кардам, ва ба воситаи ту пир ва кӯдакро торумор кардам, ва ба воситаи ту ҷавон ва дӯшизаро торумор кардам;

²³ Ва ба воситаи ту ҷӯпон ва рамаашро торумор кардам, ва ба воситаи ту зироаткор ва ҷуфти барзаговонашро торумор кардам, ва ба воситаи ту волиён ва ҳокимонро торумор кардам.

²⁴ Ва ба Бобил ва ҳамаи сокинони кишвари калдониён барои тамоми шарорате ки дар Сион ба амал овардаанд, дар пеши назари шумо подош хоҳам дод, — мегӯяд Худованд.

²⁵ Инак, Ман, — мегӯяд Худованд, — зидди ту ҳастам, эй кӯҳи ҳалокатовар, ки тамоми дунёро ба ҳалокат расондай!

Ва Ман дасти Худро бар ту дароз хоҳам кард, ва туро аз болои саҳраҳо фуру хоҳам ғалтонид, ва туро ба кӯҳи сӯхтае табдил хоҳам дод.

²⁶ Ва аз ту санге барои сари гӯша ва санге барои таҳкурси нахоҳанд гирифт, зеро ки ту харобазори абадӣ хоҳӣ шуд», — мегӯяд Худованд.

²⁷ Байрақе бар замин бардоред,

шоҳе дар миёни халқҳо бинавозед, халқҳоро бар зидди он даъват намоед, мамлакатҳои Аророт, Минӣ ва Ашканазро бар зидди он ҷамъ оваред,

сипаҳсолоре бар зидди он таъин кунед, аспонро мисли малахи сихдоре бархезонед.

²⁸ Халқҳоро бар зидди он даъват намоед: подшоҳони Модай, волиёнаш ва ҳамаи ҳокимонаш,

ва тамоми замини қаламравашро.

²⁹ Ва замин ба изтироб омада, меларзад, зеро тадбирҳои Худованд дар ҳаққи Бобил ба амал меояд,

то ки замини Бобилро харобазори ғайримаскун гардонад.

³⁰ Баҳодурони Бобил аз ҳарбу зарб даст кашида, дар истехкомҳои худ нишастаанд; қуввати онҳо адо шуда, мисли занон гардидаанд; масканҳои он сӯзонида, ғалақаҳои он шикаста шудааст.

³¹ Қосид ба пешвози қосид медавад, ва хабарбар ба пешвози хабарбар,

то ба подшоҳи Бобил хабар диҳад, ки шаҳри ӯ аз ҳар тарафаш забт гардидааст,

³² Ва гузаргоҳҳо гирифта шудааст, ва қамишзорҳо ба оташ сӯхтааст, ва ҷанговарон ба ҳарос афтадаанд.

³³ Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд:

духтари Бобил мисли хирмангоҳест дар вақти поймол шудани он;

баъд аз андак замон мавсими дарави он фаро хоҳад расид.

³⁴ «Набукаднесар подшоҳи Бобил маро хурдааст, маро дарҳам-барҳам намудааст, маро зарфи холие гардонидааст, мисли тимсоҳе маро фуру бурдааст, шиками худро аз неъматҳои ман пур кардааст, маро бадар рондааст.

³⁵ Осебе ки ба ман ва ба ҷисми ман расидааст, бар гардани Бобил бод!» — хоҳад гуфт сокинаи Сион.

«Ва хуни ман бар гардани сокинони кишвари калдониён бод!» — хоҳад гуфт Ерусалим.

³⁶ Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман доди туро хоҳам ситонид, ва интиқоми туро хоҳам гирифт: баҳри ӯро хоҳам хушконида, ва чашмаашро хушк хоҳам кард.

³⁷ Ва Бобил ба сангтӯдаҳо, ба маъвои шағолон, ба мавриди даҳшат ва масхара табдил ёфта, ғайримаскун хоҳад шуд.

³⁸ Мисли шерон якҷоя наъра мезананд, мисли шербачаҳо ғурриш мекунанд.

³⁹ Ҳамин ки гарм шавард, барояшон базме барпо намуда, онҳоро маст хоҳам кард, то ки дилхушӣ намоянд, ва ба хоби абадӣ бираванд,

ва бедор нашаванд, — мегӯяд Худованд.
⁴⁰ Онҳоро мисли мешони парворӣ, мисли қўчқорон
 ва такаҳо барои куштан фурӯд хоҳам овард.
⁴¹ Чӣ сон Шешак мусаххар,
 ва ҷалоли тамоми дунё зердаст карда шудааст!
 Чӣ сон Бобил дар миёни халқҳо мавриди даҳшат гардидааст!
⁴² Баҳр бар Бобил туғён намуда,
 бо анбӯҳи мавҷояш вай пӯшида шудааст.
⁴³ Шаҳрҳои он хароб гардида,
 ба замини хушк ва ҷул табдил ёфтааст,
 ба замин ки ҳеҷ кас дар он сокин нест,
 ва писари одам аз он гузар намекунад.
⁴⁴ Ва Билро дар Бобил ҷазо хоҳам дод,
 ва он чи фурӯ бурдааст,
 аз даҳонаш берун хоҳам овард,
 ва халқҳо ба сӯи он дигар равон нахоҳанд шуд;
 ҳисори Бобил низ фурӯ хоҳад ғалтид.
⁴⁵ Аз даруни он берун оед, эй қавми Ман,
 ва ҳар яке ҷони худро аз оташи ғзаби Худованд
 халос кунед!
⁴⁶ Ва бигзор дили шумо сусти нашаванд,
 ва шумо аз овозае ки дар замин шунида хоҳад
 шуд, натарсед;
 он овоза дар як сол ба гӯш хоҳад расид,
 ва дар соли баъд аз он овозаи дигаре;
 ва зулм дар замин ҳукмфармо гардида,
 ҳокиме ба муқобили ҳокиме қиём хоҳад кард.
⁴⁷ Бинобар ин инак, айёме фаро мерасад,
 ки Ман бар санамҳои Бобил доварӣ хоҳам намуд,
 ва тамоми замини он расво хоҳад шуд,
 ва ҳамаи мақтулони он андаруни он хоҳанд афтод.
⁴⁸ Ва осмону замин ва ҳар чи дар онҳост,
 бар Бобил тараннум хоҳанд кард,
 зеро ки аз шимол тороҷгарон бар он хоҳанд
 омад», — мегӯяд Худованд.
⁴⁹ Бобил низ ба сабаби мақтулони Исроил фурӯ
 хоҳад ғалтид,
 дар Бобил низ мақтулони тамоми замин фурӯ
 хоҳанд ғалтид.
⁵⁰ Эй онҳое ки аз шамшер раҳо шудаед, биравед,
 наистед!
 Худовандро аз дурдаст ба хотир оваред,
 ва бигзор Ерусалим дар дили шумо бошад.
⁵¹ Мо хиҷил шудем, ҳангоме ки ҳақорат шунидем;
 нанг рӯи моро пӯшонид,
 ҳангоме ки аҷнабиён ба қудсҳои хонаи Худованд
 дохил шуданд.
⁵² «Бинобар ин инак, айёме фаро мерасад, —
 мегӯяд Худованд, —
 ки Ман бар санамҳои он доварӣ хоҳам намуд,
 ва дар тамоми замини он маҷрӯҳон оху нола
 хоҳанд кард.
⁵³ Ҳатто агар Бобил то ба афлоқ барояд,
 ва ҳатто агар иқтидори худро дар истеҳкомоти
 баланд пурзӯр созад,
 аз ҷониби Ман тороҷгарон бар он хоҳанд омад»,

— мегӯяд Худованд.
⁵⁴ Садои нола аз Бобил ба гӯш мерасад,
 ва овози шикасти азиме аз замини калдониён,
⁵⁵ Зеро Худованд Бобилро гирифтори тороҷ
 мегардонад
 ва садои бузургро аз даруни он нест мекунад;
 ва мавҷҳои онҳо мисли обҳои фаровон
 мехурӯшанд,
 ва садои ғулғулаи онҳо ба гӯш мерасад.
⁵⁶ Зеро ки бар он, бар Бобил тороҷгар меояд,
 ва баҳодурони он ба даст афтода, камонхошон
 мешиканад,
 зеро ки Худованд Худои мукофотхост,
 ва ҳатман подош хоҳад дод.
⁵⁷ «Ва Ман мирони он ва ҳақимони онро,
 волиёни он ва ҳокимони он ва баҳодурони онро
 маст хоҳам кард,
 ва онҳо ба хоби абадӣ хоҳанд рафт ва бедор
 нахоҳанд шуд», —
 мегӯяд Подшоҳе ки исмаш Худованди лашкархост.
⁵⁸ Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд:
 «Ҳисорҳои фароҳи Бобил тамоман хароб хоҳад
 шуд,
 ва дарвозаҳои баландаш ба оташ хоҳад сӯхт:
 қавмҳо бар абас меҳнат кардаанд,
 ва қабिलाҳо аз барои оташ хаста шудаанд».
⁵⁹ Каломе ки Ирмиёи набӣ ба Сароё ибни Нерие
 ибни Маҳсеё амр фармуд, ҳангоме ки вай бо
 Сидқие подшоҳи Яхудо дар соли чоруми подшоҳии
 ӯ ба Бобил мерафт; ва Сароё мири бор буд.
⁶⁰ Ва Ирмиё тамоми мусибатеро, ки бояд бар
 Бобил биёяд, дар як тӯмори китобат бинавишт,
 яъне ҳамаи ин суҳанонро, ки дар бораи Бобил
 навишта шудааст.
⁶¹ Ва Ирмиё ба Сароё гуфт: «Ҳангоме ки ба Бобил
 дохил шавӣ, бубин ва ҳамаи ин суҳанонро бихон,
⁶² Ва бигӯй: „Худовандо! Ту дар бораи ин макон
 гуфтай, ки онро тавре талаф хой кард, ки дар он на
 одаме ва на чорпое сокин нашавад, ва он ба
 биёбони абадӣ табдил ёбад“.
⁶³ Ва ҳангоме ки хондани ин тӯморро ба анҷом
 расонӣ, санге ба он бибанд, ва онро андаруни
 Фурот биандоз,
⁶⁴ Ва бигӯй: „Бобил аз боиси мусибате ки Ман бар
 он хоҳам овард, хамин тавр фарқ хоҳад шуд, ва
 онҳо хаста хоҳанд гардид“». То ин ҷост суҳанони
 Ирмиё.

БОБИ ПАНҶОҲУ ДУЮМ

Шарҳи мухтасари воқеаҳо.

52 Сидқие бисту яксола буд, ки ба подшоҳӣ
 шурӯъ намуд, ва ёздаҳ сол подшоҳӣ кард; ва
 номи модари ӯ Ҳамутал бинти Ирмиё аз Либно буд.
² Ва ӯ он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал
 овард, мисли ҳар он чи Еҳӯёқим ба амал оварда
 буд.

³ Зеро ба сабаби ғазаби Худованд ин дар Ерусалим ва Яхудо воқеъ шуд, ба тавре ки ӯ онҳоро аз ҳузури Худ рад кард; ва Сидқиё ба подшоҳи Бобил осӣ шуд.

⁴ Ва дар соли нӯҳуми подшоҳии ӯ, дар моҳи даҳум, дар рӯзи даҳуми моҳ воқеъ шуд, ки Набукаднесар подшоҳи Бобил, худаш ва тамоми лашкараш, назди Ерусалим омад, ва бар зидди он ӯрду заданд, ва девори муҳосира гирдогирди он бино карданд.

⁵ Ва шаҳр то соли ёздаҳуми подшоҳ Сидқиё дар муҳосира буд.

⁶ Дар моҳи чорум, дар рӯзи нӯҳуми моҳ, қаҳтӣ дар шаҳр пурзур шуд, ва барои қавми замин нон набуд.

⁷ Ва шаҳр раҳна карда шуд, ва ҳамаи ҷанговарон гурехтанд, ва шабона ба воситаи дарвозае ки дар миёни ду ҳисор, дар наздикии боғи подшоҳ буд, аз шаҳр бароманданд, ва дар сурате ки калдониён гирдогирди шаҳр буданд, бо роҳи ҷул равона шуданд.

⁸ Ва лашкари калдониён подшоҳро таъқиб карданд, ва дар ҷули Ерихӯ ба Сидқиё расида гирифтанд, ва тамоми лашкараш аз пеши ӯ пароканда шуда рафтанд.

⁹ Ва подшоҳро дастгир карданд, ва ӯро назди подшоҳи Бобил ба Рибло, ки дар замини Ҳамот аст, оварданд; ва дар ҳаққи ӯ ҳукми худро эълон кард.

¹⁰ Ва подшоҳи Бобил писарони Сидқиёро дар пеши назари ӯ қатл кард; ва ҳамаи мирони Яхудоро низ дар Рибло ба қатл расонид.

¹¹ Ва чашмони Сидқиёро кӯр кард; ва ӯро занҷирбанд намуд; ва подшоҳи Бобил ӯро ба Бобил овард, ва ӯро то рӯзи вафоташ дар зиндон андохт.

¹² Ва дар моҳи панҷум дар рӯзи даҳуми моҳ, ки соли нуздаҳуми подшоҳии Набукаднесар подшоҳи Бобил буд, сардори посбонон Набузаръадон, ки ба ҳузури подшоҳи Бобил меистод, ба Ерусалим омад.

¹³ Ва хонаи Худованд ва хонаи подшоҳро сӯзонид; ва ҳамаи хонаҳои Ерусалим ва ҳар хонаи бузургонро ба оташ сӯзонид.

¹⁴ Ва тамоми лашкари калдониён, ки ҳамроҳи сардори посбонон буданд, ҳамаи ҳисорҳои гирдогирди Ерусалимро хароб карданд.

¹⁵ Ва сардори посбонон Набузаръадон баъзе аз бенавоёни қавм ва бақияи қавмро, ки дар шаҳр монда буданд, ва гурезпоёнро, ки ба тарафи подшоҳи Бобил гузашта буданд, ва бақияи оммаро ба асирий бурд.

¹⁶ Вале сардори посбонон Набузаръадон баъзе аз бенавоёни заминро барои тоқдорӣ ва зироаткорӣ вогузошт.

¹⁷ Ва калдониён сутунҳои мисро, ки дар хонаи Худованд буд, ва пояҳо ва обанбори мисро, ки дар хонаи Худованд буд, шикастанд, ва тамоми миси онҳоро ба Бобил бурданд.

¹⁸ Ва дегҳо, ва хокандозҳо, ва кордҳо, ва косаҳо, ва қошукҳо, ва тамоми асбоби мисро, ки дар вақти ибодат кор мефармуданд, гирифта бурданд.

¹⁹ Ва сардори посбонон пиёлаҳо, ва маҷмарҳо, ва косаҳо, ва дегҳо, ва чароғҳо, ва қошукҳо, ва дӯлчаҳоро, — хоҳ аз тилло буд, хоҳ аз нуқра, — гирифта бурд.

²⁰ Сутунҳо дуто, обанбор якто ва барзаговҳои мисин дувоздаҳо буд, ки зери пояҳо буд, ва подшоҳ Сулаймон онҳоро барои хонаи Худованд сохта буд, — вазни миси тамоми ин асбоб аз ҳад зиёд буд.

²¹ Ва ин сутунҳо, яъне ҳар як сутун ҳаждаҳ зирӯ баландӣ дошт, ва риштае ба дарозии дувоздаҳ зирӯ онро дар бар мегирифт, ва он дарунхоли буда, ғафсии деворҳояш чор ангушт буд.

²² Ва тоҷе бар он аз мис буд; ва баландии як тоҷ панҷ зирӯ буд; ва бар тоҷ гирдогирд шабака ва анорҳо буд, — ҳамааш аз мис; айнаи ҳамин чизҳо ва анорҳо бар сутуни дуюм буд.

²³ Ва наваду шаш анор рӯй ба берун буда, ҳамаи анорҳо гирдогирди шабака садто буд.

²⁴ Ва сардори посбонон Сароёи саркоҳин ва Сафанъёи коҳини дуюм ва се посбони даромадгоҳро гирифт;

²⁵ Ва аз шаҳр як хоҷасаройро, ки сардори ҷанговарон буд, ва ҳафт нафар муқаррабони подшоҳро, ки дар шаҳр буданд, ва мирзои сарлашкарро, ки бо сафарбарии қавми мамлакат машғул буд, ва шаст нафарро, ки аз қавми мамлакат дар шаҳр буданд, гирифт;

²⁶ Ва сардори посбонон Набузаръадон онҳоро гирифта, назди подшоҳи Бобил ба Рибло бурд.

²⁷ Ва подшоҳи Бобил онҳоро дар Рибло, ки дар замини Ҳамот аст, зада ба қатл расонид; ва аҳли Яхудо аз замини худ ба асирий рафтанд.

²⁸ Ин аст адади қавме ки Набукаднесар ба асирий бурд: дар соли ҳафтум се ҳазору бисту се нафар яҳудиён;

²⁹ Дар соли ҳаждаҳуми Набукаднесар аз Ерусалим ҳаштсаду сию ду нафар;

³⁰ Дар соли бисту сеюми Набукаднесар сардори посбонон Набузаръадон ҳафтсаду чилу панҷ нафар яҳудиёнро ба асирий бурд; ҷамъ чор ҳазору шашсад нафар.

Рӯзҳои охирини Еҳўёкин.

³¹ Ва дар соли сию ҳафтуми асирии Еҳўёкин подшоҳи Яхудо, дар моҳи дувоздаҳум, дар рӯзи бисту панҷуми моҳ воқеъ шуд, ки Эвил-Мерӯдах подшоҳи Бобил дар соли аввали подшоҳии худ Еҳўёкин подшоҳи Яхудоро сарафроз кард ва ӯро аз зиндон баровард.

³² Ва ба ӯ суханони нек гуфт, ва тахти ӯро аз тахти подшоҳоне ки бо вай дар Бобил буданд, болотар гузошт.

³³ Ва либоси зиндонии ӯро иваз намуд, ва ӯ ҳамеша, тамоми айёми умраш, ба ҳузури вай нон мехӯрд.

³⁴ Ва хӯроки ӯ, хӯроки доимӣ, ба ӯ аз ҷониби
подшоҳи Бобил рӯз ба рӯз, то рӯзи вафоти ӯ,
тамоми айёми умри ӯ дода мешуд.

НАВҲАҶОИ ИРМИЁ

БОБИ ЯКУМ

Андӯҳ дар бораи Ерусалими валангоршуда.

1 Чӣ гуна он шаҳре ки серодам буд,
яккаву танҳо ништааст,
он шаҳре ки дар миёни халқҳо бузург буд,
мисли бевазани шудааст,
он шаҳре ки бар кишварҳо ҳукмфармо буд,
хирочгузор гардидааст!
2 Шабонгоҳ вай зор-зор мегирьяд,
ва ашкҳои вай бар рухсораҳои вай аст.
Аз байни ҳамаи ошиқонаш барои
вай тасаллидиҳандае нест:
ҳамаи ёронаш ба вай хиёнат кардаанд,
ба вай душман шудаанд.
3 Яҳудо аз боиси мазаллат
ва меҳнати саҳт ҷалои ватан шудааст;
вай дар миёни бутпарастон ништа,
фароғат намеёбад;
ҳамаи таъқибкунандагонаш дар миёни тангиҳо
ба вай даррасидаанд.
4 Роҳҳои Сион мотам гирифтааст,
чунки мардум дар идҳо ба зиёрат намеоянд;
ҳамаи дарвозаҳои хароб шудааст;
қоҳинонаш оху воҳ мекунад,
душизагонаш ғамгинанд,
ва худаи талхком аст.
5 Адуёнаш сарбаланд шудаанд,
душманонаш комронӣ мекунад,
зеро ки Худованд варо аз боиси
гуноҳҳои бисёрнаш ғамгин кардааст;
қудаконаш пешопеши аду
ба асирий рафтаанд.
6 Ва аз духтари Сион тамоми ҳашамати
вай нест шудааст;
мирони вай, мисли ғизолоне
ки чарогоҳ наёфта бошанд,
бемаҷол гардида,
пешопеши таъқибкунанда равона шудаанд.
7 Ерусалим дар айёми мусибатҳо ва уқубатҳои
худ ҳамаи нозу неъматҳои худро,
ки аз қадимулайём дошт, ба ёд меоварад,
дар сурате ки қавми вай ба дасти душман
афтадааст,
ва мададгори барои вай нест;
адуён ба вай нигариста,
ба ҳоли харобиҳои механданд.
8 Ерусалим гуноҳи азиме кардааст,

аз ин сабаб кароҳатангез шудааст:
ҳамаи онҳое ки варо мӯҳтарам медоштанд,
ба вай беэътиной мекунад,
зеро ки урьёнии варо дидаанд;
худаи низ оху воҳ мекунад ва рӯ ба қафо
мегардонад.

9 Начосати вай бар домани вай буд,
лекин ояндаи худро ба ёд намеовард;
бинобар ин ба таври хайратангез ба залолат
афтадааст,

ва тасаллидиҳандае барои вай нест.
«Худовандо! Мазаллати маро бубин,
зеро ки душман мутақабир шудааст».

10 Аду ба ҳамаи нозу неъматҳои
вай дасти тааддӣ дароз кардааст:
вай дидааст, ки ба қудси вай ғайрияхудиён
даромадаанд,

ки дар бораи онҳо Ту амр фармудай,
ки ба ҷамоати Ту дохил нашаванд.

11 Тамоми қавми вай оху воҳ карда, нон мечӯянд,
нозу неъматҳои худро дар бадали хӯрок додаанд,
то ки зинда бимонанд.

«Худовандо! Назар андоз ва бубин,
ки ман чӣ гуна залил шудаам».

12 «Бигзор ин ба шумо, эй ҳамаи роҳгузарон, рӯй
надиҳад.

Назар андозед ва бубинед, ки оё дарде мисли
дарди ман ҳаст,

ки он ба сари ман омадааст,
ва Худованд дар рӯзи шиддати ғазаби Худ маро
ғамгин кардааст?

13 Аз афроз Ӯ оташе ба устухонҳоям фиристода,
онҳоро бирён кардааст;
доме барои пойҳоям ниҳода,
маро ба қафо баргардонидаст;
маро маъюс ва дардманди ҳаррӯза сохтааст.

14 Юғи гуноҳоям, ки бо дасти Ӯ
ба ҳам барбаста бофта шудааст,
бар гарданам баромада,
маро бемаҷол кардааст;
Худованд маро ба дастҳое таслим кардааст,
ки наметавонам пеши онҳо истодагӣ намоям.

15 Ҳамаи баҳодуриҳои маро Худованд андаруни ман
вожгун кардааст:

ҷамъомадери бар зидди ман даъват намудааст,
то ки ҷавонони маро несту нобуд кунанд;
духтари бокираи Яҳудоро
Худованд дар чархушт поймол кардааст.

16 Дар ҳаққи инҳо ман гирья мекунам:

аз чашмам, аз чашмам об мерезад,
зеро тасаллидиҳандае ки ҷонамро қувват меода
бошад,

аз ман дур шудааст;
писаронам хонавайрон шудаанд,
зеро ки душман зӯр баромадааст».

¹⁷ Сион дастҳои худро дароз мекунад,
лекин тасаллидиҳандае барои вай нест:
Худованд дар ҳаққи Яъқуб амр фармудааст,
ки ўро адуёнаш ихота кунанд;
Ерусалим дар миёни онҳо кароҳатангез шудааст.

¹⁸ «Худованд одил аст,
зеро ки аз амри Ў саркашӣ кардаам.
Бишнавед, эй ҳамаи қавмҳо,
ва дарди маро бубинед:
дӯшизагонам ва ҷавононам
ба асирӣ рафтаанд.

¹⁹ Дӯстдорони худро даъват намудам, лекин онҳо
дар ҳаққи ман хиёнат карданд;
коҳинонам ва пиринам дар шаҳр ҷон доданд,
дар ҳолате ки барои худ хӯрок мечустанд, то ки
зинда бимонанд.

²⁰ Худовандо, назар андоз, зеро ки дар тангӣ
ҳастам:

амъоям ҷӯш мезанад,
дилам андарунам чаппа шудааст,
зеро ки бағоят саркашӣ кардаам;
аз берун шамшер нобуд мекард,
чунон ки дар хона мамот ҳукмфармо буд.

²¹ Мешунаванд, ки ман оху воҳ мекунам,
аммо тасаллидиҳандае барои ман нест;
ҳамаи душманонам мусибати маро шунида шод
шудаанд,

ки Ту инро дар ҳаққи ман кардай.
Кошки он рӯзи эълонкардаи Худро меовардӣ,
ва онҳо мисли ман мешуданд!

²² Бигзор тамоми шарорати онҳо пеши назари Ту
биёяд,

ва ба онҳо ончунон амал кунӣ, чунон ки ба ман
барои ҳамаи гуноҳоям амал кардай;
зеро ки оху фиғонам бисъёр аст, ва дилам пурдард
аст».

БОБИ ДУЮМ

Набӣ барои валангор шудани Яҳудо навҳа мекунад.

2 Чӣ гуна Худованд дар вақти ғзаби Худ духтари
Сионро бо абрҳои тира пӯшонидаст,
шукӯҳи Исроилро
аз осмон ба замин афкандааст
ва пойандози Худро дар рӯзи ғзаби Худ ба ёд
наовардааст!

² Худованд ҳамаи масканҳои Яъқубро талаф
намуда,
раҳме накардааст,
қалъаҳои духтари Яҳудоро
дар вақти хашми Худ хароб намуда,
ба замин яксон кардааст,

давлат ва мирони онро поймол гардондааст;

³ Дар шиддати ғзаби Худ тамоми
шоҳи Исроилро шикастааст,
ямини Худро аз омадани душман
баргардонидаст
ва Яъқубро мисли забонаҳои оташе
ки ҳамаи чизҳои даври пешро фурӯ мебарад,
сӯзонидаст;

⁴ Камони Худро мисли душман зеҳ кардааст,
бо ямини Худ мисли аду ба қиём бархостааст
ва ҳамаи назаррабоёнро куштааст;
бар хаймаи духтари Сион
хашми Худро мисли оташ рехтааст.

⁵ Худованд мисли душман шуда,
Исроилро талаф намудааст:
ҳамаи қасрҳои онро талаф намуда,
қалъаҳои онро хароб кардааст
ва барои духтари Яҳудо нолаву
фиғонро афзудааст;

⁶ Ва хаймаи Худро мисли боғ аз миён бардошта,
ҷамъомадҳои Худро хароб кардааст.

Худованд дар Сион рӯзҳои ид
ва шанbero фаромӯш кунонидаст
ва дар шиддати ғзаби Худ подшоҳ
ва коҳинро хорозор намудааст.

⁷ Худованд қурбонгоҳи Худро тарк карда,
қудси Худро хор дидааст;
ҳисорҳои қасрҳои онро ба дасти душманон
таслим намудааст:

онҳо дар хонаи Худованд, ба монанди рӯзи ид,
овоз бардоштаанд.

⁸ Худованд қарор додааст,
ки ҳисори духтари Сионро хароб кунанд;
шоқул кашида, дасти Худро
аз талаф кардан бознадоштааст;
ва истехком ва ҳисорро, ки якҷоя ба хок яксон
шудаанд,

қисвати сӯгворӣ пӯшонидаст.

⁹ Дарвозаҳои он ба замин фурӯ рафтааст;
ғалақаҳои онро вайрон карда шикастааст;
подшоҳи он ва мирони он дар миёни
ғайрияҳудиён мебошанд;

шариате нест; анбиёи он низ
рӯъёе аз ҷониби Худованд намеёбанд.

¹⁰ Пирони духтари Сион
бар замин хомӯш ништааанд,
бар сари худ хокистар пошида,
палос пӯшидаанд;
дӯшизагони Ерусалим
сари худро сӯи замин хам кардаанд.

¹¹ Чашмонам аз ашк очиз шудааст,
амъоям ҷӯш мезанад,
чигарам аз шикасти духтари қавми ман
бар замин мерезад,
вақте ки кӯдакон ва ширмакон
дар кӯчаҳои шаҳр беҳуш шуда меғалтанд.

¹² Ба модарони худ мегӯянд:
«Нон ва шароб кучост?» —

дар ҳолате ки мисли маҷрӯҳон
дар кӯчаҳои шаҳр аз ҳуш рафта,
дар оғӯши модарони худ
ҷон медиҳанд.
¹³ Чӣ шаҳодате барои ту бидиҳам,
чӣ қиёсе барои ту биёварам,
эй духтари Ерусалим?
Чиро ба ту ташбеҳ намоям, то ки туро тасалли
диҳам,
эй духтари бокираи Сион?
Зеро ки шикасти ту мисли баҳр бузург аст,
ва кист, ки туро тавонад шифо диҳад?
¹⁴ Анбиёи ту чизҳои ботил ва беаслро
барои ту пешгӯӣ намудаанд
ва гуноҳатро ошкор накардаанд,
то ки хавфи асирии туро пешгирӣ намоянд,
балки нубувватҳои ботил ва ҳаёлҳои хомро барои
ту изҳор кардаанд.
¹⁵ Ҳамаи роҳгузарон дар ҳаққи ту
даст бар ҳам месоянд,
хуштак кашида,
ба ҳоли духтари Ерусалим сар мечунбонанд:
«Оё ҳамин аст шаҳре
ки онро камоли зебин,
шодии тамоми замин мегуфтанд?»
¹⁶ Ҳамаи душманон
даҳони худро бар ту кушодаанд,
хуштак кашида ва дандон ғичиррос занонда,
мегӯянд: «Онро талаф кардем!
Ҳай-ҳай, ин ҳамон рӯз аст, ки дар интизораш
будем
ва ҳоло ба он ноил шудаем, онро ба чашми худ
дидаем!»
¹⁷ Худованд он чи қарор дода буд,
ичро кардааст; амреро,
ки аз қадимулайём фармуда буд, ба амал
овардааст:
хароб намуда, раҳме накардааст
ва душманро бар ту шод гардонда,
шохи адуёнатро баланд бардоштааст.
¹⁸ Дили онҳо сӯи Худованд фаръёд мекунад:
эй ҳисори духтари Сион!
Рӯзу шаб мисли ҷӯйбор ашк рез,
ба худат оромӣ надох,
гавҳараки чашмат қарор наёбад.
¹⁹ Шабонгоҳ, дар аввали посҳо,
бархоста фиғон бардор;
ба ҳузури Худованд дили
худро мисли об рехта холӣ кун;
дастҳои худро дар бораи ҷони кӯдаконат,
ки дар сари ҳар кӯча
аз гуруснагӣ беҳуш мешаванд,
сӯи Ӯ боло бардор:
²⁰ «Худовандо! Назар андоз ва бубин,
ки чунин амалро ба кӣ кардаӣ?
Оё равост, ки занон меваи батни худро, —
кӯдаконеро, ки ба сад ноз парварда буданд, —
бихӯранд?

Оё равост, ки коҳин ва набӣ
дар қудси Худованд кушта шаванд?
²¹ Наврасон ва пирон
бар хоки кӯчаҳо хобидаанд;
дӯшизагонам ва ҷавононам
аз дами шамшер афтодаанд;
Ту онҳоро дар рӯзи ғзаби худ куштаӣ,
ба қатл расондаӣ ва раҳме накардаӣ;
²² Даҳшатҳои маро аз гирду атроф, ба монанди
рӯзи ид,
даъват намудай;
ва касе набуд, ки дар рӯзи ғзаби Худованд
гурехта ва зинда монда бошад:
онҳоро, ки ба сад ноз парварда ва калон карда
будам,
душмани ман талаф намудааст».

БОБИ СЕЮМ

Ирмиё андӯҳгин асм,

лекин дар андӯҳи худ тасалли меёбад.

3 Ман одаме ҳастам,
ки аз асои ғзаби Ӯ мазаллат дидаам.
² Ӯ маро бурда, ба торикӣ даровардааст,
ва на ба рӯшноӣ;
³ Фақат ба зидди ман тамоми рӯз гашта —
баргашта дасти Худро нигаронидааст;
⁴ Гӯшт ва пӯсти маро реш-реш карда,
устухонҳои маро шикастааст;
⁵ Бар ман иморат сохта,
маро бо захр ва мусибат ихота намудааст;
⁶ Маро дар зулмот сокин гардондааст,
мисли онҳое ки аз қадим мурдаанд;
⁷ Гирдогирди ман тавора кашидааст,
то ки натавонам берун равам;
ишкели маро вазнин кардааст;
⁸ Агарчи фаръёд ва истиғоса менамоям,
дуои маро пешгирӣ кардааст;
⁹ Роҳҳои маро бо харсангҳо бандубаст намудааст,
пайроҳаҳои маро қач кардааст.
¹⁰ Ӯ барои ман хирси каминвар аст,
шерест, ки дар ҷои ниҳонӣ бошад;
¹¹ Роҳҳои маро қач карда, маро даридааст,
маро маъюс намудааст;
¹² Камони Худро зеҳ карда,
маро ҳадафе барои тир қарор додааст;
¹³ Тирҳои таркаши Худро
ба гурдаҳои ман фуру фиристодааст.
¹⁴ Барои тамоми қавми худ хандаҳарош шудаам,
калимаи тамасхури ҳаррӯзаи онҳо гардидаам.
¹⁵ Ӯ маро аз талхиҳо сер кардааст,
маро аз явшон сероб намудааст;
¹⁶ Дандонҳоямро бо сангрза шикастааст,
маро бо хокистар пӯшонидоаст.
¹⁷ Ва ҷонам аз осоиштагӣ дур шудааст:
некрӯзиро фаромӯш кардаам.
¹⁸ Ва гуфтам, ки қувватам

ва умедде ки аз Худованд доштам, барбод рафтааст.
 19 Мазаллат ва дилшикастагии маро,
 явшон ва заҳрро ба ёд овар.
 20 Нағз ба ёд меоварам,
 ва қонам андаруни ман маъюс шудааст.
 21 Ба дили худ чунин ҷавоб хоҳам гардонд
 ва бинобар ин умедвор хоҳам буд:
 22 Эҳсонҳои Худованд поён надорад,
 ва марҳаматҳои Ӯ беинтиҳост;
 23 Онҳо ҳар субҳ аз нав зоҳир мешавад:
 вафои Ту бузург аст.
 24 «Худованд насибаи ман аст, — мегӯяд қони ман,

—
 бинобар ин ба Ӯ умедвор хоҳам буд».
 25 Худованд барои умедворони худ,
 барои ҳар қоне ки толиби Ӯст, нек аст:
 26 Хуб мешавад, ки ба наҷоти Худованд
 сокитона умедвор бошанд.
 27 Барои одамизод хуб аст,
 ки юғро дар ҷавонии худ бардошта бошад:
 28 Вай танҳо нишаста, сукут хоҳад кард,
 зеро ки Худованд юғро бар вай ниҳодааст;
 29 Даҳони худро бар хок хоҳад ниҳод:
 эҳтимол дорад, ки умедде бошад;
 30 Ба касе ки варо мезанад, рухсори худро хоҳад

дошт
 ва аз нанг сер хоҳад шуд.
 31 Зеро ки Худованд ба сурати абадӣ
 тарк нахоҳад кард,
 32 Балки, агар ғамгин кунад,
 аз рӯи эҳсонкории бузургии Худ
 марҳамат хоҳад намуд,
 33 Зеро ки Ӯ бани-одамро на ба дилхоҳи Худ
 ҷазо дода ғамгин мекунад.
 34 Вақте ки ҳамаи бандиёни заминро
 бо пойҳои худ пахш мекунад,
 35 Вақте ки одамро ба ҳузури Ҷаққи Таоло
 ноҳақ доварӣ менамоянд,
 36 Вақте ки дар муҳокимаи даъвои одам қасдорӣ
 мекунад, —

магар инро Худованд намебинад?
 37 Кист, ки чизе гуфта бошаду он чиз иҷро шуда
 бошад,
 бе он ки Худованд амр фармояд?
 38 Оё бадихо ва некиҳо аз амри Ҷаққи Таоло
 ба вуқӯъ намеояд?
 39 Одами зинда чӣ ҳақ дорад гила кунад,
 вақте ки аз гуноҳҳои худаш ҷазо бинад?
 40 Пас, роҳҳои худро бояд тафтиш ва таҳқиқ кунем
 ва сӯи Худованд баргардем,
 41 Дилҳои худро сӯи Худое ки дар осмон аст,
 бо дастҳо боло кунем:
 42 «Мо гуноҳ кардаем ва саркашӣ намудаем,
 Ту наомурзидаӣ;
 43 Худро бо ғазаб пӯшонида,
 моро таъқиб намудай,
 куштай, раҳме накардаӣ;
 44 Худро бо абр пӯшонидай,

то ки дуо нагзарад;
 45 Моро дар миёни қавмҳо
 хокрӯба ва ахлот гардондай.
 46 Ҳамаи душманони мо
 даҳони худро бар мо кушодаанд.
 47 Даҳшат ва дом,
 харобӣ ва шикаст насиби мо шудааст.
 48 Аз шикасти духтари қавми ман
 аз чашмам ҷӯйбори об мерезад.
 49 Чашмам ашкбор аст ва бас намекунад,
 бе он ки танаффусе намояд,
 50 То даме ки Худованд
 аз осмон назар андозад ва бубинад.
 51 Чашмам аз барои ҳамаи духтарони шаҳри
 ман қони маро ба дард меоварад.
 52 Онҳое ки ноҳақ ба ман душманӣ доранд,
 маро мисли мурғе сайд кардани шуданд;
 53 Ҳаётамро дар чоҳ нобуд карда,
 маро сангборон намуданд.
 54 Об аз сарам гузашт;
 гуфтам: „Корам тамом шуд“.
 55 Аз даруни чоҳи чуқур исми Туро,
 эй Худованд, хондам.
 56 Овози маро шунидӣ:
 „Пас, гӯши Худро аз фаръёд
 ва истиғосаи ман напӯшон“.
 57 Дар рӯзе ки Туро хондам,
 наздик шуда гуфтӣ: „Натарс!“
 58 Даъвоҳои қони маро Ту, эй Худованд,
 ҳимоят кардӣ, ҳаёти маро раҳонидӣ.
 59 Ноинсофиеро, ки дар ҳаққи ман содир мешавад,
 Ту,
 эй Худованд, мебинӣ;
 пас, доди маро бидеҳ!
 60 Тамоми интиқомҷӯии онҳоро,
 тамоми дасисакорӣи онҳоро дар ҳаққи ман
 мебинӣ;
 61 Таҳқири онҳоро, тамоми дасисакорӣи онҳоро
 дар ҳаққи ман Ту, эй Худованд, мешунавӣ,
 62 Низ суханони муҳолифонам ва андешаҳоро,
 ки онҳо ҳар рӯз ба муқобили ман доранд.
 63 Шинухези онҳоро бубин,
 ки ман ашӯлаи онҳо гардидаам.
 64 Сазояшонро, эй Худованд,
 мувофиқи аъмоли дастҳошон ба онҳо баргардон;
 65 Ба онҳо маҳзунии дил бидеҳ;
 нафрини Ту бар онҳо бод.
 66 Бо ғазоби Худ, эй Худованд,
 онҳоро таъқиб намо ва аз зери осмон маҳв кун».

БОБИ ЧОРУМ

Мусибат ва шармандагии Яхудо.

4 Чӣ гуна тилло хира шудааст,
 зари холис тағйир ёфтааст,
 сангҳои гаронбаҳо
 дар сари ҳар кӯча партофта шудааст!
 2 Чӣ гуна фарзандони азизи Сион,

ки ба зари холис баробар буданд,
 мисли кӯзаи сафолине
 ки амали дасти кулол аст, ҳисоб шудаанд!
³ Шағолон низ пистон берун оварда,
 бачаҳои худро мемаконанд,
 лекин духтари қавми ман, мисли шутурмурғҳо дар
 биёбон, бераҳм шудааст.
⁴ Забони бачаи ширмак
 аз ташнагӣ ба комаш часпидааст;
 кӯдакон нон мепурсанд, —
 касе ба онҳо намедихад.
⁵ Онҳое ки нуқлу наво мехӯрданд,
 дар кӯчаҳо бемақол шудаанд;
 онҳое ки бар бистари абрешимин парвариш
 меёфтанд,
 ахлоттӯдаҳоро ба оғӯш мекашанд.
⁶ Ва маъсияти духтари қавми ман
 аз гуноҳи Садӯм бузургтар аст,
 ки он дар як мижа задан вожгун шуд,
 бе он ки касе дастҳояшро ба он расонда бошад.
⁷ Сарварони вай аз барф тозатар
 ва аз шир сафедтар буданд;
 баданашон аз марҷон сурхтар,
 қаду қоматашон мисли ёқути кабуд буд;
⁸ Ва акнун чеҳрашон аз ангишт сиёҳтар шудааст,
 ба тавре ки дар кӯчаҳо онҳоро намешиносанд;
 пӯсташон ба устухонашон часпида,
 мисли чӯб хушк шудааст.
⁹ Куштаҳои шамшер назар ба куштаҳои гуруснагӣ
 хушбахттар буданд,
 чунки аз теғ хуншор шуда, зуд мурдаанд,
 назар ба онҳое ки аз камии маҳсулоти
 киштзор бо азоби бисёр ҷон додаанд.
¹⁰ Дастҳои занони раҳмдил
 бачаҳои худро пухтаанд,
 то ки дар вақти шикасти духтари қавми ман
 барояшон хӯрок шавад.
¹¹ Худованд хашми Худро ба анҷом расондааст,
 шиддати ғзаби Худро фуру рехтааст
 ва оташе дар Сион афрухтааст,
 ки он асосҳои варо хӯрдааст.
¹² Подшоҳони замин ва ҳамаи
 сокинони дунё бовар намекарданд,
 ки аду ва душман
 ба дарвозаҳои Ерусалим дохил хоҳад шуд,
¹³ Аз боиси хатоҳои анбиёи он
 ва гуноҳҳои коҳинони он,
 ки хуни одилонро
 андаруни он мерехтанд;
¹⁴ Мисли кӯрон дар кӯчаҳо мегаштанд,
 дар ҳолате ки ба хун олуда буданд,
 ба тавре ки ба либосҳои онҳо касе наметавонист
 бирасад.
¹⁵ «Дур шавед! Палид аст!» — дод мегуфтанд дар
 ҳаққи онҳо, —
 «Дур шавед, дур шавед, нарасед!»
 Ва онҳо чунин сарсон ва овора шуда мегаштанд,
 ва дар миёни халқҳо дар бораи онҳо мегуфтанд:

«Дигар дар ин ҷо сокин нахоҳанд шуд».
¹⁶ Хашми Худованд онҳоро пароканда хоҳад кард,
 дигар ба онҳо назари нек нахоҳад кард;
 дар он ҷо коҳинонро рӯихотир намеkunанд
 ва ба пирон раҳм надоранд.
¹⁷ Чашмони мо ҳанӯз
 ба мадад беҳуда чор мешуд:
 дар чашмдошти худ ба халқе умедвор будем,
 ки вай наметавонист моро наҷот диҳад.
¹⁸ Қадамҳои моро камин мекарданд,
 ба дараҷае ки мо дар кӯчаҳои худ наметавонистем
 роҳ равем;
 охири мо наздик мешуд,
 рӯзҳои мо анҷом меёфт;
 ҳақиқатан охири мо фаро расида буд.
¹⁹ Таъқибкунандагони мо аз уқобҳои
 осмон тезравтар буданд;
 бар кӯҳҳо моро таъқиб мекарданд,
 дар биёбон барои мо камин месохтанд.
²⁰ Масеҳи Худованд, ки рӯҳи ҳаёти мо буд,
 дар ҷоҳи онҳо афтод,
 ки дар бораи ӯ мегуфтем: «Ба зери сояи ӯ
 дар миёни халқҳо зиндагӣ хоҳем кард».
²¹ Шодӣ ва хурсандӣ намо, эй духтари Адӯм,
 ки дар замини Ус сокин ҳастӣ!
 Ин коса ба ту низ хоҳад расид:
 маст гардида, урьён хоҳӣ шуд.
²² Эй духтари Сион! Маъсияти ту акнун тамом
 шудааст:
 Ӯ туро дигар ҷалои ватан нахоҳад кард.
 Аммо маъсияти туро, эй духтари Адӯм,
 Ӯ ба ҷазо мустаҳиқ намуда, гуноҳҷоятро ошкор
 хоҳад кард.

БОБИ ПАНҶУМ

Тазарруи қавми мазлум дар бораи марҳамат ва
 мадад.

5 Худовандо! Он чи ба мо рӯй додааст, ба ёд
 овар;
 назар андоз ва нанги моро бубин.
² Мероси мо аз они аҷнабиён,
 хонаҳои мо аз они бегонагон шудааст.
³ Ятим шудаем ва падар надорем;
 модарони мо мисли бевазанон шудаанд.
⁴ Оби худро ба нуқра харида менӯшем,
 ҳезуми мо дар бадали пул ба даст медарояд.
⁵ Моро бунигарданӣ зада пеш мекунанд,
 хаста мешавем, — фароғат кардан намемонанд.
⁶ Ба Миср ва Ашшур даст кафча кардем,
 то ки аз нон сер шавем.
⁷ Падарони мо гуноҳ кардаанд; онҳо аз дунё
 чашм пӯшидаанд,
 валекин мо аз барои маъсияташон гирифтори
 ҷазо шудаем.
⁸ Ғулмон бар мо ҳукмфармо шудаанд;
 касе нест, ки моро аз дасташон халосӣ диҳад.
⁹ Ҷони худро ба каф гирифта,

ба зери хавфи шамшери аҳли биёбон нони худро пайдо мекунем.

¹⁰ Пӯсти мо аз тафси гуруснагӣ мисли танӯр сӯхтааст.

¹¹ Занонро дар Сион беисмат мекунанд, дӯшизагонро — дар шаҳрҳои Яҳудо.

¹² Мирон бо дасти онҳо ба дор кашида мешаванд, пирон эҳтиром надоранд.

¹³ Ҷавонон сангҳои осӣро мебардоранд, ва наврасон зери бори ҳезум беҳуш шуда меғалтанд.

¹⁴ Пирон дигар назди дарвоза наменишинанд; ҷавонон сурудгӯӣ намекунанд.

¹⁵ Дилхушии мо хотима ёфтааст;

рақси мо ба мотам мубаддал шудааст.

¹⁶ Тоҷи сари мо фуру ғалтидааст;

вой бар ҳоли мо, ки гуноҳ кардаем!

¹⁷ Барои ин доим дили мо дард мекунад, барои инҳо чашмони мо хира шудааст:

¹⁸ Барои кӯҳи Сион, ки хароб шудааст, ва шағолон бар он гаштугузор мекунанд.

¹⁹ Лекин Ту, эй Худованд, то абад қоим ҳастӣ, ва тахти Ту то абадуддаҳр аст.

²⁰ Чаро моро ба сурати абадӣ фаромӯш кардай, ба муддати дуру дароз тарк намудай?

²¹ Худовандо! Моро сӯи Худ баргардон, ва мо хоҳем баргашт;

рӯзҳои моро мисли пештара таҷдид намо.

²² Наход ки моро тамоман рад карда, бениҳоят бар мо хашмгин шуда бошӣ?

ҲИЗҚИЁЛ

БОБИ ЯКУМ

Сарсухан.

1 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли сиюм, дар рӯзи панҷуми моҳи чорум, вақте ки ман дар миёни ҷалои ватан шудагон назди наҳри Кабар будам, осмон кушода шуд, ва ман рӯъёҳои Худоро дидам.

Рӯъёи ҷалоли Худованд.

2 Дар рӯзи панҷуми моҳ, ки соли панҷуми ҷалои ватан шудани подшоҳ Ехӯёкин буд,

3 Каломи Худованд бар Ҳизқиёл ибни Бузии коҳин дар замини калдонийн назди наҳри Кабар нозил шуд; ва дасти Худованд дар он ҷо бар ӯ ниҳода шуд.

4 Ва ман дидам, ва инак боди тунде аз шимол вазид, ва абри бузург ва оташи фурӯзон, ва дурахше гирдогирдаш буд; ва аз дарунаш, яъне аз даруни оташ, чизе мисли барқ дурахшон буд.

5 Ва аз дарунаш сурати чор ҳайвон ба назар менамуд; ва намудашон чунин буд: онҳо монанди одамизод буданд.

6 Ва ҳар якеро чор рӯй буд; ва ҳар яке аз онҳо чор бол дошт.

7 Ва пойҳошон пои мустақим буд; ва кафи пойҳошон мисли кафи пои ғӯсола буд, ва мисли миси сайқалдор медурахшид.

8 Ва дастҳои одамӣ аз таҳти болҳошон дар чор тарафшон намудор буд; ва ҳар чорашон рӯйҳои худ ва болҳои худро доштанд.

9 Болҳошон ба якдигар пайваста буд; дар вақти роҳ рафтанишон ба ин самту он самт рӯй намегардониданд, балки ҳар яке ба самти рӯ ба рӯи худ мерафтанд.

10 Ва сурати рӯйҳошон чунин буд: рӯйҳои одамӣ аз тарафи пеш, ва рӯйҳои шер аз тарафи рост дар ҳар чорашон, ва рӯйҳои гов аз тарафи чап дар ҳар чорашон, ва рӯйҳои уқоб аз тарафи ақиб дар ҳар чорашон.

11 Рӯйҳошон ҳамин гуна буд. Ва болҳошон чунон аз боло паҳн шуда буд, ки ду боли ҳар яке ба якдигар мепайваст, ва ду боли дигар баданҳошонро мепӯшонид.

12 Дар вақти роҳ рафтанишон рӯй намегардониданд, балки ҳар яке ба самти рӯ ба рӯи худ мерафтанд; ба ҳар ҷое ки рӯҳ мехост бираванд, мерафтанд.

13 Ва сурати ин ҳайвонҳо чунин буд: намудашон мисли аҳгарҳои оташи сӯзон, мисли намуди машъалҳо; ин оташ дар фазои байни ҳайвонҳо дар ҳаракат буд, ва дурахше дошт, ва аз даруни оташ барқ мебаромад.

14 Ва ҳайвонҳо ин сӯю он сӯ мисли намуди барқ дар давиш буданд.

15 Ва чун ба ҳайвонҳо назар кардам, инак як чарх назди ҳар ҳайвони соҳиби чор рӯй бар замин буд.

16 Намуди чархҳо ва сохташон монанди забарҷад буд, ва ҳар чорашон як сурат доштанд; ва намуду сохти онҳо мисли он буд, ки ғӯё чархе тақотӯи чарх бошад.

17 Онҳо чун роҳ мерафтанд, метавонистанд ба чор самти худ бираванд, бе он ки дар вақти рафтанишон рӯй гардонанд.

18 Ва чанбарҳошон хеле баланд ва воҳиманок буд, ва чанбарҳои ҳар чорашон гирдогирд пур аз чашмон буд.

19 Ва ҳангоме ки ҳайвонҳо роҳ мерафтанд, чархҳо низ назди онҳо роҳ мерафт; ва ҳангоме ки ҳайвонҳо аз замин баланд мешуданд, чархҳо низ баланд мешуд.

20 Ба ҳар ҷое ки рӯҳ мехост бираванд, мерафтанд; ва чархҳо низ баробари онҳо баланд мешуд, зеро ки рӯҳи ҳайвонҳо дар чархҳо буд.

21 Ҳангоме ки онҳо мерафтанд, инҳо низ мерафт, ва ҳангоме ки онҳо меистоданд, инҳо низ меистод; ва ҳангоме ки онҳо аз болои замин баланд мешуданд, чархҳо низ баробари онҳо баланд мешуд, зеро ки рӯҳи ҳайвонҳо дар чархҳо буд.

22 Ва сурати фалак бар сари ҳайвонҳо чунин буд: мисли булӯри саҳмгине бар сари онҳо аз боло паҳн шуда буд.

23 Ва зери фалак болҳои онҳо сӯи якдигар рост бардошта шуда буд; ҳар якеро ду бол аз он тараф мепӯшонид, ва ҳар якеро ду бол аз ин тарафи баданашон мепӯшонид.

24 Ва ҳангоме ки онҳо мерафтанд, ман садои болҳои онҳоро, ки мисли садои обҳои бисъёр, мисли садои Қодири Бечун, мисли садои ғалоғулаи лашкаргоҳ буд, шунидам; вақте ки онҳо меистоданд, болҳои худро мефуроварданд.

25 Ва аз болои фалак, ки бар сари онҳо буд, садое ба ғуш мерасид, вақте ки онҳо истода, болҳои худро мефуроварданд.

26 Ва дар фалаке ки бар сари онҳо буд, сурати тахте дида мешуд, ки намуди санги ёқути кабудро

дошт; ва бар сурати тахт сурате мисли намуди одамизод бар болои он буд.

²⁷ Ва чизе мисли барқ дурахшон дидам, ки доирае мисли намуди оташ гирдогирди он буд, — аз намуди камари ӯ ба тарафи боло; ва аз намуди камари ӯ ба тарафи поён мисли намуди оташ дидам, ва дурахше гирдогирдаш буд.

²⁸ Чунон ки намуди рангинкамон дар абр дар рӯзи борон мешавад, намуди дурахш гирдогирдаш ончунон буд; ин — намуди сурати ҷалоли Худованд буд; ва ҳамин ки онро дидам, бар рӯи худ афтодам, ва овози Ӯро шунидам, ки сухан меронд.

БОБИ ДУЮМ

Даъват шудани набӣ ва аз Рӯҳ пур шудани ӯ.

2 Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Бар пойҳояи худ биист, ва Ман бо ту сухан хоҳам ронд».

² Ва ҳангоме ки ба ман сухан меронд, Рӯҳи Худо ба ман дохил шуда, маро бар пойҳоям бархезонид, ва ман Ӯро, ки ба ман сухан меронд, шунидам.

Ба набӣ аз улув супориш дода шуд.

³ Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Ман туро назди банӣ-Исроил мефиристам, назди сибтҳои исьёнгаре ки ба Ман осӣ шудаанд; онҳо ва падаронашон пеши Ман то худи имрӯз гуноҳкор мебошанд,

⁴ Ва ин мардум рӯйнатан ва сахтдил ҳастанд, ва Ман туро назди онҳо мефиристам, то ки ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд“!

⁵ Ва онҳо хоҳ бишнаванд ва хоҳ аз шунидан рӯй тобанд, — зеро ки онҳо хонадони исьёнгар мебошанд, — вале хоҳанд донист, ки набие дар миёни онҳо буд.

⁶ Ва ту, эй писари одам, аз онҳо натарс ва аз суханони онҳо ҳаросон нашав, зеро ки хорҳо ва нешҳо дар гирди ту ҳастанд, ва ту дар миёни каждумон нишастай; лекин аз суханони онҳо ҳаросон нашав ва аз рӯйҳои онҳо натарс, зеро ки онҳо хонадони исьёнгар мебошанд.

⁷ Ва суханони Маро ба онҳо бигӯй, хоҳ бишнаванд ва хоҳ аз шунидан рӯй тобанд, зеро ки онҳо исьёнгар мебошанд.

⁸ Вале ту, эй писари одам, он чиро, ки Ман ба ту мегӯям, бишна; мисли ин хонадони исьёнгар осӣ нашав; даҳони худро бикшо ва он чиро, ки Ман ба ту медиҳам, бихӯр».

⁹ Ва ман назар кардам, ва инак дасте сӯи ман ёзонида шудааст, ва инак тӯморе дар он мебошад.

¹⁰ Ва онро пеши ман воз кард, ва рӯй ва пушти он навишта шуда буд, ва навҳа ва нола ва оҳу воҳ дар он навишта шуда буд.

БОБИ СЕЮМ

Ҳизқиёл ба вазифаи посбони хонадони Исроил гузошта шуд ва сазовори дидани ҷалоли Худованд гардид.

3 Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Он чиро, ки меёбӣ, бихӯр; ин тӯморро бихӯр, ва рафта, ба хонадони Исроил бигӯй».

² Ва ман даҳони худро кушодам, ва он тӯморро Ӯ ба ман хӯронид.

³ Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Шиками худро бихӯрон ва амъои худро аз ин тӯморе ки Ман ба ту медиҳам, пур кун». Ва ман хӯрдам, ва дар даҳонам мисли асал ширин буд.

⁴ Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Бархоста, назди хонадони Исроил бирав ва суханони Маро ба онҳо баён нам;»

⁵ Зеро назди қавме ки нутқаш муғлақ ва забонаш душворфаҳм бошад, фиристода намешавӣ, балки назди хонадони Исроил;

⁶ На назди қавмҳои бисъёри нутқашон муғлақ ва забонашон душворфаҳм, ки суханонашонро наметавонӣ бифаҳмӣ; агар ҳатто назди онҳо туро мефиристодам, онҳо ба ту гӯш меандохтанд;

⁷ Валекин хонадони Исроил намехоҳанд ба ту гӯш андозанд, чунки намехоҳанд ба Ман гӯш андозанд, зеро ки тамоми хонадони Исроил пешонии сахт ва дили сангин доранд.

⁸ Инак Ман рӯи туро ба муқобили рӯи онҳо сахт, ва пешонии туро ба муқобили пешонии онҳо сахт гардонидам.

⁹ Пешонии туро мисли алмосе ки аз санги хоро сахттар аст, гардонидам; аз онҳо натарс ва аз рӯйҳои онҳо ҳаросон нашав, зеро ки онҳо хонадони исьёнгар мебошанд».

¹⁰ Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Ҳамаи суханони Маро, ки ба ту мегӯям, дар дили худ ҷой деҳ ва бо гӯшҳои худ бишна;»

¹¹ Ва бархоста, назди ҷалои ватан шудагон, назди писарони қавми худ бирав, ва ба онҳо сухан ронда, бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд“! — хоҳ бишнаванд ва хоҳ аз шунидан рӯй тобанд».

¹² Ва маро Рӯҳи Худо боло бардошт, ва аз ақби худ садои ғулғулаи азиме шунидам: «Муборак аст ҷалоли Худованд аз макони Ӯ!»

¹³ Ва садои болҳои ҳайвонҳоро, ки ба ҳамдигар бармехӯрд, ва садои чархҳоро, ки назди онҳо буд, ва садои ғулғулаи азиме.

¹⁴ Ва Рӯҳи Худо маро бардошта бурд, ва ман бо талҳӣ ва изтиробӣ рӯҳи худ мерафтам, ва дасти Худованд бар ман қавӣ буд.

¹⁵ Ва назди ҷалои ватан шудагони Тал-Абиб, ки дар соҳили наҳри Кабар сокин буданд, ва ба ҷойҳое ки онҳо менишастанд, омадам; ва он ҷо дар миёни онҳо ҳафт рӯз нишастам, дар ҳолате ки моту мабхут будам.

¹⁶ Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз гузаштани ҳафт рӯз каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

¹⁷ «Эй писари одам! Ман туро барои хонадони Исроил дидбон таъин намудаам, ва ту каломро аз даҳони Ман шунида, онҳоро аз Ман огоҳ хоҳӣ намуд.

¹⁸ Ҳангоме ки Ман ба шарире бигӯям: „Албатта хоҳӣ мурд!“ — вале ту ўро огоҳ нақунӣ, ва сухане нагӯӣ барои он ки шарирро аз роҳи шариронаи ў огоҳ намоӣ, то ки ў зинда монад, он шарир дар гуноҳи худ хоҳад мурд, аммо хуни ўро Ман аз дасти ту талаб хоҳам кард.

¹⁹ Валекин агар ту шарирро огоҳ намоӣ, ва ў аз шарорати худ ва аз роҳи шариронаи худ тавба накунад, ў дар гуноҳи худ хоҳад мурд, ва ту ҷони худро наҷот додай.

²⁰ Ва агар одиле аз адолати худ даст кашада, ноинсофона амал намояд, ва Ман санги пешпое пеши ў бигузорам, то ки ў бимирад, — азбаски ту ўро огоҳ нанамудай, ў дар гуноҳи худ хоҳад мурд, ва аъмоли одилонае ки ў ба ҷо овардааст, ба ёд оварда нахоҳад шуд, валекин хуни ўро Ман аз дасти ту талаб хоҳам кард.

²¹ Ва ту агар одилро огоҳ намоӣ, то ки он одил гуноҳ накунад, ва ў гуноҳ накарда бошад, ў албатта зинда хоҳад монд, чунки огоҳиро қабул кардааст, ва ту ҷони худро наҷот додай».

Рӯъёи дуҷони ҷалоли Худованд.

²² Ва дар он ҷо дасти Худованд бар ман ниҳода шуд, ва Ў ба ман гуфт: «Бархоста, сӯи даштрӯя бирав, ва дар он ҷо Ман бо ту сухан хоҳам ронд».

²³ Ва ман бархоста, сӯи даштрӯя равона шудам, ва инак дар он ҷо ҷалоли Худованд, мисли ҷалоле ки назди наҳри Кабар дида будам, истодааст, ва ман бар рӯи худ афтадам.

²⁴ Ва Рӯҳи Худо дар ман дохил шуда, маро ба поҳоям бархезонид, ва бо ман сухан ронда, ба ман гуфт: «Рафта, худро андаруни хонаи худ бибанд.

²⁵ Ва ту, эй писари одам, — инак танобҳо бар ту ниҳода, туро бо онҳо бандубаст хоҳанд кард, ва ту ба миёни онҳо нахоҳӣ рафт.

²⁶ Ва Ман забони туро ба комат хоҳам часпонид, ва ту лол гардида, барои онҳо носеҳ нахоҳӣ буд, зеро ки онҳо хонадони исьёнгар мебошанд.

²⁷ Ва ҳангоме ки бо ту сухан ронам, даҳони туро воз хоҳам кард, ва ту ба онҳо хоҳӣ гуфт: „Худованд Худо чунин мегӯяд!“ Ҳар кӣ шунидан хоҳад — бишнавад, ва ҳар кӣ рӯй тофтанд хоҳад — рӯй тобад, зеро ки онҳо хонадони исьёнгар мебошанд.

БОБИ ЧОРУМ

Масал дар бораи хишти хом;

аломати муҳосираи Ерусалим.

4 Ва ту, эй писари одам, барои худ хишти хоме бигир, ва онро пеши худ бимон, ва шаҳреро, ки Ерусалим бошад, бар он нақш каш;

² Ва онро муҳосира намо, ва истеҳкомоте ба муқобили он бисоз, ва хокрезе назди он барпо кун, ва ўрдугоҳҳо бар зидди он барқарор намо, ва манҷаниқҳо дар гирди он ҷойгир кун.

³ Ва ту барои худ тобаи оҳанине бигир, ва онро чун девори оҳанине дар мобайни худат ва ин шаҳр бимон, ва рӯи худро ба сӯи он нигарон, ва он дар муҳосира хоҳад буд, ва ту онро муҳосира намо; ин аломате барои хонадони Исроил хоҳад буд.

⁴ Ва ту бар паҳлуи чапи худ бихоб, ва гуноҳи хонадони Исроилро бар он бимон: мувофиқи адади рӯзҳое ки бар он бихобӣ, гуноҳи онҳоро хоҳӣ бардошт.

⁵ Ва Ман солҳои гуноҳи онҳоро бо адади рӯзҳо барои ту муайян намудаам, ки сесаду навад рӯз хоҳад буд, ва ту гуноҳи онҳоро хоҳӣ бардошт.

⁶ Ва ҳангоме ки инро ба анҷом расонӣ, дубора бар паҳлуи рости худ бихоб, ва гуноҳи хонадони Яхудоро чил рӯз хоҳӣ бардошт: як рӯзро ба ҷои як сол, як рӯзро ба ҷои як сол Ман барои ту муқаррар намудаам.

⁷ Ва рӯи худро ба муҳосираи Ерусалим нигарон, дар ҳолате ки бозун ту бараҳна бошад, ва дар бораи он нубувват намо.

⁸ Ва инак Ман бар ту танобҳо ниҳодаам, ва ту то даме ки рӯзҳои муҳосираи худро ба анҷом нарасонӣ, аз як паҳлуи худ ба паҳлуи дигарат нахоҳӣ гашт.

⁹ Ва ту гандум ва ҷав, ва лӯбиё ва адас, ва арзан ва ҷуворӣ барои худ бигир, ва онҳоро дар як зарф биомез, ва аз онҳо хӯроке барои худ бипаз, ва дар муддати рӯзҳое ки бояд бар паҳлуи худ бихобӣ, яъне сесаду навад рӯз, онро хоҳӣ хӯрд.

¹⁰ Ва хӯроке ки мехӯрӣ, мувофиқи вазн, яъне рӯзе бист сиқл хоҳад буд; вақт-вақт онро хоҳӣ хӯрд.

¹¹ Ва обро мувофиқи андоза хоҳӣ нӯшид, ки ба шашьяки ҳин баробар бошад; вақт-вақт онро хоҳӣ нӯшид.

¹² Ва қурсҳои нони ҷав хоҳӣ хӯрд; ва онро дар пеши назари онҳо бар саргини одам хоҳӣ пухт».

¹³ Ва Худованд гуфт: «Бани-Исроил нони наҷиси худро дар миёни халқҳое ки наздашон онҳоро пароканда мекунам, ҳамин тавр хоҳанд хӯрд».

¹⁴ Ва ман гуфтам: «Ё Худоё Худовандо! Ҷони ман ҳаргиз наҷис нашудааст, ва аз кӯдакии худ то алҳол лоша ва даридашударо нахӯрдаам; ва гӯшти ганда ба даҳонам надаромадааст».

¹⁵ Ва ба ман гуфт: «Бидон, ки Ман ба ту саргини говро ба ҷои саргини одам иҷозат медиҳам; ва ту нони худро бар он хоҳӣ пухт».

¹⁶ Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Инак Ман муттакои нонро дар Ерусалим дарҳам хоҳам шикаст, ва нонро мувофиқи вазн ва бо ғами фардо хоҳанд хӯрд; ва обро мувофиқи андоза бо маъюси хоҳанд нӯшид.

¹⁷ Зеро ки нон ва оби онҳо камӣ хоҳад кард; ва онҳо бо навмедӣ ба ҳамдигар назар хоҳанд кард, ва дар гуноҳи худ талаф хоҳанд шуд.

БОБИ ПАНҶУМ

Масал дар бораи теги тез; аломати қаҳтӣ, вабо ва чанг.

5 Ва ту, эй писари одам, теги тезе барои худ бигир, покуи сартарошонро барои худ бигир, ва онро бар сари худ ва бар риши худ бирон; ва тарозуе барои худ гирифта, мӯйҳоро тақсим намо.

² Сеякашро андаруни шаҳр ба оташ бисӯзон, вақте ки рӯзҳои муҳосира ба анҷом расад; ва сеякашро гирифта, дар атрофи он бо теғ бизан, ва сеякашро ба бод пароканда намо, ва Ман аз ақиби онҳо шамшер хоҳам кашид.

³ Ва адади каме аз он мӯйҳо гирифта, онҳоро дар домани худ бибанд.

⁴ Ва аз онҳо боз бигир, ва онҳоро ба даруни оташ биандоз, ва онҳоро дар оташ бисӯзон; оташе аз он ба сӯи тамоми хонадони Исроил берун хоҳад омад».

⁵ Худованд Худо чунин мегӯяд: ин Ерусалим аст, ки Ман онро дар миёни халқҳо ҷойгир кардаам, ва дар гирди он — кишварҳоро.

⁶ Валекин он ба зидди дастурҳои Ман бадтар аз халқҳо, ва ба зидди фароизи Ман бадтар аз кишварҳое ки дар гирди он мебошанд, исьён кард; зеро ки онҳо аз дастурҳои Ман нафрат карданд, ва фароизи Маро пайравӣ нанамуданд.

⁷ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски шумо назар ба халқҳое ки дар гирди шумо мебошанд, зиёдтар бетартибӣ кардед, ва аз дастурҳои Ман нафрат намудед, ва фароизи Маро пайравӣ накардед, ва ҳатто бар тибқи дастурҳои халқҳое ки дар гирди шумо мебошанд, амал нанамудед,

⁸ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман низ ба ту зид ҳастам, ва андаруни ту дар пеши назари халқҳо довариҳо хоҳам намуд;

⁹ Ва бар ту, ба сабаби тамоми аъмоли зишти ту, корҳое хоҳам кард, ки ҳаргиз накардаам, ва мисли онҳо дигар нахоҳам кард.

¹⁰ Бинобар ин падарон андаруни ту писаронро хоҳанд хӯрд, ва писарон падарони худро хоҳанд хӯрд, ва Ман бар ту довариҳо хоҳам намуд, ва тамоми бақияи туро ба сӯи ҳар бод пароканда хоҳам кард.

¹¹ Бинобар ин ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, азбаски ту хонаи муқаддаси Маро бо тамоми қабохати худ ва бо тамоми аъмоли зишти худ палид кардай, Ман низ эътино нахоҳам кард, ва чашмам риққат нахоҳад овард, Ман низ раҳм нахоҳам кард.

¹² Сеяки мардумонат андаруни ту аз вабо хоҳанд мурд ва аз қаҳтӣ ба ҳалокат хоҳанд расид; ва сеяки дигар дар гирди ту аз шамшер хоҳанд афтод; ва сеяки боқиро Ман ба сӯи ҳар бод пароканда намуда, аз ақиби онҳо шамшер хоҳам кашид.

¹³ Ва чун ғазабам ба итмом расад, ва хашми Худро бар онҳо фуру резам, он гоҳ Ман тасалли хоҳам ёфт, ва онҳо, баъд аз он ки хашми Худро бар онҳо фуру рехта ба итмом расонам, хоҳанд донист, ки Ман, ки Худованд ҳастам, дар қаҳри Худ сухан рондаам.

¹⁴ Ва туро дар миёни халқҳое ки дар гирди ту мебошанд, дар назари ҳар роҳгузар ба харобӣ ва шармандагӣ гирифта хоҳам кард.

¹⁵ Ва ҳангоме ки бар ту бо хашм ва ғазаб ва мазамматҳои саҳт довариҳо намоям, ин барои халқҳое ки дар гирди ту мебошанд, сабаби нанг ва дашном ва ибрат ва даҳшат хоҳад буд; Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам.

¹⁶ Ҳангоме ки Ман тирҳои шадиди қаҳтиро, ки барои ҳалокат мебошанд, бифиристам, Ман онҳоро барои талаф кардани шумо хоҳам фиристонд, ва қаҳтиро бар шумо торафт саҳт хоҳам кард, ва муттакои нони шуморо дарҳам хоҳам шикаст;

¹⁷ Ва бар шумо қаҳтӣ ва ҳайвони даррандаро хоҳам фиристонд, то ки туро бефарзанд гардонанд, ва вабо ва хун андаруни ту гузар хоҳанд кард, ва шамшере бар ту равона хоҳам намуд; Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам.

БОБИ ШАШУМ

Мурочиат ба кӯҳҳои Исроил.

6 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: ² «Эй писари одам! Рӯи худро ба кӯҳҳои Исроил нигаронида, дар бораи онҳо нубувват намо,

³ Ва бигӯй: эй кӯҳҳои Исроил, каломи Худованд Худоро бишнавед! Худованд Худо ба кӯҳҳо ва теппаҳо, ба водиҳо ва дараҳо чунин мегӯяд: инак Ман шамшере бар шумо меоварам, ва баландиҳои шуморо нест хоҳам кард.

⁴ Ва қурбонгоҳҳои шумо валангор гардида, ҳайкалҳои шамсии шумо шикаста хоҳад шуд, ва мақтулони шуморо пеши бутҳои шумо хоҳам партофт.

⁵ Ва лошаҳои банӣ-Исроилро пеши бутҳои онҳо хоҳам гузошт; ва устухонҳои шуморо дар гирди қурбонгоҳҳои шумо пош хоҳам дод.

⁶ Дар ҳамаи иқоматгоҳҳои шумо шаҳрҳо хароб, ва баландиҳо валангор хоҳад шуд, то ки қурбонгоҳҳои

шумо хароб ва валангор шавад, ва бутҳои шумо шикаста нобуд гардад, ва ҳайкалҳои шамсии шумо нест шавад, ва аъмоли шумо маҳв гардад.

⁷ Ва андаруни шумо мақтулон хоҳанд афтод, ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Худованд бақияро маҳфуз хоҳад дошт.

⁸ Валекин бақияе нигоҳ хоҳам дошт, ва ҳангоме ки шумо дар кишварҳо пароканда гардед, аз шумо дар миёни халқҳо растагорони шамшер хоҳанд буд.

⁹ Ва растагорони шумо дар миёни халқҳо, дар қойҳои ки онҳоро ба асирий бурдаанд, Маро ба ёд хоҳанд овард, ки Ман дили зинкори онҳоро, ки аз Ман дур шуда буд, ва чашмони онҳоро, ки аз паси бутҳашон зино мекард, дарҳам шикастаам, ва онҳо барои бадихое ки илова ба тамоми аъмоли зишти худ кардаанд, аз худашон нафрат хоҳанд дошт,

¹⁰ Ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, ва Ман беҳуда нагуфтаам, ки бар онҳо ин мусибатро хоҳам овард».

Мамлакат ба харобӣ дучор гардидааст.

¹¹ Худованд Худо чунин мегӯяд: «Каф ба каф бизан ва бо пой худ заминро бикӯб, ва бигӯй: эй вой аз тамоми аъмоли зишти хонадони Исроил, ки аз шамшер, қаҳтӣ ва вабо хоҳанд афтод!

¹² Касе ки дур бошад, аз вабо хоҳад мурд, ва касе ки наздик бошад, аз шамшер хоҳад афтод, ва касе ки дар муҳосира боқӣ монда бошад, аз қаҳтӣ хоҳад мурд; ва Ман ғазаби Худро бар онҳо ба итмом хоҳам расонид.

¹³ Ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки мақтулони онҳо дар миёни бутҳои онҳо, дар гирди қурбонгоҳҳои онҳо, бар ҳар теппаи баланд, бар ҳамаи қуллаҳои кӯҳҳо, ва зери ҳар дарахти сабзу хуррам, ва зери ҳар дарахти пистаи сершоха, дар қое ки барои ҳамаи бутҳои худ атри гуворо меоварданд, биафтанд.

¹⁴ Ва Ман дасти Худро бар онҳо дароз карда, заминро дар ҳамаи иқоматгоҳҳои онҳо бештар аз биёбони Диблото валангор ва харобазор хоҳам гардонид; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам».

БОБИ ҲАФТУМ

Доварии саҳмгини Худо бар Исроил фаро расидааст.

7 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: ² «Ва ту, эй писари одам! Худованд Худо ба замини Исроил чунин мегӯяд: интиҳост! Бар чор канори замин интиҳо омадааст!

³ Алҳол интиҳо бар туст, ва Ман ғазаби Худро бар ту мефиристам, ва туро бар тибқи рафторат доварӣ хоҳам намуд, ва мувофиқи тамоми аъмоли зиштат ба ту талофӣ хоҳам дод.

⁴ Ва чашмам бар ту риққат нахоҳад овард, ва Ман раҳм нахоҳам кард, балки ба ту бар тибқи рафтор ва аъмоли зишти ту, ки андаруни туст, подош хоҳам дод; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам».

⁵ Худованд Худо чунин мегӯяд: «Фалокат, инак фалокати беназир меояд.

⁶ Интиҳо меояд, интиҳо меояд; он ба зидди ту қиём намудааст; инак, меояд.

⁷ Завол сӯи ту меояд, эй сокини замин! Вақт мерасад, он рӯз наздик аст, ки дар ивази нидоҳои шодиёна бар кӯҳҳо ҳарҷумарҷ барпо мешавад.

⁸ Алҳол хашми Худро ба зудӣ бар ту фуру хоҳам рехт, ва ғазаби Худро бар ту ба итмом хоҳам расонид, ва туро бар тибқи рафторат доварӣ хоҳам намуд, ва мукофоти тамоми аъмоли зиштатро ба ту хоҳам дод.

⁹ Ва чашмам риққат нахоҳад овард, ва Ман раҳм нахоҳам кард; ба ту бар тибқи рафтор ва аъмоли зишти ту, ки андаруни туст, подош хоҳам дод; ва хоҳед донист, ки Ман Худованди қазодиханда ҳастам.

¹⁰ Инак он рӯз! Инак меояд: завол берун омадааст, чӯбдаст ғунча бастааст, бадқасдӣ гул кардааст.

¹¹ Зулм қиём намуда, чӯбдасти шарорат гардидааст; на аз онҳо, ва на аз анбӯҳи онҳо, ва на аз ғулғулаи онҳо осоре нахоҳад монд, ва касе боқӣ нахоҳад монд, ки ба онҳо навҳа кунад.

¹² Вақт расидааст, он рӯз омадааст; касе ки харида бошад, бигзор шодӣ накунад, ва касе ки фурухта бошад, бигзор мотам нагирад, зеро ки ғазаб бар тамоми анбӯҳи онҳост.

¹³ Зеро касе ки фурухта бошад, сӯи чизе ки фурухтааст, нахоҳад баргашт, гарчанде ки қони онҳо ҳанӯз дар қайди ҳаёт бошад; чунки рӯё дар бораи тамоми анбӯҳи онҳост, ва касе нахоҳад баргашт, ва ҳар кас қонашро ба гуноҳи худаш барбод хоҳад дод, ва онҳо истодагӣ натавонанд кард.

¹⁴ Карнай навохтаанд, ва ҳама чизро муҳайё кардаанд, валекин касе ба ҷанг намеравад; зеро ки ғазаби Ман бар тамоми анбӯҳи онҳост.

¹⁵ Шамшер аз берун аст, ва вабо ва қаҳтӣ — аз дарун; касе ки дар саҳрост, аз шамшер хоҳад мурд, ва касе ки дар шаҳр аст, қаҳтӣ ва вабо кори варо тамои хоҳанд кард.

¹⁶ Растагорони онҳо хоҳанд гурехт, ва бар кӯҳҳо мисли кабӯтарони дараҳо хоҳанд буд; ҳар яке аз онҳо ба сабаби гуноҳи худ оҳу нола хоҳанд кард.

¹⁷ Ҳамаи дастҳо бемаҷол, ва ҳамаи зонуҳо мисли об беҳол хоҳад шуд.

¹⁸ Ва палос дар бар хоҳанд кард, ва ларза онҳоро фаро хоҳад гирифт; ва бар ҳамаи рӯйҳо хиҷолат дида хоҳад шуд, ва мӯйсари ҳамаашон тарошида хоҳад шуд.

¹⁹ Нуқраи худро онҳо ба кӯчаҳо хоҳанд партофт, ва тиллои онҳо чизи наҷисе ҳисоб хоҳад ёфт; нуқра ва тиллои онҳо дар рӯзи қаҳри Худованд онҳоро

халосӣ натавонад дод; онҳо чони худро аз он сер, ва амъои худро пур натавонанд кард, зеро ки он ба гуноҳи онҳо сабаб шудааст.

²⁰ Ва асбоби зебу зинати худро, ки аз он мебошад, онҳо боиси ифтихор гардониданд, ва бутҳои зишт ва қабехи худро аз он сохтаанд; барои ҳамин ҳам Ман онро барояшон ба чизи наҷисе табдил хоҳам дод.

²¹ Ва онро ба дасти бегонаҳо барои ғорат, ва ба шарирони замин барои тороҷ хоҳам супурд; ва онҳо онро палид хоҳанд кард.

²² Ва рӯи Худро аз онҳо хоҳам гардонид, ва ниҳонгоҳи Маро палид хоҳанд кард; ва тороҷгарон ба он дохил шуда, онро палид хоҳанд кард.

²³ Занҷир бисоз, зеро ки замин аз қиноятҳои хунин пур шудааст, ва шаҳр аз зулм мамлӯ аст.

²⁴ Ва Ман шариртарини халқҳоро хоҳам овард, ва хонаҳои онҳоро соҳиб хоҳанд шуд; ва ба ғурури зӯроварон хотима хоҳам дод, ва ҷойҳои муқаддаси онҳо палид хоҳанд шуд.

²⁵ Тахлука меояд; ва сулҳу осоиштагӣ талаб хоҳанд кард, вале ёфт нахоҳад шуд.

²⁶ Фалокат бар фалокат меояд, ва овоза бар овоза ба гӯш мерасад; ва рӯёе аз набӣ талаб хоҳанд кард, вале дастур аз коҳин, ва машварат аз пирон барҳам хоҳад хӯрд.

²⁷ Подшоҳ мотам хоҳад гирифт, ва раис пероҳани саргумӣ хоҳад пӯшид, ва дастҳои қавми замин ба ларза хоҳад омад; бар тибқи рафторашон бо онҳо амал хоҳам кард, ва мувофиқи қиноятшошон онҳоро доварӣ хоҳам намуд; ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам».

БОБИ ҲАШТУМ

Рӯёи сеюми ҷалол.

8 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли шашум, дар рӯзи панҷуми моҳи шашум, ман дар хонаи худ нишаста будам, ва пирони Яҳудо пеши ман нишаста буданд, ва дар он ҷо дасти Худованд Худо бар ман фурӯд омад.

² Ва ман дидам, ки инак сурате мисли намуди оташ буд; аз намуди камараш то поён — оташ, ва аз камараш то боло мисли намуди дурахше, мисли барқе буд.

³ Ва чизе мисли даст дароз карда, маро аз мӯи сарам қапид, ва Рӯҳи Худо маро дар мобайни замин ва осмон бардошт, ва маро дар рӯёҳои Худо ба Ерусалим, ба даҳани дарвозаи дохилӣ, ки рӯ ба ҷониби шимол буд, овард, ки дар он ҷо бути рашки рашкангез гузошта шуда буд.

⁴ Ва инак дар он ҷо ҷалоли Худои Исроил мисли он намуде буд, ки ман дар даштрӯя дида будам.

⁵ Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Чашмонатро ба тарафи роҳи шимолӣ баланд кун». Ва ман чашмонамро ба тарафи роҳи шимолӣ баланд кардам, ва инак ба тарафи шимолӣ дарвозаи

қурбонгоҳ ин бути рашкро назди даромадгоҳ дидам.

⁶ Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Оё ту он чиро, ки онҳо мекунанд, мебинӣ? Он қорҳои зишти азимеро, ки хонадони Исроил дар ин ҷо мекунанд, то ки Ман аз хонаи муқаддаси Худ дур шавам? Валекин ту боз қорҳои зишти азимтарро хоҳӣ дид».

⁷ Ва маро назди даромадгоҳи саҳн овард, ва ман назар кардам, ва инак сӯрохе дар девор буд.

⁸ Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Деворро бикан». Ва ман деворро кандам, ва инак даромадгоҳе пайдо шуд.

⁹ Ва ба ман гуфт: «Дохил шав ва қорҳои зишти нафратангезро, ки онҳо дар ин ҷо мекунанд, бубин».

¹⁰ Ва ман дохил шуда, дидам, ва инак ҳар гуна нақшҳои хазандагон ва ҳайвонҳои наҷис, ва ҳамаи бутҳои хонадони Исроил бар девор гирдогирд ҳақ карда шудааст.

¹¹ Ва ҳафтод нафар аз пирони хонадони Исроил пеши онҳо истодаанд, ва Язаныё ибни Шофон дар миёни онҳо истодааст, ва ҳар яке маҷмари худро дар даст дорад, ва бӯи абри бухур боло мебарояд.

¹² Ва ба ман гуфт: «Оё ту, эй писари одам, он чиро, ки пирони хонадони Исроил дар ториқӣ, ҳар яке дар ҳучраҳои бутпарастии худ мекунанд, дидӣ? Зеро ки мегӯянд: „Худованд моро намебинад, Худованд ин заминро тарк кардааст“».

¹³ Ва ба ман гуфт: «Боз қорҳои зишти азимтарро, ки онҳо мекунанд, хоҳӣ дид».

¹⁴ Ва маро ба даҳани дарвозаи хонаи Худованд, ки ба тарафи шимол буд, овард, ва инак дар он ҷо заноне нишастаанд, ки барои Таммуз † навҳагарӣ мекунанд.

¹⁵ Ва ба ман гуфт: «Оё дидӣ, эй писари одам? Боз қорҳои зишти аз ин азимтарро хоҳӣ дид».

¹⁶ Ва маро ба саҳни дохилии хонаи Худованд овард, ва инак назди дари даромади толори маъбади Худованд, дар миёни равоқ ва қурбонгоҳ, тақрибан бисту панҷ кас истодаанд, ки пуштшошон ба толори маъбади Худованд ва рӯйшошон ба тарафи шарқ мебошад, ва онҳо ба тарафи шарқ ба офтоб сачда мекунанд.

¹⁷ Ва ба ман гуфт: «Оё дидӣ, эй писари одам? Оё барои хонадони Яҳудо қардани чунин қорҳои зишт, ки дар ин ҷо мекунанд, кам аст, ки боз онҳо заминро аз зулм пур мекунанд ва ба роҳи бутпарастӣ баргашта, Маро ба ғзаб меоваранд? Инак онҳо навдаеро ба биниҳои худ медоранд».

¹⁸ Бинобар ин Ман низ бо ғзаб амал хоҳам намуд; чашмам риққат нахоҳад овард, ва Ман раҳм нахоҳам кард, ва ҳарчанд ба гӯшҳои Ман бо овози баланд бихонанд, онҳоро иҷобат нахоҳам намуд».

† Таммуз — худои бобилӣ-шумерӣ, ки рамзи қуввати табиат ҳисоб меёфт, қуввате ки дар фасли зимистон хобида, баъд боз аз гармии офтоб бедор мешудааст.

БОБИ НҶҲУМ

Рӯъёи куштори бузург дар Ерусалим.

9 Ва бо овози баланде ба самъи ман хонда, гуфт: «Бигзор амалдорони шаҳр наздик шаванд, ва ҳар кас олати ҳалокатовари худро дар дасташ дошта бошад».

² Ва инак шаш нафар аз роҳи дарвозаи боло, ки рӯ ба ҷониби шимол буд, омаданд, ва ҳар кадомро олати харобкунандаш дар дасташ буд, ва дар миёни онҳо як мард либоси катон дар тан дошт, ва дар камараш лавозимоти хатнависӣ буд; ва онҳо омада, назди қурбонгоҳи мисин истоданд.

³ Ва ҷалоли Худои Исроил аз болои каррубӣ, ки бар он буд, ба остонаи маъбад баромад; ва он мардро, ки либоси катон дар тан дошт, ва лавозимоти хатнависӣ дар камараш буд, даъват намуд.

⁴ Ва Худованд ба вай гуфт: «Аз миёнаи шаҳр, яъне аз миёнаи Ерусалим гузар намо, ва бар пешонии одамоне ки дар бораи ҳамаи қорҳои зиште ки андаруни он карда мешавад, оҳу фиғон мекунанд, аломате бигузр».

⁵ Ва ба онҳо ба самъи ман гуфт: «Аз ақиби ин мард дар шаҳр гузар кунед ва зарба занед: бигзор чашмонатон риққат наоварад, ва раҳм накунед.

⁶ Пирон, ҷавонон ва духтарон, ва кӯдакон ва занонро кушта нобуд кунед, валекин ба ҳар касе ки бар худ аломат дорад, наздик нашавед, ва аз хонаи муқаддаси Ман оғоз намоед». Ва онҳо аз пироне ки пеши хона буданд, оғоз карданд.

⁷ Ва ба онҳо гуфт: «Маъбадро палид кунед ва саҳнҳоро аз мақтулон пур карда, берун равед». Ва онҳо берун рафтанд, ва дар шаҳр зарба задан гирифтанд.

⁸ Ва ҳангоме ки онҳо зарба мезаданд, ва ман боқӣ мондам, бар рӯи худ афтада, фаръёд кашидам, ва гуфтам: «Ё Худоё Худовандо! Оё Ту, чун ғазабатро бар Ерусалим фуру резӣ, тамоми бақияи Исроилро несту нобуд хоҳӣ кард?»

⁹ Ва ба ман гуфт: «Ҷуноҳи хонадони Исроил ва Яҳудо бағоят азим аст, ва ин замин аз хун пур шудааст, ва ин шаҳр аз беадолатӣ пур аст; зеро ки онҳо мегӯянд: „Худованд ин заминро тарк кардааст, ва Худованд намебинад“.

¹⁰ Бинобар ин чашми ман низ риққат нахоҳад овард, ва Ман раҳм нахоҳам кард: подоши рафторашонро бар сарашон хоҳам овард».

¹¹ Ва инак марде ки либоси катон дар тан дошт, ва лавозимоти хатнависӣ дар камараш буд, ҷавоб гардонда, гуфт: «Ҳар он чи Ту амр фармудӣ, ба ҷо овардам».

БОБИ ДАҲУМ

Рӯъёи чархҳои иборат аз сангҳои ёқути кабуд бо каррубӣён.

10 Ва ман дидам, ва инак бар фалаке ки болои сари каррубӣён буд, чизе мисли санги ёқути кабуд, мисли намуди сурати тахт бар онҳо намудор шуд.

² Ва Худо ба марде ки либоси катон дар тан дошт, мурочиат намуда, гуфт: «Дар миёни чархҳои зери каррубӣён дохил шав ва муштхоятро аз ахгарҳои оташе ки дар миёни каррубӣён аст, пур карда, бар шаҳр парто». Ва ӯ дар пеши назари ман дохил шуд.

³ Ва ҳангоме ки он мард дохил шуд, каррубӣён ба тарафи ростии маъбад истода буданд, ва абр саҳни дохилиро пур кард.

⁴ Ва ҷалоли Худованд аз болои каррубӣ ба остонаи маъбад баромад, ва абр хонаро пур кард, ва саҳн аз дурахши ҷалоли Худованд пур шуд.

⁵ Ва садои болҳои каррубӣён то саҳни берунӣ шунида шуд, ба монанди овози Худои Қодир, вақте ки ӯ сухан меронад.

⁶ Ва ҳангоме ки ӯ ба марди катонпӯш амр фармуда гуфт: «Оташро аз миёни чархҳо, аз миёни каррубӣён бигир», он мард дохил шуда, назди чарх истод,

⁷ Ва каррубӣе дасти худро аз миёни каррубӣён ба оташе ки дар миёни каррубӣён буд, дароз кард, ва онро бардошта, ба ҳавучҳои марди катонпӯш дод, ва ӯ онро гирифта, берун рафт.

Тасвири намуди каррубӣён.

⁸ Ва дидам, ки дар зери болҳои каррубӣён тарҳи дасти одам намудор шуд.

⁹ Ва ман дидам, ва инак чор чарх назди каррубӣён, яъне як чарх назди як каррубӣ, ва чархи дигар назди каррубӣи дигар намудор шуд, ва намуди чархҳо мисли санги забарҷад буд.

¹⁰ Ва намудашон тавре буд, ки ҳар чорашон як сурат доштанд, гӯё ки чархе тақотӯи чарх бошад.

¹¹ Онҳо чун роҳ мерафтанд, ба чор самти худ мерафтанд, дар вақти рафтанишон рӯй намегардониданд, зеро ба самте ки сар сӯи он менигарист, мерафтанд, ва дар вақти рафтанишон рӯй намегардониданд.

¹² Ва тамоми ҷисмашон, ва пуштҳошон, ва дастҳошон, ва болҳошон, ва чархҳо, — чархҳои ҳар чорашон, — гирдогирд пур аз чашмон буд.

¹³ Ин чархҳо, чунон ки ба гӯши ман расид, ғилдирак номида шуданд.

¹⁴ Ва ҳар якеро чор рӯй буд: як рӯяш — рӯи каррубӣ, ва рӯи дуюмаш — рӯи одам, ва сеюмаш — рӯи шер, ва чорумаш — рӯи уқоб.

¹⁵ Ва каррубӣён сууд карданд. Ин ҳамон ҳайвоне буд, ки назди наҳри Кабар дида будам.

¹⁶ Ва ҳангоме ки каррубӣён роҳ мерафтанд, чархҳо низ назди онҳо роҳ мерафтанд; ва ҳангоме

ки каррубиён болҳои худро бармеафроштанд, то аз болои замин сууд намоянд, чархҳо низ аз назди онҳо рӯй намегардониданд:

¹⁷ Ҳангоми истоданашон меистоданд, ва ҳангоми сууд карданашон бо онҳо сууд мекарданд, зеро ки рӯҳи ҳайвон дар онҳо буд.

¹⁸ Ва ҷалоли Худованд аз болои остонаи маъбад берун омад, ва бар каррубиён истод,

¹⁹ Ва каррубиён болҳои худро барафроштанд, ва дар пеши назари ман аз замин сууд карда, берун рафтанд, ва чархҳо назди онҳо буданд; ва дар даҳани дарвозаи шарқии хонаи Худованд истоданд, ва ҷалоли Худои Исроил аз боло бар онҳо буд.

²⁰ Ин ҳамои ҳайвоне буд, ки зери пойи Худои Исроил назди наҳри Кабар дида будам, ва ман дониستم, ки инҳо каррубиёнанд.

²¹ Ҳар якеро чор рӯй буд, ва ҳар яке чор бол дошт; ва сурати дастҳои одам зери болҳошон буд.

²² Ва сурати рӯйҳошон ҳамон рӯйҳое буд, ки назди наҳри Кабар дида будам; намуди онҳо айни ҳамон буд; ҳар кадомашон ба самти рӯи худ мерафтанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Рӯё дар бораи ҷазо додани сардорон.

11 Ва Рӯҳи Худо маро бардошта, назди дарвозаи шарқии хонаи Худованд, ки рӯ ба ҷониби шарқ буд, овард, ва инак ба даҳани дарвоза бисту панҷ мард буданд; ва ман дар миёни онҳо сарварони қавм — Язанъё ибни Аззур ва Фалатъё ибни Баноёро дидам.

² Ва Худованд ба ман гуфт: «Эй писари одам! Инҳо касоне ҳастанд, ки тадбирҳои шарирона меандешанд, ва дар ин шаҳр машваратҳои бад медиҳанд,

³ Ва мегӯянд: „Вақти хонасозӣ наздик нест; ин шаҳр дег аст, ва мо — гӯшт“.

⁴ Бинобар ин ба муқобили онҳо нубувват намо, эй писари одам, нубувват намо!»

⁵ Ва Рӯҳи Худованд бар ман нозил шуда, ба ман гуфт: «Бигӯй, ки Худованд чунин мегӯяд: шумо, эй хонадони Исроил, ин тавр сухан меронед, валекин андешаҳои дили шуморо Ман медонам.

⁶ Бисъёр касонро шумо дар ин шаҳр куштаед, ва кӯчаҳои онро аз мақтулон пур кардаед.

⁷ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: мақтулони шумо, ки андаруни он гузоштаед, гӯшт мебошанд; ва он — дег аст; валекин шуморо ман аз даруни он берун хоҳам овард.

⁸ Шумо аз шамшер метарсед, вале Ман шамшерро бар шумо хоҳам овард, мегӯяд Худованд Худо.

⁹ Ва шуморо аз даруни он берун хоҳам овард, ва шуморо ба дасти бегонаҳо хоҳам супурд, ва бар шумо доварӣ хоҳам кард.

¹⁰ Аз шамшер хоҳед афтод; назди сарҳади Исроил бар шумо доварӣ хоҳам кард, ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

¹¹ Ин шаҳр барои шумо дег нахоҳад буд, ва шумо андаруни он гӯшт нахоҳед буд; назди сарҳади Исроил бар шумо доварӣ хоҳам кард.

¹² Ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, ки шумо бар тибқи фароизи Ман рафтор накардед ва дастурҳои Маро ба ҷо наовардед, балки бар тибқи дастурҳои халқҳое ки дар гирди шумо мебошанд, амал кардед».

¹³ Ва чунин воқеъ шуд, ки чун нубувват менамудам, Фалатъё ибни Баноё мурд; ва ман бар рӯи худ афтодам ва бо овози баланд фаръёд зада, гуфтам: «Ё Худоё Худовандо! Наҳод ки Ту бақияи Исроилро тамоман несту нобуд мекунӣ?»

Ваъдаи маҳфуз доштани бақия.

¹⁴ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

¹⁵ «Эй писари одам! Бародаронат, бародаронат, одамони наздикат, ва тамоми хонадони Исроил саросар касоне мебошанд, ки дар бораи онҳо сокинони Ерусалим мегӯянд: „Онҳо аз Худованд дур шудаанд; ин замин ба мо барои тасарруф дода шудааст“.

¹⁶ Бинобар ин бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: агарчи Ман онҳоро дур андохтаам, ва агарчи онҳоро дар кишварҳои пароканда кардаам, валекин Ман барои онҳо дар кишварҳое ки ба он ҷо омадаанд, андак замоне паноҳгоҳи муқаддасе будам“.

¹⁷ Бинобар ин бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: ва Ман шуморо аз миёни қавмҳо ҷамъ хоҳам кард, ва шуморо аз кишварҳое ки дар онҳо пароканда шудаед, фароҳам хоҳам овард, ва замини Исроилро ба шумо хоҳам дод“.

¹⁸ Ва ба он ҷо хоҳанд омад, ва тамоми бутҳои қабехи онро, ва тамоми санамҳои зишти онро аз он дур хоҳанд кард.

¹⁹ Ва Ман ба онҳо дили ягонае хоҳам дод, ва рӯҳи тозае андаруни онҳо хоҳам ниҳод, ва дили сангинро аз ҷисми онҳо дур хоҳам кард, ва дили гӯшти ба онҳо хоҳам бахшид,

²⁰ То ки бар тибқи фароизи Ман рафтор намоянд ва дастурҳои Маро риоя кунанд ва онҳоро ба ҷо оваранд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд.

²¹ Валекин дар ҳаққи онҳое ки дилашон ба бутҳои қабех ва зишташон моил мешавад, Ман подоши рафтори онҳоро бар сарашон хоҳам овард, мегӯяд Худованд Худо».

Ҷалоли Худованд Ерусалимро тарк мекунад.

²² Ва каррубиён болҳои худро барафроштанд, ва чархҳо назди онҳо буданд, ва ҷалоли Худои Исроил аз боло бар онҳо буд.

²³ Ва ҷалоли Худованд аз даруни шаҳр сууд кард, ва бар кӯҳе ки ба тарафи шарқии шаҳр воқеъ аст, таваққуф намуд.

²⁴ Ва дар рӯё Рӯҳи Худо маро бардошт ва ба кишвари калдониён назди ҷалои ватан шудагон овард; ва рӯёе ки ман дидам, аз ман ғоиб шуд;

²⁵ Ва ман тамоми калимоти Худовандро, ки Ё ба ман зоҳир сохт, ба ҷалои ватан шудагон баён намудам.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Рӯё дар бораи наздик будани асирий.

12 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Ту андаруни хонадони исьёнгар сукунат дорӣ, ки онҳо чашмон барои дидан доранд, вале намебинанд, ва онҳо гӯшҳо барои шунидан доранд, вале намешунаванд, зеро ки онҳо хонадони исьёнгар мебошанд.

³ Ва ту, эй писари одам, барои худ бисоти ҷалои ватанро муҳайё намое, ва рӯзона дар пеши назари онҳо муҳочират кун, ва аз макони худ ба макони дигар дар пеши назари онҳо муҳочират кун; шояд инро дида, фаҳм кунанд, агарчи хонадони исьёнгар мебошанд.

⁴ Ва бисоти худро, ҳамчун бисоти ҷалои ватан, рӯзона дар пеши назари онҳо берун овар, ва худат шомгоҳ дар пеши назари онҳо, ҳамчун касоне ки барои ҷалои ватан берун мераванд, берун рав.

⁵ Дар пеши назари онҳо барои худ рахнае дар девор карда, аз он берун овар.

⁶ Дар пеши назари онҳо бар китфат бимон, дар торикӣ берун овар, рӯи худро бипӯшон, то ки заминро набинӣ, зеро ки туро аломате барои хонадони Исроил гардонидам».

⁷ Ва ман тавре ки ба ман амр фармуда шуд, амал кардам: бисоти худро, ҳамчун бисоти ҷалои ватан, рӯзона берун овардам, ва шомгоҳ барои худ бо даст рахнае дар девор кардам; дар торикӣ берун овардам, дар пеши назари онҳо бар китфам гузоштам.

⁸ Ва бомдодон каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

⁹ «Эй писари одам! Оё хонадони Исроил, ки хонадони исьёнгар мебошанд, ба ту нагуфтанд: „Ин чӣ кор аст, ки мекунӣ?“

¹⁰ Ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: ин ваҳй дар бораи раисест, ки дар Ерусалим мебошад, ва дар бораи тамоми хонадони Исроил, ки андаруни он сокинанд“.

¹¹ Бигӯй: „Ман аломате барои шумо ҳастам; чунон ки амал кардам, ончунон ба онҳо амал карда хоҳад шуд: онҳо ҷалои ватан шуда, ба асирий хоҳанд рафт“.

¹² Ва раисе ки дар миёни онҳост, дар торикӣ бисоти худро бар китфаш гузошта, берун хоҳад рафт; рахнае дар девор хоҳанд кард, то ки ўро аз он

берун оваранд; ў рӯи худро хоҳад пӯшонид, то ки заминро бо чашми худ набинад.

¹³ Ва Ман доми Худро бар ў хоҳам афканд, ва ў дар тӯри Ман хоҳад афтод, ва ўро ба Бобил, ба замини калдониён хоҳам овард, ва ў онро нахоҳад дид, ва дар он ҷо хоҳад мурд.

¹⁴ Ва ҳамаи онҳоро, ки дар гирду пеши ў ҳастанд, мададгори ў ва тамоми қўшуни ўро ба сӯи ҳар бод пароканда намуда, аз ақиби онҳо шамшер хоҳам кашид.

¹⁵ Ва ҳангоме ки онҳоро дар миёни халқҳо пароканда намоям ва онҳоро дар кишварҳо парешон созам, онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

¹⁶ Валекин адади камеро аз онҳо аз шамшер, аз қаҳтӣ ва аз вабо боқӣ хоҳам гузошт, то ҳамаи корҳои зишти худро дар миёни халқҳое ки ба он ҷо мераванд, ҳикоят кунанд, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам».

Асирии Исроил даранг нахоҳад кард.

¹⁷ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

¹⁸ «Эй писари одам! Нони худро бо ларза бихӯр, ва оби худро бо изтироб ва андӯх бинӯш.

¹⁹ Ва ба қавми ин замин бигӯй: „Худованд Худо дар ҳаққи сокинони Ерусалим, дар ҳаққи замини Исроил чунин мегӯяд: онҳо нони худро бо андӯх хоҳанд хӯрд, ва оби худро бо яъс хоҳанд нӯшид, чунки замини онҳо аз боиси ситамгарии ҳамаи сокинонаш аз фаровонии он маҳрум хоҳад шуд.“

²⁰ Ва шаҳрҳои маскун хароб хоҳад гардид, ва ин замин валангор хоҳад шуд, ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам“».

²¹ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

²² «Эй писари одам! Шуморо дар замини Исроил ин зарбулмасал чист, ки мегӯед: „Айём тӯл мекашад, ва ҳар рӯё нест мешавад“?

²³ Бинобар ин ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман ин зарбулмасалро барҳам хоҳам дод, ва онро дигар дар Исроил истеъмол нахоҳанд кард“; лекин ба онҳо бигӯй: айём наздик аст, ва иҷрои ҳар рӯё қариб.

²⁴ Зеро ки ҳеҷ рӯё ботил ва пешгӯии тамаллуқомез дар хонадони Исроил дигар нахоҳад буд.

²⁵ Зеро Ман, ки Худованд ҳастам, сухан хоҳам гуфт, ва сухане ки Ман бигӯям, ба амал хоҳад омад, ва дигар даранг нахоҳад кард, зеро ки дар айёми шумо, эй хонадони исьёнгар, сухане хоҳам гуфт ва онро ба ҷо хоҳам овард, мегӯяд Худованд Худо“.

²⁶ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

²⁷ «Эй писари одам! Инак хонадони Исроил мегӯянд: „Рӯёе ки ў мебинад, барои айёми кашол аст, ва ў барои замонҳои дур нубувват мекунад“.

²⁸ Бинобар ин ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: ҳеҷ каломи Ман дигар даранг нахоҳад кард: сухане ки Ман бигӯям, ба амал хоҳад омад, мегӯяд Худованд Худо“».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Фош кардани анбиёи козиб.

13 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Дар бораи анбиёи Исроил, ки нубувват мекунад, нубувват намо, ва ба онҳое ки ба дилхоҳи худ нубувват мекунад, бигӯй: „Каломи Худовандро бишнавед!“»

³ Худованд Худо чунин мегӯяд: «Вой бар ҳоли анбиёи разиле ки рӯҳи худро пайравӣ менамоёнд, бе он ки рӯёе дида бишанд!

⁴ Анбиёи ту, эй Исроил, мисли рӯбоҳон дар харобазор мебошанд.

⁵ Шумо ба рахнаҳо набаромадед ва деворе барои хонадони Исроил барпо накардед, то ки онҳо дар рӯзи Худованд дар ҷанг истодагӣ намоёнд.

⁶ Рӯёи ботил мебинанд ва бардурӯғ фол кушода, мегӯянд: „Худо мегӯяд“, ва ҳол он ки онҳоро Худованд нафиристодааст; ва умедвор мешаванд, ки суханашон ба амал хоҳад омад.

⁷ Оё шумо рӯёи ботил надидед, ва бардурӯғ фол кушода, нагуфтед: „Худованд мегӯяд“, ва ҳол он ки Ман чизе нагуфтаам?»

⁸ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд. «Азбаски шумо суханони ботил гуфтаед ва рӯёи бардурӯғ дидаед, ба ин сабаб инак Ман ба шумо зид ҳастам, мегӯяд Худованд Худо.

⁹ Ва дасти Ман бар анбиёе ки рӯёи ботил мебинанд ва бардурӯғ фол мекушоёнд, тӯло хоҳад буд; онҳо дар шӯрои қавми Ман дохил нахоҳанд буд, ва дар дафтари хонадони Исроил навишта нахоҳанд шуд, ва ба замини Исроил нахоҳанд омад; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

¹⁰ Азбаски онҳо қавми Маро дар иштибоҳ андохта, мегуфтанд: „Сулҳу осоиштагӣ“, ва ҳол он ки сулҳу осоиштагӣ набуд, ва ҳангоме ки ин қавм таворае месохтанд, онҳо онро бо лои нобоб андова мекарданд,

¹¹ Пас ба онҳое ки бо лои нобоб андова мекунад, бигӯй, ки он тавора хоҳад афтод; борони сел хоҳад борид, ва шумо, эй сангҳои жола, фурӯ хоҳед рехт, ва боди сахт онро хоҳад шикофт.

¹² Ва инак, ҳангоме ки он девор фурӯ ғалтад, оё ба шумо нахоҳанд гуфт: „Кучост он андовае ки андуда будед?“

¹³ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман дар ғзаби Худ боди сахтро ба шикофтан амр хоҳам кард, ва дар хашми Ман борони сел хоҳад борид, ва сангҳои жола низ дар ғзаби ҳалокатовар.

¹⁴ Ва Ман он деворро, ки шумо бо лои нобоб андова кардаед, хароб намуда, бар замин фурӯ хоҳам ғалтонид, ба тавре ки таҳкурсии он намоён гардад, ва ҳангоме ки он фурӯ ғалтад, шумо андаруни он ба ҳалокат хоҳед расид, ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

¹⁵ Ва Ман ғзаби Худро бар он девор ва бар онҳое ки онро бо лои нобоб андова кардаанд, ба итмом расонида, ба шумо хоҳам гуфт: ин девор нест шуд, ва онҳое ки онро андова карда буданд, несту нобуд гардиданд,

¹⁶ Яъне он анбиёи Исроил, ки дар бораи Ерусалим нубувват мекунад ва барояш рӯёи сулҳу осоиштагиро мебинанд, ва ҳол он ки сулҳу осоиштагӣ нест, мегӯяд Худованд Худо.

¹⁷ Ва ту, эй писари одам, рӯи худро ба тарафи духтарони қавми худ, ки ба дилхоҳи худ нубувват мекунад, бигардон ва дар ҳаққи онҳо нубувват намо.

¹⁸ Ва бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: вой бар ҳоли онҳое ки бозубандҳои ҷоду барои ҳар бозуе медӯзанд, ва чодирҳои барои сари ҳар қомате месозанд, то ки ҷонҳоро сайд кунанд! Оё шумо ҷонҳои қавми Маро сайд мекунед, то ки ҷонҳои худро зинда нигоҳ доред?“

¹⁹ Ва Маро пеши қавми Ман барои як мушт ҷав ва як бурда нон беҳурмат мекунед, ва ба қавми Ман, ки ба суханони дурӯғ гӯш медиҳанд, дурӯғ гуфта, ҷонҳое, ки набояд бимиранд, мемиронед, ва ҷонҳое, ки набояд зинда монанд, зинда мемононед.

²⁰ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба бозубандҳои ҷодуи шумо зид ҳастам, ки ба воситаи онҳо ҷонҳоро мисли паррандагон сайд мекунед, ва Ман онҳоро аз болои бозуҳотон хоҳам канд, ва ҷонҳое, ки шумо сайд мекунед, раҳой хоҳам дод, то ки он ҷонҳо парида раванд.

²¹ Ва чодирҳои шуморо хоҳам дарронид, ва қавми Худро аз дасти шумо раҳо хоҳам кард, ва онҳо дар дастатон дигар мавриди сайд нахоҳанд буд, ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

²² Азбаски шумо дили марди одилро ба воситаи дурӯғи худ ғамгин мекунед, — ва ҳол он ки Ман намехостам ғамгин намоям, — ва дастҳои марди шарирро тақвият медиҳед, бе он ки вай аз рафтори бади худ тавба карда, зинда монад,

²³ Бинобар ин дигар рӯёҳои ботил нахоҳед дид ва фол нахоҳед кушод, ва Ман қавми Худро аз дасти шумо раҳо хоҳам кард, ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам“».

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Дар бораи пирони Ерусалим.

14 Ва назди ман чанд нафар аз пирони Исроил омаданд, ва ба ҳузури ман нишастанд.

² Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

³ «Эй писари одам! Ин одамон бутҳои худро ба дили худ роҳ додаанд, ва васвасаи гуноҳи худро пеши рӯи худ гузоштаанд; оё месазад, ки Ман ба саволи онҳо ҷавоб гардонам?»

⁴ Бинобар ин бо онҳо сухан ронда, ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: ҳар касе ки аз хонадони Исроил бутҳои худро ба дили худ роҳ

диҳад, ва васвасаи гуноҳи худро пеши рӯи худ бигузорад, ва назди набӣ биёяд, — Ман, ки Худованд ҳастам, ба касе ки омадааст, бо вучуди бисъёрии бутҳояш, ҷавоб хоҳам гардонид,

⁵ То хонадони Исроил бо дили худ фаҳм кунанд, ки ҳамаашон ба воситаи бутҳои худ аз Ман дур шудаанд“.

⁶ Бинобар ин ба хонадони Исроил бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: тавба карда, аз бутҳои худ даст кашед, ва рӯйҳои худро аз ҳамаи корҳои зишти худ гардонед.

⁷ Зеро ҳар касе ки аз хонадони Исроил ва аз ғарибоне ки дар Исроил иқомат доранд, аз пайравии Ман дур шавад, ва бутҳои худро ба дили худ роҳ диҳад, ва васвасаи гуноҳи худро пеши рӯи худ бигузорад, ва назди набӣ омада, ба воситаи ӯ ба Ман савол диҳад, — Ман, ки Худованд ҳастам, Худам ба вай ҷавоб хоҳам гардонид.

⁸ Ва Ман рӯи Худо ба зидди он кас хоҳам нигаронид, ва ӯро вожгун хоҳам кард, то ки аломате ва зарбулмасале гардад, ва ӯро аз миёни қавми Худ маҳв хоҳам намуд, ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

⁹ Ва агар набие фирефта шуда, сухане гӯяд, Ман, ки Худованд ҳастам, он набиро фирефта намудаам, ва дасти Худо бар ӯ дароз карда, ӯро аз миёни қавми Худ — Исроил — барҳам хоҳам дод.

¹⁰ Ва онҳо бори гуноҳи худро хоҳанд бардошт: гуноҳи саволдиҳанда чӣ гунае ки бошад, гуноҳи набӣ ҳамон гуна хоҳад буд,

¹¹ То ки хонадони Исроил минбаъд аз пайравии Ман дур нашаванд, ва худро дигар бо ҳар навъ маъсиятҳои худ палид насозанд, балки қавми Ман бошанд, ва Ман Худои онҳо бошам, мегӯяд Худованд Худо“».

Ерусалим амон нахоҳад ёфт.

¹² Ва каломи Худованд бар Ман нозил шуда, гуфт:

¹³ «Эй писари одам! Агар замине пеши Ман гуноҳ карда, ба дараҷаи хиёнат бирасад, ва Ман дасти Худо бар он дароз карда, муттақои нони онро бишканам, ва қажтӣ бар он фиристода, инсон ва ҳайвонро аз он маҳв намоям,

¹⁴ Ва агар ин се мард: Нӯх, Дониёл ва Айюб андаруни он бошанд, — онҳо бо адолати худ фақат ҷонҳои худро раҳо хоҳанд кард, мегӯяд Худованд Худо.

¹⁵ Ва агар ҳайвоноти даррандае ба он замин бифиристам, ки онро бефарзанд гардонанд, ва он ба харобазоре мубаддал шавад, ба тавре ки аз тарси он ҳайвонот касе аз он гузар накунад,

¹⁶ Гарчанде ки ин се мард андаруни он бошанд, ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, онҳо писарон ва духтарони худро раҳо нахоҳанд кард: танҳо худашон раҳой хоҳанд ёфт, ва он замин ба харобазоре мубаддал хоҳад шуд.

¹⁷ Ё агар шамшере ба сари он замин биёрам ва бигӯям: „Эй шамшер, аз ин замин убур намо!“, ва инсонро ҳайвонро аз он маҳв намоям,

¹⁸ Гарчанде ки ин се мард андаруни он бошанд, ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, онҳо писарон ва духтаронро раҳо нахоҳанд кард, балки танҳо худашон раҳой хоҳанд ёфт.

¹⁹ Ё агар вабое ба он замин бифиристам, ва ғазоби Худо бар он бо хун фуру резам, то ки инсон ва ҳайвонро аз он маҳв намоям,

²⁰ Гарчанде ки Нӯх, Дониёл ва Айюб андаруни он бошанд, ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, онҳо писаре ва духтареро раҳо нахоҳанд кард: онҳо бо адолати худ фақат ҷонҳои худро раҳо хоҳанд кард.

²¹ Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: ҳарчанд ки чор қасоси сахти Худ: шамшер ва қажтӣ ва ҳайвоноти дарранда ва ваборо бар Ерусалим бифиристам, то ки инсон ва ҳайвонро аз он маҳв намоям,

²² Вале инак бақияе дар он иборат аз писарон ва духтароне ки берун оварда мешаванд, боқӣ хоҳанд монд; инак онҳо назди шумо берун хоҳанд омад, ва шумо рафтор ва кирдори онҳоро хоҳед дид, ва дар мусибате ки бар Ерусалим овардаам, яъне дар ҳар чизе ки Ман ба сари он овардаам, тасалли хоҳед ёфт.

²³ Ва онҳо шуморо тасалли хоҳанд дод, зеро ки рафтор ва кирдори онҳоро хоҳед дид; ва хоҳед донист, ки ҳар он чи Ман дар он кардаам, беҳуда накардаам, мегӯяд Худованд Худо“».

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Рӯё дар бораи токе ки дар оташ андохта шуд.

15 Ва каломи Худованд бар Ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Дарахти ток аз ҳар дарахт чӣ бартарӣ дорад, ва навдаи он, ки дар миёни дарахтони ҷангал бошад?

³ Оё чӯбе аз он барои кардани коре гирифта мешавад? Оё меҳе аз он мегиранд, то ки чизе бар он биовезанд?

⁴ Инак, онро барои сӯзонидан дар оташ меандозанд, ва оташ ду нӯғашро месӯзонад, ва миёнаи он нимсӯз мешавад; оё он барои коре боб аст?

⁵ Инак, вақте ки он том буд, барои коре боб набуд, алалхусус баъд аз он ки оташ онро сӯзонидааст, ва он нимсӯз шудааст, оё он барои коре боб аст?

⁶ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: чунон ки дарахти токро дар миёни дарахтони ҷангал Ман барои сӯзонидан ба оташ гирифта кардаам, ончунон сокинони Ерусалимро гирифта хоҳам кард.

⁷ Ва рӯи Худо ба зидди онҳо хоҳам нигаронид: онҳо аз як оташ берун омадаанд, вале оташи дигар онҳоро хоҳад сӯзонид. Ва чун рӯи Худо ба зидди

онҳо нигаронам, хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

⁸ Ва ба сабаби хиёнате ки онҳо кардаанд, Ман ин заминро харобазор хоҳам сохт, мегӯяд Худованд Худо».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Дар бораи қабоҳатҳо дар Ерусалим.

16 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Ерусалимро аз корҳои зишташ огоҳ намо,

³ Ва бигӯй: Худованд Худо ба Ерусалим чунин мегӯяд: насаб ва зодгоҳи ту аз замини Канъон аст; падарат амӯрӣ ва модарат ҳиттӣ буд.

⁴ Ва таваллуди ту чунин аст: дар рӯзе ки зоида шудӣ, нофатро набуриданд, ва туро дар об барои татхир ғул надоданд, ва намакоб намолиданд, ва парпеч накарданд.

⁵ Чашме бар ту нигоҳубин накард, то ки ба ту дилсӯзӣ намуда, яке аз ин корҳоро барои ту ба ҷо оварад; балки дар рӯзе ки ту зоида шудӣ, аз ҳаёти ту нафрат карда, туро бар рӯи саҳро партофтанд.

⁶ Ва Ман аз пешат гузар карда, туро дар хунҳоят ҷӯлида дидам, ва ба ту гуфтам: „Дар хунҳоят зинда бимон!“ Ва ба ту гуфтам: „Дар хунҳоят зинда бимон!“

⁷ Ва туро мисли набототи саҳро бағоят афзун кардам, ва ту нумӯ ёфта, калон шудӣ ва ба камоли ҳусну адо расидӣ: пистонҳоят баланд ва мӯйҳоят дароз шуд, вале ҳанӯз бараҳна ва урьён будӣ.

⁸ Ва Ман аз пешат гузар карда, туро дидам, ва инак, замони ту замони муҳаббат буд, ва Ман сояи Худро бар ту паҳн кардам, ва урьёнии туро пӯшонидам, ва ба ту қасам хӯрдм, ва бо ту аҳд бастам, мегӯяд Худованд Худо, ва ту аз он Ман шудӣ.

⁹ Ва туро дар об ғул додам, ва хунҳоятро аз баданат шустам, ва туро бо равған тадҳин намудам.

¹⁰ Ва туро пероҳани гулдӯзӣ, ва кафши чармин, ва рӯймоли катони нозук, ва ҷомаи абрешимин пӯшонидам.

¹¹ Ва туро бо асбоби зинат оро дода, дастпонаҳо бар дастҳоят ва тавқ бар гарданат наҳодам.

¹² Ва ҳалқа бар биният, ва гӯшвораҳо бар гӯшҳоят, ва афсари ҷалол бар сарат гузоштам.

¹³ Ва ту бо тилло ва нуқра зинат ёфтӣ, ва либосат аз катони нозук ва абрешим ва матои гулдӯзӣ иборат буд; орди маҳин ва асал ва равған мехӯрдӣ, ва ҳусну адоят ниҳоятдараҷа афзуда, ту сазовори шавкати подшоҳӣ гардидӣ.

¹⁴ Ва номи ту ба сабаби ҳуснат дар миёни халқҳо шӯҳрат ёфт, зеро ки он ба хотири шавкате ки Ман ба ту бахшида будам, комил гардид, мегӯяд Худованд Худо.

¹⁵ Валекин ту бар ҳусни худ таваккал намудӣ, ва аз номи худ истифода бурда, зино кардӣ, ва зинои худро бар ҳар роҳгузаре фуру рехтӣ, ва ҳуснат аз он вай шуд.

¹⁶ Ва аз либосҳои худ гирифта, барои худ баландиҳои рангин сохтӣ, ва бар онҳо зино кардӣ, ки чунин ҳодиса ҳаргиз рӯй наодоаст ва набояд рӯй диҳад.

¹⁷ Ва асбоби зинати худро аз тилло ва нуқраи Ман, ки ба ту дода будам, гирифта, бутҳои нарина барои худ сохтӣ, ва бо онҳо зино кардӣ.

¹⁸ Ва либосҳои гулдӯзии худро гирифта, бар он бутҳо пӯшондӣ, ва равған ва бухури Маро пеши онҳо гузоштӣ.

¹⁹ Ва нони Маро, ки ба ту дода будам, орди маҳин ва равған ва асалеро, ки ҳуроки ту гардонида будам, ту пеши онҳо ҳамчун хушбӯии дилпазире гузоштӣ, ва чунин шуд, мегӯяд Худованд Худо.

²⁰ Ва писарону духтаронатро, ки барои Ман зоида будӣ, гирифта, ба сифати ҳуроки бутҳо забҳ кардӣ. Оё зинокории ту кам буд,

²¹ Ки писарони Маро кушта, ба онҳо додӣ, ба тавре ки барояшон онҳоро аз оташ гузарондӣ.

²² Ва дар тамоми аъмоли зишт ва зинокории худ ту айёми ҷавонии худро ба ёд наовардӣ, ки он вақт бараҳна ва урьён буда, дар хунҳоят ҷӯлида мехобидӣ.

²³ Ва Худованд Худо мегӯяд: эй вой бар ту, вой бар ту, ки баъд аз ҳамаи бадқирдорҳои худ

²⁴ Ту теппаҳо барои худ сохтӣ, ва баландиҳо дар ҳар майдон барои худ барпо кардӣ.

²⁵ Дар сари ҳар роҳ баландиҳои худро сохта, ҳусни худро нангин кардӣ, ва барои ҳар роҳгузаре пойҳои худро кушода, зиноҳоятро афзун намудӣ.

²⁶ Ва бо ҳамсоягони худ — писарони Миср, ки узви бузург доранд, зино кардӣ, ва зинокории худро афзуда, хашми Маро ба ҷӯш овардӣ.

²⁷ Ва инак Ман дасти Худро бар ту ёзонидам, насибаатро кам кардам, ва туро ба иштиёқи бадҳоҳонат — духтарони фалиштӣ, ки аз рафтори фоҳишонаи ту шарм доштанд, супурдам.

²⁸ Ва азбаски сер нашудӣ, бо писарони Ашшур зино кардӣ; вале бо онҳо низ зино карда, сер нашудӣ.

²⁹ Ва зинокории худро то замини тоҷирон, яъне калдонийён, афзун кардӣ, вале бо ин низ сер нашудӣ.

³⁰ Дили ту чӣ қадар бемаҷол шуда бошад — мегӯяд Худованд Худо, — ки тамоми ин аъмодро, ки аъмоли зани фоҳишаи худсар аст, ба ҷо овардаӣ!

³¹ Вақте ки ту теппаҳои худро дар сари ҳар роҳ сохтӣ, ва баландиҳои худро дар ҳар майдон барпо кардӣ, мисли фоҳишаҳои дигар набудӣ, чунки музди зиноятро тамасхур менамудӣ,

³² Балки зани зинокоре будӣ, ки ба ҷои шавҳари худ бегонаҳоро мепазирад.

³³ Ба ҳамаи фоҳишагон музди зино медиҳанд, валекин ту ба ҳамаи ошиқонат музди зиноятро медодӣ, ва онҳоро бо ришва мехаридӣ, то ки аз ҳар тараф назди ту барои зинокорихоят биёянд.

³⁴ Ва рафтори ту дар зинокорият бар акси занони дигар буд: касе толиби зинои ту набуд, аз ин рӯ ту музди зино медодӣ, вале касе ба ту музди зино намедод, ва рафторат ҳамин тавр бар акси дигарон буд.

³⁵ Бинобар ин, эй фоҳиша, каломи Худовандро бишнава!

³⁶ Худованд Худо чунин мегӯяд: аз барои он ки аврати ту кушода шуд, ва урьёнии ту дар зинокорихоят пеши ошиқони ту ва пеши ҳамаи бутҳои қабеҳи ту ошкор гардид, ва аз барои хуни писаронат, ки ба онҳо додӣ, —

³⁷ Аз барои ҳамин, инанк Ман ҳамаи ошиқонатро, ки бо онҳо кайфу сафо мекардӣ, ва ҳамаи онҳоеро, ки дӯст медоштӣ, бо ҳамаи онҳое ки бад медидӣ, чамъ хоҳам кард; ва онҳоро аз ҳар тараф ба муқобили ту чамъ карда, урьёнии туро пеши онҳо ошкор хоҳам кард, то ки онҳо урьёнии туро бубинанд.

³⁸ Ва бар ту чун бар заноне ки зино мекунанд ва хун мерезанд, доварӣ хоҳам намуд, ва хунатро бо ғазаб ва рашк хоҳам рехт.

³⁹ Ва туро ба дасти ошиқонат хоҳам супурд, ва онҳо теппаҳоятро вайрон ва баландиҳоятро хароб хоҳанд кард, ва либосҳоятро аз ту хоҳанд кашид, ва асбоби зебу зинататро хоҳанд гирифт, ва туро бараҳна ва урьён хоҳанд гузошт.

⁴⁰ Ва издиҳоме ба зидди ту бархезонида, бо санғо туро санғор хоҳанд намуд, ва бо шамшерҳои худ туро пора-пора хоҳанд кард.

⁴¹ Ва хонаҳоятро ба оташ хоҳанд сӯзонид, ва дар пеши назари занони бисъёр бар ту доварӣ хоҳанд кард, ва Ман ба зинокории ту хотима хоҳам дод, ва ту дигар музди зино нахоҳӣ дод.

⁴² Ва хашми Худро бар ту фурӯ хоҳам нишонид, ва рашки Ман аз ту хоҳад баргашт, ва Ман ором шуда, дигар ғазаб нахоҳам кард.

⁴³ Аз барои он ки айёми ҷавонии худро ба ёд наовардӣ, ва Маро бо ҳамаи ин хашмгин кардӣ, инанк Ман низ подоши рафторатро бар сарат овардам, мегӯяд Худованд Худо. Оё ту ин фиску фучурро ба замми ҳамаи корҳои зишти худ ба амал наовардӣ?

⁴⁴ Инанк, ҳар кӣ масал мезанад, дар ҳаққи ту масал зада, хоҳад гуфт: „Духтар чӣ гуна аст, модар намуна аст“.

⁴⁵ Ту духтари модари худ ҳастӣ, ки вай аз шавҳар ва писаронаш нафрат дошт; ва ту хоҳари хоҳарони худ ҳастӣ, ки онҳо аз шавҳарон ва писарони худ нафрат доштанд. Модари шумо ҳиттӣ буд, ва падари шумо — амӯрӣ.

⁴⁶ Ва хоҳари калонии ту Сомария аст, ки бо духтаронаш дар шимоли ту сукунат дорад; ва

хоҳари хурдии ту, ки дар ҷануби ту сокин аст, Садӯм бо духтаронаш мебошад.

⁴⁷ Оё ту бо роҳҳои онҳо нарафтӣ ва мисли корҳои зишти онҳо амал накардӣ? Ин ба назари ту кам буд, ки дар тамоми рафтори худ аз онҳо зиёдтар ба фиску фучур дода шудӣ.

⁴⁸ Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, хоҳарат Садӯм, хуша ва духтаронаш, он корҳоро накардаанд, ки ту ва духтаронат кардаед.

⁴⁹ Инанк, гуноҳи хоҳарат Садӯм аз ин иборат буд: кибриё, фаровонии нон ва фароғати комил барои вай ва духтаронаш буд, вале мискину бенаворо вай дастгирӣ накард.

⁵⁰ Ва онҳо гирифтори ғурур гардида, пеши Ман корҳои зишт карданд, ва инро дида, онҳоро маҳв намудам.

⁵¹ Ва Сомария нисфи гуноҳҳои туро содир нанамудааст, ва ту корҳои зишти худро аз онҳо зиёд кардӣ, ва бо ҳамаи корҳои зишти худ, ки ба амал овардӣ, хоҳаронатро сафед намудӣ.

⁵² Пас ту низ, ки хоҳаронатро маҳкум менамудӣ, бори нанги худро бардор; назар ба гуноҳҳои ту, ки аз онҳо зиёдтар корҳои зишт кардӣ, онҳо аз ту сафедтар мебошанд; пас ту низ, ки хоҳаронатро сафед намудӣ, хичил шав ва бори нанги худро бардор.

⁵³ Ва Ман асорати онҳоро: асорати Садӯм ва духтаронаш, ва асорати Сомария ва духтаронаш, ва дар миёни онҳо асорати асирони туро хоҳам баргардонид,

⁵⁴ То ки ту бори нанги худро бардорӣ, ва аз ҳар чи кардай, нангин шавӣ, чунки онҳоро тасалли додай.

⁵⁵ Ва хоҳаронат: Садӯм ва духтаронаш ба вазъияти пештараи худ хоҳанд баргашт; ва Сомария ва духтаронаш ба вазъияти пештараи худ хоҳанд баргашт; ва ту ва духтаронат ба вазъияти пештараи худ хоҳед баргашт.

⁵⁶ Оё хоҳарат Садӯм дар айёми кибриёи ту вирди забони ту набуд,

⁵⁷ Пеш аз он ки шарорати ту ошкор гардид, мисли он замоне ки духтарони Арам ва тамоми гирду атрофи он туро мазаммат мекарданд, ва духтарони фалиштиён, ки аз ҳар ҷониб аз ту нафрат доштанд?

⁵⁸ Пас ҷазои фиску фучур ва корҳои зишти худро ту акнун хоҳӣ кашид, мегӯяд Худованд.

⁵⁹ Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман бо ту ончунон амал хоҳам кард, ки ту амал кардай, яъне савгандро хор дониста, аҳдро шикастай.

⁶⁰ Валекин Ман аҳди Худро, ки дар айёми ҷавоният бо ту бастаам, ба ёд хоҳам овард, ва аҳди ҷовидоние бо ту аз нав барқарор хоҳам кард.

⁶¹ Ва ту рафтори худро ба ёд оварда, хичил хоҳӣ шуд, вақте ки хоҳарони калонӣ ва хурдии худро қабул намоӣ, ва Ман онҳоро ба ту ҳамчун духтарон бидиҳам, вале на бар тибқи аҳди ту,

⁶² Балки Ман аҳди Худро бо ту аз нав барқарор хоҳам кард, ва ту хоҳӣ донист, ки Ман Худованд ҳастам,

⁶³ То ки ту ба ёд оварда, хичил шавӣ, ва минбаъд ба сабаби нанги худ даҳонатро накушой, вақте ки Ман ҳар чиро, ки ту кардай, ба ту биомурзам, мегӯяд Худованд Худо».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Масал дар бораи уқоби бузург.

17 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Муаммое бигӯӣ ва масале дар бораи хонадони Исроил бизан,

³ „Ва бигӯӣ: Худованд Худо чунин мегӯяд: уқоби бузург, ки болҳояш калон, дарозустухон ва пур аз парҳои рангин буд, ба Лубнон омад ва сари арзро гирифт.

⁴ Сари навдаҳои онро канда, ба замини тоҷирон овард, онро дар шаҳри савдогарон гузошт.

⁵ Ва аз тухми он замин гирифта, онро дар мазраи бороваре кошт, назди обҳои фаровон ҷойгир кард, чунон ки дарахти бедро мешинонанд.

⁶ Ва он нумӯ ёфта, токи васеи пастқомате шуд, ки навдаҳои сӯи вай моил буд, ва решаҳои дар зери вай буд, ва он ба токе мубаддал гардида, шоҳаҳо расонид ва навдаҳо дод.

⁷ Ва уқоби бузурги дигаре буд, ки болҳои калон ва парҳои бисёр дошт; ва инак, ин тоқ решаҳои бар вай печонид, ва навдаҳои аз ҷӯякҳои дар онҳо ҷойгир шуда буд, сӯи вай равона кард, то ки вай онро об диҳад.

⁸ Он дар мазраи хубе, назди обҳои фаровон шинонида шуда буд, то ки шоҳаҳо расонида, мева диҳад ва токи боҳашамате гардад.

⁹ Бигӯӣ: Худованд Худо чунин мегӯяд: оё он муваффақият хоҳад ёфт? Вай, охир, решаҳои онро хоҳад барканд, ва меваи онро пора-пора ва хушк хоҳад кард; ҳамаи баргҳои тару тозаи он хушк хоҳад шуд; ва он бе қуввати бузурге ва мардуми зиёде решақан карда хоҳад шуд.

¹⁰ Ва инак, агарчи он шинонида шуда бошад, оё муваффақият хоҳад ёфт? Охир, ҳамин ки боди шарқӣ ба он бирасад, он тамоман хушк хоҳад шуд, дар ҷӯякҳои нумӯи худ хоҳад хушкид“».

Муроҷиат ба хонадони исьёнгар.

¹¹ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

¹² «Ба хонадони исьёнгар бигӯӣ: „оё намедонед, ки инҳо чӣ маънӣ дорад? Бигӯӣ: инак подшоҳи Бобил ба Ерусалим омад, ва подшоҳи он ва сарварони онро гирифт, ва онҳоро назди худ ба Бобил овард.

¹³ Ва аз насли подшоҳ гирифт, ва бо ӯ аҳд баст, ва ӯро қасам дод, ва зӯрварони заминро гирифта бурд.

¹⁴ То ки мамлакат сарпаст гардида, қомат баланд накунад, ва аҳди варо риоя намуда, дар он устувор бошад.

¹⁵ Валекин ӯ ба зидди вай исьён карда, қосидони худро ба Миср фиристод, то ки ба ӯ аспон ва мардуми зиёде бидиҳанд. Оё ӯ муваффақият хоҳад ёфт? Оё касе ки ин корҳоро кардааст, метавонад ҷон ба саломат барад? Ва оё касе ки аҳдро поймол намудааст, метавонад ҷон ба саломат барад?

¹⁶ Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, ӯ дар макони ҳамон подшоҳе ки ӯро подшоҳ таъин кардааст, ва ӯ қасами варо хор дида, аҳди варо поймол намудааст, назди вай андаруни Бобил хоҳад мурд.

¹⁷ Ва фиръавн ӯро дар ҷанг бо қуввати бузурге ва мардуми зиёде дастгирӣ нахоҳад кард, вақте ки хокрез барпо намоянд ва истеҳкомот бисозанд, то ки ҷонҳои бисёрро несту нобуд кунанд.

¹⁸ Ва ӯ қасамро хор дид, то ки аҳдро поймол намояд; ва инак, агарчи дасти байат дода буд, ҳамаи ин корҳоро кард, пас ҷон ба саломат нахоҳад бурд.

¹⁹ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: ба ҳаёти Худам қасам ки савганди Маро, ки ӯ хор дид, ва аҳди Маро, ки ӯ поймол намуд, Ман бар сари ӯ хоҳам овард.

²⁰ Ва доми Худро бар ӯ хоҳам афканд, ва ӯ дар тӯри Ман хоҳад афтод; ва Ман ӯро ба Бобил хоҳам овард, ва дар он ҷо барои хиёнате ки дар ҳақиқи Ман кард, бар ӯ доварӣ хоҳам намуд.

²¹ Ва ҳамаи гурезаҳои ӯ дар ҳамаи фавҷҳои аз шамшер хоҳанд афтод, ва боқимондагон ба сӯи ҳар бод пароканда хоҳанд шуд; ва хоҳед донист, ки Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам“.

²² Худованд Худо чунин мегӯяд: „Ва Ман навда аз сари арзи баланд гирифта, онро хоҳам шинонид; аз миёни шоҳаҳои сари он Ман навдаи тару тозае хоҳам барканд, ва онро бар кӯҳи баланди ростбаромадае хоҳам шинонид.

²³ Бар кӯҳи сарбаланди Исроил онро хоҳам шинонид, ва он, шоҳаҳо расонида, мева хоҳад дод, ва арзи боҳашамате хоҳад шуд, ва ҳар навъ мурғон, ҳар гуна болдорон дар таги он сокин хоҳанд шуд, дар сояи навдаҳои лона хоҳанд сохт.

²⁴ Ва ҳамаи дарахтони саҳро хоҳанд донист, ки Ман, ки Худованд ҳастам, дарахти баландро паст мекунам, дарахти пастро баланд месозам, дарахти сабзро мехушконам, ва дарахти хушкро сабзу хуррам мегардонам. Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам ва ба амал хоҳам овард“».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Дастурҳои гуногун ба Исроиле ки ба асирий рафтааст.

18 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Чаро шумо ин масалро дар замини Исроил зада, мегӯед:

„Падарон ғура хӯрдаанд, вале дандонҳои писарон кунд шудааст“?

³ Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, минбаъд шуморо касе нахоҳад буд, ки ин масалро дар Исроил ба забон оварад.

⁴ Инак ҳамаи қонҳо аз они Ман аст; хоҳ қони падар ва хоҳ қони писар аз они Ман аст; қоне ки гуноҳ карда бошад, хоҳад мурд.

⁵ Ва касе агар одил бошад ва адлу инсофро ба амал оварад:

⁶ Бар кӯҳҳо нахӯрад, ва чашмонашро сӯи бутҳои хонадони Исроил баланд накунад, ва зани ёри худро палид насозад, ва ба зани ҳоиза наздикӣ нанамояд,

⁷ Ва ҳеҷ касро ба танг наоварад, ба қарздор гарави варо баргардонад, ғорат накунад, нони худро ба гуруснае бидиҳад ва бараҳнаро либосе бипӯшонад,

⁸ Пулашро ба фоида надихад ва суд нагирад, аз ноинсофӣ даст кашад, дар миёни одамон доварию ҳақиқиро ба ҷо оварад,

⁹ Бар тибқи фароизи Ман рафтор кунад ва дастурҳои Маро нигоҳ дошта, дар роҳи ростӣ амал намояд, чунин кас одил аст, ва ҳатман зинда хоҳад монд, мегӯяд Худованд Худо.

¹⁰ Аммо агар ӯ писари ҷафокор ва хунрезе ба дунё оварда бошад, ки вай яке аз ин корҳои бадро бидунад,

¹¹ Вале ҳамаи ин корҳои некро накунад, балки бар кӯҳҳо низ бихӯрад, ва зани ёри худро палид созад,

¹² Мискин ва бенаворо фиреб диҳад, ғорат намояд, гаравро барнагардонад, ва чашмонашро сӯи бутҳои баланд кунад, корҳои зиштро ба ҷо оварад,

¹³ Пулашро ба фоида диҳад ва суд гирад, оё вай зинда хоҳад монд? Вай зинда нахоҳад монд! Модоме ки вай ҳамаи ин корҳои зиштро ба ҷо овардааст, албатта хоҳад мурд, хунаш бар гарданаш хоҳад буд.

¹⁴ Ва агар ӯ писаре ба дунё оварда бошад, ки вай ҳамаи гуноҳро, ки падараш ба амал меоварад, дидааст, ва онҳоро дида, мисли онҳо амал накунад:

¹⁵ Бар кӯҳҳо нахӯрад, ва чашмонашро сӯи бутҳои хонадони Исроил баланд накунад, зани ёрашро палид насозад,

¹⁶ Ва касеро фиреб надихад, гарав нагирад, ғорат накунад, нони худро ба гуруснае бидиҳад ва бараҳнаро либосе бипӯшонад,

¹⁷ Ба мискин дасти тааддӣ дароз накунад, фоида ва суд нагирад, дастурҳои Маро ба ҷо оварад ва бар тибқи фароизи Ман рафтор намояд, вай барои гуноҳи падараш нахоҳад мурд, балки ҳатман зинда хоҳад монд.

¹⁸ Падари вай, азбаски бо истисмор машғул буд, бародарашро ғорат менамуд, ва андаруни қавми худ корҳои бад мекард, инак ӯ ба гуноҳи худ хоҳад мурд.

¹⁹ Вале шумо мегӯед: „Чаро писар гуноҳи падарро намебардорад?“ Чунки писар адлу инсофро ба амал овардааст, тамоми фароизи Маро риоя намудааст,

ва онҳоро ба ҷо меоварад, — вай ҳатман зинда хоҳад монд.

²⁰ Қоне ки гуноҳ карда бошад, хоҳад мурд: писар бори гуноҳи падарро нахоҳад бардошт, ва падар бори гуноҳи писарро нахоҳад бардошт; адолати одил бар худаш хоҳад буд, ва шарорати шарир бар худаш хоҳад буд.

²¹ Ва агар шарир аз ҳамаи гуноҳро ки ба амал овардааст, тавба кунад, ва тамоми фароизи Маро риоя намояд ва адлу инсофро ба амал оварад, ҳатман зинда хоҳад монд, ӯ нахоҳад мурд.

²² Ҳамаи қиноятро ки ӯ ба амал овардааст, дар ҳақиқи ӯ ба ёд оварда нахоҳад шуд; ӯ бо адолате ки ба амал овардааст, зинда хоҳад монд.

²³ Оё Ман мавти шарирро хоҳонам? — мегӯяд Худованд Худо. — Балки онро хоҳонам, ки ӯ аз рафтори худ тавба карда, зинда монад.

²⁴ Ва агар одиле аз адолати худ даст кашада, ноинсофӣ кунад, яъне мисли ҳамаи корҳои зиште ки шарир мекунад, амал намояд, оё ӯ зинда хоҳад монд? Тамоми аъмоли одилонае ки ӯ ба ҷо овардааст, ба ёд оварда нахоҳад шуд; ӯ дар хиёнати худ, ки ба амал овардааст, ва дар гуноҳи худ, ки кардааст, хоҳад мурд.

²⁵ Вале шумо мегӯед: „Роҳи Худованд боинсоф нест!“ Лutfан, эй хонадони Исроил, бишнавед! Оё роҳи Ман боинсоф нест? Роҳҳои шумо, охир, боинсоф нест.

²⁶ Агар одил аз адолати худ даст кашада, ноинсофӣ кунад, аз боиси он хоҳад мурд; ӯ аз боиси ноинсофие ки кардааст, хоҳад мурд.

²⁷ Ва агар шарир аз шарорате ки ба амал овардааст, тавба кунад, ва адлу инсофро ба ҷо оварад, ӯ қони худро зинда нигоҳ хоҳад дошт.

²⁸ Ӯ, ки назар андохта, аз ҳамаи қиноятҳои худ, ки ба амал оварда буд, тавба кардааст, ҳатман зинда хоҳад монд, ӯ нахоҳад мурд.

²⁹ Вале хонадони Исроил мегӯянд: „Роҳи Худованд боинсоф нест!“ Оё роҳҳои Ман боинсоф нест, эй хонадони Исроил? Роҳҳои шумо, охир, боинсоф нест!

³⁰ Бинобар ин Ман ҳар яке аз шуморо, эй хонадони Исроил, бар тибқи роҳҳои доварӣ хоҳам намуд, мегӯяд Худованд Худо; тавба карда, аз ҳамаи қиноятҳои худ даст кашед, то ки ин барои шумо васвасаи гуноҳ нашавад.

³¹ Ҳамаи қиноятҳои худро, ки ба амал овардаед, аз худ дур андозед, ва дили тоза ва рӯҳи тозае барои худ ба вучуд оваред; ва чаро шумо, эй хонадони Исроил, бимиред?

³² Зеро ки Ман мавти шахси мирандари хоҳонам, мегӯяд Худованд Худо; тавба кунед, ва зинда хоҳед монд!»

БОБИ НУЗДАҲУМ

Андуҳ дар бораи сарварони Исроил.

19 Ва ту дар ҳаққи раисони Исроил навҳа намо, ва бигӯй:

2 «Модарат чӣ модашере буд!
Дар миёни шерон мехобид,
андаруни шерони ҷавон бачаҳояшро
мепарварид.

3 Ва яке аз бачаҳояшро калон кард,
ки вай шери ҷавон шуд,
ва даридани нахҷирро ёд гирифт;
одамонро мехӯрд.

4 Ва халқҳо овозаи варо шуниданд;
вай дар чоҳи онҳо афтод;
ва дар бинияш ҳалқа зада,
варо ба замини Миср бурданд.

5 Ва модараш, ки дар интизор буд,
чун дид, ки умедаш барбод рафт,
як бачаи дигарашро гирифта,
онро шери ҷавон гардонид.

6 Ва он андаруни шерон мегашт,
шери ҷавоне шуд,
ва даридани нахҷирро ёд гирифт;
одамонро мехӯрд.

7 Ва қасрҳои онҳоро хароб,
ва шаҳрҳои онро вайрон мекард;
ва замин ва ҳар чӣ дар он буд,
аз овози наъраи он валангор гардид.

8 Ва халқҳо аз кишварҳои
гирду атроф ба вай ҳучум карданд,
ва тӯри худро бар вай партофтанд;
вай дар чоҳи онҳо дастгир шуд;

9 Ва дар бинияш ҳалқа зада,
онро дар қафас ҷойгир карданд,
ва онро назди подшоҳи Бобил бурданд;
онро дар тӯр андохта бурданд,
то ки овозаш дигар бар кӯҳҳои Исроил шунида
нашавад.

10 Модарат, ту барин,
мисли ток назди обҳо шинонида шуда буд,
аз обҳои фаровон сермева ва сершоха буд;

11 Ва шоҳҳои бақувват барои ҷӯбдастҳои
султонон дошт,
ва қадаш дар миёни навдаҳои пурбарг бағоят
баланд шуд,
бо баландии худ ва бо шоҳҳои бисъёри худ ба
назар намоён буд.

12 Вале бо ғазаб решақан карда бар замин андохта
шуд,
ва боди шарқӣ онро хушконид;
шоҳҳои бақуввати он шикаста, хушк шуд,
ва оташ онҳоро сӯзонид.

13 Ва алҳол он дар биёбон,
дар замини хушк ва ташна шинонида шудааст.

14 Ва аз танаи навдаҳояш оташ берун омада,

меваи онро сӯзонид, ва як шоҳи бақувват барои
ҷӯбдасти султон боқӣ намондааст».

Ин суруди навҳа аст,
ва суруди навҳа хоҳад буд.

БОБИ БИСТУМ

Худованд аз Исроил барои беитоатии вай интиқом гирифт.

20 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли ҳафтум, дар
рӯзи даҳуми моҳи панҷум, чанд нафар аз
пирони Исроил барои талабидани Худованд
омаданд, ва пеши ман нишастанд.

2 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

3 «Эй писари одам! Бо пирони Исроил сухан
ронда, ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин
мегӯяд: оё шумо барои талабидани Ман омадаед?
Ба ҳаёти Худам қасам ки талабиши шуморо иҷобат
нахоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо“.

4 Оё бар онҳо доварӣ хоҳӣ кард, доварӣ хоҳӣ
кард, эй писари одам? Пас аъмоли зишти падарони
онҳоро ба онҳо баён намо.

5 Ва ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд:
дар он рӯзе ки Исроилро баргузидам, ва дасти
Худро барои насли хонадони Яъқуб боло
бардоштам †, ва Худро ба онҳо дар замини Миср
зоҳир сохтам, ва дасти Худро барои онҳо боло
бардошта, гуфтам: «Ман Худованд Худои шумо
ҳастам!» —

6 Дар он рӯз дасти Худро барои онҳо боло
бардоштам, ки онҳоро аз замини Миср ба заmine
ки барояшон хуш кардаам, берун оварам, ба
замине ки шир ва асал дар он ҷорист, ба заmine ки
гузини ҳамаи заминҳост.

7 Ва ба онҳо гуфтам: ҳар кадоматон қабоҳатҳои
пеши чашмони худро дур андозед ва бо бутҳои
Миср худро палид насозед: Ман Худованд Худои
шумо ҳастам.

8 Валекин онҳо ба зидди Ман исьён карданд, ва
нахостанд ба Ман гӯш диҳанд: ҳеҷ кадомашон
қабоҳатҳои пеши чашмони худро дур наандохтанд,
ва бутҳои Мисрро тарк накарданд; ва Ман гуфтам,
ки ғазоби Худро бар онҳо фуру хоҳам рехт, ва
хашми Худро андаруни замини Миср бар онҳо ба
итмом хоҳам расонид.

9 Вале ба хотири исми Худ амал кардам, то ки он
дар пеши назари халқҳо хор нашавад, — халқҳои
ки онҳо дар миёнашон буданд, ва Ман Худро дар
пеши назарашон ба онҳо зоҳир сохтам, то ки
онҳоро аз замини Миср берун оварам.

10 Ва Ман онҳоро аз замини Миср берун овардам,
ва онҳоро ба биёбон бурдам,

11 Ва фароизи Худро ба онҳо додам, ва дастурҳои
Худро ба онҳо эълон намудам, ки ҳар кӣ онҳоро ба
ҷо оварад, ба воситаи онҳо зинда хоҳад монд.

12 Ва шанбеҳои Худро низ ба онҳо бахшидам, то
аломате дар миёни Ман ва онҳо бошад, ва онҳо

† Дастро боло бардоштан маънои қасам хӯрданро дорад.

бидонанд, ки Ман, ки Худованд ҳастам, онҳоро тақдис менамоям.

¹³ Валекин хонадони Исроил дар биёбон ба зидди Ман исьён карданд: бар тибқи фароизи Ман рафтор нанамуданд ва аз дастурҳои Ман, ки ҳар кӣ онҳоро бо ҷо оварад, ба воситаи онҳо зинда хоҳад монд, нафрат карданд, ва шанбеҳои Маро бағоят хор шумурданд; ва Ман гуфтам, ки ғзаби Худро бар онҳо фуру рехта, онҳоро дар биёбон маҳв хоҳам кард.

¹⁴ Вале ба хотири исми Худ амал кардам, то ки он дар пеши назари халқҳо хор нашавад, — халқҳои ки онҳоро дар пеши назарашон берун овардам.

¹⁵ Ва низ дасти Худро барои онҳо дар биёбон боло бардоштам, ки онҳоро ба замин ки додаам, наоварам, ба замин ки шир ва асал дар он ҷорист, ба замин ки гузину ҳамаи заминҳост,

¹⁶ Чунки онҳо аз дастурҳои Ман нафрат карданд, ва бар тибқи фароизи Ман рафтор нанамуданд, ва шанбеҳои Маро хор шумурданд, зеро ки дили онҳо пайрави бутҳошон буд.

¹⁷ Вале чашми Ман бар онҳо риққат оварда, аз нобуд карданашон даст кашидам, ва онҳоро дар биёбон маҳв накардам.

¹⁸ Ва ба писарони онҳо дар биёбон гуфтам: бар тибқи фароизи падарони худ рафтор накунед, ва дастурҳои онҳоро нигоҳ надоред, ва худро бо бутҳои онҳо палид насозед.

¹⁹ «Ман Худованд Худои шумо ҳастам: бар тибқи фароизи Ман рафтор кунед, ва дастурҳои Маро нигоҳ доред ва онҳоро ба ҷо оваред;

²⁰ Ва шанбеҳои Маро тақдис намоед, то ки аломате дар миёни Ман ва шумо бошад, ва бидонед, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

²¹ Вале писарон ба зидди Ман исьён карданд: бар тибқи фароизи Ман рафтор нанамуданд, ва дастурҳои Маро нигоҳ надоштанд, то ки онҳоро ба ҷо оваранд, ва ҳол он ки ҳар кӣ онҳоро ба ҷо оварад, ба воситаи онҳо зинда хоҳад монд; шанбеҳои Маро хор шумурданд; ва Ман гуфтам, ки ғзаби Худро бар онҳо фуру рехта, хашми Худро бар онҳо дар биёбон ба итмом хоҳам расонид.

²² Валекин дасти Худро ақиб кашида, ба хотири исми Худ амал кардам, то ки он дар пеши назари халқҳо хор нашавад, — халқҳои ки онҳоро дар пеши назарашон берун овардам.

²³ Ман низ дасти Худро барои онҳо дар биёбон боло бардоштам, ки онҳоро дар миёни халқҳо пароканда намоям ва онҳоро дар кишварҳо парешон созам,

²⁴ Чунки онҳо дастурҳои Маро ба ҷо наоварданд, ва аз фароизи Ман нафрат карданд, ва шанбеҳои Маро хор шумурданд, ва чашмони онҳо ба сӯи бутҳои падаронашон нигарон буд.

²⁵ Ва Ман низ ба онҳо фароизе додам, ки некӯ набуд, ва дастурҳои ки ба воситаи онҳо наметавонишанд зинда монанд.

²⁶ Ва онҳоро вогузоштам, ки ба воситаи ҳадияҳои худашон, яъне ба воситаи аз оташ гузаронидани ҳар раҳимкушо, палид шаванд, то ки онҳоро хонавайрон созам, ва онҳо бидонанд, ки Ман Худованд ҳастам”.

²⁷ Бинобар ин, эй писари одам, бо хонадони Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: боз бо ин Маро падарони шумо таҳқир намуда, дар ҳақиқи Ман хиёнат карданд:

²⁸ Ҳангоме ки Ман онҳоро ба замин овардам, ки дасти Худро боло бардошта будам, то онро ба онҳо бидиҳам, онҳо ҳар теппаи баланд ва ҳар дарахти сершоҳаро дида, қурбониҳои худро дар он ҷо забҳ карданд, ва қурбониҳои ғзабангези худро ба он ҷо оварданд, ва атри гувори худро дар он ҷо гузоштанд, ва ҳадияҳои рехтании худро дар он ҷо рехтанд.

²⁹ Ва Ман ба онҳо гуфтам: «ин бома †, ки шумо ба он меравед, чист?» Ба ин сабаб номи он то имрӯз Бома хонда мешавад”.

³⁰ Бинобар ин ба хонадони Исроил бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: дар сурате ки шумо худро бо рафтори падарони худ палид месозед, ва қабҳои онҳоро пайравӣ намуда, зино мекунед,

³¹ Ва ба воситаи овардани ҳадияҳои худ ва аз оташ гузаронидани писарони худ шумо худро бо ҳамаи бутҳои худ то имрӯз палид месозед, оё Ман шуморо, эй хонадони Исроил, иҷобат намоям? Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, шуморо иҷобат нахоҳам намуд.

³² Ва он чи дилхоҳи шумост, яъне он чи шумо мегӯед: «Мисли халқҳо ва мисли қаблаҳои кишварҳо гардида, ба ҷубу санг ибодат хоҳем кард», он ҳаргиз иҷро нахоҳад шуд.

Дар бораи доварию оянда бар Исроил.

³³ Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, бо дасти қавӣ ва бозуи тӯлонӣ ва хашми ҷӯшон бар шумо салтанат хоҳам ронд;

³⁴ Ва шуморо аз миёни қавмҳо берун хоҳам овард, ва шуморо аз кишварҳои ки дар онҳо пароканда шудаед, бо дасти қавӣ ва бозуи тӯлонӣ ва хашми ҷӯшон ҷамъ хоҳам кард;

³⁵ Ва шуморо ба биёбони қавмҳо хоҳам овард, ва дар он ҷо бар шумо рӯ ба рӯ доварӣ хоҳам кард;

³⁶ Чунон ки бар падарони шумо дар биёбони замини Миср доварӣ кардаам, ончунон бар шумо доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо.

³⁷ Ва шуморо аз зери ҷубдаст хоҳам гузаронид, ва шуморо ба банди аҳд дохил хоҳам кард.

³⁸ Ва онҳоеро, ки осӣ шуда, ба зидди Ман ҷиноят кардаанд, аз миёни шумо ҷудо хоҳам намуд; онҳоро аз замини иқоматгоҳашон берун хоҳам овард, вале ба замини Исроил ворид нахоҳанд шуд, ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

³⁹ Валекин шумо, эй хонадони Исроил, — Худованд Худо чунин мегӯяд, — дар сурате ки ба

† Бома — баландӣ; макони баланд; минбар.

Ман гӯш намедиҳед, пас ҳар кадоматон назди бутҳои худ рафта, онҳоро ибодат намоед, вале баъд аз ин исми муқаддаси Маро дигар бо ҳадияҳо ва бутҳои худ палид насозед,

⁴⁰ Зеро ки бар кӯҳи муқаддаси Ман, бар кӯҳи баланди Исроил, — мегӯяд Худованд Худо, — тамоми хонадони Исроил, ҳамаи онҳое ки дар замин сокин бошанд, Маро дар он ҷо ибодат хоҳанд кард, ва Ман дар он ҷо ба онҳо таваҷҷӯҳ хоҳам намуд, ва дар он ҷо пешкашҳои шумо ва навбарҳои бахшишҳои шуморо бо ҳар чизе ки тақдис менамояд, хоҳам талабид.

⁴¹ Ҳангоме ки шуморо аз миёни кавмҳо берун оварам, ва шуморо аз кишварҳои ки дар онҳо пароканда шудаед, ҷамъ кунам, он гоҳ ба атри гувори шумо таваҷҷӯҳ хоҳам намуд, ва ба воситаи шумо пеши назари халқҳо қудсият хоҳам ёфт.

⁴² Ва ҳангоме ки шуморо ба замини Исроил биёрам, ба заmine ки дасти Худо боло бардошта будам, то онро ба падарони шумо бидиҳам, он гоҳ хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

⁴³ Ва дар он ҷо шумо роҳҳои худ ва тамоми аъмоли худро, ки ба воситаи онҳо палид шудаед, ба ёд хоҳед овард, ва барои ҳамаи қорҳои баде ки кардаед, аз худатон пеши назари худ нафрат хоҳед кард.

Масал дар бораи ҷангали саҳрои ҷануб.

⁴⁴ Ва ҳангоме ки Ман бо шумо, эй хонадони Исроил, на бар тибқи рафтори бадатон ва аъмоли фосиқонаатон, балки ба хотири исми Худ амал намоям, он гоҳ хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, мегӯяд Худованд Худо».

⁴⁵ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

⁴⁶ «Эй писари одам! Рӯи худро ба самти ҷануб бигардон, ва дар бораи ҷануб ваъз гӯй, ва дар бораи ҷангали саҳрои ҷануб нубувват намо,

⁴⁷ Ва ба ҷангали ҷануб бигӯй: „каломи Худовандро бишнав! Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба ту оташ мезанам, ва он ҳар дарахти сабз ва ҳар дарахти хушки туро хоҳад сӯзонид, ва алангаи сӯзони он хомӯш нахоҳад шуд, ва ҳамаи рӯйҳо аз ҷануб то шимол аз он хоҳад сӯхт.

⁴⁸ Ва тамоми башар хоҳанд дид, ки Ман, ки Худованд ҳастам, ба он оташ задаам, ва он хомӯш нахоҳад шуд».

⁴⁹ Ва ман гуфтам: «Ё Худоё Худовандо! Онҳо дар ҳаққи ман мегӯянд: „Оё ӯ бо масалҳо ҳарф мезанад?“»

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Шамшери тез ба Яҳудо ва ба банӣ-Аммун таҳдид мекунад.

21 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Рӯи худро ба самти Ерусалим бигардон, ва дар бораи хонаҳои муқаддас ваъз гӯй, ва дар бораи замини Исроил нубувват намо.

³ Ва ба замини Исроил бигӯй: „Худованд чунин мегӯяд: инак Ман ба ту рӯ меоварам, ва шамшери Худо аз ғилофаш кашида, одил ва шарирро аз даруни ту маҳв хоҳам кард.

⁴ Азбаски одил ва шарирро аз даруни ту маҳв менамоям, шамшери Ман бар ҳар башар аз ҷануб то шимол аз ғилофаш берун хоҳад омад,

⁵ Ва тамоми башар хоҳанд донист, ки Ман, ки Худованд ҳастам, шамшери Худо аз ғилофаш баровардам, ва он дигар нахоҳад баргашт».

⁶ Ва ту, эй писари одам, ҳамчун шикастакамар оҳ каш, ва бо талхӣ пеши назари онҳо оҳ каш.

⁷ Ва чун ба ту гӯянд: „Аз чӣ сабаб оҳ мекашӣ?“ — бигӯй: „Ба сабаби овозае ки меояд“, ва он гоҳ ҳар дил обу адо шуда, ҳамаи дастҳо бемаҷол хоҳад гардид, ва ҳар рӯҳ андӯхгин шуда, ҳамаи зонуҳо ба ларзиш хоҳад омад. Инак он меояд ва воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Худованд Худо».

⁸ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

⁹ «Эй писари одам, нубувват намуда, бигӯй:

„Худованд чунин мегӯяд: бигӯй:

шамшер, шамшер тез карда,

сайқал зада шудааст;

¹⁰ Барои қатли беамон тез карда,

барои барқ задан сайқал зада шудааст.

Оё мо шодӣ кунем, ки асои писари Ман аз тамоми дарахт нафрат мекунад“?

¹¹ Ва ӯ онро барои сайқал задан дод, то ки онро ба каф гирад; ва он, яъне шамшер, тез карда ва сайқал зада шудааст, то ки ба дасти қотил дода шавад.

¹² Фаръед ва навҳа намо, эй писари одам! Зеро ки он бар қавми Ман, бар ҳамаи сарварони Исроил меояд; онҳо бо кавми Ман гирифтори шамшер хоҳанд шуд, бинобар ин дасти афсӯс бар рони худ бизан.

¹³ Зеро ки имтиҳон аст. Ва чӣ хоҳад буд, агар асои нафраткунанда низ наояд? — мегӯяд Худованд Худо.

¹⁴ Ва ту, эй писари одам, нубувват намо ва каф ба каф бизан; ва шамшер дуто ва сето мешавад: ин шамшер барои қатли шаҳидони бисъёр аст, шамшери қатли азим аст, ки андаруни онҳо зада медарояд.

¹⁵ Барои он ки дилҳо обу адо, ва шумораи мақтулон зиёд шавад, Ман назди ҳар дарвозаи онҳо шамшери дудама хоҳам гузошт, — оҳ, шамшери барроқе ки барои куштор тез карда шуда бошад!

¹⁶ Тез гардида, рӯи худро ба тарафи рост бигардон, ба тарафи чап рӯй овар! Рухсорат ба кадом тараф нигаронида шудааст?

¹⁷ Ва Ман низ каф ба каф хоҳам зад, ва ғазаби Худо сокит хоҳам кард. Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам».

18 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

19 «Ва ту, эй писари одам, ду роҳ барои худ тасвир намо, ки аз онҳо шамшери подшоҳи Бобил бояд бигзарад, — ҳар дуяш аз як сарзамин берун меояд; ва нақши дастро бикаш; дар сари ҳар роҳ нақши шахро бикаш.

20 Роҳе тасвир намо, то ки шамшер сӯи Раббаи банӣ-Аммун ва сӯи Яхудо ва Ерусалими истеҳкомдор биёяд.

21 Зеро ки подшоҳи Бобил бар дуруҳа, яъне дар сари ду роҳ истодааст, то ки фол кушояд: тирҳоро ба ҳам зада меомезад, ба бутҳо савол медиҳад, ба чигар нигоҳ мекунад.

22 Дар дасти рости ӯ фоли „Ерусалим“ аст, то ки манҷаниқҳо барпо намояд, барои куштор даҳон кушояд, дар гулбонг овоз баланд кунад, манҷаниқҳоро дар рӯ ба рӯи дарвозаҳо барпо намояд, хокрез созад, истеҳкомот бино кунад.

23 Аммо ин фол ба назари мардуми Ерусалим, ки барояшон бисе қасам хӯрда буданд, фоли ботил менамояд, вале ӯ гуноҳи онҳоро ба ёд меоварад, то ки ба дасташ афтанд.

24 Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски худатон маъсияти худро ба ёд оварда, ҷинойтҳои худро ошкор кардед, то ки гуноҳҳои худро дар тамоми аъмоли худ ба назар намоён созед, азбаски худатон инро ёдоварӣ намудед, бинобар ин ба даст хоҳед афтод.

25 Ва ту, эй раиси Исроил, ки ба туфайли шарорати худ бадном шудай, ва ба сабаби авҷ гирифтани маъсияти ту рӯзи сазои ту расидааст!

26 Худованд Худо чунин мегӯяд: аммома аз сарат дур карда ва тоҷат бардошта хоҳад шуд, ин ҳолат дигар давом нахоҳад кард: он чи паст аст, баланд хоҳад шуд, ва он чи баланд аст, паст хоҳад гардид.

27 Онро харобазор, харобазор хоҳам гардонид, ба дараҷае ки ҳаргиз воқеъ нашудааст, то вақти омадани он касе ки ҳақ аз они ӯст, ва Ман онро ба ӯ хоҳам дод.

28 Ва ту, эй писари одам, нубувват намуда, бигӯй: „Худованд Худо дар бораи банӣ-Аммун ва дар бораи нанги онҳо чунин мегӯяд, яъне бигӯй: шамшер, шамшер барои куштор кашида шудааст, то интиҳои дараҷа сайқал дода шудааст, то ки барроқ бошад,

29 Дар сурате ки рӯёҳои ботил барои ту дидаанд, ва фолҳои бардурӯғ барои ту задаанд, то ки туро бар гардани шарирони бадноме бимонанд, ки ба сабаби авҷ гирифтани маъсияташон рӯзи сазои онҳо расидааст.

30 Онро ба ғилофаш баргардон! Дар маконе ки офарида шудай, дар замини зодгоҳи ту бар ту доварӣ хоҳам кард,

31 Ва хашми Худо бар ту фурӯ хоҳам рехт, оташи ғазоби Худо бар ту хоҳам дамид, ва туро ба дасти мардуми ваҳшиё ки ба куштан моҳиранд, хоҳам супурд,

32 Ва ту тӯмаи оташ хоҳӣ шуд, ва хунат андаруни он замин хоҳад монд, ва зикр нахоҳӣ ёфт, зеро Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам“».

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Як-як ном бурдани гуноҳҳои Исроил.

22 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

2 «Ва ту, эй писари одам, оё доварӣ хоҳӣ кард, оё бар шаҳри хунрез доварӣ хоҳӣ кард? Пас тамоми аъмоли зишти онро ба он баён намо,

3 Ва бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: эй шаҳре ки андаруни худ хун мерезӣ, то ки замони сазои ту фаро расад; эй, ки бар худ бутҳо сохтай, то ки палид гардӣ!

4 Бо хуне ки рехтай, айбдор шудай, ва бо бутҳое ки сохтай, палид гардидай, ва рӯзҳои худро наздик овардай, ва ба фарҷоми солҳои худ расидай; бинобар ин туро мавриди нанг пеши халқҳо ва мавриди тамасхур пеши ҳамаи кишварҳо гардонидаам:

5 Онҳое ки ба ту наздиканд ва аз ту дуранд, туро тамасхур намуда, хоҳанд гуфт: «Эй, ки номи худро палид сохтай!», «Эй, ки аз низоъ пур шудай!»

6 Инак раисони Исроил, ҳар яке алоқадри қуввати худ, андаруни ту барои хунрезӣ чидду ҷаҳд менамуданд.

7 Падар ва модарро андаруни ту хорӣ медоданд, ғарибро андаруни ту ба танг меоварданд, ятим ва беvaro андаруни ту ба ранҷу озор дучор мекарданд.

8 Чизҳои муқаддаси Маро ту хор мешумурдӣ, ва шанбеҳои Маро поймол менамудӣ.

9 Бӯхтонгӯён андаруни ту буданд, то ки хун бирезанд; андаруни ту бар кӯҳҳо хӯрок мехӯрданд, андаруни ту ба фиску фучур дода мешуданд.

10 Аврати падарро андаруни ту ошкор месохтанд, ба номӯси занони ҳоиза андаруни ту таҷовуз мекарданд.

11 Яке бо зани ёри худ кори зишт мекард, дигаре келини худро бо фиску фучур палид месохт, сеюмӣ ба номӯси хоҳари худ, яъне духтари падари худ, андаруни ту таҷовуз менамуд.

12 Андаруни ту ришва мехӯрданд, то ки хун бирезанд; ту фоида ва суд мехӯрдӣ, ва ба моли ёри худ бо ситам тамаъ менамудӣ, вале Маро фаромӯш кардӣ, мегӯяд Худованд Худо.

13 Ва инак, Ман дар бораи тамаъкорие ки кардай, ва дар бораи хуне ки андаруни худат рехтай, кафи Худо мезанам.

14 Оё дар айёме ки Ман подоши туро бидиҳам, дилат матин ва дастҳоят қавӣ хоҳад буд? Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам ва ба амал хоҳам овард.

15 Ва туро дар миёни халқҳо пароканда ва дар кишварҳо парешон хоҳам намуд, ва қабоҳати туро аз ту нест хоҳам кард.

¹⁶ Ва худро ту пеши назари халқҳо нафратангез хоҳӣ кард, ва хоҳӣ донист, ки Ман Худованд ҳастам“».

Масал дар бораи кӯра.

¹⁷ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

¹⁸ «Эй писари одам! Хонадони Исроиил барои Ман ғаш гардидаанд; ҳамаи инҳо — мис ва қалъагӣ ва оҳан ва кӯрғошим — андаруни кӯра ғашши нуқра шудаанд.

¹⁹ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски ҳамаатон ғаш гардидаед, бинобар ин Ман шуморо андаруни Ерусалим чамъ хоҳам кард.

²⁰ Чунон ки нуқра ва мис ва оҳан ва кӯрғошим ва қалъагиро андаруни кӯра чамъ карда, оташ бар онҳо медаманд, то ки гудохта шаванд, ончунон Ман шуморо дар хашму ғзаби худ чамъ карда, дар он хоҳам гузошт ва шуморо хоҳам гудоخت.

²¹ Ва шуморо чамъ карда, оташи ғзаби худро бар шумо хоҳам дамид, ва шумо андаруни он гудохта хоҳед шуд.

²² Чунон ки нуқра андаруни кӯра гудохта мешавад, ончунон шумо андаруни он гудохта хоҳед шуд, ва хоҳед донист, ки Ман, ки Худованд ҳастам, ғзаби Худро бар шумо фуру рехтаам».

²³ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

²⁴ «Эй писари одам! Ба вай бигӯй: „ту заминест, ки нопок шудай, ва дар рӯзи ғзаб бар ту борон нахоҳад борид.

²⁵ Суиқасди анбиёи он андаруни он мисли шери ғурронест, ки нахҷирро медарад; онҳо қонҳоро меҳӯранд, молу мулк ва чизҳои гаронбаҳоро мегиранд, бевагонро андаруни он афзун мекунанд.

²⁶ Коҳинони он шариати Маро поймол, ва чизҳои муқаддаси Маро палид месозанд, чизи муқаддасро аз ғайримуқаддас ҷудо намекунанд, ва чизи палидро аз пок фарқ наменамоянд, ва аз шанбеҳои Ман чашми худро мепӯшанд, ва Ман андаруни онҳо беҳурмат шудаам.

²⁷ Сарварони он андаруни он мисли гургоне мебошанд, ки нахҷирро медаранд; онҳо хун мерезанд, қонҳоро нобуд мекунанд, то ки ҷирси худро қонеъ гардонанд.

²⁸ Ва анбиёи он барои онҳо бо лои нобоб андова карда, рӯёҳои ботил мебинанд ва барои онҳо фоли дурӯғ зада, мегӯянд: «Худованд Худо чунин мегӯяд», ва ҳол он ки Худованд чизе ба онҳо нагуфтааст.

²⁹ Қавми ин замин якдигарро беамон зулм ва тороҷ менамоянд, мискин ва бенаворо фиреб медиҳанд, ва дар ҳаққи ғариб ноинсофона ситам мекунанд.

³⁰ Ва Ман дар миёни онҳо касеро ҷустам, ки деворро таъмир намояд ва дар рахнаи он ба ҳузури Ман барои ин замин биистад, то ки онро хароб накунам, валекин чунин касро наёфтам.

³¹ Пас, хашми Худро бар онҳо фуру хоҳам рехт, бо оташи ғзаби Худ онҳоро несту нобуд хоҳам кард,

подоши рафторашонро бар сарашон хоҳам овард, мегӯяд Худованд Худо“».

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Масал дар бораи Оҳола ва Оҳолиба.

23 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Ду зан духтарони як модар буданд.

³ Ва онҳо дар Миср зинкор шуда, дар ҷавонии худ зино карданд; дар он ҷо синаҳои онҳоро молиш доданд, ва дар он ҷо пистонҳои бакорати онҳоро фишурданд.

⁴ Ва номҳои онҳо: калонӣ Оҳола ва хоҳараш Оҳолиба буд; ва онҳо занони Ман буда, писарон ва духтарон зоиданд; ва номҳои онҳо: Оҳола — Сомария, ва Оҳолиба — Ерусалим буд.

⁵ Ва Оҳола зино кард, дар сурате ки ҳанӯз аз они Ман буд; ва ба хушдорони худ, ба сипоҳиёни Ашшур дил дод, —

⁶ Ба онҳое ки либоси лочвард мепӯшиданд; ба волиён ва сардорон, ки саросар ҷавонии дилпазир, форисони аспсавор буданд;

⁷ Ва бо онҳо, ки саросар баргузидагони банӣ-Ашшур буданд, ба зинкориҳои худ дода шуд, ва бо ҳамаи бутҳои касоне ки ба онҳо дил дода буд, худро палид сохт.

⁸ Вале аз зинкориҳои худ, ки бо мисриён дошт, даст накашид, зеро ки онҳо бо ӯ дар айёми ҷавонии ӯ хуфтухоб доштанд, ва пистонҳои бакораташро мефишурданд, ва шаҳавоти худро бар ӯ фуру мерехтанд.

⁹ Бинобар ин Ман ӯро ба дасти хушдоронаш, яъне ба дасти банӣ-Ашшур, ки ба онҳо дил дода буд, супурдам.

¹⁰ Онҳо аврати ӯро кушоданд, писарон ва духтаронашро гирифтанд, ва ӯро бо шамшер куштанд, ва номаш барои занон ибрат шуд, ва ӯро ба ҷазо мустаҳиқ карданд.

¹¹ Ва хоҳараш Оҳолиба инро дид, ва дар шаҳватпарастии худ аз вай бештар фосид шуд, ва аз зинкориҳои хоҳараш зиёдтар зино кард.

¹² Ба банӣ-Ашшур дил дод, — ба волиён ва сардорони сипоҳиён, ки либоси зебо мепӯшиданд, форисони аспсавор ва саросар ҷавонии дилпазир буданд.

¹³ Ва дидам, ки ӯ палид гардид: роҳи ҳар дуяшон як буд.

¹⁴ Вале ӯ зинкориҳои худро боз ҳам зиёд кард; ва мардони бар девор ҳақ кардашударо, яъне суратҳои калдонийенро, ки бо ранги ҷӯша кашида шуда буд, дид,

¹⁵ Ки камарбандҳо бар камарашон ва аммомаҳои дарознӯг бар сарашон буд, ва ҳамаашон намуди саркардагонро доштанд, — суратҳои банӣ-Бобил, ки замини калдонийен зодгоҳашон буд.

¹⁶ Ва ҳамин ки чашмаш ба онҳо афтод, дил дод, ва назди онҳо ба замини калдониён қосидонашро фиристод.

¹⁷ Ва банӣ-Бобил назди ӯ ба чоғаи ишқбозӣ дохил шуда, бо зинокории худ ӯро палид сохтанд; ва чун аз онҳо палид шуд, қони ӯ аз онҳо нафрат пайдо кард.

¹⁸ Ва азбаски ошкоро ба зинокорӣ дода шуд, ва аврати худро кушод, қони Ман аз ӯ нафрат пайдо кард, чунон ки қони Ман аз хоҳараш нафрат пайдо карда буд.

¹⁹ Ва ӯ зинокории худро афзун кард, дар холате ки айёми ҷавонии худро ба ёд меовард, ки он вақт дар замини Миср ба зино дода шуда буд.

²⁰ Ва ҳамчун сурриягон ба онҳо дил дод, ки узви онҳо мисли узви харои ва нутфарезии онҳо мисли нутфарезии аспон буд.

²¹ Ва ту фисқу фучури айёми ҷавонии худро аз нав оғоз намудӣ, ки он вақт мисриён пистонҳои туро ба хотири синаҳои ҷавонии ту мефишурданд.

²² Бинобар ин, эй Оҳолиба, Худованд Худо чунин мегӯяд: «Инак Ман хушдоронатро, ки қонат аз онҳо нафрат пайдо кардааст, ба зидди ту барангехта, онҳоро аз ҳар тараф бар ту хоҳам овард,

²³ Яъне банӣ-Бобил ва ҳамаи калдониёнро аз қабилаҳои фақуд ва шуа ва куа, ва тамоми банӣ-Ашшурро ҳамроҳи онҳо, ки ҳамаашон ҷавонони дилпазир, волиён ва сардорон мебошанд, саросар саркардагон ва номдорони аспаворанд.

²⁴ Ва бо аслиҳа ва аспон ва аробаҳо ва анбӯҳи қавмҳо, бо ҷавшанҳо, сипарҳо ва хӯдҳо бар ту омада, туро ихота хоҳанд кард, ва Ман туро ба довари онҳо хоҳам супурд, ва онҳо туро мувофиқи аҳкоми худ доварӣ хоҳанд намуд.

²⁵ Ва Ман рашки Худро ба зидди ту хоҳам нигаронид, ва ба ту бо ғазаб амал хоҳанд кард: бинӣ ва гӯшҳоятро хоҳанд бурид, ва бақияи ту аз шамшер хоҳад афтод; онҳо писарон ва духтарони туро хоҳанд гирифт, ва бақияи ту ба оташ хоҳад сӯхт.

²⁶ Ва либосҳои туро хоҳанд кашид, ва колои зебу зинати туро хоҳанд гирифт.

²⁷ Ва фисқу фучури ту ва зинокории туро, ки аз замини Миср овардай, аз ту нест хоҳам кард; ва чашмони худро сӯи онҳо баланд нахоҳӣ кард, ва Мисрро дигар ба ёд нахоҳӣ овард.

²⁸ Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман туро ба дасти онҳое ки бад мебинӣ, ба дасти касоне ки қонат аз онҳо нафрат пайдо кардааст, хоҳам супурд.

²⁹ Ва онҳо ба ту бо адоват амал намуда, тамоми молу мулки туро хоҳанд гирифт, ва туро дар ҳолати бараҳна ва урьён тарк хоҳанд кард, ва аврати пурзинои ту ва фисқу фучури ту ва зинокории ту кушода хоҳад шуд.

³⁰ Ин амалҳо ба ту карда хоҳад шуд барои он ки ту бо халқҳо зино намуда, худро бо бутҳои онҳо палид сохтай.

³¹ Ту бо роҳи хоҳари худ рафтай, ва Ман косаи ӯро ба дасти ту хоҳам дод.

³² Худованд Худо чунин мегӯяд: Ту косаи амиқу васеи хоҳари худро хоҳӣ нӯшид, ва мавриди истехзо ва тамасхур хоҳӣ гардид, чунки гунҷоиши он бузург аст.

³³ Аз мастӣ ва андӯҳ пур хоҳӣ шуд: косаи даҳшат ва харобист, косаи хоҳарат Сомария!

³⁴ Ва онро нӯшида, то охир холи хоҳӣ кард, ва шикастапораҳои онро хоҳӣ лесид, ва синаҳои худро чок хоҳӣ кард, зеро ки Ман гуфтам, мегӯяд Худованд Худо.

³⁵ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски ту Маро фаромӯш кардӣ, ва пушти худро ба тарафи Ман гардондӣ, пас ту низ подоши фисқу фучур ва зинокории худро бардор!»

³⁶ Ва Худованд ба ман гуфт: «Эй писари одам! Оё мехоҳӣ бар Оҳола ва Оҳолиба доварӣ намой? Пас, аъмоли зишташонро ба онҳо баён нам.

³⁷ Зеро ки онҳо зино карданд, ва дастҳшон хунолуд аст, ва бо бутҳои худ зино карданд, ва писарони худро низ, ки барои Ман зоида буданд, ба сифати хӯроки бутҳо аз оташ гузарониданд.

³⁸ Боз ин корҳоро дар ҳаққи Ман карданд: дар ҳамон рӯз хонаи муқаддаси Маро палид сохтанд, ва шанбеҳои Маро поймол карданд.

³⁹ Ва ҳангоме ки писарони худро барои бутҳои худ забҳ карданд, дар ҳамон рӯз ба хонаи муқаддаси Ман омаданд, то ки онро палид созанд; ва инак андаруни хонаи Ман онҳо чунин амал карданд!

⁴⁰ Ва ҳатто назди одамоне ки аз дур омада буданд, кас мефиристоданд; назди онҳо қосиде фиристода шуд, ва инак онҳо омаданд, ва ту худро барояшон шустушӯй менамудӣ, сурма ба чашмонат мекашидӣ, ва худро бо колои зебу зинат оро медодӣ,

⁴¹ Ва бар чоғаи боҳамашате менишастӣ, ки суфрае назди он ороста буд, ва бухур ва рағани Маро бар он мегузоштӣ.

⁴² Ва садои хуше назди он танинандоз буд, ва илова бар одамоне ки аз аҳолии мавзеҳои гуногун буданд, сабоиён аз биёбон оварда мешуданд, ва дастпонаҳо бар дастҳшон ва тоҷҳои зебо бар сарҳшон мегузоштанд.

⁴³ Ва Ман гуфтам: оё ин зани фарсуда боз бо зинокорӣ машғул хоҳад шуд? Оё хушдоронаш алҳол бо ӯ зино хоҳанд кард? Вале ӯ зинокории худро давом медод.

⁴⁴ Ва назди ӯ меомаданд; чунон ки назди зани фоҳиша меоянд, ончунон назди ин занони пурфисқу фучур, яъне назди Оҳола ва Оҳолиба меомаданд.

⁴⁵ Ва мардони одил бар онҳо доварӣ хоҳанд кард, чунон ки бар занони зинокор ва хунрез доварӣ

мекунад, зеро ки онҳо зинокоранд, ва дастхошон хунолуд аст.

⁴⁶ Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: ҷамоатро ба зидди онҳо барангез, ва онҳоро ба даҳшат ва тороҷ бисупор.

⁴⁷ Ва ҷамоат онҳоро сангборон хоҳанд кард, ва бо шамшерҳои худ онҳоро пора-пора хоҳанд намуд, ва писарону духтарони онҳоро хоҳанд кушт, ва хонаҳои онҳоро ба оташ хоҳанд сӯзонид.

⁴⁸ Ва Ман фисқу фучурро аз ин замин барҳам хоҳам дод, ва ҳамаи занон дарси ибрат хоҳанд гирифт, ва мисли шумо ба фисқу фучур машғул нахоҳанд шуд.

⁴⁹ Ва сазои фисқу фучури шуморо бар шумо бор хоҳанд кард, ва шумо барои гуноҳҳои бутпарастии худ ҷазо хоҳед кашид, ва хоҳед донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам».

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Масал дар бораи деги ҷӯшон.

24 Ва дар соли нӯҳум, дар рӯзи даҳуми моҳи даҳум, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Номи имрӯзро барои худ бинавис, номи ҳамин рӯзро: маҳз дар ҳамин рӯз подшоҳи Бобил Ерусалимро муҳосира кардааст.

³ Барои хонадони исьёнгар масале бизан, ва ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: деге бимон, онро бимон ва об низ дар он бирез.

⁴ Порчаҳои онро, яъне ҳамаи порчаҳои хуби рон ва китфро дар он ҷамъ намо, бо устухонҳои беҳтарин онро пур кун.

⁵ Гӯсфандони беҳтаринро бигир, ва устухонҳоро низ дар таги он даргирон; онро тавре бичӯшон,

ки устухонҳояш низ андаруни он бипазад.

⁶ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: вой бар ҳоли шаҳри хунрез!

Вой бар ҳоли деге ки занги он андаруни он мебошад,

ва занги он аз даруни он набаромадааст!

Порчаҳояшро паи ҳам берун овар, бе он ки бар онҳо қуръа партоӣ.

⁷ Зеро ки хуни вай андаруни вай буд:

онро вай бар саҳраи суфтае бимонд,

онро бар замин нарехт,

то ки бо хок пӯшонида шавад.

⁸ Барои он ки ғазабамро барафрӯхта, интиқом гирам,

Ман хуни варо бар саҳраи суфта монондам, то ки пӯшонида нашавад.

⁹ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд:

вой бар ҳоли шаҳри хунрез!

Ман низ гулханро бузург хоҳам кард.

¹⁰ Ҳезуми зиёде оварда ва оташ даргиронида, гӯштро ҳил-ҳил хоҳам пазонид,

ва ин гӯштобро сахт ҷӯшонида, хоҳам сӯзонид,

ба тавре ки устухонҳо низ сӯхта тамоm шавад.

¹¹ Ва онро бар аҳгарҳояш ҳоли хоҳам гузошт, то ки тафсида, миси он бисӯзад, ва палидии он андаруни он гудохта шавад, ва занги он нест гардад.

¹² Зӯрзаниҳоро рад кард,

ва занги бисъёраш аз он берун наомад, пас занги он дар оташ нест хоҳад шуд.

¹³ Дар фисқу фучур ту он қадар палид гаштӣ, ки ҳарчанд Ман туро тоза кардам, аз палидии худ тоза нашудӣ;

то ҳашми Худро Ман бар ту ба итмом нарасонам, ту дигар тоза нахоҳӣ шуд.

¹⁴ Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам: ин фаро хоҳад расид, ва Ман инро ба амал хоҳам овард; ботил нахоҳам кард, ва риққат нахоҳам овард, ва пушаймон нахоҳам шуд; бар тибқи рафторат ва бар тибқи аъмолат бар ту доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо“».

¹⁵ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

¹⁶ «Эй писари одам! Инак Ман ҳаловати чашмонатро бо вабое аз ту хоҳам гирифт, вале ту навҳа ва гирья нақун, ва ашки ту бигзор ҷорӣ нашавад;

¹⁷ Хомӯшона оҳ каш, барои мурдагон мотам нагир: аммомаи худро бар сарат бипечон, пойафзоли худро ба пойҳоят бипӯш, ва ришу мӯйлабатро напӯшон, ва нони азодоронро нахӯр».

¹⁸ Ва бомдодон ман бо қавм сухан рондам, дар сурате ки занам шомгоҳ вафот карда буд; ва бомдодон он чиро, ки ба ман амр фармуда шуд, ба ҷо овардам.

¹⁹ Ва қавм ба ман гуфтанд: «Шояд ба мо бигӯй, ки он чи ту мекунӣ, барои мо чӣ маънӣ дорад?»

²⁰ Ва ман ба онҳо гуфтам: «Каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

²¹ „Ба хонадони Исроил бигӯй: Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман хонаи муқаддаси Худро, ки ҷалоли қуввати шумо, ҳаловати чашмони шумо ва марҳами ҷони шумост, ба хорӣ таслим хоҳам намуд, ва писарону духтарони шумо, ки онҳоро дар Яҳудо тарк кардаед, аз шамшер хоҳанд афтод.

²² Ва шумо ончунон ки ман амал намудаам, амал хоҳед намуд: ришу мӯйлаби худро нахоҳед пӯшонид, ва нони азодоронро нахоҳед хӯрд;

²³ Ва аммомаи шумо бар саратон, ва пойафзоли шумо бар пойҳотон хоҳад буд, ва шумо навҳа ва гирья нахоҳед кард, балки ба сабаби гуноҳҳои худ обу адо гардида, пеши якдигар оҳ хоҳед кашид.

²⁴ Ва Ҳизқиёл барои шумо аломате хоҳад буд: ҳар коре ки ӯ кардааст, шумо низ хоҳед кард; ҳангоме ки ин фаро расад, хоҳед донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам“».

²⁵ «Ва ту, эй писари одам! Охир, дар он рӯзе ки Ман аз онҳо истеҳкомашон, шодии шавкаташон, ҳаловати чашмонашон ва марҳами ҷонашон, яъне писарону духтаронашонро бигирам,

²⁶ Дар он рӯз растагоре назди ту хоҳад омад, то хабаре ба гӯшат бирасонад;

²⁷ Дар он рӯз ба ҳузури он растагор даҳонат воз хоҳад шуд, ва ту сухан хоҳӣ ронд, ва дигар лол нахоҳӣ шуд; ва барои онҳо аломате хоҳӣ буд, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам».

БОБИ БИСТУ ПАНЧУМ

Нубувват дар бораи банӣ-Аммӯн.

25 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Рӯи худро ба тарафи банӣ-Аммӯн бигардон ва дар ҳаққи онҳо нубувват намо;

³ Ва ба банӣ-Аммӯн бигӯӣ: каломи Худованд Худоро бишнавед! Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски ту дар бораи хонаи муқаддаси Ман, ҳангоме ки он ба хорӣ дучор шуд, ва дар бораи замини Исроил, ҳангоме ки он валангор шуд, ва дар бораи хонадони Яҳудо, ҳангоме ки онҳо ҷалои ватан гардиданд, „ҳай-ҳай!“ гуфтӣ,

⁴ Бинобар ин, инак Ман туро ба тасарруфи мардуми шарқ хоҳам дод, ва онҳо бошишгоҳҳои худро дар ту барпо хоҳанд намуд, ва масканҳои худро дар ту хоҳанд сохт, ва меваҳои туро хоҳанд хӯрд, ва шири туро хоҳанд нӯшид.

⁵ Ва Ман Раббаро ба чарогоҳи уштурон, ва замини банӣ-Аммӯнро ба хобгоҳи рамаҳо табдил хоҳам дод, ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

⁶ Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски ту чапак задӣ ва пой кӯфтӣ, ва бо тамоми нафрате ки аз замини Исроил дар дили худ дорӣ, шодӣ кардӣ,

⁷ Бинобар ин, инак Ман дасти Худро бар ту дароз хоҳам кард ва туро ба тороҷи халқҳо хоҳам супурд, ва туро аз миёни қавмҳо маҳв хоҳам намуд, ва туро аз миёни кишварҳо барҳам хоҳам дод; туро несту нобуд хоҳам кард, ва хоҳӣ донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Доварии оянда бар Мӯоб.

⁸ Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски Мӯоб ва Сеир мегӯянд, ки „инак хонадони Яҳудо монанди ҳамаи халқҳо мебошанд!“ —

⁹ Бинобар ин, инак Ман паҳлуи Мӯобро аз шаҳрҳо, яъне аз шаҳрҳои истеҳкомдори сарҳади он, ки ҷалоли ин кишваранд, чунончи: Байт-Яшимут, Баал-Маун ва Қирьётаим, воз хоҳам кард

¹⁰ Барои мардуми шарқ, илова бар замини банӣ-Аммӯн; Мӯобро ба тасарруфи онҳо хоҳам дод, то ки банӣ-Аммӯн дигар дар миёни халқҳо зикр наёбанд;

¹¹ Ва бар Мӯоб доварӣ хоҳам намуд, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Доварӣ бар Адӯм.

¹² Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски Адӯм аз хонадони Яҳудо сахт интиқом гирифтааст ва аз онҳо интиқом гирифта, бағоят гуноҳкор шудааст,

¹³ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман дасти Худро бар Адӯм дароз хоҳам кард, ва одамону чорпоёнро аз он маҳв хоҳам сохт, ва онро валангор хоҳам намуд; аз Темон то Дадон аз шамшер хоҳанд афтод.

¹⁴ Ва интиқоми Худро аз Адӯм бо дасти қавми Худ Исроил хоҳам гирифт, ва бар тибқи хашм ва ғазаби Ман ба Адӯм амал хоҳам кард, ва интиқоми Маро хоҳанд донист, мегӯяд Худованд Худо.

Доварӣ бар фалиштиён.

¹⁵ Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски фалиштиён интиқом гирифтаанд ва бо нафрате ки дар дили худ доранд, сахт интиқом гирифтаанд, то ки бо адовати доимӣ валангор кунанд,

¹⁶ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман дасти Худро бар фалиштиён дароз карда, критӣёнро маҳв хоҳам сохт, ва бақияи онҳоро аз соҳили баҳр нест хоҳам намуд;

¹⁷ Ва бо ҷазоҳои ғазаболуд аз онҳо интиқоми сахт хоҳам гирифт, ва ҳангоме ки интиқоми Худро аз онҳо бигирам, хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Доварии оянда бар Сӯр.

26 Ва дар соли ёздаҳум, дар рӯзи якуми моҳ, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Азбаски Сӯр дар бораи Ерусалим гуфтааст: „Ҳай-ҳай! Дарвозаи қавмҳо шикаст хӯрд; ҳама чиз ба ман мегузарад; ман пур мешавам, чунки вай хароб шуд“,

³ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман, эй Сӯр, ба ту зид ҳастам! Ва халқҳои бисьёрро ба муқобили ту хоҳам бархезонид, чунон ки баҳр мавҷояшро бармехезонад.

⁴ Ва онҳо ҳисорҳои Сӯрро вайрон хоҳанд кард, ва бурҷҳои онро хароб хоҳанд намуд, ва Ман хоки онро аз он хоҳам рӯфт, ва онро ба саҳраи суфтае табдил хоҳам дод.

⁵ Он андаруни баҳр маконе барои паҳн кардани тӯрҳои моҳигирӣ хоҳад гардид; зеро ки Ман гуфтам, мегӯяд Худованд Худо; ва он тӯъмаи тороҷи халқҳо хоҳад шуд.

⁶ Ва деҳоти атрофи Сӯр, ки дар саҳро мебошанд, ба дами шамшер кушта хоҳанд шуд, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

⁷ Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман Набукаднесар подшоҳи Бобил, подшоҳи подшоҳонро аз шимол бар Сӯр бо аспон ва аробаҳо ва саворон ва бо ҷамоат ва қавми зиёде хоҳам овард.

⁸ Деҳоти атрофи туро ӯ дар сахро ба дами шамшер хоҳад кушт; ва истехкомот ба муқобили ту хоҳад сохт, ва хокрез ба муқобили ту барпо хоҳад кард, ва сипарҳо ба муқобили ту ба вучуд хоҳад овард;

⁹ Ва манҷаниқҳои худро назди ҳисорҳои ту барқарор хоҳад намуд, ва бурҷҳои туро бо табарзинҳои худ вайрон хоҳад кард.

¹⁰ Аз бисъерии аспони ӯ туро ғубор хоҳад пӯшонид; ҳангоме ки ӯ ба дарвозаҳои дарояд, чунон ки ба шаҳри раҳнадор мебароянд, аз садои саворон ва чархҳо ва аробаҳо ҳисорҳои ба ларза хоҳад омад.

¹¹ Бо сумҳои аспонаш ҳамаи кӯчаҳои туро поймол хоҳад кард; қавматро ба дами шамшер хоҳад кушт, ва биноҳои ёдгории ҷалоли ту бо замин яксон хоҳад шуд.

¹² Ва дорони туро тороҷ хоҳанд кард, ва молҳои туро ба яғмо хоҳанд бурд, ва ҳисорҳои туро вайрон хоҳанд намуд, ва хонаҳои дилпазири туро хароб хоҳанд кард, ва сангҳо ва ҷӯб ва хоки туро андаруни об хоҳанд андохт.

¹³ Ва Ман ба ғулғулаи сурудҳои хотима хоҳам дод; ва садои барбатҳои дигар шунида нахоҳад шуд.

¹⁴ Ва туро ба саҳраи суфтае табдил хоҳам дод; маконе барои паҳн кардани тӯрҳои моҳигирӣ хоҳӣ шуд; дигар бино нахоҳӣ ёфт; зеро Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам, мегӯяд Худованд Худо.

¹⁵ Худованд Худо ба Сӯр чунин мегӯяд: охир, аз садои фуруғи ғалтидани ту, вақте ки андаруни ту маҷрӯҳон оху нола кунанд, ва куштори азиме ба амал ояд, ҷазираҳо ба ларза хоҳад омад.

¹⁶ Ва ҳамаи ҳокимони баҳр аз тахтҳои худ фуруғ хоҳанд омад, ва ҷомаҳои зебои худро дур хоҳанд кард, ва либосҳои гулдӯзии худро хоҳанд кашид; тарсу бим дар бар хоҳанд кард, бар замин хоҳанд нишаст, ва ҳар лаҳза хоҳанд ларзид, ва аз боиси ту моту мабхут хоҳанд шуд;

¹⁷ Ва дар ҳаққи ту навҳа хоҳанд кард, ва ба ту хоҳанд гуфт:

„Эй, ки аз баҳрҳо маскун будӣ, чӣ гуна ба ҳалокат расидаӣ, — ин шаҳри шӯҳратманде ки дар баҳр пурзӯр буд, ва худаш ва сокинонаш ҳайбати худро бар ҳамаи сокинони баҳр қорӣ карда буданд!

¹⁸ Акнун, дар рӯзи фуруғи ғалтидани ту, ҷазираҳо ба ларза хоҳад омад, ва ҷазираҳо ки дар баҳр мебошад, аз риҳлати ту ба даҳшат хоҳад афтод“.

¹⁹ Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: чун туро монанди шаҳрҳои ғайримаскун ба шаҳри вайронае табдил диҳам, ва вартаро бар ту барорам, то ки обҳои бисъер туро бипӯшонанд,

²⁰ Он гоҳ туро бо ҳамаи онҳое ки дар гӯр фуруғ меоянд, назди қавми қадимӣ фуруғ хоҳам овард, ва туро дар асфалҳои замин, дар вайронаҳои абадӣ, бо онҳое ки дар гӯр фуруғ омаданд, қойгир

хоҳам кард, то ки дигар маскун нашавӣ; ва ҷалолро бар замини зиндагон зоҳир хоҳам сохт.

²¹ Туро рамзи даҳшат хоҳам гардонид, ва ба олами адам хоҳӣ рафт; ва туро чустуҷӯ хоҳанд кард, вале дигар то абад ёфт нахоҳӣ шуд, мегӯяд Худованд Худо».

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Навҳа дар бораи Сӯр.

27 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Ва ту, эй писари одам, дар ҳаққи Сӯр навҳа намоя,

³ Ва ба Сӯр бигӯӣ: эй, ки назди бандарҳои баҳр сокин шудай, ва бар ҷазираҳои бисъер бо қавмҳои тиҷорат мекунӣ! Худованд Худо чунин мегӯяд: эй Сӯр! Ту гуфтай: „Ман камоли зебой ҳастам!“

⁴ Худуди ту дар дили баҳр аст;

бинокоронат зебоии туро мукамал кардаанд;

⁵ Ҳамаи тахтаҳои туро аз сарви Санир тайёр кардаанд;

арзи Лубнонро гирифтаанд, то ки дагале бар ту бисозанд.

⁶ Белҳои туро аз булутҳои Бошон сохтаанд;

тахтаҳои рӯйбастатро аз дарахти шамшоди ҷазираҳои Киттим сохта, бо оҷ мурассаъ кардаанд;

⁷ Катони гулдӯзии Миср бодбони ту буд, то ки ливое барои ту бошад.

Матои лоҷвард ва арғувон аз ҷазираҳои Алишо чодирӣ ту буд.

⁸ Сокинони Сидӯн ва Арвад белкашҳои ту буданд; донишмандони ту, эй Сӯр, ки дар ту буданд, суккондорони ту буданд.

⁹ Пирони Ҷабал ва донишмандони он дар ту буданд,

раҳнаҳои туро таъмир мекарданд;

ҳама гуна киштиҳои баҳр ва маллоҳонашон дар ту буданд, то бо ту додугирифт намоянд.

¹⁰ Форс ва Луд ва Фут дар қӯшуни ту ҷанговарони ту буда, сипар ва хӯд бар ту меовехтанд; онҳо туро шавкат мебахшиданд.

¹¹ Бани-Арвад бо қӯшуни ту бар ҳисорҳои гирдогирд меистоданд, ва ҷаммодон дар бурҷҳои ту буданд; онҳо сипарҳои худро бар ҳисорҳои гирдогирд овехта, зебоии туро мукамал мекарданд.

¹² Таршиш ба сабаби фаровонии ҳар навъ дороии он бо ту тиҷорат мекард ва дар ивази молҳои нуқра, оҳан, қалъагӣ ва қӯрғошим меод.

¹³ Ёвон, Тубол ва Мошак тоҷирони ту буда, дар ивази молҳои қонҳои одам ва қоли мисин меоданд.

¹⁴ Аз хонадони Тучармо дар ивази молҳои аспони ёбу ва саворӣ ва хачирон меоданд.

¹⁵ Бани-Дадон тоҷирони ту буданд; аз ҷазираҳои бисъер молҳо ба дасти ту мебаромад; дандонҳои ашкии фил ва обнус ба ту инъом мекарданд.

¹⁶ Аҳли Арам бо ту, ба сабаби фаровонии маснӯотат, тиҷорат менамуданд; дар ивази молҳоят санги баҳрамон, матоъҳои арғувон, гулдӯзӣ ва катони нозук, ва марҷон ва ёқути руммонӣ медоданд.

¹⁷ Яхудо ва замини Исроил бо ту тиҷорат мекарданд; дар ивази молҳоят гандуми Минит ва ҳалво ва асал ва равған ва баласон медоданд.

¹⁸ Димишқ, ба сабаби фаровонии маснӯотат ва аз бисъёрии ҳар гуна дорой, бо ту бо шароби Ҳалбун ва пашми сафед тиҷорат мекард.

¹⁹ Ва Дон ва Ёвон дар ивази молҳоят калоба медоданд; оҳани сайқалдор, пӯсти дарахти хушбӯӣ ва наи атрогин дар миёни молҳоят буд.

²⁰ Дадон бо ту бо зинпӯшҳои зебо барои маркабҳо тиҷорат менамуд.

²¹ Араб ва ҳамаи раисони Қедор бо ту додугирифт доштанд; бо гӯсфандони парворӣ ва қўҷқорҳо ва нарбузҳо бо ту тиҷорат мекарданд.

²² Тоҷирони Шабо ва Раъмо бо ту тиҷорат доштанд; ҳар атриёти беҳтарин ва ҳар навъ сангҳои гаронбаҳо ва тилло дар ивази молҳоят медоданд.

²³ Ҳорон ва Канна ва Адан, ва тоҷирони Шабо, ва Ашшур ва Килмод бо ту додугирифт доштанд.

²⁴ Онҳо бо либосҳои зебо, ва ҷомаҳои лочвард ва гулдӯзӣ, ва сандуқҳои пур аз матоъҳои рангин, ки бо танобҳо маҳкам баста шуда буд, дар бозорҳоят бо ту тиҷорат мекарданд.

²⁵ Киштиҳои Таршиш қофилаҳои тиҷорати ту буданд, ва ту пур шуда, дар дили баҳрҳо бағоят гарон гардидӣ.

²⁶ Белкашҳоят туро ба обҳои азим бурданд, боди шарқӣ туро дар дили баҳрҳо дарҳам шикаст.

²⁷ Дороият ва молҳоят, тиҷоратат, маллоҳонат ва суккондоронат, онҳое ки рахнаҳоятро таъмир мекарданд, ва онҳое ки бо ту додугирифт доштанд, ва ҳамаи ҷанговароне ки дар ту буданд, ва тамоми ҷамоате ки андаруни ту буданд, дар рӯзи шикасти ту дар дили баҳрҳо меафтанд.

²⁸ Аз садои фиғони суккондоронат чарогоҳҳои гирду атроф ба ларза меояд.

²⁹ Ва ҳамаи белкашҳо, маллоҳон, ҳамаи суккондорони баҳр аз киштиҳои худ фуromaда, дар замин меистанд.

³⁰ Ва дар ҳаққи ту овози худро баланд карда, бо талхӣ фаръёд мезананд, ва хок бар сари худ рехта, дар хокистар мегеланд;

³¹ Ва барои ту мӯйсари худро тамоман тарошида, палос мепӯшанд, ва бо талхии ҷон барои ту зор-зор гирифта, навҳа мекунанд;

³² Ва дар гирияи худ барои ту овозандозӣ мекунанд

ва навҳа намуда, мегӯянд:
„Кист мисли Сӯр,

ки андаруни баҳр хомӯш гардидааст!

³³ Ҳангоме ки молҳоят аз баҳрҳо берун меомад, қавмҳои бисъерро сер мекардӣ, бо фаровонии дорой ва тиҷорати худ подшоҳони заминро бой мегардондӣ.

³⁴ Алҳол, ки дар баҳрҳо, дар умқҳои обҳо шикаст хӯрдаӣ, молҳои ту ва тамоми ҷамоати ту андаруни ту фуру ғалтидаанд.

³⁵ Ҳамаи сокинони ҷазираҳо дар бораи ту моту мабхут шудаанд, ва подшоҳонашон бисъер ба ҳаяҷон омада, пажмурдарӯӣ гардидаанд.

³⁶ Тоҷирони қавмҳо дар бораи ту хайрон шуда хуштак мекашанд;

ту мавриди даҳшат гардидаӣ,
ва то абад дигар нахоҳӣ буд“».

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Набӣ подшоҳи Сӯрро мазаммат менамояд.

28 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Ба раиси Сӯр бигӯӣ: „Худованд Худо чунин мегӯяд:

азбаски дили ту мағрур шудааст, ва ту мегӯӣ: «Ман Худо ҳастам, бар нишемангоҳи худоён нишастаам», ва ҳол он ки ту одамизод ҳастӣ ва на Худо,

валекин дили худро мисли худоён пиндоштаӣ,
³ Инак, ту аз Дониёл ҳақимтар ҳастӣ,

ва ҳеч сирре аз ту пӯшида нест;
⁴ Бо ҳикмат ва хиради худ сарват барои худ ғун кардаӣ, ва тиллову нуқра дар ганҷинаҳои худ андӯхтаӣ;

⁵ Бо фаровонии ҳикмати худ, ба воситаи тиҷорати худ сарвати худро афзун кардаӣ,

ва дили ту аз сарвати ту мағрур шудааст,

⁶ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски ту дили худро мисли дили худоён пиндоштаӣ,

⁷ Бинобар ин, инак Ман аҷнабиён, золимтарини халқҳоро бар ту хоҳам овард, ва онҳо шамшерҳои худро бар зебоии ҳикмати ту кашида,

латофати туро поймол хоҳанд кард;

⁸ Туро дар гӯр фуруд хоҳанд овард, ва ту бо мавти мақтулон дар дили баҳрҳо хоҳӣ мурд.

⁹ Оё ту ба ҳузури қотили худ хоҳӣ гуфт: «Ман Худо ҳастам?» Ва ҳол он ки ту дар дасти кушандаи худ

одамизод хоҳӣ буд, ва на Худо.

¹⁰ Аз дасти аҷнабиён бо мавти номахтунон хоҳӣ мурд,

зеро ки Ман гуфтам, мегӯяд Худованд Худо“».

¹¹ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

¹² «Эй писари одам! Дар ҳаққи подшоҳи Сӯр навҳа намо ва ба ӯ бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: ту нигини мукамал, пуррагин ҳикмат ва камоли хусн ҳастӣ.

¹³ Ту дар Адан, дар боғи Худо будӣ; либосҳои ту бо ҳар гуна санги гаронбаҳо: лаъл, ёқути зард ва алмос, забарҷад, қазъ ва яшм, ёқути кабуд, баҳрамон ва зумуррад мурассаъ буд, ва санъати дафҳо ва найҳоят барои ту аз тилло буд, ва ҳамааш дар рӯзи офариниши ту муҳайё шуда буд.

¹⁴ Ту каррубии бузургҷуссае ҳастӣ, ки бо болҳоят соя афкандай, ва Ман туро бар кӯҳи муқаддас қойгир кардам; мисли яке аз худоён будӣ, ва андаруни сангҳои оташин роҳ мепаймудӣ.

¹⁵ Ту аз рӯзи офариниши худ дар роҳҳоят комил будӣ, то вақте ки маъсияти ту ошкор гардид.

¹⁶ Дар баробари вусъат ёфтани тиҷорати ту ботинат аз ситам пур шуд, ва ту гуноҳ кардӣ, ва Ман туро аз кӯҳи Худо сарнагун сохтам, ва туро, эй каррубии сояфкан, аз даруни сангҳои оташин нест кардам.

¹⁷ Дили ту аз зебоии ту мағрур шуд, ту ҳикмати худро аз боиси латофати худ нобуд кардӣ;

Ман туро бар замин задам, пеши подшоҳон вожгун намудам, то ба ту бо нафрат назар андозанд.

¹⁸ Бо фаровонии гуноҳҳои худ, бо ноинсофии тиҷорати худ ту маконҳои муқаддаси худро палид кардӣ; ва Ман аз даруни ту оташе берун хоҳам овард, ки он туро хоҳад сӯзонид, ва Ман туро дар пеши назари ҳамаи бинандагонат

бар рӯи замин хокистар хоҳам гардонид.
¹⁹ Ҳамаи онҳое ки дар миёни қавмҳо туро мешинохтанд,

дар бораи ту моту мабхут хоҳанд шуд; ту мавриди даҳшат гардидай, ва то абад дигар нахоҳӣ буд“».

Доварӣ бар Сидун.

²⁰ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

²¹ «Эй писари одам! Рӯи худро ба тарафи Сидун бигардон, ва дар ҳаққи он нубувват намо.

²² Ва бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак Ман ба ту, эй Сидун, зид ҳастам, ва андаруни ту қалол хоҳам ёфт; ва чун бар он доварӣ намуда, ба воситаи он тақдис ёбам, хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

²³ Ва вабо бар он, ва хун бар кӯчаҳояш хоҳам фиристод, ва шаҳидон андаруни он аз шамшере

ки аз ҳар қониб бар он меояд, хоҳанд афтод; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

²⁴ Ва он дигар барои хонадони Исроил аз миёни ҳамаи атрофиёнашон, ки аз онҳо нафрат доранд, янтоқи халанда ва хори дардовар нахоҳад буд; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам.

Худованд ваъда медиҳад, ки Исроилро аз парокандагӣ қамъ оварад.

²⁵ Худованд Худо чунин мегӯяд: ҳангоме ки Ман хонадони Исроилро аз миёни қавмҳое ки андарунашон пароканда шудаанд, қамъ оварам ва ба воситаи онҳо дар назари халқҳо тақдис ёбам, онҳо дар замини худашон, ки ба бандаи худ Яъқуб додаам, сокин хоҳанд шуд;

²⁶ Ва дар он дар амният сокин шуда, хонаҳо бино хоҳанд кард ва тоқҳо хоҳанд шинонид ва дар амният сокин хоҳанд шуд; ҳангоме ки бар ҳамаи атрофиёнашон, ки аз онҳо нафрат доранд, доварӣ намоям, хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам“».

БОБИ БИСТУ НҲҲУМ

Нубувват дар бораи Миср.

²⁹ Дар соли даҳум, дар рӯзи дувоздаҳуми моҳи даҳум, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Рӯи худро ба тарафи фиръавн подшоҳи Миср бигардон, ва дар ҳаққи ӯ ва тамоми Миср нубувват намо.

³ Сухан ронда, бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба ту, эй фиръавн подшоҳи Миср, зид ҳастам!

Эй тимсоҳи бузург, ки андаруни наҳрҳои худ хобида, мегӯй:

«Наҳри ман аз они ман аст, ва ман онро ба вучуд овардаам».

⁴ Вале Ман чангакҳо дар қоғҳоят хоҳам андохт, ва моҳиёни наҳрҳоятро ба пулакчаҳоят хоҳам часпонид,

ва туро аз даруни наҳрҳоят хоҳам баровард, бо ҳамаи моҳиёни наҳрҳоят, ки ба пулакчаҳои ту часпида бошанд.

⁵ Ва туро дар биёбон хоҳам партофт, туро бо ҳамаи моҳиёни наҳрҳоят; ту бар рӯи саҳро хоҳӣ афтод, ва дигар қамъ карда ва фароҳам оварда нахоҳӣ шуд;

туро тўмаи ҳайвоноти замин ва мурғони ҳаво хоҳам гардонид.

⁶ Ва ҳамаи сокинони Миср хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, чунки онҳо барои хонадони Исроил асои наин буданд.

⁷ Вақте ки туро ба даст гирифтанд, ту пора шуда, тамоми китфашонро маҷрӯҳ сохтӣ; ва ҳангоме ки бар ту такъя карданд,

ту шикаста, тамоми камари онҳоро бемаҷол гардондӣ.

⁸ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман бар ту шамшер хоҳам овард, ва аз миёни ту инсон ва ҳайвонро несту нобуд хоҳам кард.

⁹ Ва замини Миср валангор ва харобазор хоҳад гардид, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, чунки мегуфт: «Наҳр аз они ман аст, ва ман онро ба вучуд овардаам».

¹⁰ Бинобар ин, инак Ман ба ту ва ба наҳрхоят зид ҳастам, ва замини Мисрро аз Мичдӯл то Асвон ва то сарҳади Ҳабаш тамоман харобу валангор хоҳам сохт.

¹¹ Пои инсон аз он гузар нахоҳад кард, ва пои ҳайвон аз он гузар нахоҳад кард; ва он чил сол маскун нахоҳад шуд.

¹² Ва замини Мисрро андаруни заминҳои вайронаю валангор, валангор хоҳам кард, ва шаҳрхояш андаруни шаҳрҳои хароба чил сол вайронаю валангор хоҳад буд; ва аҳли Мисрро дар миёни халқҳо пароканда хоҳам сохт, ва дар миёни кишварҳо парешон хоҳам кард.

¹³ Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: баъд аз тамом шудани чил сол аҳли Мисрро аз миёни қавмон, ки дар он ҷо пароканда шудаанд, ҷамъ хоҳам кард;

¹⁴ Ва асирони Мисрро хоҳам баргардонид, ва онҳоро ба замини Фатрус, ба замини зодгоҳашон хоҳам овард, ва дар он ҷо мамлакати заифе хоҳанд буд.

¹⁵ Он пасттарини мамлакатҳо хоҳад буд ва дигар бар халқҳо бартарӣ нахоҳад дошт; ва Ман онҳоро хурд хоҳам гардонид, то ки бар халқҳо ҳукмронӣ накунам.

¹⁶ Ва он дигар барои хонадони Исроил пушту паноҳе нахоҳад буд, ки маъсияташонро ба ёд меоварда бошад, ки он вақт онҳо ба он мурочиат карда буданд; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худо ҳастам».

¹⁷ Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли бисту ҳафтам, дар рӯзи якуми моҳи якум, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

¹⁸ «Эй писари одам! Набукаднесар подшоҳи Бобил лашкари худро назди Сӯр меҳнати азиме фармуд; ҳар калла бемӯй ва ҳар китф захмдор гардид, вале худаш ва лашкараш аз Сӯр барои меҳнате ки назди он ба ҷо оварданд, ҳеч музде пайдо накарданд.

¹⁹ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман замини Мисрро ба Набукаднесар подшоҳи Бобил хоҳам дод, ва ӯ дороии онро хоҳад бурд, ва ғанимати онро ба ғанимат хоҳад гирифт ва торочкардаи онро тороч хоҳад кард, ва ин барои лашкараш музде хоҳад шуд.

²⁰ Барои амалиёте ки ӯ назди он ба ҷо овардааст, Ман замини Мисрро ба ӯ хоҳам дод, чунки он корро барои Ман кардаанд, мегӯяд Худованд Худо.

²¹ Дар он рӯз Ман шохе барои хонадони Исроил хоҳам рӯёнид, ва даҳони туро андаруни онҳо хоҳам

кушод, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам».

БОБИ СИЮМ

Дар бораи он ки Мисрро дар рӯзи Худованд ҷӣ мусибатҳо дар пеш аст.

30 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Нубувват намуда, бигӯй:

„Худованд Худо чунин мегӯяд: зор-зор гирифта, бигӯед: «Вой бар он рӯз!»

³ Зеро ки он рӯз наздик аст, ва рӯзи Худованд наздик аст; рӯзи тира, замони халқҳо фаро мерасад.

⁴ Ва шамшер бар Миср меояд, ва Ҳабашро тарсу бим фаро хоҳад гирифт, вақте ки дар Миср шаҳидон фуру ғалтанд, ва дороии онро бигиранд, ва асосҳои он хароб гардад.

⁵ Ҳабаш ва Фут ва Луд ва тамоми омезиши қабилаҳо ва Куб, ва аҳли замини аҳд ҳамроҳи онҳо аз шамшер хоҳанд афтод.

⁶ Худованд чунин мегӯяд: ва мададгори Миср фуру хоҳанд ғалтид, ва кибриёи қуввати он аз Мичдӯл то Асвон паст хоҳад шуд;

дар он аз шамшер хоҳанд афтод, мегӯяд Худованд Худо.

⁷ Ва он андаруни кишварҳои вайронаю валангор, валангор хоҳад шуд, ва шаҳрҳои он андаруни шаҳрҳои хароба хоҳад буд.

⁸ Ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам; ҳангоме ки Ман бар Миср оташ занам, ҳамаи ёваронаш шикаст хоҳанд хӯрд.

⁹ Дар он рӯз аз ҳузури Ман қосидон бо киштиҳо берун хоҳанд рафт, то ки ҳабашиёни бепарворо ба ҳарос андозанд; ва онҳоро, мисли рӯзи Миср, тарсу бим фаро хоҳад гирифт, зеро ки инак он фаро мерасад.

¹⁰ Худованд Худо чунин мегӯяд: ва Ман ба анбӯҳи Миср ба воситаи Набукаднесар подшоҳи Бобил хотима хоҳам дод.

¹¹ Ӯ ва қавми ӯ бо ӯ, золимтарини халқҳо, барои несту нобуд кардани ин замин оварда хоҳанд шуд, ва онҳо шамшери худро бар Миср кашида, заминро аз мақтулон пур хоҳанд кард.

¹² Ва Ман наҳрҳоро хоҳам хушконида, ва заминро ба дасти шарирон хоҳам супурд; ва заминро бо ҳар ҷӣ дар он аст, бо дасти аҷнабиён валангор хоҳам кард; Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам.

¹³ Худованд Худо чунин мегӯяд: ва Ман бутҳоро нест хоҳам кард, ва санамҳоро аз Нӯф барҳам хоҳам дод, ва раисе аз замини Миср дигар нахоҳад буд, ва Ман замини Мисрро ба ҳарос хоҳам андохт.

¹⁴ Ва Фатрусро ба харобазор табдил хоҳам дод, ва оташ бар Суан хоҳам зад, ва доварӣ бар Нӯ хоҳам кард.

¹⁵ Ва ғазаби Худро бар Син, ки истехкоми Миср аст, фурӯ хоҳам рехт, ва анбӯҳи Нӯро маҳв хоҳам кард.

¹⁶ Ва ҳангоме ки бар Миср оташ занам, Син ба ларза хоҳад омад, ва Нӯ раҳнадор хоҳад шуд, ва Нӯф ҳамеша ба хучуми душманон дучор хоҳад гардид.

¹⁷ Ҷавонони Ён ва Фибаст аз шамшер хоҳанд афтод, ва бақияи онҳо ба асири хоҳанд рафт.

¹⁸ Ва дар Таҳфанаҳес рӯз торик хоҳад шуд, вақте ки Ман юғи Мисро дарҳам шиканам, ва кибриёи қуввати он хотима ёбад; абрҳо онро хоҳад пӯшонид, ва деҳоти атрофи он ба асири хоҳанд рафт.

¹⁹ Ва ҳангоме ки бар Миср доварӣ намоям, хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам».

Дар ҷанги Миср ва Бобил Худованд тарафдори Бобил аст.

²⁰ Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли ёздаҳум, дар рӯзи ҳафтуми моҳи якум, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

²¹ «Эй писари одам! Ман бозуи фиръавн подшоҳи Мисро дарҳам шикастаам; ва инак он ҷароҳатбандӣ карда нашудааст, то ки шифо ёбад, ва тахтабанде бар он гузошта нашудааст, то ки барои нигоҳ доштани шамшер пайванд ва қавӣ гардад.

²² Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба фиръавн подшоҳи Миср зид ҳастам, ва бозуҳои ӯро, ҳам сиҳҳаташ ва ҳам шикастаашро, дарҳам хоҳам шикаст, ва шамшерро аз дасти ӯ хоҳам ғалтонид.

²³ Ва аҳли Мисро дар миёни халқҳо пароканда хоҳам сохт, ва онҳоро дар кишварҳо парешон хоҳам кард.

²⁴ Ва бозуҳои подшоҳи Бобилро боқувват хоҳам кард, ва шамшери худро ба дасти ӯ хоҳам дод, ва бозуҳои фиръавнро дарҳам хоҳам шикаст, то ки ба ҳузури душман бо оху нолаи шаҳидон оху нола кунад.

²⁵ Ва бозуҳои подшоҳи Бобилро тақвият хоҳам дод, вале бозуҳои фиръавн фурӯ хоҳад ғалтид; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки шамшери Худро ба дасти подшоҳи Бобил бидиҳам, ва ӯ онро бар замини Миср дароз кунад.

²⁶ Ва аҳли Мисро дар миёни халқҳо пароканда хоҳам сохт, ва онҳоро дар кишварҳо парешон хоҳам кард; ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам».

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Нубувват дар бораи фиръавн.

31 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли ёздаҳум, дар рӯзи якуми моҳи сеюм, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Ба фиръавн подшоҳи Миср ва ба анбӯҳи ӯ бигӯй: „дар бузургии худ ту ба кӣ монандӣ дорӣ?»

³ Инак, ашшур † арзест дар Лубнон, ки дорои шоҳаҳои зебост, ва мисли бешаи серсоя аст, ва қоматаш баланд аст, ва дар миёни анбӯҳи шоҳаҳо сар афрохтааст.

⁴ Обҳо онро сабзонидааст, варта онро баланд кардааст: вай наҳрҳояшро гирдогирди киштзори худ ҷорӣ намудааст, ва ҷӯйҳояшро сӯи ҳамаи дарахтони саҳро фиристодааст.

⁵ Бинобар ин қомати он аз ҳамаи дарахтони саҳро баландтар шудааст, ва шоҳаҳои он афзудааст, ва навдаҳои теппаҳои он аз обҳои бисъёр нашъунамо ёфта, дароз шудааст.

⁶ Дар миёни шоҳаҳои он ҳамаи мурғони ҳаво лона месохтанд, ва зери навдаҳояш тамоми ҳайвоноти саҳро бача меоварданд, ва дар сояи он ҳар навъ халқҳои сершумор сукунат доштанд.

⁷ Ва он бо бузургии худ, бо дарозии шоҳаҳои худ хушнамуд гардид, зеро ки решаҳояш назди обҳои бисъёр буд.

⁸ Арзҳои боғи Худо онро наметавонист пинҳон созад; сарвҳо ба шоҳаҳои он монандӣ надошт, ва қастонаҳо мисли навдаҳои он набуд; ҳеч як дарахти боғи Худо дар зебоии худ ба он монанд набуд.

⁹ Ман онро бо фаровонии шоҳаҳояш зебо гардонидам, ба тавре ки ҳамаи дарахтони Адан, ки дар боғи Худо мебошанд, аз он ҳасад мебурданд.

¹⁰ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски қомати ту баланд шудааст, ва ту дар миёни анбӯҳи шоҳаҳо сар афрохтаӣ, ва дилат аз баландии қадат мағрур гардидааст,

¹¹ Бинобар ин Ман онро ба дасти зӯровари халқҳо хоҳам супурд, то ки ба он бар тибқи шарорати он амал кунад; ва онро бадар хоҳам ронд.

¹² Ва аҷнабиён, золимтарини халқҳо, онро бурида, фурӯ хоҳанд ғалтонид; шоҳаҳои он бар кӯҳҳо ва дар ҳамаи дараҳо хоҳад афтод, ва навдаҳои он дар ҳамаи рӯдхонаҳои замин хоҳад шикаст, ва ҳамаи қавмҳои замин аз зери сояи он фурӯд омада, онро тарк хоҳанд кард.

¹³ Бар шикастапораҳои он ҳар навъ мурғони ҳаво сокин хоҳанд шуд, ва дар миёни навдаҳояш ҳар гуна ҳайвоноти саҳро хоҳанд буд,

¹⁴ То ки ҳеч яке аз дарахтони назди обҳо аз қади баланди худ мағрур нашавад, ва дар миёни анбӯҳи шоҳаҳо сар наафрозада, ва ҳамаи дарахтони обхӯр кибриёи худро ба сабаби баландии худ афзун накунад; зеро ки ҳамаи онҳо дар асфалуссофилин андаруни банӣ-одаме ки дар гӯр фурӯд омадаанд, маҳкуми мамот мебошанд.

¹⁵ Худованд Худо чунин мегӯяд: дар рӯзе ки вай дар гӯр фурӯд ояд, Ман вартаро сӯгдор гардонидам,

† Ашшур — дарахти теашшур (шамшод) дар назар дошта шудааст, ки яке аз навъҳои дарахти арз аст.

барои вай либоси мотамӣ хоҳам пӯшонид, ва ҷараёни наҳрҳояшро хоҳам боздошт, ва обҳои бисъёр аз ҳаракат хоҳад монд; ва Лубнонро барои вай шикастадил хоҳам кард, ва ҷамаи дарахтони саҳро барояш пажмурда хоҳанд шуд.

¹⁶ Аз садои фурӯ ғалтиданаш халқҳоро ба ларза хоҳам овард, вақте ки варо бо онҳое ки дар гӯр фурӯд меоянд, дар дӯзах фурӯд оварам, ва он гоҳ ҷамаи дарахтони Адан, ки гузину беҳтарини Лубнон мебошанд, яъне ҷамаи обхӯрон дар асфалуссофилин тасалли хоҳанд ёфт.

¹⁷ Онҳо низ ҳамроҳи вай сӯи мақтулони шамшер дар дӯзах фурӯд хоҳанд омад; ва мададгорони вай низ, ки дар сояи вай андаруни халқҳо сокин буданд.

¹⁸ Пас, ба кадоме аз дарахтони Адан ту дар ҷалол ва бузургии худ монандӣ доштӣ? Валекин бо дарахтони Адан дар асфалуссофилин фурӯд оварда хоҳӣ шуд, андаруни номахтунон бо мақтулони шамшер хоҳӣ хобид; ин фиръавн аст бо тамоми анбӯҳи вай, мегӯяд Худованд Худо“».

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Андӯҳ дар бораи тақдири фиръавн.

32 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли дувоздахум, дар рӯзи якуми моҳи дувоздахум, каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Дар ҳаққи фиръавн подшоҳи Миср навҳа намо ва ба ӯ бигӯй:

„Эй, ки худро шери жаёни халқҳо мепиндоштӣ! Вале ту мисли тимсоҳе дар баҳрҳо ҳастӣ, ва дар наҳрҳои худ ҷавлон менамой, ва обҳоро бо пойҳои худ лой мекунӣ, ва наҳрҳошонро лойқазор мегардонӣ“.

³ Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман тӯри Худро дар ҷамъомади қавмҳои бисъёр бар ту хоҳам густурд, ва онҳо туро бо тӯри Ман хоҳанд баровард.

⁴ Ва туро бар замин хоҳам партофт, бар рӯи саҳро хоҳам андохт, ва ҳар навъ мурғони ҳаворо дар ту ҷойгир хоҳам кард, ва ҳайвоноти тамоми заминро аз ту сер хоҳам сохт.

⁵ Ва гӯшти туро бар кӯҳҳо хоҳам партофт, ва дараҳоро аз лошаҳоят пур хоҳам кард.

⁶ Ва замини объёри туро бо ҳуни ту, ки аз кӯҳҳо ҷорӣ мешавад, объёрӣ хоҳам намуд; ва рӯдхонаҳо аз ту пур хоҳад шуд.

⁷ Ва ҳангоме ки ту хомӯш шавӣ, осмонро хоҳам пӯшонид,

ва ситораҳои онро торик хоҳам кард; офтобро бо абр хоҳам пӯшонид, ва моҳ рӯшноии худро нахоҳад дод.

⁸ Ҷамаи найирҳои нурафкани осмонро бар ту сиёҳ хоҳам гардонид, ва торикӣ бар замини ту хоҳам овард,

мегӯяд Худованд Худо.

⁹ Ва дили қавмҳои бисъёрро ба изтироб хоҳам андохт, вақте ки хабари шикасти туро ба халқҳо, ба заминҳое ки ту намешинохтӣ, бирасонам.

¹⁰ Ва қавмҳои бисъёрро дар ҳаққи ту моту мабхут хоҳам сохт, ва подшоҳони онҳо дар ҳаққи ту бағоят ба ларза хоҳанд омад, вақте ки шамшери Худро пеши рӯяшон ҷавлон диҳам; ва онҳо дар рӯзи фурӯ ғалтидани ту ҳар яке барои ҷони худ ҳар лаҳза хоҳанд ларзид.

¹¹ Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: шамшери подшоҳи Бобил бар ту хоҳад омад.

¹² Бо шамшери зӯроварон, ки ҷамаашон золимтарини халқҳо мебошанд, анбӯҳи туро фурӯ хоҳам ғалтонид;

ва онҳо кибриёи Мисрро несту нобуд хоҳанд кард, ва тамоми анбӯҳи он ба ҳалокат хоҳанд расид.

¹³ Ва ҷамаи чорпоёни онро назди обҳои фаровон маҳв хоҳам намуд,

ва пои одамизод дигар онҳоро лой нахоҳад кард, ва суми чорпоён онҳоро лой нахоҳад кард.

¹⁴ Он гоҳ обҳои онҳоро софу зулол гардонид, наҳрҳои онҳоро мисли равшан ҷорӣ хоҳам намуд, мегӯяд Худованд Худо.

¹⁵ Ҳангоме ки замини Мисрро вайронаю валангор намоям,

ва замин аз ҳар чи дар он аст, тихӣ гардад, ва ҳангоме ки ҷамаи сокинони онро ба ҳалокат бирасонам,

он гоҳ хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

Суруди навҳагарӣ дар бораи Миср.

¹⁶ Навҳае ки хоҳанд хонд, ҳамин аст, ва духтарони халқҳо онро хоҳанд хонд; дар ҳаққи Миср ва дар ҳаққи анбӯҳаш онро хоҳанд хонд, мегӯяд Худованд Худо».

¹⁷ Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли дувоздахум, дар рӯзи понздаҳуми моҳ, каломи Худо бар ман нозил шуда, гуфт:

¹⁸ «Эй писари одам! Дар ҳаққи анбӯҳи Миср навҳа намо ва онро, — ҳам онро ва ҳам духтарони халқҳои кабирро, — ба асфалуссофилин фурӯд овар, то бо онҳое бошанд, ки дар гӯр фурӯд омадаанд.

¹⁹ „Ту аз кӣ хубтарӣ? Фурӯд ой ва бо номахтунон бихоб“.

²⁰ Андаруни мақтулони шамшер фурӯ хоҳанд ғалтид: шамшер супурда шудааст; ӯро бо тамоми анбӯҳаш бикашед.

²¹ Гузину зӯроварон аз даруни дӯзах дар ҳаққи ӯ ва мададгоронаш хоҳанд гуфт: „Инак, ин номахтунон, ин мақтулони шамшер фурӯд омада, хобидаанд!“

²² Дар он ҷо Ашшур ва тамоми ҷамоати ӯ мебошанд, ки қабрҳошон гирдогирди ӯст; ҷамаашон мақтулоне ҳастанд, ки аз шамшер афтадаанд.

²³ Қабрҳои ӯ дар ақсои ғуристон ҷойгир шудааст, ва ҷамоати ӯ гирдогирди қабри ӯст; ҷамаашон мақтулоне ҳастанд, ки аз шамшер афтодаанд, дар сурате ки дар замини зиндагон ҳамаро дар даҳшат меандохтанд.

²⁴ Дар он ҷо Элом аст, ва тамоми анбӯҳаш гирдогирди қабри ӯст; ҷамаашон мақтулоне ҳастанд, ки аз шамшер афтодаанд, ва дар ҳолати номахтунӣ ба асфалуссофилин фуруд омадаанд, дар сурате ки дар замини зиндагон ҳамаро дар даҳшат меандохтанд, ва алҳол бо онҳое ки дар ғур фуруд омадаанд, бори нанги худро мебардоранд.

²⁵ Ба ӯ бо тамоми анбӯҳаш андаруни мақтулон ҷойхобе додаанд; қабрҳоишон гирдогирди ӯст; ҷамаашон номахтуноне ҳастанд, ки ба дами шамшер кушта шудаанд, дар сурате ки дар замини зиндагон дар даҳшат меандохтанд, ва алҳол бо онҳое ки дар ғур фуруд омадаанд, бори нанги худро мебардоранд, ва андаруни мақтулон ҷойгир шудаанд.

²⁶ Дар он ҷо Мошак ва Тубол ва тамоми анбӯҳашон мебошанд, ки қабрҳоишон гирдогирди онҳост; ҷамаашон номахтуноне ҳастанд, ки ба дами шамшер кушта шудаанд, дар сурате ки дар замини зиндагон ҳамаро дар даҳшат меандохтанд.

²⁷ Ва онҳо, ки аз миёни номахтунон фуру ғалтидаанд, бо зӯрвароне нахоҳанд хобид, ки бо аслиҳаи ҷангии худ дар дӯзах фуруд омадаанд, ва шамшерҳои худро зери сарашон гузоштаанд. Гуноҳи онҳо бар устухонҳои онҳо буд, зеро ки дар замини зиндагон зӯрваронро дар даҳшат меандохтанд.

²⁸ Ту низ андаруни номахтунон шикаст хоҳӣ хӯрд, ва бо мақтулони шамшер хоҳӣ хобид.

²⁹ Дар он ҷо Адӯм, подшоҳонаш ва ҷамаи раисонаш мебошанд, ки бо вучуди зӯрвариҳои худ бо мақтулони шамшер ҷойгир шудаанд; онҳо бо номахтунон ва бо онҳое ки дар ғур фуруд омадаанд, хобидаанд.

³⁰ Дар он ҷо ҳокиминон шимол ва ҷамаи сидӯниён мебошанд, ки бо вучуди даҳшати худ, аз зӯрвариҳои худ хичил гардида, бо мақтулон фуруд омадаанд, ва бо мақтулони шамшер дар ҳолати номахтунӣ хобидаанд, ва алҳол бо онҳое ки дар ғур фуруд омадаанд, бори нанги худро мебардоранд.

³¹ Фиръавн онҳоро дида, дар хусуси тамоми анбӯҳи худ тасалли хоҳад ёфт; фиръавн ва тамоми лашкари ӯ мақтулони шамшер хоҳанд буд, мегӯяд Худованд Худо.

³² Зеро ки Ман ӯро вогузоштаам, ки дар замини зиндагон ҳамаро дар даҳшат андозад, ва ӯ, яъне фиръавн ва тамоми анбӯҳаш, андаруни номахтунон бо мақтулони шамшер хобонида хоҳад шуд, мегӯяд Худованд Худо».

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Дастуру машваратҳо ба асироне ки дар Бобил мебошанд.

33 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Бо писарони қавми худ сухан ронда, ба онҳо бигӯй: агар Ман бар заминеш шамшер оварам, ва қавми он замин касеро аз миёни худ гирифта, ӯро барои худ дидбон таъин кунанд,

³ Ва ӯ шамшерро, ки бар он замин меояд, бубинад, ва шох навохта, қавмро огоҳ намояд,

⁴ Ва агар касе садои шохро шунида, эҳтиёт нашавад, он гоҳ шамшер омада, ӯро гирифтор хоҳад кард, ва хуни ӯ бар гардани ӯ хоҳад буд.

⁵ Ӯ садои шохро шунид, вале эҳтиёт нашуд, хунаш бар гарданаш хоҳад буд; ва агар эҳтиёт мешуд, ҷони худро раҳо мекард.

⁶ Ва агар дидбон шамшерро, ки меояд, бубинад, вале шох нанавозад ва қавмро огоҳ нанамояд, ва шамшер омада, ҷонеро аз миёни онҳо гирифтор кунад, вай дар гуноҳи худ гирифтор шудааст, вале хуни варо аз дасти дидбон талаб хоҳам кард.

⁷ Ва ту, эй писари одам! Ман туро барои хонадони Исроил дидбон таъин намудаам, ва ту каломро аз даҳони Ман шунида, онҳоро аз Ман огоҳ хоҳӣ намуд.

⁸ Ҳангоме ки Ман ба шарире бигӯям: „Эй шарир, албатта хоҳӣ мурд!“ — вале ту сухане нагӯй барои он ки шарирро аз роҳи ӯ огоҳ намоӣ, он шарир дар гуноҳи худ хоҳад мурд, аммо хуни ӯро Ман аз дасти ту талаб хоҳам кард.

⁹ Валекин агар ту шариреро аз роҳи ӯ огоҳ намоӣ, то ки аз он тавба кунад, ва ӯ аз роҳи худ тавба накунад, ӯ дар гуноҳи худ хоҳад мурд, ва ту ҷони худро наҷот додай.

¹⁰ Ва ту, эй писари одам, ба хонадони Исроил бигӯй: „Шумо сухан ронда, чунин мегӯед: модоме ки маъсиятҳо ва гуноҳҳои мо бар гардани мост, ва мо дар онҳо обу адо шуда истодаем, пас чӣ тавр мо зинда хоҳем монд?“

¹¹ Ба онҳо бигӯй: „Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, Ман мурдани шарирро хоҳон нестам, балки онро, ки шарир аз роҳи худ тавба карда, зинда монад. Аз роҳҳои бади худ тавба кунед, тавба кунед, эй хонадони Исроил! Пас чаро бимиред?“

¹² Ва ту, эй писари одам, ба писарони қавми худ бигӯй: „адолати одил ӯро дар рӯзе ки гуноҳкор шавад, раҳо нахоҳад кард, ва шарорати шарир дар рӯзе ки ӯ аз шарорати худ тавба кунад, сабаби ҳалокати ӯ нахоҳад шуд; ва одил дар рӯзе ки гуноҳ кунад, ба туфайли адолати худ зинда нахоҳад монд.

¹³ Ҳангоме ки Ман дар бораи одил гӯям: «Ӯ албатта зинда хоҳад монд», ва ӯ ба адолати худ эътимод намуда, ноинсофӣ кунад, тамоми адолати

ӯ ба ёд оварда нахоҳад шуд, ва ӯ дар ноинсофие ки кардааст, хоҳад мурд.

¹⁴ Ва ҳангоме ки Ман ба шарир гӯям: «Албатта хоҳӣ мурд», ва ӯ аз гуноҳи худ тавба карда, аз рӯи адлу инсоф амал намояд,

¹⁵ Яъне ин шарир моли гаравиро баргардонад, баҳои он чиро, ки дуздидааст, адо кунад, бар тибқи фароизи ҳаёт рафтор намояд, бе он ки ноинсофие ба амал оварад, ӯ албатта зинда хоҳад монд ва нахоҳад мурд.

¹⁶ Ҳамаи гуноҳхое ки ӯ кардааст, ба ёд оварда нахоҳад шуд; модоме ки ӯ аз рӯи адлу инсоф амал намудааст, албатта зинда хоҳад монд».

¹⁷ Валекин писарони қавми ту мегӯянд: „Роҳи Худованд дуруст нест“, ва ҳол он ки роҳи худашон дуруст нест.

¹⁸ Агар одил аз адолати худ баргашта, ноинсофие ба амал оварад, ӯ аз боиси он хоҳад мурд.

¹⁹ Ва агар шарир аз шарорати худ тавба карда, аз рӯи адлу инсоф амал намояд, ӯ аз боиси он зинда хоҳад монд.

²⁰ Валекин шумо мегӯед: „Роҳи Худованд дуруст нест“. Ман бар ҳар яке аз шумо, эй хонадони Исроил, мувофиқи рафтору кирдораш доварӣ хоҳам намуд».

²¹ Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли дувоздахуми ҷалои ватан шудани мо, дар рӯзи панҷуми моҳи даҳум, растагоре аз Ерусалим назди ман омада, гуфт: «Шаҳр мусаххар шуд».

²² Ва дасти Худованд шомгоҳ, пеш аз омадани он растагор, бар ман ниҳода шуда буд, ва ӯ даҳони маро пеш аз он ки вай бомдодон назди ман ояд, кушода буд; ва даҳонам кушода шуд, ва ман дигар лол набудам.

Дар бораи онҳое ки каломро мешунаванд, лекин бар тибқи он рафтор намекунанд.

²³ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

²⁴ «Эй писари одам! Сокинони ин вайронаҳои замини Исроил сухан ронда, мегӯянд: „Иброҳим як нафар буд ва ин заминро мерос гирифт; ва мо бисёр ҳастем, ба мо ин замин мерос дода шудааст“.

²⁵ Бинобар ин ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: гӯштро бо хуни он мехӯред, ва чашмони худро сӯи бутҳои худ баланд мекунед, ва хун мерезед, — оё ин заминро мерос хоҳед гирифт?»

²⁶ Бар шамшери худ такъя менамояд, корҳои зишт мекунед ва зани якдигарро палид месозед, — оё ин заминро мерос хоҳед гирифт?»

²⁷ Ба онҳо чунин бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: ба ҳаёти Худам қасам ки онҳое ки дар вайронаҳо мебошанд, аз шамшер хоҳанд афтод; ва онҳоеро, ки дар саҳро ҳастанд, барои хӯрок ба ҳайвонот хоҳам дод; ва онҳое ки дар қалъаҳо ва мағораҳо мебошанд, аз вабо хоҳанд мурд.

²⁸ Ва ин заминро вайронаю валангор хоҳам гардонид, ва кибриёи қувваташ хотима хоҳад ёфт;

ва кӯҳҳои Исроил харобазор хоҳад шуд, ба тавре ки роҳгузаре нахоҳад буд.

²⁹ Ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки ин заминро барои ҳамаи корҳои зиште ки кардаанд, вайронаю валангор гардонам“.

³⁰ Ва ту, эй писари одам, писарони қавми ту дар сояи деворҳо ва назди дарҳои хонаҳо дар бораи ту сухан меронанд, ва ҳар яке ба дигаре, ҳар кас ба бародараш, сухан ронда, мегӯяд: „Биёед ва бишнавед, ки чӣ каломе аз қониби Худованд берун омадааст“.

³¹ Ва назди ту мисли ҷамъомади қавм меоянд, ва қавми Ман ба ҳузури ту нишаста, суханони туро мешунаванд, вале онҳоро ба ҷо намеоваранд; зеро ки онҳо бо даҳони худ ишқбозӣ мекунанд, аммо дилашон пайрави Ҳирсашон мебошад.

³² Ва инак, ту барои онҳо мисли суруди ишқбозӣ ҳастӣ, ки овози хуше дорӣ ва ба хубӣ менавзӣ; ва суханонатро мешунаванд, вале онҳоро ба ҷо намеоваранд.

³³ Валекин вақте ки фаро расад, — инак, фаро мерасад, — хоҳанд донист, ки набиё андаруни онҳо буд».

БОБИ СИҶО ЧОРУМ

Нубувват дар бораи ҷӯпонони бевафои Исроил.

34 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Дар бораи ҷӯпонони Исроил нубувват намо, ва нубувват намуда, ба онҳо, яъне ба ҷӯпонон, бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: вой бар ҳоли ҷӯпонони Исроил, ки худашонро мечарониданд! Ва ҳол он ки ҷӯпонон бояд рамаро чаронанд.

³ Шумо рағфани дунба мехӯрдед ва либоси пашмин мепӯшидед, гӯсфанди парвориро мекуштед, аммо рамаро намечаронидед.

⁴ Камқувватонро қувват надодед, ва касалеро табобат накардед, ва шикастапойро тахтабанд накардед, ва рондашударо барнагардонидед, ва гумшударо начустед, ва онҳоро бо зӯрварӣ ва сангдилӣ идора намудед.

⁵ Ва онҳо бе ҷӯпон монда, пароканда шуданд, ва тўъмае барои ҳар ҳайвони саҳро гардиданд, ва пароканда шуданд.

⁶ Гӯсфандони Ман бар ҳамаи кӯҳҳо ва бар ҳар теппа овора шуда гаштаанд; ва бар тамоми рӯи замин гӯсфандони Ман пароканда шудаанд, ва касе аҳволи онҳоро намепурсад ва онҳоро чувстучу намекунад.

⁷ Бинобар ин, эй ҷӯпонон, каломи Худовандро бишнавед.

⁸ Ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, азбаски гӯсфандони Ман ба тороҷ дода шудаанд, ва гӯсфандони Ман бе ҷӯпон монда, тўъмае барои ҳар ҳайвони саҳро гардиданд, ва ҷӯпонони Ман аҳволи рамаи Маро напурсидаанд, ва ҷӯпонони

Ман худашонро чаронидаанд, валекин рамаи Маро начаронидаанд,

⁹ Бинобар ин, эй чӯпонон, каломи Худовандро бишнавед.

¹⁰ Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба чӯпонон зид ҳастам, ва рамаи Худро аз дасти онҳо хоҳам талабид, ва онҳоро аз чаронидани рама дур хоҳам кард, ва он чӯпонон худашонро дигар нахоҳанд чаронид; ва рамаи Худро аз даҳони онҳо раҳо хоҳам намуд, ва тӯъмае барои онҳо нахоҳанд буд.

Салтанати Исроил ва тахти Довуд аз нав бароқарор хоҳад шуд.

¹¹ Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман Худам гӯсфандони Худро хоҳам талабид ва аз аҳволашон хабар хоҳам гирифт;

¹² Чунон ки чӯпон аз аҳволи рамаи худ хабар мегирад, дар он рӯзе ки дар миёни гӯсфандони парокандаи худ мебошад, ончунон Ман аз аҳволи гӯсфандони Худ хабар хоҳам гирифт, ва онҳоро аз ҳар ҷое ки дар рӯзи абру меғ пароканда шуда буданд, раҳо хоҳам кард.

¹³ Ва онҳоро аз миёни қавмҳо берун хоҳам овард, ва аз кишварҳо ҷамъ хоҳам кард, ва ба замини худашон хоҳам овард, ва бар кӯҳҳои Исроил, дар рӯдхонаҳо ва дар ҳамаи ободониҳои ин замин хоҳам чаронид.

¹⁴ Дар чарогоҳи хуб онҳоро хоҳам чаронид, ва кӯраи онҳо бар кӯҳҳои баланди Исроил хоҳад буд; он ҷо онҳо дар кӯраи хубе хоҳанд хобид, ва дар чарогоҳи сералаф бар кӯҳҳои Исроил хоҳанд чарид.

¹⁵ Ман гӯсфандони Худро хоҳам чаронил ва Ман онҳоро хоҳам хобонид, мегӯяд Худованд Худо.

¹⁶ Гумшударо хоҳам ҷуст, ва рондашударо хоҳам баргардонид, ва шикастапойро тахтабанд хоҳам кард, ва касалро қувват хоҳам дод, ва фарбеҳу зӯрварро нест хоҳам кард; аз рӯи инсоф хоҳам чаронид.

¹⁷ Ва ба шумо, эй гӯсфандони Ман, Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман дар миёни гӯсфанд ва гӯсфанд, бар қўчқорон ва бар нарбузон доварӣ хоҳам намуд.

¹⁸ Оё барои шумо кам аст, ки бар чарогоҳи хуб чарида, бақияи чарогоҳи худро бо пойҳои худ поймол мекунед? Ва оби таҳнишиншударо нӯшида, бақияи онро бо пойҳои худ лой мекунед,

¹⁹ Ба тавре ки гӯсфандони Ман бар он чи зери пойҳои шумо поймол шудааст, мечаранд, ва он чиро, ки аз пойҳои шумо лой шудааст, менӯшанд?

²⁰ Бинобар ин Худованд Худо ба онҳо чунин мегӯяд: инак Ман Худам дар миёни гӯсфанди фарбеҳ ва гӯсфанди лоғар доварӣ хоҳам намуд.

²¹ Азбаски шумо бо паҳлу ва китфи худ тела медихед, ва бо шоххотон ҳамаи камқувватонро мезанед, то даме ки онҳоро берун бароред,

²² Пас Ман гӯсфандони Худро наҷот хоҳам дод, ва онҳо дигар ба тороч дода нахоҳанд шуд; ва дар миёни гӯсфанд ва гӯсфанд доварӣ хоҳам намуд.

²³ Ва як чӯпонро бар онҳо хоҳам гузошт, ва ӯ онҳоро хоҳад чаронид, яъне бандаи Худ Довудро; ӯ онҳоро хоҳад чаронид, ва ӯ чӯпони онҳо хоҳад шуд.

²⁴ Ва Ман, ки Худованд ҳастам, Худои онҳо хоҳам буд, ва бандаи Ман Довуд андаруни онҳо раис хоҳад буд; Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам.

²⁵ Ва барои онҳо аҳди сулҳу ошоштагӣ хоҳам баст, ва ҳайвоноти даррандаро аз ин замин нест хоҳам кард, ва онҳо дар биёбон дар амният сокин хоҳанд шуд, ва дар ҷангалҳо хоҳанд хобид.

²⁶ Ва ба онҳо ва ба атрофи теппаи Худ баракат хоҳам бахшид, ва боронро дар мавсимаш хоҳам боронид; боронҳои баракат хоҳад буд.

²⁷ Ва дарахти саҳро бори худро хоҳад овард, ва замин ҳосили худро хоҳад дод, ва онҳо бар замини худ дар амният хоҳанд буд, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки чўбҳои юғи онҳоро дарҳам шиканам, ва онҳоро аз дасти ғулумкунандагонашон бираҳонам.

²⁸ Ва онҳо дигар ба торочи халқҳо дода нахоҳанд шуд, ва ҳайвоноти замин онҳоро нахоҳанд хўрд, ва дар амният сокин хоҳанд шуд, ва касе онҳоро ба ҳарос нахоҳад андохт.

²⁹ Ва барои онҳо боғистони номие барпо хоҳам кард, ва дигар дар ин замин аз қаҳтӣ nobуд нахоҳанд шуд, ва дигар бори нанги халқҳоро нахоҳанд бардошт.

³⁰ Ва хоҳанд донист, ки Ман — Худованд Худои онҳо — бо онҳо ҳастам, ва онҳо, хонадони Исроил, қавми Ман мебошанд, мегӯяд Худованд Худо.

³¹ Ва шумо рамаи Ман, гӯсфандони чарогоҳи Ман ҳастед, шумо одамизод ҳастед; Ман Худои шумо мебошам, мегӯяд Худованд Худо».

БОБИ СИЮ ПАНҶУМ

Нубувват дар бораи кӯҳи Сеир.

35 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Рӯи худро ба самти кӯҳи Сеир бигардон ва дар ҳаққи он нубувват намо,

³ Ва ба он бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба ту, эй кӯҳи Сеир, зид ҳастам, ва дасти Худро бар ту дароз карда, туро вайронаю валангор хоҳам сохт.

⁴ Шаҳрҳоятро ба харобазор табдил хоҳам дод, ва ту валангор хоҳӣ шуд, ва хоҳӣ донист, ки Ман Худованд ҳастам.

⁵ Азбаски ту адовати доимӣ доштӣ, ва бани-Исроилро дар вақти мусибаташон, дар ниҳояти гуноҳашон ба дами шамшер несту nobуд кардӣ,

⁶ Бинобар ин ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, туро ғарқи хун хоҳам кард, ва хун

туро таъқиб хоҳад намуд; модоме ки адовати ту ташнаи хун буд, аз ин рӯ хун туро таъқиб хоҳад намуд.

⁷ Ва кӯҳи Сеирро вайронаю валангор хоҳам сохт, ва равандаю ояндаро аз он нест хоҳам кард.

⁸ Ва кӯҳҳои онро аз мақтулони он пур хоҳам кард; дар теппаҳо ва дараҳо ва ҳамаи рӯдхонаҳои ту мақтулони шамшер хоҳанд афтод.

⁹ Туро ба харобазори абадӣ табдил хоҳам дод, ва шаҳрҳои ту маскун нахоҳад шуд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

¹⁰ Азбаски ту гуфти: «Ин ду халқ ва ин ду кишвар аз они ман хоҳад шуд, ва онро тасарруф хоҳем кард», ва ҳол он ки Худованд он ҷо буд,

¹¹ Бинобар ин ба ҳаёти Худам қасам ки, мегӯяд Худованд Худо, ба андозаи хашм ва ҳасаде ки ту дар адовати худ нисбат ба онҳо нишон додай, бо ту амал хоҳам кард, ва Худро ба онҳо зоҳир хоҳам сохт, вақте ки бар ту доварӣ намоям,

¹² Ва хоҳӣ донист, ки Ман, ки Худованд ҳастам, ҳамаи дашномҳои туро, ки дар ҳаққи кӯҳҳои Исроил ба забон рондӣ, шунидаам, яъне гуфти: «Валангор шудааст! Барои хӯрдани мо дода шудааст!»

¹³ Ва шумо бо даҳони худ бар Ман такаббур намудед ва суханони худро бар зидди Ман мағрурона афзун кардед, ва Ман шунидаам.

¹⁴ Худованд Худо чунин мегӯяд: дар сурате ки тамоми дунёе шодӣ мекунад, Ман туро валангор хоҳам сохт.

¹⁵ Чунон ки ту бар мероси хонадони Исроил, вақте ки он валангор шуд, шодӣ кардӣ, ончунон Ман бо ту амал хоҳам намуд; кӯҳи Сеир ва тамоми Адӯм саросар валангор хоҳад шуд, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам».

БОБИ СИЮ ШАШУМ

Муроҷиат ба кӯҳҳои Исроил; онҳо аз нав маскун хоҳанд шуд.

36 «Ва ту, эй писари одам, дар бораи кӯҳҳои Исроил нубуваат намо ва бигӯӣ: эй кӯҳҳои Исроил! Каломи Худовандро бишнавед.

² Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски душман дар ҳаққи шумо мегӯяд: „Ҳай-ҳай! Баландҳои қадимӣ ҳам мероси мо шудааст“,

³ Бинобар ин нубувват намо ва бигӯӣ: Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски шуморо валангор кардаанд ва аз ҳар ҷониб меҳоҳанд фурӯ баранд, то ки мероси бақияи халқҳо шуда, вирди забон ва мавриди бӯхтони мардум гардед,

⁴ Бинобар ин, эй кӯҳҳои Исроил, каломи Худованд Худоро бишнавед: Худованд Худо ба кӯҳҳо ва теппаҳо, ба рӯдхонаҳо ва дараҳо, ба вайронаҳои хало ва шаҳрҳои матрук, ки гирифтори тороҷ ва мавриди тамасхури бақияи халқҳои гирду атроф гардидаанд, чунин мегӯяд, —

⁵ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман бо оташи рашки Худ дар ҳаққи бақияи халқҳо ва дар ҳаққи тамоми Адӯм сухан рондаам, ки онҳо замини Маро бо шодии ҳар дил ва бо нафрати амиқ мероси худ гардониданд, то ки чарогоҳҳои онро ба тороҷ диҳанд.

⁶ Бинобар ин дар бораи замини Исроил нубувват намо, ва ба кӯҳҳо ва теппаҳо, ба рӯдхонаҳо ва дараҳо бигӯӣ: Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман дар рашк ва хашми Худ сухан рондаам, чунки шумо бори нанги халқҳоро бардоштаед.

⁷ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман дасти Худро бардоштаам, ки халқҳое ки дар гирду атрофи шумо ҳастанд, худашон бори нанги худро хоҳанд бардошт.

⁸ Ва шумо, эй кӯҳҳои Исроил, шохаҳои худро хоҳед рӯенд ва меваҳои худро барои қавми Ман — Исроил — хоҳед овард, зеро ки онҳо ба қарибӣ хоҳанд омад.

⁹ Зеро инак Ман сӯи шумо назар дӯхтаам, ва ба шумо рӯ меоварам, ва шумо шудгор ва кишт карда хоҳед шуд.

¹⁰ Ва Ман бар шумо мардуми бисъерро, — тамоми хонадони Исроилро саросар, — сокин хоҳам кард, ва шаҳрҳо маскун, ва харобаҳо обод хоҳад шуд.

¹¹ Ва бар шумо одамон ва ҳайвонотро афзун хоҳам намуд, ва онҳо афзун ва боровар хоҳанд шуд; ва шуморо мисли айёми пештараатон маскун хоҳам кард, ва бар шумо бештар аз замони аввалии шумо тавачҷӯх хоҳам намуд, ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам.

¹² Ва одамонро, яъне қавми Худ — Исроилро, сӯи шумо равона хоҳам кард, ва онҳо туро тасарруф хоҳанд намуд, ва ту мероси онҳо хоҳӣ шуд, ва дигар ин фарзандони худро талаф нахоҳӣ кард.

¹³ Худованд Худо чунин мегӯяд: азбаски ба шумо мегӯянд: „Ту мардумхӯр ҳастӣ ва халқҳои худро талаф мекардӣ“,

¹⁴ Бинобар ин минбаъд мардумхӯр нахоҳӣ буд, ва халқҳоятро дигар талаф нахоҳӣ кард, мегӯяд Худованд Худо.

¹⁵ Ва Ман дигар таҳқири халқҳоро ба ту нахоҳам шунавонид, ва бори нанги халқҳоро ту дигар нахоҳӣ бардошт, ва халқҳоятро дигар талаф нахоҳӣ кард, мегӯяд Худованд Худо».

Дар бораи гуноҳҳои пештараи Исроил ва дар оянда аз нав барқарор шудани вай.

¹⁶ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

¹⁷ «Эй писари одам! Ҳангоме ки хонадони Исроил бар замини худ сокин буданд, онро бо рафтор ва кирдори худ палид сохтанд; рафтори онҳо дар назари Ман мисли палидии ҳайз буд.

¹⁸ Ва Ман аз боиси хуне ки онҳо бар замин рехтанд, ва онро бо бутҳои худ палид сохтанд, хашми Худро бар онҳо фурӯ рехтам.

¹⁹ Ва онҳоро дар миёни халқҳо пароканда кардам, ва онҳо дар кишварҳо парешон шуданд; бар тибқи

рафтор ва кирдорашон Ман бар онҳо доварӣ намудам.

²⁰ Ва ҳангоме ки онҳо назди халқҳое расиданд, ки ба он ҷо рафта буданд, исми муқаддаси Маро беҳурмат карданд, чунки дар ҳаққи онҳо мегуфтанд: „Инҳо қавми Худованд ҳастанд ва аз замини Ў берун омадаанд“.

²¹ Ва Ман ба исми муқаддаси Худ афсӯс хӯрдм, ки онро хонадони Исроил дар миёни халқҳое ки наздашон омада буданд, беҳурмат карданд.

²² Бинобар ин ба хонадони Исроил бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: на ба хоҳири шумо, эй хонадони Исроил, инро ба амал меоварам, балки ба хоҳири исми муқаддаси Худ, ки онро дар миёни халқҳое ки наздашон омада будед, беҳурмат кардед.

²³ Ва Ман исми бузурги дар миёни халқҳо беҳурматшудаи Худро, ки шумо онро андаруни онҳо беҳурмат кардед, тақдис хоҳам намуд, ва ҳангоме ки дар пеши назари халқҳо ба воситаи шумо тақдис ёбам, онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

²⁴ Ва шуморо аз миёни халқҳо хоҳам гирифт, ва шуморо аз ҳамаи кишварҳо ҷамъ хоҳам кард, ва шуморо ба замини шумо хоҳам овард.

²⁵ Ва оби пок бар шумо хоҳам пошид, ва шумо пок хоҳед шуд; аз ҳамаи палидиҳотон ва аз ҳамаи бутҳотон шуморо пок хоҳам кард.

²⁶ Ва дили тоза ба шумо хоҳам дод, ва рӯҳи тоза андаруни шумо хоҳам ниҳод; ва дили сангинро аз ҷисми шумо дур хоҳам кард, ва дили гӯштин ба шумо хоҳам бахшид.

²⁷ Ва рӯҳи Худро андаруни шумо хоҳам ниҳод, ва шуморо водор хоҳам намуд, ки бар тибқи фароизи Ман рафтор кунед, ва дастурҳои Маро риоя намоед ва ба ҷо оваред.

²⁸ Ва дар заминне ки ба падарони шумо додаам, сукунат хоҳед дошт, ва қавми Ман хоҳед буд, ва Ман Худои шумо хоҳам буд.

²⁹ Ва шуморо аз ҳамаи палидиҳои шумо наҷот хоҳам дод; ва ғалладонаро хонда, онро фаровон хоҳам гардонид, ва шуморо ба қаҳтӣ гирифтор нахоҳам кард.

³⁰ Ва меваи дарахтон ва ҳосили саҳроро афзун хоҳам кард, то ки дигар дар миёни халқҳо бори нанги қаҳтиро набардоред.

³¹ Ва ҳангоме ки рафтори бади худ ва кирдори зишти худро ба ёд оваред, барои гуноҳҳо ва қасорихҳои худ аз худатон нафрат пайдо хоҳед кард.

³² Бидонед, ки Ман инро на ба хоҳири шумо ба амал меоварам, мегӯяд Худованд Худо; аз рафтори худ шарм кунед ва хиҷил шавед, эй хонадони Исроил!

³³ Худованд Худо чунин мегӯяд: дар рӯзе ки шуморо аз ҳамаи гуноҳотон пок намоям, Ман шаҳрҳоро маскун хоҳам гардонид, ва харобаҳои обод хоҳад шуд;

³⁴ Ва замини харобае ки дар назари ҳар раҳгузар вайронаю валангор буд, кор карда хоҳад шуд;

³⁵ Ва хоҳанд гуфт: «Ин заминне ки хароба буд, мисли боғи Адан шудааст, ва ин шаҳрҳое ки хароба ва вайронаю валангор буд, ҳисордор ва маскун гардидааст».

³⁶ Ва халқҳое ки дар гирду пеши шумо боқӣ мондаанд, хоҳанд донист, ки Ман, ки Худованд ҳастам, вайронаҳоро бино кардаам, ва харобазорро дарахт шинонидаам; Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам ва ба амал овардам.

³⁷ Худованд Худо чунин мегӯяд: боз инро хонадони Исроил аз Ман дархост хоҳанд кард, ки барояшон ба амал оварам: онҳоро мисли рамаи одамон афзун хоҳам кард, —

³⁸ Мисли рамаи қурбонӣ, мисли рамаи Ерусалим дар рӯзҳои иди он; ҳамчунин шаҳрҳои хароба аз рамаи одамон пур хоҳад шуд, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам“».

БОБИ СИҶУ ҲАФТУМ

Рӯъёи даштрӯе ки аз устухонҳои мурдагон пур буд.

37 Дасти Худованд бар ман ниҳода шуд, ва маро дар рӯҳи Худованд берун овард, ва маро андаруни даштрӯя гузошт, ва он аз устухонҳо пур буд.

² Ва маро гирдогирди онҳо гардонид; ва инак онҳо бар рӯи даштрӯя бағоят бисъёр буд, ва инак онҳо бағоят хушк буд.

³ Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Оё ин устухонҳо зинда хоҳад шуд?» Ва ман гуфтам: «Худоё Худовандо! Инро Ту медонӣ»

⁴ Ва ба ман гуфт: «Дар бораи ин устухонҳо нубувват намо, ва ба онҳо бигӯй: „Эй устухонҳои хушк, каломи Худовандро бишнавед!»

⁵ Худованд Худо ба ин устухонҳо чунин мегӯяд: инак Ман рӯҳ дар шумо дохил мекунам, ва шумо зинда хоҳед шуд.

⁶ Ва пайҳо бар шумо ба вучуд меоварам, ва гӯшт бар шумо мерӯёнам, ва пӯст бар шумо мепӯшонам, ва рӯҳ дар шумо дохил мекунам, ва шумо зинда хоҳед шуд, ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам“».

⁷ Ва ман нубувват намудам, чунон ки ба ман амр фармуда шуд; ва ҳангоме ки нубувват намудам, садое баромад, ва инак ғулғулае ба амал омад, ва устухонҳо ба ҳамдигар, яъне ҳар устухон ба устухони худаш, наздик омад.

⁸ Ва ман дидам, ва инак пайҳо бар онҳо пайдо шуд, ва гӯшт баромад, ва пӯст онҳоро аз боло пӯшонид, вале рӯҳ дар онҳо набуд.

⁹ Ва ба ман гуфт: «Ба рӯҳ нубувват намо, эй писари одам, нубувват намо, ва ба рӯҳ бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: аз ҷониби чор бод биё, эй рӯҳ, ва ба ин мақтулон бидам, ва онҳо зинда хоҳанд шуд“».

Эзоҳи ин рӯъё.

¹⁰ Ва ман нубувват намудам, чунон ки ба ман амр фармуда шуд; ва рӯҳ дар онҳо дохил шуд, ва онҳо зинда шуданд, ва бар пойҳои худ истоданд, ба сони лашкари бағоят, бағоят бузург.

¹¹ Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Ин устухонҳо тамоми хонадони Исроил мебошанд. Инак, онҳо мегӯянд: „Устухонҳои мо хушк шуд, ва умеди мо барбод рафт; мо маҳв шудаем“.

¹² Бинобар ин нубувват намо ва ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман қабрҳои шуморо мекушоям, ва шуморо, эй қавми Ман, аз қабрҳотон мебарорам, ва шуморо ба замини Исроил меоварам,

¹³ Ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки қабрҳои шуморо бикшоям ва шуморо, эй қавми Ман, аз қабрҳотон барорам.

¹⁴ Ва рӯҳи Худо дар шумо дохил хоҳам кард, ва шумо зинда хоҳед шуд, ва шуморо дар заминатон ҷой хоҳам дод, ва хоҳед донист, ки Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтам ва ба амал овардам, мегӯяд Худованд“».

Рӯъёи ду чӯбдаст.

¹⁵ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

¹⁶ «Ва ту, эй писари одам, чӯбдасте барои худ бигир, ва бар он бинавис: „Барои Яхудо ва барои банӣ-Исроил, ки ба ӯ ҳамроҳ шудаанд“. Ва чӯбдасти дигаре бигир, ва бар он бинавис: „Барои Юсуф“; ин чӯбдаст аз они Эфроим ва тамоми хонадони Исроил аст, ки ба ӯ ҳамроҳ шудаанд.

¹⁷ Ва онҳоро ба якдигар наздик кун, то ки барои ту мисли як чӯбдаст бошанд; ва онҳо дар дасти ту якто хоҳанд буд.

¹⁸ Ва ҳангоме ки писарони қавмат ба ту савол дода, гӯянд: „Шояд ба мо бигӯй, ки инҳо барои ту чӣ маъно дорад?“ —

¹⁹ Ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман чӯбдасти Юсуфро, ки дар дасти Эфроим ва сибтҳои Исроили ҳамроҳонаш мебошад, хоҳам гирифт, ва онҳоро бар он, яъне бар чӯбдасти Яхудо хоҳам пайваст, ва онҳоро як чӯбдаст хоҳам гардонид, ва онҳо дар дасти Ман якто хоҳанд буд“.

²⁰ Ва чӯбдастҳо, ки бар онҳо хоҳӣ навишт, бигзор пеши назари онҳо дар дасти ту бошад.

²¹ Ва ба онҳо бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман банӣ-Исроилро аз миёни халқҳои ки онҳо наздашон рафтаанд, хоҳам гирифт, ва онҳоро аз ҳар ҷо ҷамъ хоҳам кард, ва онҳоро ба заминашон хоҳам овард.

²² Ва онҳоро дар ин замин, бар кӯҳҳои Исроил, ба як халқ табдил хоҳам дод, ва як подшоҳ барои ҳамаи онҳо подшоҳӣ хоҳад кард; ва онҳо дигар ду халқ нахоҳанд буд, ва дигар ба ду мамлакат тақсим нахоҳанд шуд.

²³ Ва худро дигар бо бутҳошон ва бо қабоҳатҳошон ва бо ҳар гуна қиноятҳошон палид нахоҳанд сохт, ва Ман онҳоро аз ҳамаи иқоматгоҳҳошон, ки дар он ҷо гуноҳ кардаанд, наҷот хоҳам дод, ва онҳоро пок хоҳам кард, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд.

²⁴ Ва банди Ман Довуд подшоҳи онҳо хоҳад буд, ва як ҷўпон барои ҳамаи онҳо хоҳад буд, ва бар тибқи дастурҳои Ман рафтор хоҳанд кард, ва фароизи Маро риоя хоҳанд намуд ва онҳоро ба ҷо хоҳанд овард.

²⁵ Ва дар заmine ки Ман ба банди Худ Яъқуб додаам, ва падаронашон дар он сокин буданд, маскан хоҳанд гирифт; ва онҳо ва писаронашон ва писарони писаронашон дар он то абад сукунат хоҳанд дошт, ва банди Ман Довуд то абад раиси онҳо хоҳад буд.

²⁶ Ва Ман бо онҳо аҳди сулҳу осоиштагӣ хоҳам баст, ки бо онҳо аҳди ҷовидонӣ хоҳад буд; ва онҳоро баракат дода, афзун хоҳам намуд, ва хонаи муқаддаси Худо андаруни онҳо то абад барқарор хоҳам кард.

²⁷ Ва маскани Ман бар онҳо хоҳад буд, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

²⁸ Ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованде ҳастам, ки Исроилро тақдис менамоям, вақте ки хонаи муқаддаси Ман андаруни онҳо то абад барқарор гардад“».

БОБИ СИҶО ҲАШТУМ

Нубувват дар бораи Ҷуҷ.

38 Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

² «Эй писари одам! Рӯи худро ба самти Ҷуҷ, ки дар замини Мочуҷ сарраиси Мошак ва Тубол аст, бигардон, ва дар бораи ӯ нубувват намо.

³ Ва бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба ту, эй Ҷуҷ, сарраиси Мошак ва Тубол, зид ҳастам.

⁴ Ва Ман туро густох хоҳам сохт, ва сўлуқ дар ҷоғҳоят хоҳам андохт; ва туро бо тамоми лашкарат берун хоҳам овард, бо аспон ва савороне ки ҳамашон либосҳои зебо пӯшида бошанд, бо ҷамоати сершуморе ки ҳамашон ҷавшан ва сипар дошта, бо шамшерҳо мусаллаҳ бошанд;

⁵ Форс, Хабаш ва Фут бо онҳо буда, ҳамашон сипар ва хўд дошта бошанд;

⁶ Ҷумар бо ҳамаи фавҷояш, хонадони Туҷарма, ақсои шимол бо ҳамаи фавҷояш, — қавмҳои бисёр ҳамроҳи ту бошанд.

⁷ Омода ва тайёр бош, — ту ва тамоми ҷамоате ки назди ту ҷамъ шудаанд; ва онҳо туро посбонӣ хоҳанд кард.

⁸ Баъд аз айёми зиёде тафаққуд карда хоҳӣ шуд; дар солҳои охир ту ба заmine хоҳӣ омад, ки он аз

шамшер фориф гардида, аз миёни қавмҳои бисъёр бар кӯҳҳои Исроил, ки ҳамеша харобазор буданд, ҷамъ карда шудааст, ва он аз миёни қавмҳои берун оварда шудааст, ва ҳамаашон дар амният сукунат доранд.

⁹ Ва баромада, мисли тундбодде хоҳӣ омад, мисли абре ин заминро хоҳӣ пӯшонид, — ту ва ҳамаи фавҷҳоят, ва халқҳои бисъёре ҳамроҳи ту.

¹⁰ Худованд Худо чунин мегӯяд: дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки фикрҳои дар дилат пайдо шуда, ту тадбири баде хоҳӣ андешид,

¹¹ Ва хоҳӣ гуфт: «Ба замини беҳисоре мебароям, бар касони осоиштае ки дар амният сокин буда, ҳамаашон бе ҳисоре зиндагӣ мекунанд ва ғалақаю дарвоза надоранд», —

¹² То ки толону тороҷ намой ва ғанимат бигирӣ, ва дасти худро ба харобаҳои аз нав ободшуда ва ба қавми аз миёни халқҳо ҷамъомадае ки соҳиби чорво ва молу мулк гардидаанд ва бар қуллаи замин сукунат доранд, дароз кунӣ.

¹³ Шабо ва Дадон ва тоҷирони Таршиш ва ҳамаи шерони ҷавони он ба ту хоҳанд гуфт: «Оё ту барои толону тороҷ омадаӣ, ва оё барои гирифтани ғанимат ҷамъоати худро ҷамъ кардаӣ, то ки нуқра ва тиллоро бирабӣ, чорво ва молу мулкро бигирӣ, ва ғанимати бузурге ба даст оварӣ?»»

¹⁴ Бинобар ин, эй писари одам, нубувват намо, ва ба Ҷуҷ бигӯӣ: „Худованд Худо чунин мегӯяд: дар он рӯз, охир, вақте ки қавми Ман — Исроил — дар амният сокин бошанд, ту инро хоҳӣ донист,

¹⁵ Ва аз макони худ, аз ақсои шимол хоҳӣ омад, — ту ва қавмҳои бисъёр ҳамроҳи ту, ки ҳамаашон аспсавор, ҷамъоати бузург ва лашкари сершумор мебошанд.

¹⁶ Ва бар қавми Ман — Исроил — мисли абре ки заминро мепӯшонад, хоҳӣ баромад; ин дар айёми охирин рӯй хоҳад дод, ва Ман туро ба замини Худ хоҳам овард, то ки халқҳо Маро бидонанд, вақте ки ба воситаи ту, эй Ҷуҷ, Худро дар пеши назари онҳо тақдис намоям.

¹⁷ Худованд Худо чунин мегӯяд: оё ту он кас нестӣ, ки дар айёми қадим ман ба воситаи бандагони Худ, — анбиёи Исроил, ки дар он айём солҳои бисъёр нубувват мекарданд, — дар хусуси ту гуфта будам, ки туро бар онҳо хоҳам овард?

¹⁸ Ва дар он рӯз, яъне дар рӯзе ки Ҷуҷ ба замини Исроил биёяд, чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Худованд Худо, ки ғазбаи Ман дар ҳини қаҳри Ман аланга хоҳад гирифт.

¹⁹ Ва Ман дар рашки Худ ва дар оташи Худ гуфтаам, ки албатта дар он рӯз зилзилаи бузурге дар замини Исроил рӯй хоҳад дод.

²⁰ Ва моҳиёни даръе ва мурғони ҳаво ва ҳайвоноти саҳро, ва ҳамаи хазандагоне ки бар замин мехазанд, ва ҳар одаме ки бар рӯи замин аст, ба ҳузури Ман хоҳанд ларзид, ва кӯҳҳо хароб хоҳад шуд, ва саҳраҳо фурӯ хоҳад ғалтид, ва ҳар ҳисор бар замин хоҳад афтод.

²¹ Ва шамшере ба зидди ӯ бар кӯҳҳои Худ хоҳам хонд, мегӯяд Худованд Худо; ва шамшери ҳар кас ба муқобили бародараш хоҳад буд.

²² Ва бо вабо ва хун ӯро сазо хоҳам дод, ва бар ӯ ва фавҷҳояш ва бар қавмҳои бисъёре ки бо ӯ мебошанд, борони сел ва жолаи сангин ва оташ ва кибрит хоҳам боронид.

²³ Ва Ман дар пеши назари халқҳои бисъёр бузургӣ ва қудсият ва шӯҳрат пайдо хоҳам кард, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам“.

БОБИ СИҶО НҶУҶ

Давоми он.

39 Ва ту, эй писари одам, дар бораи Ҷуҷ нубувват намо ва бигӯӣ: „Худованд Худо чунин мегӯяд: инак Ман ба ту, эй сарраиси Мошак ва Тубол, зид ҳастам.

² Ва Ман туро густох хоҳам сохт, ва туро ба ҷунбиш хоҳам овард, ва туро аз ақсои шимол бароварда, бар кӯҳҳои Исроил хоҳам овард.

³ Ва камони туро аз дасти чапат зада бароварда, тири туро аз дасти ростат хоҳам афтонид.

⁴ Бар кӯҳҳои Исроил фурӯ хоҳӣ ғалтид, — ту, ва ҳамаи фавҷҳоят, ва қавмҳои ки бо ту мебошанд; туро ба ҳар навъ мурғони соҳибчангол ва ҳайвоноти саҳро барои хӯрок хоҳам дод.

⁵ Бар рӯи саҳро фурӯ хоҳӣ ғалтид, зеро ки Ман гуфтаам, мегӯяд Худованд Худо.

⁶ Ва бар Мочуҷ ва бар онҳое ки дар ҷазираҳо дар амният сукунат доранд, оташе хоҳам фиристод, ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам.

⁷ Ва исми муқаддаси Худро андаруни қавми Худ — Исроил — зоҳир хоҳам сохт, ва дигар нахоҳам гузошт, ки исми муқаддаси Маро беҳурмат кунанд; ва халқҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованди Қуддуси Исроил ҳастам.

⁸ Инак, ин фаро мерасад ва ба амал меояд, мегӯяд Худованд Худо, ин ҳамон рӯз аст, ки дар бораи он Ман суҳан рондаам.

⁹ Ва сокинони шаҳрҳои Исроил берун хоҳанд омад, ва оташ даргиронида, яроқро: сипарҳо, ҷавшанҳо, камонҳо, тирҳо, калтакҳо ва найзаҳоро хоҳанд сӯзонид, ва ҳафт сол оташро бо онҳо давом хоҳанд дод.

¹⁰ Ва аз саҳро ҳезум нахоҳанд овард, ва аз ҷангалҳо нахоҳанд бурид, зеро ки бо яроқ оташро хоҳанд даргиронид; ва ғораткунандагони худро ғорат хоҳанд кард, ва тороҷкунандагони худро тороҷ хоҳанд кард, мегӯяд Худованд Худо.

¹¹ Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд: мавзее дар он ҷо барои қабр дар Исроил, яъне дараи Аборимро ба тарафи шарқии баҳр ба Ҷуҷ хоҳам дод, ва он барои раҳгузарон садди роҳ хоҳад шуд, ва дар он ҷо Ҷуҷ ва тамоми анбӯҳи ӯро дафн хоҳанд намуд, ва онро «Дараи анбӯҳи Ҷуҷ» хоҳанд номид.

¹² Ва хонадони Исроил онҳоро дар давоми ҳафт моҳ дафн хоҳанд намуд, то ки заминро тоза кунанд.

¹³ Ва тамоми қавми замин онҳоро дафн хоҳанд намуд, ва он рӯзе ки Ман ҷалол ёбам, барояшон рӯзи тазаккур хоҳад буд.

¹⁴ Ва шахсони доимие таъин хоҳанд намуд, ки дар замин гардиш кунанд ва бо мадади раҳгузарон онҳоеро, ки бар рӯи замин боқӣ мондаанд, дафн намоянд, то ки онро тоза кунанд; баъд аз гузаштани ҳафт моҳ онҳо ба ҷустуҷӯ шуруъ хоҳанд намуд.

¹⁵ Ва чун касе аз онҳое ки дар замин гардиш мекунад, устухони одамро бинад, нишоне назди он хоҳад гузошт, то ки дафнкунандагон онро дар дараи анбӯҳи Ҷуҷ дафн намоянд.

¹⁶ Ва номи шаҳр низ Ҷамуна † хоҳад буд; пас заминро тоза хоҳанд кард.

¹⁷ Ва ту, эй писари одам, — Худованд Худо чунин мегӯяд: — ба ҳар навъ мурғон ва ба тамоми ҳайвоноти саҳро бигӯй: „Ҷамъ шуда биёед, аз ҳар тараф назди қурбонии Ман, ки онро ҳамчун қурбонии бузурге барои шумо бар кӯҳҳои Исроил забҳ менамоем, ғун шавед, то ки гӯшт бихӯред ва хун бинӯшед.

¹⁸ Гушти зӯроваронро хоҳед хӯрд ва хуни раисони заминро хоҳед нӯшид: кӯчқорон, баррагон, нарбузон ва говон, ки ҳамаашон парвориёни Бошон мебошанд.

¹⁹ Ва аз қурбонии Ман, ки барои шумо забҳ менамоем, то серӣ рағғани дунба хоҳед хӯрд ва то мастӣ хун хоҳед нӯшид.

²⁰ Ва дар сари суфраи Ман аз аспон ва саворон, аз зӯроварон ва ҳар навъ мардони ҷангӣ сер хоҳед шуд“, мегӯяд Худованд Худо.

²¹ Ва Ман ҷалоли Худро дар миёни халқҳо зоҳир хоҳам сохт, ва ҳамаи халқҳо доварию Маро, ки ба амал овардаам, ва дасти Маро, ки бар онҳо ниҳодаам, хоҳанд дид,

²² Ва хонадони Исроил аз ҳамон рӯз ва минбаъд хоҳанд донист, ки Ман Худованди онҳо ҳастам.

²³ Ва халқҳо хоҳанд донист, ки хонадони Исроил аз боиси гуноҳи худашон ҷалои ватан шуданд, аз боиси он ки дар ҳаққи Ман хиёнат карданд, ва Ман рӯи Худро аз онҳо пинҳон доштам, ва онҳоро ба дасти душманонашон супурдам, ва ҳамаашон аз шамшер афтоданд.

²⁴ Мувофиқи нопокии онҳо ва мувофиқи ҷиноятҳои Ман ба онҳо амал намудам, ва рӯи Худро аз онҳо пинҳон доштам.

²⁵ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: акнун асирони Яъқубро хоҳам баргардонид, ва бар тамоми хонадони Исроил раҳм хоҳам кард, ва барои исми муқаддаси Худ рашк хоҳам намуд.

²⁶ Ва онҳо нанги худро, ва тамоми хиёнати худро, ки дар ҳаққи Ман кардаанд, фаромӯш хоҳанд намуд, вақте ки дар замини худ дар амният сокин

† Ҷамуна — анбӯҳ.

шаванд, ва касе набошад, ки онҳоро ба ҳарос андозад,

²⁷ Вақте ки Ман онҳоро аз миёни қавмҳо баргардонам, ва онҳоро аз кишварҳои душманонашон ҷамъ оварам, ва Худро ба воситаи онҳо дар пеши назари халқҳои бисёр тақдир намоям,

²⁸ Ва хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам, ки онҳоро дар миёни халқҳо ҷалои ватан кардам, ва онҳоро ба замини худашон ҷамъ овардам, ва касеро аз онҳо дигар дар он ҷо боқӣ нахоҳам гузошт,

²⁹ Ва рӯи Худро дигар аз онҳо пинҳон нахоҳам дошт, зеро ки рӯҳи Худро бар хонадони Исроил фуру рехтаам, мегӯяд Худованд Худо».

БОБИ ЧИЛУМ

Рӯъёи марде бо нае барои андоза.

40 Дар соли бисту панҷуми ҷалои ватан шудани мо, дар ибтидои сол, дар рӯзи даҳуми моҳ, дар соли чордаҳум баъд аз хароб шудани шаҳр, дар худи ҳамон рӯз дасти Худованд бар ман ниҳода шуд, ва ӯ маро ба он ҷо бурд.

² Дар рӯъёҳои Худо маро ба замини Исроил овард, ва маро бар кӯҳи бағоят баланде гузошт, ки бар он аз ҷануб мисли биноҳои шаҳр намоён буд.

³ Ва маро ба он ҷо овард, ва инак марде намоён шуд, ки намудаш мисли намуди мис буд, ва дар дасташ ресмоне аз катон, ва нае барои андоза кардан буд, ва ӯ назди дарвоза меистод.

⁴ Ва он мард ба ман гуфт: «Эй писари одам! Бо чашмони худ бубин ва бо гӯшҳои худ бишнава, ва дили худро ба ҳар чизе ки ба ту нишон диҳам, равона намо, зеро ту ба ин ҷо барои он оварда шудай, ки ба ту нишон диҳам; ҳар он чи ту мебинӣ, ба хонадони Исроил маълум намо».

Рӯъёи маъбади оянда.

⁵ Ва инак, берун аз маъбад ҳисоре гирдогирд буд; ва дар дасти он мард наи андозаи шашзиroy буд, ки ҳар зироаш аз як зироъ †† ва як қабза иборат буд; ва ӯ фароҳии биноро як най ‡ ва қадашро як най андоза кард.

⁶ Ва назди дарвозае ки рӯ ба ҷониби шарқ буд, омада, ба зинаҳояш баромад, ва остонаи дарвозаро андоза кард, ки фароҳияш як най буд, ва остонаи дигарро, ки фароҳияш як най буд.

⁷ Ва ҳар хучра як най дарозӣ ва як най фароҳӣ дошт, ва масофаи байни хучраҳо панҷ зироъ буд; ва остонаи дарвоза назди равоқи дарвоза аз дарун як най буд.

†† Зироъ — андозаи дарозии қадимӣ, ки аз 6 қабза (ҳар қабза — тақрибан 10 сантиметр) иборат буд. Ин — зирои хурд буд. Ғайр аз ин, зирои калон буд, ки аз 7 қабза иборат буд. ‡ Най — андозаи дарозии қадимӣ, ки аз 6 зирои калон (ё тақрибан 4 метр) иборат буд.

⁸ Ва равоқи дарвозаро аз дарун як най андоза кард.

⁹ Ва равоқи дарвозаро ҳашт зироъ, ва арконашро ду зироъ андоза кард, ва равоқи дарвоза аз дарун буд.

¹⁰ Ва ҳучраҳои ин дарвозаи шарқӣ сето аз ин тараф ва сето аз он тараф буд, ва ҳар се як хел андоза доштанд; ва аркони ҳар ду тараф як хел андоза доштанд.

¹¹ Ва фароҳии даҳани дарвозаро даҳ зироъ, ва дарозии дарвозаро сездҳ зироъ андоза кард.

¹² Ва девораи пеши ҳучраҳо як зироъ буд, ва як зироъ девора аз он тараф буд; ва ҳучра шаш зироъ аз ин тараф ва шаш зироъ аз он тараф андоза дошт.

¹³ Ва дарвозаро аз боми як ҳучра то боми дигараш андоза кард: фароҳии он бисту панҷ зироъ шуд; ҳар дари даромад рӯ ба рӯи дари дигар буд.

¹⁴ Ва арконро шаст зироъ сохт, ва ҳамчунин арконеро, ки дар саҳн ва назди дарвозаҳо гирдогирд мавҷуд буд.

¹⁵ Ва аз болои дарвозаи даромадгоҳ то пеши равоқи дарвозаи дохилӣ панҷоҳ зироъ буд.

¹⁶ Ва дар ҳучраҳо ва аркони даруни дарвозахона гирдогирд тирезаҳои шабакадор буд, ва ҳамчунин дар равоқҳо гирдогирд рӯ ба дарун тирезаҳо буд, ва бар аркон — нақши нахлҳо.

¹⁷ Ва ӯ маро ба саҳни берунӣ овард, ва инак — утоқҳо ва сангфарше гирдогирди саҳн сохта шудааст; сӣ утоқ бар он сангфарш буд.

¹⁸ Ва сангфарше дар паҳлуи дарвозаҳо мувофиқи дарозии дарвозаҳо буд; ин сангфарш поёнӣ буд.

¹⁹ Ва фароҳии саҳнро аз пеши дарвозаи поёнӣ то канори берунии саҳни дохилӣ сад зироъ андоза кард, — ҳам ба самти шарқӣ ва ҳам ба самти шимолӣ.

²⁰ Ва дарозӣ ва фароҳии дарвозаи саҳни беруниро, ки рӯ ба ҷониби шимол буд, андоза кард.

²¹ Ва ҳучраҳои сето аз ин тараф ва сето аз он тараф буд; ва арконаш ва равоқҳои мисли андозаи дарвозаи якум буд: дарозияш панҷоҳ зироъ, ва фароҳияш бисту панҷ зироъ.

²² Ва тирезаҳои равоқҳои ва нақши нахлҳои мисли андозаи дарвозае буд, ки рӯ ба ҷониби шарқ буд; ва бо ҳафт зина ба он мебароманд, ва равоқҳои пеши онҳо буд.

²³ Ва саҳни дохилӣ дарвозаҳои дошт, ки рӯ ба рӯи дарвозаҳои шимолӣ ва шарқӣ буд; ва аз дарвоза то дарвоза сад зироъ андоза кард.

²⁴ Ва маро ба тарафи ҷануб бурд, ва инак дарвозаи ҷанубӣ; ва арконаш ва равоқҳои андоза кард, ки мисли он андозаҳо буд.

²⁵ Ва тирезаҳо дар он ва дар равоқҳои гирдогирд мисли он тирезаҳо буд; дарозияш панҷоҳ зироъ ва фароҳияш бисту панҷ зироъ буд.

²⁶ Ва зинаҳои он ҳафт зина дошт, ва равоқҳои пеши онҳо буд; ва нақши нахлҳо бар арконаш яке аз ин тараф ва дигаре аз он тараф буд.

²⁷ Ва саҳни дохилӣ дарвозаи ҷанубӣ дошт; ва аз он дарвоза то ин дарвозаи ҷанубӣ сад зироъ андоза кард.

²⁸ Ва маро аз дарвозаи ҷанубӣ ба саҳни дохилӣ овард, ва дарвозаи ҷанубиро андоза кард, ки мисли он андозаҳо буд.

²⁹ Ва ҳучраҳои равоқҳои арконаш ва равоқҳои мисли он андозаҳо буд, ва дар он ва дар равоқҳои гирдогирд тирезаҳо буд; дарозияш панҷоҳ зироъ, ва фароҳияш бисту панҷ зироъ буд.

³⁰ Ва равоқҳои гирдогирд буд; дарозияш бисту панҷ зироъ, ва фароҳияш панҷ зироъ буд.

³¹ Ва равоқҳои рӯ ба ҷониби саҳни берунӣ буд, ва нақши нахлҳо бар арконаш буд; ва зинаҳои он ҳашт зина дошт.

³² Ва маро ба саҳни дохилӣ овард, ки ба самти шарқ буд; ва дарвозаро андоза кард, ки мисли он андозаҳо буд.

³³ Ва ҳучраҳои равоқҳои арконаш ва равоқҳои мисли он андозаҳо буд, ва дар он ва дар равоқҳои гирдогирд тирезаҳо буд; дарозияш панҷоҳ зироъ ва фароҳияш бисту панҷ зироъ буд.

³⁴ Ва равоқҳои рӯ ба ҷониби саҳни берунӣ буд, ва нақши нахлҳо бар арконаш аз ин тараф ва аз он тараф буд; ва зинаҳои он ҳашт зина дошт.

³⁵ Ва маро ба дарвозаи шимолӣ овард; ва мисли он андозаҳо андоза кард.

³⁶ Ҳучраҳои равоқҳои арконаш ва равоқҳои мисли он гирдогирд тирезаҳо буд; дарозияш панҷоҳ зироъ, ва фароҳияш бисту панҷ зироъ буд.

³⁷ Ва арконаш рӯ ба ҷониби саҳни берунӣ буд, ва нақши нахлҳо бар арконаш аз ин тараф ва аз он тараф буд; ва зинаҳои он ҳашт зина дошт.

³⁸ Ва назди аркони дарвозаҳо утоқе буд, ки дари даромад дошт; дар он ҷо қурбониҳои сӯхтаниро мешустанд.

³⁹ Ва дар равоқи дарвоза ду миз аз ин тараф ва ду миз аз он тараф буд, то ки бар онҳо қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои гуноҳ ва қурбониҳои ҷурмро забҳ кунанд.

⁴⁰ Ва дар паҳлуи зинаи назди даҳани дарвозаи шимолӣ аз тарафи берун ду миз буд; ва дар паҳлуи дигар, ки назди равоқи дарвоза буд, ду миз меистод.

⁴¹ Чор миз аз ин тараф ва чор миз аз он тараф, дар паҳлуи дарвоза буд, ҷамъ ҳашт миз, ки бар онҳо забҳ мекарданд.

⁴² Ва чор миз аз сангҳои тарошида барои қурбониҳои сӯхтанӣ буд, ки якуним зироъ дарозӣ ва якуним зироъ фароҳӣ ва як зироъ баландӣ дошт, ва бар онҳо олатҳои мегузоштанд, ки қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои дигарро ба воситаи онҳо забҳ мекарданд.

⁴³ Ва чангақҳо ба дарозии як қабза дар гирдогирди хона овезон буд, ва ғушти қурбониҳо бар мизҳо буд.

Утоқҳо барои муғанниён ва қоҳинон.

⁴⁴ Ва аз беруни дарвозаи дохилӣ, дар саҳни дохилие ки дар паҳлуи дарвозаи шимолӣ буд, утоқҳои муғанниён воқеъ буд, ва онҳо рӯ ба қониби қануб буд; яке аз онҳо дар паҳлуи дарвозаи шарқӣ рӯ ба қониби шимол буд.

⁴⁵ Ва ӯ ба ман гуфт: ин утоқе ки рӯ ба қониби қануб аст, барои қоҳинонест, ки ба тартиботи маъбад ниғаҳбонӣ мекунанд.

⁴⁶ Ва утоқе ки рӯ ба қониби шимол аст, барои қоҳинонест, ки ба тартиботи қурбонгоҳ ниғаҳбонӣ мекунанд; инҳо писарони Содуқ, аз банӣ-Левӣ мебошанд, ки ба Худованд наздик меоянд, то ба ӯ хизмат кунанд.

⁴⁷ Ва ӯ саҳнро андоза кард, ки дарозияш сад зироъ ва фароҳияш сад зироъ, яъне мураббаъ буд; ва қурбонгоҳи пеши маъбад буд.

Дар бораи равоқи маъбад.

⁴⁸ Ва маро ба равоқи маъбад овард, ва аркони равоқро панҷ зироъ аз ин тараф ва панҷ зироъ аз он тараф андоза кард; ва фароҳии дарвоза се зироъ аз ин тараф ва се зироъ аз он тараф буд.

⁴⁹ Дарозии равоқ бист зироъ, ва фароҳияш ёздаҳ зироъ буд, ва бо зинаҳо назди он мебароманд; ва танбаҳо назди аркон, якто аз ин тараф ва якто аз он тараф буд.

БОБИ ЧИЛУ ЯКУМ

Тасвири маъбад.

41 Ва маро ба толори маъбад овард; ва арконро андоза кард, ки шаш зироъ фароҳӣ аз ин тараф ва шаш зироъ фароҳӣ аз он тараф дошт, ва ин фароҳии хайма буд.

² Ва фароҳии дари даромад даҳ зироъ, ва паҳлуҳои дари даромад панҷ зироъ аз ин тараф ва панҷ зироъ аз он тараф буд; ва дарозияшро чил зироъ, ва фароҳияшро бист зироъ андоза кард.

³ Ва ба хонаи дарун даромада, рукни дари даромадро ду зироъ андоза кард; ва дари даромад шаш зироъ, ва фароҳии дари даромад ҳафт зироъ буд.

⁴ Ва дарозияшро бист зироъ, ва фароҳияшро бист зироъ, рӯ ба қониби толори маъбад, андоза кард; ва ба ман гуфт: ин қудси қудсхост.

⁵ Ва девори маъбадро шаш зироъ андоза кард; ва фароҳии хоначаҳое ки дар гирдогирди маъбад буданд, чор зироъ буд.

⁶ Ва хоначаҳо, — хонача бар хонача, — се қабат, ва дар ҳар қабат сӣ адад буд, ва дар деворе ки барои хоначаҳо гирдогирди маъбад буд, дохил мешуд, то ки дар он ҷойгир шавад, валекин дар девори худи маъбад ҷойгир нашавад.

⁷ Ва хоначаҳо болотар ва болотар торафт фароҳ мешуд, зеро ки сатҳи маъбад болотар ва болотар гирдогирди маъбад афзоиш меёфт, бинобар ин фароҳии маъбад дар боло зиёд буд; ва ба ҳамин тариқ аз қабати поён ба қабати миёна ва аз он ба қабати боло мебароманд.

⁸ Ва гирдогирди маъбад суфаи баланде дидам; таҳкурсии хоначаҳо як наи пурра, яъне шаш зирои калон буд.

⁹ Фароҳии деворе ки аз берун барои хоначаҳо буд, панҷ зироъ буд; ва ҳамчунин барои фосилае ки дар миёни хоначаҳои маъбад буд.

¹⁰ Ва дар миёни утоқҳо гирдогирди маъбад аз ҳар тараф бист зироъ масофат буд.

¹¹ Ва дарҳои даромади хоначаҳо рӯ ба қониби он фосила буд, як дари даромад рӯ ба қониби шимол, ва дари дигар рӯ ба қониби қануб; ва фароҳии он ҷои фосила гирдогирд панҷ зироъ буд.

¹² Ва биное ки дар пеши ялангӣ аз қониби ғарб буд, ҳафтод зироъ фароҳӣ дошт, ва девори бини гирдогирд панҷ зироъ фароҳӣ дошт: ва дарозии он навад зироъ буд.

¹³ Ва маъбадро андоза кард, ки дарозияш сад зироъ буд, ва дарозии ялангӣ ва бини ва деворҳояш низ сад зироъ буд.

¹⁴ Ва фароҳии тарафи шарқии маъбад бо ялангии назди он сад зироъ буд.

¹⁵ Ва дарозии биноро то пеши ялангии ки дар ақибаш буд, бо айвонҳояш аз ин тараф ва аз он тараф сад зироъ андоза кард; ва толори дохилии маъбад ва равоқҳои саҳнро низ.

¹⁶ Остонаҳо, ва тирезаҳои шабакадор, ва айвонҳо гирдогирд — дар се қисми маъбад дар рӯ ба рӯи остона — аз замин то тирезаҳо гирдогирд рӯйбасти ҷӯбин дошт; ва тирезаҳо тахтапӯш буд.

¹⁷ То болои дари даромад ва то маъбади дохилӣ ва берунӣ, ва бар ҳамаи деворҳо гирдогирд, аз дарун ва аз берун, тахтаҳои калон-калон буд.

¹⁸ Ва нақши каррубиён ва нахлҳо бар онҳо ҳақ карда шуда буд, ва дар мобайни ҳар ду каррубӣ нахле буд, ва ҳар каррубӣ ду рӯй дошт.

¹⁹ Ва рӯи одам ба қониби нахл аз ин тараф, ва рӯи шер ба қониби нахл аз он тараф буд; дар тамоми маъбад гирдогирд ҳамин тавр сохта шуда буд.

²⁰ Аз замин то болои дари даромад каррубиён ва нахлҳо бар девори толори маъбад ҳақ карда шуда буд.

²¹ Паҳлударии толори маъбад мураббаъ буд, ва намуди даромадгоҳи қудс мисли намуди он буд.

²² Қурбонгоҳи ҷӯбине буд, ки се зироъ баландӣ ва ду зироъ дарозӣ дошт; ва ғушаҳояш, ва дарозияш ва деворҳояш аз ҷӯб буд. Ва ба ман гуфт: ин мизест, ки дар ҳузури Худованд мебошад.

²³ Ва толори маъбад, ва қудс ду дар дошт.

²⁴ Ва ҳар дар ду табақа дошт; ин ду табақа мутаҳаррик буд, дуто дар як дар, ва дуто дар дари дигар.

²⁵ Ва бар онҳо, яъне бар дарҳои толори маъбад, каррубиён ва нахлҳо ҳақ карда шуда буд, ончунон ки бар деворҳо ҳақ карда шуда буд; ва соябони ҷӯбин дар пеши равоқ аз берун буд.

²⁶ Ва тирезаҳои шабакадор, бо нақши нахлҳо аз ин тараф ва аз он тараф, бар паҳлуҳои равоқ буд, ва ҳамчунин бар хоначаҳои маъбад ва бар соябонҳо.

БОБИ ЧИЛУ ДУЮМ

Давоми он.

42 Ва маро ба саҳни берунӣ бо роҳи самти шимолӣ баровард; ва маро назди утоқҳое ки дар рӯ ба рӯи ялангӣ ва дар рӯ ба рӯи бино ба тарафи шимол буд, овард, —

² Ба тарафи пеши иморате ки сад зироъ дарозӣ дошта, дар ҷониби дари даромади шимолӣ воқеъ буд, ва панҷоҳ зироъ фароҳӣ дошт.

³ Рӯ ба рӯи бист зирое ки аз он саҳни дохилӣ буд, ва рӯ ба рӯи сангфарше ки аз он саҳни берунӣ буд, айвоне рӯ ба рӯи айвоне дар қабатҳои сеюм буд.

⁴ Ва дар пеши утоқҳо роҳе ба тарафи саҳни дарунӣ буд, ки даҳ зироъ фароҳӣ дошт, ва роҳраве ки як зироъ буд, ва дарҳои онҳо ба тарафи шимолӣ буд.

⁵ Ва утоқҳои боло тангтар буданд, зеро ки айвонҳо аз онҳо, назар ба утоқҳои поён ва миёнаи бино, бештар мегирифтанд.

⁶ Зеро ки онҳо сеқабата буданд, ва сутунҳои мисли сутунҳои саҳнҳо надоштанд; бинобар ин аз заминашон, назар ба утоқҳои поён ва миёна, бештар гирифта шуда буд.

⁷ Ва деворе ки ба берун рӯ ба рӯи утоқҳо, сӯи саҳни берунӣ, ба тарафи пеши утоқҳо буд, панҷоҳ зироъ дарозӣ дошт,

⁸ Зеро дарозии утоқҳое ки дар саҳни берунӣ буд, панҷоҳ зироъ буд; ва инак тарафи пеши толори маъбад сад зироъ буд.

⁹ Ва дар поёни ин утоқҳо аз тарафи шарқӣ даромадгоҳе буд, ки аз он ба онҳо аз саҳни берунӣ омада дохил мешуданд;

¹⁰ Он баробари фароҳии девори саҳн буда, аз пеши ялангӣ мегузашт ва пеши бинои утоқҳо мерафт.

¹¹ Ва роҳи тарафи пеши онҳо мисли намуди роҳи утоқҳои самти шимолӣ буд, ҳам дарозияшон ва ҳам фароҳияшон; ва ҳамаи баромадгоҳҳои онҳо, ва сохти онҳо, ва дарҳои даромади онҳо ҳамон хел буд.

¹² Ва мисли дарҳои даромади утоқҳои самти ҷанубӣ даре бар сари роҳ буд, бар сари роҳе ки пеши девори сарбастаи шарқӣ буд, ва мардум бо ин роҳ омада дохил мешуданд.

¹³ Ва ба ман гуфт: «Утоқҳои шимолӣ ва утоқҳои ҷанубӣ, ки пеши ялангӣ мебошанд, утоқҳои муқаддасанд, ва коҳиноне ки ба Худованд наздик

меоянд, қурбониҳои муқаддасро дар онҳо мехӯранд; қурбониҳои муқаддасро, яъне ҳадияи ордӣ, қурбонии гуноҳ ва қурбонии ҷурмро дар он ҷо мегузоранд, зеро ки ин макон муқаддас аст.

¹⁴ Ҳангоме ки коҳинон меоянд, аз ин қудс ба саҳни берунӣ намебароянд, балки либосҳои худро, ки бо онҳо хизмат мекунанд, дар он ҷо мегузоранд, зеро ки онҳо муқаддас мебошанд; ва либосҳои дигар пӯшида, ба маконе ки аз он қавм аст, наздик мешаванд».

¹⁵ Ва баъд аз он ки андоза кардани маъбад ва саҳни дохилро анҷом дод, маро аз дарвозае ки рӯ ба ҷониби шарқ буд, берун овард, ва онро гирдогирд андоза кард.

¹⁶ Тарафи шарқиро бо наи андоза андоза кард; бо наи андоза панҷсад най гирдогирд андоза кард.

¹⁷ Тарафи шимолро бо наи андоза панҷсад най гирдогирд андоза кард.

¹⁸ Тарафи ҷанубиро бо наи андоза панҷсад най андоза кард.

¹⁹ Ба тарафи ғарбӣ гашта, бо наи андоза панҷсад най андоза кард.

²⁰ Ҳар чор тарафи онро андоза кард; ҳисоре гирдогирди он буд, ки дарозияш панҷсад ва фароҳияш панҷсад най буд, то ки чизи муқаддасро аз ғайримуқаддас ҷудо кунад.

БОБИ ЧИЛУ СЕЮМ

Давоми он.

43 Ва маро назди дарвозае овард, назди дарвозае ки рӯ ба ҷониби шарқ буд.

Рӯёи ҷалоли Худо, ки маъбадро пур мекунад.

² Ва инак, ҷалоли Худои Исроил аз тарафи шарқ омад, ва овози Ҷ мисли овози обҳои бисёр буд, ва замин аз ҷалоли Ҷ мунаввар шуд.

³ Ва мисли намуди он рӯёе буд, ки ман дида будам, яъне мисли он рӯёе ки дар вақти омадани барои харобии ин шаҳр, дида будам, ва рӯёе мисли он рӯёе буд, ки назди наҳри Кабар дида будам; ва бар рӯи худ афтодам.

⁴ Ва ҷалоли Худованд аз дарвозае ки рӯ ба ҷониби шарқ буд, ба маъбад даромад.

⁵ Ва Рӯҳи Худо маро бардошта, ба саҳни дохилӣ овард, ва инак ҷалоли Худованд маъбадро пур кард.

⁶ Ва касеро шунидам, ки ба ман аз даруни маъбад сухан меронд; ва марде назди ман истода буд.

Маъбад — макони тахти малакути оянда.

⁷ Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Ин аст макони тахти Ман ва макони кафи пойҳои Ман, ки дар он Ман дар миёни бани-Исроил то абад сокин хоҳам шуд; ва хонадони Исроил, ҳам худашон ва ҳам подшоҳонашон, дигар исми муқаддаси Маро бо зинокории худ ва бо лошаҳои подшоҳони худ ва бо баландиҳои худ палид нахоҳанд кард,

⁸ Дар сурате ки онҳо остонаи худро назди остонаи Ман ва паҳлударию худро назди паҳлударию Ман месохтанд, ва фақат деворе дар мобайни Ман ва онҳо буд, ва онҳо исми муқаддаси Маро бо корҳои зишти худ, ки ба ҷо меоварданд, палид карданд, ва Ман онҳоро дар хашми Худ ба ҳалокат расондам.

⁹ Акнун онҳо зиноҳои худ ва лошаҳои подшоҳони худро аз Ман дур хоҳанд кард, ва Ман дар миёни онҳо то абад сокин хоҳам шуд.

¹⁰ Ту, эй писари одам, хонадони Исроилро дар бораи ин маъбад огоҳӣ бидеҳ, то ки аз гуноҳҳои худ шарм намоянд ва тарҳи онро андоза кунанд.

¹¹ Ва агар онҳо аз ҳар коре ин кардаанд, шарм намоянд, сурати маъбад ва тарҳи онро, ва баромадгоҳояш ва даромадгоҳояш ва ҳамаи тасвирҳояш, ва тамоми фароизаш ва ҳамаи тасвирҳояш ва ҳамаи қонунҳояшро ба онҳо баён намо ва пеши назари онҳо бинавис, то ки тамоми сурати он ва тамоми фароизи онро риоя намоянд, ва бар тибқи онҳо амал кунанд.

¹² Ин аст қонуни маъбад: бар сари кӯҳ тамоми ҳудуди он гирдогирд қудси қудсҳо мебошад; ана ҳамин аст қонуни маъбад».

Андозаҳои қурбонгоҳ.

¹³ Ва инҳост андозаҳои қурбонгоҳ ба ҳисоби зироъҳо, ки он ҳам ҳар зироъ аз як зироъ ва як қабза иборат аст: доманаш — як зироъ, ва фароҳияш — як зироъ, ва ҳошияи гирдогирди лабаш — як ваҷаб, — ва ин пояи қурбонгоҳ аст;

¹⁴ Ва аз домане ки бар рӯи замин аст, то барҷастагии поён — ду зироъ, ва фароҳияш — як зироъ; ва аз ин барҷастагии хурд то барҷастагии калон — чор зироъ, ва фароҳияш — як зироъ;

¹⁵ Ва оташдонаш — чор зироъ, ва аз оташдон ба сӯи боло — чор шох.

¹⁶ Ва оташдон дувоздаҳ зироъ дарозӣ ва дувоздаҳ зироъ фароҳӣ дошт; аз ҳар чор тарафаш мураббаъ буд.

¹⁷ Ва барҷастагӣ чордаҳ зироъ дарозӣ ва чордаҳ зироъ фароҳӣ аз ҳар чор тарафаш дошт; ва ҳошияи гирди он ним зироъ, ва домани он гирдогирд як зироъ, ва зинаҳои он рӯ ба ҷониби шарқ буд.

¹⁸ Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам! Худованд Худо чунин мегӯяд: ин аст фароизи қурбонгоҳ дар рӯзе ки сохтани он ба анҷом расад, то ки қурбонии сӯхтанӣ бар он биёранд ва хун бар он бипошанд.

Дар бораи овардани қурбониҳо.

¹⁹ Ва ба қоҳинони левизодае ки аз насли Содӯк буда, ба Ман наздик меоянд, то ба Ман хизмат кунанд, мегӯяд Худованд Худо, гӯсолаи наре барои қурбонии гуноҳ бидеҳ.

²⁰ Ва аз хунаш гирифта, бар чор шохи он, ва бар чор гӯшаи барҷастагӣ, ва бар ҳошияи гирди он бипош; ва онро аз гуноҳ пок намо, ва онро кафорат бикун.

²¹ Ва он гӯсоларо барои қурбонии гуноҳ бигир, ва онро дар макони муайяни маъбад, берун аз қудс бисӯзон.

²² Ва дар рӯзи дуюм нарбузи беайберо барои қурбонии гуноҳ забҳ намо; ва бигзор қурбонгоҳро аз гуноҳ пок кунанд, чунон ки бо гӯсола пок карданд.

²³ Ва ҳангоме ки сӯзонидани қурбониҳои гуноҳро ба анҷом расонӣ, гӯсолаи нари беайбе, ва қўҷори беайбе аз миёни рама қурбонӣ намо.

²⁴ Ва онҳоро ба ҳузури Худованд қурбонӣ намо: ва бигзор қоҳинон бар онҳо намак пошанд, ва онҳоро қурбонии сӯхтанӣ барои Худованд бароранд.

²⁵ Ҳафт рӯз бузи нареро чун қурбонии гуноҳ барои ҳар рӯз забҳ намо; ва бигзор гӯсолаи наре ва қўҷореро аз рама, ки ҳар дуяш беайб бошад, қурбонӣ кунанд.

²⁶ Бигзор ҳафт рӯз қурбонгоҳро кафорат кунанд, ва онро пок созанд, ва онро тақдис намоянд.

²⁷ Ва ҳангоме ки ин рӯзҳо ба итмом расад, дар рӯзи ҳаштум ва баъд аз он қоҳинон қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатию шуморо бар қурбонгоҳ бароранд ва Ман ба шумо таваҷҷўҳ хоҳам намуд, мегӯяд Худованд Худо».

БОБИ ЧИЛУ ЧОРУМ

Дар бораи дарвозаи маъбад.

44 Ва маро назди дарвозаи саҳни берунии маъбад, ки рӯ ба ҷониби шарқ буд, гардонда овард, вале он баста буд.

² Ва Худованд ба ман гуфт: «Ин дарвоза баста хоҳад буд, кушода нахоҳад шуд, ва касе ба он нахоҳад даромад, зеро ки Худованд Худои Исроил ба он даромад, ва он баста хоҳад буд.

³ Аммо раис, азбаски вай раис аст, дар он хоҳад нишаст, то ки ба ҳузури Худованд нон бихӯрад; аз роҳи равоқи ин дарвоза хоҳад даромад, ва аз он роҳ хоҳад баромад».

Ҷалол хонаи Худовандро пур мекунад.

⁴ Ва маро аз роҳи дарвозаи шимолӣ пеши маъбад овард, ва назар кардам, ва инак, ҷалоли Худованд хонаи Худовандро пур карда буд, ва ман бар рӯи худ афтодам.

⁵ Ва Худованд ба ман гуфт: «Эй писари одам! Диққат намо, ва бо чашмони худ бубин, ва ҳар он чи Ман дар бораи тамоми фароизи хонаи Худованд ва ҳамаи қонунҳояш ба ту бигӯям, бо гӯшҳои худ бишнав; ва ба даромадгоҳи маъбад ва ба ҳамаи баромадгоҳҳои хонаи муқаддас диққат намо.

⁶ Ва ба ин исъёнгарон, яъне ба хонадони Исроил бигӯй: „Худованд Худо чунин мегӯяд: бас аст шуморо, эй хонадони Исроил, тамоми он корҳои зиштатон,

⁷ Вақте ки аҷнабиёни дорои дили номахтун ва қисми номахтунро меовардед, то ки дар хонаи муқаддаси Ман истода, хонаи Маро палид созанд,

ва шумо ғизои Маро, яъне чарбу ва хунро бо ёрии онҳо қурбонӣ менамудед, ва онҳо, илова бар ҳамаи қорҳои зишти шумо, аҳди Маро поймол мекарданд;

⁸ Ва шумо хизмати навбатдориро назди чизҳои муқаддаси Ман ба ҷо наовардед, балки аҷнабиёро ба ҷои худ гузоштед, то ки хизмати Маро дар навбатдории хонаи муқаддаси Ман ба ҷо оваранд.

Дар бораи қоҳинон дар маъбади оянда.

⁹ Худованд Худо чунин мегӯяд: ҳеҷ як аҷнабӣ, ки дили номахтун ва ҷисми номахтун дорад, набояд ба хонаи муқаддаси Ман дохил шавад, ҳеҷ яке аз он аҷнабиёне низ, ки дар миёни бани-Исроил ҳастанд,

¹⁰ Балки левизодагоне ки дар вақти гумроҳии Исроил аз Ман дур шудаанд, яъне онҳое ки Маро тарк карда, бутҳои худро пайравӣ намудаанд, ҷазои гуноҳи худро хоҳанд кашид.

¹¹ Ва онҳо дар хонаи муқаддаси Ман хизматгузор гардида, вазифаи дарвозабонҳои маъбад ва мулозимони маъбадро ба ҷо хоҳанд овард; онҳо қурбонӣҳои сӯхтанӣ ва қурбонӣҳои дигарро барои қавм забҳ хоҳанд кард, ва ба ҳузури онҳо барои иҷрои хизматашон хоҳанд истод.

¹² Азбаски ба онҳо ба ҳузури бутҳошон хизмат мекарданд, ва барои хонадони Исроил васвасаи гуноҳ гардиданд, бинобар ин дасти Худо бардошта қасам хӯрдам, мегӯяд Худованд Худо, ки онҳо бори гуноҳи худро хоҳанд бардошт;

¹³ Ва ба Ман наздик нахоҳанд омад, то ки барои Ман қаҳонат намоянд ва ба ҳамаи чизҳои муқаддаси Ман, яъне ба қурбонӣҳои муқаддастарин наздик оянд, балки бори нанги худ ва қорҳои зишти худро, ки ба ҷо овардаанд, хоҳанд бардошт;

¹⁴ Ва Ман онҳоро ниғаҳбонони навбатдории маъбад, барои ҳар хизмати он ва барои ҳар қоре ки дар он ба ҷо оварда мешавад, таъин хоҳам намуд.

¹⁵ Валекин қоҳинони левизодаи бани-Содӯк, ки дар вақти аз Ман дур шудани бани-Исроил хизмати навбатдории хонаи муқаддаси Маро ба ҷо меоварданд, — онҳо ба Ман наздик хоҳанд омад, то ки ба Ман хизмат кунанд, ва онҳо ба ҳузури Ман хоҳанд истод, то ки чарбу ва хунро барои Ман қурбонӣ намоянд, мегӯяд Худованд Худо.

¹⁶ Онҳо ба хонаи муқаддаси Ман дохил хоҳанд шуд, ва онҳо ба мизи Ман наздик хоҳанд омад, то ки ба Ман хизмат кунанд; ва онҳо навбатдориро барои Ман ба ҷо хоҳанд овард.

¹⁷ Ва чун ба дарвозаи саҳни дохилӣ дароянд, либоси катон бояд бипӯшанд; ва ҳангоме ки назди дарвозаи саҳни дохилӣ ва дар маъбад хизмат кунанд, бар онҳо либоси пашмин набояд бошад.

¹⁸ Аммомаҳои катон бар сари онҳо бояд бошад, ва шалвори катон бар камарашон бояд бошад; бо чизе ки арақ оварад, камарро набояд банданд.

¹⁹ Ва ҳангоме ки ба саҳни берунӣ, ба саҳни берунӣ назди қавм берун оянд, либосҳои худро, ки бо онҳо хизмат мекунанд, бояд кашада, дар утоқҳои муқаддас бимонанд, ва либосҳои дигар бипӯшанд, то ки бо либосҳои худ қавмро тақдис наамоянд.

²⁰ Ва бояд сари худро натарошанд, ва гесӯ намонанд, балки мӯйсари худро қайчӣ кунанд.

²¹ Ва ҳеҷ як қоҳин, вақте ки ба саҳни дохилӣ мебарояд, набояд шароб нӯшад.

²² Ва зани бева ва талоқ додашударо набояд барои худ ба занӣ гиранд, балки боқираеро, ки аз насли хонадони Исроил бошад, ва беваеро, ки беваи қоҳин бошад, бигиранд;

²³ Ва фарқи байни чизи муқаддас ва ғайримуқаддасро бояд ба қавми Ман таълим диҳанд, ва фарқи байни чизи палид ва покро ба онҳо бифаҳмонанд;

²⁴ Ва дар мувофиқа ба доварӣ истода, мувофиқи дастурҳои Ман доварӣ намоянд, ва қонунҳои фароизи Маро оид ба ҳамаи идҳои Ман риоя кунанд, ва шанбеҳои Маро тақдис намоянд.

²⁵ Ва ҳеҷ яке аз онҳо набояд ба одами мурда наздик омада худро палид созад; фақат барои падар ва модар, писар ва духтар, бародар ва хоҳаре ки шавҳар накарда бошад, метавонанд худро палид созанд.

²⁶ Ва баъд аз он ки ӯ пок шавад, барои ӯ ҳафт рӯз шумурданашон лозим аст.

²⁷ Ва дар рӯзе ки ӯ ба саҳни дохилии қудс дарояд, то ки дар қудс хизмат кунад, ӯ бояд қурбонӣҳои гуноҳи худро биёрад, мегӯяд Худованд Худо.

²⁸ Ва ин насибаи онҳо хоҳад буд: Ман насибаи онҳо хоҳам буд; ва мулке ба онҳо дар Исроил надиҳед: Ман мулки онҳо хоҳам буд.

²⁹ Ҳадиёи ордӣ ва қурбонӣҳои гуноҳ ва чурмро онҳо хоҳанд хӯрд; ва тамоми вақф дар Исроил аз онҳо хоҳад буд.

³⁰ Ва ибтидои тамоми навбарҳои ҳама чиз, ва ҳар пешкаши ҳар чиз аз тамоми пешкашҳои шумо аз онҳо қоҳинон хоҳад буд; ва ибтидои хаами худро ба қоҳин бидиҳед, то ки баракат бар хонаи ту қарор ёбад.

³¹ Ҳеҷ як лоша ва даридашударо, хоҳ аз паррандагон бошад хоҳ аз чорпоён, қоҳинон набояд бихӯранд.

БОБИ ЧИЛУ ПАНҶУМ

Тақсимои қитъаҳои замин.

Қисме ки ба Худованд бахшида шудааст.

45 Ва ҳангоме ки заминро барои тасарруф бо қуръа тақсим кунед, қитъаи муқаддасе аз замин, ки бисту панҷ ҳазор зирӯ дарозӣ ва даҳ

ҳазор зироъ фарохӣ дошта бошад, барои Худованд пешкаш намоед; он дар тамоми худудаш гирдогирд муқаддас хоҳад буд.

² Аз ин барои қудс мураббае ба андозаи панҷсад зироъ бар панҷсад зироъ гирдогирд хоҳад буд; ва майдоне гирдогирди он ба андозаи панҷоҳ зироъ.

³ Ва аз паҳлуи ин андоза дарозии бисту панҷ ҳазор зироъ ва фарохии даҳ ҳазор зироъро андоза намо, ва дар он ҷо хонаи муқаддас, қудси қудсҳо хоҳад буд.

⁴ Ин барои коҳиноне ки дар хонаи муқаддас хизмат мекунанд ва барои хизмат кардан ба Худованд наздик меоянд, китъаи муқаддасе аз замин хоҳад буд, ва маконе барои хонаҳои онҳо ва ҷои тақдисьёфтае барои хонаи муқаддас хоҳад буд.

⁵ Ва дарозии бисту панҷ ҳазор зироъ ва фарохии даҳ ҳазор зироъ барои левизодагоне ки дар хонаи муқаддас хизмат мекунанд, хоҳад буд, то ки мулки онҳо барои бист утоқ бошад.

⁶ Ва мулки шаҳро, ки фарохияш панҷ ҳазор зироъ ва дарозияш бисту панҷ ҳазор зироъ бошад, дар рӯ ба рӯи пешкаши муқаддас бидиҳед; он аз они тамоми хонадони Исроил хоҳад буд.

Ҳиссаи раис.

⁷ Ва мулк барои раис аз ин тараф ва аз он тарафи пешкаши муқаддас ва мулки шаҳр, аз паҳлуи пешкаши муқаддас ва аз паҳлуи мулки шаҳр, аз ҷониби ғарбӣ ба сарҳади марзи ғарбӣ ва аз ҷониби шарқӣ ба сарҳади марзи шарқӣ хоҳад буд, ва дарозии он баробари ҳар ҳисса аз сарҳади ғарбӣ то сарҳади шарқӣ хоҳад буд.

⁸ Ин ҳиссаи замин мулки ӯ дар Исроил хоҳад буд, то ки раисони Ман қавми Маро дигар ба танг наоваранд, ва заминро ба хонадони Исроил бар тибқи сибтҳои онҳо бидиҳанд.

⁹ Худованд Худо чунин мегӯяд: бас аст шуморо, эй раисони Исроил! Зулм ва ғоратро дур кунед, ва адлу инсоф ба амал оваред; бедодии худро аз сари қавми Ман бардоред, мегӯяд Худованд Худо.

¹⁰ Бигзор шуморо тарозуи дуруст ва эфаи дуруст ва бати дуруст бошад.

¹¹ Эфа ва бат бояд як гунҷоиш дошта бошанд: бат ба даҳъяки хӯмер баробар бошад; ва эфа низ ба даҳъяки хӯмер, — андозаи он мувофиқи хӯмер хоҳад буд.

¹² Ва дар сикл бист ҷеро † хоҳад буд; бист сикл, бисту панҷ сикл, даҳ ва панҷ сикл, — инҳо ба минои шумо ҳамроҳ хоҳад шуд.

¹³ Пешкаше ки шумо бояд бидиҳед, ин аст: шашъяки эфа аз ҳар хӯмери гандум, ва шашъяки эфа аз ҳар хӯмери ҷав.

¹⁴ Ва қарордод дар бораи рағған: бат андозаи рағған аст; даҳъяки бат аз ҳар кӯр бидиҳанд; даҳ бат як хӯмер аст, зеро ки як хӯмер даҳ бат дорад.

† Ҷеро — пули майдаи қадимӣ, ки баробари аз бист як қисми сикл (тақрибан 0,75 грамм) буд.

¹⁵ Ва як гӯсфанд аз рамаи дорои дусад сар гӯсфанд аз чарогоҳи сероби Исроил, барои ҳадияи ордӣ ва қурбонии сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ бидиҳанд, то ки барояшон кафорат гардад, мегӯяд Худованд Худо.

¹⁶ Тамоми қавми замин вазифадор мебошанд ин пешкашро ба раиси Исроил бидиҳанд.

¹⁷ Ва раис вазифадор аст қурбониҳои сӯхтанӣ ва ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои рехтаниро дар идҳо ва навмоҳҳо ва шанбеҳо, дар ҳамаи мавсимҳои хонадони Исроил бидиҳад; ӯ қурбонии гуноҳ ва ҳадияи ордӣ ва қурбонии сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатиро барои кафорати хонадони Исроил хоҳад овард.

¹⁸ Худованд Худо чунин мегӯяд: дар рӯзи аввали моҳи якум гӯсолаи нари беайбе бигир, ва хонаи муқаддасро аз гуноҳ пок намо.

¹⁹ Ва бигзор коҳин аз хуни он қурбонии гуноҳ гирифта, бар паҳлудариҳои ин хона, ва бар чор гӯшаи барҷастагии қурбонгоҳ, ва бар паҳлудариҳои дарвозаи саҳни дохилӣ бипошад.

²⁰ Ва дар рӯзи ҳафтуми моҳ барои ҳар касе ки саҳван ва ё аз рӯи соддадилӣ гуноҳ карда бошад, ҳамин тавр амал намо; ва хонаро кафорат кунед.

²¹ Дар рӯзи чордахуми моҳи якум барои шумо фисҳ, иди ҳафтрӯза, хоҳад буд, ки дар он бояд фатир бихӯранд.

²² Ва дар он рӯз раис бояд барои худаш ва барои қавми замин нарговеро ҳамчун қурбонии гуноҳ биёрад;

²³ Ва дар ҳафт рӯзи ид, дар ҳар рӯзи ин ҳафт рӯз, ҳафт наргов ва ҳафт қучқори беайбро барои Худованд ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ биёрад: ва ҳар рӯз нарбузеро ҳамчун қурбонии гуноҳ биёрад;

²⁴ Ва ҳадияи ордиро ба андозаи як эфа бо ҳар наргов ва як эфа бо ҳар қучқор, ва рағғанро ба андозаи як ҳин бо ҳар эфа биёрад.

²⁵ Дар рӯзи понздахуми моҳи ҳафтум, дар ид, ӯ бояд ҳафт рӯз мисли инҳо, яъне: чунин қурбонии гуноҳ, чунин қурбонии сӯхтанӣ, чунин ҳадияи ордӣ ва чунин миқдори рағған биёрад.

БОБИ ЧИЛУ ШАШУМ

Қурбониҳои ки раис ва қавм меоваранд.

46 Худованд Худо чунин мегӯяд: дарвозаи саҳни дохилӣ, ки рӯ ба ҷониби шарқ аст, бояд дар шаш рӯзи кор баста бошад, ва дар рӯзи шанбе кушода шавад, ва дар рӯзи навмоҳ кушода шавад.

² Ва раис бо роҳи равоқи дарвоза аз саҳни берунӣ дохил шуда, назди паҳлудариҳои ин дарвоза меистад, ва коҳинон қурбонии сӯхтаниӣ ӯ ва қурбониҳои саломатии ӯро забҳ менамоянд, ва ӯ бар остонаи дарвоза сачда карда, берун меояд; ва дарвоза то шомгоҳ баста намешавад.

³ Ва қавми замин дар шанбеҳо ва навмоҳҳо дар даҳани он дарвоза ба ҳузури Худованд сачда хоҳанд кард.

⁴ Ва қурбонии сӯхтание ки раис барои Худованд дар рӯзи шанбе меоварад, шаш гӯсфанди беайб ва як кӯчқори беайб хоҳад буд;

⁵ Ва ҳадияи ордӣ як эфа бо кӯчқор бояд биёрад; ва ҳадияи ордӣ бо гӯсфандон ба андозае ки аз дасташ ояд; ва равған ба андозаи як ҳин бо ҳар эфа бояд биёрад.

⁶ Ва дар рӯзи навмоҳ гӯсолаи нари беайб, ва шаш гӯсфанд ва як кӯчқор, ки беайб бошанд, бояд қурбонӣ кунад.

⁷ Ва ҳадияи ордӣ як эфа бо наргов, ва як эфа бо кӯчқор бояд биёрад, ва бо гӯсфандон — ба андозае ки аз дасташ ояд; ва равған ба андозаи як ҳин бо ҳар эфа бояд биёрад.

⁸ Ва ҳангоме ки раис меояд, бо роҳи равоқи дарвоза бояд дохил шавад, ва бо ҳамон роҳ берун равад.

⁹ Ва ҳангоме ки қавми замин дар мавсимҳо ба ҳузури Худованд меоянд, ҳар кӣ аз дарвозаи шимолӣ барои ибодат дохил шуда бошад, бояд аз дарвозаи ҷанубӣ берун равад, ва ҳар кӣ аз дарвозаи ҷанубӣ дохил шуда бошад, бояд аз дарвозаи шимолӣ берун равад; набояд аз дарвозае ки дохил шудааст, баргардад, балки аз дарвозаи рӯ ба рӯи он бояд берун равад.

¹⁰ Ва раис андаруни онҳо бояд бошад: ҳангоме ки онҳо дохил мешаванд, ӯ низ дохил шавад, ва ҳангоме ки онҳо берун мераванд, ӯ низ берун равад.

¹¹ Ва дар идҳо ва мавсимҳо ҳадияи ордӣ як эфа бо наргов ва як эфа бо кӯчқор бояд биёрад, ва бо гӯсфандон ба андозае ки аз дасташ ояд; ва равған як ҳин бо ҳар эфа бояд биёрад.

¹² Ва ҳангоме ки раис қурбонии ихтиёрӣ мекунад, яъне барои Худованд ба таври ихтиёрӣ қурбонии сӯхтанӣ ё қурбониҳои саломатӣ меоварад, бигзор дарвозаеро, ки рӯ ба ҷониби шарқ аст, барои ӯ кушоянд, ва ӯ қурбонии сӯхтании худ ва қурбониҳои саломатии худро забҳ намояд, чунон ки дар рӯзи шанбе забҳ менамояд; ва ӯ берун равад, ва баъд аз рафтани дарвозаро бибанданд.

¹³ Ва барраи яқсолаи беайберо ҳар рӯз барои Худованд ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ биёр; ҳар субҳ онро қурбонӣ намо.

¹⁴ Ва ба замми он ҳар субҳ ҳадияи ордӣ ба андозаи шашьяки эфа, ва равған ба андозаи сеяки ҳин биёр, то ки орд дар он омехта шавад; ин ҳадияи ордӣ барои Худованд бар тибқи фароизи абадӣ ба таври доимӣ хоҳад буд.

¹⁵ Бигзор барра ва ҳадияи ордӣ ва равғанро ҳар субҳ ҳамчун қурбонии сӯхтании доимӣ биёранд.

¹⁶ Худованд Худо чунин мегӯяд: агар раис ба яке аз писарони худ бахшише диҳад, ин мероси вай ҳисоб ёфта, аз они писаронаш хоҳад шуд; ин мулки ирсии онҳо хоҳад буд.

¹⁷ Вале агар аз мулки ирсии худ ба яке аз ғуломонаш бахшише диҳад, то соли озодӣ аз они вай хоҳад буд, ва ба раис хоҳад баргашт; аммо

мулки ирсиие ки ӯ ба писаронаш дода бошад, аз они онҳо хоҳад буд.

¹⁸ Валекин раис ҳақ надорад аз насибаи қавм гирифта, онҳоро аз мулкашон маҳрум созад, балки фақат аз мулки худаш метавонад ба писаронаш мерос диҳад, то ки ҳеҷ кас аз қавми Ман аз мулки худ ронда нашавад“».

Маконе ки дар он ҷо қурбониҳоро мепухтанд.

¹⁹ Ва маро аз даромадгоҳе ки дар паҳлуи дарвоза буд, ба утоқҳои муқаддаси коҳинон, ки рӯ ба ҷониби шимол буд, овард, ва инак, дар он ҷо ба ҳар ду канор ба самти ғарбӣ маконе буд.

²⁰ Ва ба ман гуфт: «Ин маконест, ки коҳинон дар он ҷо қурбонии ҷурм ва қурбонии гуноҳро мечӯшонанд, ва ҳадияи ордиро мепазанд, бе он ки онро ба саҳни берунӣ бароварда, қавмро тақдис намоянд».

²¹ Ва маро ба саҳни берунӣ баровард, ва маро аз чор гӯшаи саҳн гузаронд; ва инак, саҳне дар гӯшаи саҳн, саҳне дар гӯшаи саҳн буд.

²² Дар ҳар чор гӯшаи саҳн саҳнҳои болокушодае буданд, ки чил зирӯ дарозӣ ва сӣ зирӯ фароҳӣ доштанд; ҳар чор саҳни гӯшаро андозаи баробар буд.

²³ Ва дар гирди онҳо, дар гирди ҳар чорашон қаторҳои санг буд; ва дар зери он қаторҳо гирдогирд оташдонҳо сохта шуда буд.

²⁴ Ва ба ман гуфт: «Инҳо хонаи пухтупаз аст, ки хизматгузори маъбад дар он ҷо қурбониҳои қавмро мепазанд».

БОБИ ЧИЛУ ҲАФТУМ

Дар бораи обе ки аз таги маъбад ҷорӣ мешавад.

47 Ва маро назди даромадгоҳи маъбад овард, ва инак, аз таги остонаи маъбад об ба тарафи шарқ ҷорӣ буд, зеро ки маъбад рӯ ба ҷониби шарқ буд; ва об аз таг, аз паҳлуи ҷанубии маъбад, аз тарафи ҷанубии қурбонгоҳ ҷараён дошт.

² Ва маро аз дарвозаи шимолӣ берун овард, ва маро бо роҳи берунӣ ба суи дарвозаи берунӣ, бо роҳе ки рӯ ба ҷониби шарқ аст, давр занонд; ва инак, об аз паҳлуи ҷанубӣ ҷорӣ мешуд.

³ Ҳангоме ки он мард ба ҷониби шарқ берун омад, ресмон дар дасташ буд; ва ҳазор зирӯ андоза кард, ва маро аз об гузаронд; об то бучулаки пой буд.

⁴ Ва ҳазор зирӯ андоза кард, ва маро аз об гузаронд; об то сари зону буд. Ва ҳазор зирӯ андоза кард, ва маро гузаронд; об то камар буд.

⁵ Ва ҳазор зирӯ андоза кард, — наҳре буд, ки аз он наметавонистам убур намоям, зеро ки об бағоят баланд шуда буд, обе ки аз он фақат шино кардан мумкин буд, наҳре ки аз он қадам зада гузаштан ғайриимкон буд.

⁶ Ва ба ман гуфт: «Оё дидӣ, эй писари одам?» Ва маро бурда, ба сохили наҳр баргардонид.

⁷ Ва ҳангоме ки баргаштам, инак дар соҳили наҳр, аз ин тараф ва аз он тараф, хеле бисъёр дарахтон буд.

⁸ Ва ба ман гуфт: «Ин обҳо сӯи ноҳияи шарқӣ қорӣ мешавад, ва ба водии Урдун фуруд омада, ба баҳри Намак медарояд; ҳамин ки ба баҳр дарояд, обҳои он солим мегардад.

⁹ Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар қони зиндаи хазанда дар ҳар ҷое ки қараёни он наҳр дохил шавад, зинда хоҳад монд, ва моҳӣ бағоят фаровон хоҳад шуд, зеро ки ба он ҷо ин обҳо омада, он солим хоҳад шуд, ва ба ҳар ҷое ки ин наҳр дохил шавад, ҳар чиз зинда хоҳад монд.

¹⁰ Ва моҳигирон назди он хоҳанд истод; аз Айн-Қадӣ то Айн-Аҷлоим макони паҳн кардани тӯрҳои онҳо хоҳад шуд; моҳии онҳо аз қинсҳои гуногун ва мисли моҳии баҳри Кабир бағоят фаровон хоҳад буд.

¹¹ Вале ботлоқҳо ва ҳавзҳои он солим нагардида, барои намак гузошта хоҳад шуд.

¹² Ва бар соҳили наҳр, аз ин тараф ва аз он тараф, ҳар навъ дарахтони ғизоовар хоҳанд рӯид; баргҳои онҳо пажмурда нахоҳад шуд, ва меваи онҳо тамомиат нахоҳад дошт: ҳар моҳ меваи тоза пайдо хоҳад шуд, зеро ки оби он аз маъбад қорӣ мешавад; меваи онҳо барои хӯрок ва баргҳои онҳо барои даво хоҳад буд».

Дар бораи ҳудуди замин.

¹³ Худованд Худо чунин мегӯяд: «Ин аст ҳудуде ки заминро мувофиқи он ба дувоздаҳ сибти Исроил ҳамчун мулки ирсӣ тақсим хоҳед кард: ба Юсуф ду ҳисса.

¹⁴ Ва шумо, ҳар яке баробари дигаре, онро тасарруф хоҳед намуд, чунки Ман дасти Худро бардошта қасам ёд кардаам, ки онро ба падарони шумо бидиҳам; ва ин замин насиби шумо хоҳад шуд.

¹⁵ Ва ҳудуди замин ин аст: дар канори шимолӣ аз баҳри Кабир бо роҳи Ҳатлун то даромадгоҳи Садад,

¹⁶ Ҳамот, Берута ва Сиброим, ки дар миёни сарҳади Димишқ ва сарҳади Ҳамот аст, ва Ҳасар-Ҳатихун, ки назди сарҳади Ҳаврон аст.

¹⁷ Ва сарҳад аз баҳр то Ҳасар-Энон, ҳудуди Димишқ, ва ба самти шимол ҳудуди Ҳамот хоҳад буд; ва ин аст канори шимолӣ.

¹⁸ Ва канори шарқӣ дар миёни Ҳаврон ва Димишқ ва дар миёни Чилъод ва замини Исроил Урдун хоҳад буд; аз ин сарҳад то баҳри Шарқӣ андоза намоед; ва ин аст канори шарқӣ.

¹⁹ Ва канори ҷанубӣ, ба тарафи ҷануб, аз Томор то обҳои Марибут-Қодеш ва наҳри сӯи баҳри Кабир хоҳад буд; ва ин аст канори ҷанубӣ ба тарафи ҷануб.

²⁰ Ва канори ғарбӣ баҳри Кабир аз сарҳади ҷанубӣ то даромадгоҳи Ҳамот хоҳад буд; ин аст канори ғарбӣ.

²¹ Ва ин заминро барои худ бар тибқи сибтҳои Исроил тақсим кунед.

²² Ва чунин хоҳад шуд, ки онро ҳамчун мулки ирсӣ барои худатон ва барои ғарибоне ки андаруни шумо сукунат доранд ва андаруни шумо фарзандон ба дунё овардаанд, бо қуръа тақсим хоҳед кард; ва онҳо назди шумо, дар миёни банӣ-Исроил, бояд мисли мардуми маҳаллӣ ба шумор раванд, ва бо шумо, андаруни сибтҳои Исроил, мулки ирсиро бо қуръа тақсим кунанд.

²³ Ва чунин хоҳад шуд, ки дар қадом сибте ки ғариб сукунат дошта бошад, дар он ҷо мулки ирсии варо хоҳед дод, мегӯяд Худованд Худо».

БОБИ ЧИЛУ ҲАШТУМ

Тақсимооти замин дар миёни сибтҳо.

48 Ва ин аст номҳои сибтҳо: аз канори сарҳади шимолӣ ба дарозии роҳи Ҳатлун ва даромадгоҳи Ҳамот ва Ҳасар-Энон, аз он тарафи сарҳади шимолии Димишқ, назди Ҳамот, — аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ аз онҳо хоҳад буд, — барои Дон як ҳисса.

² Ва назди сарҳади Дон, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, — барои Ошер як ҳисса.

³ Ва назди сарҳади Ошер, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, — барои Нафтолий як ҳисса.

⁴ Ва назди сарҳади Нафтолий, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, — барои Менашше як ҳисса.

⁵ Ва назди сарҳади Менашше, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, — барои Эфроим як ҳисса.

⁶ Ва назди сарҳади Эфроим, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, — барои Реубен як ҳисса.

⁷ Ва назди сарҳади Реубен, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, — барои Яҳудо як ҳисса.

⁸ Ва назди сарҳади Яҳудо, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, пешкаше ки медиҳед, хоҳад буд: фароҳии он бисту панҷ ҳазор зироъ ва дарозии он мисли яке аз ҳиссаҳо, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ; ва андаруни он хонаи муқаддас хоҳад буд.

⁹ Пешкаше ки барои Худованд медиҳед, дарозияш бисту панҷ ҳазор зироъ ва фароҳияш даҳ ҳазор зироъ хоҳад буд.

Қитъаи коҳинон.

¹⁰ Ва ин пешкаши муқаддас барои инҳо хоҳад буд: барои коҳинон ба тарафи шимолӣ дарозияш бисту панҷ ҳазор зироъ, ва ба тарафи ғарбӣ фароҳияш даҳ ҳазор зироъ, ва ба тарафи шарқӣ фароҳияш даҳ ҳазор, ва ба тарафи ҷанубӣ дарозияш бисту панҷ ҳазор; ва хонаи муқаддаси Худованд андаруни он хоҳад буд.

¹¹ Ин барои коҳинони тақдисьёфтаи банӣ-Содуқ хоҳад буд, ки онҳо хизмати навбатдории Маро ба ҷо овардаанд ва дар вақти гумроҳ шудани банӣ-Исроил гумроҳ нашудаанд, чунон ки левизодагон гумроҳ шуда буданд.

¹² Ва ин барои онҳо пешкаши алоҳидае аз пешкаши замин, яъне қудси қудсҳо, назди сарҳади левизодагон хоҳад буд.

¹³ Ва ҳиссаи левизодагон, дар рӯ ба рӯи сарҳади қоҳинон, бисту панҷ ҳазор зироъ дарозӣ ва даҳ ҳазор зироъ фароҳӣ хоҳад дошт; тамоми дарозии он бисту панҷ ҳазор ва фароҳии он даҳ ҳазор хоҳад буд.

¹⁴ Ва чизе аз он нахоҳанд фурӯхт ва иваз нахоҳанд кард, ва ин навбари замин ба дигарон гузаронида нахоҳад шуд, зеро ки он барои Худованд муқаддас аст.

¹⁵ Ва панҷ ҳазоре ки аз фароҳии он ба дарозии бисту панҷ ҳазор боқӣ мемонад, сатҳи ғайримуқаддас барои шаҳр, яъне барои истиқоматгоҳҳо ва барои майдонҳои ҳоли хоҳад буд, ва шаҳр андаруни он вучуд хоҳад дошт.

¹⁶ Ва ин аст андозаҳои он: канори шимолӣ чор ҳазору панҷсад зироъ, ва канори ҷанубӣ чор ҳазору панҷсад, ва канори шарқӣ чор ҳазору панҷсад.

¹⁷ Ва майдони ҳоли дар гирди шаҳр аз шимол дусаду панҷоҳ зироъ, ва аз ҷануб дусаду панҷоҳ, ва аз шарқ дусаду панҷоҳ, ва аз ғарб дусаду панҷоҳ хоҳад буд.

¹⁸ Ва он чи аз дарозии он дар рӯ ба рӯи пешкаши муқаддас, — даҳ ҳазор зироъ аз шарқ ва даҳ ҳазор аз ғарб, — боқӣ мемонад, дар рӯ ба рӯи пешкаши муқаддас мебошад, ва ҳосилоти он барои хӯроки коркунони шаҳр хоҳад буд.

¹⁹ Ва коркунони шаҳр аз ҳамаи сибтҳои Исроил буда, онро кишт хоҳанд кард.

²⁰ Тамоми пешкашро, ки бисту панҷ ҳазор зироъ бар бисту панҷ ҳазор, яъне мураббаъ хоҳад буд, ҳамчун пешкаши муқаддас бо якҷоягии мулки шаҳр чудо кунед.

Қитъаи раис.

²¹ Ва он чи аз ин тараф ва аз он тарафи пешкаши муқаддас ва мулки шаҳр боқӣ мемонад, аз они раис хоҳад буд, яъне назди бисту панҷ ҳазори пешкаш то сарҳади шарқӣ, ва аз ғарб — назди бисту панҷ ҳазор то сарҳади ғарбӣ, дар рӯ ба рӯи

ҳиссаҳо, аз они раис хоҳад буд; ва пешкаши муқаддас, ва хонаи муқаддас андаруни он хоҳад буд.

²² Ва он чи аз мулки левизодагон ва аз мулки шаҳр андаруни мулки раис аст, яъне он чи дар миёни сарҳади Яҳудо ва сарҳади Бинъёмин мебошад, аз они раис хоҳад буд.

²³ Ва барои сибтҳои боқӣ: аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, — барои Бинъёмин як ҳисса.

²⁴ Ва назди сарҳади Бинъёмин, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, — барои Шимъун як ҳисса.

²⁵ Ва назди сарҳади Шимъун, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, — барои Иссокор як ҳисса.

²⁶ Ва назди сарҳади Иссокор, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, — барои Забулун як ҳисса.

²⁷ Ва назди сарҳади Забулун, аз канори шарқӣ то канори ғарбӣ, — барои Ҷод як ҳисса.

²⁸ Ва назди сарҳади Ҷод, дар канори ҷанубӣ, ба тарафи ҷануб, аз Томор то обҳои Марибут-Қодеш ва наҳри сӯи баҳри Кабир сарҳад хоҳад буд.

²⁹ Ин аст заминест ки ба сибтҳои Исроил ҳамчун мулки ирсӣ тақсим хоҳед кард, ва ин аст ҳиссаҳои онҳо, мегӯяд Худованд Худо.

Дар бораи шаҳр ва дарвозаҳои он.

³⁰ Ва ин аст баромадгоҳҳои шаҳр: дар канори шимолӣ чор ҳазору панҷсад зироъ масофа;

³¹ Ва дарвозаҳои шаҳр бо номҳои сибтҳои Исроил хонда хоҳад шуд; се дарвоза дар шимол: як дарвозаи Реубен, як дарвозаи Яҳудо, як дарвозаи Левӣ.

³² Ва дар канори шарқӣ чор ҳазору панҷсад зироъ, ва се дарвоза: як дарвозаи Юсуф, як дарвозаи Бинъёмин, як дарвозаи Дон.

³³ Ва дар канори ҷанубӣ чор ҳазору панҷсад зироъ масофа, ва се дарвоза: як дарвозаи Шимъун, як дарвозаи Иссокор, як дарвозаи Забулун.

³⁴ Дар канори ғарбӣ чор ҳазору панҷсад зироъ; дарвозаҳо сето: як дарвозаи Ҷод, як дарвозаи Ошер, як дарвозаи Нафтоӣ.

³⁵ Гирдогирд ҳаждаҳ ҳазор зироъ; ва номи шаҳр аз он рӯз: «Худованд он қост» хоҳад буд.

ДОНИЁЛ

БОБИ ЯКУМ

Шарҳи ҳоли Дониёл.

1 Дар соли сеюми подшоҳии Еҳўёқим, подшоҳи Яхудо, Набукаднесар, подшоҳи Бобил, ба Ерусалим омад ва онро муҳосира кард.

² Ва Худованд Еҳўёқим, подшоҳи Яхудоро бо як қисми зарфҳои хонаи Худо ба дасти ӯ таслим кард, ва ӯ онҳоро ба замини Шинъор, ба хонаи худии худ овард, ва зарфҳоро дар ганҷхонаи худии худ гузошт.

³ Ва подшоҳ ба Ашфаназ, сардори хоҷасароёни худ, амр фармуд, ки аз бани-Исроил, аз насли шохон ва аъёну ашроф амрадонеро биёрад,

⁴ Ки ҳеҷ нуқсонии қисмонӣ надошта бошанд, ва зеботалъат, ва дар хикмат моҳир, ва соҳиби дониш ва дар таълим ҳушфаҳм бошанд, ва барои хизмат дар қасри подшоҳ қувват дошта бошанд, — ва ба онҳо забон ва адабиёти калдониёнро таълим диҳад.

⁵ Ва подшоҳ барои онҳо хӯроки ҳаррӯзаро аз суфраи подшоҳӣ ва аз шаробе ки худаш менӯшид, таъин намуд, ва амр фармуд, ки онҳоро се сол тарбият диҳанд, ва баъд аз гузаштани ин мӯҳлат онҳо дар ҳузури подшоҳ хоҳанд истод.

⁶ Ва дар миёни онҳо Дониёл, Ҳананъё, Мишоил ва Азаръё буданд.

⁷ Ва сардори хоҷасароён ба онҳо номҳои дигар дод: Дониёлро Балтшасар, Хананъёро Шадрак, Мишоилро Мешак ва Азаръёро Абдначу ном ниҳод.

⁸ Вале Дониёл дар дили худ аҳд кард, ки худро бо хӯроки суфраи подшоҳ ва бо шаробе ки ӯ менӯшад, палид накунад, бинобар ин аз сардори хоҷасароён иҷозат пурсид, то ки палид нашавад.

⁹ Ва Худо эҳсон ва марҳаматро дар ҳузури сардори хоҷасароён ба Дониёл ато намуд.

¹⁰ Ва сардори хоҷасароён ба Дониёл гуфт: «Ман аз оғои худ, подшоҳ, ки хӯрок ва шароби шуморо худаш таъин намудааст, метарсам, ки шояд ӯ чеҳраҳои шуморо назар ба амрадонии ҳамсолатон лоғартар бубинад, ва шумо сари маро ба ҳузури подшоҳ дар хатар хоҳед андохт».

¹¹ Ва Дониёл ба пешхизмати дастархончӣ, ки ӯро сардори хоҷасароён бар Дониёл, Ҳананъё, Мишоил ва Азаръё баргумошта буд, гуфт:

¹² «Лутфан, бандагонатро даҳ рӯз озмоиш намо: ба мо сабзавот барои хӯрдан бидиҳанд, ва об барои нӯшидан;

¹³ Ва чеҳраҳои моро ба ҳузури ту бо чеҳраҳои амрадоне ки хӯроки суфраи подшоҳро мехӯранд, муқоиса намоянд, ва чун бубинӣ, бар тибқи он бо бандагонат амал намо».

¹⁴ Ва ӯ дар ин хусус ба сухани онҳо гӯш андохт, ва даҳ рӯз онҳоро озмоиш кард.

¹⁵ Ва баъд аз гузаштани даҳ рӯз чеҳраҳои онҳо, назар ба амрадоне ки хӯроки суфраи подшоҳро мехӯрданд, зеботар, ва баданҳошон фарбеҳтар шуда буд.

¹⁶ Ва пешхизмати дастархончӣ хӯрокашон ва шароберо, ки бояд бинӯшанд, гирифта, ба онҳо сабзавот меод.

¹⁷ Ва Худо ба ин чор амрадон дониш ва фаҳмиши ҳар адабиёт ва ҳикматро ато фармуд, ва Дониёл ба ҳар гуна рӯъёҳо ва хобҳо сарфаҳм мерафт.

¹⁸ Ва баъд аз итмоми айёме ки подшоҳ барои овардани онҳо муайян намуда буд, сардори хоҷасароён онҳоро ба ҳузури Набукаднесар овард.

¹⁹ Ва подшоҳ бо онҳо гуфтугӯ кард, ва аз миёни ҳамаи онҳо касе мисли Дониёл, Ҳананъё, Мишоил ва Азаръё ёфт нашуд, ва онҳо ба ҳузури подшоҳ истоданд.

²⁰ Ва дар ҳар масъалаи ҳикмат ва маърифат, ки подшоҳ аз онҳо пурсон мекард, онҳоро аз ҳамаи ғайбдонон ва афсунгароне ки дар тамоми мамлақати ӯ буданд, даҳчандон болотар ёфт.

²¹ Ва Дониёл то соли якуми подшоҳ Куруш буд.

БОБИ ДУЮМ

Рӯъёи Набукаднесар.

Ҳакимон таъбири онро наметавонанд ошкор кунанд.

2 Ва дар соли дуюми подшоҳии Набукаднесар, Набукаднесар хобҳо меид, ва рӯҳи ӯ музтариб шуд, ва хобаш аз ӯ дур шуд.

² Ва подшоҳ амр фармуд, ки ғайбдонон ва афсунгарон ва дуохонон ва мунаҷҷимонро бихонанд, то ки онҳо ба подшоҳ хобҳои ӯро бигӯянд. Ва онҳо омада, ба ҳузури подшоҳ истоданд.

³ Ва подшоҳ ба онҳо гуфт: «Хобе дидам, ва рӯҳи ман музтариб шуд — мехоҳам хобро бидонам».

⁴ Ва мунаҷҷимон ба подшоҳ ба забони арамай гуфтанд: «То абад зинда бош, эй подшоҳ! Хобро ба бандагони худ бигӯй, ва мо таъбири онро баён хоҳем кард».

⁵ Подшоҳ ба мунаҷҷимон ҷавоб гардонда, гуфт: «Аз ҷониби ман чунин қароре қабул шудааст, ки агар хоб ва таъбири онро ба ман ошкор накунад, пора-пора хоҳед шуд, ва хонаҳотон харобазор хоҳад гардид».

⁶ Вале агар хоб ва таъбири онро ошкор кунед, тўҳфаҳо ва инъомҳо ва ҷалоли азиме аз ҷониби ман пайдо хоҳед кард; пас, хоб ва таъбири онро ба ман бигӯед».

⁷ Бори дигар онҳо ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Подшоҳ хобро ба бандагони худ бигӯяд, ва мо таъбири онро баён хоҳем кард».

⁸ Подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфт: «Ман яқин медонам, ки шумо фурсат мечӯед, чун мебинед, ки аз ҷониби ман чунин қароре қабул шудааст».

⁹ Ки агар хобро ба ман ошкор накунад, барои шумо фақат як ҳукмнома аст. Суханони дурӯғу ботилро шумо ният доштед ба ҳузури ман бигӯед, то ки вақт мурур намояд; пас, хобро ба ман бигӯед, ва ман хоҳам донист, ки таъбири онро метавонед ба ман ошкор кунед».

¹⁰ Мунаҷҷимон ба ҳузури подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Касе бар рӯи замин нест, ки инро тавонад ба подшоҳ ошкор кунад, дар сурате ки ҳеч подшоҳи бузург ва пуриқтидор чунин чизро аз ҳеч ғайбдон, афсунгар ва мунаҷҷим талаб накардааст».

¹¹ Ва он чи подшоҳ талаб мекунад, чунон мушкил аст, ки ғайр аз худоёне ки масканашон бо башар нест, ҳеч каси дигар наметавонад онро ба ҳузури подшоҳ ошкор кунад».

¹² Аз ин сабаб подшоҳ ба ғзаб омада, бағоят хашмгин шуд ва амр фармуд, ки ҳамаи ҳақимони Бобилро несту нобуд кунанд.

¹³ Ва фармон дода шуд, ки ҳақимон бояд кушта шаванд; ва Дониёл ва рафиқонашро чустучӯ мекарданд, то он шахсонро ба қатл расонанд.

¹⁴ Он гоҳ Дониёл ба сардори посбонони подшоҳ — Арьюк, ки барои куштани ҳақимони Бобил берун омада буд, бо машварат ва ҳикмат муроҷиат намуд;

¹⁵ Ба Арьюк, ки мансабдоре ба ҳузури подшоҳ буд, рӯ оварда, гуфт: «Чаро аз ҷониби подшоҳ чунин фармони сахт дода шудааст?» Он гоҳ Арьюк асли масъаларо ба Дониёл баён намуд.

¹⁶ Ва Дониёл омада, аз подшоҳ илтимос кард, ки ба ӯ мӯҳлат бидиҳад, то таъбири хобро ба подшоҳ ошкор намояд.

¹⁷ Он гоҳ Дониёл ба хонаи худ рафта, ба рафиқонаш Ҳананъе, Мишоил ва Азаръе дар ин бобат хабар дод,

¹⁸ То аз Худои осмон дар бораи ин роз марҳамат талаб кунанд, то ки Дониёл ва рафиқонаш бо дигар ҳақимони Бобил несту нобуд нашаванд.

Роз ба Дониёл ошкор шуд.

¹⁹ Дар он шаб ин роз ба Дониёл дар рӯё ошкор шуд, ва Дониёл Худои осмонро муборак хонд,

²⁰ Ва Дониёл сухан ронда, гуфт:

«Исми Худо аз азал то абад муборак бод, ки ҳикмат ва қудрат аз они Ўст!

²¹ Ва Ў вақтҳо ва замонҳоро таъбир медиҳад, подшоҳонро сарнагун мекунад ва подшоҳонро барқарор менамояд, ба ҳақимон ҳикмат ва ба оқилон дониш мебахшад.

²² Ў чизҳои амиқ ва ниҳонро ошкор мекунад, он чиро,

ки дар зулмот аст, медонад, ва нур бо Ў сокин аст.

²³ Ман туро, эй Худои падаронам, шукрона ва ҳамд меғӯям,

барои он ки ҳикмат ва қудрат ба ман бахшидаӣ, ва алҳол он чиро, ки аз ту илтимос намудем, ба ман ошкор кардӣ, зеро ки масъалаи подшоҳро ба мо ошкор кардӣ».

²⁴ Баъд аз ин, Дониёл назди Арьюк, ки подшоҳ қатли ҳақимони Бобилро ба вай супурда буд, рафт; ва омада, ба вай гуфт: «Ҳақимони Бобилро ба қатл нарасон; маро ба ҳузури подшоҳ бибар, ва ман таъбири хобро ба ӯ баён хоҳам кард».

²⁵ Он гоҳ Арьюк фавран Дониёлро ба ҳузури подшоҳ овард, ва ба ӯ чунин гуфт: «Ман шахсера аз асирони Яҳудия пайдо кардам, ки вай метавонад таъбири хобро ба подшоҳ бигӯяд».

²⁶ Дар ҷавоб подшоҳ ба Дониёл, ки Балтшасар ном дошт, гуфт: «Оё ту метавонӣ хоберо, ки ман дидаам, бо таъбири он ба ман бигӯй?»

²⁷ Дониёл ба ҳузури подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфт: «Розеро, ки подшоҳ пурсидааст, ҳақимон, афсунгарон, ғайбдонон ва ҷодугарон наметавонанд ба подшоҳ баён намоянд».

²⁸ Аммо Худое дар осмон ҳаст, ки Ошкоркунандаи розҳост, ва Ў подшоҳ Набукаднесарро аз он чи дар айёми охир ба вуқӯъ хоҳад омад, огоҳ кардааст. Хоби ту ва рӯёи сари ту бар бистари ту ин буд:

²⁹ Ту, эй подшоҳ, бар бистари худ дар он хусус фикру хаёл кардай, ки баъд аз ин чиҳо ба вуқӯъ хоҳад омад, — ва Ошкоркунандаи розҳо туро аз он чи ба вуқӯъ хоҳад омад, огоҳ кардааст.

³⁰ Валекин ба ман на аз сабаби ҳикмате ки бештар аз ҳамаи зиндаҳо дорам, ин роз ошкор шудааст, балки аз барои он ки таъбири хоб ба подшоҳ маълум шавад, ва ту фикру хаёли дили худро бидонӣ.

Хоби фаромӯшгардида ба ёди подшоҳ оварда шуд.

³¹ Ту, эй подшоҳ, чунин рӯёе дидаӣ: инак, як ҳайкали бузург; ин ҳайкали бузург, ки бисъёр дурахшон буд, дар рӯ ба рӯи ту меистод, ва намуди саҳмгине дошт.

³² Сари ин ҳайкал аз тиллои холис, сина ва бозуҳояш аз нуқра, шикам ва ронҳояш аз мис буд;

³³ Соқҳояш аз оҳан, пойҳояш қисман аз оҳан ва қисман аз гил буд.

³⁴ Ту дидай, ки санге канда шуд, бе он ки дасте расида бошад, ва пойҳои оҳанин ва гилини ҳайкалро зад ва онҳоро гард-гард кард.

³⁵ Он гоҳ оҳан, гил, мис, нуқра ва тилло якбора гард-гард шуда, мисли коҳрезаи хирмангоҳи тобистон гардид, ва бод онҳоро гирифта бурд, ва ному нишоне аз онҳо боқӣ намонд; ва он санг, ки ҳайкалро зада буд, ба кӯҳи бузурге табдил ёфта, тамоми заминро пур кард.

Хобро таъбир кардани Дониёл.

³⁶ Хоб ҳамин аст, ва таъбири онро ба ҳузури подшоҳ хоҳем гуфт.

³⁷ Ту, эй подшоҳ, шоҳаншоҳе ҳастӣ, ки Худои осмон ба ту салтанат, кудрат, тавоной ва ҷалол бахшидааст;

³⁸ Ва дар ҳар ҷое ки банӣ-одам, ҳайвоноти саҳро ва мурғони ҳаво сукунат доранд, онҳоро ба дасти ту супурда, туро бар ҳамаи онҳо ҳукмраво гардонидааст, — он сари тилло ту ҳастӣ.

³⁹ Баъд аз ту салтанати дигаре барпо хоҳад шуд, ки аз салтанати ту пасттар бошад, ва салтанати сеюми дигаре, — салтанати мисин, — ки он бар тамоми замин ҳукмфармо хоҳад шуд.

⁴⁰ Ва салтанати чорум мисли оҳан қавӣ хоҳад буд; чунон ки оҳан ҳама чизро пора-пора ва гард-гард мекунад, он низ, мисли ҳамин оҳани шикананда, ҳамаи ин чизҳоро пора-пора хоҳад кард ва хоҳад шикаст.

⁴¹ Ва ин ки ту пойҳо ва ангуштонро дидай, ки қисман аз гили кулолгар ва қисман аз оҳан буд, ин яъне мамлакати тақсимшудаест, ки қадаре аз қуввати оҳан дар он хоҳад буд, чунон ки ту оҳани бо гили кулолӣ омехтаро дидай.

⁴² Ва чунон ки ангуштони пойҳо қисман аз оҳан ва қисман аз гил буд, ончунон ин салтанат қисман қавӣ ва қисман зудшикан хоҳад буд.

⁴³ Ва ин ки ту оҳани бо гили кулолӣ омехтаро дидай, ин яъне онҳо бо насли одам омезиш хоҳанд ёфт, валекин бо ҳамдигар пайванд нахоҳанд шуд, чунон ки оҳан бо гил пайванд намешавад.

⁴⁴ Ва дар айёми он подшоҳон Худои осмон салтанате барпо хоҳад кард, ки он то абад барҳам нахоҳад хӯрд; ва ин салтанат ба қавми дигаре супурда нахоҳад шуд: он ҳамаи ин салтанатҳоро гард-гард ва несту нобуд хоҳад кард, вале худааш то абад хоҳад истод.

⁴⁵ Чунон ки ту дидай, ки санге аз кӯҳ канда шуд, бе он ки дасте расида бошад, ва оҳан, мис, гил, нуқра ва тиллоро пора-пора кард, ончунон Худои бузург подшоҳро аз он чи баъд аз ин ба вуқӯъ хоҳад омад, огоҳ кардааст. Пас, хоб дуруст ва таъбири он амин аст!»

Ба бузургӣ расидани Дониёл.

⁴⁶ Он гоҳ подшоҳ Набукаднесар рӯиноки афтода, ба Дониёл сачда бурд ва амр фармуд, ки барои ӯ ҳадияҳо ва бухур биёранд.

⁴⁷ Подшоҳ ба Дониёл ҷавоб гардонда, гуфт: «Ба ростӣ Худои шумо Худои худоён ва Хукмфармои подшоҳон ва Ошкоркунандаи розҳо мебошад, зеро ки ту тавонистӣ ин розро ошкор намой!»

⁴⁸ Он гоҳ подшоҳ ба Дониёл бузургӣ бахшид ва инъомҳои сершумор ва гаронбаҳо ба ӯ дод, ва ӯро ҳоким бар тамоми вилояти Бобил, ва раиси сардорон бар ҳамаи ҳақимони Бобил таъин намуд.

⁴⁹ Ва Дониёл аз подшоҳ илтимос кард, ва ӯ Шадрак, Мешак ва Абдначуро бар корҳои вилояти Бобил гузошт. Ва Дониёл дар боргоҳи подшоҳ буд.

БОБИ СЕЮМ

Фурури Набукаднесар ва подош барои он.

Ҳайкали тилло.

3 Подшоҳ Набукаднесар ҳайкале аз тилло сохт, ки қадаш шаст зироъ ва бараш шаш зироъ буд; онро дар водии Дуру дар вилояти Бобил барқарор намуд.

² Ва подшоҳ Набукаднесар фиристод, ки ҳокимон, сардорон ва волиён, мушовирон, хазинадорон, доварон, муваккалони бошишгоҳҳо ва ҳамаи ҳукуматдорони вилоятҳоро ҷамъ кунанд, то онҳо ба расми кушоди ҳайкале ки подшоҳ Набукаднесар барқарор намуда буд, биёянд.

³ Он гоҳ ҳокимон, сардорон ва волиён, мушовирон, хазинадорон, доварон, муваккалони бошишгоҳҳо ва ҳамаи ҳукуматдорони вилоятҳо ба расми кушоди ҳайкале ки подшоҳ Набукаднесар барқарор намуда буд, ҷамъ шуданд, ва дар рӯ ба рӯи ҳайкале ки Набукаднесар барқарор намуда буд, истоданд.

⁴ Ва ҷарҷӣ бо овози баланд нидо кард: «Ба шумо, эй қавмон, умматҳо ва забонҳо, фармон медиҳем:

⁵ Чун садои шайпур, сурнай, тор, чилтор, чанг, қўшнаи ва дигар асбоби мусиқиро бишнавед, афтода, ба ҳайкали тилло ки подшоҳ Набукаднесар барқарор намудааст, сачда баред.

⁶ Ва ҳар кӣ наафтад ва сачда набарад, дарҳол андаруни кӯраи оташи сӯзон андохта хоҳад шуд».

⁷ Бар тибқи ин, ҳамин ки ҳамаи қавмҳо садои шайпур сурнай, тор, чилтор, чанг ва дигар асбоби мусиқиро шуниданд, — ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳо ба ҳайкали тилло ки подшоҳ Набукаднесар барқарор намуда буд, сачда бурданд.

Се ҷавони яҳудӣ аз сачда бурдан ба ҳайкал сар тофтанд.

⁸ Дар айни замон баъзе калдониён дар ҳаққи яҳудиён чуғул карданд:

⁹ Онҳо ба подшоҳ Набукаднесар шикояткунон гуфтанд: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош!

¹⁰ Ту, эй подшоҳ, фармон додай, ки ҳар кӣ садои шайпур, сурнай, тор, чилтор, чанг, қўшнай ва дигар асбоби мусиқиро бишнавад, афтода, ба ҳайкали тилло сачда барад.

¹¹ Ва ҳар кӣ наафтад ва сачда набарад, андаруни кўраи оташи сўзон андохта хоҳад шуд.

¹² Шахсони яҳудие ҳастанд, ки ту онҳоро бар корҳои вилояти Бобил таъин намудай, яъне Шадрок, Мешак ва Абдначу; ин шахсон туро, эй подшоҳ, писанд намекунанд, худоёни туро ибодат наменамоянд ва ба ҳайкали тилло ки ту барқарор кардай, сачда намебаранд».

¹³ Он гоҳ Набукаднесар бо хашм ва ғазаб фармон дод, ки Шадрок, Мешак ва Абдначу ро биёранд; ин шахсонро ба ҳузури подшоҳ оварданд.

¹⁴ Набукаднесар ба онҳо хитоб намуда, гуфт: «Эй Шадрок, Мешак ва Абдначу, оё шумо қасдан худоёни маро ибодат намекунед ва ба ҳайкали тилло ки ман барқарор намудаам, сачда намебаред?

¹⁵ Алҳол, агар шумо тайёр бошед, пас чун садои шайпур, сурнай, тор, чилтор, чанг, қўшнай ва дигар асбоби мусиқиро бишнавед, афтода, ба ҳайкали тилло ки ман сохтаам, сачда баред, хуб хоҳад буд; вале агар сачда набаред, дарҳол андаруни кўраи оташи сўзон андохта хоҳед шуд; ва кист он Худое ки шуморо тавонад аз дасти ман раҳо кунад?»

¹⁶ Шадрок, Мешак ва Абдначу ба подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Эй Набукаднесар! Моро ҳоҷати он нест, ки дар ин бора ба ту ҷавоб диҳем.

¹⁷ Моро Худое ҳаст, ки Ёро ибодат менамоем, ва Ё қодир аст моро аз кўраи оташи сўзон бираҳонад, ва аз дасти ту, эй подшоҳ, низ раҳо хоҳад кард.

¹⁸ Ва ҳатто агар на ин тавр аст, туро, эй подшоҳ, маълум бод, ки мо худоёни туро ибодат нахоҷем кард ва ба ҳайкали тилло ки ту, ки барқарор намудай, сачда нахоҷем бурд».

Кўраи оташи сўзон ба онҳо осебе нарасонд.

¹⁹ Он гоҳ Набукаднесар бар Шадрок, Мешак ва Абдначу пур аз ғазаб гардид, ва намуди рӯяш дигаргун шуд, ва хитоб намуда, амр фармуд, ки кўраро аз оташи муқаррарӣ ҳафтчандон бештар оташ дардиҳанд.

²⁰ Ва ба пурзўртарин мардони лашкари худ фармон дод, ки Шадрок, Мешак ва Абдначу ро бандубаст намуда, дар кўраи оташи сўзон биандозанд.

²¹ Он гоҳ ин шахсонро дар ҷомаҳо, кулоҳҳо, аммомаҳо ва либосҳои онҳо бандубаст карданд ва андаруни кўраи оташи сўзон андохтанд.

²² Азбаски фармони подшоҳ саҳт буд, ва кўра ниҳоятдараҷа оташ дардода шуда буд, он касонро, ки Шадрок, Мешак ва Абдначу ро дар оташ андохтанд, шарораи оташ кушт.

²³ Ва он се шахс, яъне Шадрок, Мешак ва Абдначу, дар ҳолате ки бандубаст шуда буданд, андаруни кўраи оташи сўзон афтоданд.

²⁴ Он гоҳ подшоҳ Набукаднесар мутаҳайир шуда, саросемавор бархост ва ба мушовиронаш хитоб намуда, гуфт: «Оё мо се шахси бандубастшударо андаруни оташ наандохтем?» Онҳо ба подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Ҳақ асту рост, эй подшоҳ!»

²⁵ Ё дар ҷавоб гуфт: «Ман, охир, чор мардро мебинам, ки бе бандубаст андаруни оташ гардиш мекунанд, ва ҳеҷ осебе ба онҳо нарасидааст; ва намуди марди чорум ба писари Худо монанд аст».

Набукаднесар Худои Исроилро муборак хонд ва Ёро мадҳ намуд.

²⁶ Он гоҳ Набукаднесар ба даҳани кўраи оташи сўзон наздик омад ва хитоб намуда, гуфт: «Эй Шадрок, Мешак ва Абдначу, эй бандагони Худои Таоло, берун омада, наздик шавед!» Он гоҳ Шадрок, Мешак ва Абдначу аз даруни оташ берун омаданд.

²⁷ Ва ҳокимон, сардорон ва волиён ва мушовирони подшоҳ ҷамъ шуда, он мардонро диданд, ки оташ ба баданҳои онҳо таъсир накардааст, ва мӯи сарашон парт нашудааст, ва ҷомаҳошон таъбир наёфтааст, ва ҳатто бӯи оташ ба онҳо нарасидааст.

²⁸ Набукаднесар хитоб намуда, гуфт: «Муборак аст Худои Шадрок, Мешак ва Абдначу, ки фариштаи Худро фиристода, бандагони Худро наҷот додааст, ки онҳо ба Ё таваккал доштанд, ва ба фармони подшоҳ муқобилият намуданд, ва баданҳои худро нисор карданд, то ки ба ҳеҷ худои дигар, чун Худои худашон, ибодат ва сачда нанамоянд.

²⁹ Ва аз ҷониби ман фармон дода мешавад, ки аз ҳар қавм, уммат ва забон касе ки дар ҳақиқи Худои Шадрок, Мешак ва Абдначу сухани носазое бигӯяд, пора-пора карда хоҳад шуд, ва хонаи вай харобазор хоҳад гардид, зеро худои дигаре нест, ки мисли Ё тавонад наҷот диҳад».

³⁰ Он гоҳ подшоҳ ба Шадрок, Мешак ва Абдначу дар вилояти Бобил бузургӣ бахшид.

³¹ Подшоҳ Набукаднесар ба ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳои ки бар тамоми замин сокинанд: осоиштагии шумо афзун бод!

³² Аломот ва мӯъҷизотеро, ки Худои Таоло ба ман нишон додааст, ман салоҳ дониستم баён намоям.

³³ Чӣ бузург аст аломоти Ё ва чӣ аҷоиб аст мӯъҷизоти Ё! Малакути Ё малакути ҷовидонист, ва салтанати Ё то абад аст!

БОБИ ЧОРУМ

Фармони подшоҳ.

4 Ман, ки Набукаднесар ҳастам, дар хонаи худ ором будам ва дар қасри худ зиндадил.

² Хобе дидам, ки маро ҳаросон кард, ва андешаҳои болои бистарам ва рӯъёҳои сарам маро ба изтироб афканд.

³ Ва фармоне аз ҷониби ман дода шуд, ки ҳамаи ҳақимони Бобилро ба ҳузури ман биёранд, то ки онҳо таъбири хобро ба ман бигӯянд.

Се рӯъёи Набукаднесар.

⁴ Он гоҳ ғайбдонон, афсунгарон, мунаҷҷимон ва ҷодугарон омаданд, ва ман хобро ба онҳо гуфтам, вале онҳо таъбири онро натавонистанд ба ман баён намоянд.

⁵ Ва ниҳоят Дониёл, ки номаш мисли номи худои ман Балтшасар аст, ва рӯҳи худоёни муқаддас дар ўст, ба ҳузури ман омад, ва ман хобро ба ў гуфтам.

⁶ «Эй Балтшасар, ки раиси ғайбдонон ҳастӣ, чун медонам, ки рӯҳи худоёни муқаддас дар туст, ва ҳеч розе аз ту пӯшида нест! Чунин аст рӯъёҳои хобе ки ман дидаам, ва таъбири онро ба ман бигӯй:

⁷ Дар рӯъёҳои сарам бар бистарам медидам, ва инак дарахте дар васати дунё мебошад, ва баландии азиме дорад.

⁸ Ин дарахт бузург ва мустаҳкам гардида, баландияш то ба осмон расид, ва то ақсои тамоми дунё намоён мешуд.

⁹ Баргҳояш зебо, ва мевааш фаровон, ва ғизо барои ҳама дар он буд; ҳайвоноти саҳро дар зери он паноҳ меёфтанд, ва мурғони ҳаво бар шоҳаҳояш лона месохтанд, ва тамоми башар аз он ғизо мегирифтанд.

¹⁰ Дар рӯъёҳои сарам бар бистарам медидам, ва инак фариштаи муқаддасе аз осмон фуруд омад,

¹¹ Ва бо овози баланд фаръед зада, гуфт: „Дарахтро бибуред ва шоҳаҳояшро бишканед, баргҳояшро биафшонед ва меваашро пароканда намоед;

бигзор ҳайвонот аз зераш, ва мурғон аз шоҳаҳояш дур шаванд.

¹² Аммо решаи асосиашро дар замин бимонед, ва бигзор ў бо бандҳои оҳан ва мис дар миёни сабзаи саҳро аз шабнами осмон тар шавад,

ва бо ҳайвонот насиби ў алафи замин бошад;

¹³ Дили инсон аз ў кашида гирифта шавад, ва дили ҳайвон ба ў дода шавад, ва ҳафт замон бар ў бигзарад.

¹⁴ Ин гап аз рӯи қарордоди фариштагон аст, ва ин масъала аз рӯи ҳукми муқаддасон аст, то зиндагон бидонанд,

ки Ҳаққи Таоло бар салтанати одамизод ҳукмфармоست,

ва онро ба ҳар кӣ бихоҳад, медиҳад, ва пасттарини одамонро бар он таъин мекунад”.

¹⁵ Ин хобро ман, ки подшоҳ Набукаднесар ҳастам, дидаам, ва ту, эй Балтшасар, таъбири онро бигӯй, чунки ҳамаи ҳақимони Бобил натавонистанд таъбири онро ба ман бифаҳмонанд, валекин ту

метавонӣ, зеро ки рӯҳи худоёни муқаддас дар туст».

Таъбири ин се рӯъё.

¹⁶ Он гоҳ Дониёл, ки Балтшасар ном дорад, ягон соат моту мабхут шуд, ва фикру хаёлаш ўро ба ҳарос андохт. Подшоҳ хитоб намуда, гуфт: «Эй Балтшасар, хоб ва таъбири он бигзор туро ба ҳарос наандозад!» Балтшасар ҷавоб гардонда, гуфт: «Эй оғои ман, ин хоб ба душманонат, ва таъбири он ба бадҳоҳонат бошад!

¹⁷ Дарахте ки ту дидай, ки бузург ва мустаҳкам гардида, баландияш то ба осмон расид, ва ба тамоми дунё намоён мешуд,

¹⁸ Ва баргҳояш зебо, ва мевааш фаровон, ва ғизо барои ҳама дар он буд, ва ҳайвоноти саҳро дар зери он сокин буданд, ва мурғони ҳаво бар шоҳаҳояш лона месохтанд, —

¹⁹ Ин ту ҳастӣ, эй подшоҳ, ки бузург ва мустаҳкам гардида, ва бузургии ту афзуда, то ба осмон расидааст, ва салтанати ту — то ба ақсои замин.

²⁰ Ва ин ки подшоҳ фариштаи муқаддасро дидааст, ки вай аз осмон фуруд омада, гуфтааст: „Ин дарахтро бурида, несту нобуд кунед, аммо решаи асосиашро дар замин бимонед, ва бигзор ў бо бандҳои оҳан ва мис дар миёни сабзаи саҳро аз шабнами осмон тар шавад, ва бо ҳайвоноти саҳро насиби ў бошад, то ки ҳафт замон бар ў бигзарад”, —

²¹ Ҳамин аст таъбири он, эй подшоҳ, ва ҳамин аст қарордоди Ҳаққи Таоло, ки ба сари оғоям подшоҳ меояд.

²² Ва туро аз миёни одамон бадар хоҳанд ронд, ва маскани ту бо ҳайвоноти саҳро хоҳад буд, ва туро мисли говон алаф хоҳанд хӯронид, ва туро аз шабнами осмон тар хоҳанд кард, ва ҳафт замон бар ту хоҳад гузашт, то эътироф кунӣ, ки Ҳаққи Таоло бар салтанати одамизод ҳукмфармоست, ва онро ба ҳар кӣ бихоҳад, медиҳад.

²³ Ва ин ки амр фармудаанд, ки решаи асосии дарахтро бимонед, ин яъне салтанати ту боқӣ хоҳад монд, агар эътироф кунӣ, ки осмон ҳукмронӣ менамояд.

²⁴ Аммо, эй подшоҳ, бигзор машварати ман ба ту писанд ояд, ва ту хатоҳои худро бо аъмоли нек, ва гуноҳҳои худро бо шафқат ба камбағалон қатъ намо, — бо ин роҳ оромии ту тўл хоҳад ёфт».

²⁵ Ҳамаи ин ба подшоҳ Набукаднесар рӯй дод.

²⁶ Баъд аз гузаштани дувоздаҳ моҳ, бар қасри хисравӣ дар Бобил сайру гардиш карда,

²⁷ Подшоҳ ба сухан оғоз намуд ва гуфт: «Ин, охир, Бобили бузург аст, ки ман онро барои хонаи салтанат бо тавоноии қудрати худ ва ба шарафи ҷалоли худ бино кардаам!»

Се рӯъё ба амал омад; беморӣ ва сиҳатъебии подшоҳ.

²⁸ Ин сухан ҳанӯз ба забони подшоҳ буд, ки овозе аз осмон баромад: «Дар ҳаққи ту, эй подшоҳ Набукаднесар, мегӯем: салтанат аз ту дур шудааст!

²⁹ Ва туро аз миёни одамон бадар хоҳанд ронд, ва маскани ту бо ҳайвоноти саҳро хоҳад буд, ва туро мисли говон алаф хоҳанд хӯронид, ва ҳафт замон бар ту хоҳад гузашт, то эътироф кунӣ, ки Ҳаққи Таоло бар салтанати одамизод ҳукмфармоӣ, ва онро ба ҳар кӣ бихоҳад, медиҳад».

³⁰ Дар ҳамон соат ин чиз бар Набукаднесар ба амал омад, ва ӯ аз миёни одамон бадар ронда шуд, ва мисли говон алаф хӯрд, ва аз шабнами осмон баданаш тар шуд, ба тавре ки мӯйҳояш мисли парҳои уқоб, ва нохунҳояш мисли чанголи мурғон калон шуд.

³¹ Ва баъд аз итмоми он айём ман, ки Набукаднесар ҳастам, чашмонамро сӯи осмон бардоштам, ва ақлам ба ман баргашт, ва Ҳаққи Таолоро муборак хондам, ва Ҳайи Лоямутро ситоиш намудам ва ҳамд гуфтам, ки салтанати Ӯ ҷовидонист ва малакути Ӯ то абад аст.

³² Ва ҳамаи сокинони замин ҳеҷ ҳисоб меёбанд, ва Ӯ ба лашкари осмон ва сокинони замин бар тибқи иродаи Худ амал мекунад,

ва касе нест, ки дасти Ӯро рад намояд ва ба Ӯ бигӯяд: «Чӣ мекуни?»

³³ Дар ҳамон вақт ақлам ба ман баргашт, ва ба шарафи салтанати ман шукӯҳ ва шавкатам ба ман баргашт, ва маро мушовирон ва ақобири ман талабиданд, ва бар салтанати худ аз нав барқарор гардидам, ва кибриёи ман афзунтар шуд.

³⁴ Алҳол ман, ки Набукаднесар ҳастам, Подшоҳи осмонро ҳамд ва сано ва такбир мегӯям, ки тамоми аъмоли Ӯ ростист, ва роҳҳои Ӯ адолат аст, ва Ӯ касонеро, ки бо ғурур роҳ мераванд, метавонад паст кунад.

БОБИ ПАНҶУМ

Тақдири Дониёл дар замони подшоҳии Балшасар ва Доръевеш.

5 Подшоҳ Балшасар барои ҳазор нафар ақобири худ базми бузурге орошт, ва дар ҳузури он ҳазор нафар шароб нӯшид.

² Бо кайфи шароб Балшасар фармон дод, ки зарфҳои тилло ва нуқраеро, ки падараш Набукаднесар аз маъбади Ерусалим берун оварда буд, биёранд, то ки подшоҳ ва ақобираш, манкӯҳаҳояш ва сурриягонаш аз онҳо бинӯшанд.

³ Он гоҳ зарфҳои тиллоро, ки аз қудси хонаи Худо, ки дар Ерусалим аст, гирифта шуда буд, оварданд, ва подшоҳ ва ақобираш, манкӯҳаҳояш ва сурриягонаш аз онҳо нӯшиданд, —

⁴ Шароб менӯшиданд ва худоёноро, ки аз тилло ва нуқра, мис, оҳан, чӯб ва санг буд, ҳамд мегуфтанд.

Навиштае бар девор.

⁵ Дар ҳамон соат ангуштҳои дасти одам пайдо шуда, дар рӯ ба рӯи чароғдон, бар гачи девори қасри подшоҳ навишт, ва подшоҳ кафи дастро, ки менавишт, дид.

⁶ Он гоҳ ранги рӯи подшоҳ канд, ва фикру хаёлаш ӯро ҳаросон кард, бандҳои камараш бемаҷол гардид, ва зонуҳояш ларзида, ба ҳам мехӯрд.

⁷ Подшоҳ бо овози баланд фаръед зад, ки афсунгарон, мунаҷҷимон ва ҷодугаронро биёранд. Подшоҳ ба ҳақимони Бобил хитоб намуда, гуфт, ки «ҳар касе ки ин навиштаро бихонад ва маънояшро ба ман бифаҳмонад, ҷомаи арғувон пӯшонида хоҳад шуд, ва тавқи заррин бар гарданаш овехта хоҳад шуд, ва ҳоқими сеюм дар мамлакат таъин хоҳад гардид».

⁸ Он гоҳ ҳамаи ҳақимони Бобил омаданд, вале натавонистанд навиштаро бихонанд ва маънои онро ба подшоҳ бифаҳмонанд.

⁹ Подшоҳ бағоят ҳаросон шуд, ва ранги рӯяш канд, ва ақобираш мушавваш гардиданд.

¹⁰ Малика суханони подшоҳ ва ақобирашро шунида, ба базмгоҳ даромад; малика хитоб намуда, гуфт: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош! Бигзор фикру хаёлат туро ҳаросон накунад, ва ранги рӯят наканад.

¹¹ Шахсе дар мамлақати ту ҳаст, ки рӯҳи худоёни муқаддас дар ӯст, ва дар айёми падарат рӯшноӣ ва хирад ва ҳикмат, ба монанди ҳикмати худоён дар ӯ ёфт шудааст, ва подшоҳ Набукаднесар, падарат, ӯро раиси ғайбдонон, афсунгарон, мунаҷҷимон ва ҷодугарон таъин намудааст, — худи падарат, эй подшоҳ!

¹² Азбаски рӯҳи олидараҷа ва дониш, ва лаёқати таъбир кардани хобҳо, ҳал намудани муаммоҳо ва кушодани гиреҳҳо дар ин Дониёл ёфт шудааст, ва подшоҳ ӯро Балшасар ном ниҳодааст, пас бигзор алҳол Дониёлро бихонанд, ва ӯ таъбирро баён хоҳад кард».

¹³ Он гоҳ Дониёлро ба ҳузури подшоҳ оварданд, ва подшоҳ ба Дониёл хитоб намуда, гуфт: «Оё ту ҳамон Дониёл аз байни асирони Яҳудия ҳастӣ, ки падарам подшоҳ аз Яҳудия оварда буд?»

¹⁴ Ва дар бораи ту шунидаам, ки рӯҳи худоён дар ту, ва рӯшноӣ ва хирад ва ҳикмати олидараҷа дар ту ёфт шудааст.

¹⁵ Ва алҳол, ҳақимон ва афсунгаронро ба ҳузури ман оварданд, то ки ин навиштаро бихонанд ва маънояшро ба ман бифаҳмонанд, валекин натавонистанд ин маъноро бигӯянд.

¹⁶ Ва ман дар бораи ту шунидам, ки ба ҳалли муаммоҳо ва кушодани гиреҳҳо қодир ҳастӣ. Пас, агар алҳол тавонӣ навиштаро бихонӣ ва маънои онро ба ман бифаҳмонӣ, ҷомаи арғувон хоҳӣ

пӯшид, ва тавқи заррин бар гарданат овехта хоҳад шуд, ва ҳокими сеюм дар мамлакат таъин хоҳӣ гардид».

Таъбири навиштаи асроромез.

¹⁷ Он гоҳ Дониёл ба ҳузури подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфт: «Инъомҳои ту бигзор аз они ту бошад, ва мукофоти худро ба дигаре бидеҳ, аммо навиштаро ба подшоҳ хоҳам хонд ва маънояшро ба ӯ хоҳам фаҳмонд.

¹⁸ Эй подшоҳ! Худои Таоло ба падарат Набукаднесар салтанат ва бузургӣ ва ҷалол ва шавкат бахшид,

¹⁹ Ва аз боиси бузургии ки ба ӯ дода буд, ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳо аз ӯ дар тарсу ларз буданд: ҳар киро мехост — мекушт, ва ҳар киро мехост — зинда мемонанд, ҳар киро мехост — баланд мебардошт, ва ҳар киро мехост — ба залолат меандоخت.

²⁰ Вале вақте ки дилаш пурғурур ва рӯҳаш барои бадкорӣ саҳт шуд, ӯ аз тахти салтанати худ сарнагун гардида, ҷалолаш аз ӯ гирифта шуд,

²¹ Ва ӯ аз миёни бани-одам бадар ронда шуд, ва дилаш мисли дили ҳайвон гардид, ва масканаш бо гӯрхарон шуд; ӯро мисли говон алаф меҳуронданд, ва аз шабнами осмон баданаш тар мешуд, то эътироф кард, ки Худои Таоло бар салтанати одамизод ҳукмфармоист, ва ҳар киро бихоҳад, бар он таъин мекунад.

²² Ва ту, эй писари ӯ Балшасар, дили худро ба тавозӯӣ моил накардӣ, гарчанде ки ҳамаи инро медонистӣ;

²³ Ва худро бар Худованди осмон баланд гирифтӣ, ва зарфҳои хонаи ӯро ба ҳузури ту оварданд, ва ту ва ақобири ту, манкӯҳаҳоят ва сурриягонат аз онҳо шароб нӯшидед, ва худоёноро, ки аз нуқра ва тилло, мис ва оҳан, ҷӯб ва санг ҳастанд, ва намебинанд, намешунаванд ва намедонанд, ҳамд гуфтӣ, вале Худоеро, ки ҷонат дар дасти ӯст, ва ҳамаи роҳҳоят пеши назари ӯст, ҷалол надодӣ.

²⁴ Он гоҳ аз ҷониби ӯ кафи дасте фиристода шуд, ва ин навишта тасвир ёфт.

²⁵ Ва ин аст навиштае ки тасвир ёфтааст: МНЭ, МНЭ, ТКЕЛ, ВУФАРСИН.

²⁶ Чунин аст маънои ин суханон: МНЭ — Худо айёми салтанати туро ҳисоб карда, ба он хотима додааст;

²⁷ ТКЕЛ — ту бар тарозу баркашида шудай, ва вази ту бағоят сабук баромадааст;

²⁸ ФРС — салтанати ту тақсим карда, ба Модай ва Форс дода шудааст».

²⁹ Он гоҳ Балшасар фармон дод, ва Дониёлро ҷомаи арғувон пӯшонданд, ва тавқи заррин бар гарданаш овехтанд, ва дар ҳаққи ӯ эълон карданд, ки ҳокими сеюм дар мамлакат мешавад.

³⁰ Дар ҳамон шаб Балшасар, подшоҳи калдонӣён, кушта шуд.

³¹ Ва Дорьёвеш модай соҳиби салтанат гардид, дар ҳолате ки шасту дусола буд.

БОБИ ШАШУМ

Соҳиби салтанат гардидани Дорьёвеш, ва фармони ӯ.

6 Дорьёвеш салоҳ донист, ки саду бист ҳоким бар мамлакат таъин намояд, то ки онҳо бар тамоми мамлакат бошанд.

² Ва бар онҳо — се нозир, ки Дониёл яке аз онҳо буд, то ки он ҳокимон ба онҳо ҳисобот диҳанд, ва ҳеҷ зараре ба подшоҳ нарасад.

³ Дониёл дар миёни он нозирон ва ҳокимон мумтоз буд, чунки рӯҳи олдараҷае дошт, ва подшоҳ ният дошт, ки ӯро бар тамоми мамлакат таъин намояд.

⁴ Нозирон ва ҳокимон баҳона мечустанд, то ки аз ҷиҳати идораи мамлакат айбе ба гардани Дониёл бор кунанд, вале ҳеҷ айбе ва фасоде натавонистанд пайдо кунанд, зеро ки ӯ амин буд, ва ҳеҷ хато ва фасоде дар ӯ ёфт нашуд.

⁵ Пас он шахсон гуфтанд: «Дар ҳаққи ин Дониёл ҳеҷ айбе пайдо нахоҳем кард, магар ин ки дар шарияти Худои ӯ ба муқобили ӯ чизе пайдо кунем».

⁶ Он нозирон ва ҳокимон назди подшоҳ ҷамъ омада, ба ӯ чунин гуфтанд: «Эй подшоҳ Дорьёвеш, то абад зинда бош!»

⁷ Ҳамаи нозирони мамлакат, сардорон ва ҳокимон, мушовирон ва волиён маслиҳатро ба як ҷо монданд, ки ба ҳузури подшоҳ қасам ёд кунанд ва чунин фармони манъро дастгирӣ намоянд, ки ҳар кӣ то сӣ рӯз аз ягон худо ё одам, ҷуз аз ту, эй подшоҳ, илтимосе кунад, дар ҷоҳи шерон андохта шавад.

⁸ Алҳол, эй подшоҳ, ин манъро тасдиқ кун ва фармоноро имзо нам, ки тағйирнопазир бошад, мувофиқи шарияти Модай ва Форс, ки мансух намешавад».

⁹ Ва подшоҳ Дорьёвеш он фармон ва он манъро имзо намуд.

¹⁰ Чун Дониёл фаҳмид, ки чунин фармон имзо шудааст, ба хонаи худ омад; тирезаҳои болохонаи ӯ ба самти Ерусалим кушода буд, ва ӯ рӯзе се карат зону зада, дуо мегуфт ва Худои худро ҳамд мехонд, чунон ки ӯ пеш аз ин ҳам мекард.

¹¹ Он гоҳ ин шахсон бо ғавғо омада, Дониёлро дар ҳолате ёфтанд, ки назди Худои худ дуо гуфта, марҳамат металабид.

¹² Ва онҳо назди подшоҳ омада, дар бораи фармони манъи подшоҳ сухан ронданд: «Ту, охир, фармоноро имзо намудӣ, ки ҳар кӣ то сӣ рӯз аз ягон худо ё одам, ҷуз аз ту, эй подшоҳ, илтимосе кунад, дар ҷоҳи шерон андохта шавад?» Подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфт: «Ин сухан дуруст аст, мувофиқи шарияти Модай ва Форс, ки мансух намешавад».

¹³ Пас онҳо ба подшоҳ ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Ин Дониёл, ки аз асирони Яҳудия аст, ба ту, эй подшоҳ, ва ба фармони манъе ки имзо намудай, эътино намекунад, балки рӯзе се қарат дуои худро мегӯяд».

¹⁴ Вақте ки подшоҳ ин суханро шунид, аз худаш бисъёр норозӣ шуд, ва дар дили худ аҳд кард, ки Дониёлро бираҳонад, ва то ғуруби офтоб барои раҳонидани ӯ саъю кӯшиш намуд.

¹⁵ Лекин он шахсон назди подшоҳ ҷамъ омада, ба подшоҳ гуфтанд: «Бидон, эй подшоҳ, ки қонуни Модай ва Форс ин аст, ки ҳеҷ манъ ва фармонро, ки подшоҳ муқаррар намудааст, тағйир додан мумкин нест».

¹⁶ Он гоҳ подшоҳ фармон дод, ва Дониёлро оварда, дар чоҳи шерон андохтанд. Подшоҳ ба Дониёл хитоб намуда, гуфт: «Худои ту, ки Ӯро ҳамеша ибодат менамой, туро халос хоҳад кард».

¹⁷ Ва санге оварда, онро дар даҳани чоҳ гузоштанд, ва подшоҳ онро бо нигини худ ва бо нигини ақобири худ мӯҳр зад, то фармоне ки дар бораи Дониёл дода шудааст, тағйир дода нашавад.

¹⁸ Сонӣ подшоҳ ба қасри худ рафта, шабро бо рӯзадорӣ гузаронд, ва асбоби ишрати ӯро ба ҳузури ӯ наоварданд, ва хобаш аз ӯ гурехт.

¹⁹ Бомдодон, баробари кафидани чашми рӯз, подшоҳ бархоста, шитобон сӯи чоҳи шерон рафт.

²⁰ Ва ҳангоме ки ба чоҳ наздик шуд, бо овози маҳзунона сӯи Дониёл фаръед зад, ва подшоҳ ба Дониёл хитоб намуда, гуфт: «Эй Дониёл, бандаи Худои Ҳай! Худои ту, ки Ӯро ҳамеша ибодат менамой, оё тавонист туро аз шерон халос кунад?»

²¹ Он гоҳ Дониёл ба подшоҳ гуфт: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош!»

²² Худои ман фариштаи Худои фиристода, даҳони шеронро баст, ва онҳо ба ман осебе нарасонданд, чунки ба ҳузури Ӯ дар ман гуноҳе ёфт нашуд, пеши ту низ, эй подшоҳ, ман ҷинояте накардаам».

²³ Он гоҳ подшоҳ бағоят шод шуда, амр фармуд, ки Дониёлро аз чоҳ берун оваранд; ва Дониёлро аз чоҳ берун оварданд, дар ҳолате ки ба ӯ ҳеҷ осебе нарасида буд, зеро ки ӯ ба Худои худ имон дошт.

Фармони Доръевеш.

²⁴ Ва подшоҳ амр фармуд, ва он шахсонро, ки дар ҳаққи Дониёл чуғул карда буданд, оварда, дар чоҳи шерон андохтанд, — ҳам худашонро, ҳам бачагон ва занонашонро; ва ҳанӯз ба таги чоҳ нарасида буданд, ки шерон ба онҳо ҳамла оварда, ҳамаи устухонҳошонро пора-пора карданд.

²⁵ Баъд аз ин, подшоҳ Доръевеш ба ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳои ки дар тамоми мамлакат сокин буданд, навишт: «Саломатии шумо афзун бод!»

²⁶ Аз ҷониби ман фармон дода мешавад, ки дар тамоми салтанати мамлақати ман ба ҳузури Худои Дониёл ларзон ва тарсон бошанд;

зеро ки Ӯ Худои Ҳай ва Қайюми Ҷовидвучуд аст,

ва малакути Ӯ безавол аст, ва салтанати Ӯ беинтиҳост.

²⁷ Ӯ халос мекунад ва наҷот медиҳад, ва бар осмон ва замин аломот ва мӯъҷизот ба амал меоварад, ва Ӯ Дониёлро аз панҷаи шерон раҳой додааст».

²⁸ Ва ин Дониёл дар салтанати Доръевеш ва дар салтанати Куруши форсӣ комъёб гардид.

БОБИ ҲАФТУМ

Рӯъёҳои Дониёл: дар рӯъё падида омадани ҳайвонҳо.

7 Дар соли якуми Балшасар, подшоҳи Бобил, Дониёл бар бистари худ хобе ва рӯъёҳои сари худро дид; он гоҳ хобро навишта, асли масъаларо баён кард.

² Дониёл ба сухан оғоз намуда, гуфт: «Шабона дар рӯъёи худ дидам, ва инак, чор боди осмон бар баҳри бузург ҳамла оварданд,

³ Ва чор ҳайвони калон, ки аз ҳамдигар фарқ доштанд, аз баҳр берун омаданд.

Ҳайвони якум — салтанати Набукаднесар.

⁴ Якуми онҳо мисли шер буд, вале болҳои уқобро дошт; ва дидам, ки болҳои он канда шуд, ва он аз замин бардошта шуд, ва мисли одамизод бар пойҳояш гузошта шуд, ва дили одамӣ ба он дода шуд.

Ҳайвони дуюм — салтанати Форс.

⁵ Ва инак, ҳайвони дигари дуюм, ки мисли хирс буд, ва дар як тараф меистод, ва дар даҳони он, дар миёни дандонҳояш, се дандони ашкӣ буд, ва ба он чунин гуфтанд: „Бархез ва гӯшти бисъёре бихӯр!“

Ҳайвони сеюм — салтанати Мақдуния.

⁶ Баъд аз он дидам, ва инак, ҳайвони дигаре ки мисли паланг буд, ва бар тахтапушташ чор боли мурғро дошт; ва ин ҳайвон чор калла дошт, ва салтанат ба он дода шуда буд.

Ҳайвони чорум — салтанати Рум.

⁷ Баъд аз он дар рӯъёҳои шаб дидам, ва инак, ҳайвони чорум, ки саҳмгин ва даҳшатангез ва бисъёр бақувват буд, ва дандонҳои калони оҳанин дошт; вай мехӯрд ва пора-пора мекард, ва боқимондари бо пойҳои худ поймол менамуд, ва аз ҳамаи ҳайвонҳои ки пеш аз вай буданд, фарқ дошт, ва шохаш даҳто буд.

Салтанатҳои даҳ подшоҳ ва шоҳи майда.

⁸ Ба он шохҳо менигаристам, ва инак, як шоҳи дигари майдае аз миёни онҳо баромад, ва сето аз шохҳои пештара пеши он решакан гардид, ва инак, дар ин шох чашмоне буд мисли чашмони

одамизод, ва даҳоне буд, ки густохона сухан меронд.

Атиқулайём ва Писар.

⁹ Ва дидам, ки тахтҳо барқарор гардид; ва Атиқулайём нишаста буд; либоси ӯ мисли барф сафед, ва мӯйсари ӯ мисли пашм пок буд; тахти ӯ — шарораҳои оташ, чархҳои он — оташи сӯзон;
¹⁰ Наҳри оташ аз пеши ӯ қорӣ шуда, берун меомад; ҳазорон-ҳазор ба ӯ хизмат мекарданд, ва беварҳо-бевар ба ҳузури ӯ меистоданд; доварӣ ба муҳокима нишаст, ва дафтарҳо кушода шуд.

¹¹ Он гоҳ ман дидам, ки аз боиси садои суханони густохонае ки он шох мегуфт, дар пеши назарам он ҳайвон кушта шуд, ва ҷасадаш нобуд гардида, дар оташ андохта шуд.

¹² Ва ҳайвонҳои боқӣ аз салтанаташон дур карда шуданд, валекин дарозии умр то замоне ва муддате ба онҳо дода шуд.

¹³ Дар рӯёҳои шаб ман дидам, ва инак, мисли Писари одам бо абрҳои осмон меомад, ва то Атиқулайём расид, ва ба ҳузури ӯ наздик оварданд.

¹⁴ Ва салтанат ва ҷалол ва малакут ба ӯ дода шуд, то ки ҳамаи қавмҳо, умматҳо ва забонҳо ӯро ибодат намоянд; салтанати ӯ салтанати ҷовидонист, ки завол нахоҳад ёфт ва малакути ӯ нест нахоҳад шуд.

Таъбири падид омадани ҳайвонҳо.

¹⁵ Рӯҳи ман, Дониёл, андаруни ҷасадам мушавваш гардид, ва рӯёҳои сарам маро ҳаросон кард.

¹⁶ Ман ба яке аз истодагон наздик шуда, ҳақиқатро дар бораи ҳамаи ин аз ӯ пурсидам, ва ӯ ба ман сухан ронда, асли масъаларо ба ман фаҳмонд:

¹⁷ „Ин ҳайвонҳои калон, ки чорто ҳастанд, чор подшоҳанд, ки аз замин хоҳанд бархост.

¹⁸ Ва муқаддасони Ҳаққи Таоло салтанатро хоҳанд пазируфт, ва салтанатро то абад ва то абадулобод мерос хоҳанд гирифт“.

¹⁹ Он гоҳ ман хостам ҳақиқатро дар бораи ҳайвони чорум бидонам, ки он аз ҳамаи дигарон фарқ дошта, бағоят саҳмгин буд: дандонҳояш оҳанин ва чанголаш мисин буд, вай мехӯрд ва пора-пора мекард ва боқимондаро бо пойҳои худ поймол менамуд;

²⁰ Ва дар бораи даҳ шохе ки бар сари он буд, ва дар бораи шохи дигаре ки баромад, ва се шох пеши он решакан гардид, — дар бораи ҳамон шохе

ки чашмон ва даҳоне дошт, ки густохона сухан меронд, ва намуди он аз дигарон калонтар буд.

²¹ Ва ман дидам, ки он шох бо муқаддасон ҷангида, бар онҳо ғолиб меомад,

²² То даме ки Атиқулайём омад, ва доварӣ ба муқаддасони Ҳаққи Таоло супурда шуд, ва замоне фаро расид, ва малакутро муқаддасон мерос гирифтанд.

²³ Чунин гуфт: „Ҳайвони чорум салтанати чорум бар замин хоҳад буд, ки он аз ҳамаи салтанатҳо фарқ хоҳад дошт, ва тамоми заминро хоҳад хӯрд, ва онро поймол намуда, пора-пора хоҳад кард.

²⁴ Ва даҳ шох, ин яъне аз он салтанат даҳ подшоҳ хоҳанд бархост, ва подшоҳи дигаре баъд аз онҳо хоҳад бархост, ва ӯ аз подшоҳони аввалин фарқ хоҳад дошт, ва се подшоҳро сарнагун хоҳад кард,

²⁵ Ва суханон бар зидди Ҳаққи Таоло хоҳад гуфт, ва муқаддасони Ҳаққи Таолоро мазлум хоҳад кард, ва дар роҳи тағбир додани мӯҳлатҳо ва шариат хоҳад кӯшид, ва онҳо то замоне ва ду замон ва нисфи замон ба дасти ӯ супурда хоҳанд шуд.

²⁶ Ва доварӣ ба муҳокима хоҳад нишаст, ва салтанати ӯро аз ӯ гирифта, то охир несту нобуд хоҳанд кард.

²⁷ Ва малакут ва салтанат ва кибриёи малакутҳо дар тахти тамоми осмон ба муқаддасон, яъне ба қавми Ҳаққи Таоло дода хоҳад шуд, ки малакути ӯ малакути ҷовидонист, ва ҳамаи салтанатҳо ба ӯ хизмат ва итоат хоҳанд кард“.

²⁸ Фарҷоми сухан то ин қост. Фикрҳои ман, Дониёл, маро бағоят мушавваш намуд, ва ранги рӯям дигаргун шуд, вале ин гапро дар дили худ нигоҳ доштам».

БОБИ ҲАШТУМ

Дар рӯёе падид омадани кӯчқоре назди наҳр ва нарбузе.

8 Дар соли сеюми салтанати подшоҳ Балшасар, ба ман, Дониёл, рӯёе зоҳир шуд, баъд аз он ки бори аввал ба ман зоҳир шуда буд.

² Ва дар рӯёе дидам, — ман худро дар Шушани пойтахт, ки дар вилояти Элом воқеъ аст, дидам; — ва дар рӯёе дидам, ки ман назди наҳри Улой мебошам.

³ Ва чашмонамро боло бардошта, дидам, ки инак, кӯчқоре назди наҳр истодааст, ва он ду шох дорад, ва шохҳояш баланд аст, вале яке аз дигаре баландтар аст, ва баландтараш дертар баромад.

⁴ Дидам, ки ин кӯчқор ба самти ғарб ва шимол ва ҷануб шох мезанад, ва ҳеҷ ҳайвоне наметавонад пеши он истодагӣ намояд, ва касе нест, ки аз дасти он халос кунад; ва он ҳар чи мехост, мекард, ва бузург мешуд.

⁵ Ва ман назар мекардам, ва инак, нарбузе аз ғарб бар рӯи тамоми замин меояд; пойҳояш ба замин намерасид; ва шохе дар мобайни чашмони нарбуз намоён буд.

⁶ Ва ба тарафи он қўчқори соҳиби ду шох, ки дида будам назди наҳр истодааст, равона шуд ва бо шиддати хашми худ сӯи он давид.

⁷ Ва онро дидам, ки ба қўчқор наздик шуда, бо ғазаб ба он ҳамла овард, ва қўчқорро зада, ду шохи онро шикаст; ва қўчқорро маҷоле набуд, ки пеши он истодағи намояд, ва он варо бар замин афканда, поймол намуд, — ва касе набуд, ки қўчқорро аз дасташ халос кунад.

⁸ Ва нарбуз ниҳоятдараҷа бузург шуд, ва ҳангоме ки пурзӯр гардид, шохи калонаш шикаст, ва дар ҷои он чор шох пайдо шуд, ки сӯи чор боди осмон нигаронида шуда буд.

⁹ Ва аз яке аз онҳо як шохи майдае баромад, ки ба самти ҷануб ва ба самти шарқ ва ба самти замини дилписанд бағоят бузург шуд.

¹⁰ Ва ин шох то лашкари осмон бузург шуд, ва як қисми лашкар ва ситорагонро бар замин афканда, поймол намуд.

¹¹ Ва он то Сарвари лашкар бузург шуд, ва қурбонии доимӣ аз Ӯ гирифта шуд, ва макони муқаддаси Ӯ тарк карда шуд;

¹² Ва ба қурбонии доимӣ ба василаи маъсият хотима дода хоҳад шуд; ва ростӣ бар замин афканда хоҳад шуд; ва ин шох дар тамоми кораш комъёб гардид.

¹³ Ва ман муқаддасеро шунидам, ки сухан мегуфт, ва ин муқаддас ба фалонӣ сухан ронда, гуфт: «Рӯёе дар бораи қурбонии доимӣ ва дар бораи маъсияти харобиовар, ки қудс ва лашкарро поймол намудааст, то ба кай хоҳад буд?»

¹⁴ Ва ба ман гуфт: «То ду ҳазору сесад шом ва субҳ; ва он гоҳ адл дар қудс барқарор хоҳад шуд».

¹⁵ Ва воқеъ шуд вақте ки ман, Дониёл, ин рӯёро дидам, ва маънои онро мечустам, — инак, дар рӯ ба рӯям мисли қиёфаи марде намудор шуд.

¹⁶ Ва ман аз даруни Улой овози одамиро шунидам, ки хитоб намуда, мегуфт: «Эй Ҷаброил! Ба вай ин рӯёро бифаҳмон».

¹⁷ Ва ӯ ба он ҷо, ки ман истода будам, омад, ва чун омад, ман ҳаросон шуда, бар рӯи худ афтодам; ва ӯ ба ман гуфт: «Бидон, эй писари одам, ки ин рӯёе ба замони охир тааллуқ дорад».

¹⁸ Ва ҳангоме ки ӯ ба ман сухан мегуфт, ман рӯй бар замин мадҳуш будам; вале ӯ ба ман даст расонд, ва маро дар ҷое ки истода будам, ба по хезонд.

¹⁹ Ва гуфт: «Инак, ман туро аз он чи дар охири ғазаб рӯй хоҳад дод, огоҳ менамоям, чунки ин замон ба охир хоҳад расид».

²⁰ Қўчқори соҳиби ду шох, ки ту дидай, подшоҳони Модай ва Форс мебошанд.

²¹ Ва он нарбуз подшоҳи Юнон аст, ва шохи калоне ки дар мобайни чашмони ӯ буд, подшоҳи аввалин аст.

²² Ва ин ки он шох шикаст ва дар ҷояш чортои дигар баромад, ин яъне аз он халқ чор салтанат

барпо хоҳанд шуд, вале қувваташон мисли қуввати ӯ нахоҳад буд.

²³ Ва дар охири салтанати онҳо, вақте ки осиён бадкории худро ба анҷом мерасонанд,

подшоҳи бешарм ва дасисакоре хоҳад бархост;

²⁴ Ва қувваташ бузург хоҳад буд, вале на ба сабаби қуввати худи ӯ;

ва харобиҳои аҷибе ба амал хоҳад овард, ва дар аъмолаш комъёб хоҳад шуд, ва зӯроварон ва қавми муқаддасонро ба ҳалокат хоҳад расонд;

²⁵ Ва ба туфайли ақлаш

дар дасисакорӣ муваффақият ба даст хоҳад овард, ва дар дили худ мағрур хоҳад шуд, ва бисъёр осоиштагонро ба ҳалокат хоҳад расонд, ва бар зидди Сарвари сарварон қиём хоҳад кард, ва бе он ки дасте расида бошад, шикаст хоҳад хӯрд.

²⁶ Ва рӯёи оид ба шом ва субҳ, ки дар бораи он сухан рафт, дуруст аст, валекин ту ин рӯёро пинҳон намо, зеро ки он баъд аз айёми зиёде ба вукӯъ хоҳад омад».

²⁷ Ва ман, Дониёл, музтариб шуда, якчанд рӯз бемор хобидам; ва чун бархостам, ба корҳои подшоҳ машғул шудам; ва аз рӯёе дар ҳайрат будам, вале касе инро пай набурд.

БОБИ НҲҲУМ

Рӯёе дар бораи ҳафтод ҳафтсола.

9 Дар соли аввали Доръёвеш ибни Аҳашверӯш аз насли Модай, ки бар мамлакати калдонӣён подшоҳ шуда буд, —

² Дар соли аввали подшоҳии ӯ ман, Дониёл, дар китобҳо ба шумораи солҳо диққат додам, ки каломи Худованд дар бораи он ба Ирмиёи набӣ нозил шуда буд, ки ба харобии Ерусалим ҳафтод сол пур хоҳад шуд.

Дуо дар бораи қавми Исроиил.

³ Ва ман рӯи худро сӯи Худованд Худо нигаронидам, то ки бо дуо ва тазаррӯёҳо, ба василаи рӯзадорӣ ва палос ва хокистар илтимос намоям.

⁴ Ва пеши Худованд Худои худ дуо гуфта ва эътироф намуда, гуфтам: «Лутфан, эй Худованд, Худои бузург ва сахмгин, ки аҳд ва марҳаматро ба дӯстдорони Худ ва ба риоякунандагони аҳкоми Худ нигоҳ медорӣ!

⁵ Мо гуноҳ кардаем ва гумроҳ шудаем, шарирона рафтор намудаем ва осӣ гардидаем, аз аҳкоми Ту ва аз дастурҳои Ту рӯй гардондаем,

⁶ Ва ба бандагонат анбиё, ки ба исми Ту ба подшоҳони мо, ба сарварон ва падарони мо ва ба тамоми қавми мамлакат сухан меронданд, гӯш надодаем.

⁷ Адолат аз они Туст, эй Худованд, ва хиҷолат аз они мост, чунон ки имрӯз низ ҳамин тавр аст, — аз они мардони Яҳудо ва сокинони Ерусалим ва ҳамаи исроилиёни наздик ва дур, дар ҳамаи кишварҳои ки Ту онҳоро барои хиёнате ки дар ҳаққи Ту кардаанд, ба он ҷо пароканда намудай.

⁸ Худовандо! Хиҷолат аз они мост, — аз они подшоҳони мо ва сарварони мо ва падарони мо, чунки ҳамаи мо пеши Ту гуноҳ кардаем.

⁹ Аммо Худованд Худои мо дорои раҳм ва омуришхост, гарчанде ки ба Ё осӣ шудаем,

¹⁰ Ва ба овози Худованд Худои мо гӯш надодаем, то бар тибқи таълимоти Ё, ки ба воситаи бандагонаш анбиё ба мо пешниҳод кардааст, рафтор намоем.

¹¹ Ва тамоми Исроил Тавроти Туро вайрон кардаанд ва аз он рӯй гардондаанд, то ки ба овози Ту гӯш надиханд, ва аз ин сабаб лаънат ва савганде ки дар Тавроти Мусои бандаи Худо навишта шудааст, бар мо рехта шуд, зеро ки мо пеши Ё гуноҳ кардаем.

¹² Ва Ё каломи Худро, ки дар ҳаққи мо ва дар ҳаққи доварони мо, ки бар мо доварӣ мекарданд, гуфта буд, иҷро намуда, бар мо мусибати бузурге овард, ки мисли он зери тамоми осмон ба амал наомадааст, чунон ки дар Ерусалим ба амал омадааст;

¹³ Тамоми ин мусибат, чунон ки дар Тавроти Мусо навишта шудааст, бар мо омадааст; валекин мо пеши Худованд Худои мо тазаррӯё накардаем, то ки аз маъсиятҳои худ даст кашем ва ростии Туро дарк намоем.

¹⁴ Ва Худованд бар ин мусибат исрор намуда, онро бар мо овард, зеро ки Худованд Худои мо дар ҳамаи қорҳои ки мекунад, одил аст, вале мо ба овози ӯ гӯш надодаем.

¹⁵ Ва алҳол, эй Худованд Худои мо, ки қавми Худро аз замини Миср бо дасти қавӣ берун оварда, барои Худ, чунон ки имрӯз аст, исм пайдо кардай, — мо гуноҳ кардаем, шарирона рафтор намудаем.

¹⁶ Худовандо! Лutfан, бар ҳасби тамоми адолати Ту, бигзор хашми Ту ва ғазаби Ту аз шаҳри Ту Ерусалим, аз кӯҳи муқаддаси Ту баргардад, зеро ки аз боиси гуноҳҳои мо ва маъсиятҳои падарони мо Ерусалим ва қавми Ту дар назари ҳамаи онҳое ки дар гирду пеши мо ҳастанд, шармсор гардидааст.

¹⁷ Ва алҳол, эй Худои мо, дуои бандаи Худ ва тазаррӯёҳои ӯро бишнава, ва рӯи Худро бар қудси вайронаи Худ, ба хотири Худованд, мунаввар намо.

¹⁸ Гӯши Худро, эй Худои ман, ҳам намо ва бишнава, ва чашмони Худро бикшо ва бар вайронаҳои мо ва бар шаҳре ки ба исми Ту хонда шудааст, бингар; зеро ки мо на ба сабаби адолати худ, балки ба сабаби марҳаматҳои зиёди Ту тазаррӯёҳои худро пеши пои Ту меандозем.

¹⁹ Худовандо, бишнава! Худовандо, биомурз! Худовандо, гӯш дода, ба амал овар! Ба хотири

Худат, эй Худои ман, даранг накун, зеро ки шаҳри Ту ва қавми Ту ба исми Ту хонда шудаанд».

Ҷаброил маънои ҳафтсолаҳоро таъбир мекунад.

²⁰ Ва ҳанӯз ман сухан мерондам, ва дуо мегуфтам, ва гуноҳи худам ва гуноҳи қавми ман Исроилро эътироф менамудам, ва тазаррӯи худро пеши пои Худованд Худои ман, бар кӯҳи муқаддаси Худои ман меандохтам, —

²¹ Ва ҳанӯз ман дар дуо сухан мерондам, он мард Ҷаброил, ки ӯро дар рӯёи аввал дида будам, зуд парвоз намуда, қариби вақти ҳадияи шом ба ман расид,

²² Ва зеҳни маро равшан карда, гуфт: «Эй Дониёл! Алҳол берун омадам, то туро фаҳмиш биомӯзам.

²³ Дар аввали тазаррӯёҳоят каломе баромад, ва ман омадам, ки хабар диҳам, зеро ки ту дилхоҳ ҳастӣ; пас, ба он калом диққат намо ва рӯёро бифаҳм.

²⁴ Ҳафтод ҳафтсола барои қавми ту ва барои шаҳри муқаддаси ту муқаррар карда шудааст, то ки чиноят хотима ёбад, ва гуноҳ нест шавад, ва маъсият кафорат шавад, ва адолати ҷовидонӣ барқарор шавад, ва рӯёи наби мучассам гардад, ва қудси қудсҳо тадҳин карда шавад.

²⁵ Пас бидон ва бифаҳм, ки аз вақти баромадани калом дар бораи аз нав барқарор ва бино кардани Ерусалим то вақти Масеҳи Раис ҳафт ҳафтсола хоҳад гузашт; ва шасту ду ҳафтсола кӯчаҳо ва хандақҳо аз нав барқарор ва бино хоҳад шуд, ва ин дар замонҳои тангӣ хоҳад буд.

²⁶ Ва баъд аз шасту ду ҳафтсола Масеҳ талаф хоҳад шуд, ва нахоҳад буд; ва қавми раиси оянда шаҳр ва қудсро хароб хоҳад кард, вале охири ӯ зуд фаро хоҳад расид, ва то охири ҷанг вайронаҳо насиб шудааст.

²⁷ Ва ӯ аҳдро бо мардуми бисъёр як ҳафтсола мустақкам хоҳад кард, ва қурбонию ҳадияро дар нисфи ин ҳафтсола барҳам хоҳад дод; ва харобкунанда дар сояи қабохатҳо вучуд хоҳад дошт, то даме ки ҳалокати қатъӣ ба сари харобкунанда биёяд».

БОБИ ДАҲУМ

Рӯёи ҷалоли Худо.

10 Дар соли сеюми Куруш, подшоҳи Форс, ба Дониёл, ки Балтшасар ном дошт, ваҳй омад, — ваҳйе ки ҳақиқӣ буд ва ҷанги калоне дошт; ва ӯ ваҳйро фаҳмид ва ба рӯё сарфаҳм рафт.

² Дар он айём ман, Дониёл, се ҳафта мотам доштам.

³ Нони болаззат нахӯрдаам, ва гӯшту шароб ба даҳонам надаромадааст, ва рағане ба баданам намолидаам, то даме ки он се ҳафта пур шуд.

⁴ Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи якум ман дар канори наҳри бузурги Дачла будам.

⁵ Ва чашмони худро боло бардошта, дидам: инак, марде ки ҷомаи катон дар бар, ва камарбанде аз тиллои Уфоз бар камар дошт.

⁶ Ва ҷасади ӯ мисли забарҷад буд, ва чеҳрааш мисли барқи дурахшон, ва чашмонаш мисли машъалҳои сӯзон, ва дасту пойҳояш монанди миси сайқалдор, ва садои гуфтораш мисли ғулғулаи селоб.

⁷ Ва танҳо ман, Дониёл, ин рӯъёро дидам, ва касоне ки бо ман буданд, ин рӯъёро надидаанд, аммо ларзаи азиме онҳоро фаро гирифт, ва онҳо гурехтанд, то ки пинҳон шаванд.

⁸ Ва ман танҳо мондам, ва ин рӯъёи бузургро медидам, вале мачолам намонд, ва ранги рӯям канда, дигаргун шуд, ва ман тамоман беқувват гаштам.

⁹ Ва садои гуфторашро шунидам; ва чун садои гуфторашро шунидам, ман дар ҳолати мадхушӣ рӯиноки афтода, рӯй бар замин хобидам.

¹⁰ Ва инак дасте ба ман расида, маро бар зонуҳо ва кафи дастҳоям ларзон-ларзон бархезонд.

¹¹ Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй Дониёл, марди дилписанд! Суханонро, ки ман ба ту мегӯям, бифаҳм, ва бар пойҳои худ биист, зеро ки алҳол назди ту фиристода шудаам». Ва чун ин суханонро ба ман гуфт, ман бархостам, дар ҳолате ки ларзон будам.

¹² Ва ӯ ба ман гуфт: «Натарс, эй Дониёл, зеро аз рӯзи аввале ки дили худро ба он ниҳодӣ, ки бифаҳмӣ ва пеши Худои худ рӯзадор бошӣ, суханони ту мустаҷоб шуд, ва ман барои он суханони ту омадаам.

¹³ Валекин малаки салтанати Форс бисту як рӯз ба ман муқобилат намуд, ва инак Микоил, ки яке аз малакҳои аввалин аст, ба мадади ман расид, ва ман дар он ҷо, назди подшоҳони Форс мондам.

¹⁴ Ва омадаам, то туро аз он чи дар айёми охир ба қавми ту воқеъ хоҳад шуд, хабардор намоям, зеро ки боз рӯъёе барои он айём ҳаст».

¹⁵ Ва чун ба ман чунин суханонро гуфт, бар рӯи худ ба замин афтодам ва лол шудам.

¹⁶ Ва инак махлуқе ба сурати банӣ-одам ба лабҳоям даст расонд, ва ман даҳон кушода, ба сухан даромадам, ва ба махлуқе ки пеши ман истода буд, гуфтам: «Эй оғоям! Аз ин рӯъё банд аз бандам ҷудо шуд, ва ман тамоман беқувват гаштаам.

¹⁷ Пас чӣ гуна бандаи ин оғоям бо ин оғоям тавонад сухан ронад? Ман, охир, ҳанӯз қуввате надорам, ва рамаке дар ман намондааст».

¹⁸ Ва махлуқи одаммонанд боз ба ман даст расонда, маро тақвият намуд,

¹⁹ Ва гуфт: «Натарс, эй марди дилписанд! Салом бар ту бод! Қавидил ва далер бош!» Ва чун инро гуфт, қувват гирифтам ва гуфтам: «Бигӯ, эй оғоям, зеро ки ту маро тақвият намудай».

²⁰ Ва ӯ гуфт: «Оё ту медонӣ, барои чӣ назди ту омадаам? Алҳол бармегардам, то ки бо малаки

Форс ҷанг кунам; ва ман чун берун равам, малаки Юнон хоҳад омад.

²¹ Аммо туро аз он чи дар китоби ҳақиқат навишта шудааст, хабардор хоҳам кард; ва касе нест, ки маро ба зидди инҳо тақвият намояд, магар ки малаки шумо Микоил.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Нубувватҳо дар бораи подшоҳони замони баъдина.

11 Ва дар соли якуми Дорьёевиши модаи ман низ истода будам, то ки ӯро тақвият ва дастгирӣ намоям.

² Ва алҳол ҳақиқатро ба ту огоҳ менамоям: инак, боз се подшоҳ дар Форс хоҳанд бархост, ва чорумин бо сарвати бузург аз ҳама бартарӣ хоҳад дошт, ва чун бо давлати худ қавӣ гардад, ҳамаро ба муқобили салтанати Юнон ба по хоҳад бархезонд.

³ Ва подшоҳи пуриқтидоре хоҳад бархост, ва бо қуввати азиме салтанат хоҳад ронд, ва бар тибқи иродаи худ амал хоҳад кард.

⁴ Ва чун қомат рост кунад, салтанаташ шикаст хоҳад хӯрд, ва ба чор боди осмон тақсим хоҳад шуд, вале на ба ворисони ӯ ва на монанди ҳокимияте ки ӯ дошт; зеро ки салтанати ӯ решақан хоҳад гардид, ва ба дигарон низ, ғайр аз инҳо, насиб хоҳад шуд.

⁵ Ва подшоҳи Ҷануб қавӣ хоҳад шуд, ва яке аз миронаш бар ӯ ғолиб омада, салтанат хоҳад ронд, ва салтанаташ салтанати азиме хоҳад буд.

⁶ Ва баъд аз якчанд сол онҳо ба ҳамдигар наздик хоҳанд шуд, ва духтари подшоҳи Ҷануб назди подшоҳи Шимол хоҳад омад, то сулҳ намояд; вале вай қуввати бозуи худро натавонад нигоҳ дошт, ва ӯ ва бозуи ӯ низ натавонад истодагӣ кард, балки вай ва ҳамроҳонаш ва падараш ва ёвараш дар он замон таслим карда хоҳанд шуд.

⁷ Ва навдае аз решаҳои вай дар ҷои ӯ хоҳад бархост, ва сӯи лашкар омада, ба қалъаи подшоҳи Шимол дохил хоҳад шуд, ва сазои онҳоро хоҳад дод, ва қавӣ хоҳад шуд.

⁸ Ва худоён ва бутҳои рехтаи онҳоро низ бо зарфҳои гаронбаҳои нуқра ва тиллои онҳо ба Миср ба асирий хоҳад бурд, ва якчанд сол ӯ аз подшоҳи Шимол болотар хоҳад истод.

⁹ Ва ҳарчанд вай ба мамлакати подшоҳи Ҷануб биёяд ҳам, ба замини худ хоҳад баргашт.

¹⁰ Ва писарони вай ҷангҷӯи намуда ва кӯшуни сершуморе ҷамъ карда, дохил хоҳанд шуд ва мисли селобе зер карда, убур хоҳанд намуд, ва баргашта, то ба ҳадди қалъаи ӯ ҷанг хоҳанд кард.

¹¹ Ва подшоҳи Ҷануб дарғазаб хоҳад шуд, ва берун омада, бо вай, яъне бо подшоҳи Шимол, ҷанг хоҳад кард, вале вай лашкари бузурге барпо хоҳад намуд, ва ин лашкар ба дасти ӯ таслим хоҳад шуд.

¹² Ва ҳангоме ки ин лашкар барбод равад, дили ӯ мағрур хоҳад шуд, ва ҳарчанд ӯ беварҳоро талаф намояд, ғолиб нахоҳад шуд.

¹³ Зеро ки подшоҳи Шимол баргашта, лашкари аз аввала бузургтаре барпо хоҳад намуд, ва баъд аз муддати чандинсола бо қўшуни бузург ва асбобу анҷоми зиёде дохил хоҳад шуд.

¹⁴ Ва дар он замон бисъёрҳо ба зидди подшоҳи Ҷануб қиём хоҳанд кард, ва баъзе аз осиеъни қавми ту сар хоҳанд бардошт, то рӯъё ба амал ояд, вале мағлуб хоҳанд шуд.

¹⁵ Ва подшоҳи Шимол хоҳад омад, ва сангаргоҳ барпо намуда, шаҳри истеҳкомдорро забт хоҳад кард; ва фавҷҳои Ҷануб, ва сипоҳи баргузидагонаш истодагӣ натавонанд кард, — ӯ қуввате барои истодагӣ нахоҳад дошт.

¹⁶ Ва он ки назди ӯ биёяд, бар тибқи иродаи худ амал хоҳад кард, ва касе нахоҳад буд, ки тавонад пеши вай истодагӣ намояд; вай дар замини дилписанд ҷойгир хоҳад шуд, ва амнияти он комилан дар дасти вай хоҳад буд.

¹⁷ Ва рӯи худро вай ба он хоҳад нигаронид, ки ба авҷи камоли салтанати худ бирасад, ва бо ӯ сулҳ бандад, ва духтарашро ба ӯ ба занӣ бидиҳад, то ки ӯро ба ҳалокат бирасонад, вале ин қасд ба амал нахоҳад омад, ва ӯ аз они вай нахоҳад шуд.

¹⁸ Ва рӯи худро вай сӯи ҷазираҳо хоҳад нигаронид, ва бисъереро аз онҳо забт хоҳад намуд, вале сарваре ба забти вай хотима дода, варо нангин хоҳад кард, бе он ки вай қасоси нанги худро тавонад аз ӯ бигирад.

¹⁹ Пас рӯи худро вай сӯи қалъаҳои замини худ хоҳад баргардонид, валекин шикаст хоҳад хӯрд ва фуруғалтида, нест хоҳад шуд.

²⁰ Ва бар тахти вай шахсе хоҳад бархост, ки золимеро бар хазинаи салтанат таъин хоҳад кард, вале дар зарфи якчанд рӯз шикаст хоҳад хӯрд, аммо на дар талоши рӯ ба рӯ ва на дар корзор.

Рӯъёи шохи майда.

²¹ Ва бар тахти вай манфуре хоҳад бархост, вале шавкати подшоҳиро ба ӯ нахоҳанд дод, ва ӯ хомӯшона омада, салтанатро бо тамаллуқ ба даст хоҳад овард.

²² Ва фавҷҳое ки мисли селоб бошанд, аз пеши ӯ нест шуда, шикаст хоҳанд хӯрд, ва раиси аҳду паймон низ.

²³ Ва бо онҳое ки ба ӯ шарик шуда бошанд, бо фиреб рафтор хоҳад кард, ва бо ёри мардуми камшумор дастболо ва пурзӯр хоҳад шуд.

²⁴ Хомӯшона ба маконҳои пурсарвати мамлакат омада, он чиро, ки падаронаш ва падарони падаронаш накарда буданд, ба амал хоҳад овард; тороҷ ва ғанимат ва молу мулкро ба онҳо тақсим хоҳад кард, ва дар бораи қалъаҳо тадбирҳо хоҳад андешид, вале то расидани фурсат.

²⁵ Ва қуввати худро афзун карда, ба лашкари бузурге табдил хоҳад дод, ва дили худро ба зидди

подшоҳи Ҷануб хоҳад нигаронид, ва подшоҳи Ҷануб бо лашкари бузург ва бағоят қавӣ ба ҷанг шурӯъ хоҳад намуд, валекин истодагӣ нахоҳад кард, зеро ки ба зидди ӯ дасисаҳо хоҳанд андешид,

²⁶ Ва онҳое ки аз суфраи ӯ нон мехӯранд, ӯро ба шикаст дучор хоҳанд кард, ва лашкари ӯ талаф хоҳад шуд, ва шаҳидони зиёде хоҳанд афтод.

²⁷ Ва ҳар ду подшоҳ дар дилхошон ниятҳои бад хоҳанд дошт, ва дар сари як суфра дурӯғ хоҳанд гуфт, вале дасисаи онҳо муваффақият нахоҳад ёфт, зеро ки анҷоми ӯ то вақти муайяне ақиб андохта хоҳад шуд.

²⁸ Ва ӯ бо молу мулки зиёде ба замини худ хоҳад баргашт, ва дилаш ба аҳди муқаддас зид хоҳад буд; ва инро ба амал оварда, ба замини худ хоҳад баргашт.

²⁹ Дар мӯҳлати муайян боз ба Ҷануб хоҳад омад, вале охираш мисли аввалаш нахоҳад буд.

³⁰ Ва киштиҳои Киттим ба зидди ӯ хоҳанд омад, ва ӯ ноумед гардида, хоҳад баргашт, ва аз аҳди муқаддас дарғазаб шуда, ба зидди он амал хоҳад кард; ва баргашта, бо онҳое ки аҳди муқаддасро тарк кардаанд, иттифоқ хоҳад шуд.

³¹ Ва фавҷҳои ӯ бархоста, қудси истеҳкомро палид хоҳанд кард, ва қурбонии доимиро ботил хоҳанд намуд, ва қабоҳати харобкунандаро хоҳанд гузошт.

³² Ва ӯ онҳоро, ки ба аҳд хиёнат кардаанд, бо тамаллуқ ба худ ҷалб хоҳад намуд; вале қавме ки Худои худро мешиносанд, қавӣ шуда, амал хоҳанд кард.

³³ Ва хирадмандони қавм бисъереро панд хоҳанд дод, вале як айёми муайян онҳо аз шамшер ва оташ ва асирӣ ва тороҷ азият хоҳанд кашид;

³⁴ Ва дар ин азияти худ андаке кӯмак хоҳанд ёфт, ва бисъёр касон бо тамаллуққорӣ ба онҳо ҳамроҳ хоҳанд шуд.

³⁵ Ва баъзе аз хирадмандон пешпо хоҳанд хӯрд, то ки онҳо то фаро расидани замони охир аз гудозиш гузашта, покиза ва сафед шаванд, зеро ки мӯҳлат ҳанӯз нарасидааст.

Дар бораи замонҳои охир.

³⁶ Ва он подшоҳ бар тибқи иродаи худ амал хоҳад кард, ва худро аз ҳар худо баландтар ва бузургтар хоҳад донист, ва дар ҳаққи Худои худоён куфр хоҳад гуфт, ва комъёб хоҳад шуд, то даме ки ғазаб ба анҷом расад, зеро ки он чи насиб шудааст, ба амал хоҳад омад.

³⁷ Ва ӯ худои падарони худро нахоҳад шинохт, ва худои дилхоҳи занон ва ҳеҷ як худоро писанд нахоҳад кард, зеро ки худро аз ҳама бузургтар хоҳад донист.

³⁸ Вале худои истеҳкомотро бар тахти вай иззат хоҳад кард, ва ин худоро, ки падарони ӯ намешинохтанд, бо тилло ва нуқра ва сангҳои гаронбаҳо ва хилъатҳои фохир иззат хоҳад кард.

³⁹ Ва қалъаҳои мустаҳкаме ба исми худои бегона бино хоҳад кард, ва ба онҳое ки онро ибодат

намоянд, шавкати зиёде хоҳад бахшид, ва онҳоро бар касони бисьёре ҳукмрон хоҳад сохт, ва заминро ҳамчун музд ба онҳо тақсим хоҳад намуд.

⁴⁰ Ва баъд аз муддате подшоҳи Ҷануб бо ӯ муҳориба хоҳад кард, ва подшоҳи Шимол бо аробаҳо ва саворон ва киштиҳои сершумор монанди тундбод ба вай ҳамла хоҳад овард, ва кишварҳоро мисли селобе зер карда, аз онҳо убур хоҳад намуд.

⁴¹ Ва ба замини дилписанд дохил хоҳад шуд, ва кишварҳои зиёде азиат хоҳанд кашид, вале инҳо аз дасти ӯ халос хоҳанд шуд: Адум, Мӯоб ва сарварони банӣ-Аммун.

⁴² Ва дасти худро ба кишварҳо дароз хоҳад кард, ва замини Миср раҳо нахоҳад шуд.

⁴³ Ва ҳазоини тилло ва нуқра ва ҳамаи неъматҳои гаронбаҳои Мисро тасарруф хоҳад намуд; ва лубиёну ҳабашиён ӯро пайравӣ хоҳанд кард.

⁴⁴ Валекин овозаҳо аз шарқ ва шимол ӯро ба ҳарос хоҳад андохт, ва ӯ бо хашми азиме берун омада, бисьёро несту нобуд хоҳад кард.

⁴⁵ Ва хаймаҳои шоҳонаи худро дар миёни баҳр ва кӯҳи қудси дилпазир барпо хоҳад намуд, вале ба заволи худ хоҳад расид, ва касе нахоҳад буд, ки ӯро дастгирӣ намояд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Дар бораи айёми андӯҳи бузург.

12 Ва дар он замон Микоил, ин малаки бузурге ки ба муҳофизати писарони қавми ту истодааст, хоҳад бархост; ва чунон замони тангӣ хоҳад буд, ки аз вақти пайдоиши халқе то ин вақт мисли он дида нашуда бошад; ва дар он замон қавми ту, ҳамаи онҳое ки дар дафтар навишта шуда бошанд, халосӣ хоҳанд ёфт.

² Ва бисьёре аз онҳое ки дар хоки замин ҳобидаанд, бедор хоҳанд шуд: баъзеҳо барои ҳаёти ҷовидонӣ, ва баъзеҳо барои нанг ва хиҷолати ҷовидонӣ.

³ Ва хирадмандон мисли дурахши афлок хоҳанд дурахшид, ва онҳое ки бисьёро ба адолат ҳидоят намудаанд, — мисли ситорагон хоҳанд буд то абад.

Рӯъёи охири Дониёл.

⁴ Аммо ту, эй Дониёл, ин суҳанонро пинҳон намо, ва ин китобро то замони охир мӯҳр зан; бисьёре ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ва дониш афзоиш хоҳад ёфт».

⁵ Ва ман, Дониёл, назар кардам, ва инак, ду нафари дигар истодаанд: яке дар ин канори наҳр, дигаре дар он канори наҳр.

⁶ Ва яке аз онҳо ба марди ҷомаи катон дар бар, ки болои обҳои наҳр истода буд, гуфт: «Анҷоми ин аҷоибот кай хоҳад буд?»

⁷ Ва он марди ҷомаи катон дар барро, ки болои обҳои наҳр истода буд, шунидам, ки дасти рост ва дасти чапи худро сӯи осмон бардошта, ба Ҳайи Лоямут қасам хӯрд, ки то замоне ва ду замон ва нисфи замон хоҳад буд, ва ҳамин ки пора-пора кардани қуввати қавми муқаддас тамом шавад, ҳамаи инҳо анҷом хоҳад ёфт.

⁸ Ва ман шунидам, вале нафаҳмидам, ва гуфтам: «Эй оғоям! Фарҷоми инҳо чӣ хоҳад буд?»

⁹ Ва гуфт: «Бирав, эй Дониёл, зеро ки ин суҳанон бояд то замони охир пинҳон ва сарбамӯҳр бошад.

¹⁰ Бисьёре покиза ва сафед хоҳанд шуд ва аз гудозиш хоҳанд гузашт, вале шарирон ба шарорат машғул хоҳанд шуд, ва ҳамаи шарирон фаҳм нахоҳанд кард; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид.

¹¹ Ва аз замони ботил кардани қурбонии доимӣ ва гузоштани қабоҳати харобкунанда ҳазору дусаду навад рӯз хоҳад гузашт.

¹² Хушо касе ки интизорӣ бикашад ва ба ҳазору сесаду сиву панҷ рӯз бирасад!

¹³ Вале ту то охири умрат амин бош, ва баъд фароғат хоҳӣ кард, ва дар охирзамон барои гирифтани насибаи худ қиём хоҳӣ намуд».

ҲУШАЪ

БОБИ ЯКУМ

Маъсияти Исроил ва ҷазои вай.

1 Каломи Худованд, ки дар айёми Узиё, Ютом, Оҳоз ва Ҳизқиё, подшоҳони Яхудо, ва дар айёми Ёробъом ибни Юош, подшоҳи Исроил, бар Ҳушаъ ибни Баэрий нозил шуд.

Никоҳи рамзӣ; таваллуд ёфтани Изреъил.

² Ибтидои каломи Худованд ба Ҳушаъ. Ва Худованд ба Ҳушаъ гуфт: «Бирав, зани зинкор ва фарзандони зиноро барои худ бигир; зеро ки ин замин дар ҳаққи Худованд хиёнат намуда, бениҳоят саргарми зино шудааст».

³ Ва ӯ рафта, духтари Диблоим — Ҷумарро гирифт, ки вай ҳомила шуда, писаре барои ӯ зоид.

⁴ Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Насли ӯро Изреъил бихон, зеро ки пас аз муддати каме Ман интиқоми хуни Изреъилро аз хонадони Еху хоҳам гирифт ва ба подшоҳии хонадони Исроил хотима хоҳам дод;

⁵ Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман камони Исроилро дар водии Изреъил хоҳам шикаст».

⁶ Ва боз вай ҳомила шуда, духтаре зоид, ва Худованд гуфт: «Номи варо Лӯ-Руҳома [†] бихон, зеро ки Ман бар хонадони Исроил дигар марҳамат нахоҳам кард ва онҳоро нахоҳам омурзид;

⁷ Валекин бар хонадони Яхудо марҳамат хоҳам кард, ва онҳоро бо қудрати Худованд Худои онҳо наҷот хоҳам дод, ва онҳоро ба воситаи камон ва шамшер ва корзор ва аспон ва саворон наҷот нахоҳам дод».

⁸ Ва ҳангоме ки вай Лӯ-Руҳомаро аз сина чудо кард, ҳомила шуда, писаре зоид.

⁹ Ва ӯ гуфт: «Номи ӯро Лӯ-Аммий ^{††} бихон, зеро ки шумо қавми Ман нестед, ва Ман барои шумо нахоҳам буд.

¹⁰ Вале шумораи банӣ-Исроил

мисли реги даръё хоҳад буд, ки онро на чен кардан мумкин аст ва на шумурдан;

ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ба ҷои он ки ба онҳо гуфта мешуд:

„Шумо қавми Ман нестед“,

ба онҳо гуфта хоҳад шуд:

„Писарони Худои Ҳай ҳастед“.

[†] Лӯ-Руҳома — Марҳаматнопазир. ^{††} Лӯ-Аммий — На-Қавми-Ман.

¹¹ Ва банӣ-Яхудо ва банӣ-Исроил бо ҳам ҳамчун хоҳанд шуд, ва як сардорро барои худ таъин намуда, аз он замин хоҳанд баромад; зеро ки рӯзи Изреъил бузург аст.

БОБИ ДУЮМ

Таҷдиди ояндаи Исроил ва баракат ёфтани вай.

Исроил барои зинкорихои худ ҷазо ёфт.

2 Ба бародарони худ бигӯед: „Аммий“ [‡], ва ба хоҳарони худ: „Руҳома“ ^{††}.

² Бо модари худ мучодила кунед, мучодила, зеро ки вай зани Ман нест, ва Ман шавҳари вай нестам, ва бигзор вай зинои худро аз чеҳрааш

ва фаҳши худро аз миёни пистонҳояш нест кунад,

³ Мабодо либосашро кашида, луб-луч намоям, ва мисли он ки дар рӯзи таваллудаш буд, гардонам, ва монанди биёбоне варо валангор созам, ва ба замини хушкидае варо табдил диҳам, ва аз ташнагӣ варо бикушам.

⁴ Ва бар фарзандони вай марҳамат нахоҳам кард, зеро ки онҳо фарзандони зино мебошанд,

⁵ Зеро ки модари онҳо саргарми зино шудааст, онҳоро ҳомила гардида, худро расво кардааст, чунки гуфтааст: „Аз паи хушдоронам, ки нон ва об, пашм ва катон, равшан ва машрубот ба ман медиҳанд, хоҳам рафт“.

⁶ Бинобар ин Ман роҳи туро бо хорҳо хоҳам баст, ва таворае пеши вай барпо хоҳам кард, ва ҷоддаҳои худро вай нахоҳад ёфт.

⁷ Ва ҳарчанд вай аз паи хушдорони худ афтад, ба онҳо нахоҳад расид,

ва ҳарчанд онҳоро ҷустуҷӯ намояд, нахоҳад ёфт, ва хоҳад гуфт: „Рафта, назди шавҳари якуми худ бармегардам,

зеро ки дар он вақт, назар ба ҳозира, барои ман беҳтар буд“.

⁸ Валекин вай намедонист, ки Ман будам, ки ғалла ва шароб ва равшанро ба вай меодам, ва нуқра ва тиллоро барои вай афзун мекардам, ки Баалро аз он месохтанд.

⁹ Бинобар ин Ман ғаллаи Худои дар вақташ ва шароби худро дар мавсимаш гашта хоҳам гирифт,

[‡] Аммий — Қавми-Ман. ^{††} Руҳома — Марҳаматнопазир.

ва пашм ва катони Худро,
ки урьёнии вай бо он пӯшонида шудааст,
кашида хоҳам гирифт.

¹⁰ Ва алҳол аврати варо пеши
чашми хушдоронаш ошкор хоҳам сохт,
ва касе варо аз дасти Ман раҳо нахоҳад кард.

¹¹ Ва ба тамоми хурсандии вай:
ба идҳо, навмоҳҳо, шанбеҳо
ва ҳамаи мавсимҳои вай хотима хоҳам дод.

¹² Ва тоқҳо ва дарахтони анҷири варо,
ки гуфта буд: „Инҳо музди ман аст,
ки хушдоронам ба ман додаанд“,

валангор хоҳам кард,
ва онҳоро ба ҷангал табдил хоҳам дод,
ва ҳайвоноти саҳро онҳоро хоҳанд хӯрд.

¹³ Ва аз боиси айёми Баалҳо варо ҷазо хоҳам дод,
ки он вақт вай барояшон бухур месӯзонид,
ва худро бо ҳалқаҳои гӯшу бинӣ
ва бо гарданбандҳо оро меод,
ва аз паи хушдоронаш мерафт, вале Маро
фаромӯш карда буд, мегӯяд Худованд.

Исроил, — зани зинокор, — ислоҳ хоҳад шуд.

¹⁴ Бинобар ин, инак Ман варо мафтун намуда, ба
биёбон хоҳам овард,

ва суханони дилпазир ба вай хоҳам гуфт.

¹⁵ Ва тоқҳои варо аз он ҷо ба вай хоҳам дод,
ва водии Охӯрро † дарвозаи умед хоҳам гардонид;
ва дар он ҷо вай, чун дар айёми ҷавониаш
ва чун дар рӯзи баромаданаш аз замини Миср,
суруд хоҳад хонд.

¹⁶ Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд
Худованд,

ки ту Маро хоҳӣ хонд: „Ишӣ“ ††,
ва дигар Маро нахоҳӣ хонд: „Баалӣ“ ‡.

¹⁷ Ва номҳои Баалҳоро аз даҳони вай дур хоҳам
кард,

ва онҳо дигар бо номҳои худ зикр нахоҳанд ёфт.

¹⁸ Ва дар он рӯз Ман барои онҳо †† бо ҳайвоноти
саҳро

ва мурғони ҳаво
ва ҳашароти замин аҳд хоҳам баст,
ва камон ва шамшер ва корзорро аз замин
барҳам хоҳам дод,

ва онҳоро дар амният хоҳам хобонид.

¹⁹ Ва туро то абад номзади Худ хоҳам гардонид,
ва туро бо адолат ва инсоф
ва эҳсон ва марҳамат номзади Худ хоҳам
гардонид;

²⁰ Ва туро бо садоқат номзади Худ хоҳам гардонид,
ва ту Худовандро хоҳӣ шинохт.

²¹ Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман
иҷобат хоҳам намуд, мегӯяд Худованд,
Ман осмонро иҷобат хоҳам намуд, ва он заминро
иҷобат хоҳад намуд,

²² Ва замин ғалла ва шароб ва рағанро иҷобат
хоҳад намуд,

ва онҳо Изреъилро иҷобат хоҳанд намуд.

²³ Ва барои Худам варо дар замин зироат хоҳам
кард,

ва бар Лӯ-Руҳома марҳамат хоҳам намуд,

ва ба Лӯ-Аммӣ хоҳам гуфт:

„Ту қавми Ман ҳастӣ“,

ва ӯ хоҳад гуфт: „Ту Худои ман ҳастӣ“».

БОБИ СЕЮМ

**Муҳаббати беинтиҳои Худо шароратро мағлуб
хоҳад кард.**

3 Ва Худованд ба ман гуфт: «Бори дигар рафта,
занеро, ки маҳбубаи ёрест ва зинокорӣ
мекунад, дӯст бидор, мисли он ки Худованд
банӣ-Исроилро дӯст медорад, ва ҳол он ки онҳо ба
худоени дигар рӯ меоваранд ва кулчаҳои мавзиро
дӯст медоранд».

² Ва ман варо ба понздаҳ сиқл нуқра ва як ҳўмер
ҷав ва як летех † ҷав барои худ харидам.

³ Ва ба вай гуфтам: «Рӯзҳои бисёр маро интизор
шав, зино накун ва аз они марди дигар набош, ва
ман низ барои ту хоҳам буд».

⁴ Зеро ки банӣ-Исроил айёми зиёде бе подшоҳ ва
бе сарвар, ва бе қурбонӣ ва бе сутуни назди
қурбонгоҳ, ва бе эфӯд ††† ва трофим ††† хоҳанд буд.

⁵ Баъд аз он банӣ-Исроил тавба намуда, Худованд
Худои худ ва Довуд подшоҳи худро ҷустуҷў хоҳанд
кард, ва дар айёми онир бо тарс сӯи Худованд ва
эҳсонӣ ӯ хоҳанд шитофт.

БОБИ ЧОРУМ

Фош кардани гуноҳҳои Исроил.

4 Каломи Худовандро бишнавед, эй
банӣ-Исроил!

Зеро ки Худованд бо сокинони ин замин муҷодила
дорад,

чунки на ростӣ ҳаст, ва на марҳамат,
ва на шинохтани Худо бар ин замин.

² Қасам хӯрдан ва қасамро шикастан, ва қатл ва
дуздӣ ва зино кардан бағоят паҳн шудааст, ва
ҷараёни хун бо ҷараёни хун мепайвандад.

³ Бинобар ин замин мотам мегирад,
ва ҳар сокини он, бо ҳайвоноти саҳро
ва мурғони ҳаво, бемаҷол мегардад,
ва моҳиёни баҳр низ нобуд мешаванд.

⁴ Аммо бигзор ҳеҷ кас муҷодила нанамояд, ва ҳеҷ
кас мазаммат накунад;

зеро ки қавми ту мисли касоне мебошанд, ки бо
коҳин муҷодила доранд.

⁵ Ва ту рӯзона пешпо хоҳӣ хӯрд,

†† Летех — андозаи вазни ғалладона, ки ба нисфи ҳўмер ё
кўр, яъне ба дусад литр баробар буд. ††† Эфӯд — пӯшоки
саркоҳин. ††† Трофим — бутҳои қадимӣ, ки
парастишкунандагонашон ба онҳо савол дода, ояндаро
мепурсиданд.

† Охӯр — андӯх. †† Ишӣ — шавҳари ман. ‡ Баалӣ —
огои ман. †† Банӣ-Исроил дар назар дошта шудаанд.

ва набй низ бо ту шабона пешпо хоҳад хӯрд,
 ва Ман модари туро нобуд хоҳам кард.
⁶ Қавми Ман аз камии дониш нобуд шудаанд;
 азбаски ту аз дониш нафрат кардӣ,
 Ман низ аз ту нафрат кардам, то ки дигар барои
 Ман қаҳонат нанамой;
 ва азбаски ту шариати Худои худро фаромӯш
 кардӣ,
 Ман низ писарони туро фаромӯш хоҳам кард.
⁷ Ҳар қадар онҳо сершумор гардиданд, ҳамон
 қадар бештар пеши Ман гуноҳ карданд;
 пас қалолӣ онҳоро ба нанг табдил хоҳам дод.
⁸ Гуноҳи қавми Ман ризқу рӯзии онҳост,
 ва қонашон ба маъсияти онҳо иштиёқманд аст.
⁹ Ва қисмати коҳин мисли қавм хоҳад буд;
 ва ўро мувофиқи роҳояш қазо хоҳам дод,
 ва подоши онҳоро бар тибқи аъмолашон хоҳам
 баргардонид.
¹⁰ Ва хоҳанд хӯрд, вале сер нахоҳанд шуд;
 зино хоҳанд кард, вале афзун нахоҳанд гардид,
 зеро ки риояи аҳди Худовандро тарк кардаанд.
¹¹ Зино ва шароб ва машрубот дилҳоро рабудааст.

Бутпарастии Исроил.

¹² Қавми Ман ба дарахти худ савол медиҳанд, ва
 асояшон ба онҳо ҷавоб мегардонад,
 зеро ки рӯҳи зинкорӣ онҳоро дар иштибоҳ
 андохтааст,
 ва онҳо дар ҳаққи Худои худ хиёнат кардаанд.
¹³ Бар қуллаҳои кӯҳҳо онҳо қурбонӣ мекунанд, ва
 бар талҳо, зери дарахтони булут ва сафедор ва
 pista,
 ки сояи хуб дорад, бухур месӯзонанд;
 бинобар ин духтарони шумо зино мекунанд,
 ва келинҳои шумо саргарми фаҳш мешаванд.
¹⁴ Ман духтарони шуморо, ки зино мекунанд, ва
 келинҳои шуморо, ки саргарми фаҳш мешаванд,
 қазо нахоҳам дод,
 зеро ки худи мардҳои онҳо бо фоҳишаҳо хилват
 мегузинанд,
 ва бо зинкорон қурбонӣ мекунанд,
 ва қавми нофаҳм гумроҳ мешаванд.
¹⁵ Агар ту, эй Исроил, зино мекуни,
 бигзор Яхудо гуноҳкор нашавад;
 ва шумо ба Чилқол наравед,
 ва ба Байт-Овин набароед,
 ва ба ҳаёти Худованд қасам ёд накунед.
¹⁶ Зеро ки Исроил мисли гови саркаш қиём
 намудааст;
 оё ҳоло Худованд онҳоро
 мисли гӯсфанде дар чарогоҳи васеъ хоҳад
 чаронид?
¹⁷ Эфроим ба бутҳо часпидааст;
 ўро ба ҳоли худ вогузор!
¹⁸ Вақте ки шаробнӯшии онҳо ба анҷом расад,
 онҳо саргарми зино мешаванд;
 сарварони онҳо расвоиро бисъёр дӯст медоранд.
¹⁹ Бод онҳоро бо болҳояш фаро хоҳад гирифт,

ва онҳо аз қурбонихои худ хиҷил хоҳанд шуд.

БОБИ ПАНЧУМ

Худованд таҳдид менамояд, ки ғазаби Худо бар
 ҳар ду мамлакат фурӯ резад.

5 Инро бишнавед, эй коҳинон,
 ва диққат диҳед, эй хонадони Исроил,
 ва гӯш андозед, эй хонадони подшоҳ,
 зеро ки доварӣ бар шумост,
 чунки шумо доме барои Мисфо будед,
 ва тӯре ки бар Тобур паҳн карда шуда буд.
² Ва гумроҳон чоҳро чуқур канданд,
 вале Ман ҳамашонро қазо хоҳам дод.
³ Ман Эфроимро мешиносам, ва Исроил аз Ман
 ниҳон нест;
 зеро ки ҳоло ту, эй Эфроим, саргарми зино шудай,
 ва Исроил палид гардидааст.
⁴ Кирдорҳшон намегузорад,
 ки онҳо сӯи Худои худ ручӯъ намоянд,
 зеро ки рӯҳи зинкорӣ андаруни онҳост,
 ва онҳо Худовандро намешиносанд.
⁵ Ва ифтихори Исроил пеши назари Ё сарпаст
 шудааст,
 ва Исроил ва Эфроим дар гуноҳи худ пешпо
 мехӯранд,
 Яхудо низ бо онҳо пешпо хоҳад хӯрд.
⁶ Бо гӯсфандон ва говони худ
 ба ҷустуҷӯи Худованд хоҳанд омад, вале Ёро
 нахоҳанд ёфт:
 Ё аз онҳо дур шудааст.
⁷ Онҳо дар ҳаққи Худованд хиёнат кардаанд,
 чунки фарзандони бегона ба дуньё овардаанд;
 алҳол онҳоро бо молу мулкашон дар зарфи як моҳ
 фурӯ хоҳад бурд.
⁸ Дар Ҷабъа шох навозед, дар Ромо — карнай;
 дар Байт-Овин бонг занед:
 «Дар ақиби туст, эй Бинъёмин!»
⁹ Эфроим дар рӯзи қазо валангор хоҳад шуд; дар
 миёни сибтҳои Исроил Ман ба таври яқин эълон
 намудам.
¹⁰ Сарварони Исроил монанди дуркунандагони
 ҳудуд мебошанд:
 ғазаби Худо бар онҳо мисли об фурӯ хоҳам рехт.
¹¹ Эфроим мазлум гардида, дар доварӣ шикаст
 хӯрдааст,
 зеро хост, ки амри беҳударо пайравӣ намояд.
¹² Ва Ман мисли куя барои Эфроим
 ва мисли фасод барои хонадони Яхудо шудаам.
¹³ Ва Эфроим бемории худро,
 ва Яхудо ҷароҳати худро дид,
 ва Эфроим назди Ашшур рафт,
 ва назди подшоҳ Ёриб † кас фиристод,
 вале вай наметавонад шуморо шифо диҳад,
 ва ҷароҳати шуморо муолиҷа намояд.
¹⁴ Зеро ки Ман мисли шер барои Эфроим

† Подшоҳ Ёриб — подшоҳи Ашшур дар назар дошта
 шудааст.

ва мисли шербача барои хонадони Яҳудо хоҳам буд;

Ман, Ман медам ва меравам,
бардошта мебарам, ва халоскунандае нахоҳад буд.

¹⁵ Ман рафта, ба макони Худ бармегардам,
то даме ки онҳо ба гуноҳи худ иқрор шаванд, ва толиби рӯи Ман гарданд;
дар тангии худ онҳо бо зудӣ ба Ман рӯ хоҳанд овард.

БОБИ ШАШУМ

Ғазаби Худо ба тавба кардан водор менамояд.

6 «Биёед, сӯи Худованд ручӯъ намоем,
зеро ки Ӯ даридааст, ва моро шифо хоҳад бахшид,

Ӯ зарба задааст, ва моро ҷароҳатбандӣ хоҳад кард;

² Баъд аз ду рӯз моро зинда хоҳад кард;
дар рӯзи сеюм моро ба по хоҳад бархезонид,
ва мо дар ҳузури Ӯ зиндагӣ хоҳем кард;

³ Ва Худовандро хоҳем шинохт ва барои шинохтани Ӯ ҷидду ҷаҳд хоҳем кард;
зуҳури Ӯ мисли шафақи субҳ аст,
ва Ӯ назди мо мисли борон, мисли борони охири баҳор,

ки заминро сероб мекунад, хоҳад омад».

⁴ Бо ту чӣ кунам, эй Эфроим?

Бо ту чӣ кунам, эй Яҳудо?

Тақвои шумо, охир, мисли абри субҳ
ва мисли шабнамест, ки бо зудӣ ғоиб мешавад.

⁵ Бинобар ин Ман онҳоро ба воситаи анбиё зарба задам,

бо суханони даҳони Худ онҳоро куштам,
ва доварӣ дар ҳаққи ту мисли нур равшан хоҳад шуд.

⁶ Зеро ки Ман марҳаматро хоҳон ҳастам ва на забҳро,

ва шинохтани Худоро бештар аз қурбониҳои сӯхтани.

⁷ Валекин онҳо, мисли Одам, аҳдро шикастанд:
дар он ҷо ба Ман хиёнат карданд.

⁸ Ҷилъод, шаҳри бадкирдорон,
хунолуд аст.

⁹ Ва чунон ки дастаи роҳзанон дар сари роҳи касе камин мегирад,

ончунон гурӯҳи қоҳинон дар роҳи Шакем одамкушӣ мекунанд,
зеро ки қасди бади худро ба амал меоваранд.

¹⁰ Дар хонадони Исроил Ман қорҳои зиштро дидаам;

дар он ҷо Эфроим саргарми зино шудааст, Исроил палид гардидааст.

¹¹ Барои ту низ, эй Яҳудо, дарав насиб шудааст,
ҳангоме ки Ман асирони қавми Худро баргардонам.

БОБИ ҲАФТУМ

Худованд ба Исроил эълон менамояд,

ки варо ҷазо дар пеш аст.

7 Чун Исроилро шифо доданӣ шавам,
гуноҳи Эфроим ва бадкориҳои Сомария ошкор хоҳад гардид,

зеро ки рафторашон козибона аст;
ва дуздон мебароянд,
ва дастаи роҳзанон дар берун ҳучум мекунанд.

² Ва дар дили худ намегӯянд,
ки Ман тамоми шарорати онҳоро дар хотир нигоҳ доштаам;

алҳол қорҳои бадашон онҳоро ихота намудааст,
онҳо ба ҳузури Ман ошкор аст.

³ Бо шарорати худ онҳо подшоҳро,
ва бо суханони козибонаи худ сарваронро хурсанд мекунанд.

⁴ Ҳамаи онҳо саргарми зино мебошанд,
мисли танӯре ки нонпаз онро оташ медиҳад,
ва аз вақти хамир кардан
то вақти расидани он аз оташ додан бозмеистад.

⁵ Дар «рӯзи подшоҳи мо» сарварон аз гармии шароб бемор шуданд,
ва ӯ дасти худро ба ин масхарабозон дароз кард.

⁶ Зеро ки онҳо дар камингарии худ дили худро монанди танӯр мегардонанд:
тамоми шаб нонпазашон мехобад,
бомдодон вай мисли оташи аланганок дармегирад.

⁷ Ҳамаи онҳо мисли танӯр тафсида,
доварони худро фурӯ мебаранд;
ҳамаи подшоҳони онҳо фурӯ меғалтанд,
ва дар миёни онҳо касе нест, ки Маро бихонад.

⁸ Эфроим бо қавмҳои аралаш шуда рафтааст;
Эфроим ноне гардидааст, ки рӯи дигараш ба оташ баргардонида нашудааст.

⁹ Бегонаҳо қуввати ӯро хӯрдаанд, ва ӯ намедонад;
мӯйсараш низ сафед шудааст, ва ӯ намедонад.

¹⁰ Ва ифтихори Исроил пеши назари ӯ сарпаст шудааст,

вале онҳо бо ин ҳама сӯи Худованд Худои худ ручӯъ намекунанд

ва ӯро толиб намешаванд.

¹¹ Ва Эфроим мисли кабутари соддадили нофаҳме гардидааст:

Мисрро мехонанд, сӯи Ашшур мераванд.

¹² Ҳангоме ки онҳо мераванд, Ман тӯри Худро бар онҳо хоҳам андохт,

мисли мурғони ҳаво онҳоро фурӯд хоҳам овард;
чунон ки ба ҷамоаташон шунавонидаам, онҳоро азият хоҳам дод.

¹³ Вой бар ҳоли онҳо, зеро ки аз Ман дур шуданд;
хонавайронӣ бар онҳо бод, зеро ки дар ҳаққи Ман ҷиноят карданд.

Ва оё мумкин аст, ки Ман онҳоро раҳо кунам?

Ва ҳол он ки онҳо бар зидди Ман суханони дурӯғ гуфтанд!

¹⁴ Ва онҳо бо дили худ сӯи Ман истиғоса набурданд, ҳангоме ки бар бистарҳои худ фиғон мекашиданд; барои ғалла ва шароб чамъ шуда, бар зидди Ман исьён мекунанд.

¹⁵ Ва Ман онҳоро адаб омӯхта, бозуҳошонро тақвият додам, вале онҳо дар ҳаққи Ман андешаҳои бад карданд.

¹⁶ Онҳо ручӯъ намоянд ҳам, на ба сӯи Худои Таолост; онҳо мисли камони ҳилагар мебошанд; сарваронашон аз боиси забони густохонаи худ ба дами шамшер хоҳанд афтод; ба ин сабаб онҳо дар замини Миср хандахариш хоҳанд шуд.

БОБИ ҲАШТУМ

Душманон Исроилро барои бутпарастӣ таъқиб мекунанд.

8 Шохро ба даҳонат бигир!
Вай мисли уқоб бар хонаи Худованд хучум хоҳад кард,
зеро ки онҳо аҳди Маро шикастанд,
ва бар зидди шариати Ман қиноят карданд.
² Онҳо сӯн Ман истиғоса хоҳанд бурд:
«Эй Худои ман! Мо, Исроил, Туро мешиносем».
³ Исроил некиро тарк кардааст,
пас душман варо таъқиб хоҳад кард.
⁴ Онҳо подшоҳонро таъин карданд, вале на аз ҷониби Ман;
сарваронро таъин карданд, вале бе розигии Ман;
аз нуқра ва тиллои худ бутҳо барои худ сохтанд,
то ки ба ҳалокат дучор шаванд.
⁵ Гӯсолаи ту вожгун шудааст, эй Сомария!
Ҷазаби Ман бар онҳо аланга гирифтааст; то ба кай онҳо наметавонанд пок шаванд?
⁶ Зеро ки он аз Исроил аст,
ва ҳунарманде онро сохтааст, ва он — худо нест;
зеро ки гӯсолаи Сомария шикаста, пора-пора хоҳад шуд.
⁷ Азбаски онҳо бодро коштанд,
бинобар ин тундбодро хоҳанд даравид;
онро ҳосиле нест: хӯшаҳояш орд нахоҳад дод,
агар диҳад ҳам, бегонаҳо онро хоҳанд хӯрд.
⁸ Исроил фурӯ бурда шудааст;
алҳол онҳо дар миёни халқҳо мисли зарфи нодаркоре мебошанд.
⁹ Зеро ки онҳо мисли гӯрхари танҳое назди Ашшур рафтаанд;
Эфроим ба воситаи тӯхфаҳо ошиқонро пайдо кардааст.
¹⁰ Гарчанде ки ба халқҳо тӯхфа медиҳанд,
алҳол Ман онҳоро чамъ хоҳам кард,
ва дере нагузашта аз юғи подшоҳи сарварон ба ларза хоҳанд омад.

¹¹ Зеро ки Эфроим қурбонгоҳҳои бисъёре барои кафорати гуноҳ сохт, —
ин қурбонгоҳҳо барои ӯ сабаби гуноҳ гардид.

¹² Муҳимтарин аҳкоми шариати Худо барои ӯ навиштам,
дар назараш чизи бегонае ба шумор рафт.

¹³ Дар хусуси қурбониҳои сӯхтании Ман бошад,
беҳтар аст, ки забҳ карда, гӯшташро бихӯранд;
Худованд онро хоҳон нест.

Бинобар ин ӯ гуноҳи онҳоро ба ёд хоҳад овард ва барои маъсияташон ҷазо хоҳад дод:
онҳо ба Миср хоҳанд баргашт.

¹⁴ Ва Исроил Холиқи худро фаромӯш карда, қасрҳо бино намудааст,
ва Яхудо бисъёр шаҳрҳои ҳисордор сохтааст;
валекин Ман ба шаҳрҳои вай оташ хоҳам фиристод,
то ки кӯшкҳои варо бисӯзонам.

БОБИ НУҲУМ

Шодиҳо тамом шудааст; вақти подош фаро расидааст.

9 Эй Исроил, мисли қавмҳо то ба дараҷаи ваҷд шодӣ нақун,
зеро ки ту зино намуда аз Худои худ дур шудӣ:
болои ҳар хирман музди зиноро дӯст доштӣ.
² Хирман ва чархушт онҳоро ғизо нахоҳад дод,
ва шаробе ки дар он ҳаст, дилхуш нахоҳад кард.
³ Дар замини Худованд сокин нахоҳанд шуд:
Эфроим ба Миср хоҳад баргашт,
ва дар Ашшур онҳо хӯроки палид хоҳанд хӯрд.
⁴ Барои Худованд шароб нахоҳанд рехт,
Ва қурбониҳошон писандидаи ӯ нахоҳад буд,
балки барои худашон мисли нони мотамдорон хоҳад буд:
ҳар кӣ аз онҳо бихӯрад, палид хоҳад шуд, зеро ки нони онҳо барои шикамсерии худашон мебошад,
ба хонаи Худованд он дохил нахоҳад шуд.
⁵ Пас шумо дар рӯзи мавсим
ва дар рӯзи иди Худованд чӣ хоҳед кард?
⁶ Зеро ки инак, онҳо ба сабаби хонавайронӣ рафтаанд;
Миср онҳоро чамъ хоҳад овард, Муф онҳоро қабр хоҳад кард;
ганҷинаҳои нуқраи онҳоро газна пахш хоҳад кард,
дар хаймаҳои онҳо мушхор хоҳад рӯид.
⁷ Айёми ҷазо наздик меояд,
айёми подош фаро мерасад, —
Исроил хоҳанд донист, ки оё набӣ беақл буд ва оё соҳиби рӯҳ девона буд, — ба сабаби гуноҳи бисъёр ва адовати бузурги ту.
⁸ Дидбони Эфроим аз ҷониби Худои ман набӣ буд,
ки дар сари ҳамаи роҳҳояш доми сайёд ниҳода шуд,
ва адоват дар хонаи Худои ӯ ҳукмфармоист.
⁹ Онҳо, мисли айёми Ҷабъа,

ба умқи бадкирдорӣ расидаанд;
 Ё гуноҳи онҳоро ба ёд хоҳад овард,
 барои маъсияташон ҷазо хоҳад дод.
 10 Исроилро мисли ангуре дар биёбон пайдо
 кардам;
 падарони шуморо мисли навбари анҷир дар
 ибтидои он дидам;
 лекин онҳо ба Баал-Фаур омаданд, ва саргарми
 расвой шуданд,
 ва монанди маъшуқаҳошон нафратангез
 гардиданд.
 11 Ҷалоли Эфроим мисли мурғе парида хоҳад рафт:
 зоидаи, ҳомиладорӣ ва бордоршавӣ нахоҳад буд.
 12 Ҳатто агар фарзандони худро калон кунанд ҳам,
 онҳоро нобуд хоҳам кард, ба тавре ки одаме боқӣ
 нахоҳад монд;
 зеро ки вой бар ҳоли онҳо, вақте ки аз онҳо низ
 дур шавам.
 13 Эфроим, вақте ки дидам,
 мисли Сур дар мавзеи зебое ҷойгир шудааст;
 вале Эфроим писаронашро барои қотил берун
 хоҳад овард.
 14 Худовандо, ба онҳо ҳар чи медиҳӣ, бидеҳ:
 раҳими бачапарто ва пистонҳои хушк ба онҳо
 бидеҳ.
 15 Тамоми шарорати онҳо дар Чилчол аст,
 ки дар он ҷо Ман аз онҳо
 барои кирдорҳои бадашон нафрат намудаам;
 аз хонаи Худ онҳоро бадар хоҳам ронд;
 онҳоро дигар дӯст нахоҳам дошт;
 ҳамаи сарварони онҳо фитнагар мебошанд.
 16 Эфроим шикаст хӯрдааст; решаи онҳо хушк
 шудааст, —
 онҳо мева нахоҳанд дод; ҳатто агар зоянд ҳам,
 самари марғуби батни онҳоро хоҳам кушт.
 17 Худои ман онҳоро тарк хоҳад кард, чунки Ёро
 нашеданд;
 пас дар миёни халқҳо овора хоҳанд шуд.

БОБИ ДАҲУМ

Бе адолат наҷот нест.

10 Исроил токи сершохаест,
 ки меваи ба худаш муносибе меоварад;
 ба андозаи фаровонии меваи худ қурбонгоҳҳои
 зиёде сохтааст;
 баробари афзудани нозу неъматии заминаш
 сутунҳоро хубтар зебу зинат додаанд.
 2 Дили онҳо пур аз тамаллуқ аст,
 акнун гирифтори ҷазо хоҳанд шуд;
 Ё қурбонгоҳҳои онҳоро вайрон,
 ва сутунҳои онҳоро вожгун хоҳад кард.
 3 Зеро ки онҳо алҳол мегӯянд: «Мо подшоҳ
 надорем,
 чунки мо аз Худованд натарсидем,
 ва ин подшоҳ чӣ метавонад ба мо бикунанд?»
 4 Сухан мегӯянд, қасамҳои дурӯғ ёд мекунанд, аҳд
 мебанданд;

ва доварӣ мисли гиёҳи заҳрдор бар оғардҳои
 сахро гул мекунад.
 5 Аз боиси ғӯсолаи Байт-Овин
 сокинони Сомария ба ҳарос хоҳанд афтод,
 зеро ки қавмаш барои он мотам мегиранд,
 ва коҳинонаш барои ҷалоли он,
 ки аз он гирифта шудааст, ба ларза меоянд.
 6 Худи он низ ба Ашшур ҳамчун ҳадия
 ба подшоҳ бурда хоҳад шуд;
 Эфроим хичолат хоҳад кашид,
 ва Исроил аз дасисаҳои шарманда хоҳад гардид.
 7 Сомария ва подшоҳаш
 мисли кафке бар рӯи об нест хоҳанд шуд.
 8 Ва баландҳои Овин — ҷои гуноҳи Исроил —
 маҳв хоҳанд шуд;
 хору хас бар қурбонгоҳҳои онҳо хоҳад рӯид,
 ва онҳо ба кӯҳҳо хоҳанд гуфт:
 «Моро бипӯшонед», ва ба талҳо: «Бар мо
 биафтед».
 9 Аз айёми Ҷабъа гуноҳ кардай, эй Исроил;
 дар он ҷо онҳо истодагӣ карданд;
 ҷанг дар Ҷабъа ба муқобили ноинсофон ба онҳо
 нарасид.
 10 Бар тибқи иштиёқи Худ онҳоро ҷазо хоҳам дод,
 ва қавмҳо ба муқобили онҳо ҷамъ хоҳанд омад,
 ва онҳоро ба ду ҳалқаи юғ хоҳанд баст.
 11 Ва Эфроим ғуноҷини омӯхташудаест, ки
 хирманкӯбиро дӯст медорад,
 ва Ман юғро бар гардани зебои вай баста, бар
 Эфроим низ гузоштам,
 то ки Яҳудо шудгор кунад, ва Яъқуб барои худ
 мола намояд.
 12 Барои худ аз рӯи инсоф кишт кунед,
 ва бар тибқи марҳамат дарав намоед;
 киштзорро барои худ шудгор кунед,
 ва он гоҳ вақти он аст, ки Худовандро толиб
 шавед,
 то ки Ё омада, борони адолат бар шумо
 биборонад.
 13 Аммо шумо шароратро кишт кардед,
 ноинсофиро дарав намудед,
 меваи кизбро хӯрдед;
 зеро ки ту ба роҳи худ, ба анбӯҳи баҳодурони худ
 таваккал намудӣ.
 14 Ва ошӯбе дар миёни қавми ту хоҳад бархост,
 ва ҳамаи қалъаҳои валангор хоҳад шуд,
 мисли он ки Шалмон Байт-Арбилро дар рӯзи ҷанг
 валангор кардааст;
 модар бо фарзандонаш кушта пора-пора карда
 шудааст.
 15 Байт-Ил, ба сабаби шарорати бузурги шумо,
 ба шумо ҳамин тавр амал хоҳад кард;
 дар вақти шафақи субҳ подшоҳи Исроил ба
 ҳалокат хоҳад расид.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Дар бораи марҳамати бузурги Худо.

- 11 Вақте ки Исроил навчавоне буд, Ман ўро дўст доштам;
ва писари Худро аз Миср даъват намудам.
2 Ҳар қадар бештар онҳоро даъват мекарданд,
ҳамон қадар бештар аз пеши онҳо дур мерафтанд:
барои Баалҳо қурбонӣ мекарданд,
ва барои санамҳо бухур месӯзониданд.
3 Ва ҳол он ки Ман Эфроимро ба по хезонида ба роҳравӣ одат кунондам,
бар бозуҳоям ўро бардоштам,
вале онҳо надонистанд, ки Ман онҳоро шифо додаам.
4 Бо риштаҳои инсонӣ, бо танобҳои муҳаббат онҳоро пеш кашидам;
ва барояшон мисли касоне будам, ки юғро аз ҷоғашон боло мебардоранд;
ва навозишкорона ба вай хўрок меодам.
5 Ба замини Миср нахоҳад баргашт, вале Ашшур подшоҳи ўст;
зеро ки онҳо нахостанд рӯчўъ намоянд.
6 Ва шамшер дар шаҳрҳои чарх зад,
ва онҳоро ба сабаби дасисаҳои фурӯ бурд.
7 Ва қавми Ман ҳанўз моиланд, ки ба Ман осӣ шаванд;
ва ҳангоме ки онҳоро ба сӯи Худои Таоло даъват менамоянд,
онҳо бо якҷоягӣ баланд намешаванд.
8 Чӣ гуна туро таслим кунам, эй Эфроим?
Чӣ гуна туро бисупорам, эй Исроил?
Чӣ гуна туро мисли Адмо таслим кунам,
мисли Сабўим вожгун созам?
Дили Ман андаруни Ман вайрон шудааст,
риққатҳои Ман якбора ба чўш омадааст.
9 Бар ҳасби оташи ғзаби Худ амал нахоҳам кард,
ба маҳв кардани Эфроим шурўъ нахоҳам намуд;
зеро ки Ман Худо ҳастам ва на одамизод;
дар миёни ту Қуддус ҳастам;
ва дар авҷи ғзаб назди ту нахоҳам омад.
10 Худовандро онҳо пайравӣ хоҳанд кард;
Ў мисли шер наъра хоҳад зад;
вақте ки Ў наъра занад,
фарзандон аз он тарафи баҳр хоҳанд шитофт.
11 Мисли мурғон аз Миср,
ва мисли кабутарон аз замини Ашшур хоҳанд шитофт;
ва онҳоро дар хонаҳои ҷойгир хоҳам намуд,
меғўяд Худованд.
12 Маро Эфроим бо кизб,
ва Исроил бо макр ихота кардааст;
ва Яҳудо ҳанўз бо Худо,
бо Қуддуси амин саркашӣ мекунад.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Яъқуби сарқабил ба қавми худ намунаи ибрати ҳаётро нишон додааст.

- 12 Эфроим бод мепаймояд
ва аз паи боди шарқӣ медавад,
тамоми рўз кизб ва ситамро афзун мекунад;
ва онҳо бо Ашшур аҳд мебанданд,
ва равшан ба Миср бурда мешавад.
2 Ва Худованд бо Яҳудо низ талаш хоҳад кард,
ва Яъқубро бар тибқи роҳҳои ба ҷазо мустаҳиқ хоҳад кард;
ба ў мувофиқи аъмолаш подош хоҳад дод.
3 Дар шиками модар ў пошнаи бародари худро қапид;
ва дар авҷи қувваташ бо Худо гўштин гирифт.
4 Ва ў бо фаришта гўштин гирифта, ғолиб омад;
ў гирифта, пеши Худо тазаррўъ намуд;
дар Байт-Ил низ Худо ўро ёфт,
ва дар он ҷо бо ў гуфтугў кард.
5 Ва Худованд Худои лашкарҳост:
Худованд исми Ўст.
6 «Ту низ сўи Худои худ рӯчўъ намоя,
марҳамат ва инсофро риоят бикун,
ва ҳамеша ба Худои худ таваккал намоя».
7 Вай савдогарест, ки дар дасташ тарозуи макр мебошад,
ва ситамро дўст медорад.
8 Вале Эфроим меғўяд: «Дуруст аст, ки ман сарватдор шудаам,
барои худ молу мулк пайдо кардаам;
дар тамоми дороии ман ноинсофие ки гуноҳ бошад,
назди ман нахоҳанд ёфт».
9 Валекин Ман Худованд Худои ту аз замини Миср ҳастам;
боз туро мисли айёми ид дар хаймаҳо ҷойгир хоҳам кард.
10 Ва Ман ба анбиё сухан рондам,
ва рўъёҳоро афзун кардам,
ва ба воситаи анбиё масалҳоро ба кор бурдам.
11 Модоме ки Қилъод пур аз ҷафо гардидааст,
пас инҳо бар абас будааст;
дар Қилҷол онҳо говҳоро қурбонӣ мекарданд,
ва қурбонгоҳҳои онҳо мисли сангтўдаҳои назди оғардҳои саҳро буд.
12 Ва Яъқуб ба саҳрои Арам гурехт,
ва Исроил барои зан хизмат кард,
ва барои зан чўпонӣ намуд.
13 Ва Худованд ба воситаи набӣ Исроилро аз Миср берун овард,
ва ба воситаи набӣ ўро ниғаҳбонӣ намуд.
14 Эфроим хашми бағоят сахте ба вучуд овард, пас Худовандаш хуни варо бар вай боқӣ хоҳад гузошт,
ва нанги варо ба вай хоҳад баргардонид.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дар бораи ҳалокатоварии гуноҳ ва халосӣ ёфтан аз мамот.

13 Вақте ки Эфроим сухан меронд, Ҳама меларзиданд;
ӯ дар Исроил сарбаланд буд;
валекин аз боиси Баал гуноҳкор шуд, ва ба ҳалокат расид.

² Ва алҳол онҳо гуноҳҳои худро афзун мекунанд,
ва аз нуқраи худ барои худ бутҳо
ва санамҳоро мувофиқи фаҳмиши худ сохтаанд,
ки ҳамааш амали санъаткорон аст;
дар бораи онҳо мегӯянд: «Одамоне ки қурбонӣ
мекунанд, ғӯсолаҳоро мебӯсанд».

³ Бинобар ин онҳо мисли абри субҳ хоҳад буд,
ва мисли шабнаме ки зуд нест мешавад,
ва мисли коҳе ки бод аз хирман мебарад,
ва мисли дуде ки аз дудбаро баромада пароканда
мегардад.

⁴ Валекин Ман Худованд Худои ту аз замини Миср
ҳастам,
ва ту ғайр аз Ман худои дигарро нашинохтаи,
ва ғайр аз Ман наҷотдиҳандае нест.

⁵ Ман туро дар биёбон,
дар замини аз офтоб сӯхтае шинохтам.

⁶ Онҳо ба хубӣ чарида, сер шуданд;
ва чун сер шуданд, дилашон мағрур гардид,
ва ба ин сабаб Маро фаромӯш карданд.

⁷ Пас Ман барояшон мисли шер хоҳам буд, мисли
паланг дар сари роҳашон камин хоҳам гирифт.

⁸ Мисли хирсе ки аз бачаҳояш маҳрум шуда
бошад,

ба онҳо ҳамла хоҳам кард, ва сандуқи синаи
онҳоро хоҳам дарид,
ва мисли шер онҳоро дар он ҷо хоҳам хӯрд;
ҳайвоноти саҳро онҳоро хоҳанд дарид.

⁹ Худро ба ҳалокат расондай, эй Исроил,
зеро ки такягоҳи ту фақат дар Ман аст.

¹⁰ Пас кучост подшоҳи ту,
то ки туро дар тамоми шаҳрҳоят наҷот диҳад,
ва доварони ту, ки дар бораи онҳо гуфта будӣ:
«Подшоҳ ва сарварон ба ман бидеҳ?»

¹¹ Дар хашми худ подшоҳе ба ту додам,
ва дар ғзаби Худ ӯро гирифтаам.

¹² Гуноҳи Эфроим гиреҳ баста шудааст,
маъсияти ӯ маҳфуз мондааст.

¹³ Азоби зане ки мезояд, ба сари ӯ хоҳад омад; ӯ
писари бохирад нест,
вагар на дар вақти таваллуди тифлон бисъёр
даранг намекард.

¹⁴ Оё Ман онҳоро аз дӯзах раҳо хоҳам кард?
Ва онҳоро аз марг халосӣ хоҳам дод?
Вабоҳоят кучост, эй марг?
Тоунҳоят кучост, эй дӯзах?
Пушаймонӣ аз чашмони Ман ниҳон шудааст.

¹⁵ Агарчи ӯ дар миёни найзор мева медод,

боди шарқӣ хоҳад вазид,
яъне боди Худованд аз биёбон баланд хоҳад шуд,

—
ва манбаи ӯ хоҳад хушкид,
ва сарчашмаи ӯ валангор хоҳад гардид;
вай ганҷинаи тамоми асбоби гаронбаҳоро тороҷ
хоҳад кард.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Ба Худо рӯчӯъ кардани Исроил ва дар оянда ба
бузургӣ расидани вай.

14 Сомария маҳкум хоҳад шуд,
зеро ки ба муқобили Худои худ қиём
кардааст:

онҳо ба дами шамшер хоҳанд афтод.
тифлҳашон ба саҳра зада кушта хоҳанд шуд,
ва ҳомиладоронашон шикамчок хоҳанд гардид.

² Эй Исроил, сӯи Худованд Худои худ рӯчӯъ намо,
зеро ки ба сабаби гуноҳи худ пешпо хӯрдай.

³ Сухани тавбаро бо худ гирифта, сӯи Худованд
рӯчӯъ намоед;

ба ӯ бигӯед: «Ҳамаи гуноҳҳоро биомурз,
ва он чи некӯст, қабул намо;

ва мо, ба ҷои говҳо,
тазаррӯи лабони худро қурбонӣ мекунем.

⁴ Ашшур моро наҷот нахоҳад дод;
бар аспон савор нахоҳем шуд,
ва дигар ба амали дастҳои худ „худоҳои мо“
нахоҳем гуфт,

зеро ки ятим фақат дар Ту марҳамат хоҳад ёфт».

⁵ Муртадии онҳоро шифо хоҳам дод,
аз рӯи марҳамат онҳоро дӯст хоҳам дошт,
зеро ки ғзаби Ман аз онҳо дур шудааст.

⁶ Барои Исроил мисли шабнам хоҳам буд;
вай мисли савсан гул хоҳад кард,
ва мисли арзи Лубнон решаҳои худро хоҳад
давонид.

⁷ Навдаҳояш вусъат ёфта,
зебоии вай мисли дарахти зайтун,
ва накҳати вай мисли ҷангали Лубнон хоҳад шуд.

⁸ Онҳое ки зери сояи вай сокин буданд, баргашта,
гандумзорро аз нав зинда хоҳанд кард,
ва худашон мисли ток гул-гул хоҳанд шукуфт,
ва таърифашон мисли бӯи шароби Лубнон паҳн
хоҳад шуд.

⁹ Эфроим хоҳад гуфт: «Маро дигар бо бутҳо чӣ кор
аст?» —

Ман ӯро иҷобат намуда, ба ӯ назари нек хоҳам
кард;

Ман барояш мисли сарви сабзу хуррам хоҳам буд;
меваи ту аз Ман ёфт хоҳад шуд.

¹⁰ Касе ки ҳаким аст, бигзор ин чизҳоро фаҳм
кунад,

касе ки оқил аст, бигзор онҳоро дарк намояд,
зеро ки роҳҳои Худованд дуруст аст,
ва одилон дар онҳо қадамгузор мебошанд,
валекин гуноҳкорон дар онҳо пешпо мехӯранд.

ЮИЛ

БОБИ ЯКУМ

Ҳашарот мамлакатро валангор мекунад.

- 1 Каломи Худованд, ки бар Юил ибни Фатуил нозил шуд.
- 2 Инро бишнавед, эй пирон, ва гӯш андозед, эй ҳамаи сокинони замин!
Оё дар айёми шумо ва ё дар айёми падаронатон чизе мисли ин рӯй додааст?
- 3 Дар бораи он ба писарони худ ҳикоят кунед, ва писарони шумо — ба писарони худашон, ва писарони онҳо — ба насли дигар.
- 4 Он чи аз гозом * боқӣ монда буд, малах хӯрд, ва он чи аз малах боқӣ монда буд, елеқ * хӯрд, ва он чи аз елеқ боқӣ монда буд, ҳасил † хӯрд.
- 5 Бедор шавед, эй мастон, ва гирья кунед, ва фиғон кашед, эй ҳамаи майнӯшон, дар бораи шираи ангур, ки аз даҳонатон кашида гирифта шудааст!
- 6 Зеро ки халқи зуровар ва бешуморе ба замини ман ҳучум карданд; дандонҳои онҳо дандонҳои шер аст, ва дандонҳои осиеи онҳо — аз они модашер.
- 7 Токи маро валангор, ва анҷири маро нобуд карданд; пусти онро тамоман канда партофтанд; шоҳаҳои он сафед шудааст.
- 8 Мисли дӯшизае ки барои шавҳари ҷавонии худ палос пӯшида бошад, навҳа намо.
- 9 Ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтанӣ аз хонаи Худованд барҳам хӯрдааст; коҳинони хизматгузори Худованд мотам гирифтаанд.
- 10 Сахро тороч гардидааст, замин мотам гирифтааст, зеро ки гандум талаф шудааст, шираи ангур хушкидааст, зайтун пажмурда шудааст.
- 11 Зироаткорон ошуфта гардидаанд, тоқдорон навҳа карданд дар бораи гандум ва ҷав, зеро ки ҳосили сахро нобуд шудааст.
- 12 Ток хушкидааст, ва анҷир пажмурда шудааст; анор ва хурмо ва себ, ҳамаи дарахтони сахро хушкидааст, зеро ки шодмонӣ аз банӣ-одам ғоиб гардидааст.

† гозом; елеқ; ҳасил — номҳои кирмаки малах дар давраҳои нуногуни тараққӣ карда ба малахи калон табдил ёфтани он.

- 13 Палос пӯшида гирья кунед, эй коҳинон, навҳа намоед, эй хизматгузорони қурбонгоҳ, омада дар палос шабро гузаронед, эй хизматгузорони Худои ман!
Зеро ки ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтанӣ аз хонаи Худои шумо барҳам хӯрдааст.
- 14 Рӯза эълон кунед, маҷлис даъват намоед, пирон ва ҳамаи сокинони ин заминро ба хонаи Худованд Худои худ ҷамъ оваред, ва сӯи Худованд истиғоса баред.

Валангор шудани мамлакат — тимсоли рӯзи Худованд.

- 15 Вой бар он рӯз!
Зеро ки рӯзи Худованд наздик аст, ва мисли таҳлукае аз ҷониби Қодир хоҳад омад.
- 16 Оё озуқа дар пеши назари мо маҳв нашуд, ва шодию хурсандӣ — аз хонаи Худои мо?
- 17 Донаҳо дар таҳти кулӯхҳо пӯсид, маҳзанҳо ҳоли ва анборҳо хароб гардид, зеро ки гандум нобуд шудааст.
- 18 Чорпоён чӣ гуна фаръёд мезананд, ва рамаҳои говон чӣ гуна бетоқатӣ мекунанд, зеро ки чарогоҳе барояшон нест; рамаҳои гӯсфандон низ ба ҳоли табоҳ афтаданд.
- 19 Сӯи Ту, эй Худованд, мехонам, зеро ки оташ чарогоҳҳоро сӯзонидааст, ва аланга ҳамаи дарахтони саҳроро фуру бурдааст.
- 20 Чорпоёни сахро низ сӯи Ту нола мекунанд, зеро ки ҷуйҳои об хушкидааст, ва оташ чарогоҳҳоро сӯзонидааст.

БОБИ ДУЮМ

Таҷовузи душманон аз шимол.

- 2 Дар Сион шох навозед, ва дар кӯҳи муқаддаси Ман гулбонг занед, то ки ҳамаи сокинони ин замин ба ларза оянд, чунки рӯзи Худованд меояд, зеро ки наздик аст, —
- 2 Рӯзи торикӣ ва зулмот, рӯзи абр ва меғ, мисли шафақи субҳ, ки бар кӯҳҳо паҳн шуда бошад; қавми сершумор ва зӯровар, ки мисли онҳо аз азал набуд, ва баъд аз онҳо то абад нахоҳад буд.

3 Пеш аз онҳо оташ месӯзонад,
 ва баъд аз онҳо аланга фурӯ мебаррад;
 пеш аз онҳо боғи Адан аст,
 ва баъд аз онҳо — биёбони хароба;
 ва назди онҳо чизе боқӣ намемонад.
 4 Намуди онҳо мисли намуди аспон аст,
 ва онҳо мисли савораҳо метозанд.
 5 Мисли гулдур-гулдури аробаҳо бар қуллаи кӯҳҳо
 мерақсанд,
 мисли чарс-чарси алангаи оташе ки коҳро
 месӯзонад,
 мисли қавми зӯроваре ки барои ҷанг саф кашида
 бошанд.
 6 Аз дидори онҳо қавмҳо ба ларза меоянд;
 ранги ҳамаи рӯйҳо мепарад.
 7 Мисли паҳлавонон тохт меоваранд,
 мисли мардони ҷангӣ ба ҳисор мебароянд,
 ва ҳар яке бо роҳҳои худ равона мешаванд,
 ва ҷоддаҳои худро тағбир намедиҳанд.
 8 Ва якдигарро фишор намедиҳанд,
 ҳар яке бо роҳи худ равона мешаванд,
 ва бар найзаҳо меафтанд,
 лекин осебе намебинанд.
 9 Ба шаҳр ҳамла мекунанд,
 ба ҳисор тохт меоваранд,
 ба хонаҳо мебароянд,
 аз тирезаҳо мисли дузд дохил мешаванд.
 10 Пеш аз омаданшон замин ба ларза меояд,
 осмон ба ҳаяҷон меафтад,
 офтоб ва моҳ тира мешаванд,
 ва ситорагон дурашониҳои худро гум мекунанд.
 11 Ва Худованд овози Худро пеши лашкари Худ
 баланд мекунад,
 зеро ки ўрдугоҳи Ў бағоят азим аст,
 зеро ки иҷрокунандаи каломи Ў пуриқтидор аст;
 зеро ки рӯзи Худованд бузург ва бағоят сахмгин
 аст;
 ва кист, ки ба он тоб оварда тавонад?

Онҳое ки дар мамлакат боқӣ мондаанд,

ба тавба даъват карда мешаванд.

12 Вале алҳол низ Худованд мегӯяд:
 «Бо тамоми дили худ, бо рӯза ва гирья ва навҳа
 сӯи Ман рӯчӯъ намоед,
 13 Ва дилҳои худро чок кунед ва на либосҳои
 худро».
 Ва сӯи Худованд Худои худ рӯчӯъ намоед;
 зеро ки Ў карим ва раҳим,
 собир ва пур аз эҳсон аст,
 ва аз бадӣ пушаймон мешавад.
 14 Эҳтимол дорад, ки Ў боз пушаймон шавад,
 ва пас аз он баракате боқӣ бигузорад,
 яъне ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтанӣ
 барои Худованд Худои шумо.
 15 Дар Сион шох навозед,
 рӯза эълон кунед, маҷлис даъват намоед.

16 Қавмро ҷамъ кунед, ҷамоатро даъват намоед,
 пиронро фароҳам оваред, кӯдакон ва
 ширмаконро ҷамъ кунед;
 бигзор домод аз хучраи худ,
 ва арӯс аз чимилиқи худ берун ояд.
 17 Бигзор коҳинон, хизматгузори Худованд,
 дар миёни равоқ, ва қурбонгоҳ
 гирья кунанд ва бигӯянд:
 «Бар қавми Худ, эй Худованд, шафқат намо,
 ва мероси Худро ба нанг насупор,
 мабодо онҳо мавриди истехзои халқҳо гарданд;
 чаро дар миёни халқҳо бигӯянд,
 ки Худои онҳо кучост?»

Худованд ваъда медиҳад,

ки аз мусибатҳо озод кунад.

18 Ва он гоҳ рашки Худованд барои замини Ў хоҳад
 омад,
 ва Ў бар қавми Худ шафқат хоҳад кард.
 19 Ва Худованд иҷобат намуда, ба қавми Худ хоҳад
 гуфт:
 «Инак, Ман ба шумо гандум ва шираи ангур
 ва рағғани зайтун мефиристам,
 то ки аз он сер шавед;
 ва дигар шуморо дар миёни халқҳо нангин
 нахоҳам кард.
 20 Ва душманеро, ки аз шимол омадааст,
 аз шумо дур карда, ба замини хушк ва хароба
 хоҳам ронд:
 сафҳои пеши он рӯ ба баҳри шарқӣ,
 ва сафҳои охири он рӯ ба баҳри ғарбӣ хоҳад буд,
 ва бӯи бади он хоҳад баромад,
 ва тааффуни он баланд хоҳад шуд,
 зеро ки бисъёр бадӣ кардааст.
 21 Натарс, эй замин, шодӣ ва хурсандӣ намо,
 зеро ки Худованд бисъёр неки кардааст.
 22 Натарсед, эй чорпоёни саҳро,
 зеро ки чарогоҳҳо месабзад,
 дарахт меваи худро меоварад,
 анҷир ва ток қуввати худро нишон медиҳанд.
 23 Ва шумо, эй писарони Сион,
 дар Худованд Худои худ хурсандӣ ва шодӣ кунед,
 зеро ки Ў борони аввалинро ба шумо ба ҷадри
 даркорӣ медиҳад,
 ва борони аввалин ва охириро барои шумо
 мисли пештара меборонад.
 24 Ва хирманҳо аз ғалла пур хоҳад шуд,
 ва чархуштҳо аз шираи ангур ва рағғани зайтун
 лабрез хоҳад гардид.
 25 Ва барои солҳое ки малах,
 елеқ ва ҳасил ва гозом, яъне ўрдуи азими Ман,
 ки бар шумо фиристода будам, хўрдааст,
 ба шумо подош хоҳам дод.
 26 Ва шумо хўроки фаровон хўрда, сер хоҳед шуд,
 ва исми Худованд Худои худро,
 ки барои шумо корҳои аҷоиб кардааст,

мадҳ хоҳед гуфт,
ва қавми Ман то абад хиҷил нахоҳанд шуд.
27 Ва хоҳед донист, ки Ман андаруни Исроил мебошам,
ва Ман Худованд Худои шумо ҳастам,
ва дигаре нест,
ва қавми Ман то абад хиҷил нахоҳанд шуд.

Ваъдаи Рӯҳулқудс ва аломатҳои омадани дуюм.

28 Ва баъд аз он чунин воқеъ хоҳад шуд,
ки Ман Рӯҳи Худро бар тамоми башар хоҳам рехт,
ва писарони шумо ва духтарони шумо нубувват
хоҳанд намуд;
пирони шумо хобҳо хоҳанд дид,
ҷавонони шумо рӯъёҳо хоҳанд дид.
29 Ва дар он айём бар ғуломон
ва канизони шумо низ Рӯҳи Худро хоҳам рехт.
30 Ва дар осмон ва замин аломот зоҳир хоҳам
кард:
хун ва оташ ва сутунҳои дуд.
31 Офтоб ба торикӣ
ва моҳ ба хун табдил хоҳад ёфт,
пеш аз он ки рӯзи азим ва саҳмгини Худованд
фаро расад.
32 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд,
ки ҳар кӣ исми Худовандро бихонад,
наҷот хоҳад ёфт,
зеро ки дар кӯҳи Сион ва дар Ерусалим,
чунон ки Худованд гуфтааст,
наҷотёфтагон хоҳанд буд,
ва дар миёни боқимондагон касоне ки Худованд
онҳоро хондааст.

БОБИ СЕЮМ

Аз нав барқарор кардани Исроил ва доварӣ дар
водиҳои Еҳӯшофот.

3 Зеро ки инак, дар он айём ва дар он замон,
ҳангоме ки асирони Яҳудо ва Ерусалимро
баргардонида бошам,
2 Ман ҳамаи халқҳоро ҷамъ карда,
ба водиҳои Еҳӯшофот хоҳам овард,
ва дар он ҷо бар онҳо
барои қавми Худ ва мероси Худ — Исроил доварӣ
хоҳам намуд,
ки варо онҳо дар миёни халқҳо пароканда сохта,
замини Маро тақсим кардаанд,
3 Ва бар қавми Ман қуръа партофтаанд,
ва писареро дар ивази фоҳиша додаанд,
ва духтареро дар ивази шароб фурӯхтаанд,
то ки бинӯшанд.
4 Ва шумо низ, эй Сӯр ва Сидун ва ҳамаи
ноҳияҳои Фалиштӣ, дар ҳақиқи Ман чиҳо кардед?
Оё шумо мехоҳед Маро ба ҷазо мустаҳиқ намоед?
Ва агар шумо Маро ба ҷазо мустаҳиқ намоед, Ман
бо осонӣ ва ба зудӣ ҷазои шуморо ба саратон
хоҳам баргардонид.

5 Азбаски шумо нуқра ва тиллои Маро гирифтед,
ва беҳтарин колои гаронбаҳои Маро ба ҷасрҳои
худ даровардед,

6 Ва писарони Яҳудо ва писарони Ерусалимро ба
писарони юнониён фурӯхтед, то ки онҳоро аз
худудашон дур кунед, —

7 Инак, Ман онҳоро аз маконе ки онҳоро ба он ҷо
фурӯхтед, хоҳам бархезонид, ва ҷазои шуморо ба
саратон хоҳам баргардонид,

8 Ва писарону духтарони шуморо ба дасти
писарони Яҳудо хоҳам фурӯхт, то ки онҳоро ба
шабоиён, ба халқи дурдасте бифрӯшанд, зеро ки
Худованд гуфтааст.

9 Инро дар миёни халқҳо эълон кунед,
омодаи ҷанг шавед, паҳлавононро бархезонед;
бигзор ҳамаи мардони ҷангӣ бархоста, наздик
оянд.

10 Позаҳои худро барои шамшерҳо,
ва досколаҳои худро барои найзаҳо бишканед;
бигзор камқувват гӯяд: „Ман паҳлавон ҳастам“.

11 Шитоб намоед ва биёед, эй ҳамаи халқҳои гирду
атроф, ва ҷамъ шавед;
паҳлавонони Худро, эй Худованд, ба он ҷо фурӯд
овар.

12 Бигзор халқҳо бархоста, ба водиҳои Еҳӯшофот
биёянд,
зеро ки Ман дар он ҷо хоҳам нишаст,
то ки бар ҳамаи халқҳои гирду атроф доварӣ
намоям.

13 Досро ба кор андозед, зеро ки ҳосил расидааст;
биёед,
пахш кунед, зеро ки ангурдон пур шудааст,
чархуштҳо лабрез гардидааст, зеро ки шарорати
онҳо азим аст.

14 Издиҳомҳо, издиҳомҳо дар водиҳои доварӣ;
зеро ки рӯзи Худованд дар водиҳои доварӣ наздик
аст.

15 Офтоб ва моҳ тира мешаванд,
ва ситорагон дурахшонии худро гум мекунанд.

16 Ва Худованд аз Сион наъра мезанад,
ва аз Ерусалим овози Худро мебарорад,
ва осмону замин ба ларза меоянд;
вале Худованд паноҳгоҳ барои қавми Худ,
ва истеҳком барои банӣ-Исроил хоҳад буд.

Яҳудо то абад маскун хоҳад шуд.

17 Ва хоҳед донист, ки Ман Худованд Худои шумо
ҳастам,
ки дар кӯҳи муқаддаси Худ — Сион сукунат дорам;
ва Ерусалим муқаддас хоҳад буд,
ва бегонагон дигар аз он гузар нахоҳанд кард.

18 Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд,
ки аз кӯҳҳо оби ангур хоҳад ҷакид,
ва бар талҳо шир ҷорӣ хоҳад шуд,
ва ҳамаи рӯдхонаҳои Яҳудо пуроб хоҳанд гардид,
ва чашмае аз хонаи Худованд берун омада,
водиҳои Шиттимро сероб хоҳад кард.

19 Миср вайрона хоҳад шуд,

ва Адӯм ба биёбони хароба табдил хоҳад ёфт,
аз боиси зулме ки дар ҳаққи банӣ-Яҳудо карданд,
яъне хуни бегуноҳонро дар замини онҳо рехтанд.
²⁰ Валекин Яҳудо то абад маскун хоҳад шуд,

ва Ерусалим — то абадуддаҳр.
²¹ Ва Ман интиқоми хуни онҳоро, ки ҳанӯз
нагирифтаам, хоҳам гирифт,
ва Худованд дар Сион сукунат хоҳад дошт».

ОМУС

БОБИ ЯКУМ

Доварӣ бар халқҳои ҳамсоя.

1 Суханони Омӯс, ки аз ҷӯпонони Тақӯо буд, ва дар айёми Узиё, подшоҳи Яҳудо, ва дар айёми Ёробъом ибни Юош, подшоҳи Исроил, ду сол пеш аз заминчунбӣ, онҳоро дар бораи Исроил дар рӯъё дид.

² Ва гуфт:

Худованд аз Сион наъра мезанад, ва аз Ерусалим овози Худро мешунавонад, ва чарогоҳҳои ҷӯпонон мотам мегиранд, ва қуллаи Кармил хушк мешавад.

³ Худованд чунин мегӯяд: «Барои се ҷинояти Димишқ, ва барои чор ҷинояташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки Ҷильодро бо ғаллакӯбакҳои оҳанин кӯфтанд.

⁴ Ва оташе ба хонадони Ҳазоил хоҳам фиристод, ва қасрҳои Бин-Ҳададро фуру хоҳад бурд.

⁵ Ва ғалақаи Димишқро хоҳам шикаст, ва сокинонро аз водии Овин, ва дорандаи ҷубдасти салтанатро аз Байт-Адан маҳв хоҳам кард, ва қавми Арам ба Қир ба асирий хоҳанд рафт», мегӯяд Худованд.

⁶ Худованд чунин мегӯяд: «Барои се ҷинояти Ғазза, ва барои чор ҷинояташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки тамоми ҷамоатро ба асирий бурданд, то ки ба Адӯм таслим кунанд.

⁷ Ва оташе ба ҳисори Ғазза хоҳам фиристод, ва қасрҳои онро фуру хоҳад бурд.

⁸ Ва сокинонро аз Ашдӯд, ва дорандаи ҷубдасти салтанатро аз Ашқалӯн маҳв хоҳам кард, ва дасти Худро бар Эқрӯн хоҳам баргардонид, ва бақияи фалиштиён нест хоҳанд шуд», мегӯяд Худованд Худо.

⁹ Худованд чунин мегӯяд: «Барои се ҷинояти Сӯр, ва барои чор ҷинояташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки тамоми ҷамоати асиронро ба Адӯм таслим карданд,

ва аҳди бародариро ба ёд наоварданд.

¹⁰ Ва оташе ба ҳисори Сӯр хоҳам фиристод, ва қасрҳои онро фуру хоҳад бурд».

¹¹ Худованд чунин мегӯяд:

«Барои се ҷинояти Адӯм, ва барои чор ҷинояташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки бародари худро бо шамшер таъқиб кард, ва раҳму шафқати худро барҳам дод, ва хашмаш доимо шиддат меёфт, ва ғазаби худро ҳамеша нигоҳ медошт.

¹² Ва оташе ба Темон хоҳам фиристод, ва қасрҳои Басраро фуру хоҳад бурд».

¹³ Худованд чунин мегӯяд:

«Барои се ҷинояти банӣ-Аммӯн, ва барои чор ҷинояташон ғазабамро аз онҳо нахоҳам баргардонид, чунки занони ҳомилаи Ҷильодро шикамчок карданд,

то ки ҳудуди худро васеъ гардонанд.

¹⁴ Ва оташе дар ҳисори Рабба хоҳам дардод, ва қасрҳои онро дар миёни нидоҳои рӯзи корзор, дар тундбоди рӯзи тӯфон фуру хоҳад бурд.

¹⁵ Ва подшоҳи онҳо ба асирий хоҳад рафт, — вай, ва миронаш ҳамроҳи вай», мегӯяд Худованд.

БОБИ ДУЮМ

Давоми он.

2 Худованд чунин мегӯяд:

«Барои се ҷинояти Мӯоб, ва барои чор ҷинояташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки устухонҳои подшоҳи Адӯмро сӯзонида оҳак гардонид.

² Ва оташе ба Мӯоб хоҳам фиристод, ки қасрҳои Қаринутро фуру хоҳад бурд, ва Мӯоб дар миёни ғавғо ва нидоҳо ва садои шох хоҳад мурд.

³ Ва доварро аз даруни он маҳв хоҳам кард, ва ҳамаи миронашро ҳамроҳи вай хоҳам кушт», мегӯяд Худованд.

Доварӣ бар Яҳудо ва Исроил.

⁴ Худованд чунин мегӯяд:

«Барои се ҷинояти Яҳудо, ва барои чор ҷинояташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки шариати Худовандро тарк карданд, ва фароизи Уро риоя нанамуданд, ва бутҳои онҳо, ки падаронашон пайравӣ мекарданд, онҳоро дар иштибоҳ андохт.

⁵ Ва оташе ба Яҳудо хоҳам фиристод,

ки қасрҳои Ерусалимро фурӯ хоҳад бурд».

⁶ Худованд чунин мегӯяд:
«Барои се қинояти Исроил, ва барои чор қинояташ ғазабамро аз он нахоҳам баргардонид, чунки одилро ба нуқра, ва камбағалро дар ивази як чуфт кафш мефурӯшанд;

⁷ Муштоқи онанд, ки ғубори замин бар сари мискинон бошад,

ва бенавоёнро аз роҳ мезананд;
ва мард ва падараш назди як зан мераванд,
то ки исми қуддуси Маро беҳурмат кунанд;

⁸ Ва бар либосҳои гаравӣ назди ҳар қурбонгоҳ меёзанд,
ва шароби ҷазоёфтагонро дар хонаи Худои худ менӯшанд.

⁹ Ва ҳол он ки Ман амӯриёнро, ки мисли арзҳо баландқомат

ва мисли булутҳо бақувват буданд, пеши онҳо маҳв намудам;
ва меваи онҳоро аз боло ва решаҳои онҳоро аз поён нест кардам.

¹⁰ Ва Ман шуморо аз замини Миср берун овардам,
ва шуморо дар биёбон чил сол бурдам,
то ки замини амӯриёнро тасарруф намоед.

¹¹ Ва аз писарони шумо анбиёро,
ва аз ҷавонони шумо назиронро ба миён овардам.

Оё ҳамин тавр нест, эй банӣ-Исроил?» — мегӯяд Худованд.

¹² «Валекин шумо назиронро шароб нӯшонидед,
ва ба анбиё фармон дода, гуфтед, ки „нубувват накунад“.

¹³ Инак, Ман шуморо дар ҷое ки мебошед, фишор хоҳам дод,
чунон ки аробаи пур аз бандҳои гандум фишор медиҳад.

¹⁴ Ва барои тезрав ҷои гурез нахоҳад буд,
ва зӯрвар бо қуввати худ ғолиб нахоҳад шуд,
ва паҳлавон ҷонашро ба саломат нахоҳад бурд.

¹⁵ Ва камондор истодагӣ нахоҳад кард,
ва тезпо раҳо нахоҳад ёфт,
ва аспсавор ҷонашро ба саломат нахоҳад бурд.

¹⁶ Ва касе ки ҷасуртарини паҳлавонон бошад,
дар он рӯз бараҳна хоҳад гурехт»,
мегӯяд Худованд.

БОБИ СЕЮМ

Каломи Худованд дар ҳаққи тамоми хонадони Яъқуб.

3 Ин каломро бишнавед, ки Худованд дар ҳаққи шумо, эй банӣ Исроил, дар ҳаққи ҳар қабилае ки аз замини Миср берун овардам, ба забон ронда, гуфтааст:

² «Фақат шуморо Ман аз ҳамаи қабилаҳои замин шинохтам,

бинобар ин шуморо барои ҳамаи гуноҳотон ба ҷазо мустаҳиқ хоҳам кард.

³ Оё ду кас якҷоя роҳ мераванд,
бе он ки маслиҳатро ба як ҷо монда бошанд?

⁴ Оё шер дар қангал наъра мезанад, агар нахчире пеши вай набошад?

Оё шербача садояшро аз лонаи худ мебарорад,
агар сайде ба даст наоварда бошад?

⁵ Оё мурғ ба доми рӯи замин меафтад, агар тузоқе барои вай набошад?

Оё дом аз рӯи замин бардошта мешавад, агар чизе дар он наафта бошад?

⁶ Агар дар шаҳр шох навохта шавад, оё қавм ба изтироб намеоянд?

Агар бар шаҳр мусибате ояд, оё онро Худованд ба амал наовардааст?

⁷ Оре, Худованд Худо коре намекунад,
бе он ки сирри Худо ба бандагонаш анбиё ошкор созад.

⁸ Шер наъра задааст, — кист, ки ҳаросон нашавад?
Худованд Худо сухан рондааст, — кист, ки нубувват накунад?»

⁹ Бар қасрҳои Ашдуд ва бар қасрҳои замини Миср эълон намоед ва бигӯед:

«Бар кӯҳҳои Сомария ҷамъ шавед,
ва бетартибҳои зиёдеро, ки андаруни он аст,
ва ситамхоеро, ки дар миёни он аст, бубинед».

¹⁰ «Ва онҳо росткориро намедонанд»,
мегӯяд Худованд,
«самараи зулм ва торочро дар қасрҳои худ захира мекунад».

¹¹ Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд:
«Душман омада, дар гирдогирди замин ҷойгир хоҳад шуд;

ва шукӯҳи туро аз ту фурӯд хоҳад овард,
ва қасрҳои ту гирифтори тороч хоҳад шуд».

¹² Худованд чунин мегӯяд: «Чунон ки ҷупон ду соқи по ё нармаи гӯшро аз даҳони шер раҳо мекунад,

ончунон банӣ-Исроил, ки дар Сомария бар гӯшаи бистар
ва бар ҷоғаҳи димишқӣ ништастанд, раҳо хоҳанд шуд».

¹³ «Бишнавед ва ба хонадони Яъқуб шаҳодат диҳед»,

мегӯяд Худованд Худо, Худои лашкарҳо,

¹⁴ «Зеро дар рӯзе ки Ман Исроилро барои қиноятхояш ба ҷазо мустаҳиқ намоям,
барои қурбонгоҳҳои Байт-Ил низ ба ҷазо мустаҳиқ хоҳам намуд,

ва шохҳои қурбонгоҳ шикаста, бар замин хоҳад афтод.

¹⁵ Ва хонаи зимистониро бо якҷоягии хонаи тобистонӣ хароб хоҳам кард,

ва хонаҳои оҷ талаф хоҳад шуд,
ва хонаҳои бисъёр нест хоҳад гардид», мегӯяд Худованд.

БОБИ ЧОРУМ

Курбониҳои дар Байт-Ил овардашуда сабаби
ғазоби Худованд гардидааст.

4 «Ин каломро бишнавед, эй модаговони Бошон,
ки бар кӯҳи Сомария буда,
бенавоёнро зулм мекунед, камбағалонро ба танг
меоваред ва ба ӯғоёни худ мегӯед:
„Биёред, то ки бинӯшем!“

² Худованд Худо бо қудсияти Худ қасам хӯрдааст,
ки инак, айёме бар шумо меояд,
ки шуморо бо чангчаҳо хоҳанд кашид,
ва бақияи шуморо — бо қалмоқҳои моҳигирӣ.
³ Ва ҳар яке аз шумо аз рахнаи рӯ ба рӯяш берун
хоҳад рафт,
ва ҳарамсарои худро тарк хоҳад кард», мегӯяд
Худованд.

⁴ «Ба Байт-Ил биёед ва чиноят кунед,
ба Чилчол омада, чиноятро афзун намоед,
ва бомдодон курбониҳои худро биёред,
ва дар ҳар се рӯз — ушрҳои худро.

⁵ Ва аз хаамири туруш ҳадияи шукрона биёред,
ва ҳадияҳои ихтиёриро нидокунон эълон намоед,
зеро ки инро шумо, эй банӣ-Исроил, дӯст
медоред»,
мегӯяд Худованд Худо.

⁶ «Ва Ман низ тозагии дандонҳоро дар ҳамаи
шаҳрҳотон,
ва камии нонро дар ҳамаи маконҳотон ба шумо
додам,
валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Худованд.

⁷ «Ва Ман низ, вақте ки то дарав се моҳ монда буд,
боронро аз шумо боздоштам, ва бар як шаҳр
боронидам,
ва бар шаҳри дигар наборонидам;
як қитъаи саҳро шодоб гардид, ва қитъаи дигар,
ки борон бар он наборид, хушк шуд.

⁸ Ва аҳли ду-се шаҳр сӯи як шаҳр барои нӯшидани
об равона шуданд, вале сер нашуданд;
валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Худованд.

⁹ «Шуморо бо боди самум ва хушкой зарба задам;
аксари боғҳо ва тоқҳо ва дарахтони анҷир ва
зайтуни шуморо малах хӯрд;
валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Худованд.

¹⁰ «Ваборо аз қабиле он ки дар Миср воқеъ
шудааст, бар шумо фиристодам;
ҷавонони шуморо ба дами шамшер куштам,
дар сурате ки аспҳотон ба асирий афтод;
ва тааффуни ўрдуҳои шумо баромада, ба
димоғатон зад;
валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Худованд.

¹¹ «Андаруни шумо харобӣ ба амал овардам,
монанди харобие ки Худо дар Садум ва Амӯро
ба амал овардааст,
ва шумо мисли кундаи нимсӯхтае будед, ки аз
миёни оташ бароварда шуда бошад;
валекин сӯи Ман барнагаштед», мегӯяд Худованд,

¹² «Бинобар ин бо ту, эй Исроил, чунин амал хоҳам
кард;

ва азбаски бо ту чунин амал хоҳам кард, ту,
эй Исроил,
худро омода намо, ки бо Худои худ рӯ ба рӯ шавӣ».
¹³ Зеро, инак Ӯ, ки кӯҳҳоро ба вучуд овардааст
ва бодро офаридааст,
ва ба одамизод фикрҳои Худро хабар медиҳад,
рӯшноӣ ва зулмотро ба амал меоварад,
ва бар баландиҳои замин қадамгузор мешавад,
— Худованд Худои лашкарҳо исми Ӯст.

БОБИ ПАНЧУМ

Андӯҳи Худованд дар бораи Исроил.

5 Ин каломро, ки ман дар ҳаққи шумо, эй
хонадони Исроил, ҳамчун марсия ба забон
меронам, бишнавед:

² Дӯшизаи Исроил фурӯ ғалтидааст ва дигар
нахоҳад бархост;

бар замини худаш партофта шудааст,
ва касе нест, ки варо бархезонад.

³ Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд:
«Аз шаҳре ки бо ҳазор нафар берун меояд,
сад нафар барои хонадони Исроил боқӣ хоҳанд
монд,

ва аз шаҳре ки бо сад нафар берун меояд,
даҳ нафар боқӣ хоҳанд монд».

⁴ Зеро ки Худованд ба хонадони Исроил чунин
мегӯяд:

«Маро толиб бошед, ва хоҳед зист.

⁵ Вале Байт-Илро толиб набошед, ва ба Чилчол
наоед,

ва ба Беэр-Шобаъ нагузаред,
зеро ки Чилчол ба асирий хоҳад рафт,
ва Байт-Ил ба ҳечу пуч мубаддал хоҳад шуд».

⁶ Худовандро толиб бошед, ва хоҳед зист;
мабодо ғазоби Ӯ мисли оташ дар хонадони Юсуф
даргирифта,

варо фурӯ барад, ва касе набошад,
ки онро дар Байт-Ил хомӯш кунад.

⁷ Эй, ки инсофро ба явшон мубаддал менамоед,
ва адолатро бар замин мепартоед!

⁸ Ӯ, ки Парвин ва Ҷабборро офаридааст,
ва зулмотро ба субҳ табдил медиҳад,
ва рӯзро шаби торик мегардонад,
ва обҳои баҳрро даъват менамояд,
ва онҳоро бар рӯи замин мерезад, —
Худованд исми Ӯст.

⁹ Ӯ ҳалокатро бар зидди зӯровар қувват медиҳад,
ва ҳалокат ба қалъа дохил мешавад.

¹⁰ Аз касе ки дар маҳкама далел меоварад,
кароҳат доранд, ва аз шахси ростгӯй нафрат
мекунанд.

¹¹ Бинобар ин, азбаски бенаворо поймол кардед,
ва аз ғаллаи вай хироҷ гирифтед, —
хонаҳо аз санги тарошида хоҳед сохт,
вале дар онҳо сокин нахоҳед шуд;

токҳои дилпазир хоҳед парварид,
 вале шароби онҳоро нахоҳед нӯшид,
¹² Зеро медонам, ки қиноятҳои шумо чӣ қадар
 бисъёр,
 ва гуноҳҳои шумо чӣ қадар азим аст:
 шахси одилро ба танг меоваред, ришва мегиред,
 ва нисбат ба камбағалон дар маҳкама қачқорӣ
 мекунад.
¹³ Бинобар ин шахси бохирад дар ин замон хомӯш
 мемонад,
 зеро ки замони бад аст.
¹⁴ Некиро толиб бошад, на бадири, то ки зист
 кунед;
 ва он гоҳ Худованд Худои лашкарҳо бо шумо хоҳад
 буд, чунон ки мегӯед.
¹⁵ Аз бадӣ нафрат кунед ва некиро дӯст доред,
 ва инсофро дар маҳкама аз нав барқарор намоед;
 шояд Худованд Худои лашкарҳо бар бақияи Юсуф
 марҳамат кунад.

Рӯзи Худованд.

¹⁶ Бинобар ин Худованд Худо, Худои лашкарҳо
 чунин мегӯяд:
 «Дар ҳамаи майдонҳо навҳа хоҳад буд,
 ва дар ҳамаи кӯчаҳо хоҳанд гуфт: „Ҳайҳот! Ҳайҳот!“
 Ва зироаткорро барои мотам гирифтани,
 ва навҳагаронро барои навҳа кардан хоҳанд хонд.
¹⁷ Ва дар ҳамаи токзорҳо навҳа хоҳад буд,
 зеро ки Ман андаруни ту хоҳам гузашт», мегӯяд
 Худованд.
¹⁸ Вой ба ҳоли муштоқони рӯзи Худованд!
 Ин рӯзи Худованд ба шумо барои чӣ лозим аст?
 Он торикист ва на рӯшноӣ.
¹⁹ Мисли ин ки касе аз шер гурехта,
 ба хирс дучор шавад, ва ба хона даромада,
 дасташро ба девор бимонад, ва море ӯро бигазад.
²⁰ Охир, рӯзи Худованд торикист ва на рӯшноӣ,
 ва тирагист, ва дурахше дар он нест.

Қурбониҳо бидуни адолати ҳақиқӣ — қабохат аст пеши Худованд.

²¹ «Ман аз идҳои шумо кароҳат ва нафрат дорам,
 ва қурбониҳои шуморо дар маҷлисҳои қавматон
 қабул нахоҳам кард.
²² Ҳатто агар қурбониҳои сӯхтани ва ҳадияҳои
 ордии худро барои Ман биёред,
 онҳо дилхоҳи Ман нахоҳад буд,
 ва ба қурбонии шукронаи говони парвории шумо
 назар нахоҳам андохт.
²³ Ғавғои сурудҳои худро аз Ман дур кун,
 ва навозиши барбатҳои туро Ман гӯш нахоҳам
 кард.
²⁴ Бигзор инсоф мисли об,
 ва адолат мисли наҳри бепоён чӯш зада қорӣ
 гардад!
²⁵ Оё шумо, эй хонадони Исроил,
 дар биёбон дар зарфи чил сол қурбониҳо

ва ҳадияҳо барои Ман овардед?
²⁶ Балки Сиккути малики худ ва Кийюни бути худ,
 яъне кавкаби худоёни худро,
 ки барои худ сохта будед, бардошта гаштед.
²⁷ Ва шуморо Ман ҷалои ватан карда,
 ба он тарафи Димишқ хоҳам ронд»,
 мегӯяд Худованд,
 ки Худои лашкарҳо исми Ӯст.

БОБИ ШАШУМ

Вой ба ҳоли онҳое ки дар Сион бепарво мебошанд.

6 Вой ба ҳоли онҳое ки дар Сион бепарво
 ва дар кӯҳи Сомария дилпур мебошанд, —
 ин нақибони халқи хучиста,
 ки хонадони Исроил назди онҳо меоянд!
² Ба Кална убур намоед ва бубинед,
 ва аз он ҷо ба Ҳамоти бузург биравед,
 ва ба Ҷати фалиштиён фуруд оед:
 оё онҳо аз ин мамлакатҳо беҳтаранд?
 Оё ҳудуди инҳо аз ҳудуди шумо зиёдтар аст?
³ Онҳое ки рӯзи бадро дур меандозанд,
 ва ҳокимияти ситамро наздик меоваранд;
⁴ Онҳое ки бар ҷоғаҳои оҷ мехобанд,
 ва бар бистарҳои худ меёзанд,
 ва барраҳои фарбеҳро аз миёни рама
 ва гӯсолаҳоро аз пеши охур гирифта мехӯранд;
⁵ Онҳое ки бо навозиши барбат месароянд,
 ба гумони он ки мисли Довуд барои худ асбоби
 мусикӣ ихтироъ мекунад;
⁶ Онҳое ки аз косаҳо шароб менӯшанд,
 ва худро бо рағанҳои беҳтарин
 тадҳин менамоёнд,
 ва дар бораи шикасти Юсуф
 афсӯс намехӯранд, —
⁷ Бинобар ин онҳо акнун дар сари асирон ба
 асирий хоҳанд рафт,
 ва шавқуни айёшон хотима хоҳад ёфт.
⁸ Худованд Худо ба Зоти Худ қасам мехӯрад,
 ва Худованд Худои лашкарҳо мегӯяд:
 «Ман аз ифтихори Яъқуб кароҳат дорам,
 ва аз қасрҳои ӯ нафрат менамоём,
 ва шаҳрро бо ҳар чи дар он аст, таслим хоҳам
 кард».
⁹ Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар даҳ одам дар
 як хона боқӣ монда бошанд, онҳо низ хоҳанд мурд.
¹⁰ Ва ҳангоме ки варо хешованди вай ва
 сӯзонандаи вай бардорад, то ки устухонҳоро аз
 хона берун оварад, ва ба касе ки дар як гӯшаи хона
 бошад, бигӯяд: «Оё боз касе бо ту ҳаст?», вай ҷавоб
 хоҳад дод: «Ҳеҷ кас нест»; ва ӯ хоҳад гуфт: «Хомӯш
 бош! — то ки исми Худованд зикр карда нашавад».
¹¹ Зеро инан, Худованд амр мефармояд, ва хонаи
 калон гард-гард мешавад, ва хонаи хурд —
 пора-пора.
¹² Оё аспон бар сахра метозанд?
 Оё онро бо говҳо шудгор кардан мумкин аст?

Зеро ки шумо инсофро ба гиёҳи захрдор табдил додаед,

ва самари адолатро — ба явшон.

¹³ Шумо, ки аз ночизе шод мешавед ва мегӯед: «Оё бо қуввати худ шохҳо барои худ ба даст наовардем?» —

¹⁴ «Инак Ман», мегӯяд Худованд Худои лашкарҳо, «халқеро бар зидди шумо, эй хонадони Исроил, бармеангезам, ва шуморо аз даромадгоҳи Ҳамот то наҳри Аробо ба танг хоҳанд овард».

БОБИ ҲАФТУМ

Се рӯё дар бораи довари оянда бар Исроил.

7 Худованд Худо ба ман чунин рӯёро намоён кард, ва инак, дар ибтидои рӯидани алафи бевақтӣ Ӯ малахро ба вучуд овард, ва ин алафе буд баъд аз даравидани алафи подшоҳ.

² Ва ҳангоме ки вай алафи заминро хӯрда тамои кард, ман гуфтам:

«Худоё Худовандо! Лутфан, марҳамат намо!

Чӣ гуна Яъқуб қомат рост кунад? Вай бағоят хурд аст».

³ Худованд аз ин пушаймон гардид.

«Ин тавр нахоҳад шуд!» — гуфт Худованд.

⁴ Худованд Худо ба ман чунин рӯёро намоён кард, ва инак Худованд Худо оташро хонд, ки доварӣ намояд, ва вартаи азимро фуру бурд, ва қитъаи саҳроро сӯзонид.

⁵ Ва ман гуфтам:

«Худоё Худовандо! Лутфан, боздор!

Чӣ гуна Яъқуб қомат рост кунад? Вай бағоят хурд аст».

⁶ Худованд аз ин пушаймон гардид.

«Ин тавр низ нахоҳад шуд!» — гуфт Худованд Худо.

⁷ Ба ман чунин рӯёро намоён кард, ва инак Худованд бар девори амӯдӣ истода буд, ва шоқуле дар дасташ буд.

⁸ Ва Худованд ба ман гуфт: «Эй Омӯс, чӣ мебинӣ?» Гуфтам: «Шоқуле». Ва Худованд гуфт:

«Инак, шоқуле дар миёни қавми Худ Исроил мегузорам, ва дигар аз гуноҳшон гузарой нахоҳам кард.

⁹ Ва баландиҳои Исҳоқ валангор, ва қудсҳои Исроил хароб хоҳад шуд, ва бар хонадони Ёробъом бо шамшер қиём хоҳам кард».

Коҳини Байт-Ил Омӯсро пеши подшоҳ айбдор мекунад.

¹⁰ Ва Амасьё, коҳини Байт-Ил, назди Ёробъом, подшоҳи Исроил, кас фиристод, то бигӯяд: «Омӯс дар миёни хонадони Исроил бар зидди ту ошӯб меандозад; замин наметавонад ҳамаи суханони ўро гунҷоиш диҳад;

¹¹ Зеро ки Омӯс чунин мегӯяд: „Ёробъом ба дами шамшер хоҳад мурд, ва Исроил аз замини худ ба асирий бурда хоҳад шуд“».

¹² Ва Амасьё ба Омӯс гуфт: «Эй вали! Рафта ба замини Яхудо бигрез, ва дар он ҷо нон бихӯр, ва дар он ҷо нубувват намо;

¹³ Валекин дар Байт-Ил дигар нубувват накун, зеро ки қудси подшоҳ аст он, ва хонаи салтанат аст он».

¹⁴ Ва Омӯс ҷавоб гардонда, ба Амасьё гуфт: «Ман на набӣ ҳастам ва на писари набӣ, балки рамабон будам ва дарахтони чумизро мечӯстам.

¹⁵ Ва Худованд маро аз хизмати гӯсфандон гирифт, ва Худованд ба ман гуфт: „Рафта, ба қавми Ман Исроил нубувват намо“.

¹⁶ Ва акнун каломи Худовандро бишнава: ту мегӯӣ: „Дар ҳаққи Исроил нубувват накун ва дар ҳаққи хонадони Исҳоқ суҳан нарон“.

¹⁷ Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: „Зани ту дар шаҳр гирифтори зино хоҳад шуд, ва писарону духтарони ту ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва замини ту бо риштаи андоза тақсим карда хоҳад шуд, ва ту бар замини нопок хоҳӣ мурд, ва Исроил аз замини худ ба асирий бурда хоҳанд шуд“».

БОБИ ҲАШТУМ

Сабади пур аз мевачот — аломати заволи наздики Исроил.

8 Худованд Худо ба ман чунин рӯёро намоён кард, ва инак, сабаде пур аз мевачот.

² Ва Ӯ гуфт: «Эй Омӯс, ту чӣ мебинӣ?» Гуфтам: «Сабаде пур аз мевачот». Ва Худованд ба ман гуфт: «Заволи қавми Ман Исроил фаро расидааст; дигар аз гуноҳшон гузарой нахоҳам кард.

³ Ва сурудҳои қаср дар он рӯз ба навҳа табдил хоҳад ёфт», мегӯяд Худованд Худо, «лошаҳо бисъёр хоҳад шуд, ва дар ҳар ҷо онҳоро хомӯшона берун хоҳанд партофт».

⁴ Инро бишнавед, эй муштоқони поймол кардани мискинон ва маҳв сохтани бенавоёни замин,

⁵ Ки мегӯед:

«Навмоҳ кай мегузарад, то ки ғалларо бифрӯшем; ва шанбе кай мегузарад, то ки анборҳои ғалларо бикшоем,

вазро кам ва қиматро зиёд кунем, ва бо тарозуи нодуруст фиреб диҳем,

⁶ Бенавоёнро ба нуқра, ва мискинонро дар ивази як ҷуфт кафш бихарем, ва пасмондаи ғалларо бифрӯшем».

⁷ Худованд ба ифтихори Яъқуб қасам хӯрдааст: «Ҳеч яке аз аъмоли онҳоро ҳаргиз фаромӯш нахоҳам кард!

⁸ Оё ба ин сабаб замин ба ҷунбиш нахоҳад омад, ва ҳар сокини он мотам нахоҳад гирифт? Ва он сар то сараш мисли наҳр баланд хоҳад шуд, ва мисли даръеи Нили Миср туғён хоҳад кард ва фуру хоҳад нишаст».

⁹ «Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд», мегӯяд Худованд Худо,
«ки ғуруби офтобро дар нисфи рӯз ба амал хоҳам овард,
ва заминро дар айни рӯзи равшан торик хоҳам кард.

¹⁰ Ва идҳои шуморо ба мотам,
ва ҳамаи сурудҳои шуморо ба навҳа табдил хоҳам дод,

ва бар ҳар камар палос,
ва бар ҳар сар бемӯй хоҳам овард,
ва инро мисли мотами фарзанди ягона,
ва охирашро мисли рӯзи талх хоҳам гардонид.

¹¹ Инак айёме меояд», мегӯяд Худованд Худо,
«ки гуруснагӣ бар замин хоҳам фиристод, —
аммо на гуруснагӣ аз нон ва на ташнагӣ аз об,
балки аз шунидани суханони Худованд.

¹² Ва аз баҳр то баҳр,
ва аз шимол то шарқ ҳаракат хоҳанд кард:
гаштугузор намуда, каломи Худовандро ҷустуҷӯ
хоҳанд кард,
вале онро нахоҳанд ёфт.

¹³ Дар он рӯз дӯшизағони соҳибҷамол
ва ҷавонон аз ташнагӣ беҳуш хоҳанд шуд;

¹⁴ Онҳое ки ба гуноҳи Сомария қасам хӯрда,
мегӯянд: „Ба ҳаёти худои ту, эй Дон!“
ва „Ба ҳаёти худои Беэр-Шобаъ!“, —
фурӯ хоҳанд ғалтид ва дигар нахоҳанд бархост».

БОБИ НҶҲУМ

Нубуввати охирин дар бораи парокандагӣ.

9 Худовандро дидам, ки назди қурбонгоҳ истода
буд, ва гуфт:

«Сарҳои сутунҳоро бизан, то ки остонаҳо ба ларза
ояд,

ва онҳоро бар сари ҳама бишкан, ва
боқимондагонро Ман ба дами шамшер хоҳам
кушт:

гурезпое аз онҳо нахоҳад гурехт,
ва наҷотталабе аз онҳо наҷот нахоҳад ёфт.

² Агар дӯзахро раҳна карда фурӯд оянд,
дасти Ман онҳоро аз он ҷо хоҳад гирифт;
ва агар ба осмон сууд кунанд,
онҳоро аз он ҷо фурӯд хоҳам овард.

³ Ва агар дар қуллаи Кармил пинҳон шаванд,
онҳоро аз он ҷо ҷустуҷӯ намуда, хоҳам гирифт;
ва агар аз пеши назарам дар қатри баҳр руст
шаванд,

дар он ҷо морро амр хоҳам фармуд, ки онҳоро
бигазад.

⁴ Ва агар пешопеши душманони худ ба асири
бираванд,

дар он ҷо шамшерро амр хоҳам фармуд, ки
онҳоро бикушад,
ва Ман чашми Худо бар онҳо барои бадӣ хоҳам
нигаронид, ва на барои некӣ».

⁵ Ва Худованд Худои лашкарҳо чун ба замин
бирасад,
он гудохта мешавад, ва ҳамаи сокинонаш мотам
мегиранд,

ва он сар то сараш мисли наҳр баланд мешавад,
ва мисли даръеи Нили Миср фурӯ менишинад.

⁶ Ҷӯшқҳои Худо дар осмон бино кардааст,
ва гунбази Худо бар замин барпо намудааст;
Ҷӯшқҳои баҳрро даъват мекунад,
ва онҳоро бар рӯи замин фурӯ мерезад;
исми Ӯ Худованд аст.

⁷ «Оё шумо, эй бани-Исроил,
барои Ман мисли писарони ҳабашиён нестед?»
— мегӯяд Худованд. —

«Оё Исроилро аз замини Миср, ва фалиштиёнро
аз Кафтӯр,

ва арамиёнро аз Қир берун наовардам?

⁸ Инак, чашмони Худованд Худо бар мамлақати
гуноҳкор аст,

ва Ман онро аз рӯи замин маҳв хоҳам кард;
аммо хонадони Яъқубро қуллиятан талаф нахоҳам
кард», мегӯяд Худованд.

⁹ «Зеро инак, Ман амр хоҳам фармуд,
ва хонадони Исроилро дар миёни ҳамаи халқҳо
хоҳам бехт,

чунон ки ғалла дар ғалбер бехта мешавад,
ва сангчае бар замин намеафтад.

¹⁰ Ҳамаи гуноҳкорони қавми Ман ба дами шамшер
хоҳанд мурд,

яъне онҳое ки мегӯянд: „Ин офат ба мо нахоҳад
расид ва ба сари мо нахоҳад омад“.

Аз нав барқарор кардани салтанати Довуд.

¹¹ Дар он рӯз Ман хаймаи Довудро, ки фурӯ
ғалтидааст,

аз нав барпо хоҳам намуд, ва раҳнаҳояшро
таъмир хоҳам кард,

ва харобиҳояшро аз нав барқарор хоҳам намуд,
ва онро мисли айёми қадим бино хоҳам кард,

¹² То ки онҳо бақияи Адӯм ва ҳамаи халқҳоеро,
ки исми Ман бар онҳо ниҳода шудааст,
тасарруф намоянд», мегӯяд Худованд, ки инро ба
амал меоварад.

¹³ «Инак, айёме меояд», мегӯяд Худованд,
«ки шудгоркунанда ба даравгар дучор хоҳад омад,
ва пахшкунандаи ангур — ба коранда;
ва кӯҳҳо шираи ангурро хоҳад чаконид,
ва бар ҳамаи теппаҳо шир ҷорӣ хоҳад шуд.

¹⁴ Ва асирони қавми Худ Исроилро хоҳам
баргардонид,

ва онҳо шаҳрҳои валангоршударо бино карда,
дар онҳо сокин хоҳанд шуд, ва тоқҳо шинонда,
шароби онҳоро хоҳанд нӯшид, ва боғҳо парвариш
намуда,

меваи онҳоро хоҳанд хӯрд,

¹⁵ Ва Ман онҳоро дар заминашон хоҳам шинонд,
ва онҳо дигар аз заминашон,
ки ба онҳо додаам, канда нахоҳанд шуд»,

мегӯяд Худованд Худои ту.

УБАДЪЁ

БОБИ ЯКУМ

Зиллати Адӯм.

1 Рӯъёи Убадъё.
Худованд Худо дар бораи Адӯм чунин мегӯяд:
«Хабаре аз ҷониби Худованд шунидам,
ки қосиде назди халқҳо фиристода шудааст:
„Бархезед, ва бар зидди вай барои ҷанг бархезем“.
2 Инак, Ман туро дар миёни халқҳо аз ҳама хурд
гардонидам,
ва ту бағоят манфур ҳастӣ.
3 Такабури дилат туро фирефта кардааст;
ту, ки дар шикофҳои саҳра сокин ҳастӣ,
ва масканат дар макони баланд аст,
дар дили худ мегӯӣ: „Кист, ки маро ба замин фурӯд
оварад?“
4 Агарчи ту худро мисли уқобе баланд мекунӣ, ва
лонаи худро дар миёни ситорагон месозӣ,
Ман туро аз он ҷо фурӯд хоҳам овард, мегӯяд
Худованд.
5 Агар дуздон ё ғоратгарон шаб назди ту
меомаданд, —
ту чӣ гуна валангор шудай! —
онҳо, охир, фақат он қадар, ки барояшон кифоят
бошад, медуздиданд;
агар ангурчинон назди ту меомаданд,
онҳо, охир, баъзе шингилҳоро боқӣ мегузоштанд.
6 Неъматҳои Эсов чӣ гуна кофтуков,
ва ганҷҳои ниҳонии ӯ чӣ гуна ошкор карда
шудааст!
7 Ҳамаи иттифоқчиёнат туро то сарҳад бадар
ронданд;
хайрхоҳонат туро дар иштибоҳ андохта,
бар ту ғолиб омаданд;
хӯрандагони нонат доме дар таги ту ниҳоданд, ва
дар ҳаққи ту мегӯянд:
„Хираде дар онҳо нест!“
8 Дар он рӯз, охир, мегӯяд Худованд,
Ман ҳақимонро дар Адӯм,
ва хирадро аз кӯҳи Эсов маҳв хоҳам кард.
9 Ва баҳодурони ту, эй Темон, ба ҳарос хоҳанд
афтод,
то ки ҳар яке аз кӯҳи Эсов аз куштор несту нобуд
гардад.

Гуноҳи азими Адӯм.

10 Аз боиси зулме ки ту дар ҳаққи бародарат Яъқуб
кардай,

хиҷолат туро хоҳад пӯшонид,
ва ту ба сурати абадӣ маҳв хоҳӣ шуд.
11 Дар он рӯзе ки ту дар рӯ ба рӯ меистодӣ,
дар он рӯзе ки бегонагон дороии ӯро тороҷ
мекарданд,
ва аҷнабиён ба дарвозаҳои ӯ дохил мешуданд,
ва дар ҳаққи Ерусалим қуръа мепартофтанд, ту
низ мисли яке аз онҳо будӣ.
12 Рӯзи бародари худро, рӯзи шикасти ӯро тамошо
накун,
ва дар ҳаққи банӣ-Яҳудо дар рӯзи ҳалокати онҳо
шодӣ нанамо,
ва дар рӯзи мусибат даҳон ба лоф накушо.
13 Ба дарвозаи қавми Ман дар рӯзи ҳалокаташон
дохил нашав,
ту низ дар рӯзи ҳалокаташон бадбахтии онҳоро
тамошо накун,
ва дар рӯзи ҳалокаташон ба дороии онҳо даст
дароз накун.
14 Ва дар сари чорраҳа наист,
то ки гурезаҳои онҳоро несту нобуд кунӣ;
ва боқимондагони онҳоро дар рӯзи мусибат
таслим накун.

Адӯм дар рӯзи Худованд.

15 Зеро ки рӯзи Худованд бар ҳамаи халқҳо наздик
аст:
чунон ки ту амал кардай, ончунон ба ту амал
карда хоҳад шуд;
подоши ту бар сарат хоҳад баргашт.
16 Зеро, чунон ки бар кӯҳи муқаддаси Ман
нӯшидаед,
ончунон ҳамаи халқҳо ҳамеша хоҳанд нӯшид,
ва нӯшида, фурӯ хоҳанд бурд,
ва тавре хоҳанд шуд, ки гӯё мутлақо мавҷуд
набуданд.

Наҷот бар кӯҳи Сион.

17 Вале бар кӯҳи Сион наҷот хоҳад буд,
ва он муқаддас хоҳад шуд;
ва хонадони Яъқуб мероси худро тасарруф хоҳанд
кард.
18 Ва хонадони Яъқуб оташ, ва хонадони Юсуф
аланга,
ва хонадони Эсов коҳ хоҳанд буд,
ва дар дохили онҳо даргирифта, онҳоро хоҳанд
сӯзонид,
ва бақияе аз хонадони Эсов нахоҳад монд,

зеро ки инро Худованд гуфтааст.
¹⁹ Ва аҳли ҷануб кӯҳи Эсовро,
ва аҳли пастӣ замини фалиштиёнро тасарруф
хоҳанд кард;
ва саҳрои Эфроим ва саҳрои Сомарияро тасарруф
хоҳанд кард;
ва Биньёмин — Ҷилъодро.

²⁰ Ва асирони ин лашкари банӣ-Исроил замини
канъониёнро то Сорфат тасарруф хоҳанд кард,
ва асирони Ерусалим, ки дар Сефорад мебошанд,
шаҳрҳои ҷанубиро тасарруф хоҳанд кард.
²¹ Ва наҷотдиҳандагон ба кӯҳи Сион хоҳанд
баромад,
то ки бар кӯҳи Эсов доварӣ кунанд;
ва малакут аз они Худованд хоҳад шуд».

ЮНУС

БОБИ ЯКУМ

Даъват шудани Юнус.

1 Ва каломи Худованд ба самъи Юнус ибни Амитай расид, ки мегуфт:
 2 «Бархез, ба Нинве — шаҳри бузург — бирав ва дар он мавъиза намо, зеро ки бадкорию онҳо то ба пеши Ман баромадааст».

Гурехтани Юнус. Тӯфони бузурге бар баҳр.

3 Ва Юнус бархост, то ки аз пеши Худованд ба Таршиш бигрезад; ва ба Ёфӯ омада, киштие ёфт, ки ба Таршиш рафтани буд, ва киропулии онро дода, савор шуд, то ки ҳамроҳи онҳо аз пеши Худованд ба Таршиш биравад.

4 Вале Худованд боди тунде бар баҳр бархезонд, ва тӯфони бузурге дар баҳр ба амал омад, ва киштӣ ба шикастан наздик буд.

5 Ва маллоҳон ба ҳарос афтода, ҳар яке ба худои худ истиғоса менамуданд, ва асбобу анҷомеро, ки дар киштӣ буд, дар баҳр мепартофтанд, то ки бори худро сабук кунанд; аммо Юнус ба таҳхонаи сафина фуromaда, дароз кашид, ва хоби сахташ бурд.

6 Ва сардори киштӣ назди ӯ омада, ба ӯ гуфт: «Туро чӣ шудааст, ки хобидай? Бархез, Худои худро бихон; шояд, Худо моро ёд кунад, ва мо ба ҳалокат нарасем».

7 Ва ба яқдигар гуфтанд: «Биёед, қуръа партоем, то бидонем, ки аз боиси кӣ ин офат ба мо расидааст». Ва қуръа партофтанд, ва қуръа ба номи Юнус афтод.

8 Он гоҳ ба ӯ гуфтанд: «Ба мо бигӯ, ки аз боиси кӣ ин офат ба мо расидааст? Касбу кори ту чист, ва аз кучо меой? Диёри ту кучост, ва аз кадом қавм ҳастӣ?»

9 Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Ман ибрӣ ҳастам, ва аз Худованд Худои осмон, ки баҳр ва хушкиро офаридааст, метарсам».

10 Ва он одамон сахт ҳаросон шуда, ба ӯ гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки кардӣ?» Зеро он одамон донистанд, ки ӯ аз пеши Худованд гурехтааст, чунон ки худаш ба онҳо баён намуд.

11 Ва ба ӯ гуфтанд: «Бо ту чӣ кунем, то ки баҳр барои мо сокит шавад?» Зеро ки баҳр беш аз пеш мехурӯшид.

Юнус дар баҳри хурӯшон андохта шуд.

12 Он гоҳ ӯ ба онҳо гуфт: «Маро бардошта, дар баҳр андозед, — ва баҳр барои шумо сокит хоҳад шуд, зеро ман медонам, ки аз боиси ман ин тӯфони бузург ба сари шумо омадааст».

13 Лекин он одамон бошиддат бел задан гирифтанд, то киштиро ба хушкӣ баргардонанд, аммо натавонистанд, зеро ки баҳр беш аз пеш бар зидди онҳо мехурӯшид.

14 Он гоҳ сӯи Худованд нидо карда, гуфтанд: «Лутфан, эй Худованд, аз боиси ҷони ин одам ба ҳалокат нарасем, ва ҳуни бегуноҳро ба гардани мо намон; зеро ки Ту, эй Худованд, он чи бихостӣ, бикардӣ».

15 Ва Юнусро бардошта, дар баҳр андохтанд; ва баҳр аз талотумаш бозистод.

16 Ва он одамон аз Худованд сахт тарсиданд, ва барои Худованд қурбонӣ карданд, ва назрҳо бастанд.

БОБИ ДУЮМ

Моҳии бузург Юнусро фурӯ бурд. Дуои Юнус.

2 Ва Худованд ба моҳии бузурге фармуд, ки Юнусро фурӯ барад; ва Юнус се шабонарӯз дар шиками моҳӣ буд.

2 Ва Юнус аз шиками моҳӣ сӯи Худованд Худои худ дуо кард,

3 Ва гуфт:

«Дар тангии худ сӯи Худованд хондам, ва маро иҷобат намуд; аз батни дӯзах истиғоса бурдам, ва Ту овози маро шунидӣ.

4 Ту маро дар қаър, дар дили баҳрҳо андохтӣ, ва селоб маро иҳота намуд;

ҳамаи туғёнҳо ва мавҷҳои Ту бар ман гузашт.
 5 Ва ман гуфтам: „Аз назари Ту ронда шудаам; вале қасри қудси Туро боз хоҳам дид“.

6 Обҳо маро то ба ҷонам фаро гирифт; варта маро иҳота намуд; обсабза ба сарам печид.

7 То беҳи кӯҳҳо нузул кардам;

замин бо ғалақаҳои худ то ба абад пеши роҳамро гирифт;

лекин Ту, эй Худованд Худои ман, ҳаётамро аз дӯзах баровардӣ.

8 Вақте ки ҷонам дар ман аз ҳол мерафт, Худовандро ба ёд овардам,

ва дуои ман ба даргоҳи Ту, ба қасри қудси Ту расид.

⁹ Пайравони бутҳои бекора
Эҳсонкунандаи худро тарк мекунад,
¹⁰ Лекин ман бо овози шукрона барои Ту қурбонӣ
хоҳам кард;
он чи назр намудаам, адо хоҳам кард.
Наҷот дар дасти Худованд аст!»
¹¹ Ва Худованд ба моҳӣ бигуфт, ва Юнусро ба
хушкӣ қай кард.

БОБИ СЕЮМ

Пушаймони Юнус ва мавъизаи муборак дар
Нинве.

3 Ва каломи Худованд бори дуюм ба ғӯши Юнус
расид, ки мегуфт:
² «Бархез, ба Нинве — шаҳри бузург — бирав ва
он чиро, ки Ман ба ту фармудам, дар он мавъиза
намо».
³ Ва Юнус бархоста, бар тибқи каломи Худованд
ба Нинве рафт; ва Нинве шаҳри бузурги Худо буд,
ки дар се рӯз давр мезаданд.
⁴ Ва Юнус ба даврзании шаҳр сар карда, як рӯз
гашт, ва мавъиза намуда, мегуфт: «Баъд аз чил рӯз
Нинве хароб хоҳад шуд!»
⁵ Ва мардumi Нинве ба Худо имон оварданд, ва
рӯза эълон карданд, ва аз калонашон то хурдашон
палос пӯшиданд.
⁶ Ва ин гап ба ғӯши подшоҳи Нинве расид, ва ӯ аз
тахти худ бархоста, чомаи салтанатро аз худ дур
кард, ва палос пӯшида, бар хокистар нишаст,
⁷ Ва амр фармуд, ки дар Нинве аз номи подшоҳ ва
акобири вай чор зада, ғӯянд, ки «одамон ва
ҳайвонот, говон ва ғӯсфандон чизе нахӯранд, ба
чарогоҳ нараванд ва об нанӯшанд;
⁸ Ва одамон ва ҳайвонот палоспӯш шаванд, ва
бошиддат сӯи Худо бихонанд, ва ҳар кас аз роҳи
бади худ ва аз зулми дастҳои худ тавба кунад;
⁹ Шояд, Худо рӯчӯъ намуда, пушаймон шавад, ва
аз ғазаби Худ баргардад, ва мо ба ҳалокат
нарасем».
¹⁰ Ва Худо аъмоли онҳоро дид, ки аз роҳи бади худ
тавба кардаанд; ва Худо аз он офате ки гуфта буд ба
онҳо бирасонад, пушаймон шуд, ва нарасонд.

БОБИ ЧОРУМ

Маҳзун шудани Юнус. Канадона — рамзи ғамхории
хирадмандонаи Худо.

4 Юнус хеле маҳзун шуд, ва қаҳраш омад,
² Ва сӯи Худованд дуо кард ва гуфт: «Эй
Худованд! Оё сухани ман ҳамин набуд, вақте ки
ҳанӯз дар диёри худ будам? Барои ҳамин ҳам ба
гурехтан ба Таршиш шитоб кардам, зеро
медонистам, ки Ту Худои бахшанда ва раҳим, собир
ва пур аз эҳсон ҳастӣ, ва аз офат пушаймон
мешавӣ.
³ Ва акнун, эй Худованд, ҷони маро аз ман бигир,
зеро ки мурданам аз зистанам беҳтар аст».
⁴ Ва Худованд гуфт: «Оё хуб аст, ки дар қаҳр
шавӣ?»
⁵ Ва Юнус аз шаҳр баромада, аз тарафи шарқии
шаҳр нишаст, ва дар он ҷо барои худ хаймае сохта,
зери он дар соя нишаст, то бубинад, ки дар шаҳр
чӣ воқеа мешавад.
⁶ Ва Худованд Худо канадонае рӯенд, ва он ба
болои Юнус қад кашид, то ки бар сари ӯ соя
афканда, ӯро аз маҳзунияш раҳо кунад; ва Юнус аз
канадона бисъёр шод шуд.
⁷ Ва фардои он, ҳангоми тулӯи шафақи субҳ, Худо
ба кирме фармуд, ки канадонро занад, ва он хушк
шуд.
⁸ Вақте ки офтоб баромад, Худо боди шарқии
тафсоне вазонид, ва офтоб сари Юнусро зад, ва ӯ
беҳол шуд ва ба худ марг талабида, гуфт:
«Мурданам аз зистанам беҳтар аст».
⁹ Ва Худо ба Юнус гуфт: «Оё хуб аст, ки барои
канадона дар қаҳр шавӣ?» Вай гуфт: «Хуб аст, ки то
ба дараҷаи марг дар қаҳр шавам».
¹⁰ Он гоҳ Худованд гуфт: «Ту канадонро дарег
медорӣ, ки барои он меҳнат накардаӣ ва онро
нарӯенидаӣ, ки он дар як шаб пайдо шуд ва дар як
шаб нобуд шуд:
¹¹ Ва оё Ман Нинверо — ин шаҳри бузургро —
дарег надорам, ки дар он бештар аз дувоздаҳ
бевар одамоне ки дасти рости чапи худро
наметавонанд фарқ кунанд, ва ҳайвоноти бисъёре
низ ҳастанд?»

МИКО

БОБИ ЯКУМ

Чино яти хар ду мамлакат боиси ғазаби Худо гардид.

1 Каломи Худованд, ки бар Микои мӯраштӣ дар айёми Ютом, Оҳоз ва Ҳизқиё, подшоҳони Яҳудо, нозил шуд, ва ӯ онро дар бораи Сомария ва Ерусалим дар рӯё дид.

² Бишнавед, эй ҳамаи қавмҳо, гӯш андоз, эй замин ва ҳар чи дар он аст!
Ва Худованд Худо ба муқобили шумо шоҳид бошад,

яъне Худованд аз қасри қудси Худ!
³ Зеро инак, Худованд аз макони Худ берун меояд, ва фурӯд омада, бар баландиҳои замин қадамгузор мешавад.

⁴ Ва кӯҳҳо дар таҳти Ӯ гудохта мешавад, ва водиҳо мекафад, мисли мум пеши оташ, мисли обе ки ба нишебӣ мерезад.

⁵ Ҳамаи ин аз боиси қинояти Яъқуб аст, ва аз боиси гуноҳҳои хонадони Исроил. Кист сабабгори қинояти Яъқуб? Оё Сомария нест? Ва кист маркази бутпарастӣ дар Яҳудо? Оё Ерусалим нест?

⁶ Ва Сомарияро ба харобазори саҳро, ба макони тоқшинонӣ табдил хоҳам дод; ва сангҳои онро ба дара андохта, таҳқурсиҳои онро намоён хоҳам кард.

⁷ Ва ҳамаи санамҳои он пора-пора хоҳад шуд, ва ҳамаи муздҳои зинои он ба оташ хоҳад сӯхт; ва ҳамаи бутҳои онро валангор хоҳам кард, зеро ки онҳоро аз музди зино ҷамъ овардааст, ва онҳо ба музди зино хоҳад баргашт.

⁸ Дар ин бора навҳаю вовайло хоҳам кард, маҷнунвор ва урьён роҳ хоҳам рафт, мисли шағолҳо нула хоҳам кашид, ва мисли шутурмурғҳо оху воҳ хоҳам кард.

⁹ Зеро ки шикасти он илочнопазир аст, чунки то Яҳудо омада, ба дарвозаи қавми ман, ба Ерусалим расидааст.

¹⁰ Дар Ҷат хабар надихед, сахт гирья накумед; дар хонаи Афра худро ба хок бигелон.

¹¹ Бо аврати бараҳна гузар кун, эй сокинаи Шофир; сокинаи Саанон берун намеояд; дар Байт-Эсел навҳагарист; барои ӯрду заданаш аз шумо макон мегирад.

¹² Зеро ки сокинаи Морут аз барои дороии худ дар андӯх меафтад,

чунки мусибате аз ҷониби Худованд ба дарвозаи Ерусалим фурӯд омадааст.

¹³ Аспи давандро ба ароба бибанд, эй сокинаи Локиш;

вай ибтидои гуноҳи духтари Сион буд, зеро ки қиноятҳои Исроил дар ту ёфт шудааст.

¹⁴ Бинобар ин ту чиҳозе ба Мӯрашти Ҷат хоҳӣ дод; хонаҳои Акзиб чашмаи яъсовар барои подшоҳони Исроил хоҳад буд.

¹⁵ Боз ворисе назди ту хоҳам овард, эй сокинаи Морешо;

чалони Исроил то Адулом хоҳад омад.

¹⁶ Барои писарони нозпарварди худ мӯи саратро битарош ва бикан;

бемӯи саратро мисли уқоб васеътар бикун, чунки онҳо аз пеши ту ба асирий хоҳанд рафт.

БОБИ ДУЮМ

Худованд ба Исроил зид шудааст.

2 Вой ба ҳоли онҳое ки бар бистарҳои худ хабосат меандешанд ва ниятҳои бад доранд, ва ҳамин ки рӯшноии саҳарӣ фаро расад, онро ба амал меоваранд, чунки кувват дар дасти онҳост.

² Ва чун саҳроҳоро тамаъ кунанд, — зер карда мегиранд,

ва хонаҳоро тамаъ кунанд, — бо зӯрӣ тасарруф менамоянд;

ва дар ҳаққи марде ва хонаи вай, ва шахсе ва мероси вай ситам мекунанд.

³ Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: «Инак, Ман бар зидди ин қабила мусибате меандешам,

ки шумо гардани худро аз он натавонед берун овард,

ва қомат рост карда мағрурона роҳ нахоҳед рафт, зеро ки ин замони мусибат аст.

⁴ Дар он рӯз дар ҳаққи шумо масале ба забон хоҳанд ронд,

ва зор-зор гирифта навҳа хоҳанд кард, ва хоҳанд гуфт: „Мо тамоман тороҷ гардидаем; насибаи қавми ман бадал шудааст.

Чӣ гуна маро аз он дур мекунад?! Саҳроҳои моро ба шарирон тақсим карда медиҳад“.

⁵ Бинобар ин барои ту касе нахоҳад буд, ки дар ҷамоати Худованд куръа барои андоза кардан партояд.

⁶ „Нубувват накунед!“ Нубувват мекунад:
„Ба инҳо нубувват накунанд, расвоиҳо дур
нахоҳад шуд“.

⁷ Эй, ки номат хонадони Яъқуб аст!
Оё Рӯҳи Худованд ношикеб гардидааст?
Оё инҳо аъмоли Уст? Суханони Ман, охир,
ба ҳар касе ки бо роҳи рост равон аст,
некӣ меоварад.

⁸ Ва онҳое ки дирӯз қавми Ман ба шумор
мерафтанд,
алҳол ҳамчун душман қиём кардаанд;
шумо аз китфи роҳгузаре курта ва ҷомаро кашида
мегиред;
касонеро, ки оромона мегузаранд, тавре ба қалам
медихед,
ки гӯё аз ҷанг гашта омада бошанд.

⁹ Занони қавми Маро аз хонаҳои дилписандашон
Бадар меронед;
аз кӯдакони онҳо зинати Маро ба сурати абадӣ
мегиред.

¹⁰ Бархезед ва биравед, зеро ки ин ҷо оромгоҳи
шумо нест;
ба сабаби палид шуданаш он шуморо ба ҳалокат
хоҳад расонид,
ва ин ҳалокати сахте хоҳад буд.

¹¹ Агар шахси бодии дурӯғгӯе козибона мегуфт:
„Барои ту дар бораи шароб ва арақ нубувват
хоҳам кард“, —
вай набии дилхоҳе барои ин қавм мебуд.

Ваъда ба бақия.

¹² Тамоми туро, эй Яъқуб, ҷамъ хоҳам кард,
бақияи Исроилро фароҳам хоҳам овард,
онҳоро мисли гӯсфандони дохили кӯра якҷоя
хоҳам гузошт;
онҳо мисли рамае ки андаруни чарогоҳаш бошад,
аз бисъёрии одамон ғалоғула хоҳанд бардошт.

¹³ Рахнакунанда пешопеши онҳо баромад;
онҳо низ рахна карда, гузаштанд, дарвозаро
рахна карда, аз он берун омаданд;
ва подшоҳашон пешопеши онҳо гузашта рафт,
ва Худованд — дар сари онҳо».

БОБИ СЕЮМ

Доварии оянда бар сарварони қавм.

3 Ва ман гуфтам: бишнавед,
эй сарварони Яъқуб ва доварони хонадони
Исроил!
Шумо, охир, вазифадор ҳастед, ки адлу инсофро
бидонед.

² Аммо шумо аз некӣ нафрат мекунад ва бадиро
дӯст медоред;

пӯсти онҳоро аз баданашон
ва гӯшти онҳоро аз устухонҳои меканед.

³ Ҳамон касоне ҳастед, ки гӯшти қавми Маро
хӯрдаанд,
ва пӯсти онҳоро аз баданашон кандаанд,

ва устухонҳои онҳоро шикастаанд,
ва гӯё ки ба дег меандохта бошанд,
яъне мисли гӯште ки андаруни потила мепазанд,
порапора кардаанд.

⁴ Он гоҳ сӯи Худованд истиғоса хоҳанд бурд,
вале Ӯ онҳоро иҷобат нахоҳад кард,
ва рӯи Худро дар он замон аз онҳо хоҳад пӯшонид,
чунки ба аъмоли бад дода шудаанд.

⁵ Худованд дар бораи анбиёе ки қавми маро дар
иштибоҳ меандозанд,
яъне вақте ки бо дандонҳои худ чизе мехоянд, —
сулҳу осоиштагиро меконанд,
вале вақте ки касе ба даҳони онҳо чизе
намегузорад, —
бар зидди вай ҷанг эълон мекунад, чунин
меғӯяд:

⁶ «Бинобар ин шаб барои шумо ба ҷои рӯё,
ва торикӣ барои шумо ба ҷои фолгири хоҳад буд;
ва офтоб бар анбиё ғуруб хоҳад кард,
ва рӯз барояшон торик хоҳад шуд.

⁷ Ва пешгӯйҳо расво, ва фолгирҳо хиҷил гардида,
ҳамаашон ришу мӯйлаби худро хоҳанд пӯшонид,
чунки аз ҷониби Худованд ҷавобе нахоҳад буд».

⁸ Валекин ман ба воситаи Рӯҳи Худованд аз қувват
ва инсоф ва мардонагӣ пур шудаам,
то ки ба Яъқуб дар бораи ҷиноят
ва ба Исроил дар бораи гуноҳаш суҳан ронам.

⁹ Пас инро бишнавед, эй сарварони хонадони
Яъқуб

ва эй доварони хонадони Исроил,
ки аз инсоф нафрат доред

ва ҳар чизи ростро қач мекунад,

¹⁰ Сионро бо хун ва Ерусалимро
бо ноинсофӣ бино мекунад!

¹¹ Сарваронаш ба бадали ришва доварӣ
менамоянд,

ва коҳинонаш ба бадали музд таълим медиҳанд,
ва анбиёяш ба бадали нуқра фол мегиранд,
ва ба Худованд таваккал намуда, меғӯянд:

«Худованд, охир, андаруни мост, —
мусибате бар мо нахоҳад омад!»

¹² Бинобар ин, аз боиси шумо,
Сион мисли саҳро шудгор хоҳад шуд,
ва Ерусалим ба харобазор,
ва кӯҳи Хона ба баландиҳои ҷангалзор мубаддал
хоҳад гардид.

БОБИ ЧОРУМ

Малакути ояндаи Масех:

а) ҳамаро фаро мегирад, яъне умумиҷаҳонист.

4 Ва дар айёми охир чунин воқеъ хоҳад шуд,
ки кӯҳи хонаи Худованд бар сари кӯҳҳо
барқарор хоҳад гардид,

ва аз пуштаҳо баланд хоҳад шуд,
ва қавмҳои сӯи он равона хоҳанд шуд.

² Ва халқҳои бисъёр роҳсипор шуда, хоҳанд гуфт:

«Биёед, ба кӯҳи Худованд,
ва ба хонаи Худои Яъқуб бароем,
то ки Ӯ тариқҳои Худро ба мо таълим диҳад,
ва мо бо роҳҳои Ӯ равона шавем».
Зеро ки шариат аз Сион,
ва каломи Худованд аз Ерусалим хоҳад баромад.

б) бар сулҳу осоиштагӣ асос меёбад.

³ Ва Ӯ дар миёни қавмҳои бисёр доварӣ хоҳад кард,
ва ихтилофоти байни халқҳои азимро то ақсои дурдаст ҳал хоҳад намуд;
ва онҳо шамшерҳои худро барои позаҳо,
ва найзаҳои худро барои досколаҳо хоҳанд шикаст;
ва халқе бар халқе шамшер нахоҳад кашид,
ва ҷангро дигар таълим нахоҳанд гирифт.

в) ба хама осудаҳолиро ваъда мекунад.

⁴ Ва ҳар яке зери токи худ
ва зери дарахти анҷири худ хоҳанд нишаст,
ва касе онҳоро нахоҳад тарсонид,
зеро ки даҳони Худованди лашкарҳо инро гуфтааст.
⁵ Зеро ки ҳамаи қавмҳо ҳар яке ба исми худои худ равона мешаванд,
вале мо ба исми Худованд Худои худ то абад равона хоҳем шуд.

г) Исроил муттаҳид мешавад.

⁶ «Дар он рӯз, мегӯяд Худованд,
лангонро ҷамъ хоҳам кард,
ва рондашудагонро фароҳам хоҳам овард,
ва онҳоеро низ, ки ба сарашон мусибат овардаам.
⁷ Ва лангонро бақия, ва дуршудагонро халқи азим хоҳам гардонид;
ва Худованд дар кӯҳи Сион бар онҳо аз ҳоло то абад подшоҳӣ хоҳад кард».
⁸ Ва ту, эй бурҷи рама, эй пуштаи духтари Сион!
Салтанати аввала назди ту хоҳад баргашт,
ва подшоҳӣ аз они духтари Ерусалим хоҳад шуд.

Таъхири он ба сабаби асирии Бобил.

⁹ Пас чаро ту ҳоло чунин фаръёд мезанӣ?
Оё дар ту подшоҳ нест?
Оё машваратчиӣ ту нобуд шудааст,
ки дард туро мисли зане ки мезояд, фаро гирифтааст?
¹⁰ Аз дард мисли зане ки мезояд,
азият каш ва печутоб хӯр, эй духтари Сион,
зеро ки алҳол аз шаҳр берун рафта, дар саҳро сокин хоҳӣ шуд,
ва ба Бобил омада, дар он ҷо раҳой хоҳӣ ёфт:
дар он ҷо Худованд туро аз дасти душманонат халосӣ хоҳад дод.
¹¹ Ва алҳол халқҳои бисёр бар зидди ту ҷамъ омада,

мегӯянд: «Сион палид хоҳад шуд,
ва чашмони мо инро хоҳад дид!»
¹² Вале онҳо фикрҳои Худовандро намедонанд,
ва рои Ӯро намефаҳманд,
зеро ки Ӯ онҳоро мисли бандҳо дар хирмангоҳ ҷамъ кардааст.

¹³ Бархез ва поймол кун, эй духтари Сион!
Зеро ки Ман шохатро оҳанин,
ва сумҳоятро мисин хоҳам гардонид,
ва ту қавмҳои бисёрро торумор хоҳӣ кард,
ва ғанимати онҳоро барои Худованд,
ва сарвати онҳоро барои Молики тамоми замин вақф хоҳӣ кард.

БОБИ ПАНЧУМ

Подшоҳи таваллудёфта рад гардид.

5 Алҳол дар фавҷо саф бибанд, эй духтари қӯшун!
Моро муҳосира кардаанд;
бари рӯи довари Исроилро бо асо хоҳанд зад.
² Ва ту, эй Байт-Лаҳми Эфрот,
ки дар миёни хонаводаҳои Яхудо аз ҳама ҷавонтарӣ!
Аз ту барои Ман Ҳокиме дар Исроил хоҳад баромад,
ва баромади Ӯ аз қадим, аз айёми азал аст.
³ Бинобар ин Ӯ онҳоро то вақте ки зани ҳомила бизояд,
таслим хоҳад кард;
ва бақияи бародаронаш бо банӣ-Исроил хоҳанд баргашт.

Малакути ояндаи Худо.

⁴ Ва Ӯ хоҳад истод ва бо қудрати Худованд,
бо кибриёи исми Худованд Худои Худ хоҳад чаронид,
ва онҳо сокин хоҳанд шуд,
зеро ки алҳол Ӯ то ақсои замин бузург хоҳад шуд.
⁵ Ва ин сулҳу осоиштагӣ хоҳад буд.
Вақте ки Ашшур ба замини мо омада,
қасрҳои моро поймол кунад, ҳафт ҷӯпон ва ҳашт ҳокими қавмро бар зидди вай хоҳем бархезонид.
⁶ Ва онҳо замини Ашшурро бо шамшер хоҳанд чаронид,
ва замини Нимрӯдро — андаруни дарвозаҳои он;
ва Ӯ аз Ашшур раҳой хоҳад дод, вақте ки вай ба замини мо омада, худуди моро поймол кунад.
⁷ Ва бақияи Яъқуб дар миёни қавмҳои бисёр мисли шабнаме аз ҷониби Худованд,
мисли борони фаровон бар алаф хоҳад буд,
ва ба касе умедвор нахоҳад шуд,
ва ба банӣ-одам таваккал нахоҳад кард.
⁸ Ва бақияи Яъқуб дар миёни халқҳо,
андаруни қавмҳои бисёр мисли шере дар миёни ҳайвоноти ҷангал,
мисли шери ҷавоне андаруни рамаҳои гӯсфандон хоҳад буд,

ки он, агар бигзарад, поймол карда медарад,
 ва касе нест, ки раҳой диҳад.
 9 Дасти ту бар душманонат боло хоҳад шуд,
 ва ҳамаи адуёнат маҳв хоҳанд гардид.
 10 «Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд
 Худованд,
 ки аспони туро аз андарунат маҳв,
 ва аробаҳои туро нест хоҳам кард;
 11 Ва шаҳрҳои мамлақати туро маҳв,
 ва ҳамаи қалъаҳои туро валангор хоҳам кард;
 12 Ва ҷодуҳоро аз дасти ту маҳв хоҳам кард,
 ва онҳое ки аз рӯи намуди абрҳо фол мегиранд,
 дигар дар ту нахоҳанд буд;
 13 Ва санамҳо ва сутунҳои туро аз андаруни ту
 маҳв хоҳам кард;
 ва дигар ба амали дастҳои худ сачда нахоҳӣ кард;
 14 Ва бутҳои Ашераи туро аз андаруни ту барҳам
 хоҳам дод,
 ва шаҳрҳои туро нест хоҳам кард.
 15 Ва бо хашм ва ғазаб аз халқҳое ки
 намешунаванд,
 интиқом хоҳам гирифт».

БОБИ ШАШУМ

Мубоҳиса дар миёни Худо ва қавм: пештар ва алҳол.

6 Он чи Худованд мегӯяд, бишнавед:
 «Бархез, назди кӯҳҳо мубоҳиса намо,
 ва бигзор пуштаҳо овози туро бишнаванд».
 2 Худовандро бишнавед, эй кӯҳҳо,
 ва шумо, эй асосҳои матини замин,
 зеро ки Худованд бо қавми Худ талош дорад,
 ва бо Исроил мубоҳиса хоҳад кард.
 3 «Эй қавми Ман! Ба ту чӣ кардаам ва бар ту чӣ
 гароние овардаам?
 Ба зидди Ман шаҳодат бидеҳ.
 4 Ман туро, охир, аз замини Миср баровардам,
 ва туро аз хонаи бандагӣ фидия дода гирифтаам,
 ва пешопеши ту Мусо, Ҳорун ва Марьямро
 фиристодам.
 5 Эй қавми Ман, ба ёд овар,
 ки Болоқ подшоҳи Мӯоб чӣ машварате дод,
 ва Билъом ибни Баур ба вай чӣ ҷавобе дод,
 ва аз Шиттим то Чилҷол чиҳо ба вуқӯъ омад,
 то ки марҳаматҳои Худовандро бидонӣ».
 6 «Бо чӣ чиз ба ҳузури Худованд биёям
 ва пеши Худои Таоло таъзим намоям?
 Оё бо қурбониҳои сӯхтани, бо гӯсолаҳои яксола
 ба ҳузури Ӯ биёям?
 7 Оё Худованд аз ҳазорҳо қўҷқор
 ва аз беварҳо наҳри рағған розӣ хоҳад шуд?
 Оё писари нахустодаи худро барои ҷиноят,
 ва самари батни худро барои гуноҳи ҷонам
 бидиҳам?»
 8 Ба ту, эй одамизод, гуфта шудааст, ки чӣ чиз
 некӯст,
 ва Худованд аз ту чӣ чизро талаб мекунад,

яъне фақат инро, ки аз рӯи инсоф амал намоӣ,
 ва марҳаматро дӯст дорӣ, ва дар ҳузури Худои худ
 бо фурутанӣ роҳ рави.

9 Овози Худованд ба шаҳр нидо медиҳад,
 ва соҳибҳикмат исми Туро мӯҳтарам медорад:
 «Бишнавед, ки чӣ гуна асои мазаммат муҳайёст,
 ва кӣ онро таъин намудааст.
 10 Оё ғанӯз дар хонаи шарир ганҷҳои шарорат
 ва эфай ноқиси нафратангез мавҷуд нест?
 11 Оё бо тарозуи нодуруст ва бо халтаи сангҳои
 фиребгарона сафед шудани кас мумкин аст?
 12 Азбаски сарватдоронаш пур аз ситам мебошанд,
 ва сокинонаш дурӯғгӯй мекунанд,
 ва забонашон дар даҳонашон аз фиреб иборат
 аст,
 13 Ман низ туро зарбаи ҳалокатовар зада,
 барои гуноҳҳои валангор хоҳам кард.
 14 Ту хоҳӣ хӯрд, вале сер нахоҳӣ шуд,
 ва гуруснагии ту андаруни ту хоҳад монд;
 ва пинҳон хоҳӣ сохт, вале халос нахоҳӣ кард,
 ва он чиро, ки халос кунӣ,
 Ман ба шамшер хоҳам супурд.
 15 Ту кишт хоҳӣ кард, вале нахоҳӣ даравид;
 ту зайтунро пахш хоҳӣ кард,
 вале ба баданат рағған нахоҳӣ молид,
 ва шираи ангур ҳосил хоҳӣ кард, вале шароб
 нахоҳӣ нӯшид.
 16 Ва фароизи Омри ва тамоми аъмоли хонадони
 Аҳъоб нигоҳ дошта мешавад,
 ва шумо бар тибқи машваратҳои онҳо рафтор
 мекунед,
 то ки туро ба харобӣ,
 ва сокинонашро ба истеҳзо гирифтор намоям,
 ва нанги қавми Маро шумо хоҳед бардошт».

БОБИ ҲАФТУМ

Камшумории порсоён. Ваъдаи марҳамати Худо.

7 Вой ба ҳоли ман!
 Зеро ки мисли анҷоми ғунучини меваҳои
 тобистон,
 мисли чидани шингилҳои охирини ангур
 гардидаам:
 на шингиле барои хӯрдан ҳаст, на навбари анҷир,
 ки ҷонам иштиёқманди он аст.
 2 Порсо аз замин талаф шудааст,
 ва росткоре дар миёни одамоне нест;
 ҳама барои хунрезӣ камин мегиранд,
 якдигарро ба дом медароранд.
 3 Ҳар ду дасташонро ба бадӣ кардан нағз одат
 кунонидаанд:
 сарвар ришва металабад,
 ва довар ба бадали музд амал мекунад,
 ва шахси олиҷоҳ иштиёқи нафси худро баён
 менамояд,
 ва ҳама қачқорӣ мекунанд.
 4 Беҳтарини онҳо мисли хор нешдор аст,
 росткори онҳо аз хорбаст бадтар;

рӯзи дидбонони ту, яъне ҷазои ту фаро мерасад;
 акнун изтиробии онҳо пурзӯр хоҳад шуд.
⁵ Ба ёр имон наоваред, ба дӯст таваккал накунад;
 дари даҳонатро аз ҳамхобаи худ нигоҳдорӣ намо.
⁶ Зеро ки писар падарро таҳқир мекунад,
 духтар ба зидди модари худ,
 келин ба зидди модаршӯи худ қиём менамояд;
 душманони шахс аҳли байти ӯ мебошанд.

Овози бақияи қавм дар рӯзҳои охир.

⁷ Вале ман ба Худованд интизорӣ мекашам,
 ба Худои наҷоти худ таваккал мекунам:
 Худои ман маро иҷобат хоҳад намуд.
⁸ Ба аҳволи ман шодӣ накун, эй душмани ман!
 Зеро, агарчи фурӯ ғалтидаам, хоҳам бархост;
 зеро, агарчи дар ториқӣ нишастаам, Худованд нур
 аст барои ман.
⁹ Ҷазаби Худовандро хоҳам бардошт,
 зеро ки пеши Ӯ гуноҳ кардаам;
 то даме ки Ӯ доди маро бигирад ва доварию маро
 ба амал оварад,
 маро ба рӯшноӣ хоҳад баровард,
 ва ман адолати Ӯро хоҳам дид.
¹⁰ Ва душманам инро хоҳад дид,
 ва ӯро хиҷолат фаро хоҳад гирифт,
 ки ӯ ба ман мегӯяд: «Худованд Худои ту кучост?»
 Чашмони ман ӯро хоҳад дид,
 вақте ки ӯ мисли лои кӯчаҳо поймол гардад.
¹¹ Рӯзи бино кардани деворҳои, —
 он рӯз ҳанӯз бағоят дур аст.
¹² Дар он рӯз аз Ашшур ва аз шаҳрҳои Миср,
 ва аз Миср то наҳри Фурот, ва аз баҳр то баҳр,
 ва аз кӯҳ то кӯҳ назди ту хоҳанд омад.

¹³ Ва он замин бо сокинонаш, дар натиҷаи
 аъмолашон,
 ба харобазор табдил хоҳад ёфт.
¹⁴ Қавми Худро бо асои Худ чӯпонӣ намо,
 яъне гӯсфандони мероси Худро,
 ки дар ҷангале андаруни Кармил ба танҳои сокин
 мебошанд;
 бигзор онҳо мисли айёми қадим дар Бошон ва
 Ҷильод бичаранд.
¹⁵ «Мисли айёме ки аз Миср берун омадӣ,
 корҳои аҷоиб ба вай нишон хоҳам дод».
¹⁶ Халқро инро дида,
 аз тамоми тавоноии худ хиҷил хоҳанд шуд;
 даст бар даҳон хоҳанд гузошт, ва гӯшҳои кар
 хоҳад шуд;
¹⁷ Мисли мор хокро хоҳанд лесид,
 мисли хазандағони замин аз истехкоми худ бо
 ларза берун хоҳанд омад;
 сӯи Худованд Худои мо бо ҳарос хоҳанд омад,
 ва аз Ту хоҳанд тарсид.
¹⁸ Кист Худое мисли Ту, ки гуноҳро омурзад
 ва аз ҷиояти бақияи мероси Худ гузарой кунад?
 Ӯ ҷазаби Худро то абад нигоҳ намедорад,
 зеро ки марҳаматро дӯст медорад.
¹⁹ Ӯ боз ба мо раҳм хоҳад кард,
 маъсиятҳои моро поймол хоҳад намуд.
 Ва Ту ҳамаи гуноҳҳои моро дар қаъри баҳр хоҳӣ
 андохт;
²⁰ Садоқатро ба Яъқуб,
 ва марҳаматро ба Иброҳим зоҳир хоҳӣ намуд,
 чунон ки аз айёми қадим ба падарони мо қасам
 хурдаӣ.

НАҲУМ

БОБИ ЯКУМ

Худованд куддус аст.

- 1** Ваҳй дар бораи Нинве; китоби рӯъёи Наҳуми алкӯшӣ.
- ² Худованд Худои ғаюр ва интиқомгир аст; Худованд интиқомгир ва пурхашм аст; Худованд аз адуёнаш интиқом мегирад, ва хашми Худро барои душманонаш нигоҳ медорад.
- ³ Худованд пурсабр ва бузургқувват аст, ва бечазо намегузорад; роҳи Худованд дар тундбод ва тӯфон аст, ва абрҳо ғубори пои Уст.
- ⁴ Бар баҳр итоб менамояд, ва онро хушк мекунад, ва ҳамаи наҳрҳоро хушконидааст; Бошон ва Кармил пажмурда гаштааст, ва гули Лубнон пажмурда гаштааст.
- ⁵ Кӯҳҳо аз У ба ларза омадааст, ва пуштаҳо гудохта шудааст; ва замин аз ҳузури У чунбиш кардааст, ва ҷаҳон ва ҳамаи сокинони он низ.
- ⁶ Пеши ғзаби У кист, ки тавонад истодагӣ кунад? Ва кист, ки ба хашми У тавонад тоб оварад? Қаҳри У мисли оташ забона мезанад, ва сахраҳо аз шиддати он пора-пора мешавад.
- ⁷ Худованд некӯст — дар рӯзи мусибат паноҳгоҳи мустаҳкам аст, ва паноҳбарони Худро мешиносад.
- ⁸ Ва бо селоби шадиде У макони онро † тамоман ба ҳалокат хоҳад расонид, ва торикӣ душманони Уро таъқиб хоҳад кард.
- ⁹ Дар бораи Худованд шумо чӣ андеша доред? У тамоман ба ҳалокат хоҳад расонид, ва мусибат бори дигар ба миён нахоҳад омад.
- ¹⁰ Зеро, азбаски мисли хорҳо ба ҳам печидаанд ва мисли майзадагон масту мадхуш шудаанд, онҳо мисли қоҳи хушк комилан хоҳанд сӯхт.
- ¹¹ Машваратчии шарире ки дар бораи Худованд андешаи бад дорад, аз ту берун омадааст.
- ¹² Худованд чунин мегӯяд: «Ҷарчанд онҳо пурзӯр ва сершумор бошанд ҳам, вале шикаст хӯрда, аз назар ғоиб хоҳанд шуд; ва туро, эй Яҳудо, ки ба азият дучор намудаам, дигар азият нахоҳам дод.

† Шаҳри Нинве, ки пойтахти мамлакати Ашшур буд, дар назар дошта шудааст.

¹³ Ва алҳол юғи варо аз гардани ту хоҳам шикаст, ва бандҳои туро хоҳам барканд».

¹⁴ Ва дар бораи ту †† Худованд амр фармудааст: «Насле бо номи ту дигар нахоҳад буд; аз хонаи худоёнат санам ва бутро маҳв хоҳам кард, қабри туро дар он ҷо хоҳам сохт, зеро ки ту разил будӣ».

Башорати оянда.

¹⁵ Инак, бар кӯҳҳо пойҳои башоратдиҳандае ки аз сулҳу осоиштагӣ хабар медиҳад: идҳои худро, эй Яҳудо, ид намо, назрҳои худро ба ҷо биёр, зеро ки шарир дигар аз ту қадамгузор нахоҳад шуд; вай саросар маҳв гардидааст.

БОБИ ДУЮМ

Хароб шудани Нинве; ҳарбу зарб дар кӯчаҳои.

- 2** Харобкунанда ба муқобили ту баромадааст: ҳисорро муҳофизат намо, роҳро посбонӣ бикун, камарро маҳкам бибанд, қуввати зиёде фароҳам овар.
- ² Зеро ки Худованд шавкати Яъқубро мисли шавкати Исроил аз нав барқарор месозад, чунки тороҷгарон онҳоро тороҷ намуда, навдаҳошонро несту нобуд кардаанд.
- ³ Сипари паҳлавонони вай суп-сурх аст, ҷанговарони вай либоси арғувонӣ пӯшидаанд; пӯлоди аробаҳояш дар рӯзи тайёрии вай мисли оташ барқ мезанад, ва найзаҳои вай дар ҷавлон аст.
- ⁴ Аробаҳо дар кӯчаҳо девонавор медавад, дар майдонҳо гулдур-гулдур мекунад; намуди онҳо мисли машъалҳост, мисли барқҳо ялт-ялт мекунад.
- ⁵ Вай зӯрваронашро ҷеғ мезанад, лекин онҳо дар вақти роҳ рафтани пешпо мехӯранд; онҳо сӯи ҳисор мешитобанд, вале сақфи муҳофизат аллакай тайёр шудааст.
- ⁶ Дарвозаҳои наҳрҳо кушода шуд, ва қаср ба ҳарос афтод.
- ⁷ Ва малика бараҳна карда, ба асирий бурда шуд,

†† Подшоҳи Ашшур дар назар дошта шудааст.

ва канизонаш синазанон,
 мисли садои кабӯтарон оху воҳ мекунад.
⁸ Ва Нинве аз аввали мавҷудияташ мисли ҳавзи
 пур аз об буд,
 ва ҳоло онҳо рӯ ба гурез овардаанд. «Биистед,
 биистед!»
 Валекин ҳеҷ кас ба ақибаш нигоҳ намекунад.
⁹ Нуқраро тороҷ кунед, тиллоро тороҷ кунед!
 Захираҳои ҳар навъ колои гаронбаҳо интиҳое
 надорад.
¹⁰ Вай тороҷ, валангор ва хароб гардидааст,
 ва дилаш ҳаросон ва зонуҳояш ларзон шудааст,
 ва ҳамаи камарҳоро ларза гирифтааст,
 ва ранги рӯи ҳама паридаст.
¹¹ Куҷост он макони шерон, ва он чарогоҳи
 шерони ҷавон,
 ки шери нар ва шери мода бо шербача дар он ҷо
 гаштугузор мекарданд,
 ва касе набуд, ки онҳоро безобита кунад?
¹² Шери нар басо барои шербачаҳои худ мебарид,
 ва барои шерҳои модаи худ буғи менамуд,
 ва мағораҳои худро аз сайд,
 ва лонаҳои худро аз нахчир пур мекард.
¹³ «Инак Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ба ту
 зид ҳастам, ва аробаҳои туро дар дуд хоҳам
 сӯзонид, ва шамшер шерҳои ҷавони туро талаф
 хоҳад кард, ва шикори туро аз замин маҳв хоҳам
 сохт, ва овози элчиёнат дигар шунида нахоҳад
 шуд».

БОБИ СЕЮМ

Ҳар он чи кишт кунӣ — онро хоҳӣ даравид.

3 Вой ба ҳоли шаҳри хунхор! Сар то сари он пур
 аз макр ва ситам аст,
 ва тороҷ аз он дур намешавад.
² Садои тозиёнаҳо, ва овози гулдурроси чархҳо,
 ва аспони даванда, ва аробаҳои чархзананда ба
 гӯш мерасад.
³ Саворон бо шиддат асп меронанд,
 ва ялт-ялти шамшерҳо, ва барқзании найзаҳо,
 ва анбӯҳи кушташудагон, ва тӯда-тӯда ҷасадҳои
 мурда ба назар мерасад, ва ҷасадҳои интиҳое
 надорад,
 ва роҳгузарон ба он ҷасадҳои пешпо мехӯранд.
⁴ Ин ҳама аз боиси зинокории зиёди фоҳишаи
 зеботалъати соҳиби ҷодуҳо ба амал омадааст,
 ки вай халқҳоро бо зиноҳои худ,
 ва қабिलाҳоро бо ҷодуҳои худ мефурушад.
⁵ «Инак Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ба ту
 зид ҳастам,
 ва доманатро бар рӯят хоҳам бардошт, ва аврати
 туро ба халқҳо,
 ва нанги туро ба мамлакатҳо нишон хоҳам дод.
⁶ Ва наҷосатҳо бар ту хоҳам рехт,
 ва туро нафратангез хоҳам гардонид,
 ва туро барои хандахариш ба тамошои мардум
 хоҳам гузошт».

⁷ Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ туро бинад,
 худро аз ту канор гирифта, хоҳад гуфт:
 «Нинве валангор шудааст!» Кист, ки дар ҳаққи вай
 афсӯс хӯрад?
 Аз куҷо барои ту таъзиякунандагонро пайдо
 кунам?
⁸ Оё ту аз Нӯ-Омун беҳтар ҳастӣ,
 ки бар наҳрҳо ҷойгир буда,
 онро об ихота мекард, баҳр қалъаи он буд,
 яъне ҳисораш аз баҳр иборат буд?
⁹ Ҳабаш иқтидори он буд, ва Миср низ,
 ки кӯшунаш сонун шумор надошт;
 Фут ва Лубим мададгори он буданд.
¹⁰ Вай низ ҷалои ватан шуда, ба асирий рафтааст;
 кӯдаконаш низ дар сари ҳар кӯча ба санғҳо зада
 кушта шудаанд;
 ва бар ашрофи вай қуръа партофтаанд,
 ва тамоми ақобираш бо занҷирҳо баста шудаанд.
¹¹ Ту низ масту мадҳуш гардида, аз назар ғоиб хоҳӣ
 шуд;
 ту низ аз дасти душман паноҳгоҳ хоҳӣ ҷуст.
¹² Ҳамаи қалъаҳоят ба дарахтони анҷире монандӣ
 хоҳад дошт,
 ки навбарҳояш пухта расида бошад;
 ҳамин ки таконе дода шавад,
 меваи онҳо ба даҳони хӯранда меафтад.
¹³ Инак, қавми ту мисли занонанд андаруни ту;
 дарвозаҳои замини ту барои душманонат васеъ
 кушода мешавад;
 оташ ғалақаҳояшро сӯзонидаст.
¹⁴ Барои замони муҳосираат об захира намо;
 қалъаҳоятро мустаҳкам кун;
 ба лой даро, ва гилро пой бизан,
 қолиби хиштро ба даст гир.
¹⁵ Дар он ҷо оташ туро хоҳад сӯзонид,
 шамшер туро нобуд хоҳад кард,
 туро мисли малах хоҳад хӯрд,
 агарчи ба сони кирми малах биафзой,
 яъне ба сони малах зиёд шавӣ.
¹⁶ Тоҷиронат аз ситорагони осмон зиёдтар
 шудаанд;
 мисли малах ҳуҷум карда, парида мераванд.
¹⁷ Миронат мисли малах,
 ва амалдоронат мисли анбӯҳи ҷарод мебошанд,
 ки дар рӯзи сармо бар деворҳо ҷойгир мешаванд,
 аммо ҳамин ки офтоб тулӯъ кунад,
 парида мераванд, ва маълум нест, ки ҷояшон
 куҷост.
¹⁸ Чӯпонони ту, эй подшоҳи Ашшур,
 пинак рафтаанд, зӯроварони ту хобиданд;
 қавми ту бар кӯҳҳо пароканда шудаанд,
 ва касе нест, ки онҳоро ҷамъ оварад.
¹⁹ Барои шикасти ту муолиҷае нест,
 зарбае ки ту хӯрдаӣ, даво надорад;
 ҳамаи онҳое ки ин хабарро дар бораи ту
 шунидаанд, ба ҳоли ту чапак заданд,
 зеро кист, ки бадии ту ба вай ҳамеша нарасида
 бошад?

ҲАБАҚҚУҚ

БОБИ ЯКУМ

Дуои Ҳабаққуқ, мусибатҳои Исроил дар замони парокандагӣ.

- 1** Ваҳйе ки Ҳабаққуқи набӣ дидааст.
² То ба кай, эй Худованд, истиғоса намоям, —
 ва Ту иҷобат намекуни,
 сӯи Ту дар бораи ситам фаръёд занам, —
 ва Ту наҷот намедиҳӣ?
³ Чаро ҷафоро ба ман нишон медиҳӣ,
 ва ба хабосат назар меандозӣ,
 дар сурате ки тороҷ ва ситам дар рӯ ба рӯи ман
 аст,
 ва ҷангу ҷидол ба миён меояд ва ситезагорӣ сар
 мебардорад?
⁴ Аз ин сабаб шарият беътибор мешавад,
 ва инсоф ҳаргиз ба амал намебарояд,
 зеро ки шарир одилро мулзам мекунад,
 бинобар ин инсоф ба роҳи қач меравад.
- Овози Худованд ба қавме ки дар парокандагӣ
 мебошанд.**
- ⁵ «Дар миёни халқҳо назар андозед ва бубинед, ва
 хело мутаҳайир хоҳед шуд,
 зеро дар айёми шумо Ман амале ба ҷо меоварам,
 ки агар ба шумо онро ҳикоят мекарданд,
 боваратон намеомад.
⁶ Зеро инак, Ман калдониёнро,
 ки халқи сангдил ва тундмизоҷанд, бармехезонам,
 ки онҳо дар фароҳиҳои замин мегарданд,
 то масканҳои онро, ки аз онҳо худашон нест, забт
 намоянд.
⁷ Онҳо мудҳиш ва сажмгин мебошанд:
 ҳукм ва шавкати онҳо аз худашон ба вучуд меояд.
⁸ Ва аспони онҳо аз палангон чобуктар,
 ва аз гургони шаб далертаранд,
 ва саворони онҳо сершуморанд,
 ва саворони онҳо аз дурдаст меоянд,
 мисли уқобе ки сӯи шикори худ мешитобад,
 парида меоянд.
⁹ Саросар барои ситам меоянд,
 дар ҳолате ки рӯяшон ба пеш нигаронида
 шудааст,
 ва асиронро мисли рег ҷамъ мекунанд.
¹⁰ Ва онҳо подшоҳонро масхара медоранд,
 ва сарварон барои онҳо асбоби бозӣ мебошанд;
 онҳо бар ҳар қалъа механданд,
 ва хоктӯдае барпо карда, онро забт менамоянд.

¹¹ Он гоҳ мисли боде вазид ба макони дигар
 мегузаранд
 ва гуноҳкор мешаванд,
 чунки ин қуввати худро ба худӣ худ нисбат
 медиҳанд».

Набӣ Худовандро мадҳ мегӯяд.

- ¹² Ту, охир, аз азал вучуд дорӣ,
 эй Худованд Худои ман, эй Қуддуси ман!
 Пас мо нахоҳем мурд.
 Ту, эй Худованд, онҳоро барои доварӣ таъин
 намудай,
 ва Ту, эй сахраи ман, онҳоро барои ҷазо додан ба
 вучуд овардай.
¹³ Чашмони Ту он қадар пок аст, ки наметавонӣ
 шароратро бубинӣ
 ва ба хабосат назар андозӣ;
 пас чаро ба ғаддорон назар меандозӣ,
 ва ҳангоме ки шарир шаҳси аз худаи одилтарро
 фуру мебарад, хомӯш мемонӣ?
¹⁴ Ва одамонро мисли моҳиёни баҳр,
 мисли хазандагоне ки ҳокиме надоранд,
 мегардонӣ?
¹⁵ Вай ҳамаи онҳоро бо шаст мекашад,
 ба тӯри худ медарорад ва дар доми худ ҷамъ
 мекунад,
 аз ин сабаб шод ва хурсанд мешавад.
¹⁶ Бинобар ин барои тӯри худ қурбонӣ мекунад,
 ва барои доми худ бухур месӯзонад,
 зеро ки насибаи вай аз онҳо равшанин,
 ва ҳуроки вай болаззат гардидааст.
¹⁷ Оё аз ин сабаб нест, ки вай тӯри худро холи
 карда меистад
 ва ҳамеша халқҳоро бераҳмона мекушад?

БОБИ ДУЮМ

Худованд ба Ҳабаққуқ дар рӯъё ҷавоб мегардонад.

- 2** Дар дидбонгоҳи худ бармехезам,
 ва дар бурҷи рост меистам, ва интизорӣ
 мекашам,
 то бубинам, ки Ё ба ман чӣ хоҳад гуфт,
 ва ман дар бораи шикояти худ чӣ ҷавоб хоҳам
 дод.
² Ва Худованд ба ман ҷавоб гардонда, гуфт:
 «Рӯъёро бинавис ва бар лавҳҳо ҳақ намо,
 то ки хонанда онро бо тезӣ бихонад.
³ Зеро ки рӯъё барои мӯҳлати муайян аст,

ва аз фарҷом шаҳодат медиҳад, ва дурӯғ
намеғӯяд;
агар даранг кунад, онро мунтазир шав,
зеро ки ҳатман ба амал хоҳад омад, таъхир
нахоҳад кард.

⁴ Инак, қачдил мағрур шудааст,
валекин одил бо имони худ хоҳад зист.

⁵ Дуруст аст, ки майзада ғаддор аст,
ва ин марди мағрур оромӣ надорад;
ҳирсашро мисли дӯзах калон мекунад,
ва мисли марг сериро намедонад,
ва ҳамаи халқҳоро пеши худ ҷамъ мекунад,
ва ҳамаи қавмҳоро пеши худ фароҳам меоварад».

⁶ Ҳамаи инҳо, охир, дар ҳаққи вай масале хоҳанд
зад,
ва муаммои истехзоомезе ба забон ронда, хоҳанд
гуфт:

«Вой ба ҳоли касе ки он чиро, ки аз они худаш
нест, афзун мекунад, — то ба кай? —
ва худро зери бори гаравҳо мегузорад!»

⁷ Даъвогарони ту, охир, баногоҳ қиём хоҳанд кард,
ва ташвишдиҳандагони ту бедор хоҳанд шуд,
ва ту ба тороқи онҳо дучор хоӣ омад.

⁸ Азбаски ту халқҳои зиёдро ғорат кардӣ,
тамоми бақияи қавмҳо туро ғорат хоҳанд кард,
аз барои хуни одамон, ки рехтӣ, ва ситаме ки дар
ҳаққи замин,

ва шаҳр ва ҳамаи сокинони он ба амал овардӣ.

⁹ Вой ба ҳоли касе ки барои хонаи худ бо роҳи
бадӣ дорой меандӯзад,

то ки лонаи худро дар баландӣ барпо намуда,
худро аз дасти шарорат раҳо кунад!

¹⁰ Расвоиро барои хонаи худ салоҳ дидӣ,
вақте ки қавмҳои зиёдро несту нобуд кардӣ, —
ва қони худро дар роҳи гуноҳ андохтӣ.

¹¹ Зеро ки санг аз девор фаръёд мезанад,
ва ғӯлаи чӯб ба он ҷавоб мегардонад.

¹² Вой ба ҳоли касе ки шаҳрро бо хун бино
мекунад,

ва қасабаро бо беинсофӣ бунъёд менамояд!

¹³ Ин, охир, аз қониби Худованди лашкарҳост!
Ва қавмҳо аз барои оташ меҳнат мекунанд,
ва қабिलाҳо бар абас хаста мешаванд.

¹⁴ Зеро ки замин аз шинохтани ҷалоли Худованд
пур хоҳад шуд,

чунон ки об баҳрро пур мекунад.

¹⁵ Вой ба ҳоли касе ки ёрони худро шароб
менӯшонад,

ва ту заҳри худро ба он илова намуда,
онҳоро маст мегардонӣ, то ки аврати онҳоро
бубинӣ!

¹⁶ Ту ба ҷои ҷалол аз нанг сер шудай,
пас ту низ нӯшида, заҳролуд шав:
косаи ямини Худованд бар ту фурӯд хоҳад омад,
ва расвой — бар ҷалоли ту.

¹⁷ Зеро ситаме ки дар ҳаққи Лубнон кардӣ, ба сари
худат хоҳад омад,

ва ҳалокате ки бар чорпоён овардӣ, боиси

шикасти ту хоҳад шуд,

аз барои хуни одамон, ки рехтӣ, ва ситаме ки дар
ҳаққи замин,

ва шаҳр ва ҳамаи сокинони он ба амал овардӣ.

¹⁸ Чӣ фоида аст аз санаме ки санамсозаш онро ба
вучуд овардааст,

дар сурате ки он фақат бут ва муаллими козиб аст,
агарчи соней ин маснӯъ ба он таваккал карда,
бутҳои гунг сохтааст?

¹⁹ Вой ба ҳоли касе ки ба чӯб бигӯяд: «Бедор шав!»
ва ба санги безабон: «Бархез!»

Оё он метавонад таълим диҳад?

Инак, он бо тилло ва нуқра пӯшида шудааст,
вале рӯҳе андарунаш нест.

²⁰ Валекин Худованд дар қасри қудси Худ сокин аст,

—
бигзор ба ҳузури Ё тамоми замин хомӯш бошад!

БОБИ СЕЮМ

Дуои набӣ пур аз умедвории шодиёна аст.

3 Дуои Ҳабаққуқи набӣ бар услуби суруди
ҷонсӯз.

² Худовандо! Овозатро шунидам — ҳаросон
шудам.

Худовандо! Амали Худро дар солҳои наздик зинда
намо,

дар солҳои наздик онро зоҳир бисоз;
дар вақти ғазаб раҳмро ба ёд овар.

³ Худо аз Темон меояд, ва Куддус — аз Форон.
Село.

Шукӯҳи Ё осмонро фаро гирифтааст,
ва ҷалоли Ё заминро пур кардааст.

⁴ Ва дурахши Ё мисли найир аст, шуоъҳо аз дасти
Ўст,

ва ниҳонгоҳи ҷалоли Ё дар он ҷост.

⁵ Пешопеши Ё вабо равон аст,
ва аз паси қадамҳояш аланга берун меояд.

⁶ Чун биистад — заминро ба ҷунбиш меоварад;
чун назар афканад — халқҳоро ба ларза

меандозад;

ва кӯҳҳои азали метаркад, пуштаҳои абадӣ паст
мешавад;

тариқҳои Ё ҷовидонист.

⁷ Хаймаҳои Кушонро зери бори мусибат дидам;
чодирҳои замини Мидьёнро ларза гирифтааст.

⁸ Оё бар наҳрҳо ғазаби Худованд аланга
гирифтааст?

Оё хашми Ту ба наҳрҳо,

ва қаҳри Ту ба баҳрҳо нигаронида шудааст,
ки Ту бар аспони Худ,

бар аробаҳои наҷотбахши Худ савор шудай?

⁹ Камони Худро аз ғилофаш бараҳна намуда,
анбӯҳи тирҳоро ба парвоз овардай. Умер село †.
Заминро бо наҳрҳо чок-чок кардай.

† Умер село — ин ибора, аз афташ, ишораи мусиқияст, ки
тағйири оҳангро мефаҳмонад.

¹⁰ Кӯҳҳо Туро дида, ба ларза омад, селобҳо ҷорӣ шуд,
варта овозашро баровард, мавҷҳояшро боло бардошт.

¹¹ Офтоб ва моҳ аз нури тирҳои паррони Ту,
аз дурахши найзаҳои барроқи Ту дар масканҳои худ истоданд.

¹² Ту бо ғазаб бар замин қадам мезанӣ,
бо хашм халқҳоро поймол мекунӣ.

¹³ Барои наҷот додани қавми Худ,
барои наҷот додани Масеҳи Худ берун омадӣ;
бурҷи хонаи шарирро зада вайрон кардӣ,
онро аз бунъёдаш то бомаш хароб намудӣ. Село.

¹⁴ Сари ҳокимони варо бо тирҳои худи вай маҷрӯҳ кардӣ,
вақте ки онҳо мисли тундбоде ҳамла оварданд, то ки

маро пароканда намоянд, дар айнаи хол шодии онҳо мисли он буд,
ки мискинеро ба таври пинҳонӣ фурӯ мебурда бошанд.

¹⁵ Бо аспонат дар баҳр аз даруни гирдоби обҳои бисъёр барои Худ роҳ кушодӣ.

¹⁶ Чун шунидам, ботинамро ларза гирифт,
аз он садо лабҳоям ба раъша омад,
заъф то мағзи устухонҳоям ҷойгир шуд,
ва ман дар ҷои нишастии худ ба ларзиш омадам;
ва ҳол он ки дар интизори рӯзи тангӣ,
вақте ки қавме бо фавҷҳои худ бар мо ҳуҷум оваранд, ман бояд ором бошам:

¹⁷ Агарчи дарахти анҷир гул накунад, ва тоқҳо бор наоварад,

ва меваи зайтун мувофиқи чашмдошт набошад,
ва киштзорҳо ҳосил надихад,
ва гӯсфандон аз кӯра талаф шавад,
ва говҳо дар оғил мавҷуд набошад, —

¹⁸ Вале ман дар Худованд шод хоҳам буд,
ва дар Худои наҷоти худ ба вачд хоҳам омад.

¹⁹ Худованд Худо қуввати ман аст:

Ў пойҳои маро, мисли пойҳои оҳуён мегардонад,
ва маро бар баландиҳоям ҳидоят менамояд.
Барои сардори муғанниён бар созҳои торнок.

САФАНЬЁ

БОБИ ЯКУМ

Доварӣ бар Яхудо — тимсоли рӯзи ояндаи
Худованд.

1 Каломи Худованд, ки бар Сафаныё ибни Кушӣ, ибни Чадалъё, ибни Амаръё, ибни Ҳизқиё, дар айёми Йӯшиё ибни Омӯн, подшоҳи Яхудо, нозил шуд.

² «Ҳамаро аз рӯи замин тамоман маҳв мекунам», мегӯяд Худованд.

³ «Одамизод ва чорпоёнро маҳв мекунам, мурғони ҳаво ва моҳиёни баҳр, ва асбоби васвасаро бо якҷоягии шарирон маҳв мекунам;

ва одамизодро аз рӯи замин нест мекунам», мегӯяд Худованд.

⁴ «Ва дасти Худро бар Яхудо ва бар ҳамаи сокинони Ерусалим дароз мекунам, ва бақияи Баал, ва номҳои пешвоёни бутпарастонашро бо якҷоягии коҳинонаш нест мекунам;

⁵ Ва онҳоро низ, ки бар бомҳо ба лашкари осмон сачда мекунанд,

ва онҳоро, ки сачда карда, ба Худованд қасам мехӯранд ва ба Милкум [†] қасам мехӯранд,

⁶ Ва онҳоро низ, ки аз Худованд гаштаанд, яъне Худовандро намечӯянд ва Ҷуро наметалабанд».

⁷ Ба ҳузури Худованд Худо хомӯш бош! Зеро ки рӯзи Худованд наздик аст; зеро ки Худованд қурбоние тайёр кардааст, даъватшудагони Худро тақдис намудааст.

⁸ «Ва дар рӯзи қурбонии Худованд чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман сарварон, ва писарони подшоҳ, ва ҳамаи онҳоро, ки либоси бегона мепӯшанд, муҷозот хоҳам намуд.

⁹ Ва дар он рӯз ҳамаи онҳоро, ки аз остона ҷаста мегузаранд, ва хонаи оғои худро аз ситам ва макр пур мекунанд, муҷозот хоҳам намуд».

¹⁰ «Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд», мегӯяд Худованд,
«ки садои фиғон аз дарвозаи моҳиён,

[†] Милкум — номи худои Аммуён, ки онро Мӯлех ҳам мегуфтанд.

ва вовайло аз маҳаллаи дуюм, ва шикастагии бузурге аз болои пуштаҳо ба гӯш хоҳад расид.

¹¹ Вовайло кунед, эй сокинони Мактеш, зеро ки тамоми қавми тоҷир маҳв гардидаанд, ҳамаи нуқраандӯзон нест шудаанд.

¹² Ва дар он вақт чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман Ерусалимро бо чароғҳо тафтиш хоҳам кард,

ва шахсонеро, ки бар дурди худ нишаста, дар дили худ мегӯянд:

„Худованд на некӣ мекунад ва на бадӣ“, муҷозот хоҳам намуд.

¹³ Ва дороии онҳо ба ғанимат гирифта ва хонаҳои онҳо валангор хоҳад шуд; ва хонаҳо бино хоҳанд кард, вале дар онҳо сокин нахоҳанд шуд,

ва тоқҳо хоҳанд шинонид, вале шароби онҳоро нахоҳад нӯшид».

¹⁴ Рӯзи бузурги Худованд наздик аст, он наздик аст ва хело мешитобад: садои рӯзи Худованд ба гӯш мерасад! Он гоҳ баҳодур ҳам фиғони талх хоҳад бардошт.

¹⁵ Он рӯз рӯзи ғазаб аст, рӯзи тангӣ ва мусибат, рӯзи вайронӣ ва харобӣ, рӯзи торикӣ ва зулмот, рӯзи абр ва меғ,

¹⁶ Рӯзи шох ва нидоҳо бар шаҳрҳои ҳисордор ва бар бурҷҳои баланд.

¹⁷ Ва Ман одамонро ба танг меоварам, ва онҳо мисли кӯрон роҳ хоҳанд рафт, зеро ки пеши Худованд гуноҳ кардаанд; ва хунашон мисли ғубор, ва гӯшташон мисли саргин рехта хоҳад шуд.

¹⁸ На нуқраи онҳо, на тиллои онҳо дар рӯзи ғазаби Худованд онҳоро наметавонад начот диҳад,

ва бо оташи рашки Ӯ тамоми замин фурӯ бурда хоҳад шуд, зеро ки ҳалокате, он ҳам ҳалокати ногаҳоние, Ӯ бар ҳамаи сокинони замин хоҳад овард.

БОБИ ДУЮМ

Муроҷиат ба бақия бо даъват, ки тавба кунанд.

2 Барои тавба чамъ шавед ва фароҳам оед, эй халқи беҳаё,

² Пеш аз он ки ҳукми ҷазо ба амал ояд, —

чунки рӯз мисли пари коҳ зуд гузашта меравад, — пеш аз он ки шиддати хашми Худованд бар шумо фуруд ояд,

пеш аз он ки рӯзи ғазаби Худованд бар шумо фуруд ояд.

³ Худовандро биталабед, эй ҳамаи ҳалимони замин,

ки аҳкоми Ӯро ба чо меоваред;
адолатро биталабед, фурутаниро биталабед, — шояд, ки дар рӯзи хашми Худованд тавонед пинҳон шавед.

Доварӣ бар халқҳо.

⁴ Зеро ки Ғазза тарк карда хоҳад шуд, ва Ашқалӯн ба харобазор табдил хоҳад ёфт; аҳли Ашдӯд нимирӯзӣ бадар ронда хоҳанд шуд, ва Эқрӯн решақан хоҳад гардид.

⁵ Вой ба ҳоли халқи критийн, ки сокинони минтақаи баҳр мебошанд!

Каломи Худованд дар ҳаққи шумост, эй Канъон, замини фалиштиён!
Ва Ман туро нест хоҳам кард, ба дараҷае ки сокине дар ту боқӣ нахоҳад монд.

⁶ Ва минтақаи баҳр мавзеи чоҳҳои чӯпонон ва кӯраҳои гӯсфандон хоҳад шуд.

⁷ Ва ин минтақа барои бақияи хонадони Яхудо хоҳад буд,

то ки дар он чо чаро кунанд;
шабонгоҳ дар хонаҳои Ашқалӯн хоҳанд хобид, зеро ки Худованд Худояшон онҳоро тафаққуд намуда,

асиронашонро хоҳад баргардонид.

⁸ «Дашноми Мӯоб ва ҳақоратҳои банӣ-Аммӯнро шунидаам,

ки қавми Маро таҳқир намуда, дар ҳудуди онҳо калонигарӣ мекарданд.

⁹ Бинобар ин ба ҳаёти Худам қасам», мегӯяд Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, «ки замини Мӯоб мисли Садӯм ва замини банӣ-Аммӯн мисли Амӯро хоҳад шуд, мавзеи хорҳо, ва кони намак, ва харобазори абадӣ хоҳад гардид; бақияи қавми Ман онҳоро тороҷ хоҳанд кард, ва боқимондагони халқи Ман онҳоро ба тасарруфи худ хоҳанд даровард».

¹⁰ Ин ба сари онҳо аз боиси кибрашон хоҳад омад, зеро ки дар ҳаққи қавми Худованди лашкарҳо таҳқир ва калонигарӣ карданд.

¹¹ Худованд бар онҳо саҳмгин хоҳад буд, зеро ки Ӯ ҳамаи худоёни заминро маҳв хоҳад кард, ва ҳамаи халқҳои сокини қазираҳо, ҳар яке аз макони худ, ба Ӯ сачда хоҳанд кард.

¹² «Шумо низ, эй ҳабашиён, бо шамшери Ман кушта хоҳед шуд».

¹³ Ва Ӯ дасти Худро бар шимол дароз карда, Ашшурро маҳв хоҳад намуд, ва Нинверо ба харобазоре,

ба саҳрои хушке ки мисли биёбон бошад, табдил хоҳад дод.

¹⁴ Ва андаруни он галаҳои сершумори ҳар навъ ҳайвонот хоҳанд хобид,

ва мурғи саққо, ва хорпушт бар болодариҳои он чойгир хоҳанд шуд;

садои хониши паррандагон аз тирезаҳояш ба гӯш хоҳад расид,

ва харобӣ бар остонаҳояш намоён хоҳад буд, зеро ки чӯбҳои арзи рӯйбасти онҳо вайрон шудааст.

¹⁵ Ин шаҳри пурсурур, ки бепарвоёна умр ба сар бурда, дар дили худ мегуфт:

«Ман ҳастам, ва ғайр аз ман дигаре нест», чӣ гуна хароб гардида,

ба маскани ҳайвонот табдил ёфтааст!

Ҳар касе ки аз пеши он бигзарад, ба ҳоли он хуштак зада, даст хоҳад афшонид.

БОБИ СЕЮМ

Таназзули ахлоқ дар Ерусалим дар айёми набӣ.

3 Вой ба ҳоли шаҳри палид ва наҷиси ситампеша!

² Вай овозро намешунавад, пандро намепазирад, ба Худованд таваккал намекунад, ба Худои худ наздик намешавад.

³ Сарваронаш андаруни вай шерони ғурранда, доваронаш гургони шабгард мебошанд, ки то субҳ устухонеро боқӣ намегузоранд.

⁴ Анбиёяш шахсони сабукмағз ва ғаддор ҳастанд; қоҳинонаш қудсро палид, ва шариятро хор мекунанд.

⁵ Худованд андаруни вай одил аст, ноинсофӣ намекунад;

ҳар субҳ доварию Худро ошкоро зоҳир месозад, пай дарҳам амал мекунад, вале шахси ноинсоф шармро намедонад.

⁶ Ман халқҳоро маҳв намудаам, ба дараҷае ки бурҷҳошон вайрон гардидааст; кӯчаҳошонро чунон хароб кардаам, ки касе аз онҳо намегузарад; шаҳрҳошон тавре валангор шудааст, ки касе дар онҳо нест, сокине боқӣ намондааст.

⁷ Гуфтам: «Кошки аз Ман метарсидӣ, ва пандро қабул мекардӣ»;

ва дар он сурат маскани вай маҳв намешуд, ва ҳар он чи дар ҳаққи вай амр фармуда будам, ба амал намеомад;

лекин онҳо барои бад кардани тамоми амалиёти худ шитофтанд.

⁸ «Бинобар ин Маро», мегӯяд Худованд, «интизор бошед, то рӯзе ки барои шохидӣ бархезам,

зеро ҳукми Ман ин аст, ки халқҳоро ҷамъ кунам, ва мамлакатҳоро фароҳам оварам, то ки ғазаби Худро,

тамоми шиддати хашми Худро бар онҳо бирезам,

зеро ки тамоми замин бо оташи рашки Ман фурӯ бурда хоҳад шуд.

⁹ Зеро ки он вақт ба қавмон забони поке хоҳам бахшид,

то ки ҳамаашон исми Худовандро бихонанд, ва Ҷро якдилона ибодат намоянд.

¹⁰ Аз он тарафи наҳрҳои Ҳабаш

парастишкунандагони Ман, фарзандоне ки Ман пароканда кардаам, ҳадияе барои Ман хоҳанд овард.

¹¹ Дар он рӯз ту аз тамоми амалиёти худ, ки бо он пеши Ман гуноҳ кардай, хичил нахоҳӣ шуд,

зеро ки он вақт Ман мутакаббирони пурсурури туро аз даруни ту дур хоҳам кард, ва ту дигар дар кӯҳи муқаддаси Ман такаббур нахоҳӣ намуд.

¹² Ва ман андаруни ту қавми фурӯтан ва бенаворо боқӣ хоҳам гузошт, ва онҳо ба исми Худованд паноҳ хоҳанд бурд.

¹³ Бақияи Исроил ноинсофӣ нахоҳанд кард, ва дуруғ нахоҳанд гуфт, ва дар даҳонашон забони фиребгарона ёфт нахоҳад шуд,

зеро ки худашон чаро карда, хоҳанд хобид, ва касе онҳоро безобита нахоҳад кард».

Худованд бар Ерусалим марҳамат намуд.

¹⁴ Тараннум намо, эй духтари Сион! Нидоҳои шодмонӣ бидеҳ, эй Исроил!

Аз тамоми дил шодӣ ва хурсандӣ бикун, эй духтари Ерусалим!

¹⁵ Худованд азиятҳои туро дур карда, душманонатро аз миён бардоштааст; Худованд, ки подшоҳи Исроил аст, андаруни туст, ва ту дигар бадӣ нахоҳӣ дид.

¹⁶ Дар он рӯз ба Ерусалим гуфта хоҳад шуд: «Натарс!» ва ба Сион:

«Бигзор дастҳоят суст нашавад!»

¹⁷ Худованд Худои ту андаруни туст, Ҷ қаббор аст, ва наҷот хоҳад дод;

дар ҳаққи ту бо шодмонӣ дилхуш хоҳад шуд, дар муҳаббати Худ хомӯш хоҳад монд,

дар ҳаққи ту бо тараннум шодӣ хоҳад кард. ¹⁸ «Онҳоро, ки аз чиҳати идҳо ғамгинанд, Ман ҷамъ хоҳам кард, — онҳо аз ту дур буданд,

ва бори нанги ту насибашон гардида буд. ¹⁹ Инак, Ман дар он замон ҳамаи онҳоро,

ки бар ту ситам мекарданд, ба танг хоҳам овард, ва лангонро наҷот хоҳам дод, ва рондашудагонро фароҳам хоҳам овард, ва онҳоро дар ҳар кишваре ки гирифтори нанг буданд,

соҳиби иззат ва шӯҳрат хоҳам гардонид.

²⁰ Дар он замон шуморо хоҳам овард, ва дар он замон шуморо ҷамъ хоҳам кард, зеро ки шуморо дар миёни ҳамаи қавмони замин соҳиби шӯҳрат ва иззат хоҳам гардонид, вақте ки асирони шуморо пеши назари шумо баргардонам», мегӯяд Худованд.

ҲАҚҚАЙ

БОБИ ЯКУМ

Сабаб ва мавзӯи нубувват.

1 Дар соли дуҷуми подшоҳ Доръёвеш, дар рӯзи якуми моҳи шашум, каломи Худованд ба воситаи Ҳаққаи набӣ нозил шуда, ба волии Яҳудо Зарубобил ибни Шаалтиил ва ба саркоҳин Ғушаъ ибни Ғӯсодоқ гуфт:

² Худованди лашкарҳо сухан ронда, чунин гуфт: «Ин қавм мегӯянд: „Ҳанӯз вақти он нест, яъне вақти бино кардани хонаи Худованд нарасидааст“».

Худованд барои сустии суръати сохтмони маъбад мазаммат менамояд.

³ Ва каломи Худованд ба воситаи Ҳаққаи набӣ нозил шуда, гуфт:

⁴ «Оё барои шумо вақти он аст, ки худатон дар хонаҳои болопушидаи худ сокин шавед, валекин ин хона хароб бошад?

⁵ Ва акнун Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: дилҳои худро бар роҳҳои худ нигаронед.

⁶ Бисъёр кишт мекунад, вале ҳосили кам мебардоред; меҳуред, вале сер намешавед; менӯшед, вале на ба қадри кофӣ; либос мепӯшед, вале он гармӣ надорад; ва ҳар кӣ муздурӣ мекунад, музди худро гӯё дар ҳамъёни сӯроҳдор мегузорад.

⁷ Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: ба пешомади зиндагии худ хуб таваҷҷӯҳ кунед.

⁸ Ба кӯҳ баромада, чӯб биёред ва хонаро бино кунед; ва Ман ба он таваҷҷӯҳ намуда, қалол хоҳам ёфт, мегӯяд Худованд.

⁹ Бисъёрро мунтазир мешавед, ва инак кам аст, ва онро ба хона меоваред — Ман онро барбод медиҳам. Аз барои чӣ? — мегӯяд Худованди лашкарҳо. — Аз барои хонаи Ман, ки хароб аст, ва ҳол он ки шумо ҳар яке ба кори хонаи худ машғулед.

¹⁰ Бинобар ин осмон бар шумо шабнамро бас кардааст, ва замин ҳосилашро бас кардааст.

¹¹ Ва Ман бар замин ва кӯҳҳо, ва бар ғалла ва шираи ангур ва рағфани зайтун, ва бар ҳар он чи замин мерӯёнад, ва бар одамизод ва чорпоён, ва бар ҳар он чи аз меҳнати дастҳо ҳосил мешавад, хушксолиро хондаам».

Корҳои сохтмон аз нав оғоз ёфт.

¹² Ва Зарубобил ибни Шаалтиил, ва саркоҳин Ғушаъ ибни Ғӯсодоқ, ва тамоми бақияи қавм ба овози Худованд Худои худ ва ба суханони Ҳаққаи набӣ, ки ўро Худованд Худои онҳо фиристода буд, гӯш андохтанд, ва қавм аз Худованд тарсиданд.

¹³ Ва Ҳаққаи, қосиди Худованд, ки аз ҷониби Худованд фиристода шуда буд, ба қавм сухан ронда, гуфт: «Ман бо шумо ҳастам, мегӯяд Худованд».

¹⁴ Ва Худованд рӯҳи волии Яҳудо Зарубобил ибни Шаалтиил, ва рӯҳи саркоҳин Ғушаъ ибни Ғӯсодоқ, ва рӯҳи бақияи қавмро барангехт, ва онҳо омада, дар хонаи Худованди лашкарҳо, Худои худ, ба кор шурӯъ карданд.

¹⁵ Дар рӯзи бисту чоруми моҳи шашум, дар соли дуҷуми подшоҳ Доръёвеш ин ба вукӯъ омад.

БОБИ ДУЮМ

Нубувват дар бораи қалоли ояндаи маъбади Худо ва дар бораи Масеҳ.

2 Дар рӯзи бисту якуми моҳи ҳафтум каломи Худованд ба воситаи Ҳаққаи набӣ нозил шуда, гуфт:

² «Лутфан, ба волии Яҳудо Зарубобил ибни Шаалтиил, ва ба саркоҳин Ғушаъ ибни Ғӯсодоқ, ва ба бақияи қавм сухан ронда, бигӯй:

³ „Кист, ки дар миёни шумо боқӣ мондааст, ва ин хонаро дар қалоли аввалаи он дидааст? Ва он алҳол дар назари шумо чӣ гуна аст? Оё он дар назари шумо ночиз нест“?

⁴ Валекин алҳол устувор бош, эй Зарубобил, мегӯяд Худованд, ва устувор бош, эй саркоҳин Ғушаъ ибни Ғӯсодоқ, ва устувор бошед, эй тамоми қавми замин, мегӯяд Худованд, ва кор кунед, зеро ки Ман бо шумо ҳастам, мегӯяд Худованди лашкарҳо,

⁵ Бар тибқи каломи аҳде ки дар вақти берун омаданатон аз Миср бо шумо баста будам, ҳангоме ки Рӯҳи Ман андаруни шумо буд. Ҳаросон набошед!

⁶ Зеро ки Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: боз як бори дигар, он ҳам баъд аз андак вақт, воқеъ хоҳад шуд, ва Ман осмон ва замин ва баҳр ва хушкиро ба ларза хоҳам андохт.

⁷ Ва ҳамаи халқҳоро ба ларза хоҳам овард, ва неъматҳои ҳамаи халқҳо оварда хоҳад шуд, ва Ман

ин хонаро аз ҷалол пур хоҳам кард, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

⁸ Нуқра барои Ман аст, ва тилло барои Ман аст, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

⁹ Ҷалоли ин хонаи охирин назар ба аввалинаш бузургтар хоҳад буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо; ва дар ин макон Ман сулҳу осоиштагиро барқарор хоҳам намуд, мегӯяд Худованди лашкарҳо».

Худованд бевичдони коҳинонро мазаммат менамояд.

¹⁰ Дар рӯзи бисту чоруми моҳи нӯҳум, дар соли дююми Доръёвеш, каломи Худованд ба воситаи Ҳаққай набӣ нозил шуда, гуфт:

¹¹ «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: лутфан, аз коҳинон дастуре пурсида, бигӯй:

¹² „Агар касе гӯшти муқаддасро дар домани ҷомаи худ бардорад, ва бо доманаш ба нон, ё ош, ё шароб, ё равған ва ё ба ҳар хӯрок бирасад, оё он муқаддас мешавад?“» Ва коҳинон ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Не».

¹³ Ва Ҳаққай гуфт: «Агар касе ки ба ҷасади мурда расида наҷис шуда бошад, ба ҳар яке аз инҳо бирасад, оё он наҷис мешавад?» Ва коҳинон ҷавоб гардонда, гуфтанд: «Наҷис мешавад».

¹⁴ Ва Ҳаққай ҷавоб гардонда, гуфт: «Чунинад ин қавм ва чунинад ин халқ ба ҳузури Ман, мегӯяд Худованд, ва чунин аст ҳар амали дастҳои онҳо; ва ҳар он чи дар он ҷо қурбонӣ кунанд, наҷис аст.

¹⁵ Ва акнун, лутфан, аз имрӯз ва минбаъд хуб таваҷҷӯҳ кунед, яъне аз вақте ки ҳанӯз санге бар санге дар қасри Худованд гузошта нашуда буд.

¹⁶ Баъзан мешуд, ки касе назди хирмани дорои бист андоза меомад, вале фақат даҳ андоза буд; ё назди чархушт меомад, то ки панҷоҳ андоза бигирад, вале фақат бист андоза буд.

¹⁷ Шуморо дар ҳар амали дастҳои шумо бо боди самум ва хушкӣ ва жола зарба задам, вале шумо сӯи Ман рӯчӯ накардед, мегӯяд Худованд.

¹⁸ Лутфан, аз имрӯз минбаъд хуб таваҷҷӯҳ кунед, яъне аз рӯзи бисту чоруми моҳи нӯҳум, аз рӯзе ки бунъеди қасри Худованд ниҳода шуд, хуб таваҷҷӯҳ кунед.

¹⁹ Оё ҳанӯз тухмӣ дар анбор аст, ва ҳанӯз тоқ, ва анцир, ва анор, ва дарахти зайтун бор наовардааст? Ман аз имрӯз баракат хоҳам дод».

²⁰ Ва каломи Худованд бори дуюм дар рӯзи бисту чоруми моҳ бар Ҳаққай нозил шуда, гуфт:

²¹ «Ба волии Яҳудо Зарубобил суҳан ронда, бигӯй: „Ман осмон ва заминро ба ларза хоҳам андохт;

²² Ва тахти мамлакатҳоро сарнагун хоҳам сохт, ва қуввати мамлакатҳои халқҳоро маҳв хоҳам намуд, ва аробаро бо саворонаш чаппа хоҳам кард, ва аспон бо саворонашон аз шамшери якдигар фурӯ хоҳанд ғалтид.

²³ Дар он рӯз, мегӯяд Худованди лашкарҳо, Ман туро, эй бандаи Ман Зарубобил ибни Шаалтиил, хоҳам гирифт, мегӯяд Худованд, ва туро мисли мӯҳре хоҳам гузошт, зеро ки Ман туро баргузидаам, мегӯяд Худованди лашкарҳо“».

ЗАКАРЬЁ

БОБИ ЯКУМ

Даъват ба тавба; зухури фариштаи Худованд.

1 Дар моҳи ҳаштум, дар соли дуҷуми Доръёвеш, каломи Худованд бар Закаръёи набии ибни Баракъё, ибни Идду нозил шуда, гуфт:

² «Худованд бар падарони шумо бағоят хашмгин буд,

³ Ва ту ба онҳо бигӯй: Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: сӯи Ман баргардед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва Ман сӯи шумо хоҳам баргашт, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

⁴ Мисли падарони худ набошед, ки анбиёи пешина онҳоро хонда, гуфтанд: „Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: аз роҳҳои бади худ ва аз корҳои бади худ баргардед“, вале онҳо нашонданд ва ба Ман гӯш надоданд, мегӯяд Худованд.

⁵ Падарони шумо — кучоянд онҳо? Ва анбиё — магар онҳо ба таври абадӣ зиндагӣ мекунад?

⁶ Аммо суханони Ман ва фароизи Ман, ки ба бандагони Худ анбиё амр фармуда будам, магар ба сари падарони шумо наомад? Ва онҳо баргаштанд ва гуфтанд: „Чунон ки Худованди лашкарҳо қарор дода буд, ки бо мо мувофиқи роҳҳоямон ва корҳоямон амал намояд, ончунон бо мо амал намуд“».

Дидани марде бар аспии чиранд.

⁷ Дар рӯзи бисту чоруми моҳи ёздаҳум, ки моҳи шебот бошад, дар соли дуҷуми Доръёвеш, каломи Худованд бар Закаръёи набии ибни Баракъё, ибни Идду нозил шуда, чунин гуфт:

⁸ «Имшаб дидам, ва инак марде бар аспии чиранд савор буд, ва ӯ дар миёни дарахтони ос, ки дар водӣ буданд, меистод, ва дар ақиби ӯ аспони чиранд, тӯруқ ва сафед буданд.

⁹ Ва ман гуфтам: „Инҳо чист, эй оғоям?“ Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, ба ман гуфт: „Ман ба ту нишон медиҳам, ки инҳо чист“.

¹⁰ Ва марде ки дар миёни дарахтони ос меистод, ҷавоб гардонда, гуфт: „Инҳо касоне ҳастанд, ки Худованд фиристодааст, то ки бар замин гаштугузор кунанд“.

¹¹ Ва онҳо ба фариштаи Худованд, ки дар миёни дарахтони ос меистод, ҷавоб гардонда, гуфтанд: „Мо бар замин гаштугузор кардем, ва инак, тамоми замин дар оромӣ сокин аст“.

Худованд ба халқҳо таваҷҷӯҳ намекунад.

¹² Ва фариштаи Худованд ҷавоб гардонда, гуфт: „Эй Худованди лашкарҳо! То ба кай бар Ерусалим ва шаҳрҳои Яҳудо, ки ҳафтод сол боз Ту ба онҳо хашм менамой, марҳамат нахоҳӣ кард?“

¹³ Ва Худованд ба фариштае ки бо ман сухан меронд, бо суханони хуб, бо суханони тасаллибахш ҷавоб гардонд.

¹⁴ Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, ба ман гуфт: „Нидо намуда, бигӯй: Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Ман дар бораи Ерусалим ва дар бораи Сион бо рашки бузурге рашк кардам.

¹⁵ Ва бар халқҳои бепарво бағоят хашмгин ҳастам: вақте ки хашми Ман андак буд, онҳо бади роҳ афзун карданд.

¹⁶ Бинобар ин Худованд чунин мегӯяд: ба Ерусалим бо марҳамат хоҳам баргашт; хонаи Ман дар он бино хоҳад ёфт, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва ресмони андоза бар Ерусалим кашида хоҳад шуд.

¹⁷ Боз нидо намуда, бигӯй: Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: боз шаҳрҳои Ман аз нозу неъмат лабрез хоҳад шуд, ва Худованд боз Сионро тасалли хоҳад дод, ва боз Ерусалимро хоҳад баргузид“».

Дидани чор шох ва чор оҳангар.

¹⁸ Ва ман чашмони худро боло карда, дидам, ва инак чор шох буд.

¹⁹ Ва ба фариштае ки бо ман сухан меронд, гуфтам: «Инҳо чист?» Ва ӯ ба ман гуфт: «Инҳо шохҳоест, ки Яҳудо ва Исроил ва Ерусалимро пароканда кардааст».

²⁰ Ва Худованд чор оҳангарро ба ман нишон дод.

²¹ Ва ман гуфтам: «Инҳо барои чӣ гуна коре омадаанд?» Ва ӯ ба ҷавоб гуфт: «Ин шохҳо Яҳудоро чунон пароканда кардааст, ки касе сари худро наметавонад бардорад; вале инҳо омадаанд, то ки бар онҳо даҳшат оваранд, шохҳои халқҳоеро шикаста партоянд, ки бар замини Яҳудо шох бардоштаанд, то ки онро пароканда намоянд».

БОБИ ДУЮМ

Дидани марде бо ресмони андоза.

2 Ва ман чашмони худро боло карда, дидам, ва инак марде буд, ва ресмони андоза дар дасти худ дошт.

² Ва ман гуфтам: «Ту куцо меравӣ?» Ва ӯ ба ман гуфт: «Барои андоза кардани Ерусалим, то бубинам, ки бараш чӣ қадар аст ва дарозияш чӣ қадар».

³ Ва инак фариштае ки бо ман сухан меронд, берун рафт, ва фариштаи дигаре ба пешвози ӯ баромад,

⁴ Ва ба ӯ гуфт: «Шитоб намо ва ба ин чавон бигӯй: „Ерусалим аз бисъёрии одамон ва чорпоёне ки андарунаш хоҳанд буд, берун аз ҳисор маскун хоҳад гардид».

⁵ Ва Ман барои он, мегӯяд Худованд, девори оташине гирдогирдаш хоҳам буд, ва барои чалоли он андаруни он хоҳам буд».

⁶ «Ҳой, ҳой, аз замини шимол бигрезед, мегӯяд Худованд; зеро ки Ман шуморо мисли чор самти осмон пароканда кардаам, мегӯяд Худованд».

⁷ Ҳой, Сион, ки назди духтари Бобил сокин мебошӣ, гурехта худро раҳо намо!

⁸ Зеро ки Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд. Барои чалоли шумо Ӯ маро назди халққое ки шуморо тороҷ карданд, фиристодааст; зеро ҳар кӣ ба шумо даст расонад, ба мардумакӣ чашми Ӯ даст расонда бошад.

⁹ «Зеро ки инак Ман дасти Худро бар онҳо хоҳам бардошт, ва онҳо ғанимати ғуломони худ хоҳанд шуд». Ва шумо хоҳед донист, ки Худованди лашкарҳо маро фиристодааст.

¹⁰ Тараннум ва шодӣ намо, эй духтари Сион! «Зеро инак, Ман меоям ва андаруни ту сокин хоҳам шуд», мегӯяд Худованд.

¹¹ «Ва дар он рӯз халққои бисъёр ба Худованд ҳамроҳ хоҳанд шуд, ва қавми Ман хоҳанд гардид, ва Ман андаруни ту сокин хоҳам шуд». Ва хоҳӣ донист, ки Худованди лашкарҳо маро назди ту фиристодааст.

¹² Ва Худованд Яхудоро тасарруф намуда, насибаи Худ бар замини муқаддас хоҳад гардонид, ва аз нав Ерусалимро хоҳад баргузид.

¹³ Ба ҳузури Худованд хомӯш бошед, эй тамоми башар! Зеро ки Ӯ аз маскани муқаддаси Худ бархостааст.

БОБИ СЕЮМ

Дидани Ғушаи саркоҳин.

3 Ва Ғушаи саркоҳинро ба ман нишон дод, ки ба ҳузури фариштаи Худованд истода буд, ва шайтон ба тарафи ростӣ ӯ меистод, то ки ӯро айбдор кунад.

² Ва Худованд ба шайтон гуфт: «Худованд ба ту, эй шайтон, итоб менамояд, ва Худованд, ки Ерусалимро баргузидааст, ба ту итоб менамояд; ин, охир, кундаи нимсӯхтаест, ки аз оташ раҳонида шудааст».

³ Ва Ғушаъ либоси ифлос дар тан дошт, ва ба ҳузури фаришта меистод,

⁴ Ки вай ба онҳое ки ба ҳузураш истода буданд, сухан ронда, гуфт: «Либоси ифлосро аз тани ӯ дур

кунед». Ва ба ӯ гуфт: «Бубин, гуноҳатро аз ту дур кардам, ва туро либоси фоҳира пӯшонидам».

⁵ Ва ман гуфтам: «Бигзор аммомаи тозае бар сараш бимонанд», — ва аммомаи тозае бар сараш гузошанд, ва ӯро либос пӯшониданд, дар сурате ки фариштаи Худованд меистод.

⁶ Ва фариштаи Худованд Ғушаъро таъкид намуда, гуфт:

⁷ «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: агар бо роҳҳои Ман биравӣ, ва агар хизмати Маро ба ҷо оварӣ, ту низ дар хонаи Ман сардорӣ хоҳӣ намуд, ва саҳнҳои Маро ниғаҳбонӣ хоҳӣ кард, ва Ман туро дар миёни инҳое ки меистанд, роҳ хоҳам дод.

Бандаи Худо — Навда.

⁸ Пас бишнава, эй Ғушаи саркоҳин, ту ва ёронат, ки ба ҳузури ту нишастаанд, зеро ки онҳо мардони хучаста ҳастанд: инак, Ман бандаи Худ — Навдаро хоҳам овард.

⁹ Зеро инак, он санге ки Ман ба ҳузури Ғушаъ мегузoram; ба як санг бо ҳафт чашм менигарам; инак, Ман нақше бар он ҳақ менамоям, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва гуноҳи ин заминро дар як рӯз дур мекунам.

¹⁰ Дар он рӯз, мегӯяд Худованди лашкарҳо, якдигарро зерӣ тоқ ва зерӣ дарахти анҷир даъват хоҳед намуд».

БОБИ ЧОРУМ

Дидани чароғдони тилло ва ду дарахти зайтун.

Таъбири он.

4 Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, баргашт, ва маро бедор кард, мисли касе ки аз хобаш бедор мешавад.

² Ва ба ман гуфт: «Чӣ мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Мебинам, инак чароғдоне ки сар то сараш аз тиллост, ва равғандонаш бар сараш, ва ҳафт чароғаш бар он аст, ва ҳар чароғ, ки бар сараш мебошад, ҳафт нойча дорад.

³ Ва ду дарахти зайтун назди он аст, — яке аз тарафи ростӣ равғандон ва дигаре аз тарафи чапаш».

⁴ Ва ман ба фариштае ки бо ман сухан меронд, ҷавоб гардонда, гуфтам: «Инҳо чист, эй оғоям?»

⁵ Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, ба ман ҷавоб гардонда, гуфт: «Оё намедонӣ, ки инҳо чист?» Ва ман гуфтам: «Не, эй оғоям».

⁶ Ва ӯ ба ман ҷавоб гардонда, гуфт: «Ин каломи Худованд аст, ки барои Зарубобил гуфта шудааст: на бо ҷасорат ва на бо қувват, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

⁷ Ту чистӣ, эй кӯҳи бузург? Ба ҳузури Зарубобил ту ҳамворие ҳастӣ, ва ӯ санги сари онро берун хоҳад овард, дар сурате ки нидоҳои хурсандӣ шунида хоҳад шуд: „Шукӯҳу шавкат бар он бод!“»

⁸ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

⁹ «Дастҳои Зарубобил бунъеди ин хонаро ниҳодааст, ва дастҳои ӯ онро анҷом хоҳад дод, ва хоҳӣ донист, ки Худованди лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст.

¹⁰ Зеро касе ки он рӯзи корҳои майдари писанд накарда буд, алҳол шоқулро дар дасти Зарубобил дида, шод хоҳад шуд; ин ҳафт — чашмони Худованд ҳастанд, ки тамоми заминро бо нигоҳи худ фаро мегиранд».

¹¹ Ва ман савол дода, ба ӯ гуфтам: «Ин ду дарахти зайтун, ки ба тарафи рости чароғдон ва ба тарафи чапи он мебошад, чист?»

¹² Ва бори дуюм савол дода, ба ӯ гуфтам: «Он ду шохли зайтун, ки назди ду нойчаи тилло моеи тиллоранге аз даруни худ мерезад, чист?»

¹³ Ва ӯ ба ман гуфт: «Оё намедонӣ, ки инҳо чист?» Ва ман гуфтам: «Не, эй оғоям».

¹⁴ Ва ӯ гуфт: «Ин ду — таъминкунандагони рағғани зайтун ҳастанд, ки ба хузури Молики тамоми ҷаҳон истодаанд».

БОБИ ПАНЧУМ

Дидани тӯмори паррон ва сабад.

5 Ва боз чашмонамро боло карда, дидам, ва инак тӯмори парроне намоён аст.

² Ва ӯ ба ман гуфт: «Чӣ мебинӣ?» Ва ман гуфтам: «Ман тӯмори парроне мебинам, ки дарозияш бист зироъ аст, ва бараш даҳ зироъ».

³ Ва ӯ ба ман гуфт: «Ин лаънатест, ки бар рӯи тамоми замин берун меравад, зеро ҳар кӣ дуздӣ мекунад, аз ин тарафаш, бар ҳасби он, маҳв хоҳад гардид, ва ҳар кӣ қасами дурӯғ меҳӯрад, аз он тарафаш, бар ҳасби он, маҳв хоҳад гардид».

⁴ Ман онро берун овардам, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва он ба хонаи дузд ва ба хонаи касе ки ба исми Ман қасами дурӯғ меҳӯрад, дохил хоҳад шуд, ва андаруни хонаи вай ҷойгир шуда, сабаби хонавайронӣ хоҳад гардид, ҳам ҷӯбҳояш ва ҳам сангҳояшро нобуд хоҳад кард».

⁵ Ва фариштае ки бо ман сухан меронд, берун омада, ба ман гуфт: «Лутфан, чашмонатро боло карда, бубин, ки он чи берун меояд, чист».

⁶ Ва ман гуфтам: «Он чист?» Ва ӯ гуфт: «Ин сабадест, ки берун меояд». Ва гуфт: «Ин чашми ҳариси онҳост дар тамоми замин».

⁷ Ва инак, гулӯлаи кӯрғошимие бардошта шуд, ва инак, як зан андаруни сабад нишастааст.

⁸ Ва ӯ гуфт: «Ин шарорат аст», ва онро андаруни сабад андохт, ва он санги кӯрғошимиро ба даҳани он гузошт.

⁹ Ва ман чашмонамро боло карда, дидам, ва инак, ду зан берун меоянд, ва бод дар болҳои онҳост, ва болҳшон мисли болҳои лайлак аст; ва онҳо сабадро бардошта, дар миёни замин ва осмон парвоз карданд.

¹⁰ Ва ман ба фариштае ки бо ман сухан меронд, гуфтам: «Онҳо ин сабадро кучо мебаранд?»

¹¹ Ва ӯ ба ман гуфт: «То ки барои вай дар замини Шинъор хонае бино кунанд, ва ҳамин ки он тайёр шавад, вай дар он ҷо бар пояи худ гузошта хоҳад шуд».

БОБИ ШАШУМ

Дидани чор ароба.

6 Ва боз чашмони худро боло карда, дидам, ва инак, чор ароба аз миёни ду кӯҳ берун меравад, ва он кӯҳҳо кӯҳҳои мис аст.

² Дар аробаи якум — аспони чиранд; ва дар аробаи дуюм — аспони сиёҳмушкин;

³ Ва дар аробаи сеюм — аспони сафед; ва дар аробаи чорум — аспони абраши қавӣ.

⁴ Ва ба фариштае ки бо ман сухан меронд, савол дода, гуфтам: «Инҳо чист, эй оғоям?»

⁵ Ва фаришта ба ман ҷавоб гардонда, гуфт: «Инҳо чор боди осмон мебошанд, ки баъд аз истодан ба хузури Молики тамоми ҷаҳон берун мераванд».

⁶ Он ки аспони сиёҳмушкин дорад, онҳо сӯи замини шимол берун мераванд, ва аспони сафед ба машриқзамин берун мераванд, ва аспони абраш сӯи замини ҷануб берун мераванд».

⁷ Ва аспони қавӣ берун рафтаанд, ва саъю кӯшиш доранд гардиш кунанд, то ки заминро тай намоянд». Ва ӯ гуфт: «Биравед, заминро тай намоед». Ва онҳо рафта, заминро тай карданд.

⁸ Ва ӯ маро фаръед карда, гуфт: «Бубин, онҳое ки сӯи замини шимол берун рафтанд, хашми Маро дар замини шимол фуру нишониданд».

Тоҷузори рамзии Ехушаъ.

⁹ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

¹⁰ «Аз миёни асироне ки аз Бобил омадаанд, Ҳелдай, Тубиё ва Едаъёро бигир, ва бо онҳо дар ҷамон рӯз ба хонаи Йӯшиё ибни Сафанъё биё,

¹¹ Ва нуқра ва тиллоро бигир ва тоҷҳо сохта, ба сари саркоҳин Ехушаъ ибни Ехӯсодоқ бигузор,

¹² Ва ба ӯ сухан ронда, бигӯй: „Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: инак марде ки Навда ном дорад, ва аз решааш хоҳад рӯид, ва қасри Худовандро бино хоҳад кард».

¹³ Ӯ қасри Худовандро бино хоҳад кард, ва соҳиби шавкат хоҳад шуд, ва бар тахти худ нишаста, салтанат хоҳад ронд; ва коҳин бар тахти худ хоҳад буд, ва машварати сулҳу осоиштагӣ дар миёни ҳар дуи онҳо хоҳад буд“.

¹⁴ Ва он тоҷҳо барои Ҳелам ва Тубиё ва Едаъё ва Ҳен ибни Сафанъё аз баҳри ёдгорӣ дар қасри Худованд хоҳад буд».

¹⁵ Ва онҳое ки дар ҷойҳои дур мебошанд, омада, дар қасри Худованд бино хоҳанд кард, ва хоҳед донист, ки Худованди лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст; ва ин ба вуқӯъ хоҳад омад, агар ба овози Худованд Худои худ бодикқат гӯш диҳед».

БОБИ ҲАФТУМ

На рӯзадорӣ, балки марҳамат барои Худованд мақбул аст.

7 Ва дар соли чоруми подшоҳ Дорьёвеш चुнии воқеъ шуд, ки каломи Худованд дар рӯзи чоруми моҳи нӯҳум, ки моҳи кислев бошад, бар Закаръё нозил шуд,

² Вақте ки сокинони Байт-Ил, Саресар ва Раҷам-Малик одамони худро фиристода буданд, то ки ба ҳузури Худованд тазарруъ намоянд,

³ Ва ба коҳиноне ки дар хонаи Худованди лашкарҳо буданд, ва ба анбиё сухан ронда, бипурсанд: «Оё ман дар моҳи панҷум бигирьям ва рӯзадорӣ кунам, чунон ки чандин сол ин тавр кардаам?»

⁴ Ва каломи Худованди лашкарҳо бар ман нозил шуда, гуфт:

⁵ «Ба тамоми қавми ин замин ва ба коҳинон бигӯй: „вақте ки шумо, дар давоми ин ҳафтод сол, дар моҳи панҷум ва моҳи ҳафтум рӯза доштед ва навҳа кардед, оё барои Ман рӯза доштед?»

⁶ Ва ҳангоме ки шумо мехӯрдед, ва ҳангоме ки шумо менӯшидед, оё барои худатон намехӯрдед ва оё барои худатон наменӯшидед?»

⁷ Оё аз он суханон беҳабаред, ки Худованд ба воситаи анбиёи пешина эълон карда буд, вақте ки Ерусалим маскун ва дар амният буд, ва шаҳрҳояш гирдогирди он; ва Наҷаб ва Шефило низ маскун буд?

⁸ Ва каломи Худованд бар Закаръё нозил шуда, гуфт:

⁹ «Худованди лашкарҳо चुнин мегӯяд: аз рӯи адлу инсоф доварӣ кунед, ва ба якдигар эҳсон ва марҳамат зоҳир намоед;

¹⁰ Ва бева ва ятим, ва ғариб ва бенаворо ба танг наоваред, ва дар дили худ ба зидди якдигар бадӣ наандешед».

¹¹ Вале онҳо аз гӯш додан рӯ тофтанд, ва саркашӣ карданд, ва гӯшҳои худро кар карданд, то ки нашнаванд.

¹² Ва дили худро мисли алмос сахт карданд, то ки шарият ва суханонро, ки Худованди лашкарҳо бо рӯҳи Худ ба воситаи анбиёи пешина фиристода буд, нашнаванд; аз ин рӯ хашми бузурге аз ҷониби Худованди лашкарҳо ба амал омад.

¹³ Ва चुнин воқеъ шуд: «Вақте ки Ё даъват менамуд, онҳо намешуниданд; ончунон, вақте ки онҳо даъват менамуданд, Ман намешунидам», мегӯяд Худованди лашкарҳо,

¹⁴ «Ва Ман онҳоро дар миёни ҳамаи халқҳое ки намешинохтанд, пароканда кардам, ва ин замин баъд аз онҳо валангор шуд, ба тавре ки роҳгузаре дар он боқӣ намонд, ва онҳо замини дилпазирро ба биёбон табдил доданд».

БОБИ ҲАШТУМ

Азми Худо барои наҷот ва баракат додани Исроил тағйирнопазир аст.

8 Ва каломи Худованди лашкарҳо нозил шуда, гуфт:

² «Худованди лашкарҳо चुнин мегӯяд: Ман дар бораи Сион бо рашки бузурге рашк кардаам, ва бо ғзаби бузурге дар бораи он рашк кардаам.

³ Худованд चुнин мегӯяд: Ман ба Сион хоҳам баргашт, ва андаруни Ерусалим сокин хоҳам шуд; ва Ерусалим шаҳри ҳақиқат, ва кӯҳи Худованди лашкарҳо кӯҳи муқаддас номида хоҳад шуд.

⁴ Худованди лашкарҳо चुнин мегӯяд: боз пирон ва кампирон дар кӯчаҳои Ерусалим хоҳанд нишаст, ва ҳар яке ба сабаби дарозии умраш асои худро дар дасташ нигоҳ хоҳад дошт.

⁵ Ва кӯчаҳои шаҳр аз писарон ва духтароне ки дар кӯчаҳояш бозӣ мекунанд, пур хоҳад шуд.

⁶ Худованди лашкарҳо चुнин мегӯяд: агар ин ба назари бақияи ин қавм дар он айём аҷиб намояд, оё ба назари Ман ҳам аҷиб хоҳад намуд? — мегӯяд Худованди лашкарҳо.

⁷ Худованди лашкарҳо चुнин мегӯяд: инак, Ман қавми Худро аз замини шарқ, ва аз замини ғуруби офтоб наҷот хоҳам дод;

⁸ Ва онҳоро хоҳам овард, ва онҳо андаруни Ерусалим сокин хоҳанд шуд, ва қавми Ман хоҳанд буд, ва Ман бо ростӣ ва адолат Худои онҳо хоҳам буд.

⁹ Худованди лашкарҳо चुнин мегӯяд: қавӣ бод дастҳои шумо, эй касоне ки дар ин айём ин суханонро аз забони анбиё мешунавед, ки онҳо дар рӯзи ниҳодани бунёди хонаи Худованди лашкарҳо, барои бино кардани қаср, нубувват намудаанд.

¹⁰ Зеро ки пеш аз он айём музде барои одам набуд, ва музде барои кори чорпоён набуд; ва барои онҳое ки даробаро мекарданд, осоиштагӣ аз дасти душман набуд, ва Ман ҳамаи одамонро ба зидди якдигар бармеангехтам.

¹¹ Вале алҳол Ман барои бақияи ин қавм мисли айёми пешина нахоҳам буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

¹² Зеро ки акнун дар сулҳу осоиштагӣ зироат ба амал хоҳад омад, ток меваи худро хоҳад овард, ва замин ҳосили худро хоҳад дод, ва осмон шабнами худро хоҳад бахшид, ва Ман ҳамаи инҳоро ба тасарруфи бақияи ин қавм хоҳам даровард.

¹³ Ва चुнин воқеъ хоҳад шуд: чунон ки шумо, эй хонадони Яҳудо ва эй хонадони Исроил, дар миёни халқҳо рамзи лаънат будед, ончунон Ман шуморо наҷот хоҳам дод, ва шумо рамзи баракат хоҳед гардид. Натарсед! Қавӣ бод дастҳои шумо!

¹⁴ Зеро ки Худованди лашкарҳо चुнин мегӯяд: чунон ки Ман азм намудам, ки ба шумо бадӣ бикунам, вақте ки падарони шумо Маро ба ғзаб

оварданд, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва аз он азми Худ нагаштам,

¹⁵ Ончунон Ман дар ин рӯзҳо аз нав азм намудаам, ки ба Ерусалим ва ба хонадони Яхудо неки бикунам. Натарсед!

¹⁶ Ин аст корҳое ки шумо бояд ба ҷо оваред: ба якдигар рост гӯед; дар маҳкамаи худ бар тибқи ҳақиқат ва сулҳу осоиштагӣ доварӣ намоед;

¹⁷ Ва дар дили худ ба зидди якдигар бадӣ наандешед, ва қасами дурӯғро дӯст надоред; зеро ки Ман аз ҳамаи ин корҳо нафрат дорам, мегӯяд Худованд».

¹⁸ Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт:

¹⁹ «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: рӯзаи моҳи чорум ва рӯзаи моҳи панҷум, ва рӯзаи моҳи ҳафтум ва рӯзаи моҳи даҳум барои хонадони Яхудо ба шодӣ ва хурсандӣ ва идҳои нек мубаддал хоҳад шуд; валекин ростӣ ва осоиштагиро дӯст доред.

Ерусалим пойтахти муқаддаси тамоми замин хоҳад буд.

²⁰ Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: боз айёме фаро хоҳад расид, ки қавмҳо ва сокинони шаҳрҳои бисъёр хоҳанд омад;

²¹ Ва сокинони як шаҳр ба шаҳри дигар рафта, хоҳанд гуфт: „Биёед, рафта ба ҳузури Худованд илтиҷо намоем, ва Худованди лашкарҳоро биталабем; ман низ хоҳам рафт“.

²² Ва қавмҳои бисъёр ва халқҳои азим хоҳанд омад, то ки Худованди лашкарҳоро дар Ерусалим биталабанд, ва ба ҳузури Худованд илтиҷо намоянд.

²³ Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: дар он айём даҳ нафар аз ҳамаи забонҳо ва халқҳо домани марди яхудири гирифта ва онро саҳт дошта, хоҳанд гуфт: „Бо шумо меравем, зеро шумидаем, ки Худо бо шумост“».

БОБИ НҶҲУМ

Ғазаби Худо бар шаҳрҳои ҳамсоияи Фаластин.

9 Ваҳйи каломи Худованд, ки он дар замини Ҳадрох ва дар Димишқ қарор хоҳад гирифт, зеро ки чашми Худованд бар одамизод ва бар ҳамаи сибтҳои Исроил аст;

² Ва дар Ҳамот низ, ки ҳамхудуди вай аст, ва дар Сӯр ва Сидун, ки бағоят айёр мебошанд.

³ Ва Сӯр барои худ қалъае сохтааст, ва нуқраро ба сони ғубор, ва тиллоро ба сони лои кӯчаҳо андӯхтааст.

⁴ Инак Худованд онро бенаво хоҳад сохт, ва дороии онро дар баҳр талаф хоҳад кард, ва худи он бо оташ фуру бурда хоҳад шуд.

⁵ Ашқалун инро дида, ба даҳшат хоҳад афтод, ва Ғазза бисъёр ба ларза хоҳад омад, ва Эқрун низ, зеро ки аз умедаш хичил хоҳад шуд; ва подшоҳ аз Ғазза нест хоҳад гардид, ва Ашқалун ғайримаскун хоҳад шуд.

⁶ Ва аҷнабӣ дар Ашдуд маскан хоҳад гирифт, ва Ман кибри фалиштиёнро маҳв хоҳам намуд;

⁷ Ва хунҳояшро аз даҳонаш дур хоҳам кард, ва қабохатҳояшро аз миёни дандонҳояш; ва ӯ низ барои Худои мо боқӣ хоҳад монд, ва мисли мире дар Яхудо хоҳад буд, ва сокини Эқрун монанди ябусӣ хоҳад шуд.

⁸ Ва Ман гирдогирди хонаи Худ ба муқобили қўшуни ғайр,

ба муқобили онҳое ки ин сӯ — он сӯ рафтуой доранд,

ӯрду хоҳам зад, ва дигар бар онҳо ғосибегузар нахоҳад кард,

зеро ки алҳол инро бо чашмони Худ дидаам.

Тимсоли подшоҳи оянда; омадани якум.

⁹ Бағоят ба ваҷд ой, эй духтари Сион! Нидохои шодӣ бидех, эй духтари Ерусалим! Инак, Подшоҳи ту назди ту меояд, ки одил ва соҳиби наҷот ва ҳалим аст, ва бар харе, бар курраи бачаи модахар савор аст.

Халосии ояндаи Яхудо ва Эфроим, ва барқарор гардидани Малакути Худо дар тамоми ҷаҳон.

¹⁰ Ва Ман аробахоро аз Эфроим, ва аспонро аз Ерусалим маҳв хоҳам кард, ва камони ҷангӣ барҳам хоҳад хурд, ва ӯ бо халқҳо аз сулҳу осоиштагӣ сухан хоҳад ронд,

ва салтанаташ аз баҳр то баҳр ва аз наҳр то ақсои замин хоҳад буд.

¹¹ Дар хусуси ту бошад, ба хотири хуни аҳди ту Ман асирони туро аз ҷоҳе ки дар он об нест, озод мекунам.

¹² Ба истеҳком баргардед, эй асирони умедвор! Имрӯз низ эълон менамоям: дучандон ба ту талофӣ хоҳам дод.

¹³ Зеро ки Яхудоро барои Худ ҳамчун камон хоҳам кашид, ва онро бо тири Эфроим пур хоҳам кард, ва писарони туро, эй Сион, ба муқобили писарони ту, эй Юнон, хоҳам барангехт, ва туро мисли шамшери баҳодур хоҳам гардонид.

¹⁴ Ва Худованд бар онҳо зоҳир хоҳад шуд, ва тири ӯ мисли барқ берун хоҳад омад; ва Худованд Худо шох навохта, дар тундбодҳои ҷанубӣ тохтутоз хоҳад кард.

¹⁵ Худованди лашкарҳо онҳоро муҳофизат хоҳад намуд,

ва онҳо сангҳои фалохмонро маҳв ва поймол хоҳанд кард,

ва нӯшида, мисли шаробнӯшидагон ғавғо хоҳанд бардошт,

ва мисли тос, мисли гӯшаҳои қурбонгоҳ пур хоҳанд шуд.

¹⁶ Ва Худованд Худои онҳо дар он рӯз онҳоро наҷот хоҳад дод,
қавми Худро мисли гӯсфандон хоҳад чаронид, —
мисли ҷавоҳироти тоҷ, ки бар замини ӯ
медурахшад.

¹⁷ Зеро ҷи гуна азим аст ҳусни ӯ ва зебоии ӯ!
Гандум ба ҷавонписарон ва шираи ангур ба
ҷавондухтарон нашъунамо хоҳад бахшид.

БОБИ ДАҲУМ

Минбаъд мустаҳкам шудани Яҳудо ва Эфроим.

10 Боронро аз Худованд дар мавсими борони
охирин биталабед;
Худованд, ки барқҳоро ба вучуд меоварад,
ба онҳо борони фаровон хоҳад дод, ва гиёҳ дар
киштзори ҳар кас.

² Зеро ки бутҳо суханони ҳечу пуч мегӯянд,
ва ҷодугарон рӯъёҳои дурӯғ мебинанд,
ва хобҳои ботил ҳикоят мекунанд,
бо гапҳои бекора тасалли медиҳанд;
бинобар ин мисли рамае ки пароканда шуда
бошад,

овора шуда мегарданд, азобу уқубат мекашанд,
чунки чӯпон надоранд.

³ «Ҳашми Ман бар чӯпонон ба чӯш омадааст,
ва сардоронро ҷазо хоҳам дод;
зеро ки Худованди лашкарҳо рамаи Худро, яъне
хонадони Яҳудоро тафаққуд хоҳад намуд,
ва онҳоро мисли аспи шавкати Худ дар майдони
корзор хоҳад гузошт.

⁴ Аз Яҳудо санги зовия, аз ӯ мех, аз ӯ камони
чангӣ,

аз ӯ ҳамаи ҳокимон бо якҷоягӣ мебароянд.
⁵ Ва онҳо, ҳамчун баҳодурон,
душманро дар ҷанг мисли лои кӯчаҳо поймол
хоҳанд намуд,

ва хоҳанд ҷангид, чунки Худованд бо онҳост,
ва аспсаворонро хиҷил хоҳанд кард.

⁶ Ва Ман хонадони Яҳудоро тақвият хоҳам намуд,
ва хонадони Юсуфро наҷот хоҳам дод,
ва онҳоро хоҳам баргардонид,
зеро ки бар онҳо марҳамат кардаам,
ва онҳо тавре хоҳанд буд, ки гӯё онҳоро ҳаргиз
тарк накарда бошам,

зеро ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам,
ва онҳоро иҷобат хоҳам намуд.

⁷ Ва банӣ-Эфроим мисли баҳодурон хоҳанд буд,
ва дили онҳо мисли шаробнӯшидагон шод хоҳад
гардид;

ва фарзандонашон инро дида, шодӣ хоҳанд кард,
ва дили онҳо дар Худованд ба ваҷд хоҳад омад.

⁸ Ба онҳо ҳуштак хоҳам кашид, ва онҳоро ҷамъ
хоҳам кард,

зеро ки онҳоро фидия дода гирифтаам,
ва афзоиш хоҳанд ёфт, чунон ки пештар афзуда
буданд.

Дар бораи парокандагии ояндаи Исроил.

⁹ Ва онҳоро дар миёни қавмҳо хоҳам кошт,
ва Маро дар ҷойҳои дурдаст ба ёд хоҳанд овард,
ва бо фарзандони худ умр ба сар бурда, хоҳанд
баргашт.

¹⁰ Ва онҳоро аз замини Миср хоҳам баргардонид,
ва аз Ашшур ҷамъ хоҳам кард;
ва онҳоро ба замини Ҷилъод ва ба Лубнон хоҳам
овард,

ва макон барояшон кифоят нахоҳад кард.

¹¹ Ва аз баҳри мусибат убур хоҳанд намуд,
ва мавҷҳоро дар баҳр зарба хоҳанд зад,
ва ҳамаи умқҳои наҳр хушк хоҳад шуд,
ва кибри Ашшур ба залолат хоҳад афтод,
ва ҷубдасти салтанати Миср нест хоҳад шуд.

¹² Ва онҳоро дар Худованд тақвият хоҳам намуд,
ва онҳо ба исми ӯ рафтор хоҳанд кард», мегӯяд
Худованд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Дар бораи омадани якуми Масеҳ ва рад карда
шуданаш.

11 Дарҳои худро, эй Лубнон, воз кун,
то ки оташ арзҳои туро фурӯ барад.
² Вовайло намо, эй сарв, зеро ки арз фурӯ
ғалтидааст,
зеро ки дарахтони боҳашамат валангор
гардидааст;
вовайло кунед, эй булутҳои Бошон,
зеро ки ҷангалистони анбӯҳ ба залолат афтодааст.

³ Садои вовайлои чӯпонон ба гӯш мерасад,
зеро ки шавкаташон валангор шудааст;
садои наъраи шерони ҷавон мебарояд,
зеро кибриёи Урдун валангор гардидааст.

⁴ Худованд Худои ман чунин мегӯяд: «Гӯсфандони
забҳро бичарон,

⁵ Ки онҳоро харидоронашон мекушанд, ва
айбдор дониста намешаванд; ва
фурӯшандагонашон мегӯянд: „Муборак аст
Худованд, ва ман сарватдор хоҳам шуд“; ва
чӯпононашон ба онҳо раҳм намекунанд.

⁶ Зеро ки Ман ба сокинони ин замин дигар раҳм
нахоҳам кард, мегӯяд Худованд; ва инак, Ман
одамонро ба дасти якдигар ва ба дасти
подшоҳашон таслим хоҳам намуд, ва онҳо заминро
торумор хоҳанд кард, ва Ман аз дасташон халосӣ
нахоҳам дод».

⁷ Ва ман гӯсфандони забҳро барои
гӯсфандчаллобон чаронидам; ва ду асо барои худ
гирифтаам, ки якеро неъмат номидам ва дигареро
вахдат номидам, ва гӯсфандонро чаронидам.

Ҷазаби Худо бар чӯпонони ғаддор.

⁸ Ва дар як моҳ се чӯпонро нест кардам; ва ҷони
ман аз онҳо безор шуд, ва ҷони онҳо низ аз ман
нафрат дошт;

⁹ Ва гуфтам: «Шуморо нахоҳам чаронид; он ки мурданист, бигзор бимирад, он ки гум шуданист, бигзор гум бишавад, ва боқимондагон бигзор гўшти якдигарро бихўранд».

¹⁰ Ва ман асои худ — неъматро гирифта, шикастам, то аҳдери, ки бо ҳамаи қавмҳо баста будам, ботил намоям.

¹¹ Ва он дар он рӯз ботил гардид, ва гўсфандчаллобон, ки ба ман менигаристанд, донистанд, ки ин каломи Худованд аст.

¹² Ва ман ба онҳо гуфтам: «Агар ин дар назари шумо писанд ояд, музди маро бидиҳед, вагар на — надиҳед»; ва онҳо музди маро ба қадри сӣ сиқли нуқра баркашиданд.

¹³ Ва Худованд ба ман гуфт: «Онро барои кулолгар биандоз, он қимати гаронро, ки аз ҷониби онҳо баҳо дода шудай». Ва ман сӣ сиқли нуқраро гирифта, дар хонаи Худованд барои кулолгар андохтам.

¹⁴ Ва асои дуюми худ — ваҳдатро шикастам, то ки бародари байни Яҳудо ва Исроилро ботил намоям.

¹⁵ Ва Худованд ба ман гуфт: «Боз асбоби чўпони аҳмакери барои худ бигир.

¹⁶ Зеро инан, Ман чўпонери дар ин замин хоҳам гузошт, ки даридашудагонро ба ёд нахоҳад овард, гумшудагонро ҷустуҷў нахоҳад кард ва маҷрўҳонро муолиҷа нахоҳад намуд, ба по бархостагонро хўрок нахоҳад дод, вале гўшти фарбеҳонро хоҳад хўрд, ва сумҳои онҳоро хоҳад шикаст.

¹⁷ Вой ба ҳоли чўпони нобакор, ки гўсфандонро тарк мекунад! Шамшер бар бозуяш ва бар чашми ростав зарба хоҳад зад; бозуяш тамоман хушк хоҳад шуд, ва чашми ростав тамоман хира хоҳад гардид».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ерусалим дар хатар аст, вале Худованд онро аз мусибатҳои азим муҳофизат менамояд.

12 Ваҳйи каломи Худованд дар бораи Исроил. Худованд, ки осмонро густурдааст, ва бунёди заминро ниҳодааст, ва рўҳи одамизодро андаруни вай ба вучуд овардааст, чунин мегўяд:

² «Инан, Ман Ерусалимро барои ҳамаи қавмҳои гирду пеш косаи заҳр хоҳам гардонид, ва ин бар Яҳудо низ, вақте ки Ерусалимро муҳосира мекунад, ҷорӣ хоҳад шуд.

³ Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ерусалимро барои ҳамаи қавмҳо санги гароне хоҳам гардонид, ва ҳамаи касоне ки онро бардоранд, саҳт захмдор хоҳанд шуд, зеро ки ба муқобили он ҳамаи халқҳои замин ҷамъ хоҳанд омад.

⁴ Дар он рӯз, мегўяд Худованд, Ман ҳар аспро ба даҳшат, ва савори онро ба ҷунун гирифта хоҳам кард, ва бар хонадони Яҳудо чашмони худро хоҳам

кушод, ва ҳар аспи қавмҳоро ба кўрӣ гирифта хоҳам сохт.

⁵ Ва мирони Яҳудо дар дили худ хоҳанд гуфт: „Сокинони Ерусалим дар Худованди лашкарҳо, Худои худ, қуввати ман мебошанд“.

⁶ Дар он рӯз Ман мирони Яҳудоро мисли манқали оташ дар миёни ҳезум ва мисли машъали сўзон дар миёни бандҳои гандум хоҳам гардонид, ва онҳо ҳамаи қавмҳои гирду пешро аз тарафи рост ва чап фуру хоҳанд бурд, ва Ерусалим боз дар макони худ, яъне дар Ерусалим, маскун хоҳад гардид.

⁷ Ва Худованд аввал хаймаҳои Яҳудоро наҷот хоҳад дод, то ки шавкати хонадони Довуд ва шавкати сокинони Ерусалим бар Яҳудо фахр накунад.

⁸ Дар он рӯз Худованд сокинони Ерусалимро муҳофизат хоҳад намуд, ва заифтарини онҳо дар он рӯз мисли Довуд хоҳад буд, ва хонадони Довуд мисли Худо, мисли фариштаи Худованд пешопеши онҳо хоҳанд буд.

⁹ Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Ман ҳамаи халқҳоро, ки ба муқобили Ерусалим меоянд, маҳв хоҳам намуд.

Фуру рехтани рўҳи марҳамат ва риққат.

¹⁰ Ва бар хонадони Довуд ва бар сокинони Ерусалим рўҳи марҳамат ва риққатро фуру хоҳам рехт, ва онҳо бар Ман, ки найза задаанд, назар хоҳанд дўхт, ва мисли он ки барои писари ягона навҳа мекунад, барои Ё навҳа хоҳанд кард, ва мисли он ки барои нахустзода мотам мегиранд, барои Ё мотам хоҳанд гирифт.

¹¹ Дар он рӯз навҳагари азиме дар Ерусалим хоҳад шуд, монанди навҳагари Ҳададримўн, ки дар водии Маҷидўн шуда буд.

¹² Ва аҳли кишвар навҳагарӣ хоҳанд кард, — ҳар оила алоҳида: оилаи хонадони Довуд алоҳида, ва занони онҳо алоҳида; оилаи хонадони Нотон алоҳида, ва занони онҳо алоҳида;

¹³ Оилаи хонадони Левӣ алоҳида, ва занони онҳо алоҳида; оилаи Шимъӣ алоҳида, ва занони онҳо алоҳида.

¹⁴ Ҳамаи оилаҳои боқимонда — ҳар оила алоҳида, ва занони онҳо алоҳида.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Файзи пурра дар Аҳди Ҷадид. Вафоти Чўпони Бузург.

Пароканда ва аз нав пайваст шудани Рамаи Ё.

13 Дар он рӯз барои хонадони Довуд ва сокинони Ерусалим чашмае аз баҳри шустанӣ гуноҳ ва наҷосат кушода хоҳад шуд.

² Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, мегўяд Худованди лашкарҳо, ки Ман номҳои бутҳоро аз рӯи замин маҳв хоҳам намуд, ва онҳоро дигар ба

ёд нахоҳанд овард; ва анбиёи дорои рӯҳи палидро низ аз замин нест хоҳам кард.

³ Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки чун касе боз нубувват намояд, падар ва модараш, ки ўро ба дунё овардаанд, ба ў хоҳанд гуфт: „Ту нахоҳӣ зист, зеро ки ба исми Худованд дурӯғ гуфти“; ва падару модараш, ки ўро ба дунё овардаанд, дар вақти нубувват карданаш ўро теғ хоҳанд зад.

⁴ Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки он анбиё ҳар яке аз рӯёи худ, дар вақти нубувват кардани худ, хиҷил хоҳанд шуд, ва ридои пашмин аз барои фиреб додан нахоҳанд пӯшид.

⁵ Ва ҳар яке хоҳад гуфт: „Ман набӣ нестам, балки шахсе ҳастам, ки заминро кор мекунам, зеро ки замин аз наврасиам насибаи ман аст“.

⁶ Ва ба ў хоҳанд гуфт: „Ин доғҳои захм, ки дар миёни бозуҳои туст, чист?“ Ва ў ҷавоб хоҳад дод: „Инҳо захмҳои оест, ки дар хонаи дӯстдоронам хӯрдаам“.

⁷ «Эй шамшер! Ба муқобили ҷӯпони Ман ва ба муқобили марде ки ҳамдами Ман аст, бархез,

мегӯяд Худованди лашкарҳо;
 Ҷӯпонро бизан, ва гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд,

ва Ман дасти Худро бар хурдон хоҳам нигаронид.

⁸ Ва дар тамоми замин чунин воқеъ хоҳад шуд, мегӯяд Худованд,
 ки ду ҳиссаи он несту нобуд хоҳанд гардид,
 ва ҳиссаи сеюмаш дар он боқӣ хоҳад монд.

⁹ Ва ин ҳиссаи сеюмро ба оташ дохил хоҳам кард, ва онҳо ро мисли гудозиши нуқра хоҳам гудохт, ва мисли санҷиши тилло хоҳам санҷид;
 онҳо исми Маро хоҳанд хонд, ва Ман онҳоро иҷобат намуда,

хоҳам гуфт: „Ў қавми Ман аст!“

Ва ў хоҳад гуфт: „Худованд Худои ман аст!“»

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Чамъбасти воқеаҳо дар вақти фаро расидани рӯзи Худованд.

14 Инак рӯзи Худованд фаро мерасад, ва ғанимати ту андаруни ту тақсим хоҳад шуд.

² Ва ҳамаи халқҳоро ба муқобили Ерусалим барои ҷанг чамъ хоҳам кард, ва шаҳр забт хоҳад шуд, ва хонаҳо тороҷ хоҳад гардид, ва занон гирифтори беномӯсӣ хоҳанд шуд, ва нисфи аҳолии шаҳр ба асирӣ хоҳанд рафт, ва бақияи қавм аз шаҳр маҳв нахоҳанд шуд.

³ Ва Худованд берун омада, бо он халқҳо ҷанг хоҳад кард, мисли он рӯзе ки Ў, дар рӯзи ҳарбу зарб, ҷангида буд.

Зухури ба назар намоёни ҷалол.

⁴ Ва пойҳои Ў дар он рӯз бар кӯҳи Зайтун, ки аз тарафи шарқ рӯ ба рӯи Ерусалим аст, хоҳад истод; ва кӯҳи Зайтун аз миёнааш, аз шарқ то ғарб, ду

тақсим шуда, дараи бисъёр калоне ба вучуд хоҳад омад, ва нисфи кӯҳ ба тарафи шимол, ва нисфи дигараш ба тарафи ҷануб ақиб хоҳад рафт.

⁵ Ва шумо сӯи дараи кӯҳҳои Ман хоҳед гурехт, зеро ки дараи кӯҳҳо то Осал хоҳад расид; ва шумо хоҳед гурехт, чунон ки дар айёми Узиё, подшоҳи Яҳудо, аз заминчунбӣ гурехта будед; ва Худованд Худои ман хоҳад омад, ва ҳамаи муқаддасон ҳамроҳи Ў.

⁶ Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки рӯшноӣ нахоҳад буд: абрҳои серборон ях баста, осмонро торик хоҳад кард.

⁷ Ва он як рӯзи алоҳида хоҳад буд, ва ҳама хоҳанд донист, ки он — рӯзи Худованд аст, ки на рӯз дорад ва на шаб, ва фақат дар вақти шом рӯшноӣ пайдо хоҳад шуд.

⁸ Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки обҳои зинда аз Ерусалим берун хоҳад омад: нисфи онҳо — сӯи баҳри шарқӣ, ва нисфи дигари онҳо — сӯи баҳри ғарбӣ; дар тобистон ва дар зимистон ҳамин тавр хоҳад шуд.

Худованд бар тамоми замин Подшоҳ хоҳад буд.

⁹ Ва Худованд бар тамоми замин Подшоҳ хоҳад буд; дар он рӯз Худованд Ягона хоҳад буд, ва исми Ў — Ягона.

¹⁰ Тамоми ин замин, аз Ҷабъ то Риммун, ки ба тарафи ҷануби Ерусалим аст, ба даштрӯяе табдил хоҳад ёфт, дар сурате ки Ерусалим боз ҳам баландтар шуда, дар макони худ аз дарвозаи Биньёмин то ҷои дарвозаи аввалин ва то дарвозаи кунҷакӣ, ва аз бурҷи Ҷананъил то чархушти подшоҳ маскун хоҳад гардид.

¹¹ Ва дар он сокин хоҳанд шуд, ва дигар таҳлука нахоҳад буд, ва Ерусалим дар амну амон хоҳад зист.

¹² Ва чунин аст офате ки Худованд бар ҳамаи қавмҳои ки ба Ерусалим лашкар кашидаанд, фуруд хоҳад овард: гӯшти бадани ҳар яке, дар ҳолате ки вай ҳанӯз ба пойҳои худ истода бошад, хоҳад тосид, ва чашмонаш дар косахонаи он хоҳад пӯсид, ва забонаш дар даҳонаш фасод хоҳад кард.

¹³ Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки даҳшати азиме аз ҷониби Худованд дар миёни онҳо ба вучуд хоҳад омад, ва дасти якдигарро хоҳанд дошт, ва дасти яке бар зидди дасти дигаре бардошта хоҳад шуд.

¹⁴ Ва Яҳудо низ дар Ерусалим хоҳад ҷангид, ва сарвати ҳамаи халқҳои гирду пеш: тилло ва нуқра ва либос ба миқдори бағоят бисъёр чамъ карда хоҳад шуд.

¹⁵ Ва ҳамчунин офати аспон, хачирон, шуторон ва харон, ва ҳамаи чорпоёне ки дар ўрдуҳои онҳо ҳаст, монанди ин офат ба амал хоҳад омад.

¹⁶ Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳамаи боқимондагон аз ҳамаи халқҳои ки ба зидди Ерусалим омада буданд, ҳар сол хоҳанд омад, то ки ба Подшоҳ — Худованди лашкарҳо сачда баранд, ва иди хаймаҳоро ид кунанд.

¹⁷ Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки агар ягон қабила аз қабилаҳои рӯи замин ба Ерусалим барои сачда бурдан ба Подшоҳ — Худованди лашкарҳо наоянд, бар онҳо борон нахоҳад борид.

¹⁸ Ва агар қабилаи Миср наоянд ва ҳозир нашаванд, бар онҳо на ин ҷазо, балки офате хоҳад омад, ки Худованд онро бар халқҳое ки барои ид кардани иди хаймаҳо намеоянд, фурӯд хоҳад овард.

¹⁹ Чунин аст сазои Миср ва сазои ҳамаи халқҳое ки барои ид кардани иди хаймаҳо намеоянд.

²⁰ Дар он рӯз бар зангӯлаҳои аспон чунин нақше хоҳад буд: «Муқаддас аст барои Худованд». Ва дегҳо дар хонаи Худованд мисли тосҳои назди қурбонгоҳ хоҳад буд.

²¹ Ва ҳар деге ки дар Ерусалим ва Яҳудо ҳаст, муқаддас барои Худованди лашкарҳо хоҳад буд, ва ҳамаи онҳое ки қурбонӣ мекунанд, омада, аз онҳо хоҳанд гирифт ва дар онҳо таом хоҳанд пухт; ва дар он рӯз дигар ҳеҷ савдогаре дар хонаи Худованди лашкарҳо нахоҳад буд.

МАЛОКӢ

БОБИ ЯКУМ

Муҳаббати Худо ба Исроил ва носипосии вай.

- 1 Ваҳйи каломи Худованд дар бораи Исроил ба воситаи Малоки.
- 2 Ман шуморо дӯст доштаам, мегӯяд Худованд. Вале шумо мегӯед: «Муҳаббати Худо ба мо дар чӣ зоҳир намудай?» Оё Эсови бародари Яъқуб набуд? — мегӯяд Худованд. — Вале Ман Яъқубро дӯст доштам,
- 3 Ва аз Эсов нафрат кардам, ва кӯҳҳои варо валангор намуда, амлокашро макони шағолҳои биёбон гардонидам.
- 4 Агар Адӯм бигӯяд: «Мо валангор гардидаем, вале харобазорро аз нав бино хоҳем кард», пас Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Онҳо бино хоҳанд кард, вале Ман вайрон хоҳам намуд, ва онҳоро ҳудуди шарорат ва қавме хоҳанд номид, ки Худованд бар онҳо то абад ғазаб кардааст».
- 5 Ва чашмони шумо инро хоҳад дид, ва шумо хоҳед гуфт: «Кибриёи Худованд берун аз ҳудуди Исроил афзудааст».
- 6 Писар падарро иззат мекунад, ва ғулом — оғои худро; пас агар Ман падар бошам, иззати Ман кучост? Ва агар Ман оғо бошам, ҳайбати Ман кучост? — мегӯяд Худованди лашкарҳо ба шумо, эй коҳинон, ки исми Маро беҳурмат месозед, ва мегӯед: «Бо чӣ мо исми Туро беҳурмат сохтаем?»
- 7 Бар қурбонгоҳи Ман нони палид меоваред, ва мегӯед: «Бо чӣ мо Туро беҳурмат сохтаем?» Бо ин ки дар дили худ мегӯед: «Суфраи Худованд сазовори ҳурмат нест».
- 8 Ва ҳангоме ки шумо ҳайвони кӯрро барои қурбонӣ меоваред, оё ин кор нодуруст нест? Ва ҳангоме ки ҳайвони ланг ва касалро меоваред, оё ин кор нодуруст нест? Агар онро ба волии худ пешкаш намой, оё вай аз ту розӣ шуда, ба ту таваҷҷӯҳ хоҳад кард? — мегӯяд Худованди лашкарҳо.
- 9 Ва акнун ба ҳузури Худованд илтиҷо намоед, то ки бар мо марҳамат кунад; модоме ки чунин кор аз дасти шумо омадааст, оё Ӯ метавонад ба касе аз байни шумо таваҷҷӯҳ намояд? — мегӯяд Худованди лашкарҳо.
- 10 Кошки касе низ аз байни шумо ёфт мешуд, ки дарҳоро бандад, то ки бар қурбонгоҳи Ман бар абас оташ дарнагиронанд! Хусни таваҷҷӯҳи Ман

бар шумо нест, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва ҳадияро аз дасти шумо хоҳон нестам.

11 Зеро ки аз тулӯи офтоб то ғуруби он исми Ман дар миёни халқҳо бузург аст, ва дар ҳар ҷо ба исми Ман бухур ва ҳадияи поке оварда мешавад, зеро ки исми Ман дар миёни халқҳо бузург аст, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

12 Валекин шумо онро беҳурмат месозед бо ин ки дар дили худ мегӯед: «Суфраи Худованд палид аст, ва неъматаш, яъне таомаш сазовори ҳурмат нест».

13 Ва мегӯед: «Ин чӣ заҳмат аст!». Ва ба он безътиной мекунад, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва ҳайвони даридашуда, ва ланг, ва касалро меоваред, ва инро барои ҳадия меоваред; оё Ман онро аз дасти шумо метавонам қабул кунам? — мегӯяд Худованд.

14 Ва малъун бод фиребгаре ки қўчқори хубе дар рамаи худ дорад, ва назр намудааст, вале ҳайвони маъюберо барои Худованд қурбонӣ мекунад, зеро ки Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо, Подшоҳи бузург ҳастам, ва исми Ман дар миёни халқҳо сахмгин аст.

БОБИ ДУЮМ

Мазаммат кардани гуноҳҳои коҳинон ва тамоми қавм.

- 2 Ва акнун барои шумо, эй коҳинон, чунин ҳукме ҳаст:
 - 2 Агар нашнавед, ва агар дар дили худ ҷо накунад, ки бояд исми Маро ҷалол диҳед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, Ман бар шумо лаънат хоҳам фиристод, ва баракоти шуморо лаънат хоҳам гуфт, ва аллакай лаънат гуфтаам, чунки шумо инро дар дили худ ҷо накардаед.
 - 3 Инак, Ман аз боиси шумо зироатро лаънат хоҳам хонд, ва саргинро, яъне саргини идҳои шуморо бар рӯйҳои шумо хоҳам пошид, ва бо ахлот дур карда хоҳед шуд.
 - 4 Ва хоҳед донист, ки Ман ин ҳукмро ба шумо фиристодаам, то ки аҳди Ман бо Левӣ қоим бошад, мегӯяд Худованди лашкарҳо.
 - 5 Аҳди Ман бо ӯ аҳди ҳаёт ва осоиштагӣ буд, ва Ман онҳоро ба хотири тарси ӯ ба ӯ додам, ва ӯ аз Ман метарсид, ва аз исми Ман ларзон буд.
 - 6 Шарияти ҳақиқат дар даҳони ӯ буд, ва ноинсофӣ бар лабҳояш ёфт намешуд; дар осоиштагӣ ва ростӣ ба ҳузури Ман рафтор менамуд, ва касони бисъёрро аз гуноҳ боздошт.

⁷ Зеро ки лабҳои коҳин донишро маҳфуз медорад, ва шариятро аз даҳони ӯ металабанд, зеро ки ӯ элчиҳои Худованди лашкарҳост.

⁸ Вале шумо аз роҳ дур шуда, касони бисъерро дар масъалаҳои шариат дар иштибоҳ андохтед, ва аҳди Левиро шикастед, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

⁹ Бинобар ин Ман низ шуморо пеши тамоми қавм мутанаффир ва залил хоҳам гардонид, чунон ки шумо роҳҳои Маро риоя накардед ва дар масъалаҳои шариат бо рӯбинӣ рафтор намудед.

¹⁰ Ҳамаи мо, охир, як падар дорем, ва ҳамаи моро, охир, як Худо офаридааст! Пас чаро дар ҳаққи якдигар хиёнат карда, аҳди падарони худро беҳурмат созем?

Гуноҳи занашӯӣ бо завҷаи аҷнабӣ; аҳдшиканӣ нисбат ба Худо ва нисбат ба ёри худ.

¹¹ Яхудо хиёнат кардааст, ва дар Исроил ва Ерусалим қабоҳат ба амал омадааст, зеро ки Яхудо қудси Худовандро, ки ӯ дӯст медошт, беҳурмат сохта, духтари худои бегонаро ба никоҳи худ даровардааст.

¹² Худованд ҳар касро, ки чунин амал менамояд, ҳам касеро, ки дар посгоҳаш бедор истода нидо мекунад, ҳам касеро, ки ба он нидо ҷавоб мегардонад, ва ҳам касеро, ки барои Худованди лашкарҳо ҳадия меоварад, аз хаймаҳои Яъқуб маҳв хоҳад кард.

¹³ Ва ин аст амали дуюме ки шумо кардаед: курбонгоҳи Худовандро бо ашк ва гирья ва нола пӯшонидед, дар сурате ки ӯ дигар ба ҳадия назар намеандозад ва онро аз дасти шумо бо хусни таваҷҷӯҳ қабул намекунад.

¹⁴ Ва мегӯед: «Аз чӣ сабаб?» Аз он сабаб, ки Худованд дар миёни ту ва завҷаи ҷавони ту шоҳид буд, ва ту дар ҳаққи вай хиёнат кардаӣ, ва ҳол он ки вай дӯсти ту ва завҷаи ҳамаҳди ту буд.

¹⁵ Ва оё онҳоро Худои Ягона, ки ҳам ҷисм ва ҳам рӯҳ ба ӯ тааллуқ дорад, наофаридааст? Ва Он Ягона чиро хоҳон аст? Насли Худоро хоҳон аст. Пас, рӯҳи худро нигоҳдорӣ намоед, ва зинҳор касе дар ҳаққи завҷаи ҷавонин худ хиёнат накунад.

¹⁶ «Зеро ки Ман аз талоқ нафрат дорам, мегӯяд Худованд Худои Исроил, ва аз касе низ, ки зулмро бар либоси худ мепӯшад, мегӯяд Худованди лашкарҳо; пас, рӯҳи худро нигоҳдорӣ намоед ва хиёнат накунад».

¹⁷ Шумо Худовандро бо суҳанони худ заҳмат медихед, ва мегӯед: «Бо чӣ ӯро заҳмат додаем?» Бо ин ки шумо мегӯед: «Ҳар бадқирдор дар назари Худованд хуб аст, ва ӯ ба онҳо таваҷҷӯҳ мекунад», ё ки: «Худои адлу инсоф кучост?»

БОБИ СЕЮМ

Пешгӯӣ дар бораи Яҳъёи Таъмиддиҳанда ва дар бораи омадани Масеҳ.

³ Инак, Ман қосиди Худро мефиристам, ва ӯ роҳро пеши Ман ҳолӣ хоҳад кард; ва ногаҳон Худованд, ки шумо толиби ӯ ҳастед, ба қасри Худ хоҳад омад, ва қосиди аҳд низ, ки шумо муштоқи ӯ мебошед; инак, меояд, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

² Ва кист, ки ба рӯзи омадани ӯ тавонад тоб оварад? Ва кист, ки дар вақти зуҳури ӯ тавонад истодагӣ намояд? Зеро ки ӯ мисли оташи гудозанда ва мисли ишқори шустагарон хоҳад буд.

³ Ва ҳамчун гудозанда ва тозакунандаи нуқра нишаста, банӣ-Левиро тоза хоҳад кард, ва онҳоро мисли тилло ва нуқра гудохта, беғаш хоҳад гардонид, то ки ҳадияро барои Худованд аз сидқи дил пешкаш намоянд.

⁴ Он гоҳ ҳадияи Яхудо ва Ерусалим ба Худованд писанд хоҳад омад, чунон ки дар айёми қадим ва дар солҳои пешина буд.

⁵ Ва Ман барои доварӣ назди шумо хоҳам омад, ва ба зидди ҷодугарон ва зинкорон ва касоне ки қасами дурӯғ мекӯранд, ва ба зидди онҳое ки музди муздур, бева ва ятимро намедиханд, ва нисбат ба ғарибе қасқорӣ мекунад, ва аз Ман наметарсанд, бо зудӣ шаҳодат хоҳам дод, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

⁶ Зеро Ман, ки Худованд ҳастам, таъбир наёфтаам, ва аз ин рӯ шумо, эй банӣ-Яъқуб, несту нобуд нашудаед.

Қавм Худоро ғорат мекунад.

⁷ Шумо аз айёми падарони худ аз фароизи Ман дур шуда, онҳоро риоя накардаед. Сӯи Ман баргардед, ва Ман сӯи шумо хоҳам баргашт, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Шумо мегӯед: «Чӣ гуна баргардем?»

⁸ Оё равоист, ки одамизод Худоро ғорат кунад? Ва ҳол он ки шумо Маро ғорат мекунад, ва мегӯед: «Дар чӣ бобат мо Туро ғорат кардаем?», дар бобати ушр ва ионат.

⁹ Шумо гирифтори лаънати саҳт гардидаед, чунки шумо, яъне тамоми халқ Маро ғорат кардаед.

¹⁰ Тамоми ушрро ба хазинахона биёред, то ки дар хонаи Ман хӯроке бошад, ва бо ин Маро имтиҳон намоед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ки оё Ман равзанҳои осмонро барои шумо намекушоям, ва баракати аз ҳад зиёде бар шумо фуру намерезам?

¹¹ Ва Ман барои шумо фурубарандаи ҳосилро манъ хоҳам намуд, ва самараи замини шуморо вай маҳв нахоҳад кард, ва ғӯраи токи шумо дар саҳро нобуд нахоҳад шуд, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

¹² Ва шуморо ҳамаи халқҳо хушбахт хоҳанд хонд, зеро ки шумо замини матлуб хоҳед буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

¹³ Суханони шумо дар ҳаққи Ман сахт буд. Ва мегӯед: «Дар ҳаққи Ту чӣ гуфтаем?»

¹⁴ Шумо гуфтед: «Ибодати Худо бефоида аст; чӣ суде дошт, ки мо хизмати Ӯро ба ҷо овардем, ва ба ҳузури Худованди лашкарҳо маҳзунона рафтор намудем?»

¹⁵ Ва алҳол мо хушбахтии ноинсофонро мушоҳида менамоем, ки ба воситаи бадкорӣ ба некӯаҳволий ноил гардидаанд, ва Худоро озмуда, аз ҷазо раҳо шудаанд».

Дар бораи бақияи муқаддас.

¹⁶ Он вақт тарсгорони Худованд бо якдигар сухан меронданд, ва Худованд гӯш андохта, инро мешунид, ва ба ҳузури Ӯ ин дар китоби ёддошт, ки барои тарсгорони Худованд ва азиздорандагони исми Ӯ мебошад, навишта мешуд.

¹⁷ «Ва онҳо, мегӯяд Худованди лашкарҳо, дар он рӯзе ки Ман амал намоям, барои Ман ганҷи гузин хоҳанд буд, ва Ман ба онҳо раҳм хоҳам намуд, чунон ки одам ба писари худ, ки барои ӯ хизмат мекунад, раҳм менамояд.

¹⁸ Ва шумо аз нав фарқи байни одил ва шарирро, байни касе ки ба Худо хизмат мекунад, ва касе ки ба Ӯ хизмат намекунад, хоҳед дид.

БОБИ ЧОРУМ

Дар бораи рӯзи Худованд ва омадани Масеҳ

4 Зеро инак, рӯзе ки мисли танӯр фурӯзон аст, меояд; ва ҳамаи ноинсофон ва ҳамаи бадкорон мисли хас хоҳанд буд, ва он рӯзе ки меояд, онҳоро хоҳад сӯзонид, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ба тавре ки барои онҳо решае ва шохе боқӣ нахоҳад гузошт.

² Вале барои шумо, эй тарсгорони исми Ман, офтоби адолат тулӯъ хоҳад намуд, ва дар шуоъҳои он шифо хоҳад буд; ва шумо берун омада, мисли гӯсолаҳои охурӣ частухез хоҳед кард.

³ Ва шариронро поймол хоҳед кард, зеро дар он рӯзе ки Ман амал намоям, онҳо зери кафи пойҳои шумо мисли хокистар хоҳанд буд.

⁴ Тавроти бандаи Ман Мусоро, ки ба ӯ дар Хӯриб бо фароиз ва дастурҳо барои тамоми Исроил амр фармудаам, дар хотир нигоҳ доред.

Ильёс аввал меояд.

⁵ Инак, Ман Ильёси набиرو пеш аз фаро расидани рӯзи бузург ва саҳмгини Худованд назди шумо мефиристам.

⁶ Ва ӯ дили падаронро сӯи писарон, ва дили писаронро сӯи падарон хоҳад баргардонид, мабодо биёям ва заминро ба таҳлука гирифтор намоям».

МАТТО

БОБИ ЯКУМ

Насабномаи Исо.

- 1 Насабномаи Исои Масех, Писари Довуд, Писари Иброҳим.
- 2 Иброҳим Исҳоқро ба дуньё овард; ва Исҳоқ Яъқубро ба дуньё овард; ва Яъқуб Яҳудо ва бародарони ўро ба дуньё овард;
- 3 Ва Яҳудо Форас ва Зораҳро аз Томор ба дуньё овард; ва Форас Ҳесрўнро ба дуньё овард; ва Ҳесрўн Ромро ба дуньё овард;
- 4 Ва Ром Аминодобро ба дуньё овард; ва Аминодоб Наҳшўнро ба дуньё овард; ва Наҳшўн Салмўнро ба дуньё овард;
- 5 Ва Салмўн Бўазро аз Роҳоб ба дуньё овард; ва Бўаз Убидро аз Рут ба дуньё овард; ва Убид Йисойро ба дуньё овард;
- 6 Ва Йисой подшоҳ Довудро ба дуньё овард; ва подшоҳ Довуд Сулаймонро аз зани Уриё ба дуньё овард;
- 7 Ва Сулаймон Раҳабўомро ба дуньё овард; ва Раҳабўом Абиёро ба дуньё овард; ва Абиё Осоро ба дуньё овард;
- 8 Ва Осо Еҳўшотро ба дуньё овард; ва Еҳўшот Еҳўромро ба дуньё овард; ва Еҳўром Узиёро ба дуньё овард;
- 9 Ва Узиё Ютомо ба дуньё овард; ва Ютомо Оҳозро ба дуньё овард; ва Оҳоз Ҳизқиёро ба дуньё овард;
- 10 Ва Ҳизқиё Менашшоро ба дуньё овард; ва Менашше Омўнро ба дуньё овард; ва Омўн Йўшиёро ба дуньё овард;
- 11 Ва Йўшиё Еконьё ва бародарони ўро дар замони ҷалои Бобил ба дуньё овард;
- 12 Ва баъд аз ҷалои Бобил Еконьё Шаалтиилро ба дуньё овард; ва Шаалтиил Зарубобилро ба дуньё овард;
- 13 Ва Зарубобил Абиҳудро ба дуньё овард; ва Абиҳуд Эльёқимро ба дуньё овард; ва Эльёқим Озурро ба дуньё овард;
- 14 Ва Озур Содўкро ба дуньё овард; ва Содўк Ёкинро ба дуньё овард; ва Ёкин Элиҳудро ба дуньё овард;
- 15 Ва Элиҳуд Эльёзорро ба дуньё овард; ва Эльёзор Маттонро ба дуньё овард; ва Маттон Яъқубро ба дуньё овард;

16 Ва Яъқуб Юсуф, шавҳари Марьямро ба дуньё овард, ва аз Марьям Исо таваллуд ёфт, ки Масех номида мешавад.

17 Пас, ҳамаи наслҳо аз Иброҳим то Довуд чордаҳ насл аст; ва аз Довуд то ҷалои Бобил чордаҳ насл аст; ва аз ҷалои Бобил то Масех чордаҳ насл аст.

Ҳомилагии Марьям ва таваллуди Исои Масех.

18 Ва мавлуди Исои Масех чунин буд: вақте ки модари Ў Марьям ба ақди Юсуф даромад, пеш аз он ки ҳамбистар шаванд, маълум гардид, ки вай аз Рўҳулқудс ҳомиладор аст.

19 Ва шавҳари вай Юсуф, ки марди одил буд ва намехост вайро нангин кунад, ба дили худ гуфт, ки вайро пинҳонӣ ҷавоб дода фиристонам.

20 Аммо вақте ки ў дар чунин андеша буд, фариштаи Худованд дар хоби ў зоҳир шуда, гуфт: «Эй Юсуф, писари Довуд! Аз гирифтани зани худ Марьям натарс; зеро ки он чи дар вай ба вучуд омадааст, аз Рўҳулқудс аст;

21 Ва Писаре хоҳад зоид, ва ту Ўро Исо хоҳӣ номид; зеро ки Ў қавми Худро аз гуноҳшон наҷот хоҳад дод».

22 Ва ҳамаи ин воқеъ шуд, то ба амал ояд каломе ки Худованд бо забони набӣ гуфтааст:

23 «Инак, бокирае ҳомила хоҳад шуд ва Писаре хоҳад зоид, ва Ўро Имонуил хоҳанд номид, ки маънояш ин аст: Худо бо мо».

24 Ва Юсуф аз хоб бедор шуда, ончунон рафтор кард, ки фариштаи Худованд ба ў фармуда буд, ва зани худро қабул кард.

25 Ва бо вай ҳамбистар нашуд то даме ки вай Писари нахустини худро зоид, ва Ўро Исо ном ниҳод.

БОБИ ДУЮМ

Омадани мунаҷҷимон.

2 Чун Исо дар айёми подшоҳ Ҳиродус дар Байт-Лаҳми Яҳудо таваллуд ёфт, аз ҷониби шарқ ба Ерусалим мунаҷҷимон омада, гуфтанд:

2 «Кучост он Подшоҳи Яҳудиён, ки таваллуд ёфт? Зеро ки ситораи Ўро дар шарқ дидем ва омадем, ки Ўро парастииш кунем».

3 Чун подшоҳ Ҳиродус инро шунид, дар изтироб афтод, ва бо вай тамоми Ерусалим ҳам.

4 Ва ҳамаи саркоҳинон † ва китобдонони †† қавмро ҷамъ карда, аз онҳо пурсид, ки Масех дар кучо бояд таваллуд ёбад?

⁵ Ба вай гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми Яҳудо, зеро ки ба воситаи набӣ чунин навишта шудааст:

⁶ „Ва ту, эй Байт-Лаҳм, замини Яҳудо, аз дигар ноҳияҳои Яҳудо ҳеч камӣ надорӣ; зеро ки аз ту Пешвое ба майдон хоҳад омад, ки Ӯ қавми Ман — Исроилро чӯпонӣ хоҳад кард“».

⁷ Он гоҳ Ҳиродус мунаҷҷимонро пинҳонӣ даъват намуда, вақти пайдоиши ситораро аз онҳо фаҳмида гирифт,

⁸ Ва онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда, гуфт: «Биравед ва аз аҳволи Кӯдак дурустакан пурсучӯӣ кунед ва ҳамин ки Ӯро ёфтед, ба ман хабар диҳед, то ки ман ҳам рафта, Ӯро парастӣш кунам».

⁹ Онҳо суханони подшоҳро шунида, равона шуданд. Ва инак, ситорае ки дар шарқ дида буданд, пешопеши онҳо мерафт ва ба болои он ҷое ки Кӯдак буд, расида, биистод.

¹⁰ Ва ситораро дида, беандоза шод ва хушҳол гардиданд,

¹¹ Ва ба хона даромада, Кӯдакро бо модараш Марьям диданд, ва зону зада, Ӯро парастӣш карданд; ва ганҷинаҳои худро кушода, инъомҳои тилло, лодан ва мур ба Ӯ тақдим карданд.

¹² Ва чун дар хоб ба онҳо ваҳӣ омад, ки ба назди Ҳиродус барнагарданд, онҳо аз роҳи дигар ба ватани худ равона шуданд.

Фирор ба Миср.

¹³ Вақте ки онҳо баромада рафтанд, фариштаи Худованд дар хоб ба Юсуф зоҳир шуда, гуфт: «Бархез ва Кӯдакро бо модараш гирифта, ба Миср фирор кун ва дар он ҷо бош, то вақте ки ба ту гӯям; зеро ки Ҳиродус Кӯдакро ҷустуҷӯ хоҳад намуд, то ки Ӯро нобуд кунад».

¹⁴ Ва шабона бархоста, Кӯдакро бо модараш гирифта, сӯи Миср равона шуд,

¹⁵ Ва то вафоти Ҳиродус дар он ҷо бимонд, то ба амал ояд каломе ки Худованд бо забони набӣ гуфтааст: «Аз Миср Писари Худро хондам».

Қамли кӯдакон.

¹⁶ Чун Ҳиродус дид, ки мунаҷҷимон ӯро фиреб доданд, бисъёр хашмгин шуд ва фиристода, ҳамаи кӯдаконро дар Байт-Лаҳм ва тамоми ҳудуди он, мувофиқи вақте ки аз мунаҷҷимон фаҳмида гирифта буд, аз дусола ва камтар ба қатл расонд.

¹⁷ Он гоҳ ба амал омад каломе ки бо забони Ирмиёи набӣ гуфта шудааст:

¹⁸ «Овозе дар Ромо шунида шуд, овози гирья ва нола ва мотами азим; Роҳел барои фарзандони худ гирья мекунад ва тасалли намеёбад, зеро ки нестанд».

Баргаштан ба Носира.

¹⁹ Чун Ҳиродус мурд, фариштаи Худованд дар Миср ба Юсуф дар хоб зоҳир шуд,

²⁰ Ва гуфт: «Бархез, Кӯдакро бо модараш гирифта, ба сарзамини Исроил равона шав, зеро онҳое ки қасди ҷони Кӯдак доштанд, мурданд».

²¹ Ва ӯ бархоста, Кӯдакро бо модараш гирифт ва ба сарзамини Исроил омад.

²² Лекин чун шунид, ки Аркилоус ба ҷои падари худ Ҳиродус дар Яҳудо подшоҳӣ мекунад, аз рафтан ба он ҷо тарсид; ва дар хоб ваҳӣ ёфта, ба ноҳияи Ҷалил рафт,

²³ Ва чун расид, дар шаҳре ки Носира ном дорад, маскан гирифт, то ба амал ояд каломе ки бо забони набӣ гуфта шудааст, ки Ӯ Носирӣ хонда хоҳад шуд.

БОБИ СЕЮМ

Хизматгузори Яҳъёи Таъмиддиҳанда;

шаҳодати ӯ дар бораи Исо.

3 Дар он айём Яҳъёи Таъмиддиҳанда зоҳир шуда, дар биёбони Яҳудо мавъиза мекард,

² Ва мегуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

³ Зеро ӯ ҳамон аст, ки Ишаъёи набӣ аз ӯ хабар дода, гуфтааст:

«Овози нидокунандае дар биёбон:

„роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ӯро рост кунед“».

⁴ Ва ин Яҳъё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде аз чарм дар камар дошт; ва хӯроки ӯ малах ва асали ёбой буд.

⁵ Он вақт аҳли Ерусалим ва тамоми Яҳудо ва музофоти Урдун назди ӯ берун меоманданд,

⁶ Ва ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар рӯди Урдун таъмид меёфтанд.

⁷ Чун бисъёре аз фарисиён † ва саддуқийёнро †† дид, ки назди ӯ барои таъмид меоянд, ба онҳо гуфт: «Эй афъизодагон! Кӣ ба шумо талқин кард, ки аз ғазоби оянда бигрезед?»

⁸ Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад,

⁹ Ва дар дили худ нагӯед, ки „падари мо Иброҳим аст“; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин санғо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварад;

¹⁰ Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва дар оташ андохта хоҳад шуд;

¹¹ Ман шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам, лекин Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст; ман сазовори он нестам, ки пойафзоли Ӯро бардорам; Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод;

† саркоҳинон — рӯҳонии (коҳини) бузург. †† китобдонони — донандаи Таврот.

† фарисиён — узви фирқае ки дар баробари Таврот ривоятҳои муршидонро низ риоя мекард. †† саддуқийёнро — узви фирқае ки фақат Тавротро мешинохт.

¹² Ӯ ғалбери Худро дар даст дорад, ва Ӯ хирмангоҳи Худро тоза карда, гандуми Худро дар анбор гирд хоҳад овард, лекин коҳро дар оташи ҳомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд».

Таъмиди Исо.

¹³ Он гоҳ Исо аз Ҷалил ба Урдун назди Яҳъё омад, то ки аз вай таъмид ёбад.

¹⁴ Лекин Яҳъё Ӯро боздошта, гуфт: «Маро лозим аст, ки аз Ту таъмид ёбам, ва Ту назди ман меой?»

¹⁵ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Алҳол бигзор; зеро ки моро лозим аст ҳар навъ адолатро ин тавр ба ҷо оварем». Пас Яҳъё Ӯро вогузошт.

¹⁶ Ва Исо таъмид ёфта, дарҳол аз об баромад, ва инак, осмон ба рӯи Ӯ кушода шуд, ва Рӯҳи Худоро дид, ки чун кабӯтаре нозил шуда, бар Ӯ қарор мегирад.

¹⁷ Ва инак, овозе аз осмон расид, ки мегуфт: «Ин аст Писари Маҳбуи Ман, ки ҳусни таваҷҷӯҳи Ман бар Ӯст».

БОБИ ЧОРУМ

Озмоиши Исо.

4 Он гоҳ Рӯҳ Исоро ба биёбон бурд, то ки Ӯро иблис биозмояд,

² Ва чил шабонарӯз рӯза дошта, ниҳоят гурусна монд.

³ Ва озмоишкунанда назди Ӯ омада, гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санғо бигӯй, ки нон шаванд».

⁴ Дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст, ки „одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае ки аз даҳони Худо барояд“».

⁵ Пас иблис Ӯро ба шаҳри муқаддас гирифта бурд ва бар кунгураи маъбад гузошт,

⁶ Ва ба Ӯ гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, Худро ба зер андоз; зеро ки навишта шудааст:

„Ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ва Туро бар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пои Худро ба санге бизанӣ“».

⁷ Исо ба вай гуфт: «Ҷамчунин навишта шудааст: „Худованд Худои худро наозмой“».

⁸ Боз иблис Ӯро ба кӯҳи бисъёр баланде бардошта бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳон ва ҷалоли онҳоро ба Ӯ нишон дод,

⁹ Ва ба Ӯ гуфт: «Агар рӯй ба замин ниҳода, ба ман сачда кунӣ, ҳамаи онҳоро ба Ту медиҳам».

¹⁰ Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Аз Ман дур шав, эй шайтон; зеро ки навишта шудааст: „Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ӯро ибодат нам“».

¹¹ Пас иблис Ӯро вогузошт, — ва инак, фариштагон омада, Ӯро парасторӣ карданд.

Исо ба Кафарнаҳум омада,

ба хизматгузорию ҷамъияти шурӯъ менамояд.

¹² Чун Исо шунид, ки Яҳъё дастгир шудааст, ба Ҷалил равона шуд.

¹³ Ва Носираро тарк карда, дар Кафарнаҳум, ки дар канори баҳр аст, дар худуди Забулун ва Нафтоли маскан гирифт,

¹⁴ То ба амал ояд каломе ки бо забони Ишаъёи набӣ гуфта шудааст:

¹⁵ «Замини Забулун ва замини Нафтоли, дар роҳи канори баҳр,

он тарафи Урдун, Ҷалили халқҳо,

¹⁶ Қавме ки дар торикӣ мезистанд,

нури азиме диданд,

ва бар онҳое ки дар кишвари марг ва сояи он менишастанд,

нуре дурахшид».

¹⁷ Аз ҳамон вақт Исо ба мавъиза оғоз намуд ва гуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

Ба хизматгузорию даъват кардани Петрус ва Андриёс.

¹⁸ Ва чун аз канори баҳри Ҷалил мегузашт, ду бародарро: Шимъунро, ки Петрус меномиданд, ва бародари ӯ Андриёсро дид, ки дар баҳр тӯр меандохтанд; зеро ки сайёди моҳӣ буданд;

¹⁹ Ва ба онҳо гуфт: «Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам».

²⁰ Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, аз паи Ӯ равона шуданд.

Даъват кардани Яҳқуб ва Юҳанно.

Фаъолияти Исо дар тамоми Ҷалил.

²¹ Чун аз он ҷо гузашт, ду бародари дигарро, Яҳқуб ибни Забдой ва бародари вай Юҳанноро дид, ки дар қайқ бо падари худ Забдой тӯрҳои худро таъмир мекарданд, ва онҳоро даъват намуд.

²² Ва онҳо дарҳол қайқ ва падари худро гузошта, аз паи Ӯ равона шуданд.

²³ Ва Исо дар тамоми Ҷалил мегашт ва дар кунштҳои онҳо таълим дода, Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар дарди мардумро шифо мебахшид.

²⁴ Ва овозаи Ӯ дар тамоми Сурия паҳн шуд; ва ҳамаи беморонро, ки ба дарду касалиҳои гуногун гирифта буданд, ҳам девонагон, ҳам масрӯн ва ҳам мафлуҷонро назди Ӯ меоварданд, ва Ӯ онҳоро шифо мебахшид.

²⁵ Ва мардуми бисъёре аз Ҷалил, Декаполис, Ерусалим, Яҳудо ва он тарафи Урдун аз паи Ӯ равона буданд.

БОБИ ПАНЦУМ

Мавъизаи болои кӯҳ.

Аҳкоми хушбахтӣ.

5 Чун мардумро дид, бар фарози кӯҳе баромад ва биншаст; ва шогирдонаш назди Ӯ ҳозир шуданд.

² Он гоҳ Ӯ даҳони Худро кушода, онҳоро таълим дод ва гуфт:

³ «Хушо мискинони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.

⁴ Хушо мотамзадагон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.

⁵ Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд.

⁶ Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки онҳо сер хоҳанд шуд.

⁷ Хушо раҳимон, зеро ки онҳо раҳм хоҳанд ёфт.

⁸ Хушо покдилон, зеро ки онҳо Худоро хоҳанд дид.

⁹ Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд.

¹⁰ Хушо таъқибшудагон дар роҳи адолат, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.

¹¹ Хушо шумо, вақте ки шуморо ба хотири Ман дашном диҳанд ва таъқиб намоянд ва барноҳақ ҳар навъ ғайбат кунанд.

¹² Шод ва хушҳол бошед, чунки мукофоти шумо дар осмон бузург аст: зеро ки анбиёи пеш аз шуморо низ ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

Вазифаи имондорон дар ҷаҳон.

¹³ Шумо намаки ҷаҳон ҳастед. Лекин агар намак қувваташро гум кунад, ба кадом чиз боз намакин шавад? Дигар ҳеч кор намеояд, ҷуз он ки ба берун партофта шавад ва поймоли мардум гардад.

¹⁴ Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре ки бар фарози кӯҳ воқеъ аст, наметавонад аз назар пинҳон шавад.

¹⁵ Шамъро низ даргиронда, на дар зери зарфе, балки бар шамъдон мегузоранд, ва он гоҳ ба ҳама касоне ки дар хонаанд, рӯшноӣ медиҳад.

¹⁶ Ҳамчунин бигзор нури шумо бар мардум битобад, то ки аъмоли неки шуморо дида, ба Падари шумо, ки дар осмон аст, ҳамду сано хонанд.

Муносибати Исо ба Таврот.

¹⁷ Гумон накунад, ки барои вайрон кардани Таврот ё суҳафи анбиё омадаам; наомадаам, ки вайрон кунам, балки ба ҷо оварам.

¹⁸ Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: то осмон ва замин фано нашавад, ҳеч як ҳарфе ва ё нуқтае аз Таврот ба фано нахоҳад рафт, то даме ки ҳамааш иҷро шавад.

¹⁹ Пас, ҳар кӣ яке аз ин аҳкоми хурдтаринро вайрон кунад ва ба мардум чунин таълим диҳад,

вай дар Малакути Осмон хурдтарин шумурда хоҳад шуд; вале ҳар кӣ ба амал оварад ва таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон бузург хонда хоҳад шуд.

²⁰ Зеро ки ба шумо мегӯям: агар адолати шумо аз адолати китобдонон ва фарисиён бартарӣ надошта бошад, ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд.

Ҳукми шашум.

²¹ Шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: „Қатл нақун; ҳар кӣ қатл кунад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд“.

²² Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба бародари худ беҳуда хашм гирад, лоиқи ҳукми дорулқазо хоҳад буд; ҳар кӣ бародари худро „реқо“[†] гӯяд, лоиқи ҳукми шӯрои пирон хоҳад буд; ва ҳар кӣ „аҳмақ“ гӯяд, лоиқи оташи дӯзах хоҳад шуд.

²³ Пас, ҳангоме ки қурбонии худро назди қурбонгоҳ меоварӣ, ва дар он ҷо ба хотират ояд, ки бародарат аз ту норозист,

²⁴ Қурбонии худро дар он ҷо назди қурбонгоҳ бимон, ва рафта, аввал бо бародари худ мувоҷиҳ кун, ва баъд омада, қурбонии худро тақдим кун.

²⁵ Ханӯз ки бо даъвогари худ дар роҳ ҳастӣ, зуд бо вай оштӣ шав, то ки даъвогар туро ба қозӣ насупорад, ва қозӣ туро ба мулозим насупорад, ва туро ба зиндон наандозанд;

²⁶ Ба ростӣ ба ту мегӯям: то фулуси охириро адо нақунӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт.

Ҳукми ҳафтум.

²⁷ Шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: „Зино нақун“.

²⁸ Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба зане бо чашми шаҳватомез нигоҳ кунад, дар дили худ бо вай зино карда бошад.

²⁹ Пас агар чашми ростат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур кун; зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз андомат талаф гардад, ва тамоми ҷисмат ба дӯзах андохта нашавад.

³⁰ Ва агар дасти ростат туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур кун; зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз андомат талаф гардад, ва тамоми ҷисмат ба дӯзах андохта нашавад.

Исо дар бораи талоқ.

³¹ Ҳамчунин гуфта шудааст: „Ҳар кӣ аз зани худ ҷудо мешавад, бояд талоқномае ба вай диҳад“.

³² Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ аз зани худ, ғайр аз айби зино, ҷудо шавад, боиси зинокории вай мегардад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад.

Исо дар бораи қасам.

³³ Боз шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: „Қасами дурӯғ ёд нақун ва ба қасами худ дар назди Худованд вафо кун“.

[†] реқо — бемулоҳиза, сабукмағз.

³⁴ Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳаргиз қасам ёд накун: на ба осмон, зеро ки тахти Худост;

³⁵ На ба замин, чунки пойандози Ӯст; на ба Ерусалим, чунки шаҳри Подшоҳи бузург аст;

³⁶ Ва на ба сари худ қасам ёд кун, чунки қодир нестӣ як тори мӯйро сафед ё сиёҳ кунӣ.

³⁷ Балки сухани шумо: „оре, оре“ ва „не, не“ бошад; он чи зиёда аз ин бошад, аз иблис аст.

Ғалаба бар адоват ба воситаи муҳаббат.

³⁸ Шундаед, ки гуфта шудааст: „Чашме дар ивази чашме, дандоне дар ивази дандоне“.

³⁹ Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадӣ муқобилат накун. Балки агар касе ба рухсораи рости ту торсақӣ занад, дигарашро низ ба сӯи ӯ бигардон;

⁴⁰ Ва агар касе ба ту даъво карда, куртаатро гирифтани шавад, чомаи худро низ ба ӯ бидеҳ;

⁴¹ Ва ҳар кӣ туро ба тай кардани як фарсанг роҳ маҷбур кунад, ҳамроҳи ӯ ду фарсанг бирав.

⁴² Ба касе ки аз ту металабад, бидеҳ, ва аз касе ки меҳақад аз ту қарз гирад, рӯ нагардон.

⁴³ Шундаед, ки гуфта шудааст: „Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кун“.

⁴⁴ Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст бидоред, барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед, ба нафраткунандагони худ неқӣ кунед ва барои озордиҳандагону таъқибкунандагони худ дуо гӯед,

⁴⁵ То ки фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед; зеро Ӯ офтоби Худро бар бадону некони тулӯ мекунонад ва борон бар одилону золимон меборонад.

⁴⁶ Зеро ки агар дӯстдорандагони худро дӯст бидоред, чӣ мукофоте хоҳед ёфт? Оё боқигирон низ чунин намекунанд?

⁴⁷ Ва агар танҳо ба бародарони худ салом гӯед, чӣ бартарие доред? Оё боқигирон низ чунин намекунанд?

⁴⁸ Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст».

БОБИ ШАШУМ

Давоми мавъизаи болои кӯҳ.

Маҳқум кардани намуди зоҳирӣ дар дин.

6 «Зинҳор, садақаи худро дар пеши назари мардум ба амал наоваред, то ки онҳо шуморо бубинанд; вагар на шумо аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте нахоҳед дошт.

² Пас, вақте ки садақае медиҳӣ, пешопеши худ карнай нанавоз, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кӯчаҳо мекунанд, то ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

³ Аммо вақте ки ту садақа медиҳӣ, бигзор дасти чапат аз он чи дасти ростат мекунад, хабардор нашавад,

⁴ То ки садақаи ту дар ниҳон бошад; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

⁵ Ва ҳангоме ки дуо мегӯӣ, монанди риёкорон набош, ки онҳо дӯст медоранд дар куништҳо ва бурҷакҳои кӯчаҳо истода дуо гӯянд, то ки ба мардум худро нишон диҳанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

⁶ Лекин ту, вақте ки меҳақӣ дуо гӯӣ, ба ҳучраи худ даро ва дарро баста, ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо гӯӣ; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

⁷ Ва дар вақти дуо чун халқҳо пургӯӣ накунед; зеро онҳо гумон мекунанд, ки ба туфайли пургӯӣ дуояшон мустаҷоб мешавад;

Муносибати нав ба дуо.

⁸ Монанди онҳо набошед; зеро Падари шумо тамоми эҳтиёҷоти шуморо, пеш аз он ки талаб кунед, медонад.

⁹ Пас ба ин мазмун дуо гӯед: „Эй Падари мо, ки дар осмонӣ!

исми Ту муқаддас бод;

¹⁰ Малакути Ту биёяд;

иродаи Ту,

чунон ки дар осмон аст,

дар замин ҳам ба амал ояд;

¹¹ Ризқу рӯзии моро имрӯз ба мо бидеҳ;

¹² Ва қарзҳои моро бибахш,

чунон ки мо низ ба қарздорони худ мебахшем;

¹³ Ва моро ба озмоиш дучор накун,

балки моро аз иблис раҳой деҳ;

зеро ки Малакут ва қувват

ва ҷалол то абад аз они Туст. Омин“.

¹⁴ Зеро, агар шумо ба мардум ҳатохошонро бибахшед, Падари шумо, ки дар осмон аст, ба шумо низ хоҳад бахшид;

¹⁵ Ва агар шумо ба мардум набахшед, Падари шумо низ ҳатоҳои шуморо ба шумо нахоҳад бахшид.

Дар бораи рӯзадорӣ.

¹⁶ Ҳамчунин, ҳангоме ки рӯза медоред, монанди риёкорон туршрӯ набошед; зеро ки онҳо қиёфаи худро дигаргун мекунанд, то ки рӯзадорӣ худро ба мардум нишон диҳанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро гирифтаанд.

¹⁷ Лекин ту, вақте ки рӯза медорӣ, ба сари худ равшан бимол ва рӯи худро бишӯӣ,

¹⁸ То ки на дар назари мардум, балки дар ҳузури Падари худ, ки ниҳон аст, рӯзадор бошӣ; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

Қонуни Малакут дар хусуси сарват.

¹⁹ Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ғун накунед, ки дар ин ҷо куя ва занг мезанад, ва дуздон нақб канда, медузданд;

²⁰ Балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо куя ва занг намезанад, ва дуздон нақб намеқананд ва намедузданд;

²¹ Зеро ҳар ҷо, ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо ҳоҳад буд.

²² Чароғи бадан чашм аст. Ва агар чашмат солим бошад, тамоми баданат равшан ҳоҳад буд;

²³ Лекин агар чашми ту ҳира бошад, тамоми баданат торик ҳоҳад буд. Пас, агар нуре ки дар туст, зулмот бошад, чӣ гуна азимест он зулмот!

²⁴ Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст хоҳад дошт, ё ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва ба мамуно[†] хизмат кунед.

Восита ба муқобили ғамхориҳо —

умедворӣ ба Падаре ки дар осмон аст.

²⁵ Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҳаёти худ ғамхорӣ накунад, ки чӣ бихӯред ва чӣ бинӯшад; низ барои ҷисми худ, ки чӣ бипӯшад. Оё ҳаёт аз хӯрок ва ҷисм аз пӯшок муҳимтар нест?

²⁶ Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, ки на мекоранд ва на медараванд ва на дар анборҳо захира мекунанд; ва Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳо рӯзӣ мерасонад. Оё шумо аз онҳо хеле беҳтар нестед?

²⁷ Ва кист аз шумо, ки бо ғамхориҳои худ қоматашро як зироъ баланд карда тавонад?

²⁸ Ва барои либос чаро ғамхорӣ мекунед? Ба савсанҳои саҳро назар кунед, ки чӣ гуна нашъунамо меёбанд: на меҳнат мекунанд ва на мересанд;

²⁹ Лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми ҷалоли худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст;

³⁰ Пас агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, чунин бипӯшонад, магар шуморо, эй сустимонҳо, аз он беҳтар пӯшонда наметавонад!

³¹ Аз ин рӯ ғамхорӣ накунад ва нагӯед: „Чӣ бихӯрем?“ ё: „Чӣ бинӯшем?“ ё: „Чӣ бипӯшем?“

³² Чунки халқҳо дар ҷустуҷӯи ҳамаи ин чизҳо мебошанд, лекин Падари шумо, ки дар осмон аст, медонад, ки шумо ба ҳамаи ин чизҳо эҳтиёҷ доред.

³³ Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро бичӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо ба таври илова дода хоҳад шуд.

³⁴ Пас, барои фардо ғамхорӣ накунад, зеро ки фардо барои худ ғамхорӣ хоҳад кард: заҳмати имрӯз барои имрӯз кофист.

БОБИ ҲАФТУМ

Давоми мавъизаи болои кӯҳ.

Хукм накардан дар ҳаққи дигарон.

7 Хукм накунад, то ки хукм карда нашавед;
² Зеро ба ҳар тариқ, ки хукм кунед, ба ҳамон тариқ шумо хукм карда хоҳед шуд; ва ба ҳар андоза, ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда хоҳад шуд.

³ Ва чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале ҷӯберо дар чашми худ дарнамеёбӣ?

⁴ Ё чӣ тавр ба бародари худ мегӯӣ: „Иҷозат деҳ, ки ҳасро аз чашми ту дур кунам“; ва ҳол он ки ҷӯбе дар чашми туст?

⁵ Эй риёкор! Аввал ҷӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст хоҳӣ дид, ки ҳасро аз чашми бародари худ дур кунӣ.

⁶ Он чи муқаддас аст, ба сагон надиҳед ва марвориди худро пеши хукон наандозед, то ки онҳоро поймол накунад ва баргашта, шуморо надаранд.

Тарғиб барои дуо.

⁷ Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; бичӯед, хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, он ба рӯятон кушода хоҳад шуд;

⁸ Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ бичӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад.

⁹ Ва қадом одамest аз шумо, ки писараш аз ӯ на биталабад, ва санге ба вай бидиҳад?

¹⁰ Ё моҳие аз ӯ биталабад, ва море ба вай бидиҳад?

¹¹ Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ додани инъомҳои некро медонед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳое ки аз Ӯ металабанд, чанд маротиба зиёдтар чизҳои нек хоҳад дод.

¹² Пас, ҳар он чи меҳоҳед, ки мардум ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед; зеро ин аст Таврот ва суҳафи анбиё.

Ду роҳ.

¹³ Аз дари танг дароед; зеро фарох аст он дар ва васеъ аст он роҳе ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки ба он дохил мешаванд, бисъёранд;

¹⁴ Зеро танг аст он дар ва душвор аст он роҳе ки сӯи ҳаёт мебарад, ва ёбандагони он кам ҳастанд.

Огоҳонидан аз муаллимони козиб.

Имтиҳон.

¹⁵ Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки ба либоси меш назди шумо меоянд, лекин дар ботин гургони даррандаанд;

[†] Мамуно — сарват; баъзе қавмҳои қадимӣ худро сарватро ҳамин тавр меномиданд.

¹⁶ Онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё аз буттаи олуца ангур ва аз мушхор анҷир мечинанд?

¹⁷ Ҳамчунин ҳар дарахти нек меваи нек меоварад, лекин ҳар дарахти бад меваи бад меоварад;

¹⁸ Наметавонад дарахти нек меваи бад оварад, ва дарахти бад — меваи нек.

¹⁹ Ҳар дарахте ки меваи нек намеоварад, бурида ва дар оташ андохта мешавад.

²⁰ Пас, онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт.

Хатари эътирофи бе имон.

²¹ На ҳар касе ки ба Ман: „Худовандо! Худовандо!“ мегӯяд, ба Малакути Осмон дохил хоҳад шуд, балки он касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад.

²² Бисъёр касон дар он рӯз ба Ман хоҳанд гуфт: „Худовандо! Худовандо! Оё ба исми Ту нубувват накардем? Оё ба исми Ту девҳоро нарондем? Оё ба исми Ту мӯъҷизоти зиёде нишон надодем?“

²³ Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳам гуфт: „Ман ҳаргиз шуморо намешинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадқорон!“

Ду асос.

²⁴ Пас, ҳар кӣ ин суҳанони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ўро ба марди оқиле монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кард;

²⁵ Ва борон борида, селобҳо равон шуд, ва бодҳо вазида, ба он хона фишор овард; лекин он фуру нарафт, чунки бар санг бино шуда буд.

²⁶ Ва ҳар кӣ ин суҳанони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо наоварад, ба марди нодоне монанд аст, ки хонаи худро бар рег бино кард;

²⁷ Ва борон борида, селобҳо равон шуд, ва бодҳо вазида, ба он хона фишор овард; ва он хона фуру рафт, ва харобии он бузург буд».

Исо бо қудрати Худо таълим медод.

²⁸ Вақте ки Исо ин суҳанонро ба поён расонд, мардум аз таълими Ў дар ҳайрат монданд,

²⁹ Зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим медод, на ҳамчун китобдонон ва фарисиён.

БОБИ ҲАШТУМ

Шифо ёфтани махавӣ.

8 Вақте ки Ў аз кӯҳ фуромад, мардуми бисъёре аз паи Ў равона шуданд.

² Ва инак, махавие наздик омада, назди Ў зону зад ва гуфт: «Худовандо! Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ».

³ Ва Исо дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав». Ва дарҳол вай аз махав пок шуд.

⁴ Ва Исо ба вай гуфт: «Зинҳор, ба касе магӯ; балки рафта, худро ба коҳин нишон деҳ ва он ҳадияро, ки

Мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо шаҳодате гардад».

Шифо ёфтани хизматгори мирисади Кафарнаҳум.

⁵ Чун Исо вориди Кафарнаҳум шуд, мирисаде назди Ў омад ва илтимос карда, гуфт:

⁶ «Худовандо! Хизматгори ман гирифтори фалаҷ шуда, дар ҳона хобидоаст ва азоби сахте дорад».

⁷ Исо ба вай гуфт: «Ман омада, ўро шифо хоҳам дод».

⁸ Мирисад дар ҷавоб гуфт: «Худовандо! Ман лоики он нестам, ки Ту зери сақфи ман биёӣ; балки фақат сухане бигӯ, ва хизматгори ман шифо хоҳад ёфт;

⁹ Зеро ки ман як фармонбар ҳастам, ва дар зеро итоти худ низ сарбозонро дорам; ба яке мегӯям: „Бирав“, меравад; ба дигаре мегӯям: „Биё“, меояд; ба ғуломи худ мегӯям: „Фалон корро бикун“, мекунад».

¹⁰ Ва Исо ин суҳанонро шунида, дар тааҷҷуб монд ва ба пайравони Худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: чунин имоне дар Исроил ҳам наёфтаам.

¹¹ Ва ба шумо мегӯям, ки бисъёр касон аз шарқ ва ғарб омада, дар Малакути Осмон бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб хоҳанд нишаст;

¹² Лекин фарзандони малакут ба зулмоти берун бадар ронда хоҳанд шуд; дар он ҷо гирья ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд».

¹³ Ва Исо ба мирисад гуфт: «Бирав, мувофиқи имонат ба ту ато шавад». Ва ҳамон соат хизматгори ў шифо ёфт.

Исо модарарӯси Петрусро шифо медиҳад.

¹⁴ Вақте ки Исо ба хонаи Петрус омад, модарарӯси ўро дид, ки дар ҳолати табларза хобидоаст,

¹⁵ Ва дасти ўро ламс кард, ва табларзаи ў қатъ шуд; ва ў бархоста, ба парастории онҳо машғул гашт.

¹⁶ Чун шом шуд, бисъёр девонагонро назди Ў оварданд, ва Ў бо сухане арвоҳро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод,

¹⁷ То ба амал ояд каломе ки бо забони Ишаъеи набӣ гуфта шудааст: «Ў заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт».

¹⁸ Чун Исо мардуми бисъерро дар гирди Худ дид, фармуд, ки ба соҳили дигар гузаранд.

Пайравӣ ба Исо.

¹⁹ Он гоҳ як китобдон назди Ў омада, гуфт: «Устод! Ҳар ҷо равӣ, Туро пайравӣ хоҳам кард».

²⁰ Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон лона ва мурғони ҳаво ошъёна доранд; лекин Писари Одам ҷое надорад, ки сар ниҳад».

²¹ Ва дигаре аз шогирдонаш ба Ў гуфт: «Худовандо! Ба ман иҷозат деҳ, ки рафта, аввал падари худро дафн кунам».

²² Лекин Исо ба вай гуфт: «Маро пайравӣ кун ва бигзор, ки мурдагон мурдагони худро дафн кунанд».

Исо мавҷоро ором мекунад.

²³ Чун ба қайқ савор шуд, шогирдонаш бо ӯ ҳамроҳӣ карданд.

²⁴ Ногоҳ ғалаёни бузурге дар баҳр ба амал омад, то ба ҳадде ки мавҷҳо қайқро фаро мегирифтанд; ва ӯ хуфта буд.

²⁵ Шогирдонаш пеш омада, ӯро бедор карданд ва гуфтанд: «Худовандо! Моро наҷот деҳ, ки ҳалок мешавем».

²⁶ Ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро ҳаросонед?» Баъд бархоста, бодҳо ва баҳрро манъ кард, ва оромии комил барқарор шуд.

²⁷ Ва мардум дар тааҷҷуб монда, гуфтанд: «Ин кист, ки бодҳо ва баҳр низ ба ӯ итоат мекунанд?»

Исо девҳоро берун мекунад.

²⁸ Ва чун дар соҳили дигар ба сарзамини қарқасиён расид, ду девона аз мағоки гӯрҳо берун омада, ба ӯ рӯ ба рӯ шуданд, ва чунон бадхашм буданд, ки ҳеҷ кас чуръат надошт аз он роҳ бигзарад.

²⁹ Ва инак, онҳо фаръёд зада, гуфтанд: «Ту ро бо мо чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худо? Ту ба ин ҷо омадаӣ, то ки моро пеш аз вақт азоб диҳӣ!»

³⁰ Ва дар ҷои аз онҳо дуртаре галаи бузурги хукон мечарид.

³¹ Ва девҳо аз ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Агар моро берун кунӣ, ба галаи хукон моро равона кун».

³² Ба онҳо гуфт: «Биравед». Ва онҳо берун шуда, ба галаи хукон дароманданд. Ва инак, тамоми галаи хукон аз баландӣ ба баҳр ҷаста, дар об ғарқ шуд.

³³ Ва хукбонҳо давида рафтанд ва ба шаҳр расида, тамоми ҳодисаро, низ он чиро, ки ба девонагон рӯй дод, нақл карданд.

³⁴ Ва инак, тамоми аҳли шаҳр ба пешвози Исо берун омаданд ва чун ӯро диданд, илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо берун равад.

БОБИ НҶҲУМ

Исо ба Кафарнаҳум бармегардад ва мафлуҷро шифо медиҳад.

9 Пас ба қайқ савор шуда, уBUR кард ва ба шаҳри Худ омад.

² Ва инак, мафлуҷеро, ки бар бистар хобида буд, назди ӯ оварданд. Чун Исо имони онҳоро дид, ба мафлуҷ гуфт: «Далер бош, эй фарзанд! Гуноҳҳои ту омурзида шуд».

³ Дар айни ҳол баъзе аз китобдонон дар дили худ гуфтанд: «Ӯ куфр мегӯяд».

⁴ Лекин Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, гуфт: «Барои чӣ дар дили худ андешаҳои бад доред?»

⁵ Зеро кадомаш осонтар аст: гуфтани ин ки „гуноҳҳои ту омурзида шуд“, ё гуфтани он ки „барҳез ва равона шав“?

⁶ Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад», — он гоҳ ба мафлуҷ гуфт: «Барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав».

⁷ Дарҳол бархоста, ба хонаи худ равона шуд.

⁸ Чун мардум инро диданд, ҳайрон шуданд ва Худоро, ки ба одамизод чунин қудрате бахшидааст, ҳамду сано хонданд.

Даъват кардани Матто.

⁹ Ва Исо аз он ҷо гузашта, Матто ном шахсеро дид, ки дар боҷгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: «Аз паи Ман биё». Вай бархоста, аз паи ӯ равона шуд.

Исо бо боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

¹⁰ Ва ҳангоме ки Исо дар хона дар сари суфра нишаста буд, бисъёре аз боҷгирон ва гуноҳкорон низ омада, бо ӯ ва шогирдонаш дар сари суфра нишастанд.

¹¹ Чун фарисиён инро диданд, ба шогирдони ӯ гуфтанд: «Чаро Устоди шумо бо боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад?»

¹² Исо чун шунид, ба онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳоҷат доранд;

¹³ Ва шумо биравед ва маънои ин суҳанро биомӯед: „Марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ“; зеро Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯзадорӣ.

¹⁴ Шогирдони Яҳъё назди ӯ омада, гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён бисъёр рӯза медорем, лекин шогирдони Ту рӯза намедоранд?»

¹⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Оё аҳли кӯшки никоҳ, модоме ки домод бо онҳост, мотам дошта метавонанд? Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва он гоҳ рӯза хоҳанд дошт.

Масалҳо дар бораи ҷома ва машк.

¹⁶ Ва ҳеҷ кас бар ҷомаи кӯҳна аз матои нав ямоқ намемонад; зеро ямоқи нав аз ҷома ҷудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад.

¹⁷ Ва шароби навро дар машки кӯҳна намеандозанд; вагар на машк дарида, шароб ҳам мерезад, машк ҳам талаф мешавад; балки шароби навро дар машки нав меандозанд, ва ҳар ду маҳфуз мемонад».

Исо зани беморро шифо медиҳад ва духтари Ёирро зинда мекунад.

¹⁸ Ханӯз ин суҳанонро ӯ ба онҳо мегуфт, ки сардоре омада, пеши ӯ зону зад ва гуфт: «Духтари

ман ҳозир мурд; лекин биё ва дасти Худро бар вай бигузур, ва зинда хоҳад шуд».

¹⁹ Исо бархоста, бо шогирдонаш аз паи вай равона шуд.

²⁰ Ва инак, зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд, аз қафо наздик шуда, домани Ӯро ламс намуд.

²¹ Зеро ки ба дили худ гуфт: «Агар маҳз либоси Ӯро ламс кунам, шифо меёбам».

²² Исо ба қафо нигоҳ карда, занро дид ва гуфт: «Далер бош, эй духтар! Имонат туро шифо бахшид». Ҳамон соат зан шифо ёфт.

²³ Ва ҳангоме ки Исо ба хонаи сардор омада, найнавозон ва мардуми навҳакунандаро дид,

²⁴ Ба онҳо гуфт: «Аз ин ҷо бароед; зеро ки духтар намурдааст, балки хуфтааст». Онҳо бар Ӯ хандиданд.

²⁵ Чун мардум берун рафтанд, Ӯ даромада, дасти вайро гирифт, ва духтар бархост.

²⁶ Ва овозаи ин дар тамоми он сарзамин паҳн шуд.

Шифо ёфтани ду кӯр ва девонаи гунг.

²⁷ Вақте ки Исо аз он ҷо мерафт, ду кӯр аз паи Ӯ рафта, фаръед мезаданд: «Эй Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

²⁸ Ва чун ба хона расид, кӯрон назди Ӯ даромаданд. Исо ба онҳо гуфт: «Оё имон доред, ки Ман ин корро карда метавонам?» Онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Оре, Худовандо!»

²⁹ Он гоҳ чашмони онҳоро ламс карда, гуфт: «Мувофиқи имонатон ба шумо бишавад».

³⁰ Ва чашмони онҳо кушода шуд. Ва Исо онҳоро таъкид карда, гуфт: «Зинҳор, касе аз ин огоҳӣ наёбад».

³¹ Лекин онҳо берун рафта, овозаи Ӯро дар тамоми он сарзамин паҳн карданд.

³² Ва ҳангоме ки онҳо берун мерафтанд, касеро назди Ӯ оварданд, ки девонаи гунг буд.

³³ Ва чун дев берун карда шуд, гунг ба гап даромад. Ва мардум дар ҳайрат монда, гуфтанд: «Чунин ҳодиса дар Исроил ҳаргиз дида нашудааст».

³⁴ Лекин фарисиён гуфтанд: «Ӯ девҳоро ба воситаи калони девҳо берун мекунад».

Илтимос дар бораи коргарон дар Малакути Худо.

³⁵ Ва Исо дар ҳамаи шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим меод, Инчили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва заъфи мардумро шифо меод.

³⁶ Ва анбӯҳи мардумро дида, ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон бемадор ва пароканда буданд.

³⁷ Он гоҳ ба шогирдони Худ гуфт: «Дарав бисъёр аст, лекин коргарон кам;

³⁸ Пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргар фиристонад».

БОБИ ДАҲУМ

Насиҳат додан ва фиристодани дувоздаҳ шогирдон.

10 Ва дувоздаҳ шогирдашро назди Худ хонда, ба онҳо бар арвоҳи палид қудрат дод, то ки онҳоро берун кунанд ва ҳар беморӣ ва бетобиро шифо диҳанд.

² Ва номҳои дувоздаҳ ҳавворӣ ин аст: аввал Шимъун, ки Петрус номида шуда буд, ва бародараш Андриёс, Яъқуб ибни Забдой ва бародараш Юҳанно,

³ Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Маттои бочгир, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Лаббой, ки лақабаш Таддо буд,

⁴ Шимъӯни Канно ва Яҳудои Исқаръют, ки Ӯро таслим кард.

⁵ Ин дувоздаҳро Исо фиристод ва ба онҳо ҳукм дода, гуфт: «Ба роҳи ғайрияхудиён наравед ва ба шаҳри сомариён надароед;

⁶ Балки назди гӯсфандони гумшудаи ҳонадони Исроил биравед;

⁷ Ва чун меравед, мавъиза карда, гӯед, ки Малакути Осмон наздик аст;

⁸ Беморонро шифо диҳед, махавиёнро пок кунед, мурдагонро эҳё кунед, девҳоро берун кунед; муфт ёфтаед, муфт диҳед.

⁹ Дар камарбанди худ тилло ё нуқра ё мис захира накунад,

¹⁰ Ва барои сафар на тӯрбае дошта бошед, на ду пероҳан, на чорук ва на асо. Зеро ки меҳнаткаш сазовори хӯроки худ мебошад.

¹¹ Ва дар ҳар шаҳр ё деҳа, ки медароед, суроғ кунед, ки дар он ҷо шахси шоиста кист, ва то вақти баромаданатон дар он ҷо бимонед;

¹² Вақте ки ба хонае медароед, салом бигӯед;

¹³ Агар аҳли он хона лоиқ бошанд, саломи шумо бар онҳо қарор мегирад; ва агар лоиқ набошанд, саломатон сӯи шумо бармегардад.

¹⁴ Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад, ва ба сухани шумо гӯш надихад, аз он хона ва ё шаҳр берун рафта, ғубори пойҳои худро биафшонед;

¹⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати замини Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ аз он шаҳр саҳлтар хоҳад буд.

¹⁶ Инак, Ман шуморо монанди гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам. Пас, мисли морон зирак ва мисли кабӯтарон содда бошед.

¹⁷ Лекин аз мардум хазар кунед: зеро шуморо ба маҳкамаҳо хоҳанд супурд ва дар куништҳои худ шуморо қамчинкорӣ хоҳанд кард,

¹⁸ Ва ба хотири Ман шуморо назди ҳокимон ва подшоҳон хоҳанд бурд, то ки барои онҳо ва халқҳо шаҳодате шавад.

¹⁹ Лекин чун шуморо таслим кунанд, андеша накунед, ки чӣ гуна ва ё чӣ бояд бигӯед; зеро ки дар он соат ба шумо ато хоҳад шуд, ки чӣ бояд гуфт;

²⁰ Зеро ки гӯянда шумо нестед, балки Рӯҳи Падари шумост, ки дар шумо гӯянда аст.

²¹ Ва бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг таслим хоҳад кард; ва фарзандон бар зидди падарону модарон қиём карда, онҳоро ба ҳалокат хоҳанд расонд;

²² Ва аз барои исми Ман тамоми мардум аз шумо нафрат хоҳанд кард; лекин ҳар кӣ то ба охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

²³ Агар дар шаҳре шуморо таъқиб кунанд, ба дигаре бигрезед. Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки ҳамаи шаҳрҳои Исроилро тай кунед, Писари Одам хоҳад омад.

²⁴ Шогирд аз муаллими худ ва ғулом аз оғои худ авло нест:

²⁵ Басанда аст, ки шогирд чун муаллими худ бошад, ва ғулом чун оғои худ бошад. Агар соҳиби хонаро Баал-Забул номида бошанд, аҳли хонаи вайро чӣ қадар зиёдтар хоҳанд номид.

²⁶ Пас, аз онҳо натарсед: зеро ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкоро нагардад, ва ҳеч чизи махфие нест, ки маълум нашавад.

²⁷ Он чи дар торикӣ ба шумо мегӯям, дар рӯшноӣ бигӯед; ва он чи дар гӯш мешунавед, дар болои бомҳо мавъиза кунед.

²⁸ Ва аз кушандагони қисм, ки ба куштани рӯҳ қодир нестанд, натарсед; балки аз Ӯ ҳаросон бошед, ки қодир аст ҳам қисм ва ҳам рӯхро дар дӯзах нобуд кунад.

²⁹ Оё ду гунчишк ба як фулус фурӯхта намешавад? Ва ҳол он ки ягонтои онҳо бе хости Падари шумо ба замин намеафтад;

³⁰ Лекин ҳамаи мӯйҳои сари шумо низ шумурда шудааст;

³¹ Пас, натарсед: шумо аз бисъёр гунчишкон бартарӣ доред.

³² Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ўро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард;

³³ Лекин ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ўро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард.

³⁴ Гумон накунед, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам; наомадаам, ки осоиштагӣ биёрам, балки шамшер;

³⁵ Зеро ки омадаам, то одамро аз падараш, духтарро аз модараш ва келинро аз модаршӯяш чудо кунам.

³⁶ Ва душмани одам аҳли хонаи ӯ хоҳанд буд.

³⁷ Хар кӣ падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест;

³⁸ Ва ҳар кӣ салиби худро намебардорад ва маро пайравӣ намекунад, лоиқи Ман нест.

³⁹ Ҳар кӣ қони худро нигоҳдорӣ кунад, онро барбод хоҳад дод; ва ҳар кӣ қони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро нигоҳдорӣ хоҳад кард.

⁴⁰ Ҳар кӣ шуморо қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад;

⁴¹ Ҳар кӣ пайғамбарро ба исми пайғамбар қабул кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад ёфт; ва ҳар кӣ одилро ба исми одил қабул кунад, мукофоти одилро хоҳад ёфт.

⁴² Ва ҳар кӣ яке аз ин хурдонро фақат як пиёла оби сард бинӯшонад, чунки исми шогирд дорад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Саволи Таъмиддиҳанда ва ҷавоби Исо.

Шаҳодати Исо дар бораи Таъмиддиҳанда.

11 Чун Исо насихатгӯиро ба дувоздаҳ шогирди Худ ба анҷом расонд, аз он ҷо равона шуд, то ки дар шаҳрҳои онҳо таълим диҳад ва мавъиза кунад.

² Вақте ки Яҳъё дар зиндон аъмоли Масеҳро шунид, ду нафар аз шогирдони худ фиристонд,

³ То ки ба Ӯ бигӯянд: «Оё Ту Ҳамон хастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?»

⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чи шунидед ва дидед, ба Яҳъё бигӯед:

⁵ Кӯрҳо мебинанд ва шалҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд ва карҳо мешунаванд, мурдагон эҳъё мешаванд, ва ба мискинон башорат дода мешавад;

⁶ Ва хушо касе ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад».

⁷ Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, Исо ба мардум дар бораи Яҳъё ба суҳан оғоз кард: «Барои дидани чӣ чиз ба биёбон рафта будед? Оё барои дидани нае ки аз бод меларзад?

⁸ Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани марде ки сару либоси нарм дар бар дорад? Онҳое ки сару либоси нарм дар бар доранд, дар қасрҳои подшоҳонанд.

⁹ Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як набӣ? Оре, ба шумо мегӯям, ки вай аз набӣ ҳам бузургтар аст.

¹⁰ Зеро вай ҳамон аст, ки дар бораи вай навишта шудааст:

„Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад“.

¹¹ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, бузургтар аз Яҳъёи Таъмиддиҳанда барнахост; лекин он ки дар Малакути Осмон хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст.

¹² Ва аз айёми Яхъёи Таъмиддиҳанда то алҳол Малакути Осмон бо зӯри ба даст оварда мешавад, ва зӯроварон онро мерабоянд;

¹³ Зеро ки тамоми анбиё ва Таврот то вақти зуҳури Яхъё пешгӯи кардаанд.

¹⁴ Ва агар қабул кардан хоҳед, вай Ильёс аст, ки бояд биёяд.

¹⁵ Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

¹⁶ Лекин ин наслро ба кӣ монанд кунам? Вай ба кӯдаконе монанд аст, ки дар кӯчаҳо нишаста ва ба рафиқони худ муроҷиат карда,

¹⁷ Мегӯянд: „Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем, нагиристе“.

¹⁸ Зеро ки Яхъё омад, намехӯрад ва наменӯшад; мегӯянд: „Дев дорад“.

¹⁹ Писари Одам омад, мехӯрад ва менӯшад; мегӯянд: „Инак марди пурхӯр ва майгусор, ки дӯсти боҷирон ва гуноҳкорон аст“. Ва ҳикмат аз тарафи фарзандонаш тасдиқ карда мешавад».

Ба мункирон Исо довариро пешгӯи мекунад.

²⁰ Он гоҳ Ё ба мазаммат кардани шаҳрҳое шурӯ намуд, ки аксари мӯъҷизоти Ё дар он ҷо зоҳир шуда буд, чунки тавба накарда буданд.

²¹ «Вой бар ҳоли ту, эй Кӯрозин! Вой бар ҳоли ту, эй Байт-Сайдо! Зеро агар мӯъҷизоте ки дар шумо зоҳир шуд, дар Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуд, кайҳо палоспӯш ва хокистарнишин шуда, тавба мекарданд;

²² Лекин ба шумо мегӯям: дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз шумо сабуктар хоҳад буд.

²³ Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтаӣ, ба дӯзах сарнагун хоҳӣ шуд; зеро агар мӯъҷизоте ки дар ту зоҳир шуд, дар Садӯм зоҳир мешуд, вай то имрӯз боқӣ мемонд;

²⁴ Лекин ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи доварӣ ҳолати сарзамини Садӯм аз ту сабуктар хоҳад буд».

Ситоиши Падар.

²⁵ Дар он вақт Исо суханашро давом дода, гуфт: «Туру, эй Падар, эй Худованди осмон ва замин, ситоиш мекунам, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва оқилон пинҳон дошти ва ба кӯдакон ошкор кардӣ.

²⁶ Оре, эй Падар! Зеро ки хусни тавачҷӯҳи Ту чунин буд.

²⁷ Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст, ва ҳеч кас Писарро, ҷуз Падар, намешиносад; ва ҳеч кас Падарро намешиносад, ҷуз Писар ва касе ки Писар бихоҳад ба вай ошкор кунад.

Даъват кардани заҳматкашон ва гаронборон.

²⁸ Назди Ман оед, эй ҳамаи заҳматкашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам бахшид;

²⁹ Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман таълим ёбед, зеро ки Ман ҳалим ва фурутан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳад ёфт;

³⁰ Зеро юғи Ман хуш ва бори Ман сабук аст».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Исо ва қоидаҳои яҳудиён дар бораи рӯзи шанбе.

12 Дар он вақт Исо рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт; ва шогирдонаш гурусна монда, ба чидан ва хӯрдани хӯшаҳо сар карданд.

² Фарисиён инро дида, ба Ё гуфтанд: «Инак, шогирдони Ту коре мекунанд, ки кардани он дар рӯзи шанбе раво нест».

³ Ба онҳо гуфт: «Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, ҳангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?

⁴ Чӣ гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдими хӯрд, ки хӯрдани он ба вай ва ҳамроҳонаш раво набуд, балки фақат ба қоҳинон раво буд?

⁵ Ё дар Таврот нахондаед, ки қоҳинон дар рӯзҳои шанбе дар маъбад оини шанберо риоят намекунанд ва бо вучуди он бегуноҳанд?

⁶ Лекин ба шумо мегӯям, ки дар ин ҷо Шахсе ҳаст, ки аз маъбад бузургтар аст;

⁷ Ва агар медонистед, ки „марҳамат мехоҳам, на курбонӣ“ чӣ маъно дорад, бегуноҳонро мазаммат намекардед;

⁸ Зеро ки Писари Одам оғои рӯзи шанбе низ мебошад».

Шифо ёфтани одами дастхушк дар рӯзи шанбе.

⁹ Ва аз он ҷо рафта, ба куништи онҳо даромад.

¹⁰ Ва инак, дар он ҷо одаме буд, ки дасти хушкшудае дошт. Аз Ё пурсида, гуфтанд: «Оё дар рӯзи шанбе шифо додан ҷоиз аст?» Қасдашон ин буд, ки Ёро айбдор кунанд.

¹¹ Ба онҳо гуфт: «Кист аз шумо, ки як гӯсфанд дошта бошад, ва он дар рӯзи шанбе ба мағоке афтаду онро гирифта набарорад?

¹² Пас чӣ қадар аз гӯсфанд одам азизтар аст! Бинобар ин дар рӯзҳои шанбе некӣ кардан ҷоиз аст».

¹³ Он гоҳ ба он одам гуфт: «Дасти худро дароз кун». Вай дароз кард; ва мисли дасти дигараш сиҳат шуд.

¹⁴ Фарисиён берун рафта, дар ҳаққи Ё машварат намуданд, ки чӣ тавр Ёро ҳалок кунанд.

Исои бандаи Худо дар хомӯши амал мекунад.

¹⁵ Лекин Исо инро даръёфта, аз он ҷо дур шуд. Ва мардуми бисъёре аз паи Ё равона шуданд, ва Ё ҳамаи онҳоро шифо бахшид,

¹⁶ Ва ба онҳо фармоиш дод, ки овозаи Ёро паҳн накунанд,

¹⁷ То ба амал ояд каломе ки бо забони Ишаъёи набӣ гуфта шудааст:

¹⁸ «Инак Бандаи Ман, ки Ёро баргузидаам, ва Маҳбуби Ман,

ки хусни тавачҷӯҳи Ман бар Ёст;

Рӯҳи Худро бар Ў хоҳам ниҳод,
то ки довариро ба халқҳо эълон кунад;
¹⁹ Ситеза ва фиғоне нахоҳад кард,
ва касе дар кӯчаҳо овози Ўро нахоҳад шунид;
²⁰ Наи хамидаро нахоҳад шикаст ва фатилаи
нимсӯхтаро хомӯш нахоҳад кард,
то даме ки довариро ба ғалаба оварда расонад;
²¹ Ва халқҳо ба исми Ў умед хоҳанд баст».

Шифо ёфтани девона.

Куфри фарисиён.

²² Он гоҳ девонаеро назди Ў оварданд, ки кӯр ва гунг буд; Ў вайро шифо бахшид, ба тавре ки он кӯр ва гунг гӯё ва бино шуд.

²³ Ва тамоми мардум дар ҳайрат афтода, гуфтанд: «Оё ин Шахс Писари Довуд нест?»

²⁴ Лекин фарисиён инро шунида, гуфтанд: «Ў девҳоро фақат ба воситаи Баал-Забул, калони девҳо, берун мекунад».

²⁵ Аммо Исо фикру хаёли онҳоро даръёфта, ба онҳо гуфт: «Ҳар салтанате ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, рӯ ба харобӣ меоварад; ва ҳар шаҳр ё хонае ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, устувор истода наметавонад».

²⁶ Ва агар шайтон шайтонро берун кунад, вай бар зидди худ аз ҳам ҷудо шуда бошад: пас салтанати вай чӣ гуна устувор истода метавонад?

²⁷ Ва агар Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунад? Бинобар ин онҳо довари шумо хоҳанд шуд.

²⁸ Лекин агар Ман девҳоро бо Рӯҳи Худо берун мекарда бошам, пас Малакути Худо ба шумо омада расидааст.

²⁹ Ё касе чӣ гуна ба хонаи шахси зӯроваре даромада, чизҳои вайро ғорат карда метавонад, бе он ки аввал он зӯроварро бибандад ва пас аз он хонаи вайро ғорат кунад?

³⁰ Ҳар кӣ бо Ман нест, ба Ман муқобил аст; ва ҳар кӣ бо Ман ҷамъ намекунад, вай пароканда мекунад.

Гуноҳе ки омурзида намешавад:

ба шайтон нисбат додани аъмоли Рӯҳулқудс.

³¹ Аз ин сабаб ба шумо мегӯям: ҳар навъ гуноҳ ва куфр ба одамизод омурзида мешавад; лекин куфр бар зидди Рӯҳ ба одамизод омурзида нахоҳад шуд.

³² Ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, ба вай омурзида мешавад; лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс сухане гӯяд, ба вай омурзида нахоҳад шуд, на дар ин олам, на дар олами оянда.

Ҷавобгарӣ барои сухан.

³³ Ё дарахтро неқ гардонед ва меваашро неқ; ё дарахтро бад гардонед ва меваашро бад; зеро ки дарахт аз мевааш шинохта мешавад.

³⁴ Эй афъизодагон! Шумо чӣ тавр суханони неқ гуфта метавонед, дар сурате ки худатон бад ҳастед? Зеро ки забон аз пурии дил сухан мегӯяд.

³⁵ Шахси неқ аз ганчинаи неқ чизи неқ берун меоварад; ва шахси бад аз ганчинаи бад чизи бад берун меоварад.

³⁶ Лекин ба шумо мегӯям, ки мардум барои ҳар сухани ботиле ки мегӯянд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб хоҳанд дод:

³⁷ Зеро ки аз суханони худ сафед хоҳӣ шуд ва аз суханони худ маҳкум хоҳӣ шуд».

Исо ба муқобили фарисиёне ки мӯъҷизот металабанд.

³⁸ Он гоҳ баъзе аз китобдонон ва фарисиён ба ҷавоб гуфтанд: «Эй Устод! Мехоҳем аломате аз Ту бубинем».

³⁹ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Насли шарир ва зинокор аломате металабад; ва ба вай, ҷуз аломати Юнуси набӣ, аломате дода нахоҳад шуд;

⁴⁰ Зеро, чунон ки Юнус се шабонарӯз дар шиками моҳӣ буд, Писари Одам низ се шабонарӯз дар оғӯши замин хоҳад буд.

⁴¹ Мардуми Нинве дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳанд кард, зеро ки онҳо бо мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, дар ин ҷо Шахсе аз Юнус бузургтар аст.

⁴² Маликаи Ҷануб дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз ақсои замин омад; ва инак, дар ин ҷо Шахсе аз Сулаймон бузургтар аст.

Баргаштани рӯҳи палид.

⁴³ Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад ва намеёбад;

⁴⁴ Он гоҳ мегӯяд: „Ба хонаи худ, ки аз он берун омадам, бармегардам“. Ва гашта омада, онро холӣ, ҷорӯбзада ва ороста меёбад;

⁴⁵ Пас аз он рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз худаш бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва дохил шуда, дар он ҷо зиндагӣ мекунад; ва анҷоми он шахс бадтар аз аввалаш мешавад. Ҳоли ин насли шарир низ ҳамин тавр хоҳад шуд».

Хешовандони ҳақиқии Исо.

⁴⁶ Ҳанӯз Ў бо мардум сухан мегуфт, ки модар ва бародаронаш омада, дар берун истоданд ва мехостанд бо Ў гуфтугӯ кунанд.

⁴⁷ Ва шахсе ба Ё гуфт: «Инак, модарат ва бародаронат дар берун истодаанд ва мехоҳанд бо Ту гуфтугӯ кунанд».

⁴⁸ Лекин Ё дар ҷавоби он шахс гуфт: «Кист модари Ман, ва кист бародарони Ман?»

⁴⁹ Ва бо дасти Худ шогирдони Худро нишон дода, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман;

⁵⁰ Зеро, ҳар кӣ хости Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ҳафт масал дар бораи Малакути Осмон.

Коранда.

13 Ва ҳамон рӯз Исо аз хона берун омада, дар канори баҳр нишаст.

² Ва мардumi бисъёре назди Ё чамъ омаданд, ба тавре ки Ё ба қайқ даромада, нишаст, ва тамоми мардум дар канори баҳр меистоданд.

³ Ва бо масалҳо чизҳои бисъерро ба онҳо омӯхта, гуфт: «Инак, корандае барои пошидани тухм берун рафт;

⁴ Ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод, ва паррандагон омада, онро хӯрданд;

⁵ Қадаре бар санглоҳ афтод, дар ҷое ки хок бисъёр набуд, ва бо тезӣ сабзид, зеро ки хок умқ надошт;

⁶ Чун офтоб баромад, пажмурда шуд ва азбаски реша надошт, хушк шуд;

⁷ Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд;

⁸ Қадаре дар хоки нағз афтод ва бор овард: баъзе сад баробар, баъзе шаст ва баъзе сӣ.

⁹ Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»

¹⁰ Ва шогирдонаш омада, ба Ё гуфтанд: «Чаро ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯӣ?»

¹¹ Дар ҷавобашон гуфт: «Чунки ба шумо донишани асрори Малакути Осмон ато шудааст, лекин ба онҳо ато нашудааст;

¹² Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзуда шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;

¹³ Аз он сабаб ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯям, ки онҳо нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, ва гӯш медиҳанд, вале намешунаванд, ва намефаҳманд;

¹⁴ Ва дар ҳаққи онҳо нубуввати Ишаъё ба амал меояд, ки гуфтааст:

„Бо гӯшҳои худ хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид;

бо чашмҳои худ нигоҳ хоҳед кард, вале нахоҳед дид;

¹⁵ Зеро ки дили ин мардум сангин ва гӯшҳошон вазнин шудааст,

ва чашмони худро бастаанд, мабодо бо чашмон бубинанд ва бо гӯшҳо бишнавад

ва бо дилҳо бифаҳманд ва ручӯъ кунанд,

ва Ман онҳоро шифо диҳам“.

¹⁶ Лекин хушо чашмони шумо, ки мебинанд, ва гӯшҳои шумо, ки мешунаванд;

¹⁷ Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисе анбиё ва одилон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнавад ва нашуниданд.

¹⁸ Пас шумо маънои масали корандаро бишнавед:

¹⁹ Ҳар кӣ каломи Малакутро бишнавад, ва нафаҳмад, иблис назди вай омада, он чиро, ки дар дили вай кошта шудааст, мерабояд: ин ҳамон аст, ки дар канори роҳ кошта шудааст.

²⁰ Ва кошташуда дар санглоҳ он кас аст, ки каломро мешунавад ва дарҳол бо шодӣ қабул мекунад;

²¹ Лекин дар худ реша надорад ва ноустувор аст ва чун аз боиси калом азияте ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтад.

²² Ва кошташуда дар миёни хорҳо он кас аст, ки каломро мешунавад, лекин андешаҳои дунёи ва хирси сарват каломро пахш мекунад, ва он бисамар мегардад.

²³ Ва кошташуда дар хоки нағз он кас аст, ки каломро мешунавад ва мефаҳмад ва бор ҳам меоварад: баъзе сад баробар, баъзе шаст ва баъзе сӣ».

Сирри дуҷум: мастак дар миёни гандум.

²⁴ Ва масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон монанди касест, ки дар киштзори худ тухми неку коштааст;

²⁵ Лекин вақте ки мардум дар хоб буданд, душмани вай омада, дар миёни гандум мастак пошид ва рафт;

²⁶ Чун киштзор сабзид, ва самараш ба назар намоён шуд, мастак ҳам пайдо шуд.

²⁷ Ҷулумони соҳиби киштзор омада, гуфтанд: „Эй оғо! Оё дар киштзори худ тухми неку накоштаӣ? Пас мастак аз кучо пайдо шуд?“

²⁸ Вай ба онҳо гуфт: „Ин кори душман аст“. Ҷулумон ба вай гуфтанд: „Оё мехоҳӣ биравам ва онро чида гирем?“

²⁹ Вай гуфт: „Не, мабодо дар вақти чида гирифтани мастак гандумро ҳам аз реша биканед;

³⁰ Бигзоред, ки то вақти дарав ҳар ду бо ҳам нумӯ кунанд; ва дар мавсими дарав ба даравгарон хоҳам гуфт: аввал мастакро чида гиреду барои сӯзондан банд-банд кунед; лекин гандумро дар анбори ман захира кунед“».

Сирри сеҷум: донаи хардал.

³¹ Масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон мисли донаи хардалест, ки касе онро гирифта, дар киштзори худ коштааст,

³² Ва гарчанде ки хурдтарини тухмҳост, чун нумӯ кунад, аз ҳамаи наботот бузургтар мешавад ва

дарахт мегардад, ба тавре ки мурғони ҳаво омада, дар шоҳаҳояш ошъёна месозанд».

Сирри чорум: хамиртуруш.

³³ Ва масали дигаре ба онҳо гуфт: «Малакути Осмон монанди хамиртурушест, ки зане онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то ки тамоми хамир расид».

³⁴ Ҳамаи инҳоро Исо ба мардум бо масалҳо баён мекард, ва бе масал ба онҳо сухан намегуфт,

³⁵ То ба амал ояд каломе ки бо забони набӣ гуфта шудааст:

«Даҳони Худро ба масалҳо мекушоям;
чизҳоеро, ки аз офариниши олам пинҳон мондааст,
баён менамоям».

Маънидоди сирри дуюм.

³⁶ Он гоҳ Исо мардумро ҷавоб дода, ба хона даромад. Ва шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Масали мастаки киштзорро ба мо бифаҳмон».

³⁷ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Корандаи тухми некӯ Писари Одам аст;

³⁸ Киштзор ин ҷаҳон аст; тухми некӯ писарони Малакут ҳастанд, ва мастакҳо писарони иблис мебошанд;

³⁹ Ва душмане ки онҳоро кошт, иблис аст; мавсими дарав анҷоми олам аст, ва даравгарҳо фариштагонанд.

⁴⁰ Пас, чӣ тавре ки мастакҳоро ҷамъ карда, дар оташ месӯзонанд, анҷоми олам низ ҳамон тавр хоҳад шуд:

⁴¹ Писари Одам фариштагони Худро хоҳад фиристонд, ва онҳо аз Малакути Ӯ ҳамаи васвасакорон ва бадкоронро ҷамъ хоҳанд кард,

⁴² Ва онҳоро ба кӯраи оташ хоҳанд андохт; дар он ҷо гирья ва ғичирроси дандон хоҳад буд.

⁴³ Он гоҳ одилон дар Малакути Падари худ чун офтоб дурахшон хоҳанд шуд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!

Сирри панҷум: ганчи ниҳонӣ.

⁴⁴ Боз Малакути Осмон монанди ганҷест, ки дар киштзор ниҳон бошад, ва онро касе ёфта, пинҳон кард, ва аз шодии он рафта, ҳар чи дошт, фуруҳт ва он киштзорро харид.

Сирри шашум: марворид.

⁴⁵ Боз Малакути Осмон монанди тоҷирест, ки марворидҳои хуб мечуст,

⁴⁶ Ва чун як марвориди гаронбаҳо ёфт, рафта, ҳар чи дошт, фуруҳт ва онро харид.

Сирри ҳафтам: тӯр.

⁴⁷ Боз Малакути Осмон монанди тӯрест, ки ба баҳр андохта шуд, ва ҳар навъ моҳӣ ба он даромад,

⁴⁸ Ва чун пур шуд, онро ба соҳил кашиданд ва нишаста, хубҳоро дар зарфҳо ҷамъ карданд, лекин бадҳоро дур андохтанд.

⁴⁹ Дар анҷоми олам ҳамин тавр хоҳад шуд: фариштагон берун омада, бадкоронро аз миёни одилон ҷудо мекунанд,

⁵⁰ Ва онҳоро ба кӯраи оташ меандозанд: дар он ҷо гирья ва ғичирроси дандон хоҳад буд».

⁵¹ Исо ба онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инро фаҳмидед?» Ба Ӯ гуфтанд: «Оре, Худовандо!»

⁵² Ба онҳо гуфт: «Бинобар ин ҳар китобдоне ки дар Малакути Осмон таълим ёфтааст, монанди соҳиби хонаест, ки аз ганҷинаи худ чизҳои нав ва кӯҳна берун меоварад».

Исо ба Носира бармегардад ва Ӯро боз мункир мешаванд.

⁵³ Вақте ки Исо ин масалҳоро ба оҳир расонд, аз он ҷо равона шуд,

⁵⁴ Ва ба зодгоҳи Худ омада, онҳоро дар уништҳошон таълим дод, ба тавре ки онҳо дар ҳайрат монда, мегуфтанд: «Аз куҷост дар Ӯ чунин ҳикмат ва мӯъҷизот?»

⁵⁵ Оё Ӯ писари наҷҷор нест? Оё номи модараш Марьям нест, ва бародаронаш Яъқуб, Йўсе, Шимъўн ва Яҳудо?

⁵⁶ Ва ҳамаи хоҳаронаш дар байни мо намебошанд? Пас, аз куҷост дар Ӯ ҳамаи ин чизҳо?»

⁵⁷ Ва дар ҳаққи Ӯ ба васваса меафтанд. Лекин Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беқадр набошад, ҷуз дар зодгоҳи худ ва дар хонаи худ».

⁵⁸ Ва дар он ҷо ба сабаби беимонии онҳо мӯъҷизаи бисъёр нишон надод.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Беқарории Ҳиродус.

Қатли Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

14 Дар он ҳангом овозаи Исо ба гӯши тетрарх[†] Ҳиродус расид,

² Ва ба хизматгузори худ гуфт: «Ин Яҳъёи Таъмиддиҳанда аст; вай аз мурдагон эҳё шудааст, ва аз ин сабаб ин мӯъҷизот аз вай ба зуҳур меояд».

³ Зеро ки Ҳиродус Яҳъёро дастгир карда ва баста, ба зиндон андохта буд, ба хотири Ҳиродия, зани Филиппус бародараш;

⁴ Зеро Яҳъё ба вай гуфта буд: «Ба ту раво нест, ки вайро ба занӣ бигирӣ».

⁵ Ва мехост ӯро ба қатл расонад, лекин аз мардум тарсид, чунки ӯро набӣ медонистанд.

⁶ Аммо вақте ки Ҳиродус рӯзи таваллуди худро ҷашн мегирифт, духтари Ҳиродия дар пеши аҳли базм рақсид, ва ин ба Ҳиродус бисъёр писанд афтод;

[†] Тетрарх — ҳокими чорьяки мамлакат.

⁷ Аз ин рӯ ба вай қасам ёд карда, ваъда дод, ки ҳар он чи хоҳад, ба вай медиҳад.

⁸ Пас вай, бо талқини модари худ, гуфт: «Каллаи Яҳъеи Таъмиддиҳандаро дар ҳамин ҷо дар табақа ба ман ҳадия бикун».

⁹ Подшоҳ ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва ба хотири ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, амр фармуд, ки дода шавад.

¹⁰ Ва ҷаллодери фиристод, то дар зиндон каллаи Яҳъёро аз танаш ҷудо кунанд.

¹¹ Ва каллаи ўро дар табақа оварда, ба духтар доданд, ва онро вай ба модари худ бурд.

¹² Ва шогирдонаш омада, ҷасади вайро бардошта бурданду гӯр карданд; ва рафта, ба Исо хабар доданд.

¹³ Чун Ё инро шунид, ба қайқ савор шуда, аз он ҷо танҳо ба ҷои хилвате рафт; ва мардум, чун шуниданд, аз ақиби Ё аз шаҳрҳо пиёда равона шуданд.

¹⁴ Ва Исо берун омада, анбӯҳи мардумро дид, ва ба онҳо раҳмаш омад, ва беморони онҳоро шифо дод.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

¹⁵ Дар вақти аср шогирдонаш назди Ё омада, гуфтанд: «Ин ҷо ҷои хилват аст, вақт ҳам дер шуд; мардумро ҷавоб деҳ, то ки ба деҳот рафта, барои худ хӯроке бихаранд».

¹⁶ Ба онҳо гуфт: «Ҳоҷате нест, ки онҳо бираванд; шумо ба онҳо хӯрок диҳед».

¹⁷ Ба Ё гуфтанд: «Мо дар ин ҷо фақат панҷ нон ва ду моҳӣ дорем».

¹⁸ Гуфт: «Онҳоро ин ҷо назди Ман биёред».

¹⁹ Ва мардумро фармуд, ки бар сабза биншинанд, ва панҷ нону ду моҳиро гирифта, ба осмон нигаристу баракат дод ва нонро пора карда, ба шогирдон дод, ва шогирдон ба мардум доданд.

²⁰ Ҳама хӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд;

²¹ Ва хӯрандагон, ба ғайр аз занону бачагон, тақрибан панҷ ҳазор мард буданд.

Исо бар об қадам мезанад.

Сустимонии Петрус.

²² Дарҳол Исо шогирдони Худо фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пеш аз Ё ба соҳили дигар равона шаванд, то Ё мардумро ҷавоб диҳад.

²³ Ва чун мардумро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан танҳо бар фарози кӯҳе баромад; бегоҳирӯзӣ низ дар он ҷо танҳо буд.

²⁴ Ва қайқ ҳанӯз дар миёнаи баҳр буд ва аз мавҷҳо лат меҳӯрд, зеро ки боди муҳолиф мевазид.

²⁵ Ва дар поси чоруми шаб Исо бар баҳр қадам зада, назди онҳо омад.

²⁶ Ва шогирдон чун Ёро диданд, ки бар баҳр қадам мезанад, дар изтироб афтода, гуфтанд: «Ин шабаҳ аст!» Ва аз тарс фаръёд заданд.

²⁷ Лекин Исо дарҳол ба онҳо хитоб карда, гуфт: «Ором бошед; ин Манам, ҳаросон нашавед».

²⁸ Петрус дар ҷавоби Ё гуфт: «Худовандо! Агар ин Туй, ба ман амр деҳ, то ки бар рӯи об назди Ту биёям».

²⁹ Гуфт: «Биё». Ва Петрус аз қайқ баромада, бар рӯи об равона шуд, то ки назди Исо биёяд;

³⁰ Лекин чун боди шадидро дид, ҳаросон шуд ва дар ҳолате ки ғарқ мешуд, фаръёд кашид: «Худовандо! Маро халос кун».

³¹ Исо фавран дасташро дароз карда, вайро нигоҳ дошт ва гуфт: «Эй сустимон! Чаро шубҳа кардӣ?»

³² Вақте ки ба қайқ дароманд, бод сокит шуд.

³³ Онҳое ки дар қайқ буданд, назди Ё омада, сачда карданд ва гуфтанд: «Ҳақиқатан Ту Писари Худо ҳастӣ».

Шифо ёфтани беморон дар Цинесор.

³⁴ Ва аз баҳр гузашта, ба сарзамини Цинесор омаданд.

³⁵ Ва сокинони он мавзеъ Ёро шинохтад ва ба тамоми музофот касонери фиристода, ҳамаи беморонро назди Ё оварданд,

³⁶ Ва аз Ё илтимос менамуданд, ки фақат домани ҷомаи Ёро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, шифо ёфт.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Аҳкоми Худо аз ривоятҳои инсонӣ болотар аст.

15 Он гоҳ китобдонон ва фарисиён, ки аз Ерусалим буданд, назди Исо омада, гуфтанд:

² «Чаро шогирдони Ту ривоятҳои муршидонро вайрон мекунанд? Зеро ки пеш аз хӯрдани нон дастҳои худро намешӯянд».

³ У ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Чаро шумо ҳам ба хотири ривоятҳои худ ҳукми Худоро вайрон мекунед?»

⁴ Зеро ки Худо ҳукм кардааст: „Падару модари худро иззат намо“; ва: „Ҳар кӣ падар ё модари худро дашном диҳад, албатта ҳалок гардад“.

⁵ Лекин шумо мегӯед: „Ҳар гоҳ касе ба падар ё модари худ гӯяд: «Он чи аз ман нафъ ёбӣ, ҳадия барои Худо»»,

⁶ Баъд аз он вай набояд падар ё модари худро ҳурмат кунанд. Ба ҳамин тариқ шумо ҳукми Худоро бо ривояти худ бартараф намудаед.

⁷ Эй риекорон! Ишаъё дар бораи шумо некӯ пайғом дода, гуфтааст:

⁸ „Ин мардум бо забони худ ба Ман наздик мешаванд

ва бо лабони худ Маро парастии мекунанд, лекин дилашон аз Ман дур аст;

⁹ Пас Маро бар абас парастии мекунанд,

зеро ки таълимоту аҳкоми инсониро таълим медиҳанд».

Одамро ба ҳузури Худо чӣ палид мекунад.

¹⁰ Ва мардумро даъват намуда, гуфт: «Гӯш диҳед ва бифаҳмед:

¹¹ На он чи ба даҳон мебарояд, одамро палид мекунад; балки он чи аз даҳон мебарояд, одамро палид мекунад».

¹² Он гоҳ шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Оё медонӣ, ки фарисиён ин суханро шунида, ба васваса афтоданд?»

¹³ Дар ҷавоб гуфт: «Ҳар ниҳоле ки Падари Ман, ки дар осмон аст, нашинонда бошад, решақан хоҳад шуд;

¹⁴ Онҳоро ба ҳоли худашон бигзоред; онҳо кўроне ҳастанд, ки ба кўрон роҳнамой мекунад; ва ҳар гоҳ кўре ба кўри дигаре роҳнамой кунад, ҳар ду дар чоҳ хоҳанд афтод».

¹⁵ Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ин масалро ба мо фаҳмонда деҳ».

¹⁶ Исо гуфт: «Оё шумо низ то ҳанӯз бефаҳм ҳастед?»

¹⁷ Оё ҳанӯз дарк накардаед, ки ҳар он чи ба даҳон мебарояд, ба шикам меравад ва аз он хориҷ мешавад?

¹⁸ Лекин ҳар он чи аз даҳон мебарояд, аз дил пайдо мешавад; ва ин чизҳо одамро палид мекунад;

¹⁹ Зеро ки аз дил хаёлотӣ бад, қатл, зино, фиқс, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ ва куфр пайдо мешавад:

²⁰ Ин чизҳо одамро палид мекунад; лекин бо дасти ношуста хўрок хўрдан одамро палид намекунад».

Шифо ёфтани духтари канъонӣ.

²¹ Ва Исо аз он ҷо берун шуда, ба ҳудуди Сўр ва Сидўн рафт.

²² Ва инак, як зани канъонӣ дар он ҳудуд пеш омада, фаръёдкунон ба Ӯ гуфт: «Худовандо, Писари Довуд, ба ман марҳамат кун! Зеро ки духтарам сахт дар чанги дев аст».

²³ Лекин Ӯ ба вай ҳеҷ ҷавоб надод. Ва шогирдонаш назди Ӯ омада, илтимос карданд: «Вайро ҷавоб деҳ, зеро ки аз ақиби мо фаръёд мезанад».

²⁴ Дар ҷавоб гуфт: «Ман фақат барои гўсфандони гумшудаи хонадони Исроил фиристода шудаам».

²⁵ Лекин зан омада, ба Ӯ сачда кард ва гуфт: «Худованно! Ба ман мадад кун».

²⁶ Дар ҷавоб гуфт: «Нони бачагонро гирифта, пеши сагон партофтан хуб нест».

²⁷ Зан гуфт: «Оре, Худовандо! Лекин сагон низ нонрезаҳоеро, ки аз суфраи оғоёнашон меафтад, мехўранд».

²⁸ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Эй зан! Имони ту бузург аст; пас он чи хостӣ, барои ту бишавад». Ва духтари вай ҳамон соат шифо ёфт.

Шифо ёфтани беморони бисъёр.

²⁹ Исо аз он ҷо ҳаракат карда, назди баҳри Ҷалил омад ва бар фарози кўҳе баромада, дар он ҷо нишаст.

³⁰ Ва мардуми бисъёре назди Ӯ бо лангон, кўрон, гунгон, маъюбон ва хеле беморони дигар омада, онҳоро пеши пойҳои Исо гузоштанд; ва Ӯ онҳоро шифо дод,

³¹ Ба тавре ки мардум гунгонро гўё, маъюбонро солим, лангонро равон ва кўронро бино дида, дар ҳайрат монданд; ва Худои Исроилро ҳамду сано хонданд.

Сер шудани чор ҳазор мард.

³² Ва Исо шогирдони Худо пеш хонда, гуфт: «Ба ин мардум дилам месўзад, зеро ки се рўз боз назди Ман мебошанд ва барои хўрдан чизе надоранд; намехоҳам онҳоро гурусна ҷавоб диҳам, ки мабодо дар роҳ бемадор шаванд».

³³ Шогирдонаш дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Аз кучо дар биёбон он қадар нон ёбем, ки чунин анбўхро сер кунем?»

³⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Чандто нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто, ва андак моҳии майда».

³⁵ Пас ҷамоатро фармуд, ки бар замин биншинанд,

³⁶ Ва ҳафт нон ва моҳиёро гирифта, бо изҳори шукргузорӣ пора кард ва ба шогирдонаш дод, ва шогирдон ба мардум доданд.

³⁷ Ва ҳама хўрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд;

³⁸ Хўрандагон, ғайр аз занону кўдакон, чор ҳазор мард буданд.

³⁹ Пас Ӯ мардумро ҷавоб дода, ба қаиқ савор шуд ва ба ҳудуди Маҷдал омад.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Фарисиён аломати осмонӣ металабанд.

16 Фарисиён ва саддуқиён омаданд ва Ӯро озмуда, хоҳиш карданд, ки аломати осмонӣ ба онҳо нишон диҳад.

² Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шомгоҳон шумо мегўед: „Ҳаво хуб хоҳад шуд, чунки осмон сурх аст“;

³ Бомдодон мегўед: „Имрӯз ҳаво бад хоҳад шуд, чунки осмон арғувонӣ ва гирифта мебошад“. Эй риёкорон! Қиёфаи осмонро фарқ карда метавонед аломати замонаро наметавонед?

⁴ Насли шарир ва зинокор аломате металабад, ва ба вай ҷуз аломати Юнуси набӣ дода нахоҳад шуд». Ва онҳоро тарк карда, равона шуд.

Огоҳонидан аз таълимоти фарисиён ва саддуқиён.

⁵ Ва чун шогирдон ба соҳили дигар убур карданд, нон гирифтано фаромўш карда буданд.

⁶ Исо ба онҳо гуфт: «Бохабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед».

⁷ Онҳо дар дили худ андешаида мегуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки нон нагирифтаем».

⁸ Исо инро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро дар дили худ андеша мекунед, ки нон нагирифтаед?»

⁹ Оё ҳанӯз намефаҳмед ва дар хотир надоред он панҷ нон ва панҷ ҳазор нафар ва чанд сабадро, ки пур карда бардоштед?

¹⁰ Ва он ҳафт нон ва чор ҳазор нафар ва чанд сабадро, ки пур карда бардоштед?

¹¹ Чаро намефаҳмед, ки на дар бораи нон ба шумо гуфтам, ки аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед?»

¹² Он гоҳ фаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо амр фармудааст на аз хамиртуруши нон, балки аз таълими фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунанд.

Эътирофи Петрус.

¹³ Вақте ки Исо ба музофоти Қайсарияи Филиппус омад, аз шогирдони Худ пурсид: «Мардум Маро, ки Писари Одам ҳастам, кӣ мегӯянд?»

¹⁴ Гуфтанд: «Баъзе мегӯянд, ки Яҳъёи Таъмиддиҳандай, баъзе мегӯянд, ки Ильёсӣ, ва баъзе мегӯянд, ки Ирмиёи ё яке аз пайғамбаронӣ».

¹⁵ Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо Маро кӣ мегӯед?»

¹⁶ Шимъӯни Петрус ҷавоб дода гуфт: «Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ».

Башорати аввалин дар бораи калисо.

¹⁷ Ва Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Хушо ту, эй Шимъӯн писари Юнус, чунки башар инро ба ту зоҳир накардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст.

¹⁸ Ва Ман ба ту мегӯям: ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман калисои Худро бино мекунам, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳад шуд;

¹⁹ Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту месупорам, ва он чи ту бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи бар замин кушӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд».

²⁰ Он гоҳ ба шогирдони Худ таъин кард, ки ба ҳеч кас нагӯянд, ки Ӯ Исои Масеҳ аст.

Исо ба шогирдон дар бораи мамот ва зҳъёи Худ зълон мекунад.

²¹ Аз ҳамон вақт Исо ба фаҳмондан ба шогирдони Худ оғоз намуд, ки Ӯ бояд ба Ерусалим равад ва аз дасти пирон, саркоҳинон ва китобдонон бисъёр азоб кашад, ва кушта шавад, ва пас аз се рӯз эҳъёе шавад.

²² Ва Петрус Ӯро ба як сӯ бурда, ба эътироз қардан шурӯъ намуд: «Ҳошо Туро, эй Худованд! Ин ба Ту ҳаргиз рӯй нахоҳад дод!»

²³ Аммо Ӯ баргашта ба Петрус гуфт: «Эй шайтон, аз Ман дур шав! Ту васвасакоре барои Ман ҳастӣ,

зеро ту на дар бораи амру наҳйи Худо, балки аз чизҳои инсонӣ андеша мекунӣ».

²⁴ Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд;

²⁵ Зеро ҳар кӣ қони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ қони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро пайдо мекунад;

²⁶ Ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад ва ба қони худ зиён расонад? Ё ки одамизод ба ивази қони худ чӣ фидияе медиҳад?»

²⁷ Зеро ки Писари Одам дар қалоли Падари Худ бо фариштагони Худ хоҳад омад, ва он вақт ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш подош хоҳад дод.

Дигаргун шудани Худованд.

Симои Малакуте ки меояд.

²⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз истодагон дар ин ҷо баъзе ҳастанд, ки то Писари Одамро, ки дар Малакути Худ меояд, набинанд, зоиқаи маргро нахоҳанд чашид».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

17 Баъд аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва бародари вай Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард,

² Ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд: чехрааш чун офтоб дурахшид, ва либосаш чун нур сафед гардид.

³ Ва инак, Мусо ва Ильёс ба онҳо намоён шуданд, ки бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд.

⁴ Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Худовандо! Дар ин ҷо боздани мо некӯст; агар хоҳӣ, дар ин ҷо се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс».

⁵ Ханӯз вай сухан мегуфт, ва инак абри дурахшандае бар онҳо соя андохт; ва инак овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Ӯст; Ӯро бишнавед».

⁶ Чун шогирдон инро шуниданд, рӯй ба замин афтоданд ва бисъёр тарсиданд.

⁷ Лекин Исо наздик омада, ба онҳо даст расонд ва гуфт: «Бархезед ва ҳаросон нашавад».

⁸ Ва онҳо чашмони худро кушода, ҷуз Исо касеро надиданд.

⁹ Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуда, гуфт: «То Писари Одам аз мурдагон эҳъёе нашавад, ин рӯёро ба касе нагӯед».

¹⁰ Ва шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Чаро китобдонон мегӯянд, ки Ильёс бояд аввал биёяд?»

¹¹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Дуруст аст, ки Ильёс бояд аввал биёяд ва ҳама чизро соз кунад;

¹² Лекин ба шумо мегӯям, ки Ильёс аллакай омад, ва онҳо вайро нашинохтанд, ва бо вай он чи

хостанд, карданд; Писари Одам низ аз дасти онҳо укубат ҳоҳад кашид».

¹³ Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ё дар бораи Яҳъёи Таъмиддиханда ба онҳо суҳан мегуфт.

Шифо ёфтани девона.

¹⁴ Чун онҳо назди мардум омаданд, марде пеш омада, назди Ё зону зад,

¹⁵ Ва гуфт: «Худовандо! Ба писари ман марҳамат кун; вай масрӯъ аст ва саҳт азият мекашад, зеро ки худро дам ба дам дар оташ меандозад ва дам ба дам дар об;

¹⁶ Вайро ба шогирдони Ту овардам, онҳо шифо дода натавонистанд».

¹⁷ Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимон ва качрафтор! То кай бо шумо бошам? То ба кай шуморо тоқат кунам? Вайро ин ҷо назди Ман биёред».

¹⁸ Ва Исо ба вай амр фармуд; ва дев аз вай берун рафт; ва он писар дарҳол шифо ёфт.

¹⁹ Шогирдонаш назди Исо омада, ба танҳой аз Ё пурсиданд: «Чаро мо онро берун карда натавонистем?»

²⁰ Исо ба онҳо гуфт: «Ба сабаби беимонии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ба андозаи донаи хардале имон дошта бошед ва ба ин кӯҳ бигӯед: „Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун“, он кӯч хоҳад кард; ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд;

²¹ Лекин ин чинс фақат ба воситаи дуо ва рӯза берун меравад».

Исо аз нав дар бораи мамот ва эҳъёи Худ эълон мекунад.

²² Вақте ки онҳо дар Ҷалил мегаштанд, Исо ба онҳо гуфт: «Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд,

²³ Ва Уро хоҳанд кушт, ва дар рӯзи сеюм эҳъё хоҳад шуд». Ва онҳо бисъёр ғамгин шуданд.

Хироҷ барои маъбад.

²⁴ Чун онҳо ба Кафарнаҳум расиданд, ҷамъкунандагони дудирҳам † назди Петрус омада, гуфтанд: «Оё Устоди шумо дудирҳамро намедиҳад?»

²⁵ Гуфт: «Оре». Ва чун ба хона даромад, пеш аз он ки чизе бигӯяд, Исо ба вай гуфт: «Эй Шимъун, фикри ту чист? Подшоҳони ҷаҳон боҷ ва хироҷро аз киҳо мегиранд? Аз фарзандони худ ё аз бегонагон?»

²⁶ Петрус ба Ё гуфт: «Аз бегонагон». Исо ба вай гуфт: «Пас фарзандон озоданд;

²⁷ Лекин барои он ки онҳоро ба васваса наандозем, ба соҳили баҳр рафта, қалмоқе

† Дудирҳам — дирҳами дучандон; дирҳам — пули сикка дар Юнони Қадим. Ин дудирҳам боҷи маъбад буд, ки ҳар сол аз ҳар яҳудӣ мегирифтанд.

биандоз, ва аввалин моҳиро, ки банд шуд, бигир; ва даҳонашро кушода, истатир †† хоҳӣ ёфт; онро гирифта, барои Ман ва барои худат ба онҳо бидеҳ».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Исо иззатталабии шогирдонро мазаммат мекунад.

18 Дар он соат шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Дар Малакути Осмон кист бузургтар?»

² Исо кӯдакero ҷеғ зада, дар миёни онҳо ба по гузошт,

³ Ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ручӯъ накунед ва монанди кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон нахоҳед даромад.

⁴ Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурутан созад, дар Малакути Осмон вай бузургтар аст;

⁵ Ва ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдаконро ба исми Ман қабул кунад, вай Маро қабул мекунад;

⁶ Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее бар гарданааш овехта, вайро дар қаъри баҳр ғарқ кунанд.

Мубориза ба муқобили васвасаҳо.

⁷ Вой бар ҳоли ҷаҳон ба сабаби васвасаҳо, зеро ки вуқӯи васвасаҳо ногузир аст; лекин вой бар ҳоли касе ки сабаби васвасаҳо гардад.

⁸ Пас, агар дастат ё поят туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур андоз: барои ту беҳтар аст, ки ланг ва ё шал шуда, ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду даст ва ё бо ду по дар оташи ҷовидонӣ андохта шавӣ;

⁹ Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур андоз: барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду чашм дар оташи дӯзах андохта шавӣ.

Гӯсфанди гумшуда. Худованд ҷустуҷӯ менамояд.

¹⁰ Зинҳор, ҳеҷ яке аз ин тифлонро хор нашуморед; зеро ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои онҳо дар осмон ҳамеша рӯи Падари Маро, ки дар осмон аст, мебинанд.

¹¹ Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшударо наҷот диҳад.

¹² Фикри шумо чист? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад, ва яке аз онҳо гум шавад, оё вай наваду нӯҳро дар кӯҳсор гузошта, ба ҷустуҷӯи он як гумшуда намеравад?

¹³ Ва агар иттифоқан онро ёбад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, барои он бештар шодӣ мекунад аз он наваду нӯҳ, ки гум нашудаанд.

¹⁴ Ба ҳамин тариқ, иродаи Падари шумо, ки дар осмон аст, ин нест, ки яке аз ин тифлон нобуд шавад.

†† Истатир — пули сиккаи румӣ, ки ба 4 динори румӣ ё ба 4 дирҳами юнонӣ баробар буд.

Тартиб дар калисои оянда.

Дуои умумӣ.

¹⁵ Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, рафта байни худат ва ӯ ба танҳой гуноҳашро фаҳмон: агар ба сухани ту гӯш диҳад, бародари худро даръёфтӣ;

¹⁶ Ва агар гӯш надихад, як ё ду каси дигарро ҳамроҳи худ бигир, то ки аз забони ду ё се шохид ҳар сухан тасдиқ шавад.

¹⁷ Ва агар ба онҳо гӯш надихад, ба калисо бигӯ; ва агар ба калисо низ гӯш надихад, бигзор ӯ барои ту чун халқҳо ва ё чун боҷгир бошад.

¹⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо бар замин бандед, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи бар замин кушод, дар осмон кушода хоҳад шуд.

¹⁹ Ҳамчунин ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар ду нафар аз шумо бар замин дар бораи талабидани ҳар чиз муттафиқ шаванд, аз тарафи Падари Ман, ки дар осмон аст, ба онҳо бахшида хоҳад шуд.

²⁰ Зеро дар ҷое ки ду ё се кас ба исми Ман ҷамъ шаванд, Ман дар миёни онҳо ҳастам».

Муҳаббат афв менамояд.

Масал дар бораи оғои раҳмдил ва хизматгори бераҳм.

²¹ Он гоҳ Петрус назди Ӯ омада, гуфт: «Худовандо! Чанд бор ба бародари худ, ки нисбат ба ман гуноҳ карда бошад, афв намоям? Оё то ҳафт бор?»

²² Исо ба вай гуфт: «Ба ту намегӯям: „То ҳафт бор“, балки то ҳафтод карат ҳафт бор.

²³ Аз ин рӯ Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки мехост бо ғуломони худ ҳисобӣ кунад.

²⁴ Вақте ки ба ҳисобӣ кардан шурӯъ намуд, якеро назди вай оварданд, ки даҳ ҳазор талант † аз вай қарз дошт.

²⁵ Чун чизе барои адои қарз надошт, оғояш амр фармуд, ки худаш, занаш, фарзандонаш ва ҳамаи дороияшро фурухта, қарзашро адо кунанд.

²⁶ Ҷулом рӯй ба замин ниҳода, ба вай саҷда бурд ва гуфт: „Эй оғо! Ба ман мӯҳлат деҳ, ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард“.

²⁷ Ва оғои он ҷулом, раҳмаш омада, вайро ҷавоб дод ва қарзашро ба вай бахшид.

²⁸ Лекин чун ҷулом берун рафт, яке аз рафиқони худро ёфт, ки аз ӯ сад динар қарздор буд; вайро саҳт дошта ва гулӯяшро фишурда, гуфт: „Он қарзатро ба ман адо кун“.

²⁹ Он рафиқаш ба пойҳои ӯ афтода ва илтимос намуда, гуфт: „Ба ман мӯҳлат деҳ, ва ман ҳамаашро ба ту адо хоҳам кард“.

³⁰ Аммо ӯ розӣ нашуд, балки рафта, вайро дар зиндон андохт, то ки қарзашро адо кунад.

† Талант — воҳиди калони пули нуқра ё тилло дар Ашшур ва Юнони Қадим, ки тақрибан 21 килограмм вазн дошт.

³¹ Чун рафиқонаш ин воқеаро диданд, бисъёр ғамгин шуданд ва назди оғои худ омада, ҳар он чи рӯй дода буд, ба вай нақл карданд.

³² Он гоҳ оғояш ӯро назди худ даъват намуда, гуфт: „Эй ғуломи шарир! Тамоми қарзатро ман ба ту бахшидам, зеро ки ту аз ман илтимос кардӣ;

³³ Оё туро низ лозим набуд, ки ба рафиқи худ раҳм кунӣ, чунон ки ман ба ту раҳм кардам?“

³⁴ Ва оғояш ба хашм омада, ӯро ба шиканҷақунандагон супурд, то тамоми қарзашро адо кунад.

³⁵ Ҳамин тавр Падари Ман, ки дар осмон аст, бо шумо низ амал хоҳад кард, агар ҳар яке аз шумо гуноҳҳои бародари худро аз самими қалб афв накунад».

БОБИ НУЗДАҲУМ

19 Вақте ки Исо ин суханонро ба анҷом расонд, аз Ҷалил баромада, ба он сӯи Урдун, ба худуди Яҳудо омад.

² Мардуми бисъёре аз ақиби Ӯ омаданд, ва Ӯ онҳоро шифо дод.

Исо дар бораи талоқ.

³ Ва фарисиён наздик омада ва Ӯро озмуданӣ шуда, гуфтанд: «Оё ҷоиз аст, ки мард зани худро бо ҳар сабаб талоқ диҳад?»

⁴ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё нахондаед, ки Офаридагор дар ибтидо онҳоро марду зан офарид?»

⁵ Ва гуфт: „Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад, ва ҳар ду як тан мешаванд“.

⁶ Ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд. Пас, он чиро, ки Худо бо ҳам пайваस्ताаст, одам набояд ҷудо кунад».

⁷ Ба Ӯ гуфтанд: «Пас чаро Мусо амр фармудааст, ки мард талоқномае дода, аз зан ҷудо шавад?»

⁸ Ба онҳо гуфт: «Ба сабаби дилсахтии шумо Мусо ба шумо иҷозат додааст, ки занони худро талоқ диҳед; лекин дар ибтидо чунин набуд;

⁹ Аммо Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ зани худро, ба ҷуз сабаби зино, талоқ диҳад ва дигареро никоҳ кунад, зино карда бошад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад».

¹⁰ Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Агар аҳволи мард бо занаш чунин бошад, зан нагирифтад бехтар аст».

¹¹ Ба онҳо гуфт: «На ҳама метавонанд ин каломро қабул кунанд, балки танҳо касоне ки ба онҳо ато шудааст;

¹² Зеро ахтаҳое ҳастанд, ки аз шиками модар чунин таваллуд шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки аз дасти одамон ахта шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки ба хотири Малакути Осмон худро ахта кардаанд. Ҳар кӣ қабул карда метавонад, қабул кунад».

Исо кӯдаконро мепазирад ва дуо мекунад.

¹³ Дар ин вақт кӯдаконро назди Ӯ оварданд, то ки дастҳои Худро бар онҳо ниҳода, дуо кунад; лекин шогирдон ба онҳо монеъ шуданд.

¹⁴ Исо гуфт: «Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Осмон ба чунин касон тааллуқ дорад».

¹⁵ Ва дастҳои Худро бар онҳо ниҳода, аз он ҷо равона шуд.

Исо ва ҷавони сарватдор.

¹⁶ Ва инак, яке назди Ӯ омада, гуфт: «Эй Устоди Некӯ! Чӣ кори нек кунам, то ки ҳаёти ҷовидонӣ ёбам?»

¹⁷ Ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеч кас некӯ нест, ҷуз Худои ягона. Лекин агар мехоҳӣ дохили ҳаёт шавӣ, аҳкомро нигоҳ дор».

¹⁸ Ба Ӯ гуфт: «Қадам аҳкомро?» Исо гуфт: «Қатл нақун; зино нақун; дурӯғ нақун; шаҳодати бардурӯғ нақун».

¹⁹ Падару модаратро иззат намо; ва ёри худро мисли худ дӯст бидор».

²⁰ Ҷавон ба Ӯ гуфт: «Ҳамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам; дигар чӣ камбудӣ дорам?»

²¹ Исо ба вай гуфт: «Агар хоҳӣ комил шавӣ, рафта, ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ; ва дар осмон ганҷе хоҳӣ ёфт; ва омада, Маро пайравӣ кун».

²² Чун ҷавон ин суханро шунид, ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисъёр дошт.

²³ Ва Исо ба шогирдонии Худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба Малакути Осмон даромадани сарватдор душвор аст;

²⁴ Ва боз ба шумо мегӯям: аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

²⁵ Чун шогирдон инро шуниданд, бағоят дар ҳайрат шуда, гуфтанд: «Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?»

²⁶ Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Мукофоти ҳаввориён.

²⁷ Он гоҳ Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем; подоши мо чӣ хоҳад буд?»

²⁸ Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, шумо, ки Маро пайравӣ намудаед, дар умри дубора, вақте ки Писари Одам бар тахти ҷалоли Худ биншинад, шумо низ бар дувоздаҳ тахт нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ хоҳед кард;

²⁹ Ва ҳар кӣ аз баҳри исми Ман хонаҳо, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё

фарзандон, ё амлокро тарк кунад, сад чандон хоҳад ёфт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд;

³⁰ Лекин басо аввалин, ки охириин хоҳанд шуд, ва охириин — аввалин.

БОБИ БИСТУМ**Масал дар бораи коргарони тоқзор.**

20 Зеро Малакути Осмон монанди соҳиби хонаест, ки бомдодон берун рафт, то ки барои тоқзори худ коргаронро киро кунад,

² Ва бо коргарон рӯзе як динорӣ паймон карда, онҳоро ба тоқзори худ фиристод.

³ Ва қариби соати сеюм † берун рафта, дигаронро дид, ки дар бозор бекор истодаанд,

⁴ Ва ба онҳо гуфт: „Шумо низ ба тоқзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо хоҳам дод“. Ва онҳо рафтанд.

⁵ Боз қариби соатҳои шашум †† ва нӯҳум ‡ берун рафта, ҳамчунин кард.

⁶ Ва қариби соати ёздаҳум †† берун рафта, дигаронро дид, ки бекор истодаанд, ва ба онҳо гуфт: „Барои чӣ шумо тамоми рӯз дар ин ҷо бекор истодаед?“

⁷ Ба вай гуфтанд: „Касе моро киро накард“. Ба онҳо гуфт: „Шумо низ ба тоқзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо хоҳам дод“.

⁸ Чун шом расид, соҳиби тоқзор ба амалдори худ гуфт: „Коргаронро ҷеғ зада, муздашонро аз охириин то аввалин бидеҳ“.

⁹ Онҳое ки қариби соати ёздаҳум омада буданд, ҳар яке диноре гирифтанд.

¹⁰ Онҳое ки аввалин шуда омада буданд, хаёл карданд, ки бештар хоҳанд гирифт; лекин онҳо низ ҳар яке диноре гирифтанд;

¹¹ Ва чун гирифтанд, аз соҳиби хона шикоят карда,

¹² Гуфтанд: „Ин охиромадагон як соат кор карданд, ва ту онҳоро бо мо, ки саҳтӣ ва гармии рӯзро аз сар гузарондем, баробар донистӣ“.

¹³ Лекин вай дар ҷавоби яке аз онҳо гуфт: „Эй рафиқ! Туро озор наодоам; оё ту ба як динор бо ман паймон накардӣ?“

¹⁴ Музди худро гирифта, рав; мехоҳам ба ин охириин мисли ту диҳам;

¹⁵ Оё ҳақ надорам, ки бо чизи худ он чи хоҳам, бикунам? Оё аз он ки ман некдил ҳастам, ту ҳасада мебарӣ?“

¹⁶ Ба ин тариқа охириинҳо аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо — охириин; зеро ки даъватшудагон бисъёранд, аммо баргузидагон — кам».

† Соати сеюм — соати нӯҳи субҳ. †† соатҳои шашум — соати дувоздаҳи рӯз. ‡ ва нӯҳум — соати сеи гашти пешин. †† Соати ёздаҳум — соати панҷи бегоҳи рӯз.

Исо боз дар бораи мамот ва эҳъёи Худ эълон мекунад.

¹⁷ Ва ҳангоме ки ба Ерусалим мерафтанд, Исо дар аснои роҳ дувоздаҳ шогирдашро танҳо назди Худ хонда, ба онҳо гуфт:

¹⁸ «Инак, мо сӯи Ерусалим меравем, ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ӯро ба марг маҳкум хоҳанд кард;

¹⁹ Ва Ӯро ба дасти ғайрияхудиён таслим хоҳанд кард, то ки тамасхур намоянд, тозиёна зананд ва маслуб кунанд; ва дар рӯзи сеюм эҳъё хоҳад шуд».

Хоҳиши иззатталабонаи Саломия дар бораи писаронаш.

²⁰ Он гоҳ модари писарони Забдой бо писарони худ назди Ӯ омада ва сачда бурда, аз Ӯ чизе илтимос кард.

²¹ Исо ба вай гуфт: «Чӣ хоҳиш дорӣ?» Гуфт: «Бифармо, ки ду писари ман дар Малакути Ту яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат биншинанд».

²² Исо дар ҷавоб гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чӣ мехоҳед; оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, бинӯшед ва таъмидеро, ки Ман меёбам, биёбед?» Ба Ӯ гуфтанд: «Метавонем».

²³ Ба онҳо гуфт: «Косаи Маро хоҳед нӯшид, ва таъмидеро, ки Ман меёбам, хоҳед ёфт; лекин имконияти дар тарафи росту чапи Ман нишастанатон дар дасти Ман нест, ки бидиҳам; ҷуз онҳое ки барояшон аз ҷониби Падари Ман муҳайё шуда бошад».

²⁴ Ва он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз он ду бародар норозӣ шуданд.

²⁵ Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда, гуфт: «Шумо медонед, ки мирони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунад, ва ақобирашон бар онҳо фармонраво мешаванд;

²⁶ Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад.

²⁷ Ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо нахустин бошад, ғуломи шумо шавад;

²⁸ Чунки Писари Одам на барои он омад, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худо барои фидияи бисъёр касон бидиҳад».

Шифо ёфтани ду кӯр дар наздикии Ерихӯ.

²⁹ Ва ҳангоме ки онҳо аз Ерихӯ мебароманд, мардуми бисъёре аз ақиби Ӯ мерафтанд.

³⁰ Ва инак, ду кӯр, ки дар канори роҳ нишаста буданд, гузаштани Исоро шунида, фаръёдкунон гуфтанд: «Эй Худованд, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

³¹ Мардум онҳоро ба хомӯш шудан водор мекарданд; лекин онҳо боз ҳам бештар фаръё

мезаданд: «Эй Худованд, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун».

³² Исо истода, онҳоро назди Худ хонд ва гуфт: «Чӣ мехоҳед, ки барои шумо бикунам?»

³³ Ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! Мехоҳем чашмони мо кушода шавад».

³⁴ Пас Исо ба онҳо раҳм карда, чашмҳошонро ламс намуд; ва дарҳол бино гашта, аз ақиби Ӯ равона шуданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ба Ерусалим ворид шудани Исо.

21 Чун ба Ерусалим наздик шуда, ба Байт-Фоҷии назди кӯҳи Зайтун расиданд, Исо ду шогирди Худро фиристода,

² Ба онҳо гуфт: «Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед; ва дарҳол модахареро баста хоҳед ёфт, ки куррааш назди вай аст; онҳоро воз карда, назди Ман биёред;

³ Ва агар касе ба шумо ҳарфе занад, бигӯед, ки Худованд ба инҳо эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онҳоро хоҳад фиристод».

⁴ Ин ҳама рӯй дод, то ба амал ояд каломе ки бо забони набӣ гуфта шудааст:

⁵ «Ба духтари Сион бигӯед: „Инак, Подшоҳи ту бар харе, бар курраи бачаи модахар савор шуда, бо фурӯтанӣ назди ту меояд“».

⁶ Шогирдон рафтанд ва он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд:

⁷ Модахар ва курраро оварда, ҷомаҳои худро бар онҳо афканданд, ва Ӯ бар онҳо савор шуд.

⁸ Мардуми бисъёре ҷомаҳои худро бар роҳ густурданд, ва дигарон шохаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ густурданд;

⁹ Ва мардуме ки аз пеш ва аз пас равона буданд, хитоб мекарданд:

«Хӯшаъно † ба Писари Довуд!
Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!
Хӯшаъно дар арши аъло!»

¹⁰ Ва ҳангоме ки Ӯ ба Ерусалим ворид шуд, тамоми аҳли шаҳр ба ошӯб омада, мегуфтанд: «Ин кист?»

¹¹ Мардум мегуфтанд: «Ин аст Исои Пайғамбар аз Носираи Ҷалил».

Исо бори дуюм маъбадро пок мекунад.

¹² Ва Исо ба маъбади Худо даромада, ҳамаи онҳоеро, ки дар маъбад харидуфурӯш мекарданд, пеш кард, мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа кард.

¹³ Ва ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст, ки „хонаи Ман хонаи ибодат номида хоҳад шуд“; аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед».

¹⁴ Дар маъбад назди Ӯ кӯрон ва лангон омаданд, ва Ӯ онҳоро шифо дод.

† Хӯшаъно — наҷот деҳ.

¹⁵ Чун саркоҳинон ва китобдонон диданд, ки ӯ муъҷизаҳоро ба амал овард, ва кӯдакон дар маъбад «хӯшаъно ба Писари Довуд!» гӯён хитоб мекарданд, хашмгин шуданд,

¹⁶ Ва ба ӯ гуфтанд: «Оё Ту мешунавӣ, ки онҳо чӣ мегӯянд?» Исо ба онҳо гуфт: «Оре! Магар нахондаед: „Аз даҳони кӯдакон ва ширмакон ҳамдро ба вучуд овардай“?»

¹⁷ Ва онҳоро тарк карда, аз шаҳр сӯи Байт-Ҳини рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Дарахти анцири хушкшуда.

¹⁸ Бомдодон, вақте ки ба шаҳр бармегашт, гурусна монд;

¹⁹ Дар сари роҳ дарахти анцире дида, назди он рафт ва, ҷуз баргҳо, чизе бар он наёфта, ба он гуфт: «Пас аз ин то абад мевае аз ту нарӯяд». Ва ҳамон дам дарахти анцир хушк шуд.

²⁰ Шогирдон инро дида, дар тааҷҷуб монданд ва гуфтанд: «Чӣ гуна ин дарахти анцир даррав хушк шуд?»

²¹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имон дошта бошед ва шубҳа накунед, на танҳо онро, ки ба дарахти анцир рӯй дод, ба амал хоҳед овард, балки агар ба ин кӯҳ гӯед, ки „бархоста, худро дар баҳр афкан“, — чунин хоҳад шуд;

²² Ва ҳар он ки дар дуо бо имон талаб кунед, хоҳед ёфт».

Масъалаи қудрати Исо.

²³ Ва ҳангоме ки ба маъбад омада таълим медод, саркоҳинон ва пирони қавм назди ӯ омада, гуфтанд: «Бо кадом қудрат ин корҳоро мекуни? Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст?»

²⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам; агар шумо онро ба Ман гӯед, Ман ҳам ба шумо хоҳам гуфт, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам;

²⁵ Таъмиди Яҳъё аз кучо буд: аз осмон ё аз инсон?» Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: «Агар гӯем, ки „аз осмон буд“, ӯ бигӯяд: „Пас чаро ба вай имон наовардед?“

²⁶ Ва агар гӯем, ки „аз инсон буд“, — аз мардум метарсем, зеро ки ҳама Яҳъёро набӣ медонанд».

²⁷ Ва дар ҷавоби Исо гуфтанд: «Намедонем». ӯ низ ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам.

Масал дар бораи ду писар.

²⁸ Лекин фикри шумо чист? Марде ду писар дошт; ва назди нахустин омада, гуфт: „Писарам! Имрӯз ба тоқзори ман рафта кор кун“.

²⁹ Дар ҷавоб гуфт: „Намехоҳам“; аммо баъд пушаймон шуд ва рафт.

³⁰ Назди дигаре омада, ҳамон гапро гуфт. Вай дар ҷавоб гуфт: „Меравам, оғо“; ва нарафт.

³¹ Кадом як аз ин ду нафар хоҳиши падарро ба ҷо овард?» Ба ӯ гуфтанд: «Нахустин». Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки боқигирон ва фоҳишагон пеш аз шумо ба Малакути Худо дохил хоҳанд шуд;

³² Зеро ки Яҳъё назди шумо бо роҳи адолат омад, ва шумо ба ӯ имон наовардед, лекин боқигирон ва фоҳишагон ба ӯ имон оварданд; ва шумо, инро дида, баъд аз он ҳам тавба накардед, то ки ба ӯ имон оваред.

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

³³ Масали дигаре бишнавед. Соҳиби хонае буд, ки тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште дар он сохт, бурҷе барпо кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт.

³⁴ Чун мавсими мева расид, хизматгорони худро назди тоқдорон фиристод, то ки меваи худро бигирад;

³⁵ Лекин тоқдорон хизматгорони ӯро гирифта, баъзеро заданд, баъзеро куштанд ва баъзеро сангборон карданд.

³⁶ Боз ӯ хизматгорони дигарро фиристод, ки аз пештара зиёдтар буданд; ба онҳо низ ҳамон тавр амал карданд.

³⁷ Дар охир писари худро назди онҳо фиристода, гуфт: „Аз писарам шарм хоҳанд дошт“.

³⁸ Лекин тоқдорон чун писарро диданд, ба якдигар гуфтанд: „Ин ворис аст; биёед, вайро бикушем ва соҳиби мерос шавем“.

³⁹ Ва ӯро гирифта, аз тоқзор берун бароварданд ва куштанд.

⁴⁰ Пас, чун соҳиби тоқзор ояд, ба он тоқдорон чӣ хоҳад кард?»

⁴¹ Ба ӯ гуфтанд: «Он бадкоронро ба марги шадид маҳкум карда, тоқзорро ба тоқдорони дигаре хоҳад супурд, ки меваро дар мавсимаш ба ӯ диҳанд».

⁴² Исо ба онҳо гуфт: «Магар ин Навиштаре ҳаргиз нахондаед:

„Санге ки меъморон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид;

ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо ҳайратангез аст“?

⁴³ Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки Малакути Худо аз шумо гирифта, ба халқе дода хоҳад шуд, ки меваи онро биёрад;

⁴⁴ Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, пора-пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро мачақ кунад».

⁴⁵ Саркоҳинон ва фарисиён масалҳои ӯро шунида, донистанд, ки ӯ дар бораи онҳо сухан меронад,

⁴⁶ Ва хостанд ӯро дастгир кунанд; лекин аз мардум тарсиданд, чунки ӯро пайғамбар медонистанд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Масал дар бораи тӯи арӯсӣ дар хонаи подшоҳ.

22 Ва Исо суханашро бо масалҳо давом дода, ба онҳо гуфт:

² «Малакути Осмон монанди подшоҳест, ки барои писари худ тӯи арӯсӣ барпо кард,

³ Ва ғуломони худро фиристод, то ки даъватшудагонро ба тӯи арӯсӣ бихонанд; лекин онҳо нахостанд биёянд.

⁴ Боз ғуломони дигарро фиристод ва гуфт: „Ба даъватшудагон бигӯед, ки «инак, дастархони худро орастаам, говҳо ва бурдоқиҳои ман сар бурида шудаанд, ва ҳама чиз тайёр аст; ба тӯи арӯсӣ биёед»“.

⁵ Лекин онҳо безътиной карда, яке ба киштзори худ ва дигаре ба тичоратхонаи худ рафтанд;

⁶ Ва баъзеи дигарон ғуломони ўро гирифта, ҳақорат доданд ва куштанд.

⁷ Подшоҳ, чун шунид, хашмгин шуд ва аскарони худро фиристода, он қотилонро маҳв намуд ва шаҳрашонро оташ дода сӯзонд.

⁸ Он гоҳ ба ғуломони худ гуфт: „Тӯи тайёр аст, лекин даъватшудагон сазовори он набуданд;

⁹ Пас, ба сари гузар бароед ва ҳар киро биёбед, ба тӯи арӯсӣ даъват кунед“.

¹⁰ Ва ғуломон ба сари роҳ баромада, ҳар киро ёфтанд, хоҳ нек буд хоҳ бад, чамъ карданд; ва тӯйхона аз меҳмонон пур шуд.

¹¹ Подшоҳ барои дидани аҳли маҷлис даромада, шахсеро дид, ки чомаи тӯёна дар бар надорад,

¹² Ва ба вай гуфт: „Эй рафиқ, чӣ тавр ба ин чо даромадӣ, дар ҳолате ки чомаи тӯёна дар бар надорӣ?“ Лекин вай хомӯш монд.

¹³ Подшоҳ ба ходимони худ гуфт: „Дасту пой вайро баста, ба зулмоти берун бароварда партоед: дар он чо гирья ва ғичирроси дандон хоҳад буд“.

¹⁴ Зеро ки даъватшудагон бисъёранд, аммо баргузидагон — кам».

Ҷавоби Исо ба ҳиродиён.

¹⁵ Он вақт фарисиён рафта, машварат карданд, ки чӣ тавр ўро аз суханаш афтонанд.

¹⁶ Ва шогирдони худро бо ҳиродиён назди Ў фиристода, гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯӣ ҳастӣ ва роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ ва аз касе парвое надорӣ, зеро ҳеч рӯбинӣ намекунӣ;

¹⁷ Пас ба мо бигӯ, ки фикри Ту чист? Оё ба қайсар қизья додан чоиз аст, ё не?»

¹⁸ Аммо Исо мақри онҳоро даръёфта, гуфт: «Эй риёкорон, чаро Маро меозмояд?»

¹⁹ Сиккаи қизьяро ба Ман нишон диҳед». Онҳо ба Ў диноре оварданд.

²⁰ Ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва рақам аз они кист?»

²¹ Ба Ў гуфтанд: «Аз они қайсар». Ба онҳо гуфт: «Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост — ба Худо».

²² Чун инро шуниданд, дар ҳайрат монданд ва ўро гузошта, рафтанд.

Дар бораи эҳъёи мурдагон.

²³ Ҳамон рӯз саддуқиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ў омада, пурсиданд:

²⁴ «Эй Устод! Мусо гуфтааст: „Агар касе бимирад ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад“.

²⁵ Назди мо ҳафт бародар буданд: яке зан гирифта, мурд ва чун фарзанд надошт, занашро ба бародари худ гузошт;

²⁶ Ҳамчунин дуюм ва сеюм, то ҳафтум;

²⁷ Баъд аз ҳама зан низ мурд.

²⁸ Пас, дар эҳъёи мурдагон вай зани кадоме аз он ҳафт нафар хоҳад буд? Зеро ки ҳама вайро ба занӣ гирифта буданд».

²⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо гумроҳ ҳастед, аз он рӯ ки на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро;

³⁰ Зеро ки дар эҳъёи мурдагон на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагони Худо дар осмон мебошанд.

³¹ Аммо дар бораи эҳъёи мурдагон оё каломеро, ки Худо ба шумо гуфтааст, нахондаед:

³² „Манам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб“? Худо на Худои мурдагон аст, балки Худои зиндагон».

³³ Ва мардум шунида, аз таълими Ў дар ҳайрат монданд.

Ҳукми муҳимтарин.

³⁴ Аммо чун фарисиён шуниданд, ки Ў даҳони саддуқиёнро бастааст, бо ҳам чамъ омаданд.

³⁵ Ва яке аз онҳо, ки шариатдон буд, ўро озмуданӣ шуда, чунин савол дод:

³⁶ «Эй Устод! Кадом ҳукм дар шариат бузургтар аст?»

³⁷ Исо ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми қони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор.

³⁸ Ҳамин аст ҳукми аввалин ва бузургтарин;

³⁹ Ва дуюмаш монанди он аст: Ёри худро мисли худ дӯст бидор.

⁴⁰ Ба ин ду ҳукм тамоми Таврот ва суҳафи анбиё асос ёфтааст».

Исо — писар ва Худованди Довуд.

⁴¹ Ҳангоме ки фарисиён бо ҳам чамъ омаданд, Исо ба онҳо савол дода,

⁴² Гуфт: «Дар бораи Масеҳ чӣ фикр доред? Ў писари кист?» Ба Ў гуфтанд: «Писари Довуд».

⁴³ Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ тавр Довуд, аз рӯи илҳом, Ӯро Худованд хонда, чунин мегӯяд:

⁴⁴ „Худованд ба Худованди ман гуфт:

«Ба ямини Ман бинишин,
то душманони Туро зери пои Ту андозам?»⁴⁵

⁴⁵ Модоме ки Довуд Ӯро Худованд мехонад, чӣ сон Ӯ писари вай будааст?»

⁴⁶ Ва ҳеҷ кас дар ҷавоби Ӯ сухане гуфта натавонист; ва пас аз он рӯз касе чуръат накард, ки аз Ӯ чизе пурсад.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Риёкориҳои китобдонон ва фарисиён.

23 Он гоҳ Исо ба мардум ва ба шогирдони Худ хитоб кард

² Ва гуфт: «Китобдонон ва фарисиён бар курсии Мусо нишастаанд;

³ Пас, он чи ба шумо гӯянд, ба ҷо оваред ва риоя кунед; лекин аз рӯи аъмоли онҳо рафтор накунад, зеро ки мегӯянд ва намекунанд;

⁴ Борҳои гарон ва душворро баста, бар дӯши мардум мегузоранд, лекин худашон намехоҳанд онҳоро ҳатто бо як ангушт ҳаракат диҳанд;

⁵ Ҳамаи корҳои худро барои он мекунанд, ки ба мардум нишон диҳанд: дуо-қуттичаҳои [†] худро васеътар мекунанд ва пӯпакҳои ридоҳои ^{††} худро калонтар месозанд;

⁶ Ва дӯст медоранд, ки дар зиёфатҳо болонишин бошанд ва дар курсиҳои аввали куништҳо ҷойгир шаванд,

⁷ Ва дар кӯчаю бозорҳо мардум ба онҳо таъзим кунанд ва онҳоро „Устод! Устод!“ гӯянд.

⁸ Лекин шумо набояд устод хонда шавед, зеро ки устоди шумо якест, яъне Масеҳ аст, ва ҳамаи шумо бародаронед;

⁹ Ва ҳеҷ касро бар замин падари худ нахонед, зеро ки Падари шумо якест, ки дар осмон аст;

¹⁰ Ва набояд роҳнамо хонда шавед, зеро ки Роҳнамои шумо якест, яъне Масеҳ аст.

¹¹ Бузургтарини шумо хизматгори шумо бошад;

¹² Зеро ҳар кӣ худро баланд кунанд, паст гардад; ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз гардад.

Исо ба китобдонон ва фарисиён «вой бар ҳоли шумо» мегӯяд.

¹³ Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки Малакути Осмонро ба рӯи

[†] дуо-қуттичаҳои — чор дуоро аз матни Таврот бар чор порча коғазӣ пӯст навишта, дар қуттичаи мукаабӣ чармин ҷой медоданд ва ин қуттичаҳо ба тасмаҳои дарози чармин мепайвастанд; дар вақти ибодат марди яҳудӣ якто дуо-қуттичаҳо ба сари худ ва яктои дигари онро ба дасти чапи худ мебаст. ^{††} пӯпакҳои ридоҳои — марди яҳудӣ дар ҳаёти ҳаррӯза худ аз болои либоси тағ ридои (қабои) махсусе мепӯшид ва, ғайр аз он, дар вақти ибодат ба сари худ ридои дигари калонтаре мегирефт; дар чор гӯшаи ин ридоҳо шумораи муайяни нахҳои пашмин бо чандин гирех, мисли пӯпак, овехта мешуд.

мардум мебандед; зеро ки худатон намедароед ва ба онҳое ки даромадан мехоҳанд, монетъ мешавед.

¹⁴ Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки хонаҳои бевазанонро фурӯ мебаред ва дуоро риёкорона тӯл медиҳед: ба ин сабаб саҳттар маҳкум хоҳед шуд.

¹⁵ Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки баҳр ва хуширо давр мезанед, то якеро ба дини худ гардонед; ва ҳангоме ки ин ба шумо муяссар шавад, вайро ду баробар аз худатон зиёдтар писари дӯзах месозед.

¹⁶ Вой бар ҳоли шумо, эй пешвоёни кӯр, ки мегӯед: „Ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ҳеҷ гап не; лекин ҳар кӣ ба тиллои маъбад қасам хӯрад, ӯҳдадор хоҳад буд“.

¹⁷ Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: тилло ё маъбад, ки тиллоро тақдис мекунад?

¹⁸ Ҳамчунин мегӯед: „Ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ҳеҷ гап не; лекин ҳар кӣ ба қурбоние ки бар он аст, қасам хӯрад, ӯҳдадор хоҳад буд“.

¹⁹ Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш афзал аст: қурбонӣ ё қурбонгоҳ, ки қурбониро тақдис мекунад?

²⁰ Пас, ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ба он ва ба ҳар чи бар он аст, қасам хӯрда бошад;

²¹ Ва ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ба он ва ба Ӯ, ки сокини он аст, қасам хӯрда бошад.

²² Ва ҳар кӣ ба осмон қасам хӯрад, ба таҳти Худо ва ба Ӯ, ки бар он нишастааст, қасам хӯрда бошад.

²³ Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки аз наъно, бодӣён ва зира ушр медиҳед, лекин бузургтарин аҳкоми шариат, яъне доварӣ, марҳамат ва имонро тарк кардаед; мебоист онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед.

²⁴ Эй пешвоёни кӯр, ки пашшаро софӣ карда, шутурро фурӯ мебаред!

²⁵ Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки беруни пиёла ва табақро тоза мекунад, дар сурате ки даруни онҳо аз дуздӣ ва ифроткорӣ пур аст.

²⁶ Эй фарисии кӯр! Аввал даруни пиёла ва табақро тоза кун, то ки беруни он низ тоза бошад.

²⁷ Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки ба қабрҳои сафед кардашуда монанд мебошед, ки аз берун зебо менамоянд, лекин дарунашон аз устухонҳои мурдагон ва ҳар хел наҷосат пур аст;

²⁸ Ҳамчунин шумо низ ба зоҳир ба назари мардум одил менамоед, лекин дар ботин аз риёкорӣ ва шарорат пур ҳастед.

²⁹ Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки мақбараҳои анбиёро бино мекунад ва биноҳои ёдгориҳои одилонро зинат медиҳед,

³⁰ Ва мегӯед: „Агар дар замони падарони худ мебудем, дар рехтани хуни анбиё бо онҳо шарик намешудем“.

³¹ Ба ҳамин тариқ худатон бар зидди худ шаҳодат медиҳед, ки фарзандони қотилони анбиё ҳастед;

³² Пас, шумо ҳам зарфи падарони худро лабрез кунед.

³³ Эй морон ва афъизодагон! Аз маҳкумияти дӯзах чӣ тавр гурехта метавонед?

³⁴ Бинобар ин, инак, Ман назди шумо анбиё ва хукамо ва китобдонро мефиристам; ва шумо баъзеро хоҳед кушт ва маслуб хоҳед кард, ва баъзеро дар куништҳои худ тозиёна зада, аз шаҳре ба шаҳре хоҳед ронд;

³⁵ То тамоми хуни одилон, ки бар замин рехта шуд, бар сари шумо фурӯд ояд, аз хуни Ҳобили одил то хуни Закаръё ибни Баракъё, ки вайро шумо дар миёни маъбад ва қурбонгоҳ куштед.

³⁶ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин ҳама бар сари ин насл хоҳад омад.

Маҳзунии Исо дар бораи Ерусалим.

³⁷ Эй Ерусалим, Ерусалим, ки анбиёро мекушӣ ва онҳоро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекуни! Чанд бор хостам фарзандони туро чамъ кунам, монанди мокиёне ки чӯчаҳои худро зери болаш чамъ мекунад, ва шумо нахостед!

³⁸ Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад.

³⁹ Зеро ба шумо мегӯям: аз ин пас Маро нахоҳед дид, то даме ки бигӯед: „Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!“»

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Исо бар кӯҳи Зайтун.

24 Ва Исо аз маъбад баромада, мерафт. Ва шогирдонаш назди Ӯ омаданд, то ки иморатҳои маъбадро ба Ӯ нишон диҳанд.

² Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инҳоро мебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо санге бар санге нахоҳад монд; ҳамааш хароб хоҳад шуд».

Аломоти омадани дуюми Худованд.

³ Вақте ки Ӯ бар кӯҳи Зайтун нишаста буд, шогирдонаш ба танҳои назди Ӯ омада, пурсиданд: «Моро огоҳ кун, ки ин кай воқеъ мешавад? Ва аломати омадани Ту ва охирзамон чӣ гуна аст?»

⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ҳушъёр бошед, ки касе шуморо гумроҳ накунад;

⁵ Зеро бисъёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки „ман Масеҳ ҳастам“, ва мардуми бисъерро гумроҳ хоҳанд кард.

⁶ Чангҳо ва овозаи чангҳоро хоҳед шунид. Зинҳор, натарсед; зеро ҳамаи ин бояд воқеъ шавад; лекин ин ҳанӯз интиҳо нест:

⁷ Зеро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард, ва дар ҳар ҷо қаҳтиҳо, вабоҳо ва зилзилаҳо рӯй хоҳад дод;

⁸ Аммо ҳамаи инҳо ибтидои дардҳост.

⁹ Он гоҳ шуморо ба шиканчаҳо таслим карда, хоҳанд кушт; ва ҳамаи қавмҳо аз барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт.

¹⁰ Дар он замон бисъёр касон ба васваса хоҳанд афтод; ва якдигарро таслим хоҳанд кард ва аз якдигар нафрат хоҳанд дошт;

¹¹ Ва бисъёр анбиёи козиб ба майдон омада, мардуми бисъерро гумроҳ хоҳанд кард;

¹² Ва ба сабаби афзудани шарорат, муҳаббати бисъёр касон сард хоҳад шуд;

¹³ Лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

¹⁴ Ва ин Инҷили Малакут дар тамоми олам мавъиза хоҳад шуд, то ки барои ҳамаи халқҳо шаҳодате шавад; ва он гоҳ интиҳо фаро хоҳад расид.

Мусибати бузурги оянда.

¹⁵ Пас, чун кароҳати харобиро, ки Дониёли набӣ ба забон овардааст, дар ҷои муқаддас бар по бубинед, — ҳар кӣ хонад, дарк кунад, —

¹⁶ Он гоҳ онҳое ки дар Яхудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд;

¹⁷ Ва ҳар кӣ бар бом бошад, барои гирифтани чизе аз хонаи худ, поён нафурояд;

¹⁸ Ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.

¹⁹ Лекин вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!

²⁰ Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон ва ё рӯзи шанбе рӯй надихад;

²¹ Зеро дар он замон чунон мусибати бузурге хоҳад шуд, ки аз ибтидои олам то ҳол нашудааст, ва бори дигар нахоҳад шуд.

²² Ва агар он айём кӯтоҳ намешуд, ҳеҷ касе наҷот намеёфт; лекин аз барои баргузидагон он айём кӯтоҳ хоҳад шуд.

²³ Дар он ҳангом агар касе ба шумо гӯяд: „Инак Масеҳ дар ин ҷост“ ё „дар он ҷост“, бовар накунад;

²⁴ Зеро ки масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизоти бузурге нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд.

²⁵ Инак, Ман пешакӣ ба шумо гуфтам.

²⁶ Пас, агар ба шумо гӯянд: „Инак, дар биёбон аст“, — берун наравед; „инак дар ҳуҷра аст“, — бовар накунад;

Бо ҷалол омадани Исои Худованд.

²⁷ Зеро, чӣ тавре ки барқ дар шарқ зоҳир шуда, дар ғарб ҳам намудор мегардад, омадани Писари Одам низ чунин хоҳад шуд;

²⁸ Ҳар ҷо, ки лошае бошад, каргасон дар он ҷо чамъ шаванд.

²⁹ Ва фавран, пас аз мусибати он айём, офтоб хира шавад, ва моҳ рӯшноии худро надихад, ва

ситорагон аз осмон фурӯ резанд, ва қувваҳои афлок мутазалзил шаванд;

³⁰ Он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон намудор хоҳад гардид; ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои рӯи замин навҳа кунанд ва Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд;

³¹ Ва фариштагони Худро бо карнаи баландовоз хоҳад фиристонд, ва баргузидагони Ҷуро аз чор ҷониб, аз як канори осмон то канори дигараш фароҳам хоҳад овард.

Масал дар бораи дарахти анҷир.

³² Акнун аз дарахти анҷир мисол гиред: чун шохааш нарм шуда, барг оварад, медонед, ки тобистон наздик аст;

³³ Ҳамчунин шумо чун ҳамаи ин чизҳоро дидед, бидонед, ки наздик аст, назди дар аст.

³⁴ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд.

³⁵ Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

³⁶ Аммо он рӯз ва соатро, ғайр аз Падари Ман, ҳеҷ кас, ҳатто фариштагони осмон ҳам наметонанд;

³⁷ Чӣ тавре ки дар айёми Нӯҳ шуда буд, дар омадани Писари Одам низ ҳамагон тавр хоҳад шуд:

³⁸ Зеро, чӣ тавре ки дар айёми пеш аз тӯфон, то он рӯзе ки Нӯҳ ба кишти даромад, меҳӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мерафтанд,

³⁹ Ва чизе намефаҳмиданд, то даме ки тӯфон омада, ҳамаро несту нобуд кард, — омадани Писари Одам низ ҳамагон тавр хоҳад шуд;

⁴⁰ Он вақт аз ду нафаре ки дар киштзор ҳастанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;

⁴¹ Ва аз ду зане ки бо дастос машғуланд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд.

Дуруст интизор шудан ба омадани дуҷум.

⁴² Пас, бедор бошед, зеро наметонед, ки Худованди шумо дар кадом соат меояд.

⁴³ Лекин ҳаминро шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дар кадом поси шаб дузд меояд, бедор монда, намегузошт, ки ба хонааш нақб занад.

⁴⁴ Бинобар ин шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд.

⁴⁵ Пас он ғуломи мӯътамад ва доно кист, ки оғояш вайро бар хизматгорони худ таъин карда бошад, то ки ба онҳо дар сари вақт хӯрок диҳад?

⁴⁶ Хушо он ғуломе ки оғояш омада, вайро машғули ҳамин кор ёбад;

⁴⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вайро бар тамоми дороии худ таъин хоҳад кард.

⁴⁸ Лекин агар он ғулом бадкирдор бошад ва дар дили худ гӯяд, ки „оғои ман ба зудӣ намеояд“,

⁴⁹ Ва ба задани ғуломони дигар шурӯъ кунад ва бо бадмастон ба хӯрдан ва нӯшидан машғул шавад, —

⁵⁰ Оғои он ғулом дар рӯзе ки вай мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, хоҳад омад,

⁵¹ Ва Ҷуро ду пора карда, қисматашро бо риёкорон баробар хоҳад кард: дар он ҷо гирья ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.

БОБИ БИСТУ ПАНҶУМ

Масал дар бораи даҳ бокира.

25 Дар он замон Малакути Осмон монанди даҳ бокирае хоҳад буд, ки чароғҳои худро бардошта, ба пешвози домод берун рафтанд;

² Аз онҳо панҷ нафар доно ва панҷ нафар нодон буданд;

³ Нодонон чароғҳои худро гирифтанд, вале бо худ равшан нагирифтанд;

⁴ Лекин доноён бо чароғҳои худ дар зарфҳо низ равшан гирифтанд;

⁵ Чун домод дер монд, ҳама пинак рафта, хуфтанд.

⁶ Ва дар нисфи шаб овозе баланд шуд: „Инак, домод меояд, ба пешвози вай берун оед“.

⁷ Он гоҳ ҳамаи он бокираҳо бархоста, чароғҳои худро тайёр карданд.

⁸ Ва нодонон ба доноён гуфтанд: „Аз равшани худ ба мо диҳед, зеро чароғҳои мо хомӯш мешавад“.

⁹ Аммо доноён дар ҷавоб гуфтанд: „Не, мабодо барои мо ва шумо камӣ кунад; беҳтар аст, ки шумо назди фурӯшандагон рафта, барои худ бихаред“.

¹⁰ Ва ҳангоме ки онҳо барои харидан рафтанд, домод омад, ва онҳое ки тайёр буданд, бо вай ба тӯи арӯси даромаданд, ва дар баста шуд.

¹¹ Баъд аз он, бокираҳои дигар низ омада, гуфтанд: „Эй оғо! Эй оғо! Ба мо воз кун“.

¹² Лекин вай дар ҷавоби онҳо гуфт: „Ба ростӣ ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам“.

¹³ Пас, бедор бошед, зеро наметонед, ки Писари Одам дар кадом рӯз ва кадом соат меояд.

Масал дар бораи талантҳои амонатӣ.

¹⁴ Зеро монанди касест, ки ба сафари дур рафтани шуда, ғуломони худро талабид ва молу мулкашро ба онҳо супурд:

¹⁵ Ба яке панҷ талант, ба дигаре ду, ба сеюмӣ як, яъне ба ҳар кадом алоқадри ҳолаш дода, дарҳол ба сафар рафт.

¹⁶ Он ки панҷ талант гирифта буд, рафта ба тичорат машғул шуд ва панҷ таланти дигар фоида кард;

¹⁷ Ҳамчунин он ки ду талант гирифта буд, ду таланти дигар ба даст овард;

¹⁸ Лекин он ки як талант гирифта буд, рафта заминро канд ва пули оғои худро пинҳон кард.

¹⁹ Пас аз муддати дуру дарозе оғои он ғуломон омада, аз онҳо ҳисобот талаб кард.

²⁰ Он ки панҷ талант гирифта буд, панҷ таланти дигарро ҳам оварда, гуфт: „Эй оғо! Ту ба ман панҷ талант дода будӣ; инанк, бо онҳо панҷ таланти дигар ба даст овардам“.

²¹ Оғояш ба вай гуфт: „Офарин, эй ғуломи нек ва мўътамад! Ту дар чизи андак мўътамад будӣ, туро бар чизҳои бисёр бигуморам; ба шодии оғои худ шарик шав“.

²² Ҳамчунин он ки ду талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: „Эй оғо! Ту ба ман ду талант дода будӣ; инак, бо онҳо ду таланти дигар ба даст овардам“.

²³ Оғояш ба вай гуфт: „Офарин, эй ғуломи нек ва мўътамад! Ту дар чизи андак мўътамад будӣ, туро бар чизҳои бисёр бигуморам; ба шодии оғои худ шарик шав“.

²⁴ Пас он ки як талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: „Эй оғо! Чун медонистам, ки ту марди сахтгире ҳастӣ, аз ҷое ки накоштаӣ, медаравӣ, ва аз ҷое ки наपोшидаӣ, ҷамъ мекуни;“

²⁵ Бинобар ин тарсидам ва рафта таланти худро дар замин пинҳон кардам; инак, моли ту ин ҷост“.

²⁶ Оғояш дар ҷавоби вай гуфт: „Эй ғуломи шарир ва танбал! Ту медонистӣ, ки ман аз ҷое ки накоштаам, медаравам, ва аз ҷое ки наपोшидаам, ҷамъ мекунам;“

²⁷ Аз ин рӯ ту мебоист пули маро ба саррофон медодӣ, ва ман омада, пули худро бо фоидааш мегирифтам;

²⁸ Пас он талантро аз вай гирифта, ба касе ки даҳ талант дорад, бидиҳед.

²⁹ Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзуда шавад; лекин ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад;

³⁰ Ва он ғуломи нобакорро ба зулмоти берун бароварда партоед; дар он ҷо гирья ва ғичирроси дандон хоҳад буд“.

Довариҳои Исои Худованд бар халқҳо.

³¹ Лекин вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ бо ҳамаи фариштагони муқаддас меояд, он гоҳ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст,

³² Ва ҳамаи халқҳо дар назди Ӯ ҷамъ хоҳанд шуд; ва онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, мисли ҷўпоне ки ғўсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад;

³³ Ва ғўсфандонро ба тарафи рост ва бузҳоро ба тарафи чапи Худ ҷой хоҳад дод.

³⁴ Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое ки ба тарафи ростии Ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: „Биёед, эй баракатьёфтагон аз Падари Ман, Малакутеро, ки аз ибтидои офариниши олам барои шумо муҳайё шудааст, мерос бигиред;“

³⁵ Зеро ки гурусна будам, ба Ман хўрок додед; ташна будам, ба Ман об додед; ғариб будам, Маро пазируфтед;

³⁶ Бараҳна будам, Маро пўшондед; бемор будам, Маро иёдат кардед; дар зиндон будам, ба дидани Ман омадед“.

³⁷ Он гоҳ одилон дар ҷавоб хоҳанд гуфт: „Худовандо! Кай Туро гурусна дидему хўрок додем? Ё ташна дидему об додем?“

³⁸ Кай Туро ғариб дидему пазируфтем? Ё бараҳна дидему пўшондем?

³⁹ Кай Туро бемор ё маҳбус дидему ба дидани Ту омадем?“

⁴⁰ Ва Подшоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳад гуфт: „Ба ростӣ ба шумо меғўям: он чи ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардаед, ба Ман кардаед“.

⁴¹ Он гоҳ ба онҳое ки ба тарафи чапи Ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: „Эй малъунон, аз Ман дур шавед ва ба оташи ҷовидоние ки барои иблис ва фариштагони вай муҳайё шудааст, биравед;“

⁴² Зеро ки гурусна будам, ба Ман хўрок надодед; ташна будам, ба Ман об надодед;

⁴³ Ғариб будам, Маро напазируфтед; бараҳна будам, Маро напўшондед; бемор ва маҳбус будам, ба иёдати Ман наомадед“.

⁴⁴ Онҳо низ дар ҷавоби Ӯ хоҳанд гуфт: „Худовандо! Кай Туро гурусна, ё ташна, ё ғариб, ё бараҳна, ё бемор, ё маҳбус дидему ба Ту хизмат накардем?“

⁴⁵ Он гоҳ дар ҷавоби онҳо хоҳад гуфт: „Ба ростӣ ба шумо меғўям: он чи шумо ба яке аз ин хурдтаринҳо накардаед, ба Ман накардаед“.

⁴⁶ Ва онҳо ба азоби ҷовидонӣ хоҳанд рафт, вале одилон — ба ҳаёти ҷовидонӣ».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Қарори ҳукуматдорони яҳудӣ, ки Исоро бикӯшанд.

26 Чун Исо ҳамаи ин суҳанонро ба поён расонд, ба шогирдони Худ гуфт:

² «Шумо медонед, ки пас аз ду рӯз иди фисҳ аст, ва Писари Одам таслим карда хоҳад шуд, то ки маслуб гардад».

³ Он гоҳ саркоҳинон ва китобдонон ва пирони қавм дар ҳавлии саркоҳин, ки Қаёфо ном дошт, ҷамъ омаданд,

⁴ Ва машварат карданд, ки Исоро бо ҳила дастгир карда, ба қатл расонанд;

⁵ Лекин меғуфтанд: «На дар ид, мабодо дар байни мардум ошўбе рўй диҳад».

Марьями сокини Байт-Ҳинӣ бар Исо равғани атрафшон мерезад.

⁶ Ва ҳангоме ки Исо дар Байт-Ҳинӣ дар хонаи Шимъўни маҳавӣ буд,

⁷ Зане бо зарфи гачини равғани атрафшони гаронбаҳо назди Ӯ омад ва дар ҳолате ки Ӯ дар сари суфра нишаста буд, бар сари Ӯ рехт.

⁸ Ва шогирдонаш, чун инро диданд, норозӣ шуда, гуфтанд: «Ин исрофкорӣ барои чист?»

⁹ Зеро ки равғани атрафшонро ба қимати гарон фурухта, ба мискинон додан мумкин буд».

¹⁰ Лекин Исо инро даръёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро занро хичил мекунед? Вай барои Ман коре неку кард;

¹¹ Зеро мискинон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам;

¹² Вай ин равғани атрафшонро бар Бадани Ман рехта, Маро барои дафн тайёр кард;

¹³ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инҷил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдовариӣ вай зикр хоҳад ёфт».

Яҳудои Исқаръют Худовандро таслим мекунад.

¹⁴ Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудои Исқаръют ном дошт, пеши саркоҳинон рафт

¹⁵ Ва гуфт: «Ба ман чӣ хоҳед дод, то ки Ёро ба шумо таслим кунам?» Онҳо ба вай сӣ сиккаи нуқра таклиф карданд;

¹⁶ Ва аз он дам вай фурсат мечуст, ки Ёро таслим кунад.

Омода кардани фисҳ.

¹⁷ Дар рӯзи аввали иди фатир шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Куҷо мехоҳӣ фисҳро барои хӯрдани Ту тайёр кунем?»

¹⁸ Гуфт: «Ба шаҳр назди фалонӣ биравед ва бигӯед: „Устод мегӯяд: вақти Ман наздик аст, ва фисҳро бо шогирдони Худ дар хонаи ту мегузаронам“».

¹⁹ Ва шогирдон он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд, ва фисҳро омода карданд.

Таоми шоми охирин.

²⁰ Бегоҳи рӯз Ё бо он дувоздаҳ дар сари суфра нишаст;

²¹ Ва ҳангоме ки таом мехӯрданд, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумоён Маро таслим хоҳад кард».

²² Онҳо бисёр ғамгин шуданд ва паси ҳамдигар ба Ё мегуфтанд: «Худовандо, оё он манам?»

²³ Ё дар ҷавоб гуфт: «Он ки бо Ман даст дар табақ меандозад, ҳамон кас Маро таслим хоҳад кард;

²⁴ Агарчи Писари Одам ончунон, ки дар бораи Ё навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим карда шавад: барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намеёфт».

²⁵ Дар ҷавоб Яҳудо, ки таслимкунандаи Ё буд, гуфт: «Эй ўстодам, оё он манам?» Ба вай гуфт: «Ту гуфтай».

Муқаррар кардани Таоми шоми Худованд.

²⁶ Ва ҳангоме ки онҳо таом мехӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба шогирдон доду гуфт: «Бигиред ва бихӯред, ки ин Бадани Ман аст».

²⁷ Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дода, гуфт: «Ҳама аз ин бинӯшед;

²⁸ Зеро ин аст Хуни Ман аз аҳди ҷадид, ки барои бисёр касон аз баҳри омуризиши гуноҳҳо рехта мешавад.

²⁹ Аммо ба шумо мегӯям, ки минбаъд аз ин шираи ангур нахоҳам нӯшид, то ҳамон рӯзе ки дар

Малакути Падари Худ онро бо шумо тоза бинӯшам».

Исо инкори Петрусро пешгӯӣ мекунад.

³⁰ Ва ҳамду сано хонда, ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.

³¹ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи шумо имшаб дар ҳаққи Ман ба васваса хоҳед афтод, зеро навишта шудааст: „Чупонро мезанам, ва гӯсфандони рама пароканда хоҳанд шуд“.

³² Аммо пас аз эҳё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт».

³³ Петрус дар ҷавоби Ё гуфт: «Агар ҳама дар ҳаққи Ту ба васваса афтанд ҳам, ман ҳаргиз намеафтам».

³⁴ Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хохӣ кард».

³⁵ Петрус ба Ё гуфт: «Ҳатто агар бо Ту мурданам лозим ояд, Туро инкор намекунам». Ҳамаи шогирдон низ ҳамчунин гуфтанд.

Маҳзунии Исо дар Ҷатсамонӣ.

³⁶ Баъд аз ин Исо бо онҳо ба мавзее ки Ҷатсамонӣ ном дошт, омад ва ба шогирдонаш гуфт: «Дар ин ҷо бинишинед, то дар он ҷо дуо гӯям».

³⁷ Ва Петрус ва ҳар ду писари Забдойро бо Худ бурд; ва хеле маҳзун ва дилтанг шуд.

³⁸ Ва ба онҳо гуфт: «Ҷони Ман то ба дараҷаи марговар маҳзун шудааст; дар ин ҷо бимонед ва бо Ман бедор бошед».

Дуои якум.

³⁹ Ва каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман! Агар мумкин бошад, ин коса аз Ман бигзарад; лекин на бо хоҳиши Ман, балки бо иродаи Ту».

⁴⁰ Ва назди шогирдонаш омада, онҳоро хуфта ёфт, ва ба Петрус гуфт: «Оё натавонистед соате бо Ман бедор бошед?»

⁴¹ Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед: рӯҳ бардам аст, лекин ҷисм натавон».

Дуои дуюм.

⁴² Бори дигар рафта, боз дуо кард ва гуфт: «Эй Падари Ман! Агар мумкин набошад, ки ин коса, бе он ки онро бинӯшам, аз Ман бигзарад, пас он чи иродаи Туст, бишавад».

⁴³ Ва омада, боз онҳоро хуфта ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буд.

Дуои сеюм.

⁴⁴ Ва онҳоро гузошта, боз рафт ва бори сеюм бо ҳамон суханон дуо гуфт.

⁴⁵ Он гоҳ назди шогирдонаш омада, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунад? Инак,

соат расидааст, ва Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад;

⁴⁶ Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад».

Таслим кардани Яхудо ва ҳабс шудани Исо.

⁴⁷ Ва ҳанӯз ки Ӯ сухан мегуфт, инак, Яхудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай мардуми бисьёре аз ҷониби саркоҳинон ва пирони қавм бо шамшеру таёқҳо омаданд.

⁴⁸ Таслимкунандаи Ӯ ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: «Ҳар киро бибӯсам, Ӯ Ҳамон аст, Ӯро дастгир кунед».

⁴⁹ Ва дарҳол назди Исо омада, гуфт: «Ассалом, эй Устод!» Ва Ӯро бўсид.

⁵⁰ Лекин Исо ба вай гуфт: «Эй рафиқ, барои чӣ омадӣ?» Ва онҳо наздик омада, дастҳои худро бар Исо андохтанд, ва Ӯро гирифтанд.

⁵¹ Ва ногоҳ яке аз ҳамроҳони Исо даст оварда, шамшери худро аз ғилоф кашид ва ба ғуломи саркоҳин зада, ғуши вайро бурида партофт.

⁵² Исо ба вай гуфт: «Шамшери худро ғилоф кун, зеро ҳар кӣ шамшер кашад, ба шамшер кушта шавад;

⁵³ Ё гумон мекунӣ, ки алҳол наметавонам аз Падари Худ хоҳиш намоям, ки барои Ман зиёда аз дувоздаҳ фавҷ фариштагонро равона кунад?

⁵⁴ Лекин дар он сурат Навиштаҳо чӣ гуна ба амал меояд, ки ҳамин тавр бояд бишавад?»

⁵⁵ Дар ҳамон соат Исо ба мардум гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед; ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад нишаста, таълим меодам, ва шумо Маро дастгир накардед.

⁵⁶ Лекин ин ҳама шуд, то ки навиштаҳои анбиё ба амал ояд». Он гоҳ ҳамаи шогирдон Ӯро вогузошта, гурехтанд.

Исо ба ҳузури Қаёфо ва пирон.

⁵⁷ Ва онҳое ки Исоро дастгир карданд, Ӯро назди саркоҳин Қаёфо оварданд, ки дар он ҷо китобдонон ва пирон қамъ омада буданд.

⁵⁸ Лекин Петрус аз дур, то ҳавлии саркоҳин, аз паи Ӯ равона шуд; ва ба даруни он даромада, бо хизматгорон нишаст, то ки анҷоми корро бубинад.

⁵⁹ Саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон дар ҷустуҷӯи шаҳодати бардурӯғе бар зидди Исо буданд, то Ӯро ба қатл расонанд,

⁶⁰ Лекин наёфтанд; бо вучуди он ки бисьёр шоҳидони козиб омада буданд, ҳеч наёфтанд. Ниҳоят, ду шоҳиди козиб омада,

⁶¹ Гуфтанд: «Ӯ мегуфт: „Метавонам маъбади Худоро вайрон кунам ва дар зарфи се рӯз онро аз нав бино кунам“».

⁶² Ва саркоҳин бархоста, ба Ӯ гуфт: «Ҳеч ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

⁶³ Аммо Исо хомӯш монд. Ва саркоҳин ба Ӯ гуфт: «Ту ба Худои Ҳай қасам медиҳам, ба мо бигӯ, ки оё Ту Масеҳ, Писари Худо ҳастӣ?»

⁶⁴ Исо ба вай гуфт: «Ту гуфти; аммо Ман ба шумо мегӯям: пас аз ин Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд».

⁶⁵ Он гоҳ саркоҳин ҷомаи худро дарронда, гуфт: «Ӯ куфр гуфт! Дигар ба шоҳидон чӣ хоҷат дорем? Инак, акнун шумо куфри Ӯро шунидед!

⁶⁶ Чӣ мулоҳиза доред?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Сазовори марг аст».

⁶⁷ Он гоҳ ба сару рӯи Ӯ туф кардан гирифтанд, ва Ӯро мезаданд; баъзеҳо Ӯро торсақӣ мезаданд

⁶⁸ Ва мегуфтанд: «Эй Масеҳ, ба мо нубувват кун, ки Туро кӣ задааст?»

Инкор кардани Петрус.

⁶⁹ Аммо Петрус дар берун, дар рӯи ҳавли нишаста буд. Ва канизе назди вай омада, гуфт: «Ту низ бо Исои Чалилӣ будӣ».

⁷⁰ Лекин вай дар назди ҳама инкор карда, гуфт: «Намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ».

⁷¹ Вақте ки аз дарвоза берун мерафт, канизи дигаре вайро дида, ба онҳое ки дар он ҷо буданд, гуфт: «Ин ҳам бо Исои Носирӣ буд».

⁷² Вай бори дигар инкор карда, қасам хӯрд, ки Он Одамро намешиносад.

⁷³ Пас аз муддате ҳозирон наздик омада, ба Петрус гуфтанд: «Дар ҳақиқат ту низ яке аз онҳо мебошӣ, зеро ки лаҳҷаи ту ба ин шаҳодат медиҳад».

⁷⁴ Он гоҳ вай ба савганду қасам хӯрдан оғоз намуда, гуфт: «Он Одамро намешиносам». Ва дарҳол хурӯс бонг зад.

⁷⁵ Ва Петрус сухани Исоро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард». Ва берун рафта, зор-зор гирифт.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Пирони яхудӣ Исоро назди Пилотус мебаранд.

27 Чун бомдод расид, ҳамаи саркоҳинон ва пирони қавм дар бораи Исо машварат карданд, ки Ӯро ба қатл расонанд;

² Ва Ӯро баста бурданду ба ҳоким Понтиус Пилотус таслим карданд.

Пушаймони бесамари Яхудо.

³ Таслимкунандаи Ӯ, Яхудо, чун дид, ки Ӯро маҳкум карданд, пушаймон шуд ва сӣ сиккаи нуқраро ба саркоҳинон ва пирон гардонда дод,

⁴ Ва гуфт: «Ман гуноҳ кардам, ки Хуни бегуноҳро таслим кардам». Онҳо ба вай гуфтанд: «Ба мо чӣ? Худат медонӣ».

⁵ Ва сиккаҳои нуқраро вай дар маъбад партофта, баромада рафт ва худро буғӣ карда кушт.

⁶ Лекин саркоҳинон сиккаҳои нуқраро гирифта, гуфтанд: «Инро ба ганҷинаи маъбад андохтан ҷоиз нест, чунки ин хунбаҳост».

⁷ Ва машварат карда, ба ин пул киштзори кулолгарро барои қабристонии ғарибон харида гирифтанд;

⁸ Ба ин сабаб он киштзор то имрӯз «Мазрааи хун» номида мешавад.

⁹ Он гоҳ каломе ки бо забони Ирмиёи набӣ гуфта шудааст, ба амал омад: «Онҳо сӣ сиккаи нуқраро гирифтанд, яъне баҳои Он Баҳомондашудае ки банӣ-Исроил ба Ӯ таъин карда буданд.

¹⁰ Ва онро барои киштзори кулолгар доданд, чунон ки Худованд ба ман гуфт».

Пилотус Исоро тергав мекунад.

¹¹ Аммо Исо дар назди ҳоким истода буд. Ва ҳоким аз Ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Исо ба вай гуфт: «Ту мегӯӣ».

¹² Вақте ки саркоҳинон ва пирон Ӯро айбдор мекарданд, Ӯ ҳеҷ ҷавоб наметод.

¹³ Он гоҳ Пилотус ба Ӯ гуфт: «Оё намешунавӣ, чӣ қадар бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

¹⁴ Лекин дар ҷавоби вай як сухан ҳам нагуфт, ба тавре ки ҳоким бисъёр дар ҳайрат монд.

Исо ё Бараббос?

¹⁵ Ҳоким одат дошт, ки дар ҳар ид як бандиро, ки меҳостанд, барои мардум озод мекард.

¹⁶ Дар он вақт дар он ҷо бандии шӯҳратноке буд, ки Бараббос ном дошт.

¹⁷ Пас, вақте ки онҳо ҷамъ шуданд, Пилотус ба онҳо гуфт: «Киро меҳоҳед, ки барои шумо озод кунам: Бараббосро, ё Исоро, ки Масеҳ меноманд?»

¹⁸ Зеро медонист, ки Ӯро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд.

¹⁹ Вақте ки вай бар курсии доварӣ нишаста буд, занаш кас фиристода, гуфт: «Бо Он Одил туро коре набошад, чунки имрӯз дар хоб аз боиси Ӯ заҳмати бисъёр кашидам».

²⁰ Лекин саркоҳинон ва пирон мардумро барангехта буданд, ки озодии Бараббос ва қатли Исоро талаб кунанд.

²¹ Пас ҳоким ба онҳо рӯ оварда, гуфт: «Аз ин ду кадомашро меҳоҳед, ки барои шумо озод кунам?» Онҳо гуфтанд: «Бараббосро».

²² Пилотус ба онҳо гуфт: «Пас Исоро, ки Масеҳ меноманд, чӣ кунам?» Ҳама гуфтанд: «Ӯро маслуб кун!»

²³ Ҳоким гуфт: «Ӯ чӣ бадӣ кардааст?» Лекин онҳо боз ҳам зиёдтар фаръед заданд: «Ӯро маслуб кун!»

²⁴ Пилотус чун дид, ки ҳеҷ гап фоида надорад, балки ошӯб бештар мегардад, об талабида, дасти худро дар назди мардум шуст ва гуфт: «Ман аз хуни Ин Одил барӣ ҳастам; шумо бидонед».

²⁵ Тамоми қавм дар ҷавоб гуфтанд: «Хуни Ӯ бар гардани мо ва фарзандони мо бошад».

²⁶ Пас Бараббосро барои онҳо озод кард, ва Исоро тозиёна зада, барои маслуб кардан таслим кард.

Таҳқир ва тамасхур кардани Исо.

²⁷ Он гоҳ сарбозони ҳоким Исоро ба сарбозхона бурда, тамоми фавҷро гирди Ӯ ҷамъ оварданд,

²⁸ Ва либоси Ӯро кашида, ҷомаи арғувон ба Ӯ пӯшонданд;

²⁹ Ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд ва қамише ба дасти рости Ӯ доданд; ва назди Ӯ зону зада, масхаракунон гуфтанд: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!»

³⁰ Ва бар Ӯ туф карданд ва қамишро гирифта, бар сараш заданд.

³¹ Пас аз он ки Ӯро бисе истеҳзо карданд, ҷомаи арғувонро аз танаш кашида, либоси Худаширо пӯшонданд ва Ӯро берун бурданд, то ки маслуб кунанд.

³² Чун берун рафтанд, касеро, ки Шимъун ном дошт ва аз Қурин буд, дида, маҷбур карданд, ки салиби Ӯро бардорад.

Маслуб кардани Исо.

³³ Ва чун ба ҷое ки Қолқолто, яъне «Ҷои косахонаи сар» ном дошт, расиданд,

³⁴ Сиркои бо заҳра омехтае барои нӯшиданаш доданд, лекин чун чашид, нахост, ки бинӯшад.

Таврот дар Исо ба амал омад.

³⁵ Ононе ки Ӯро маслуб карданд, либоси Ӯро қуръа партофта тақсим карданд, то ба амал ояд каломе ки бо забони набӣ гуфта шудааст: «Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар перохани Ман қуръа партофтанд».

³⁶ Ва дар он ҷо нишаста, Ӯро посбонӣ карданд.

³⁷ Ва айбномае навишта, болои сари Ӯ овехтанд, ки чунин буд: «Ин аст Исо, Подшоҳи Яҳудиён».

³⁸ Бо Ӯ ду роҳзанро: яке аз дасти росташ ва дигаре аз дасти чапаш, маслуб карданд.

³⁹ Ва роҳгузарон Ӯро дашном дода ва сар чунбонда,

⁴⁰ Мегуфтанд: «Эй! Ту ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз аз нав бино мекуни! Худатро наҷот деҳ; агар Ту Писари Худо бошӣ, аз салиб фурӯд ой».

⁴¹ Ҳамчунин саркоҳинон бо китобдонон ва пирон Ӯро истеҳзо карда, мегуфтанд:

⁴² «Дигаронро наҷот медод, лекин Худаширо наҷот дода наметавонад! Агар Ӯ Подшоҳи Исроил бошад, акнун аз салиб фурӯд ояд, то ба Ӯ имон оварем;

⁴³ Ба Худо таваккал карда буд: акнун Ӯро раҳо кунад, агар дилхоҳаш бошад. Зеро Ӯ гуфта буд: „Ман Писари Худо ҳастам“».

⁴⁴ Ҳамчунин роҳзаноне ки бо Ӯ маслуб шуда буданд, Ӯро дашном медоданд.

Мамоти Исо.

⁴⁵ Ва аз соати шашум тамоми рӯи заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт.

⁴⁶ Ва наздик ба соати нӯҳум Исо бо овози баланд фаръёд зада гуфт: «Эли, Эли! Ламма сабақтанӣ?» Яъне: «Худои Ман, Худои Ман! Чаро Маро тарк кардай?»

⁴⁷ Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Ў Илъёро мехонад».

⁴⁸ Дарҳол яке аз онҳо исфанҷеро гирифта, аз сирко пур кард ва бар сари най ниҳода, наздики даҳони Ў бурд, то бинӯшад.

⁴⁹ Лекин дигарон гуфтанд: «Биистед, бубинем, ки оё Илъёс меояд, то ки Ўро наҷот диҳад».

⁵⁰ Исо боз бо овози баланде фаръёд зада, қон дод.

Замони Таврот тамом мешавад.

⁵¹ Ва инак, пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду пора шуд; ва замин чунбид; ва сангҳо шикофта шуд;

⁵² Ва қабрҳо кушода шуд; ва бисьёр ҷасадҳои муқаддасон, ки оромида буданд, эҳё шуданд,

⁵³ Ва баъд аз эҳёи Ў аз қабрҳо баромада, ба шаҳри муқаддас рафтанд ва ба бисьёр касон зоҳир шуданд.

⁵⁴ Аммо мирисад ва онҳое ки бо вай Исоро посбонӣ мекарданд, чунбиши замин ва рӯйдодҳои дигарро дида, бағоят тарсиданд ва гуфтанд: «Ба ростӣ Ў Писари Худо буд».

⁵⁵ Ҳамчунин занони бисьёре ки аз Ҷалил аз ақиби Исо омада буданд, ва ба Ў хизмат мекарданд, дар он ҷо истода, аз дур менигаристанд;

⁵⁶ Дар миёни онҳо Марьями Маҷдалия ва Марьяме ки модари Яъқуб ва Йӯсе буд, ва модари писарони Забдой низ буданд.

Дафни Исо.

⁵⁷ Ва чун шом шуд, Юсуф ном давлатманде ки аз аҳли Ҳаромот ва ӯ низ аз шогирдони Исо буд, омад;

⁵⁸ Ва назди Пилотус рафта, ҷасади Исоро талаб кард. Пилотус фармон дод, ки дода шавад.

⁵⁹ Юсуф ҷасадро гирифта, ба катони тозае печонд

⁶⁰ Ва онро дар қабри наве ки аз санг барои худ тарошида буд, ниҳод ва санги калонеро бар дари қабр ғелонида, рафт.

⁶¹ Марьями Маҷдалия ва он Марьями дигар дар он ҷо, дар рӯ ба рӯи қабр нишаста буданд.

Посбонӣ кардани қабр.

⁶² Фардои он, ки пас аз рӯзи чумъа буд, саркоҳинон ва фарисиён назди Пилотус ҷамъ омаданд

⁶³ Ва гуфтанд: «Эй оғо! Дар хотир дорем, ки он фиребгар, вақте ки зинда буд, гуфта буд, ки „пас аз се рӯз эҳёе хоҳам шуд“;

⁶⁴ Пас бифармо, ки қабрро то рӯзи сеюм посбонӣ кунанд, то шогирдонаш шабона Ўро дуздида, ба қавм нагӯянд, ки аз мурдагон эҳёе шуд; ва фиреби охири аз аввалин бадтар шавад».

⁶⁵ Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо посбонҳо доред; биравед ва, чунон ки медонед, посбонӣ кунед».

⁶⁶ Онҳо рафта, дар назди қабр посбонро гузоштанд ва санги онро мӯҳр карданд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ**Эҳёи Исои Масеҳ ва воқеаҳои ин рӯз.**

28 Баъд аз гузаштани шанбе, субҳидами рӯзи якшанбе, Марьями Маҷдалия ва он Марьями дигар барои дидани қабр омаданд.

² Ногоҳ зилзилаи сахт рӯй дод; зеро фариштаи Худованд аз осмон фуромада, сангро аз дари қабр ғелонид ва бар он биншаст;

³ Намуди вай монанди барқ ва либосаш чун барф сафед буд.

⁴ Посбонон аз вай тарсида, ба ларза афтоданд ва мисли мурда шуданд.

⁵ Аммо фаришта ба занон рӯ оварда, гуфт: «Натарсед, зеро медонам, ки Исои маслубро ҷустуҷӯ мекунед;

⁶ Ў дар ин ҷо нест, зеро, чунон ки гуфта буд, эҳёе шуд; биёед, ҷоеро, ки Ў хуфта буд, бубинед,

⁷ Ва ба зудӣ рафта, ба шогирдонаш гӯед, ки Ў аз мурдагон эҳёе шуд ва пеш аз шумо ба Ҷалил меравад: дар он ҷо Ўро хоҳед дид; инак ба шумо гуфтам».

⁸ Ва онҳо шитобон аз қабр баромада, бо тарс ва шодии азим давида рафтанд, то ки ба шогирдони Ў хабар диҳанд.

⁹ Вақте ки барои огоҳ кардани шогирдони Ў мерафтанд, инак Исо ба онҳо вохӯрда, гуфт: «Салом бар шумо!» Онҳо наздик омада, ба пойҳояш часпиданд ва ба Ў сачда карданд.

¹⁰ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Натарсед; рафта, ба бародаронам хабар диҳед, ки ба Ҷалил раванд; ва дар он ҷо Маро хоҳанд дид».

Ба ришва харидани посбонони сари қабр.

¹¹ Чун онҳо мерафтанд, баъзе аз посбонон ба шаҳр омада, ба саркоҳинон тамоми воқеаро хабар доданд.

¹² Ва онҳо бо пирон ҷамъ омада ва машварат карда, ба сарбозон пули бисьёре доданд

¹³ Ва гуфтанд: «Бигӯед, ки шогирдони Ў шабона омада, вақте ки мо дар хоб будем, Ўро дуздидаанд;

¹⁴ Ва агар ин сухан ба гӯши ҳоким расад, мо вайро бовар мекунонем ва шуморо аз хатар фориғ мегардонем».

¹⁵ Онҳо пулро гирифта, мувофиқи он дастур амал карданд. Ва ин овоза то имрӯз дар миёни яҳудиён паҳн шудааст.

Исо дар Ҷалил.

Вазифаи бузург.

¹⁶ Аммо ёздаҳ шогирд ба Ҷалил, ба кӯҳе ки Исо таъин карда буд, рафтанд,

¹⁷ Ва Ёро дида, ба Ё сачда қарданд; лекин баъзе аз онҳо ба шубҳа афтоданд.

¹⁸ Ва Исо наздик омада, ба онҳо гуфт: «Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст:

¹⁹ Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед,

²⁰ Ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармодам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳаррӯза то охирзамон бо шумо ҳастам». Омин.

МАРҚЎС

БОБИ ЯКУМ

Хизматгузори Яҳъёи Таъмиддиҳанда;

шаҳодати ӯ дар бораи Исо.

- 1** Ибтидои Инчили Исои Масеҳ, Писари Худо,
² Чунон ки дар суҳафи анбиё навишта шудааст:
 «Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам,
 то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад.
³ Овози нидокунандае дар биёбон:
 роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ӯро рост кунед».
⁴ Яҳъёи Таъмиддиҳанда дар биёбон зоҳир шуд ва барои омурзиши гуноҳҳо таъмиди тавбаро мавъиза мекард.
⁵ Тамоми мардуми сарзамини Яҳудо ва сокинони Ерусалим берун омада, назди вай мерафтанд ва ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар рӯди Урдун аз вай таъмид меёфтанд.
⁶ Яҳъё либосе аз пашми шутур дар бар ва камарбанде аз чарм дар камар дошт, малах ва асали ёбой меҳурд.
⁷ Ва мавъиза карда, мегуфт: «Аз паси ман Тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки хам шуда, давол пойафзоли Ӯро воз кунам;
⁸ Ман шуморо бо об таъмид додам, лекин Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳад дод».

Таъмиди Исо.

- ⁹ Дар он айём чунин воқеъ шуд, ки Исо аз Носираи Ҷалил омада, дар Урдун аз Яҳъё таъмид ёфт.
¹⁰ Чун аз об баромад, дарҳол осмонро дид, ки шикофта аст, ва Рӯҳро, ки монанди кабутаре бар Ӯ нозил мешавад.
¹¹ Ва овозе аз осмон даррасид: «Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ, хусни тавачҷӯҳи Ман бар Туст».

Озмоиши Исо.

- ¹² Пас аз он фавран Рӯҳ Ӯро ба биёбон бурд.
¹³ Ва Ӯ чиҳил рӯз дар биёбон буд, ва шайтон Ӯро меозмуд; бо даррандагон рӯз мегузаронд, ва фариштагон Ӯро парасторӣ мекарданд.

Исо ба мавъиза кардан шурӯъ менамояд.

- ¹⁴ Пас аз он ки Яҳъё таслим карда шуд, Исо ба Ҷалил омад ва Инчили Малакути Худоро мавъиза кард,
¹⁵ Ки вақт расидааст ва Малакути Худо наздик аст: «Тавба кунед ва ба Инчил имон оваред».

Даъват кардани Петрус ва Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно.

- ¹⁶ Ва чун аз канори баҳри Ҷалил мегузашт, Шимъун ва бародараш Андриёсро дид, ки дар баҳр тӯр меандохтанд, зеро ки сайёди моҳӣ буданд.
¹⁷ Ва Исо ба онҳо гуфт: «Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди мардум гардонам».
¹⁸ Дарҳол онҳо тӯри худро монда, аз паи Ӯ равона шуданд.
¹⁹ Чун аз он ҷо каме пеш рафт, Яъқуб ибни Забдой ва бародари вай Юҳанноро дид, ки дар қаиқ тӯрҳои худро таъмир мекунанд,
²⁰ Ва дарҳол онҳоро даъват намуд. Онҳо падари худ Забдойро дар қаиқ бо коргарон гузошта, аз паи Ӯ равона шуданд.

Исо дар Кафарнаҳум девҳоро берун мекунад.

- ²¹ Ва онҳо ба Кафарнаҳум омаданд; ва дере нагузашта Ӯ дар рӯзи шанбе ба куншт даромада, ба таълим додан шурӯъ намуд.
²² Ҷама аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд, зеро ки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим меод, на ҳамчун китобдонон.
²³ Дар куншти онҳо касе буд, ки рӯҳи палид дошт, ва якбора фаръёд зада, гуфт:
²⁴ «Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту кистӣ, эй Куддуси Худо!»
²⁵ Исо вайро манъ карда, гуфт: «Хомӯш шав ва аз вай берун ой!»
²⁶ Рӯҳи палид вайро ба ларза андохта, бо овози баланд фаръёд заду аз вай берун шуд.
²⁷ Ҷама ба воҳима афтоданд, ба дараҷае ки аз якдигар мепурсиданд: «Ин чист? Ин чӣ таълимоти навест, ки Ӯ ба арвоҳи палид низ боқудратона амр мефармояд, ва онҳо ба Ӯ итоат мекунанд?»
²⁸ Ва овози Ӯ зуд дар тамоми сарзамини Ҷалил паҳн шуд.

Шифо ёфтани модарарўси Шимъун.

²⁹ Ва аз куништ баромада, дарҳол бо Яъқуб ва Юҳанно ба хонаи Шимъун ва Андриёс омаданд.

³⁰ Модарарўси Шимъун дар ҳолати табларза хобида буд; ва дарҳол Ўро аз ин ҳолати вай хабардор карданд.

³¹ Ва Ў наздик шуда, аз дасти вай гирифтун бархезонд; табларзаи вай дарҳол нест шуду вай ба парастории онҳо машғул гашт.

Берун кардани девҳо ва шифо додани касони бисьёр.

³² Бегоҳӣ, ки офтоб фурӯ рафта буд, ҳамаи беморон ва девонагонро назди Ў оварданд.

³³ Ва тамоми аҳли шаҳр пеши дари хона гирд омаданд.

³⁴ Ва Ў бисьёр касонро, ки ба касалиҳои гуногун гирифтун буданд, шифо бахшид ва бисьёр девҳоро берун кард ва намонд, ки девҳо сухан ронанд, зеро ки Масеҳ будани Ўро медонистанд.

Мавъизаи Исо дар Ҷалил.

³⁵ Пагоҳӣ, хеле бармаҳал хеста, берун рафт ва ба хилватгоҳе расида, дар он ҷо дуо гуфт.

³⁶ Шимъун ва касоне ки наздаш буданд, аз паи Ў шитофтанд;

³⁷ Чун Ўро ёфтанд, гуфтанд: «Ҳама Туро мечӯянд».

³⁸ Ў ба онҳо гуфт: «Ба деҳоту шаҳрҳои наздик биравем, то ки Ман дар он ҷо низ мавъиза кунам, зеро ки Ман барои ҳамин омадаам».

³⁹ Ва Ў дар тамоми Ҷалил дар куништҳои онҳо мавъиза менамуд ва девҳоро берун мекард.

Шифо ёфтани махавӣ.

⁴⁰ Махавие назди Ў омада, зорӣ кард ва зону зада гуфт: «Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ».

⁴¹ Исоро бар вай раҳм омад, дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав!»

⁴² Баъд аз ҳамин сухан махав дарҳол аз баданаш нест шуду вай пок гардид.

⁴³ Ва ба вай чашм ало карда, дарҳол аз Худ дур намуд

⁴⁴ Ва ба вай гуфт: «Зинҳор, ба касе чизе мағӯ, балки рафта худро ба коҳин нишон деҳ ва ба бадали пок шудани худ он чи Мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо шаҳодате гардад».

⁴⁵ Лекин вай берун рафта, ин воқеаро овоза ва нақл кардан гирифт, ба дараҷае ки Ў дигар ошкоро ба шаҳр даромада наметавонист, балки берун аз шаҳр, дар ҷойҳои хилват рӯз мегузаронд. Ва мардум аз ҳар сӯ назди Ў меомаданд.

БОБИ ДУЮМ

Шифо ёфтани мафлуҷ.

2 Пас аз чанд рӯз Ў боз ба Кафарнаҳум омад; овоза шуд, ки Ў дар хона аст.

² Дарҳол мардуми бисьёр ҷамъ омаданд, ба андозае ки назди дари хона низ дигар ҷой набуд; ва Ў ба онҳо сухан мегуфт.

³ Ва назди Ў бо мафлуҷе омаданд, ки вайро чор кас бардошта буданд;

⁴ Ва чун ба сабаби бисьёрии мардум ба Ў наздик омада натавонистанд, боми он ҷоеро, ки Ў буд, кушода шикаф карданд ва бистареро, ки мафлуҷ дар болояш хобида буд, поён фуруварданд.

⁵ Чун Исо имони онҳоро дид, ба мафлуҷ гуфт: «Эй фарзанд, гуноҳҳои ту омурзида шуд».

⁶ Баъзе китобдонон, ки дар он ҷо нишаста буданд, дар дили худ андеша доштанд,

⁷ Ки «чаро Ў ин тавр куфр мекунад? Ҷуз Худои ягона кист, ки гуноҳҳоро омурзида тавонад?»

⁸ Исо дарҳол бар тибқи рӯҳи Худ даръёфт, ки онҳо чунин андеша доранд, ва ба онҳо гуфт: «Барои чӣ дар дили худ ин тавр андеша доред?»

⁹ Кадомаш осонтар аст: ба мафлуҷ гуфтани он ки „гуноҳҳои ту омурзида шуд“, ё гуфтани он ки „бархез, бистари худро бардор ва равона шав“?

¹⁰ Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин кудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад», — ба мафлуҷ гуфт:

¹¹ «Ба ту мегӯям: бархез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав».

¹² Вай дарҳол бархост ва бистари худро бардошта, дар пеши назари ҳама равона шуд, ба тавре ки ҳама ҳайрон шуданд ва Худро сипоскунон гуфтанд: «Мисли инро ҳаргиз надидаем».

Даъват кардани Левӣ (Матто).

Исо бо боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

¹³ Ва боз ба канори баҳр рафт; мардум ба назди Ў омаданд, ва Ў онҳоро таълим меод.

¹⁴ Ҳангоми рафтани Левӣ ибни Ҳалфойро дид, ки дар боҷгоҳ нишастааст, ва ба вай гуфт: «Аз паи Ман биё». Вай бархоста, аз паи Ў равона шуд.

¹⁵ Ва ҳангоме ки Ў дар хонаи вай нишаста буд, бисьёре аз боҷгирон ва гуноҳкорон низ бо Исо ва шогирдонаш менишастанд; зеро ки бисьёр буданд, ва Ўро пайравӣ менамуданд.

¹⁶ Чун китобдонон ва фарисиён диданд, ки Ў бо боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад, ба шогирдонаш гуфтанд: «Чаро Ў бо боҷгирон ва гуноҳкорон мехӯраду менӯшад?»

¹⁷ Исо ин гапро шунида, ба онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳоҷат доранд. Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯзадорӣ.

¹⁸ Шогирдони Яҳъё ва фарисиён рӯза медоштанд. Ва назди Ӯ омада гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳъё ва фарисиён рӯза медоранду шогирдони Ту рӯза намедоранд?»

¹⁹ Исо ба онҳо гуфт: «Оё аҳли кӯшки никоҳ, модоме ки домод бо онҳост, рӯза дошта метавонанд? То даме ки домод бо онҳост, наметавонанд рӯза доранд;

²⁰ Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва дар он айём рӯза хоҳанд дошт.

Масалҳо дар бораи чома ва машк.

²¹ Ҳеҷ кас ба чомаи кӯҳна аз матои нав ямоқ намемонад: зеро ямоқи нав аз чизи кӯҳна ҷудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад.

²² Ва ҳеҷ кас шароби навро ба машки кӯҳна намеандозад: зеро шароби нав машкро медарад; шароб ҳам мерезад, машк ҳам талаф мешавад; балки шароби навро дар машки нав андохтан лозим аст».

Исо — Оғои рӯзи шанбе.

²³ Ва чунин воқеъ шуд, ки Ӯ рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт, ва шогирдонаш дар асно роҳ ба хӯшачинӣ сар карданд.

²⁴ Фарисиён ба Ӯ гуфтанд: «Бубин, онҳо дар рӯзи шанбе кореро чаро мекунанд, ки раво нест?»

²⁵ Ӯ ба онҳо гуфт: «Магар ҳаргиз нахондаед, ки Довуд дар эҳтиёчмандӣ чӣ кард, ҳангоме ки вай ва ёронаш гурусна буданд?»

²⁶ Чӣ гуна вай дар айёми Абельтори саркоҳин ба хонаи Худо даромада, нони тақдимро хӯрд, ки хӯрдани он, ҷуз коҳинон, ба касе раво набуд, ва ба ёрони худ низ дод?»

²⁷ Ба онҳо гуфт: «Шанбе барои инсон муқаррар шудааст, на инсон барои шанбе;

²⁸ Бинобар ин Писари Одам оғои рӯзи шанбе низ мебошад».

БОБИ СЕЮМ**Исо дар рӯзи шанбе дасти хушкшударо шифо медиҳад.**

3 Ва боз ба куништ даромад; дар он ҷо одаме буд, ки дасти хушкшудае дошт.

² Ва аз паи Ӯ мепоиданд, ки шояд вайро дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то ки Ӯро айбдор кунанд.

³ Пас ба марди дастхушк гуфт: «Дар миёнҷо биист».

⁴ Ва ба онҳо гуфт: «Дар рӯзи шанбе кадом кор ҷоиз аст — неки кардан, ё бадӣ кардан? Ҷонеро наҷот додан, ё ҳалок кардан?» Лекин онҳо хомӯш монданд.

⁵ Ва ба онҳо бо ғазаб назар афканда ва аз сахтдилиашон маҳзун гашта, ба он одам гуфт:

«Дасти худро дароз кун». Чун дароз кард, дасташ шифо ёфт.

⁶ Фарисиён фавран берун рафта, бо ҳиродиён дар ҳаққи Ӯ машварат намуданд, ки чӣ тавр Ӯро ҳалок кунанд.

Фаъолияти Исо дар тамоми мамлакат вусъат меёбад.

⁷ Лекин Исо бо шогирдонаш сӯи баҳр омад, ва мардуми бисъёре аз Ҷалил ва Яҳудо аз паи Ӯ равона шуданд,

⁸ Ва аз Ерусалим, Адӯм ва он тарафи Урдун ва аз музофоти Сӯр ва Сидӯн издиҳоми бузурге, чун амалиёти Ӯро шуниданд, назди Ӯ омаданд.

⁹ Ва ба шогирдони худ фармуд, ки ба сабаби бузургии издиҳом қайқе барои Ӯ муҳайё бошад, то ки Ӯро фишор надиханд.

¹⁰ Зеро бисъёр касонро Ӯ шифо дода буд, бинобар ин ҳар киро захме буд, назди Ӯ мешитофт, то Ӯро ламс кунанд.

¹¹ Ва арвоҳи палид, чун Ӯро медиданд, пешаш меафтаданд ва фаръёдзанон мегуфтанд: «Ту Писари Худо ҳастӣ».

¹² Лекин Ӯ онҳоро сахт таъкид мекард, ки Ӯро шӯҳрат надиханд.

Интихоб шудани дувоздаҳ нафар.

¹³ Пас аз он бар фарози кӯҳе баромада, ҳар киро, ки хост, назди Худ даъват намуд; онҳо назди Ӯ омаданд.

¹⁴ Ва дувоздаҳ нафарро таъин кард, ки ҳамроҳи Ӯ бошанд, то ки онҳоро барои мавъиза фиридад,

¹⁵ Ва онҳоро қудрати он бошад, ки беморонро шифо диҳанд ва девҳоро берун кунанд.

¹⁶ Ва таъин кард Шимъӯнро, ки Петрус ном ниҳод;

¹⁷ Ва Яъқуб ибни Забдой ва Юҳанно бародари Яъқубро, ки ба онҳо Бӯнарҷис, яъне «писарони раъд» ном ниҳод;

¹⁸ Ва Андриёс ва Филиппус ва Барталмо ва Матто ва Тумо ва Яъқуб ибни Ҳалфой ва Таддо ва Шимъӯни Қанно

¹⁹ Ва Яҳудои Исқаръютро, ки Ӯро таслим кард.

Хешовандони Исо барои ӯ хавотир доранд.

²⁰ Ва чун ба хонае даромаданд, боз мардум фароҳам омаданд, ба дараҷае ки онҳо фурсати нон хӯрдан ҳам надоштанд.

²¹ Ва хешони Ӯ, чун шуниданд, барои дастгир кардани Ӯ омаданд, зеро мегуфтанд, ки Ӯ бехуд шудааст.

Китобдонон Исоро маломат мекунанд.

²² Китобдононе ки аз Ерусалим омада буданд, мегуфтанд, ки Ӯ Баал-Забул дорад ва ба воситаи калони девҳо девҳоро берун мекунад.

²³ Пас онҳоро наздаш талабида, ба онҳо бо масалҳо сухан гуфт: «Чӣ гуна метавонад шайтон шайтонро берун кунад?»

²⁴ Агар салтанате бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, он салтанат устувор истода наметавонад;

²⁵ Ва агар хонае бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, он хона устувор истода наметавонад;

²⁶ Ва агар шайтон бар зидди худ ба қиём бархоста, аз ҳам ҷудо шуда бошад, вай устувор истода наметавонад, балки ҳалок мешавад.

²⁷ Ҳеҷ кас наметавонад ба хонаи шахси зӯроваре даромада, чизҳои вайро ғорат кунад, бе он ки аввал он зӯроварро бибандад, — ва пас аз он хонаи вайро ғорат мекунад.

²⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳамаи гуноҳҳои фарзандони одам ва ҳар гуна куфр, ки гуфта бошанд, омурзида мешавад;

²⁹ Лекин ҳар кӣ ба Рӯҳулқудс куфр гӯяд, то абад омурзида нашавад, балки ба азоби абадӣ маҳкум гардад».

³⁰ Зеро ки гуфтанд: «Ў рӯҳи палид дорад».

Хешовандии ҳақиқӣ дар Исо.

³¹ Модар ва бародарони Ў омада, дар берун истоданд ва ба Ў касеро фиристода, Ўро талаб намуданд.

³² Дар гирди Ў мардум нишаста буданд. Ва ба Ў гуфтанд: «Инак модари Ту ва бародарони Ту дар берун истода, Туро металабанд».

³³ Ва ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Кист модари Ман ва бародарони Ман?»

³⁴ Ва ба онҳое ки гирди Ў нишаста буданд, назар афканда, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман;

³⁵ Зеро ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст».

БОБИ ЧОРУМ

Масалҳо дар бораи Малакути Худо.

Дар бораи коранда.

4 Ва боз дар канори баҳр ба таълим додан шурӯъ намуд; ва мардуми бисъёре назди Ў ҷамъ омаданд, ба тавре ки Ў ба қайқ даромада, дар баҳр қарор гирифт, ва тамоми мардум дар канори баҳр меистоданд.

² Ва бо масалҳо онҳоро чизҳои бисъёр меомӯхт ва дар таълими Худ ба онҳо мегуфт:

³ «Гӯш диҳед, инак корандае барои пошидани тухм берун рафт;

⁴ Ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод, ва паррандагон омада, онро барчиданд;

⁵ Қадаре бар санглох афтод, дар ҷое ки хок бисъёр набуд, ва бо тезӣ сабзид, зеро ки хок умқ надошт;

⁶ Чун офтоб баромад, пажмурда шуд ва, азбаски реша надошт, хушк шуд;

⁷ Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд, ва самаре надод;

⁸ Қадаре дар хоки нағз афтод ва самара дод, ки он сабзид ва нашъунамо ёфт, ва бор овард, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад».

⁹ Ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»

¹⁰ Вақте ки танҳо монд, ҳозирон бо якҷоягии он дувоздаҳ нафар шарҳи ин масалро аз Ў пурсиданд.

¹¹ Ва ба онҳо гуфт: «Ба шумо донистани асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба онҳое ки дар берунанд, ҳама чиз бо масалҳо мешавад,

¹² „Ба тавре ки онҳо бо чашмҳои худ нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, бо гӯшҳои худ мешунаванд, вале намефаҳманд, мабодо рӯчӯ кунанд, ва гуноҳҳои онҳо омурзида шавад“».

Шарҳи масали коранда.

¹³ Ва ба онҳо гуфт: «Оё ин масалро нафаҳмидед? Пас чӣ тавр дигар масалҳоро хоҳед фаҳмид?»

¹⁴ Коранда каломро мекорад.

¹⁵ Кошташудагон дар канори роҳ касоне мебошанд, ки дар онҳо калом кошта мешавад, ва чун шуниданд, дарҳол шайтон омада, каломи кошташударо аз дили онҳо мерабояд.

¹⁶ Ҳамчунин кошташудагон дар санглох касоне мебошанд, ки чун каломро бишнавад, дарҳол онро бо шодӣ қабул мекунанд,

¹⁷ Лекин дар худ реша надоранд ва ноустурованд, ва чун аз боиси калом азияте ё таъқиботе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд.

¹⁸ Кошташудагон дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки чун каломро бишнавад,

¹⁹ Андешаҳои дунёӣ, ҳирси сарват ва ҳаваси чизҳои дигар дохил шуда, каломро пахш мекунанд, ва он бесамар мегардад.

²⁰ Ва кошташудагон дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, қабул мекунанд ва бор меоваранд, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад».

Масал дар бораи шамъ.

²¹ Ва ба онҳо гуфт: «Оё шамъро меоваранд, то зери зарфе ё кате гузоранд? Оё на аз барои он ки ба шамъдон гузоранд?»

²² Зеро чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад; ва ҳеҷ чизи махфие набошад, ки ба зухур наояд.

²³ Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»

²⁴ Ва ба онҳо гуфт: «Пайҳас кунед, ки чӣ мешунавед: бо кадом андоза, ки чен кунед, ба шумо чен карда шавад ва ба шумо, ки мешунавед, боз ҳам биафзояд.

²⁵ Зеро, ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад».

Сабзиши нонамоён.

²⁶ Ва гуфт: «Малакути Худо монанди касест, ки тухм бар замин пошад,

²⁷ Ва шабу рӯз бихобад бархезад, ва тухм чӣ гуна сабзад нашъунамо ёбад, вай надонад;

²⁸ Зеро замин худ аз худ бор меоварад, аввал майса, баъд хӯша, пас аз он донаи пурра дар хӯша;

²⁹ Ва чун ҳосил расид, фавран досро ба кор меандозад, зеро ки вақти дарав расидааст».

Масал дар бораи донаи хардал.

³⁰ Ва гуфт: «Малакути Худоро ба чӣ монанд кунем ва бо кадом масал онро тасвир намоем?

³¹ Мисли донаи хардалест: вақте ки ба замин кошта мешавад, хурдтарини тухмҳои рӯи замин аст.

³² Лекин чун кошта шуд, месабзад ва аз ҳамаи наботот бузурғтар мегардад ва шоҳаҳои калон мерасонад, ба тавре ки мурғони ҳаво зери сояи он метавонанд паноҳ баранд».

³³ Ва бо ин гуна масалҳои бисёр, ба қадре ки тавоноии шунидан доштанд, каломро ба онҳо баён мекард;

³⁴ Бе масал ба онҳо сухан намегуфт, лекин дар хилват ҳамаи маониро ба шогирдони Худ мефаҳмонд.

Исо тундбодро ором мекунад.

³⁵ Бегоҳии ҳамон рӯз ба онҳо гуфт: «Ба канори дигар бигзарем».

³⁶ Онҳо мардумро ҷавоб дода, Ӯро ҳамон тавре ки дар қайқ буд, гирифтанд, ва чанд қайқи дигар низ ҳамроҳи Ӯ буд.

³⁷ Ва тундбоди шадиде бархост, ва мавҷҳо ба қайқ бармехӯрд, ба тавре ки он пур аз об мешуд,

³⁸ Ва Ӯ дар ақиби қайқ бар болине хуфта буд. Ӯро бедор карда, гуфтанд: «Эй Устод, оё Туро парвое нест, ки мо ҳалок мешавем?»

³⁹ Ӯ бархоста, бодро манъ кард ва ба баҳр гуфт: «Хомӯш шав ва ором бош». Бод хомӯш шуд, ва оромии том барқарор гардид.

⁴⁰ Ва ба онҳо гуфт: «Барои чӣ шумо чунин ҳаросонед? Чаро имон надоред?»

⁴¹ Ва онҳо хеле ба ҳарос афтода, ба якдигар гуфтанд: «Ин кист, ки боду баҳр ҳам ба Ӯ итоат мекунанд?»

БОБИ ПАНЦУМ**Шифо ёфтани девона дар Ҷадар.**

5 Пас ба он канори баҳр ба сарзамини ҷадариён расиданд.

² Чун аз қайқ берун омад, дарҳол касе ки рӯҳи палид дошт, аз миёни гӯрҳо баромада, бо Ӯ рӯ ба рӯ шуд,

³ Ки бошишгоҳи вай мағоки гӯр буд, ва ҳеҷ кас наметавонист бо занҷир ҳам вайро бибандад;

⁴ Зеро ки борҳо вайро бо завлона ва занҷирҳо баста буданд, лекин занҷирҳоро қанда ва завлонаҳоро шикаста буд, ва ҳеҷ кас наметавонист вайро ром кунад;

⁵ Ва ҳамеша, рӯзу шаб, дар кӯҳҳо ва дар миёни гӯрҳо фаръёд мекашид ва худро бо сангҳо мезад.

⁶ Чун Исоро аз дур дид, давон-давон омада, ба Ӯ саҷда кард.

⁷ Ва бо овози баланд фаръёд зада, гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Туро ба Худо қасам медиҳам, ки маро азоб надихӣ!»

⁸ Зеро ки ба вай гуфта буд: «Эй рӯҳи палид, аз ин шахс берун шав».

⁹ Ва аз вай пурсид: «Номи ту чист?» Вай ҷавоб дод: «Номи ман легион аст, чунки мо бисъёрем».

¹⁰ Ва аз Ӯ бисъёр илтимос мекарданд, ки онҳоро аз он сарзамин берун накунад.

¹¹ Ва дар чарогоҳи он кӯҳҳо галаи бузурги хукҳо мечарид.

¹² Ва ҳамаи девҳо аз Ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Моро ба хукҳо равона кун, то дар онҳо дохил шавем».

¹³ Исо дарҳол ба онҳо иҷозат дод. Ва арвоҳи палид берун шуда, ба хукҳо даромаданд ва он гала аз баланди якбора ба баҳр ҷаст, ва онҳо қариб ду ҳазор буданд ва дар баҳр ғарқ шуданд.

¹⁴ Ва хукбонҳо давида рафтанду дар шаҳр ва дар деҳот онро нақл карданд. Ва мардум барои дидани он мочаро берун шитофтанд.

¹⁵ Ва назди Исо омада, он девонаро ништаста диданд, ки дар вай легион буд, ва либос пӯшидааст ва ақлаш солим гаштааст; ва ҳаросон шуданд.

¹⁶ Касоне ки дида буданд, саргузашти девонаро, ва он чиро, ки ба хукон рӯй дод, ба онҳо нақл карданд.

¹⁷ Ва аз Ӯ илтимос карданд, ки аз худуди онҳо берун равад.

¹⁸ Ва чун ба қайқ савор шуд, он ки девона буд, аз Ӯ иҷозат пурсид, ки бо Ӯ бошад.

¹⁹ Аммо Исо иҷозат надод, балки ба вай гуфт: «Ба хона назди хешу табори худ бирав ва хабар деҳ аз он чи, ки Худованд бо ту кардааст, ва чӣ гуна ба ту раҳм намудааст».

²⁰ Пас вай равона шуда, он чиро, ки Исо бо вай карда буд, дар Декаполис мавъиза кардан гирифт. Ва ҳама дар тааҷҷуб мемонданд.

Исо зани беморро шифо медиҳад ва духтари Ёйрро зинда мекунад.

²¹ Чун Исо боз бо қайқ ба он сӯи баҳр гузашт, мардуми бисъёре назди Ӯ ҷамъ омаданд, ва Ӯ дар канори баҳр буд.

²² Ва инак яке аз сардорони куништ омад, ки Ёйр ном дошт, ва чун Ӯро дид, пеши пояш афтод

²³ Ва аз Ӯ хеле илтимос карда, гуфт: «Духтари ман дар ҳолати назъ аст; биё ва даст бар вай гузор, то шифо ёбад ва зиндагӣ кунад».

²⁴ Пас бо вай равона шуд, ва мардуми бисъёре аз паи Ӯ рафта, Ӯро фишор медоданд.

²⁵ Як зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд,

²⁶ Ва азоби бисъёре аз табибони зиёд кашида ва ҳамаи дорои худро сарф карда, ҳеч фоидае надида буд, балки аҳволаш торафт бадтар мешуд, —

²⁷ Чун овозаи Исоро шунид, дар миёни он гурӯҳ аз қафо омада, либоси Ӯро ламс намуд;

²⁸ Зеро гуфт: «Агар лоақал либоси Ӯро ламс кунам, шифо меёбам».

²⁹ Ва дарҳол чашмаи хуни вай хушк шуд, ва дар қисми худ ҳис кард, ки аз касалии шифо ёфтааст.

³⁰ Дар айни замон Исо дар Худ ҳис кард, ки кувбае аз Ӯ берун рафт, ва ба мардум муроҷиат карда, гуфт: «Кист, ки либоси Маро ламс кард?»

³¹ Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Мебинӣ, ки мардум Туро фишор медиҳанд, ва мегӯй: „Кист, ки Маро ламс кард?“»

³² Аммо Ӯ ба гирду пеш менигарист, то он занро, ки ин тавр амал кардааст, бубинад.

³³ Он зан, чун донист, ки ба вай чӣ ҳодиса рӯй дод, тарсону ларзон омада, пеши Ӯ афтод ва тамоми ҳақиқатро ба Ӯ гуфт.

³⁴ Ӯ ба вай гуфт: «Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав ва аз касалии худ дар амон бош».

³⁵ Ӯ ҳанӯз сухан мегуфт, ки аз хонаи сардори куништ омада гуфтанд: «Духтарат мурд; боз барои чӣ Устодро заҳмат медиҳӣ?»

³⁶ Аммо Исо ин суханонро шунида, ба сардори куништ гуфт: «Натарс, фақат имон овару бас».

³⁷ Ва, чуз Петрус, Яъқуб ва Юҳанно бародари Яъқуб, касеро иҷозат надод, ки аз паяш равад.

³⁸ Чун ба хонаи сардори куништ расид, азодоронро дар ҳолати изтироб дид, ки гирия ва навҳаи бисъёр мекарданд.

³⁹ Ва даромадан замон ба онҳо гуфт: «Чаро дар изтироб афтодаед ва гирия мекунед? Духтар намурдааст, балки хуфтааст».

⁴⁰ Ва онҳо бар Ӯ хандиданд, лекин Ӯ ҳамаро берун карда, бо падару модари духтар ва бо рафиқонаш ба ҳучрае ки духтар хобида буд, даромад.

⁴¹ Ва дасти духтарро гирифта, гуфт: «Талито-куми», ки маънояш ин аст: «Эй духтар, туро мегӯям, бархез».

⁴² Дарҳол духтар бархоста, равон шуд, зеро ки дувоздаҳсола буд. Онҳо хеле дар ҳайрат монданд.

⁴³ Ва Ӯ онҳоро саҳт таъкид карда, фармуд, ки касе аз ин огоҳ нашавад, ва гуфт, то ҳуроке ба вай диҳанд.

БОБИ ШАШУМ

Исо аз нав дар Носира.

6 ¹ Аз он ҷо баромада, ба зодгоҳи Худ омад, ва шогирдонаш аз ақиби Ӯ омаданд.

² Чун рӯзи шанбе расид, дар куништ ба таълим додан оғоз намуд, ва бисъёр шунавандагон дар ҳайрат монда, мегуфтанд: «Аз кучоаст дар Ӯ ин чизҳо? Чӣ ҳикматест, ки ба Ӯ ато шудааст, ки чунин мӯъҷизот аз дасти Ӯ содир мегардад?»

³ Оё ин ҳамон наҷҷор нест, ки писари Марьям ва бародари Яъқуб, Йӯсе, Яҳудо ва Шимъун аст? Оё хоҳарони Ӯ ин ҷо дар байни мо намебошанд?» Ва дар ҳақиқи Ӯ ба васваса меафтоданд.

⁴ Лекин Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беқадр набошад, чуз дар зодгоҳи худ ва дар байни хешовандон ва дар хонаи худ».

⁵ Ва дар он ҷо ҳеч мӯъҷиза нишон дода натавонист, чуз он ки дастҳояшро бар чанд беморе ниҳода, онҳоро шифо дод.

⁶ Ва аз беимонии онҳо дар ҳайрат афтод. Дар деҳоти он музофот гашта, таълим медод.

Исо 12 шогирдонро мефиристад, то ки мавъиза намоянд ва шифо диҳанд.

⁷ Пас он дувоздаҳро назди Худ хонда, ба чуфт-чуфт фиристодани онҳо оғоз намуд ва ба онҳо бар арвоҳи палид қудрат дод.

⁸ Ва фармуд, ки барои роҳ ҳеч чизе бо худ, чуз асое, нагиранд: на тӯрбае, на ноне, на пуле дар камарбанд.

⁹ Балки чоруқе дар по кашанд ва ду пероҳан дар бар накунанд.

¹⁰ Ва ба онҳо гуфт: «Ҳар ҷо, ки ба хонае даромадед, то вақти сафар кардан дар он ҷо бимонед.

¹¹ Ва ҳар ҷо, ки шуморо қабул накунанд ва ба сухани шумо гӯш надиханд, аз он ҷо берун рафта, ғубори пойҳои худро биафшонед, то шаҳодате бар онҳо гардад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ аз он шаҳр саҳлтар хоҳад буд».

¹² Онҳо равона шуда, ба мавъиза кардан оғоз намуданд, ки бояд тавба кард;

¹³ Бисъёр девҳоро берун карданд ва бисъёр беморонро равған молида шифо доданд.

Қатли Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

¹⁴ Чун подшоҳ Хиродус шунид, — зеро номи Ӯ шӯҳрат ёфта буд, — гуфт, ки Яҳъёи Таъмиддиҳанда аз мурдагон эҳъё шудааст, ва аз ин сабаб мӯъҷизот аз вай ба зуҳур меояд.

¹⁵ Баъзе мегуфтанд, ки ин Ильёс аст. Аммо баъзе мегуфтанд, ки ин пайғамбар аст ё чун яке аз пайғамбарон.

¹⁶ Лекин Ҳиродус, чун шунид, гуфт. «Ин ҳамон Яхъёст, ки ман сарашро аз тан чудо кардам; вай аз мурдагон эхъё шудааст».

¹⁷ Зеро Ҳиродус одам фиристода, Яхъёро дастгир карда ба зиндон андохта буд, ба хотири Ҳиродия зани Филиппус бародараш, ки вайро ба никоҳи худ дароварда буд.

¹⁸ Зеро Яхъё ба Ҳиродус гуфта буд: «Зани бародари худро ба никоҳ даровардани ту раво нест».

¹⁹ Пас Ҳиродия ба Яхъё кина баста буд ва мехост ўро ба қатл расонад, лекин наметавонист.

²⁰ Зеро ки Ҳиродус аз Яхъё метарсид, вайро марди одилу муқаддас медонист ва рӯихотир мекард; ба гапаш гӯш дода, бисьёр музтариб мешуд ва суханонашро ба хушӣ мешунид.

²¹ Фурсате расид, ки Ҳиродус ба муносибати рӯзи таваллуди худ барои мансабдорони худ, ба мириҳазорон ва калонтарони Ҷалил базме орошт, —

²² Ва духтари Ҳиродия ба базм даромада рақсид, Ҳиродус ва ононро, ки ҳамроҳаш нишаста буданд, шод намуд. Подшоҳ ба духтар гуфт: «Ҳар чӣ мехоҳӣ, аз ман талаб кун, онро ба ту бидиҳам».

²³ Ва қасам ёд кард, ки «Ҳар чӣ аз ман талаб кунӣ, ҳатто нисфи қаламрави ман бошад ҳам, ба ту медиҳам».

²⁴ Духтар берун рафта, аз модари худ пурсид, ки «чӣ талаб кунам?» Модараш ҷавоб дод: «Каллаи Яхъёи Таъмиддиҳандаро».

²⁵ Вай дарҳол назди подшоҳ шитофт ва гуфт: «Мехоҳам каллаи Яхъёи Таъмиддиҳандаро ҳамин дам дар табақа ба ман ҳадия кунӣ».

²⁶ Подшоҳ басте ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва ба хотири ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, хоҳиши вайро рад кардан нахост.

²⁷ Дарҳол подшоҳ ҷаллодеро фиристода, фармуд, ки каллаи вайро биёрад;

²⁸ Ҷаллод рафта, дар зиндон каллаи вайро аз тан чудо кард ва бар табақа ниҳода овард ва ба духтар дод, ва духтар онро ба модари худ дод.

²⁹ Чун шогирдонаш шуниданд, омада, ҷасади вайро бардошта бурданду гӯр карданд.

Баргаштани 12 ҳаввориён.

³⁰ Ҳаввориён назди Исо ҷамъ омада, ҳар он чиро, ки ба ҷо оварда ва таълим дода буданд, ба Ў нақл карданд.

³¹ Ў ба онҳо гуфт: «Шумо ба танҳой ба ягон ҷои хилват биравед ва каме истироҳат кунед». Зеро омаду рафт чунон бисьёр буд, ки фурсати нон хӯрдан ҳам надоштанд.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

³² Пас ба танҳой бо қайқ ба ҷои хилват равона шуданд.

³³ Чун мардум онҳоро равона диданд, бисьёре онҳоро шинохтанд; аз ҳамаи шаҳрҳо пиёда ба он сӯ шитофтанд ва аз онҳо пеш гузашта, назди Ў ҷамъ шуданд.

³⁴ Исо берун омада, анбӯҳи мардумро дид ва ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандоне буданд, ки ҷўпон надоштанд; ва онҳоро бисьёр таълим додан гирифт.

³⁵ Азбаски вақт хеле гузашта буд, шогирдонаш назди Ў омада гуфтанд: «Ин ҷо ҷои хилват аст, вақт ҳам дер шуд;

³⁶ Инҳоро ҷавоб деҳ, то ки ба қасабаю деҳоти ин музофот рафта, барои худ ноне бихаранд; зеро ки ҳеч хӯроке надоранд».

³⁷ Ў дар ҷавобашон гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Ба Ў гуфтанд: «Магар мо рафта, ба дусад динор нон бихарем ва барои хӯрдани онҳо диҳем?»

³⁸ Аз онҳо пурсид: «Чандто нон доред? Рафта бинед». Онҳо даръёфта, гуфтанд: «Панҷ нон ва ду моҳӣ».

³⁹ Он гоҳ фармуд, ки ҳамаро даста-даста бар сабза шинонанд.

⁴⁰ Пас қатор-қатор, саднафара ва панҷоҳнафара нишастанд.

⁴¹ Ў панҷ нону ду моҳиро гирифт ва ба осмон нигариста, баракат дод ва нонро пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши ҷамоат гузоранд; ду моҳиро низ ба ҳамаи онҳо тақсим кард.

⁴² Ҳама хӯрданду сер шуданд;

⁴³ Ва аз пораҳои нон ва моҳӣ дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд;

⁴⁴ Ҳурандагони нон тақрибан панҷ ҳазор мард буданд.

Исо бар баҳр қадам мезанад.

⁴⁵ Дарҳол Ў шогирдонашро фармуд, ки ба қайқ савор шуда, пеш аз Ў ба он соҳил сӯи Байт-Сайдо равона шаванд, то Ў мардумро ҷавоб диҳад.

⁴⁶ Ва чун онҳоро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан бар фарози кӯҳе баромад.

⁴⁷ Шомгоҳон қайқ ба миёнаи баҳр расида буд, ва Ў танҳо бар хушкӣ буд.

⁴⁸ Ва онҳоро дар рондани қайқ бемаҷол дид, зеро ки боди муҳолиф мевазид; наздики поси чоруми шаб бар баҳр қадам зада назди онҳо омад, ва мехост аз онҳо бигзарад.

⁴⁹ Онҳо чун Ўро диданд, ки бар баҳр қадам мезанад, гумон карданд, ки ин шабаҳ аст, ва фаръёд заданд.

⁵⁰ Зеро ки ҳама Ўро дида, ҳаросон шуданд. Дарҳол Ў ба онҳо хитоб карда, гуфт: «Ором бошед; ин Манам, ҳаросон нашавед».

⁵¹ Ва назди онҳо ба қайқ даромад; бод низ соқит шуд. Ва онҳо бениҳоят дар ҳайрат афтоданд ва тааҷҷуб карданд.

⁵² Зеро ки муъҷизаи нонро дарк накарда буданд, чунки дилашон саҳт буд.

Исо назди баҳри Цинесор шифо медиҳад.

⁵³ Ва аз баҳр гузашта, ба сарзамини Цинесор омаданд ва лангар андохтанд.

⁵⁴ Чун аз қайқ баромаданд, дарҳол мардум Ёро шинохтанд.

⁵⁵ Ва сар то сари он музофот шитофтанд ва беморонро бар тахтаҳо ниҳода, ба ҳар ҷо, ки мешуниданд Ё он ҷост, меоварданд.

⁵⁶ Ва ба ҳар ҷо, ки Ё ба қасабаҳо ё шаҳрҳо ё деҳқадаҳо меомад, беморонро дар сари гузар мегузаштанд ва аз Ё илтимос менамуданд, ки фақат домани ҷомаи Ёро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, шифо ёфт.

БОБИ ҲАФТУМ**Аҳкоми Худо аз қоидаҳои инсонӣ болотар аст.**

7 Фарисиён ва баъзе китобдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, назди Ё ҷамъ шуданд;

² Ва чун диданд, ки баъзе шогирдонии Ё бо дастҳои нопок, яъне ношуста, нон мехӯранд, сарзаниш карданд.

³ Зеро ки фарисиён ва ҳамаи яҳудиён ба ривоятҳои муршидон пайравӣ намуда, то дастҳои худро бодикқат нашӯянд, хӯрок намехӯранд;

⁴ Ва чун аз бозорҳо оянд, то нашӯянд, чизе намехӯранд. Ва бисъёр расмҳои дигар ҳаст, ки нигоҳ медоранд: монанди шустани пиёлаҳо, кӯзаҳо ва курсиҳо.

⁵ Пас фарисиён ва китобдонон аз Ё пурсиданд: «Чаро шогирдонии Ту ба ривоятҳои муршидон пайравӣ намекунад, балки бо дастҳои ношуста нон мехӯранд?»

⁶ Ё ба онҳо ҷавоб дода гуфт: «Ишаъё дар бораи шумо, эй риёкорон, некӯ пайғом додааст, чунон ки навишта шудааст:

„Ин мардум бо лабони худ Маро парастииш мекунад,

лекин дилашон аз Ман дур аст;

⁷ Пас Маро бар абас парастииш мекунад, зеро ки таълимоту аҳкоми инсониро таълим медиҳанд“.

⁸ Зеро шумо ҳукми Худоро як сӯ гузошта, ривоятҳои инсониро, монанди шустани кӯзаҳо ва пиёлаҳо, нигоҳ медоред ва бисъёр расмҳои дигарро ба ҷо меоваред».

⁹ Ва ба онҳо гуфт: «Оё хуб аст, ки шумо ҳукми Худоро ботил мекунед, то ки ривояти худро риоя намоед?»

¹⁰ Зеро Мусо гуфтааст: „Падару модари худро иззат намо“; ва: „Ҳар кӣ падар ё модари худро дашном диҳад, албатта ҳалок гардад“.

¹¹ Лекин шумо мегӯед: „Ҳар гоҳ касе ба падар ё модари худ гӯяд: «Он чи аз ман нафъ ёбӣ, қурбон, яъне ҳадия барои Худост»“, —

¹² Ва баъд аз ин намегузored, ки вай ба падар ё модари худ ягон чиз кунад,

¹³ Дар айни ҳол каломи Худоро бо ривояти худ, ки ҷорӣ сохтаед, бартараф менамоед; ва бисъёр расмҳои монанди инро ба ҷо меоваред».

Одамро ба ҳузури Худо чӣ палид мекунад.

¹⁴ Ва он ҷамоатро назди худ даъват намуда, гуфт: «Ҳама ба Ман гӯш диҳед ва бифаҳмед.

¹⁵ Чизе нест, ки аз берун ба даруни одам даромада, вайро палид карда тавонад; балки чизе ки аз дарунаш баромада бошад, одамро палид мекунад.

¹⁶ Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»

¹⁷ Ва чун аз назди ҷамоат ба хона даромад, шогирдонаш маънии ин масалро аз Ё пурсиданд.

¹⁸ Ё ба онҳо гуфт: «Оё шумо низ чунин бефаҳм ҳастед? Оё намедонед, ки ҳар чизе аз берун ба даруни одам дарояд, наметавонад вайро нопок кунад?»

¹⁹ Зеро ба даруни дилаш наметарояд, балки ба шикамаш меравад ва аз он хориҷ мешавад, ва ба ин сурат ҳар хӯрок пок мегардад».

²⁰ Баъд гуфт: «Он чи аз одам берун ояд, одамро нопок месозад;

²¹ Зеро ки аз даруни дили одам хаёлотии бад, зино, фисқ, катл,

²² Дуздӣ, тамаъ, кина, макр, ҳирс, чашми бад, куфр, ғурур ва ҷаҳолат пайдо мешавад.

²³ Тамоми ин чизҳои бад аз дарун пайдо шуда, одамро палид мекунад».

Исо ва зане ки аз Финиқияи Сурия буд.

²⁴ Ва аз он ҷо равона шуда, ба худуди Сӯр ва Сидӯн расид; ва ба хонае даромада, нахост, ки касе Ёро шиносад; лекин натавонист пинҳон монад.

²⁵ Зеро зане ки духтараш рӯҳи палид дошт, хабари Ёро шунид ва ҳамон дам омада, пеши пои Ё афтод;

²⁶ Ва он зан юнонӣ, аз аҳли Финиқияи Сурия буд; ва аз Ё илтимос намуд, ки девро аз духтараш берун кунад.

²⁷ Лекин Исо ба вай гуфт: «Бигзор аввал бачагон сер шаванд; зеро нони бачагонро гирифта, пеши сагон партофтан хуб нест».

²⁸ Зан ҷавоб дода гуфт: «Оре, Худовандо; лекин сагон низ пасмондаҳои бачагонро зери суфра мехӯранд».

²⁹ Ба вай гуфт: «Аз барои ин сухан бирав, ки дев аз духтарат берун шуд».

³⁰ Чун зан ба хонаи худ омад, девро беруншуда ва духтарро бар бистар хуфта ёфт.

Касе ки гӯши кар ва лакнати забон дошт, шифо ёфт.

³¹ Боз аз худуди Сӯр ва Сидӯн баромада, Ё ба воситаи худуди Декаполис сӯи баҳри Ҷалил равона шуд.

³² Назди Ё якеро оварданд, ки гӯши кар ва лакнати забон дошт, ва илтимос карданд, ки даст бар вай гузорад.

³³ Вайро аз миёни ҷамоат ба хилват бурда, ангушти Худро дар гӯшҳои вай ниҳод ва туф карда, забонашро ламс кард;

³⁴ Ва ба осмон нигариста, оҳе кашид ва ба вай гуфт: «Ифатаҳ», яъне: «Воз шав».

³⁵ Дарҳол гӯшҳояш кушода ва гиреҳи забонаш яла шуда, ба дурустӣ суҳан гуфт.

³⁶ Ва ба онҳо таъин кард, ки ба касе хабар надиҳанд. Лекин ҳар чанд ба онҳо манъ мекард, онҳо бештар овоза мекарданд.

³⁷ Ва бағоят ҳайрон монда, мегуфтанд: «Ҳар корро нағз мекунад: карҳоро шунаво ва гунгҳоро гӯё мегардонад».

БОБИ ҲАШТУМ

Сер шудани 4 ҳазор нафар.

8 Дар он рӯзҳо, ки боз мардуми бисъёре ҷамъ омада буданд ва барои хӯрдан чизе надоштанд, Исо шогирдони Худро пеш хонда, гуфт: ² «Ба ин мардум дилам месӯзад, зеро ки се рӯз боз назди Ман мебошанд ва барои хӯрдан чизе надоранд;

³ Агар онҳоро гурусна ба хонаҳошон ҷавоб диҳам, дар роҳ бемадор хоҳанд шуд, зеро ки баъзе аз онҳо аз роҳи дур омадаанд».

⁴ Шогирдонаш ба Ӯ ҷавоб доданд: «Аз кучо касе метавонад дар ин биёбон онҳоро аз нон сер кунад?»

⁵ Аз онҳо пурсид: «Чандто нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто».

⁶ Пас ҷамоатро фармуд, ки бар замин бинишинанд; ҳафт нонро гирифта, бо изҳори шукргузорӣ пора кард ва ба шогирдонаш дод, то пеши ҷамоат гузоранд; ва онҳо гузоштанд.

⁷ Ва чанд моҳии майда низ доштанд; онҳоро низ, баракат дода, фармуд, ки пеши ҷамоат гузоранд.

⁸ Онҳо хӯрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд.

⁹ Хӯрандагон қариб чор ҳазор нафар буданд. Ва онҳоро ҷавоб дод.

Фарисиён аломат талаб мекунад.

¹⁰ Дарҳол бо шогирдонаш ба қайқ савор шуда, ба худуди Далмонуро омад.

¹¹ Фарисиён берун омада, бо Ӯ ба мунозира даромаданд ва Ӯро озмуда, аломати осмонӣ аз Ӯ талаб карданд.

¹² Ӯ, аз дил оҳе кашид, гуфт: «Чаро ин насл аломате талаб мекунад? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аломате ба ин насл ато нахоҳад шуд».

¹³ Пас онҳоро гузошта, боз ба қайқ савор шуд ва ба соҳили дигар гузашт.

Огоҳонидан аз хамиртуруши фарисиён ва Ҳиродус.

¹⁴ Онҳо нон гирифтандро фаромӯш карданд ва бо худ дар қайқ ҷуз як нон надоштанд.

¹⁵ Ӯ онҳоро огоҳ карда, гуфт: «Бохабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва аз хамиртуруши Ҳиродус ҳазар кунед».

¹⁶ Онҳо бо якдигар муҳокима ронда, мегуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки нон надорем».

¹⁷ Исо инро даръёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро муҳокима мекунад, ки нон надоред? Оё ҷанӯз нафаҳмидаед ва дарк накардаед? Оё то ҳол дили шумо саҳт аст?

¹⁸ Чашм дореду намебинед? Гӯш дореду намешунавед? Ва дар хотир надоред?

¹⁹ Ҳангоме ки панҷ нонро барои панҷ ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?» Ба Ӯ гуфтанд: «Дувоздаҳ».

²⁰ «Ва ҳангоме ки ҳафт нонро барои чор ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?» Гуфтанд: «Ҳафт».

²¹ Ба онҳо гуфт: «Пас чаро намефаҳмед?»

Шифо ёфтани кӯр дар наздикии Байт-Сайдо.

²² Чун ба Байт-Сайдо омад, кӯреро назди Ӯ оварда, зорӣ намуданд, ки вайро ламс кунад.

²³ Ӯ дасти кӯрро гирифта, вайро аз қасаба берун бурд ва ба чашмони вай туф карда, дастҳои худро бар вай гузошт ва пурсид: «Оё чизе мебинӣ?»

²⁴ Вай назар афканда, гуфт: «Одамонро хиромон чун дарахтон мебинам».

²⁵ Он гоҳ дастҳояшро бори дигар бар чашмони вай гузошта, фармуд, ки назар афканад. Вай шифо ёфт ва ҳама чизро ба хубӣ бидид.

²⁶ Пас вайро ба хонааш фиристода, гуфт: «Доҳили қасаба нашав ва дар он ҷо ба касе нақл нақун».

Эътирофи Петрус.

²⁷ Ва Исо бо шогирдонаш ба қасабаҳои Қайсарияи Филиппус рафт. Дар аснои роҳ аз шогирдонаш пурсид: «Мардум Маро кӣ мегӯянд?»

²⁸ Онҳо ҷавоб доданд: «Мегӯянд, ки Яхъёи Таъмиддиҳандай; баъзе мегӯянд, ки Ильёсӣ; ва баъзе мегӯянд, ки яке аз пайғамбаронӣ».

²⁹ Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо Маро кӣ мегӯед?» Петрус ҷавоб дода, гуфт: «Ту Масеҳ ҳастӣ».

³⁰ Пас ба онҳо таъин кард, ки дар бораи Ӯ ба ҳеч кас гап назананд.

Исо бори аввал дар бораи уқубатҳои Худ эълон мекунад.

³¹ Он гоҳ ба таълими онҳо оғоз намуда, гуфт, ки «Писари Одам бояд бисъёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, саркоҳинон ва китобдонон рад карда ва кушта шавад ва пас аз се рӯз эҳъё шавад».

³² Чун ин суҳанонро ошкоро мегуфт, Петрус Ӯро ба як сӯ бурда, ба зътироз кардан шурӯъ намуд.

Хизматгузори ҳақиқӣ.

³³ Лекин Ӯ баргашта, ба шогирдонаш нигарист ва Петрусро манъ карда, гуфт: «Эй шайтон, аз Ман дур

шав, зеро ту на дар бораи амру наҳйи Худо, балки аз чизҳои инсонӣ андеша мекуни».

³⁴ Пас мардумро бо шогирдонаш назди Худ хонда, гуфт. «Ҳар кӣ хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд ҳештанро инкор карда ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд:

³⁵ Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман ва Инҷил барбод диҳад, онро мераҳонад;

³⁶ Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад ва ба ҷони худ зиён расонад?

³⁷ Ё ки одамизод ба ивази ҷони худ чӣ фидияе медиҳад?

³⁸ Зеро, ҳар кӣ дар ин насли зинокор ва осӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам низ, ҳангоме ки бо фариштагони муқаддас дар ҷалоли Падари Худ меояд, аз вай шарм хоҳад кард».

БОБИ НҲҲУМ

Дигаргун шудани Худованд.

9 Ва ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз истодагон дар ин ҷо баъзе ҳастанд, ки то Малакути Худоро, ки бо кудрат меояд, набинанд, зоиқаи маргро нахоҳанд ҷашид».

² Ва баъд аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд:

³ Либосаш дурахшон ва чун барф бағоят сафед шуд, ки дар рӯи замин ҳеҷ шустагаре наметавонад чунон сафед кунад.

⁴ Ва Ильёс бо Мусо ба онҳо намоён шуда, бо Исо гуфт: «Мекарданд».

⁵ Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Эй Устод! Дар ин ҷо будани мо некӯст; пас се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс».

⁶ Зеро наредонист, чӣ гӯяд: чунки ҳаросон буданд.

⁷ Ва абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт, ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари Маҳбуби Ман; Ӯро бишнавед».

⁸ Баногоҳ, чун ба атрофи худ нигаристанд, касеро ҷуз Исо назди худ надиданд.

⁹ Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуд, ки то Писари Одам аз мурдагон эҳёе нашавад, он чи дидаанд, ба касе нагӯянд.

¹⁰ Ва онҳо ин суханро дар ёд дошта, аз якдигар мепурсиданд, ки аз мурдагон эҳёе шудан чӣ маънӣ дорад?

¹¹ Ва аз Ӯ пурсиданд: «Чаро китобдонон мегӯянд, ки Ильёс бояд аввал биёяд?»

¹² Ӯ ба ҷавоби онҳо гуфт: «Дуруст аст, ки Ильёс бояд аввал биёяд ва ҳама чизро соз кунад; ва Писари Одам, чунон ки дар бораи Ӯ навишта

шудааст, ранҷи бисъёр бинад ва ҳақир шумурда шавад;

¹³ Лекин ба шумо мегӯям, ки Ильёс ҳам омад ва бо вай он чи хоистанд, карданд, чунон ки дар бораи вай навишта шудааст».

Шифо ёфтани девона.

¹⁴ Чун назди шогирдонаш омад, мардуми бисъёрро гирди онҳо дид, ва китобдононро, ки бо онҳо мувоҳиша мекарданд.

¹⁵ Дарҳол тамоми мардум, чун Ӯро диданд, дар ҳайрат монданд ва давон-давон омада, ба Ӯ салом доданд.

¹⁶ Ӯ аз китобдонон пурсид: «Бо инҳо чӣ мувоҳиша мекунед?»

¹⁷ Яке аз байни мардум ба ҷавоб гуфт: «Эй Устод! Писари худро назди Ту овардам, ки рӯҳе гунг дорад:

¹⁸ Ҳар ҷо, ки вайро бигирад, ба замин мезанад, вай кафк бароварда, дандонҳо бо ҳам месояд ва қарахт мешавад; ба шогирдонии Ту гуфтам, ки онро берун кунанд, натавонистанд».

¹⁹ Ӯ ба ҷавоби вай гуфт: «Эй насли беимон! То кай бо шумо бошам? То ба кай шуморо тоқат кунам? Вайро назди Ман биёред».

²⁰ Вайро назди Ӯ оварданд. Чун Ӯро дид, рӯҳ вайро ба ларза андохт; вай ба замин афтада ва ғел зада, кафк баровард.

²¹ Ва аз падари вай пурсид: «Кай боз ба ин ҳолат гирифта аст?» Гуфт: «Аз кӯдакӣ;

²² Борҳо вайро дар оташ ва дар об афканд, то вайро ҳалок кунад; лекин, агар метавонӣ, ба мо раҳм кун ва ёри расон».

²³ Исо ба вай гуфт: «Агар имон оварда тавонӣ, барои имондор ҳама чиз имконпазир аст».

²⁴ Дарҳол падари кӯдак фаръёд зада, гириякунон гуфт: «Имон меоварам, эй Худованд! Ба беимонии ман мадад кун».

²⁵ Чун Исо дид, ки мардум сӯяш шитоб мекунанд, рӯҳи палидро мазаммат намуда, гуфт: «Эй рӯҳи гунг ва кар! Ба ту амр мефармоям, ки аз вай берун рав ва дигар дохили вай нашав».

²⁶ Пас бонг зада, вайро саҳт ба ларза андохта, берун рафт; вай монанди мурда гашт, ба тавре ки бисъёр касон гуфтанд, ки вай мурдааст.

²⁷ Лекин Исо дасташро гирифта бархезонд; вай ба по истод.

²⁸ Ва чун ба хона даромад, шогирдонаш аз Ӯ ба танҳой пурсиданд: «Чаро мо онро берун карда натавонистем?»

²⁹ Ба онҳо гуфт: «Ин чинс ба ҳеҷ ваҷҳ берун намеравад, ҷуз ба дуо ва рӯза».

Исо бори дуюм мамот ва эҳёи Худро пешгӯй мекунад.

³⁰ Ва аз он ҷо равона шуда, аз Ҷалил мегузаштанд; ва Ӯ намехост, ки касе Ӯро бишиносад.

³¹ Зеро шогирдони Худо таълим дода мегуфт, ки Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд, ва Ўро хоҳанд кушт; чун кушта шуд, пас аз се рӯз эҳъё хоҳад шуд.

³² Лекин онҳо ин суханро нафаҳмиданд ва тарсиданд, ки аз Ў бипурсанд.

Иzzатталабии шогирдон.

³³ Ба Кафарнаҳум омад; чун дар хона буд, аз онҳо пурсид: «Дар роҳ бо якдигар дар чӣ хусус муҳокима мекардед?»

³⁴ Онҳо хомӯш монданд, чунки дар роҳ бо якдигар муҳокима мекарданд, ки кист бузуртгар.

³⁵ Ў нишаста, он дувоздаҳро наздаш хонд ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ мехоҳад нахустин бошад, вопасин ва хизматгори ҳама шавад».

³⁶ Пас кӯдакери гирифта, дар миёни онҳо ба по гузошт ва, дар оғӯш кашида, ба онҳо гуфт:

³⁷ «Ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдакониро ба исми Ман қабул кунад, вай Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, вай на Маро, балки Фиристандаи Маро қабул мекунад».

Рашки сохтаи шогирдон.

³⁸ Он гоҳ Юҳанно гуфт: «Эй Устод! Мо касеро дидем, ки ба исми Ту девҳоро берун мекард, лекин моро пайравӣ намекард, ва мо вайро манъ кардем, чунки моро пайравӣ намекард».

³⁹ Исо гуфт: «Вайро манъ накунад; зеро ҳеч касе нест, ки ба исми Ман мӯъҷиза бинмояду ба зудӣ дар ҳаққи Ман бад гуфта тавонад».

⁴⁰ Зеро ҳар кӣ зидди мо нест, бо мост.

⁴¹ Ва ҳар кӣ ба исми Ман шуморо, аз он рӯ ки пайрави Масеҳ ҳастед, косаи обе бинӯшонанд, ба ростӣ ба шумо мегӯям, мукофоти худро зоеъ нахоҳад кард.

Огоҳонидан аз васваса.

⁴² Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон меоваранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиеё бар гарданаш овехта, вайро дар баҳр афкананд.

⁴³ Ва агар дастат туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки маъҷуб шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду даст ба дӯзах равона шавӣ, дар оташе ки хомӯшнашаванда аст,

⁴⁴ Ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

⁴⁵ Ва агар поят туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки ланг шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду по дар дӯзах андохта шавӣ, дар оташе ки хомӯшнашаванда аст,

⁴⁶ Ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

⁴⁷ Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро бикан: барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба

Малакути Худо дарой, аз ин ки бо ду чашм дар оташи дӯзах андохта шавӣ,

⁴⁸ Ки дар он ҷо кирми онҳо намемирад, ва оташ хомӯш намешавад.

⁴⁹ Зеро ҳар кас бо оташ намакин хоҳад шуд, ва ҳар қурбон бо намак намакин хоҳад шуд.

⁵⁰ Намак хуб аст; лекин агар намак шӯр набошад, бо чӣ шумо онро ислоҳ мекунад? Пас дар худ намак бидоред, ва бо якдигар муросо кунед».

БОБИ ДАҲУМ

Қонуни Исо дар бораи талоқ.

10 Аз он ҷо баромада, ба он сӯи Урдун, ба худуди Яҳудо омад. Боз мардум назди Ў шитофтанд; ва Ў, аз рӯи одаташ, боз онҳоро таълим меод.

² Фарисиён наздик омада ва Ўро озмуданӣ шуда, пурсиданд: «Оё ҷоиз аст, ки мард зани худро талоқ диҳад?»

³ Ба ҷавоби онҳо гуфт: «Мусо ба шумо чӣ фармудааст?»

⁴ Гуфтанд: «Мусо иҷозат додааст, ки талоқномае навишта ҷудо шаванд».

⁵ Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: «Ба сабаби дилсахтии шумо ин ҳукмиро барои шумо навиштааст;

⁶ Лекин аз ибтидои офариниш Худо онҳоро марду зан офарид.

⁷ Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад,

⁸ Ва ҳар ду як тан мешаванд, ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд.

⁹ Пас он чиро, ки Худо ба ҳам пайваستاаст, одам набояд ҷудо кунад».

¹⁰ Дар хона шогирдонаш боз дар ин бора аз Ў пурсиданд.

¹¹ Ў ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро никоҳ кунад, дар ҳаққи вай зино карда бошад;

¹² Ва агар зане аз шавҳари худ ҷудо шуда, ба никоҳи дигаре дарояд, низ зино карда бошад».

Исо кӯдакониро дуои хайр мекунад.

¹³ Кӯдакониро назди Ў меоварданд, то ки онҳоро ламс кунад; лекин шогирдон ба оварандагон монеъ мешуданд.

¹⁴ Чун Исо дид, дарғазаб шуда, гуфт: «Кӯдакониро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Худо ба чунин касон тааллуқ дорад.

¹⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад».

¹⁶ Ва онҳоро ба оғӯш кашид ва даст бар онҳо ниҳода, дуои хайр кард.

Исо ва ҷавони сарватдор.

17 Вақте ки ба роҳ мебаромад, касе назди Ӯ шитофта, зону бар замин зад ва пурсид: «Эй Устоди некӯ, чӣ кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?»

18 Исо ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеч кас некӯ нест, чуз Худон ягона.

19 Аҳкомро медонӣ: „Зино накун; қатл накун; дуздӣ накун; шаҳодати бардурӯғ наред; озор наред; падару модаратро ҳурмат кун“».

20 Вай ба ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Устод! Ҳамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам».

21 Исо ба вай нигариста, дӯст дошт ва гуфт: «Туро як чиз намерасад: бирав, ҳар он чи дорӣ, бифуруш ва ба мискинон бидеҳ, ва дар осмон ганҷе хоҳӣ ёфт; ва омада, салиб бардор ва Маро пайравӣ кун».

22 Лекин вай аз ин сухан ошуфта ва ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисъёр дошт.

Ба Малакути Худо даромадани сарватдорон душвор аст.

23 Исо ба гирду пеш нигариста, ба шогирдонаш гуфт: «Ба Малакути Худо даромадани сарватдорон чӣ гуна душвор аст!»

24 Шогирдон аз суханони Ӯ дар ҳайрат шуданд. Исо боз ба ҷавоби онҳо гуфт: «Эй фарзандон! Ба онҳое ки умеди сарват доранд, даромадан ба Малакути Худо чӣ гуна душвор аст!

25 Аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

26 Онҳо бағоят дар ҳайрат шуда, ба якдигар мегуфтанд: «Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?»

27 Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин на ба Худо; зеро ки ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Мукофоти шогирдон.

28 Он гоҳ Петрус ба Ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем».

29 Исо ба ҷавоб гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро аз баҳри Ман ва Инчил тарк кунад»

30 Алҳол, дар ин замон, дар миёни таъқибот, сад чандон хонаҳо ва бародарон ва хоҳарон ва падарон ва модарон ва фарзандон ва амлок ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ наёбад;

31 Лекин басо аввалин, ки охириин хоҳанд шуд, ва охириин — аввалин».

Исо бори сеюм мамот ва эҳёи Худро пешгӯӣ мекунад.

32 Чун дар роҳи сӯи Ерусалим буданд, Исо пешопеши онҳо мерафт, ва онҳо дар ҳайрат буданд, ва чун аз ақиби Ӯ мерафтанд, ҳаросон мешуданд. Ва Ӯ он дувоздаҳро назди Худ хонда, боз ба гуфтани он чи ба сараш меояд, оғоз намуд:

33 «Инак мо сӯи Ерусалим меравем, ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ӯро ба марг маҳкум кунанду ба дасти ғайрияхудиён таслим кунанд;

34 Ва Ӯро тамасхур кунанд, тозиёна зананд, туфборон кунанд, бикушанд; ва дар рӯзи сеюм эҳёе шавад».

Хоҳиши иззатталабонаи писарони Забдой.

35 Он гоҳ Яъқуб ва Юҳанно, ду писари Забдой, назди Ӯ омада, гуфтанд: «Эй Устод! Меохоҳем, он чи аз Ту хоҳиш кунем, барои мо бикунӣ».

36 Ба онҳо гуфт: «Чӣ меохоҳед, ки барои шумо бикунам?»

37 Онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Ба мо лутф намо, ки яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат дар ҷалолӣ Ту биншинем».

38 Исо ба онҳо гуфт: «Шумо намефаҳмед, ки чӣ меохоҳед; оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, бинӯшед ва таъмидеро, ки Ман меёбам, биёбед?»

39 Онҳо ба ҷавоб гуфтанд: «Метавонем». Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Косаеро, ки Ман менӯшам, хоҳед нӯшид ва таъмидеро, ки Ман меёбам, хоҳед ёфт;

40 Лекин имконияти дар тарафи рости чапи Ман нишастанатон дар дасти Ман нест, ки бидиҳам; чуз онҳое ки барояшон муҳайё шуда бошад».

41 Ва он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз Яъқуб ва Юҳанно норозӣ шуданд.

42 Аммо Исо онҳоро назди Худ хонда гуфт: «Шумо медонед, ононе ки мири халқҳо ба шумор мераванд, бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва акобирашон бар онҳо фармонраво мешаванд;

43 Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад;

44 Ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо нахустин бошад, ғуломи ҳама шавад;

45 Зеро Писари Одам низ на барои он омад, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худо барои фидияи бисъёр касон бидиҳад».

Бартимаи кӯр бино шуд.

46 Ба Ерихӯ омаданд. Вақте ки Ӯ бо шогирдонаш ва мардуми бисъёр аз Ерихӯ мебаромад, Бартимаи ибни Тимаи ном кӯре дар канори роҳ нишаста, садақа мепурсид.

47 Чун шунид, ки ин Исои Носирист, фаръёдкунон гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман раҳм кун».

48 Бисъёр касон вайро ба хомӯш шудан водор мекарданд; лекин вай боз ҳам бештар фаръёд мезад: «Эй Писари Довуд! Ба ман раҳм кун».

49 Исо истода, фармуд, ки вайро бихонанд. Онҳо кӯрро хонда, гуфтанд: «Осуда бош, бархез, ки туро меконад».

⁵⁰ Вай чомаи худро кашида, бархосту назди Исо омад.

⁵¹ Исо ба вай ҷавоб гардонда, гуфт: «Чӣ мехоҳӣ, ки барои ту бикунам?» Кӯр ба Ӯ гуфт: «Эй Устод! Мехоҳам бино шавам».

⁵² Исо ба вай гуфт: «Бирав, ки имонат туро шифо бахшид». Вай дарҳол бино гашта, аз ақиби Исо дар роҳ равона шуд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

11 Чун наздики Ерусалим, ба Байт-Фоҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, бар кӯҳи Зайтун расиданд, Ӯ ду шогирди Худро фиристода,

² Ба онҳо гуфт: «Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед; чун даромадед, харкурраеро баста меёбед, ки ҳанӯз касе бар он савор нашудааст; онро воз карда, ин ҷо биёред;

³ Ва агар касе ба шумо гӯяд: „Чаро чунин мекунед?“, ба ҷавобаш бигӯед, ки Худованд ба он эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онро ба ин ҷо мефиристад».

⁴ Онҳо рафта, курраро ёфтанд, ки дар кӯча назди дарвозае бастагӣ буд; ва онро воз карданд.

⁵ Баъзе касоне ки дар он ҷо истода буданд, ба онҳо гуфтанд: «Чӣ кор доред, ки курраро воз мекунед?»

⁶ Ба ҷавоби онҳо он чиро гуфтанд, ки Исо фармуда буд; ва онҳоро ба ҳоли худ гузоштанд.

⁷ Ва курраро назди Исо оварда, чомаҳои худро бар он афканданд, то бар он савор шуд.

⁸ Бисъёр касон чомаҳои худро бар роҳ густурданд, ва дигарон шоҳаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ густурданд.

⁹ Ва онҳое ки аз пеш ва аз пас равона буданд, хитоб мекарданд:
«Ҳӯшаъно!

Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!

¹⁰ Муборак аст малакути падари мо Довуд, ки ба исми Худованд меояд!

Ҳӯшаъно дар арши аъло!»

¹¹ Ва Исо воридаи Ерусалим шуда, ба маъбад даромад; ва ҳама чизро аз назар гузаронд, ва чун рӯз бевақт шуда буд, бо он дувоздаҳ ба Байт-Ҳинӣ рафт.

Дарахти анцири бемева.

¹² Рӯзи дигар, чун аз Байт-Ҳинӣ берун омаданд, гурусна монд;

¹³ Ва аз дур дарахти анцирро, ки барг дошт, дида, омад, то шояд чизе бар он биёбад; чун наздик шуд, ҷуз баргҳо чизе наёфт, зеро ки мавсимми анцир ҳанӯз нарасида буд.

¹⁴ Ва Исо ба он гуфт: «Пас аз ин то абад касе аз ту мева нахӯрад». Ва шогирдонаш инро шуниданд.

Пок кардани маъбад.

¹⁵ Ба Ерусалим омаданд. Исо ба маъбад даромада, ба пеш кардани онҳое ки дар маъбад харидуфурӯш мекарданд, оғоз намуд; мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа кард;

¹⁶ Ва нагузошт, ки касе чизеро аз миёни маъбад бардошта гузарад.

¹⁷ Ва онҳоро таълим дода, мегуфт: «Оё навишта нашудааст, ки „хонаи Ман хонаи ибодати ҳамаи халқҳо номида хоҳад шуд“? Аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед».

¹⁸ Чун китобдонон ва саркоҳинон шуниданд, дар тараддуди он шуданд, ки чӣ тавр Ӯро ба ҳалокат расонанд; зеро аз Ӯ метарсиданд, чунки тамоми мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат буданд.

¹⁹ Чун рӯз бевақт шуд, Ӯ аз шаҳр берун рафт.

²⁰ Бомдодон, вақте ки мегузаштанд, дарахти анцирро диданд, ки то реша хушк шудааст.

²¹ Ва Петрус ба ёд оварда, гуфт: «Эй Устод! Инак дарахти анцире ки нафрин кардай, хушк шудааст».

Дуои имон.

²² Исо ба ҷавоби онҳо гуфт:

²³ «Ба Худо имон оваред. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба ин кӯҳ гӯяд: „Бархоста, худро дар баҳр афкан“, ва дар дили худ шак надошта бошад, балки яқин дорад, ки он чи гӯяд мешавад, — ҳар чӣ гӯяд ба вай ато хоҳад шуд.

²⁴ Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар чӣ дар дуо хоҳиш мекунед, яқин бидонед, ки онро пайдо хоҳед кард, — ва ба шумо ато хоҳад шуд.

²⁵ Ва ҳангоме ки дар дуо меистед, агар аз касе ранҷу озоре кашида бошед, гуноҳи вайро афв намоед, то ки Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо биомурзад;

²⁶ Аммо агар афв накунед, Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо наомурзад».

Масъалаи қудрати Исо.

²⁷ Боз ба Ерусалим омаданд. Ва ҳангоме ки Ӯ дар маъбад мегашт, саркоҳинон, китобдонон ва пирон назди Ӯ омада,

²⁸ Гуфтанд: «Бо кадом қудрат ин корҳоро мекуни? Ва кист, ки ин қудратро ба Ту додааст, то ин корҳоро кунӣ?»

²⁹ Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам, ба Ман ҷавоб диҳед; он гоҳ Ман ҳам ба шумо хоҳам гуфт, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам;

³⁰ Таъмиди Яҳъё аз осмон буд, ё аз инсон? Ба Ман ҷавоб диҳед».

³¹ Аммо онҳо дар дили худ андеша мекарданд: «Агар гӯем, ки „аз осмон буд“, Ӯ бигӯяд: „Пас чаро ба вай имон наовардед?“

³² Ва агар гӯем, ки „аз инсон буд“ — аз мардум метарсиданд; зеро ки ҳама Яҳъёро набии барҳақ медонистанд.

³³ Ба Исо ҷавоб дода гуфтанд: «Намедонем». Исо ҳам ба ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом кудрат ин корҳоро мекунам».

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

12 Пас бо масалҳо ба онҳо оғози суҳан намуда, гуфт: «Касе тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште сохт, бурче барпо кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт.

² Чун мавсим расид, хизматгореро назди тоқдорон фиристод, то аз меваи тоқзор аз тоқдорон бигирад,

³ Лекин онҳо вайро дошта заданд ва тиҳидаст равона карданд.

⁴ Боз хизматгори дигарро назди онҳо фиристод; вайро низ сангборон карда, сарашро кафонданд ва дашном дода пеш карданд.

⁵ Боз як нафари дигарро фиристод; вайро куштанд; ва бисъёр касони дигарро — баъзеро заданд ва баъзеро куштанд.

⁶ Як писари азизаш буд, ва дар охир вайро низ назди онҳо фиристода, дар дили худ гуфт: „Аз писарам шарм хоҳанд дошт“.

⁷ Лекин тоқдорон ба якдигар гуфтанд: „Ин ворис аст; биёед, вайро бикушем, то мерос аз они мо гардад“.

⁸ Вайро дастгир карда, куштанд ва аз тоқзор берун бароварда партофтанд.

⁹ Пас соҳиби тоқзор чӣ хоҳад кард? Омада, тоқдоронро ба марг маҳкум хоҳад кард ва тоқзорро ба дигарон хоҳад супурд.

¹⁰ Магар ин Навиштаро нахондаед:

„Санге ки меъморон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид;

¹¹ Ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо ҳайратангез аст“?»

¹² Ва хостанд Ӯро дастгир кунанд, лекин аз мардум тарсиданд; зеро донистанд, ки ин масалро дар ҳаққи онҳо гуфта буд; пас Ӯро вогузошта рафтанд.

Масъалаи хироч.

¹³ Ва чанд нафар аз фарисиён ва ҳиродиёнро назди Ӯ фиристоданд, то Ӯро аз суҳанаш афтонанд.

¹⁴ Онҳо омада, ба Ӯ гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯй ҳасти ва аз касе парвое надорӣ, зеро ҳеч рӯбинӣ намекунӣ, балки роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ; оё ба қайсар қизъя додан ҷоиз аст ё не? Бидиҳем ё надидиҳем?»

¹⁵ Аммо Ӯ риёкориҳои онҳоро даръёфта, гуфт: «Чаро Маро меозмояд? Диноре ба Ман биёред, то онро бубинам».

¹⁶ Онҳо оварданд. Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва рақам аз они кист?» Онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Аз они қайсар».

¹⁷ Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: «Он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост — ба Худо». Ва аз ҷавоби Ӯ дар ҳайрат монданд.

Дар бораи эҳъёи мурдагон.

¹⁸ Ва саддуқиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ӯ омада, пурсиданд:

¹⁹ «Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст: „Агар бародари касе бимирад ва зане аз худ гузошта ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад, ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад“.

²⁰ Ҳафт бародар буданд; яке зан гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт;

²¹ Вайро дуюмин ба занӣ гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт; сеюм низ ҳамчунин.

²² Ҳамаи он ҳафт вайро гирифтанд ва насле нагузоштанд. Баъд аз ҳама зан низ мурд.

²³ Пас, дар қиёмат, ки ҳама эҳъё хоҳанд шуд, вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ки ҳар ҳафт вайро ба занӣ гирифта буданд».

²⁴ Исо ба ҷавоби онҳо гуфт: «Магар гумроҳ нестед аз он рӯ, ки на Навиштаҳоро медонед, на кудрати Худоро?»

²⁵ Зеро, ҳангоме ки аз мурдагон эҳъё мешаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштагон дар осмон мебошанд.

²⁶ Аммо дар бораи мурдагон, ки эҳъё мешаванд, магар дар китоби Мусо нахондаед, ки чӣ сон Худо дар назди бутта ба вай гуфт: „Манам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб“?

²⁷ Вай на Худои мурдагон аст, балки Худои зиндагон. Пас шумо басе гумроҳ шудаед».

Аҳкоми бузургарин.

²⁸ Яке аз китобдонон, чун мубоҳисаи онҳоро шунида, дид, ки ба онҳо ҷавоби некӯ дод, пеш омада, аз Ӯ пурсид: «Аввалини ҳамаи аҳком кадом аст?»

²⁹ Исо ба вай ҷавоб дод: «Аввалини аҳком ин аст: „Бишнава, эй Исроил! Худованд Худои мо Худованди ягона аст;

³⁰ Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор“; аввалин аҳком ҳамин аст!

³¹ Ва дуюмаш монанди он аст: „Ёри худро мисли худ дӯст бидор“; ҳукми дигаре бузуртгар аз инҳо нест».

³² Китобдон ба Ӯ гуфт: «Офарин, эй Устод! Ту рост гуфтӣ, ки Худо ягона аст ва ҷуз Ӯ дигаре нест;

³³ Ва Ӯро бо тамоми дил ва бо тамоми идрок ва бо тамоми қувват дӯст доштан ва ёри худро мисли худ

дўст доштан аз ҳамаи курбониҳои сўхтанӣ ва ҳадияҳо афзалтар аст».

³⁴ Чун Исо дид, ки вай оқилона ҷавоб дод, ба вай гуфт: «Ту аз Малакути Худо дур нестӣ». Пас аз он касе ҷуръат накард, ки аз Ӯ чизе пурсад.

Исо — ҳам писари Довуд ва ҳам Худованди Довуд.

³⁵ Ва ҳангоме ки Исо дар маъбад таълим меод, савол дода, гуфт: «Чӣ сон китобдонон мегӯянд, ки Масеҳ писари Довуд аст?»

³⁶ Ва ҳол он ки худи Довуд бар тибқи Рӯҳулқудс мегӯяд:

„Худованд ба Худованди ман гуфт:

«Ба ямини Ман бинишин,

то душманони Туро зери пои Ту андозам»“.

³⁷ Инак худи Довуд Ӯро Худованд меномад: пас чӣ сон Ӯ писари вай будааст?» Ва мардуми бисъёр каломи Ӯро бо хушнӯдӣ мешуниданд.

Риёкориҳои китобдонон.

³⁸ Ва Ӯ онҳоро таълим дода, мегуфт: «Аз китобдонон ҳазар кунед, ки дўст медоранд ҷомаҳои дароз пӯшида гарданд, ва дар бозорҳо табрик бишнаванд,

³⁹ Ва дар курсиҳои аввали куништҳо ҷой бигиранд ва дар зиёфатҳо болонишин шаванд;

⁴⁰ Онҳо, ки хонаҳои бевазанонро фурӯ мебаранд ва барои намуд дуоро тӯл медиҳанд, аз ҳама сахттар маҳкум хоҳанд шуд».

Фулуси бевазан.

⁴¹ Ва Исо дар муқобили ганчина нишаста нигоҳ мекард, ки чӣ сон мардум ба ганчина пул меандозанд. Аксари сарватдорон бисъёр меандохтанд.

⁴² Ва бевазани камбағале омада, ду фулус андохт, ки ним тин мешавад.

⁴³ Пас шогирдонашро пеши Худ хонда, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳамаи ононе ки ба ганчина андохтанд, бештар дод;

⁴⁴ Зеро ҳама аз зиёдатии худ доданд, лекин вай аз камбағалии худ ҳар чӣ дошт, андохт, яъне тамоми нафақаи худро дод».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дар бораи омадани Исо.

Заволи маъбад.

13 Чун Исо аз маъбад мебаромад, яке аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: «Эй Устод! Бингар, чӣ навъ санғо ва чӣ навъ иморатҳост!»

² Исо ба ҷавоби вай гуфт: «Ин иморатҳои бузургро мебинӣ? Ҳамаи ин хароб хоҳад шуд, ба дараҷае ки санге бар санге нахоҳад монд».

³ Ва чун Ӯ бар кӯҳи Зайтун дар муқобили маъбад нишаста буд, Петрус, Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс ба танҳои аз Ӯ пурсиданд:

⁴ «Моро огоҳ кун, ки ин кай воқеъ мешавад, ва аломати рӯй додани ҳамаи ин чӣ гуна аст?»

⁵ Он гоҳ Исо дар ҷавоби онҳо ба гуфтан оғоз намуд: «Хушъёр бошед, ки касе шуморо гумроҳ накунад;

⁶ Зеро бисъёр касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки ин Ман ҳастам, ва мардуми бисъёрро гумроҳ кунанд.

⁷ Аммо чун қанғо ва овозаи қанғоро бишнавед, натарсед: зеро ин бояд воқеъ шавад; лекин ин ҳанӯз интиҳо нест.

⁸ Зеро қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард; ва дар ҳар ҷо зилзилаҳо рӯй хоҳад дод, ва қаҳтиҳо ва ошӯбҳо падида хоҳад омад. Инҳо ибтидои дардҳост.

⁹ Лекин шумо худро эҳтиёт кунед; зеро шуморо ба маҳкамаҳо хоҳанд кашид, ва дар куништҳо тозиёна хоҳанд зад, ва шуморо назди ҳокимону подшоҳон ба хотири Ман ҳозир хоҳанд кард, то барои онҳо шаҳодате гардад.

¹⁰ Ва лозим аст, ки Инҷил аввал дар байни тамоми ҳалқҳо мавъиза карда шавад.

¹¹ Чун шуморо барои таслим кардан гирифта баранд, пешакӣ ғамхорӣ ва андеша накунад, ки чӣ бояд бигӯед; балки он чи дар он соат ба шумо ато шавад, онро бигӯед: зеро гӯянда шумо нестед, балки Рӯҳулқудс аст.

¹² Он гоҳ бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг таслим хоҳад кард; ва фарзандон бар зидди падарону модарон қиём карда, онҳоро ба ҳалокат хоҳанд расонд.

¹³ Ва ҳама аз барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

Мусибати бузург.

¹⁴ Чун кароҳати харобиро, ки Дониёли набӣ ба забон овардааст, дар ҷое ки намебояд, бар по бубинед, — ҳар кӣ хонад, дарк кунад, — он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд;

¹⁵ Ва ҳар кӣ бар бом бошад, поён нафурояд ва барои гирифтани чизе ба хонаи худ надарояд;

¹⁶ Ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.

¹⁷ Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!

¹⁸ Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон рӯй надихад.

¹⁹ Зеро дар он айём чунон мусибате хоҳад шуд, ки аз ибтидои офариниш, ки Худо офарид, то ҳол нашудааст ва бори дигар нахоҳад шуд.

²⁰ Ва агар Худованд он айёмро кӯтоҳ намекард, касе наҷот намеёфт; лекин аз барои баргузидагоне ки Ӯ интиҳоб намудааст, он айёмро кӯтоҳ кардааст.

²¹ Дар он ҳангом агар касе ба шумо гӯяд: „Инак Масеҳ дар ин қост“, ё „дар он қост“, — бовар накунед.

²² Зеро масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизот нишон хоҳанд дод, то ки, агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд.

²³ Лекин шумо ҳушъёр бошед; инак, Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам.

Омадани Писари Одам.

²⁴ Лекин дар он айём, пас аз он мусибат, офтоб хира шавад ва моҳ рӯшноии худро надихад.

²⁵ Ва ситорагон аз осмон фуру резанд, ва қувваҳои афлок мутазалзил шаванд.

²⁶ Он гоҳ Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва қалоли азим бар абрӯ меояд.

²⁷ Ва он гоҳ Ӯ фариштагони Худро фиристода, баргузидагони Худро аз чор қониб, аз канори замин то канори осмон фароҳам хоҳад овард.

Масал дар бораи дарахти анҷир.

²⁸ Акнун аз дарахти анҷир мисол гиред; чун шохааш нарм шуда, барг оварад, медонед, ки тобистон наздик аст;

²⁹ Ҳамчунин шумо чун дидед, ки ин чизҳо воқеъ шудааст, бидонед, ки наздик аст, назди дар аст.

³⁰ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд.

³¹ Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

³² Аммо он рӯз ва соатро, ғайр аз Падар, касе намедонад, на фариштагони осмон, на Писар.

³³ Пас, барҳазар ва бедор бошед ва дуо гӯед; зеро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад.

Дар интизори омадани Худованд бедор бошед.

³⁴ Монанди касе ки ба сафар рафта ва хонаи худро тарк карда, ба хизматгорони худ ихтиёр дод ва барои ҳар яке шуғли хосе муқаррар намуд ва дарбонро фармуд, ки бедор бошад.

³⁵ Пас, бедор бошед; зеро намедонед, ки соҳиби хона кай меояд, дар шом, ё ними шаб, ё ҳангоми бонги хурӯс, ё бомдодон;

³⁶ Мабодо ногаҳон омада, шуморо хуфта ёбад.

³⁷ Аммо он чи ба шумо мегӯям, ба ҳама мегӯям: „Бедор бошед“.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Суиқасд ба муқобили Исо.

14 То иди фисҳ ва фатир ду рӯз монда буд; саркоҳинон ва китобдонон дар тараддуи он буданд, ки чӣ сон бо ҳила Ӯро дастгир карда, ба қатл расонанд;

² Лекин мегуфтанд: «На дар ид, мабодо дар байни мардум ошӯбе рӯй диҳад».

Марьями сокини Байт-Ҳинӣ бар Исо рағғани атрафшон мерезад.

³ Ва ҳангоме ки Ӯ дар Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯни махавӣ назди суфра нишаста буд, — зане бо зарфи гаҷини рағғани атрафшони сунбули холиси гаронбаҳо омад ва зарфро шикаста, бар сари Ӯ рехт.

⁴ Баъзе касон норозӣ шуда, дар байни худ гуфтанд: «Чаро ин рағғани атрафшон талаф шуд?»

⁵ Зеро онро ба зиёда аз сесад динор фурухта, ба мискинон тақсим карда додан мумкин буд». Ва он занро сарзаниш карданд.

⁶ Лекин Исо гуфт: «Вайро ором гузоред; чаро вайро хиҷил мекунед? Вай барои Ман коре неку кард.

⁷ Зеро мискинон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд ва ҳар гоҳ, ки бихоҳед, ба онҳо зҳсон карда метавонед; лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам.

⁸ Вай он чи метавонист, ба ҷо овард: Бадани Маро барои дафн пешакӣ тадҳин кард.

⁹ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инҷил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдовариӣ вай эикр хоҳад ёфт».

Паймони таслимкунанда бо саркоҳинон.

¹⁰ Ва Яҳуди Искаръют, ки яке аз он дувоздаҳ буд, пеши саркоҳинон рафт, то ки Ӯро ба онҳо таслим кунад.

¹¹ Онҳо чун сухани вайро шуниданд, шод гаштанд ва ба вай пул додани шуданд. Вай дар чустуҷӯи фурсати мувофиқ буд, ки Ӯро таслим кунад.

Фисҳи охирин.

¹² Дар рӯзи аввали иди фатир, ки барои фисҳ қурбонӣ мекарданд, шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Кучо мехоҳӣ, ки фисҳро бихӯрӣ, то рафта тайёр кунем?»

¹³ Пас ду нафарро аз шогирдонаш фиристода, ба онҳо гуфт: «Ба шаҳр биравед; марде ба шумо рост хоҳад омад, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз ақибӣ вай равона шавед,

¹⁴ Ба кучо ки дарояд, ба соҳиби хона гӯед: „Устод мегӯяд: меҳмонхона кучост, ки он ҷо фисҳро бо шогирдони Худ бихӯрам?“

¹⁵ Вай ба шумо болохонаи калони мафрушу тайёрро нишон медиҳад; дар он ҷо барои мо тайёрӣ бинед».

¹⁶ Шогирдонаш равона шуда, ба шаҳр омаданд ва, чунон ки Ӯ гуфта буд, ёфтанд; ва фисҳро омода карданд.

Фисҳ.

¹⁷ Бегоҳи рӯз Ӯ бо он дувоздаҳ омад.

¹⁸ Ва ҳангоме ки нишаста таом меҳӯрданд, Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумоён, ки бо Ман таом меҳӯрад, Маро таслим хоҳад кард».

¹⁹ Онҳо ғамгин шуда, паси ҳамдигар ба Ў гуфтанд: «Оё он манам?» Ва дигаре: «Оё он манам?»

²⁰ Лекин Ў ба ҷавоби онҳо гуфт: «Яке аз дувоздаҳ, ки бо Ман даст дар табақ меандозад.

²¹ Агарчи Писари Одам ончунон, ки дар бораи Ў навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим карда шавад: барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намеёфт».

Таоми шоми муқаддас.

²² Ва ҳангоме ки таом мехӯрданд, Исо онро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо доду гуфт: «Бигиред ва бихӯред, ки ин Бадани Ман аст».

²³ Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дод; ва ҳама аз он нӯшиданд.

²⁴ Ва ба онҳо гуфт: «Ин аст Хуни Ман аз аҳди ҷадид, ки барои бисъёр касон рехта мешавад.

²⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман дигар аз шираи ангур нахоҳам нӯшид, то ҳамон рӯзе ки дар Малакути Худо майи тоза бинӯшам».

Имтиҳони имони шогирдон.

²⁶ Ва ҳамду сано хонда, ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.

²⁷ Ва Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи шумо имшаб дар ҳаққи Ман ба васваса хоҳед афтод; зеро навишта шудааст: „Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд“.

²⁸ Аммо пас аз эҳъё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт».

²⁹ Петрус ба Ў гуфт: «Агар ҳама ба васваса афтанд ҳам, ман намеафтам».

³⁰ Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки ту ҳоло, дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард».

³¹ Лекин вай бо ҷидду ҷаҳди зиёдтар мегуфт: «Ҳатто агар бо Ту мурданам лозим ояд, Туро ҳаргиз инкор накунам». Дигарон низ ҳамчунон гуфтанд.

Исо дар Ҷатсамонӣ маҳзун мешавад ва дуо мегӯяд.

³² Ба мавзее омаданд, ки Ҷатсамонӣ ном дошт; ва Ў ба шогирдонаш гуфт: «Дар ин ҷо бинишинед, то Ман дуо гӯям».

³³ Ва Петрус, Яқуб ва Юҳанноро бо Худ бурд; ва дар изтироб афтод ва дилтанг шуд.

³⁴ Ва ба онҳо гуфт: «Ҷони Ман то ба дараҷаи марговар маҳзун шудааст; дар ин ҷо бимонед ва бедор бошед».

Дуои якум.

³⁵ Ва, каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо гуфт, ки агар мумкин бошад, он соат аз Ў бигзарад;

³⁶ Ва гуфт: «Аббо, Падарам! Ҳама чиз назди Ту мумкин аст; ин косаро аз Ман бигзарон; лекин на бо хоҳиши Ман, балки бо иродаи Ту».

³⁷ Ва омада, онҳоро хуфта ёфт, ва ба Петрус гуфт: «Эй Шимъун! Ту хуфтай? Оё натавонистӣ соате бедор бошӣ?

³⁸ Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед; рӯҳ бардам аст, лекин ҷисм натавон».

Дуои дуюм.

³⁹ Ва боз рафта бо ҳамон суханон дуо гуфт.

⁴⁰ Ва баргашта, боз онҳоро хуфта ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буд; ва онҳо намедонистанд, ки ба Ў чӣ ҷавоб диҳанд.

Дуои сеюм.

⁴¹ Ва бори сеюм омада, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунад? Вассалом, соат расидааст; инак Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад;

⁴² Бархезед, биравем: инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад».

Таслим кардани Яҳудо ва ҳабс шудани Исо.

⁴³ Ва дарҳол, ҳанӯз ки Ў сухан мегуфт, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай мардуми бисъёре аз ҷониби саркоҳинон, китобдонон ва пирон бо шамшеру таёққо омаданд.

⁴⁴ Таслимкунандаи Ў ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: «Ҳар киро бибӯсам, Ў ҳамон аст; Ўро дастгир кунеду бо эҳтиёт баред».

⁴⁵ Ва чун омад, дарҳол ба Ў наздик шуда, гуфт: «Эй Устод! Эй Устод!» Ва Ўро бӯсид.

⁴⁶ Ва онҳо дастҳои худро бар Ў андохта, Ўро гирифтанд.

Исоро ҳама тарк карданд.

⁴⁷ Аммо яке аз ҳозирон шамшери худро кашида, ба ғуломи саркоҳин заду як гӯши вайро бурида партофт.

⁴⁸ Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёққо берун омадаед, то Маро дастгир кунед;

⁴⁹ Ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад будам ва таълим медодам, ва шумо Маро дастгир накардед; лекин бигзор Навиштаҳо ба амал ояд».

⁵⁰ Он гоҳ ҳама Ўро воғузошта, гурехтанд.

⁵¹ Ҷавоне ҷисми бараҳнаи худро ба чодире печонда, аз ақиби Ў мерафт; ва сарбозон вайро дастгир карданд.

⁵² Лекин вай чодирро партофта, тани бараҳна аз дасти онҳо гурехт.

Исо ба ҳузури пирон.

⁵³ Ва Исоро назди саркоҳин оварданд; ва тамоми саркоҳинон ва пирон ва китобдонон назди вай гирд омаданд.

⁵⁴ Петрус аз дур, то даруни ҳавлии саркоҳин, аз паи Ӯ равона шуда, бо хизматгорон нишаст ва назди оташ худро гарм мекард.

⁵⁵ Саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон дар ҷустуҷӯи шаҳодате бар зидди Исо буданд, то Ӯро ба қатл расонанд, лекин наёфтанд.

⁵⁶ Зеро бисьёр касон бар зидди Ӯ шаҳодати бардурӯғ доданд, лекин ин шаҳодатҳо ба якдигар мувофиқ набуд.

⁵⁷ Ва баъзе касон бархоста, бар зидди Ӯ шаҳодати бардурӯғ дода, гуфтанд:

⁵⁸ «Мо шунидем, ки Ӯ мегуфт: „Ман ин маъбади бо дасти одам сохташударо вайрон мекунам ва дар се рӯз дигареро бино мекунам, ки бо дасти одам сохта нашуда бошад“».

⁵⁹ Лекин чунин шаҳодати онҳо низ мувофиқ набуд.

⁶⁰ Пас саркоҳин бархост ва дар миёна истода, аз Исо пурсид: «Чаро Ту ҳеч ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди Ту шаҳодат медиҳанд?»

⁶¹ Аммо Ӯ ҳомӯш монд ва ҳеч ҷавоб надод. Боз саркоҳин аз Ӯ пурсида, гуфт: «Оё Ту Масеҳ, Писари Худои Мутабаррак ҳастӣ?»

⁶² Исо гуфт: «Ман ҳастам; ва шумо Писари Одамро ҳоҳед дид, ки ба ямини Кудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд».

⁶³ Он гоҳ саркоҳин ҷомаи худро дарронда, гуфт: «Дигар ба шоҳидон чӣ ҳоҷат дорем?»

⁶⁴ Шумо куфрро шунидед; чӣ мулоҳиза доред?» Пас ҳама Ӯро айбдор карда, сазовори марг донистанд.

⁶⁵ Ва баъзе касон ба сару рӯи Ӯ туф кардан гирифтанд ва рӯяшро пӯшида, Ӯро мезаданд ва мегуфтанд, ки: «Нубувват кун». Ва хизматгорон Ӯро торсақӣ мезаданд.

Петрус Худованди худро инкор мекунад.

⁶⁶ Ҳангоме ки Петрус дар поён, дар рӯи ҳавлӣ буд, яке аз канизони саркоҳин омад

⁶⁷ Ва чун дид, ки Петрус худро гарм мекунад, ба вай нигоҳ карда, гуфт: «Ту низ бо Исои Носирӣ будӣ».

⁶⁸ Лекин вай инкор карда, гуфт: «Намедонам ва намефаҳмам, ки ту чӣ мегӯӣ». Ва ба ҳавлии берун рафта буд, ки хурӯс бонг зад.

⁶⁹ Каниз бори дигар вайро дида, ба ҳозирон гуфт: «Ин яке аз онҳост».

⁷⁰ Вай бори дигар инкор кард. Пас аз муддате ҳозирон ба Петрус гуфтанд: «Дар ҳақиқат ту яке аз онҳо мебошӣ; зеро ки ту аз Ҷалил ҳастӣ ва лаҳҷаи ту ҳамон хел аст».

⁷¹ Лекин вай ба савганду қасам хӯрдан оғоз намуда, гуфт: «Он Одамро, ки мегӯед, намениносам».

⁷² Ҳамон дам хурӯс бори дуюм бонг зад. Он гоҳ Петрус сухани Исоро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард». Ва оғоз ба гиристан намуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Исо ба ҳузури Пилотус.

15 Бомдодон фавран саркоҳинон бо пирон ва китобдонон ва тамоми шӯрои пирон машварат карданд ва Исоро баста бурданду ба Пилотус таслим карданд.

² Пилотус аз Ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Ӯ ҷавоб дода гуфт: «Ту мегӯӣ».

³ Ва саркоҳинон Ӯро бисьёр айбдор мекарданд.

⁴ Пилотус боз аз Ӯ пурсид: «Ту ҳеч ҷавобе намедиҳӣ? Бингар, ки чӣ қадар Туро айбдор мекунанд».

⁵ Лекин Исо боз ҳеч ҷавоб надод, ба тавре ки Пилотус дар ҳайрат монд.

Исо не, балки Бараббос.

⁶ Дар ҳар ид вай як бандиро, ки мехостанд, барои онҳо озод мекард.

⁷ Бараббос ном касе бо шариконаш дар ҳабс буд, ки онҳо дар вақти исьён одам кушта буданд.

⁸ Ва мардум фаръёд зада, илтимос карданд, ки он чиро, ки ҳамеша барои онҳо мекард, ба ҷо оварад.

⁹ Вай ба ҷавоби онҳо гуфт: «Оё мехоҳед, Подшоҳи Яҳудиёнро барои шумо озод кунам?»

¹⁰ Зеро медонист, ки саркоҳинон Ӯро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд.

¹¹ Лекин саркоҳинон мардумро барангехта буданд, ки Бараббосро барои онҳо озод кунад, беҳтар аст.

¹² Пилотус боз ба ҷавоби онҳо гуфт: «Пас чӣ мехоҳед бикунам бо он Касе ки Ӯро Подшоҳи Яҳудиён меномед?»

¹³ Онҳо боз фаръёд заданд: «Ӯро маслуб кун!»

¹⁴ Пилотус ба онҳо гуфт: «Ӯ чӣ бадӣ кардааст?» Лекин онҳо боз ҳам зиёдтар фаръёд заданд: «Ӯро маслуб кун!»

¹⁵ Пас Пилотус, мардумро хушнӯд кардани шуда, Бараббосро барои онҳо озод кард ва Исоро тозиёна зада, барои маслуб кардан таслим кард.

Тамасхур ва таҳқир кардани Исо.

¹⁶ Ва сарбозон Ӯро ба даруни ҳавлӣ, яъне ба сарбозхона бурданд ва тамоми фавҷро гирд оварданд;

¹⁷ Ва ҷомаи арғувон ба Ӯ пӯшонданд ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд;

¹⁸ Ва оғоз ба салом намуданд: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!»

¹⁹ Ва қамиш бар сараш заданд ва бар Ӯ туф карданд ва, зону зада, ба Ӯ таъзим карданд.

²⁰ Пас аз он ки Ӯро баста истеҳзо карданд, ҷомаи арғувонро аз танаш кашида, либоси худашро пӯшонданд ва Ӯро берун бурданд, то маслубаш кунанд.

²¹ Ва роҳгузареро аз Қурин, ки Шимъун ном дошт ва падари Искандар ва Руфус буд ва аз саҳро

меомад, маҷбур карданд, ки салиби Ўро бардорад.

²² Ва Исоро ба ҷое бурданд, ки Ҷолҷолто, яъне «Ҷои косахонаи сар» ном дошт.

²³ Ва шароби бо мур омехтаро барои нӯшиданаш доданд; лекин Ў нанӯшид.

Маслуб кардани Исо ва мамоти Ў.

²⁴ Ононе ки Ўро маслуб карданд, либоси Ўро қуръа партофта тақсим карданд, то ҳар кас чизе бигирад.

²⁵ Ва соати сеюм буд, ки Ўро маслуб карданд.

²⁶ Ва бар Ў чунин айбномае навишта шуда буд: «Подшоҳи Яҳудиён».

²⁷ Бо Ў ду роҳзанро, яке аз дасти росташ ва дигаре аз дасти чапаш, маслуб карданд.

²⁸ Пас ба амал омад он Навиштае ки мегӯяд: «Аз ҷинояткорон шумурда шуд».

²⁹ Ва роҳгузарон Ўро дашном дода ва сар чунбонда, мегуфтанд: «Эй! Ту ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз аз нав бино мекуни!»

³⁰ Худатро наҷот дода, аз салиб фурӯд ой».

³¹ Ҳамчунин саркоҳинон ва китобдонон Ўро истехзо карда, ба якдигар мегуфтанд: «Дигаронро наҷот меод, лекин Худашро наҷот дода наметавонад!»

³² Масех, Подшоҳи Исроил, бигзор акнун аз салиб фурӯд ояд, то бубинем ва имон оварем». Ва онҳое ки бо Ў маслуб шуда буданд, Ўро дашном меоданд.

³³ Чун соати шашум расид, тамоми заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт.

³⁴ Ва дар соати нӯҳум Исо бо овози баланд фаръед зада, гуфт: «Элӯҳӣ, Элӯҳӣ! Ламма сабақтанӣ?», яъне: «Худои Ман, Худои Ман! Чаро Маро тарк кардай?»

³⁵ Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Инак, Илъёсро меҳонад».

³⁶ Пас шахсе шитоб карда, исфанҷеро аз сирко пур кард ва бар сари най ниҳода, ба Ў нӯшониданӣ шуд ва гуфт: «Биистед, бубинем, ки оё Илъёс меояд, то Ўро фурӯд оварад?»

³⁷ Лекин Исо садои баланде бароварда, ҷон дод.

³⁸ Ва пардаи маъбад аз боло то поён дарида, ду пора шуд.

³⁹ Мирисаде ки рӯ ба рӯи Ў меистод, чун дид, ки Ў бо чунин садо ҷон дод, гуфт: «Ба ростӣ ин Одам Писари Худо буд».

⁴⁰ Якчанд зан низ буданд, ки аз дур нигоҳ мекарданд: аз он чумла Марьями Маҷдалия ва Марьяме ки модари Яъқуби кӯчак ва Йӯсе буд, ва Салӯмит,

⁴¹ Ки ҳангоми дар Ҷалил буданаш аз ақибӣ Ў мерафтанд ва ба Ў хизмат мекарданд, ва бисъёр занони дигар, ки ҳамроҳи Ў ба Ерусалим омада буданд.

Дафни Исо.

⁴² Ва чун шом шуд, зеро ки рӯзи ҷумъа, яъне бегоҳи шанбе буд,

⁴³ Юсуф ном шахсе аз Ҳаромот, узви намоёни шӯро, ки худаш низ интизори Малакути Худо буд, омад ва ҷасорат карда назди Пилотус даромад ва Ҷасади Исоро талаб кард;

⁴⁴ Пилотус дар ҳайрат афтод, ки Ў зуд фавтидааст; ва юзбоширо талабида, аз вай пурсид, ки оё фавтид?

⁴⁵ Ва чун аз юзбошӣ фаҳмид, Ҷасадро ба Юсуф дод.

⁴⁶ Вай катоне харида ва Ҷасадро аз салиб фуруварда, ба он катон печонд ва ба қабре ки дар дохили санг тарошида буд, ниҳод; ва сангеро бар дари қабр ғелонд.

⁴⁷ Ва Марьями Маҷдалия ва Марьями модари Йӯсе диданд, ки кучо гузошта шуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Эҳъёи Исо ва воқеаҳои ин рӯз.

16 Баъд аз гузаштани шанбе, Марьями Маҷдалия ва Марьяме ки модари Яъқуб буд, ва Салӯмит ҳанут хариданд, то рафта Ўро тадҳин кунанд.

² Ва саҳарии рӯзи якшанбе, чун офтоб тулӯъ кард, онҳо ба сари қабр омаданд,

³ Ва ба ҳамдигар мегуфтанд: «Сангро аз дари қабр барои мо кӣ меғелонад?»

⁴ Чун нигаристанд, диданд, ки санг ғелонда шудааст; ва ҳол он ки он бисъёр бузург буд.

⁵ Ва чун ба қабр даромаданд, ҷавонеро дар тарафи рост нишаста диданд, ки либоси сафед дар бар дошт; ва ҳайрон шуданд.

⁶ Вай ба онҳо гуфт: «Ҳайрон нашавед. Исои Носирии маслубро ҷустуҷӯ мекунад; Ў эҳъё шуд ва дар ин ҷо нест. Инак ҷое ки Ўро ниҳода буданд.

⁷ Лекин рафта, ба шогирдони Ў ва ба Петрус гӯед, ки Ў пеш аз шумо ба Ҷалил меравад; Ўро, чунон ки ба шумо гуфта буд, дар он ҷо ҳоҳед дид».

⁸ Ва зуд баромада, тозон аз пеши қабр рафтанд; онҳоро ларза ва даҳшат фаро гирифта буд, ва ба касе чизе нагуфтанд, зеро ки метарсиданд.

Фармоиш дар бораи вазифа.

⁹ Саҳарии рӯзи якшанбе эҳъё шуда, аввал ба Марьями Маҷдалия, ки аз вай ҳафт девро берун карда буд, зоҳир шуд.

¹⁰ Вай рафта, ба ҳамроҳони Ў, ки гириёну нолон буданд, ҳабар дод;

¹¹ Лекин онҳо, чун шуниданд, ки Ў зинда аст, ва Ўро вай дидааст, — бовар накарданд.

¹² Баъд аз он ба сурати дигар ба ду нафари онҳо, ки ба деҳа мерафтанд, дар роҳ зоҳир шуд.

¹³ Ва онҳо баргашта, ба дигарон ҳабар доданд; лекин ба онҳо низ бовар накарданд.

¹⁴ Ниҳоят ба он ёздаҳ, ки дар сари суфра нишаста буданд, зоҳир шуд ва онҳоро ба сабаби беимонӣ ва дилсахтиашон сарзаниш кард, зеро ба онҳое ки Ёро эҳъешуда дида буданд, бовар накардаанд.

¹⁵ Ва ба онҳо гуфт: «Ба тамоми олам биравед ва Инчилро ба ҳамаи маҳлуқот мавъиза кунед.

¹⁶ Ҳар кӣ имон оварда, таъмид ёбад, наҷот хоҳад ёфт; лекин ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум хоҳад шуд.

¹⁷ Ва ин аломот ҳамроҳи имондорон хоҳад буд: ба исми Ман девҳоро берун кунанд ва ба забонҳои нав сухан гӯянд;

¹⁸ Ва морҳоро гиранд; ва агар заҳри қотиле бихӯранд, ба онҳо осеб нарасонад; ва даст бар беморон ниҳанд, онҳо шифо ёбанд».

Сууди Исо.

¹⁹ Ва Худованд, пас аз он ки ба онҳо сухан гуфт, ба осмон сууд карда, ба ямини Худо нишаст.

²⁰ Ва онҳо берун рафта, дар ҳар ҷо мавъиза мекарданд, ва Худованд ба онҳо мадад мерасонд ва бо аломоти баъдина каломро собит мегардонд.

ЛУҚО

БОБИ ЯКУМ

Муқаддима.

1 Азбаски бисъёр касон ба тартиб додани нақли воқеаҳои шурӯъ кардаанд, ки рӯй доданошон дар миёни мо пурра маълум аст,

² Чунон ки аз ибтидо ба василаи шоҳидон ва ходимони Калом ба мо расондаанд, —

³ Ман низ салоҳ дониستم, ки ҳама чизро аз худи аввал бодикқат тадқиқ намуда, пай дар ҳам барои ту, эй Теофилуси мӯхтарам, бинависам,

⁴ То ки ту боэтимодии таълимотеро, ки дар он тарбият ёфтай, бидонӣ.

Пешгӯии таваллуди Яҳъёи Таъмиддиханда.

⁵ Дар айёми Ҳиродус, подшоҳи Яхудо, Закаръё ном коҳине аз навбати Абиё[†] буд, ва зани ӯ аз духтарони Ҳорун буда, Элисобаъ ном дошт.

⁶ Ҳар дуи онҳо пеши Худо одил буданд ва аз рӯи тамоми аҳком ва фароизи Худованд бекаму кост рафтор мекарданд.

⁷ Онҳо фарзанд надоштанд, зеро ки Элисобаъ нозой буд, ва ҳар ду ба пиронсолагӣ расида буданд.

⁸ Боре, вақте ки ӯ бо навбати худ пеши Худо қаҳонат мекард,

⁹ Мувофиқи таомули қаҳонат, куръа ба номи ӯ баромад, ки ба маъбади Худованд даромада, бухур кунад;

¹⁰ Ва дар вақти бухур карданаш тамоми ҷамоат дар берун дуо мегуфтанд.

¹¹ Баногоҳ фариштаи Худованд бар ӯ зоҳир гардида, дар тарафи рости курбонгоҳи бухур истод.

¹² Закаръё аз ин рӯъё музтариб шуда, ба ҳарос афтод.

¹³ Аммо фаришта ба ӯ гуфт: «Эй Закаръё, натарс, зеро ки дуои ту мустаҷоб шудааст, ва зани ту Элисобаъ ба ту писаре хоҳад зоид, ва ӯро Яҳъё хоҳӣ номид.

¹⁴ Ва туро шодмонӣ ва хурсандӣ насиб хоҳад шуд, ва бисъёр касон ба таваллуди ӯ шодӣ хоҳанд кард;

¹⁵ Зеро ки ӯ дар назари Худованд бузург хоҳад буд, ва шароб ва арақ нахоҳад нӯшид, ва аз шиками модари худ аз Рӯхулқудс пур хоҳад буд,

[†] Навбати Абиё — дар маъбад 24 гурӯҳ коҳинон бо навбат хизмат мекарданд; сардори гурӯҳи ҳаштум Абиё ном коҳине аз хонадони Ҳорун буд, ва ин гурӯҳро «навбати Абиё» меномиданд.

¹⁶ Ва бисъёр касонро аз бани-Исроил ба Худованд Худои онҳо рӯҷӯ хоҳад кунанд.

¹⁷ Ва пешопеши ӯ бо рӯҳ ва кувваи Ильёс қадам хоҳад зад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандон ва номутеонро ба ҳикмати одилон баргардонад ва халқи дурусте барои Худованд муҳайё созад».

¹⁸ Закаръё ба фаришта гуфт: «Инро аз рӯи чӣ бидонам? Зеро ки ман пир ҳастам, зани ман низ ба пиронсолагӣ расидааст».

¹⁹ Фаришта дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ман Ҷаброил ҳастам, ки ба ҳузурӣ Худо меистам, ва фиристода шудаам барои он ки бо ту сухан ронам ва ин муждари ба ту бирасонам.

²⁰ Ва инак, забонат лол шуда, то рӯзи ба амал омадани ин ту имконияти гап задан нахоҳӣ дошт, аз барои он ки ба суханони ман, ки дар вақти худ ба иҷро хоҳанд расид, имон наовардӣ».

²¹ Дар ин миён ҷамоат мунтазири Закаръё буданд ва тааҷҷуб менамуданд, ки ӯ дар маъбад даранг мекунад.

²² Ва ҳангоме ки берун омад, ба онҳо гап зада натавонист, ва онҳо фаҳмиданд, ки ӯ дар маъбад рӯъёе дидааст; ва ӯ ба онҳо имову ишора мекард, ва забонаш лол шуда буд.

²³ Вақте ки рӯзҳои хизматаш ба анҷом расид, ба хонаи худ рафт.

²⁴ Ва баъд аз он рӯзҳо зани ӯ, Элисобаъ, ҳомила шуда, панҷ моҳ худро аз ҳама пинҳон дошт, ва гуфт:

²⁵ «Дар ин рӯзҳо Худованд назар карда, ба ман чунин амал кард, то ки нанги маро аз миёни мардум бардорад».

Хушхабар.

²⁶ Ва дар моҳи шашум Ҷаброили фаришта аз ҷониби Худо ба Носира ном шаҳри Ҷалил фиристода шуд

²⁷ Назди бокирае ки номзади Юсуф ном марде аз хонадони Довуд буд; ва номи он бокира Марьям буд.

²⁸ Ва фаришта назди вай даромада, гуфт: «Салом бар Ту, эй пурфайз! Худованд бо туст; ту дар миёни занон муборак ҳастӣ».

²⁹ Аммо вай ӯро дида, аз суханонаш музтариб шуд ва дар дили худ гуфт, ки ин чӣ саломе бошад.

³⁰ Ва фаришта ба вай гуфт: «Эй Марьям, натарс, зеро ки ту назди Худо фазил ёфтай;

³¹ Ва инак, ҳомила шуда, Писаре ҳоҳӣ зоид, ва ӯро Исо ҳоҳӣ номид;

³² Ва ӯ бузург ҳоҳад буд ва Писари Ҳаққи Таоло номида ҳоҳад шуд; ва Худованд Худо тахти падараш Довудро ба ӯ ҳоҳад дод;

³³ Ва ӯ бар ҳонадони Яъқуб то абад салтанат ҳоҳад ронд, ва салтанати ӯ интиҳо нахоҳад дошт».

³⁴ Марьям ба фаришта гуфт: «Ин чӣ гуна мешавад, дар сурате ки ман бокира ҳастам?»

³⁵ Фаришта дар ҷавоби вай гуфт: «Рӯҳулқудс бар ту ҳоҳад омад, ва қуввати Ҳаққи Таоло бар ту соя ҳоҳад афканд; бинобар ин он мавлуди Муқаддас ҳам Писари Худо номида ҳоҳад шуд;

³⁶ Инак, хеши ту, Элисобаъ, ки ӯро нозой меноманд, ӯ низ дар пирии худ писаре дар шикам дорад, ва ҳоло моҳи шашуми ӯст;

³⁷ Зеро ки назди Худо ҳеҷ каломе бе оқибат наместонад».

³⁸ Марьям гуфт: «Инак, канизи Худованд ҳастам; бигзор бо ман аз рӯи каломи ту бишавад». Ва фаришта аз пеши вай рафт.

Марьям назди Элисобаъ меравад.

³⁹ Дар он рӯзҳо Марьям роҳсипор шуда, бо шитоб ба шаҳре рафт, ки дар кӯҳистони Яҳудо воқеъ аст,

⁴⁰ Ва ба ҳонаи Закаръё даромада, ба Элисобаъ салом гуфт.

⁴¹ Ва чун Элисобаъ саломи Марьямро шунид, бача дар шикамаш ба чунбиш омад; ва Элисобаъ аз Рӯҳулқудс пур шуд,

⁴² Ва бо овози баланд хитоб намуда, гуфт: «Ту дар миёни занон муборак ҳастӣ, ва муборак аст самараи шиками ту!

⁴³ Ва ин ба ман аз кучост, ки модари Худованди ман назди ман омадааст?

⁴⁴ Зеро ки чун садои саломи ту ба гӯшам расид, бача аз шодӣ дар шикамам ба чунбиш омад;

⁴⁵ Ва хушо вай, ки имон овардааст, ки он чи аз ҷониби Худованд ба вай гуфта шудааст, ба амал ҳоҳад омад».

Таронаи Марьям.

⁴⁶ Ва Марьям гуфт: «Чони ман Худовандро ситоиш мекунад,

⁴⁷ Ва рӯҳи ман аз Худои Наҷотдиҳандаи ман ба ваҷд омад,

⁴⁸ Ки ӯ бар фурӯтании канизи Худ назар кардааст; зеро ки минбаъд ҳамаи наслҳо маро хушбахт хоҳанд хонд;

⁴⁹ Зеро ки он Қодир чизи бузурге барои ман ба амал овард, ва исми ӯ муқаддас аст,

⁵⁰ Ва марҳамати ӯ насл ба насл барои касонест, ки аз ӯ метарсанд;

⁵¹ Қуввати бозуи Худро зоҳир сохт; онҳоро, ки аз андешаҳои дилашон мағрур буданд, пароканда кард;

⁵² Зӯроваронро аз тахтҳо вожгун сохт ва фурӯтанонро сарафроз гардонд;

⁵³ Гуруснагонро аз неъматҳо пур кард, ва сарватдоронро тиҳидаст фиристод;

⁵⁴ Бандаи Худ Исроило дастгири кард, ба хотираи марҳамати Худ, —

⁵⁵ Чунон ки ба падарони мо гуфта буд, — ба Иброҳим ва насли ӯ то абад».

⁵⁶ Ва Марьям қариб се моҳ назди ӯ монд ва баъд ба ҳонаи худ баргашт.

Таваллуди Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

⁵⁷ Чун вақти зоидани Элисобаъ расид, ӯ писаре зоид.

⁵⁸ Ва ҳамсояҳо ва хешу табори ӯ шуниданд, ки Худованд марҳамати Худро ба ӯ афзун кардааст, ва бо ӯ шод шуданд.

⁵⁹ Ва дар рӯзи ҳаштум омаданд, ки кӯдакро хатна кунанд, ва мехостанд ӯро, аз рӯи номи падараш, Закаръё ном монанд.

⁶⁰ Лекин модараш дар ҷавоб гуфт: «Не, балки ӯ Яҳъё номида ҳоҳад шуд».

⁶¹ Ба вай гуфтанд: «Дар авлоди ту касе нест, ки чунин ном дошта бошад».

⁶² Ва бо имову ишорат аз падараш пурсиданд, ки ӯро чӣ ном ниҳодан мехоҳад.

⁶³ ӯ тахтачае талабида, бар он навишт: «Номи ӯ Яҳъёст». Ва ҳама мутааҷҷиб шуданд.

⁶⁴ Дарҳол даҳон ва забони ӯ кушода шуд, ва ӯ ба суҳан даромада, Худоро ҳамду сано хонд.

⁶⁵ Ва ҳамаи ҳамсояҳои онҳо ба ҳарос афтоданд; ва тамоми ин воқеаро дар сар то сари кӯҳистони Яҳудо нақл мекарданд.

⁶⁶ Ва ҳар кӣ мешунавид, инро дар дили худ ҷо дода, мегуфт: «Ин кӯдак кӣ ҳоҳад шуд?» Ва дасти Худованд бо ӯ буд.

Таронаи Закаръё

⁶⁷ Падари ӯ, Закаръё, аз Рӯҳулқудс пур шуд ва нубувват намуда, гуфт:

⁶⁸ «Муборак аст Худованд Худои Исроил, ки қавми Худро парасторӣ намуда, ба вай халосӣ ато фармудааст,

⁶⁹ Ва барои мо дар ҳонадони бандаи Худ Довуд шоҳи † наҷот барпо кардааст,

⁷⁰ Чунон ки аз қадим бо забони анбиёи муқаддаси Худ гуфтааст,

⁷¹ Ки моро аз душманони мо ва аз дасти ҳамаи онҳое ки аз мо нафрат доранд, наҷот ҳоҳад дод;

⁷² Ба падарони мо марҳамат намуда, аҳди муқаддаси Худро,

⁷³ Қасамеро, ки ӯ ба падари мо Иброҳим ёд карда буд, ба хотир ҳоҳад овард,

⁷⁴ Ва ба мо имконият ҳоҳад дод, ки аз дасти душманони худ халос шуда, бе тарсу бим

† Шох — рамзи қувват аст.

⁷⁵ Ба Ў бо қудсият ва адолат хизмат кунем, дар ҳолате ки тамоми айёми умри худ пеши Ў бошем.

⁷⁶ Ва ту, эй кӯдак, набии Ҳаққи Таоло хонда хоҳӣ шуд, зеро ки пешопеши Худованд қадам хоҳӣ зад, то ки роҳҳои Ўро муҳайё кунӣ

⁷⁷ Ва ба қавми Ў бифаҳмонӣ, ки наҷот дар омуриши гуноҳҳои онҳост,

⁷⁸ Аз умқи марҳамати Худои мо, ки бо он моро Найири Толеъ аз олами боло парасторӣ намуд,

⁷⁹ То ки қасони дар ториқӣ ва сояи марг нишастаро мунаввар созад ва пойҳои моро ба роҳи осоиштагӣ равона кунад».

⁸⁰ Ва кӯдак калон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт, ва то рӯзе ки бар Исроил зохир гардид, дар биёбонҳо буд.

БОБИ ДУЮМ

Таваллуди Исо. Исми Ў.

2 Дар он айём аз чониби қайсар Августус фармоне баромад, ки дар тамоми рӯи замин † саршуморӣ гузаронанд.

² Дар замоне ки Кириниус дар Сурия хукмронӣ мекард, ин саршуморӣ аввалин буд.

³ Ва ҳама барои нависондани худ, ҳар яке ба шаҳри худ мерафтанд.

⁴ Юсуф низ аз Ҷалил, аз шаҳри Носира, ба Яҳудо, ба шаҳри Довуд, ки Байт-Лаҳм ном дорад, равона шуд, чунки ӯ аз хонадон ва авлоди Довуд буд,

⁵ То худро бо Марьям, ки номзади ӯ ва ҳомиладор буд, нависонад.

⁶ Ва ҳангоме ки онҳо дар он ҷо буданд, вақти зоидаи вай расид;

⁷ Ва Писари нахустини худро зоида, ва Ўро парпеч кард, ва Ўро дар охуре хобонид, чунки дар мусофирхона ҷое барои онҳо набуд.

Парастии чӯпонон.

⁸ Дар он сарзамин чӯпононе буданд, ки шабона дар ҳавои кушод рамаи худро посбонӣ мекарданд.

⁹ Ва фариштаи Худованд бар онҳо зоҳир гардид, ва ҷалоли Худованд дар гирду пешашон дурахшид, ва онҳо бағоят ҳаросон шуданд.

¹⁰ Фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед; зеро ки муждаи бузурге ба шумо мерасонам, ки он барои тамоми қавм ҳоҳад буд:

¹¹ Имрӯз барои шумо дар шаҳри Довуд Наҷотдиҳанда таваллуд шуд, ки Ў Масеҳи Худованд аст;

¹² Ва ин аст аломат барои шумо: Кӯдакро парпечшуда ва дар охуре хобида хоҳед ёфт».

¹³ Ногаҳон бо фаришта фавче аз лашкари осмон пайдо шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:

¹⁴ «Худоро ҷалол дар арши аъло, ва осоиштагӣ бар замин, ва ҳусни тавачҷӯҳ дар миёни мардум бод».

† Дар тамоми рӯи замин — яъне дар худуди империяи Рум.

¹⁵ Вақте ки фариштагон аз пеши онҳо ба осмон сууд карданд, чӯпонон ба якдигар гуфтанд: «Биёед, ба Байт-Лаҳм биравем ва он чиро, ки дар он ҷо воқеъ шудааст, ва Худованд онро ба мо хабар додааст, бубинем».

¹⁶ Ва бо шитоб омаданд, ва Марьям ва Юсуф ва Кӯдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд.

¹⁷ Ва чун диданд, он суханеро, ки ба онҳо дар бораи Ин Кӯдак гуфта шуда буд, нақл карданд.

¹⁸ Ва ҳамаи онҳое ки шуниданд, аз он чи чӯпонон ба онҳо нақл карданд, мутааҷҷиб шуданд.

¹⁹ Ва Марьям ҳамаи ин суханонро дар дили худ ҷо дода, нигоҳ медашт.

²⁰ Ва чӯпонон баргашта, Худоро ҳамду сано меҳонаданд ва ситоиш мекарданд барои ҳамаи он чизҳое ки шунда ва дида буданд, чунон ки ба онҳо гуфта шуда буд.

Қурбонӣ дар маъбад барои модар ва Кӯдак.

Хатнаи Исо.

²¹ Вақте ки дар ҳаштрӯзагӣ Ўро хатна карданд, ба Ў Исо ном доданд, чунон ки фаришта Ўро, пеш аз он ки дар шикам пайдо шавад, номида буд.

²² Ва ҳангоме ки айёми татҳири онҳо мувофиқи шариати Мусо фаро расид, Ўро ба Ерусалим оварданд, то ки ба Худованд пешниҳод кунанд,

²³ Чунон ки дар шариати Худованд навишта шудааст: «Ҳар махлуқи наринае ки батни модарро мекушояд ††, муқаддаси Худованд хонда мешавад»;

²⁴ Ва мувофиқи он чи дар шариати Худованд гуфта шудааст, ду фохта ё ду чӯҷаи кабутар қурбонӣ кунанд.

Парастии ва нубуввати Шимъун.

²⁵ Ва инак, дар Ерусалим Шимъун ном марде буд, ки марди одил ва парҳезгор ва мунтазири тасаллои Исроил буд, ва Рӯҳулқудс бар ӯ буд.

²⁶ Ва аз Рӯҳулқудс ба ӯ маълум шуда буд, ки то Масеҳи Худовандро набинад, фавтро нахоҳад дид.

²⁷ Ва ӯ ба ҳидояти Рӯҳ ба маъбад омад. Ва ҳангоме ки Исои Кӯдакро падару модараш оварданд, то ки маросими шариатро бар Ў ба ҷо оваранд,

²⁸ Ўро ба дасти худ гирифта, Худоро муборак хонд ва гуфт:

²⁹ «Акнун, Эй Парвардигор, бандаи Худро, мувофиқи ваъдаи Худ, ба саломатӣ ҷавоб медиҳӣ;

³⁰ Зеро ки чашмони ман наҷоти Туро дид,

³¹ Ки онро Ту пеши ҳамаи қавмҳо муҳайё сохтӣ:

³² Нурест, ки чашми халқоро кушоӣ, ва ҷалоли қавми Исроили Ту бошад».

³³ Ва Юсуф ва модари Ў аз он чи дар бораи Ў гуфта шуд, мутааҷҷиб гардиданд.

³⁴ Ва Шимъун онҳоро баракат дода, ба Марьям, модари Ў, гуфт: «Инак, Ў барои ғалтидан ва

†† махлуқи наринае ки батни модарро мекушоӣ — яъне писарбачаи нахустзода.

бархостани бисьёр касон дар Исроил ва барои аломати муноқишот таъин шудааст, —

³⁵ Дар қони Ту низ шамшере фурӯ хоҳад рафт, — то ки андешаҳои дилҳои бисьёр ошкор шавад».

Парастии Ҳано.

³⁶ Дар он ҷо низ набияе, Ҳано духтари Фануил, аз сибти Ошер буд, ки хеле солхӯрда буд, ва аз давраи бакораташ ҳафт сол бо шавҳари худ зиндагӣ карда буд,

³⁷ Ва то ҳаштоду чорсолагӣ бева буд. Вай аз маъбад дур нашуда, бо рӯза ва дуо шабу рӯз ба Худо ибодат мекард.

³⁸ Вай низ дар ҳамон соат пеш омада, Худовандро ҳамду сано хонд ва ба ҳамаи онҳое ки мунтазири халосии Ерусалим буданд, дар бораи Ӯ суҳан ронд.

Баргаштан ба Носира. Солҳои соқит.

³⁹ Баъд аз он ки тамоми маросимро мувофиқи шариати Худованд ба анҷом расонданд, ба Ҷалил, ба шаҳри худ Носира баргаштанд.

⁴⁰ Ва Қӯдак калон шуда, рӯҳаш қавӣ мегашт ва аз ҳикмат пур мешуд, ва файзи Худо бар Ӯ буд.

Исои дувоздаҳсола дар маъбад.

⁴¹ Ҳар сол падару модари Ӯ барои иди фисҳ ба Ерусалим мерафтанд.

⁴² Инчунин вақте ки Ӯ дувоздаҳсола буд, онҳо аз рӯи таомули ид ба Ерусалим омаданд,

⁴³ Ва ҳангоме ки баъд аз итмоми айёми ид гашта мерафтанд, Исои Наврас дар Ерусалим монд; ва инро Юсуф ва модари Ӯ пайхас нарафтанд,

⁴⁴ Ба гумони он ки Ӯ бо аҳли қофила меояд; ва як рӯз роҳ паймуда, дар миёни хешон ва ошноён ба ҷустуҷӯи Ӯ шурӯъ карданд;

⁴⁵ Ва чун наёфтанд, барои кофта ёфтани Ӯ ба Ерусалим баргаштанд.

⁴⁶ Баъд аз се рӯз Ӯро дар маъбад ёфтанд, ки дар миёни муаллимон нишаста, суҳанони онҳоро гӯш мекард ва ба онҳо савол меод;

⁴⁷ Ва ҳамаи онҳое ки суҳанони Ӯро мешунданд, аз ақли Ӯ ва аз ҷавобҳои Ӯ мутаҷҷиб мешуданд.

⁴⁸ Чун Ӯро диданд, дар ҳайрат монданд; ва модари Ӯ ба Ӯ гуфт: «Эй Фарзандам! Чаро Ту бо мо чунин рафтор кардӣ? Инак, падарат ва ман хеле ғусса хӯрда, Туро ҷустуҷӯ кардем».

⁴⁹ Ба онҳо гуфт: «Чаро Маро ҷустуҷӯ кардед? Магар намедонистед, ки Ман бояд дар ҳамон ҷое бошам, ки ба Падарам тааллуқ дорад?»

⁵⁰ Вале онҳо ба суҳаноне ки Ӯ гуфт, сарфаҳм нарафтанд.

⁵¹ Ва Ӯ бо онҳо равона шуда, ба Носира омад; ва дар итоати онҳо буд. Ва модари Ӯ ҳамаи ин суҳанонро дар дили худ нигоҳ медошт.

⁵² Ва Исо дар ҳикмат ва дар камол ва дар илтифот назди Худо ва одамон тараққӣ мекард.

БОБИ СЕЮМ

Хизматгузори Яҳъеи Таъмиддиҳанда.

3 Дар соли понздаҳуми ҳукмронии қайсар Тибарийус, вақте ки Понтийус Пилотус дар Яҳудо фармонравой мекард, ва Ҳиродус тетрархи Ҷалил, ва бародараш Филиппус тетрархи Итурия ва вилояти Тархонитус, ва Лисонийус тетрархи Абилин буд,

² Дар айёми сарқоҳинон Ҳонон ва Қаёфо, каломи Худо ба Яҳъе ибни Закарьё расид.

³ Ва Ӯ тамоми кишвари атрофи Урдунро тай карда, таъмиди тавбаро барои омурзиши гуноҳҳо мавъиза менамуд,

⁴ Чунон ки дар китоби нутқҳои Ишаъеи набӣ навишта шудааст: «Овози нидокунандае дар биёбон:

„роҳи Худовандро тайёр кунед, тариқи Ӯро рост кунед;

⁵ Ҳар водӣ баланд,

ва ҳар кӯҳ ва теппа паст,

ва ҳар қачӣ роҳи рост,

ва ҳар роҳи ноҳамвор ҳамвор хоҳад шуд;

⁶ Ва ҳар башар наҷоти Худоро хоҳад дид“.

⁷ Ва ба мардуме ки берун меомаданд, то ки аз Ӯ таъмид ёбанд, мегуфт: «Эй афъизодагон! Кӣ ба шумо талқин кард, ки аз ғзаби оянда бигрезед?

⁸ Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад, ва дар дили худ нагӯед, ки „падари мо Иброҳим аст!“; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварад;

⁹ Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва дар оташ андохта хоҳад шуд».

¹⁰ Мардум аз Ӯ мепурсиданд: «Пас, чӣ кунем?»

¹¹ Дар ҷавоби онҳо мегуфт: «Касе ки ду курта дорад, ба касе ки надорад, бидиҳад; ва касе ки хӯрок дорад, низ чунин амал кунад».

¹² Боқигирон низ барои таъмид омада, ба Ӯ гуфтанд: «Эй устод, чӣ кунем?»

¹³ Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он чи барои шумо муқаррар шудааст, талаб накунад».

¹⁴ Сарбозон низ аз Ӯ пурсида, гуфтанд: «Пас мо чӣ кунем?» Ба онҳо гуфт: «Касеро озор надихед, дар ҳаққи касе тӯҳмат накунад, ва ба маоши худ қаноат намоед».

¹⁵ Ва ҳангоме ки мардум интизор меистоданд, ва ҳама дар дили худ дар бораи Яҳъе андеша мекарданд, ки оё вай Масеҳ аст ё не, —

¹⁶ Яҳъе дар ҷавоби ҳамаи онҳо мегуфт: «Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, лекин Тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки даволи пойафзоли Ӯро воз кунам; Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод;

¹⁷ Ӯ ғалбери Худро дар даст дорад, ва Ӯ хирмангоҳи Худро тоза карда, гандумро дар

анбори Худ гирд хоҳад овард, лекин коҳро дар оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд».

¹⁸ Боз бисъёр чизҳои дигарро ба мардум башорат дода, онҳоро насиҳат мекард.

Ҳабс шудани Таъмиддиҳанда.

¹⁹ Ва тетрарх Ҳиродус барои Ҳиродия, зани бародараш, ва барои ҳамаи бадихое ки карда буд, ба мазаммати ӯ дучор шуда,

²⁰ Инро низ бар ҳамаи онҳо илова намуд, ки Яҳъёро дар зиндон андохт.

Таъмиди Исо.

²¹ Ҳангоме ки тамоми мардум таъмид меёфтанд, ва Исо низ таъмид ёфта, дуо мегуфт, осмон кушода шуд,

²² Ва Рӯҳулқудс дар шакли ҷисмонӣ, чун кабу́таре, бар ӯ нозил шуд, ва овозе аз осмон омад, ки мегуфт: «Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ; ҳусни таваҷҷӯҳи Ман бар Туст!»

Насабномаи Марьям, модари Исо.

²³ Ва Исо, вақте ки ба хизмати Худ шурӯъ намуд, тақрибан сисола буд, ва, чунон ки гумон мекарданд, писари Юсуф ибни Элай,

²⁴ Ибни Маттот, ибни Левӣ, ибни Малкӣ, ибни Яннай, ибни Юсуф,

²⁵ Ибни Матитьё, ибни Омӯс, ибни Нахум, ибни Ҳеслӣ, ибни Наҷҷой,

²⁶ Ибни Маҳат, ибни Матитьё, ибни Шимъӣ, ибни Юсуф, ибни Иӯдо,

²⁷ Ибни Йӯҳонон, ибни Ресо, ибни Зарубобил, ибни Шаалтиил, ибни Нерӣ,

²⁸ Ибни Малкӣ, ибни Аддӣ, ибни Кӯсом, ибни Элмадом, ибни Эр,

²⁹ Ибни Йӯсе, ибни Элиззер, ибни Йӯрим, ибни Маттот, ибни Левӣ,

³⁰ Ибни Шимъӯн, ибни Яҳудо, ибни Юсуф, ибни Йӯном, ибни Эльёқим,

³¹ Ибни Мальё, ибни Мино, ибни Матато, ибни Нотон, ибни Довуд,

³² Ибни Йисой, ибни Ёбид, ибни Бӯаз, ибни Салмӯн, ибни Наҳшӯн,

³³ Ибни Аминодоб, ибни Ром, ибни Ҳесрӯн, ибни Форас, ибни Яҳудо,

³⁴ Ибни Яъқуб, ибни Исҳоқ, ибни Иброҳим, ибни Тораҳ, ибни Ноҳӯр,

³⁵ Ибни Саруч, ибни Рау, ибни Фолач, ибни Эбар, ибни Шолах,

³⁶ Ибни Қенон, ибни Арфакшад, ибни Сом, ибни Нӯҳ, ибни Ломак,

³⁷ Ибни Матушолоҳ, ибни Ҳанӯҳ, ибни Ёрад, ибни Маҳалалъил, ибни Қенон,

³⁸ Ибни Анӯш, ибни Шет, ибни Одам, ибни Худо буд.

БОБИ ЧОРУМ

Озмоиши Исо.

⁴ Ва Исои пур аз Рӯҳулқудс аз Урдун баргашт, ва Рӯҳ Ӯро ба биёбон бурд,

² Ва чиҳил рӯз Ӯро иблис меозмуд, ва дар он рӯзҳо Ӯ чизе нахӯрд; ва баъд аз тамом шудани онҳо гурусна монд.

³ Ва иблис ба Ӯ гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санг бигӯӣ, ки нон шавад».

⁴ Исо ба вай, ҷавоб дод: «Навишта шудааст, ки одамизод на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар каломи Худо».

⁵ Ва Ӯро ба кӯҳи баланде бардошта бароварда, ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро дар лаҳзае ба Ӯ нишон дод,

⁶ Ва иблис ба Ӯ гуфт: «Тамоми салтанат ва ҷалоли онҳоро ба Ту медиҳам, зеро ки он ба дасти ман супурда шудааст, ва ман, ба ҳар кӣ хоҳам, онро медиҳам;

⁷ Пас, агар Ту ба ман сачда кунӣ, ҳамааш аз они Ту мешавад».

⁸ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Аз Ман дур шав, эй шайтон; навишта шудааст, ки:

„Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ӯро ибодат намо“».

⁹ Ва Ӯро ба Ерусалим бурда, бар кунгураи маъбад гузошт, ва ба Ӯ гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз ин ҷо Худро ба зер андоз;

¹⁰ Зеро ки навишта шудааст:

„Ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ки Туро нигоҳдорӣ кунанд;

¹¹ Ва Туро бар кафҳои худ бардошта хоҳанд бурд, ки мабодо пои Худро ба санге бизанӣ“».

¹² Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Гуфта шудааст, ки: „Худованд Худои худро наозмой“».

¹³ Ва иблис тамоми озмоишро ба итмом расонда, то муддате аз Ӯ дур шуд.

Хизматгузори Исо дар Ҷалил.

¹⁴ Ва Исо бо куввати рӯҳ ба Ҷалил баргашт, ва овозаи Ӯ дар тамоми кишвар паҳн шуд.

¹⁵ Ва Ӯ дар куништҳои онҳо таълим медод, ва ҳама Ӯро ситоиш мекарданд.

Исо дар куништи Носира.

¹⁶ Ва ба Носира, ки дар он ҷо тарбият ёфта буд, омад ва, аз рӯи одати Худ, рӯзи шанбе ба куништ даромад ва барои кироат бархост.

¹⁷ Ба Ӯ китоби Ишаъеи наби́ро доданд; ва Ӯ китобро кушода, ҷоеро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:

¹⁸ «Рӯҳи Худованд бар Ман аст; зеро ки Ӯ Маро тадҳин намудааст, то ки ба мискинон башорат диҳам, ва Маро фиристодааст, то ки шикастадилонро шифо бахшам,

озодиро ба асирон ва биноиро ба кӯрон мавъиза намоям,

мазлумонро озод кунам

¹⁹ Ва соли таваҷҷӯҳи Худовандро мавъиза намоям».

²⁰ Ва китобро пӯшонда, ба ходим дод ва нишаст; ва чашмони ҳама дар куништ ба Ў дӯхта шуда буд.

²¹ Ва Ў ба суҳан оғоз намуда, ба онҳо гуфт: «Имрӯз ин навишта, ки шумо гӯш кардед, ба иҷро расидааст».

²² Ва ҳама ба Ў шаҳодат меоданд, ва аз суҳанони файзбахше ки аз даҳонаш мебаромад, мутааҷҷиб шуда, мегуфтанд: «Оё Ў писари Юсуф нест?»

²³ Ба онҳо гуфт: «Албатта, шумо ба Ман ин мақолро хоҳед гуфт: „Эй табиб! Худатро шифо бидех; ҳар он чи шунидаем, ки дар Кафарнаҳум воқеъ шудааст, ин ҷо низ, дар ватани Худ бикун“».

²⁴ Ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳеч пайғамбаре дар зодгоҳи худ мақбул нест.

²⁵ Аз рӯи ҳақиқат ба шумо мегӯям: бисъер бевазанон дар Исроил дар айёми Ильёс буданд, ки он вақт осмон се солу шаш моҳ баста шуда буд, ба тавре ки дар тамоми рӯи замин қаҳтии сахте рӯй дод,

²⁶ Вале Ильёс назди ҳеч яке аз онҳо фиристода нашуд, балки фақат назди бевазане ба Сорфатои Сидӯн;

²⁷ Ва бисъер махавиён дар Исроил дар айёми Элишои набӣ буданд, вале ҳеч яке аз онҳо пок нашуд, балки фақат Наамони суръёнӣ».

²⁸ Тамоми аҳли куништ инро шунида, пур аз ғазаб шуданд,

²⁹ Ва бархоста, Ўро аз шаҳр бадар карданд ва бар қуллаи кӯҳе ки шаҳрашон бар он сохта шуда буд, бурданд, то ки Ўро ба зер афкананд;

³⁰ Аммо Ў аз миёни онҳо гузашта, ба роҳи Худ рафт.

Исо дар Кафарнаҳум.

³¹ Ва ба Кафарнаҳум, шаҳри Ҷалил, омад, ва дар рӯзҳои шанбе онҳоро таълим меод.

³² Ва онҳо аз таълими Ў дар ҳайрат монданд, зеро ки каломи Ў боқудрат буд.

³³ Дар куништ касе буд, ки рӯҳи деви палид дошт, ва бо овози баланд фаръёд зада, гуфт:

³⁴ «Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту кистӣ, эй Қуддуси Худо!»

³⁵ Исо вайро манъ карда, гуфт: «Хомӯш шав ва аз вай берун ой!» Ва дев ўро дар миёна афтонда, аз ў берун шуд, ва ҳеч осебе ба ў нарасонд.

³⁶ Ҳама ба воҳима афтоданд, ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ гапест, ки Ў бо қудрат ва қувват ба арвоҳи палид амр мефармояд, ва онҳо берун меоянд?»

³⁷ Ва овозаи Ў дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

Исо модарарӯси Петрус ва бисъер касони дигарро шифо медиҳад.

³⁸ Ў аз куништ баромада, ба хонаи Шимъун омад; модарарӯси Шимъун ба табларзаи сахте гирифторм буд; ва дар хусуси вай аз Ў илтимос карданд.

³⁹ Ва Ў наздики вай омада, табларзаро манъ кард; ва он нест шуд. Вай дарҳол бархоста, ба парастории онҳо машғул гашт.

⁴⁰ Дар вақти фурӯ рафтани офтоб ҳамаи онҳое ки беморони гирифтори касалиҳои гуногун доштанд, онҳоро назди Ў меоварданд, ва Ў ба ҳар яке аз онҳо даст гузошта, онҳоро шифо меод.

⁴¹ Девҳо низ аз бисъер касон берун омада, бо фарёд мегуфтанд: «Ту Масеҳ Писари Худо ҳастӣ». Аммо Ў онҳоро манъ карда, намегузошт суҳан ронанд, зеро ки Масеҳ будани Ўро мединистанд.

Исо дар тамоми Яҳудо мавъиза менамояд.

⁴² Чун субҳ дамид, Ў берун омада, ба хилватгоҳе рафт, вале мардум Ўро кофта ёфтанд ва назди Ў омаданд, ва Ўро нигоҳ меоданд, ки аз пешашон наравад.

⁴³ Ба онҳо гуфт: «Ман бояд ба шаҳрҳои дигар низ аз Малакути Худо башорат диҳам, чунки барои ҳамин фиристода шудаам».

⁴⁴ Ва дар куништҳои Ҷалил мавъиза мекард.

БОБИ ПАНЧУМ

Моҳигирии мӯъҷизаасо.

5 Боре, вақте ки мардуми бисъере аз ҳар тараф Ўро фишор меоданд, то ки каломи Худоро гӯш кунанд, ва Ў дар канори кӯли Ҷинесор истода буд,

² Ду қайқро дид, ки дар кӯл истода буданд, ва сайёдони моҳӣ аз онҳо берун омада, тӯрҳои худро шустушӯӣ мекарданд.

³ Ба яке аз қайқҳо, ки аз они Шимъун буд, савор шуда, аз вай хоҳиш кард, ки андаке аз соҳил дуртар ронад, ва Ў дар қайқ нишаста, мардумро таълим меод.

⁴ Ва ҳангоме ки суҳанаш ба поён расид, ба Шимъун гуфт: «Ба чуқуроб бирон, ва тӯрҳои худро барои сайд андозед».

⁵ Шимъун дар ҷавоби Ў гуфт: «Эй Устод! Тамоми шаб заҳмат кашида, чизе нагирифтём; лекин аз рӯи суҳани Ту тӯрро меандозам».

⁶ Ва онҳо чунин карданд, ва миқдори зиёди моҳиро сайд карданд, ва кам монда буд, ки тӯрашон кафида равад.

⁷ Ва ба рафиқони худ, ки дар қайқи дигар буданд, ишорат карданд, ки ба ёрии онҳо биёянд; ва онҳо омада, ҳар ду қайқро пур карданд, ба тавре ки қариб буд зери об раванд.

⁸ Шимъуни Петрус, чун инро дид, пеши Исо зону зада, гуфт: «Худовандо! Аз пеши ман бирав, чунки ман шахси гуноҳкор ҳастам».

⁹ Зеро ки вай ва ҳамаи ҳамроҳонаш аз ин сайди моҳиёне ки ба даст оварда буданд, дар даҳшат афтоданд,

¹⁰ Ва ҳамчунин Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой низ, ки шарикони Шимъун буданд. Ва Исо ба Шимъун гуфт: «Натарс; минбаъд одамонро сайд хоҳӣ кард».

¹¹ Ва ҳар ду қайқро ба соҳил бароварданд, ва ҳамаро тарк карда, аз ақиби Ӯ равона шуданд.

Исо махавиро шифо медиҳад.

¹² Вақте ки Исо дар яке аз шахрҳо буд, марде пур аз махав омад ва, чун Исоро дид, рӯй ба замин ниҳода, аз Ӯ илтимос кард: «Худовандо! Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ».

¹³ Ӯ дасти Худро дароз карда, вайро ламс намуд ва гуфт: «Мехоҳам, пок шав!» Ва дарҳол махав аз вай нест шуд.

¹⁴ Ва Ӯ ба вай таъин кард, ки ба ҳеҷ кас гап назанад, балки рафта худро ба кохин нишон диҳад ва барои пок шудани худ он ҳадияро, ки Мусо фармудааст, такдим кунад, то ба онҳо шаҳодате гардад.

¹⁵ Аммо овозаи Ӯ торафт паҳн мешуд, ва шумораи зиёди мардум назди Ӯ чамъ меомаданд, то ки каломашро гӯш кунанд ва аз касалиҳои худ шифо ёбанд.

¹⁶ Ва Ӯ ба қойҳои хилват мерафт ва дуо мегуфт.

Шифо ёфтани мафлуҷ.

¹⁷ Рӯзе аз рӯзҳо, вақте ки Ӯ таълим медод, ва фарисиён ва муаллимони шариат аз тамоми деҳоти Ҷалил ва аз Яҳудо ва Ерусалим омада, дар он ҷо нишаста буданд, ва қуввати Худованд дар шифо доданаш зоҳир мешуд, —

¹⁸ Инак, якчанд кас марди мафлуҷеро бо бистараш бардошта оварданд, ва мехостанд вайро дароварда, пеши Ӯ бигузоранд,

¹⁹ Вале ба сабаби бисъёрии мардум роҳе барои даровардани вай наёфта, болои бом баромаданд ва аз миёни сафолҳои он вайро бо бистараш ба миёнаи хона пеши Исо поён фуруварданд.

²⁰ Ва Ӯ имони онҳоро дида, гуфт: «Эй одамизод, гуноҳҳои ту омурзида шуд».

²¹ Китобдонон ва фарисиён дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Ин кист, ки куфр мегӯяд? Чуз Худои ягона кист, ки гуноҳҳоро омурзида тавонад?»

²² Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо дар дили худ чӣ андешаҳо доред?»

²³ Кадомаш осонтар аст: гуфтани он ки „гуноҳҳои ту омурзида шуд“, ё гуфтани он ки „бархез ва равона шав“?

²⁴ Лекин то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад — ба мафлуҷ гуфт: «Ба ту мегӯям: бархез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав».

²⁵ Вай дарҳол дар пеши назари онҳо бархост, бистари худро бардошт ва, Худоро сипоскунон, ба хонаи худ равона шуд.

²⁶ Ва ҳама дар ҳайрат монданд, ва Худоро ҳамду сано мехонданд, ва дар ҳолате ки пур аз тарсу ҳарос буданд, мегуфтанд: «Имрӯз чизҳои аҷоиб дидем».

Даъват кардани Матто. Исо бо боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад.

²⁷ Баъд аз ин Ӯ берун рафта, Левӣ ном боҷгиреро дид, ки дар боҷгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: «Аз паи Ман биё».

²⁸ Вай ҳама чизро тарк карда, бархост ва аз паи Ӯ равона шуд.

²⁹ Ва Левӣ дар хонаи худ барои Ӯ зиёфати калоне дод, ва шумораи зиёди боҷгирон ва касони дигар дар он ҷо буданд, ва онҳо бо Ӯ назди суфра нишастанд.

³⁰ Китобдонон ва фарисиён норизогӣ баён намуда, ба шогирдони Ӯ гуфтанд: «Чаро шумо бо боҷгирон ва гуноҳкорон мехӯред ва менӯшед?»

³¹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб ҳоҷат доранд;

³² Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯзадорӣ.

³³ Ба Ӯ гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳъё бисъёр рӯза медоранд ва дуо мегӯянд, ҳамчунин шогирдони фарисиён низ, лекин шогирдони Ту мехӯранд ва менӯшанд?»

³⁴ Ба онҳо гуфт: «Оё метавонед аҳли кӯшки никоҳро, модоме ки домод бо онҳост, ба рӯзадорӣ водор намоед?»

³⁵ Лекин айёме хоҳад расид, ки домод аз онҳо гирифта шавад, ва он гоҳ, дар он айём рӯза хоҳанд дошт».

Масалҳо дар бораи чома ва машк.

³⁶ Дар айни ҳол ба онҳо ин масалро гуфт: «Ҳеҷ кас порчае аз чомаи нав гирифта, бар чомаи кӯҳна ямоқ намемонад; вагар на, ҳам чомаи навро пора мекунад, ва ҳам ямоқи нав ба чомаи кӯҳна мувофиқ намеояд.

³⁷ Ва ҳеҷ кас шароби навро дар машки кӯҳна намеандозад; вагар на шароби нав машкро дарида, ҳам худаш мерезад, ва ҳам машк талаф мешавад;

³⁸ Лекин шароби навро дар машки нав андохтан лозим аст; дар он сурат ҳар ду маҳфуз хоҳанд монд.

³⁹ Ва ҳеҷ кас шароби кӯҳнаро нӯшида, дарҳол наваширо талаб намекунад, зеро ки мегӯяд: „шароби кӯҳна хуб аст“».

БОБИ ШАШУМ

Исо ва қоидаҳои яҳудиён дар бораи рӯзи шанбе.

6 Як рӯзи шанбе чунин воқеъ шуд, ки Ӯ аз миёни киштзор мегузашт, ва шогирдони Ӯ хӯшаҳоро мечиданд ва ба каф молида, мехӯрданд.

² Ва баъзе аз фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Чаро шумо коре мекунед, ки кардани он дар шанбе раво нест?»

³ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, ҳангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?»

⁴ Чӣ гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдимири гирифта хӯрд, ва ба ҳамроҳони худ низ дод, ва ҳол он ки хӯрдани он раво набуд, чуз барои коҳинон?»

⁵ Ва ба онҳо гуфт: «Писари Одам оғои шанбе низ мебошад».

Шифо ёфтани дастхушк.

⁶ Як рӯзи шанбеи дигар Ӯ ба куништ даромада, таълим меод, ва дар он ҷо марде буд, ки дасти росташ хушк шуда буд.

⁷ Китобдонон ва фарисиён аз паи Ӯ меподанд, ки шояд дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то ки айбе ба гардани Ӯ бор кунанд.

⁸ Ва Ӯ андешаҳои онҳоро пай бурда, ба марди дастхушк гуфт: «Бархез ва дар миёнҷо биист». Вай бархост ва истод.

⁹ Ва Исо ба онҳо гуфт: «Аз шумо мепурсам, ки дар рӯзи шанбе кадом кор ҷои аст: некӣ кардан, ё бадӣ кардан? ҷонеро наҷот додан, ё ҳалок кардан?»

¹⁰ Ва ба ҳамаи онҳо назар афканда, ба он мард гуфт: «Дасти худро дароз кун». Вай чунин кард, ва дасташ мисли дасти дигараш сиҳат шуд.

¹¹ Аммо онҳо бисёр дарғазаб шуда, бо ҳамдигар муҳокима мекарданд, ки ба Исо чӣ кунанд.

Интиҳоб шудани дувоздаҳ нафар ва номҳои онҳо.

¹² Дар он айём Ӯ барои дуо гуфтан ба фарози кӯҳе баромад ва тамоми шаб ба Худо дуо гуфт.

¹³ Вақте ки чашми рӯз кушода шуд, шогирдони Худо даъват намуда, аз онҳо дувоздаҳ нафарро интиҳоб кард, ва ба онҳо номи ҳаввориёнро дод, ки инҳоянд:

¹⁴ Шимъун, ки ўро Петрус номид, ва бародараш Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно, Филлиппус ва Барталмо,

¹⁵ Матто ва Тумо, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъун, ки лақабаш Фаюр буд,

¹⁶ Яҳудо ибни Яъқуб ва Яҳудои Исқарьют, ки баъдтар таслимкунандаи Ӯ шуд.

Фаъолияти Исо то ҳудуди Яҳудо вусъат меёбад.

¹⁷ Ва бо онҳо фурӯд омада, бар ҷои ҳамворе истод, ва шумораи зиёди шогирдонаш ва мардуми бисёре аз тамоми Яҳудо ва Ерусалим ва аз соҳили Сӯр ва Сидун ҷамъ омаданд,

¹⁸ То ки каломи Ӯро гӯш кунанд ва аз касалиҳои худ шифо ёбанд; дар байнашон ҳамчунин гирифтори арвоҳи палид буданд; ва шифо меёфтанд.

¹⁹ Ва тамоми издиҳом саъю кӯшиш мекарданд, ки Ӯро ламс намоянд, чунки қуввате аз Ӯ берун омада, ҳамаро шифо мебахшид.

Мавъизаи Исо:

1. Аҳкоми хушбахтӣ.

²⁰ Ва Ӯ ба шогирдони Худ чашм андохта, гуфт: «Хушо шумо, эй мискинон, зеро ки Малакути Худо аз они шумост.

²¹ Хушо шумо, ки ҳоло гурусна ҳастед, зеро ки сер хоҳед шуд. Хушо шумо, ки ҳоло гирийён ҳастед, зеро ки хандон хоҳед шуд.

²² Хушо шумо, вақте ки мардум ба хотири Писари Одам аз шумо нафрат намоянд, ва шуморо дур кунанд, ва дашном диҳанд, ва номи шуморо ба бадӣ бароварда, рад кунанд.

²³ Дар он рӯз шодӣ кунеду ба ваҷд биёед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст. Падарони онҳо бо анбиё ҳамин тавр рафтор карда буданд.

2. Эълон кардани: вой бар ҳоли шумо!

²⁴ Бар акси ин, вой бар ҳоли шумо, эй сарватдорон! Зеро ки шумо аллакай тасаллои худро ёфтаед.

²⁵ Вой бар ҳоли шумо, эй касоне ки ҳоло сер ҳастед! Зеро ки гурусна хоҳед монд. Вой бар ҳоли шумо, эй касоне ки ҳоло хандон ҳастед, зеро ки мотам хоҳед гирифт ва гирия хоҳед кард.

²⁶ Вой бар ҳоли шумо, вақте ки тамоми мардум шуморо таъриф кунанд. Зеро ки падарони онҳо бо анбиёи козиб ҳамин тавр рафтор карда буданд.

3. Бартараф кардани бадӣ ба воситаи муҳаббат.

²⁷ Лекин ба шумо, эй шунавандагон, мегӯям: душманони худро дӯст бидоред, ба нафраткунадагони худ некӣ кунед,

²⁸ Барои лаънаткунандагони худ баракат бихоҳед ва барои озордиҳандагони худ дуо гӯед.

²⁹ Ҳар кӣ ба рухсораи ту торсақӣ занад, дигарашро низ сӯи вай бигардон; ва ҳар кӣ ҷомаи туро кашида гирад, дар гирифтани куртаат низ ба вай монёе нажав.

³⁰ Ҳар кӣ аз ту чизе талаб кунад, ба вай бидеҳ, ва ҳар кӣ чизи туро бигирад, гашта доданашро талаб нақун.

³¹ Ва чӣ тавре аз мардум мехоҳед, ки ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед.

³² Ва агар касонеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ дӯстдорандагони худро дӯст медоранд.

³³ Ва агар ба касоне некӣ кунед, ки ба шумо некӣ мекунанд, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ чунин мекунанд.

³⁴ Ва агар ба касоне қарз диҳед, ки ба гашта гирифтанд аз онҳо умед доред, ин чӣ эҳсон аст аз ҷониби шумо? Зеро ки гуноҳкорон низ ба гуноҳкорон қарз медиҳанд, то ки аз онҳо ҳамон қадар гашта гиранд.

³⁵ Лекин шумо душманони худро дӯст бидоред, ва некӣ кунед, ва қарз диҳед, бе он ки ба талофии он умедвор шавед; ва мукофоти шумо бузург хоҳад буд, ва писарони Ҳаққи Таоло хоҳед буд; зеро ки Ӯ ба носипосон ва бадон меҳрубон аст.

³⁶ Пас, раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст.

4. Ба муқобили маҳкум кардани дигарон.

³⁷ Доварӣ накумед, ва ба доварӣ дучор нахоҳед шуд; маҳкум накумед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед ва бахшида хоҳед шуд;

³⁸ Бидиҳед, ва ба шумо дода хоҳад шуд; ба андозаи хуби чунбонидаю фишурдашуда ва лабрез ба домани шумо хоҳанд рехт; зеро ба кадом андоза, ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда хоҳад шуд».

³⁹ Ва масале низ ба онҳо гуфт: «Оё метавонад кӯре ба кӯри дигар роҳнамоӣ кунад? Оё ҳар ду дар чоҳ намеафтанд?»

⁴⁰ Шогирд аз муаллими худ авло нест; аммо, пас аз такмил ёфтани ҳам, ҳар кас чун муаллимаш хоҳад буд.

⁴¹ Чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале ҷӯберо дар чашми худ дарнамеёбӣ?

⁴² Ё чӣ тавр метавонӣ ба бародари худ гӯӣ: „Эй бародар! Иҷозат деҳ хасро аз чашми ту дур кунам“, дар сурате ки ҷӯбро дар чашми худ намебинӣ? Эй риёкор! Аввал ҷӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ.

5. Дар бораи ба ҷо овардани иродаи Худо.

⁴³ Дарахти хубе нест, ки меваи бад меоварда бошад; ва дарахти баде нест, ки меваи хуб меоварда бошад.

⁴⁴ Зеро ки ҳар дарахт аз мевааш шинохта мешавад; чунки аз буттаи олуҷа анҷир намегиранд, ва аз мушхор ангур намечинанд.

⁴⁵ Шаҳси нек аз ганҷинаи неки дилаш чизи нек берун меоварад, ва шаҳси бад аз ганҷинаи бади дилаш чизи бад берун меоварад; зеро ки даҳони вай аз пурии дил сухан мегӯяд.

6. Масал дар бораи хонае ки бар санг бино шудааст.

⁴⁶ Чаро Маро „Худовандо! Худовандо!“ мегӯед, вале он чиро ки Ман мегӯям, ба ҷо намеоваред?

⁴⁷ Ҳар кӣ назди Ман биёяд ва суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ба шумо мефаҳмонам, ки вай ба кӣ монанд аст:

⁴⁸ Вай ба касе монанд аст, ки хонае месохт, ва заминро чуқур канда, таҳкурси бар санг гузошт, ва ҳангоме ки сел омада, оби наҳр он ҳонаро зер кард, онро аз ҷояш чунбонда натавонист, чунки бар санг бино шуда буд.

⁴⁹ Лекин ҳар кӣ бишнавад ва ба ҷо наоварад, ба касе монанд аст, ки хонаашро бар рӯи хок бе таҳкурси бино кард, ва ҳангоме ки оби наҳр онро зер кард, дарҳол фурӯ рафт, ва харобии он хона бузург буд».

БОБИ ҲАФТУМ

Шифо ёфтани ғуломи мирисад.

7 Вақте ки Ӯ ҳамаи суханони Худро ба самъи мардум расонда тамом кард, ба Кафарнаҳум ворид шуд.

² Ғуломи як мирисад, ки барояш азиз буд, касал шуда, ба ҳолати назъ расида буд.

³ Вай овозаи Исоро шунида, пирони яҳудиҳо назди Ӯ фиристод, то аз Ӯ илтимос кунанд, ки омада ғуломи вайро шифо диҳад.

⁴ Ва онҳо назди Исо омаданд, ва аз Ӯ бисъёр илтимос карда, гуфтанд: «Вай сазовори он аст, ки ин корро барояш бикунӣ,

⁵ Зеро ки вай қавми моро дӯст медорад ва барои мо куништ иморат кард».

⁶ Исо бо онҳо рафт. Ва ҳангоме ки ба наздиқиҳои хона расид, мирисад дӯстонашро назди Ӯ фиристод, то ки ба Ӯ гуянд: «Оғо! Ташвиш нақаш, зеро ман лоиқи он нестам, ки Ту зери сақфи ман биёӣ;

⁷ Ба ин сабаб худамро низ лоиқ надонистам, ки назди Ту биёям; балки сухане бигӯ, ва ғуломи ман шифо хоҳад ёфт;

⁸ Зеро ки ман ҳам як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ сарбозонро дорам; ба яке мегӯям: „Бирав“, меравад; ба дигаре мегӯям: „Биё“, меояд; ва ба ғуломи худ мегӯям: „Фалон корро бикун“, мекунад».

⁹ Со ин суханонро шунида, дар тааҷҷуб монд, ва ба мардуме ки аз ақиби Ӯ мерафтанд, рӯ гардонда, гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки Ман дар Исроил ҳам чунин имоне наёфтаам».

¹⁰ Ва фиристодагон ба хона баргашта, он ғуломи беморро тандуруст ёфтанд.

Исо писари бевазанро дар Ноин зинда мекунад.

¹¹ Баъд аз он Ӯ ба шаҳре рафт, ки Ноин ном дорад; ва бисъёре аз шогирдонаш ва шумораи зиёди мардум ҳамроҳи Ӯ мерафтанд.

¹² Вақте ки Ӯ ба дарвозаи шаҳр наздик шуд, мурдаеро мебароварданд, ки писари ягонаи бевазани буд; ва мардуми бисъёре аз аҳли шаҳр бо вай равона буданд.

¹³ Ва Худованд вайро дида, дилаш ба вай сӯхт ва ба вай гуфт: «Гирья накун».

¹⁴ Ва наздик омада, тобутро ламс намуд; тобутбардорон бозистоданд; ва Ӯ гуфт: «Эй ҷавон! Ба ту мегӯям, бархез».

¹⁵ Мурда сар бардошта, нишаст ва ба суҳан даромад; ва Ӯ вайро ба модараш супурд.

¹⁶ Ва ҳамаро тарсу ҳарос фаро гирифт, ва Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд: «Пайғамбари бузурге дар миёни мо пайдо шудааст, ва Худо қавми Худро тафаққуд намудааст».

¹⁷ Ин ақида дар бораи Ӯ дар тамоми Яҳудо ва дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

¹⁸ Ва шогирдони Яҳъёе ҳамаи инро ба ӯ хабар доданд.

Саволи Таъмиддиҳанда ва ҷавоби Исо.

¹⁹ Ва Яҳъёе ду нафарро аз шогирдони худ даъват намуда, назди Исо фиристод, то ки бипурсанд: «Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?»

²⁰ Онҳо назди Ӯ омада, гуфтанд: «Яҳъёе Таъмиддиҳанда моро назди Ту фиристод, то ки бипурсем: „Оё Ту Ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?“»

²¹ Дар ҳамон вақт Ӯ бисъёр касонро аз касалиҳо ва дардҳо ва аз арвоҳи палид шифо дода ва кӯрони бисъёрро биной бахшида буд.

²² Ва Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чи дидед ва шунидед, ба Яҳъёе бигӯед: кӯрҳо мебинанд, шалҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳъё мешаванд, ба мискинон башорат дода мешавад;

²³ Ва хушо касе ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад».

Шаҳодати Исо дар бораи Яҳъёе.

²⁴ Ва ҳангоме ки фиристодагони Яҳъёе баромада рафтанд, ба ҳама дар бораи Яҳъёе ба суҳан оғоз кард: «Барои дидани чӣ чиз ба биёбон рафта будед? Оё барои дидани қамише ки аз бод меларзад?

²⁵ Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани марде ки сару либоси нарм дар бар дорад? Аммо онҳое ки сару либоси зебо дар бардоранд ва бо айшу нӯш зиндагӣ мекунанд, дар қасрҳои подшоҳонанд.

²⁶ Пас барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як набӣ? Оре, ба шумо мегӯям, ки вай аз набӣ ҳам бузургтар аст.

²⁷ Вай ҳамон аст, ки дар бораи вай навишта шудааст:

„Инак, Ман косиди Худро пешопеши Ту мефиристам,

то роҳи Туро пеши Ту муҳайё кунад“.

²⁸ Зеро ки ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, ҳеҷ як набие бузургтар аз Яҳъёеи Таъмиддиҳанда нест; лекин он ки дар Малакути Худо хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст».

²⁹ Вақте ки тамоми мардум ва боҷгироне ки бо таъмиди Яҳъёе таъмид гирифта буданд, шуниданд, Худоро ҳамду сано хонданд.

Исо беақлии беимониро фош мекунад.

³⁰ Аммо фарисиён ва шариатдонон иродаи Худоро дар ҳаққи худашон рад карданд, зеро аз вай таъмид нагирифтанд.

³¹ Ва Худованд гуфт: «Пас одамони ин наслро ба кӣ монанд кунам? Ва онҳо ба кӣ монандӣ доранд?

³² Онҳо ба кӯдаконе монандӣ доранд, ки дар кӯча нишаста ва якдигарро ҷеғ зада, мегӯянд: „Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем, нагиристе“.

³³ Зеро ки Яҳъёеи Таъмиддиҳанда омад, ки на нон мехӯрад ва на шароб менӯшад; ва шумо мегӯед: „Вай дев дорад“.

³⁴ Писари Одам омад, ки мехӯрад ва менӯшад, ва шумо мегӯед: „Инак марди пурхӯр ва майгусор, ки дӯсти боҷгирон ва гуноҳкорон аст“.

³⁵ Ва ҳикмат аз тарафи ҳамаи фарзандони он тасдиқ карда шуд».

Зани гуноҳкор, ки гуноҳаш афв шуда буд, ба нишонаи миннатдорӣ Исоро бо рағани атрафшон тадҳин мекунад.

³⁶ Яке аз фарисиён аз Ӯ хоҳиш кард, ки бо вай хӯрок хӯрад; ва Ӯ ба хонаи фарисӣ даромада, назди суфра нишаст.

³⁷ Ва инак, зане ки дар он шаҳр гуноҳкор буд, чун шунид, ки Ӯ дар хонаи фарисӣ назди суфра нишастааст, зарфи гачине бо рағани атрафшон овард;

³⁸ Ва аз қафо назди пойҳои Ӯ истода, гирьякунон пойҳои Ӯро бо ашки худ шуст ва бо мӯйҳои сари худ хушконид, ва пойҳои Ӯро бўсида, бо рағани атрафшон тадҳин кард.

³⁹ Фарисие ки Ӯро таклиф карда буд, чун инро дид, дар дили худ гуфт: «Агар Ӯ набӣ мебуд, медонист, ки вай кист ва чӣ гуна зан аст, ки Ӯро ламс мекунад, зеро ки вай гуноҳкор аст».

⁴⁰ Исо ба ӯ рӯ оварда гуфт: «Эй Шимъун! Ба ту чизе гуфтани ҳастам». Гуфт: «Бигӯй, эй Устод».

Масал дар бораи қарзхоҳ ва ду қарздор.

⁴¹ Исо гуфт: «Аз қарзхоҳе ду кас қарздор буданд: яке панҷсад динор ва дигаре панҷоҳ динор қарз дошт.

⁴² Азбаски барои адо кардан чизе надоштанд, ӯ ҳар ду ро бахшид. Бигӯ, ки кадоме аз онҳо ӯро бештар дӯст хоҳад дошт?»

⁴³ Шимъун дар ҷавоб гуфт: «Ба гумони ман, ҳамон касе ки ба вай ӯ бештар бахшидааст». Ба ӯ гуфт: «Дуруст фикр кардӣ».

⁴⁴ Ва ба тарафи зан рӯ гардонда, ба Шимъун гуфт: «Оё ин занро мебинӣ? Ман ба хонаи ту омадам, ва ту об барои пойҳоям надодӣ; аммо вай пойҳои Маро бо ашкаш шуста, бо мӯйҳои сараш хушконид.

⁴⁵ Ту Маро бӯса накардӣ; аммо вай, аз вақти омаданам ин ҷониб, бӯсидани пойҳои Маро бас намекунад.

⁴⁶ Ту сари Маро бо рағани зайтун тадҳин накардӣ; аммо вай пойҳои Маро бо рағани атрафшон тадҳин кард.

⁴⁷ Бинобар ин ба ту мегӯям: гуноҳҳои бисъери вай омурзида шудааст барои он ки вай муҳаббати бисъере зоҳир намуд; вале касе ки кам омурзида шуда бошад, муҳаббати кам зоҳир намудааст».

⁴⁸ Ва ӯ ба вай гуфт: «Гуноҳҳои омурзида шудааст».

⁴⁹ Онҳое ки бо ӯ назди суфра нишаста буданд, дар дили худ гуфтанд: «Ин кист, ки гуноҳҳоро низ меомурзад?»

⁵⁰ ӯ ба он зан гуфт: «Имонат туро наҷот дод; ба саломатӣ бирав».

БОБИ ҲАШТУМ**Исо дар Ҷалил мавъиза мекунад ва шифо медиҳад.**

8 Баъд аз ин ӯ дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, мавъиза мекард ва Малакути Худоро башорат меод, ва бо ӯ он дувоздаҳ буданд,

² Ва ҳамчунин баъзе заноне ки ӯ аз арвоҳи палид ва касалиҳо шифо дода буд: Марьям, ки Маҷдалия номида мешуд, ва аз вай ҳафт дев берун рафта буд,

³ Ва Юҳона, ҳамсари Кузо, ки девонбегии Хиродус буд, ва Сусан, ва бисъери дигарон, ки бо дороии худ ба ӯ хизмат мекарданд.

Масал дар бораи коранда.

⁴ Вақте ки мардуми бисъере ҷамъ шуданд, ва аз ҳамаи шаҳрҳо назди ӯ омадан гирифтанд, ӯ масале оварда, гуфт:

⁵ «Корандае барои коридани тухм берун рафт; ва чун тухм мепошид, қадаре дар канори роҳ афтод ва поймол шуд, ва мурғони ҳаво онро хӯрданд;

⁶ Қадаре бар санглоҳ афтод ва сабзида, хушк шуд, чунки рутубате набуд;

⁷ Қадаре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд;

⁸ Қадаре дар хоки нағз афтод ва сабзида, сад баробар бор овард». Инро гуфта, нидо кард: «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»

⁹ Ва шогирдонаш аз ӯ пурсиданд: «Маънои ин масал чист?»

¹⁰ Гуфт: «Ба шумо донишани асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба дигарон бо масалҳо сухан мегӯям, ба тавре ки онҳо нигоҳ мекунанд, вале намебинанд, ва гӯш медиҳанд, вале намефаҳманд.

¹¹ Инак маънои ин масал: тухм каломи Худост.

¹² Афтода дар канори роҳ касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, лекин баъд иблис омада, онро аз дили онҳо мерабояд, мабодо онҳо имон оварда, наҷот ёбанд;

¹³ Афтода бар санглоҳ касоне мебошанд, ки чун каломро бишнаванд, бо шодӣ қабул мекунанд, лекин реша надоранд, ва муддате имон доранд, ва дар вақти озмоиш ақиб мераванд;

¹⁴ Афтода дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, вале андешаҳо, сарват ва кайфу сафои зиндагӣ онҳоро пахш мекунад, ва онҳо самаре намеоваранд;

¹⁵ Ва афтода дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, дар дили нек ва пок нигоҳ медоранд ва бо сабр самар меоваранд.

Масал дар бораи шамъе ки даргиронда шудааст.

¹⁶ Ҳеҷ кас шамъро даргиронда, бо зарфе онро намеӯшад, ё зери кате намегузорад, балки бар шамъдон мемонад, то ҳар кӣ дарояд, рӯшноиро бубинад.

¹⁷ Зеро ҳеҷ чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеҷ чизи махфие набошад, ки маълум ва зоҳир нашавад.

¹⁸ Пас, эҳтиёт кунед, ки чӣ тавр мешунавед; зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ, ки гумон мекунад дошта бошад, гирифта шавад».

Хешовандони ҳақиқӣ бо Исо.

¹⁹ Ва модар ва бародаронаш назди ӯ омаданд, вале ба сабаби бисъери мардум ба ӯ наздик шуда натавонистанд.

²⁰ Ва ба ӯ хабар дода, гуфтанд: «Модарат ва бародаронат дар берун истодаанд, ва мехоҳанд Туро бубинанд».

²¹ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Модарам ва бародаронам он касонанд, ки каломи Худоро мешунаванд ва ба ҷо меоваранд».

Исо мавҷҳоро ором мекунад.

²² Рӯзе ӯ бо шогирдони худ ба қайқ савор шуд ва ба онҳо гуфт: «Ба он канори кӯл мегузарем». Ва қайқро ронданд.

²³ Дар аснои роҳ Ӯро хоб рабуд. Ва ногоҳ тундбоди шадиде бар кӯл бархост, ва қайқи онҳо аз об пур мешуд, ва онҳо дар хатар буданд.

²⁴ Ва пеш омада, Ӯро бедор карданд ва гуфтанд: «Устод! Устод! Ҳалок мешавем». Ӯ бархоста, бод ва ғалаёни обро манъ кард, ва онҳо қатъ гардиданд, ва оромӣ барқарор шуд.

²⁵ Ба онҳо гуфт: «Имони шумо кучост?» Онҳо бо тарсу ҳарос ва тааҷҷуб ба яқдигар гуфтанд: «Ин кист, ки ба бодҳо ва об низ амр мефармояд, ва онҳо ба Ӯ итоат мекунанд?»

Исо дар сарзамини ҷадариён.

²⁶ Ва онҳо ба сарзамини ҷадариён, ки дар рӯ ба рӯи Ҷалил аст, расиданд.

²⁷ Вақте ки Ӯ ба соҳил баромад, марде аз аҳли он шаҳр ба Ӯ рӯ ба рӯ шуд, ки гирифтори девҳо буд, дер вақт боз либосе намепӯшид, ва на дар хона, балки дар миёни қабрҳо зиндагӣ мекард.

²⁸ Ҳамин ки Исоро дид, фаръёд зада, пеши Ӯ афтод ва бо овози баланд гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Аз Ту илтимос мекунам, ки маро азоб надихӣ!»

²⁹ Зеро Ӯ ба рӯҳи палид амр фармуда буд, ки аз ин мард берун равад; чунки вай мударри дуру дарозе ӯро азоб меод, ба тавре ки ӯро бо завлона ва занҷирҳо баста, нигоҳ меоданд, лекин ӯ он бандҳоро пора мекард, ва дев ӯро ба биёбонҳо меронд.

³⁰ Исо аз вай пурсид: «Номи ту чист?» Гуфт: «Легион», чунки девҳои бисёр ба дарунаш даромада буданд.

³¹ Ва онҳо аз Ӯ илтимос карданд, ки онҳоро амр фармуда ба ҳовия нафиристад.

³² Дар ҳамон ҷо галаи бузурги хукҳо дар болои кӯҳ мечарид; ва девҳо илтимос карданд, ки иҷозат диҳад ба даруни хукҳо дароянд. Ӯ ба онҳо иҷозат дод.

³³ Ва девҳо аз он мард берун шуда, ба хукҳо даромаданд; ва он гала аз баландӣ якбора ба кӯл ҷафт, ва фарқ шуд.

³⁴ Хукбонон ин воқеаро дида, давида рафтанду дар шаҳр ва дар деҳот нақл карданд.

³⁵ Мардум барои дидани воқеа берун рафтанд, ва назди Исо омада, он мардро, ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, диданд, ки либос дар тан ва ақлаш солим пеши пойҳои Исо нишастааст; ва ҳаросон шуданд.

³⁶ Ва касоне ки воқеаро дида буданд, ба онҳо нақл карданд, ки он девона чӣ гуна шифо ёфт.

³⁷ Ва тамоми мардуми сарзамини ҷадариён аз Ӯ илтимос карданд, ки аз пеши онҳо баромада равад, чунки тарсу ҳароси азиме онҳоро фаро гирифта буд. Ва Ӯ ба қайқ савор шуда, баргашт.

³⁸ Он марде ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, аз Ӯ илтимос кард, ки бо Ӯ бошад. Лекин Ӯ вайро ба хонааш фиристода, гуфт:

³⁹ «Ба ҳонаи худ баргард ва он чиро, ки Худо ба ту кардааст, нақл намо». Вай равона шуда, он чиро, ки Исо ба вай карда буд, дар тамоми шаҳр мавъиза намуд.

Шифо ёфтани зан. Эҳъи духтари Ёир.

⁴⁰ Вақте ки Исо баргашт, мардум Ӯро пазирой карданд, чунки ҳама мунтазири Ӯ буданд.

⁴¹ Ва инак, марде ки Ёир ном дошт ва сардори куништ буд, омада, пеши пойҳои Исо афтод ва аз Ӯ илтимос кард, ки ба ҳонаи вай биёяд.

⁴² Чунки духтари ягонаи вай, ки тақрибан дувоздаҳсола буд, ба ҳолати назъ расида буд. Вақте ки Ӯ ба он ҷо мерафт, мардуми бисёр аз ҳар тараф Ӯро фишор меоданд.

⁴³ Ва зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буда, тамоми дороии худро ба табибон сарф карда буд, лекин ҳеч яке вайро шифо дода натавониста буд, —

⁴⁴ Аз қафо наздик шуда, домани Ӯро ламс намуд, ва дарҳол хунравии вай қатъ шуд.

⁴⁵ Ва Исо гуфт: «Кист, ки Маро ламс кард?» Вақте ки ҳама инкор карданд, Петрус ва онҳое ки бо Ӯ буданд, гуфтанд: «Эй Устод, мардум Туро иҳота намуда, аз ҳар тараф фишор медиҳанд, — ва Ту мегӯӣ: „Кист, ки Маро ламс кард?“»

⁴⁶ Аммо Исо гуфт: «Касе Маро ламс кардааст; зеро Ман ҳис кардам, ки қуввате аз Ман берун рафт».

⁴⁷ Он зан чун дид, ки натавонист пинҳон монад, тарсонун ларзон омада, пеши Ӯ афтод ва дар хузури тамоми мардум гуфт, ки аз чӣ сабаб Ӯро ламс намуд, ва чӣ гуна дарҳол шифо ёфт.

⁴⁸ Ба вай гуфт: «Духтарам! Имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав».

⁴⁹ Ӯ ҳанӯз сухан мегуфт, ки касе аз ҳонаи сардори куништ омада, гуфт: «Духтарат мурд; Устродро дигар ташвиш надех».

⁵⁰ Аммо Исо инро шунида, ба вай гуфт: «Натарс, фақат имон овар, ва ӯ наҷот хоҳад ёфт».

⁵¹ Ва ҳангоме ки ба хона расид, ҷуз Петрус, Юҳанно ва Яъқуб, ва падару модари духтар, ҳеч касро даромадан намонд.

⁵² Ҳама барои вай гирья ва навҳа мекарданд. Вале Ӯ гуфт: «Гирья накунад; вай намурдааст, балки хуфтааст».

⁵³ Бар Ӯ хандиданд, зеро медонистанд, ки вай мурдааст.

⁵⁴ Аммо Ӯ ҳамаро берун карда ва дасти вайро гирифта, нидо кард: «Эй духтар! Бархез».

⁵⁵ Ва рӯҳи вай баргашт; вай дарҳол бархост; ва Ӯ фармуд, ки ба вай хӯроке диҳанд.

⁵⁶ Падару модари вай дар ҳайрат монданд. Ва Ӯ ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба ҳеч кас нақл накунанд.

БОБИ НҲҲУМ

Исо дувоздаҳ шогирдонро мефиристад,

то ки башорат диҳанд.

9 Он дувоздаҳро даъват намуда, бар ҳамаи девҳо, ва барои шифо додани касалиҳо ба онҳо кувват ва қудрат бахшид,

² Ва онҳоро фиристонд, то ки Малакути Худоро мавъиза намоянд ва беморонро шифо диҳанд.

³ Ба онҳо гуфт: «Барои роҳ ҳеҷ чизе нагиред: на асое, на тӯрбае, на ноне, на пуле; ва набояд ду пероҳан дошта бошед;

⁴ Ва ба ҳар ҳона, ки даромадед, дар он ҷо бимонед ва аз он ҷо боз ба роҳ дароед;

⁵ Ва агар дар ягон ҷо шуморо қабул накунад, вақте ки аз он шаҳр берун меравед, ғубори пойҳои худро биафшонед, то ки шаҳодате бар онҳо гардад».

⁶ Онҳо рафтанд ва деҳ ба деҳ гашта, дар ҳама ҷо башорат медоданд ва шифо мебахшиданд.

Беқарории Ҳиродус аз боиси Исо.

⁷ Вақте ки тетрарҳ Ҳиродус овозаи тамоми амалиёти Ӯро шунавид, дар ҳайрат афтод: зеро баъзе касон мегуфтанд, ки Яҳъё аз мурдагон эҳъё шудааст;

⁸ Дигарон мегуфтанд, ки Ильёс зоҳир гардидааст; вале баъзеи дигарон мегуфтанд, ки яке аз анбиёи қадим эҳъё шудааст.

⁹ Ва Ҳиродус гуфт: «Ман сари Яҳъёро аз танаш ҷудо кардаам; пас, Ин кист, ки дар бораи Ӯ чунин гапҳоро мешунавам?» Ва меҳост Ӯро бубинад.

Ҳаввориён бармегарданд.

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

¹⁰ Ҳаввориён баргашта, корҳои худро ба Ӯ нақл карданд; ва Ӯ онҳоро алоҳида ҳамроҳи Худ гирифта, ба ҷои хилвате рафт, ки дар қарибии Байт-Сайдо ном шаҳре буд.

¹¹ Аммо мардум ҳабардор шуда, аз ақиби Ӯ рафтанд; ва Ӯ онҳоро пазирой карда, бо онҳо дар бораи Малакути Худо сӯҳбат кард ва касонро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.

¹² Бегоҳирӯзӣ наздик буд. Он дувоздаҳ назди Ӯ омада, гуфтанд: «Мардумро ҷавоб деҳ, то ки ба қасаба ва деҳоти атроф рафта, манзил ва хӯрок барои худ пайдо кунанд, чунки ин ҷои мо як ҷои хилват аст».

¹³ Ба онҳо гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Гуфтанд: «Мо фақат панҷ нон ва ду моҳи дорем; оё рафта, барои тамоми ин мардум хӯроке бихарем?»

¹⁴ Зеро ки онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буданд. Лекин Ӯ ба шогирдонии Худ гуфт: «Онҳоро даста-даста панҷоҳнафарӣ шинонед».

¹⁵ Ва чунин карданд, ва ҳамаро шинонданд.

¹⁶ Ва Ӯ панҷ нон ва ду моҳиро гирифта ва ба осмон нигариста, онҳоро баракат дод ва пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши мардум гузоранд.

¹⁷ Ҳама хӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд.

Мардум ва шогирдон Исоро кӣ мегӯянд.

¹⁸ Боре, вақте ки Ӯ дар ҷои хилвате дуо мегуфт, ва шогирдонаш бо Ӯ буданд, Ӯ аз онҳо пурсид: «Мардум Маро кӣ мегӯянд?»

¹⁹ Дар ҷавоб гуфтанд: «Баъзе мегӯянд, ки Яҳъёи Таъмиддиҳандай; баъзе мегӯянд, ки Ильёсӣ; ва баъзе мегӯянд, ки яке аз анбиёи қадим эҳъё шудааст».

²⁰ Аз онҳо пурсид: «Шумо Маро кӣ мегӯед?» Петрус дар ҷавоб гуфт: «Масеҳи Худо».

²¹ Ва Ӯ ба онҳо фармони қатъӣ дод, ки инро ба касе нагӯянд;

Исо дар бораи мамоти Худ ва эҳъёи Худ сухан меронад.

²² Ва гуфт, ки Писари Одам бояд бисъёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, саркоҳинон ва китобдонон рад карда ва кушта шавад, ва дар рӯзи сеюм эҳъё шавад.

Исоро чӣ гуна пайравӣ бояд кард?

²³ Ва ба ҳама гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд хештанро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд;

²⁴ Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро мераҳонад;

²⁵ Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар вай тамоми дунёро ба даст оварад, лекин худро талаф кунад, ё ки ба худ зиён расонад?

²⁶ Зеро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам, ҳангоме ки дар ҷалоли Худ ва дар ҷалоли Падар ва фариштагони муқаддас меояд, аз вай шарм хоҳад кард;

Дигаргун шудани Худованд.

²⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъзе, ки дар ин ҷо истодаанд, то Малакути Худоро набинанд, зоиқаи маргро нахоҳанд чашид».

²⁸ Баъд аз ин гапҳо тақрибан ҳашт рӯз гузашта буд, ки Петрус, Юҳанно ва Яъқубро бо Худ гирифта, ба кӯҳе барои дуо гуфтан баромад.

²⁹ Ва ҳангоме ки дуо мегуфт, чеҳраи Ӯ дигаргун шуд, ва либосаш сафеди дурахшон гардид.

³⁰ Ва инак, ду мард бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд, ки Мусо ва Ильёс буданд:

³¹ Онҳо дар ҷалоле зоҳир гардида, дар бораи оқибати Ў, ки бояд дар Ерусалим ба амал ояд, сухан меронданд.

³² Аммо Петрус ва онҳоеро ки бо Ў буданд, хоб рабуда буд; ва ҳангоме ки бедор шуданд, ҷалоли Ўро, ва он ду мардро, ки бо Ў истода буданд, диданд.

³³ Вақте ки Мусо ва Ильёс аз пеши Ў мерафтанд, Петрус ба Исо гуфт: «Эй Устод! Дар ин ҷо будани мо некӯст; пас се чодар месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Ильёс», — ва намедонист, чӣ мегӯяд.

³⁴ Ҳанӯз вай ин суханро мегуфт, абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт; ва чун дохили абр шуданд, ба ҳарос афтоданд.

³⁵ Ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари Маҳбуи Ман; ўро бишнавед».

³⁶ Ва овоз баромадан замон, Исо танҳо монд. Ва онҳо лаб фуру бастанд ва аз он чи дида буданд, ба ҳеч кас дар он айём гап назаданд.

Шифо ёфтани девона.

³⁷ Рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз кӯҳ фууромаданд, мардуми бисьёре Ўро пешвоз гирифтанд.

³⁸ Ва инак марде аз байни мардум фаръёд зада, гуфт: «Эй Устод! Аз Ту илтимос мекунам, ки ба писари ман як назар андозӣ, чунки вай фарзанди ягонаи ман аст:

³⁹ Рӯхе ўро мегирад, ва ў ногаҳон наъра мезанад, ва саҳт печуб мехӯрад, ба тавре ки кафк аз даҳонаш мебарояд; ва ўро тамоман беҳолу бемадор карда, базӯр аз ў даст мекашад;

⁴⁰ Аз шогирдони Ту илтимос кардам, ки онро берун кунанд, лекин натавонистанд».

⁴¹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимон ва качрафтор, то ба кай бо шумо бошам ва шуморо тоқат кунам? Писаратро ин ҷо биёр».

⁴² Вақте ки вай наздик меомад, дев вайро ба замин ғалтонида, саҳт печуб дод; аммо Исо рӯҳи палидро мазаммат намуд, ва писарро шифо дода, ба падари вай супурд.

⁴³ Ва ҳама аз бузургии Худо дар ҳайрат монданд. Ва ҳангоме ки ҳама аз ҳамаи кардаҳои Исо тааҷҷуб менамуданд, Ў ба шогирдони Худ гуфт:

Исо бори дуум дар бораи мамоти Худ сухан меронад.

⁴⁴ «Ин суханонро дар гӯши худ ҷо кунед: Писари Одам ба дасти одамон таслим карда хоҳад шуд».

⁴⁵ Лекин онҳо ин суханро нафаҳмиданд, ва он аз онҳо пӯшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданд; ва тарсиданд, ки дар бораи ин сухан аз Ў бипурсанд.

Ба муқобили иззатталабии шогирдон.

⁴⁶ Ва ба майнаи онҳо фикре омад, ки кадоме аз онҳо бузурттар аст.

⁴⁷ Исо андешаи дили онҳоро даръёфта, кӯдакero гирифтуну пеши Худ ба по гузошт

⁴⁸ Ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ ин кӯдакро ба исми Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад; зеро ҳар кӣ дар байни шумо аз ҳама хурдтар аст, вай бузург хоҳад буд».

Рашки сохтаи шогирдон.

⁴⁹ Дар айни ҳол Юҳанно гуфт: «Эй Устод! Мо касеро дидем, ки ба исми Ту девҳоро берун мекард, ва ўро манъ кардем, чунки ў ҳамроҳи мо намегардад».

⁵⁰ Исо ба вай гуфт: «Манъ накунад, зеро ҳар кӣ зидди шумо нест, вай тарафдори шумост».

Сомариён Исоро пазирой намекунанд.

⁵¹ Ва чун айёми сууди Ў наздик мешуд, Ў азми сафари Ерусалим кард;

⁵² Ва қосидонро пешопеши Худ фиристод; ва онҳо рафта, вориди як қаса баи сомариён шуданд, то ки барои Ў тадорук кунанд:

⁵³ Аммо Ўро пазирой накарданд, зеро ки Ў рӯй ба ҷониби Ерусалим ниҳода буд.

⁵⁴ Шогирдони Ў Яъқуб ва Юҳанно инро дида, гуфтанд: «Худовандо! Оё мехоҳӣ бигӯем, ки оташе аз осмон омада, онҳоро маҳв намояд, чунон ки Ильёс низ карда буд?»

⁵⁵ Аммо Ў рӯ гардонда, онҳоро манъ кард ва гуфт: «Намедонед, ки шумо ба кадом рӯҳ мансуб ҳастед;

⁵⁶ Зеро ки Писари Одам на барои нобуд кардани ҷонҳои одамон, балки барои наҷот додани онҳо омадааст». Ва ба қасабаи дигаре рафтанд.

Қиддияти пайравӣ кардан ба Исо.

⁵⁷ Ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ буданд, шахсе ба Ў гуфт: «Худовандо! Ҳар ҷо равӣ, Туро пайравӣ хоҳам кард».

⁵⁸ Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон лона ва мурғони ҳаво ошъёна доранд; лекин Писари Одам ҷое надорад, ки сар ниҳад».

⁵⁹ Ба дигаре гуфт: «Маро пайравӣ кун». Вай гуфт: «Худовандо! Ба ман иҷозат деҳ, ки рафта, аввал падари худро дафн кунам».

⁶⁰ Лекин Исо ба вай гуфт: «Бигзор, ки мурдагон мурдагони худро дафн кунанд; аммо ту рафта, аз Малакути Худо башорат деҳ».

⁶¹ Боз шаҳси дигаре гуфт: «Худовандо! Туро пайравӣ хоҳам кард, лекин аввал ба ман иҷозат деҳ, ки бо аҳли хонаи худ хайрухуш кунам».

⁶² Лекин Исо ба вай гуфт: «Касе ки дасташро болои амоч монда бошад ва ба ақиб нигоҳ кунад, ба Малакути Худо лоиқ нест».

БОБИ ДАҲУМ

Исо ҳафтод шогирдонро мефиристад, то ки башорат диҳанд.

Нубувват дар бораи кори миссионерӣ.

- 10** Баъд аз ин, Худованд боз ҳафтод нафари дигарро баргузид, ва онҳоро чуфт-чуфт пешопеши Худ ба ҳар шаҳр ва ҷое ки Худаш рафтани буд, фиристонд,
² Ва ба онҳо гуфт: «Дарав бисъёр аст, лекин коргарон кам; пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргар фиристонанд.
³ Биравед! Инак, шуморо монанди баррагон ба миёни гургон мефиристам.
⁴ Ҳеч ҳамъёне, тӯрбае ва чоруқе бо худ набаред, ва ба ҳеч кас дар роҳ салом нагӯед.
⁵ Ба ҳар хонае ки медароед, аввал гӯед: „Салом бар ин хона бод!“
⁶ Агар дар он ҷо писари осоиштагӣ бошад, саломи шумо бар вай қарор мегирад; вагар на, сӯи шумо бармегардад;
⁷ Дар ҳамон хона бимонед ва аз он чи доранд, бихӯред ва бинӯшед: зеро ки меҳнаткаш сазовори музди худ аст. Аз хона ба хона нагузаред.
⁸ Агар дар шаҳре ки меоед, шуморо қабул кунанд, аз он чи пеши шумо мемонанд, бихӯред;
⁹ Ва беморонеро, ки дар он ҷо ҳастанд, шифо диҳед, ва ба онҳо бигӯед: „Малакути Худо ба шумо наздик шудааст“.
¹⁰ Ва агар дар шаҳре ки меоед, шуморо қабул накунад, ба кӯчаҳои он баромада, гӯед:
¹¹ „Ҳатто ғубореро, ки аз шаҳри шумо бар мо нишастааст, бар шумо меафшонем; лекин бидонед, ки Малакути Худо ба шумо наздик шудааст“.
¹² Ба шумо мегӯям, ки ҳолати Садӯм дар он рӯз † аз ҳолати он шаҳр сабуктар хоҳад буд.

Исо бар шаҳрҳои доварӣ эълон мекунад.

- ¹³ Вой бар ҳоли ту, эй Кӯрозин! Вой бар ҳоли ту, эй Байт-Сайдо! Зеро, агар мӯъҷизоте ки дар шумо зоҳир шуд, дар Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуд, кайҳи палоспӯш ва хокистарнишини шуда, тавба мекарданд;
¹⁴ Лекин дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз ҳолати шумо сабуктар хоҳад буд.
¹⁵ Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтаӣ, ба дӯзаҳ сарнагун хоҳӣ шуд.
¹⁶ Ҳар кӣ шуморо шунавад, Маро мешунавад, ва ҳар кӣ шуморо рад кунад, Маро рад мекунад; ва ҳар кӣ Маро рад кунад, Фиристандаи Маро рад мекунад».

Баргаштани ҳафтод нафар.

- ¹⁷ Он ҳафтод бо шодмонӣ баргашта, гуфтанд: «Худовандо! Девҳо низ бо зикри исми Ту ба мо итоат мекунанд».
¹⁸ Ба онҳо гуфт: «Ман шайтонро мисли барқ аз осмон афтода дидам;
¹⁹ Инак, ба шумо кудрат медиҳам, ки морон ва каждумон ва тамоми қуввати душманро поймол кунед, ва ҳеч чиз ба шумо зарар нахоҳад расонд;
²⁰ Аммо аз он шод нашавед, ки арвоҳ ба шумо итоат мекунанд; балки аз он шод бошед, ки номҳои шумо дар осмон навишта шудааст».

Ҷалол додани Падар.

- ²¹ Дар ҳамон соат Исо аз Рӯҳулқудс ба вачд омада, гуфт: «Туро, эй Падар, эй Худованди осмон ва замин, ситоиш мекунам, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва оқилон пинҳон дошти ва ба кӯдакон ошкор кардӣ; оре, эй Падар! Зеро ки ҳусни тавачҷӯҳи Ту чунин буд».
²² Ва ба шогирдон рӯй оварда, гуфт: «Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст; ва ҳеч кас, ҷуз Падар, намедонад, ки Писар кист; ва ҳеч кас намедонад, ки Падар кист, ҷуз Писар ва касе ки Писар бихоҳад ба вай ошкор кунад».
²³ Ва алоҳида ба шогирдони Худ рӯ оварда, гуфт: «Хушо чашмоне ки он чиро, ки шумо дида истодаед, мебинад!
²⁴ Зеро ба шумо мегӯям, ки бисе анбиё ва подшоҳон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнавад, ва нашуниданд».

Шариатдон Исоро озмоиш мекунад.

- ²⁵ Ва инак, як шариатдон бархост ва Ёро озмуданӣ шуда, гуфт: «Эй Устод! Чӣ кунам, ки вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?»
²⁶ Ба вай гуфт: «Дар Таврот чӣ навишта шудааст? Ва ту чӣ тавр мехонӣ?»
²⁷ Дар ҷавоб гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор, ва ёри худро мисли худ дӯст бидор».
²⁸ Ба вай гуфт: «Дуруст ҷавоб додӣ; чунин бикун, ва хоҳӣ зист».
²⁹ Вале вай, ки меҳост худро сафед кунад, ба Исо гуфт: «Пас ёри ман кист?»

Масал дар бораи сомарии неқдил.

- ³⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Як мард, ки аз Ерусалим ба Ерихӯ мерафт, ба дасти дуздон афтод; онҳо либосашро кашиданд, уро маҷрӯҳ карданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд.
³¹ Тасодуфан коҳине аз он роҳ равона буд, ва уро дида, аз пешаш гузашта рафт.

† Дар он рӯз — рӯзи доварӣ дар назар дошта шудааст.

³² Ҳамчунин марде аз сибти Левӣ, ки дар он чо роҳгузар буд, наздик омада, ўро дид ва аз пешаш гузашта рафт.

³³ Аммо як шахси сомарӣ, ки аз он роҳ мегузашт, ба ў дучор шуда ва аҳволи ўро дида, дилаш сўхт

³⁴ Ва наздик омада, ба захмҳои ў равшан ва шароб рехту ҷароҳатбандӣ кард; ва ўро ба маркаби худ савор карда, ба корвонсарое овард ва ба ў ғамхорӣ намуд;

³⁵ Ва фардои он, пеш аз рафтаниш, ду динор бароварда, ба соҳиби корвонсарой дод ва ба вай гуфт: „Ба ин мард нигоҳубин бикун; ва агар аз ин зиёдтар харҷ кунӣ, ҳангоми баргаштанам ба ту хоҳам дод“.

³⁶ Пас, ба фикри ту, кадоме аз ин се нафар ёри он марде буд, ки ба дасти дуздон афтод?»

³⁷ Гуфт: «Ҳамон ки ба ў марҳамат кард». Исо ба вай гуфт: «Бирав, ва ту низ чунин бикун».

Хизматгузори Марто ва Марьям.

³⁸ Ва дар аснои роҳ Ў ворида қасабае шуд, ва зане ки Марто ном дошт, Ўро дар хонаи худ пазиروي намуд;

³⁹ Вай Марьям ном хоҳаре дошт, ки пеши пойҳои Исо нишаста, каломи Ўро гӯш мекард.

⁴⁰ Лекин Марто ба хизматгузори банд буд, ва наздик омада, гуфт: «Худовандо! Оё Туро парвое нест, ки хоҳарам маро вогузоштааст, ки танҳо хизмат кунам? Ба вай бигӯй, ки ба ман ёрдам диҳад».

⁴¹ Худованд дар ҷавоби вай гуфт: «Марто! Марто! Ту дар хусуси чизҳои бисёр ғамхорӣ ва давутоз мекуни,

⁴² Аммо фақат як чиз лозим аст. Марьям қисмати некӯро баргузидааст, ки он аз вай кашида гирифта намешавад».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Исо ба шогирдон дуо гуфтанро таълим медиҳад.

11 Рӯзе Ў дар ҷое дуо мегуфт, ва ҳангоме ки тамои кард, яке аз шогирдонаш ба Ў гуфт: «Худовандо! Дуо гуфтанро ба мо ёд деҳ, чунон ки Яҳъё низ ба шогирдонаш ёд додааст».

² Ба онҳо гуфт: «Вақте ки дуо мегӯед, чунин бигӯед:

„Эй Падари мо, ки дар осмонӣ!

Исми Ту муқаддас бод;

Малакути Ту биёяд;

иродаи Ту,

чунон ки дар осмон аст,

дар замин ҳам ба амал ояд;

³ Ризку рӯзии моро ҳар рӯз ба мо бидеҳ;

⁴ Ва гуноҳҳои моро биомурз,

зеро ки мо низ ба ҳар қарздори худ мебахшем;

ва моро ба озмоиш дучор накун,

балки моро аз иблис раҳой деҳ“».

Масал дар бораи дӯсти шилқин.

⁵ Ва ба онҳо гуфт: «Фаразан, яке аз шумо, ки дӯсте дошта бошад, нисфи шаб пеши ў омада, гӯяд: „Эй дӯст! Ба ман сето нон қарз деҳ,

⁶ Зеро ки як дӯстам аз роҳ назди ман даромадааст, ва ман чизе надорам, ки пешаш бимонам“;

⁷ Ва ў аз дарун дар ҷавоби вай гӯяд: „Маро ташвиш надох; дари хонаам баста, ва бачаҳоям бо ман дар чогаҳ хобидаанд; наметавонам бархоста, ба ту чизе диҳам“, —

⁸ Ба шумо мегӯям, ки ҳар чанд аз рӯи дӯстӣ бархоста ба вай надихад ҳам, лекин ба сабаби шилқинии вай бархоста, ҳар қадар, ки пурсад, ба вай хоҳад дод.

⁹ Ва Ман ба шумо мегӯям: биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; бичӯед, хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, он ба рӯятон кушода хоҳад шуд;

¹⁰ Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ бичӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он ба рӯяш кушода мешавад.

Масал дар бораи падари некдил.

¹¹ Ва кист аз шумо, ки падар бошад, ва писараш аз ў нон биталабад, ва санге ба вай бидихад? Ё моҳӣ биталабад, ва ў, ба ҷои моҳӣ, море ба вай бидихад?

¹² Ё, агар тухме биталабад, каждуме ба вай бидихад?

¹³ Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ додани инъомҳои некро медониста бошед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, чанд маротиба зиёдтар ба онҳое ки аз ў металабанд, Рӯҳулқудсро хоҳад дод».

Исоро айбдор намуда, мегӯянд, ки Ў девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекунад.

¹⁴ Боре Ў як девро, ки гунг буд, берун кард; ва ҳангоме ки дев берун шуд, гунг ба гап даромад, ва мардум дар ҳайрат монданд.

¹⁵ Лекин баъзе аз онҳо гуфтанд: «Ў девҳоро ба воситаи Баал-Забул, калони девҳо, берун мекунад».

¹⁶ Ва дигарон, озмудани шуда, аз Ў аломати осмонӣ талаб мекарданд.

¹⁷ Вале Ў фикру хаёли онҳоро даръёфта, ба онҳо гуфт: «Ҳар салтанате ки бар зидди худ аз ҳам чудо шавад, рӯ ба харобӣ меоварад, ва ҳар хонае ки аз ҳам чудо шавад, фурӯ меғалтад.

¹⁸ Ва агар шайтон низ аз ҳам чудо шавад, салтанати вай ҷи гуна устувор истода метавонад? Зеро шумо мегӯед, ки Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекунам.

¹⁹ Агар Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунад? Бинобар ин онҳо довари шумо хоҳанд шуд.

²⁰ Лекин агар Ман девҳоро бо ангушти Худо берун мекарда бошам, пас Малакути Худо ба шумо омада расидааст.

²¹ Вақте ки марди пурзӯр хонаи худро бо яроқ ниғаҳбонӣ мекунад, дороиҳои вай дар амон аст,

²² Вале вақте ки шахси аз вай пурзӯртар ба вай ҳучум карда, ғолиб мебарояд, он гоҳ тамоми яроқи вайро, ки ба он умед баста буд, кашида мегирад ва дороиҳои вайро ба тороҷ медиҳад.

²³ Ҳар кӣ бо Ман нест, ба Ман муқобил аст; ва ҳар кӣ бо Ман ҷамъ намекунад, вай пароканда мекунад.

Баргаштани рӯҳи палид.

²⁴ Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад ва, чун наёфт, мегӯяд: „Ба хонаи худ, ки аз он берун омадам, бармегардам“.

²⁵ Ва гашта омада, онро ҷорӯбзада ва ораста меёбад;

²⁶ Он гоҳ рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз худаш бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва дохил шуда, дар он ҷо зиндагӣ мекунад; ва анҷоми он шахс бадтар аз аввалаш мешавад».

Зан модари Исоро ҷалол медиҳад. Ҷавоби Исо.

²⁷ Ҳангоме ки Ӯ ин суханонро мегуфт, як зан аз байни мардум овозашро баланд карда, ба Ӯ гуфт: «Хушо шикаме ки Туро ҳамл кардааст, ва пистонҳое ки Туро шир додааст!»

²⁸ Лекин Ӯ гуфт: «Хушо онҳое ки каломи Худоро мешунаванд ва онро риоя мекунанд».

Мардум аломати осмонӣ металабанд.

²⁹ Вақте ки мардум бештар ҷамъ омадан гирифтанд, Ӯ ба сухан оғоз карда, гуфт: «Ин насл насли шарир аст; вай аломате металабад, ва ба вай, ҷуз аломати Юнуси набӣ, аломате дода нахоҳад шуд;

³⁰ Зеро, чунон ки Юнус аломате барои мардуми Нинве буд, ҳамчунин Писари Одам низ барои ин насл хоҳад буд.

³¹ Маликаи Ҷануб дар рӯзи доварӣ бо мардуми ин насл бархоста, онҳоро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз ақсои замин омад; ва инак, дар ин ҷо аз Сулаймон бузургтар аст.

³² Мардуми Нинве дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳанд кард, зеро ки онҳо аз мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, дар ин ҷо аз Юнус бузургтар аст.

Масал дар бораи шамъе ки даргиронда шудааст.

³³ Ҳеҷ кас шамъро даргиронда, дар ҷои ниҳоне ё дар зери зарфе намегузорад, балки бар шамъдон мегузорад, то онҳое ки ба хона медароянд, рӯшноиро бубинанд.

³⁴ Чароғи бадан чашм аст; пас, агар чашмат солим бошад, тамоми баданат низ равшан хоҳад буд; аммо агар он хира бошад, баданат низ торик хоҳад буд.

³⁵ Пас, ҳазар намо: мабодо нуре ки дар туст, зулмот бошад.

³⁶ Вале агар баданат комилан равшан буда, ҳеҷ як қисми торике надошта бошад, он тамоман нуронӣ хоҳад буд, ба монанди он ки чароғе бо дурахши худ туро мунаввар карда бошад».

Исо фарисиёнро маҳкум мекунад.

³⁷ Вақте ки Ӯ ин суханонро гуфт, як фарисӣ Ӯро ба хонаи худ ба ҳӯрок таклиф кард; Ӯ омада, назди суфра нишаст.

³⁸ Фарисӣ чун дид, ки Ӯ пеш аз ҳӯрок даст нашуст, мутааҷҷиб шуд.

³⁹ Лекин Худованд ба вай гуфт: «Ҳоло шумо, фарисиён, берунӣ пиёла ва табақро тоза мекунед, аммо даруни шумо аз дудӣ ва шарорат пур аст.

⁴⁰ Эй беақлон! Оё Ҳамон ки берунро офаридааст, дарунро низ наофаридааст?

⁴¹ Беҳтар аст, ки аз он чи доред, садақа диҳед: он гоҳ ҳама чиз барои шумо тоза хоҳад буд.

⁴² Аммо вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки аз наъно, садоб ва ҳар навъ сабзавот ушр медиҳед, вале ба адолат ва муҳаббати Худо беъътинӣ мекунед; мебоист онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед.

⁴³ Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён, ки дӯст медоред дар куништҳо болонишин бошед ва дар кӯчаю бозорҳо салому табрикҳо бишнавед.

⁴⁴ Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки шумо ба қабрҳои аз назар пинҳон монанд ҳастед, ки мардум дар болои онҳо роҳ мераванд ва инро намедонанд».

Исо шариатдононро маҳкум мекунад.

⁴⁵ Дар ҷавоб яке аз шариатдонон ба Ӯ гуфт: «Эй Устод! Бо ин суханонат моро низ таҳқир мекуни!».

⁴⁶ Аммо Ӯ гуфт: «Вой бар ҳоли шумо низ, эй шариатдонон, ки борҳои душворро бар души мардум мегузored, лекин худатон як ангуштро ҳам ба он борҳо намерасонед.

⁴⁷ Вой бар ҳоли шумо, ки мақбараҳои анбиёро бино мекунед, ва ҳол он ки падарони шумо онҳоро куштаанд;

⁴⁸ Бо ҳамин шумо шоҳид ва шарики аъмоли падарони худ мегардед, зеро ки онҳо анбиёро куштаанд, ва шумо мақбараҳошонро бино мекунед.

⁴⁹ Барои ҳамин ҳам ҳикмати Худо гуфтааст: „Ба наздашон анбиё ва ҳаввориёнро мефиристам, ва аз онҳо баъзеро хоҳанд кушт, ва баъзеро таъқиб хоҳанд кард“;

⁵⁰ То ки хуни тамоми анбиё, ки аз аввали офариниши ҷаҳон рехта шудааст, ба гардани ин насл гузошта шавад:

⁵¹ Аз хуни Ҳобил то хуни Закарьё, ки вай дар миёни қурбонгоҳ ва маъбад кушта шудааст. Оре, ба шумо мегӯям, ки он ба гардани ин насл гузошта хоҳад шуд.

⁵² Вой бар ҳоли шумо, эй шариатдонон, ки шумо калиди донишро гирифтаед: худатон надаромадед ва ба онҳое ки даромадан мехостанд, монёе шудед».

⁵³ Вақте ки Ё ин суханонро ба онҳо мегуфт, китобдонон ва фарисиён бошиддат Уро фишор дода, боз бисъёр чизҳоро аз Ё пурсидан гирифтанд,

⁵⁴ Ва мунтазир буданд, то ки аз забонаш чизе бишнаванду Уро айбдор кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Огоҳонидан аз риёкорию фарисиён. Тарғиби эътирофи ҷасуруна.

12 Дар ин миён, вақте ки ҳазорон одамон ҷамъ омаданд, ба тавре ки якдигарро фишор медоданд, Ё ба сухан оғоз намуда, аввал ба шогирдони Худо гуфт: «Аз хамиртуруши фарисиён, ки риёкорист, ҳазар кунед.

² Ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч чизи махфие нест, ки маълум нашавад.

³ Бинобар ин, он чи шумо дар торикӣ гуфтаед, дар рӯшноӣ шунида хоҳад шуд; ва он чи шумо дар хона ба гӯш гуфтаед, дар болои бомҳо зълон карда хоҳад шуд.

⁴ Ва Ман ба шумо, эй дӯстонам, мегӯям: аз кушандагони ҷисм, ки қодир нестанд баъд аз он ягон кори дигаре бикунанд, натарсед;

⁵ Лекин ба шумо нишон медиҳам, ки аз кӣ тарсидан лозим аст: аз Ё ҳаросон бошед, ки баъд аз куштан қодир аст ба дӯзаҳ андозад; оре, ба шумо мегӯям, ки аз Ё тарсед.

⁶ Оё панҷ гунҷишк ба ду фулус фурӯхта намешавад? Ва ягонтои онҳо аз назари Худо намеафтад.

⁷ Ва ҳатто ҳамаи мӯйҳои сари шумо шумурда шудааст. Пас, натарсед: шумо аз бисъёр гунҷишкон бартарӣ доред.

⁸ Ва Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Писари Одам низ вайро дар назди фариштагони Худо эътироф хоҳад кард;

⁹ Лекин ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, вай дар назди фариштагони Худо инкор карда хоҳад шуд.

¹⁰ Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, ба вай омурзида мешавад; лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс куфр гӯяд, ба вай омурзида нахоҳад шуд.

¹¹ Ҳар гоҳ шуморо ба куништҳо ва назди сардорон ва ҳокимон баранд, андеша накунад, ки чӣ гуна ё чӣ ҷавобе бояд бидиҳед ва ё чӣ сухане бояд бигӯед;

¹² Зеро ки дар он соат Рӯҳулқудс шуморо таълим хоҳад дод, ки чӣ бояд гуфт».

Огоҳонидан аз тамаъкорӣ.

¹³ Шахсе аз миёни мардум ба Ё гуфт: «Эй Устод! Ба бародарам бигӯй, ки меросро бо ман тақсим кунад».

¹⁴ Ба вай гуфт: «Эй одамизод, кӣ Маро бар шумо қозӣ ё ҳакам таъин кардааст?»

¹⁵ Ва ба онҳо гуфт: «Зинҳор, аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ки ҳаёти одам ба фаровонии дороии вай вобаста нест».

Масал дар бораи сарватдори беақл.

¹⁶ Ва масале ба онҳо гуфт: «Киштзори як марди сарватдор ҳосили фаровоне овард;

¹⁷ Ва дар дили худ андеша карда, гуфт: „Чӣ кунам, модоме ки барои анбор кардани ҳосилоти худ ҷоё надорам?“

¹⁸ Ва гуфт: „Чунин мекунам: анборҳои худро вайрон карда, калонтарашро бино мекунам, ва дар он ҷо тамоми ғалладона ва тамоми дороии худро ҷамъ меоварам.

¹⁹ Ва ба ҷони худ мегӯям: Эй ҷони ман! Дороии бисъёре барои чандин сол дорӣ: фароғат кун, бихӯр, бинӯш ва димоғҷоқӣ кун“.

²⁰ Вале Худо ба вай гуфт: „Эй нодон! Худи имшаб ҷонатро аз ту талаб мекунанд; пас, он чи захира кардӣ, насиби кӣ мешавад?“

²¹ Чунин аст ҳоли касе ки барои худ ганҷҳо ғун мекунад, вале пеши Худо сарвате надорад».

Ғамхорию сохта ва дуруст.

²² Ва Ё ба шогирдонаш гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҳаёти худ ғамхорӣ накунад, ки чӣ бихӯред, низ барои ҷисми худ, ки чӣ бипӯшад:

²³ Ҳаёт аз хӯрок ва ҷисм аз пӯшок муҳимтар аст.

²⁴ Ба зоғон нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд; на ганҷинае доранд, на анборе, ва Худо ба онҳо рӯзӣ мерасонад; пас шумо аз паррандагон чӣ қадар бештар арзанда ҳастед!

²⁵ Ва кист аз шумо, ки бо ғамхорию худ қоматашро як зироъ баланд карда тавонад?

²⁶ Пас, агар шумо аз ўҳдаи чунин кори, хурдтарин баромада натавонед, чаро ба дигараш ғамхорӣ мекунад?

²⁷ Ба савсанҳо назар кунед, ки чӣ гуна нашъунамо меёбанд: на меҳнат мекунанд ва на мересанд; лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми ҷалоли худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст.

²⁸ Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, чунин бипӯшонад, шуморо, эй сустимонҳо, чӣ қадар аз он бештар пӯшонда метавонад!

²⁹ Ва шумо дар ҷустуҷӯи он набошед, ки чӣ бихӯред ё чӣ бипӯшад, ва аз ғам осуда бошед,

³⁰ Чунки қавмҳои ҷаҳон дар чустучӯи ҳамаи ин чизҳо мебошанд; лекин Падари шумо медонад, ки шумо ба ин чизҳо эҳтиёҷ доред;

³¹ Балки Малакути Худоро биталабед, ва ҳамаи ин барои шумо илова хоҳад шуд.

³² Натарс, эй рамаи хурд! Зеро ки Падари шумо тавачҷӯҳ намудааст, ки Малакутро ба шумо ато кунад.

³³ Дороии худро бифрӯшед ва садақа диҳед. Барои худ ҳамёнҳои кӯҳнашаванда, ганҷи бепоён дар осмон муҳайё созед, ки дузд ба он наздик намешавад, ва қуя онро намезананд;

³⁴ Зеро ҳар ҷо, ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Дар бораи интизорӣ ба омадани Масеҳ.

³⁵ Камарҳотон баста ва чароғҳотон фурузон бошад;

³⁶ Ва худатон монанди касоне бошед, ки ба оғои худ интизорӣ доранд, то ки ҳангоми аз тӯи арӯсӣ омада дарро кӯфтаниш дарҳол барояш воз кунанд.

³⁷ Хушо ҳамон ғулумоне ки оғояшон, дар вақти омаданаш, онҳоро бедор меёбад; ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вай камари худро баста, онҳоро назди суфра хоҳад шинонд ва пеш омада, ба онҳо хизмат хоҳад кард.

³⁸ Ва агар дар поси дуюм † ва дар поси сеюми †† шаб омада, онҳоро чунин ёбад, хушо он ғулумон!

³⁹ Лекин ҳаминро шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дар кадом соат дузд меояд, бедор монда, намегузашт, ки ба хонааш нақб занад;

⁴⁰ Пас, шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд».

⁴¹ Петрус гуфт: «Худовандо! Оё ин масалро барои мо гуфти, ё барои ҳама?»

Масал дар бораи гумашта.

⁴² Худованд гуфт: «Кист он гумаштаи мӯътамад ва доно, ки оғояш вайро бар хизматгорони худ таъин карда бошад, то ки ба онҳо дар сари вақт хӯрок диҳад?»

⁴³ Хушо он ғулуме ки оғояш омада, вайро машғули ҳамин кор ёбад;

⁴⁴ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вайро бар тамоми дороии худ таъин хоҳад кард.

⁴⁵ Лекин агар он ғулум дар дили худ гӯяд, ки „оғои ман ба зудӣ намеояд“, ва ба задани ғулумону канизон ва ба хӯрдани нӯшидану маст шудан шурӯъ кунад,

⁴⁶ Оғои он ғулум дар рӯзе ки ӯ мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, хоҳад омад, ва ӯро ду пора карда, қисматашро ба хоинон баробар хоҳад кард.

⁴⁷ Ва он ғулум, ки иродаи оғои худро медонист, вале тайёр нашуд ва мувофиқи иродаи вай амал накард, шаттаи бисъёре хоҳад хӯрд;

⁴⁸ Аммо он ки намедонист ва қорҳои сазовори ҷазо кард, камтар шатта хоҳад хӯрд. Ба ҳар касе ки бисъёр ато шуда бошад, аз вай бисъёр талаб карда мешавад; ва ба ҳар касе ки амонати бисъёр супурда шуда бошад, аз вай бисъёртар талаб мекунад.

Исо ҷудоии одамонро пешгӯӣ мекунад.

⁴⁹ Ман омадаам, то ки оташе бар замин фуруд оварам, ва хеле иштиёқмандам, ки он ҳоло фурузон шавад!

⁵⁰ Маро таъмиде дар пеш аст, таъмиде ки бояд биёбам; ва чӣ қадар дар изтироб ҳастам, то даме ки ин ба амал ояд!

⁵¹ Оё шумо гумон мекунад, ки Ман омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам? Не, мегӯям ба шумо, балки барои он ки ҷудой биёрам;

⁵² Зеро ки минбаъд панҷ нафар дар як хона аз ҳам ҷудо хоҳанд буд: се аз ду, ва ду аз се;

⁵³ Падар аз писар ва писар аз падар, модар аз духтар ва духтар аз модар, модаршӯ аз келин ва келин аз модаршӯ ҷудо хоҳад буд».

Аломоти замони наҷоти ҷонро ба хотир меоварад.

⁵⁴ Ба мардум низ гуфт: «Вақте ки абри аз ғарб пайдошударо мебинед, дарҳол мегӯед: „Борон хоҳад борид“; ва чунин мешавад;

⁵⁵ Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ мевазад, мегӯед: „Гармо хоҳад омад“; ва меояд.

⁵⁶ Эй риёкорон! Киёфаи заминро осмонро шинохта метавонед, пас чӣ гуна ин замони шинохта наметавонед?

⁵⁷ Пас, чаро шумо аз пеши худ ҳукм намекунад, ки адолат чист?

⁵⁸ Вақте ки ту бо даъвогари худ назди сардорон меравӣ, дар аснои роҳ саъю кӯшиш намо, ки аз вай халос шавӣ, то ки вай туро назди қозӣ набарад, ва қозӣ туро ба мулозим насупорад, ва мулозим туро ба зиндон наандозад;

⁵⁹ Ба ту мегӯям, ки то фулуси охириро адо накуни, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Дар бораи тавба.

13 Дар ҳамин вақт баъзеҳо омада, ба Ё дар бораи ҷалилиёне нақл карданд, ки хуни онҳоро Пилотус бо қурбониҳои онҳо омехтааст.

² Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё гумон мекунад, ки ин ҷалилиён аз ҳамаи ҷалилиён зиёдтар гуноҳкор будаанд, ки чунин азоб кашидаанд?»

³ Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунад, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд хоҳед шуд.

⁴ Ва оё гумон мекунад, ки он ҳаждаҳ одам, ки бурҷи Шилӯаҳ ба болояшон афтада, онҳоро нобуд

† Поси дуюм — аз соати нӯҳи шаб то соати дувоздаҳ. †† Поси сеюм — аз соати дувоздаҳи шаб то соати се.

карда буд, аз ҳамаи сокинони Ерусалим зиёдтар айбдор буданд?

⁵ Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр нобуд хоҳед шуд».

Масал дар бораи дарахти анцири бемева.

⁶ Ва чунин масале гуфт: «Шахсе дар тоқзори худ дарахти анцире шинонда буд, ва омад, то ки меве аз он пайдо кунад, вале чизе наёфт.

⁷ Ва ба тоқдор гуфт: „Инак, се сол боз ман меоям, то ки аз ин дарахти анцир меве пайдо кунам, вале чизе намеёбам; онро бибур: барои чӣ заминро беҳуда банд кунад?“

⁸ Аммо вай дар ҷавоб гуфт: „Эй оғо! Имсол ҳам онро бимон, то ки гирдашро канда, нурӣ андозам:

⁹ Шояд, бор оварад; ва агар наоварад, соли оянда онро мебури“».

Исо дар рӯзи шанбе шифо медиҳад.

¹⁰ Дар яке аз куништҳо Ӯ рӯзи шанбе таълим медод;

¹¹ Ва инак, зане ҳаждаҳ сол боз гирифтори рӯҳи заъф буд: вай қадҳамида буд, ва қоматашро рост карда наметавонист.

¹² Исо чун вайро дид, вайро садо карда, гуфт: «Эй зан! Аз ранҷурии худ халос мешавӣ».

¹³ Ва дастҳои Худо бар вай гузошт; вай дарҳол қомат рост кард ва Худоро ҳамду сано хонд.

¹⁴ Сардори куништ чун дид, ки Исо дар рӯзи шанбе шифо дод, дарғазаб шуда, ба мардум гуфт: «Шаш рӯз ҳаст, ки дар онҳо кор бояд кард; дар ҳамон рӯзҳо омада, шифо ёбед, на ин ки дар рӯзи шанбе».

¹⁵ Худованд дар ҷавоби вай гуфт: «Эй риёкор! Оё ҳар яке аз шумо гов ё хари худро дар рӯзи шанбе аз охур воз карда, барои об додан намебарад?

¹⁶ Ва ин духтари Иброҳимро, ки шайтон ҳаждаҳ сол боз баста буд, оё дар рӯзи шанбе аз он бандҳояш халос кардан лозим набуд?»

¹⁷ Вақте ки Ӯ ин суханонро гуфт, ҳамаи муҳолифонаш дар хиҷолат монданд; ва тамоми мардум аз ҳамаи корҳои аҷоибӣ Ӯ шод буданд.

Масал дар бораи донаи хардал.

¹⁸ Ва Ӯ гуфт: «Малакути Худо ба чӣ монанд аст, ва онро ба чӣ монанд кунам?

¹⁹ Он мисли донаи хардалест, ки касе онро гирифта, дар боғи худ партофт: ва он нумӯ карда, дарахти калоне шуд, ва мурғони ҳаво дар шоҳаҳояш ошъёна сохтанд».

Масал дар бораи хамиртуруш.

²⁰ Боз гуфт: «Малакути Худоро ба чӣ монанд кунам?

²¹ Он монанди хамиртурушест, ки зане онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то ки тамоми хамир расид».

Ҷавоби Исо ба савол дар бораи он ки оё шумораи начотъёбандагон кам аст.

²² Ва Ӯ дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, таълим медод, дар ҳолате ки роҳи Ерусалимро пеш гирифта буд.

²³ Касе ба Ӯ савол дода, гуфт: «Худовандо! Наход ки шумораи начотъёбандагон кам аст?» Ба онҳо гуфт:

²⁴ «Саъю кӯшиш кунед, ки аз дари танг дохил шавед, зеро ба шумо мегӯям, ки бисёр касон ба дохил шудан қидду қаҳд хоҳанд кард, лекин нахоҳанд тавонист.

²⁵ Вақте ки Соҳиби хона бархоста, дарро бандад, шумо дар берун истода, дарро мекӯбед мегӯед: „Худовандо! Худовандо! Ба мо воз кун“. Вале Ӯ дар ҷавоби шумо хоҳад гуфт: „Шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед“.

²⁶ Он гоҳ хоҳед гуфт: „Мо пеши Ту хӯрдем ва нӯшидем, ва дар кӯчаҳои мо Ту таълим медодӣ“.

²⁷ Лекин Ӯ хоҳад гуфт: „Ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед; ҳама аз Ман дур шавед, эй бадкорон“.

²⁸ Дар он ҷо гирия ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд, чун Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ва тамоми анбиёро дар Малакути Худо бубинед, вале худатон бадар ронда шуда бошед.

²⁹ Ва аз шарқ ва ғарб ва шимол ва ҷануб омада, дар Малакути Худо хоҳанд нишаст.

³⁰ Ва инак, охириҳо ҳастанд, ки аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо ҳастанд, ки охириҳо хоҳанд шуд».

Нияти Ҷиродус, ки Исоро бикишад.

³¹ Дар ҳамон рӯз баъзе аз фарисиён омада, ба Ӯ гуфтанд: «Баро ва аз ин ҷо бирав, зеро ки Ҷиродус меҳоҳад Туро ба қатл расонад».

³² Ба онҳо гуфт: «Биравед ва ба он рӯбоҳ бигӯед: „Инак, имрӯз ва фардо девҳоро берун мекунам ва беморонро шифо медиҳам, ва дар рӯзи сеюм саранҷом хоҳам ёфт“;

³³ Лекин Маро лозим аст, ки имрӯз, фардо ва пасфардо роҳ равам, зеро мумкин нест, ки набӣ берун аз Ерусалим бимирад.

Шикоятӣ Исо дар бораи Ерусалим.

³⁴ Эй Ерусалим, Ерусалим, ки анбиёро мекушӣ ва онҳоро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро ҷамъ кунам, монанди мокиёне ки чӯҷаҳои худро зери болаш ҷамъ мекунад, ва шумо нахостед!

³⁵ Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад. Ба шумо мегӯям, ки Маро дигар нахоҳед дид, то даме ки бигӯед: „Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд!“»

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Исо дар рӯзи шанбе шифо медиҳад.

14 Як рӯзи шанбе Ӯ ба хонаи яке аз сардорони фарисиён барои хӯрок хӯрдан омад, ва онҳо Ӯро мушоҳида мекарданд:

² Ва инак, марде пеши Ӯ омад, ки гирифтори бемории истисқо † буд.

³ Исо ба шариатдонон ва фарисиён рӯ оварда, гуфт: «Оё дар рӯзи шанбе шифо додан ҷоиз аст ё не?»

⁴ Онҳо хомӯш монданд. Ва Ӯ он мардро ламс намуда, шифо бахшид ва фиристод.

⁵ Ва ба онҳо гуфт: «Кист аз шумо, ки хараш ё говаш ба даруни ҷоҳе афтода бошад, дарҳол онро дар рӯзи шанбе берун наоварад?»

⁶ Ба ин гап эроде гирифта натавонистанд.

Масал дар бораи онҳое ки дӯст медоранд дар базм пешгоҳнишин бошанд.

⁷ Чун Ӯ пайхас намуд, ки даъватшудагон барои нишастани худ пешгоҳро интихоб мекунанд, ба онҳо масале гуфт:

⁸ «Вақте ки касе туро ба тӯи арӯси даъват менамояд, дар пешгоҳ нанишин: мабодо дар миёни даъватшудагон шахси аз ту мӯҳтарамтаре бошад,

⁹ Ва он касе ки туро ва ӯро даъват намудааст, назди ту биёяду гӯяд: „Ҷои худро ба ӯ бидеҳ“; ва он гоҳ бо хиҷолат дар поини хона ҷой гирифтанд лозим мешавад.

¹⁰ Балки, агар туро даъват карда бошанд, омада, дар поини хона бинишин, то он касе ки туро даъват намудааст, назди ту биёяду гӯяд: „Эй дӯст! Болотар бинишин“; он гоҳ туро пеши ҳамнишонат эҳтироме хоҳад буд,

¹¹ Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад, ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз гардад».

Порсоии фарисиён не, балки раҳмдилӣ муҳим аст.

¹² Ва ба он касе ки Ӯро даъват намуда буд, гуфт: «Вақте ки хӯроки пешинӣ ё хӯроки бегоҳӣ ташкил мекунӣ, дӯстон ё бародарон ё хешон ё ҳамсоягони сарватдори худро даъват накун: мабодо онҳо низ туро даъват намоянд, ва мукофоти ту дода шавад.

¹³ Балки, чун зиёфат медиҳӣ, мискинон, маъюбон, шалон ва кӯронро даъват намо,

¹⁴ Ва ту хушбахт хоҳӣ буд, ки онҳо имконият надоранд мукофоте ба ту бидиҳанд; зеро ки дар рӯзи эҳъёи одилон мукофоте ба ту ато хоҳад шуд».

¹⁵ Яке аз онҳое ки бо Ӯ назди суфра нишаста буданд, ин суханонро шунида, ба Ӯ гуфт: «Хушо касе ки дар Малакути Худо хӯрок хӯрад!»

† Бемории истисқо — бемории обхӯра (ё обхӯрак): чамъ шудани моддаҳои обакӣ дар шикам ва дигар аъзои бадан.

Масал дар бораи онҳое ки ба зиёфам даъвам шудаанд.

¹⁶ Ва Ӯ ба вай гуфт: «Шахсе зиёфати калоне ташкил карда, бисъёр касонро даъват намуд;

¹⁷ Чун вақти зиёфат расид, ғуломи худро фиристод, то ки ба даъватшудагон гӯяд: „Биёед, зеро ки ҳама чиз тайёр аст“.

¹⁸ Ва ҳама, гӯё ки забон як карда бошанд, ба узрхоҳӣ сар карданд. Аввалин ба вай гуфт: „Ман замин харидаам, ва рафта онро диданам лозим аст; аз ту хоҳишмандам, ки маро маъзур дорӣ“.

¹⁹ Дигаре гуфт: „Ман панҷ ҷуфт барзагов харидаам ва меравам, ки онҳоро имтиҳон намоям; аз ту хоҳишмандам, ки маро маъзур дорӣ“.

²⁰ Сеюмин гуфт: „Ман зан гирифтаам ва ба ин сабаб наметавонам биёям“.

²¹ Ва он ғулом омада, инро ба оғои худ хабар дод. Он гоҳ соҳиби хона дарғазаб шуда, ба ғуломи худ гуфт: „Зуд ба кӯчаву паскӯчаҳои шаҳр баро, ва мискинон, маъюбон, шалон ва кӯронро ба ин ҷо биёр“.

²² Ва ғулом гуфт: „Эй оғо! Он чи гуфтӣ, иҷро шуд, ва боз ҷой ҳаст“.

²³ Ва оғо ба ғулом гуфт: „Ба сари роҳҳо ва кӯчабоғҳо баромада, мардумро ба омадан ризо кун, то ки хонаи ман пур шавад;

²⁴ Зеро ба шумо мегӯям, ки ҳеч яке аз он шахсони даъватшуда хӯроки маро нахоҳад чашид: зеро ки даъватшудагон бисъёранд, аммо баргузидагон — кам“».

Исоро пайравӣ карда намешавад бе он ки кас ба таври ҷиддӣ тарки ҳама чиз кунад ва худро имтиҳон намояд.

²⁵ Бо Ӯ мардуми бисъёре равона буданд; ва Ӯ ба онҳо рӯ оварда, гуфт:

²⁶ «Агар касе назди Ман ояд ва аз падару модар, зану фарзандон, бародарону хоҳарон ва ҳамчунин аз ҷони худ нафрат накунад, вай наметавонад шогирди Ман бошад;

²⁷ Ва ҳар кӣ салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намекунад, наметавонад шогирди Ман бошад;

Масал дар бораи касе ки бурҷе месозад.

²⁸ Зеро кист аз шумо, ки бурҷе сохтанӣ шуда, аввал нишаста харҷи онро ҳисоб накунад, ки оё ӯ имконияти ба анҷом расондани онро дорад,

²⁹ Ки мабодо, баъд аз ниҳодани таҳкурсии он, ба тамои карданаш қуввати ӯ нарасад, ва ҳамаи касоне ки инро мебинанд, ӯро тамасхур кунанд

³⁰ Ва гӯянд: „Ин шахс ба сохтан шурӯъ намуд ва ба тамои кардан қувваташ нарасид?“

Масал дар бораи подшоҳе ки ба чанг медарояд.

³¹ Ё кадом подшоҳ аст, ки ба муқобили подшоҳи дигар ба чанг даромаданӣ шуда, аввал нишаста маслиҳат накунад, ки оё бо даҳ ҳазор аскар қодир аст ба касе муқовимат намояд, ки бо бист ҳазор аскар бар зидди ӯ меояд?

³² Вагар на, ҳанӯз ки вай дур аст, назди вай элчи фиристода, сулҳ металабад.

³³ Ҳамчунин ҳар яке аз шумо, агар аз тамоми дороии худ даст накашад, наметавонад шогирди Ман бошад.

Дар бораи намаке ки қуввамашро гум карда бошад.

³⁴ Намак хуб аст; лекин агар намак қувваташро гум кунад, ба кадом чиз боз намакин шавад?

³⁵ На барои замин кор меояд, на барои нурӣ; онро бароварда мепартояид. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад!»

БОБИ ПОНЗДАҲУМ**Шикваи фарисиён ва китобдонон.**

15 Ҳамаи боҷгирон ва гуноҳкорон назди Ӯ меоманд, то ки суханони Ӯро гӯш кунанд.

² Вале фарисиён ва китобдонон шиквакунон мегуфтанд: «Ӯ гуноҳкоронро пазирай мекунад ва бо онҳо хӯрок мехӯрад».

Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда.

³ Ва Ӯ ба онҳо ин масалро гуфт:

⁴ «Кист аз шумо, ки сад гӯсфанд дошта бошад ва яке аз онҳоро гум кунад, он наваду нӯҳро дар биёбон гузошта, аз ақиби он гумшуда намеравад, то даме ки онро биёбад?

⁵ Ва чун ёфт, бо шодӣ онро бар китфи худ мегузорад;

⁶ Ва ба хонаи худ омада, дӯстон ва ҳамсоғонро ҷеғ мезанад ва ба онҳо мегӯяд: „Бо ман шодӣ кунед, ки гӯсфанди гумшудаи худро ёфтаам“.

⁷ Ба шумо мегӯям, ки дар осмон барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, шодӣ зиёдтар хоҳад буд, назар ба наваду нӯҳ одиле ки ба тавба эҳтиёҷ надоранд.

Масал дар бораи дирҳами гумшуда.

⁸ Ё кадом зан аст, ки даҳ дирҳам дошта бошад ва як дирҳамро гум карда, шамъе дарнагиринад ва хонаро рӯфта, бодикқат чувстучӯ накунад, то даме ки онро биёбад?

⁹ Ва чун ёфт, дӯстон ва ҳамсоғони худро ҷеғ зада мегӯяд: „Бо ман шодӣ кунед, ки дирҳами гумшудаи худро ёфтам“.

¹⁰ Ба шумо мегӯям, ки дар миёни фариштагони Худо барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, ҳамин тавр шодӣ мешавад».

Масал дар бораи писари ноқобил.

¹¹ Боз гуфт: «Шахсе ду писар дошт;

¹² Ва хурдии онҳо ба падар гуфт: „Эй падар! Он қисми молу мулкро, ки бояд ба ман расад, ба ман деҳ“. Ва падар дороии худро ба онҳо тақсим кард.

¹³ Баъд аз чанд рӯз писари хурдӣ ҳар он чи дошт, чамъ карда, ба кишвари дурдасте рафт ва дар он ҷо дороии худро дар айшу нӯш исроф намуд.

¹⁴ Вақте ки ҳамаашро сарф кард, қаҳтии сахте дар он кишвар рӯй дод, ва ӯ ба мӯҳтоҷӣ дучор шуд;

¹⁵ Ва рафта, хизматгори яке аз сокинони он кишвар шуд, ки вай ӯро ба саҳрои худ фиристод, то ки хукбонӣ кунад;

¹⁶ Ва ӯ орзу дошт шиками худро аз харнубе † ки хукон мехӯрданд, пур кунад, лекин ҳеҷ кас онро ба ӯ намедод.

¹⁷ Оқибат ӯ ба худ омада, гуфт: „Чӣ қадаре аз муздурони падарам нони фаровон доранд, аммо ман дар ин ҷо аз гуруснагӣ ба ҳалокат мерасам!

¹⁸ Бархоста, назди падарам меравам ва ба вай мегӯям: эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам,

¹⁹ Ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту хонда шавам; маро чун яке аз муздуронат қабул кун“.

²⁰ Ва ӯ бархоста, сӯи падараш равона шуд. Ва ҳанӯз ӯ хеле дур буд, ки падараш ӯро дида, раҳмаш омад; ва тозон рафта, ӯро ба оғӯш кашиду бӯсид.

²¹ Ва писар ба вай гуфт: „Эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам, ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту хонда шавам“.

²² Аммо падар ба ғуломони худ гуфт: „Либоси беҳтарине оварда, ба ӯ бипӯшонед, ва ангуштарин ба дасташ ва мӯза ба пойҳояш бидиҳед;

²³ Ва гӯсолаи охуриро оварда, сар буред: бихӯрем ва димоғчоқӣ кунем,

²⁴ Зеро ки ин писарам мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд“. Ва ба димоғчоқӣ шурӯъ карданд.

²⁵ Лекин писари калонии вай дар саҳро буд; ва ҳангоме ки баргашта, ба хона наздик шуд, садоҳои суруду сурур ба гӯшаш расид;

²⁶ Ва яке аз хизматгоронро ҷеғ зада, пурсид, ки ин чӣ маъно дорад?

²⁷ Вай ба ӯ гуфт: „Бародарат омад, ва падарат гӯсолаи охуриро сар бурид, чунки ӯро сиҳат саломат дид“.

²⁸ Ӯ ба хашм омада, нахост ба хона дарояд. Ва падараш баромада, ӯро ҷеғ зад.

²⁹ Аммо ӯ дар ҷавоби падараш гуфт: „Инак, чандин сол аст, ки ман ба ту хизмат мекунам ва ҳаргиз аз фармони ту гардан натофтаам; вале ту ҳаргиз ба ман як бузғола ҳам надодай, то ки бо дӯстони худ димоғчоқӣ кунам;

³⁰ Ва чун ин писарат, ки дороии туро ба фоҳишаҳо барбод додааст, гашта омад, ту барои вай гӯсолаи охуриро сар буридай“.

† Харнуб — як навъ растанӣ, ки донаҳои онро мехӯранд.

³¹ Ба ӯ гуфт: „Писарам! Ту ҳамеша бо ман ҳастӣ, ва ҳар он чи ман дорам, аз они туст;

³² Аммо ба он мебоист шодӣ ва димоғчоқӣ мекардем, ки ин бародарат мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд“».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Масал дар бораи амалдори ҳақим, вале ноинсоф.

16 Ба шогирдони Худ низ гуфт: «Як марди сарватдор буд, ки амалдоре дошт, ва дар ҳаққи вай ба ӯ шикоят карданд, ки молу мулки ӯро исроф менамояд;

² Вайро ҷеғ зада, гуфт: „Ин чист, ки дар ҳаққи ту шунидаам? Аз амалиёти худ ҳисобот деҳ, зеро ки дигар наметавонӣ амалдор бошӣ“.

³ Он амалдор дар дили худ гуфт: „Чӣ кунам? Оғоям маро аз вазифаам маҳрум месозад: аз ӯҳдаи каландзанӣ намебароям, аз гадоӣ шарм мекунам;

⁴ Медонам, чӣ кунам, то ки мардум, ҳангоми аз вазифа маҳрум шуданам, маро дар хонаҳои худ пазирай кунанд“.

⁵ Ва ҳар яке аз қарздорони оғои худро ба танҳой ҷеғ зада, ба якумин гуфт: „Ту аз оғои ман чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“

⁶ Гуфт: „Сад ченак равған“. Ба вай гуфт: „Забонхати худро бигир ва зуд нишаста, панҷоҳ бинавис“.

⁷ Баъд ба дигаре гуфт: „Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?“ Дар ҷавоб гуфт: „Сад ченак гандум“. Ба вай гуфт: „Забонхати худро бигир ва ҳаштод бинавис“.

⁸ Ва он оғо амалдори ноинсофро таъриф кард, ки оқилона рафтор кардааст; зеро ки писарони ин олам дар муомила бо мардуми насли худ аз писарони нур оқилтаранд.

⁹ Ва Ман ба шумо мегӯям: бо сарвати ноинсофона барои худ дӯстон пайдо кунед, то ки онҳо дар вақти тамом шудани он шуморо ба масканҳои ҷовидонӣ пазирай кунанд.

¹⁰ Касе ки дар чизи андак мӯътамад бошад, дар чизи бисъёр низ мӯътамад аст, ва касе ки дар чизи андак ноинсофӣ кунад, дар чизи бисъёр низ ноинсоф аст.

¹¹ Пас, модоме ки шумо дар сарвати ноинсофона мӯътамад набудед, кист, ки сарвати ҳақиқиро ба шумо месупурда бошад?

¹² Ва модоме ки дар чизи бегона мӯътамад набудед, кист, ки чизи худатонро ба шумо меода бошад?

¹³ Ҳеҷ ғулом ба ду оғо хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст хоҳад дошт; ё ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва ба мамуно хизмат кунед».

Дар бораи порсоии сохтаи фарисиён ва аҳамияти Таврот.

¹⁴ Ва фарисиён, ки зарпараст буданд, ҳамаи инро шунида, ӯро тамасхур карданд.

¹⁵ Ба онҳо гуфт: «Шумо худро пеши мардум одил вонамуд мекунед, вале Худо аз дилҳои шумо оғоҳ аст: зеро он чи дар назари мардум олдараҷа аст, пеши Худо зишт аст.

¹⁶ Таврот ва суҳафи анбиё то Яҳъёст; аз он вақт ин ҷониб Малакути Худо башорат дода мешавад, ва ҳар кас бо ҷидду ҷаҳд ба он дохил мегардад.

¹⁷ Лекин фаноӣ осмон ва замин осонтар аст аз он ки нуқтае аз Таврот маҳв шавад.

Исо дар бораи талоқ.

¹⁸ Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, зани дигаре гирад, зино карда бошад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино карда бошад.

Сарватдор ва Лаъзор.

¹⁹ Шаҳси сарватдоре буд, ва либосҳои арғувон ва катон дар бар мекард, ва ҳар рӯз базми боҳашамат барпо мекард.

²⁰ Ва Лаъзор ном мискине назди дарвозаи ӯ меҳобид, ва баданаш пур аз захм буд;

²¹ Ва орзу дошт аз он чи аз дастархони он сарватдор меафтод, шиками худро сер кунад; ва сагон омада, захмҳои ӯро мелесиданд.

²² Вақте ки он мискин мурд, фариштагон ӯро ба оғуши Иброҳим бурданд; он сарватдор низ мурд, ва ӯро дафн карданд;

²³ Ва дар дӯзах ӯ, дар ҳолате ки азобу уқубат мекашид, чашм андохта, аз дур Иброҳимро бо Лаъзор, ки дар оғушаш буд, дид

²⁴ Ва фаръёд зада, гуфт: „Эй падарам Иброҳим! Ба ман марҳамат кун ва Лаъзорро бифирист, то ки нӯги ангушташро ба об тар карда, забони маро салқин гардонад, зеро ки ман дар аланга азият мекашам“.

²⁵ Лекин Иброҳим гуфт: „Эй фарзандам! Ба хотир овар, ки дар зиндагиат чизҳои хуб насиби ту ва чизҳои бад насиби Лаъзор шуда буд; акнун вай дар ин ҷо фароғат меёбад, ва ту азоб мекашӣ;

²⁶ Ва илова бар ҳамаи ин, дар миёни мо ва шумо вартаи бузурге воқеъ аст, ба тавре ки онҳое ки аз ин ҷо назди шумо гузаштан меҳоянд, наметавонанд, ҳамчунин аз он ҷо назди мо намегузаранд“.

²⁷ Ва ӯ гуфт: „Пас, эй падар, аз ту илтимос мекунам, ки вайро ба хонаи падари ман бифирист.“

²⁸ Зеро ки ман панҷ бародар дорам: бигзор онҳоро таъкид кунад, ки онҳо ҳам ба ин макони азобу уқубат наоянд“.

²⁹ Иброҳим ба ӯ гуфт: „Онҳо Мусо ва анбиё доранд; ба суханонашон гӯш кунанд“.

³⁰ Аммо ў гуфт: „Не, падарам Иброҳим! Лекин агар яке аз мурдагон назди онҳо равад, тавба хоҳанд кард“.

³¹ Ба ў гуфт: „Модоме ки ба Мусо ва анбиё гўш намедиҳанд, ҳатто агар яке аз мурдагон эҳёе шавад ҳам, бовар нахоҳанд кард“».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дар бораи қиддияти васвасаҳо, дар бораи муҳаббати афвқунанда ва қуввати имон.

17 Ва Ў ба шогирдони Худ гуфт: «Ҳеч мумкин нест, ки васвасаҳо ба миён наоянд, лекин вой бар ҳоли касе ки ба воситаи вай ба миён оянд:

² Бар гардани вай санги осиее овехта, вайро дар баҳр афкананд, барои вай беҳтар аст аз он ки вай яке аз ин тифлонро ба васваса андозад.

³ Ба худ назорат кунед. Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, ба ў гап зада, фаҳмон, ва агар тавба кунад, ўро афв намо;

⁴ Ва агар рўзе ҳафт карат ба ту гуноҳ кунад ва рўзе ҳафт карат ручўъ намуда, гўяд: „Тавба кардам“, — ўро афв намо».

⁵ Ва ҳаввориён ба Худованд гуфтанд: «Имони моро зиёд кун».

⁶ Худованд гуфт: «Агар шумо ба андозаи донаи хардал имон медоштед ва ба ин дарахти тут мегуфтед: „Решакан гардида, дар миёни баҳр ҷойгир шав“, — он ба шумо итоат мекард.

Масал дар бораи ғулومه ки аз саҳро бармегардад.

⁷ Кист аз шумо, ки ғуломаш ба шудгор ё ба чўпонӣ машғул бошад ва ҳангоми аз саҳро баргаштанаш ба вай гўяд: „Зуд омада, назди суфра бинишин“?

⁸ Баръакс, оё ў ба вай намегўяд: „Барои ман хўроки бегоҳӣ тайёр кун ва камари худро баста, ба ман хизмат кун, то даме ки бихўрам ва бинўшам, ва баъд аз он худат бихўр ва бинўш“?

⁹ Оё ў ба он ғулом барои он ки фармонҳои ўро ба ҷо овард, миннатдорӣ баён мекунад? Гумон намекунам.

¹⁰ Ҳамчунин шумо низ, вақте ки ҳамаи фармонҳои ба шумо додашударо ба ҷо овардед, биғўед: „Мо ғуломони ношоям ҳастем; чунки он чи карданамон лозим буд, кардем“».

Шифо ёфтани даҳ шахси махавӣ.

¹¹ Дар аснои роҳи Ерусалим Ў аз худуди байни Сомария ва Ҷалил мегузашт.

¹² Ва ҳангоме ки Ў ба қасабае дохил мешуд, даҳ шахси махавӣ аз пешаш баромаданд, ки аз дур истода,

¹³ Бо овози баланд мегуфтанд: «Эй Исои Устод, ба мо марҳамат кун!»

¹⁴ Ва Ў, чун дид, ба онҳо гуфт: «Биравед ва худро ба қоҳинон нишон диҳед». Ва онҳо дар вақти рафтанишон пок шуданд.

¹⁵ Яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, баргашта, бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонд,

¹⁶ Ва пеши пойҳои Ў рўй ба замин афтада, ба Ў ташаккур гуфт; ва ў марди сомарӣ буд.

¹⁷ Исо гуфт: «Оё даҳ нафар пок нашуданд? Пас он нўҳ нафар кучоянд?»

¹⁸ Оё, ғайр аз ин аҷнабӣ, касе ёфт нашуд, ки баргашта, Худоро ҳамду сано ҳонад?»

¹⁹ Ва ба вай гуфт: «Бархоста, бирав; имонат туро наҷот дод».

Дар бораи омадани Малакути Худо.

²⁰ Чун фарисиён ба Ў савол доданд, ки Малакути Худо кай меояд, дар ҷавоби онҳо гуфт: «Малакути Худо тавре намеояд, ки ба назар намоён шавад,

²¹ Ва намегўянд: „Инак, он дар ин ҷост“, ё: „Инак, дар он ҷост“; зеро инак, Малакути Худо дар дохили шумост».

Исо дар бораи омадани дуҷуми Худ сухан меронад.

²² Ва ба шогирдон гуфт: «Айёме меояд, ки дидани фақат як рўзи Писари Одамро орзу хоҳед кард, ва нахоҳед дид;

²³ Ва ба шумо хоҳанд гуфт: „Инак, дар ин ҷост“, ё: „Инак, дар он ҷост“, — наравед ва аз ақиби онҳо надавед;

²⁴ Зеро, чӣ тавре ки барқ аз як канори осмон дурахшида, то канори дигари осмон нур мепошад, Писари Одам дар рўзи Худ ҳамин тавр хоҳад буд.

²⁵ Лекин аввал Ўро лозим аст, ки бисъёр азоб кашад ва аз тарафи ин насл рад карда шавад.

²⁶ Ва чӣ тавре ки дар айёми Нўҳ буд, дар айёми Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад буд:

²⁷ Мехўрданд, менўшиданд, зан мегирифтанд, ба шавҳар мерафтанд — то он рўзе ки Нўҳ ба киштӣ даромад, ва тўфон омада, ҳамаро нобуд кард.

²⁸ Ва чӣ тавре ки дар айёми Лут буд: мехўрданд, менўшиданд, мехариданд, мефуруҳтанд, мекоштанд, иморат мекарданд;

²⁹ Лекин дар рўзе ки Лут аз Садўм баромад, оташ ва кибрит аз осмон борид ва ҳамаро маҳв кард.

³⁰ Дар рўзи зоҳир шудани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад буд.

³¹ Дар он рўз ҳар кӣ бар бом буда, чизҳояш дар хона бошад, барои гирифтани онҳо поён нафурояд; ва ҳар кӣ дар киштзор бошад, барнагардад:

³² Зани Лутро ба хотир оваред.

³³ Ҳар кӣ ҷони худро нигоҳдорӣ кунад, онро барбод хоҳад дод; ва ҳар кӣ онро барбод диҳад, онро зинда хоҳад кард.

³⁴ Ба шумо мегўям, ки дар он шаб аз ду нафаре ки дар як ҷогаҳ бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;

³⁵ Аз ду зане ки якҷоя бо дастос машғул бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд;

³⁶ Аз ду нафаре ки дар киштзор бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта хоҳад шуд».

³⁷ Дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Кучо, эй Худованд?» Ба онҳо гуфт: «Ҳар кучо лоша бошад, каргасон низ дар он ҷо ҷамъ мешаванд».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Масал дар бораи қозии ноинсоф.

18 Ва ба онҳо масале дар бораи он гуфт, ки кас бояд ҳамеша дуо гӯяд ва маънос нашавад,

² Ва гуфт: «Дар шаҳре қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошт ва на шарме аз мардум.

³ Дар он шаҳр бевазани буд, ки назди ӯ омада, мегуфт: „Маро аз душманонам муҳофизат намо“.

⁴ Муддати дуру дарозе қозӣ беэътиной кард. Вале баъдтар дар дили худ гуфт: „Гарчанде ки ман на тарсе аз Худо дорам ва на шарме аз мардум,

⁵ Лекин азбаски ин бевазан маро ором намегузорад, вайро муҳофизат хоҳам кард, то ки ҳар дам омада, маро безор накунад“.

⁶ Ва Худованд гуфт: «Шунидед, ки ин қозии ноинсоф чӣ мегӯяд?

⁷ Магар Худо баргузидагони Худо, ки рӯзу шаб ба даргоҳи Ӯ зорию илтиҷо мекунанд, муҳофизат намекунад, гарчанде ки дар муҳофизати онҳо таъхир менамояд?

⁸ Ба шумо мегӯям, ки ба зудӣ онҳоро муҳофизат хоҳад кард. Лекин вақте ки Писари Одам биёяд, оё имонро бар замин хоҳад ёфт?»

Масал дар бораи фарисӣ ва боҷгир.

⁹ Ҳамчунин барои касоне ки ба одил будани худ эътимод дошта, дигаронро хор медиданд, чунин масале гуфт:

¹⁰ «Ду кас ба маъбад барои ибодат даромаданд, ки яке фарисӣ ва дигаре боҷгир буд.

¹¹ Фарисӣ рост истода, дар дили худ чунин дуо мегуфт: „Худоё! Туро шукр мегӯям, ки монанди касони дигар: тороҷгарон, золимон, зинокорон, ё монанди ин боҷгир нестам:

¹² Ҳафтае ду қарат рӯза медорам ва аз ҳар чизе ки ба даст меоварам, ушр медиҳам“.

¹³ Аммо боҷгир, дуртар истода, ҳатто чуръат надошт, ки чашмонашро сӯи осмон баланд кунад; балки синаи худро мезаду мегуфт: „Худоё! Ба мани гуноҳкор раҳм кун“.

¹⁴ Ба шумо мегӯям, ки ин шахс назар ба он шахс бештар сафед шуда ба хонаи худ рафт: зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст мешавад, ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз мешавад».

Исо кӯдаконро дуо мекунад.

¹⁵ Кӯдаконро низ назди Ӯ меоварданд, то ки онҳоро ламс кунад; шогирдон инро дида, ба онҳо моневъ мешуданд.

¹⁶ Аммо Исо онҳоро ҷеғ зада, гуфт: «Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо моневъ

нашавед, зеро ки Малакути Худо ба чунин касон тааллуқ дорад;

¹⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад».

Исо ва ҷавони сарватдор.

¹⁸ Ва сардоре аз Ӯ пурсид: «Эй Устои некӯ! Чӣ кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?»

¹⁹ Исо ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеҷ кас некӯ нест, ҷуз Худои ягона.

²⁰ Аҳкомро медони: зино накун;

қатл накун;

дуздӣ накун;

шаҳодати бардурӯғ надох;

падару модаратро ҳурмат кун».

²¹ Гуфт: «Ҳамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам».

²² Исо инро шунида, ба вай гуфт: «Туро боз чизе намерасад: ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ, ва дар осмон ганҷе ҳоҳӣ ёфт; ва омада, Маро пайравӣ кун».

²³ Лекин вай, чун инро шунид, андӯҳгин шуд, зеро ки бағоят сарватдор буд.

²⁴ Исо андӯҳи вайро дида, гуфт: «Ба Малакути Худо даромадани сарватдорон чӣ гуна душвор аст!

²⁵ Зеро ки аз сӯроҳи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

²⁶ Шунавандагон гуфтанд: «Пас кӣ метавонад начот ёбад?»

²⁷ Гуфт: «Он чи барои одамон ғайриимкон аст, барои Худо имконпазир аст».

Дар бораи мукофоти шогирдон.

²⁸ Петрус гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем».

²⁹ Ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона, ё падару модар, ё бародарон, ё хоҳарон, ё зан, ё фарзандонро аз баҳри Малакути Худо тарк кунаду

³⁰ Дар ин замон ҳеле зиёдтар ва дар олами оянда ҳаёти ҷовидонӣ наёбад».

Исо бори сеюм дар бораи мамоти Худ ва эҳъёи Худ сухан меронад.

³¹ Ва он дувоздаҳро назди Худ хонда, ба онҳо гуфт: «Инак, мо сӯи Ерусалим меравем, ва ҳар он чи бо забони анбиё дар бораи Писари Одам навишта шудааст, ба амал хоҳад омад:

³² Зеро ки Ӯ ба дасти гайрияҳудиён таслим карда хоҳад шуд, ва Ӯро тамасхур кунанд, ҳақорат диҳанд, туфборон кунанд,

³³ Ва тозиёна зананд, бикишанд; ва дар рӯзи сеюм Ӯ эҳъё шавад».

³⁴ Лекин онҳо чизе аз ин нафаҳмиданд; маънои ин суханон аз онҳо пӯшида буд, ва онҳо ба ин гуфтаҳо сарфаҳм нарафтанд.

Шифо ёфтани кӯр дар наздикии Ерихӯ.

³⁵ Вақте ки ӯ ба Ерихӯ наздик мешуд, кӯре дар канори роҳ нишаста, садақа мепурсид;

³⁶ Ва чун шунид, ки аз пешаш мардум мегузаранд, пурсид: «Ин чист?»

³⁷ Ба вай гуфтанд, ки Исои Носирӣ меояд.

³⁸ Дарҳол фаръёд карда, гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун».

³⁹ Онҳое ки дар пеш равона буданд, вайро ба хомӯш шуданводор карданд; лекин вай боз ҳам бештар фаръёд мезад: «Эй Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун».

⁴⁰ Исо истода, фармуд, ки вайро назди ӯ биёранд. Ва ҳангоме ки наздик омад, аз вай пурсид:

⁴¹ «Чӣ мехоҳӣ, ки барои ту бикунам?» Гуфт: «Худовандо! Мехоҳам бино шавам».

⁴² Исо ба вай гуфт: «Бино шав! Имонат туро шифо бахшид».

⁴³ Вай дарҳол бино гашт ва, Худоро ситоишкунон, аз ақиби ӯ равона шуд. Ва тамоми мардум инро дида, Худоро ҳамду сано хонданд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Имон овардани Заккай.

19 Ва ӯ ба Ерихӯ ворид шуда, аз он мегузашт.

² Ва инак, Заккай ном шахс, ки сардори боҷгирон ва сарватдор буд,

³ Мехост Исоро бубинад, ки ӯ кист, лекин ба сабаби бисъёрии мардум натавонист, чунки қадаш паст буд.

⁴ Ва давида пеш гузашту болои дарахти анҷире баромад, то ки ӯро бубинад, чунки ӯро лозим буд аз пеши он бигзарад.

⁵ Вақте ки Исо ба он ҷо расид, назар афканда, вайро дид ва гуфт: «Эй Заккай! Зуд фуруд ой, зеро ки имрӯз Маро лозим аст дар хонаат бимонам».

⁶ Вай зуд фурумада, ӯро бо хурсандӣ пазирой намуд.

⁷ Ва ҳама инро дида, шиквакунон гуфтанд, ки ӯ дар ҳонаи шахси гуноҳкор меҳмон шудааст.

⁸ Аммо Заккай бархоста, ба Худованд гуфт: «Худовандо! Нисфи дороии худро ман ба мискинон медиҳам, ва агар чизи касеро ноинсофона гирифта бошам, чор баробар подош медиҳам».

⁹ Исо ба вай гуфт: «Имрӯз ба нн ҳона наҷот омадааст, чунки вай низ Писари Иброҳим аст;

¹⁰ Зеро ки Писари Одам омадааст, то ки гумшударо пайдо кунад ва наҷот днҳад».

Масал дар бораи даҳ минои амонатӣ.

¹¹ Вақте ки онҳо инро гӯш мекарданд, ӯ боз масале илова намуд: зеро ки ӯ дар наздикии

Ерусалим буд, ва онҳо гумон мекарданд, ки ба зудӣ бояд Малакути Худо ба зухур ояд.

¹² Бинобар ин ӯ гуфт: «Шахсе аз ашроф ба кишвари дурдаст мерафт, то ки салтанате ба даст оварда, баргардад;

¹³ Ва даҳ нафар ғуломонашро даъват намуда, ба онҳо даҳ мино[†] дод ва ба онҳо гуфт: „Бо ин пул то вақти гашта омаданам доду муомила кунед“.

¹⁴ Аммо аҳли шаҳраш ба вай адоват доштанд ва аз ақиби вай элчӣ фиристоданд, то бигӯяд: „Намехоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ кунад“.

¹⁵ Ва ҳангоме ки вай салтанатро ба даст оварда, баргашт, фармуд, ки ҳамон ғуломонро, ки ба онҳо пул дода буд, ҷеғ зананд, то фаҳмад, ки ҳар яке чӣ қадар фоида кардааст.

¹⁶ Якумин омада, гуфт: „Эй оғо! Як минои ту даҳ мино фоида овард“.

¹⁷ Ба ӯ гуфт: „Офарин, эй ғуломи нек! Азбаски ба чизи андак муътамад будӣ, бар даҳ шахр ҳоким шав“.

¹⁸ Дуюмин омада, гуфт: „Эй оғо! Як минои ту панҷ мино фоида овард“.

¹⁹ Ба ӯ низ гуфт: „Ту ҳам бар панҷ шахр ҳоким шав“.

²⁰ Сеюмин омада, гуфт: „Эй оғо! Инак як минои ту, ки онро ба рӯймоле печонда, нигоҳ доштам;

²¹ Зеро ки ман аз ту тарсидам, чунки шахси сахтгир ҳастӣ: он чи нагузоштай, мегирӣ, ва он чи накоштай, медаравӣ“.

²² Ба ӯ гуфт: „Туро аз забони худат маҳқум мекунам, эй ғуломи шарир! Ту медонистӣ, ки ман шахси сахтгир ҳастам, он чи нагузоштаам, мегирам, ва он чи накоштаам, медаравам“;

²³ Пас чаро пули маро ба саррофон надодӣ, то ки ман омада, онро бо фоидааш бигирам?“

²⁴ Ва ба ҳозирон фармуд: „Он миноро аз ӯ гирифта, ба он ки даҳ мино дорад, бидиҳед“.

²⁵ Ба ӯ гуфтанд: „Эй оғо! Вай даҳ мино дорад“.

²⁶ „Ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ дорад, ба вай дода шавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта шавад“;

²⁷ Лекин он душманони маро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунан, ба ин ҷо оварда, пеши ман ба қатл расонед“».

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

²⁸ Ин суханонро гуфта, ӯ боз ба роҳ даромад ва сӯи Ерусалим равона шуд.

²⁹ Ва чун ба Байт-Фоҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки бар кӯҳи Зайтун аст, наздик омад, ду шогирди Худро фиристода,

³⁰ Ба онҳо гуфт: «Ба он деҳа, ки рӯ ба рӯи мост, биравед; ҳамин ки вориди он шудед, харкурраеро баста меёбед, ки ҳанӯз касе бар он савор нашудааст; онро воз карда, биёред»;

[†] *Мино* — воҳиди пули нуқра ё тилло дар Ошуристон ва Юнони Қадим, ки он ба 100 дирҳам баробар буда, тақрибан 500 грамм вазн дошт.

³¹ Ва агар касе аз шумо пурсад: „Чаро воз мекунед?“ — ба вай бигӯед: „Худованд ба он зҳтиёҷ дорад“».

³² Фиристодагон рафта, чунон ки Ё ба онҳо гуфта буд, ёфтанд.

³³ Вақте ки онҳо курраро воз мекарданд, соҳибонаш ба онҳо гуфтанд: «Чаро курраро воз мекунед?»

³⁴ Гуфтанд: «Худованд ба он зҳтиёҷ дорад».

³⁵ Ва онро назди Исо оварданд; ва ҷомаҳои худро бар курра афканда, Исоро ба он савор карданд.

³⁶ Ва ҳангоме ки Ё мерафт, ҷомаҳои худро бар роҳ мегустурданд.

³⁷ Вақте ки Ё ба фуromaдгоҳи кӯҳи Зайтун наздик шуд, тамоми тӯдаи шогирдонаш шоднкунон бо овози баланд Худоро барои ҷамаи мӯъҷизаҳое ки дида буданд, ҳамду сано карда,

³⁸ Мегуфтанд:

«Муборак аст Подшоҳе ки ба исми Худованд меояд!

Осоиштагӣ дар осмон ва ҷалол дар арши аъло бод!»

³⁹ Баъзе фарисиён аз миёни мардум ба Ё гуфтанд: «Эй Устод! Шогирдони Худро манъ кун».

⁴⁰ Дар ҷавоб гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки агар онҳо хомӯш монанд, сангҳо нидо хоҳанд кард».

Маҳзунии Исо дар бораи Ерусалим.

⁴¹ Ва ҳангоме ки Ё ба шаҳр наздик омад, ба он назар андохта, ба ҳоли он гириён шуд

⁴² Ва гуфт: «Оҳ, кошки ту низ ақаллан дар ҳамин рӯзи худ медонистӣ, ки кадом чизҳо сӯи осоиштагии ту мебаранд! Аммо ин ҳоло аз чашмони ту ниҳон аст;

⁴³ Зеро рӯзҳое ба сарат меояд, ки душманонат ба муқобили ту сангарҳо хоҳанд сохт ва туро иҳота намуда, аз ҳар тараф ба танг хоҳанд овард,

⁴⁴ Ва туро, ва фарзандонатро дар доҳили ту, ба хок яксон хоҳанд кард, ва дар ту санге бар санге нахоҳанд гузошт, аз барои он ки ту вақти тафаққуди худро надонистӣ».

Исо бори дуюм маъбадро пок мекунад.

⁴⁵ Ва ба маъбад даромада, ба пеш кардани онҳое ки дар он харидуфурӯш мекарданд, оғоз намуд,

⁴⁶ Ва ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст, ки „хонаи Ман хонаи ибодат аст“, аммо шумо онро ба дуздхона мубаддал кардаед».

⁴⁷ Ва ҳар рӯз дар маъбад таълим медод. Аммо саркоҳинон ва китобдонон ва пирони қавм қасд доштанд, ки Ёро нобуд кунанд,

⁴⁸ Вале илоҷи ин корро ёфта наметавонистанд, зеро ки тамоми мардум пайваста ба сузанони Ё гӯш медоданд.

БОБИ БИСТУМ

Масъалаи қудрати Исо.

20 Дар яке аз рӯзҳое ки Ё мардумро дар маъбад таълим ва башорат медод, саркоҳинон ва китобдонон бо пирон омада,

² Ба Ё гуфтанд: «Ба мо бигӯй, ки бо кадом қудрат Ту ин корҳоро мекуни, ё кист, ки ин қудратро ба Ту додааст?»

³ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам, ва ба Ман бигӯед:

⁴ Таъмиди Яҳъё аз осмон буд ё аз инсон?»

⁵ Онҳо дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Агар гӯем, ки „аз осмон буд“, Ё бигӯяд: „Пас чаро ба вай имон наовардед?“

⁶ Ва агар гӯем, ки „аз инсон буд“, тамоми қавм моро сангсор хоҳанд кард, зеро яқин доранд, ки Яҳъё набӣ буд».

⁷ Ва дар ҷавоб гуфтанд: «Намедонем аз куҷо буд».

⁸ Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».

Масал дар бораи тоқдорони бадкор.

⁹ Ва ба мардум чунин масалеро гуфт: «Шахсе тоқзоре шинонд, ва онро ба тоқдорон супурда, мuddати дуру дарозе сафар кард;

¹⁰ Ва чун мавсим расид, хизматгореро назди тоқдорон фиристонд, то ки аз меваи тоқзор ба вай бидиҳанд; лекин тоқдорон вайро зада, тиҳидаст равона карданд.

¹¹ Ва ӯ хизматгори дигарро фиристонд; вале онҳо вайро низ зада ва дашном дода, тиҳидаст фиристонданд.

¹² Ва ӯ боз сеюмашро фиристонд; аммо вайро низ ярадор карда, бадар ронданд.

¹³ Он гоҳ соҳиби тоқзор гуфт: „Чӣ кунам? Писари маҳбуи худро мефиристам; шояд, ўро дида, шарм кунанд“.

¹⁴ Лекин тоқдорон чун ўро диданд, бо ҳамдигар маслиҳат карда, гуфтанд: „Ин ворис аст; биёед, вайро бидушем, то ки мерос аз они мо шавад“.

¹⁵ Ва ўро аз тоқзор бароварда, куштанд. Пас, соҳиби тоқзор ба онҳо чӣ хоҳад кард?

¹⁶ Вай омада, он тоқдоронро ба марг маҳкум хоҳад кард ва тоқзорро ба дигарон хоҳад супурд». Онҳое ки ин суханонро шуниданд, гуфтанд: «Ҳошо ва калло!»

¹⁷ Аммо Ё ба онҳо назар андохта, гуфт: «Маънои ин суханоне ки навишта шудааст, чист:

„Санге ки меъмрон рад карданд, санги сари гӯшаи бино гардид“?

¹⁸ Ҳар кӣ бар он санг афтад, пора-пора шавад; ва агар он бар касе афтад, вайро маҷақ кунад».

Масъалаи хироҷ.

¹⁹ Саркоҳинон ва китобдонон қасд доштанд, ки дар ҳамон дам Ёро дастгир кунанд, лекин аз

мардум тарсиданд, зеро донистанд, ки ин масалро Ў дар ҳаққи онҳо гуфта буд.

²⁰ Ва Ўро дар зери назорат гирифта, айёронро фиристоданд, то ки онҳо худро одил нишон дода, Ўро аз суханаш афтонанд ва ба қудрат ва ихтиёри ҳоким таслим кунанд.

²¹ Ва онҳо ба Ў савол дода, гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳаққи гапро мегӯй ва меомӯзӣ, ва рӯбинӣ намекуни, балки тариқи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ;

²² Оё ба қайсар қизья додани мо қоиз аст, ё не?»

²³ Вале Ў макри онҳоро даръёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро Маро меозмод?»

²⁴ Диноре ба Ман нишон диҳед: сурат ва рақами рӯи он аз они кист?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Аз они қайсар».

²⁵ Ба онҳо гуфт: «Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост — ба Худо».

²⁶ Ва Ўро пеши мардум аз суханаш афтонда натавонистанд ва аз ҷавоби Ў дар ҳайрат афтода, хомӯш монданд.

Исо ба саддуқиён дар бораи эҳёе сухан меронад.

²⁷ Ва баъзе аз саддуқиён, ки мункири қиёмат ҳастанд, назди Ў омада, пурсиданд:

²⁸ «Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст, ки агар бародари касе бимирад ва зандор буда, фарзанде надоста бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насл ба вучуд оварад.

²⁹ Ва инак, ҳафт бародар буданд: якумин зан гирифт ва фарзанде ба дунё наоварда, мурд;

³⁰ Ва он занро дуюмин гирифт, вале ӯ низ фарзанде ба дунё наоварда, мурд;

³¹ Баъд вайро сеюмин гирифт, ва ҳамин тавр то ҳафтумин, ва ҳама фарзанде нагузошта, мурданд;

³² Баъд аз ҳама зан низ мурд.

³³ Пас, дар эҳёи мурдагон вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ки хар ҳафт вайро ба занӣ гирифта буданд».

³⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Фарзандони ин дунё зан мегиранд ва ба шавҳар мераванд;

³⁵ Лекин онҳое ки сазовори расидан ба он дунё ва ба эҳёи мурдагон бишаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд,

³⁶ Ва дигар бор наметавонанд бимиранд, зеро ки онҳо ба фариштагон баробаранд, ва азбаски писарони қиёмат ҳастанд, онҳо писарони Худо мебошанд.

³⁷ Ин ки мурдагон эҳё мешаванд, инро Мусо низ дар ҳикояти бутта нишон дода, Худовандро Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб хондааст.

³⁸ Ва Ў на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст, зеро ки пеши Ў ҳама зинда ҳастанд».

Исо дар бораи китобдонон.

³⁹ Баъзе аз китобдонон инро шунида, гуфтанд: «Эй Устод! Нағз сухан рондӣ».

⁴⁰ Ва дигар онҳо чуръат надоштанд, ки аз Ў чизе бипурсанд. Ва Ў ба онҳо гуфт:

⁴¹ «Чӣ сон мегӯянд, ки Масеҳ Писари Довуд аст?

⁴² Ва ҳол он ки худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд:

„Худованд ба Худованди ман гуфт:

ба ямини Ман бинишин,

⁴³ То душманони Туро зери пои Ту андозам“.

⁴⁴ Инак, Довуд Ўро Худованд мехонад; пас чӣ сон Ў писари вай будааст?»

⁴⁵ Ва дар сурате ки тамоми мардум гӯш мекарданд, Ў ба шогирдони Худ гуфт:

⁴⁶ «Аз китобдонон ҳазар кунед, ки дӯст медоранд чомаҳои дароз пӯшида гарданд, ва меписанданд дар бозорҳо табрик шунаванд, ва дар курсиҳои аввали куништҳо қой гиранд ва дар зиёфатҳо болонишин шаванд;

⁴⁷ Онҳо, ки ҳонаҳои бевазанонро фуру мебаранд ва барои намуд дуоро тӯл медиҳанд, аз ҳама саҳттар маҳкум ҳоҳанд шуд».

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Фулуси бевазан.

21 Ва Ў назар андохта, сарватдоронро дид, ки ҳадияҳои худро ба ганҷина меандохтанд;

² Ва ҳамчунин бевазани камбағалеро дид, ки ду фулус дар он андохт,

³ Ва Ў гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳама бештар андохт;

⁴ Зеро ки ҳамаи онҳо аз зиёдатии худ ҳадия барои Худо андохтанд, лекин вай аз камбағалии худ тамоми нафақаеро, ки дошт, андохт».

Бар кӯҳи Зайтун.

⁵ Вақте ки баъзе касон дар бораи маъбад сухан ронда, гуфтанд, ки он бо сангҳо ва инъомҳои гаронбаҳо зебу оро дода шудааст, Ў гуфт:

⁶ «Айёме меояд, ки аз он чи дар ин ҷо мебинед, санге бар санге наҳоҳад монд; ҳамааш хароб хоҳад шуд».

⁷ Аз Ў пурсиданд: «Эй Устод! Ин кай воқеъ мешавад? Ва аломати ба вуқӯъ омадани ин чӣ гуна аст?»

⁸ Гуфт: «Хушъер бошад, ки шуморо дар иштибоҳ наандозанд; зеро бисъер касон бо номи Ман омада, гӯянд, ки ин Ман ҳастам; ва он вақт наздик аст. Аз ақиби онҳо наравед.

⁹ Ва чун овозаи ҷангҳо ва ошӯбҳоро бишнавед, натарсед: зеро ин бояд аввал воқеъ шавад; лекин дарҳол интиҳо намеёбад».

¹⁰ Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Қавме бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард;

¹¹ Ва дар ҳар ҷо зилзилаҳои азим, ва қаҳтию вабоҳо, ва ҳодисоти пурдашат ва аломоти бузург аз осмон ба амал хоҳад омад.

¹² Аммо пеш аз ҳамаи ин ба шумо дасти тааддӣ дароз хоҳанд кард ва шуморо таъқиб намуда, ба куништҳо ва зиндонҳо хоҳанд супурд ва ба хотири исми Ман назди подшоҳону ҳокимон хоҳанд бурд;

¹³ Ва ин ба шумо барои шаҳодат хоҳад буд.

¹⁴ Пас, дар дили худ аҳд кунед, ки пешаки андеша накунед, ҷи ҷавоб бояд бидиҳед.

¹⁵ Зеро ки Ман ба шумо забоне ва ҳикмате хоҳам дод, ки ҳамаи душманони шумо натавонанд на зиддияте ба он нишон диҳанд ва на ба муқобили он чизе бигӯянд.

¹⁶ Ва шуморо падару модарон, ва бародарон, ва хешовандон, ва дӯстон таслим хоҳанд кард. Ва баъзеи шуморо ба қатл хоҳанд расонд;

¹⁷ Ва ҳама аз барои исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт.

¹⁸ Лекин мӯе аз сари шумо талаф нахоҳад шуд.

¹⁹ Ҷонҳои худро бо сабри худ наҷот хоҳед дод.

Дар бораи хароб шудани Ерусалим.

²⁰ Ҳар гоҳ бубинед, ки аскарон Ерусалимро иҳота кардаанд, бидонед, ки харобии он наздик шудааст;

²¹ Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд; ва ҳар кӣ дар шаҳр аст, аз он барояд; ва ҳар кӣ дар гирду атроф аст, ба он надарояд.

²² Чунки ин айёми интиқом аст, то ба амал ояд ҳар он чи навишта шудааст.

²³ Вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём; зеро ки мусибати бузурге бар замин рӯй дода, ин қавм гирифтори ғазаб хоҳанд шуд;

²⁴ Ва ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва дар миёни ҳамаи халқҳо ба асирий хоҳанд рафт; ва Ерусалим поймоли ғайрияҳудиён хоҳад шуд, то даме ки даврони ғайрияҳудиён ба анҷом расад.

Дар бораи бо ҷалол омадани Худованд.

²⁵ Ва дар офтоб ва моҳ ва ситорагон аломатҳо зуҳур хоҳад ёфт, ва бар замин халқҳо ба ноумедӣ афтода, аз хуруши баҳр ва ғалаёни мавҷҳо моту мабхут хоҳанд шуд;

²⁶ Ва одамон аз тарсу ҳарос ва интизории он мусибатҳое ки ба сари ҷаҳон меояд, аз ҳол хоҳанд рафт, зеро ки кувваҳои афлок мутазалзил хоҳанд шуд.

²⁷ Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абре меояд.

²⁸ Вақте ки ба амал омадани ин чизҳо оғоз шавад, бархоста, сарҳои худро баланд кунед, чунки халосии шумо наздик меояд».

²⁹ Ва ба онҳо масале гуфт: «Ба дарахти анҷир ва ба ҳамаи дарахтон нигоҳ кунед;

³⁰ Вақте ки шукуфтани онҳоро мебинед, медонед, ки тобистон наздик аст;

³¹ Ҳамчунин, вақте ки шумо ба амал омадани ин чизҳоро мебинед, бидонед, ки Малакути Худо наздик аст.

³² Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл ҳанӯз аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо воқеъ хоҳад шуд;

³³ Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

³⁴ Пас, бохабар бошед аз худатон, ки мабодо дилҳои шумо аз пурхӯри ва мастӣ ва ғамхӯриҳон зиндагӣ сахт шавад, ва он рӯз бар шумо ногаҳон ояд;

³⁵ Зеро ки он, монанди доме, бар ҳамаи сокинони тамоми рӯи замин хоҳад омад;

³⁶ Пас, ҳама вақт бедор бошед ва дуо гӯед, то ки сазовор бошед аз ҳамаи ин мусибатҳои оянда раҳо шавед ва дар пеши Писари Одам биистед».

³⁷ Рӯзҳо Ӯ дар маъбад таълим меод; ва шабҳо берун омада, дар кӯҳе ки кӯҳи Зайтун ном дорад, шабгузаронӣ мекард.

³⁸ Ва тамоми мардум бомдон назди Ӯ ба маъбад барои шунидани суханонаш меоманд.

БОБИ БИСТУ ДУОМ

Яҳудо Исоро таслим мекунад.

22 Иди фатир, ки фисҳ номида мешавад, наздик буд;

² Саркоҳинон ва китобдонон дар тараддуди он буданд, ки ҷи сон Ӯро ба қатл расонанд, чунки аз мардум метарсиданд.

³ Ва ба дили Яҳудо, ки лақаби Исқарьютро дошт ва аз чумлаи он дувоздаҳ буд, шайтон даромад.

⁴ Пас вай рафта, бо саркоҳинон ва сардорон гуфтугӯ кард, ки ҷи сон Ӯро ба онҳо таслим кунад.

⁵ Онҳо шод гаштанд ва ба вай пул доданӣ шуданд.

⁶ Вай ваъда кард, ва фурсат мечуст, то ки Ӯро дур аз чашми мардум ба онҳо таслим кунад.

Омода кардани фисҳ.

⁷ Ва рӯзи иди фатир, ки барраи фисҳро қурбонӣ кардан лозим буд, фаро расид.

⁸ Ва Ӯ Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: «Биравед ва фисҳро барои хӯрдани мо тайёр кунед».

⁹ Ба Ӯ гуфтанд: «Дар куҷо мехоҳӣ, ки тайёр кунем?»

¹⁰ Ба онҳо гуфт: «Инак, вақте ки ба шаҳр мебароед, марде ба шумо рӯ ба рӯ хоҳад шуд, ки кӯзаи обро бардошта мебарад; аз ақибаш равона шавед то ба хонае ки вай мебарояд,

¹¹ Ва ба соҳиби хона бигӯед: „Устод ба ту мегӯяд: меҳмонхона куҷост, ки он ҷо фисҳро бо шогирдони Худ бихӯрам?“

¹² Вай ба шумо болохонаи калони мафрушери нишон медиҳад; дар он ҷо тайёр кунед».

¹³ Онҳо равона шуданд ва, чунон ки Ӯ гуфта буд, ёфтанд, ва фисҳро омода карданд.

Фисҳ.

¹⁴ Ва ҳангоме ки соат расид, Ў назди суфра нишаст, ва дувоздаҳ ҳаввориён бо Ў буданд.

¹⁵ Ба онҳо гуфт: «Хеле иштиёқманд будам, ки пеш аз уқубати Худ ин фисҳро бо шумо бихӯрам;

¹⁶ Зеро ба шумо мегӯям, ки аз он дигар нахоҳам хӯрд, то вақте ки дар Малакути Худо ба амал ояд».

¹⁷ Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва гуфт: «Инро бигиред ва дар миёни худ тақсим кунед;

¹⁸ Зеро ба шумо мегӯям, ки дигар аз шираи ангур нахоҳам нӯшид, то вақте ки Малакути Худо биёяд».

Муқаррар кардани Таоми шоми Худованд.

¹⁹ Ва нонро гирифта, шукргузорӣ намуд ва пора карда, ба онҳо доду гуфт: «Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо таслим карда мешавад; инро барои хотираи Ман ба ҷо оваред».

²⁰ Ҳамчунин косаро баъд аз таоми шом гирифта, гуфт: «Ин коса аҳди қадид аст дар Хуни Ман, ки барои шумо рехта мешавад.

Исо дар бораи таслимкунанда сухан меронад.

²¹ Ва инак, дасти таслимкунандаи Ман бо Ман дар сари суфра аст.

²² Агарчи Писари Одам ончунон, ки пешакӣ муқаррар шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он кас, ки ба воситаи вай Ў таслим карда шавад».

²³ Ва онҳо аз яқдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад?

Баҳсу мунозира дар бораи бартарии шогирдон.

²⁴ Дар миёни онҳо инчунин баҳсу мунозира шуд, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар ҳисоб ёбад.

²⁵ Вале Ў ба онҳо гуфт: «Подшоҳони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва ҳокимони онҳо валинеъмат хонда мешаванд;

²⁶ Аммо шумо ин тавр не: балки он ки дар байни шумо бузургтар аст, бояд монанди хурдтарин бошад, ва сардор — монанди хизматгузор.

²⁷ Зеро кадоме бузургтар аст: он ки назди суфра менишинад, ё он ки хизматгузор аст? Оё на он аст, ки назди суфра менишинад? Аммо Ман дар миёни шумо монанди хизматгузор ҳастам.

Ҷои ҳаввориён дар малакути оянда.

²⁸ Ва шумо касоне ҳастед, ки дар озмоишҳои Ман бо Ман будед,

²⁹ Ва Ман ба шумо Малакуте месупорам, чунон ки Падарам ба Ман супурдааст,

³⁰ То ки шумо дар Малакути Ман дар сари суфраи Ман бихӯред ва бинӯшед, ва шумо бар тахтҳо нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ хоҳед кард».

Исо дар бораи инкори Петрус сухан меронад.

³¹ Ва Худованд гуфт: «Шимъун! Шимъун! Инак, шайтон талабгори он буд, ки шуморо мисли гандуме аз ғарбел гузаронад;

³² Аммо Ман барои ту дуо гуфтам, то ки имонат таназзул накунад; ва ту як вақте, рӯчӯ намуда, бародарони худро устувор гардон».

³³ Вай ба Ў гуфт: «Худовандо! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба зиндон ва ҳам ба мамот биравам».

³⁴ Лекин Ў гуфт: «Ба ту, эй Петрус, мегӯям, ки имрӯз, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, ту се бор инкоркунон ҳоҳӣ гуфт, ки Маро намешиноӣ».

Исо ба шогирдон дар бораи имтиҳонҳои ки Ўро дар пеш аст, сухан меронад.

³⁵ Ва ба онҳо гуфт: «Вақте ки Ман шуморо бе ҳамъён, бе тӯрба ва бе пойафзол фиристодам, оё ба чизе эҳтиёҷ доштед?» Гуфтанд: «Ба ҳеҷ чиз».

³⁶ Ва Ў ба онҳо гуфт: «Лекин акнун касе ки ҳамъён дорад, онро бигирад; ҳамчунин тӯрбаро; ва касе ки шамшер надорад, ҷомаи худро фурӯхта, бихарад.

³⁷ Зеро ба шумо мегӯям, ки ин сухани Навиштаҳо низ бояд дар ҳаққи Ман ба амал ояд: „Зинояткорон шумурда шуд“. Зеро ҳар чи дар бораи Ман аст, интиҳо меёбад».

³⁸ Ва онҳо гуфтанд: «Худовандо! Инак, дар ин ҷо дуто шамшер ҳаст». Ба онҳо гуфт: «Кифоя аст».

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ.

³⁹ Ва берун омада, аз рӯи одат, ба кӯҳи Зайтун рафт; шогирдон низ аз ақиби Ў рафтанд.

⁴⁰ Вақте ки ба он мавзеъ расид, ба онҳо гуфт: «Дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед».

⁴¹ Ва Худаш ба масофаи андохтани санге аз онҳо дур шуда, зону зад ва дуо карда, гуфт:

⁴² «Эй Падар! Агар бихоҳӣ, ин косаро аз Ман бигзарон; лекин на иродаи Ман, балки иродаи Ту бигзор ба амал ояд».

⁴³ Ва фариштае аз осмон бар Ў зоҳир гардида, Ўро тақвият меод.

⁴⁴ Ва Ў дар изтироб афтада, бо ҷаҳди бештаре дуо мегуфт; ва арақи Ў мисли қатраҳои хун буд, ки бар замин мечакид.

⁴⁵ Баъд аз дуо барҳоста, Ў назди шогирдон омад, ва онҳоро дид, ки аз ғусса хоб рафтаанд.

⁴⁶ Ва ба онҳо гуфт: «Чаро ҳоб рафтаед? Барҳоста, дуо гӯед, то ки ба озмоиш дучор нашавед».

Ҳабс шудани Исо.

⁴⁷ Ҳанӯз ки Ў сухан мегуфт, инак мардуми бисъёре пайдо шуданд, ва пешопеши онҳо яке аз он дувоздаҳ, ки Яхудо ном дошт, равона буд, ва назди Исо омад, то ки Ўро бибӯсад. Зеро ки ишорате ба онҳо дода, гуфта буд: «Ҳар киро бибӯсам, Ҳамон аст».

⁴⁸ Ва Исо ба вай гуфт: «Эй Яҳудо! Оё Писари Одамро бо бўса таслим мекунӣ?»

⁴⁹ Касоне ки бо Ё буданд, чун диданд, ки кор ба чӣ меанҷомад, ба Ё гуфтанд: «Худовандо! Оё ба шамшер бизанем?»

⁵⁰ Ва яке аз онҳо ғуломи саркоҳинро зада, гӯши рости вайро бурида партофт.

⁵¹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Даст кашед, бас аст». Ва гӯши вайро ламс карда, шифо дод.

⁵² Ва Исо ба саркоҳинон ва сардорони маъбад ва пироне ки бар зидди Ё ҷамъ омада буданд, гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане шумо бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед!»

⁵³ Ҳар рӯз Ман назди шумо дар маъбад будам, ва шумо ба Ман дасти таҷовуз дароз накардед; аммо ҳоло соати шумост, ки зулмот ҳукмфармост».

⁵⁴ Ва Ёро дастгир карда бурданд, ва ба хонаи саркоҳин оварданд. Ва Петрус аз дур аз паи онҳо равона шуд.

Дар довари саркоҳинон. Инкори Петрус.

⁵⁵ Вақте ки онҳо дар рӯи ҳавлӣ оташ даргиронда, даври он якҷоя нишастанд, Петрус низ дар миёни онҳо нишаст.

⁵⁶ Ва канизе вайро назди оташ нишаста дид ва синчакунон ба вай нигоҳ карда, гуфт: «Ин ҳам бо Ё буд».

⁵⁷ Лекин вай инкор карда, ба зан гуфт: «Ман Ёро намешиносам».

⁵⁸ Пас аз муддате як одами дигар вайро дида, гуфт: «Ту ҳам яке аз онҳо ҳастӣ». Аммо Петрус ба он одам гуфт: «Ман аз онҳо нестам».

⁵⁹ Тахминан як соат гузаштан баъд, боз як каси дигар боисрор гуфт: «Дар ҳақиқат ин ҳам бо Ё буд, зеро ки вай ҷалилист».

⁶⁰ Аммо Петрус ба он кас гуфт: «Намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ». Ва ҳанӯз вай сухан меронд, ки дарҳол хурӯс бонг зад.

⁶¹ Ва Худованд рӯй гардонда, ба Петрус назар андохт; ва Петрус сухани Худовандро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Имрӯз, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоӣ кард».

⁶² Ва берун рафта, зор-зор гирифт.

Исо аз шарирон таҳқирҳоро қабул мекунад.

⁶³ Касоне ки Исоро дастгир карда буданд, Ёро тамасхур мекарданд ва мезаданд;

⁶⁴ Ва рӯи Ёро пӯшида, торсаки мезаданд ва аз Ё мепурсиданд: «Нубувват кун, ки Туро кӣ задааст?»

⁶⁵ Ва боз бисъёр ҳақоратҳои дигар дар ҳаққи Ё ба забон меронданд.

Исо ба ҳузури шӯрои пирон.

⁶⁶ Ҳамин ки чашми рӯз кушода шуд, пирони қавм, саркоҳинон ва китобдонон ҷамъ омада, Ёро ба шӯрои худ дароварданд,

⁶⁷ Ва гуфтанд: «Оё Ту Масеҳ ҳастӣ? Ба мо бигӯӣ».

Ба онҳо гуфт: «Агар ба шумо гӯям, бовар намекунед;

⁶⁸ Ва агар ба шумо савол диҳам, ҷавоб намегардонед ва Маро озод намекунед;

⁶⁹ Минбаъд Писари Одам ба ямини қуввати Худо хоҳад нишаст».

⁷⁰ Ва ҳама гуфтанд: «Пас, Ту Писари Худо ҳастӣ?»

Ба онҳо гуфт: «Шумо мегӯед, ки Ман ҳастам».

⁷¹ Ва онҳо гуфтанд: «Дигар ба мо чӣ шаҳодате лозим аст? Зеро ки худамон аз забони Ё шунидем!»

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Исо ба ҳузури Пилотус.

23 Ва тамоми аҳли маҷлисашон бархоста, Ёро назди Пилотус бурданд.

² Ва ба айбдор кардани Ё шуруъ намуда, гуфтанд: «Мо ёфтаем, ки Ё қавми моро фосид мекунад, ба қайсар қизья додан намемонад ва Худро Подшоҳ Масеҳ меномад».

³ Пилотус аз Ё пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Ё ҷавоб дода, гуфт: «Ту мегӯӣ».

⁴ Пилотус ба саркоҳинон ва ба мардум гуфт: «Дар Ин Одам ҳеҷ айбе намеёбам».

⁵ Лекин онҳо исрор намуда, мегуфтанд, ки Ё қавми моро ошӯб меоварад ва дар тамоми Яҳудо, аз Ҷалил гирифта то ин ҷо, таълим медиҳад.

Исо дар тергави Ҳиродус.

⁶ Вақте ки Пилотус инро шунид, савол дод: «Магар Ё ҷалилист?»

⁷ Ва чун донист, ки Ё аз вилояти Ҳиродус аст, Ёро назди Ҳиродус равона кард, ки вай низ дар он рӯзҳо дар Ерусалим буд.

⁸ Ҳиродус Исоро дида, хеле хурсанд шуд, зеро ки кайҳи боз Ёро дидан мехост, чунки овозаи Ёро шунида буд ва умед дошт, ки аз Ё муъҷизе бувинад.

⁹ Ва ба Ё саволҳои бисъёре дод; аммо Ё ба вай ҳеҷ ҷавоб надод.

¹⁰ Саркоҳинон ва китобдонон истода, бо тамоми ҷидду ҷаҳд Ёро айбдор мекарданд.

¹¹ Ва Ҳиродус бо сарбозони худ Ёро басо таҳқир ва тамасхур карда ва либоси дурахшоне бар Ё пӯшонда, назди Пилотус гардонда фиристод.

¹² Дар ҳамон рӯз Пилотус ва Ҳиродус бо ҳамдигар дӯст шуданд, зеро ки пештар онҳо ба якдигар адоват доштанд.

Исо боз ба ҳузури Пилотус.

Бараббос озод шуд, Исо маҳкум гардид.

¹³ Пилотус саркоҳинон, сардорон ва мардумро хонда,

¹⁴ Ба онҳо гуфт: «Ин Одамро ҳамчун фосидкунандаи қавм назди ман овардед; ва инак, ман дар пеши назари шумо тафтиш кардам ва дар

Ин Одам аз он айбҳое ки шумо ба гардани Ҷ мепартоед, чизе наёфтам;

¹⁵ Ҳамчунин Ҳиродус наёфтааст: зеро ки ман Ҷро назди вай фиристода будам, ва дар Ҷ ҳеч гуноҳи сазовори марг ёфт нашудааст;

¹⁶ Пас, Ҷро ҷазо дода, озод мекунам».

¹⁷ Ва вай лозим буд, ба муносибати ид, касеро барои онҳо озод кунад.

¹⁸ Аммо мардум саросар фаръед зада, гуфтанд: «Ҷро қатл кун! Барои мо Бараббосро озод кун».

¹⁹ Бараббос барои исьён ва қатле ки дар шаҳр рӯй дода буд, дар зиндон андохта шуда буд.

²⁰ Боз Пилотус ба онҳо сухан ронд, зеро ки мехост Исоро озод кунад.

²¹ Лекин онҳо фаръед зада, гуфтанд: «Ҷро маслуб кун, маслуб кун!»

²² Бори сеюм вай ба онҳо гуфт: «Ҷ чӣ бадӣ кардааст? Ҳеч гуноҳи сазовори марг дар Ҷ наёфтам; пас, Ҷро ҷазо дода, озод мекунам».

²³ Вале онҳо бо фаръеди баланд исрор намуда, талаб карданд, ки Ҷ маслуб шавад; ва фаръеди онҳо ва саркоҳинон ғолиб омад.

²⁴ Ва Пилотус қарор дод, ки аз рӯи талаби онҳо амал кунад,

²⁵ Ва шахсеро, ки барои исьён ва қатл дар зиндон нишаста буд, мувофиқи хоҳиши онҳо озод кард; ва Исоро ба ихтиёри онҳо супурд.

²⁶ Вақте ки Ҷро бурданд, Шимъун ном шахсеро, ки аз Қурин буд ва аз саҳро меомад, даст гирифта, салибро бар китфаш гузоштанд, то ки аз ақиби Исо бардошта барад.

Исо маслуб шуд.

²⁷ Ва шумораи азими мардум ва заноне ки барои Ҷ гирия ва навҳа мекарданд, аз ақиби Ҷ равона шуданд.

²⁸ Ва Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт: «Эй духтарони Ерусалим! Барои Ман гирия накунед, балки барои худатон ва фарзандонатон гирия кунед;

²⁹ Зеро айёме меояд, ки хоҳанд гуфт: „Хушо нозоён, ва шикамҳое ки назоидаанд, ва пистонҳое ки шир надодаанд!“

³⁰ Он вақт ба кӯҳҳо хоҳанд гуфт: „Бар мо биафтед!“ ва ба теппахо: „Моро бипӯшонед!“

³¹ Зеро, агар бо дараҳти сарсабз чунин кунанд, бо дараҳти хушк чиҳо хоҳанд кард?»

³² Ду қинояткорро низ бо Ҷ барои куштан мебурданд.

³³ Ва чун ба ҷое ки Косахонаи сар ном дорад, расиданд, дар он ҷо Ҷро, ва он қинояткоронро — яке аз дасти росташ ва дигаре аз дасти чапаш — маслуб карданд.

³⁴ Исо гуфт: «Эй Падар! Инҳоро биомурз, зеро ки намедонанд чӣ мекунанд». Ва либоси Ҷро қуръа партофта, тақсим карданд.

³⁵ Ва мардум истода, тамошо мекарданд. Сардорон низ бо якҷоягии онҳо масхаракунон мегуфтанд: «Дигаронро наҷот меод, бигзор Худро

наҷот диҳад, агар Ҷ Масеҳи баргузидаи Худо бошад».

³⁶ Сарбозон низ Ҷро истехзо мекарданд ва наздик омада, ба Ҷ сирко меоданд

³⁷ Ва мегуфтанд: «Агар Ту Подшоҳи Яҳудиён бошӣ, Худро наҷот деҳ».

³⁸ Дар болои сари Ҷ ба забонҳои юнонӣ, румӣ ва ибронӣ чунин лавҳае навишта овехта буданд: «*Ин аст Подшоҳи Яҳудиён*».

Имон овардани роҳзан.

³⁹ Ва яке аз қинояткорони маслубшуда Ҷро дашном дода, мегуфт: «Агар Ту Масеҳ бошӣ, Худро ва моро наҷот деҳ».

⁴⁰ Аммо дигаре, баръакс, вайро мазаммат намуда, гуфт: «Оё ту аз Худо наметарсӣ, дар сурате ки худат низ ба ҳамин ҷазо маҳкум шудай?

⁴¹ Ҷазои мо аз рӯи инсоф аст, чунки мукофоти амали худро гирифтаем; лекин Ҷ ҳеч бадӣ накардааст».

⁴² Ва ба Исо гуфт: «Эй Худованд, вақте ки ба Малакути Худ бирасӣ, маро ба ёд овар!»

⁴³ Ва Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз бо Ман дар биҳишт хоҳӣ буд».

⁴⁴ Тақрибан соати шашуми рӯз буд, ва тамоми заминро то соати нӯҳум торикӣ фаро гирифт:

⁴⁵ Офтоб тира шуд, ва пардаи маъбад ду пора шуд.

Мамоти Исо.

⁴⁶ Ва Исо бо овози баланд нидо карда, гуфт: «Эй Падар! Рӯҳи Худро ба дасти Ту месупорам». Ва инро гуфта, ҷон дод.

⁴⁷ Мирисад ин ҳодисаро дида, Худоро ҳамду сано хонд ва гуфт: «Ҳақиқатан Ин Одам Одил буд».

⁴⁸ Ва тамоми мардуме ки барои ин тамошо ҷамъ омада буданд, пас аз дидани ин моҷаро синазанон гашта рафтанд.

⁴⁹ Вале ҳамаи шиносҳои Ҷ ва заноне ки аз Ҷалил Ҷро пайравӣ намуда омада буданд, аз дур истода, инро медиданд.

Дафни Исо.

⁵⁰ Ва инак, Юсуф ном шахс, узви шӯро, марди нек ва одил,

⁵¹ Ки бо қарор ва кори онҳо розӣ набуд, ва аз Ҳаромот ном шаҳри Яҳудо буда, худаш низ интизори Малакути Худо буд,

⁵² Назди Пилотус омада, Ҷасади Исоро талаб кард;

⁵³ Ва онро поён фуруварда, ба катон печонд ва ба қабре ниҳод, ки аз санг тарошида шуда буд, ва то ҳол ҳеч кас дар он гузошта нашуда буд.

⁵⁴ Он рӯз рӯзи ҷумъа буд ва шанбе фаро мерасид.

⁵⁵ Ва заноне ки ҳамроҳи Исо аз Ҷалил омада буданд, аз дунболи вай рафтанд ва қабрро, ва чӣ гуна дар он Ҷасади Ҷро гузошта шуд, диданд;

⁵⁶ Ва чун баргаштанд, ҳанут ва равғани атрафшон тайёр карданд; ва рӯзи шанбе, мувофиқи ҳукми шариат, истироҳат карданд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Эҳъёи Исои Масеҳ.

24 Дар рӯзи якшанбе, субҳидам, ҳанутеро, ки тайёр карда буданд, бо худ гирифта, ба сари қабр омаданд, ва баъзе занони дигар ҳамроҳи онҳо буданд;

² Вале диданд, ки санг аз сари қабр ғалтонда шудааст,

³ Ва чун дохил шуданд, Ҷасади Исои Худовандро наёфтанд.

⁴ Дар сурате ки аз ин ҳодиса дар ҳайрат буданд, баногоҳ дар пешашон ду марди ҷомаҳои дурахшанда дар бар пайдо шуданд.

⁵ Ва дар ҳолате ки ба ҳарос афтода, сарҳои худро ба зер афканда буданд, он ду ба онҳо гуфтанд:

«Чаро шумо зиндари дар миёни мурдагон ҷустуҷӯ мекунед?

⁶ Дар ин ҷо нест: Ӯ эҳъё шуд; ба ёд оваред, ки чӣ гуна Ӯ, ҳангоме ки дар Ҷалил буд, ба шумо сухан ронда,

⁷ Гуфта буд, ки Писари Одам бояд ба дасти одамони гуноҳкор таслим карда шавад, ва маслуб гардад, ва дар рӯзи сеюм эҳъё шавад».

⁸ Ва онҳо суханони Ӯро ба ёд оварданд

⁹ Ва аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ ва ба ҳамаи дигарон нақл карданд.

¹⁰ Инҳо Марьями Маҷдалия, ва Юҳона, ва Марьям, модари Яъқуб, ва бо онҳо занони дигар буданд, ки ба ҳаввориён ин чизҳоро гуфтанд.

¹¹ Вале ин суханон ба назарашон чун сафсатае намуд, ва ба гапи онҳо бовар накарданд.

¹² Аммо Петрус бархоста, сӯи қабр давид ва хам шуда, фақат кафанро дид, ки гузошта шудааст, ва аз ин ҳодиса дар ҳайрат монда, ба ҳонаи худ рафт.

Зоҳир шудани Исои эҳъёшуда ба шогирдон дар аснои роҳи Аммоус.

¹³ Дар ҳамон рӯз ду нафар аз онҳо ба деҳае мерафтанд, ки тақрибан шаст стадия [†] аз Ерусалим дур буд, ва Аммоус ном дошт,

¹⁴ Ва бо ҳамдигар дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо гуфтугӯ мекарданд.

¹⁵ Ва ҳангоме ки онҳо гуфтугӯ ва мубоҳиса мекарданд, Худи Исо наздик омада, бо онҳо равона шуд;

¹⁶ Лекин чашмони онҳо баста буд, ба тавре ки Ӯро нашинохтанд.

¹⁷ Ба онҳо гуфт: «Аз чӣ хусус бо ҳамдигар дар роҳ гуфтугӯзор мекунед, ва чеҳраҳотон ғамгин аст?»

¹⁸ Яке аз онҳо, ки Қлеюпос ном дошт, дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Наход ки танҳо Ту аз онҳое ки ба Ерусалим

[†] Стадия — воҳиди андозаи дарозӣ дар Юнони Қадим, ки тақрибан ба 194 метр баробар буд.

омаданд, аз воқеае ки дар ин рӯзҳо рӯй додааст, беҳабар ҳастӣ?»

¹⁹ Ба онҳо гуфт: «Аз кадом воқеа?» Ба Ӯ гуфтанд: «Аз он чи ба Исои Носирӣ рӯй додааст, ки Ӯ пайғамбаре буд тавоно дар кирдор ва гуфтор дар пеши Худо ва тамоми қавм;

²⁰ Чӣ гуна Ӯро саркоҳинон ва сардорони мо таслим карданд, то ки ба қатл маҳкум шавад, ва Ӯро маслуб карданд;

²¹ Лекин мо умед доштем, ки Ӯ Ҷамон аст, ки бояд Исроилро наҷот диҳад; аммо, бо ин ҳама, имрӯз рӯзи сеюм аст, ки ин ба вукӯъ омадааст;

²² Вале баъзе аз занони мо низ моро дар ҳайрат андохтанд: онҳо бомдодон ба сари қабр рафтаанд,

²³ Ва Ҷасади Ӯро наёфтаанд, ва омада гуфтанд, ки дар рӯйё фариштагонро низ дидаанд, ки мегӯянд: Ӯ зинда аст;

²⁴ Ва баъзе аз рафиқони мо ба сари қабр рафта, ончунон ки занон гуфта буданд, ёфтаанд; лекин Ӯро надидаанд».

²⁵ Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Эй бефаросатон ва сустилон дар имоноварӣ ба он чи анбиё пешгӯй кардаанд!

²⁶ Оё Масеҳро лозим набуд ҳамаи инро аз сар гузаронда, ба ҷалоли Худ бирасад?»

²⁷ Ва аз Мусо ва аз тамоми анбиё сар карда, он чиро, ки дар ҳамаи Навиштаҳо дар бораи Ӯ гуфта шудааст, ба онҳо фаҳмонда дод.

²⁸ Ва онҳо ба деҳае ки сӯяш мерафтанд, наздик омаданд, ва Ӯ чунин вонамуд кард, ки мехоҳад онсӯтар биравад;

²⁹ Вале онҳо Ӯро нигоҳ дошта, гуфтанд: «Бо мо бимон, чунки шом наздик аст, ва рӯз ба поён мерасад». Ва Ӯ ворид шуда, бо онҳо монд.

³⁰ Ва ҳангоме ки Ӯ бо онҳо назди суфра нишаст, онро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо дод.

³¹ Он гоҳ чашмони онҳо кушода шуд, ва онҳо Ӯро шинохтанд; вале Ӯ аз назарашон нопадид шуд.

³² Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Оё дили мо дар даруни мо намесӯхт, вақте ки Ӯ дар роҳ ба мо сухан меронд ва Навиштаҳоро ба мо мефаҳмонд?»

³³ Ва ҳамон соат бархоста, ба Ерусалим баргаштанд ва он ёздаҳро ёфтанд, ки бо рафиқони худ ҷамъ шуда,

³⁴ Мегуфтанд, ки Худованд ҳақиқатан эҳъё шудааст ва ба Шимъӯн зоҳир гардидааст.

³⁵ Ва онҳо низ нақл карданд, ки дар аснои роҳ чӣ ҳодиса рӯй дод, ва чӣ гуна Ӯро дар вақти пора кардани нон шинохтанд.

Зоҳир шудани Исо ба ёздаҳ шогирдон.

³⁶ Вақте ки онҳо дар ин хусус гап мезаданд, Худи Исо дар миёни онҳо истода, ба онҳо гуфт: «Салом бар шумо бод».

³⁷ Онҳо ба изтироб ва ҳарос афтода, гумон карданд, ки рӯҳе мебинанд;

³⁸ Лекин Ў ба онҳо гуфт: «Чаро музтариб шудед, ва аз чӣ сабаб дар дили шумо чунин фикрҳо пайдо мешавад?»

³⁹ Ба дастҳои Ман ва ба пойҳои Ман нигоҳ кунед: ин Худи Ман ҳастам; Маро ламс кунед ва бубинед; зеро ки рӯҳ гӯшт ва устухон надорад, чунон ки дар Ман мебинед».

⁴⁰ Ва инро гуфта, дастҳо ва пойҳои Худро ба онҳо нишон дод.

⁴¹ Ва чун онҳо аз шодӣ ҳанӯз бовар намекарданд ва мутааҷҷиб мешуданд, Ў ба онҳо гуфт: «Оё чизи хӯрдание дар ин ҷо доред?»

⁴² Пеши Ў як порча моҳии бирьён ва андаке асали мумдор монданд;

⁴³ Ва Ў гирифта, дар пеши назари онҳо хӯрд.

⁴⁴ Ва ба онҳо гуфт: «Ин аст он чизе ки, чун бо шумо будам, ба шумо мегуфтам, ки ҳар он чи дар Тавроти Мусо ва дар суҳафи анбиё ва Забур дар бораи Ман навишта шудааст, бояд ба амал ояд».

⁴⁵ Он гоҳ зеҳни онҳоро равшан кард, то ки Навиштаҳоро бифаҳманд,

Фармоиши охирин.

⁴⁶ Ва ба онҳо гуфт: «Чунин навишта шудааст, ва чунин лозим буд, ки Масеҳ уқубат кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон эҳёе шавад.

⁴⁷ Ва ба исми Ў, аз Ерусалим сар карда, дар миёни ҳамаи халқҳо тавба ва омурзиши гуноҳҳо мавъиза карда шавад;

⁴⁸ Ва шумо шоҳидони ин ҳастед;

⁴⁹ Ва Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо равона мекунам; вале шумо дар шаҳри Ерусалим бимонед, то вақте ки бо қуввате аз олами боло фаро гирифта шавед».

Сууди Исои Масеҳ.

⁵⁰ Ва онҳоро берун оварда, то Байт-Ҳинӣ бурд ва дастҳои Худро бардошта, онҳоро баракат дод.

⁵¹ Ва ҳангоме ки онҳоро баракат меод, аз онҳо ҷудо шуда, ба осмон сууд кард.

⁵² Ва онҳо ба Ў сачда намуда, бо шодии бузурге ба Ерусалим баргаштанд,

⁵³ Ва ҳамеша дар маъбад буда, Худоро ҳамду сано мегуфтанд ва муборак мехонданд. Омин.

ЮҲАННО

БОБИ ЯКУМ

Каломи абадӣ ба ҷисм мубаддал шуд.

- 1 Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.
- 2 Он дар ибтидо бо Худо буд.
- 3 Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ба вучуд омад, ва ҳар он чи вучуд ёфт, бе Ӯ вучуд наёфт.
- 4 Дар Ӯ ҳаёт буд, ва ҳаёт нури одамиён буд.
- 5 Ва нур дар торикӣ медурахшид, ва торикӣ онро фаро нагирифт.
- 6 Шахсе аз ҷониби Худо фиристода шуда буд, ки Яҳъё ном дошт.
- 7 Вай барои шоҳидӣ омад, ки бар Нур шаҳодат диҳад, то ки ҳама ба воситаи вай имон оваранд.
- 8 Вай он Нур набуд, балки омад, ки бар Нур шаҳодат диҳад.

Исо — Нури ҳақиқӣ.

- 9 Он Нури ҳақиқӣ, ки ҳар одамро мунаввар мегардонад, ба ҷаҳон омаданӣ буд.
- 10 Ӯ дар ҷаҳон буд, ва ҷаҳон ба воситаи Ӯ ба вучуд омад, ва ҷаҳон Ӯро нашинохт.
- 11 Ӯ назди мансубони Худ омад, ва мансубонаш Ӯро қабул накарданд.
- 12 Лекин ба онҳое ки Ӯро қабул карданд ва ба исми Ӯ имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд.
- 13 Ки на аз хун, на аз хоҳиши ҷисм, на аз хоҳиши марде, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.
- 14 Ва Калом ҷисм гардид ва дар миёни мо сокин шуд, пур аз файз ва ростӣ; ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли шоистаи Писари ягонаи Падар аст.

Шаҳодати Яҳъёи Таъмиддиҳанда дар бораи худаш.

- 15 Ва Яҳъё бар Ӯ шаҳодат дод, ва нидо карда, мегуфт: «Ин аст Он ки дар бораи Ӯ гуфтам: „Он ки пас аз ман меояд, пеш аз ман будааст, зеро ки бар ман муқаддам буд“».
- 16 Ва аз пуррагии Ӯ ҳамаи мо файз бар файз пайдо кардем;
- 17 Зеро ки шариат ба воситаи Мусо ато шуд, аммо файз ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад.
- 18 Худоро ҳаргиз касе надидааст; Писари ягонае ки дар оғуши Падар аст, Ӯро зоҳир кард.

19 Ва ин аст шаҳодати Яҳъё дар вақте ки яҳудиён аз Ерусалим коҳинон ва левизодагонро фиристоданд, то аз вай пурсанд, ки: «Ту кистӣ?»

20 Вай иқрор кард ва инкор накард, балки зътироф намуда, гуфт: «Ман Масеҳ нестам».

21 Аз вай пурсиданд: «Пас кистӣ? Оё Ильёс ҳастӣ?» Гуфт: «Не». «Оё он набӣ ҳастӣ?» Ҷавоб дод: «Не».

22 Он гоҳ ба вай гуфтанд: «Пас кистӣ? То ба он касоне ки моро фиристодаанд, ҷавоб диҳем: дар бораи худ чӣ мегӯӣ?»

23 Гуфт: «Ман овози нидокунанде дар биёбонам: „роҳи Худовандро рост кунед“, чунон ки Ишаъёи набӣ гуфтааст».

24 Он фиристодагон аз фарисиён буданд;

25 Ва онҳо аз вай пурсиданд: «Агар ту на Масеҳ ҳастӣ, на Ильёс ва на он набӣ, пас барои чӣ таъмид медиҳӣ?»

26 Яҳъё дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман бо об таъмид медиҳам; лекин дар миёни шумо Касе истодааст, ки шумо Ӯро намешиносед:

27 Ӯ Он аст, ки пас аз ман меояд, аммо пеш аз ман будааст; ва ман сазовори он нестам, ки даволи пойафзоли Ӯро воз кунам».

28 Ин дар Байт-Абора, ки он тарафи Урдун аст, дар ҷое ки Яҳъё таъмид медод, воқеъ шуд.

Шаҳодати Таъмиддиҳанда дар бораи Барраи Худо.

Таъмиди Исо.

29 Фардои он, Яҳъё Исоро дид, ки ба ҷониби вай меояд, ва гуфт: «Инак Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад;

30 Ин аст Он ки ман дар бораи Ӯ гуфтам, ки: „Пас аз ман Марде меояд, ки пеш аз ман будааст, зеро ки Ӯ бар ман муқаддам буд“;

31 Ман Ӯро намешинохтам; лекин барои он ки Ӯ ба Исроил зоҳир гардад, омадам ва бо об таъмид медодам».

32 Ва Яҳъё шаҳодат дода, гуфт: «Ман Рӯхро дидам, ки чун кабӯтаре аз осмон нозил шуда, бар Ӯ қарор гирифт;

33 Ман Ӯро намешинохтам; лекин Он ки маро фиристод, то бо об таъмид диҳам, ба ман гуфт: „Бар ҳар кас бубинӣ, ки Рӯҳ нозил шуда, бар Ӯ қарор гирифт, Ӯ Ҳамон аст, ки бо Рӯҳулқудс таъмид медиҳад“.

34 Ва ман дида, шаҳодат додам, ки Ӯ Писари Худост».

Исо ва шогирдони аввалин.

³⁵ Фардои он, боз Яхъё бо ду шогирди худ истода буд.

³⁶ Чун дид, ки Исо аз он ҷо мегузарад, гуфт: «Инак Барраи Худо».

³⁷ Он ду шогирд суханони вайро шунида, аз паи Исо равона шуданд.

³⁸ Исо ба ақиб нигоҳ карда, дид, ки онҳо меоянд, гуфт: «Чӣ меҳоҳед?» Ба Ӯ гуфтанд: «Раббӣ», яъне: «Эй Устод, дар кучо истиқомат дорӣ?»

³⁹ Ӯ гуфт: «Биёед ва бубинед». Онҳо омаданд ва диданд, ки дар кучо истиқомат дорад, ва он рӯз назди Ӯ бимонданд. Тақрибан соати даҳум † буд.

⁴⁰ Яке аз он ду нафар, ки суҳанони Яхъёро шунида, аз паи Ӯ омада буданд, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус буд.

⁴¹ Вай аввал бародари худ Шимъӯнро ёфта, гуфт: «Мо Масеҳро, яъне Христосро ёфтем».

⁴² Вайро назди Исо овард. Исо ба вай нигариста, гуфт: «Ту Шимъӯн, писари Юнус ҳастӣ; акнун номат Кифо ҳоҳад шуд, ки маънояш Петрус аст».

⁴³ Фардои ин, Исо ҳост ба Чалил равад, ва Филиппусро ёфта, гуфт: «Аз ақби Ман биё».

⁴⁴ Филиппус аз Байт-Сайдо, ҳамшаҳрии Андриёс ва Петрус буд.

⁴⁵ Филиппус Натанъилро ёфта, гуфт: «Мо Он касеро, ки Мусо дар бораи Ӯ дар Таврот навиштааст, ва анбиё зикр кардаанд, ёфтаем, ки Исо, писари Юсуф, аз Носира аст».

⁴⁶ Вале Натанъил ба вай гуфт: «Магар мумкин аст, ки аз Носира чизи некӯе пайдо шавад?» Филиппус ба вай гуфт: «Биё ва бубин».

⁴⁷ Исо чун дид, ки Натанъил сӯи Ӯ меояд, дар бораи вай гуфт: «Инак, исроилии ҳақиқӣ, ки дар вай макре нест».

⁴⁸ Натанъил ба Ӯ гуфт: «Маро аз кучо мешиносӣ?» Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Пеш аз он ки Филиппус туро даъват кунад, ҳангоме ки дар зери дарахти анҷир будӣ, Ман туро дидам».

⁴⁹ Натанъил дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Устод! Ту Писари Худой, Ту Подшоҳи Исроил ҳастӣ».

⁵⁰ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ту имон овардӣ, зеро ба ту гуфтам, ки: „Ман туро дар зери дарахти анҷир дидам“; чизҳои бузургтар аз ин хохӣ дид».

⁵¹ Ва ба вай гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: минбаъд осмонро кушода ва фариштагони Худоро, ки бар Писари Одам сууд ва нузул мекунанд, хоҳед дид».

БОБИ ДУЮМ

Тӯи арӯсӣ дар Қонои Чалил ва мӯъҷизаи аввалин.

2 Дар рӯзи сеюм дар Қонои Чалил тӯи арӯсӣ буд, ва модари Исо дар он ҷо буд.

² Исо ва шогирдонашро низ ба тӯӣ даъват карда буданд.

† Соати даҳум — соати чори гашти пешин.

³ Чун шароб камӣ кард, модари Исо ба Ӯ гуфт: «Шароб надоранд».

⁴ Исо ба вай гуфт: «Туро бо Ман чӣ кор аст, эй зан? Соати Ман ҳанӯз нарасидааст».

⁵ Модараш ба хизматгорон гуфт: «Ҳар чи Ӯ ба шумо гӯяд, ба ҷо оваред».

⁶ Дар он ҷо, мувофиқи оини татҳири яҳудиён, шаш кӯзаи сангин истода буд, ки гунҷоиши ҳар яке ду ё се бат †† буд.

⁷ Исо ба онҳо гуфт: «Зарфҳоро аз об пур кунед». Ва онҳоро лабрез карданд.

⁸ Ва гуфт: «Акнун кашида, ба сардори базм баред». Ва онҳо бурданд.

⁹ Чун сардор оби ба шароб мубаддалшударо чашид ва надонист, ки аз кучост, зеро фақат хизматгороне ки обро кашида буданд, медонистанд, ва сардор домодро хонда,

¹⁰ Ба вай гуфт: «Ҳар кас аввал шароби хубро медиҳад, ва чун маст шуданд, бадашро меоварад, лекин ту шароби хубро то ҳол нигоҳ доштаӣ».

¹¹ Ин ибтидои мӯъҷизоте буд, ки Исо дар Қонои Чалил нишон дода, ҷалоли Худро зоҳир кард, ва шогирдонаш ба Ӯ имон оварданд.

¹² Пас аз он Ӯ бо модараш, бародаронаш ва шогирдонаш ба Кафарнаҳум омад, ва дар он ҷо айёми каме монданд.

Фисҳи аввалин ва пок кардани маъбад.

¹³ Ва чун иди фисҳи яҳудиён наздик буд, Исо ба Ерусалим рафт.

¹⁴ Ва дид, ки дар маъбад фурӯшандагони гову гӯсфанду кабӯтар ва саррофон нишастаанд.

¹⁵ Ва тозиёнае аз арғамчин сохта, ҳамаро бо гову гӯсфандон аз маъбад пеш кард, ва тангаҳои саррофонро пошида, мизҳашонро чаппа кард;

¹⁶ Ва ба кафтарфурӯшон гуфт: «Инҳоро аз ин ҷо гирифта баред ва хонаи Падари Маро хонаи савдогарӣ насозед».

¹⁷ Ва шогирдони Ӯ ба хотир оварданд, ки навишта шудааст: «Рашки хонаи Ту Маро хӯрдааст».

¹⁸ Он гоҳ яҳудиён ба Ӯ рӯ оварда, гуфтанд: «Ба мо чӣ аломате нишон медиҳӣ, ки ин корҳоро мекуни?»

¹⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин маъбадро вайрон кунед, ва дар се рӯз Ман онро барпо хоҳам кард».

²⁰ Яҳудиён гуфтанд: «Ин маъбадро дар зарфи чилу шаш сол бино кардаанд, ва Ту онро дар се рӯз барпо мекуни?»

²¹ Лекин Ӯ дар бораи маъбади Бадани Худ сухан мегуфт.

²² Вақте ки Ӯ аз мурдагон эҳъё шуд, шогирдонаш ба хотир оварданд, ки Ӯ инро ба онҳо гуфта буд, ва ба Навиштаҳо ва ба сухане ки Исо гуфта буд, имон оварданд.

†† Бат — андозаи моеот, ки тақрибан ба 40 литр баробар буд.

²³ Ва ҳангоме ки дар иди фисҳ дар Ерусалим буд, бисъёр касон мӯъчизотеро, ки Ӯ нишон медод, дида, ба исми Ӯ имон оварданд.

²⁴ Лекин Исо ба онҳо эътимод накард, зеро ки ҳамаро мешинохт,

²⁵ Ва эҳтиёҷ надошт, ки касе дар бораи инсон шаҳодат диҳад, зеро ки он чи дар инсон аст, Худ медонист.

БОБИ СЕЮМ

Мусоҳибаи Исо бо Никӯдимус.

3 Дар байни фарисиён шахсе ки Никӯдимус ном дошт, аз сардорони яҳудиён буд.

² Вай шабона назди Исо омада, гуфт: «Эй Устод! Мо медонем, ки Ту Устоде ҳастӣ, ки аз ҷониби Худо омадаӣ; зеро мӯъчизотеро, ки Ту нишон медиҳӣ, ҳеҷ кас наметавонад нишон диҳад, ҷуз ин ки Худо бо вай бошад».

³ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз олами боло таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад».

⁴ Никӯдимус ба Ӯ гуфт: «Чӣ гуна мумкин аст, ки одаме ки пир шуда бошад, таваллуд ёбад? Оё метавонад боз ба шиками модараш баргашта, таваллуд ёбад?»

⁵ Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз об ва Рӯҳ таваллуд наёбад, ба Малакути Худо даромада наметавонад:

⁶ Он чи аз ҷисм таваллуд меёбад, ҷисм аст, ва он чи аз Рӯҳ таваллуд меёбад, рӯҳ аст.

⁷ Аз он чи ба ту гуфтам, тааҷҷуб нақун: бояд шумо аз олами боло таваллуд ёбед.

⁸ Бод ҳар ҷо ки хоҳад мевазад, ту овози онро мешунави, лекин намедонӣ, ки аз куҷо меояд ва ба куҷо меравад: чунин аст ҳолати ҳар кӣ аз Рӯҳ таваллуд ёфта бошад».

⁹ Никӯдимус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Чӣ тавр мумкин аст, ки чунин шавад?»

¹⁰ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ту ки як устоди Исроил ҳастӣ, инҳоро намедонӣ?

¹¹ Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: Мо аз он чи медонем, сухан мегӯем ва бар он чи дидаем, шаҳодат медиҳем, лекин шумо шаҳодати Моро қабул намекунад;

¹² Вақте ки ба шумо аз чизҳои заминӣ сухан гуфтам, бовар накардед, пас ҳар гоҳ аз чизҳои осмонӣ сухан ронам, чӣ сон имон хоҳед овард?

¹³ Ҳеҷ кас ба осмон сууд накардааст, магар фақат Он ки аз осмон нузул кардааст, яъне Писари Одам, ки ҷояш дар осмон аст;

¹⁴ Ва чунон ки Мусо дар биёбон морро боло бардошт, Писари Одам низ бояд ончунон боло бурда шавад,

¹⁵ То ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

¹⁶ Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худо дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

¹⁷ Зеро Худо Писари Худо ба ҷаҳон барои он нафиристод, ки бар ҷаҳон доварӣ кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

¹⁸ Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, маҳқум намешавад, лекин ҳар кӣ имон наоварад, аллакай маҳқум шудааст, чунки ба исми Писари ягонаи Худо имон наовардааст.

¹⁹ Ва ҳукм ин аст, ки нур ба ҷаҳон омад; вале мардум торикиро бештар аз рӯшноӣ дӯст доштанд, чунки аъмоли онҳо бад аст.

²⁰ Зеро ҳар киро кирдор бад бошад, аз рӯшноӣ нафрат дорад ва пеши рӯшноӣ намеояд, то ки аъмолаш ошкор нашавад;

²¹ Лекин ҳар кӣ росткор аст, пеши рӯшноӣ меояд, то ошкор бошад, ки аъмолаш ба василаи Худо содир шудааст».

Шаҳодати охирини Яҳъёи Таъмиддиҳанда.

²² Пас аз он Исо бо шогирдонаш ба сарзамини Яҳудо омад ва дар он ҷо бо онҳо сокин шуда, таъмид медод.

²³ Ва Яҳъё низ дар Энӯн, ки дар наздикии Солим аст, таъмид медод, чунки дар он ҷо об бисъёр буд, ва мардум омада, таъмид меёфтанд;

²⁴ Зеро ки Яҳъё ҳанӯз дар зиндон андохта нашуда буд.

²⁵ Ва дар байни шогирдони Яҳъё ва яҳудиён дар масъалаи татҳир баҳсу мунозира рӯй дод;

²⁶ Ва назди Яҳъё омада, ба вай гуфтанд: «Эй устод! Он Касе ки дар он тарафи Урдун бо ту буд, ва ту дар ҳаққи Ӯ шаҳодат дода будӣ, ҳоло таъмид медиҳад, ва ҳама назди Ӯ меоянд».

²⁷ Яҳъё дар ҷавоб гуфт: «Кас наметавонад чизе ба зиммаи худ бигирад, магар ин ки аз осмон ба вай дода шавад.

²⁸ Шумо худ шоҳидони ман ҳастед, ки гуфтам: „Ман Масеҳ нестам, балки фақат пешопеши Ӯ фиристода шудаам“.

²⁹ Касе ки арӯс дорад, домод аст; аммо дӯсти домод, ки истода, ба овози вай гӯш медиҳад, аз шунидани овози домод бисъёр шод мегардад: ҳамин шодии ман акнун комил шудааст;

³⁰ Ӯ бояд нашъунамо ёбад, ва ман завол ёбам.

³¹ Он ки аз боло меояд, аз ҳама болотар аст; ва он ки аз замин аст, заминӣ бошад ва чун заминӣ сухан гӯяд; Он ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст.

³² Ва он чи дидааст ва шундааст, бар он шаҳодат медиҳад, ва ҳеҷ кас шаҳодати Ӯро қабул намекунад.

³³ Ва касе ки шаҳодати Ӯро қабул кард, тасдиқ кардааст, ки Худо рост аст.

³⁴ Зеро Он Касе ки Худо фиристод, каломи Худоро мегӯяд; зеро Худо Рӯҳро бамизон ато намекунад.

³⁵ Падар Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти Ӯ додааст.

³⁶ Ҳар кӣ ба Писар имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ меёбад. Ва ҳар кӣ ба Писар имон наоварад, ҳаётро нахоҳад дид, балки ғазаби Худо бар вай мемонад».

БОБИ ЧОРУМ

Исо ва зани сомарӣ.

4 Чун Исои Худованд даръёфт, ки ба гӯши фарисиён овозае расидааст, ки Ё, назар ба Яҳъё, бештар шогирд пайдо мекунад ва таъмид медиҳад, —

² Гарчанде ки Худи Исо не, балки шогирдонаш таъмид медоданд, —

³ Яхудоро тарк карда, боз ба Ҷалил рафт.

⁴ Ва Уро лозим буд аз Сомария гузашта равад.

⁵ Пас ба яке аз шаҳрҳои Сомария омад, ки Суҳар ном дошта, дар наздикии қитъаи заминне буд, ки Яъқуб ба писари худ Юсуф дода буд;

Мусоҳибаи Исо бо зани сомарӣ.

⁶ Ва дар он ҷо ҷоҳи Яъқуб буд, ва Исо аз сафар монда шуда, бар сари он ҷоҳ нишаст, ва тақрибан соати шашум буд,

⁷ Ки зане аз сомариён барои об кашидан омад. Исо ба вай гуфт: «Ба Ман барои нӯшидан об деҳ».

⁸ Зеро ки шогирдонаш барои харидани хӯрок ба шаҳр рафта буданд.

⁹ Зани сомарӣ ба Ё гуфт: «Чӣ тавр Ту, ки яҳудӣ ҳастӣ, аз ман об мехоҳӣ, дар сурате ки ман зани сомариам? Зеро ки яҳудиён бо сомариён муошират надоранд».

¹⁰ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Агар атои Худоро медонистӣ, ва кист, ки ба ту мегӯяд: „Ба Ман барои нӯшидан об деҳ“, холо худат аз Ё хоҳиш мекардӣ, ва Ё ба ту оби ҳаёт медод».

¹¹ Зан ба Ё гуфт: «Эй оғо! Ту зарфе надорӣ, ки об кашӣ, ва ҷоҳ чуқур аст: пас, аз куҷо оби ҳаёт дорӣ?»

¹² Магар Ту аз падари мо Яъқуб бузургтар ҳастӣ, ки ин ҷоҳро ба мо дод, ва худаш ва фарзандонаш ва чорвоаш аз он менӯшиданд?»

¹³ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ҳар кӣ аз ин об нӯшад, боз ташна монад;

¹⁴ Лекин ҳар кӣ аз обе ки Ман ба вай медиҳам, нӯшад, абадан ташна намонад, балки обе ки Ман ба вай медиҳам, дар вай чашмаи обе гардад, ки то ҳаёти ҷовидонӣ мечӯшад».

¹⁵ Зан ба Ё гуфт: «Эй оғо! Ба ман аз он об деҳ, то ки дигар ташна намонам ва ба ин ҷо барои об кашидан наоям».

¹⁶ Исо ба вай гуфт: «Бирав ва шавҳаратро бихон ва ба ин ҷо биё».

¹⁷ Зан дар ҷавоб гуфт: «Ман шавҳар надорам». Исо ба вай гуфт: «Ту рост гуфтӣ, ки шавҳар надорӣ;

¹⁸ Зеро ки панҷ шавҳар доштӣ, ва касе ки алҳол дорӣ, шавҳари ту нест; ин суханат рост аст».

¹⁹ Зан ба Ё гуфт: «Эй оғо! Мебинам, ки Ту набӣ ҳастӣ;

²⁰ Падарони мо дар болои ин кӯҳ парастииш мекарданд, вале шумо мегӯед, ки ҷое ки дар он бояд парастииш кард, дар Ерусалим мебошад».

²¹ Исо ба вай гуфт: «Эй зан! Ба Ман бовар кун, соате мерасад, ки на дар болои ин кӯҳ ва на дар Ерусалим Падарро парастииш хоҳед кард;

²² Шумо он чиро, ки намедонед, парастииш мекунад, вале мо он чиро, ки медонем, парастииш мекунем, зеро ки наҷот аз яҳудиён аст;

²³ Лекин соате мерасад, ва аллакай расидааст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро ба рӯҳ ва ростӣ парастииш хоҳанд кард, зеро ки Падар толиби ин гуна парастандагони Худ мебошад:

²⁴ Худо рӯҳ аст, ва онҳое ки Уро парастииш мекунанд, бояд ба рӯҳ ва ростӣ парастииш кунанд».

²⁵ Зан ба Ё гуфт: «Медонам, ки Христос, яъне Масеҳ меояд: чун Ё ояд, аз ҳар чиз ба мо хабар хоҳад дод».

²⁶ Исо ба вай гуфт: «Ман, ки бо ту сухан мегӯям, Ҷамонам».

²⁷ Дар ҳамин вақт шогирдонаш омада, тааҷҷуб карданд, ки Ё бо зане гуфтугӯ мекунад; лекин ҳеҷ кас нагуфт, ки: «Чӣ металабӣ?» ё ки: «Барои чӣ бо вай ҳарф мезанӣ?»

²⁸ Зан кӯзаи худро монда, ба шаҳр рафт ва ба мардум гуфт:

²⁹ «Биёед ва Касеро бубинед, ки ҳар он чи кардаам, ба ман гуфт; оё Ё Масеҳ нест?»

³⁰ Онҳо аз шаҳр берун шуда, назди Ё меоманданд.

Киштзори Худо барои дарав пухтааст.

³¹ Дар ин миён шогирдон аз Ё илтимос карда, гуфтанд: «Эй Устод! Бихӯр!»

³² Ба онҳо гуфт: «Ман ғизое дорам, ки бихӯрам, ва шумо онро намедонед».

³³ Шогирдон ба якдигар гуфтанд: «Магар касе ба Ё хӯрдани овардааст?»

³⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ғизои Ман он аст, ки иродаи Фиристандаи Худо ба ҷо оварам ва кори Уро ба анҷом расонам.

³⁵ „Оё шумо намегӯед, ки боз чор моҳ мондааст, ва дарав фаро хоҳад расид“? Инак, Ман ба шумо мегӯям: чашмони худро боло карда, киштзорро бубинед, ки барои дарав сафед шудааст.

³⁶ Даравгар музди худро мегирад ва маҳсулуро барои ҳаёти ҷовидонӣ ҷамъ мекунад, то ки коранда ва даравгар бо ҳам шодӣ кунанд;

³⁷ Зеро ки дар ин маврид чунин сухан ҳаққонист, ки: „Яке мекорад ва дигаре дарав мекунад“.

³⁸ Ман шуморо барои даравидани маҳсуле фиристодам, ки барои он шумо меҳнат накардаед; дигарон меҳнат кардаанд, ва шумо дар меҳнати онҳо дохил шудаед».

³⁹ Ва аз рӯи каломи он зан, ки шаҳодат дода буд: «Ҳар он чи кардаам, Ё ба ман гуфт», аз он шаҳр бисъёр сомариён ба Ё имон оварданд.

⁴⁰ Бинобар ин, чун сомариён пеши Ӯ омаданд, аз Ӯ хошиш карданд, ки назди онҳо бимонад; ва Ӯ ду рӯз назди онҳо монд.

⁴¹ Ва боз бисъёре аз рӯи каломи Ӯ имон оварданд.

⁴² Ва ба он зан гуфтанд: «Пас аз ин имони мо аз рӯи сухани ту нест, зеро ки худамон шунидем ва донистем, ки Ӯ дар ҳақиқат Наҷотдиҳандаи олам аст, яъне Масеҳ аст».

⁴³ Пас аз ду рӯз Ӯ аз он ҷо берун омада, ба Ҷалил равона шуд;

⁴⁴ Зеро Худи Исо шаҳодат додааст, ки пайғамбар дар зодгоҳи худ беқадр аст.

⁴⁵ Чун Ӯ ба Ҷалил омад, аҳли Ҷалил Ӯро пазируфтанд, зеро ҳар он чи дар Ерусалим дар ид карда буд, дида буданд, чунки онҳо низ ба ид рафта буданд.

Шифо ёфтани писари дарборӣ.

⁴⁶ Ва Исо бори дигар ба Қонои Ҷалил омад, ки дар он ҷо обро шароб гардонда буд. Ва шахсе аз дарбориён буд, ки писараш дар Кафарнаҳум бемор буд.

⁴⁷ Чун шунид, ки Исо аз Яҳудо ба Ҷалил омадааст, назди Ӯ рафта, илтимос кард, ки омада, писарашро шифо диҳад, ки вай дар дами марг аст.

⁴⁸ Исо ба вай гуфт: «Агар аломот ва мӯъҷизот набинед, имон намеоваред».

⁴⁹ Дарборӣ ба Ӯ гуфт: «Эй оғо! Пеш аз он ки писарам бимирад, биё».

⁵⁰ Исо ба вай гуфт: «Бирав, ки писарат зинда аст». Вай ба сухане ки Исо гуфт, имон оварда, равона шуд.

⁵¹ Ва ҳангоме ки мерафт, навкаронаш вайро пешвоз гирифтанд ва мужда дода, гуфтанд: «Писарат зинда аст».

⁵² Аз онҳо пурсид: «Дар кадом соат аҳволаш беҳтар шуд?» Ба вай гуфтанд: «Дирӯз дар соати ҳафтум табларза вайро тарк кард».

⁵³ Ва падар донист, ки ин ҳамон соате буд, ки Исо ба вай гуфт: «Писарат зинда аст». Ва худаш ва тамоми аҳли байташ имон оварданд.

⁵⁴ Ин мӯъҷизаи дуҷум буд, ки Исо баъд аз омаданаш аз Яҳудо ба Ҷалил нишон дод.

БОБИ ПАНҶУМ

Шифо додан дар рӯзи шанбе назди ҳавзи Байт-Ҳасдо.

5 Пас аз он яҳудиёноро иде буд, ва Исо ба Ерусалим омад.

² Дар Ерусалим дар назди дарвозаи Меш ҳавзе ҳаст, ки ба ибронӣ Байт-Ҳасдо мегӯянд, ва он панҷ равоқ дорад:

³ Дар он ҷо шумораи зиёди беморон, кӯрон, лангон ва шалон хобида, мунтазири ҳаракати об буданд;

⁴ Зеро фариштаи Худо вақт-вақт ба ҳавз фуромада, обро ҳаракат меод, ва ҳар кӣ дар аснои

ҳаракати об аввал ба ҳавз дарояд, аз ҳар касалие ки дошт, шифо меёфт.

⁵ Ва касе дар он ҷо буд, ки сию ҳашт сол боз гирифтори беморӣ буд.

⁶ Чун Исо вайро хобида дид ва донист, ки муддати дарозе бемор аст, ба вай гуфт: «Оё мехоҳӣ шифо ёбӣ?»

⁷ Бемор ҷавоб дод: «Эй оғо! Касе надорам, ки чун об ба ҳаракат ояд, маро дар ҳавз андозад; пеш аз он ки ман оям, дигаре худро дар ҳавз меандозад».

⁸ Исо ба вай гуфт: «Бархез, бистаратро бардор ва бирав».

⁹ Ҷамон дам бемор шифо ёфт ва бистарашро бардошта, ба роҳ даромад. Он рӯз рӯзи шанбе буд.

¹⁰ Яҳудиён ба касе ки шифо ёфта буд, гуфтанд: «Имрӯз шанбе аст, ва ҷоиз нест, ки бистари худро бардорӣ».

¹¹ Вай дар ҷавоби онҳо гуфт: «Он Кас, ки маро шифо дод, ба ман гуфт: „Бистаратро бардор ва бирав“».

¹² Аз вай пурсиданд: «Кист Он Кас, ки ба ту гуфт: „Бистаратро бардор ва бирав“?»

¹³ Лекин он ки шифо ёфта буд, намедонист, ки Ӯ кист; зеро ки дар он ҷо издиҳоми калоне буд, ва Исо нопадид шуда рафт.

¹⁴ Пас аз он Исо вайро дар маъбад ёфта, гуфт: «Инак, шифо ёфтай; дигар гуноҳе нақун, то ки ба вазъияти бадтаре дучор нашавӣ».

¹⁵ Он мард рафта, ба яҳудиён гуфт, ки шифодихандаи ман Исо мебошад.

¹⁶ Аз ин сабаб яҳудиён Исоро таъқиб мекарданд ва Ӯро мехостанд ба қатл расонанд, зеро ки ин корро дар рӯзи шанбе карда буд.

Исо аъмоли Худро ҳимоят мекунад ва аз ҷониби Падар фиристода шуданашро далел меоварад.

¹⁷ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Падари Ман то кунун кор мекунад, ва Ман низ кор мекунам».

¹⁸ Аз ин сабаб бештар қасд карданд, ки Ӯро ба қатл расонанд, зеро ки на танҳо шанберо риоят намекард, балки Худоро низ Падари Худ гуфта, Худро бо Худо баробар медонист.

¹⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Писар наметавонад аз Худ чизе ба амал оварад, магар он чи бубинад, ки Падар ба амал меоварад: зеро ки он чи Ӯ мекунад, Писар низ мекунад.

²⁰ Зеро ки Падар Писарро дӯст медорад ва ҳар он чи Худаш мекунад, ба Писар нишон медиҳад; ва корҳои бузургтар аз ин ҳам ба Ӯ нишон хоҳад дод, то ки шумо тааҷҷуб намоед.

²¹ Зеро, ҳамчунон ки Падар мурдагонро эҳъё мекунад ва зинда мегардонад, Писар низ ончунон ҳар киро, ки хоҳад, зинда мегардонад.

²² Зеро ки Падар бар ҳеҷ кас доварӣ намекунад, балки тамоми довариро ба Писар супурдааст,

²³ То ки ҳама Писарро эҳтиром кунанд, ончунон ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе ки Писарро

эҳтиром накунад, Падарро, ки Фиристандаи Ёст, эҳтиром накардааст.

²⁴ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро бишнавад ва ба Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст.

²⁵ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: соате мерасад, ва аллакай расидааст, ки мурдагон овози Писари Худоро мешунаванд, ва ҳар кӣ бишнавад, зинда гардад.

²⁶ Зеро, ҳамчунон ки Падар дар Худ ҳаёт дорад, ба Писар низ ончунон ато кардааст, ки дар Худ ҳаёт дошта бошад;

²⁷ Ва ба Ё қудрат бахшидааст, ки доварӣ кунад, зеро ки Ё Писари Одам аст.

Қиёмати ҳаёт ва қиёмати доварӣ.

²⁸ Ва аз ин тааҷҷуб накунад: зеро соате мерасад, ки ҳамаи онҳое ки дар қабр мебошанд, овози Ёро хоҳанд шунид,

²⁹ Ва берун хоҳанд омад — некӯкорон барои қиёмати ҳаёт ва бадкорон барои қиёмати доварӣ.

³⁰ Ман аз Худ чизе ба амал оварда наметавонам. Ончунон ки мешунавам, доварӣ мекунам, ва доварию Ман одил аст, зеро ки толиби иродаи Худ не, балки иродаи Падаре ҳастам, ки Маро фиристодааст.

Шоҳиди Исо дар бораи фиристода шудани Ё аз ҷониби Падар.

³¹ Агар Ман бар Худ шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман рост нест:

³² Дигаре ҳаст, ки бар Ман шаҳодат медиҳад, ва Ман медонам, ки шаҳодате ки вай бар Ман медиҳад, рост аст;

³³ Шумо назди Яҳъё фиристодед; вай ба ростӣ шаҳодат дод.

³⁴ Аммо Ман шаҳодати одамро қабул намекунам, вале ин суҳанонро мегӯям, то ки шумо наҷот ёbed.

³⁵ Вай чароғе буд, ки месӯхт ва медурахшид; ва шумо хостед, ки соате ба нури вай шодӣ кунед.

³⁶ Лекин Ман шаҳодате дорам, ки аз шаҳодати Яҳъё бузургтар аст: зеро корҳое ки Падар ба Ман ато кардааст, то анҷом диҳам, яъне ин корҳое ки Ман мекунам, бар Ман шаҳодат медиҳанд, ки Падар Маро фиристодааст.

³⁷ Ва Худи Падар, ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат додааст, ва шумо ҳаргиз на овози Ёро шундаед ва на сурати Ёро дидаед,

³⁸ Ва каломи Ё дар дилҳои шумо ҷой надорад, чунки шумо ба Он Касе ки Ё фиристодааст, имон намеоваред.

³⁹ Шумо Навиштаҳоро тадқиқ мекунад, зеро гумон доред, ки ба воситаи онҳо ҳаёти ҷовидонӣ пайдо мекунад, вале онҳо бар Ман шаҳодат медиҳанд.

⁴⁰ Ва шумо намехоҳед назди Ман биёед, то ки ҳаёт ёbed.

⁴¹ Ҷалолро аз мардум қабул намекунам.

⁴² Лекин шуморо мешиносам: дар дили худ муҳаббати Худоро надоред.

⁴³ Ман ба исми Падари Худ омадаам, ва Маро қабул намекунад, ва агар дигаре ба исми худаш биёяд, вайро қабул хоҳед кард.

⁴⁴ Шумо чӣ тавр метавонед имон оваред, дар сурате ки ҷалол аз якдигар металабед, лекин ҷалолеро, ки аз Худои ягона аст, толиб нестед?

⁴⁵ Гумон накунад, ки Ман назди Падар бар шумо даъвое хоҳам кард: даъвогар бар шумо Мусо мебошад, ки ба вай умед бастаед.

⁴⁶ Зеро ки агар шумо ба Мусо имон мебошад, ба Ман ҳам имон меоваред, чунки вай дар бораи Ман навиштааст.

⁴⁷ Модоме ки шумо ба навиштаҳои вай имон надоред, ба суҳанони Ман чӣ гуна имон хоҳед овард?»

БОБИ ШАШУМ

Сер шудани панҷ ҳазор мард.

6 Пас аз он Исо ба он тарафи баҳри Ҷалил, ё баҳри Табария раҳсипор шуд;

² Ва мардуми бисъёре аз ақиби Ё равона шуданд, зеро он мӯъҷизотеро, ки ба беморон нишон меод, мидиданд.

³ Исо ба кӯҳе баромад, бо шогирдони Худ дар он ҷо нишаст.

⁴ Иди фисҳи яҳудиён наздик буд.

⁵ Исо чашм андохта, дид, ки мардуми бисъёре назди Ё меоянд, ва ба Филиппус гуфт: «Аз кучо нон бихарем, ки инҳо бихӯранд?»

⁶ Лекин инро барои озмоиш ба вай гуфт; зеро Худ медонист, чӣ бояд кард.

⁷ Филиппус дар ҷавоби Ё гуфт: «Дусад динар барои онҳо кифоят намекунад, то ки ҳар яке андаке нон бихӯранд».

⁸ Яке аз шогирдонаш, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус, ба Ё гуфт:

⁹ «Дар ин ҷо писаре ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳӣ дорад; лекин барои ин қадар одам чӣ мешавад?»

¹⁰ Исо гуфт: «Мардумро шинонед». Дар он ҷо сабза бисъёр буд, ва мардум, ки қариб панҷ ҳазор мард буданд, нишастанд.

¹¹ Исо нонҳоро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба шогирдон дод, ва шогирдон ба нишастагон доданд, ва ҳамчунин аз моҳиҳо низ ба қадре ки хошанд.

¹² Ва чун сер шуданд, Исо ба шогирдон гуфт: «Пораҳои боқимондари ҷамъ кунед, то ки чизе талаф нашавад».

¹³ Ва ҷамъ карда, аз пораҳои панҷ нони ҷав, ки аз хӯрандагон зиёдтар монда буд, дувоздаҳ сабадро пур карданд.

¹⁴ Вақте ки мардум ин мӯъчизаро, ки Исо нишон дод, диданд, гуфтанд: «Ин ҳақиқатан Он Пайғамбар аст, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».

Исо бар баҳр қадам мезанад.

¹⁵ Лекин Исо чун даръёфт, ки мехоҳанд омада, Ӯро ба зӯри баранд ва подшоҳ кунанд, боз танҳо ба кӯҳ баромад.

¹⁶ Шомгоҳон шогирдонаш ба лаби баҳр фуromaданд

¹⁷ Ва ба кайқе савор шуда, ба он тарафи баҳр, сӯи Кафарнаҳум равона шуданд. Ва ҳаво торик шуд, ва Исо назди онҳо наомада буд.

¹⁸ Ва боди шадиде вазида, баҳр ба талотум омад.

¹⁹ Вақте ки ба дурии тақрибан бисту панҷ ё сӣ стадия қайқ ронда буданд, Исоро диданд, ки бар баҳр қадам зада, ба қайқ наздик меояд, ва ҳаросон шуданд.

²⁰ Лекин Ӯ ба онҳо гуфт: «Ин Манам, натарсед».

²¹ Онҳо мехостанд Ӯро ба қайқ дароваранд; ҳамон дам қайқ ба соҳиле ки сӯи он равона буданд, расид.

Исо — нони ҳаёт.

²² Фардои он, мардуме ки дар он тарафи баҳр истода буданд, диданд, ки дар он ҷо ҳеҷ қайқе набуд, ҷуз он ки шогирдони Ӯ дохили он шуда буданд, ва Исо бо шогирдони Худ ба он надаромада буд, балки шогирдонаш танҳо рафта буданд;

²³ Лекин қайқҳои дигаре аз Табария наздики ҳамон ҷое ки пас аз баракат додани Худованд нон хӯрда буданд, расиданд;

²⁴ Ва чун мардум диданд, ки Исо ва шогирдонаш дар он ҷо нестанд, онҳо низ ба қайқҳо савор шуда, ба ҷустуҷӯи Исо ба Кафарнаҳум омаданд.

²⁵ Ва Ӯро дар он тарафи баҳр ёфта, ба Ӯ гуфтанд: «Эй Устод! Кай ба ин ҷо омадӣ?»

²⁶ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Маро на ба сабаби мӯъчизоте ки дидед, балки ба он сабаб ҷустуҷӯ мекунад, ки нон хӯрда, сер шудед.

²⁷ На аз барои ғизои фонӣ, балки барои ғизои саъю кӯшиш кунед, ки то ҳаёти ҷовидонӣ боқӣ мемонад, ва Писари Одам онро ба шумо хоҳад дод; зеро ки Худои Падар бар Ӯ мӯҳр задааст».

²⁸ Ба Ӯ гуфтанд: «Чӣ бояд кунем, ки аъмоли писандидаи Худоро ба ҷо оварда бошем?»

²⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Амали писандидаи Худо ин аст, ки ба Он Касе ки Ӯ фиристод, имон оваред».

³⁰ Ба Ӯ гуфтанд: «Пас, чӣ аломате Ту нишон медиҳӣ, то ки дида, ба Ту имон оварем? Чӣ кор мекуни?»

³¹ Падарони мо дар биёбон манн хӯрдаанд, чунон ки навишта шудааст: „Аз осмон ба онҳо нон ато кард, то бихӯранд“».

³² Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Мусо нонро ба шумо аз осмон наодоаст, балки Падари Ман нони ҳақиқиро ба шумо аз осмон медиҳад;

³³ Зеро нони Худо Он Касест, ки аз осмон нозил шуда, ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад».

³⁴ Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: «Эй оғо! Ҳамеша ин нонро ба мо бидеҳ».

³⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам; касе ки назди Ман ояд, ҳаргиз гурусна нахоҳад монд, ва касе ки ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд.

³⁶ Лекин Ман ба шумо гуфтам, ки Маро низ дидаед, ва имон намеоваред.

³⁷ Ҳар он чи Падар ба Ман ато кунад, назди Ман хоҳад омад, ва ҳар кӣ назди Ман ояд, бадар нахоҳам ронд.

³⁸ Зеро аз осмон нозил шудаам на аз барои он ки ба иродаи Худ амал кунам, балки ба иродаи Фиристандаи Худ.

³⁹ Ва иродаи Падаре ки Маро фиристод, ин аст, ки аз он чи ба Ман ато кард, чизе талаф накунам, балки дар рӯзи вопасин онро эҳъё кунам;

⁴⁰ Ва иродаи Фиристандаи Ман ин аст, ки ҳар кӣ Писарро дид ва ба Ӯ имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад; ва Ман дар рӯзи вопасин вайро эҳъё хоҳам кард».

⁴¹ Яҳудиён аз Ӯ шикоят карданд, зеро ки гуфта буд: «Манам он ноне ки аз осмон нозил шуд».

⁴² Ва гуфтанд: «Оё ин Исои писари Юсуф нест, ки мо падару модари Ӯро мешиносем? Пас чӣ тавр мегӯяд, ки „Ман аз осмон нозил шудаам“?»

⁴³ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба яқдигар шикоят накунад;

⁴⁴ Ҳеҷ кас наметавонад назди Ман ояд, магар ин ки Падаре ки Маро фиристод, вайро ҷалб кунад; ва Ман вайро дар рӯзи вопасин эҳъё хоҳам кард.

⁴⁵ Дар суҳафи анбиё навишта шудааст: „Ва ҳама аз Худо таълим хоҳанд ёфт“. Ва ҳар кӣ аз Падар шунида ва таълим гирифта бошад, назди Ман меояд.

⁴⁶ На ин ки касе Падарро дидааст, ҷуз Он ки аз ҷониби Худост: Ӯ Падарро дидааст.

⁴⁷ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад.

⁴⁸ Ман нони ҳаёт ҳастам.

⁴⁹ Падарони шумо дар биёбон манн хӯрданд ва мурданд;

⁵⁰ Валекин ин ҷо нонест, ки аз осмон нозил шуд, то ҳар кӣ аз он бихӯрад, намирад.

⁵¹ Ман ҳастам он нони зинда, ки аз осмон нозил шуд; касе ки аз ин нон бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд; ва ноне ки Ман ато мекунам, Бадани Ман аст, ки онро барои ҳаёти ҷаҳон мебахшам».

⁵² Яҳудиён бо ҳамдигар мубоҳиса карда, мегуфтанд: «Чӣ тавр Ин Шахс метавонад Бадани Худро бидиҳад, то мо бихӯрем?»

⁵³ Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар Бадани Писари Одамро нахӯред ва Хуни Ӯро нанӯшед, дар худ ҳаёт надоред;

⁵⁴ Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро бинӯшад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад, ва Ман дар рӯзи вопасин вайро эҳё хоҳам кард;

⁵⁵ Зеро ки Бадани Ман ғизои ҳақиқист, ва Хуни Ман нӯшокии ҳақиқист;

⁵⁶ Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро бинӯшад, дар Ман мемонад, ва Ман дар вай;

⁵⁷ Чунон ки Падари Ҳай Маро фиристод, ва Ман ба василаи Падар зинда ҳастам, ҳамчунин касе ки Маро бихӯрад, ба василаи Ман зинда хоҳад монд;

⁵⁸ Ин аст ноне ки аз осмон нозил шуд; на ончунон ки падарони шумо мандро хӯрданд ва мурданд; ҳар кӣ ин нонро бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд».

⁵⁹ Ин суханонро, ҳангоме ки дар Кафарнаҳум таълим меод, дар куништ гуфт.

Чудой дар миёни шогирдон.

⁶⁰ Бисъёре аз шогирдони Ӯ, инро шунида, гуфтанд: «Ин сухани саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?»

⁶¹ Чун Исо дар дили Худ донист, ки шогирдонаш дар ин бобат шикоят мекунад, ба онҳо гуфт: «Оё ин шуморо ба васваса меандозад?»

⁶² Пас агар Писари Одамро бинед, ки ба мақоми аввалааш сууд мекунад, чӣ хоҳед гуфт?

⁶³ Рӯҳ аст, ки ҳаёт мебахшад, лекин аз қисм фоидае нест; суханоне ки Ман ба шумо мегӯям, рӯҳ ва ҳаёт аст;

⁶⁴ Лекин баъзе аз шумо ҳастанд, ки имон надоранд». Зеро Исо аз ибтидо медонист, ки кӣҳо имон надоранд ва кӣ Ӯро таслим хоҳад кард.

⁶⁵ Ва гуфт: «Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки ҳеҷ кас наметавонад назди Ман биёяд, магар ин ки Падари Ман инро ба вай ато кунад».

⁶⁶ Аз он вақт бисъёре аз шогирдонаш аз Ӯ дур шуда, дигар Ӯро пайравӣ накарданд.

Эътирофи Петрус.

Яҳудо — таслимкунанда.

⁶⁷ Ва Исо ба он дувоздаҳ гуфт: «Оё шумо ҳам мехоҳед Маро тарк кунед?»

⁶⁸ Шимъӯни Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо! Назди кӣ биравем? Суханони ҳаёти ҷовидонӣ назди Туст,

⁶⁹ Ва мо имон овардаем ва донистаем, ки Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ».

⁷⁰ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё Ман шумо дувоздаҳро интиҳоб накардаам? Ва ҳол он ки яке аз шумо иблис аст».

⁷¹ Инро Ӯ дар бораи Яҳудо писари Шимъӯни Исқаръют гуфт, зеро вай, ки яке аз он дувоздаҳ буд, мехост Ӯро таслим кунад.

БОБИ ҲАФТУМ

Бародарон Исоро ба иди хаймаҳо таклиф мекунад.

⁷ Пас аз он Исо дар Ҷалил мегашт, зеро намехост дар Яҳудо бошад, чунки яҳудиён қасди куштани Ӯ доштанд.

² Ва иди яҳудиён, ки иди хаймаҳо бошад, наздик буд.

³ Пас бародаронаш ба Ӯ гуфтанд: «Ин ҷоро тарк карда, ба Яҳудо равона шав, то ки шогирдонат низ он аъмолеро, ки Ту ба ҷо меоварӣ, бубинанд;

⁴ Зеро касе ки мехоҳад машҳур шавад, дар пинҳонӣ амал намекунад; агар Ту чунин аъмолро ба ҷо меоварӣ, Худро ба ҷаҳон бинамо».

⁵ Зеро бародаронаш низ ба Ӯ имон наоварда буданд.

⁶ Исо ба онҳо гуфт: «Вақти Ман ҳанӯз нарасидааст, лекин барои шумо ҳар вақт муносиб аст;

⁷ Ҷаҳон наметавонад ба шумо адоват дошта бошад, лекин ба Ман адоват дорад, чунки Ман бар он шаҳодат медиҳам, ки аъмолаш бад аст;

⁸ Шумо ба ин ид биравед, аммо Ман ҳоло ба ин ид намеравам, чунки вақти Ман ҳанӯз пур нашудааст».

⁹ Инро ба онҳо гуфта, дар Ҷалил монд.

Исо Ҷалилро тарк мекунад.

¹⁰ Вақте ки бародаронаш ба ид омаданд, Ӯ низ омад, на ошкоро, балки пинҳонӣ.

¹¹ Аммо яҳудиён Ӯро дар ид ҷустуҷӯ намуда, мегуфтанд, ки: «Ӯ кучост?»

¹² Ва дар миёни мардум дар бораи Ӯ гуфтугӯи бисъёре буд. Баъзеҳо мегуфтанд: «Ӯ некӯст», аммо дигарон мегуфтанд: «Не, Ӯ мардумро гумроҳ мекунад».

¹³ Лекин, аз тарси яҳудиён, ҳеҷ кас дар бораи Ӯ ошкоро сухан намегуфт.

Исо дар иди хаймаҳо.

¹⁴ Чун нисфи ид гузашт, Исо ба маъбад омада, таълим дод.

¹⁵ Ва яҳудиён дар ҳайрат афтода, гуфтанд: «Ин Шахс Навиштаҳоро чӣ гуна медонад, дар сурате ки ҳаргиз таълим наёфтааст?»

¹⁶ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Таълими Ман аз они Ман нест, балки аз они Фиристандаи Ман аст;

¹⁷ Агар касе хоҳад иродаи Ӯро ба амал оварад, дар бораи ин таълим хоҳад донист, ки оё он аз Худост, ё ки Ман аз Худ сухан мегӯям.

¹⁸ Ҳар кӣ аз худ сухан гӯяд, ҷалоли худро мечӯяд; вале ҳар кӣ ҷалоли Фиристандаи Худро мечӯяд, Ӯ ҳақиқист, ва дар Ӯ норостӣ нест.

¹⁹ Оё Мусо ба шумо шариятро надод? Ва касе аз шумо аз рӯи шарият амал намекунад. Чаро мехоҳед Маро бикӯшед?»

20 Мардум дар ҷавоб гуфтанд: «Ту дев дорӣ. Кӣ мехоҳад Туро бикушад?»

21 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Як кор кардам, ва Ҳамаи шумо дар ҳайрат мондед;

22 Мусо ба шумо хатнаро дод, ки он на аз Мусо, балки аз падарон буд, ва шумо писарони худро дар рӯзи шанбе хатна мекунед.

23 Модоме ки писаронро дар рӯзи шанбе хатна мекунед, то ки шариати Мусо вайрон нашавад, пас чаро бар Ман хашмигин мешавед, ки дар рӯзи шанбе касеро шифои комил додаам?

24 Аз рӯи намуди зоҳири доварӣ накунед, балки аз рӯи адолат доварӣ кунед».

25 Он гоҳ баъзе аз аҳли Ерусалим гуфтанд: «Оё ин Ҳамон Касе нест, ки Ӯро мехоҳанд бикушанд?»

26 Инак, Ӯ ошкоро сухан мегӯяд, ва ба Ӯ чизе намегӯянд: оё сардорон яқин донистанд, ки Ӯ дар ҳақиқат Масеҳ аст?

27 Лекин мо медонем, ки Ин Шахс аз қучост, аммо чун Масеҳ ояд, касе нахоҳад донист, ки Ӯ аз қучост».

28 Ва Исо, вақте ки дар маъбад таълим меод, нидо карда, гуфт: «Маро мешиносед, ва низ медонед, ки Ман аз қучо ҳастам; ва Ман аз Худ наомадаам, вале Фиристандаи Ман ҳақиқист, ки шумо Ӯро намешиносед;

29 Аммо Ман Ӯро мешиносам, чунки ман аз қониби Ӯ ҳастам, ва Ӯ Маро фиристодааст».

30 Он гоҳ хостанд Ӯро дастгир кунанд, вале касе даст бар Ӯ наандохт, чунки Ҳанӯз соаташ нарасида буд.

31 Лекин бисёре аз мардум ба Ӯ имон оварданд ва гуфтанд: «Чун Масеҳ ояд, навод ки аз Ин Шахс бештар аломот нишон хоҳад дод?»

32 Ва фарисиён шуниданд, ки мардум дар бораи Ӯ чунин мегӯянд, пас фарисиён ва саркоҳинон мулозимонро фиристоданд, то ки Ӯро дастгир кунанд.

33 Ва Исо гуфт: «Боз муддати каме Ман назди шумо ҳастам, пас аз он назди Фиристандаи Худ меравам;

34 Шумо Маро хоҳед ҷуст ва нахоҳед ёфт; ва ба он ҷое ки Ман ҳастам, наметавонед биёед».

35 Ва яҳудиён ба якдигар гуфтанд: «Ӯ ба қучо мехоҳад биравад, ки мо Ӯро ёфта натавонем? Оё мехоҳад назди онҳое биравад, ки дар байни юниёнро пароканда ҳастанд, ва юниёнро таълим диҳад?»

36 Чист маънои суханоне ки Ӯ гуфт: „Маро хоҳед ҷуст ва нахоҳед ёфт; ва ба он ҷое ки Ман ҳастам, наметавонед биёед“?»

Исо дар бораи қуввати Рӯҳулқудс сухан меронад.

37 Ва дар рӯзи охир, ки рӯзи бузурги ид буд, Исо истода, нидо кард ва гуфт: «Ҳар кӣ ташна бошад, назди Ман биёяд ва бинӯшад.

38 Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, чунон ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст, аз батни вай наҳрҳои оби ҳаёт қорӣ хоҳад шуд».

39 Ин суханро Ӯ дар бораи Рӯҳ гуфт, ки ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, Онро хоҳад ёфт; зеро ки Рӯҳулқудс Ҳанӯз ато нашуда буд, чунки Исо Ҳанӯз қалол наёфта буд.

Фикрҳои дигар-дигари яҳудиён дар бораи Исо.

40 Бисёре аз мардум ин суханро шуниданд, гуфтанд: «Дар ҳақиқат Ин Шахс ҳамон Пайғамбар аст».

41 Баъзеҳо гуфтанд: «Ин Масеҳ аст». Лекин дигарон гуфтанд: «Магар Масеҳ аз Қалил меояд?»

42 Оё дар Навиштаҳо гуфта нашудааст, ки Масеҳ аз насли Довуд ва аз Байт-Лаҳм, ки деҳи Довуд буд, бояд ояд?»

43 Ба ҳамин тариқ, дар бораи Ӯ дар байни мардум ихтилоф афтод.

44 Баъзе аз онҳо хостанд Ӯро дастгир кунанд, лекин касе ба Ӯ даст наандохт.

45 Пас мулозимон назди саркоҳинон ва фарисиён баргаштанд, ва онҳо пурсиданд: «Чаро Ӯро наовардед?»

46 Мулозимон ҷавоб доданд: «Касе ҳаргиз монанди Ин Шахс сухан нагуфтааст».

47 Фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Оё шумо низ гумроҳ шудаед?»

48 Оё касе аз сардорон ё аз фарисиён ба Ӯ имон овардааст?

49 Аммо ин мардуме ки шариатро намедонанд, малъун мебошанд».

50 Ниқӯдимус, ки шабона назди Ӯ омада буд ва яке аз онҳо буд, ба онҳо гуфт:

51 «Оё шариати мо касеро маҳкум менамояд бе он ки аввал суханашро бишнавад ва бидонад, ки вай чӣ кор кардааст?»

52 Онҳо дар ҷавоби вай гуфтанд: «Магар ту низ қалили ҳастӣ? Таҳқиқ кун ва бубин, зеро ки ҳеҷ пайғамбаре аз Қалил зуҳур накардааст».

53 Пас ҳар кас ба хонаи худ рафт.

БОБИ ҲАШТУМ

Исо зани гуноҳро афв менамояд.

8 Лекин Исо ба кӯҳи Зайтун рафт,

2 Ва бомдодон боз ба маъбад омад, ва тамоми мардум назди Ӯ омаданд; ва Ӯ нишаста, онҳоро таълим меод.

3 Дар ин вақт китобдонон ва фарисиён занеро, ки дар амали зино дастгир шуда буд, назди Ӯ оварданд, ва дар миёна ба по ниҳода,

4 Ба Ӯ гуфтанд: «Устод! Ин зан дар амали зино дастгир шуд;

5 Ва Мусо дар шариат ба мо гуфтааст, ки чунин закон бояд сангсор шаванд; аммо Ту чӣ мегӯӣ?»

6 Инро барои озмоиш ба Ӯ гуфтанд, то ки далеле ёфта, Ӯро айбдор кунанд. Лекин Исо ҳам шуда, бо ангушташ бар рӯи замин чизе менавишт.

⁷ Чун дар савол исрор намуданд, Ӯ рост шуда, ба онҳо гуфт: «Он ки аз шумо бегуноҳ аст, аввалин касе бошад, ки ба вай санг андозад».

⁸ Ва боз ҳам шуда, бар замин навиштан гирифт.

⁹ Чун шуниданд, виҷдонашон нороҳат шуд, ва аз пирон сар карда, то каси охирин паси якдигар баромада рафтанд; ва Исо танҳо монд, ва зан дар миёна ба по меистод.

¹⁰ Исо чун рост шуд ва ғайр аз зан ҳеҷ касро надид, ба вай гуфт: «Эй зан! Даъвогарони ту куҷо шуданд? Оё касе туро маҳкум накард?»

¹¹ Зан гуфт: «Ҳеҷ касе, эй оғо!» Исо ба вай гуфт: «Ман низ туро маҳкум намекунам; бирав ва дигар гуноҳ накун».

Исо — Нури ҷаҳон.

¹² Ва Исо боз ба мардум гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам; ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, дар торикӣ роҳ напаймояд, балки нури ҳаётро ёбад».

¹³ Он гоҳ фарисиён ба Ӯ гуфтанд: «Ту бар Худ шаҳодат медиҳӣ, шаҳодати Ту рост нест».

¹⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Гарчанде ки Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, шаҳодати Ман рост аст, зеро Ман медонам, ки аз куҷо омадам ва ба куҷо меравам; лекин шумо намедонед, ки Ман аз куҷо омадам ва ба куҷо меравам»;

¹⁵ Шумо аз рӯи ҷисм доварӣ мекунед, вале Ман ҳеҷ касро доварӣ намекунам;

¹⁶ Ва агар Ман доварӣ кунам, довариини Ман рост аст, чунки Ман танҳо нестам, балки Падаре ки Маро фиристод, бо Ман аст;

¹⁷ Ва низ дар шариати шумо навишта шудааст, ки шаҳодати ду кас рост аст;

¹⁸ Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, ва низ Падаре ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат медиҳад».

¹⁹ Ба Ӯ гуфтанд: «Падари Ту кучост?» Исо ҷавоб дод: «Шумо на Маро мешиносед ва на Падари Маро; агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед».

²⁰ Ин суҳанонро Исо назди ганҷина, ҳангоме ки дар маъбад таълим медод, гуфт; ва ҳеҷ кас Ӯро дастгир накард, чунки соати Ӯ ҳанӯз нарасида буд.

Исо дар бораи назди Падар рафтани Худ шаҳодат медиҳад.

²¹ Боз Исо ба онҳо гуфт: «Ман меравам, ва шумо Маро хоҳед ҷуст, ва дар гуноҳи худ хоҳед мурд; ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед».

²² Яҳудиён гуфтанд: «Наход ки Ӯ мехоҳад Худро бикушад, ки мегӯяд: „Ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед“?»

²³ Ба онҳо гуфт: «Шумо аз поин мебошед, Ман аз боло; шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, лекин Ман аз ин ҷаҳон нестам»;

²⁴ Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; зеро агар имон наоваред, ки ин Ман ҳастам, дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд».

²⁵ Ба Ӯ гуфтанд: «Ту кистӣ?» Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамонам, ки аз аввал ҳам ба шумо гуфтам»;

²⁶ Ман чизҳои бисъёр дорам, ки дар ҳаққи шумо бигӯям ва доварӣ кунам; лекин Фиристандаи Ман ҳақиқист, ва Ман ҳар чи аз Ӯ шундаам, ба ҷаҳон мегӯям».

²⁷ Онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо дар бораи Падар суҳан мегӯяд.

²⁸ Исо ба онҳо гуфт: «Вақте ки Писари Одамро баланд бардоштед, хоҳед фаҳмид, ки ин Ман ҳастам, ва ҳеҷ амалро аз Худам намекунам, балки он чиро, ки Падарам ба Ман таълим дод, мегӯям; ²⁹ Фиристандаи Ман бо Ман аст; Падар Маро танҳо нагузоштааст, зеро ки Ман ҳамеша аъмоли писандидаи Ӯро ба ҷо меоварам».

³⁰ Чун инро гуфт, бисъёр касон ба Ӯ имон оварданд.

Дар бораи озодии ҳақиқӣ.

³¹ Он гоҳ Исо ба яҳудиёне ки ба Ӯ имон оварданд, гуфт: «Агар шумо дар каломии Ман бимонед, ҳақиқатан шогирдони Ман хоҳед буд»;

³² Ва ростиро хоҳед шинохт, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард».

³³ Ба Ӯ ҷавоб доданд: «Мо фарзандони Иброҳим ҳастем ва ҳеҷ гоҳ ғуломи касе набудем; пас чӣ сон Ту мегӯӣ, ки „озод хоҳед шуд“?»

³⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст»;

³⁵ Лекин ғулом ҳамеша дар хона наметавонад; писар ҳамеша метавонад»;

³⁶ Пас, агар Писар шуморо озод кунад, ҳақиқатан озод хоҳед буд»;

Дар бораи душманони ростӣ.

³⁷ Медонам, ки фарзандони Иброҳим ҳастед; лекин мехоҳед Маро бикушед, чунки каломии Ман дар шумо намегунҷад»;

³⁸ Ман он чи назди Падари Худ дидаам, мегӯям; ва шумо он чи назди падари худ дидаед, мекунед».

³⁹ Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Падари мо Иброҳим аст». Исо ба онҳо гуфт: «Агар фарзандони Иброҳим мекунед, аъмоли Иброҳимро ба ҷо меоваред»;

⁴⁰ Валекин ҳоло мехоҳед Маро бикушед, ва Ман Шахсе ҳастам, ки ростиро, ончунон ки аз Худ шундаам, ба шумо мегӯям: Иброҳим чунин коре накардааст.

⁴¹ Шумо аъмоли падари худро мекунед». Ба Ӯ гуфтанд: «Мо аз зино таваллуд наёфтаем; мо як Падар дорем, ки Худо бошад».

⁴² Исо ба онҳо гуфт: «Агар Худо Падари шумо мекунд, Маро дӯст медоштед, чунки Ман аз ҷониби

Худо баромада, назди шумо омадаам; зеро ки Ман ба иродаи Худ наомадаам, балки Ё Маро фиристод.

⁴³ Чаро каломи Маро намефаҳмед? Чунки каломи Маро наметавонед бишнавед.

⁴⁴ Падари шумо иблис аст, ва шумо мехоҳед орзуҳои падари худро ба амал оваред; вай аз ибтидо қотил буд ва дар ростӣ собит намонд, зеро ки дар вай ростӣ нест; вақте ки вай сухани дурӯғ мегӯяд, аз они худро мегӯяд, зеро ки вай дурӯғгӯй ва падари дурӯғ аст.

⁴⁵ Лекин азбаски Ман сухани ростро ба шумо мегӯям, ба Ман имон намеоваред.

Сирри шахсияти Исо.

⁴⁶ Кист аз шумо, ки Маро ба гуноҳе таъна зада тавонад? Пас агар Ман сухани ростро гӯям, чаро ба Ман имон намеоваред?

⁴⁷ Касе ки аз Худо бошад, ба каломи Худо гӯш медиҳад; шумо ба он сабаб гӯш намедихед, ки аз Худо нестед».

⁴⁸ Он гоҳ яҳудиён дар ҷавоби Ё гуфтанд: «Оё дуруст нагуфтем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?»

⁴⁹ Исо ҷавоб дод: «Ман дев надорам, балки Падари Худо хурмат мекунам, вале шумо ба Ман беҳурматӣ мекунад;

⁵⁰ Ман ҷалоли Худо толиб нестам: Яке ҳаст, ки Толиб ва Довар мебошад;

⁵¹ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе ки каломи Маро риоя кунад, то абад маргро нахоҳад дид».

⁵² Яҳудиён ба Ё гуфтанд: «Акнун донистем, ки Ту дев дорӣ; Иброҳим ва анбиё мурданд, вале Ту мегӯӣ: „Касе ки каломи Маро риоя кунад, то абад зоиқаи маргро нахоҳад чашид“.

⁵³ Оё Ту аз падари мо Иброҳим, ки мурд, ва аз анбиё, ки низ мурданд, бузургар ҳастӣ? Ту Худо кӣ медонӣ?»

⁵⁴ Исо ҷавоб дод: «Агар Ман Худо ҷалол диҳам, ҷалоли Ман ҳеҷ чизе набошад: Маро Падари Ман ҷалол мебахшад, ки дар ҳаққи Ё шумо мегӯед: „Ё Худои мост“;

⁵⁵ Ва Ёро нашинохтаед, лекин Ман Ёро мешиносам; ва агар бигӯям, ки Ёро намешиносам, мисли шумо дурӯғгӯй мешавам; лекин Ман Ёро мешиносам ва каломи Ёро риоя мекунам;

⁵⁶ Падари шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи Маро бубинад: ва дид ва шод гардид».

⁵⁷ Яҳудиён ба Ё гуфтанд: «Ҳанӯз панҷоҳсола ҳам нестӣ, ва Ту Иброҳимро дидаӣ?»

⁵⁸ Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки Иброҳим пайдо шуд, Ман ҳастам».

⁵⁹ Он гоҳ санг бардоштанд, то ки Ёро сангсор кунанд; лекин Исо пинҳон шуд ва аз миёни онҳо гузашта, аз маъбад берун шуд ва рафт.

БОБИ НУҲУМ

Шифо ёфтани кӯри модарзод дар рӯзи шанбе.

9 Ва чун мерафт, як кӯри модарзодро дид.
² Ва шогирдонаш аз Ё пурсида, гуфтанд: «Эй Устод! Кӣ гуноҳ кард: ин одам ё падару модараш, ки вай кӯр зоида шуд?»

³ Исо ҷавоб дод: «На ин одам гуноҳ кард ва на падару модараш, балки барои он ки дар вай аъмоли Худо ошкор гардад;

⁴ То вақте ки рӯз аст, Ман бояд аъмоли Фиристандаи Худо ба ҷо оварам; шаб ки ояд, ҳеҷ кас наметавонад коре бикунанд;

⁵ То вақте ки Ман дар ҷаҳон ҳастам, нури ҷаҳонам».

⁶ Инро гуфта, оби даҳан бар замин андохт, ва бо он об гил сохт, ва он гилро ба чашмони кӯр молид,

⁷ Ва ба вай гуфт: «Бирав ва дар ҳавзи Шилӯаҳ, ки маънояш „Фиристода“ мебошад, худро бишӯй». Вай рафта, худро шуст, ва бино шуда, омад.

⁸ Ҳамсоиягон ва касоне ки пеш аз он вайро дар ҳолати кӯрӣ дида буданд, гуфтанд: «Оё ин ҳамон нест, ки нишаста, гадоӣ мекард?»

⁹ Баъзе гуфтанд: «Ҳамон аст». Ва баъзе гуфтанд: «Фақат ба вай монанд аст». Вале худӣ вай гуфт: «Ман ҳамонам».

¹⁰ Ба вай гуфтанд: «Пас чӣ тавр чашмони ту воз шуд?»

¹¹ Вай дар ҷавоб гуфт: «Касе ки Исо номида мешавад, гил сохта, ба чашмонам молид ва гуфт: „Бирав ва дар ҳавзи Шилӯаҳ худро бишӯй“. Ман рафта, худро шустам ва бино шудам».

¹² Ба вай гуфтанд: «Ё кучост?» Гуфт: «Намедонам».

¹³ Он одамро, ки пештар кӯр буд, назди фарисиён бурданд.

¹⁴ Ва он рӯзе ки Исо гил сохта, чашмони вайро воз кард, рӯзи шанбе буд.

¹⁵ Фарисиён низ аз вай пурсиданд, ки чӣ тавр бино шуд. Ба онҳо гуфт: «Гил сохта, ба чашмонам гузошт, ва ман худро шуста, бино шудам».

¹⁶ Баъзе аз фарисиён гуфтанд: «Он Шахс аз ҷониби Худо нест, чунки шанберо нигоҳ намедорад». Дигарон гуфтанд: «Чӣ тавр як шахси гуноҳкор чунин мӯъҷизот нишон дода метавонад?» Ва дар байни онҳо ихтилоф афтод.

¹⁷ Боз ба он кӯр гуфтанд: «Дар бораи Ё, ки чашмони туро кушод, чӣ мегӯӣ?» Гуфт: «Пайғамбар аст».

¹⁸ Яҳудиён бовар накарданд, ки вай кӯр буду бино шуд, то ин ки падару модари он биношударо даъват намуда,

¹⁹ Аз онҳо пурсиданд: «Оё ин аст писари шумо, ки мегӯед: кӯр зоида шудааст? Пас чӣ тавр вай алҳол бино шудааст?»

²⁰ Падару модари вай дар ҷавоби онҳо гуфтанд: «Мо медонем, ки ин писари мост, ва кӯр зоида шудааст»;

²¹ Лекин алҳол чӣ тавр бино шудааст, намедонем; ва чашмони вайро кӣ воз кардааст, намедонем; вай болиғ аст, аз худааш пурсед, то аҳволи худро баён кунад».

²² Падару модараш чунин гуфтанд, чунки аз яҳудиён метарсиданд; зеро ки яҳудиён аллакай забон як карда буданд, ки ҳар кӣ Ӯро чун Масеҳ эътироф намояд, аз куништ биронанд;

²³ Аз ин сабаб падару модараш гуфтанд, ки «вай болиғ аст, аз худааш пурсед».

²⁴ Он гоҳ бори дигар он одамро, ки кӯр буд, талабида, гуфтанд: «Худоро сано гӯй; мо медонем, ки Он Шахс гуноҳкор аст».

²⁵ Дар ҷавобашон гуфт: «Оё гуноҳкор аст ё не, намедонам; як чизро медонам, ки кӯр будам ва ҳоло бино ҳастам».

²⁶ Боз ба вай гуфтанд: «Бо ту чӣ кор кард? Чӣ тавр чашмони туро воз кард?»

²⁷ Ба онҳо ҷавоб дод: «Аллакай ба шумо гуфтам, ва гӯш надодед: чаро мехоҳед дубора бишнавед? Оё шумо низ мехоҳед шогирдони Ӯ шавед?»

²⁸ Вайро мазаммат намуда, гуфтанд: «Ту шогирди Ӯ ҳастӣ, мо шогирдони Мусоем;

²⁹ Мо медонем, ки Худо ба Мусо сухан гуфт; лекин Ин Шахсро намедонем аз кучост».

³⁰ Он одам дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин аҷиб аст, ки шумо аз кучо будани Ӯро намедонед, ва ҳол он ки Ӯ чашмони маро воз кард.

³¹ Мо медонем, ки Худо дуои гуноҳкородро намешунавад, лекин агар касе худотарс бошаду иродаи Ӯро ба ҷо оварад, дуояшро мешунавад;

³² Ҳаргиз шунида нашудааст, ки касе чашмони кӯри модарзодро воз карда бошад;

³³ Агар Ӯ аз ҷониби Худо намебуд, ҳеҷ кор карда наметавонист».

³⁴ Дар ҷавоби вай гуфтанд: «Ту, ки комилан дар гуноҳ таваллуд ёфтай, моро таълим медиҳӣ?» Пас вайро бадар ронданд.

³⁵ Исо чун шунид, ки вайро бадар ронданд, вайро ёфта, гуфт: «Оё ту ба Писари Одам имон дорӣ?»

³⁶ Дар ҷавоб гуфт: «Эй оғо, Ӯ кист, то ки ба Ӯ имон оварам?»

³⁷ Исо ба вай гуфт: «Ту Ӯро дидай, ва Ӯ ҳамон аст, ки ҳоло бо ту гуфтугӯ мекунад».

³⁸ Гуфт: «Имон дорам, Худовандо!» Ва ба Ӯ сачда кард.

³⁹ Ва Исо гуфт: «Ман барои доварӣ ба ин ҷаҳон омадаам, то ки кӯрон бино ва биноён кӯр шаванд».

⁴⁰ Баъзе аз фарисиён, ки назди Ӯ буданд, чун шуниданд, ба Ӯ гуфтанд: «Наход ки мо ҳам кӯр бошем?»

⁴¹ Исо ба онҳо гуфт: «Агар кӯр мебудед, гуноҳ намедоштед; аммо чун мегӯед, ки бино ҳастед, пас гуноҳи шумо мемонад».

БОБИ ДАҲУМ

Масал дар бораи чӯпон ва дар бораи каси бегона.

10 «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба оғили гӯсфанд аз дар надарояд, балки аз роҳи дигар дохил шавад, вай дузд ва роҳзан аст;

² Лекин ҳар кӣ аз дар дарояд, вай чӯпони гӯсфандон аст:

³ Дарбон дарро барои вай мекушояд, гӯсфандон ба овози вай гӯш медиҳанд, вай гӯсфандони худро ном ба ном мехонад ва берун мебарорад;

⁴ Чун гӯсфандони худро баровард, пешопеши онҳо меравад; ва гӯсфандон аз ақиби вай мераванд, чунки овозашро мешиносанд;

⁵ Лекин аз ақиби каси бегона намераванд, балки аз вай мегурезанд, чунки овози бегонаро намешиносанд».

⁶ Ҳамин масалро Исо ба онҳо гуфт. Лекин онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо чӣ гуфт.

Исо — дар бораи гӯсфандон.

⁷ Боз Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман барои гӯсфандон дар ҳастам.

⁸ Ҳамаи касоне ки пеш аз Ман омаданд, дузд ва роҳзан ҳастанд; лекин гӯсфандон ба овози онҳо гӯш надоданд.

⁹ Ман дар ҳастам: ҳар кӣ ба василаи Ман дохил шавад, наҷот меёбад, ва ба дарун ва берун меравад, ва чарогоҳ пайдо мекунад.

¹⁰ Дузд меояд, то ки бидуздад, бикушад ва талаф кунад; Ман омадаам, то ки онҳо ҳаёт ёбанд ва онро ба фаровонӣ дошта бошанд.

Исо — чӯпони неқдил.

¹¹ Ман чӯпони некам: чӯпони неқ ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунад;

¹² Лекин муздуре ки чӯпон нест, ва гӯсфандон аз они худааш нестанд, чун бубинад, ки гург меояд, гӯсфандонро монда мегурезад, ва гург гӯсфандонро мегирад ва пароканда мекунад;

¹³ Муздур мегурезад, чунки муздур аст, ва ғами гӯсфандонро намехӯрад.

¹⁴ Ман чӯпони некам, ва мансубони Худо мешиносам, ва мансубонам Маро мешиносанд;

¹⁵ Чунон ки Падар Маро мешиносад, Ман ҳам Падарро мешиносам, ва ҷони Худо барои гӯсфандон фидо мекунам.

¹⁶ Ман гӯсфандони дигар низ дорам, ки аз ин оғил нестанд, ва онҳоро низ бояд оварам: онҳо низ овози Маро хоҳанд шунид, ва як рамаю як чӯпон хоҳанд шуд.

¹⁷ Аз ин сабаб Падар Маро дӯст медорад, ки Ман ҷони Худо фидо мекунам, то ки онро боз ёбам;

¹⁸ Ҳеҷ кас онро аз Ман намегирад, балки Худи Ман онро фидо мекунам: қудрат дорам, ки онро фидо кунам, ва қудрат дорам, ки онро боз ёбам; ин ҳукмро аз Падари Худ гирифтаам».

¹⁹ Ба сабаби ин суханон боз дар байни яҳудиён ихтилоф афтод.

²⁰ Бисъёре аз онҳо гуфтанд: «Ў дев дорад ва девона аст; чаро ба суханонаш гӯш медиҳед?»

²¹ Дигарон гуфтанд: «Ин суханони девона нест; оё дев метавонад чашми кӯронро воз кунад?»

Исо дар Ерусалим дар иди таҷдид.

а) Худро Масеҳ эълон мекунад.

²² Дар Ерусалим иди таҷдид барпо шуд, ва зимистон буд.

²³ Ва Исо дар маъбад, дар равоқи Сулаймон мегашт.

²⁴ Яҳудиён гирди Ёро гирифта, ба Ё гуфтанд: «То кай моро дар тардид мегузорӣ? Агар Ту Масеҳ бошӣ, ошкоро бигӯ».

²⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ман ба шумо гуфтам, ва имон наовардед; аъмоле ки Ман ба исми Падари Худ ба ҷо меоварам, бар Ман шаҳодат медиҳад;

²⁶ Лекин шумо имон намеоваред, зеро ки аз гӯсфандони Ман нестед, чунон ки ба шумо гуфтам;

²⁷ Гӯсфандони Ман ба овози Ман гӯш медиҳанд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд,

²⁸ Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам, ва онҳо то абад талаф нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Ман кашида гирад;

²⁹ Падаре ки онҳоро ба Ман дод, аз ҳама бузургтар аст, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Падари Ман кашида гирад:

³⁰ Ман ва Падар як ҳастем».

б) Адовати яҳудиён.

³¹ Боз яҳудиён санг бардоштанд, то ки Ёро сангсор кунанд.

³² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Аз ҷониби Падари Худ ба шумо бисъёр аъмоли нек нишон додаам; аз барои кадоми онҳо Маро сангсор мекунед?»

³³ Яҳудиён дар ҷавоби Ё гуфтанд: «Ту ро барои амали нек сангсор намекунем, балки барои куфр, зеро Ту, ки одам ҳастӣ, Худро Худо мехонӣ».

³⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дар шариати шумо навишта нашудааст: „Ман гуфтам: шумо худоён ҳастед“?»

³⁵ Агар онҳоеро, ки каломи Худо сӯяшон нозил шуд, худоён хондааст, ва Навишта наметавонад ботил шавад, —

³⁶ Пас ба Касе ки Падар Ёро тақдир карда, ба ҷаҳон фиристод, чӣ тавр шумо мегӯед, ки: „Куфр мегӯӣ“, чунки гуфтаам: „Писари Худо ҳастам“?»

³⁷ Агар аъмоли Падари Худро ба ҷо намеоварам, ба Ман имон наоваред;

³⁸ Ва агар ба ҷо меоварам, ҳарчанд шумо ба Ман имон намеоваред, пас ба аъмол имон оваред, то

бидонед ва бовар кунед, ки Падар дар Ман аст, ва Ман дар Ё».

³⁹ Он гоҳ бори дигар хоستانд Ёро дастгир кунанд; лекин Ё аз дасташон раҳо шуд.

⁴⁰ Ва боз ба он тарафи Урдун, ба ҳамон ҷое ки пештар Яҳъё таъмид меод, рафт ва дар он ҷо монд.

⁴¹ Ва бисъёр касон назди Ё омаданд ва гуфтанд: «Яҳъё ҳеҷ мӯъҷизае нишон надод; лекин ҳар он чи Яҳъё дар бораи Ин Шахс гуфт, рост буд».

⁴² Ва бисъёр касон дар он ҷо ба Ё имон оварданд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Эҳъёи Лаъзор.

11 Шахсе Лаъзор ном бемор буд аз аҳли Байт-Ҳинӣ, ки деҳаи Марьям ва хоҳараш Марто буд.

² Марьям ҳамон буд, ки Худовандро бо рағани атрафшон тадҳин карда, пойҳои Ёро бо мӯи худ хушконид; Лаъзори бемор бародари вай буд.

³ Ва хоҳарон ба Ё кас фиристода, гуфтанд: «Худовандо! Инак, он касе ки дӯст медорӣ, бемор аст».

⁴ Чун Исо шунид, гуфт: «Ин касали барои мамонт нест, балки барои ҷалоли Худост, то ки Писари Худо ба василаи он ҷалол ёбад».

⁵ Исо Марто ва хоҳари вай ва Лаъзорро дӯст медошт.

⁶ Чун шунид, ки вай бемор аст, дар ҷое ки буд, ду рӯз монд.

⁷ Пас аз он ба шогирдонаш гуфт: «Боз ба Яҳудо биравем».

⁸ Шогирдонаш ба Ё гуфтанд: «Эй Устод! Бисъёр нагузаштааст, ки яҳудиён мехостанд Ту ро сангсор кунанд, ва Ту мехоҳӣ боз ба он ҷо бирави?»

⁹ Исо ҷавоб дод: «Оё рӯз дувоздаҳ соат нест? Касе ки рӯзона роҳ меравад, пешпо намехӯрад, чунки нури ин ҷаҳонро мебинад;

¹⁰ Лекин касе ки шабона роҳ меравад, пешпо мехӯрад, чунки дар вай нур нест».

¹¹ Инро ба забон ронд ва пас аз он ба онҳо гуфт: «Дӯсти мо Лаъзор хуфтааст, лекин Ман меравам, то ки вайро бедор кунам».

¹² Шогирдонаш гуфтанд: «Худовандо! Агар хуфта бошад, шифо ҳоҳад ёфт».

¹³ Исо дар бораи вафоти вай сухан меронд, лекин онҳо гумон карданд, ки дар бораи хоби муқаррарӣ сухан меронад.

¹⁴ Он гоҳ Исо ба онҳо ошкоро гуфт: «Лаъзор мурдааст;

¹⁵ Ва барои шумо шодам, ки дар он ҷо набудам, то ки имон оваред; вале акнун назди вай биравем».

¹⁶ Тумо, ки Экизак номида мешуд, ба шогирдон гуфт: «Биёед мо ҳам биравем, то ки бо Ё бимирем».

¹⁷ Чун Исо омад, фаҳмид, ки вай чор рӯз боз дар қабр мебошад.

18 Байт-Ҳини дар наздикии Ерусалим, ба масофаи тақрибан понздаҳ стадия воқеъ буд,

19 Ва бисъёре аз яҳудиён назди Марто ва Марьям омада буданд, то ки барои бародарашон онҳоро тасалли диҳанд.

20 Чун Марто шунид, ки Исо меояд, ба пешвози Ӯ берун рафт; лекин Марьям дар хона монд.

21 Марто ба Исо гуфт: «Худовандо! Агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам наместурд.

22 Лекин ҳоло низ медонам, ки ҳар чи аз Худо талаб кунӣ, Худо онро ба Ту хоҳад дод».

23 Исо ба вай гуфт: «Бародари ту эҳъё хоҳад шуд».

24 Марто ба Ӯ гуфт: «Медонам, ки дар қиёмат, дар рӯзи вопасин эҳъё хоҳад шуд».

25 Исо ба вай гуфт: «Ман қиёмат ва ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад ҳам, зинда хоҳад шуд;

26 Ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд. Оё ба ин имон дорӣ?»

27 Ба Ӯ гуфт: «Оре, Худовандо! Ман имон дорам, ки Ту Масеҳ Писари Худо ҳастӣ, Он Шахс, ки ба ҷаҳон меояд».

28 Чун инро гуфт, рафта хоҳари худ Марьямро пинҳонӣ хонд ва гуфт: «Устод ин ҷост ва туро металабад».

29 Инро шунда, вай зуд бархост ва назди Ӯ омад.

30 Исо ҳанӯз ба деҳа ворид нашуда буд, балки дар ҳамон ҷое буд, ки Марто Ӯро пешвоз гирифт.

31 Яҳудиёне ки дар хона бо вай буданд ва тасалли медоданд, чун диданд, ки Марьям зуд бархоста, берун рафт, аз паи вай равона шуданд, ба гумони он ки ба сари қабр меравад, то ки дар он ҷо гирья кунад.

32 Чун Марьям ба он ҷое ки Исо буд, омад, Ӯро дида, ба пойҳои Ӯ афтод ва гуфт: «Агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам наместурд».

33 Исо, вақте ки вайро ашкрезон ва яҳудиёни бо вай омадаро низ гирён дид, аз дил охи аламноке кашид ва музтариб шуд,

34 Ва гуфт: «Вайро кучо гузоштаед?» Ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! Биё ва бубин».

35 Исо гирья кард.

36 Яҳудиён гуфтанд: «Бингаред, чӣ қадар вайро дӯст медошт!»

37 Баъзе аз онҳо гуфтанд: «Оё Ин Шахс, ки чашмони кӯрро боз кард, наметавонист амале бикунанд, то ки ин ҳам намирад?»

38 Исо, дар ҳолате ки аз дил оҳ мекашид, ба сари қабр омад; ва он як ғоре буд, ки санге бар даҳанаш гузошта буданд.

39 Исо гуфт: «Сангро бардоред». Марто, хоҳари мурда, ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Аллакай бадбуй шудааст; зеро ки чор рӯз боз дар ин ҷост».

40 Исо ба вай гуфт: «Оё ба ту нагуфтам, ки агар имон оварӣ, ҷалоли Худоро хоҳӣ дид?»

41 Пас сангро аз он ҷое ки мурда гузошта шуда буд, бардоштанд. Исо чашмони Худро сӯи осмон

боло карда, гуфт: «Эй Падар! Туро шукр мекунам, ки сухани Маро шунидӣ;

42 Ва Ман медонистам, ки ҳамеша сухани Маро мешунавӣ; лекин барои мардуме ки дар ин ҷо истодаанд, гуфтам, то имон оваранд, ки Ту Маро фиристодаӣ».

43 Чун инро гуфт, бо овози баланд нидо кард: «Эй Лаъзор, берун о!»

44 Ва мурда, ки дастҳо ва поҳояш ба кафан печида ва рӯяш бо рӯймоле пӯшида буд, берун омад. Исо ба онҳо гуфт: «Вайро воз кунед ва бигзоред биравад».

45 Бисъёре аз яҳудиён, ки бо Марьям омада буданд, чун амали Исоро диданд, ба Ӯ имон оварданд;

46 Лекин баъзе аз онҳо назди фарисиён рафта, он чи Исо карда буд, ба онҳо гуфтанд.

Қарори саркоҳинон ва фарисиён, ки Исоро бикунанд.

47 Саркоҳинон ва фарисиён дар шӯрои пирон чамъ омаданд ва гуфтанд: «Чӣ бояд кард? Ин Шахс мӯъҷизоти зиёде нишон медиҳад;

48 Агар Ӯро чунин вогузорем, ҳама ба Ӯ имон хоҳанд овард, ва румиён омада, кишвар ва қавми моро хоҳанд гирифт».

49 Яке аз онҳо, ки Қаёфо ном дошт ва дар он сол саркоҳин буд, гуфт: «Шумо чизе намедонед,

50 Ва фикр ҳам намекунад, ки барои мо беҳтар аст агар як кас ба хотири қавм бимирад, ва тамоми қавм нобуд нашавад».

51 Лекин вай инро аз худ нагуфт, балки, чун дар он сол саркоҳин буд, нубувват кард, ки Исо бояд барои қавм бимирад,

52 Ва на танҳо барои қавм, балки низ барои он ки фарзандони Худоро, ки пароканда ҳастанд, якҷоя кунад.

53 Аз ҳамон рӯз маслиҳатро ба як ҷо монданд, ки Ӯро бикунанд.

54 Бинобар ин Исо дигар дар миёни яҳудиён ошкоро намегашт, балки аз он ҷо ба мавзее ки наздики биёбон буд, ба шаҳре ки Эфроим ном дошт, равона шуд ва бо шогирдони Худ дар он ҷо монд.

55 Чун иди фисҳи яҳудиён наздик шуд, мардуми бисъёре аз ҳар тарафи мамлакат пеш аз фисҳ ба Ерусалим омаданд, то ки худро татҳир намоянд.

56 Ва онҳо дар ҷустуҷӯи Исо буданд ва дар маъбад истода, ба якдигар мегуфтанд: «Фикри шумо чист? Оё Ӯ ба ид намеояд?»

57 Лекин саркоҳинон ва фарисиён фармоне дода буданд, ки агар касе донад, ки Ӯ кучост, бояд хабар диҳад, то ки Ӯро дастгир кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Бо равғани атрафшон тадҳин кардани Исо дар Байт-Ҳинӣ.

12 Шаш рӯз пеш аз иди фисҳ Исо ба Байт-Ҳинӣ омад, ба он ҷо ки Лаъзори мурдаро аз мурдагон эҳё карда буд.

² Дар он ҷо барои Ӯ таоми шом ҳозир карданд, ва Марто хизмат мекард, ва Лаъзор яке аз онҳое буд, ки бо Ӯ бар сари суфра менишастанд.

³ Он гоҳ Марьям ратле[†] аз равғани атрафшони сунбули холиси гаронбаҳо гирифта, пойҳои Исоро тадҳин кард ва пойҳои Ӯро бо мӯи худ хушконид; ва хона аз бӯи равғани атрафшон пур шуд.

⁴ Ва яке аз шогирдонаш, Яҳудо ибни Шимъӯни Исқаръют, ки мехост Ӯро таслим кунад, гуфт:

⁵ «Чаро ин равғани атрафшон ба сесад динор фурухта нашуд, то ки ба мискинон тақсим карда дода шавад?»

⁶ Ва инро на аз барои он гуфт, ки ғамхори мискинон бошад, балки барои он ки дузд буд: ҳамъени пул дар дасташ буд, ва аз пуле ки дар он меандохтанд, барои худ мегирифт.

⁷ Исо гуфт: «Вайро ором гузор; вай инро барои рӯзи дафни Ман саришта карда нигоҳ доштааст;

⁸ Зеро ки мискинон ҳар вақт назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам».

⁹ Бисьёре аз яҳудиён чун хабар ёфтанд, ки Ӯ дар он ҷост, омаданд, то ки на танҳо Исоро, балки низ Лаъзорро, ки Ӯ аз мурдагон эҳё карда буд, бубинанд.

¹⁰ Он гоҳ саркоҳинон қарор доданд, ки Лаъзорро низ бикишанд,

¹¹ Чунки ба хотири вай бисьёре аз яҳудиён ба он ҷо меомаданд ва ба Исо имон меоварданд.

Ба Ерусалим бо тантана ворид шудани Исо.

¹² Фардои он, мардуми бисьёре ки ба ид омада буданд, чун шуниданд, ки Исо ба Ерусалим меояд,

¹³ Шоҳаҳои дарахти хурморо ба даст гирифта, ба пешвои Ӯ баромаданд ва фаръед мекарданд: «Хушаъно! Муборак аст Подшоҳи Исроил, ки ба исми Худованд меояд!»

¹⁴ Ва Исо харкуррае ёфта, бар он савор шуд, чунон ки навишта шудааст:

¹⁵ «Натарс, эй духтари Сион! Инак, Подшоҳи ту бар куррае савор шуда, меояд».

¹⁶ Шогирдонаш аввал ин чизҳоро нафаҳмиданд, лекин чун Исо ҷалол ёфт, он гоҳ ба хотир оварданд, ки ин чизҳо дар бораи Ӯ навишта шуда буд, ва ҳамчунон барои Ӯ ба ҷо оварда шуд.

¹⁷ Ва мардуме ки бо Ӯ буданд, шаҳодат доданд, ки Ӯ Лаъзорро аз қабр хонд ва аз мурдагон эҳё кард;

¹⁸ Ба ин сабаб низ мардум ба пешвои Ӯ баромаданд, зеро шунида буданд, ки Ӯ чунин мӯъҷиза нишон додааст.

¹⁹ Лекин фарисиён ба якдигар гуфтанд: «Оё мебинед, ки ҳеҷ ғоида намебаред? Инак, тамоми ҷаҳон аз паи Ӯ меравад».

²⁰ Дар байни онҳое ки дар ид барои ибодат омада буданд, баъзе юнониҳо буданд;

²¹ Онҳо назди Филиппус, ки аз Байт-Сайдои Ҷалил буд, омаданд ва илтимос намуда, гуфтанд: «Эй оғо! Мо мехоҳем Исоро бубинем».

²² Филиппус омада, ба Андриёс гуфт; баъд Андриёс ва Филиппус ба Исо гуфтанд.

Писари Худо аз ҷониби Худои Падар ҷалол дода мешавад.

²³ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Соати он расидааст, ки Писари Одам ҷалол ёбад.

²⁴ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар донани гандум дар хок афтада, намирад, фақат худаш боқӣ мемонад; лекин агар бимирад, донҳои фаровон меоварад.

²⁵ Касе ки ҷони худро дӯст дорад, онро барбод медиҳад; ва касе ки аз ҷони худ дар ин ҷаҳон нафрат кунад, то ҳаёти ҷовидонӣ онро нигоҳ ҳоҳад дошт.

²⁶ Ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, бояд Маро пайравӣ намояд; ва ҳар кучо ки бошам, ҳодими Ман низ он ҷо ҳоҳад буд; ва ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, Падар вайро мӯҳтарам ҳоҳад дошт.

²⁷ Алҳол ҷони Ман дар изтироб аст; чӣ бигӯям? Эй Падар! Маро аз ин соат раҳо намо! Аммо маҳз барои ҳамин соат Ман омадаам.

²⁸ Эй Падар! Исми Худо ҷалол деҳ». Дарҳол садое аз осмон даррасид: «Ҷалол додаам ва боз ҷалол ҳоҳам дод».

²⁹ Мардуме ки дар он ҷо истода буданд, инро шунида, гуфтанд: «Раъд ғуррид». Дигарон гуфтанд: «Фариштае бо Ӯ сухан гуфт».

³⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ин садо на аз барои Ман, балки барои шумо омад;

³¹ Алҳол доварӣ бар ин ҷаҳон аст; алҳол мири ин ҷаҳон бадар ронда мешавад;

³² Ва ҳангоме ки Ман аз замин боло бурда мешавам, ҳамаро сӯи Худ хоҳам кашид».

³³ Инро гуфт, то ишорат кунад, ки бо чӣ гуна марг Ӯ бояд бимирад.

Беимонии халқ.

³⁴ Мардум дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Мо аз Таврот шунидаем, ки Масеҳ то абад боқӣ ҳоҳад монд; пас чӣ сон мегӯӣ, ки Писари Одам бояд боло бурда шавад? Ин Писари Одам кист?»

³⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Боз муддати кӯтоҳе нур бо шумост; то даме ки нур бо шумост, роҳ равед, то ки зулмот шуморо фаро нагирад, ва касе ки дар торикӣ роҳ меравад, намедонад, ки кучо меравад;

[†] Ратл — андозаи вазн, ки тақрибан ба 450 грамм баробар буд.

³⁶ То даме ки нур бо шумост, ба нур имон оваред, то ки писарони нур гардед». Ин суханонро гуфта, Исо аз пеши онҳо рафт ва пинҳон шуд.

³⁷ Бо вучуди муъҷизоти бисъёре ки дар пеши назарашон нишон дод, онҳо ба Ӯ имон наоварданд,

³⁸ То сухани Ишаъеи набӣ ба амал ояд, ки гуфта буд: «Худовандо! Кӣ ба пайғоми мо бовар кард, ва бозуи Худованд ба кӣ ошкор гардид?»

³⁹ Бинобар ин натавонистанд имон оваранд, чунон ки Ишаъе боз гуфтааст:

⁴⁰ «Чашмони онҳоро нобино ва дилҳои онҳоро саҳт гардондааст, то бо чашмони худ набинанд ва бо дилҳои худ нафаҳманд ва рӯчӯ накунанд, то ки Ман онҳоро шифо диҳам».

⁴¹ Чунин гуфт Ишаъе, ҳангоме ки ҷалоли Ӯро дид ва дар бораи Ӯ сухан ронд.

⁴² Бо вучуди ин бисъёре аз сардорон низ ба Ӯ имон оварданд, аммо аз тарси фарисиён иқрор накарданд, ки мабодо аз куништ ронда шаванд;

⁴³ Зеро ки ҷалоли мардумро бештар аз ҷалоли Худо дӯст медошанд.

Исо халқро бори охирин даъват менамояд ва огоҳ мекунад.

⁴⁴ Лекин Исо нидо карда, гуфт: «Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ба Ман не, балки ба Фиристандаи Ман имон овардааст;

⁴⁵ Ва ҳар кӣ Маро бинад, Фиристандаи Маро дидааст.

⁴⁶ Ман нур ҳастам, ки ба ҷаҳон омадам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикӣ намонад.

⁴⁷ Ва агар касе суханони Маро шунида, риоят накунад, Ман бар вай доварӣ нахоҳам кард: зеро наомадам, ки бар ҷаҳон доварӣ кунам, балки ҷаҳонро наҷот баҳшам.

⁴⁸ Ҳар кӣ Маро рад карда, суханонамро қабул накунад, доваре бар худ дорад: каломе ки гуфтам, дар рӯзи вопасин бар вай доварӣ хоҳад кард;

⁴⁹ Зеро ки Ман аз Худ нагуфтаам, балки Падаре ки Маро фиристод, ба Ман ҳукм дод, ки чӣ бигӯям ва чӣ гуна сухан ронам;

⁵⁰ Ва Ман меонам, ки ҳукми Ӯ ҳаёти ҷовидонист. Пас, он чи Ман мегӯям, ҳамон аст, ки Падар фармудааст, то бигӯям».

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Шустани пойҳои шогирдон.

13 Пеш аз иди фисҳ, чун Исо донист, ки соати Ӯ расидааст, то ки аз ин ҷаҳон назди Падар биравад, Ӯ, ки мансубони Худро дар ин ҷаҳон дӯст медошт, онҳоро то ба охир дӯст дошт.

² Ва дар вақти таоми шом, ки иблис қасде дар дили Яхудо ибни Шимъӯни Исқаръют андохта буд, ки Ӯро таслим кунад,

³ Ва Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дасти Ӯ додааст, ва Ӯ аз ҷониби Худо омада буд ва ба сӯи Худо меравад,

⁴ Аз сари суфра бархоста, либоси Худро кашид ва дастмоле гирифта, ба камар баст;

⁵ Баъд аз он ба тағорае об рехта, ба шустани пойҳои шогирдонаш ва хушконидани онҳо бо дастмоле ки ба камараш баста буд, шурӯ намуд.

⁶ Чун назди Шимъӯни Петрус омад, вай гуфт: «Худовандо! Ту пойҳои маро мешӯй?»

⁷ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Он чи Ман мекунам, алҳол намедонӣ, лекин баъд хоҳӣ фаҳмид».

⁸ Петрус ба Ӯ гуфт: «Пойҳои маро ҳаргиз нахоҳӣ шуст». Исо ба вай ҷавоб дод: «Агар туро нашӯям, туро бо Ман ҳиссае нест».

⁹ Шимъӯни Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! На танҳо пойҳои маро, балки низ дастҳо ва сари маро бишӯй».

¹⁰ Исо ба вай гуфт: «Касе ки ғул кардааст, фақат ба шустани пойҳояш эҳтиёҷ дорад, чунки вай тамоман пок аст; ва шумо пок ҳастед, лекин на ҳама».

¹¹ Зеро ки таслимкунандаи Худро медонист, бинобар ин гуфт: «На ҳама пок ҳастед».

¹² Чун пойҳои онҳоро шуст, либоси Худро пӯшида, боз нишаст ва ба онҳо гуфт: «Оё медонед, ки барои шумо чӣ кардам?

¹³ Шумо Маро Устод ва Худованд мегӯед ва рост мегӯед, зеро ки Ман чунин ҳастам.

¹⁴ Пас, агар Ман, ки Устод ва Худованд ҳастам, пойҳои шуморо шустаам, шумо ҳам бояд пойҳои якдигарро бишӯед:

¹⁵ Зеро ба шумо намунае нишон додам, то, чунон ки Ман бо шумо кардам, шумо низ бикунед.

¹⁶ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ғулом бузургтар аз оғои худ нест, ва расул бузургтар аз фиристандаи худ нест.

¹⁷ Ҳар гоҳ инро донистед, хушо шумо, агар инро ба амал оваред.

¹⁸ Дар бораи ҳамаи шумо намегӯям: онҳоеро, ки баргузидаам, меонам. Лекин ин Навишта бояд ба амал ояд: „Он ки бо Ман нон меҳӯрад, пошнаи худро бар Ман балеанд кардааст“.

¹⁹ Алҳол, пеш аз вуқӯъ, ба шумо мегӯям, то ки ҳангоми воқеъ шуданаш бовар кунед, ки ин Ман ҳастам.

²⁰ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад».

Таслимкунанда аз миёни шогирдон берун карда шуд.

²¹ Чун Исо инро гуфт, дар рӯҳ музтариб шуд, ва шаҳодат дода, гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард».

²² Шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, дар ҳайрат шуданд, ки инро дар бораи кӣ мегӯяд.

²³ Яке аз шогирдонаш буд, ки бар сандуқи синаи Исо такъя мезад: Исо вайро дӯст медошт;

²⁴ Шимъӯни Петрус ба вай ишорат кард, то бипурсад: он кист, ки дар ҳаққаш чунин гуфт.

²⁵ Вай ҳамчунон бар сандуқи синаи Исо такъя зада, пурсид: «Худовандо! Он кист?»

²⁶ Исо ҷавоб дод: «Он аст, ки луқмаи нонро ғўтонда ба вай медиҳам». Ва луқмаро ғўтонда, ба Яхудо ибни Шимъӯни Исқарьют дод.

²⁷ Пас аз он ки луқмаро гирифт, шайтон дар вай дохил шуд. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Он чи мекунӣ, ба зудӣ бикун».

²⁸ Лекин аз нишастагон ҳеч кас нафаҳмид, ки чаро ба вай чунин гуфт.

²⁹ Баъзеҳо гумон карданд, ки чун ҳамъён дар дасти Яхудост, Исо ба вай фармуд, ки ҳар чи барои ид ба мо лозим аст, харид кунад ё ки чизе ба мискинон бидиҳад.

³⁰ Вай луқмаро гирифта, дарҳол берун рафт; ва шаб буд.

Нутқи видои Исо.

1. Вақти ҷалол ёфтан наздик аст.

³¹ Чун вай берун рафт, Исо гуфт: «Алҳол Писари Одам ҷалол ёфт, ва Худо дар Ё ҷалол ёфт;

³² Агар Худо дар Ё ҷалол ёфт, Худо низ Ёро дар Худ ҷалол хоҳад дод, ва ба зудӣ Ёро ҷалол хоҳад дод.

³³ Эй фарзандон! Боз муддати каме бо шумо ҳастам: шумо Маро чувстучӯ хоҳед кард, ва чунон ки ба яҳудиён гуфтам, акнун ба шумо низ мегӯям: „ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед“.

2. Ҳукми нав.

³⁴ Ба шумо ҳукми тозае медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред.

³⁵ Аз рӯи ҳамин ҳама хоҳанд донист, ки шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред».

3. Пешгӯй кардани инкори Петрус.

³⁶ Шимъӯни Петрус ба Ё гуфт: «Худовандо! Куҷо меравӣ?» Исо ба вай ҷавоб дод: «Ба он ҷое ки Ман меравам, алҳол наметавонӣ аз ақиби Ман биёӣ, лекин баъд аз он аз ақиби Ман хоҳӣ омад».

³⁷ Петрус ба Ё гуфт: «Худовандо! Чаро алҳол аз ақиби Ту наметавонам биёям? Ҷони худро барои Ту фидо хоҳам кард».

³⁸ Исо ба вай ҷавоб дод: «Ҷони худро барои Ман фидо хоҳӣ кард? Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

4. Назди Падар рафтани Исо.

14 Дили шумо музтариб нашавад; ба Худо имон оваред, ба Ман низ имон оваред.

² Дар хонаи Падари Ман иқоматгоҳ бисъёр аст; ва агар чунин намебуд, магар ба шумо мегуфтам: „Меравам, то ки барои шумо ҷой тайёр кунам“?

³ Ва ҳангоме ки биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо бо Худ мебарам, то дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед.

⁴ Ҷое ки Ман меравам, шумо онро медонед, роҳро низ медонед».

⁵ Тумо ба Ё гуфт: «Худовандо! Намедонем, ки Ту куҷо меравӣ; пас чӣ гуна метавонем роҳро донем?»

⁶ Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман;

⁷ Агар Маро мешиноҳтед, Падари Маро низ мешиноҳтед; ва аз ҳамин дам Ёро мешиносед ва Ёро дидаед».

⁸ Филиппус ба Ё гуфт: «Худовандо! Падарро ба мо нишон деҳ, ва ин барои мо кофист».

⁹ Исо ба вай гуфт: «Ин қадар вақт Ман бо шумо будам, ва ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? Ҳар кӣ Маро бинад, Падарро дидааст; пас чӣ тавр мегӯӣ: „Падарро ба мо нишон деҳ“?

¹⁰ Оё бовар намекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман? Суханоне ки Ман ба шумо мегӯям, аз Худ намегӯям; Падаре ки дар Ман сокин аст, Ё ин аъмолро мекунад.

¹¹ Ба Ман имон оваред, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман; вагар на, ба хотири он аъмол ба Ман имон оваред.

5. Дуо ба исми Исо.

¹² Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, аъмолеро, ки Ман мекунам, вай низ хоҳад кард ва ҳатто бузургтар аз он ҳам хоҳад кард, зеро ки Ман назди Падар меравам.

¹³ Ва ҳар чиро, ки ба исми Ман биталабед, ба ҷо хоҳам овард, то ки Падар дар Писар ҷалол ёбад;

¹⁴ Агар чизе ба исми Ман биталабед, Ман онро ба ҷо хоҳам овард.

¹⁵ Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард.

6. Ваъда кардани Рӯҳулқудс.

¹⁶ Ва Ман аз Падар илтимос хоҳам кард, ва Ё ба шумо Пуштибони дигаре ато хоҳад кард, то ки ҳамеша бо шумо бимонад,

¹⁷ Яъне Рӯҳи ростӣ, ки ҷаҳон наметавонад Ёро бипазирад, зеро ки Ёро намебинад ва намешиносад; лекин шумо Ёро мешиносед, зеро ки Ё бо шумо мемонад ва дар шумо хоҳад буд.

¹⁸ Шуморо ятим намегузорам; назди шумо меоям.

¹⁹ Пас аз андак муддате ҷаҳон дигар Маро нахоҳад дид; лекин шумо Маро хоҳед дид, ва азбаски Ман зиндаам, шумо низ хоҳед зист.

²⁰ Дар он рӯз шумо хоҳед донист, ки Ман дар Падар ҳастам, ва шумо дар Ман, ва Ман дар шумо.

²¹ Ҳар кӣ аҳкоми Маро дорад ва риоят кунад, вай касест, ки Маро дӯст медорад; ва ҳар кӣ Маро дӯст дорад, Падари Ман вайро дӯст хоҳад дошт, ва Ман вайро дӯст хоҳам дошт ва Худро ба вай зоҳир хоҳам сохт».

²² Яхудо, на он Яхудои Исқарьют, ба ӯ гуфт: «Худовандо! Ин чист, ки Ту мехоҳӣ Худро ба мо зоҳир сози ва на ба ҷаҳон?»

²³ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, каломи Маро риоя хоҳад кард; ва Падари Ман вайро дӯст хоҳад дошт, ва Мо назди вай омада, бо вай маскан хоҳем гирифт.

²⁴ Касе ки Маро дӯст надорад, суханони Маро риоят намекунад; ва каломе ки мешунавед, аз они Ман нест, балки аз они Падарест, ки Маро фиристод.

7. Ваҳйи пурфайзи Рӯхулқудс.

Омодагии Исо ба мамот.

²⁵ Ин суханонро ба шумо гуфтам, вақте ки бо шумо будам.

²⁶ Лекин Пуштибон, яъне Рӯхулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард.

Васият кардани осоиштагӣ.

²⁷ Осоиштагиро ба шумо боқӣ мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Дили шумо музтариб нашавад ва ҳаросон набошад.

²⁸ Шунидед, ки ба шумо гуфтам: „Меравам ва назди шумо бармегардам“. Агар Маро дӯст медоштед, шод мешудед, ки гуфтам: „Назди Падар меравам“; зеро ки Падар аз Ман бузургтар аст.

²⁹ Ва инак, пеш аз вуқӯ ба шумо гуфтам, то ки дар вақти воқеъ шуданаш имон оваред.

³⁰ Баъд аз ин ба шумо бисъёр гуфтугӯ нахоҳам кард, зеро ки мири ин ҷаҳон меояд, ва дар Ман вай чизе надорад.

³¹ Лекин, то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам, чунон ки Падар ба Ман ҳукм кард, амал мекунам: бархезед, аз ин ҷо биравем.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

8. Масеҳ — ток.

15 Ман Токи ҳақиқӣ ҳастам, ва Падари Ман Токдор аст;

² Ҳар навдаеро, ки дар Ман мева наоварад, Ӯ бурида мепартояд; ва онро, ки мева меоварад, пок месозад, то ки бештар мева оварад.

³ Шумо алҳол ба воситаи каломе ки ба шумо гуфтам, пок ҳастед.

⁴ Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чӣ тавре ки навда наметавонад худ аз худ мева диҳад, агар дар ток намонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед.

⁵ Ман Ток ҳастам, ва шумо навдаҳо; касе ки дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон меоварад; зеро ки бе Ман ҳеҷ коре наметавонед кунед.

⁶ Касе ки дар Ман намонад, чун навдае бурида мешавад ва мехушқад; ва чунин навдаҳоро гирд оварда, ба оташ меандозанд, ва онҳо месӯзанд.

⁷ Агар дар Ман бимонед, ва сухани Ман дар шумо бимонад, ҳар чи мехоҳед, талаб кунед, ва он ба шумо дода хоҳад шуд.

⁸ Ҷалоли Падари Ман дар ин аст, ки шумо меваи фаровон оваред, ва шогирдони Ман хоҳед буд.

9. Дар бораи мондан дар муҳаббати Исо.

⁹ Чунон ки Падар Маро дӯст доштааст, Ман низ шуморо дӯст доштаам; дар муҳаббати Ман бимонед.

¹⁰ Агар аҳкоми Маро риоят кунед, дар муҳаббати Ман хоҳед монд, чунон ки Ман аҳкоми Падари Худро риоят кардам, ва дар муҳаббати Ӯ мемонам.

¹¹ Инро ба шумо гуфтаам, то ки шодии Ман дар шумо бимонад ва шодии шумо комил бошад.

¹² Ҳукми Ман ин аст, ки якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам.

¹³ Касе муҳаббати бузургтар аз ин надорад, ки ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

¹⁴ Шумо дӯстони Ман ҳастед, агар аҳкоми Маро ба ҷо оваред.

¹⁵ Дигар шуморо банда намехонам, зеро ки банда намедонад оғояш чӣ мекунад; лекин шуморо дӯст хондаам, чунки ҳар чи аз Падар шундаам, ба шумо баён кардам.

¹⁶ На шумо Маро баргузидаед, балки Ман шуморо баргузидаам ва шуморо таъин кардам, ки шумо биравед ва мева оваред, ва меваи шумо бимонад, то ки ҳар чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо ато кунад.

¹⁷ Ин чизҳоро ба шумо ҳукм мекунам, то ки якдигарро дӯст доред.

10. Имондор ва ҷаҳон.

¹⁸ Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, бидонед, ки пеш аз шумо аз Ман нафрат кардааст.

¹⁹ Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон мансубони худро дӯст медошт; лекин азбаски шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, аз ин сабаб ҷаҳон аз шумо нафрат мекунад.

²⁰ Каломеро, ки ба шумо гуфтам, дар хотир нигоҳ доред: „Фулом бузургтар аз оғои худ нест“. Агар Маро таъқиб карданд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард; агар каломи Маро риоя карданд, каломи шуморо низ риоя хоҳанд кард;

²¹ Лекин хамаи инро барои исми Ман ба шумо хоҳанд кард, чунки Фиристандаи Маро намешиносанд.

²² Агар Ман намеомадам ва ба онҳо сухан намегуфтам, гуноҳе намедоштанг; лекин акнун барои гуноҳи худ узре надоранд.

²³ Ҳар кӣ аз Ман нафрат кунад, аз Падари Ман низ нафрат мекунад.

²⁴ Агар дар миёни онҳо аъмолеро намекардам, ки дигаре ҳаргиз накардааст, гуноҳе намедоштанг; лекин акнун он аъмолро дида, ҳам аз Ман ва ҳам аз Падари Ман нафрат кардаанд.

²⁵ То ба амал ояд каломе ки дар Тавроташон навишта шудааст: „Бе сабаб аз Ман нафрат доранд“.

11. Имондор ва Рӯҳулқудс.

²⁶ Лекин чун Пуштибон, ки Ӯро аз ҷониби Падар назди шумо мефиристам, биёяд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар содир мегардад, Ӯ бар Ман шаҳодат хоҳад дод;

²⁷ Ва шумо низ шаҳодат хоҳед дод, зеро ки аз ибтидо бо Ман будаед.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

12. Дар бораи таъқиботи имондорон.

16 Инро ба шумо гуфтам, то ки ба васваса наафтед.

² Шуморо аз куништҳо хоҳанд ронд; ва ҳатто соате мерасад, ки ҳар кӣ шуморо бидушад, гумон кунад, ки хизмате ба Худо мекунад.

³ Ва ин корҳоро бо шумо хоҳанд кард, чунки на Падарро шинохтанд ва на Маро.

⁴ Лекин инро ба шумо барои он гуфтам, ки ҳангоми расидани он соат ба ёд оваред, ки Ман ба шумо гуфтаам ва инро аз аввал ба шумо нагуфтам, зеро ки бо шумо будам.

⁵ Аммо акнун Ман назди Фиристандаи Худ меравам, ва касе аз байни шумо аз Ман намепурсад: „Кучо меравӣ“?

⁶ Вале чун инро ба шумо гуфтам, дили шумо пур аз ғам шуд.

13. Дар бораи таъсири Рӯҳулқудс.

⁷ Лекин ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои шумо беҳтар аст; зеро ки агар Ман наравам, Пуштибон назди шумо нахоҳад омад; ва агар биравам, Ӯро назди шумо мефиристам,

⁸ Ва чун Ӯ ояд, ҷаҳонро бар гуноҳ ва бар адолат ва бар доварӣ мулзам хоҳад кард.

⁹ Бар гуноҳ, зеро ки ба Ман имон намеоваранд;

¹⁰ Бар адолат, зеро ки назди Падари Худ меравам, ва дигар Маро нахоҳед дид;

¹¹ Бар доварӣ, зеро ки мири ин ҷаҳон маҳкум шудааст.

¹² Боз бисъёр чизҳои дигар дорам, ки ба шумо бигӯям, лекин шумо алҳол онҳоро наметавонед бардоред.

¹³ Лекин чун Ӯ, яъне Рӯҳи ростӣ ояд, шуморо ба тамоми ростӣ раҳнамой хоҳад кард; зеро ки аз Худ нахоҳад гуфт, балки ҳар чи мешунавад, онро хоҳад гуфт, ва аз воқеоти оянда ба шумо ҳабар хоҳад дод.

¹⁴ Ӯ Маро ҷалол хоҳад дод, чунки аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шумо ҳабар хоҳад дод.

¹⁵ Ҳар он чи Падар дорад, аз они Ман аст; бинобар ин гуфтам: аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шумо ҳабар хоҳад дод.

14. Мамот ва омадани Исо.

¹⁶ Даре нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз даре нагузашта Маро хоҳед дид; зеро ки Ман назди Падар меравам».

¹⁷ Баъзе аз шогирдонаш ба якдигар гуфтанд: «Чист, ки Ӯ ба мо мегӯяд: „Даре нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз даре нагузашта Маро хоҳед дид“ ва: „Ман назди Падар меравам“?»

¹⁸ Ва онҳо гуфтанд: «Ин чист, ки Ӯ мегӯяд: „Даре нагузашта“? Намедонем, чӣ мегӯяд».

¹⁹ Исо чун донист, ки мехоҳанд аз Ӯ бипурсанд, ба онҳо гуфт: «Оё ба якдигар дар ин хусус савол медиҳед, ки Ман гуфтам: „Даре нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз даре нагузашта Маро хоҳед дид“?»

²⁰ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: шумо гирия ва нола хоҳед кард, лекин ҷаҳон шод хоҳад шуд; шумо ғамгин хоҳед шуд, лекин ғами шумо ба шодӣ мубаддал хоҳад шуд.

²¹ Зан ҳангоми зоидан ғамгин аст, чунки соати вай расидааст; лекин чун кӯдакро зоид, ғамашро фаромӯш мекунад ба сабаби шодии он ки одаме дар ҷаҳон таваллуд ёфт.

²² Шумо низ алҳол ғамгин ҳастед; лекин боз шуморо хоҳам дид, ва дили шумо шод хоҳад шуд, ва ҳеҷ кас наметавонад он шодиро аз шумо бигирад.

15. Дуо ба исми Исо.

Каломи охирини тасаллибахши Исо ба шогирдон.

²³ Ва дар он рӯз аз Ман чизе нахоҳед пурсид. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар он чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо ато хоҳад кард.

²⁴ То кунун ба исми Ман чизе талаб накардаед; талаб кунед, то бигиред, ва шодии шумо комил гардад.

²⁵ Ин чизҳоро бо масалҳо ба шумо гуфтам; лекин соате мерасад, ки дигар ба шумо бо масалҳо ҳарф

намежанам, балки аз Падар ба шумо кушоду равшан хабар хоҳам дод.

²⁶ Дар он рӯз ба исми Ман талаб хоҳед кард, ва Ман ба шумо намеғӯям, ки аз Падар барои шумо илтимос хоҳам кард:

²⁷ Зеро ки Худи Падар шуморо дӯст медорад, чунки шумо Маро дӯст доштаед ва шумо имон овардаед, ки Ман аз ҷониби Худо омадам.

²⁸ Ман аз ҷониби Падар омадам ва ба ҷаҳон ворид шудам; боз ҷаҳонро тарк мекунам ва назди Падар меравам».

²⁹ Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Инак акнун кушоду равшан суҳан меғӯй, на бо масалҳо;

³⁰ Акнун донистем, ки Ту ҳама чизро медонӣ, ва ҳоҷат нест, ки касе аз Ту чизе бипурсад; аз ин рӯ имон меоварем, ки Ту аз ҷониби Худо омадаӣ».

³¹ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Алҳол имон меоваред?

³² Инак, соате мерасад, ва аллакай расидааст, ки шумо пароканда шуда, ҳар яке сӯи хонаи худ меравед ва Маро танҳо меғузored; лекин Ман танҳо нестам, зеро ки Падар бо Ман аст.

³³ Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон ғаму кулфат хоҳед дошт; лекин далер бошед: Ман бар ҷаҳон ғолиб шудаам».

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Дуои саркоҳинии Исо.

1. Илтимос дар бораи ҷалол додан.

17 Исо, чун инро гуфт, чашмони Худро сӯи осмон боло карда, гуфт: «Эй Падар! Соат расидааст: Писари Худро ҷалол деҳ, то ки Писарат низ Туро ҷалол диҳад.

² Зеро ки Ӯро бар тамоми башар қудрат додай, то ки ба ҳар кӣ Ту ба Ӯ бахшидаӣ, ҳаёти ҷовидонӣ бидиҳад:

³ Ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки Туро, ки Худои ягонаи ҳақиқӣ ҳастӣ, ва Исои Масеҳро, ки фиристодӣ, бишносанд.

⁴ Ман Туро дар рӯи замин ҷалол додам ва кореро, ки ба Ман супурда будӣ, то бикунам, ба анҷом расондам;

⁵ Ва акнун Ту, эй Падар, Маро назди Худ ҷалол деҳ ба ҳамон ҷалоле ки пеш аз ҳастии олам назди Ту доштам.

2. Илтимос дар бораи ёздаҳ шогирдон.

⁶ Исми Туро ба одамоне ки аз ҷаҳон ба Ман ато кардӣ, шиносондам; онҳо аз они Ту буданд, ва Ту онҳоро ба Ман ато кардӣ, ва онҳо каломи Туро риоят кардаанд;

⁷ Ва акнун донистанд, ки ҳар он чи ба Ман додай, аз ҷониби Туст;

⁸ Зеро каломеро, ки ба Ман додӣ, ба онҳо супурдам, ва онҳо қабул карданд ва ҳақиқатан

донистанд, ки Ман аз ҷониби Ту омадам, ва имон оварданд, ки Ту Маро фиристодаӣ.

⁹ Ман барои онҳо илтимос мекунам: на барои ҷаҳон, балки барои онҳое ки Ту ба Ман додай, зеро ки онҳо аз они Ту мебошанд;

¹⁰ Ва он чи аз они Ман аст, аз они Туст, ва он чи аз они Туст, аз они Ман аст; ва Ман дар онҳо ҷалол ёфтаам.

¹¹ Ман дигар дар ҷаҳон нестам, лекин онҳо дар ҷаҳон ҳастанд, ва Ман назди Ту меоям. Эй Падари Муқаддас! Инҳоро, ки ба Ман додай, ба исми Худ нигоҳ дор, то ки як бошанд, чунон ки Мо ҳастем.

¹² Вақте ки бо онҳо дар ҷаҳон будам, онҳоро ба исми Ту нигоҳ доштам; онҳоро, ки Ту ба Ман додӣ, ниғаҳбонӣ кардам, ва ҳеҷ яке аз онҳо ҳалок нашуд, чуз аз писари ҳалокат, то ки Навишта ба амал ояд.

¹³ Вале акнун назди Ту меоям, ва инро дар ҷаҳон меғӯям, то ки шодии Ман дар онҳо комил бошад.

¹⁴ Ман каломи Туро ба онҳо супурдам, ва ҷаҳон аз онҳо нафрат кард, чунки онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман низ аз ҷаҳон нестам.

¹⁵ Илтимос намекунам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, балки онҳоро аз шарорат муҳофизат намоӣ;

¹⁶ Онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман низ аз ҷаҳон нестам.

¹⁷ Онҳоро бо ростии Худ тақдис кун: каломи Ту ростист.

¹⁸ Чунон ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодӣ, Ман низ онҳоро ба ҷаҳон фиристодам;

¹⁹ Ва Худро барои онҳо тақдис мекунам, то ки онҳо низ бо ростӣ тақдис карда шаванд.

3. Дуо дар бораи имондорони ҳамаи замонҳо.

²⁰ Танҳо барои онҳо илтимос намекунам, балки низ барои касоне ки ба василаи каломи онҳо ба Ман имон хоҳанд овард:

²¹ То ки ҳама як бошанд; чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту, онҳо низ дар Мо як бошанд, — то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодӣ.

²² Ва Ман ҷалолеро, ки ба Ман додай, ба онҳо додаам: то ки як бошанд, чунон ки Мо як ҳастем.

²³ Ман дар онҳо ҳастам, ва Ту дар Ман; то ки онҳо дар ягонагӣ комил бошанд, ва ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодӣ ва онҳоро дӯст доштӣ, чунон ки Маро дӯст доштӣ.

²⁴ Эй Падар! Меҳоҳам онҳое ки ба Ман додай, дар он ҷое ки мебошам, бо Ман бошанд, то ҷалоли Маро, ки ба Ман додай, бубинанд, чунки Маро пеш аз таъсиси ҷаҳон дӯст доштӣ.

²⁵ Эй Падари Одил! Ҷаҳон Туро шинохт; лекин Ман Туро шинохтам, ва инҳо донистанд, ки Ту Маро фиристодӣ;

²⁶ Ва Ман ба онҳо исми Туро шиносондам ва боз ҳам хоҳам шиносонид, то он муҳаббате ки Ту ба Ман дорӣ, дар онҳо бошад, ва Ман низ дар онҳо бошам».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ.

18 Чун Исо инро гуфт, бо шогирдони Худ ба он тарафи водии Қидрун рафт, ки дар он ҷо боғе буд, ва Ӯ ва шогирдонаш ба он даромаданд.

Таслим кардани Яҳудо.

2 Ва Яҳудои таслимкунандаи Ӯ низ он ҷойро медонист, чунки Исо бо шогирдонаш борҳо дар он ҷо ҷамъ омада буд.

3 Пас Яҳудо як даста сарбозон ва мулозимонро аз саркоҳинон ва фарисиён гирифта, бо чароғҳо ва машъалҳо ва аслиҳа ба он ҷо омад.

4 Исо, ки огоҳ буд аз он чи бояд ба Ӯ рӯй диҳад, берун омада, ба онҳо гуфт: «Киро ҷустуҷӯ мекунед?»

5 Ба Ӯ ҷавоб доданд: «Исои Носириро». Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳастам». Яҳудои таслимкунандаи Ӯ низ бо онҳо истода буд.

6 Чун Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳастам», — онҳо ақибақиб рафта, ба замин афтоданд.

7 Боз аз онҳо пурсид: «Киро ҷустуҷӯ мекунед?» Гуфтанд: «Исои Носириро».

8 Исо ҷавоб дод: «Ман ба шумо гуфтам, ки Ман ҳастам; пас, агар Маро ҷустуҷӯ мекунед, бигзоред инҳо бираванд», —

9 То он сухане ки Ӯ гуфта буд, ба амал ояд: «Аз онҳое ки ба Ман дойд, якеро талаф накардаам».

10 Он гоҳ Шимъӯни Петрус, ки шамшер дошт, онро кашида, ба ғуломи саркоҳин, ки Малхус ном дошт, зад, ва ғӯши рости вайро бурида партофт.

11 Исо ба Петрус гуфт: «Шамшери худро ғилоф кун; навод ки он косаеро, ки Падарам ба Ман додааст, нанӯшам?»

Исо ба ҳузури довари саркоҳинон.

Инкори Петрус.

12 Он гоҳ дастаи сарбозон ва мириҳазор ва мулозимони яҳудиён Исоро дастгир карда, бастанд,

13 Ва аввал Ӯро назди Ҳонон, падарарӯси Қаёфо, ки ҳамон сол саркоҳин шуд, бурданд:

14 Ва ин ҳамон Қаёфо буд, ки ба яҳудиён маслиҳат дода буд, ки беҳтар аст як кас барои қавм бимирад.

15 Шимъӯни Петрус ва як шогирди дигар аз ақиби Исо рафтанд; азбаски он шогирд ба саркоҳин шинос буд, бо Исо ба даруни ҳавлии саркоҳин даромад;

16 Аммо Петрус дар берун, назди дар истод. Баъд он шогирди дигар, ки ба саркоҳин шинос буд, берун омада, ба дарбон чизе гуфт ва Петрусро ба дарун бурд.

17 Он канизе ки дарбон буд, ба Петрус гуфт: «Оё ту низ аз шогирдони Ин Шахс нестӣ?» Вай гуфт: «Нестам».

18 Дар ин миён ғуломон ва мулозимон оташ афрӯхта буданд, зеро ки ҳаво сард буд, ва даври оташ истода, худро гарм мекарданд; Петрус низ бо онҳо истода, худро гарм мекард.

19 Саркоҳин аз Исо дар бораи шогирдонаш ва таълимаш пурсид.

20 Исо ба вай ҷавоб дод: «Ман ба ҷаҳон ошкоро сухан гуфтаам; Ман ҳар вақт дар куништ ва дар маъбад, ки дар он ҷо яҳудиён ҳамеша ҷамъ меомаданд, таълим додаам ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам;

21 Чаро аз Ман мепурсӣ? Аз онҳое ки шунидаанд, бипурс, ки Ман ба онҳо чӣ гуфтаам; инак, онҳо медонанд, ки Ман чӣ гуфтаам».

22 Вақте ки инро гуфт, яке аз мулозимон, ки дар он ҷо истода буд, Исоро як торсақӣ зада, гуфт: «Ба саркоҳин ин тавр ҷавоб медиҳӣ?»

23 Исо ба вай ҷавоб дод: «Агар бад гуфтам, ба бадӣ шаҳодат деҳ; ва агар хуб гуфтам, барои чӣ Маро мезанӣ?»

24 Ҳонон Ӯро дастбаста назди Қаёфои саркоҳин фиристонд.

25 Ва Шимъӯни Петрус истода, худро гарм мекард. Ба вай гуфтанд: «Ту низ аз шогирдони Ӯ нестӣ?» Вай инкор карда, гуфт: «Нестам».

26 Яке аз ғуломони саркоҳин, хеши он касе ки Петрус ғӯшашро бурида буд, гуфт: «Магар ман туро дар боғ бо Ӯ надидам?»

27 Петрус боз инкор кард; ва ҳамон дам хурӯс бонг зад.

Исо ба ҳузури Пилотус.

28 Аз ҳавлии Қаёфо Исоро ба сарбозхона бурданд. Ва субҳ буд; ва онҳо ба сарбозхона надаромаданд, то ки наҷис нашаванд ва барраи фисҳро бихӯранд.

29 Пилотус назди онҳо баромада, гуфт: «Чӣ даъвое бар Ин Шахс доред?»

30 Онҳо дар ҷавоби вай гуфтанд: «Агар Ӯ бадкор намебуд, ба ту таслим намекардем».

31 Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо Ӯро бигиред ва мувофиқи шариати худ бар Ӯ доварӣ кунед».

Яҳудиён ба вай гуфтанд: «Ба мо ҷоиз нест, ки касеро бикишем».

32 То он сухани Исо ба амал ояд, ки Ӯ дар бораи чигунагии мурдани Худ ишора карда гуфта буд.

33 Он гоҳ Пилотус боз ба сарбозхона даромада, Исоро хонд ва ба Ӯ гуфт: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?»

34 Исо ба вай ҷавоб дод: «Оё ту инро аз худ мегӯӣ, ё ки дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтаанд?»

35 Пилотус ҷавоб дод: «Магар ман яҳудӣ ҳастам? Қавми Ту ва саркоҳинон Туро ба ман таслим кардаанд; чӣ кор кардай?»

36 Исо ҷавоб дод: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест; агар Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, мулозимони Ман меҷангиданд, то ки Ман ба яҳудиён таслим карда нашавам; лекин акнун Подшоҳии Ман аз ин ҷо нест».

³⁷ Пилотус ба Ё гуфт: «Пас, Ту Подшоҳ ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ту мегӯӣ, ки Ман Подшоҳ ҳастам; Ман барои он таваллуд ёфтаам ва барои он ба ҷаҳон омадаам, ки бар ростӣ шаҳодат диҳам; ва ҳар кӣ аз ростист, овози Маро мешунавад».

³⁸ Пилотус ба Ё гуфт: «Ростӣ чист?» Чун инро бигуфт, боз назди яҳудиён баромад ва ба онҳо гуфт: «Ман дар Ё ҳеч айбе намеёбам;

Исо ва Бараббос.

³⁹ Лекин шумо одате доред, ки бандиеро дар иди фисҳ барои шумо озод кунам; оё мехоҳед, ки Подшоҳи Яҳудиёро барои шумо озод кунам?»

⁴⁰ Онҳо боз фаръёд зада, гуфтанд: «Ёро не, балки Бараббосро». Бараббос як роҳзан буд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Исо бо тоҷи аз хор бофташуда.

19 Он гоҳ Пилотус Исоро гирифта, тозиёна зад.
² Ва сарбозон тоҷе аз хор бофта, бар сараш ниҳоданд, ва ҷомаи арғувон ба Ё пӯшонданд,
³ Ва гуфтанд: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!» Ва Ёро торсақӣ мезаданд.

Пилотус ва Исо ба ҳузури мардум.

⁴ Боз Пилотус баромада, ба онҳо гуфт: «Инак, Ёро пеши шумо мебарорам, то бидонед, ки ман дар Ё ҳеч айбе намеёбам».

⁵ Ва Исо, дар ҳолате ки тоҷи аз хор бофтае бар сар ва ҷомаи арғувон дар бар дошт, берун омад. Ва Пилотус гуфт: «Инак Он Одам!»

⁶ Чун саркоҳинон ва мулозимон Ёро диданд, фаръёд зада, гуфтанд: «Ёро маслуб кун, маслуб кун!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо Ёро гирифта, маслуб кунед, зеро ки ман дар Ё айбе намеёбам».

⁷ Яҳудиён ба вай ҷавоб доданд: «Мо шарияте дорем, ва мувофиқи шарияти мо Ё бояд бимирад, чунки Худро Писари Худо кардааст».

⁸ Чун Пилотус ин суханро шунид, беш аз пеш ҳаросон шуд.

⁹ Ва боз ба сарбозхона даромада, ба Исо гуфт: «Ту аз кучой?» Лекин Исо ба вай ҷавоб надод.

¹⁰ Пилотус ба Ё гуфт: «Ба ман сухан намегӯӣ? Магар намедонӣ, ки қудрат дорам Туро маслуб кунам ва қудрат дорам Туро озод кунам?»

¹¹ Исо ҷавоб дод: «Ҳеч қудрате бар Ман намедоштӣ, агар аз боло дода намешуд; аз ин рӯ он касе ки Маро ба ту таслим кард, гуноҳи бештаре дорад».

¹² Ва аз он вақт Пилотус саъӣ дошт Ёро озод кунад, лекин яҳудиён фаръёд зада, гуфтанд: «Агар Ёро озод кунӣ, дӯсти қайсар нестӣ; ҳар кӣ даъвои подшоҳӣ кунад, душмани қайсар аст».

¹³ Чун Пилотус инро шунид, Исоро берун овард ва дар он ҷое ки Сангфарш ва ба ибронӣ Ҷабто номида мешуд, бар курсии доварӣ нишаст.

¹⁴ Рӯзи ҷумъаи арафаи иди фисҳ буд, ки дар соати шашум ба яҳудиён гуфт: «Инак, Подшоҳи шумо!»

¹⁵ Лекин онҳо фаръёд заданд: «Ёро нест кун, нест кун, маслуб кун!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Оё Подшоҳи шуморо маслуб кунам?» Саркоҳинон ҷавоб доданд: «Ғайр аз қайсар подшоҳе надорем».

Маслуб шудани Исо ва мамоти Ё.

¹⁶ Ниҳоят, Ёро ба дасти онҳо супурд, то ки маслуб кунанд. Ва онҳо Исоро гирифта бурданд.

¹⁷ Ва Ё салиби Худро бардошта, ба он ҷое ки «Ҷои косохонаи сар» ва ба ибронӣ Ҷолҷолто ном дошт, равона шуд;

¹⁸ Дар он ҷо Ёро маслуб карданд ва бо Ё ду каси дигарро: яке аз ин тарафаш ва дигаре аз он тарафаш, ва Исо дар миёна.

¹⁹ Пилотус айбномае навишта, бар салиб овехт, ки чунин навишта шуда буд: «Исои Носирӣ, Подшоҳи Яҳудиён».

²⁰ Бисъёре аз яҳудиён он айбномаро ҳонданд, зеро ҷое ки Исо маслуб шуда буд, ба шаҳр наздик буд, ва айбномаро ба забонҳои ибронӣ, юнонӣ ва румӣ навишта буданд.

²¹ Саркоҳинони яҳудӣ ба Пилотус гуфтанд: «Нанавис: „Подшоҳи Яҳудиён“, балки он чи Ё мегуфт: „Манам Подшоҳи Яҳудиён“».

²² Пилотус ҷавоб дод: «Он чи навиштам, навиштам».

²³ Ва сарбозон, чун Исоро маслуб карданд, либоси Ёро гирифта, ба чор ҳисса тақсим карданд, ба ҳар сарбоз як ҳисса; ва пероҳанро низ гирифтанд; лекин пероҳан дарз надошт, балки аз боло то поён бофта шуда буд.

²⁴ Пас онҳо ба якдигар гуфтанд: «Онро пора накунем, балки қуръа бар он партофта бинем, ки аз они кӣ мешавад», то ки Навишта ба амал ояд, ки мегӯяд: «Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар пероҳани Ман қуръа партофтанд». Ва сарбозон чунин карданд.

²⁵ Дар назди салиби Исо модари Ё ва хоҳари модараш, Марьями завҷаи Қлӯпос, ва Марьями Маҷдалия истода буданд.

²⁶ Чун Исо модари Худро бо он шогирде ки дӯст медошт, дар он ҷо истода дид, ба модари Худ гуфт: «Эй зан! инак писари ту».

²⁷ Ва баъд ба шогирди Худ гуфт: «Инак модари ту!» Аз ҳамон соат он шогирд вайро ба хонаи худ бурд.

²⁸ Пас аз он Исо чун дид, ки ҳама чиз ба анҷом расидааст, то ки Навишта ба амал ояд, гуфт: «Ташнаам».

²⁹ Дар он ҷо зарфе пур аз сирко истода буд. Пас исфанҷеро аз сирко пур карда, бар сари най ниҳоданд ва наздики даҳони Ё бурданд.

³⁰ Чун Исо сиркоро чашид, гуфт: «Ичро шуд!» Ва сар фуру оварда, ҷон дод.

«Ҳеҷ як устухони Ё шикаста нахоҳад шуд».

³¹ Лекин, азбаски рӯзи чумъа буд, барои он ки ҳасадҳо бар салиб дар рӯзи шанбе намонад, зеро ки он шанбеи бузург буд, бинобар ин яҳудиён аз Пилотус хоҳиш карданд, ки соқи пойҳои онҳоро бишкананд ва поён фуруваранд.

³² Сарбозон омада, соқи пойҳои он ду нафарро, ки бо Ё маслуб шуда буданд, шикастанд;

³³ Чун назди Исо омаданд ва диданд, ки аллакай мурдааст, соқи пойҳои Ёро нашикастанд,

³⁴ Аммо яке аз сарбозон ба қабурғаи Ё найза зад, ва ҳамон дам хун ва об қорӣ шуд.

³⁵ Ва он касе ки дид, шаҳодат дод, ва шаҳодати вай рост аст; вай медонад, ки рост мегӯяд, то ки шумо низ имон оваред.

³⁶ Зеро ин воқеъ шуд, то Навишта ба амал ояд, ки мегӯяд: «Ҳеҷ як устухони Ё шикаста нахоҳад шуд».

³⁷ Ва Навишта боз дар ҷои дигар мегӯяд: «Ба Он Касе ки найза задаанд, назар хоҳанд дӯхт».

Дафни Исо.

³⁸ Пас аз он Юсуф, ки аз аҳли Ҳаромот ва, аз тарси яҳудиён, шогирди махфии Исо буд, аз Пилотус хоҳиш кард, ки Ҷасади Исоро бардорад; ва Пилотус ба вай иҷозат дод. Вай омада, Ҷасади Исоро бардошт.

³⁹ Ва Никӯдимус, ки пештар шабона назди Исо омада буд, низ омад ва тақрибан сад ратл мур ва уди омехта бо худ овард.

⁴⁰ Онҳо Ҷасади Исоро гирифтанд ва мувофиқи маросими дафни яҳудиён, ҳанут пошида, ба кафан печонданд.

⁴¹ Дар он ҷое ки Ё маслуб шуд, боғе буд, ва дар боғ қабри наве ки дар он ҳанӯз ҳеҷ кас дафн нашуда буд:

⁴² Дар он ҷо Исоро дафн карданд, зеро ки арафаи шанбеи яҳудиён буд, ва он қабр наздик буд.

БОБИ БИСТУМ

Эҳъёи Исо.

20 Дар рӯзи якшанбе, бомдодон, ки ҳаво ҳанӯз торик буд, Марьями Маҷдалия бар сари қабр омад ва дид, ки санг аз қабр бардошта шудааст;

² Вай дартоз назди Шимъӯни Петрус ва он шогирди дигаре ки Исо дӯст медошт, омада, ба онҳо гуфт: «Худовандро аз қабр бурдаанд, ва намедонем, ки Ёро куҷо гузоштаанд».

³ Дарҳол Шимъӯни Петрус ва он шогирди дигар берун омада, ба ҷониби қабр рафтанд.

⁴ Ҳар ду бо ҳам медавиданд, вале он шогирди дигар зудтар давида, аз Петрус пеш гузашт ва аввал бар сари қабр омад,

⁵ Ва ҳам шуда, кафанро гузошта дид; лекин ба дарун надаромад.

⁶ Аз ақиби вай Шимъӯни Петрус омада, ба қабр даромад ва кафанро гузошта дид

⁷ Ва рӯймолеро, ки бар сари Ё буд, на бо кафан, балки дар гӯшае алоҳида печида дид.

⁸ Он шогирди дигар, ки аввал бар сари қабр омада буд, низ ба дарун даромад, ва дид, ва имон овард;

⁹ Зеро онҳо ҳанӯз Навиштаро нафаҳмида буданд, ки Ё бояд аз мурдагон эҳъё шавад.

¹⁰ Ва шогирдон ба ҳонаи худ баргаштанд.

Зоҳир шудани Исои эҳъёшуда ба Марьями Маҷдалия ва ба шогирдон.

¹¹ Аммо Марьям дар беруни қабр истода, гирья мекард; ва чун мегирист, ҳам шуда, ба даруни қабр нигоҳ кард

¹² Ва ду фариштаи сафедпӯшро дид, ки дар он ҷое ки Ҷасади Исо гузошта шуда буд, яке ба тарафи сар ва дигаре ба тарафи пой нишаста буданд.

¹³ Онҳо ба вай гуфтанд: «Эй зан! Чаро гирья мекунӣ?» Ба онҳо гуфт: «Худованди маро бурдаанд, ва намедонам, ки Ёро куҷо гузоштаанд».

¹⁴ Чун инро гуфт, ба ақиб рӯ овард ва Исоро истода дид; вале надонист, ки ин Исост.

¹⁵ Исо ба вай гуфт: «Эй зан! Чаро гирья мекунӣ? Киро чустуҷӯ мекунӣ?» Вай ба гумони он ки ин боғбон аст, ба Ё гуфт: «Эй оғо! Агар ту Ёро бурда бошӣ, ба ман бигӯ, ки Ёро куҷо гузоштӣ, то ки ман Ёро гирифта барам».

¹⁶ Исо ба вай гуфт: «Эй Марьям!» Вай рӯ оварда, ба Ё гуфт: «Раббунӣ!» — яъне: «Устод!»

¹⁷ Исо ба вай гуфт: «Ба Ман даст нарасон, зеро ки ҳанӯз назди Падари Худ сууд накардаам; лекин назди бародарони Ман рафта, ба онҳо бигӯ: Ман назди Падари Худ ва Падари шумо, назди Худои Худ ва Худои шумо сууд мекунам».

¹⁸ Марьями Маҷдалия омада, ба шогирдон хабар дод, ки: «Ман Худовандро дидаам, ва ба ман чунин гуфт».

¹⁹ Бегоҳии худи ҳамон рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон дар хонае ҷамъ омада, аз тарси яҳудиён дарҳои онро баста буданд, Исо омада, дар миёни онҳо биистод ва ба онҳо гуфт: «Салом бар шумо бод!»

²⁰ Чун инро гуфт, дастҳо ва қабурғаи Худро ба онҳо нишон дод. Шогирдон Худовандро дида, шод гардиданд.

²¹ Боз Исо ба онҳо гуфт: «Салом бар шумо бод! Чунон ки Падар Маро фиристод, Ман низ шуморо мефиристам».

²² Чун инро гуфт, бар онҳо дамид ва гуфт: «Рӯҳулқудсро пайдо кунед:

²³ Гуноҳи касеро, ки афв намоед, омурзида мешавад; ва касеро, ки афв накунед, омурзида намешавад».

²⁴ Лекин Тумо, ки яке аз он дувоздаҳ буд ва Экизак номида мешуд, вақте ки Исо омад, бо онҳо набуд.

²⁵ Шогирдони дигар ба вай гуфтанд: «Мо Худовандро дидаем». Вай ба онҳо гуфт: «То дар дастҳои Ё ҷои мехҳоро набинам, ва ангушти худро

дар ҷои мехҳо нагузорам, ва дасти худро бар қабурғаи Ӯ наниҳам, бовар нахоҳам кард».

Исо ва Тумо.

²⁶ Баъд аз ҳашт рӯз боз шогирдони Ӯ дар хона буданд, ва Тумо низ бо онҳо буд, ва дарҳо баста. Исо омада, дар миёни онҳо биистод ва гуфт: «Салом бар шумо бод!»

²⁷ Пас аз он ба Тумо гуфт: «Ангушти худро ба ин ҷо биёр ва дастҳои Маро бубин; ва дасти худро биёр ва бар қабурғаи Ман бигузур; ва беимон набош, балки имон дошта бош».

²⁸ Тумо дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Худованди ман ва эй Худои ман!»

²⁹ Исо ба вай гуфт: «Ба хотири он ки Маро дидаӣ, имон овардӣ: хушо касоне ки надида, имон меоваранд».

³⁰ Боз бисёр мӯъҷизоти дигаре Исо дар назди шогирдонаш нишон дод, ки дар ин китоб навишта нашуд;

³¹ Аммо ин қадараш навишта шуд, то шумо имон оваред, ки Исо Масеҳ ва Писари Худост; ва имон оварда, ба исми Ӯ ҳаёт ёbed.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Исо назди кӯли Табария.

21 Баъд аз он боз Исо дар соҳили баҳри Табария ба шогирдон зоҳир шуд. Зоҳир шуданаш ин тавр буд:

² Шимъӯни Петрус, Тумо, ки Экизак номида мешуд, Натанъил, ки аз Қонои Ҷалил буд, писарони Забдой ва ду нафари дигар аз шогирдони Ӯ бо ҳам буданд.

³ Ва Шимъӯни Петрус ба онҳо гуфт: «Мехоҳам ба сайди моҳӣ биравам». Ба вай гуфтанд: «Мо низ ҳамроҳи ту меравем». Дарҳол рафта, ба қайқ савор шуданд, ва он шаб чизе сайд накарданд.

⁴ Вақте ки субҳ шуд, Исо дар соҳил истода буд, лекин шогирдон надонистанд, ки ин Исо аст.

⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Эй фарзандон! Оё назди шумо хӯроке ҳаст?» Ба Ӯ ҷавоб доданд: «Не».

⁶ Ӯ ба онҳо гуфт: «Турро ба тарафи ростӣ қайқ биандозед, ва хоҳед ёфт». Онҳо андохтанд, ва аз бисёрӣ моҳӣ онро кашида натавонистанд.

⁷ Он шогирде ки Исо дӯст медошт, ба Петрус гуфт: «Ин Худованд аст». Чун Шимъӯни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, ҷомаашро ба худ печонд, чунки бараҳна буд, ва худро дар баҳр андохт;

⁸ Ва шогирдони дигар бо қайқ омаданд, — зеро ки аз соҳил дур набуданд, балки қариб ба дусад зироё[†], — ва тӯри пур аз моҳиро кашиданд.

⁹ Ва чун ба хушкӣ бароманд, оташи афрӯхта ва моҳии бар он гузошташуда ва нон диданд.

¹⁰ Исо ба онҳо гуфт: «Аз он моҳие ки ҳозир сайд кардед, биёред».

[†] Зироё — андозаест аз оринҷ то нӯги ангушти миёна (тахминан 48 см).

¹¹ Шимъӯни Петрус рафта, тӯро пур аз моҳиёни бузург, ки саду панҷоҳу се адад буданд, ба хушкӣ кашид, ва бо вучуди бисёрӣ моҳӣ тӯр надарид.

¹² Исо ба онҳо гуфт: «Биёед, хӯрок бихӯред». Лекин аз шогирдон касе ҷуръат накард, ки аз Ӯ бипурсад: «Ту кистӣ?» Зеро медонистанд, ки ин Худованд аст.

¹³ Ва Исо пеш омада, нонро гирифт ва ба онҳо дод, ва ҳамчунин моҳиро.

¹⁴ Ин бори сеюм буд, ки Исо, пас аз эҳъё шуданаш аз мурдагон, ба шогирдони Худ зоҳир шуд.

Имтиҳони Петрус ва ба вай баргардонидани хизматгузори ҳавворигӣ.

¹⁵ Баъд аз хӯрок хӯрданашон, Исо ба Шимъӯни Петрус гуфт: «Эй Шимъун ибни Юнус! Оё Маро бештар аз инҳо дӯст медорӣ?» Ба Ӯ гуфт: «Оре, Худовандо! Ту медонӣ, ки Туро дӯст медорам». Ба вай гуфт: «Барраҳои Маро бичарон».

¹⁶ Боз бори дигар ба вай гуфт: «Эй Шимъун ибни Юнус! Оё Маро дӯст медорӣ?» Ба Ӯ гуфт: «Оре, Худовандо! Ту медонӣ, ки Туро дӯст медорам». Ба вай гуфт: «Гӯсфандони Маро ҷўпонӣ намо».

¹⁷ Ва бори сеюм ба вай гуфт: «Эй Шимъун ибни Юнус! Оё Маро дӯст медорӣ?» Петрус ғамгин шуд, ки бори сеюм аз вай пурсид: «Оё Маро дӯст медорӣ?» ва ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Ту аз ҳама чиз воқиф ҳастӣ; Ту медонӣ, ки Туро дӯст медорам».

Исо ба вай гуфт: «Гӯсфандони Маро бичарон;

¹⁸ Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: вақте ки ҷавон будӣ, камаратро худат мебасти ва ба ҳар ҷо, ки мехостӣ, мерафти; лекин вақте ки пир шавӣ, дастҳоятро дароз хоҳӣ кард, ва дигаре туро баста, ба он ҷое ки намехоҳӣ, туро хоҳад бурд».

¹⁹ Чунин гуфт, то ишорат кунад, ки бо чӣ гуна фавт вай бояд Худоро ҷалол диҳад. Ва чун инро гуфт, ба вай фармуд: «Аз ақиби Ман биё».

²⁰ Петрус ба атроф нигоҳ карда, дид, ки он шогирде ки Исо дӯст медошт, аз ақиби онҳо меояд, ва ин ҳамон буд, ки дар вақти таоми шом бар сандуқи синаи Ӯ такъя зада, гуфта буд: «Худовандо! Кист он ки Туро таслим мекунад?»

²¹ Чун Петрус вайро дид, ба Исо гуфт: «Худовандо! Оқибати ин чӣ хоҳад буд?»

²² Исо ба вай гуфт: «Агар хости Ман ин бошад, ки то вақти омаданам вай бимонад, ин ба ту чӣ дахл дорад? Аз ақиби Ман биё».

²³ Бинобар ин дар миёни бародарон чунин сухан паҳн шуд, ки он шогирд нахоҳад мурд. Лекин Исо ба вай нагуфт, ки вай нахоҳад мурд, балки гуфт: «Агар хости Ман ин бошад, ки то вақти омаданам вай бимонад, ин ба ту чӣ дахл дорад?»

²⁴ Ва ин шогирдест, ки ба ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва инҳоро навишт; ва мо медонем, ки шаҳодати вай рост аст.

²⁵ Боз бисёр аъмоли дигаре Исо ба ҷо овард, ки агар муфассалан навишта шавад, ба гумонам,

тамоми дунъё ҳам он китобҳои навишташударо
гунҷоиш дода наметавонист. Омин.

АЪМОЛ

БОБИ ЯКУМ

Муқаддима.

1 Номаи аввалро навиштаам, эй Теофилус, дар бораи ҳар он чи Исо ба амал овард ва таълим дод аз ибтидо,

² То ҳамон рӯзе ки ба василаи Рӯхулқудс ба ҳаввориёни баргузидаи Худ дастурҳо дод ва ба осмон бурда шуд;

Хизматгузориҳои Исои Масеҳ баъд аз эҳъё шудан.

³ Ба онҳо низ, баъд аз азобу уқубаташ, бо далелҳои бисёр Худро зинда нишон дод ва дар давоми чиҳил рӯз ба онҳо зоҳир шуда, дар бораи Малакути Худо сухан гуфт,

⁴ Ва онҳоро ҳамчун карда, чунин амр фармуд: «Ерусалимро тарк накунед, балки мунтазири он ваъдаи Падар бошед, ки аз Ман шунидаед;

⁵ Зеро ки Яҳъё бо об таъмид меод, лекин шумо, баъд аз чанд рӯз, бо Рӯхулқудс таъмид хоҳед ёфт».

⁶ Пас, онҳое ки ҳамчун шуда буданд, ба Ӯ савол дода, гуфтанд: «Худовандо, оё дар ҳамин вақт салтанатро бар Исроил аз нав барқарор хоҳӣ кард?»

⁷ Ба онҳо гуфт: «Кори шумо нест, ки замонҳо ва мӯҳлатҳоеро, ки Падар бо кудрати Худ муқаррар намудааст, бидонед;

⁸ Аммо вақте ки Рӯхулқудс бар шумо нозил шавад, қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои дунёи шоҳидони Ман хоҳед буд».

Ба осмон сууд кардани Исо.

⁹ Ҳамин ки инро гуфт, боло бурда шуд, ва онҳо менигаристанд, ва абре Ӯро аз пеши назари онҳо гирифта бурд.

¹⁰ Чун Ӯ боло мебаромад, ва онҳо ба осмон менигаристанд, ногоҳ ду марди сафедпӯш назди онҳо пайдо шуданд

¹¹ Ва гуфтанд: «Эй мардони Ҷалил! Чаро ин чо истода, сӯи осмон нигаронед? Ҳамин Исо, ки аз пеши шумо ба осмон боло бурда шуд, чӣ тавре ки Ӯро сӯи осмон равона дидед, боз ҳамон тавр хоҳад баргашт».

Интизорӣ ба Рӯхулқудс.

¹² Он гоҳ онҳо аз кӯҳи Зайтун, ки дар наздикии Ерусалим ба масофати роҳравии рӯзи шанбе [†] воқеъ аст, сӯи Ерусалим равона шуданд

¹³ Ва, чун расиданд, ба болохонае бароманд, ки дар он чо Петрус ва Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс, Филиппус ва Тумо, Барталмо ва Матто, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъӯни Фаюр ва Яҳудо ибни Яъқуб иқомат доштанд;

¹⁴ Ҳамаи онҳо якдилона ба дуо машғул буданд, ва ҳамроҳашон занон ва Марьям модари Исо ва бародарони Ӯ низ буданд.

Интиҳоб шудани Матъёс.

¹⁵ Дар он рӯзҳо Петрус дар миёни шогирдон, ки дар ҳамҷомад тақрибан садӯ бист нафар буданд, бархоста, гуфт:

¹⁶ «Эй бародарон! Мебоист он Навишта иҷро мешуд, ки Рӯхулқудс бо забони Довуд дар бораи Яҳудо пешгӯӣ кард, ки вай роҳнамо буд ба онҳое ки Исоро дастгир карданд;

¹⁷ Вай ба мо мансуб гардида, насибе дар ин ҳизмат ёфт;

¹⁸ Ва инак, вай ба музди бадкирдориҳои худ мазраае харид ва бар он рӯйноқӣ афтода, шикамаш кафид, ва тамоми амъояш берун шуд;

¹⁹ Хабарии ин ба гӯши ҳамаи сокинони Ерусалим расид, ва он мазраа ба забони онҳо Ҳақалдамо, яъне „Мазрааи хунин“ номида шудааст.

²⁰ Зеро ки дар китоби Забур навишта шудааст: „Манзили вай хароб гардад ва касе дар он сокин нашавад“; ва: „Ҷоҳу ҷалоли варо дигаре бигирад“.

²¹ Бинобар ин аз касоне ки ҳамроҳи мо буданд дар тамоми он муддате ки Исои Худованд бо мо рафтуомад дошт,

²² Яъне аз вақти таъмиди Яҳъё то рӯзе ки Ӯ аз пеши мо боло бурда шуд, — яке аз онҳо бояд бо мо шоҳидии эҳъёи Ӯ бишавад».

²³ Ва ду нафарро: Юсуфро, ки Барсаббо ном дошта, лақабаш Юстус буд, ва Матъёсро пешниҳод карданд

²⁴ Ва дуо карда, гуфтанд: «Ту, эй Худованд, ки Орифулқалб ҳастӣ, бинамо якеро, ки аз ин ду баргузидаӣ,

[†] Роҳравии рӯзи шанбе — тақрибан як километр.

²⁵ То ки вай насиби ин хизмат ва ҳаввориетро пайдо кунад, ки Яҳудо аз он маҳрум шуда, ба макони худ рафтааст».

²⁶ Қуръае барои онҳо партофтанд, ва қуръа ба номи Матъёс баромад, ва ӯ ба ёздаҳ ҳаввориён мансуб гашт.

БОБИ ДУЮМ

Нозил шудани Рӯхулқудс.

2 Вақте ки рӯзи Панतिकост фаро расид, ҳамаашон якдилона дар як ҷо ҷамъ омаданд;
² Баногоҳ ғулғулае, мисли садои тундбод, аз осмон баромад ва тамоми ҳонаро пур кард,

³ Ва забонаҳои аз ҳам чудое, мисли забонаҳои оташ, ба онҳо зоҳир шуда, якто-якто бар ҳар яке аз онҳо қарор гирифт.

⁴ Ҳамаашон аз Рӯхулқудс пур шуданд, ва чун Рӯх ба онҳо қудрати такаллум баҳшид, ба забонҳои дигар-дигар ба сухан гуфтан шурӯъ карданд.

⁵ Дар Ерусалим яҳудиён, одамони худотарсе ки аз ҳар халқи зери осмон буданд, сукунат доштанд.

⁶ Ҳангоме ки он ғулғула баланд шуд, мардуми бисъёре ҷамъ омада, дар ҳайрат афтоданд, зеро ки ҳар кас ба забони ҳудаш сухани онҳоро мешунид.

⁷ Ва ҳама моту мабхут ва мутааҷҷиб шуда, ба якдигар мегуфтанд: «Оё ҳамаи инҳо, ки гап мезананд, ҷалилӣ нестанд?»

⁸ Пас чӣ гуна ҳар яке аз мо сухани онҳоро ба забони зодгоҳи худ мешунавем?

⁹ Мо, ки портиён ва модииён ва эломиён, ва сокинони байнаннаҳрайн, Яҳудо ва Қаппадукия, Понтус ва вилояти Осиё,

¹⁰ Фриция ва Памфилия, Миср ва ноҳияи Либия, ки дар наздикии Қурин аст, ва зиёратчиёни румӣ, ҳам яҳудиён ва ҳам онҳое ки чанде пеш дини яҳудиро қабул кардаанд,

¹¹ Ва аҳли Крит ва Арабистон ҳастем, суханони инҳоро аз кибриёи Худо ба забонҳои худамон мешунавем».

¹² Ҳама мутааҷҷиб шуда ва дар ҳайрат афтода, ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ маъно дорад?»

¹³ Вале баъзе касон истехзокунон мегуфтанд: «Инҳо май хӯрда, маст шудаанд».

Мавъизаи Пемрус.

¹⁴ Он гоҳ Петрус, бо он ёздаҳ нафар, бархоста ва овози худро баланд карда, ба онҳо гуфт: «Эй мардони Яҳудо ва ҳамаи сокинони Ерусалим! Инро бидонед ва суханони маро гӯш кунед:

1. Ба амал омадани нубуввати Юил.

¹⁵ Инҳо маст нестанд, чунон ки шумо гумон мекунед, зеро ки ҳоло соати сеи рӯз аст,

¹⁶ Балки ин ҳамон чиз аст, ки Юили набӣ гуфтааст:

¹⁷ „Ва дар рӯзҳои охир, мегӯяд Худо, чунин хоҳам кард:

Рӯҳи Худо бар тамоми башар хоҳам рехт,

ва писарону духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рӯъёҳо ва пирони шумо хобҳо хоҳанд дид;

¹⁸ Ва ҳатто бар ғуломону канизони Худо дар он рӯзҳо Рӯҳи Худо хоҳам рехт, ва онҳо нубувват хоҳанд кард;

¹⁹ Ва аз боло дар осмон мӯъҷизот ва аз поён дар замин аломат:

хун ва оташ ва буҳороти дуд ба зухур хоҳам овард:

²⁰ Пеш аз он ки рӯзи азиму пуршукӯҳи Худованд фаро расад,

офтоб ба зулмот ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд;

²¹ Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт“.

2. Аъмоли Исо исбот менамояд, ки Ӯ Худованд Худост.

²² Эй мардони Исроил! Ба ин суханон гӯш диҳед: Исои Носирӣ Марде буд, ки назди шумо аз ҷониби Худо бо кувваҳо ва мӯъҷизот ва аломате ки Худо дар миёни шумо ба василаи Ӯ содир кард, ба субут расид, чунон ки ҳудатон низ медонед;

²³ Ӯро, ки аз рӯи маслиҳати муайян ва огоҳии пешакии Худо таслим карда шуд, шумо бо дасти бадкирдорон бар салиб мехкӯб карда, куштед;

²⁴ Вале Худо завлонаи маргро шикаста, Ӯро эҳъё кард, зеро ғайриимкон буд, ки марг Ӯро дар қайдаш нигоҳ дорад.

3. Довуд пешгӯӣ кардааст, ки Масеҳ баъд аз эҳъё Подшоҳ хоҳад шуд.

²⁵ Зеро ки Довуд дар ҳаққи Ӯ мегӯяд: „Худовандро ҳамеша пеши назари худ медидам, зеро ки Ӯ ба ямини ман аст,

то ки фурӯ нағалтам;

²⁶ Ба ин сабаб дилам шод шуд,

ва забонам ба ваҷд омад;

ҳатто ҷисмам дар умед сокин хоҳад шуд,

²⁷ Зеро ки ҷони маро дар дӯзах нахоҳӣ андохт,

ва нахоҳӣ гузошт, ки қуддуси Ту фаноро бубинад.

²⁸ Тариқи ҳаётро ба ман омӯхтаи ва бо хузури Худо маро аз шодӣ пур хоҳӣ кард“.

²⁹ Эй бародарон! Изн мехоҳам, то ки ҷуръат намуда, ба шумо дар бораи падари мо Довуд бигӯям, ки ӯ вафот ёфта, дафн карда шудааст, ва қабраш то имрӯз дар миёни мо боқист;

³⁰ Азбаски ӯ пайғамбар буд ва медонист, ки Худо барои ӯ қасам ёд кардааст, ки аз насли ӯ Масеҳро ба миён оварад, то ки бар тахти ӯ бинишонад,

³¹ Бинобар ин дар бораи эҳъёи Масеҳ пешбинӣ карда, гуфт, ки ҷони Ӯ дар дӯзах намонд, ва ҷисми Ӯ фаноро надид.

4. Исои маслубшуда Худованд ва Масеҳ аст.

³² Ҳамин Исоро Худо эҳъё кард, ва ҳамаи мо шоҳидони он ҳастем.

³³ Акнун, ки Ё ба ямини Худо боло бурда шудааст, ваъдаи Рӯҳулқудсро аз Падар ёфта, он чиро, ки шумо дида ва шунида истодаед, фуру рехтааст.

³⁴ Зеро ки Довуд ба осмон набаромад, вале худаш мегӯяд:

„Худованд ба Худованди ман гуфт:
ба ямини Ман бинишин,

³⁵ То ки душманонатро зери пои Ту андозам“.

³⁶ Пас, эй тамоми хонадони Исроил, яқинан бидонед, ки Худо Ҳамин Исоро, ки шумо маслуб кардед, Худованд ва Масеҳ гардондааст».

Калисои нахустин.

³⁷ Чун шуниданд, дилреш шуда, ба Петрус ва ҳаввориёни дигар гуфтанд: «Эй бародарон, мо акнун чӣ кунем?»

³⁸ Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед, ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт;

³⁹ Зеро ки ин ваъда барои шумо ва фарзандони шумо ва барои ҳамаи онҳоест, ки дур ҳастанд, яъне барои ҳар касе ки Худованд Худои мо ўро бихонад».

⁴⁰ Ё бо бисъёр суханони дигар ба онҳо шаҳодат меод ва мавъиза намуда, мегуфт: «Худро аз ин насли қачрав раҳо кунед!»

⁴¹ Пас онҳое ки каломи ўро бо рағбат қабул карданд, таъмид гирифтанд, ва дар ҳамон рӯз тақрибан се ҳазор нафар ба онҳо ҳамроҳ шуданд,

⁴² Ва онҳо бо шунидани таълими ҳаввориён, бо мушоракати онҳо, бо шикастани нон ва бо дуо гуфтан машғул буданд.

⁴³ Ҳама саросар ба ҳарос афтода буданд, ва бисъёр мӯъҷизот ва аломот аз дасти ҳаввориён дар Ерусалим ба амал омад.

⁴⁴ Ҳамаи имондорон бо ҳам муттаҳид ва дар ҳама чиз шарик буданд:

⁴⁵ Молу мулки худро мефурухтанд ва ба ҳама, мувофиқи эҳтиёҷоти ҳар кас, тақсим мекарданд;

⁴⁶ Ҳар рӯз якдилона дар маъбад чамъ мешуданд ва дар хонаҳои худ нон шикаста, бо дилхушӣ ва самимият бо ҳам хӯрок мехӯрданд,

⁴⁷ Худоро ҳамду сано мехонданд ва дар миёни тамоми мардум мехру муҳаббат пайдо мекарданд, ва Худованд ҳар рӯз касонеро, ки наҷот меёфтанд, ба аҳли калисо меафзуд.

БОБИ СЕЮМ

Лангро шифо додани ҳаввориён.

3 Рӯзе дар соати нӯҳуми вақти ибодат Петрус ва Юҳанно ба маъбад мерафтанд.

² Марди ланги модарзоде буд, ки ҳар рӯз ўро бардошта оварда, назди он дарвозаи маъбад, ки

Ҷамил ном дошт, мегузоштанд, то аз касоне ки ба маъбад меомаданд, садақа бигирад;

³ Вақте ки Ё Петрус ва Юҳанно назди даромадгоҳи маъбад дид, аз онҳо садақа пурсид.

⁴ Петрус, ки бо Юҳанно буд, ба Ё синчакунон нигариста, гуфт: «Ба мо нигоҳ кун».

⁵ Ё ба онҳо назар дӯхт ба умеди он ки аз онҳо чизе бигирад.

⁶ Аммо Петрус гуфт: «Ман нуқра ва тилло надорам; лекин он чи дорам, ба ту медиҳам: ба исми Исои Масеҳи Носирӣ бархезу роҳ рав».

⁷ Аз дасти росташ гирифта, ўро ба по хезонд; баногоҳ пойҳо ва шитолингҳои Ё қувват гирифт,

⁸ Ва аз ҷои худ ҷаста хеста, ба роҳравӣ даромад ва роҳравону ҷастухезкунон ва Худоро ҳамдгӯён ҳамроҳи онҳо вориди маъбад шуд.

⁹ Тамоми мардум ўро роҳравон ва Худоро ҳамдгӯён диданд

¹⁰ Ва ўро шинохтанд, ки ҳамон касест, ки назди дарвозаи Ҷамили маъбад нишаста, садақа мепурсид, ва аз он чи ба Ё рӯй дода буд, дар даҳшат ва дар ҳайрат афтоданд.

¹¹ Азбаски Ё ба Петрус ва Юҳанно часпида буд, тамоми мардум дар равоқи Сулаймон бо ҳайрат сӯи онҳо шитофтанд.

Мавъизаи дуҷуми Петрус.

¹² Петрус, чун дид, ба он ҷамоат рӯ оварда, гуфт: «Эй мардони Исроил! Чаро аз дидани ин дар ҳайрат афтодаед ва чаро ба мо чашм дӯхтаед, гӯё ки мо бо қувват ё парҳезгории худ сабаби роҳ рафтани ин шахс шуда бошем?

¹³ Худои Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб, Худои падарони мо, Писари Худо Исоро ҷалолат бахшид. Шумо Ёро таслим кардед ва дар ҳузури Пилотус, ки мехост Ёро озод кунад, Ёро рад намудед;

¹⁴ Лекин шумо Қуддус ва Одилро рад намуда, хоҳиш кардед, ки як шахси одамқуш барои шумо озод карда шавад,

¹⁵ Вале Сарвари ҳаётро куштед, вале Худо Ёро аз мурдагон эҳъё кард, ва мо шоҳидони он ҳастем.

¹⁶ Ба хотири имон ба исми Ё ин шахсе ки мебинед ва мешиносед, қувват ёфтааст, бале, исми Ё ва имоне ки дар мо аз Ёст, дар ҳузури ҳамаи шумо ба вай ин шифоро бахшидааст.

¹⁷ Лекин, эй бародарон, медонам, ки шумо, мисли сардорони худ, ин корро аз рӯи нодонӣ кардаед;

¹⁸ Аммо Худо он чиро, ки бо забони тамоми анбиёш пешакӣ гуфта буд, ки Масеҳ бояд азобу уқубат кашад, ҳамин тавр анҷом дод.

¹⁹ Пас, тавба кунед ва рӯчӯ намоед, то ки гуноҳҳои шумо маҳв гардад,

²⁰ Ва айёми фароғат аз ҳузури Худованд фаро расад, ва Ё Исои Масеҳро, ки бароятон аз аввал баргузида буд, бифиристад,

²¹ То замони таҷдид кардани ҳама чиз мутобиқи он чи Худо бо забони анбиёи муқаддаси Худо аз азал гуфтааст, мебоист осмон Ёро қабул мекард.

²² Чунончи, Мусо ба падарони мо гуфта буд: „Худованд Худои шумо Пайғамбар мисли ман барои шумо аз миёни бародарони шумо ба миён хоҳад овард; бояд ба он чи Ӯ ба шумо мегӯяд, гӯш диҳед,
²³ Ва ҳар кӣ ба суханони Он Пайғамбар гӯш надихад, бояд аз байни қавми худ решакан шавад“.
²⁴ Ҳамчунин тамоми анбиё, аз Самуил гирифта то онҳое ки баъд аз ӯ нубувват кардаанд, ҳамашон ин айёмро пешгӯй кардаанд.
²⁵ Шумо фарзандони он анбиё ҳастед ва дар он аҳде ки Худо бо падарони мо баст, насибе доред, чунон ки Ӯ ба Иброҳим гуфтааст: „Ҳамаи қабिलाҳои рӯи замин дар насли ту баракат хоҳанд хост“.
²⁶ Худо Писари Худ Исоро муваккал карда, аввал назди шумо фиристод, то ки Ӯ ҳар якеро аз роҳҳои шароратомези шумо баргардонид, шуморо баракат диҳад».

БОБИ ЧОРУМ

Таъқиботи аввалин ба муқобили ҳаввориён.

4 Ҳангоме ки онҳо ба мардум сухан мегуфтанд, коҳинон ва сардори посбонони маъбад ва саддуқиён бар сари онҳо тохтанд,
² Зеро хеле нороҳат шуданд аз ин ки онҳо мардумро таълим медоданд ва дар шаҳси Исо эҳёи мурдагонро мавъиза менамуданд,
³ Ва дасти тааддӣ ба онҳо дароз карда, то фардо ба ҳабс гирифтанд, зеро ки шомгоҳ буд.
⁴ Аммо бисъёре аз шунавандагони калом имон оварданд, ва шумораи онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буд.

Нутқи Петрус ба пирон.

⁵ Фардои он, сардорон ва пирон ва китобдонони онҳо дар Ерусалим қамъомаде барпо карданд,
⁶ Ва Ҳонони саркоҳин ва Қаёфо ва Юҳанно ва Искандар ва ҳамаи аъзоёни хонаводаи саркоҳин ҳузур доштанд,
⁷ Ва онҳоро дар миёнаҷо ба по хезонда, пурсиданд: «Ба кадом қувват ва ба кадом исми ин корро кардаед?»
⁸ Петрус аз Рӯҳулқудс пур шуда, ба онҳо гуфт: «Эй сардорони қавм ва пирони Исроил!
⁹ Агар имруз барои некие ки ба марди нотавоне кардаем, моро тафтиш менамояд ва мехоҳед бидонед, ки вай ба чӣ васила шифо ёфтааст,
¹⁰ Пас ба ҳамаи шумо ва ба тамоми қавми Исроил маълум бод, ки ба исми Исои Масеҳи Носирӣ, ки Ӯро шумо маслуб кардед, ва Худо Ӯро аз мурдагон эҳё намуд, — оре, ба исми Ӯ ин одам дар ҳузури шумо тандуруст истодааст:
¹¹ Ӯ ҳамон сангест, ки шумо, бинокорон, онро рад кардед, вале он ҳоло санги сари гӯшаи бино гардидааст.

¹² Дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, ва дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон ато нашудааст, то ки ба василаи он наҷот ёбем».

Мавъиза ба исми Исо манъ карда шудааст.

¹³ Вақте ки қасорати Петрус ва Юҳанноро диданд ва пай бурданд, ки одамони ноҳонда ва оддӣ ҳастанд, мутааҷҷиб шуданд ва онҳоро шинохтанд, ки аз ҳамроҳони Исо буданд;

¹⁴ Чун шахси шифоёфтаре диданд, ки назди онҳо истода буд, чизе ба муқобили онҳо гуфта натавонистанд.

¹⁵ Ба онҳо амр фармуданд, ки аз шӯрои пирон берун бираванд; пас аз он бо якдигар машварат карданд

¹⁶ Ва гуфтанд: «Бо ин одамон чӣ кунем? Инак ба ҳамаи сокинони Ерусалим маълум шудааст, ки онҳо мӯъҷизаи ба назар намоёне ба амал овардаанд, ва мо онро наметавонем инкор кунем;

¹⁷ Аммо барои он ки бештар аз ин дар миёни мардум овоза нашавад, бояд онҳоро саҳт таҳдид кунем, ки дигар ба ҳеҷ кас дар бораи ин исми гап назананд».

¹⁸ Онҳоро даъват намуда, фармон доданд, ки ба ҳеҷ ваҷҳ исми Исоро ба забон наоваранд ва таълим надиханд.

¹⁹ Вале Петрус ва Юҳанно ба ҷавоби онҳо гуфтанд: «Худатон ҳукм кунед, оё дар назари Худо дуруст аст, ки итоати шуморо аз итоати Худо авло донем?»

²⁰ Мо наметавонем аз гуфтани он чи дидаем ва шунидаем, даст кашем».

²¹ Онҳоро боз ҳам зиёдтар таҳдид карда, ҷавоб доданд, чунки ба сабаби мардум имконият наёфтанд ба онҳо ҷазо диҳанд, зеро ки ҳама Худоро барои он чи воқеъ шуда буд, ҳамду сано мегуфтанд;

²² Шахсе ки ин мӯъҷизаи шифо ба вай рӯй дод, бештар аз чиҳилсола буд.

Шогирдон бори дуюм аз Рӯҳулқудс пур мешаванд.

²³ Баъд аз раҳо шуданашон назди ёрони худ омаданд ва он чиро, ки саркоҳинон ва пирон гуфта буданд, ба онҳо нақл карданд.

²⁴ Чун инро шуниданд, овози худро якдилона сӯи Худо баланд карда, гуфтанд: «Эй Парвардигор, эй Офаридাগори осмон ва замин ва баҳр ва ҳар он чи дар онҳост!»

²⁵ Ту бо забони падари мо ва бандаи Худ Довуд ба василаи Рӯҳулқудс гуфтай:

„Чаро халқҳо шӯриш менамоянд ва қавмҳо беҳуда қасд мекунанд?»

²⁶ Подшоҳони замин қиём кардаанд ва мирон муттаҳид шудаанд

бар зидди Худованд ва бар зидди Масеҳи Ӯ”.

²⁷ Дар воқеъ, бар зидди Писари Муқаддаси Ту Исо, ки Ӯро тадҳин кардай, Ҳиродус ва Понтиус Пилотус

бо гайрияҳудиён ва қавми Исроил муттаҳид шуданд,

²⁸ То он чиро, ки бозуи Ту ва раъи Ту пешаки муқаррар карда буд, ба чо оваранд.

²⁹ Ва алҳол, эй Худованд, ба таҳдидҳои онҳо назар андоз ва ба бандагони Худ ато фармо, то ки бо камоли ҷасорат каломи Туро баён кунанд,

³⁰ Дар сурате ки Ту дасти Худро барои шифо бахшидан ва барои нишон додани аломату мӯъҷизот ба исми Писари Муқаддаси Худ Исо дароз бикунӣ».

³¹ Ҳамин ки дуояшон ба охир расид, маконе ки дар он ҷамъ шуда буданд, ба ҷунбиш омад, ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва каломи Худоро далерона мегуфтанд.

Аҳволи калисои Ерусалим

³² Ҳамаи имондорон аз қону дил муттаҳид шуда буданд, ва ҳеҷ касе молу мулки худро аз они худ намедонист, балки ҳама чизро онҳо муштарақ медоштанд.

³³ Ҳаввориён бо кувваи бузурге ба эҳъёи Исои Худованд шаҳодат медоданд, ва файзи азиме бар ҳамаи онҳо буд.

³⁴ Ҳеҷ эҳтиёҷманде дар байнашон набуд, зеро ҳар касе ки замин ё хонае дошт, онро мефурӯхт ва пулашро оварда,

³⁵ Дар ихтиёри ҳаввориён мегузошт, ва ба ҳар кас ба қадри эҳтиёҷаш дода мешуд.

³⁶ Юсуф, ки ҳаввориён ба ӯ лақаби Барнаббо, яъне «ибни тасалли» — ро дода буданд, ва ӯ аз сибти Левӣ, аз аҳли Қаприс буд,

³⁷ Заминае дошт, ва онро фурӯхт ва пулашро оварда, дар ихтиёри ҳаввориён гузошт.

БОБИ ПАНҶУМ

Гуноҳ ва мамоти Ҳанониё ва Сафира.

5 Аммо Ҳанониё ном шахсе, бо ҳамсараш Сафира, мулки худро фурӯхт

² Ва як қисми пули онро, бо огоҳии ҳамсараш, гирифта нигоҳ дошт ва боқии онро оварда, дар ихтиёри ҳаввориён гузошт.

³ Петрус гуфт: «Эй Ҳанониё! Чаро ин тавр ба дилат шайтон роҳ ёфтааст, то туро водор намояд, ки ба Рӯҳулқудс дурӯғ бигӯӣ ва як қисми пули заминро пинҳон кунӣ?»

⁴ Оё он чи доштӣ, аз они ту набуд? Оё он чи баъд аз фурӯхтан пайдо кардӣ, дар ихтиёри ту набуд? Чаро чунин фикрро дар дили худ чо додӣ? Ту на ба одамизод, балки ба Худо дурӯғ гуфтӣ».

⁵ Ҳамин ки Ҳанониё ин суханонро шунид, ба замин афтод ва ҷон дод, ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, ба ҳароси азиме афтоданд.

⁶ Ҷавонон бархоста, ӯро барои дафн тайёр карданд ва берун бурда, ба ҳок супурданд.

⁷ Тахминан баъд аз гузаштани се соат ҳамсараш омад, ки аз ин воқеа беҳабар буд.

⁸ Петрус аз вай пурсид: «Ба ман бигӯ, ки оё заминро ба ҳамин маблағ фурӯхтед?» Зан гуфт: «Оре, ба ҳамин маблағ».

⁹ Петрус ба вай гуфт: «Чаро ҳар ду забон як кардед, ки Рӯҳи Худовандро биозмоед? Онҳое ки шавҳаратро гӯрониданд, бар остонаи дар ҳастанд; туро низ хоҳанд бурд».

¹⁰ Ҳамон дам вай пеши пои ӯ афтода, ҷон дод; ва ҷавонон, чун дохил шуданд, вайро мурда ёфтанд ва берун бурда, дар паҳлуи шавҳараш дафн карданд.

¹¹ Тамоми аҳли калисо ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, ба ҳароси азиме афтоданд.

Тараққии калисо.

¹² Ҳаввориён аломату мӯъҷизоти зиёде дар миёни қавм ба амал меоварданд ва ҳама яқдилона дар равоқи Сулаймон ҷамъ мешуданд.

¹³ Ҳеҷ каси бегона ҷуръат намекард бо онҳо ҳамнишин шавад, лекин мардум онҳоро ситоиш мекарданд.

¹⁴ Мардону занони бисъёре ба Худованд имон оварда, торафт бештар ба онҳо ҳамроҳ мешуданд;

¹⁵ Кор ба ҷое расид, ки мардум беморонро ба кӯчаҳо бароварда, болои бистарҳо ва катҳо мегузоштанд, то ки дар вақти гузашта рафтани Петрус ақаллан сояи ӯ бар баъзеи онҳо биафтад.

¹⁶ Ҳамчунин мардуми бисъёре аз шаҳрҳои атроф дар Ерусалим ҷамъ шуда, беморон ва гирифтронии арвоҳи палидро меоварданд, ва ҳамаи онҳо шифо меёфтанд.

Таъқиботи дуҷум.

¹⁷ Аммо саркоҳин ва бо вай ҳамаи онҳое ки аз фирқаи саддуқийён буданд, аз ҳасад пур шуда, барҳостанд

¹⁸ Ва ба ҳаввориён дасти тааддӣ дароз карда, онҳоро дар зиндони ом андохтанд.

¹⁹ Вале ҳамон шаб фариштаи Худованд дарҳои зиндонро кушода ва онҳоро берун оварда, гуфт:

²⁰ «Биравед ва дар маъбад истода, ҳамаи ин суханони ҳаётро ба ин қавм бигӯед».

²¹ Чун инро шуниданд, субҳидам ба маъбад омаданд ва ба таълим додан шурӯъ карданд. Дар ин миён саркоҳин ва онҳое ки бо вай буданд, шӯрои пирон ва ҳамаи пирони бани-Исроилро даъват карданд ва ба зиндон кас фиристоданд, то ки онҳоро биёранд.

²² Аммо мулозимон рафта, онҳоро дар зиндон наёфтанд ва баргашта, ҳабар доданд

²³ Ва гуфтанд: «Зиндонро бо эҳтиёти тамом баста дидем, ва посбонон дар пеши дар истода буданд, вале вақте ки дарро кушодем, касеро наёфтем».

²⁴ Чун саркоҳин ва сардори посбонони маъбад ва саркоҳинони дигар ин суханонро шуниданд, дар ҳайрат афтоданд, ки ин чӣ оқибате дошта бошад.

²⁵ Дар ҳамин вақт касе омада, ба онҳо хабар дод ва гуфт: «Инак, он шахсоне ки дар зиндон андохта будед, дар маъбад истода, қавмро таълим медиҳанд».

²⁶ Он гоҳ сардори посбонон бо мулозимонаш рафта, онҳоро овард, лекин на бо зӯри, зеро аз қавм тарсиданд, ки мабодо онҳоро сангсор кунанд;

²⁷ Чун онҳоро оварда, назди шӯрои пирон ба по хезонданд, саркоҳин ба онҳо савол дода, гуфт:

²⁸ «Оё шуморо ба таври қатъӣ амр нафармудаем, ки ба ин исм таълим надихед? Ва инак, шумо Ерусалимро бо таълимоти худ пур кардаед ва мехоҳед хуни Он Одамро ба гардани мо бор кунед».

Чавоби ҳаввориён.

²⁹ Петрус ва ҳаввориён ба чавоб гуфтанд: «Ба Худо бояд итоат кард, на ба одамизод;

³⁰ Худои падарони мо Исоро эҳё кард, ки шумо Ёро ба дарахт овехта, кушта будед:

³¹ Худо Ёро ба ямини Худ боло бардошта, Сарвар ва Начотдиҳанда гардонд, то ки ба Исроил тавба ва омурзиши гуноҳоро ато фармояд;

³² Мо шоҳидони Ё дар ин бобат ҳастем ва ҳамчунин Рӯҳулқудс аст, ки Онро Худо ба фармонбардорони Худ бахшидааст».

³³ Чун шуниданд, чунон дарғазаб шуданд, ки қасд карданд онҳоро ба қатл расонанд.

Огоҳонидани Чамлиил.

³⁴ Аммо яке аз фарисиён, ки Чамлиил ном дошт ва муаллими шариат буд, ва тамоми қавм ёро мӯхтарам медоштанд, дар шӯрои пирон бархоста, амр дод, ки ҳаввориёнро ба муддати кӯтоҳе берун баранд,

³⁵ Ва ба ҳозирон гуфт: «Эй мардони Исроил! Эҳтиёт кунед аз он чи мехоҳед бо ин одамон бикунед:

³⁶ Зеро ки чанде пеш аз ин айём шахсе Тавдо ном бархоста, худро чун шахси бузурге вонамуд кард, ва тақрибан чорсад нафар ба вай ҳамроҳ шуданд; вале вай кушта шуд, ва ҳамаи пайравонаш пароканда ва нест шуданд;

³⁷ Баъд аз вай Яхудои Ҷалилӣ дар замони саршуморӣ бархост ва мардуми бисъереро аз ақиби худ кашид; вай низ кушта шуд, ва ҳамаи пайравонаш пароканда шуданд;

³⁸ Ва алҳол ба шумо мегӯям, ки аз ин одамон даст кашед ва онҳоро ба ҳоли худ бигузored, зеро ки агар ин раъй ва амал аз одамизод бошад, худ аз худ барҳам хоҳад хӯрд,

³⁹ Вале агар аз Худо бошад, шумо онро наметавонед барҳам диҳед, мабодо маълум шавад, ки бо Худо ситеза мекунед».

Ҳаввориён сазовори беҳурмати гардидаанд.

⁴⁰ Ба гапи вай даромаданд ва ҳаввориёнро ҷеғ зада оварда, қамчинкорӣ карданд ва минбаъд ба исми Исо ҳарф заданро ба онҳо манъ карда, онҳоро озод намуданд.

⁴¹ Онҳо аз шӯрои пирон баромада, хурсанд шуданд, ки ба хотири исми Ё сазовори беҳурмати гардидаанд,

⁴² Ва ҳар рӯз дар маъбад ва дар хонаҳо дар бораи Исои Масеҳ таълим ва башорат медоданд.

БОБИ ШАШУМ

Дьяконҳои аввалин.

6 Дар он айём, ки шогирдон зиёд мешуданд, яҳудиёни юнонизабон аз яҳудиёни ибронизабон шикоят карданд, ки бевазанони онҳо дар тақсими ризқи ҳаррӯза бе баҳра мемонанд.

² Он дувоздаҳ нафар ҷамоати шогирдонро даъват намуда, гуфтанд: «Шоиста нест, ки мо каломи Худоро тарк карда, ба хизмати таъмини ризку рӯзӣ машғул шавем;

³ Пас, эй бародарон, ҳафт одами некном ва пур аз Рӯҳулқудс ва пурҳикматро аз миёни худ интихоб намоед, то ки онҳоро ба ин хизмат таъин кунем;

⁴ Лекин мо бо дуо ва бо таълими каломи Худо машғул ҳоҳем шуд».

⁵ Ин таклиф ба тамоми ҷамоат маъқул шуд, ва Истефанусро, ки шахси пур аз имон ва Рӯҳулқудс буд, ва Филиппус ва Прохорус ва Никонӯр ва Тимӯн ва Парминос ва Николосро, ки аз аҳли Антиёхия буда, чанде пеш дини яҳудиёро қабул карда буд, интихоб карданд;

⁶ Инҳоро дар назди ҳаввориён ба по хезонданд, ва даст бар сарашон монда, дуо карданд.

⁷ Каломи Худо торафт интишор меёфт, шумораи шогирдон дар Ерусалим бағоят меафзуд, ва бисъере аз қоҳинон низ ба имон тан доданд.

Таъқиботи сеюм.

Айбдор кардани Истефанус.

⁸ Истефанус, ки пур аз имон ва кувват буд, дар миёни қавм аломату мӯъҷизоти бузурге ба амал меовард.

⁹ Баъзе касон аз куништи ба ном либартиниён, қуриниён ва искандариён ва аз аҳли Қилиқия ва Осиё бо Истефанус баҳсу мунозира карданд,

¹⁰ Лекин ба он ҳикмат ва Рӯҳе ки дар суҳанонаш буд, ёрои муҳолифат надоштанд.

¹¹ Бинобар ин чанд касро водор карданд, ки бигӯянд: «Мо шунидем, ки ё дар ҳаққи Мусо ва Худо суҳанони куфромез мегуфт».

¹² Дар миёни қавм ва пирон ва китобдонон шӯр ангехта, ба ё ҳучум оварданд ва ёро дастгир карда, ба шӯрои пирон бурданд.

¹³ Шоҳидони козибро пеш оварданд, ва онҳо гуфтанд: «Ин шахс ҳамеша ба муқобили ин макони муқаддас ва ба муқобили Таврот суханони куфромез мегӯяд;

¹⁴ Зеро шунидем, ки ӯ мегуфт: „Исои Носирӣ ин маконро хароб хоҳад кард ва русумеро, ки Мусо ба мо супурдааст, тағйир хоҳад дод“».

¹⁵ Ҳамаи касоне ки дар шӯрои пирон нишаста буданд, бар ӯ назар андохта, диданд, ки чеҳраи ӯ монанди чеҳраи фаришта буд.

БОБИ ҲАФТУМ

Нутқи Истефанус ба ҳузури шӯрои пирон.

7 Он гоҳ саркоҳин пурсид: «Оё инҳо рост мегӯянд?»

² Ба ҷавоб гуфт: «Эй бародарон ва эй падарон, гӯш кунед! Худои Зулҷалол ба падари мо Иброҳим, вақте ки ӯ дар Байнаннаҳрайн буд, яъне пеш аз он ки ба Ҳоррон муҳочират кунад, зоҳир шуд

³ Ва ба ӯ гуфт: „Замини худ ва ақраби худро тарк намо ва сӯи замине ки ба ту нишон медиҳам, равона шав“.

⁴ Аз замини калдониён берун омада, дар Ҳоррон маскан гирифт; баъд аз вафоти падараш, Худо ӯро аз он ҷо ба замине ки шумо дар он иқомат доред, кӯчонид

⁵ Ва аз он ба андозаи як кафи пой ҳам ба тасарруфи ӯ надод, вале дар ҳамон вақте ки ӯ ҳанӯз фарзанде надошт, ваъда кард, ки ӯро ва баъд аз ӯ наслашро молики он гардонад.

⁶ Ва Худо ба ӯ гуфт, ки насли ӯ дар замини бегона монанди ғарибон зиндагӣ хоҳанд кард, ва муддати чорсад сол онҳоро дар бандагӣ нигоҳ дошта, азоб хоҳанд дод.

⁷ „Аммо Ман“, гуфт Худо, „бар он ҳалқе ки онҳоро дар бандагӣ нигоҳ дорад, доварӣ хоҳам кард, ва баъд аз он онҳо берун омада, дар ин макон ба Ман ибодат хоҳанд кард“.

⁸ Ва аҳди ҳатнаро ба ӯ дод. Пас аз ин Иброҳим падари Исҳоқ шуда, дар рӯзи ҳаштум ӯро хатна кард; ва Исҳоқ падари Яъқуб ва Яъқуб падари дувоздаҳ сарқабилла гардид.

⁹ Сарқабиллаҳо аз Юсуф ҳасад бурда, ӯро ба Миср фурӯхтанд; лекин Худо бо ӯ буд

¹⁰ Ва ӯро аз ҳамаи мусибатҳояш халосӣ дод, ва ба ӯ ҳикмат ва хусни таваҷҷӯҳ дар назари фиръавн подшоҳи Миср баҳшид, то ӯро бар Миср ва бар тамоми ҳонаи худ ҳукмфармо таъин кард.

¹¹ Дар тамоми замини Миср ва Канъон қаҳтӣ рӯй дода, боиси кулфати бузурге гардид, ва падарони мо қуте наёфтанд.

¹² Чун Яъқуб шунид, ки дар Миср ғалла ёфт мешавад, бори аввал падарони моро ба он ҷо фиристод;

¹³ Дар сафари дуюм Юсуф худро ба бародаронаш шиносонид, ва аслу насаби Юсуф ба фиръавн маълум шуд.

¹⁴ Юсуф кас фиристода, падари худ Яъқуб ва тамоми хешу таборашро, ки ҳафтоду панҷ нафар буданд, даъват намуд.

¹⁵ Яъқуб ба Миср омад, ва ҳудаш ва падарони мо вафот ёфтанд;

¹⁶ Онҳоро ба Шакем бурда, дар мақбарае ки Иброҳим аз банӣ-Ҳамӯри шакемӣ ба нуқраи худ харида буд, дафн карданд.

¹⁷ Баробари наздик омадани вақти ваъдае ки Худо дар бораи он ба Иброҳим қасам ёд карда буд, қавм дар Миср меафзуд ва бузург мешуд,

¹⁸ То даме ки подшоҳи дигаре ба тахт нишаст, ки Юсуфро намешинохт;

¹⁹ Ӯ бар зидди наҷоди мо найрангбозӣ карда, падарони моро ба танг овард ва амр фармуд, ки кӯдакони навзоди худро бароварда партоянд, то ки зинда намонанд.

²⁰ Дар он вақт Мусо таваллуд шуд, ки дар назди Худо бағоят ҷамил буд, ва муддати се моҳ дар ҳонаи падари худ парвариш ёфт;

²¹ Ҳангоме ки ӯро бароварда партофтанд, духтари фиръавн ӯро гирифта, ҳамчун фарзанди худ калон кард;

²² Мусо тамоми ҳикмати Мисрро таълим гирифта, дар сухан ва амал қавӣ шуд.

²³ Вақте ки ӯ чиҳилсола шуд, ба дилаш омад, ки бародарони худ, банӣ-Исроилро тафаққуди ҳол кунад;

²⁴ Чун якero мазлум дид, ӯро ҳимоят кард ва интиқоми он ситамкашро гирифта, мисриро кушт.

²⁵ Ӯ гумон мекард, ки бародаронаш хоҳанд фаҳмид, ки Худо ба василаи ӯ онҳоро наҷот медиҳад, аммо онҳо нафаҳмиданд.

²⁶ Рӯзи дигар назди онҳо омада дид, ки муноқиша мекунанд, ва онҳоро оштии додани шуда, гуфт: „Эй мардумон, шумо бародар ҳастед, чаро якдигарро меранҷонед?“

²⁷ Вале он касе ки ба ёри худ тааддӣ мекард, ӯро тела дода, гуфт: „Кӣ туро бар мо ҳоким ва қозӣ таъин кардааст?“

²⁸ Оё меҳоҳӣ маро низ бикишӣ, чунон ки дирӯз он мисриро куштӣ?“

²⁹ Мусо, ҳамин ки ин суханонро шунид, гурехта рафт ва дар замини Мидъён ғурбат ихтиёр кард, ва дар он ҷо аз ӯ ду писар таваллуд шуд.

³⁰ Чун чиҳил сол гузашт, дар биёбони атрофи кӯҳи Сино фариштаи Худованд дар шӯълаи буттаи фурӯзон ба ӯ зоҳир шуд.

³¹ Мусо, чун дид, аз ин рӯъёе дар ҳайрат афтод, ва ҳангоме ки наздик меомад, то ки назар андозад, садои Худованд ба гӯшаш расид:

³² „Ман Худои падарони ту, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам“. Мусо ба ларза даромада, чуръат накард, ки назар андозад.

³³ Худованд ба ӯ гуфт: „Кафшҳоятро аз пойҳоят бикаш, зеро ҷое ки дар он истодаӣ, замини муқаддас аст;

³⁴ Ситамеро, ки қавми Ман дар Миср мекашанд, дидаам ва оху нолаи онҳоро шунидаам ва барои наҷот додани онҳо фуромадаам; акнун биё, то ки туро ба Миср бифиристам“.

³⁵ Ҳамон Мусоро, ки рад карда, гуфта буданд: „Кӣ туро ҳоким ва қозӣ таъин кардааст?“, Худо ба василаи фариштае ки дар бутта ба ӯ зоҳир шуд, ҳоким ва раҳокунанда таъин намуда, фиристонд;

³⁶ Ӯ онҳоро берун оварда, дар давоми чиҳил сол дар замини Миср ва дар баҳри Кулзум ва дар биёбон муъҷизоту аломот ба амал овард.

³⁷ Ин ҳамон Мусост, ки ба банӣ-Исроил гуфт: „Худованд Худои шумо Пайғамбаре мисли ман барои шумо аз миёни бародарони шумо ба миён ҳоҳад овард; ба суҳанони Ӯ гӯш диҳед“.

³⁸ Ин ҳамон аст, ки дар ҷамоат дар биёбон бо фариштае ки дар кӯҳи Сино бо ӯ суҳан гуфт, ва бо падарони мо буд, ва калимоти зиндари қабул кард, то ки ба мо бирасонад,

³⁹ Вале падарони мо нахостанд ба ӯ итоат намоянд, балки ӯро рад карданд, ва дилҳои онҳо сӯи Миср моил шуд

⁴⁰ Ва ба Ҳорун гуфтанд: „Барои мо ҳудоёне бисоз, ки пешопеши мо равона бошанд, зеро намедонем, бар сари Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, чӣ омадааст“.

⁴¹ Дар он айём гӯсолае сохтанд ва ба он бут курбониҳо карданд ва аз аъмоли дастҳои худ ҳеле шод гаштанд.

⁴² Аммо Худо аз онҳо рӯй гардонда, вогузор кард, ки сипоҳи осмонро парастииш намоянд, чунон ки дар китоби анбиё навишта шудааст: „Эй ҳонадони Исроил! Оё дар давоми чиҳил сол дар биёбон барои Ман курбониҳо ва ҳадияҳо тақдим кардед?“

⁴³ Хаймаи Малук ва кавкаби худои худ Римфонро бардошта мегаштед, ки ин санамҳоро барои парастииш сохта будед; пас, шуморо ба он тарафи Бобил бадарға хоҳам кард“.

⁴⁴ Падарони мо дар биёбон хаймаи шаҳодат доштанд, чунон ки Худо ба Мусо амр фармуда гуфта буд, ки онро мувофиқи намунае ки дидааст, бисозад.

⁴⁵ Онро падарони мо гирифта, ҳамроҳи Еҳушаъ ба мулки қавмҳо оварданд, вақте ки Худо онҳоро аз сари роҳи падарони мо бадар ронд, ва хайма то замони Довуд дар он чо монд,

⁴⁶ Ки ӯ дар ҳузури Худо илтифот ёфт ва дарҳост намуд, ки маскане барои Худои Яъқуб омода кунад.

⁴⁷ Вале Сулаймон барои Ӯ хонае сохт.

⁴⁸ Аммо Ҳаққи Таоло дар маъбадҳои сохтаи дасти инсон маскан намегирад, чунон ки набӣ гуфтааст:

⁴⁹ „Осмон, мегӯяд Худованд, курсии Ман аст, ва замин пойандози Ман; чӣ гуна хонае барои Ман бино хоҳед кард

ва чӣ гуна маконе барои оромиши Ман?

⁵⁰ Магар ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман наофаридаст?“

⁵¹ Эй гарданкашон! Эй соҳибони дилҳо ва гӯшҳои номахтун! Шумо ҳамеша ба Рӯҳулқудс муқобилат мекунед, шумо низ монанди падарони худ ҳастед:

⁵² Кист аз анбиё, ки падарони шумо ӯро таъқиб накарда бошанд? Онҳо касонро куштанд, ки аз омадани Он Одил пешакӣ хабар дода буданд, ва алҳол шумо худӣ ӯро таслим кардед ва ба қатл расондед,

⁵³ Оре, шумо Тавротро, ки ба василаи фариштагон барқарор шуд, қабул кардед, вале аз риояи он гардан тофтед».

Риёзаткаши аввалин.

Қайди якум дар бораи Павлус.

⁵⁴ Чун инро шуниданд, он қадар дарғазаб шуданд, ки дандонҳои худро ба ҳам месоиданд.

⁵⁵ Аммо ӯ, ки пур аз Рӯҳулқудс буд, сӯи осмон нигариста, ҷалоли Худо ва Исоро, ки ба ямини Худо истода буд, дид

⁵⁶ Ва гуфт: «Инак, осмонро кушода ва Писари Одамро ба ямини Худо истода мебинам».

⁵⁷ Вале онҳо бо овози баланд фаръёд зада ва гӯшҳои худро маҳкам карда, якдилона ба ӯ ҳамла оварданд

⁵⁸ Ва аз шаҳр берун бароварда, сангсор карданд, ва шоҳидон ҷомаҳои худро назди пойҳои ҷавоне ки Шоул ном дошт, гузоштанд.

⁵⁹ Вақте ки Истефанусро сангсор мекарданд, ӯ дуо меҳонду мегуфт: «Эй Исои Худованд! Рӯҳи маро қабул кун».

⁶⁰ Сонӣ зону зада, бо овози баланд нидо кард: «Худовандо! Ин гуноҳро ба ҳисоби онҳо дохил накун». Инро гуфту ҷон дод.

БОБИ ҲАШТУМ

Таъқиботи чорум.

Шоул — таъқибкунандаи асосӣ.

8 Шоул низ ба қатли ӯ розӣ буд. Дар он рӯз таъқиботи шадиде бар зидди аҳли калисои Ерусалим ба амал омад, ва ҳама, ғайр аз ҳаввориён, ба ноҳияи Яҳудо ва Сомария пароканда шуданд;

² Мардуми некӯкор Истефанусро дафн карда, барои ӯ мотами азиме гирифтанд.

³ Аммо Шоул аҳли калисоро азоб меод ва хона ба хона гашта, мардон ва занонро кашола карда мебурду дар зиндон меандоخت.

⁴ Дар ин миён онҳое ки пароканда шуда буданд, ба ҳар ҷое ки мерафтанд, аз калом башорат меоданд.

Хизматгузори Филиппус.

Инчил дар Сомария.

⁵ Чунончи, Филиппус ба як шаҳри Сомария омада, ба онҳо Масеҳро мавъиза мекард;

⁶ Мардум ба суҳанони Филиппус якдилона гӯш медоданд ва мӯъҷизотеро, ки ба амал меовард, мешуниданд ва медиданд;

⁷ Зеро ки арвоҳи палид аз бисъёр мубталоён наъра кашида берун мешуданд, ва мафлуҷону лангони бисъёре шифо меёфтанд,

⁸ Ва шодии азиме дар он шаҳр падид омад.

Шимъӯни ҷодугар.

⁹ Шимъӯн ном марде дар он шаҳр буд, ки пештар ҷодугарӣ мекард ва мардуми Сомарияро дар ҳайрат меандоخت ва худро шахси бузурге вонамуд месохт;

¹⁰ Ҳама, аз хурд то калон, ба ӯ гӯш андохта, мегуфтанд: «Ин шахс қуввати азими Худост».

¹¹ Аз он сабаб ба ӯ гӯш меандоختанд, ки ӯ муддати дарозе онҳоро бо ҷодугарии худ ба ҳайрат меовард.

¹² Лекин вақте ки ба башорати Филиппус дар бораи Малакути Худо ва исми Исои Масеҳ имон оварданд, мардон ва занон таъмид гирифтанд.

¹³ Худи Шимъӯн низ имон овард ва таъмид гирифт ва ҳамеша ҳамроҳи Филиппус буд; ва аз дидани аломот ва мӯъҷизоти азиме ки ба амал меомад, дар ҳайрат мемонд.

¹⁴ Ҳаввориёне ки дар Ерусалим буданд, чун шуниданд, ки аҳли Сомария каломи Худоро қабул кардаанд, Петрус ва Юҳанноро назди онҳо фиристоданд,

¹⁵ Ва чун омаданд, барои онҳо дуо гуфтанд, то ки Рӯҳулқудсро қабул кунанд:

¹⁶ Зеро ки Рӯҳ ҳанӯз бар ҳеҷ кадоме аз онҳо нозил нашуда буд, балки фақат ба исми Исои Худованд таъмид ёфта буданд;

¹⁷ Пас, дастҳои худро бар сари онҳо гузоштанд, ва онҳо Рӯҳулқудсро қабул карданд.

¹⁸ Шимъӯн, чун дид, ки бо дастгузори ҳаввориён Рӯҳулқудс ато мешавад, ба онҳо пул овард

¹⁹ Ва гуфт: «Ин қудратро ба ман низ бидиҳед, то ки ба ҳар кас даст гузорам, Рӯҳулқудсро қабул кунад».

²⁰ Аммо Петрус ба вай гуфт: «Бигзор пулат бо ту нест шавад, чунки ту гумон кардай, ки атои Худоро ба бадали пул бихарӣ;

²¹ Туро аз ин чиз насибе ва баҳрае нест, зеро ки дилат дар ҳузури Худо рост намебошад;

²² Акнун аз ин шарорати худ тавба кун ва ба Худо дуо гӯй: шояд, ин қасди дилат омурзида шавад;

²³ Зеро мебинам, ки пур аз захраи талх ва гирифтори қайди шарорат ҳастӣ».

²⁴ Шимъӯн дар ҷавоб гуфт: «Шумо барои ман ба Худованд дуо гӯед, то ки чизе аз он чи гуфтед, ба ман рӯй надихад».

²⁵ Онҳо, пас аз он ки шаҳодат доданд ва каломи Худовандро мавъиза карданд, ба Ерусалим баргаштанд ва дар бисъёре аз деҳоти Сомария аз Инчил башорат доданд.

Филиппус ва ҳабашӣ.

²⁶ Фарештаи Худованд ба Филиппус гуфт: «Барҳез ва ба тарафи ҷануб, ба роҳе ки аз Ерусалим сӯи Ғазза меравад, ва роҳи биёбон аст, равона шав».

²⁷ Барҳост ва равона шуд. Ва инак, шахси ҳабашӣ, хоҷасаро ва кабири Кандока маликаи Ҳабаш, ниғаҳбони тамоми хазинаи вай, ки ба Ерусалим барои ибодат омада буд,

²⁸ Ба ватан бармегашт ва бар аробаи худ нишаста, китоби Ишаъеи набиро мехонд.

²⁹ Рӯҳ ба Филиппус гуфт: «Наздик биё ва ба он ароба ҳамроҳ шав».

³⁰ Филиппус ба он ҷо давида, шунид, ки китоби Ишаъеи набиро меҳонад. Гуфт: «Оё мефаҳмӣ он чиро, ки мехонӣ?»

³¹ Гуфт: «Чӣ гуна фаҳмида метавонам, агар касе ба ман роҳнамой накунад?» Ва аз Филиппус хоҳиш кард, ки ба ароба савор шуда, бо ӯ бинишинад.

³² Порчае ки аз Навиштаҳо мехонд, ин буд:

«Мисли гӯсфанде ӯро ба забҳ бурданд, ва мисли баррае ки назди пашмтарошаш безабон аст,

ӯ ҳамчунон даҳони Худро воз накард;

³³ Дар таҳқири ӯ инсофро аз ӯ гирифтанд,

ва насли ӯро кӣ шарҳ хоҳад дод?

Зеро ки ҳаёти ӯ аз замин қатъ карда шуд».

³⁴ Он хоҷасаро ба Филиппус гуфт: «Аз ту саволе дорам, ки набӣ инро дар ҳаққи кӣ мегӯяд? Оё дар ҳаққи худаш ё дар ҳаққи каси дигаре?»

³⁵ Он гоҳ Филиппус даҳони худро кушод ва аз ҳамон Навишта сар карда, ба ӯ аз Исо башорат дод.

³⁶ Дар ин миён, дар аснои роҳ, онҳо ба обе расиданд, ва хоҷасаро гуфт: «Инак, об; ба таъмид гирифтаним чӣ чиз монев мешавад?»

³⁷ Филиппус гуфт: «Агар аз таҳти дил имон оварда бошӣ, ҷоиз аст». Вай дар ҷавоб гуфт: «Имон дорам, ки Исои Масеҳ Писари Худост».

³⁸ Сонӣ фармон дод, ки аробаро нигоҳ дорад, ва ҳар ду, Филиппус ва хоҷасаро, ба об фуromaданд, ва ӯро таъмид дод.

³⁹ Вақте ки аз об баромаданд, Рӯҳи Худованд Филиппусро даррабуд, ва хоҷасаро дигар ӯро надида, роҳи худро бо хурсандӣ давом дод.

⁴⁰ Аммо Филиппус дар Ашдуд пайдо шуд ва дар ҳамаи шаҳрҳо гашта, башорат медод, то даме ки ба Қайсария расид.

БОБИ НӮҲУМ

Имон овардани Шоул.

- 9 Шоул, ки ҳанӯз таҳдид ва қатл бар шогирдони Худованд меангехт, назди саркоҳин рафт
- 2 Ва аз ӯ номаҳо барои куништҳои Димишқ пурсида гирифт, то ки агар марде ё занеро аз пайравони ин тариқат биёбад, бандӣ карда, ба Ерусалим оварад.
- 3 Дар аснои роҳ, вақте ки ба Димишқ наздик омад, баногоҳ нуре аз осмон давродаври ӯ дурахшид;
- 4 Ӯ бар замин афтод ва овозе шунид, ки мегуфт: «Шоул, Шоул! Барои чӣ Маро таъқиб мекунӣ?»
- 5 Гуфт: «Худовандо, Ту кистӣ?» Худованд гуфт: «Ман он Исо ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ; лагад заданат ба сихак душвор аст».
- 6 Ва ӯ ба ларза ва даҳшат афтода, гуфт: «Худовандо! Чӣ амр мефармой, то ба ҷо оварам?» Ва Худованд дар ҷавоб гуфт: «Бархез ва ба шаҳр бирав, ва дар он ҷо ба ту гуфта хоҳад шуд, ки чӣ бояд бикунӣ».
- 7 Аммо онҳое ки ҳамсафари ӯ буданд, моту мабхут меистоданд, зеро ки он садоро шуниданд, лекин ҳеҷ касро надиданд.
- 8 Шоул аз замин бархост, ва чашмонаш кушода бошад ҳам, ҳеҷ касро намедид; аз дасташ гирифта, ӯро ба Димишқ бурданд;
- 9 Дар он ҷо се рӯз нобино монд, ва чизе нахӯрд ва нанӯшид.
- 10 Дар Димишқ Ҳаноние ном шогирде буд; Худованд дар рӯё ба ӯ гуфт: «Эй Ханоние!» Ҷавоб дод: «Лаббай, Худовандо!»
- 11 Худованд ба ӯ гуфт: «Бархез ва ба кӯчае ки Рост ном дорад, бирав ва Шоул ном тарсусиро дар ҳонаи Яҳудо суроғ кун, ки ӯ ҳоло ба дуо машғул аст
- 12 Ва Ханоние ном шахсеро дар рӯё дидааст, ки омада, бар ӯ даст гузоштааст, то ки бино шавад».
- 13 Ханоние дар ҷавоб гуфт: «Худовандо! Дар бораи ин одам аз бисёр касон шундаам, ки дар Ерусалим ба муқаддасони Ту чӣ қадар бадихо кардааст;
- 14 Дар ин ҷо низ аз саркоҳинон изн дорад, ки ҳамаи касонеро, ки исми Туро мехонанд, бандӣ кунад».
- 15 Аммо Худованд ба вай гуфт: «Ту бояд биравӣ, зеро ки ӯ зарфи баргузидаи Ман аст, то ки исми Маро пеши халқҳо ва подшоҳон ва банӣ-Исроил эълон намояд;
- 16 Зеро ки Ман ба ӯ нишон хоҳам дод, ки барои исми Ман ӯ чӣ қадар азобу уқубат бояд бикашад».
- 17 Ханоние рафта, ба он хона даромад ва даст бар ӯ гузошта, гуфт: «Эй бародар Шоул! Исои Худованд, ки дар роҳе ки меомадӣ, бар ту зоҳир шуд, маро фиристод, то ки боз бино гардӣ ва аз Рӯҳулқудс пур шавӣ».

- 18 Дарҳол аз чашмони ӯ чизе монанди пулакча афтода, бино шуд, ва бархоста, таъмид гирифт
- 19 Ва хӯрок хӯрда, қувват гирифт. Якчанд рӯз Шоул бо шогирдон дар Димишқ монд;
- 20 Дарҳол дар куништҳои дар ҳақиқи Исо мавъиза кардан гирифт ва гуфт, ки Ӯ Писари Худост.
- 21 Ҳар кӣ суханонашро мешунид, дар ҳайрат афтода, мегуфт: «Магар ин ҳамон касе нест, ки дар Ерусалим касонеро, ки ин исро ба забон меоварданд, несту нобуд мекард? Оё ба ин ҷо низ ӯ барои он наомада буд, ки онҳоро бандӣ карда, назди саркоҳинон барад?»
- 22 Аммо Шоул дар мавъизаи худ торафт бештар қувват мегирит ва яҳудиёни сокини Димишқро дар ҳайрат андохта, исбот мекард, ки Ҳамин Исо Масеҳ аст.
- 23 Баъд аз гузаштани якчанд вақт яҳудиён қасд карданд, ки ӯро бикишанд.
- 24 Шоул аз қасди онҳо хабардор шуд; вале онҳо шабу рӯз назди дарвозаи шаҳр поида меистоданд, то ки ӯро бикишанд.
- 25 Шогирдон ӯро шабона гирифта, дар сабаде гузоштанд ва аз девори шаҳр поён фуруварданд.

Павлус ба Ерусалим меояд.

- 26 Вақте ки Шоул ба Ерусалим расид, ҳост ба шогирдон ҳамроҳ шавад, лекин ҳама аз ӯ метарсиданд ва бовар намекарданд, ки ӯ шогирд аст.
- 27 Он гоҳ Барнаббо ӯро гирифта, назди ҳаввориён овард ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худовандро дар роҳ дидааст, ва Худованд ба ӯ сухан гуфтааст, ва чӣ гуна ӯ дар Димишқ ба исми Исо далерона мавъиза намудааст.
- 28 Пас аз он ӯ дар Ерусалим бо онҳо омаду рафт мекард ва ба исми Исои Худованд далерона мавъиза менамуд.
- 29 Бо яҳудиёни юнонизабон низ гуфтугӯ ва мувоҳиша мекард, ва онҳо қасд карданд, ки ӯро бикишанд.

Павлус ба Тарсус бармегардад.

- 30 Чун бародарон аз ин хабардор шуданд, ӯро ба Қайсария фиристоданд ва аз он ҷо ба Тарсус гусел карданд.
- 31 Он вақт аҳли калисоҳо дар сар то сари Яҳудо, Ҷалил ва Сомария дар оромӣ буда, обод мешуданд ва модоме ки дар тарси Худованд ва тасаллои Рӯҳулқудс рафтор мекарданд, меафзуданд.

Петрус дар Лидда. Шифо ёфтани Аниёс.

- 32 Ва воқеъ шуд, ки Петрус дар тамоми ноҳия гашта, назди муқаддасони сокини Лидда низ омад;
- 33 Дар он ҷо Аниёс ном шахсеро дид, ки ҳашт сол боз фалаҷ шуда, болои бистар хобида буд.

³⁴ Петрус ба ӯ гуфт: «Эй Аниёс! Исои Масеҳ туро шифо медиҳад; аз бистарат бархез». Ӯ дарҳол бархост,

³⁵ Ва ҳамаи сокинони Лидда ва Сорӯн ӯро дида, ба Худованд рӯй оварданд.

Петрус дар Ёфо.

Тобито аз мурдагон эҳё шуд.

³⁶ Дар Ёфо шогирде буд, зане ба номи Тобито, ки маънояш Физол аст, ва ӯ хеле некӯкор буд ва садақоти бисьёре медод.

³⁷ Ва воқеъ шуд дар он айём, ки ӯ касал шуда, мурд, ва ӯро ғул дода, дар болохонае гузошанд.

³⁸ Азбаски Лидда ба Ёфо наздик буд, ва шогирдон шунида буданд, ки Петрус дар он ҷост, ду касро назди ӯ фиристода, хоҳиш карданд, ки бо зудӣ назди онҳо биёяд.

³⁹ Петрус бархоста, бо онҳо рафт, ва чун расид, ӯро ба он болохона бароварданд, ва ҳамаи бевазанон гириякунон назди ӯ меистоданд ва куртаю чомаҳоеро, ки Физол дар зиндагии худ дӯхта буд, ба ӯ нишон медоданд.

⁴⁰ Петрус ҳамаро берун карда, зону зад ва дуо гуфт ва ба ҷасад рӯй оварда, гуфт: «Эй Тобито! Бархез!» Вай дарҳол чашмонашро кушод ва Петрусро дида, бинишаст.

⁴¹ Аз дасташ гирифта, ба по хезонд ва муқаддасону бевазанонро даъват намуда, ӯро ба онҳо зинда супурд.

⁴² Ин ҳодиса дар тамоми Ёфо овоза шуд, ва бисьёр касон ба Худованд имон оварданд.

⁴³ Чандин рӯз ӯ дар Ёфо назди Шимъун ном даббоғе монд.

БОБИ ДАҲУМ

Аз чиҳати рӯҳӣ бедор шудани Корнилюси мирисад.

10 Дар Қайсария Корнилюс ном марде мирисади фавци ба ном Итолиявӣ буд

² Ва бо тамоми аҳли байташ парҳезгор ва худотарс буда, ба қавм садақоти бисьёре медод ва ҳамеша назди Худо дуо мегуфт.

³ Рӯзе, тақрибан соати нӯҳ, фариштаи Худоро ошкоро дар рӯё дид, ки назди ӯ омада, гуфт: «Эй Корнилюс!»

⁴ Ӯ бар вай нигариста ва ба ҳарос афтода, гуфт: «Худовандо, чӣ мефармой?» Ба ҷавоби ӯ гуфт: «Дуоҳо ва садақоти ту дар ҳузури Худо зикр ёфтаанд;

⁵ Акнун ба Ёфо кас фиристода, Шимъунро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо:

⁶ Ӯ назди Шимъун ном даббоғе ки хонааш дар соҳили баҳр аст, меҳмон аст; ӯ ба ту хоҳад гуфт, ки туро чӣ бояд кард».

⁷ Чун он фариштае ки бо Корнилюс сухан гуфт, нопадид шуд, ӯ ду нафар аз навқарони худ ва як

сарбози парҳезгорро, аз онҳое ки дар хизматаш буданд, даъват намуд

⁸ Ва тамоми ҳодисаро ба онҳо нақл карда, онҳоро ба Ёфо фиристод.

Рӯёи Петрус.

⁹ Фардои он, ки онҳо роҳ паймуда, ба шаҳр наздик мешуданд, Петрус тақрибан соати шаш ба боми хона баромад, то ки дуо гӯяд.

¹⁰ Дар он ҷо гурусна монда, хост чизе бихӯрад, ва ҳангоме ки барои ӯ муҳайё мекарданд, ҳолати бехудӣ ӯро фаро гирифт,

¹¹ Ва осмонро кушода дид, ва инак зарфе сӯи ӯ нозил мешуд, монанди суфраи калоне ки аз чор гӯшааш овезон ба замин мефуромада бошад;

¹² Дар дохили он ҳар гуна чорвои замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, ҳазандагон ва мурғони ҳаво буданд.

¹³ Хитобе ба гӯшаш расид, ки мегуфт: «Эй Петрус, бархоста, забҳ кун ва бихӯр!»

¹⁴ Аммо Петрус гуфт: «Ҳошо, Худовандо, зеро ки ҳаргиз чизе ҳаром ё палид нахӯрдаам».

¹⁵ Бори дигар хитобе ба гӯшаш расид, ки мегуфт: «Он чи Худо пок кардааст, ту ҳаром нахон».

¹⁶ Ин ҳодиса се бор такрор ёфт, ва он зарф ба осмон баромад.

Фиристодагони Корнилюс назди Петрус.

¹⁷ Чун Петрус бисьёр мутаҳайир шуда, фикр мекард, ки ин рӯё чӣ маънӣ дошта бошад, фиристодагони Корнилюс ҳонаи Шимъунро суроғ карда, назди дарвозаи он омаданд

¹⁸ Ва нидо карда, пурсиданд: «Оё Шимъуне ки лақабаш Петрус аст, дар ин ҷост?»

¹⁹ Дар сурате ки Петрус ҳанӯз дар бораи рӯё андеша мекард, Рӯҳ ба ӯ гуфт: «Инак, се мард туро суроғ мекунанд;

²⁰ Пас, бархоста, фуруд ой ва ҳеч шубҳа накарда, ҳамроҳи онҳо бирав, зеро ки Ман онҳоро фиристодаам».

²¹ Петрус назди одамоне ки аз ҷониби Корнилюс сӯи ӯ фиристода шуда буданд, фууромада, гуфт: «Манам он касе ки суроғ мекунед; ба чӣ кор омадаед?»

²² Гуфтанд: «Корнилюси мирисад, ки марди некӯкор ва худотарс ва назди тамоми қавми яҳудӣ некном аст, аз фариштаи муқаддас фармон гирифтааст, ки туро ба хонаи худ даъват намояд ва суханонатро бишнавад».

Петрус ба Қайсария меравад.

²³ Онҳоро ба хона таклиф карда, зиёфат дод, ва рӯзи дигар бархоста, ҳамроҳашон равона шуд, ва чанд нафар аз бародарон, ки аҳли Ёфо буданд, бо ӯ рафтанд.

²⁴ Фардои он ба Қайсария расиданд. Корнилюс, ки хешу табор ва дӯстони наздикашро даъват карда буд, ба онҳо интизорӣ дошт.

²⁵ Вақте ки Петрус дохили хона мешуд, Корнилюс ўро пешвоз гирифт ва бар пойҳояш афтада, таъзим кард.

²⁶ Аммо Петрус ўро ба по хезонда, гуфт: «Бархез, зеро ки ман низ инсон ҳастам».

²⁷ Бо ӯ сӯҳбаткунон ба хона даромада, дид, ки мардуми бисъёре ҷамъ омадаанд;

²⁸ Ба онҳо гуфт: «Шумо ҳуб медонед, ки ба яҳудӣ бо шахси бегона муошират доштан ё наздик шудан мамнӯъ аст, вале Худо ба ман дастур дод, ки ҳеч касро палид ё начис надонам;

²⁹ Бинобар ин, вақте ки даъват шудам, бечуну чаро омадам, ва акнун мепурсам: аз барои чӣ маро даъват намудаед?»

³⁰ Корнилюс гуфт: «Чор рӯз пеш аз ин ман то ҳамина соат рӯза доштан ва дар соати нӯҳум дар хонаи худ дуо мегуфтам, ки ногоҳ шахсе бо либоси нуронӣ пеши ман пайдо шуд

³¹ Ва гуфт: „Эй Корнилюс! Дуоҳои ту мустаҷоб шуд ва садақоти ту дар ҳузури Худо зикр ёфт;

³² Акнун ба Ёфо фиристода, Шимъўнро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо: ӯ дар хонаи Шимъўн ном даббоғе дар соҳили баҳр меҳмон аст; ӯ чун биеяд, бо ту сухан хоҳад ронд“.

³³ Дарҳол назди ту фиристодам, ва ту ҳуб кардӣ, ки омадӣ; алҳол ҳамаамон дар ҳузури Худо ҳозирем, то ҳар он чиро, ки Худо ба ту фармудааст, бишнавам».

Петрус дар хонаи Корнилюс ба халқҳо мавъиза менамояд.

³⁴ Петрус ба сухан оғоз карда, гуфт: «Акнун яқин донистам, ки Худо рӯйбинӣ надорад.

³⁵ Ва аз ҳар қавм ҳар кӣ аз Ӯ тарсад ва аз рӯи адолат рафтор кунад, дар ҳузури Ӯ мақбул аст.

³⁶ Ӯ каломи Худо ба банӣ-Исроил фиристода, ба василаи Исои Масеҳ, ки Худованди ҳама аст, башорати сулҳу осоиштагӣ дод.

³⁷ Шумо аз воқеае ки дар сар то сари Яҳудо рӯй дод, хабардор ҳастед, ки он баъд аз таъмиде ки Яҳъё мавъиза намуд, аз Ҷалил оғоз шуда буд;

³⁸ Исои Носириро Худо бо Рӯҳулқудс ва қуввати Худ тадҳин кард, ва Ӯ ба ҳама ҷо рафта, қорҳои нек мекард ва ба ҳамаи онҳое ки дар қайди иблис буданд, шифо мебахшид, зеро ки Худо бо Ӯ буд;

³⁹ Мо шоҳидони ҳамаи он қорҳое ҳастем, ки Ӯ дар кишвари яҳудиён ва дар Ерусалим ба ҷо овард, ва онҳо Ӯро ба салиб овехта, куштанд.

⁴⁰ Худо Ӯро дар рӯзи сеюм эҳъё кард, ва Ӯро зоҳир сохт.

⁴¹ Аммо на бар тамоми қавм, балки ба шохидоне ки Худо пешакӣ баргузида буд, яъне ба моён, ки баъд аз эҳъё шуданаш аз мурдагон, бо Ӯ хӯрдаем ва нӯшидаем,

⁴² Ва Ӯ ба мо фармуд, ки ба мардум мавъиза намоем ва шаҳодат диҳем, ки Худо Ӯро Довари зиндагон ва мурдагон таъин кардааст.

⁴³ Тамоми анбиё бар Ӯ шаҳодат медиҳанд, ки ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ба василаи исми Ӯ гуноҳояш омурида хоҳад шуд».

⁴⁴ Ин суханон ҳанӯз бар забони Петрус буд, ки Рӯҳулқудс бар ҳамаи шунавандагони калом нозил шуд,

⁴⁵ Ва имондорони махтун, ки ҳамроҳи Петрус омада буданд, дар ҳайрат афтоданд, ки атои Рӯҳулқудс ба гайрияҳудиён низ ҷорӣ шудааст,

⁴⁶ Зеро шуниданд, ки онҳо ба забонҳои сухан ронда, Худоро ҳамду сано мехонанд. Он гоҳ Петрус гуфт:

⁴⁷ «Оё касе метавонад ба онҳое ки Рӯҳулқудсро мисли мо низ ёфтаанд, бо об таъмид гирифтандро манъ кунад?»

⁴⁸ Ва фармуд, ки онҳоро ба исми Исои Масеҳ таъмид диҳанд. Ва аз ӯ хоҳиш карданд, ки якчанд рӯз назди онҳо бимонад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Петрус ба халқҳо хизматгузори намуданашро сафед мекунад.

11 Ҳаввориён ва бародароне ки дар Яҳудо буданд, шуниданд, ки гайрияҳудиён низ каломи Худоро қабул кардаанд.

² Вақте ки Петрус ба Ерусалим омад, махтунон бар вай таъна зада,

³ Гуфтанд: «Назди мардуми номахтун рафта, бо онҳо хӯрок хӯрдаи».

⁴ Вале Петрус ба ҳикояти муфассали ҳар он чи рӯй дода буд, шурӯъ намуда, гуфт:

⁵ «Ман дар шаҳри Ёфо дуо мегуфтам ва дар ҳолати бехудӣ рӯъёе дидам: зарфе нозил мешуд, мисли суфраи калоне ки аз чор гӯшааш овезон аз осмон мефуромада бошад, ва инак он назди ман фуромад;

⁶ Чун ба он нигариста, дурустакак аз назар гузарондам, чорвои замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва мурғони ҳаворо дидам,

⁷ Ва овозе ба гӯшам расид, ки мегуфт: „Эй Петрус, бархоста, забҳ кун ва бихӯр“.

⁸ Гуфтам: „Ҳошо, Худовандо, зеро ки ҳаргиз чизе ҳаром ё палид ба даҳон набурдаам“.

⁹ Бори дигар хитобе аз осмон ба ҷавобам даррасид, ки мегуфт: „Он чи Худо пок кардааст, ту ҳаром нахон“.

¹⁰ Ин ҳодиса се бор такрор ёфт, ва ҳама чиз боз ба осмон баромад.

¹¹ Ва инак, дар ҳамон лаҳза се марде ки аз Қайсария назди ман фиристода шуда буданд, ба хонае ки иқомат доштам, расиданд,

¹² Ва Рӯҳ ба ман гуфт, ки ҳеч шубҳа накарда, бо онҳо биравам; ин шаш бародар низ ҳамроҳи ман рафтанд, ва мо ба хонаи он шахс даромадем.

¹³ Вай ба мо нақл кард, ки чӣ гуна дар хонаи худ фариштаро дидааст, ки истода, ба вай гуфтааст: „Ба Ёфо фиристода, Шимъунро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо,

¹⁴ Ва ӯ ба ту суханоне бигӯяд, ки боиси наҷоти ту ва тамоми хонадони ту хоҳанд шуд“.

¹⁵ Вақте ки ба сухан оғоз кардам, Рӯҳулқудс бар онҳо нозил шуд, мисли он ки дар ибтидо бар мо нозил шуда буд.

¹⁶ Он гоҳ ба ёд овардам, ки Худованд гуфта буд: „Яҳъё бо об таъмид медод, лекин шумо бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳед ёфт“.

¹⁷ Пас, модоме ки Худо ба онҳо ҳамон бахшоишро ато кардааст, ки ба мо ато кард, вақте ки ба Исои Масеҳи Худованд имон овардем, ман кистам, ки тавонам ба Худо монеъ шавам?»

¹⁸ Вақте ки инро шуниданд, ором шуданд ва Худоро ҳамду сано хонда, гуфтанд: «Дар ҳақиқат Худо ба гайрияҳудиён низ тавбаи ҳаётбахшро ато кардааст».

Калисо дар Антиёхия.

¹⁹ Дар ин миён ба сабаби таъқиботе ки баъд аз Истефанус ба амал омад, бисъёр касон пароканда шуда, то Финиқия ва Қаприс ва Антиёхия расиданд, ва онҳо каломро ба ҳеч кас, ғайр аз яҳудиён, мавъиза намекарданд.

²⁰ Лекин баъзе аз онҳо, ки аз аҳли Қаприс ва Қурин буданд, ба Антиёхия расида, бо юнионён гуфтугӯй карданд ва аз Исои Худованд башорат доданд,

²¹ Ва дасти Худованд бар онҳо буд, ва шумораи бузурге имон оварда, ба Худованд рӯчӯ карданд.

²² Вақте ки овозаи ин ба гӯши аҳли калисои Ерусалим расид, Барнабборо ба Антиёхия фиристоданд.

²³ Чун расид, файзи Худоро дида, шод шуд, ва ҳамаро насиҳат кард, ки аз самими қалб ба Худованд бичаспанд;

²⁴ Зеро ки ӯ марди некӯкор ва пур аз Рӯҳулқудс ва имон буд; ва мардumi бисъёре ба Худованд имон оварданд.

²⁵ Сонӣ Барнаббо барои чустуҷӯи Шоул ба Тарсус рафт ва ӯро ёфта, ба Антиёхия овард.

²⁶ Тамоми сол онҳо дар калисо чамъ мешуданд ва мардumi бисъёрро таълим медоданд, ва шогирдон аввалин бор дар Антиёхия масеҳӣ номида шуданд.

Калисои Антиёхия ба бародароне ки дар Ерусалим буданд,

мадад мерасонад.

²⁷ Ва воқеъ шуд дар он айём, ки якчанд анбиё аз Ерусалим ба Антиёхия омаданд.

²⁸ Яке аз онҳо, ки Оғобус ном дошт, бархост ва аз Рӯҳ илҳом ёфта, пешгӯй кард, ки дар тамоми ҷаҳон

қаҳтии сахте рӯй хоҳад дод; он дар замони қайсар Клавдинос рӯй дод;

²⁹ Он гоҳ шогирдон қарор доданд, ки ҳар яке алоқадри дороии худ ионате барои бародарони сокини Яҳудо равона кунад;

³⁰ Ҳамин тавр ҳам карданд, ва онро ба василаи Барнаббо ва Шоул ба пирон фиристоданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Таъқиботи панҷум дар подшоҳии Ҳиродуси Агрипоси 1.

Ҳабс шудани Петрус.

12 Дар он замон подшоҳ Ҳиродус дасти тааддӣ бар баъзе аз аҳли калисо дароз кард, то ки онҳоро азоб диҳад.

² Ва Яъқуб, бародари Юҳанноро ба шамшер кушт;

³ Чун дид, ки ин ба яҳудиён писанд афтод, Петрусро низ дастгир кард, ки ин дар айёми иди фатир буд,

⁴ Ва ӯро гирифта, ба зиндон андохт ва ба чор дастаи чоргонаи сарбозон супурд, ки ӯро посбонӣ кунанд, зеро ният дошт, ки баъд аз иди фикс ӯро назди қавм берун оварад.

Дуои калисо дар бораи Петрус.

Фариштаи Худо.

⁵ Пас, Петрусро дар зиндон нигоҳ медошанд, аммо аҳли калисо барои ӯ назди Худо пайваста дуо мегуфтанд.

⁶ Дар ҳамон шабе ки Ҳиродус касди берун овардани ӯро дошт, Петрус, бастаи ду занҷир, дар миёни ду сарбоз ҳобида буд, ва дарбонон зиндонро посбонӣ мекарданд.

⁷ Ва инак, фариштаи Худованд назди ӯ ҳозир шуд, ва рӯшноӣ дар он ҳона дурахшид; ба паҳлуи Петрус зада, ӯро бедор кард ва гуфт: «Зуд барҳез». Дарҳол занҷирҳо аз дастҳояш афтод.

⁸ Фаришта ба ӯ гуфт: «Камари худро бибанд ва кафш бар пой кун». Ва чунин кард. Сонӣ ба ӯ гуфт: «Ҷомаи худро бипӯш ва аз қафои ман биё».

⁹ Берун омада, аз қафои вай равона шуд, ва надонист, ки он чи аз фаришта содир шуд, воқеист, балки гумон мекард, ки ин рӯъеест.

¹⁰ Аз пеши посбонони аввал ва дуюм гузашта, ба дарвозаи оҳанине ки ба сӯи шаҳр мебуд, расиданд, ва он худ аз худ пеши рӯи онҳо кушода шуд; онҳо берун рафта, аз як кӯча гузаштанд, ки ногаҳон фаришта аз пеши ӯ нопадид шуд.

¹¹ Петрус ба худ омада, гуфт: «Акнун яқин донистам, ки Худованд фариштаи Худо фиристода, маро аз дасти Ҳиродус ва аз он чи қавми яҳудӣ чашм дошанд, раҳо кард».

¹² Инро аз фикри худ гузаронда, ба ҳонаи Марьям, модари Юҳанно, ки лақабаш Марқус буд, омад, ки

дар он чо касони бисъёре чамъ шуда, дуо мегуфтанд.

¹³ Вақте ки дарвозаро кӯфт, Рудо ном канизе баромад, то ки воз кунад,

¹⁴ Ва овози Петрусро шинохта, ба ҷои он ки дарвозаро кушояд, аз шодӣ ба ҳона давида даромад ва хабар дод, ки Петрус назди дарвоза истодааст.

¹⁵ Ба вай гуфтанд: «Магар девона шудай?» Аммо вай ба гапаш исрор кард. Гуфтанд: «Ин фариштаи ўст».

¹⁶ Аммо Петрус пайваста тақ-тақ мекард; вақте ки кушоданд, ўро дида, дар ҳайрат афтоданд.

¹⁷ Ў бо дасташ ишорат кард, ки хомӯш бошанд, ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худованд ўро аз зиндон берун овард; ва гуфт: «Инро ба Яъқуб ва ба бародарон ҳабар диҳед». Сонӣ берун баромада, ба ҷои дигар рафт.

¹⁸ Чун субҳ дамид, изтиробӣ бузурге дар байни сарбозон афтод, ки Петрусро чӣ шуд,

¹⁹ Ва Ҳиродус, чун ўро талабида наёфт, посбонро истинтоқ карда, фармуд, ки онҳоро ба қатл расонанд, ва худаш аз Яхудо ба Қайсария рафта, дар он чо иқомат кард.

Заволи Ҳиродус.

²⁰ Ҳиродус ба мардуми Сӯр ва Сидӯн бисъёр ҳашмгин буд, ва онҳо, маслиҳатро ба як чо монда, назди ў омаданд ва Блостусро, ки нозири ҳобгоҳи подшоҳ буд, ба тарафи худ кашида, талаби сулҳ карданд, чунки диёрашон аз кишвари подшоҳ асбоби маишат меёфт.

²¹ Дар рӯзи таъиншуда Ҳиродус либоси шоҳона дар бар кард ва бар маснади ҳукумат нишаста, ба онҳо нутқ кард,

²² Ва мардум нидо карда гуфтанд, ки ин овози Худост, на овози инсон.

²³ Лекин баногоҳ фариштаи Худованд ўро зад, зеро ки ў Худоро ҷалол надод, ва кирмҳо ўро хӯрданд, ва ў мурд.

²⁴ Аммо каломи Худо торафт бештар интишор меёфт.

²⁵ Барнаббо ва Шоул, баъд аз иҷрои хизматашон, аз Ерусалим баргаштанд, ва Юҳанноро, ки лақабаш Марқӯс буд, ҳамроҳи худ оварданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Рӯхулқудс Павлус ва Барнабборо даъват менамояд.

13 Дар калисои Антиёҳия якчанд нафар анбиё ва муаллимон буданд, чунончи: Барнаббо ва Шимъӯн, ки лақабаш Ниҷар буд, ва Лукюси Қуринӣ ва Маноҳим, ки бо тетрарҳ Ҳиродус дар як чо тарбият ёфта калон шуда буд, ва Шоул.

² Вақте ки онҳо ба ибодати Худованд ва рӯзадорӣ машғул буданд, Рӯхулқудс гуфт: «Барнаббо ва Шоулро аз баҳри коре ки барояш онҳоро даъват намудаам, ба Ман чудо кунед».

Сафари якуми Павлус ба қазираи Қаприс.

³ Баъд аз рӯза гирифтанд ва дуо гуфтанд даст бар сари онҳо гузоштанд ва онҳоро равона карданд.

⁴ Онҳо, ки фиристодагони Рӯхулқудс буданд, ба Салукия омаданд ва аз он чо бо кишти ба Қаприс рафтанд

⁵ Ва ворида Саломис шуда, дар куништҳои яҳудиён каломи Худоро мавъиза карданд; Юҳанно низ мулозими онҳо буд.

Муқобилияти Алимои чодугар.

⁶ Чун тамоми қазираро то ба Пофус тай карданд, як чодугари яҳудиро ёфтанд, ки набиӣ козиб буд ва Барюшаъ ном дошт;

⁷ Ў бо воли Сарциус Павлус ҳамнишин буд. Воли, ки марди бофаҳм буд, Барнаббо ва Шоулро даъват намуда, хост каломи Худоро бишнавад.

⁸ Аммо Алимои чодугар, ки тарцимаи номаш чунин аст, ба онҳо муҳолифат карда, хост волиро аз имон овардан боздорад.

⁹ Вале Шоул, ки Павлус низ ном дошт, аз Рӯхулқудс пур шуда, ба ў назар дӯхт

¹⁰ Ва гуфт: «Эй манбаи ҳар макру шарорат, эй фарзанди иблис ва душмани ҳама гуна адолат! Оё аз роҳи ростии Худованд баровардани мардумро бас намекуни?»

¹¹ Ҳоло дасти Худованд туро хоҳад зад, ва нобино гашта, нури офтобро то муддате нахоҳӣ дид». Ногаҳон дунё дар назараш тираву тор шуд, ва ў ба ҳар сӯ рӯ оварда, асокаше мечуст.

¹² Чун воли ин ҳодисаро дид, аз таълими Худованд мутаҳайир шуда, имон овард.

¹³ Павлус ва ҳамроҳонаш Пофусро тарк карда, бо кишти ба Пирҷаи Памфилия омаданд, аммо Юҳанно аз онҳо чудо шуда, ба Ерусалим баргашт.

Мавъизаи Павлус дар куништи Писидия.

¹⁴ Онҳо аз Пирҷа гузашта, ба Антиёҳияи Писидия расиданд ва рӯзи шанбе ба куништ даромада, нишастанд.

¹⁵ Баъд аз қироати Таврот ва суҳафи анбиё, сардорони куништ назди онҳо кас фиристода, гуфтанд: «Эй бародарони азиз! Агар каломи насиҳатомезе барои қавм дошта бошед, бигӯед».

¹⁶ Павлус барҳоста ва бо дасташ ишора карда, гуфт: «Эй мардони исроилӣ ва худотарсон! Гӯш диҳед:

¹⁷ Худои қавми Исроил падарони моро баргузид ва ин қавмро, ҳангоме ки дар ғурбати замини Миср буданд, сарафроз кард, ва онҳоро бо бозуи зӯрманд аз он чо берун овард;

¹⁸ Қариб чиҳил сол онҳоро дар биёбон ғизо дод;

¹⁹ Ҳафт қавмро дар замини Канъон несту нобуд карда, заминашонро ҳамчун мерос ба онҳо тақсим кард,

²⁰ Дар давоми тақрибан чорсаду панҷоҳ сол. Пас аз он, то замони Самуили набӣ, доваронро ба онҳо бахшид;

²¹ Сонӣ барои худ подшоҳ талабиданд, ва Худо Шоул ибни Кисро аз сибти Биньёмин ба онҳо дод, ки муддати чихил сол салтанат ронд;

²² Вақте ки ўро аз миён бардошт, Довудро бар онҳо подшоҳ таъин кард ва дар ҳаққи ў шаҳодат дода, гуфт: „Довуд ибни Йисойро мувофиқи таъби дили Худ ёфтам, ки ў тамоми хостаи Маро ба ҷо ҳоҳад овард“.

²³ Ин ҳамон касест, ки Худо аз насли ў, мувофиқи ваъдаи Худ, барои Исроил Наҷотдиҳандае, яъне Исоро ба миён овард;

²⁴ Пеш аз омадани Ў Яхъё ба тамоми қавми Исроил таъмиди тавбаро мавъиза кард.

²⁵ Чун Яхъё хизмати худро анҷом дод, гуфт: „Ман он касе ки шумо гумон мекунед, нестам; лекин баъд аз ман Касе меояд, ки ман сазовори он нестам, ки банди пойафзоли Ўро воз кунам“.

²⁶ Эй бародарон, эй фарзандони насли Иброҳим ва касоне ки аз байни шумо худотарс ҳастанд! Каломи ин наҷот ба шумо фиристода шудааст.

²⁷ Зеро ки сокинони Ерусалим ва сардорони онҳо Ўро нашинохта ва маҳкум карда, гуфтаҳои анбиёро, ки ҳар рӯзи шанбе қироат мешавад, ба иҷро расонданд,

²⁸ Ва гарчанде ки аз Ў ҳеҷ айби сазовори марг наёфта буданд, аз Пилотус хоҳиш карданд, ки Ўро бидушад;

²⁹ Пас аз он ки ҳар чизи дар бораи Ў навишташударо ба иҷро расонданд, Ўро аз салиб фуруварда, ба қабр супурданд.

³⁰ Лекин Худо Ўро аз мурдагон эҳъё кард,

³¹ Ва Ў рӯзҳои бисъёр ба касоне зоҳир шуд, ки ҳамроҳи Ў аз Ҷалил ба Ерусалим омада буданд ва ҳоло дар пеши қавм шоҳидони Ў мебошанд.

³² Мо ба шумо башорат медиҳем, ки Худо ваъдаеро, ки ба падарони мо дода буд, барои мо, фарзандони онҳо, ба иҷро расонда, Исоро эҳъё кард,

³³ Чунон ки дар таронаи дуҷуми Забур навишта шудааст: „Ту Писари Ман ҳастӣ, Ман имрӯз Падари Ту шудаам“.

³⁴ Дар бораи он ки Ўро аз мурдагон эҳъё кард, то ки дигар ба фано дучор нашавад, чунин гуфт: „Марҳаматҳои боэътимоди Довудро ба шумо хоҳам бахшид“.

³⁵ Бинобар ин дар ҷои дигар низ мегӯяд: „Нахоҳӣ гузошт, ки Қуддуси Ту фаноро бубинад“.

³⁶ Довуд дар замони худ бо иродати Худо хизмат карда, вафот ёфт ва ба падарони худ пайваст ва фаноро дид;

³⁷ Аммо Он Касе ки Худо Ўро эҳъё кард, фаноро надид.

³⁸ Пас, эй бародарон, ба шумо маълум бод, ки ба воситаи Ў ба шумо омурзиши гуноҳҳо эълон мешавад,

³⁹ а аз ҳар чизе ки ба василаи шариати Мусо сафед шуда натавонистед, ҳар имондор ба василаи Ў сафед хоҳад шуд.

⁴⁰ Пас эҳтиёт бошед, мабодо он чи дар суҳафи анбиё гуфта шудааст, ба шумо рӯй диҳад:

⁴¹ „Эй мутанаффирон, бингаред ва тааҷҷуб намоед ва маҳв шавед,

зеро ки Ман амалеро дар айёми шумо содир менамоям, амале ки агар касе онро ба шумо нақл мекард, бовар намекардед“.

⁴² Вақте ки яҳудиён аз куништ бароманд, гайрияҳудиён хоҳиш карданд, ки рӯзи шанбеи оянда низ ин суҳанонро ба онҳо бигӯянд;

⁴³ Чун аҳли куништ пароканда шуданд, бисъёре аз яҳудиён ва онҳое ки чанде пеш дини яҳудиро қабул карда буданд, аз паи Павлус ва Барнаббо рафтанд, ва ин ду нафар ба онҳо сухан гуфта, тарғиб менамуданд, ки дар файзи Худо устувор бошанд.

⁴⁴ Рӯзи шанбеи дигар қариб тамоми аҳли шаҳр ҷамъ омаданд, то ки каломи Худоро бишнаванд;

⁴⁵ Вале чун яҳудиён издиҳоми мардумро диданд, аз ҳасад пур гаштанд ва куфр гуфта, ба суханони Павлус мухолифат карданд.

Павлус ва Барнаббо назди халқҳо мераванд.

⁴⁶ Он гоҳ Павлус ва Барнаббо далер шуда, гуфтанд: «Воҷиб буд, ки каломи Худо аввал ба шумо мавъиза карда шавад, лекин азбаски шумо онро рад кардед ва худро шоистаи ҳаёти ҷовидонӣ надонистед, бинобар ин мо ба гайрияҳудиён рӯ меоварем;

⁴⁷ Зеро ки Худованд ба мо чунин амр фармудааст: „Туро нури халқҳо гардондам, то ки Ту то ақсои замин василаи наҷот бошӣ“.

⁴⁸ Вақте ки гайрияҳудиён инро шуниданд, шод шуда, каломи Худовандро ҳамду сано хонданд, ва ҳамаи онҳое ки барои ҳаёти ҷовидонӣ пешақӣ таъин шуда буданд, имон оварданд,

⁴⁹ Ва каломи Худованд дар тамоми он сарзамин интишор ёфт.

⁵⁰ Яҳудиён занони диндору иззатманд ва ақобири шаҳрро ба шӯр оварда, барои таъқиб кардани Павлус ва Барнаббо барангехтанд ва онҳоро аз он ноҳия ронданд.

⁵¹ Аммо ин ду нафар, ғубори пойҳои худро бар онҳо афшонда, ба Иқуния равона шуданд,

⁵² Ва шогирдон аз шодӣ ва Рӯхулқудс пур шуданд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Хизматгузорӣ дар Иқуния.

14 Дар Иқуния бо ҳам ба куништи яҳудиён даромада, тавре сухан гуфтанд, ки шумораи зиёде аз яҳудиён ва юнониён имон оварданд.

² Аммо яҳудиёне ки имон наоварда буданд, дилҳои гайрияҳудиёно шӯронида, ба муқобили бародарон барангехтанд.

³ Муддати дарозе дар он ҷо монда, дар бораи Худованд далерона сухан мегуфтанд, ва Ё ба каломи файзи Худ шаҳодат дода, ба василаи онҳо аломату мӯъҷизот ато мекард.

⁴ Дар ин миён мардуми шаҳр ду тақсим шуданд, ки як қисмашон тарафдори яҳудиён ва қисми дигарашон тарафдори ҳаввориён буданд.

⁵ Вақте ки гайрияҳудиён ва яҳудиён бо сардорони худ ба онҳо ҳучум оварданд, то ки онҳоро тамасхур ва сангсор кунанд,

Хизматгузори дар Дарба ва Лустра.

⁶ Онҳо огоҳӣ ёфта, ба Лустра ва Дарба, шаҳрҳои Лекония ва атрофи он фирор карданд,

⁷ Ва дар он ҷо башорат меоданд.

Дар Лустра шифо ёфтани марде ки пойҳояш беҳаракат буд.

⁸ Дар Лустра марде нишаста буд, ки пойҳояш беҳаракат буд ва аз шиками модар ланг буда, ҳаргиз роҳ нарафта буд.

⁹ Вай сухани Павлусро мешунид; Павлус ба вай нигарист ва чун дид, ки имон ба шифо дорад,

¹⁰ Бо овози баланд ба вай гуфт: «Бар пойҳои худ рост биист». Вай дарҳол ҷаста хесту ба роҳ рафтанд даромад.

¹¹ Вақте ки мардум ин амали Павлусро диданд, овози худро баланд карда, ба забони леконӣ гуфтанд: «Худоён ба сурати инсон назди мо фурумадаанд».

¹² Барнабборо Зевс ва Павлусро Ҷермис номиданд, зеро ки ӯ сарвари нотикон буд.

¹³ Коҳини маъбади Зевс, ки дар беруни шаҳр воқеъ буд, барзаговон ва тоҷҳои гул назди дарвозаи шаҳр овард ва мехост бо якҷоягии мардум қурбонӣ кунад.

¹⁴ Ҳамин ки ҳаввориён Барнаббо ва Павлус инро фаҳмиданд, ҷомаҳои худро дарронида, ба миёни мардум давида даромаданд ва фаръёд зада гуфтанд:

¹⁵ «Эй мардон! Чаро чунин мекунед? Мо низ мисли шумо одамони ноқис ҳастем ва ба шумо башорат медиҳем, ки аз бутҳои худ гашта, ба Худои Ҳай рӯчӯ намоед, ки Ё осмон ва замин ва баҳр ва он чиро, ки дар онҳост, офаридааст,

¹⁶ Ва дар наслҳои пешина ҳамаи халқҳоро гузоштааст, ки мувофиқи тариқати худ рафтор кунанд,

¹⁷ Гарчанде ки ҳамеша бо некиҳояш аз вучуди Худ шаҳодат дода, ба мо аз осмон борон меборонад, фаслҳои боровар мебахшад, ба мо ғизо медиҳад ва дилҳои моро аз шодмонӣ пур мекунад».

¹⁸ Бо ин суханон мардумро аз қурбонӣ қардан барояшон базӯр боздоштанд.

¹⁹ Дар ин миён аз Антиёҳия ва Иқуния яҳудиён расида омаданд ва мардумро барангехта, Павлусро сангсор карданд ва, ба гумони он ки мурдааст, аз шаҳр берун кашиданд.

Павлус дар Дарба.

Рафта дидани калисоҳои барпошуда.

²⁰ Вақте ки шогирдон дар гирди ӯ ҷамъ омаданд, бархоста, ба шаҳр даромад ва фардои он бо Барнаббо сӯи Дарба равона шуд.

²¹ Дар ин шаҳр низ башорат дода, шогирдони зиёде пайдо карданд ва боз ба Лустра, Иқуния ва Антиёҳия ворид шуданд.

²² Ва дилҳои шогирдонро тақвият дода, панд мегуфтанд, ки «дар имон устувор бошед, зеро ки мо бояд бо мусибатҳои бисёр дохили Малакути Худо гардем».

Таъин кардани пирон дар ҳар калисо.

Баргаштан ба Антиёҳия.

²³ Дар ҳар калисо барои онҳо пиронро таъин карданд ва бо дуо ва рӯза онҳоро ба Худованде ки ба Ё имон оварда буданд, супурданд.

²⁴ Аз Писидия гузашта, ба Памфилия омаданд

²⁵ Ва дар Пирча каломи Худовандро мавъиза намуда, ба Аттолия фурумаданд;

²⁶ Боз ба киштии савор шуда, ба Антиёҳия рафтанд, ки дар ҳамон ҷо онҳо, ба хотири хизмате ки ба ҷо оварданд, ба файзи Худо супурда шуда буданд.

²⁷ Чун расиданд, аҳли калисоро ҷамъ оварда, аз он чи Худо бо онҳо ба амал оварда буд ва чӣ гуна Ё дарвозаи имонро ба рӯи гайрияҳудиён кушода буд, нақл карданд;

²⁸ Ва муддати дарозе дар он ҷо бо шогирдон монданд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Ҷамъомад дар Ерусалим.

Масъалаи хатна.

15 Баъзе касон аз Яҳудо омада ва бародаронро таълим дода, мегуфтанд: «Агар мувофиқи оини Мусо махтун нашавед, наҷот ёфта наметавонед».

² Пас аз он ки Павлус ва Барнаббо бо онҳо мунозира ва мубоҳисаи бисъёре карданд, қарор дода шуд, ки Павлус ва Барнаббо ва чанд нафари дигар аз онҳо барои ҳалли ин масъала назди ҳаввориён ва пирон ба Ерусалим бираванд.

³ Аҳли калисо онҳоро гуселониданд, ва ҳангоме ки онҳо аз Финиқия ва Сомария мегузаштанд, имон овардани гайрияҳудиёно ҳикоят карданд, ва ин хабар ҳамаи бародаронро бағоят шод гардонд.

⁴ Чун ба Ерусалим расиданд, аҳли калисо, ҳаввориён ва пирон онҳоро пазирой карданд, ва онҳо аз он чи Худо бо онҳо ба амал оварда буд, нақл карданд.

⁵ Баъзе аз фарисиён, ки имон оварда буданд, бархоста, гуфтанд, ки онҳоро бояд хатна карда, амр фармоянд, ки шариати Мусоро риоя кунанд.

⁶ Ҳаввориён ва пирон чамъ шуданд, то ки ин масъаларо муҳокима намоянд.

⁷ Баъд аз муҳокимаи бисъёр Петрус бархоста, ба онҳо гуфт: «Эй бародарон! Шумо медонед, ки аз рӯзҳои аввал Худо аз миёни ҳамаи мо маро баргузид, то ки гайрияҳудиён каломи Инчилро аз забони ман бишнаванд ва имон оваранд;

⁸ Худои Орифулқалб ба онҳо бо чунин васила шаҳодат дод, ки Рӯхулқудсро ба онҳо низ бахшид, чунон ки ба мо бахшидааст,

⁹ Ва дар байни мо ва онҳо ҳеҷ фарқе нагузошта, дилҳои онҳоро бо имон пок сохт.

¹⁰ Пас чаро акнун Худоро озмуда, бар гардани шогирдон юге меандозед, ки онро ҳам падарони мо ва ҳам мо бардошта натавониста будем?

¹¹ Лекин мо ба файзи Исои Масеҳи Худованд зътиқод дорем ва наҷот меёбем, ҳамчунон ки онҳо низ».

¹² Н гоҳ тамоми аҳли маҷлис сокит шуда, ба ҳикояти Барнаббо ва Павлус дар бораи аломату мӯъҷизоте ки Худо дар миёни гайрияҳудиён ба василаи онҳо ба амал оварда буд, гӯш доданд.

¹³ Ҳамин ки нутқи онҳо ба охир расид, Яъқуб ба сухан оғоз карда, гуфт: «Эй бародарон! Ба ман гӯш диҳед:

¹⁴ Шимъун фаҳмонда дод, ки чӣ гуна Худо аввал ба гайрияҳудиён назар андохт, то ки аз миёни онҳо қавме ба исми Худ бигирад;

¹⁵ Гуфтаҳои анбиё низ ба ин мутобиқ аст, чунон ки навишта шудааст:

¹⁶ „Баъд аз ин рӯчӯъ намуда, хаймаи Довудро, ки фуру ғалтидааст, аз нав барқарор мекунам ва харобаҳои онро обод мегардонам ва барпо менамоям,

¹⁷ То ки бақияи мардум ва ҳамаи халқҳои ки исми Ман дар байни онҳо хонда мешавад, толиби Худованд гарданд, мегӯяд Худованде ки ҳамаи инро ба амал меоварад“.

¹⁸ Ба Худо ҳамаи корҳои абадан маълум аст.

Халқҳо ба Таврот тобеъ нестанд.

¹⁹ Пас, фикри ман ин аст, ки касонеро, ки аз миёни халқҳо ба Худо рӯчӯъ менамоянд, ба душворӣ наандозем,

²⁰ Балки ба онҳо фақат дастуре бинависем, ки аз наҷосати бутҳо, аз зино, аз гӯшти ҳайвоноти буғишуда ва аз хун парҳез кунанд;

²¹ Зеро ки Мусо аз наслҳои қадим дар ҳамаи шаҳрҳои воизони худро дорад, ва дар куништҳо ҳар рӯзи шанбе қироат мешавад».

²² Он гоҳ ҳаввориён ва пирон бо тамоми аҳли калисо ба қароре омаданд, ки чанд касро аз миёни худ интиҳоб карда, ҳамроҳи Павлус ва Барнаббо ба Антиёҳия фиристонанд; онҳо Яҳудоро, ки лақабаш Барсаббо буд, ва Силоро интиҳоб карданд, ки ин ду нафар аз пешвоёни бародарон буданд;

²³ Ва номае ба ин мазмун навишта, ба дасти онҳо супурданд:

«Ҳаввориён ва пирон ва бародарон ба бародароне ки аз байни гайрияҳудиён дар Антиёҳия,

Сурия ва Қилиқия ҳастанд, салом мерасонанд.

²⁴ Чун шумидем, ки аз миёни мо баъзе касон шуморо бо суханони худ мушавваш сохтаанд ва дилҳои шуморо ба шакку шубҳа андохтаанд ва гуфтаанд,

ки „бояд хатна кунед ва шариатро риоя намоед“, ва ҳол он ки мо ба онҳо чунин дастуре надодаем,

²⁵ Бинобар ин мо яқдилона ба қароре омадем, ки чанд нафарро интиҳоб намуда,

назди шумо равона кунем, ҳамроҳи азизони худ Барнаббо ва Павлус,

²⁶ Ки қонҳои худро аз барои исми Худованди мо Исои Масеҳ нисор карданд.

²⁷ Пас, Яҳудо ва Силоро фиристодеам, ки онҳо низ ҳамин чизҳоро ба шумо даҳанақӣ баён хоҳанд кард.

²⁸ Зеро ки Рӯхулқудс ва мо савоб дидем, ки ба зиммаи шумо боре нагузорем, чуз воҷиботи зерин:

²⁹ Аз қурбонҳои бутҳо, аз хун, аз гӯшти ҳайвоноти буғишуда ва аз зино парҳез кунед;

ҳар гоҳ аз ин чизҳо худро нигоҳ доред, кори хубе мекунад.

Саломат бошед».

³⁰ Вақте ки фиристодагон ба Антиёҳия омаданд, мардумро чамъ карда, номаро супурданд.

³¹ Онро ҳонда, аз мазмуни тасаллибахшаш шодмон шуданд.

³² Яҳудо ва Сило, ки низ набӣ буданд, бародаронро бо суханони бисъёр насиҳат ва тақвият доданд.

³³ Баъд аз он ки муддате дар он ҷо монданд, бародарон онҳоро ба саломатӣ назди ҳаввориён равона карданд;

³⁴ Вале Сило дар он ҷо монданӣ шуд.

³⁵ Павлус ва Барнаббо дар Антиёҳия иқомат намуда, бо ҳамроҳии бисъёр касони дигар каломи Худовандро таълим ва башорат медоданд.

Сафари дуоми Павлус.

Чудой аз Барнаббо.

³⁶ Чун якчанд рӯз гузашт, Павлус ба Барнаббо гуфт: «Акнун гашта равем ва дар ҳар шаҳре ки каломи Худовандро мавъиза карда будем,

бародарони худро бубинем, ки аҳволашон чӣ гуна аст».

³⁷ Барнаббо меҳост Юҳанноро, ки лақабаш Марқӯс буд, ҳамроҳашон бибаранд,

³⁸ Аммо Павлус салоҳ надонист, ки шахсеро, ки дар Памфилия аз онҳо ҷудо шуда, дар корашон то ба охир ҳамроҳӣ накарда буд, бо худ бибаранд.

³⁹ Ба ин сабаб низ ба миён омада, то ба ҳақде расид, ки онҳо аз якдигар ҷудо шуданд, ва Барнаббо Марқӯсро ҳамроҳи худ гирифта, бо киштӣ ба Қаприс рафт,

⁴⁰ Ва Павлус барои худ Силоро интиҳоб кард, ва ҳамин ки бародарон ӯро ба файзи Худо супурданд, рӯ ба сафар ниҳод

⁴¹ Ва ба Сурия ва Қилиқия гузашта, калисоҳоро тақвият мекард.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Павлус дар Осиёи Сағир. Тимотиюс.

16 Ба Дарба ва Лустра омад. Ва инак, Тимотиюс ном шогирде дар он ҷо буд, ки модараш яҳудизани имондор, лекин падараш юнонӣ буд,

² Ва бародарони сокини Лустра ва Иқуния ӯро таъриф мекарданд.

³ Павлус майл дошт ӯро ҳамроҳи худ бибарад, ва ӯро гирифта, ба хотири яҳудиёне ки дар он ноҳия буданд, хатна кард, зеро ки ҳама падарашро мешинохтанд, ки вай юнонӣ буд.

⁴ Онҳо дар ҳар шаҳре ки мегаштанд, дастурҳоеро, ки ҳаввориён ва пирон дар Ерусалим қарор дода буданд, ба онҳо месупурданд, то ки аз рӯи он дастурҳо амал кунанд.

⁵ Калисоҳо дар имон мустаҳкам мешуданд, ва шумораашон рӯз ба рӯз меафзуд.

Павлус дар Трӯос.

Рӯҳулқудс идора мекунад.

⁶ Вақте ки аз Фриция ва кишвари Фалотия мегузаштанд, Рӯҳулқудс онҳоро нагузошт, ки каломро дар вилояти Осиё мавъиза намоянд.

⁷ Ба Мисия расида, аз он ҷо ба Битуния рафтани шуданд, лекин Рӯҳ ба онҳо иҷозат надод.

⁸ Он гоҳ аз Мисия гузашта, ба Трӯос фурумаданд.

⁹ Ҳамон шаб ба Павлус рӯъёе аён шуд, ки инак шахсе аз аҳли Мақдуния назди ӯ истода буд ва илтимос карда, мегуфт: «Ба Мақдуния омада, ба мо мадад расон».

¹⁰ Ҳамин ки ӯ ин рӯъёро дид, мо дарҳол ба Мақдуния рафтани шудем, зеро яқин донистем, ки Худованд моро даъват намудааст, ки дар он ҷо башорат диҳем.

¹¹ Аз Трӯос бо киштӣ рафта, рост ба Сомӯтрокӣ расидем ва рӯзи дигар ба Ниёпӯлис равона шудем;

Павлус ва Сило дар Филиппӣ.

¹² Аз он ҷо ба Филиппӣ рафтем, ки шаҳри аввали вилояти Мақдуния, қасабаи муҳочирнишин буд; дар он шаҳр якчанд рӯз истодем.

¹³ Рӯзи шанбе аз шаҳр берун шуда, дар соҳили даръё, ки он ҷо одатан ибодатгоҳ буд, нишастем ва бо заноне ки дар он ҷо ҷамъ омада буданд, гуфтугӯ кардем.

Имон овардани Лидия.

¹⁴ Лидия ном занакӣ худопарастӣ арғувонфурӯш, ки аз шаҳри Тиётира буд, гуфтугӯи моро гӯш мекард; Худованд дили ӯро кушода буд, то ки суҳанони Павлусро бишнавад.

¹⁵ Вақте ки ӯ ва аҳли байташ таъмид гирифтанд, хоҳиш карда, гуфт: «Агар шумо яқин дониста бошед, ки ман ба Худованд имон овардаам, ба хонаи ман омада, иқомат кунед». Ӯ он қадар исрор кард, ки мо розӣ шудем.

Берун кардани рӯҳи ғайбгӯӣ.

Задани Павлус ва Сило.

¹⁶ Як рӯз, ки мо ба ибодатгоҳ мерафтем, ба мо канизе вохӯрд, ки рӯҳи ғайбгӯӣ дошт ва аз ғайбгӯӣ ба оғоёни худ даромади калоне меовард.

¹⁷ Вай аз қафон мо ва Павлус омада, фаръёд зад, ки ин одамон бандагони Худои Таолоянд ва роҳи начотро ба мо хабар медиҳанд.

¹⁸ Азбаски чандин рӯз вай ҳамин тавр рафтор кард, Павлус дарғазаб шуд ва ба вай рӯ гардонда, ба он рӯҳ гуфт: «Ба исми Исои Масеҳ туро амр мефармоям, ки аз вай берун баро». Ва дарҳол аз вай берун омад.

¹⁹ Чун оғоёни вай диданд, ки умеди даромадашон аз даст рафт, Павлус ва Силоро дастгир карда, ба майдони шаҳр назди сардорон кашида бурданд;

²⁰ Вақте ки онҳоро назди волиён оварданд, гуфтанд: «Ин одамон, ки яҳудӣ ҳастанд, шаҳри моро ба шӯр овардаанд

²¹ Ва расму таомулери мавъиза мекунанд, ки қабул кардан ва ба ҷо овардани он ба мо, румиён, чоиз нест».

²² Мардум низ бар онҳо қиём карданд, ва волиён ҷомаҳои онҳоро канда партофта, фармуданд, ки онҳоро калтаккорӣ кунанд;

²³ Пас аз задани шаттаи бисъёр, онҳоро дар зиндон андохтанд ва ба зиндонбон амр фармуданд, ки онҳоро дурустакан нигаҳбонӣ кунад;

²⁴ Чун вай ин тавр амре гирифт, онҳоро дар зиндони дохилӣ маҳбус кард ва ба пойхошон кунда зад.

Имон овардани зиндонбон дар Филиппи.

²⁵ Дар қарибии нисфи шаб Павлус ва Сило дуо гуфта, Худоро ҳамду сано мехонданд, ва бандиён онҳоро мешунданд.

²⁶ Ногаҳон заминчунбии азиме рӯй дод, то ба ҳадде ки таҳкурсии зиндон ба ларза даромад; дарҳол ҳамаи дарҳо кушода шуд, ва ҳама завлонаҳо ба замин афтод.

²⁷ Зиндонбон бедор шуда, дарҳои зиндонро кушода дид ва шамшери худро кашида, мехост худро бидушад, ба гумони он ки бандиён гурехта рафтаанд.

²⁸ Аммо Павлус бо овози баланд гуфт: «Ба худ осебе нарасон, зеро ки ҳамаи мо дар ин ҷо ҳастем».

²⁹ Зиндонбон чароғе талаб карда, ба дарун давида даромад ва ларзон шуда, пеши пои Павлус ва Сило афтод;

³⁰ Сонӣ онҳоро берун оварда, гуфт: «Эй оғоён! Чӣ бояд бидунам, то ки наҷот ёбам?»

³¹ Гуфтанд: «Ба Исои Масеҳи Худованд имон овар, ва ту бо аҳли байти худ наҷот хоҳӣ ёфт».

³² Он гоҳ каломи Худовандро ба вай ва тамоми аҳли байташ мавъиза карданд.

³³ Дар ҳамон соати шаб зиндонбон онҳоро берун оварда, захмҷашонро шуст, ва февран худаш ва тамоми аҳли байташ таъмид гирифтанд,

³⁴ Ва онҳоро ба хонаи худ оварда, дар пешашон хӯрок монд, ва бо тамоми аҳли байти худ шод шуд, ки ба Худо имон овард.

Павлус намехоҳад пинҳонӣ биравад.

³⁵ Вақте ки субҳ дамид, волиён мулозимонро фиристоданд, ки бигӯянд: «Он шахсонро ҷавоб деҳ».

³⁶ Зиндонбон инро ба Павлус хабар дода, гуфт: «Волиён кас фиристодаанд, ки шуморо ҷавоб диҳам; пас, берун омада, ба саломатӣ биравед».

³⁷ Вале Павлус ба онҳо гуфт: «Моро, ки румӣ ҳастем, бе муҳокима дар пеши назари тамоми мардум калтаккорӣ карда, дар зиндон андохтанд, ва акнун мехоҳанд пинҳонӣ ҷавоб диҳанд? Не, бигзор худашон омада, моро берун оваранд».

³⁸ Мулозимон ин суҳанонро ба волиён расонданд, ва чун шунданд, ки румӣ ҳастанд, ба ҳарос афтоданд

³⁹ Ва омада, аз онҳо узр пурсиданд ва берун оварда, хоҳиш карданд, ки аз шаҳр бираванд.

⁴⁰ Онҳо аз зиндон берун омада, ба хонаи Лидия шитофтанд ва бо бародарон вохӯрда ва онҳоро насиҳат карда, равона шуданд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Барпо шудани калисо дар Таслӯники.

17 ¹ Аз Амфипӯлис ва Аполония гузашта, ба Таслӯники омаданд, ки дар он ҷо куништи яҳудиён буд.

² Павлус, аз рӯи одати худ, назди онҳо дохил шуд, ва се рӯзи шанбе бо онҳо аз Навиштаҳо гуфтугӯ мекард

³ Ва ошкор карда ва исбот намуда, мегуфт, ки лозим буд Масеҳ азобу уқубат кашад ва аз мурдагон эҳё шавад, ва Ҳамин Исо, ки ман ӯро ба шумо мавъиза мекунам, Масеҳ аст.

⁴ Баъзе аз онҳо ва ҳамчунин бисъёре аз юнониҳои худотарс ва шумораи зиёде аз занони ашроф имон оварданд ва ба Павлус ва Сило ҳамроҳ шуданд.

Ба шӯр омадани яҳудиён дар Таслӯники.

⁵ Аммо яҳудиёне ки имон наоварда буданд, ҳасад бурданд ва чанд нафар нобакоронро аз бозор гирифта, издиҳоме ҷамъ карданд ва шаҳрро ба шӯр оварданд ва ба хонаи Ёсун тохта, ҳостанд онҳоро назди ҷамоат берун оваранд.

⁶ Чун онҳоро наёфтанд, Ёсун ва чанд нафар бародаронро назди сардорони шаҳр кашиданд ва дод зада мегуфтанд, ки онҳое ки тамоми оламо зеро забар карданд, ба ин ҷо низ омадаанд,

⁷ Ва Ёсун онҳоро пазирой кардааст, ва ҳамаи онҳо бар хилофи фармоишоти қайсар амал мекунанд ва шахси дигарро, ки Исо ном дорад, подшоҳ медонанд.

⁸ Аз шундани ин суҳанон мардум ва сардорони шаҳр ба ташвиш афтоданд,

⁹ Ва аз Ёсун ва дигарон замонат гирифта, онҳоро ҷавоб доданд.

Павлус ва Сило дар Бирия.

¹⁰ Бародарон февран Павлус ва Силоро шабона ба Бирия равона карданд, ва онҳо ба он ҷо расида, ба куништи яҳудиён даромаданд.

¹¹ Яҳудиёни он ҷо назар ба аҳли Таслӯники равшанфикртар буданд: бо иштиёқи комил каломро гӯш мекарданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро санҷида мебаромаданд, то бидонанд, ки оё дар ҳақиқат ҳамин тавр аст ё не;

¹² Бисъёре аз онҳо, ҳам аз занони ашрофи юнонӣ ва ҳам шумораи зиёде аз мардон имон оварданд.

¹³ Лекин чун яҳудиёни Таслӯники фаҳмиданд, ки Павлус дар Бирия низ каломи Худоро мавъиза намудааст, ба он ҷо омада, мардумро ба шӯр оварданд.

¹⁴ Дарҳол бародарон Павлусро сӯи баҳр равона карданд, вале Сило ва Тимотиюс дар он ҷо монданд.

Павлус дар Атино.

¹⁵ Ҳамроҳони Павлус ўро то Атино гуселониданд, ва ў ба онҳо фармуд, ки гашта рафта, ҳар чи зудтар Сило ва Тимотиюсро назди ў равона кунанд.

¹⁶ Ҳангоме ки Павлус дар Атино ба онҳо интизорӣ дошт, чун дид, ки ин шаҳр аз бутҳо пур аст, рӯҳаш дар дарунаш музтариб шуд.

¹⁷ Бинобар ин дар куништ бо яҳудиён ва худотарсон ва дар бозор ҳар рӯз бо ҳар кӣ вомехӯрд, гуфтугӯ мекард.

¹⁸ Баъзе аз файласуфони эпикурий ва истой бо ў мунозира мекарданд; як хелашон мегуфтанд: «Ин лаққӣ чӣ мехоҳад бигӯяд?»; дигарҳо мегуфтанд: «Зоҳиран, ў худоҳои бегонаро мавъиза мекунад»; зеро ки ў ба онҳо аз Исо ва эҳъё башорат меод.

¹⁹ Ўро дастгир карда, ба Арьюпогус, ки кӯҳи доварон аст, оварданд ва гуфтанд: «Оё мумкин аст мо бидонем, ки ин тариқати наве ки ту мавъиза менамой, чист?

²⁰ Азбаски суханонат ба гӯши мо аҷиб мерасад, бинобар ин меҳоҳем бидонем, ки онҳо чӣ маъно доранд».

²¹ Зеро ки тамоми аҳли Атино ва аҷнабиёни сокини он ҷо вақти худро аз ҳама зиёдтар дар гуфтани шунидани ягон гапи тоза мегузаронданд.

Мавъизаи Павлус дар Арьюпогуси Атино.

²² Он гоҳ Павлус дар миёнаҳои Арьюпогус истода, гуфт: «Эй мардони Атино! Шуморо аз ҳар ҷиҳат бисъёр диндор ёфтаам;

²³ Зеро ки, чун гаштгузор карда, ибодатгоҳҳои шуморо аз назар мегузарондам, мазбаҳе дидам, ки бар он навишта шудааст: „Ба Худои ношинос“. Пас, Ҳамонро, ки шумо мепарастед, вале намешиносед, ман ба шумо мавъиза менамоям:

²⁴ Худое ки олам ва тамоми мавҷудоти онро офаридааст, Худованди осмону замин аст ва дар маъбадҳои сохтаи дасти инсон сокин нест

²⁵ Ва ба хизмати дастҳои одамии эҳтиёҷ надорад, зеро ки Худаш ҳаёт ва нафас ва ҳар чизро ба ҳама мебахшад;

²⁶ Ҳамаи қавмҳои насли одамизодро Ў аз як хун ба вучуд овардааст, то ки бар тамоми рӯи замин сокин шаванд, ва барои сукунати онҳо мӯҳлатҳо ва ҳудуди муайяне пешақӣ муқаррар кардааст,

²⁷ То ки онҳо Худоро ҷустуҷӯ кунанд ва, шояд Ўро ёбем гӯён, кӯр-кӯрона даст-даст карда нагарданд, гарчанде ки Ў аз ҳеч яке аз мо дур нест:

²⁸ Зеро ки мо дар Ў зиндагӣ ва ҳаракат мекунем ва вучуд дорем, чунон ки баъзе аз шоирони шумо низ гуфтаанд: „Мо фарзандони Ў ҳастем“.

²⁹ Пас, модоме ки ҳамаи мо фарзандони Худо ҳастем, набояд гумон кунем, ки Илоҳият монанд аст ба тилло ё нуқра ё санге ки аз санъат ва ҳаёли инсон сурате гирифтааст.

³⁰ Хуллас, ҳоло Худо аз замонҳои ҷаҳолат сарфи назар карда, дар ҳар ҷо ба ҳамаи одамон амр мефармояд, ки тавба кунанд;

³¹ Зеро ки Ў рӯзеро муқаррар намудааст, ки аҳли ҷаҳонро ба василаи Марде ки баргузидаи Ўст, аз рӯи инсоф доварӣ кунад, ва барои он ки инро ба ҳама исбот намояд, Ўро аз мурдагон эҳъё кард».

³² Вақте ки зикри эҳъёи мурдагонро шуниданд, баъзе касон тамасхур карданд ва баъзеи дигарон гуфтанд: «Дар ин бора дафъаи дигар ба сухани ту гӯш хоҳем дод».

³³ Бо ҳамин, Павлус аз миёни онҳо берун омад.

³⁴ Вале якчанд кас ба ў ҳамроҳ шуда, имон оварданд; дар байни онҳо Диёнисиюси арьюпогӣ ва Домарис ном зане ва дигарон буданд.

БОБИ ҲАҶДАҲУМ

Павлус дар Кӯринтус.

18 Баъд аз ин Павлус Атиноро тарк карда, ба Кӯринтус омад.

² Дар он ҷо Акило ном марди яҳудӣ, ки зодгоҳаш Понтус буда, ба қарибӣ бо ҳамсараш Прискила аз Итолия омада буд, — зеро Клавдиюс фармон дода буд, ки ҳамаи яҳудиён аз Рум бираванд, — ва Павлус бо онҳо шиносӣ пайдо кард ва назди онҳо омад,

³ Ва азбаски монанди онҳо ҳунари хаймадӯзӣ дошт, назди онҳо монда, ба кор машғул шуд.

Барпо шудани калисо дар Кӯринтус.

⁴ Ҳар рӯзи шанбе ў дар куништ сухан ронда, саъю кӯшиш менамуд, ки яҳудиён ва юнионёнро мӯътақид гардонад.

⁵ Вақте ки Сило ва Тимотиюс аз Мақдуния омаданд, Павлус аз Рӯҳ илҳом ёфта, ба яҳудиён шаҳодат додан гирифт, ки Исо Масеҳ аст.

⁶ Аммо азбаски онҳо муҳолифат ва бадзабонӣ мекарданд, домани худро бар онҳо афшонда, гуфт: «Хунатон ба гарданатон; ман аз он мубарро ҳастам; минбаъд назди ғайрияҳудиён хоҳам рафт».

⁷ Аз он ҷо рафта, назди Юстус ном шахси худотарсе омад, ки хонаи вай дар шафати куништ буд.

⁸ Криспус, ки сардори куништ буд, бо тамоми аҳли байташ ба Худованд имон овард, ва бисъёре аз кӯринтиён, чун шуниданд, имон оварданд ва таъмид гирифтанд.

⁹ Худованд як шаб дар рӯё ба Павлус гуфт: «Натарс, балки суҳан бигӯ ва хомӯш набош,

¹⁰ Зеро ки Ман бо ту ҳастам, ва ҳеч кас ба ту осебе нахоҳад расонд; чунки Ман дар ин шаҳр мардуми бисъёре дорам».

¹¹ Ба ин сабаб ў як солу шаш моҳ дар он ҷо монда, каломи Худоро ба онҳо таълим дод.

Ғолиюни бомулоҳиза.

¹² Дар ин миён, вақте ки Ғолиюн волии Оҳоия буд, яҳудиён якдил шуда, ба Павлус ҳучум карданд ва ўро ба маҳкама кашида оварданд

¹³ Ва гуфтанд: «Ин шахс мардумро иғво медиҳад, ки ибодати Худоро бар хилофи шариат ба ҷо оваранд».

¹⁴ Павлус ҳанўз ҳарфе назада буд, ки Ғолиюн ба яҳудиён гуфт: «Эй яҳудиён! Агар озоре ё кирдори баде ба вуқў меомад, барои ман асосе мебуд, ки арзи шуморо бишнавам;

¹⁵ Вале модоме ки сухан дар бораи калимот ва номҳо ва шариати шумо меравад, худатон бояд онро яктарафа кунед: ман дар ин бобат доварӣ нахоҳам кард».

¹⁶ Ва онҳоро аз маҳкама пеш кард.

¹⁷ Ҳамаи юнониён сардори куништ Сўстинисро дастгир карда, дар назди маҳкама каллакўбак карданд, ва Ғолиюн ба ин ҳеч парво накард.

Павлус ба Антиёхия бармегардад ва мувофиқи шариати яҳудиён назр мекунад.

¹⁸ Павлус боз чандин рўз дар он ҷо истод, он вақт бо бародарон хайру маъзур кард ва бо киштӣ ба Сурия равона шуд ва Прискила ва Акилоро ҳамроҳи худ бурд ва дар Канхария мўйсар гирифт, чунки назр карда буд.

¹⁹ Вақте ки ба Эфсўс расиданд, онҳоро дар он ҷо монда, худаш ба куништ даромад ва бо яҳудиён суханронӣ кард.

²⁰ Аз ў хоҳиш карданд, ки муддате бо онҳо бимонад, лекин ў розӣ нашуд.

²¹ Ва бо онҳо хайру маъзур карда, гуфт: «Ман бояд иди дар пеш истодаро ҳатман дар Ерусалим гузаронам; баъд аз он, Худо хоҳад, боз назди шумо хоҳам баргашт». Ва Эфсўсро тарк кард.

²² Ба Қайсария расида, ба Ерусалим рафт ва аҳли калисоро табрик ва аҳволпурсӣ карда, ба Антиёхия равона шуд.

Сафари сеюми Павлус.

²³ Муддате дар он ҷо истода, боз ба сафар рафт ва дар кишвари Ғалотия ва Фриция гашта, ҳамаи шогирдонро тақвият мекард.

Апўллўс дар Эфсўс.

²⁴ Апўллўс ном яҳудие аз аҳли Искандария, ки шаҳси суханвар ва аз Навиштаҳо хабардор буд, ба Эфсўс расид;

²⁵ Ў дар тариқи Худованд тарбият ёфта буд ва бо ҷўшу хурўши Рўх сухан ронда, дар бораи Исо ба хубӣ таълим медод, гарчанде ки фақат аз таъмиди Яҳьё огоҳӣ дошт.

²⁶ Ў дар куништ далерона сухан рондан гирифт. Чун Акило ва Прискила суханонашро шуниданд,

ўро назди худ оварданд ва тариқи Худовандро ба ў дурустак фаҳмонданд.

²⁷ Вақте ки ў азми сафари Оҳоия кард, бародарон ба шогирдон навиштанд, ки ўро пазирой кунанд; чун ба он ҷо расид, ба касоне ки ба файзи илоҳӣ имон оварда буданд, ёрдами бисьёр дод:

²⁸ Зеро ки бо қуввати тамом дар пеши назари ҳама бо яҳудиён баҳсу мунозира карда, аз рўи Навиштаҳо исбот менамуд, ки Исо Масеҳ аст.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Павлус дар Эфсўс.

Шогирдони Яҳьё масеҳӣ мешаванд.

19 Дар он замоне ки Апўллўс дар Қўринтус буд, Павлус дар кишварҳои боло гардиш карда, ба Эфсўс расид ва дар он ҷо шогирдонро ёфта,

² Ба онҳо гуфт: «Оё вақте ки имон овардед, Рўхулқудсро қабул кардед?» Ба ў гуфтанд: «Ҳатто нашунидаем, ки Рўхулқудс вучуд дорад».

³ Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ навъ таъмид гирифтед?» Гуфтанд: «Таъмиди Яҳьё».

⁴ Павлус гуфт: «Таъмиде ки Яҳьё медод, таъмиди тавба буд, ва ў ба мардум мегуфт: „Ба Он Касе ки баъд аз ман меояд, яъне ба Исои Масеҳ имон оваред“».

⁵ Чун инро шуниданд, ба исми Исои Худованд таъмид гирифтанд,

⁶ Ва ҳангоме ки Павлус дастҳои худро бар сари онҳо ниҳод, Рўхулқудс бар онҳо нозил шуд, ва ба забонҳо сухан ронда, нубувват карданд.

⁷ Онҳо тақрибан дувоздаҳ нафар буданд.

Павлус дар куништ ва дар мадрасаи Тиронус дар Эфсўс.

⁸ Муддати се моҳ ў ба куништ даромада, нотарс мавъиза менамуд ва дар бораи Малакути Худо мусоҳиба мекард ва далелҳо меовард.

⁹ Вале азбаски баъзе касон саҳтдил буданд ва имон намеоварданд ва дар ҳаққи ин тариқат дар пеши мардум бадзабонӣ мекарданд, бинобар ин аз онҳо худро канор гирифта, шогирдонро ҷудо кард ва ҳар рўз дар мадрасаи Тиронус ном шаҳсе мавъиза менамуд.

¹⁰ Ин тақрибан ду сол давом кард, ба тавре ки ҳамаи сокинони вилояти Осиё, ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, каломи Исои Худовандро шуниданд.

Мўъчизоте ки Павлус ба амал овардааст.

¹¹ Худо ба василаи Павлус мўъчизоти бузурге ба амал меовард,

¹² То ба ҳадде ки дастмолҳо ва фўтаҳои ба бадани ў расидаро бурда, бар беморҳо мегузоштанд, ва бемории онҳо нест мешуд, ва арвоҳи хабис аз онҳо берун мерафт.

¹³ Ҳатто баъзе аз азоимхонҳои оврагарди яҳудӣ ҳам бар онҳое ки мубталои рӯҳи хабис буданд, исми Исои Худовандро зикр карда, мегуфтанд: «Шуморо ба Исое ки Павлус мавъиза менамояд, қасам медиҳем».

¹⁴ Ҳафт нафар писарони Искиво ном шахсе ки яке аз саркоҳинони яҳудӣ буд, ҳамин тавр амал мекарданд.

¹⁵ Аммо рӯҳи хабис дар ҷавоби онҳо гуфт: «Исоро мешиносам, Павлусро низ медонам, лекин шумо кистед?»

¹⁶ Марде ки рӯҳи хабис дошт, бо чунон куввате ба онҳо дарафтод, ки ҳама мағлуб шуданд ва дар ҳолате ки бараҳна ва маҷрӯҳ буданд, аз он хона гурехтанд.

¹⁷ Ин воқеа ба гӯши ҳамаи яҳудиён ва юнионии сокини Эфсӯс расида, ҳамаро ба ҳарос андохт, ва исми Исои Худованд дар миёни онҳо бештар иззату иқром пайдо кард;

¹⁸ Бисъёре аз имондорон омада, аъмоли худро иқрор ва ошкор мекарданд;

¹⁹ Бисъёре аз онҳое ки ба ҷодугарӣ машғул буданд, китобҳои худро оварда, дар пеши назари ҳама сӯзонданд; вақте ки арзиши онҳоро ҳисоб карданд, маълум шуд, ки баробари панҷоҳ ҳазор дирҳам аст.

²⁰ Каломи Худо ҳамин тавр қувват мегирифт ва интишор меёфт.

²¹ Пас аз анҷоми ин чизҳо, Павлус дар дили худ азм кард, ки аз Мақдуния ва Охоия гузашта, ба Ерусалим биравад, ва гуфт: «Баъд аз рафтаман ба он ҷо, Румро низ бояд бубинам».

²² Аз мулозимонаш ду нафарро, яъне Тимотиус ва Арастусро, ба Мақдуния равона карда, худаш муддате дар вилояти Осиё бимонд.

Ба шӯр омадани нуқрагарон дар Эфсӯс.

²³ Дар он замон исьёни азиме бар зидди тариқи Худованд рӯй дод;

²⁴ Зеро ки Димитриус ном нуқрагаре ки тасвирҳои нуқрагини маъбади Артамисро месохт ва ба ин васила ба санъатгарон фоидаи калоне мерасонд,

²⁵ Онҳоро, ҳамчунин ҳунармандони дигарро ҷамъ оварда, гуфт: «Эй мардумон! Шумо медонед, ки некӯаҳолии мо аз пушти ҳамин ҳунар аст,

²⁶ Ва шумо дида ва шунида истодаед, ки на танҳо дар Эфсӯс, балки қариб дар тамоми вилояти Осиё ин Павлус мардumi бисъёрро иғво андохта, гумроҳ кардааст, ва мегӯяд: „Чизҳои сохтаи дасти инсон ҳудо нестанд“.

²⁷ Пас, хавфи он аст, ки на танҳо ҳунари мо аз байн равад, балки ин маъбади олиҳаи бузурги мо Артамис низ безътибор шавад, ва ҳашамати вай, ки тамоми вилояти Осиё ва аҳли олам парасташаш мекунанд, беқурб гардад».

²⁸ Вақте ки ин суҳанонро шуниданд, онҳо хеле ба хашм омада, фаръёд заданд: «Бузург аст Артамиси эфсӯсий!»

²⁹ Тамоми шаҳр ба шӯр омада, ҳама якдилона сӯи тамошоҳона тохтанд ва Фоюс ва Ористархусро, ки аз аҳли Мақдуния ва ҳамроҳони Павлус буданд, дастгир карда, бо худ кашида бурданд.

³⁰ Павлус мехост, ки ба миёни мардум дарояд, аммо шогирдон ӯро намонданд;

³¹ Ҳамчунин баъзе аз сардорони вилояти Осиё, ки дӯстонаш буданд, назди ӯ кас фиристода, таъкид карданд, ки ба тамошоҳона набиёяд.

³² Дар ин миён баъзе касон дод зада, чизе мегуфтанд, касони дигар — чизи дигаре; зеро ки ҷамоат ошуфтаҳол буданд ва аксари онҳо намедонистанд, ки барои чӣ ҷамъ шудаанд.

³³ Аз миёни издиҳом Искандарро кашола карданд, чунки яҳудиён ӯро пеш андохта буданд, ва Искандар бо дасташ ишора намуда, хост барои муҳофизати худ ба мардум сухане бигӯяд.

³⁴ Аммо, чун яҳудӣ буданашро донистанд, ҳама бо як овоз дод заданд ва қариб ду соат нидо мекарданд: «Бузург аст Артамиси эфсӯсий!»

³⁵ Нозирин низом мардумро сокинт карда, гуфт: «Эй мардони Эфсӯс! Кӣ намедонад, ки шаҳри Эфсӯс парастандаи маъбади Артамиси олиҳаи бузург ва ҳайкали аз осмон нозилшудаи вай мебошад?»

³⁶ Модоме ки ин баҳснопазир аст, шуморо лозим аст, ки ором бошед ва рафтори бемулоҳизае накунед;

³⁷ Зеро ин шахсоне ки шумо овардаед, на торочқунандагони маъбаданд ва на дар ҳаққи олиҳаи шумо сухани куфромез гуфтаанд;

³⁸ Агар Димитриус ва ҳамкоронаш даъвое бар касе дошта бошанд, инанк дари маҳкамаҳо кушода, волиён низ ҳозиранд: бигзор ба онҳо шикоятҳои худро оварда супоранд;

³⁹ Вале агар талаби дигаре дошта бошед, он бояд дар маҳкамаи шаръӣ яктарафа шавад;

⁴⁰ Зеро ҳавфи он аст, ки мо барои рафтори имрӯза ба балвогарӣ айбдор шавем, ва мо ҳеҷ далеле надорем, ки барои чунин ҷамъомад онро сабаб нишон диҳем». Инро гуфта, издиҳомро пароканда кард.

БОБИ БИСТУМ

Павлус дар Мақдуния ва Юнон.

20 Пас аз он ки ин шӯру ғавғо ҳотима ёфт, Павлус шогирдонро даъват намуда, хайру маъзур кард ва ба Мақдуния равона шуд.

² Дар он ноҳия гашта, бисъёр насиҳат дод ва ба Юнон омад;

³ Дар он ҷо се моҳ истод; азбаски яҳудиён ба муқобили ӯ ошӯб бардоштанд, ӯ азми сафари Сурия кард ва ба фикре омад, ки бо роҳи Мақдуния гашта равад.

⁴ То ба вилояти Осиё ҳамроҳи ӯ инҳо рафтанд: Супотрус аз аҳли Бирия, Ористархус ва Секундус аз аҳли Таслӯникӣ, Фоюс аз Дарба, Тимотиюс ва аз мардуми Осиё Тӯхиқӯс ва Трофимус.

⁵ Инҳо аз мо пештар рафта, дар Трӯос мунтазири мо шуданд.

Павлус дар Трӯос.

⁶ Лекин мо пас аз айёми иди фатир аз Филиппӣ бо киштӣ рафтем ва баъд аз панҷ рӯз ба Трӯос назди онҳо расидем ва дар он ҷо ҳафт рӯз истодем.

⁷ Рӯзи якшанбе, вақте ки шогирдон барои нон шикастан ҷамъ шуданд, Павлус, ки фардош аз он ҷо рафтани буд, бо онҳо мусоҳиба намуд, ва суханаш то нисфи шаб давом кард.

⁸ Дар болохонае ки мо ҷамъ шуда будем, чароғҳои бисъёре месӯхт.

⁹ Офтихӯс ном ҷавоне ки бар остонаи тиреза нишаста буд, ба пинак рафт, ва ҳангоме ки мусоҳибаи Павлус тӯл мекашид, хоби сахташ бурда, баногоҳ аз ошъёнаи сеюм ба зер афтод, ва чун ӯро бардоштанд, мурда буд.

¹⁰ Павлус поён фуромада, худро болои ӯ партофт ва ӯро дар оғӯш гирифта, гуфт: «Ҳавотир накашед, зеро ки ҷони ӯ дар ӯст».

¹¹ Баъд боло баромад ва нонро шикаста, хӯрд ва то субҳ гуфтугӯи бисъёре карда, ба роҳи худ равона шуд.

¹² Дар ин миён он ҷавонро зинда оварданд, ва хотирашон хеле осуда шуд.

Аз Трӯос ба Милитус.

¹³ Мо зуд ба киштӣ савор шуда, ба Асӯс рафтем, то ки аз он ҷо Павлусро ҳамроҳи худ бигирем, зеро ки ҳамин тавр амр фармуда буд, ва ӯ ният дошт ба он ҷо пиёда равад.

¹⁴ Вақте ки дар Асӯс бо мо вохӯрд, ӯро ҳамроҳи худ гирифта, ба Митилинӣ омадем.

¹⁵ Аз он ҷо бо киштӣ равона шуда, рӯзи дигар дар рӯ ба рӯи Хиос бозистодем; рӯзи сеюм ба Сомус расидем ва дар Тручилион истода, фардои он воридаи Милитус шудем,

¹⁶ Зеро ки Павлус ният дошт аз паҳлуи Эфсӯс гузашта равад, то ки дар вилояти Осиё даранг накунад, чунки ӯ таъҷил менамуд, ки ба қадри имкон дар арафаи иди Панतिकост дар Ерусалим бошад.

Павлус дар Милитус.

Видоъ бо пирони калисои Эфсӯс.

¹⁷ Аз Милитус ба Эфсӯс кас фиристода, пирони калисоро даъват намуд,

¹⁸ Ва ҳангоме ки назди ӯ омаданд, ба онҳо гуфт: «Шумо медонед, ки аз рӯзи аввали ба Осиё қадам монданам, дар тамоми вақте ки бо шумо будам, ман чӣ гуна рафтор кардам,

¹⁹ Дар ҳолате ки бо камоли фурутанӣ, бо ашқҳои бисъёр ва бо машаққатҳои ки ба туфайли дасисаҳои яҳудиён ба сарам меомад, ба Худованд хизмат кардам,

²⁰ Ва чӣ гуна ман ҳар чизеро, ки фоиданок буд, аз шумо дарёф надоштам, балки дар пеши тамоми мардум ва хона ба хона гашта, ба шумо мавъиза намудам ва таълим додам

²¹ Ва ба яҳудиён ва юнионӣ хотирнишон мекардам, ки назди Худо тавба кунанд ва ба Худованди мо Исои Масеҳ имон оваранд.

²² Ва инак, ҳоло бо тақозои Рӯҳ ба Ерусалим меравам ва аз он ҷо дар он ҷо ба сарам ҳоҳад омад, чизе намедонам,

²³ Чун ин ки Рӯҳулқудс дар ҳар шаҳр шаҳодат дода, мегӯяд, ки занҷирҳои асорат ва уқубатҳои барои ман муҳайёст.

²⁴ Лекин ба ин чизҳо нигоҳ намекунам ва ҷони худро азиз намедорам, балки муроди ман фақат ин аст, ки вазифаи худро ва он хизматеро, ки Исои Худованд ба ман супурдааст, яъне мавъизаи Инҷили файзи Худоро ба хушӣ анҷом диҳам.

²⁵ Ва алҳол инро медонам, ки ҳамаи шумо, ки дар байнатон гашта, Малакути Худоро мавъиза намудаам, дигар рӯи маро нахоҳед дид.

²⁶ Бинобар ин имрӯз ба шумо шаҳодат медиҳам, ки ман аз хуни ҳамаатон мубарро ҳастам,

²⁷ Зеро ки ҳеч як фурсатро аз даст надодаам, ки ба шумо тамоми иродаи Худоро бифаҳмонам.

²⁸ Пас, ниғаҳбони худатон ва ниғаҳбони тамоми он рамае бошед, ки Рӯҳулқудс шуморо барои назорат кардани он таъин намудааст, то ки Калисои Худоро, ки ӯ бо Хуни Худ харидааст, бичаронед.

²⁹ Зеро ман медонам, ки баъд аз рафтани ман гурғҳои дарранда ба миёни шумо ҳоҳанд омад, ки ба рама раҳме нахоҳанд кард;

³⁰ Аз миёни худатон низ шахсоне пайдо ҳоҳанд шуд, ки суханони қач ҳоҳанд гуфт, то ки шогирдонро аз ақиби худ бикашанд.

³¹ Бинобар ин хушъёр бошед ва дар хотир нигоҳ доред, ки чӣ гуна ман дар давоми се сол, рӯзонау шабона ашқ реҳта, ҳар яке аз шуморо таълим додам.

³² Акнун, эй бародарон, шуморо ба Худо ва ба каломи файзи ӯ месупорам, ки қодир аст шуморо обод гардонад ва дар миёни ҳамаи муқаддасон ба шумо меросе бибахшад.

³³ Ман ба симу зар ё пероҳани касе чашм надӯхтаам:

³⁴ Худатон медонед, ки ҳамин дастҳои ман барои таъмини эҳтиёҷоти худам ва ҳамроҳонам хизмат кардааст.

³⁵ Бо тамоми рафтори худ ман ба шумо нишон додаам, ки мо бояд ҳамин тавр меҳнат карда, нотавонро дастгирӣ намоем ва суханони Исои Худовандро дар хотир нигоҳ дорем, ки ӯ гуфтааст: „Додан аз гирифтани беҳтар аст“».

³⁶ Баъд аз гуфтани ин суханон зону зада, бо ҳамаашон дуо гуфт.

³⁷ Ҳама гирияи бисъёр карданд ва Павлусро ба оғуш кашида, мебӯсиданд.

³⁸ Алалхусус аз чунин сухани ӯ хеле ғамгин шуданд, ки гуфта буд: «Рӯи маро дигар нахоҳед дид». Ва ӯро то кишти гуселониданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Аз Милитус ба Сӯр.

21 Бо онҳо хайру маъзур карда, бо кишти равона шудем ва рост ба Кос омадем; рӯзи дигар ба Рудс ва аз он ҷо ба Потра расидем;

² Дар он ҷо киштие ёфтем, ки ба Финиқия рафтани буд, ва ба он савор шуда, ҳаракат кардем.

³ Қаприсро, ки аз дур намоён шуд, ба тарафи чап монда, сӯи Сурия равона шудем ва дар Сӯр лангар андохтем, зеро ки дар он ҷо мебоист бори киштиро мефуварданд;

Рӯхулқудс Павлусро аз сафари Ерусалим нигоҳ медорад.

⁴ Дар он ҷо шогирдонро пайдо карда, ҳафт рӯз истодем; онҳо аз Рӯх илҳом ёфта, ба Павлус гуфтанд, ки ба Ерусалим наравад.

⁵ Чун вақти мо ба охир расид, боз ба роҳ даромадем, ва ҳама бо занону бачаҳошон моро то беруни шаҳр гусел карданд; мо дар соҳили баҳр зону зада, дуо гуфтем

⁶ Ва бо ҳамдигар хайру хуш карда, ба кишти даромадем, ва онҳо ба хонаҳои худ баргаштанд.

⁷ Аз Сӯр сафари худро бо кишти давом дода, ба Птолимус расидем ва дар он ҷо бо бародарон мулоқот карда, як рӯз дар наздашон истодем.

Павлус дар Қайсария.

⁸ Рӯзи дигар Павлус ва мо, ки ҳамроҳаш будем, он ҷоро тарк карда, ба Қайсария омадем ва ба хонаи Филиппуси башоратдиҳанда, ки яке аз ҳафт нафар буд [†], даромада, назди ӯ мондем.

⁹ Ӯ чор духтари бокира дошт, ки нубувват мекарданд.

¹⁰ Баъд аз чандин рӯзе ки дар он ҷо будем, Оғобус ном набие аз Яҳудо омад

¹¹ Ва назди мо даромада, камарбанди Павлусро гирифт дастҳо ва пойҳои худро бо он баст ва гуфт: «Рӯхулқудс мегӯяд, ки яҳудиён дар Ерусалим соҳиби ин камарбандро ҳамин тавр баста, ба дасти ғайрияҳудиён хоҳанд супурд».

¹² Вақте ки инро шунидем, мо ва аҳли он ҷо илтимос кардем, ки ӯ ба Ерусалим наравад.

¹³ Аммо Павлус дар ҷавоб гуфт: «Ин чӣ корест, ки шумо мекунед? Чаро бо гирияи худ дили маро мешиканед? Зеро ки ман тайёрам на танҳо бандӣ

шавам, балки дар Ерусалим ба хотири исми Исои Худованд бимирам».

Павлус дар Ерусалим.

¹⁴ Чун ба гапи мо надаромад, ба ҷуз ин сухан: «Он чи хости Худованд аст, бишавад!» — чизи дигар нагуфтем.

¹⁵ Баъд аз он рӯзҳо мо тадоруки сафарро дида, сӯи Ерусалим равона шудем;

¹⁶ Баъзе аз шогирдони сокини Қайсария низ ҳамроҳи мо омада, моро ба хонаи Маносун ном шаҳсе ки аз аҳли Қаприс ва шогирди дерина буд, оварданд, то ки назди ӯ манзил кунем.

¹⁷ Вақте ки ворида Ерусалим шудем, бародарон моро бо хурсандӣ пазирай карданд.

Павлус мувофиқи шариати яҳудиён назр мекунад ва ҳадияи таҳоратро меоварад.

¹⁸ Рӯзи дигар Павлус ҳамроҳи мо назди Яъқуб омад; ҳамаи пирон низ ҳозир шуданд.

¹⁹ Пас аз салому аҳволпурсӣ аз он чи Худо ба василаи хизмати ӯ дар миёни ғайрияҳудиён ба амал оварда буд, муфассал нақл кард.

²⁰ Чун шуниданд, Худоро ҳамду сано хонданд ва ба ӯ гуфтанд: «Эй бародар, чунон ки мебинӣ, чандин ҳазор яҳудиён имон овардаанд ва ҳамаашон ғайрони шариат мебошанд;

²¹ Онҳо дар бораи ту шунидаанд, ки ба ҳамаи яҳудиёне ки дар миёни халқҳо умр ба сар мебаранд, таълим медиҳӣ, ки аз Мусо дур шаванд, ва мегӯӣ, ки писарони худро хатна накунанд ва қоидаҳои шариатро ба ҷо наоваранд.

²² Пас, чӣ бояд кард? Албатта мардум ҷамъ хоҳанд шуд, зеро ки аз омаданат хабар хоҳанд ёфт.

²³ Бинобар ин он чи ба ту мегӯем, ба ҷо овар: назди мо чор одам ҳастанд, ки назре кардаанд;

²⁴ Онҳоро бо худ гирифта, ҳамроҳашон таҳорат намо ва харҷашонро ба гарданат бигир, то ки онҳо мӯйсари худро битарошанд, — ва ҳама хоҳанд фаҳмид, ки он чи дар бораи ту шунидаанд, асосе надорад, балки худат ҳам мувофиқи шариат рафтор мекунӣ.

²⁵ Лекин дар хусуси онҳое ки аз байни ғайрияҳудиён имон овардаанд, мо навишта ва амр фармуда будем, ки ба чизе риоя накунанд, балки фақат аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, аз гӯшти ҳайвоноти буғишуда ва аз зино парҳез намоянд».

²⁶ Павлус он одамонро бо худ гирифта, ҳамроҳашон таҳорат намуд ва рӯзи дигар ба маъбад даромад ва анҷоми рӯзҳои таҳоратро, ки бояд барои ҳар яке аз онҳо ҳадияе пешкаш карда шавад, эълон кард.

Павлусро яҳудиён дар маъбад дастгир карданд.

²⁷ Вақте ки ҳафт рӯз ба охир мерасид, яҳудиёни аҳли вилояти Осиё ӯро дар маъбад дида, тамоми

[†] Ниг. боби шашуми «Аъмоли ҳаввориён».

мардумро ба шӯр оварданд ва ба ӯ дасти тааддӣ дароз карданд

²⁸ Ва фаръёд зада, гуфтанд: «Эй мардони Исроил, мадад кунед! Ин ҳамон касест, ки ҳамаро дар ҳар ҷо бар зидди қавм ва шариат ва бар зидди ин макон таълим медиҳад, дар айни ҳол юнониҳоро низ ба маъбад дароварда, ин макони муқаддасро палид кардаст».

²⁹ Зеро ки пеш аз ин онҳо Трофимуси эфсӯсиро бо ӯ дар шаҳр дида буданд ва гумон карданд, ки Павлус вайро ба маъбад овардааст.

³⁰ Тамоми шаҳр ба чунбиш омад, мардуми бисьёре ҷамъ шуданд ва Павлусро дастгир карда, аз маъбад берун бароварданд ва дарҳол дарҳоро бастанд.

³¹ Вақте ки онҳо қасди ҷони ӯ мекарданд, ба мириҳазори сипоҳ ҳабар расид, ки тамоми Ерусалим ба ошӯб омадааст;

³² Вай дарҳол сарбозон ва мирисад ҳоро бо худ гирифта, сӯи онҳо шитофт, ва ҳангоме ки онҳо мириҳазор ва сарбозонро диданд, аз задани Павлус даст кашиданд.

Павлусро бо ду занҷир мебанданд.

³³ Мириҳазор наздик омада, ӯро дастгир кард ва амр фармуд, ки ӯро бо ду занҷир бибанданд, ва пурсид, ки ин кист ва чӣ гуноҳе кардааст?

³⁴ Аз байни издиҳом дод зада, баъзеҳо як чиз ва баъзеҳо чизи дигар мегуфтанд, ва азбаски вай аз боиси шӯру ғавғо ҳақиқати ҳолро фаҳмида натавонист, фармон дод, ки ӯро ба қалъа баранд.

³⁵ Вақте ки ӯ ба зинапоя расид, сарбозонро лозим омад, ки ба сабаби хашми мардум ӯро бардошта баранд,

³⁶ Зеро ки мардуми бисьёре аз қафо омада, фаръёд мезаданд, ки «ӯро бикӯшед!»

³⁷ Пеш аз он ки ворида қалъа шаванд, Павлус ба мириҳазор гуфт: «Оё ҷоиз аст ба ту чизе бигӯям?» Гуфт: «Оё забони юнониро медонӣ?»

³⁸ Оё ту ҳамон мисрие нестӣ, ки якчанд рӯз пеш аз ин, фитнае барангехта, чор ҳазор одамкушро бо худ ба биёбон бурд?»

³⁹ Павлус гуфт: «Ман яҳудӣ ҳастам, аз Тарсус, табааи Қилиқия, ки шаҳри машҳур аст; хоҳишмандам иҷозат бидех, то ки ба мардум суҳане гӯям».

⁴⁰ Вақте ки иҷозат дод, Павлус дар болои зина истода, бо дасташ ба мардум ишора кард, ва ҳамин ки хомӯшии том барқарор гашт, ба забони ибронӣ ба суҳан шурӯъ намуда, чунин гуфт:

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Ба ҳузури мардуми бисьёр худро ҳимоят кардани Павлус.

22 «Эй бародарон ва эй падарон! Он чиро, ки пеши шумо барои муҳофизати худ арз менамоям, гӯш кунед».

² Чун шуниданд, ки ба онҳо ба забони ибронӣ суҳан мекунад, боз зиёдтар хомӯш шуданд. Ӯ гуфт:

³ «Ман яҳудӣ ҳастам, ки дар Тарсуси Қилиқия таваллуд шудаам ва дар ин шаҳр дар хизмати Ҷамлиил тарбият ёфтаам ва шариати падаронро бодикқат омӯхтаам ва дар роҳи Худо ғайр будам, чунон ки ҳамаи шумо имрӯз ҳастед;

⁴ Ва ин тариқатро то ба дараҷаи марг таъқиб менамудам ва мардону занонро побанд карда, дар зиндон меандохтам;

⁵ Дар бораи ман саркоҳин ва ҳамаи пирон низ шаҳодат хоҳанд дод, ки ман аз онҳо номаҳо гирифта, ба Димишқ назди бародарон рафта будам, то ки дар он ҷо масеҳиёнро бандӣ карда, барои ҷазо ба Ерусалим биёрам;

⁶ Аммо дар аснои роҳ, вақте ки ба Димишқ наздик меомадам, қариби пешин баногоҳ нури азиме аз осмон давродаври ман дурахшид;

⁷ Бар замин афтадам ва овозе шунидам, ки ба ман мегуфт: „Шоул, Шоул! Барои чӣ Маро таъқиб мекунӣ?“

⁸ Ба ҷавоб гуфтам: „Худовандо, Ту кистӣ?“ Ӯ ба ман гуфт: „Ман он Исои Носирӣ ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ“.

⁹ Онҳое ки ҳамроҳи ман буданд, нурро дида, ҳаросон шуданд, вале овози Он Касро, ки бо ман суҳан мегуфт, намешуниданд.

¹⁰ Он гоҳ ман гуфтам: „Худовандо! Чӣ кунам!“ Худованд ба ман гуфт: „Барҳез ва ба Димишқ бирав, ва дар он ҷо ҳар коре ки бояд бикунӣ, ба ту гуфта хоҳад шуд“.

¹¹ Азбаски ман аз дурахши он нур нобино шуда будам, ҳамроҳонам аз дастам гирифта, маро ба Димишқ бурданд.

¹² Ҳанонии ном марди порсои мутеи шариат, ки дар миёни ҳамаи яҳудиёни сокини Димишқ неқном буд,

¹³ Назди ман омада, истоду ба ман гуфт: „Эй бародар Шоул! Бино шав“. Дарҳол чашмонам кушода шуду ман ӯро дидам.

¹⁴ Ӯ гуфт: „Худои падарони мо туро баргузидааст, то ки иродаи Ӯро дарк намоӣ ва Он Одилро бубинӣ ва аз забонаш суҳане бишнавӣ,

¹⁵ Чунки аз он чи дидаӣ ва шундаӣ, дар пеши тамоми мардум шоҳиди Ӯ хоҳӣ шуд;

¹⁶ Пас, чаро таъхир мекунӣ? Барҳез ва таъмид бигир ва исми Ӯро хонда, аз гуноҳҳои худ пок шав“.

¹⁷ Вақте ки ба Ерусалим баргашта, дар маъбад дуо мегуфтам, дар ҳолати беҳудӣ афтадам

¹⁸ Ва Ӯро дидам, ки мегуфт: „Шитоб намо ва аз Ерусалим зудтар равона шав, чунки шаҳодати туро дар ҳаққи Ман қабул нахоҳанд кард“.

¹⁹ Гуфтам: „Худовандо! Онҳо медонанд, ки ман мӯъминони Туро дар зиндон меандохтам ва дар куништҳо шаллоқ мезадам,

²⁰ Ва ҳангоме ки хуни шоҳиди Ту Истефанусро мерехтанд, ман дар он ҷо истода, қатли ӯро таҳсин

менаумдам ва либосҳои қотилони ўро посбонӣ мекардам“.

²¹ Аммо Ў ба ман гуфт: „Равона шав, зеро ки Ман туро ба ҷойҳои дур сӯи ғайрияхудиён хоҳам фиристод“.

²² О ҳамин суханаш ба ў гӯш доданд; сонӣ фаръёд зада, гуфтанд: «Чунин шахсро аз рӯи замин маҳв кунед! Зеро ки набояд ў зинда бимонад».

²³ Дар ҳамон вақте ки онҳо дод мезаданд, ҷомаҳои худро мепартофтанд ва чангу ғубор ба ҳаво мебардоштанд,

²⁴ Мириҳазор амр фармуд, ки ўро ба қалъа дароварда, тозиёна зананд, то фаҳманд, ки аз чӣ сабаб бар ў ин қадар фаръёд мезананд.

²⁵ Вақте ки ўро бо тасмаҳо мебастанд, ба мирисаде ки наздаш истода буд, гуфт: «Оё бар шумо ҷоиз аст, ки табааи Румро, бе он ки маҳкум шуда бошад, тозиёна занед?»

²⁶ Чун мирисад инро шунид, назди мириҳазор рафта, хабар дод ва гуфт: «Оё медонӣ, чӣ мекунӣ? Ин шахс табааи Рум аст».

²⁷ Мириҳазор назди ў омада, пурсид: «Ба ман бигӯй, ки оё ту табааи Рум ҳастӣ?» Гуфт: «Оре».

²⁸ Мириҳазор гуфт: «Ман ин табаайтро ба бадали маблағи калон ба даст овардаам». Павлус гуфт: «Аммо ман бо он ба дунёе омадаам».

²⁹ Дарҳол онҳое ки ўро шиканча карданӣ буданд, аз ў даст кашиданд; мириҳазор низ, румӣ будани ўро фаҳмида, ҳаросон шуд, ки ўро занҷир зада буд.

³⁰ Рӯзи дигар, бо мақсади донишгани он ки барои чӣ яҳудиён ўро айбдор мекунанд, ўро аз завлона озод кард ва амр фармуд, ки саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон ҷамъ шаванд, ва Павлусро бароварда, назди онҳо ба по хезонд.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Павлус ба ҳузури шӯрои пирон.

23 Павлус ба шӯрои пирон назар дӯхта, гуфт: «Эй бародарон! Ман то имрӯз дар ҳузури Худо бо виҷдони пок рафтор кардаам».

² Саркоҳин Ҳаноние ба онҳое ки назди ў истода буданд, фармон дод, ки ба даҳонаш як торсақӣ зананд.

³ Павлус ба вай гуфт: «Худо туро хоҳад зад, эй девори сафедшуда! Ту нишастай, ки маро аз рӯи шариат доварӣ кунӣ, вале бар хилофи шариат амр медиҳӣ, ки маро бизананд».

⁴ Онҳое ки назди ў истода буданд, гуфтанд: «Саркоҳини Худоро дашном медиҳӣ?»

⁵ Павлус гуфт: «Эй бародарон, ман надонидам, ки вай саркоҳин аст; зеро ки навишта шудааст: „Ба пешвои қавми худ носазо нагӯй“».

⁶ Вақте ки Павлус фаҳмид, ки як қисми онҳо саддуқиён ва қисми дигарашон фарисиён мебошанд, дар шӯрои пирон нидокунон гуфт: «Эй бародарон! Ман фарисӣ ва фарзанди фарисӣ

ҳастам, ва аз барои умеди эҳъеи мурдагон дар ин ҷо муҳокима карда мешавам».

⁷ Ҳамин ки ин суханонро гуфт, дар миёни фарисиён ва саддуқиён низоъ афтод, ва аҳли ҷамъомад ду тақсим шуданд;

⁸ Зеро саддуқиён мегӯянд, ки на эҳъе вучуд дорад, на фаришта ё рӯҳ, аммо фарисиён ин ҳар дуру зътироф менамоянд.

⁹ Ҷавои азиме ба амал омад, ва китобдонони фирқаи фарисиён бархоста, баҳскунон гуфтанд: «Мо дар ин шахс ҳеч бадӣ намебинем; ва агар рӯҳе ё фариштае ба вай сухан гуфта бошад, ба Худо муқобилат нахоҳем кард».

¹⁰ Аммо азбаски ихтилофот қувват гирифт, мириҳазор аз хавфи он ки Павлусро тикка-тикка кунанд, ба сарбозон фармон дод, ки ўро аз миёни онҳо гирифта, ба қалъа дароранд.

¹¹ Ҳамон шаб Худованд ба ў зоҳир шуда, гуфт: «Устувор бош, Павлус, ва чӣ тавре ки дар Ерусалим дар ҳаққи Ман шаҳодат доӣ, дар Рум низ бояд ҳамон тавр шаҳодат диҳӣ».

Суиқасди яҳудиён ба муқобили Павлус.

¹² Чун чашми рӯз кушода шуд, баъзе аз яҳудиён забон як карда, қасам хӯрданд, ки то Павлусро накушанд, ба ҳеч хӯрдани ва нӯшидани лаб назананд;

¹³ Шумораи онҳое ки чунин аҳд карда буданд, бештар аз чиҳил нафар буд;

¹⁴ Онҳо назди саркоҳинон ва пирон рафта, гуфтанд: «Мо савганд ёд кардем, ки то Павлусро накушем, чизе начашем;

¹⁵ Акнун шумо ва шӯрои пирон ба мириҳазор ҳабар диҳед, ки фардо ўро назди шумо бароварад, гӯё ки меҳоҳед кори ўро аниқтар дида бароед; ва мо тайёр ҳастем, ки ўро, пеш аз наздик омаданаш, бикушем».

¹⁶ Аммо ҳоҳарзодаи Павлус аз қасди онҳо воқиф шуд ва рафта, ба қалъа даромад ва Павлусро хабардор кард.

¹⁷ Павлус яке аз мирисадҳоро даъват намуда, гуфт: «Ин ҷавонро назди мириҳазор бибар, зеро чизе дорад, ки ба ў бигӯяд».

¹⁸ Вайро гирифта, назди мириҳазор бурд ва гуфт: «Павлуси бандӣ маро даъват намуда, ҳоҳиш кард, ки ин ҷавонро назди ту биёрам, зеро чизе дорад, ки ба ту бигӯяд».

¹⁹ Мириҳазор дасти вайро гирифта, ба ҳилватгоҳе бурд ва пурсид: «Чӣ чиз аст, ки меҳоҳӣ ба ман бигӯй?»

²⁰ Гуфт: «Яҳудиён маслиҳатро ба як ҷо мондаанд, ки аз ту хоҳиш кунанд, то Павлусро фардо назди шӯрои пирон барорӣ, гӯё ки онҳо меҳоҳанд кори ўро аниқтар тафтиш намоянд;

²¹ Аммо ту ба онҳо гӯш надех, зеро ки бештар аз чиҳил нафарашон дар сари роҳи ў камин сохтаанд ва савганд ёд кардаанд, ки то ўро накушанд, чизе

нахӯранд ва нанӯшанд; ва ҳоло онҳо тайёр шуда, мунтазири фармоиши ту истодаанд».

²² Мириҳазор ҷавонро ҷавоб дода, гуфт: «Ба ҳеч кас нагӯ, ки маро аз ин роз ҳабардор кардай».

Павлус ба Қайсария назди Феликс фиристода шуд.

²³ Сонӣ ду мирисадро даъват намуда, гуфт: «Дусад сарбоз ва ҳафтод савора ва дусад найзаандозро омода кунед, то ки имшаб соати сеюм ба Қайсария бираванд.

²⁴ Инчунин маркабҳо ҳозир созед, то ки Павлусро савор карда, ба саломатӣ назди Феликси ҳоким равона намоед».

²⁵ Ӯ номае ба ин мазмун навишт:

²⁶ «Клавдиус Лисиёс ба мӯҳтарам Феликси ҳоким салом мерасонад;

²⁷ Ин одамро яҳудиён дастгир карда буданд ва қасди куштани ӯро доштанд;

чун фаҳмидам, ки фуқарои Рум аст, бо сарбозон рафта, аз дасташон раҳонидам;

²⁸ Азбаски ҳостам бидонам, ки бар ӯ чӣ даъво доранд,

ӯро ба шӯрои пирони онҳо овардам

²⁹ Ва донистам,

ки ӯро дар ақидаҳои баҳсноки оид ба шариаташон айбдор мекунамд,

вале ӯ ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс бошад;

³⁰ Чун ба гӯшам расид, ки яҳудиён қасди ҷони ин одам доранд,

фавран ӯро назди ту фиристодам ва ба даъвогаронаш низ амр фармудам,

ки даъвоҳои худро дар ҳаққи ӯ дар ҳузури ту баён кунанд;

вассалом».

³¹ Сарбозон мувофиқи дастуре ки ба онҳо дода шуд, Павлусро гирифта, шабона ба Антипотрис бурданд.

³² Ва рӯзи дигар ба саворон вогузор карданд, ки бо ӯ бираванд, ва худашон ба қалъа баргаштанд.

³³ Ҳамин ки онҳо ба Қайсария расиданд, номаро ба дасти ҳоким супурда, Павлусро низ назди ӯ ҳозир сохтанд.

³⁴ Ҳоким номаро ҳонда, пурсид, ки ӯ аз кадом вилоят аст, ва чун фаҳмид, ки аз Қилиқия аст, гуфт:

³⁵ «Вақте ки даъвогарони ту ҳозир шаванд, сухани туро ҳоҳам шунид». Ва амр фармуд, ки ӯро дар сарбозхонаи Ҳиродус нигоҳ доранд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Павлус ба ҳузури Феликс.

24 Баъд аз панҷ рӯз саркоҳин Ҳанониё бо пирон ва Тартуллус ном нотиқе омад, ва онҳо шикоятӣ худро дар ҳаққи Павлус ба ҳоким супурданд.

² Вақте ки Павлусро даъват карданд, Тартуллус ба айбдор кардани ӯ шуруъ намуда, гуфт:

³ «Эй Феликси мӯҳтарам, мо ҳамеша ва дар ҳама ҷо бо камоли миннатдорӣ зътироф менамоем, ки дар сояи ту осоиши комил дорем, ва ба туфайли ғамхӯрии ту ин қавм ба некӯаҳволий расидааст;

⁴ Вале, барои он ки туро бисъёр заҳмат надихам, аз ту хоҳишмандам, ки илтифот намуда, мухтасаран арзи моро бишнави:

⁵ Зеро ки ин одамро фасодангез ёфтаем, ки ӯ дар миёни ҳамаи яҳудиёни рӯи олам ошӯб меандозад ва сардастай бидъати носирӣ мебошад,

⁶ Ва ҳатто саъю кӯшиш намудааст, ки маъбадро палид гардонад, ва мо ӯро дастгир кардем, то ки аз рӯи шариати худ бар ӯ доварӣ намоем,

⁷ Аммо Лисиёси мириҳазор омада, ӯро бо зӯрӣ аз дасти мо гирифт

⁸ Ва амр фармуд, ки даъвогарони ӯ назди ту биёянд; худат метавонӣ тафтиш намуда, ҳар он чиро, ки мо бар ӯ даъво дорем, аз худӣ ӯ бифаҳмӣ».

⁹ Яҳудиён суханони ӯро тасдиқ карда, гуфтанд, ки чунин аст.

Худро сафед кардани Павлус.

¹⁰ Чун ҳоким ба Павлус ишора кард, ки сухан гӯяд, ӯ ба ҷавоб гуфт: «Азбаски медонам, ки ту чандин сол боз довари ин қавм ҳастӣ, ман кори худро дилпуруна муҳофизат менамоем;

¹¹ Ту метавонӣ бифаҳмӣ, ки аз дувоздаҳ рӯз зиёд нагузаштааст, ки ман барои ибодат ба Ерусалим рафта будам;

¹² Ва маро ҳеч кас надидааст, ки дар маъбад, ё дар куништҳо ва ё дар шаҳр бо касе мубоҳиса карда бошам ё ки дар байни мардум ошӯб андохта бошам;

¹³ Низ он чиро, ки ҳоло бар ман даъво менамоенд, исбот карда наметавонанд;

¹⁴ Лекин инро назди ту иқрор мекунам, ки аз рӯи тариқате ки онҳо бидъат меноманд, ман дар ҳақиқат Худои падаронро ибодат менамоем, дар ҳолате ки ба ҳар чи дар Таврот ва дар суҳафи анбиё навишта шудааст, эътиқод дорам

¹⁵ Ва аз Худо умед дорам, чунон ки инҳо низ интизорӣ доранд, ки ҳам барои одилон ва ҳам барои золимон эҳёи мурдагон дар пеш аст;

¹⁶ Бинобар ин худам низ саъю кӯшиш менамоем, ки виҷдонам назди Худо ва одамон ҳамеша пок бошад;

¹⁷ Баъд аз чандин сол ман омадам, то ки ба халқи худ садақот биёрам ва ҳадия пешкаш бикунам,

¹⁸ Ва дар ҳолате ки таҳорат ёфта будам, ва дар гирду пешам на мардуме буд, на ғавғое, маро дар маъбад чанд нафар яҳудиёни вилояти Осиё диданд,

¹⁹ Ки онҳо низ мебоист дар ин ҷо назди ту меистоданд ва, агар чизе бар зидди ман дошта бошанд, даъво мекарданд;

²⁰ Ё худӣ инҳо бигӯянд, ки аз ман, вақте ки назди шӯрои пирон истода будам, чӣ хатое дидаанд,

²¹ Чуз он як сухан, ки дар миёни онҳо истода, бо овози баланд гуфтам, ки аз барои эҳёи мурдагон имрӯз пеши шумо муҳокима карда мешавам».

²² Феликс, ки аз ин тариқат ба хубӣ огоҳӣ дошт, муҳокимаро ба таъхир андохта, гуфт: «Вақте ки Лисиёси мириҳазор биёяд, кори шуморо тафтиш хоҳам кард».

²³ Ва ба мирисад амр фармуд, ки Павлусро дар бандихона нигоҳ дорад, лекин ба ӯ сабуки диҳад ва ба ҳеҷ касе аз наздиконаш, ки барои хизмат ё мулоқоти ӯ меоянд, монёе нашавад.

Павлус бори дуюм ба ҳузури Феликс.

²⁴ Баъд аз чанд рӯз Феликс бо ҳамсари худ Друсилла, ки занани яҳудӣ буд, омад ва Павлусро даъват намуда, суханони ӯро дар бораи имон ба Масеҳ гӯш кард.

²⁵ Аммо вақте ки ӯ дар бораи адолат, парҳезгорӣ ва довари оянда сухан меронд, Феликс ба ҳарос афтада, ҷавоб дод: «Алҳол бирам, ва ҳар гоҳ фурсат ёбам, боз туро даъват хоҳам кард».

²⁶ Дар айни ҳол вай умедвор буд, ки Павлус ба вай пул медиҳад, то ки ӯро озод кунад; бинобар ин ӯро дам ба дам даъват намуда, бо ӯ мусоҳиба мекард.

Ду соли оромӣ дар Қайсария.

²⁷ Лекин баъд аз гузаштани ду сол Поркиюс Фестус ба ҷои Феликс таъин шуд, ва Феликс, ки мехост яҳудиёро хурсанд созад, Павлусро дар зиндон нигоҳ дошт.

БОБИ БИСТУ ПАНЧУМ

Павлус ба ҳузури Фестус.

25 Чун Фестус ба вилоят омад, баъд аз се рӯз аз Қайсария ба Ерусалим рафт.

² Саркоҳин ва бузургони яҳудиён даъвои худро нисбат ба Павлус ба вай фаҳмонданд ва гапи худро маъқул карданд.

³ Ва илтимос карданд, ки ба онҳо илтифот намуда, ӯро ба Ерусалим биёрад; онҳо қасд доштанд, ки ӯро дар роҳ ба қатл расонанд.

⁴ Аммо Фестус ба ҷавоб гуфт, ки «Павлус дар Қайсария маҳбус аст, ва худи ман ба қарибӣ ба он ҷо бармегардам».

⁵ «Бинобар ин», гуфт вай, «онҳое ки аз шумо метавонанд, ҳамроҳи ман биёянд, ва агар ин шахс айбе дошта бошад, бар ӯ даъво кунанд».

⁶ Дар миёни онҳо аз ҳашт ё даҳ рӯз зиёд намонда, ба Қайсария баргашт, ва рӯзи дигар бар курсии доварӣ нишаста, амр фармуд, ки Павлусро биёранд.

⁷ Вақте ки ӯ ҳозир шуд, яҳудиёне ки аз Ерусалим омада буданд, даври ӯро гирифта, бисёр айбҳои гаронро ба гардани ӯ бор карданд, ки онҳоро исбот карда наметавонианд.

⁸ Вале ӯ худро муҳофизат намуда, гуфт: «Ман на бар зидди шариати яҳудиён, на бар зидди маъбад ва на бар зидди қайсар ҳеҷ ҷинойте накардаам».

⁹ Фестус, ки мехост дили яҳудиёро ёбад, дар ҷавоби Павлус гуфт: «Оё меҳоҳӣ ба Ерусалим биравӣ, то ки ман туро дар он ҷо дар ин бобат доварӣ намоям?»

Павлус довари қайсарро талаб мекунад.

¹⁰ Павлус гуфт: «Ман дар маҳкамаи қайсар истодаам, ва муҳокимаи ман бояд дар ҳамин ҷо ба амал ояд; ман ба яҳудиён ҳеҷ бадӣ накардаам, чунон ки худат ҳам инро ба хубӣ медонӣ;

¹¹ Агар бадие ё ягон кори сазовори марг карда бошам, аз мурдан ибод надорам; лекин агар аз он айбҳо ки инҳо ба гардани ман мемонанд, дар ман ҳеҷ чизе набошад, касе ҳақ надорад маро ба дасти онҳо бисупорад; ман довари қайсарро талаб мекунам».

¹² Фестус бо мушовиронаш маслиҳат карда, дар ҷавоби ӯ гуфт: «Модоме ки довари қайсарро талаб мекуни, назди қайсар хоҳӣ рафт».

Павлус ба ҳузури подшоҳ Агрипос.

Беайб донишани Павлус.

¹³ Баъд аз чанд рӯз подшоҳ Агрипос ва Бернико ба Қайсария омаданд, то ки Фестусро муборакбод кунанд.

¹⁴ Чун рӯзҳои зиёде дар он ҷо истоданд, Фестус ба подшоҳ кори Павлусро ҳикоят карда, гуфт: «Шахсе ҳаст, ки Феликс ӯро дар зиндон нигоҳ доштааст, ¹⁵ Ва ҳангоме ки дар Ерусалим будам, саркоҳинон ва пирони яҳудӣ дар бораи ӯ ба ман гап заданд ва маҳкумияти ӯро талаб карданд.

¹⁶ Дар ҷавоби онҳо гуфтам, ки расму таомули румиён ин нест, ки касеро ба марг таслим кунанд, бе он ки аввал айбдорро бо даъвогаронаш рӯ ба рӯ карда, ба вай имконият диҳанд, ки худро аз айбҳо сафед кунад.

¹⁷ Бинобар ин, вақте ки онҳо ба ин ҷо омаданд, ман бе таъхир, фардои он, бар курсии доварӣ нишастам ва амр фармудам, ки он шахсро биёранд.

¹⁸ Аммо даъвогарон бархоста, аз он чи ман гумон доштам, ҳеҷ як айберо ба гардани ӯ монда натавонианд,

¹⁹ Балки бо ӯ фақат дар бораи парастии Худои худ ва дар бораи Исо ном шахсе ки мурдааст, вале Павлус мегуфт, ки Ӯ зинда аст, ихтилофи ақида доштанд.

²⁰ Чун дар ҳалли ин масъала душворӣ кашидам, ман гуфтам: „Оё ӯ меҳоҳад ба Ерусалим биравад, то ки муҳокимаи ӯ дар он ҷо ба амал ояд?“

²¹ Аммо Павлус талаб кард, ки ӯро барои довари Августус маҳфуз дорам, бинобар ин ман амр

фармудам, ки то вақте ки ўро назди қайсар бифиристам, ў дар ҳабс нигоҳ дошта шавад».

²² Ағрипос ба Фестус гуфт: «Ман ҳам мехостам суханони ин шахсро бишнавам». Дар ҷавоб гуфт: «Фардо хоҳӣ шунид».

²³ Рӯзи дигар, вақте ки Ағрипос ва Бернико бо ҳашамати бузурге омада, бо мириҳазорон ва бузургони шахр ба маҳкама дохил шуданд, бо фармони Фестус Павлусро оварданд.

²⁴ Фестус гуфт: «Эй подшоҳ Ағрипос ва эй ҳамаи мардумоне ки дар ин ҷо ҳузур доред! Инак, шумо ҳамон шахсро мебинед, ки тамоми ҷамоати яҳудиён, чи дар Ерусалим ва чи дар ин ҷо, ба ман аз ў шикоят қардаанд ва фаръёд зада гуфтаанд, ки ў набояд дигар зинда бимонад;

²⁵ Лекин ман, чун дидам, ки ў ҳеч кори сазовори марг накардааст ва худаиш низ довари Авғустусро талаб намуд, ба ин сабаб қарор додам, ки ўро ба он ҷо бифиристам;

²⁶ Азбаски ҳеч чизи дурусте надорам, ки дар ҳаққи ў ба олиҳазрат бинависам, бинобар ин ўро назди шумо ва алалхусус назди ту, подшоҳ Ағрипос, овардам, то ки дар натиҷаи таҳқиқ чизе барои навиштаман пайдо кунам;

²⁷ Зеро ба назарам хилофи ақл менамояд, ки бандиеро фиристонamu айбҳои ба гарданаш мондашударо нишон надиҳам».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Ба ҳузури Ағрипос худро ҳимоят кардани Павлус.

26 Ағрипос ба Павлус гуфт: «Ба ту иҷозат дода мешавад, ки барои ҳимояти худ сухан гуй». Он гоҳ Павлус дасти худро дароз карда, барои муҳофизати худ гуфт:

² «Эй подшоҳ Ағрипос! Барои худ камоли хушбахтӣ медонам, ки имрӯз имконият дорам дар ҳузури ту худро аз ҳамаи айбҳои ки яҳудиён ба гардани ман бастаанд, муҳофизат намоям,

³ Хусусан ки ту аз ҳамаи расму таомулҳо ва ихтилофоти байни яҳудиён ба хубӣ воқиф ҳастӣ. Бинобар ин аз ту хоҳишмандам, ки ҳиммат намуда, суханони маро бишнавай.

⁴ Зиндагии маро, ки аз аввали ҷавониам онро дар миёни қавми худам ва дар Ерусалим гузарондаам, ҳамаи яҳудиён медонанд;

⁵ Онҳо аз рӯзҳои аввал маро мешиносанд ва, агар бихоҳанд, метавонанд гувоҳӣ диҳанд, ки ман мувофиқи порсотарин тариқати мазҳаби мо фарисӣ шуда рафтор мекардам.

⁶ Ва ҳоло барои умед бастанам ба он ваъдае, ки Худо ба падарони мо додааст, ман муҳокима карда мешавам,

⁷ Дар сурате ки дувоздаҳ сибти мо шабу рӯз бо ҷидду ҷаҳд ибодат мекунанд ба умеди он ки иҷрои ҳамон ваъдари бубинанд: аз барои ҳамин умед, эй подшоҳ Ағрипос, яҳудиён маро айбдор мекунанд.

⁸ Чаро ба назари шумо аз ақл берун менамояд, ки Худо мурдагонро эҳъё мекунад?

⁹ Оре, ман ҳам пештар барои худ вочиб медонистам, ки бар зидди исми Исои Носирӣ ҳар чи зиёдтар амал кунам,

¹⁰ Чӣ тавре ки дар Ерусалим мекардам: аз саркоҳинон изн гирифта, бисъёр муқаддасонро дар зиндон меандоҳтам, ва ҳангоме ки онҳоро мекуштанд, бар зиддашон фатво медодам;

¹¹ Дар ҳамаи куништҳо ҳар дам онҳоро азоб медодам ва маҷбур мекардам, ки куфр бигӯянд, ва азбаски хашму ғазабам нисбат ба онҳо пурзӯр буд, ҳатто дар шахрҳои бегона онҳоро таъқиб менамудам.

¹² Боре барои чунин амалиёт бо изн ва супориши саркоҳинон ба Димишқ мерафтам;

¹³ Ва инак, эй подшоҳ, дар нисфи рӯз дар роҳ нуруро аз осмон дидам, ки равшантар аз офтоб буд, ва давродаври ман ва ҳамроҳонам дураҳшид.

¹⁴ Ҳамамон бар замин афтодем, ва ман овозе шунидам, ки ба забони ибронӣ ба ман мегуфт: „Шоул, Шоул! Барои чӣ маро таъқиб мекунӣ? Лагад заданат ба сиҳак душвор аст“.

¹⁵ Ман гуфтам: „Худовандо, Ту кистӣ?“ Гуфт: „Ман он Исо ҳастам, ки ту Ўро таъқиб мекунӣ;

¹⁶ Аммо бархез ва бар пои худ биист; зеро барои он ба ту зоҳир шудаам, ки туро ҳодим ва шоҳид таъин намоям бар он чи дидай ва бар он чи ба ту ошкор ҳоҳам кард;

¹⁷ Ва туро раҳой ҳоҳам дод аз дасти ин қавм ва аз дасти ҳалқҳои ки холо туро назди онҳо мефиристам,

¹⁸ То ки чашмони онҳоро воз кунӣ, ва онҳо аз зулмот ба рӯшноӣ бароянд ва аз чанголи шайтон раҳо шуда, ба Худо ручӯъ намоянд ва ба василаи имоне ки ба Ман меоваранд, омурзиши гуноҳҳо ва насибе дар миёни муқаддасон пайдо кунанд“.

¹⁹ Бинобар ин, эй подшоҳ Ағрипос, ба рӯъёи осмонӣ беимонӣ накардам,

²⁰ Балки дар навбати аввал ба сокинони Димишқ ва Ерусалим ва тамоми сарзамини Яҳудо ва низ ба ғайрияҳудиён мавъиза менамудам, ки тавба карда, ба Худо ручӯъ намоянд ва корҳои кунанд, ки сазовори тавба бошад.

²¹ Аз барои ҳамин маро яҳудиён дар маъбад дастгир карданд ва куштани шуданд.

²² Аммо Худо ба ман ёр шуд, ва ман то имрӯз зинда мондаам ва ба хурду калон шаҳодат медиҳам ва гапе намезанам ҷуз он чи анбиё ва Мусо гуфтаанд, ки бояд ба вуқӯъ ояд,

²³ Яъне Масеҳ бояд азобу уқубат кашад ва аввалин касе бошад, ки аз мурдагон эҳъё шуда, ба ин қавм ва ба ҳалқҳо аз тулӯи нур хабар расонад».

²⁴ Чун ў ба ин тарз худро муҳофизат мекард, Фестус бо овози баланд гуфт: «Эй Павлус, ту аз ақл бегона шудай! Дониши бисъёр туро девона кардааст».

²⁵ Гуфт: «Эй Фестуси мӯҳтарам, ман аз ақл бегона нашудаам, балки суханони ҳақиқатро бо ақли солим баён менамоям:

²⁶ Зеро подшоҳе ки дар ҳузураш далерона сухан меронам, аз ин воқиф аст; ман яқин дорам, ки чизе дар ин бора аз ӯ пӯшида нест, зеро ки ин дар хилватгоҳе воқеъ нашудааст;

²⁷ Эй подшоҳ Ағрипос, оё ба анбиё имон дорӣ? Медонам, ки имон дорӣ».

²⁸ Ағрипос ба Павлус гуфт: «Кам мондааст маро тарғиб намой, ки масеҳӣ шавам».

²⁹ Павлус гуфт: «Аз Худо мехостам, ки ба андозаи кам ё зиёд на танҳо ту, балки ҳамаи онҳое ки сухани маро мешунаванд, мисли ман гарданд, чун аз ин занҷирҳо».

³⁰ Чун инро гуфт, подшоҳ ва ҳоким, Бернико ва дигар касоне ки бо онҳо нишаста буданд, бархостанд.

³¹ Ва онсӯтар рафта, ба якдигар гуфтанд: «Ин одам ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс бошад».

³² Ағрипос ба Фестус гуфт: «Агар ин одам довари қайсарро талаб намекард, метавонист озод шавад».

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Павлус дар аснои роҳи Рум.

1. Роҳ то ба Крит.

²⁷ Чун қарор доданд, ки бо киштӣ ба Итолия равем, Павлус ва чанд бандии дигарро ба мирисади қўшуни Авғустус, ки Юлиус ном дошт, супурданд.

² Ба киштии Адрамит савор шуда, ба роҳ даромадем, ки он ният дошт дар наздикии соҳили вилояти Осиё шино кунад; Ористархуси мақдунӣ аз аҳли Таслуникӣ ҳамроҳи мо буд.

³ Рӯзи дигар ба Сидун расидем; Юлиус ба Павлус илтифот намуда, иҷозат дод, ки назди дўстони худ рафта, лавозимоти сафарашро аз онҳо бигирад.

⁴ Аз он ҷо равона шуда, дар қарибии Қаприс гузаштем, зеро ки боди муҳолиф мевазид;

⁵ Баҳрро дар рӯ ба рӯи Қилиқия ва Памфилия тай намуда, ба Мирои Ликия расидем.

⁶ Дар он ҷо мирисад киштии Искандарияро, ки ба Итолия мерафт, пайдо карда, моро бар он савор кард.

⁷ Чандин рӯз оҳиста-оҳиста шино карда, базӯр ба Қнидус наздик омадем, вале азбаски боди номусоид мевазид, сӯи Крит ба соҳили Салмунӣ рондем

⁸ Ва бо душворӣ аз пеши он гузашта, ба мавзее расидем, ки Бандари Нек ном дошт ва ба шаҳри Ласия наздик буд.

⁹ Баъд аз гузаштани муддати зиёд, ки сафари баҳр акнун хатарнок шуда буд, зеро ки айёми рӯзадорӣ ҳам гузашта буд, Павлус онҳоро таъкид намуда,

¹⁰ Гуфт: «Эй мардон! Мебинам, ки ин сафари мо на танҳо барои бор ва киштӣ, балки барои ҷони мо низ хеле душвор ва зарарнок хоҳад шуд».

¹¹ Аммо мирисад аз суханони Павлус дида, бештар ба гапи суккондор ва соҳиби киштӣ боварӣ дошт.

¹² Азбаски он бандар барои зимистонгузаронӣ мувофиқ набуд, бисъёр касон маслиҳат доданд, ки аз он ҷо бираванд, то ки, шояд, ба Финиқо расида, айёми зимистонро дар ин бандари Крит, ки рӯ ба самти ҷануби ғарбӣ ва шимоли ғарбӣ воқеъ аст, гузаронанд.

¹³ Чун боди ҷанубӣ вазид, ба гумони он ки муродашон ҳосил шуд, лангар бардошта, дар қарибии соҳили Крит равона шуданд.

2. Тундбод.

¹⁴ Вале дере нагузашта, боди саҳти муҳолифе бархост, ки авриклидун ном дорад,

¹⁵ Ва чунон бошиддат ба киштӣ омада зад, ки он ба муқобили бод истода натавонист, ва мо идораи киштиро аз даст дода, беиҳтиёр ба ҷараёни об ронда шудем

¹⁶ Ва ба ҷазирачае ки Клавдо ном дорад, бошиддат бархӯрда, қайқи киштиро базӯр нигоҳ дошта тавонистем.

¹⁷ Онро кашида бароварда, камари киштиро бо танобҳо маҳкам бастанд ва, аз тарси он ки дар ҷои пастобе фурӯ монанд, бодбонро фуруварданд, ва мо ҳамчунон ба ҷараёни об ронда мешудем.

¹⁸ Рӯзи дигар, ба сабаби пурзӯр шудани тӯфон, бори киштиро ба об партофтан гирифтанд.

¹⁹ Дар рӯзи сеюм мо бо дастҳои худ асбобу анҷоми киштиро бароварда партофтем.

²⁰ Чандин рӯз на офтоб аён мешуд, на ситорагон; тӯфони шадид як зайл давом мекард, ва дигар ҳеч умеде барои халосии мо набуд.

²¹ Азбаски муддати дуру дароз чизе нахӯрда буданд, Павлус дар миёни онҳо истода, гуфт: «Эй мардон! Кошки ба сухани ман даромада, аз Крит намебаромадед, ки дар он сурат аз ҳамаи ин мушкилот ва зиён амон меёфтед;

²² Акнун низ шуморо насихат дода, мегӯям, ки қавидил бошед, чунки ҳеч осебе ба ҷони ҳеч яке аз шумо нахоҳад расид, фақат киштӣ талаф хоҳад шуд;

²³ Зеро ки имшаб фариштаи Худое ки ман аз они ӯ ҳастам ва ӯро ибодат мекунам, ба ман зоҳир шуд

²⁴ Ва гуфт: „Эй Павлус, натарс! Ту бояд дар ҳузури қайсар ҳозир шавӣ, ва инак, Худо ҷони ҳамаи ҳамсафаронатро ба ту бахшидааст“.

²⁵ Бинобар ин, эй мардон, қавидил бошед, зеро ки ман ба Худо имон дорам, ва ҳамон тавре ки ба ман гуфтааст, воқеъ хоҳад шуд:

²⁶ Лекин бар яке аз ҷазираҳо хоҳем афтод».

3. Киштӣ дар ҷои пастобе фуру монд.

²⁷ Чун шаби чордахум фаро расид, ва мо ҳанӯз дар баҳри Адриё ба ҳар сӯ ронда мешудем, дар қарибии нисфи шаб, маллоҳон пай бурданд, ки хушкӣ наздик аст,

²⁸ Ва чуқурии обро чен карданд, бист қомат баромад, андаке пеш рафта, боз чен карданд, понздаҳ қомат баромад.

²⁹ Аз бими он ки ба санглоҳе бархӯранд, аз думи киштӣ чор лангар андохтанд ва дамидани субҳро мунтазир шуданд.

³⁰ Маллоҳон мехостанд киштиро тарк кунанд, ва бо ин мақсад қайқро ба об мефуроварданд, ба баҳонаи он ки гӯё мехоҳанд лангарҳоро аз бинии киштӣ биандозанд,

³¹ Аммо Павлус ба мирисад ва сарбозон гуфт: «Агар инҳо дар киштӣ намонанд, шумо наҷот нахоҳед ёфт».

³² Он гоҳ сарбозон танобҳои қайқро буриданд, ва он афтод.

³³ Пеш аз субҳидам Павлус аз ҳама хоҳиш кард, ки чизе бихӯранд; ӯ гуфт: «Имрӯз рӯзи чордахум аст, ки шумо интизорӣ кашида, чизе нахӯрдаед ва гурусна ҳастед.

³⁴ Бинобар ин шуморо даъват менамоям, ки чизе бихӯред, зеро ки саломатии ҷони шумо ба ин вобаста аст: мӯе аз сари ҳеҷ яке аз шумо нахоҳад афтод».

³⁵ Бо ин суханон нонро гирифта, дар ҳузури ҳама Худоро шукргузорӣ кард ва онро шикаста, ба хӯрдан шурӯъ намуд.

³⁶ Он гоҳ ҳама қавидил шуданд, ва онҳо низ нон хӯрданд.

³⁷ Шумораи мо дар киштӣ чамъ дусаду ҳафтоду шаш нафар буд.

³⁸ Чун аз хӯрок сер шуданд, гандумро ба об партофта, киштиро сабук карданд.

³⁹ Вақте ки рӯз равшан шуд, заминро нашинохтанд, лекин халиҷе диданд, ки соҳили паст дошт, ва қарор доданд, ки агар мумкин шавад, киштиро сӯи он биронанд.

⁴⁰ Лангарҳоро бурида, дар баҳр гузоштанд, бандҳои сукконро низ кушоданд ва бодбонро ба ҷараёни бод боло кашида, роҳи соҳилро пеш гирифтанд.

⁴¹ Ба димоғае дакка хӯрданд, ва киштӣ дар ҷои пастобе фуру монд: бинии он дармонда беҳаракат истод, лекин думаш аз шиддати мавҷҳо дарҳам шикаст.

⁴² Сарбозон қасди куштани бандиён карданд, ки мабодо касе шинокунон гурехта равад.

⁴³ Лекин мирисад ки мехост Павлусро раҳо кунанд, ба ин қасди онҳо монёъ шуд ва фармуд, ки аввал касоне ки шино карда метавонанд, худро дар об андохта, ба соҳил бирасанд,

⁴⁴ Ва дигарон, баъзе бар тахтаҳо ва баъзе бар шикастапораҳои киштӣ аз дунболи онҳо бираванд.

Ба ҳамин тарз ҳамаашон ба саломатӣ ба хушкӣ расиданд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

4. Фурудой ба қазираи Малит.

Павлусро мор газид.

28 Вақте ки раҳо шудем, фаҳмидем, ки он қазира Малит ном дорад.

² Сокинони қазира ба мо хеле меҳрубонӣ намуданд: азбаски борон меборид ва ҳаво хунук буд, онҳо оташ афрӯхта, ҳамаамонро пазирой карданд.

³ Павлус як миқдор ҳезум чамъ карда буд, ва ҳангоме ки онро дар оташ меандохт, ба сабаби гармии оташ мори афъие берун омада, ба дасташ часпид.

⁴ Ҳамин ки сокинони қазира ҷонварро бар дасти ӯ овезон диданд, ба якдигар гуфтанд: «Бидуни шакку шубҳа, ин шахс қотил аст, ки бо вучуди аз баҳр раҳо шуданаш адолат намегузорад, ки ӯ зинда бимонад».

⁵ Аммо ӯ ҷонварро дар оташ афканд ва ҳеҷ осебе надид.

⁶ Онҳо мунтазир буданд, ки баданаш варам мекунад ё ки ӯ баногоҳ афтода ҷон медиҳад; вале чун бисъёр интизорӣ кашиданд ва диданд, ки ҳеҷ офате ба ӯ нарасид, фикрашон дигаргун шуд, ва гуфтанд, ки ӯ Худое мебошад.

5. Мӯъҷизаи шифо ёфтани падари Публиус.

⁷ Дар наздикиҳои он мавзеъ амлоки сардори қазира буд, ки ӯ Публиус ном дошт; ӯ моро ба хонаи худ оварда, се рӯз бо меҳрубонӣ пазирой намуд.

⁸ Падари Публиус гирифтори табларза ва дарди ишкам шуда хобида буд, ва Павлус назди вай омад ва дастҳои худро бар вай гузошта, вайро шифо дод.

⁹ Баъд аз ин воқеа дигар беморони қазира низ омада, шифо ёфтанд,

¹⁰ Ва моро хеле иззату ҳурмат карданд, ва ҳангоме ки аз он ҷо мерафтем, моро бо лавозимоти сафар таъмин намуданд.

¹¹ Пас аз се моҳ ба киштии Искандария, ки аломати Ҷавзо дошт ва зимистонро дар қазира гузаронда буд, савор шудем

¹² Ва ба Саркузо расида, дар он ҷо се рӯз мондем;

¹³ Аз он ҷо равона шуда, ба Рифюн омадем; азбаски баъд аз як рӯз боди ҷанубӣ вазид, рӯзи дуюм ворида Пўтүлӣ шудем;

¹⁴ Дар он ҷо бародаронро ёфта, мувофиқи хоҳишашон ҳафт рӯз назди онҳо мондем ва сонӣ роҳи Румро пеш гирифтем.

¹⁵ Бародарони он ҷо, чун аз омадани мо хабардор шуданд, то бозоргоҳи Опиус ва меҳмонсарое ки «Се майхона» ном дошт, ба истиқболи мо омаданд,

ва Павлус онҳоро дида, ба Худо шукргузорӣ кард ва қавидил гашт.

Павлус дар Рум ва хизматгузорию ӯ.

¹⁶ Вақте ки ба Рум расидем, мирисад бандиёро ба сипаҳсолор супурд, аммо ба Павлус иҷозат шуд, ки бо як сарбоз, ки ӯро посбонӣ мекард, дар хонаи ҷудогонае иқомат кунад.

¹⁷ Баъд аз се рӯз Павлус бузургони яҳудиёро даъват намуд, ва ҳангоме ки онҳо ҷамъ омаданд, ба онҳо гуфт: «Эй бародарон! Гарчанде ки ман ҳеҷ амале бар зидди қавм ва расму таомули падарон накардаам, маро дар Ерусалим бандӣ карда, ба дасти румиён супурданд;

¹⁸ Онҳо, баъд аз тафтиш, мехостанд маро озод кунанд, чунки ман ҳеҷ гуноҳе накардаам, ки сазовори марг бошам;

¹⁹ Аммо азбаски яҳудиён муҳолифат карданд, ман маҷбур шудам доварию қайсарро талаб намоям, вале на аз барои он ки аз қавми худ шикоят кунам;

²⁰ Ба ин сабаб ман шуморо даъват намудам, то ки бо шумо вохӯрда гуфтугӯ кунам, зеро ки аз барои умеди Исроил бо ин занҷир баста шудаам».

²¹ Ба ӯ гуфтанд: «Мо ҳеҷ номае дар ҳақиқи ту аз Яҳудо нагирифтаем, ва аз бародароне ки ба ин ҷо омада буданд, ҳеҷ кас аз ту чизе хабар намодааст ва ё суҳани баде нагуфтааст;

²² Лекин хоҳишмандем, ки фикру ақидаи туро аз худат бишнавем, зеро ба мо маълум аст, ки дар бораи ин фирқа дар ҳама ҷо ҷидол мекунамд».

²³ Рӯзеро барои ӯ муқаррар карданд, ва мардуми бисёре назди ӯ ба манзилаш омаданд, ва ӯ аз субҳ

то шом ба онҳо аз Малакути Худо шаҳодат ва шарҳ меод ва аз Тавроти Мусо ва суҳафи анбиё далелҳо дар бораи Исо меовард.

²⁴ Баъзе аз онҳо ба суҳанонаш имон оварданд, вале дигарон имон наоварданд.

Павлус ба халқҳо мавъиза мекунад.

²⁵ Азбаски бо яқдигар муҳолифат доштанд, Павлус пеш аз рафтани онҳо чунин суҳане гуфт: «Рӯхулқудс ба василаи Ишаъеи набӣ ба падарони мо чӣ хуб гуфтааст:

²⁶ „Назди ин қавм бирав ва бигӯ: бо гӯшҳои шунаво хоҳед шунид,

вале нахоҳед фаҳмид; ва бо чашмҳои бино хоҳед нигарист,

вале нахоҳед дид;

²⁷ Зеро ки дили ин қавм саҳт ва гӯшҳои вазнин ва чашмҳои баста шудааст, мабодо бо чашмҳо бубинанд ва бо гӯшҳо бишнавад ва бо дил бифаҳмад ва рӯҷӯ кунанд, то ки онҳоро шифо баҳшам“.

²⁸ Пас, бидонед, ки наҷоти Худо ба ғайрияҳудиён фиристода шудааст, ва онҳо хоҳанд шунид».

²⁹ Чун инро гуфт, яҳудиён рафтанд, дар ҳолате ки бо яқдигар бисёр мувоҳиса мекарданд.

³⁰ Павлус ду соли тамом дар хонаи иҷорагии худ истиқомат кард, ва ҳар киро, ки назди ӯ меомад, пазирой менамуд

³¹ Ва Малакути Худоро мавъиза мекард ва бо тамоми далерӣ тариқати Исои Масеҳи Худовандро бемалол таълим меод.

БА РУМИЁН

БОБИ ЯКУМ

Павлуси ҳавворӣ калисои Румро табрик менамояд.

1 Павлус, бандаи Исои Масеҳ, ҳаввориҳои даъватшуда ва барои башорати Худо интихобгардида,

² Ки онро Худо пештар, ба воситаи анбиёи Худ, дар Навиштаҳои муқаддас ваъда карда буд

³ Дар бораи Писари Худ, ки ба ҳасби ҷисм аз насли Довуд таваллуд шудааст,

⁴ Ва ба ҳасби рӯҳи қудсият, ба воситаи эҳёи шуданаш аз мурдагон, чун Писари Худо маълум шудааст, яъне дар бораи Худованди мо Исои Масеҳ,

⁵ Ки ба воситаи Ё мо файз ва ҳаввориятро пайдо кардаем, то ки ба хотири исми Ё ҳамаи халқҳоро ба итоати имон дароварем,

⁶ Ки дар миёни онҳо шумо низ даъватшудагони Исои Масеҳ ҳастед, —

⁷ Ба ҳамаи маҳбубони Худо, ки дар Рум ҳастед ва ба муқаддасӣ даъват шудаед, аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд файз ва осоиштагӣ бар шумо бод.

Ҳоҷиши ҳавворӣ ба рафта дидани калисои Рум.

⁸ Пеш аз ҳама ба Худои худ ба воситаи Исои Масеҳ барои ҳамаи шумо шукр мегӯям, ки имони шумо дар тамоми ҷаҳон шӯҳрат ёфтааст;

⁹ Худое ки Ёро дар башорати Писари Ё бо рӯҳи худ ибодат мекунам, маро шоҳид аст, ки муттасил шуморо ба ёд меоварам

¹⁰ Ва ҳамеша дар дуоҳои худ илтимос мекунам, ки иродаи Худо ягон вақт ба ман мусоидат намояд, ки назди шумо биёям.

¹¹ Зеро ки хеле орзуманди дидани шумо мебошам, то ки як атои рӯҳоние, барои устувор шуданатон, ба шумо тақдим намоям,

¹² Яъне бо якҷоягии шумо аз имони умумиамон, аз имони шумо ва худам, тасалли ёбам.

¹³ Эй бародарон, намехоҳам беҳабар бошед аз ин ки дафъаи бисёр ният доштам назди шумо биёям, — лекин то кунун ҷизе ба ман монанҷи мешуд, — то ки дар миёни шумо низ, монанди халқҳои дигар, самаре ҳосил кунам.

¹⁴ Ман нисбат ба юниён ва варвариён, нисбат ба оқилон ва ҷоҳилон, дайне ба гардан дорам;

¹⁵ Пас, роғиби онам, ки ба шумо низ, ки дар Рум ҳастед, башорат диҳам.

Эътирофи ҳавворӣ дар бораи башорати Масеҳ.

¹⁶ Зеро ки башорати Масеҳро ба худ ор намедонам, чунки он — қуввати Худост барои наҷоти ҳар як имондор: ҳам, аввалан, яҳудӣ ва ҳам юнонӣ.

¹⁷ Зеро ки адолати Худо дар он аз имон ба имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст: «Одил ба василаи имон хоҳад зист».

Ҳамаи одамон ба наҷот эҳтиёҷ доранд.

Ғуноҳи халқҳо ва довариҳои Худо бар онҳо.

¹⁸ Зеро ки ғазби Худо аз осмон зоҳир мешавад бар ҳар гуна маъсият ва шарорати одамоне ки ростиро бо шарорат поймол мекунанд.

¹⁹ Зеро ки он чи дар бораи Худо доништан мумкин аст, ба онҳо маълум аст, чунки Худо ба онҳо маълум кардааст;

²⁰ Зеро ки моҳияти нонамоёни Ё, яъне қуввати ҷовидонӣ ва Илоҳияти Ё, аз хилқати олам ба воситаи дидани офаридаҳояш ба назар намоён аст, бинобар ин онҳо ҳеҷ узре надоранд.

²¹ Агарчи онҳо Худоро шинохта бошанд, Ёро чун Худо ситоиш накарданд ва шукр нагуфтанд, балки ҳаёлотӣ онҳо ботил, ва дили бефаросаташон тира шуд:

²² Бо вучуди он ки ҳудашонро оқил номиданд, ақли худро гум карда,

²³ Ҷалоли Худои бефаноро ба сурате табдил доданд, ки ба одами фонӣ, ба мургон, чорпоён ва хазандагон монанд аст,

²⁴ Бинобар ин Худо онҳоро бо нафси шаҳвониашон ба нопокӣ гирифта кард, ба тавре ки онҳо баданҳои худро бо ҳамдигар нангин карданд;

²⁵ Онҳо ростии Худоро ба дурӯғ иваз карданд ва парастии ибодат карданд махлуқро ба ҷои Холиқи ки то абад муборак аст, омин.

²⁶ Аз ин сабаб Худо онҳоро ба ҳавасҳои нангин гирифта кард: занони онҳо ҷимои табииро ба ҷимои ғайритабиӣ иваз карданд;

²⁷ Ҳамчунин мардон ҷимои табииро бо занон тарк карда, оташи шаҳваташон ба якдигар баланд шуд, ва мард бо мард ба кирдори нангин машғул шуда, сазои иштибоҳи худро дар вучуди худашон диданд.

²⁸ Ва азбаски онҳо Худоро бо ақли худ шиноҳтан нахостанд, Худо онҳоро ба афкори фосид гирифтор кард, то ки корҳои носазо кунанд,

²⁹ Бинобар ин онҳо аз ҳар гуна кизб, зино, макр, тамаъ ва кина, ҳамчунин аз ҳасад, қатл, ҷидол, фиреб ва бадҳӯй пур ҳастанд,

³⁰ Бадгап, тӯҳматчӣ, худобадбин, дилозор, худсито, мағрур ва бадандеш ҳастанд, ба падару модарон итоат намекунанд,

³¹ Беандеша, аҳдшикан, беилтифот, бадкина ва бераҳманд.

³² Агарчи довариҳои Худоро медонанд, ки кунандагони чунин корҳо сазовори марганд, бо вучуди ин на фақат ҳудашон ин корҳоро мекунанд, балки кунандагони дигарро низ таҳсин менамоянд.

БОБИ ДУЮМ

Гуноҳи яҳудиён ва ғзаби Худо бар онҳо.

2 Бинобар ин ту, эй одами маҳкумкунанда, ҳар кӣ бошӣ ҳам, узре надорӣ, чунки дигареро маҳкум карда, худатро маҳкум менамой, зеро ки ту, эй маҳкумкунанда, айна ҳамон корҳоро содир мекуни.

² Лекин мо медонем, ки довариҳои Худо бар кунандагони чунин корҳо барҳақ аст.

³ Наҳод ки ту, эй одамизод, гумон мекуни, ки бо маҳкум кардани кунандагони чунин корҳо ту аз довариҳои Худо халос хоҳӣ шуд, дар сурате ки худат айна ҳамон корҳоро содир менамой?

⁴ Ё ки ту ба фаровонии меҳрубонӣ, ҳилм ва пурсабрии Ӯ безътиной мекуни, беҳабар аз он ки меҳрубонии Худо туро ба роҳи тавба ҳидоят менамояд?

⁵ Аммо, аз боиси саркашӣ ва дили тавбанопазирӣ худ, ту ғзабро барои худ дар рӯзи ғзаб ва зуҳури довариҳои ҳаққонии Худо афзун мегардонӣ,

⁶ Ки Ӯ ба ҳар кас мувофиқи аъмоли вай подош хоҳад дод:

⁷ Ба онҳое ки доим кори нек карда, толиби ҷалол, шараф ва ҷовидӣ мешаванд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод;

⁸ Вале онҳоеро, ки саркашӣ карда, ростиро рад менамоянд, ва мутеи норостӣ мешаванд, ба хашму ғзаб гирифтор хоҳад кард.

⁹ Андӯҳу фалокат ояд бар ҷони ҳар одаме ки кори бад мекунад: ҳам, аввалан, бар ҷони яҳудӣ ва ҳам бар ҷони юнонӣ!

¹⁰ Лекин ҷалол, шараф ва осоиштагӣ ояд ба ҳар касе ки кори нек мекунад: ҳам, аввалан, ба яҳудӣ ва ҳам ба юнонӣ!

Шариат ва хатна наҷот намедиҳанд.

¹¹ Зеро ки Худо рӯйбинӣ надорад.

¹² Онҳое ки дорои шариат набуда, гуноҳ кардаанд, берун аз шариат низ ҳалок хоҳанд шуд; вале онҳое ки дорои шариат буда, гуноҳ кардаанд, аз рӯи шариат маҳкум хоҳанд шуд, —

¹³ Чунки на шунавандагони шариат пеши Худо одиланд, балки иҷрокунандагони шариат сафед карда хоҳанд шуд;

¹⁴ Зеро, ҳар гоҳ халқҳое ки шариат надоранд, табиатан фармудаҳои шариатро ба ҷо меоваранд, онҳо шариат надоста бошанд ҳам, ҳудашон барои худ шариат ҳастанд;

¹⁵ Рафторашон нишон медиҳад, ки амали шариат дар дилашон навишта шудааст; вичдон ва афкорашон низ, ки яқдигарро гоҳе айбдор ва гоҳе сафед мекунанд, дар ин бобат гувоҳӣ медиҳанд, —
¹⁶ Дар ҳамон рӯзе ки Худо, ба ҳасби башорати ман, асрори одамноро ба воситаи Исои Масеҳ доварӣ хоҳад кард.

¹⁷ Инак, ту яҳудӣ ном дорӣ, ва ба шариат такья мекуни, ва аз шинохтани Худо меболӣ.

¹⁸ Ва иродаи Ӯро медонӣ, ва азбаски шариатро омӯхтаӣ, фарқи байни неку бадро мефаҳмӣ,

¹⁹ Ва яқин дорӣ, ки ту роҳнамои кӯрон, нуре барои бошандагони зулмот,

²⁰ Носеҳи ҷоҳилон ва муаллими кӯдакон ҳастӣ, ва дар шариат намунаи маърифат ва ростиро дорӣ, —

²¹ Пас, чӣ гуна ту, ки дигаронро таълим медиҳӣ, худатро таълим намедиҳӣ?

²² Ваъз мегӯӣ, ки дуздӣ набояд кард, вале худат дуздӣ мекуни! Мегӯӣ, ки «зинокорӣ накун», вале худат зинокорӣ мекуни! Аз бутҳо нафрат дорӣ, вале маъбадҳоро ғорат мекуни!

²³ Бо шариат меболӣ, вале шариатро вайрон карда, обрӯи Худоро мерезонӣ!

²⁴ Зеро ки ба туфайли шумо, чунон ки навишта шудааст, дар миёни халқҳо исми Худоро хор медоранд.

²⁵ Хатна фоиданок аст, ба шарте ки шариатро риоя кунӣ; аммо агар шариатро вайрон кунӣ, махтунии ту ба номахтунӣ мубаддал шуд.

²⁶ Пас, агар номахтуне фармудаҳои шариатро риоя кунад, оё номахтунии вай махтунӣ шумурда намешавад?

²⁷ Ва номахтуни табиӣ, ки шариатро ба ҷо меоварад, оё туро маҳкум намекунад, ки дорои Навиштаҳо ва хатна ҳастию шариатро вайрон мекуни?

²⁸ Зеро яҳудӣ на он кас аст, ки аз рӯи қиёфати зоҳирӣ чунин бошад, ва хатна на он чиз аст, ки бар ҷисм намоён бошад,

²⁹ Балки яҳудӣ он кас аст, ки дар ботин чунин бошад, ва хатна он чиз аст, ки дар дил ба ҳасби рӯҳ, на ин ки ба ҳасби ҳарф, ҷо дошта бошад; ва ҳамди чунин одам на аз ҷониби одамон, балки аз ҷониби Худост.

БОБИ СЕЮМ

Худо дар довариҳои худ амин ва одил аст.

3 Пас, яҳудӣ чӣ бартарӣ дорад, ё ки хатна чӣ фоида дорад?

² Бартарии бузурге аз ҳар чиҳат, ва пеш аз ҳама аз он чиҳат, ки ба дасташон каломи Худо супурда шудааст.

³ Зеро ки чӣ гӯем? Агар баъзеашон бевафо бошанд, оё бевафогии онҳо вафои Худоро ботил мекунад?

⁴ Ба ҳеҷ вачҳ. Балки Худо барҳақ аст, агарчи ҳар одам козиб бошад, чунон ки навишта шудааст: «То ки Ту дар суханони Худ ҳақ барой ва дар довари Худ ғолиб ой».

⁵ Лекин агар шарорати мо адолати Худоро зоҳир мекарда бошад, чӣ гӯем? Оё Худо, ҳангоме ки ба ғазаб меояд, бендолат аст? — Инро ман ба таври муҳокимаронии одамӣ мегӯям.

⁶ Ба ҳеҷ вачҳ. Зеро ки дар он сурат Худо чӣ тавр метавонад оламро доварӣ кунад?

⁷ Зеро ки агар ба воситаи дурӯғи ман ростии Худо барои ҷалоли Ӯ афзун мешуда бошад, пас чаро ман боз ҳамчун гуноҳкоре маҳкум мешавам?

⁸ Ва чӣ гуна баъзеҳо ба мо бӯхтон зада, даъво мекунад, ки гӯё мо мегуфта бошем: «Биёед, бадӣ кунем, то ки некӣ ҳосил шавад»? Маҳкумияти чунин касон ҳаққонист.

Ба гуноҳ гирифтор будани ҳамаи одамон.

⁹ Пас чӣ гӯем? Оё мо бартарӣ дорем? Не, надорем, зеро ки мо аллакай исбот кардем, ки ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, ҳама гирифтори гуноҳ ҳастанд,

¹⁰ Чунон ки навишта шудааст:

«Касе одил нест, як нафар ҳам нест;

¹¹ Касе соҳибфаҳм нест; касе толиби Худо нест;

¹² Ҳама гумроҳ шудаанд, аз як сар ношояманд: неқӯкоре нест, як нафар ҳам нест.

¹³ Гулӯяшон қабри кушода аст; бо забонашон фиреб медиҳанд; бар лабонашон заҳри мор аст;

¹⁴ Даҳонашон пур аз ғайбат ва ҳасрат аст.

¹⁵ Пойҳошон барои хунрезӣ шитобон аст;

¹⁶ Харобкорӣ ва ҳалокат дар роҳҳои онҳост;

¹⁷ Онҳо роҳи сулҳу осоиштагиро намедонанд.

¹⁸ Дар пеши чашмашон тарси Худо нест».

¹⁹ Лекин мо медонем, ки ҳар чи шариат мегӯяд, ба аҳли шариат рӯ оварда мегӯяд, то ки ҳар даҳоне баста шавад ва тамоми олам пеши Худо айбдор гардад,

²⁰ Чунки бо аъмоли шариат ҳеҷ одаме пеши Ӯ сафед нахоҳад шуд; зеро ки гуноҳ ба воситаи шариат дониста мешавад.

Гуноҳкор фақат ба хотири Масеҳ ба воситаи имон сафед мешавад.

²¹ Аммо алҳол, сарфи назар аз шариат, адолати Худо зоҳир шудааст, ки Таврот ва анбиё бар он шаҳодат медиҳанд, —

²² Адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳамаи имондорон; зеро ки ҳеҷ тафовуте нест,

²³ Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд

²⁴ Ва ройгон, бо файзи Ӯ, ба воситаи кафорате ки дар Исои Масеҳ аст, сафед карда мешаванд,

²⁵ Ки Ӯро Худо пешниҳод кард, то ки дар Хуни Ӯ ба воситаи имон кафорате бошад, барои нишон додани адолати Ӯ дар омурзиши гуноҳхое ки пештар, дар замони пурсабрии Худо содир шудаанд,

²⁶ Ва барои нишон додани адолати Ӯ дар замони ҳозира, то ки Ӯ одил бошад ва ҳар киро, ки ба Исо имон меоварад, сафед кунад.

²⁷ Пас, кучост он чи боиси болидан бошад? Он тамоман аз байн рафтааст. Ба кадом шариат? Оё ба шариати аъмол? Не, балки ба шариати имон.

²⁸ Зеро мо эътироф менамоем, ки одамизод, сарфи назар аз аъмоли шариат, ба воситаи имон сафед мешавад.

²⁹ Ё ки Худо фақат Худои яҳудиён аст? Магар Худои халқҳо ҳам нест? Албатта, Худои халқҳо ҳам мебошад;

³⁰ Чунки Худо ягона аст, ва Ӯ махтунонро аз рӯи имон ва номахтунонро ба воситаи имон сафед мекунад.

³¹ Пас, оё мо шариатро ба воситаи имон ботил мекунем? Ба ҳеҷ вачҳ, балки шариатро устувор мегардонем.

БОБИ ЧОРУМ

Иброҳим ба воситаи имон сафед шудааст.

4 Пас, фаразан, падари мо Иброҳим ба ҳасби ҷисм чӣ чизе пайдо кард?

² Агар Иброҳим бо аъмоли худ сафед шуда бошад, ӯ шоёни таъриф аст, аммо на дар пеши Худо.

³ Зеро ки дар Навиштаҳо чӣ гуфта шудааст? «Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд».

⁴ Барои касе ки амал мекунад, муздаш на аз рӯи эҳсон, балки аз рӯи ўҳдадорӣ ҳисоб карда мешавад;

Худо сарфи назар аз аъмол сафед мекунад.

⁵ Лекин барои касе ки амал намекунад, балки имон меоварад ба Он ки осоиёнро сафед мекунад, имонаш адолат ҳисоб карда мешавад.

⁶ Чунон ки Довуд низ одамеро хушбахт менамод, ки Худо ба вай адолатро сарфи назар аз аъмолаш ато мекунад:

⁷ «Хушо касоне ки қиноятҳошон омурзида ва хатоҳошон пӯшида шудааст;

⁸ Хушо касе ки Худованд гуноҳи варо ба ҳисоб намеоварад».

Барои Иброҳим имон пеш аз хатна адолат ҳисоб карда шуд.

⁹ Оё ин хушбахтӣ ба махтунон тааллуқ дорад ё ки ба номахтунон низ? Мо гуфтем, ки барои Иброҳим имонаш адолат ҳисоб карда шуд.

¹⁰ Кай ҳисоб карда шуд? Баъд аз хатна ё ки пеш аз хатна? Баъд аз хатна не, балки пеш аз хатна буд.

¹¹ Ва аломати хатнаро ӯ, ҳамчун мӯҳри адолат мувофиқи имоне ки дар ҳолати номахтунии худ дошт, пайдо кард, бинобар ин ӯ падари ҳамаи имондорони номахтун шуд, то ки ба онҳо низ адолат ато шавад,

¹² Ва ҳамчунин падари махтунон шуд, ки онҳо на фақат хатна шудаанд, балки низ имонеро, ки Иброҳим дар ҳолати номахтунӣ дошт, пайравӣ мекунад.

Иброҳим — падари ҳамаи имондорон.

¹³ Зеро ки ба Иброҳим, ё ба наслаш, ваъдаи он ки ӯ вориси ҷаҳон хоҳад буд, ба воситаи шариат не, балки ба воситаи адолати имон ато шудааст.

¹⁴ Зеро ки агар аҳли шариат ворис бошанд, дар он сурат имон пуч асту ваъда ботил;

¹⁵ Чунки шариат сабаби ғзаб мешавад, зеро дар ҷое ки шариат нест, вайронкунии он ҳам нест.

¹⁶ Бинобар ин мувофиқи имон аст, то ки мувофиқи файз бошад, барои он ки ваъда ба тамоми насли Иброҳим, на фақат ба насли мувофиқи шариат, балки ба насли мувофиқи имони ӯ низ таъмин шавад, ки ӯ падари ҳамаи мост,

¹⁷ Чунон ки навишта шудааст: «Ман туро падари халқҳои бисъёр гардондам», — дар пеши Худое ки Иброҳим ба ӯ имон овард, дар пеши Худое ки мурдагонро зинда мекунад ва номавҷудро ҳамчун мавҷуд мекунад.

¹⁸ Дар сурате ки ҳеч умеде набуд, Иброҳим умедвор шуда, имон овард, то ки падари халқҳои бисъёр шавад, аз рӯи он чи гуфта шудааст: «Насли ту чунин хоҳад буд».

¹⁹ Ва имонаш сушт нашуд, ва ба он ҳам назар накард, ки ҷисми ӯ, дар синни қариб садсолағӣ, аллакай пир шудааст, ва батни Соро низ аз кор баромадааст;

²⁰ Ва ба ваъдаи Худо аз беимонӣ шубҳа накард, балки дар имонаш устувор истода, Худоро ҳамду сано хонд,

²¹ Ва боварии комил дошт, ки ӯ ба иҷрои ваъдаи Худ низ қодир аст.

На танҳо барои Иброҳим, балки низ барои ҳамаи онҳое ки ба Хуни кафорат ва ба эҳъёи Масеҳ имон доранд, имон адолат ҳисоб карда шуд.

²² Аз ҳамин сабаб барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.

²³ Аммо на фақат нисбат ба ӯ навишта шудааст, ки барои ӯ ҳисоб карда шуд,

²⁴ Вале нисбат ба мо низ: барои мо низ ҳисоб карда хоҳад шуд, ки имон дорем ба Он ки Худованди мо Исоро аз мурдагон эҳъё кард,

²⁵ Ки ӯ ба сабаби гуноҳҳои мо таслим карда шуд ва аз барои сафед кардани мо эҳъё гардид.

БОБИ ПАНЧУМ

Маънои сафед шудан.

1. Сулҳу осоиштагӣ бо Худо ва боварӣ ба наҷоти оянда.

⁵ Пас, мо бо имон сафед шуда, бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳу осоиштагӣ дорем,

² Ки ба воситаи ӯ мо бо имон сӯи ин файзе роҳ ёфтаем, ки дар он истодаем ва бо умеди ҷалали Худо меболем.

³ Ва на фақат бо ин, балки бо мусибатҳо низ меболем, зеро медонем, ки мусибат сабрро ба вучуд меоварад,

⁴ Ва сабр — ботаҷрибагиро, ва ботаҷрибагӣ — умедро,

⁵ Ва умед шарманда намекунад, чунки муҳаббати Худо дар дилҳои мо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шуд, ҷорӣ шудааст.

⁶ Зеро ки Масеҳ, ҳангоме ки мо ҳанӯз сушт будем, дар вақти муқарраршуда барои осӣён мурд.

⁷ Зеро гумон намеравад, ки касе барои одиле бимирад, вале эҳтимол дорад, ки барои ягон неқӯкоре касе ба мурдан чуръат кунад.

⁸ Лекин Худо муҳаббати Худо нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки ҳангоме ки ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

⁹ Пас, алалхусус алҳол, ки бо Хуни ӯ сафед шудаем, ба воситаи ӯ аз ғзаб наҷот хоҳем ёфт.

¹⁰ Зеро ки агар бо Худо, ҳангоми душман будани худ, ба воситаи мамоти Писари ӯ мусолиҳа карда бошем, — пас, алалхусус баъд аз мусолиҳа кардан, мо ба воситаи ҳаёти ӯ наҷот хоҳем ёфт;

¹¹ Ва на фақат ин, балки низ бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ меболем, ки ба василаи ӯ алҳол мусолиҳа ба даст овардаем.

2. Ҳаёт ба воситаи Масеҳ ба ҷои мамот ба воситаи Одам.

¹² Пас, чунон ки ба воситаи як одам гуноҳ ба ҷаҳон дохил шуд ва бо гуноҳ мамот омад, ончунон низ ба ҳамаи одамон гузашт, чунки ҳама гуноҳ карданд.

¹³ Зеро ки пеш аз шариат ҳам гуноҳ дар ҷаҳон буд, лекин вақте ки шариат нест, гуноҳ ҳисоб карда намешавад.

¹⁴ Бо ин ҳама, аз Одам то Мусо мамот бар онҳое низ ҳукмрон буд, ки гуноҳе ба монанди гуноҳи Одам накарда буданд, ки ӯ тимсоли Шаҳси оянда аст.

¹⁵ Лекин бахшоиши файз на ончунон аст, ки гуноҳ бошад. Зеро ки агар бо гуноҳи як кас бисъёр касон гирифтори мамот шуда бошанд, пас, алалхусус файзи Худо ва бахшоиши он барои бисъёр касон ба василаи файзи як одам, яъне Исои Масеҳ, фаровон мегардад.

¹⁶ Ва бахшоиш на ончунон аст, ки ба воситаи як гуноҳкор бошад; зеро ки доварӣ пас аз як гуноҳ сабаби маҳкумият мешавад, лекин бахшоиши файз пас аз гуноҳҳои бисъёр сафед мекунад.

¹⁷ Зеро ки агар бо гуноҳи як кас мамот ба воситаи ҳамин як кас ҳукмрон шуда бошад, — пас, алалхусус онҳое ки файзи фаровон ва бахшоиши адолатро қабул мекунанд, дар ҳаёт ба воситаи Исои Масеҳи ягона хумкрон хоҳанд шуд.

¹⁸ Бинобар ин, чунон ки ба воситаи гуноҳи як кас ҳамаи одамон маҳкум шуданд, ончунон ба воситаи адолати як кас ҳамаи одамон барои ҳаёт сафед шуданд.

¹⁹ Зеро, чунон ки ба воситаи беитоатии як кас бисъёр касон гуноҳкор шуданд, ончунон ба воситаи итоати як кас бисъёр касон одил мешаванд.

²⁰ Аммо шариат баъд ба майдон омад, то ки гуноҳ зиёд шавад; ва ҳангоме ки гуноҳ зиёд шуд, файз бағоят фаровон гардид,

²¹ То ки, чунон ки гуноҳ ба воситаи мамот ҳукмрон шуд, ончунон файз ҳам ба воситаи адолат барои ҳаёти ҷовидонӣ ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳукмрон шавад.

БОБИ ШАШУМ

3. Озод шудан аз қуввати гуноҳ ва мамот.

6 Пас чӣ гӯем? Оё дар гуноҳ бимонем, то ки файз зиёд шавад? Ба ҳеч ваҷҳ.

² Мо, ки нисбат ба гуноҳ мурдаем, чӣ гуна метавонем дар он боз зиндагӣ кунем?

³ Оё наредонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид ёфтаем, дар мамоти Ў таъмид ёфтаем?

⁴ Пас мо, дар мамоташ таъмид ёфта, бо Ў дафн шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав қадамгузор шавем.

⁵ Зеро ки агар мо дар мисоли мамоти Ў бо Ў пайванд шуда бошем, дар мисоли эҳёи Ў низ пайванд хоҳем буд.

⁶ Зеро медонем, ки инсонии кӯҳнаи мо бо Ў маслуб шудааст, то ки ҷисми пургуноҳ ботил гардад, ва мо дигар бандагони гуноҳ набошем;

⁷ Чунки мурда аз гуноҳ фориғ аст.

⁸ Агар мо бо Масеҳ мурда бошем, боварӣ дорем, ки бо Ў низ хоҳем зист.

⁹ Зеро медонем, ки чун Масеҳ аз мурдагон эҳё шуд, дигар намерад: мамот дигар бар Ў қудрат надорад.

¹⁰ Зеро, ин ки Ў мурд, як бор барои ҳамеша нисбат ба гуноҳ мурд, аммо ин ки зинда аст, барои Худо зинда аст.

¹¹ Ҳамин тавр шумо низ худро барои гуноҳ кардан мурда, аммо барои Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ зинда ҳисоб кунед.

¹² Пас, бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмрон нашавад, то ки ба ҳавасҳои он итоат намоед;

¹³ Ва андоми худро ба гуноҳ насупоред, то ки олати шарорат шавад, балки худро, ҳамчун касони аз мурдагон зиндашуда, ба Худо таслим кунед ва андоми худро дар ихтиёри Худо вогузор намоед, то ки олати адолат бошад.

4. Собит мондан дар мутеъ, қудсият ва хизматгузорию абадӣ ба Худо.

¹⁴ Зеро ки гуноҳ дигар набояд бар шумо ҳукмронӣ кунад: шумо, охир, тобеи шариат не, балки тобеи файз ҳастед.

¹⁵ Пас чӣ кунем? Оё гуноҳ кардан гирем ба он сабаб ки тобеи шариат не, балки тобеи файз ҳастем? Ба ҳеч ваҷҳ.

¹⁶ Оё наредонед, ки ба ҳар кӣ шумо худро чун бандагон барои итоат таслим кунед, бандагони ҳамон кас гардида, ба вай мутеъ мешавед, хоҳ гуноҳе барои мамот бошад, хоҳ итоате барои адолат?

¹⁷ Аммо, Худоро шуқр, ки агарчи пештар бандагони гуноҳ будед, ҳоло аз самими қалб ба ҳамон тарзи таълим мутеъ шудаед, ки худро ба он таслим кардаед.

¹⁸ Ва аз гуноҳ фориғ шуда, бандагони адолат гардидаед.

¹⁹ Ба хотири сустии ҷисматон, ба таври муҳокимаронии одамай мегӯям: чунон ки шумо андоми худро ба бандагии нопокӣ ва шарорат таслим карда, ба шарорат афтада будед, ончунон ҳоло андоми худро ба бандагии адолат барои қудсият вогузор намоед.

²⁰ Зеро вақте ки шумо бандагони гуноҳ будед, аз адолат фориғ будед.

²¹ Пас он вақт чӣ самаре доштед? Корҳое мекардед, ки ҳоло аз онҳо шарм доред, чунки анҷоми онҳо мамот аст.

²² Лекин ҳоло, ки аз гуноҳ фориғ шуда, бандагони Худо гардидаед, самари шумо қудсият аст, ва анҷоми кор ҳаёти ҷовидонист.

²³ Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо бахшоиши файзи Худо ҳаёти ҷовидонист ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ.

БОБИ ҲАФТУМ

5. Озодӣ аз шариат ва ҳалосӣ аз низои байни ҷисм ва рӯҳ.

7 Эй бародарон, магар наредонед, — зеро ба воқифони шариат суҳан мегӯям, — ки шариат бар одамизод дар айёми зиндагии вай қудрат дорад?

² Зеро ки зани шавҳардор мувофиқи шариат ба шавҳари зинда вобаста аст, ва агар шавҳараш бимирад, вай аз шариати шавҳардорӣ фориғ мешавад.

³ Бинобар ин агар вай дар айёми зиндагии шавҳараш ба марди дигаре равад, зинокор номида мешавад; лекин агар шавҳараш бимирад, вай аз шариат фориф мешавад ва ҳар гоҳ ба марди дигар бирасад, зинокор ҳисоб намеёбад.

⁴ Шумо низ, эй бародарон, ба воситаи Бадани Масеҳ ба шариат мурдаед, то ки ба Дигаре, ба Он ки аз мурдагон эҳё шуд, тааллуқ дошта бошед, барои он ки мо ба Худо самаре оварем.

⁵ Зеро, вақте ки мо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекардем, ҳаваси гуноҳхое ки ба воситаи шариат ошкор мешуд, дар андоми мо амал мекард, барои он ки ба мамот самаре оварем;

⁶ Лекин ҳоло мо ба шариате ки моро баста буд, мурда, аз он фориф шудаем, то ки мувофиқи рӯҳи тоза бандагӣ кунем, на ин ки мувофиқи ҳарфи кӯҳна.

⁷ Пас чӣ гӯем? Оё шариат бо гуноҳ якест? Ба ҳеч вачҳ. Лекин ман гуноҳро маҳз ба воситаи шариат донистам. Зеро агар шариат намегуфт, ки «тамаъ накун», ман намедонистам, ки тамаъ чист.

⁸ Аммо гуноҳ, бо баҳонаи ҳукми шариат, дар дили ман ҳар гуна тамаъро ба вучуд овард, зеро ки бе шариат гуноҳ мурда аст.

⁹ Ман як вақте бе шариат зиндагӣ мекардам; аммо вақте ки ҳукми шариат ба майдон омад, гуноҳ ҷон гирифт,

¹⁰ Ва ман мурдам, ва он ҳукме ки барои ҳаёт дода шуда буд, сабаби мамоти ман шуд;

¹¹ Чунки гуноҳ, бо баҳонаи ҳукми шариат, маро фиреб дод ва ба воситаи он кушт.

¹² Бинобар ин шариат муқаддас аст, ҳукми он низ муқаддас, барҳақ ва нек аст.

¹³ Пас, оё чизи нек барои ман сабаби мамот шуд? Ба ҳеч вачҳ. Балки гуноҳ сабаби он шуд: барои он ки вай ҳамчун гуноҳ зоҳир шавад, ба воситаи чизи нек ба ман мамот овард, то ки гуноҳ ба воситаи ҳукми шариат ниҳоятдараҷа азим гардад.

¹⁴ Зеро мо медонем, ки шариат рӯҳонӣ мебошад, вале ман нафсонӣ ҳастам ва ба гуноҳ фурӯхта шудаам.

¹⁵ Ман, охир, он чи мекунам, намефаҳмам; чунки он чи мехоҳам, намекунам, балки он чи бад мебинам, мекунам.

¹⁶ Пас модоме ки он чи намехоҳам, мекунам, бо ҳамин эътироф менамоям, ки шариат нек аст.

¹⁷ Бинобар ин акнун кунандаи он ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман вучуд дорад.

¹⁸ Зеро медонам, ки дар ман, яъне дар ҷисми ман, чизи нек мавҷуд нест; чунки майли кардани кори нек дар ман бошад ҳам, ёрои кардани он надорам.

¹⁹ Зеро он кори неке ки мехоҳам, намекунам, лекин кори баде ки намехоҳам, мекунам.

²⁰ Пас модоме ки он чи намехоҳам, мекунам, акнун кунандаи он ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман вучуд дорад.

²¹ Хуллас, ман чунин қонун пайдо мекунам, ки ҳангоме ки ман мехоҳам кори нек кунам, аз ман кори бад сар мезанад.

²² Зеро ки ман ба ҳасби инсонии ботинӣ аз шариати Худо лаззат мебарам,

²³ Лекин дар андоми худ қонуни дигаре мебинам, ки он ба муқобили қонуни хиради ман меҷангад ва маро асири он қонуни гуноҳ мегардонад, ки дар андоми ман мавҷуд аст.

²⁴ Вой бар ҳоли ман, ки шахси мискин ҳастам! Кӣ маро аз ин ҷисми гирифтори мамот раҳой медиҳад?

²⁵ Худоро ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ шукр мегӯям. Пас, ман бо хиради худ шариати Худоро бандагӣ мекунам, вале бо ҷисми худ қонуни гуноҳро.

БОБИ ҲАШТУМ

6. Ҳаёт дар рӯҳ.

8 Пас, ҳеч маҳкумияте нест барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд ва на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунанд,

² Чунки қонуни рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот фориф кардааст.

³ Зеро, азбаски шариат бо айби ҷисм сушт шуда, ноилоҷ монда буд, Худо Писари Худо ба сурати ҷисми пургуноҳ ва барои гуноҳ фиристода, гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард,

⁴ То ки аҳкоми одилонаи шариат дар мо, ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунем, ба амал ояд.

⁵ Зеро онҳое ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, дар бораи чизи ҷисмонӣ фикр меронанд, вале онҳое ки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунанд, дар бораи чизи рӯҳонӣ фикр меронанд.

⁶ Фикрҳои ҷисмонӣ мамот аст, аммо фикрҳои рӯҳонӣ — ҳаёт ва сулҳу осоиштагӣ,

⁷ Чунки фикрҳои ҷисмонӣ душманӣ ба Худост, зеро ки ба шариати Худо итоат намекунад ва наметавонад итоат кунад.

⁸ Бинобар ин онҳое ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, ба Худо писанд афтода наметавонанд.

⁹ Лекин шумо на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунед, агар ҳақиқатан Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Аммо агар касе дорои Рӯҳи Масеҳ набошад, вай аз он Ҷ нест.

¹⁰ Ва агар Масеҳ дар шумо бошад, ҷисм ба воситаи гуноҳ мурда аст, вале рӯҳ ба воситаи адолат зинда аст.

¹¹ Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳё кард, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ бо Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард.

¹² Пас, эй бародарон, мо ўҳдадори ҷисм нестем, ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунем;

¹³ Зеро ки агар шумо ба ҳасби қисм зиндагӣ кунед, албатта хоҳед мурд; аммо агар аъмоли қисмониро ба воситаи Рӯҳ бикишед, зинда хоҳед монд.

Касе ки бо файзи Рӯҳулқудс имондор аст, фарзандхондагии Худоро қабул мекунад.

¹⁴ Зеро ҳамаи онҳое ки роҳнамояшон Рӯҳи Худост, фарзандони Худо ҳастанд;

¹⁵ Чунки шумо рӯҳи бандагиро қабул накардаед, ки боз ҳаросон шавед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки ба Он мо нидо мекунем: «Эй Або, эй Падар!»

¹⁶ Ҳамон Рӯҳ ба рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем.

Анҷоми наҷот фарзандхондагии Худост.

1. Интизории бесаброна ба ҷалоли оянда.

¹⁷ Ва агар фарзандонаш бошем, ворисонаш низ ҳастем: ворисони Худо ва ҳамирсони Масеҳ ҳастем, агар ҳақиқатан бо Ӯ азобу уқубат кашем, то ки бо Ӯ низ ҷалол ёбем.

¹⁸ Зеро, ба ақидаи ман, азобу уқубатҳои замони ҳозира назар ба он ҷалоле ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, ҳеч аст.

¹⁹ Зеро ки махлуқот бо умед ба зуҳури фарзандони Худо мунтазир аст,

²⁰ Чунки махлуқот на бо ихтиёри худ, балки ба хотири мутеъкунандаи худ мутеи оворагӣ шудааст, ба умеди он ки

²¹ Худи махлуқот ҳам аз бандагии фано халосӣ ёфта, ба озодии ҷалоли фарзандони Худо шарик хоҳад шуд.

²² Зеро медонем, ки тамоми махлуқот бо якҷоягӣ то алҳол оху нола мекунад ва азоб мекашад;

²³ Ва на фақат он, балки худи мо низ, ки соҳиби навбари Рӯҳ ҳастем, дарунакӣ оху нола мекунем ва мунтазири фарзандхондагӣ ва кафорати қисми худ мебошем.

²⁴ Зеро ки бо умед наҷот ёфтаем. Аммо умед, вақте ки онро мебинанд, дигар умед нест; зеро ки кас агар чизеро бинад, чаро боз дар умеди он бошад?

²⁵ Аммо агар мо дар умеди чизе бошем, ки онро намебинем, бо сабр мунтазираш мешавем.

2. Рӯҳулқудс бо иродаи Худо барои имондорон шафоат мекунад.

²⁶ Ҳамчунин Рӯҳ низ моро дар нотавониямон тақвият медиҳад; зеро ки мо намедонем дар чӣ ҳусус ба таври бояду шояд дуо гӯем, лекин Худи Рӯҳ барои мо бо оху нолаҳое шафоат мекунад, ки сухан аз баёнашон очиз аст.

²⁷ Таҳқиқкунандаи дилҳо аз андешаи Рӯҳ огоҳ аст, чунки Ӯ барои муқаддасон мувофиқи хости Худо шафоат мекунад.

²⁸ Дар баробари ин мо медонем, ки ба дӯстдорони Худо, ки мувофиқи пешбини Ӯ даъват шудаанд, ҳама чиз бар нафъашон ёрдам медиҳад;

²⁹ Зеро ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ шинохтааст, онҳоро низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писараш монанд шаванд, то ки Ӯ дар миёни бародарони бисёр нахустзода бошад;

³⁰ Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват намудааст; ва ҳар киро, ки даъват намудааст, онҳоро низ сафед кардааст; ва ҳар киро, ки сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.

3. Боварии пур аз ҷалоли фарзандони Худо.

³¹ Пас мо ба ин чӣ гӯем? Агар Худо тарафгири мо бошад, зидди мо кист?

³² Он Худое ки Писари Худро дарег надоштааст, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кардааст, чӣ гуна бо якҷоягии Ӯ ҳама чизро ба мо намебахшад?

³³ Кӣ баргузидагони Худоро айбдор мекунад? Оё Худое ки сафедкунанда аст?

³⁴ Кӣ маҳкум мекунад? Оё Масеҳе ки мурдааст, вале боз эҳё шудааст? Оё Ӯ, ки ба ямини Худо нишастааст? Оё Ӯ, ки дар ҳаққи мо шафоат мекунад?

³⁵ Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё андӯх, ё фалокат, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?

³⁶ Чунон ки навишта шудааст:

«Ба хотири Ту мо ҳар рӯз кушта мешавем, мисли гӯсфандони забҳ ба шумор меравем».

³⁷ Аммо бар ҳамаи ин мо ба воситаи Дӯстдорамон пурра ғолиб меоем.

³⁸ Зеро ман мӯътақидам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на мабдаъҳо, на қувваҳо, на ҳозира, на оянда,

³⁹ На баландӣ, на умқ, на ҳар гуна махлуқи дигар моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад.

БОБИ НҲҲҲМ

Рохҳои мӯъҷизаосои Худо бо Исроил.

1. Фарзанди Худо будан ба ваъдаҳои Худо асос меёбад, лекин на ба пайдоиши табиӣ.

9 Дар Масеҳ рост мегӯям, дурӯғ намегӯям, вичдонам дар Рӯҳулқудс бо ман шаҳодат медиҳад,

² Ки ғуссаи бузургест барои ман, ва сӯзи дили ман поён надорад:

³ Зеро ман мехостам, ки ба хотири бародаронам, ки ба ҳасби қисм хешони мананд, худам аз Масеҳ маҳрум шавам.

⁴ Онҳо исроилиёнанд; фарзандхондагӣ ва ҷалол, аҳдҳо ва шариат, ибодат ва ваъдаҳо ба онҳо тааллуқ доранд;

⁵ Ва падарон аз онҳоянд, ва аз онҳо Масеҳ ба ҳасби ҷисм ба ҷаҳон омадааст, ки Худо бар ҳама ва то абад муборак аст, омин.

Ваъдаҳои Худо фақат ба Исроили ҳақиқӣ дахл доранд.

⁶ Аммо чунин нест, ки каломи Худо аз эътибор соқит шуда бошад. Зеро на ҳама исроилиянд, ки аз Исроил бошанд,

⁷ Ва на ҳама фарзандони Иброҳиманд, ки наслаш ҳастанд; балки «насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳад шуд».

⁸ Яъне на ҳамаи фарзандони ҷисм фарзандони Худо ҳастанд; балки фарзандони ваъда насл ҳисоб меёбанд.

⁹ Зеро ки каломи ваъда чунин аст: «Дар ҳамин вақт хоҳам баргашт, ва Сороро писаре хоҳад шуд».

¹⁰ Ва на фақат ин, балки ба Ривқо низ ҳамин тавр шуд, вақте ки вай аз яке, яъне аз падарамон Исҳоқ ба як шикам ду писарро ҳомила буд.

¹¹ Зеро ки пеш аз таваллуди онҳо, ки ҳанӯз ҳеч амали неке ё баде накарда буданд, — барои он ки пешбини Худо дар интихобашон на аз аъмол, балки аз Даъваткунанда содир шавад, —

¹² Ба вай гуфта шуд: «Калонӣ ба хурдӣ хизмат кунад»,

¹³ Чунон ки навишта шудааст: «Яъқубро Ман дӯст доштам, аммо Эсовро бад дидам».

3. Марҳамати Худо ба иродаи муқаддаси Ӯ вобаста аст.

¹⁴ Пас чӣ гӯем? Магар назди Худо беинсофӣ ҳаст? Ба ҳеч ваҷҳ.

¹⁵ Зеро ки Ӯ ба Мусо мегӯяд: «Ҳар киро марҳамат кардан хоҳам, марҳамат мекунам; ба ҳар кӣ раҳм кардан хоҳам, раҳм мекунам».

¹⁶ Пас, гап на дар он кас аст, ки майл дорад ва саъю кӯшиш мекунад, балки дар марҳамати Худост.

¹⁷ Зеро ки Навиштаҳо ба фиръавн мегӯяд: «Барои он Ман туро ба по гузоштаам, ки қуввати Худо бар ту нишон диҳам, то ки исми Ман дар тамоми ҷаҳон интишор ёбад».

¹⁸ Пас, Ӯ ҳар киро хоҳад, марҳамат мекунад, ва ҳар киро хоҳад, сангдил мегардонад.

¹⁹ Ту ба ман ҳоҳӣ гуфт: «Пас чаро Ӯ боз мазаммат мекунад? Зеро кист, ки ба иродаи Ӯ муқобилат карда тавонад?»

²⁰ Аммо ту кистӣ, эй одамизод, ки бо Худо баҳсу мунозира мекунӣ? Оё маснӯъ ба соней мегӯяд: «Чаро маро чунин сохтӣ?»

²¹ Оё кӯзагар ихтиёр надорад, ки аз айни як гил зарфе барои истеъмолоти олій ва зарфи дигаре барои истеъмолоти паст бисозад?

²² Пас, чӣ ҷои баҳс аст, ки агар Худо, бо мақсади нишон додани ғзаби Худ ва зоҳир сохтани иқтидори Худ, зарфҳои ғзабро, ки барои ҳалокат

сохта шудаанд, бо пурсабрии азиме таҳаммул карда бошад,

²³ То ки фаровонии ҷалоли Худо бар зарфҳои марҳамат, ки Ӯ пешакӣ онҳоро барои ҷалол омода кардааст, зоҳир созад.

²⁴ Ва он зарфҳои марҳамат моем, ки Ӯ моро на фақат аз байни яҳудиён, балки аз байни халқҳо ҳам даъват намудааст,

4. Мувофиқи пешгӯиҳои анбиё фақат «бақияи» исроилиёни имондор наҷот хоҳанд ёфт.

²⁵ Чунон ки дар Хушаъ низ мегӯяд: «Онҳоеро, ки қавми Ман нестанд, қавми Худ хоҳам хонд, ва онро,

ки маҳбуба нест, маҳбуба хоҳам ҳонд;

²⁶ Ва дар он ҷое ки ба онҳо гуфта шудааст:

„Шумо қавми Ман нестед, онҳо фарзандони Худои Ҳай номида хоҳанд шуд“.

²⁷ Ва Ишаъё дар бораи Исроил ниҳо мекунад, ки: «Агар шумораи банӣ-Исроил мисли реги баҳр бошад ҳам, бақияе наҷот хоҳад ёфт;

²⁸ Зеро ки Худованд коре ба итмом мерасонад ва ба зудӣ аз рӯи адолат ҳал мекунад, кори қатъие бар замин анҷом медиҳад».

²⁹ Ва чунон ки Ишаъё пешгӯӣ кардааст: «Агар Худованди лашкарҳо барои мо насле боқӣ намегузошт, мо мисли Садӯм мешудем ва ба Амӯро монандӣ медоштем».

5. Гуноҳи Исроил: вай мавъизаро дар бораи сафед шудан бо имон мункир шуд.

³⁰ Пас чӣ гӯем? Халқҳое ки дар паи адолат набуданд, адолат ба даст оварданд: адолате ки аз имон аст;

³¹ Аммо Исроил, ки дар паи шариати адолат буд, ба шариати адолат нарасид.

³² Чаро? Чунки онро на дар имон, балки дар аъмол толиб шуданд. Онҳо ба санги пешпо пешпо хӯрданд,

³³ Чунон ки навишта шудааст: «Инак, дар Сион санги пешпо ва сахраи васваса мегузoram, ва ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд».

БОБИ ДАҲУМ

Ҳар кӣ имон оварад ва Худовандро даъват намояд, наҷот хоҳад ёфт.

10 Эй бародарон! Орзуи дили ман ва дуои ман назди Худо барои Исроил ин аст, ки онҳо наҷот ёбанд.

² Зеро дар бораи онҳо шаҳодат медиҳам, ки рашки Худоро доранд, аммо на аз рӯи фаҳм.

³ Зеро ки ба адолати Худо сарфаҳм нарафта, адолати худашонро барқарор кардани шуданд ва ба ин сабаб ба адолати Худо итоат накарданд;

⁴ Чунки Масеҳ анчоми шариат аст барои адолати ҳар касе ки имон меоварад.

⁵ Мусо дар бораи адолате ки аз рӯи шариат аст, чунин менависад: «Ҳар кӣ онро ба ҷо оварад, ба воситаи он хоҳад зист».

⁶ Аммо адолате ки аз рӯи имон аст, чунин мегӯяд: «Дар дили худ нагӯ: „Кӣ ба осмон сууд мекунад?“ — барои он ки Масеҳро поён фурурад.

⁷ Ё: «Кӣ ба варта нузул мекунад?» — барои он ки Масеҳро аз мурдагон боло барорад.

⁸ Аммо вай чӣ мегӯяд? «Калом наздики туст, дар даҳони ту ва дар дили туст», яъне каломи имон, ки мо онро мавъиза мекунем.

⁹ Зеро агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳё кард, наҷот хоҳӣ ёфт;

¹⁰ Чунки одам бо дили худ имон меоварад, ки ин барои адолати ӯст, ва бо даҳони худ эътироф мекунад, ки ин барои наҷоти ӯст.

¹¹ Зеро Навиштаҳо мегӯяд: «Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хичил нахоҳад шуд».

¹² Ва дар ин бобат ҳеҷ тафовуте дар миёни яҳудиён ва юниён нест, зеро ҳама Худованди Ягонае доранд, ки барои ҳамаи онҳое ки исми Ӯро мехонанд, сарватманд аст.

¹³ Зеро «ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт».

¹⁴ Аммо чӣ гуна онҳо бихонанд Онро, ки ба Ӯ имон наовардаанд? Чӣ гуна онҳо имон оваранд ба Он ки дар бораи Ӯ чизе нашунидаанд? Чӣ гуна онҳо бидуни воизон чизе бишнаванд?

¹⁵ Ва чӣ гуна ба онҳо воизон мавъиза кунанд бе он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст: «Чӣ гуна зебост пойҳои онҳое ки аз сулҳу осоиштагӣ башорат медиҳанд, аз неки башорат медиҳанд!»

¹⁶ Лекин на ҳама башоратро гӯш карданд. Зеро Ишаъё мегӯяд: «Худовандо! Кӣ ба ваъзи мо имон овардааст?»

¹⁷ Пас, имон аз шунидани ваъз аст ва шунидани ваъз ба воситаи каломи Худост.

¹⁸ Аммо мегӯям: оё онҳо нашунидаанд? Баръакс: «Садои онҳо дар тамоми замин паҳн шуд, ва каломашон то ақсои дунё расид».

¹⁹ Аммо мегӯям: оё Исроил намедонист? Пеш аз ҳама Мусо мегӯяд:

«Ман ба воситаи он чи қавм нест, рашки шуморо ба вучуд хоҳам овард, ба воситаи мардуми бефаҳм шуморо ба хашм хоҳам овард».

²⁰ Ва Ишаъё далерона мегӯяд:

«Касоне Маро ёфтанд, ки толиби Ман набуданд, ба касоне Худо зоҳир сохтам, ки ҷӯи Ман набуданд».

²¹ Аммо дар бораи Исроил Ӯ мегӯяд: «Тамоми рӯз дастҳои Худо сӯи қавми беитоат ва гарданкаш дароз кардам».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

На тамоми Исроил сангдил хоҳад шуд.

11 Пас, ман мегӯям: магар Худо қавми Худо рад кардааст? Ба ҳеҷ вачҳ. Зеро ки ман ҳам исроилӣ, аз насли Иброҳим, аз сибти Бинъёмин ҳастам.

² Худо қавми Худо, ки пешакӣ шинохта буд, рад накардааст. Оё намедонед, ки Навиштаҳо дар ҳикояти Ильёс чӣ мегӯяд? Чӣ гуна ӯ ба Худо аз Исроил шикоят карда, мегӯяд:

³ «Худовандо! Анбиёи Туро онҳо куштанд, қурбонгоҳҳои Туро вайрон карданд; танҳо ман мондаам, дар қасди ҷони ман низ мебошанд».

⁴ Аммо Худо ба ӯ чӣ ҷавобе дод? «Хафт ҳазор одамро, ки назди Баал † зону назадаанд, барои Худ нигоҳ доштаам».

⁵ Ҳамчунин дар замони ҳозира низ, мувофиқи интихоби файз, бақияе мондааст.

⁶ Аммо агар ин мувофиқи файз бошад, пас мувофиқи аъмол нест, вагар на файз дигар файз нашуда мемонад. Ва агар мувофиқи аъмол бошад, пас ин дигар файз нест, вагар на амал дигар амал нашуда мемонад.

⁷ Пас чӣ гӯем? Исроил он чиро, ки толиб буд, ба даст наовард. Аммо баргузидагон ба даст оварданд, ва касони боқӣ сангдил шуданд,

⁸ Чунон ки навишта шудааст: «Худо ба онҳо рӯҳи хоби гаронро дод, ва чашмоне ки намебинанд, ва гӯшҳое ки то имрӯз намешунаванд».

⁹ Довуд низ мегӯяд: «Бигзор суфраи онҳо барои сазояшон ба доме, капқоне ва тузоқе мубаддал гардад;

¹⁰ Бигзор чашмони онҳо хира шавад, то ки набинанд, ва тахтапушти онҳо абадан ҳам шавад».

Даъват шудани халқҳо тарғиб аст барои Исроил.

¹¹ Пас, ман мегӯям: оё онҳо то ба дараҷае пешпо хӯрдаанд, ки фуру ғалтанд? Ба ҳеҷ вачҳ. Аммо аз пешпохӯрии онҳо ба халқҳо наҷот омад, то ки рашки онҳоро ба вучуд оварад.

¹² Ва агар пешпохӯрии онҳо сарвати ҷаҳон ва шикасти онҳо сарвати халқҳо бошад, камоли онҳо чанд маротиба зиёдтар фоидабахш хоҳад буд!

Имондорон набояд мағрур шаванд, балки бо фурутани бар ҳасби имон дар меҳробонии Худо собит бимонанд.

¹³ Ба шумо, эй халқҳо, мегӯям: ҳамчун ҳаввориҳои халқҳо ман хизмати худо ситоиш мекунам:

¹⁴ Ба умеди он ки рашки онҳоеро, ки ба ҳасби ҷисм ба ман наздиканд, ба вучуд оварам ва баъзеи онҳоро наҷот диҳам.

† Баал — бути мардуми қадими Канъон ва Финиқия.

¹⁵ Зеро, агар радшавии онҳо мусолиҳаи ҷаҳон шуда бошад, пас қабулшавии онҳо, ба ҷуз эҳё аз мурдагон, чӣ хоҳад буд?

¹⁶ Агар хамирмоя муқаддас бошад, хамир низ муқаддас аст; ва агар реша муқаддас бошад, шохаҳо низ муқаддас аст.

Огоҳонидани халқҳо аз ҷавобаландӣ.

¹⁷ Аммо агар баъзе аз шохаҳо шикаста чудо шуда бошанд, ва ту, ки зайтуни ёбой будӣ, ба ҷои онҳо пайванд гашта, ба реша ва шираи зайтун шарик шуда бошӣ, —

¹⁸ Пас назди он шохаҳо мағрур машав; ва агар мағрур шавӣ, бидон, ки ту решаро нигоҳ надоштаӣ, балки реша туро нигоҳ доштааст.

¹⁹ Ту хоҳӣ гуфт: «Шохаҳо шикаста чудо шудаанд, то ки ман пайванд шавам».

²⁰ Бале. Онҳо ба сабаби беимонӣ шикаста чудо шудаанд, аммо ту ба воситаи имон истодагӣ мекуни: ғурур макун, балки битарс.

²¹ Зеро ки агар Худо шохаҳои табииро амон надода бошад, туро низ амон нахоҳад дод.

²² Пас, меҳрубонӣ ва сахтгирии Худоро бубин: Ё сахтгир аст ба онҳое ки афтода чудо шудаанд, ва меҳрубон аст ба ту, агар дар меҳрубонии Ё бимонӣ; вагар на ту низ бурида хоҳӣ шуд.

²³ Лекин онҳо низ, агар дар беимонӣ намонанд, пайванд хоҳанд шуд, зеро Худо қодир аст, ки онҳоро боз пайванд кунад.

²⁴ Зеро, агар ту аз зайтуни табиатан ёбой бурида шуда, бар хилофи табиат ба зайтуни хуб пайванд шуда бошӣ, пас алалхусус инҳо, ки шохаҳои табиӣ ҳастанд, ба зайтуни худ пайванд хоҳанд шуд.

Наҷоти қатъии Исроил.

²⁵ Зеро, эй бародарон, ман намехоҳам, ки шумо, худро доно пиндошта, аз чунин сир беҳабар монед, ки як қисми Исроил ба сангдилӣ гирифта шудааст то вақте ки шумораи пурраи ғайрияҳудиён дохил шаванд,

Бахшоишҳо ва даъвати Худо тағйирнопазир аст, муқаддароти Ё ақлнорас ва роҳҳои Ё таҳқиқнашаванда аст.

²⁶ Ва он гоҳ тамоми Исроил наҷот хоҳад ёфт, чунон ки навишта шудааст:

«Аз Сион Раҳокунанда хоҳад омад ва маъсиятро аз Яъқуб дафъ хоҳад кард;

²⁷ Ва ин аст аҳди Ман бо онҳо дар замоне ки гуноҳшонро аз миён бардорам».

²⁸ Ба сабаби Инчил, онҳо душманонанд ба хотири шумо; лекин ба сабаби интиҳоб, онҳо маҳбубанд ба хотири падарон;

²⁹ Зеро ки бахшоишҳо ва даъвати Худо тағйирнопазир аст.

³⁰ Зеро, чунон ки шумо низ як вақте ба Худо итоат накардед, вале алҳол, ба сабаби беитоатии онҳо, марҳамат ёфтаед, —

³¹ Ҷамчунин онҳо низ ҳоло итоат накарданд, то ки худашон низ ба воситаи ҳамон марҳамате ки шумо ёфтаед, марҳамат ёбанд.

³² Зеро ки Худо ҳамаро ба беитоатӣ дучор овардааст, то ки ҳамаро марҳамат кунад.

Чалол додани роҳҳои мӯъҷизаосои Худо.

³³ Зиҳӣ умқи сарват ва ҳикмат ва маърифати Худо! Чӣ қадар ақлнорас аст довариӣ Ё ва таҳқиқнопазир аст роҳҳои Ё!

³⁴ Зеро кист, ки афкори Худовандро дарк карда бошад? Ё кист, ки мушовири Ё шуда бошад?

³⁵ Ё кист, ки ба Ё пешаки чизе дода бошад, то ки подошашро ба вай баргардонад?

³⁶ Зеро ки ҳама чиз аз Ёст, ба воситаи Ёст ва барои Ёст. Ёро то абад чалол бод. Омин.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Ҷаёти имондорон хизматгузорӣ ба Худост.

12 Пас, шуморо, эй бародарон, ба марҳамати Худо даъват менамоем, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед: ибодати оқилонаи шумо ҳамин хоҳад буд;

² Худро ба ин дунё ҳамшакл насозед, балки ба воситаи таҷдиди ақлатон шакли тозае ба худ бигиред, то дарк кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Бахшоишҳои файзи Худо дар хизматгузорӣ ба калисост.

³ Зеро ба ҳасби файзе ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яке аз шумо мегӯям: дар ҳақи худатон бештар аз он чи шоён аст, фикр накунад, балки хоксорона, ба андозаи имоне ки Худо ба ҳар кас насиб кардааст, фикр ронед.

⁴ Зеро, чунон ки дар як бадан андоми бисъере дорем, лекин на ҳамаи андомҳо айни як корро ба ҷо меоваранд,

⁵ Ҷамчунин мо, ки бисъерем, як баданро дар Масеҳ ташкил мекунем, аммо ҳар яке ба танҳои андоми якдигарем;

⁶ Ва ба ҳасби файзе ки ба мо дода шудааст, атоҳои гуногун дорем: агар атои нубувват дошта бошӣ, ба андозаи имон нубувват кун;

⁷ Агар атои хизмат дошта бошӣ, бо хизматгузорӣ машғул шав; агар касе муаллим бошад, бо таълим машғул шавад;

⁸ Агар касе воиз бошад, бо мавъиза машғул шавад; ҳар кӣ бахшанда аст, бо саховат бахшиш диҳад; ҳар кӣ сардор аст, бо ҷидду ҷаҳд сардорӣ кунад; ҳар кӣ эҳсонкор аст, бо меҳрубонӣ некӣ кунад.

Мушоракати бародарӣ.

⁹ Муҳаббати шумо бигзор бе риёкорӣ бошад; аз бадӣ нафрат кунед, ба некӣ бичаспед;

¹⁰ Якдигарро бо муҳаббати бародарӣ дӯст доред; ва ҳар яке каси дигарро зиёдтар сазовори эҳтиром ҳисоб кунед;

¹¹ Ҷидду ҷаҳдро суст накумед; рӯҳи пурҳарорат дошта бошед; Худовандро бандагӣ намоед.

¹² Аз умедворӣ тасалли ёбед; дар мусибат пуртоқат бошед; ҳамеша дуо гӯед.

¹³ Дар рафъи эҳтиёҷоти муқаддасон иштирок кунед; дар меҳмоннавозӣ бикӯшед.

¹⁴ Баракат бихоҳед барои онҳое ки шуморо таъқиб мекунад: баракат бихоҳед, вале лаънат нахонед.

¹⁵ Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирьякунандагон гирья кунед.

¹⁶ Бо якдигар ҳамфикр бошед; ҳавобаландӣ накумед, балки бо ҳакирон муошират намоед; худро доно мапиндоред.

Муҳаббати масеҳӣ бадири бо некӣ мағлуб мекунад.

¹⁷ Ба ҳеч кас дар ивази бадӣ, бадӣ накумед; пеши тамоми мардум дар паи некӣ бошед.

¹⁸ Ба қадри имкон, то ҳадде ки ба шумо вобаста аст, бо ҳамаи одамон мувосо кунед.

¹⁹ Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғзаби илоҳӣ воғузур кунед; зеро ки навишта шудааст: «Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд».

²⁰ Пас, агар душманат гурусна бошад, шикамашро сер кун; агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ; зеро ки бо чунин рафторат бар сари ӯ оташпораҳо фурӯ хоҳӣ рехт.

²¹ Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадири бо некӣ мағлуб кун.

БОБИ СЕЗДАҲУМ**Имондор ва ҳукуматдорон.**

13 Ҳар шахс бояд ба ҳокимиятҳои боло итоат кунад; зеро ҳеч ҳокимияте нест, ки аз Худо набошад, ва ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо барқарор шудаанд.

² Бинобар ин ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, бар зидди амри Худо исьён кардааст; ва исьёнгарон гирифтори маҳкумият хоҳанд шуд.

³ Зеро ки ҳокимон на барои некӯкорон, балки барои бадкорон хавфноканд. Оё мехоҳӣ аз ҳокимият тарсе надошта бошӣ? Корҳои нек кун, ва сазовори таърифи вай хоҳӣ шуд;

⁴ Чунки вай хизматгори Худост бар нафъи ту. Аммо агар корҳои бад кунӣ, битарс; зеро ки вай шамшерро беҳуда бардошта нагаштааст: вай хизматгори Худост ва бо ғзаб аз бадкорон интиқом мегирад.

⁵ Бинобар ин на фақат аз тарси ҷазо, балки низ аз рӯи вичдон итоат кардан лозим аст.

⁶ Ба ҳамин сабаб шумо андоз ҳам медиҳед; зеро онҳо мулозимони Худо ҳастанд, ки доим бо ин кор машғуланд.

Имондор ба ёри ӯ.

⁷ Пас, ба ҳар кас он чиро, ки бар зиммаи шумо дайн аст, адо кунед; андозро — ба касе ки андоз меситонад; хирочро — ба касе ки хироч мегирад; тарсро — ба касе ки лоиқи тарс аст; иззатро — ба касе ки шоистаи иззат аст.

⁸ Аз касе чизе қарздор нашавед, ҷуз қарзи муҳаббат нисбат ба якдигар; зеро ҳар кӣ каси дигарро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст.

⁹ Зеро ки аҳкоми: «Зино накун», «Қатл накун», «Дуздӣ накун», «Шаҳодати дурӯғ надеҳ», «Тамаъ накун» ва тамоми аҳкоми дигар дар ҳамин як калом, чунончи: «Ёратро мисли худат дӯст дор» чамъбаст карда шудааст.

¹⁰ Муҳаббат ба ёр бадӣ намекунад; пас, муҳаббат иҷрои пурраи шариат аст.

Ҳаёти имондорон дар интизори ба зудӣ заволи ёфтани ҷаҳон.

¹¹ Дар айни ҳол шумо вақтро медонед, ки аллакай соати аз хоб бедор шуданатон расидааст: зеро ки алҳол наҷоти мо назар ба он вақте ки имон овардем, наздиктар аст.

¹² Шаб гузашту рӯз наздик омад: пас, биёед, аъмоли зулмотро як сӯ монему аслиҳаи нурро дар бар кунем.

¹³ Мисли он ки рӯзона бошад, боодобона рафтор кунем: на бо айёшӣ ва мастигарӣ, на бо шаҳватпарастӣ ва фисқу фучур, на бо низоъ ва ҳасад;

¹⁴ Балки Худованди мо Исои Масеҳро дар бар кунед ва дар бораи ҳавасҳои шаҳвонии ҷисм ғамхорӣ нанамоед.

БОБИ ЧОРДАҲУМ**Дар бораи касони сустимон ва қавиимон.****1. Дар бораи лутфу марҳамат ба состиҳои дигарон.**

14 Касеро, ки дар имон суст аст, қабул кунед бе он ки дар бораи ақидаҳо мувоҳиса намоед.

² Яке боварӣ дорад, ки хӯрдани ҳама қиз ҷоиз аст, вале он ки суст аст, фақат сабзавот мехӯрад.

³ Касе ки мехӯрад, набояд он касро, ки намехӯрад, хор шуморад; ва касе ки намехӯрад, набояд он касро, ки мехӯрад, маҳкум кунад: чунки Худо ӯро қабул кардааст.

⁴ Ту кистӣ, ки бандаи каси дигарро маҳкум мекуни? Пеши оғои худ ӯ меистад ё меафтад; аммо ба по хоҳад истод, зеро ки Худо қодир аст ӯро ба по барҳезонад.

2. Бигзор ҳар яке дар эътиқоди худ устувор бошад.

⁵ Як кас як рӯзро аз рӯзи дигар авло медонад; лекин каси дигар рӯзҳоро баробар медонад. Бигзор ҳар яке дар эътиқоди худ устувор бошад.

⁶ Он ки рӯзро авло медонад, барои Худованд чунин мекунад; ва он ки рӯзҳоро баробар медонад, барои Худованд чунин мекунад. Он ки мехӯрад, барои Худованд мехӯрад, зеро ки Худоро шукр мегӯяд. Ва он ки намехӯрад, барои Худованд намехӯрад ва Худоро шукр мегӯяд.

⁷ Зеро ки ҳеҷ яке аз мо барои худ зист намекунад, ва ҳеҷ яке барои худ намемирад.

⁸ Зеро ки агар зист кунем, барои Худованд зист мекунем, ва агар бимирем, барои Худованд мимирем. Бинобар ин, хоҳ зист кунем, хоҳ бимирем, ба Худованд тааллуқ дорем.

⁹ Зеро Масеҳ барои он мурд ва аз нав зинда шуд, ки ҳам бар мурдагон ва ҳам бар зиндагон Худованд бошад.

¹⁰ Пас чаро ту бародаратро маҳкум мекунӣ? Ё ту низ чаро бародаратро хор мешуморӣ? Охир, ҳамаи мо пеши курсии доварию Худо ҳозир хоҳем шуд.

¹¹ Зеро ки навишта шудааст:

«Қасам ба ҳаёти Худам, мегӯяд Худованд: пеши Ман ҳар зонеуе ҳам хоҳад шуд, ва ҳар забоне Худоро ситоиш хоҳад кард».

¹² Пас, ҳар яке аз мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

3. Боиси васваса шудан лозим нест.

¹³ Пас, якдигарро дигар маҳкум накунем; балки беҳтар аст дар он хусус муҳокима кунед, ки касе дар сари роҳи бародараш пешпое ё васвасе нагузорад.

¹⁴ Ман медонам ва дар Исои Худованд яқин дорам, ки ҳеҷ як чиз ба худии худ наҷис нест; фақат барои касе ки чизро наҷис мешуморад, он наҷис аст.

¹⁵ Ва агар бародарат аз барои хӯрок озурда шавад, ту дигар аз рӯи муҳаббат рафтор намекуни; бо хӯроки худ он касро, ки Масеҳ барои ӯ мурдааст, нобуд накун.

¹⁶ Пас эҳтиёт бошед, ки аз кори неки шумо бадгӯи накунад.

¹⁷ Зеро ки Малакути Худо аз хӯрдан ва нӯшидан иборат нест, балки адолат, сулҳу осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст.

¹⁸ Ва ҳар кӣ ба ин тариқа Масеҳро бандагӣ мекунад, вай писандидаи Худо ва мақбули мардум аст.

¹⁹ Пас, дар роҳи сулҳу осоиштагӣ ва тақвияти якдигар саъю кӯшиш кунем.

²⁰ Аз барои хӯрок кори Худоро вайрон накун. Ҳама чиз пок аст, лекин агар ба сабаби хӯрдан касе ба васваса афтад, ин кор савоб надорад.

²¹ Беҳтар аст, ки ту гӯшт нахӯри, май нанӯши ва коре накуни, ки боиси пешпо хӯрдан, ё ба васваса афтодан ва ё сушт шудани бародарат мегардида бошад.

²² Имоне ки ту дорӣ, барои худат, дар пеши Худо дошта бош. Хушо касе ки худро барои он чи баргузидааст, маҳкум намекунад.

²³ Аммо он ки шубҳа дорад, агар бихӯрад, маҳкум мегардад, чунки ин корро аз рӯи имон накард; ва ҳар коре ки мувофиқи имон нест, гуноҳ аст.

Ҷалол додани Худо.

²⁴ Ба Ё, ки қодир аст шуморо устувор гардонад ба ҳасби башорати ман ва мавъизаи Исои Масеҳ, ба ҳасби кашфи он сирре ки аз замонаҳои азалии ниҳон буд,

²⁵ Вале алҳол зоҳир шуда, ба воситаи навиштаҳои анбиё, бо амри Худои ҷовидонӣ ба ҳамаи халқҳо маълум шудааст, то ки ба итоати имон дароянд,

²⁶ Ба Худои ҳақими якто, ба воситаи Исои Масеҳ, то абад ҷалол бод. Омин.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ**4. Ҳар яке ба бародараш бар ҳасби намунаи Масеҳ мадад бирасонад.**

15 Ва мо, ки тавоно ҳастем, бояд сустҳои нотавагонро бардорем ва толиби роҳати худ набошем:

² Ҳар яке аз мо бигзор толиби роҳати ёри худ бошад дар он чи бар нафъи вай ва барои тақвияти вай аст.

³ Зеро ки Масеҳ низ толиби роҳати худ набуд, балки, чунон ки навишта шудааст: «Бадгӯиҳои бадгӯиҳои Ту бар Ман афтодааст».

Имондороне ки аз байни халқҳо ва яҳудиён ҳастанд, калисои ягонаи Масеҳро ташкил мекунад.

⁴ Зеро ҳар он чи пештар навишта шудааст, барои омӯхтани мо навишта шудааст, то ки мо аз Навиштаҳои сабр ва тасалли пайдо карда, умедвор бошем.

⁵ Ва Худои сабру тасалли бигзор шуморо тақвият диҳад, ки бо ҳамдигар, мутобиқи Исои Масеҳ, ҳамфикр бошед,

⁶ То ки шумо якдилона, бо як забон Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано гӯед.

⁷ Пас, якдигарро қабул кунед, чунон ки Масеҳ низ шуморо барои ҷалоли Худо қабул кардааст.

⁸ Зеро ман мегӯям, ки Исои Масеҳ, ба хотири ростии Худо, барои махтунон хизматгузор шуд, то ки ваъдаҳои ба падарон додашударо ба иҷро расонад,

⁹ Ва барои он ки халқҳо Худоро ба хотири марҳамати Ё ҳамду сано гӯянд, чунон ки навишта шудааст:

«Бинобар ин Туро дар миёни халқҳо ҳамду сано хоҳам гуфт ва исми Туро тараннум хоҳам кард».

¹⁰ Ва боз гуфта шудааст:

«Эй халқҳо, бо қавми Ў хушнӯд шавед».

¹¹ Ва боз:

«Эй ҳамаи халқҳо, Худовандро ситоиш кунед ва, эй ҳамаи қавмҳо, Ўро ҳамду сано гӯед».

¹² Ишаъё низ мегӯяд:

«Решаи Йисой хоҳад омад, ва Ў барои мутеъ кардани халқҳо хоҳад бархост; халқҳо ба Ў умед хоҳанд баст».

¹³ Пас, Худои умед бигзор шуморо дар имонатон аз ҳар гуна шодӣ ва сулҳу осоиштагӣ пур кунад, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс умедатон афзун гардад.

Хотимаи нома:

1. Ваколоти Павлус барои навиштани ин нома.

¹⁴ Худи ман ҳам, эй бародарон, бар шумо эътимод дорам, ки шумо низ пур аз файз ва саршор аз ҳар гуна дониш мебошед ва якдигарро насиҳат карда метавонед.

¹⁵ Лекин ман каме чуръат намуда, ба шумо баъзе чизҳоро гӯе ки хотиррасон кардам, мувофиқи файзе ки Худо ба ман ато фармудааст,

¹⁶ Барои он ки дар миёни халқҳо хизматгузори Исои Масеҳ бошам ва қаҳонати башорати Худоро ба ҷо оварам, то ки ҳадияи халқҳо аз Рӯҳулқудс муқаддас гардида, ба Худо мақбул афтад.

¹⁷ Пас, ман метавонам дар Исои Масеҳ пеши Худо ифтихор намоям;

¹⁸ Зеро чуръат намекунам чизе бигӯям чуз он ки Масеҳ ба воситаи ман дар бобати мутеъ кардани халқҳо бо сухан ва амал,

¹⁹ Бо қуввати аломату мӯъҷизот, бо қуввати Рӯҳи Худо ба ҷо овардааст, ба тавре ки ман аз Ерусалим ва гирду атрофаш гирифта то Илурикун башорати Масеҳро интишор кардаам,

²⁰ Дар айни ҳол ман саъю кӯшиш намудаам на дар он ҷойҳо ки исми Масеҳ машҳур аст, башорат бидиҳам, то ки бар таҳкурсии дигарон бино накунам,

²¹ Балки, чунон ки навишта шудааст:

«Онҳое ки хабари Ўро наёфтаанд, хоҳанд дид, ва онҳое ки нашунудаанд, хоҳанд фаҳмид».

2. Нақшаи сафар.

²² Ҳамин чиз буд, ки дафъаи бисъёр ба омадани ман назди шумо монеъ шуд.

²³ Лекин алҳол, ки маро дар ин кишварҳо дигар коре нест, ва чандин сол боз орзумандам, ки назди шумо биёям,

²⁴ Ҳамин ки ба сафари Испония биравам, назди шумо хоҳам омад. Зеро умедворам, ки ҳангоми гузашта рафтнам бо шумо мулоқот кунам, ва

шумо маро, баъд аз он ки аз дидоратон андаке сер шавам, ба он ҷо гусел намоед.

²⁵ Аммо ҳоло ман ба Ерусалим меравам, то ки ба муқаддасон хизмат кунам;

²⁶ Зеро ки аҳли Мақдуния ва Охоия салоҳ донистанд, ки хайроте барои камбағалони муқаддасони Ерусалим фиристанд.

²⁷ Инро салоҳ донистанд, вале нисбат ба онҳо ўҳдадор ҳам ҳастанд; зеро, модоме ки халқҳо ба онҳо аз ҷиҳати рӯҳонӣ шарик шудаанд, бояд ба онҳо аз ҷиҳати маишатӣ низ хизмат кунанд.

²⁸ Пас, ин корро анҷом дода ва ин маблағро ба дасти онҳо супурда, ман бо роҳи кишвари шумо ба Испония хоҳам рафт,

²⁹ Ва яқин дорам, ки ҳар гоҳ назди шумо биёям, бо баракати пурраи башорати Масеҳ хоҳам омад.

³⁰ Пас, эй бародарон, ба хотири Худованди мо Исои Масеҳ ва ба хотири муҳаббати Рӯҳ аз шумо илтимос дорам, ки ҳамроҳи ман дар дуоҳои худ барои ман назди Худо ҷидду ҷаҳд намоед,

³¹ То ки аз беимонии Яҳудо раҳо шавам, ва хизмати ман дар Ерусалим мақбули муқаддасон афтад,

³² Ва ман, бо хости Худо, бо шодмонӣ назди шумо биёям ва бо шумо ором ёбам.

³³ Ва Худои сулҳу осоиштагӣ бо ҳамаи шумоён бод. Омин.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

3. Маъруфӣ кардани Фубӣ.

16 Хоҳари мо Фубиро, ки ходимаи калисои Канхария аст, ба шумо маъруфӣ менамоям,

² То ки вайро ба хотири Худованд, ба тавре ки шоистаи муқаддасон бошад, қабул кунед ва дар ҳар бобат, ки ба шумо эҳтиёҷ дошта бошад, ба вай мадад расонед; зеро ки вай ҳам ба бисъёр касон ва ба худи ман низ мададгор буд.

4. Саломҳо ба имондорон.

³ Ба Прискила ва Акило, ки ҳамкорони ман дар Исои Масеҳ буданд, салом гӯед;

⁴ Онҳо ҷони худро барои ман ба хатар андохтаанд, ва аз онҳо на фақат ман, балки ҳамаи калисоҳои халқҳо низ мамнун ҳастанд; ҳамчунин ба аҳли калисое ки дар хонаи онҳо ҷамъ мешаванд, салом гӯед.

⁵ Ба маҳбуби ман Апинтус, ки барои Масеҳ навбари Охоия аст, салом гӯед.

⁶ Ба Марьям, ки барои мо бисъёр меҳнат кардааст, салом гӯед.

⁷ Ба хешони ман Андроникӯс ва Юниёс, ки бо ман бандӣ буданд, салом гӯед; онҳо дар миёни ҳаввориён машҳур ҳастанд ва аз ман пештар ба Масеҳ имон овардаанд.

⁸ Ба Амплиёс, ки дар Худованд маҳбуби ман аст, салом гӯед.

⁹ Ба Урбонус, ки дар Масеҳ ҳамкори мост, ва ба Истохис, ки маҳбуи ман аст, салом гӯед.

¹⁰ Ба Апалис, ки дар Масеҳ озмуда шудааст, салом гӯед. Ба аҳли байти Аристоклус салом гӯед.

¹¹ Ба хеши ман Ҷиродион салом гӯед. Ба онҳое ки аз аҳли байти Наркисус ба Худованд имон доранд, салом гӯед.

¹² Ба Труфино ва Трифосо, ки дар кори Худованд фаъол ҳастанд, салом гӯед. Ба Парсиси маҳбуба, ки дар кори Худованд бисъёр фаъол аст, салом гӯед.

¹³ Ба Руфус, ки баргузидаи Худованд аст, ва ба модари ӯ, ки барои ман мисли модар аст, салом гӯед.

¹⁴ Ба Асункритус, Флигун, Ҷермос, Патрубос, Ермис ва бародароне ки бо онҳоянд, салом гӯед.

¹⁵ Ба Филулугус ва Юлиё, Нирвас ва хоҳараш, ва Улумпос, ва ҳамаи муқаддасоне ки бо онҳоянд, салом гӯед.

¹⁶ Ба якдигар бо бўсаи муқаддасона салом гӯед. Ҳамаи калисоҳои Масеҳ ба шумо салом мегӯянд.

5. Огоҳонидан аз таълимотҳои козибона.

¹⁷ Шуморо, эй бародарон, даъват менамоям, ки аз касоне ки бар хилофи таълиме ки шумо ёфтаед,

дар миён ҷудой ва васваса меандозанд, эҳтиёт бошед ва аз онҳо канорагирӣ кунед;

¹⁸ Зеро ки онҳо на ба Худованди мо Исои Масеҳ, балки ба шиками худ хизмат мекунанд ва бо тамаллуқкорӣ ва суханорой дилҳои соддалавҳонро фиреб медиҳанд.

¹⁹ Итоати шумо ба ҳама маълум аст; ва ман аз шумо хурсандам, лекин орзумандам, ки шумо дар некӣ хирадманд ва дар бадӣ соддадил бошед.

²⁰ Ва Худои сулҳу осоиштагӣ ба зудӣ шайтонро зери пойҳои шумо сарнагун хоҳад кард. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод!

6. Саломҳо ба ҳамкорон.

²¹ Ҳамкорам Тимотиюс ва хешонам Лукюс, Ёсун ва Сусипатрус ба шумо салом мегӯянд.

²² Ман — Тартиюс низ, ки ин номаро навиштаам, ба шумо дар Худованд салом мегӯям.

²³ Ҷоюс, ки мизбони ман ва тамоми аҳли калисо мебошад, ба шумо салом мегӯяд. Хазинадори шахр Арастус ва бародари мо Квартус ба шумо салом мегӯянд.

²⁴ Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.

1 БА ҚҰРИНТИЁН

БОБИ ЯКУМ

Имондор файзи Худоро ба воситаи Исо меёбад.

1 Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввориин даъватшудаи Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Сўстинис,

² Ба калисои Худо, ки дар Қўринтўс воқеъ аст, ба муқаддасони даъватшуда, ки дар Исои Масеҳ тақдис гардидаанд, бо ҳамаи онҳое ки дар ҳар чо исми Худованди мо Исои Масеҳро мехонанд, ки Ў Худованди онҳо ва Худованди мост, —

³ Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

Шукргузорӣ барои файзи Худо, ки ато шудааст.

⁴ Худои худро ҳамеша барои шумо шукр мегўям: барои файзи Худо, ки ба шумо дар Исои Масеҳ ато шудааст,

⁵ Чунки дар Ў шумо аз ҳар чиз: аз ҳар сухан ва аз ҳар дониш бой шудаед,

⁶ Зеро шаҳодати Масеҳ дар шумо барқарор гардидааст,

⁷ Ба тавре ки шумо аз ҳеҷ лаёқат норасогӣ надоред, модоме ки мунтазири зуҳури Худованди мо Исои Масеҳ мебошед,

⁸ Ки Ў низ шуморо то ба охир устувор хоҳад кард, то ки дар рўзи Худованди мо Исои Масеҳ беайб бошед.

⁹ Амин аст Худое ки шуморо ба ширкати Писари Худ Исои Масеҳи Худованди мо даъват намудааст.

Ба муқобили низоъ дар Қўринтўс.

1. Чудоиҳо дар калисо.

¹⁰ Аз шумо, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ илтимос мекунам, ки ҳамаатон айни як суханро гўед, ва дар байни шумо чудоие набошад, балки шумо дар як рўҳ ва дар як фикр муттаҳид бошед.

¹¹ Зеро ки аз аҳли байти Хлўо ба ман дар бораи шумо, эй бародарон, маълум шудааст, ки дар байнатон баҳсу мунозира вучуд дорад.

¹² Ман онро дар назар дорам, ки ҳар яке аз шумо мегўяд: «Ман аз они Павлус ҳастам»; «Ман аз они Апўллўс»; «Ман аз они Кифо»; «Ман аз они Масеҳ».

¹³ Оё Масеҳ аз ҳам чудо шудааст? Оё Павлус барои шумо маслуб гардидааст? Ё ки шумо ба исми Павлус таъмид ёфтаед?

¹⁴ Худоро шукр мегўям, ки ман ҳеҷ яке аз шуморо, ба ғайр аз Криспус ва Ғоюс, таъмид надодаам,

¹⁵ То касе нагўяд, ки ман ўро ба исми худ таъмид додаам.

¹⁶ Ман инчунин аҳли байти Истефанусро таъмид додаам; ҷуз инҳо дар хотир надорам, ки каси дигареро таъмид дода бошам.

¹⁷ Зеро Масеҳ маро нафиристодааст, ки таъмид диҳам, балки башорат диҳам, на дар ҳикмати калом, то ки салиби Масеҳ ботил нашавад.

2. Ҳикмати ҷаҳон ҷаҳолат аст ба ҳузури Худо.

¹⁸ Зеро паёми салиб барои гирифтронии ҳалокат ҷаҳолат аст, вале барои мо, ки дар роҳи начот ҳастем, қуввати Худост.

¹⁹ Зеро навишта шудааст:

«Ҳикмати ҳақимонро ба ҳалокат хоҳам расонд ва ақли оқилонро нопадид хоҳам кард».

²⁰ Куҷост ҳақим? Куҷост китобдон? Куҷост воизи ин ҷаҳон? Оё Худо ҳикмати ин ҷаҳонро ба ҷаҳолат табдил надодааст?

²¹ Зеро, дар ҳикмати Худо, модоме ки ҷаҳон бо ҳикмати худ Худоро нашинохт, — Худо салоҳ донист, ки ба воситаи ҷаҳолати мавъиза имондоронро начот диҳад.

²² Зеро ки яҳудиён мўъҷизот металабанд, ва юнониён ҳикмат мечўянд;

²³ Лекин мо Масеҳи маслубшударо мавъиза мекунем, ки барои яҳудиён васваса ва барои юнониён ҷаҳолат аст,

²⁴ Аммо барои худи даъватшудагон, чи яҳудиён, чи юнониён, Масеҳро мавъиза мекунем, ки Ў қуввати Худо ва ҳикмати Худост;

²⁵ Чунки ҷаҳолати Худо аз ҳикмати одамон пурҳикматтар аст, ва нотавонии Худо аз қуввати одамон тавонотар аст.

²⁶ Зеро, эй бародарон, бингаред, ки шумо, вақте ки даъват шудед, чӣ будед: бисьёре ба ҳасби ҷисм ҳақим нестед, бисьёре тавоно нестед, бисьёре начиб нестед;

²⁷ Лекин Худо ҷоҳилони ҷаҳонро баргузид, то ки ҳақимонро шарманда кунад, ва нотавонони ҷаҳонро баргузид, то ки тавонгаронро шарманда кунад;

²⁸ Ва Худо бекасони ҷаҳон ва ҳақиронро, ва он чиро, ки номавҷуд аст, барғузид, то ки мавҷудро ботил кунад, —

²⁹ Барои он ки ҳеҷ қисме дар пеши Худо фахр накунад.

³⁰ Ва аз Ӯ шумо дар Исои Масеҳ ҳастед, ки барои мо ҳикмате аз ҷониби Худо, яъне адолат ва қудсият ва кафорат шудааст,

³¹ То, чунон ки навишта шудааст, «фахркунанда бигзор ба Худованд фахр кунад».

БОБИ ДУЮМ

3. Мавъизаи одии ҳавворӣ дар бораи Салиби Масеҳ.

2 Ва ҳангоме ки ман, эй бародарон, назди шумо омадам, на бо фазилати калом ё ҳикмат омадам, то шаҳодати Худоро ба шумо эълон намоям,

² Зеро ман қарор додаам, ки дар миёни шумо, ба ҷуз Исои Масеҳ, он ҳам Исои Масеҳи маслубшуда, чизе надонам;

³ Ва ман дар заъф ва дар тарсу ларзи бузурге назди шумо будам,

⁴ Ва калому мавъизаи ман на дар суханони исботкоронаи ҳикмати инсон, балки дар зуҳури рӯҳ ва қувват буд,

⁵ То ки имони шумо на бар ҳикмати инсон, балки бар қуввати Худо қарор ёбад.

4. Ҳикмати Худо фақат ба воситаи Рӯҳи Худо дониста мешавад.

⁶ Аммо дар бораи ҳикмат мо дар миёни комилон сухан меронем, вале на дар бораи ҳикмати ин ҷаҳон ва мирони ин ҷаҳон, ки фано хоҳанд шуд,

⁷ Балки дар бораи ҳикмати Худо маҳрамона сухан меронем, дар бораи ҳикмати ниҳоние ки Худо аз азал барои ҷалоли мо муқаррар кардааст,

⁸ Ки онро ҳеҷ яке аз мирони ин ҷаҳон надонист; зеро, агар медонистанд, Худованди ҷалолро маслуб намекарданд.

⁹ Аммо, чунон ки навишта шудааст: «Он чиро, ки чашме надидааст, гӯше нашунидааст ва ба дили инсон наомадааст, Худо барои дӯстдорони Худ муҳайё кардааст».

¹⁰ Вале ба мо Худо онро ба воситаи Рӯҳи Худ ошкор сохтааст; зеро ки Рӯҳ ҷама чизро, ҳатто умқҳои Худоро пай мебарад.

¹¹ Зеро кист аз одамон, ки ботини инсонро бидонад, ба ҷуз рӯҳи инсон, ки дар ӯст? Ҳамчунин он чиро, ки дар Худо ҳаст, ҳеҷ кас наметонад, ба ҷуз Рӯҳи Худо.

¹² Лекин мо на рӯҳи ин ҷаҳонро, балки Рӯҳеро қабул кардаем, ки аз Худост, то он чиро, ки Худо ба мо ато кардааст, бидонем,

¹³ Ва инро на бо суханоне ки ҳикмати инсон таълим додааст, балки бо суханоне ки Рӯҳулқудс

таълим додааст, мегӯем ва рӯҳиётро бар тибқи рӯҳ таъбир мекунем.

¹⁴ Аммо одами нафсонӣ он чиро, ки аз Рӯҳи Худост, қабул намекунад, чунки он дар назари ӯ ҷаҳолат аст; ва онро дарк карда наметавонад, чунки он ҳукми рӯҳониро металабад.

¹⁵ Лекин одами рӯҳонӣ дар бораи ҷама чиз ҳукм мекунад, вале касе наметавонад дар бораи ӯ дуруст ҳукм кунад.

¹⁶ Зеро кист, ки фикри Худовандро дониста бошад, то ки Ӯро таълим диҳад? Лекин мо фикри Масеҳро дорем.

БОБИ СЕЮМ

5. Ҷудоӣҳо дар бораи ҳолати қисмонӣ шаҳодат медиҳанд.

3 Ва ман, эй бародарон, натавонистам бо шумо, ҳамчун касони рӯҳонӣ, сухан ронам, балки ҳамчун касони қисмонӣ, ё кӯдакон дар Масеҳ.

² Ва шуморо шир хӯрондам, на ғизои саҳт, зеро ки шумо ҳанӯз омодагӣ барои он надоштед ва ҳоло низ надоред,

³ Чунки шумо ҳанӯз қисмонӣ ҳастед. Зеро, модоме ки дар миёни шумо ҳасад, баҳсу мунозира ва ихтилофот ҳаст, оё шумо қисмонӣ нестед ва оё ба таври инсонӣ рафтор намекунед?

⁴ Зеро, вақте ки яке: «Ман аз они Павлус ҳастам» ва дигаре: «Ман аз они Апӯллӯс» мегӯяд, — оё шумо қисмонӣ нестед?

6. Муаллимони масеҳӣ хизматгузори Худо ҳастанд, на хизматгузори инсонӣ.

⁵ Пас, Павлус кист? Ва Апӯллӯс кист? Онҳо фақат ходимоне ҳастанд, ки ба воситаи онҳо шумо имон овардаед, ва ҳар яке ба андозае ки Худованд ба вай ато кардааст.

⁶ Ман кишт кардам, Апӯллӯс об дод, лекин Худо сабзонид;

⁷ Бинобар ки на кишткунанда аҳамияте дорад, на обдиҳанда, балки Худои сабзонанда.

⁸ Кишткунанда ва обдиҳанда баробаранд, лекин ҳар яке музди худро мувофиқи меҳнати худ хоҳад гирифт.

⁹ Зеро ки мо хизматгори Худо ҳастем; шумо киштзори Худо, иморати Худо ҳастед.

¹⁰ Аз рӯи файзи Худо, ки ба ман ато шудааст, ман, чун меъмори доно, таҳкурсий ниҳодам, ва дигаре бар он иморат месозад; лекин ҳар кас бохабар бошад, ки чӣ гуна месозад.

¹¹ Зеро ҳеҷ кас таҳкурсии дигаре ниҳода наметавонад, ҷуз он ки ниҳода шудааст, ки он Исои Масеҳ аст.

¹² Ва агар касе бар ин таҳкурсий иморате аз тилло, нуқра, ҷавоҳирот, ё ҷӯб, хасбеда, пахол бино кунад, —

¹³ Амали ҳар кас зоҳир хоҳад шуд; зеро ки он рӯз † нишон хоҳад дод, чунки дар оташ ошкор хоҳад

шуд, ва оташ амали ҳар касро озмоиш хоҳад кард, ки он чӣ гуна аст.

¹⁴ Агар амали касе ки бар он сохтааст, пойдор бимонад, вай музд хоҳад гирифт;

¹⁵ Ва агар амали касе бисӯзад, вай зиён хоҳад дид; валекин худаш наҷот хоҳад ёфт, аммо тавре ки гӯё аз даруни оташ гузашта бошад.

7. Онҳое ки ба Исо имон доранд, маъбади Худоро ташкил мекунад.

¹⁶ Оё шумо намедонед, ки маъбади Худо ҳастед, ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст?

¹⁷ Агар касе маъбади Худоро вайрон кунад, Худо ӯро хонавайрон хоҳад кард, зеро ки хонаи Худо муқаддас аст, ва он шумо ҳастед.

¹⁸ Зинҳор касе худро фирефта накунад: агар касе аз шумо худро дар ин ҷаҳон ҳақим медониста бошад, бигзор ҷоҳил шавад, то ки ҳақим гардад.

¹⁹ Зеро ки ҳикмати ин ҷаҳон пеши Худо ҷаҳолат аст, чунон ки навишта шудааст: «Ҳақимонро ба макри худашон гирифтормекунад».

²⁰ Ва боз: «Худованд афкори ҳақимонро медонад, ки ботил аст».

²¹ Хуллас, ҳеч кас ба одамон фахр накунад, зеро ки ҳамааш аз они шумост:

²² Хоҳ Павлус, хоҳ Апӯллӯс, хоҳ Кифо, хоҳ ҷаҳон, хоҳ ҳаёт, хоҳ мамот, хоҳ ҳозира, хоҳ оянда — ҳамааш аз они шумост;

²³ Ва шумо аз они Масеҳ ҳастед, ва Масеҳ — аз они Худо.

БОБИ ЧОРУМ

8. Хизматгузори Худо фақат ба ҳузури Худо ҷавобгаранд.

4 Пас, ҳар кас бояд моро ходимони Масеҳ ва муваккалони асрори Худо ҳисоб кунад;

² Аз муваккалон талаб карда мешавад, ки ҳар яке амин барояд.

³ Барои ман хеле кам аҳамият дорад, ки шумо, ё одамони дигар, дар ҳаққи ман чӣ гуна ҳукм мекунад; худӣ ман ҳам ҳукме дар ҳаққи худ намекунам.

⁴ Зеро ки ман дар худ айбе намебинам, лекин бо ин худро сафед намекунам; ҳукмкунандаи ман Худованд аст.

⁵ Бинобар ин ба ҳеч вачҳ пеш аз вақт, яъне то даме ки Худованд биёяд, ҳукм накунад, ки маҳз ӯ чизҳои дар торикӣ пинҳонро равшан ва ниятҳои дилҳоро ошкор хоҳад кард, ва он гоҳ ҳар кас аз ҷониби Худо таҳсин хоҳад ёфт.

9. Ба муқобили ҷавобландии қуринтиён.

⁶ Ва инро, эй бародарон, ман ба хотири шумо ба худам ва ба Апӯллӯс нисбат додам, то шумо аз мо ёд гиред, ки касе бештар аз он чи навишта

шудааст, оқилтарошӣ накунад, ва ҳеч яке аз шумо дар пеши дигаре бо худ наболад.

⁷ Зеро кист, ки туро бартарӣ додааст? Ва чӣ чизе дорӣ, ки нагирифта бошӣ? Ва агар гирифта бошӣ, ҷаро фахр мекуни, ки гӯё нагирифта бошӣ?

⁸ Шумо аллакай сер шудаед, аллакай сарватдор шудаед ва бе мо салтанат меронед. Кошки салтанат меронед, то ки мо низ бо шумо салтанат ронем!

Намунаи фурутанӣ ва сабурии ҳавворӣ.

⁹ Зеро гумон мекунам, ки Худо мо, ҳаввориёнро монанди касони охири саф, ки ба марг маҳкум шудаанд, намоён кардааст, чунки мо барои ҷаҳон, ҳам барои фариштагон ва ҳам барои одамон, ба тамошогоҳе мубаддал шудаем.

¹⁰ Мо ба хотири Масеҳ ҷоҳил ҳастем, лекин шумо дар Масеҳ ҳақим ҳастед; мо нотавон, лекин шумо тавоно; шумо соҳиби ҷалолат, лекин мо дар залолат.

¹¹ То ҳамин соат гурусна ва ташна, бараҳна ва шаллоқхӯр ва сарсону саргардон ҳастем,

¹² Ва заҳмат кашида, бо дастҳои худ кор мекунем. Моро дашном медиҳанд, мо баракат медиҳем; ба мо зулм мекунад, мо тоқат меоварем;

¹³ Ба мо бӯхтон мезананд, мо зорию илтиҷо мекунем; мо мисли хасрӯбаи ҷаҳон ва ахлооти ҳама то ҳамин вақт мебошем.

10. Павлус падари калисои Қуринтӯс аст.

¹⁴ Ин суханонро на аз барои он навиштаам, ки шуморо хиҷил кунам, балки шуморо чун фарзандони маҳбуби худ насиҳат медиҳам.

¹⁵ Зеро, агарчи шумо ҳазорон носеҳон дар Масеҳ доред, лекин падарони бисъёр надоред: ман шуморо дар Исои Масеҳ ба воситаи Инҷил ба дуньё овардаам.

¹⁶ Бинобар ин аз шумо илтимос мекунам: ба ман тақлид намоед, чунон ки ман ба Масеҳ тақлид менамоем.

¹⁷ Барои ҳамин ҳам ман Тимотиюсро назди шумо фиристодам, ки ӯ фарзанди маҳбуб ва мӯътабари ман дар Худованд аст; ва ӯ роҳҳои маро дар Исои Масеҳ ба ёди шумо хоҳад овард, чунон ки ман дар ҳама ҷо дар ҳар калисо таълим медиҳам.

Нуфузи ҳавворӣ дар рӯҳи муҳаббат ва мулоимат.

¹⁸ Баъзе касон мағрур шудаанд, ба гумони он ки ман назди шумо намеоям;

¹⁹ Аммо ба қарибӣ, агар Худованд бихоҳад, назди шумо хоҳам омад, ва на сухани мағруронро, балки қуввати онҳоро хоҳам донист,

²⁰ Зеро ки Малакути Худо на дар сухан, балки дар қувват аст.

²¹ Чиро афзал медонед? Оё бо таёқ назди шумо биёям, ё ки бо муҳаббат ва рӯҳи мулоимат?

† рӯз доварӣ.

БОБИ ПАНЦУМ

Павлуси ҳавворӣ дастур медиҳад, ки касони аз чиҳати маънавӣ фосидшударо аз калисо хориҷ кунанд.

5 Овозае ба ғушам расид, ки дар байни шумо зино пайдо шудааст, он ҳам чунон зино, ки ҳатто дар байни бутпарастон шунида нашудааст, яъне шахсе зани падари худро гирифтааст.

2 Ва шумо мағрур шудаед, ба ҷои он ки мотам гиред, то он касе ки чунин коре кардааст, аз миёни шумо бадар шавад.

3 Зеро ки ман, агарчи ҷисман ғоибам, лекин рӯҳан ҳозирам, аллакай, ғӯе ки назди шумо бошам, дар ҳаққи шахсе ки чунин коре кардааст, ҳукм намудам:

4 Ба исми Худованди мо Исои Масеҳ, вақте ки шумо бо якҷоягии рӯҳи ман ва бо қуввати Худованди мо Исои Масеҳ ҳам шавед,

5 Он шахс барои ҳалокати ҷисмаш ба шайтон супурда шавад, то ки рӯҳаш дар рӯзи Худованди мо Исои Масеҳ наҷот ёбад.

6 Фаҳри шумо хуб нест. Оё наредонед, ки андак хамиртуруш тамоми хамирро метуршонед?

7 Пас, хамиртуруши кӯҳнаро тоза кунед, то ки шумо хаамири нав бошед, чунки шумо бе хамиртуруш ҳастед, зеро ки Фисҳи мо †, Масеҳ, барои мо забҳ шудааст.

8 Бинобар ин идро на бо хамиртуруши кӯҳна, на бо хамиртуруши шарорат ва макр, балки бо фатири покӣ ва ростӣ ба ҷо хоҳем овард.

9 Ба шумо дар нома навиштаам, ки бо зинокорон алоқа накунад;

10 Лекин на умуман бо зинокорони ин ҷаҳон, ё бо ҳаромризқон, ё бо ғоратгарон, ё бо бутпарастон, зеро дар ин сурат шуморо лозим меомад, ки аз ҷаҳон берун шавед;

11 Балки ба шумо навиштаам, ки бо касе алоқа накунад, ки худро бародар номида, зинокор, ё ҳаромризқ, ё бутпараст, ё бадзабон, ё бадмаст, ё ғоратгар шуда мондан мегирад; бо чунин одам якҷоя хӯрок ҳам нахӯред.

12 Зеро ки чаро ман ба онҳое ки дар берунанд, доварӣ кунам? Оё шумо ба онҳое ки дар дохиланд, доварӣ намекунад?

13 Ба онҳое ки дар берунанд, Худо доварӣ мекунад. Пас шумо фосиқро аз миёни худ бадар кунед.

БОБИ ШАШУМ

Мурофияи худро назди гуноҳкорон бурдан ба имондорон манъ карда шудааст.

6 Касе аз шумо, вақте ки ба дигаре даъво дорад, оё чуръат мекунад, ки мурофияи худро назди гуноҳкорон барад, на назди муқаддасон?

2 Магар наредонед, ки муқаддасон ҷаҳонро доварӣ хоҳанд кард? Ва агар шумо ҷаҳонро доварӣ мекарда бошед, навод ки сазовори он нестед, ки корҳои хурдтарро доварӣ кунед?

3 Магар наредонед, ки мо фариштагонро доварӣ хоҳем кард? Пас чӣ қадар зиёдтар корҳои маишатро!

4 Лекин шумо, вақте ки мурофияи маишӣ доред, онҳое, ки дар калисо ҳеҷ эътиборе надоранд, ба доварӣ мешинонед.

5 Барои хиҷил шуданатон меғӯям: навод ки дар байни шумо як нафар ҳам боҳираде нест, ки дар миёни бародарони худ доварӣ карда тавонад?

6 Аммо бародар бо бародар мурофия мекунад, он ҳам дар пеши беимонон.

7 Худи ҳамин ҳам барои шумо зиллатовар аст, ки байни худ мурофия доред. Чаро барои худ мазлумиятро афзал наредонед? Чаро ба маҳрумият тоб оварданро афзал наредонед?

8 Лекин худатон мазлум ва маҳрум мекунад, он ҳам бародарони худро.

Имондорон бояд худро аз гуноҳ нигоҳ доранд.

9 Оё наредонед, ки золимон вориси Малакути Худо намешаванд? Фирефта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на фосиқон, на бачабозон, на ливотагарон,

10 На дуздон, на ҳаромризқон, на бадмастон, на бадзабонон, на ғоратгарон — вориси Малакути Худо намешаванд.

11 Ва баъзе аз шумо чунин будед; аммо пок шудед, аммо қудсият пайдо кардед, аммо сафед шудед ба исми Худованди мо Исои Масеҳ ва ба Рӯҳи Худои мо.

12 Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз фоиданок аст; ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин набояд ки чизе маро банди худ гардонад.

13 Хӯрок барои шикам аст, ва шикам барои хӯрок; аммо Худо инро ва онро нест мекунад; лекин ҷисм на барои зино, балки барои Худованд аст, ва Худованд барои ҷисм аст.

14 Чунон ки Худо Худовандро бо қуввати Худ эҳё кард, моро низ эҳё хоҳад кард.

15 Магар наредонед, ки ҷисмҳои шумо узвҳои Масеҳанд? Пас оё узвҳои Масеҳро мегирам, то ки онҳоро узвҳои фоҳишае гардонам? Ҳошо ва калло!

16 Оё наредонед, ки ҳар кӣ бо фоҳиша ҷимӯз кунад, бо вай як тан мешавад? Зеро ки гуфта шудааст: «Ҳар ду як ҷисм хоҳанд буд».

17 Аммо ҳар кӣ бо Худованд пайванд шавад, бо Ӯ як рӯҳ аст.

18 Аз зино бигрезед. Ҳар гуноҳе ки одамизод мекунад, аз ҷисм берун аст, лекин зинокор бар зидди ҷисми худаш гуноҳ мекунад.

19 Оё наредонед, ки ҷисмҳои шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки Он дар шумо сокин аст, ва Онро шумо аз Худо ёфтаед, ва шумо аз они худатон нестед?

† Яъне барраи фисҳ.

²⁰ Зеро ки шумо ба нархи гарон ҳарида шудаед. Пас, дар ҷисмҳои худ ва дар ҷонҳои худ Худоро ҳамду сано кунед, ки онҳо ба Худо тааллуқ доранд.

БОБИ ҲАФТУМ

Никоҳ ва муҷарради.

7 Дар бораи он чи ба ман навишта будед, барои одам хуб аст, ки ба зан даст нарасонад.

² Аммо, барои пешгирии кардани зино, бигзор ҳар мард завҷаи худро дошта бошад, ва ҳар зан шавҳари худро дошта бошад.

³ Бигзор шавҳар вазифаи занашро нисбат ба зани худ ба ҷо оварад; ҳамчунин завҷа нисбат ба шавҳари худ.

⁴ Завҷа бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз он шавҳар аст; ҳамчунин шавҳар бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз он завҷа аст.

⁵ Аз яқдигар канорагирӣ накунад, магар ба муддате, бо ризогии ҳар ду, то ки ба рӯзаву дуо шуғл кунед ва аз нав якҷоя шавед, то ки шайтон шуморо, ба сабаби худдорӣ карда натавонишад, ба васваса наандозад.

⁶ Лекин инро ман ба тариқи маслиҳат мегӯям, на ба тариқи фармоиш.

⁷ Зеро меҳонам, ки ҳамаи одамон мисли ман бошанд; аммо ҳар кас лаёқати ба худ хосе аз Худо дорад, яке ин тавр, дигаре ба таври дигар.

⁸ Лекин ба муҷаррадон ва бевазанон мегӯям: барои онҳо хуб аст, ки мисли ман бимонанд;

⁹ Аммо агар худдорӣ карда натавонанд, бигзор никоҳ кунанд; зеро ки никоҳ кардан аз сӯхтан дар оташи шаҳват беҳтар аст.

Талоқ.

¹⁰ Ба онҳое ки никоҳ кардаанд, на ман фармоиш медиҳам, балки Худованд: завҷа аз шавҳараш набарояд, —

¹¹ Ва агар барояд, бояд муҷаррад бимонад, ё ки бо шавҳараш ошти шавад, — ва шавҳар завҷаашро талоқ надиҳад.

¹² Ба дигарон ман мегӯям, на Худованд: агар бародаре завҷаи беимон дошта бошад, ва он завҷа розӣ бошад бо ӯ зиндагӣ кунад, ӯ набояд аз вай ҷудо шавад.

¹³ Ва завҷае ки шавҳари беимон дошта бошад, ва он шавҳар розӣ бошад бо вай зиндагӣ кунад, вай набояд аз ӯ ҷудо шавад;

¹⁴ Зеро ки шавҳари беимон ба воситаи завҷаи имондораш қудсият пайдо мекунад, ва завҷаи беимон ба воситаи шавҳари имондораш қудсият пайдо мекунад; вагар на фарзандони шумо нопок мебуданд, ва ҳол он ки дар асл онҳо муқаддас ҳастанд.

¹⁵ Аммо агар беимон ҷудо шудан хоҳад, бигзор ҷудо шавад; дар ҷунин вазъият бародар ё хоҳар дигар вобаста нест; Худованд моро ба осоиштагӣ даъват намудааст.

¹⁶ Зеро аз кучо ту донӣ, эй завҷа, ки шавҳаратро наҷот хоҳӣ дод? Ё аз кучо ту донӣ, эй шавҳар, ки завҷаатро наҷот хоҳӣ дод?

Имондорон бояд бар ҳасби иродаи Худо рафтор кунанд ва дар ҳамон ҳолате ки даъват шудаанд, бимонанд.

¹⁷ Бигзор ҳар кас дар он ҳолате ки Худо ӯро насиб кардааст, ва ҳар кас дар он вазъе ки Худованд ӯро даъват намудааст, бимонад. Дар ҳамаи калисоҳо ман ҳамин тавр дастур медиҳам.

¹⁸ Агар шахси махтуне даъват шуда бошад, орзуи номаҳтунӣ накунад; ва агар номахтуне даъват шуда бошад, хатна накунад.

¹⁹ Хатна ҳеҷ аст, номаҳтунӣ ҳам ҳеҷ аст, балки аз ҳама муҳимтар риояи аҳкоми Худост.

²⁰ Ҳар кас дар ҳар ҳолате ки даъват шудааст, дар ҳамон бимонад.

²¹ Агар дар ҳолати ғуломӣ даъват шуда бошӣ, нороҳат нашав; балки агар озод шуда тавонӣ ҳам, аз фурсат истифода бар.

²² Зеро ғуломе ки дар Худованд даъват шудааст, озоди Худованд аст; инчунин шахси озоде ки даъват шудааст, ғуломи Масеҳ аст.

²³ Шумо ба нархи гарон ҳарида шудаед: ғуломи одамон нагардед.

²⁴ Ҳар кас дар ҳар ҳолате ки даъват шудааст, эй бародарон, дар ҳамон назди Худо бимонад.

Машваратҳо ба имондорон дар бораи бакорат ва занашуӣ.

²⁵ Дар хусуси бокираҳо аз Худованд фармоише надорам, лекин, ҳамчун шахсе ки аз Худованд марҳамат ёфтааст, ки амин бошад, маслиҳати худро баён мекунам.

²⁶ Пас, ба сабаби тангии вазъияти ҳозира, ман онро беҳтар медонам, ки барои одам хуб аст, агар ҳамон тавр, ки ҳаст, бимонад.

²⁷ Оё зандор ҳастӣ? — толиби талоқ набош. Оё безан ҳастӣ? — толиби зан набош.

²⁸ Аммо агар зандор ҳам шавӣ, гуноҳе намекунӣ; ва агар бокирае ба шавҳар расад, гуноҳе намекунад. Лекин ҷунин касон дар ҷисм азобҳо хоҳанд дошт; ва ман ба шумо раҳмхӯрӣ мекунам.

²⁹ Ба шумо, эй бародарон, инро мегӯям: вақт танг аст, ба тавре ки зандорон бояд мисли безанон бошанд;

³⁰ Ва гириёнон мисли он ки гириён набошанд; ва шоддилон мисли он ки шоддил набошанд; ва харидорон мисли он ки хариде накарда бошанд;

³¹ Ва онҳое ки аз ин ҷаҳон фоида мебаранд, мисли он ки фоидабар набошанд; зеро ки сурати ин ҷаҳон гузарон аст.

³² Ман хоҳиш дорам, ки шумо беғам бошед. Марди безан дар бораи он чи ба Худованд оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба Худованд писанд афтад;

³³ Аммо марди зандор дар бораи он чи ба ҷаҳон оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба завҷааш писанд афтад. Дар миёни зани шавҳардор ва бокира ҳам фарқе ҳаст:

³⁴ Зани бешавҳар дар бораи он чи ба Худованд оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба Худованд писанд афтад, то ки ҳам дар ҷисм ва ҳам дар рӯҳ муқаддас бошад; аммо зани шавҳардор дар бораи он чи ба ҷаҳон оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба шавҳараш писанд афтад.

³⁵ Инро ман ба фоидаи шумо мегӯям, на аз барои он ки банду боре бар шумо андозам, балки барои он ки шумо боодобона ва пай дарҳам дар ибодати Худованд бошед, бе он ки чизе ба ин монег шавад.

³⁶ Лекин агар касе рафторашро ба бокираи худ номуносиб донад, ки вай ба синни балоғат расида, бе шавҳар мемонад, бигзор ӯ он чи мехоҳад, бикунад, — гуноҳе намекунад; бигзор онҳо ба шавҳар бирасанд.

³⁷ Аммо касе ки дар дили худ бағоят матин аст ва эҳтиёче надорад, балки иродаи қавӣ дошта, дар дили худ аз кардааст, ки бокираи худро нигоҳ дорад, — ӯ кори хуб мекунад.

³⁸ Бинобар ин, касе ки бокираи худро ба шавҳар медиҳад, кори хуб мекунад, ва касе ки ба шавҳар намедиҳад, кори хубтар мекунад.

³⁹ Зан, мувофиқи шариат, то даме ки шавҳараш зинда аст, ба ӯ тааллуқ дорад; пас аз вафоти шавҳараш вай озод шуда, ба ҳар касе ки хоҳад, никоҳ кунад, фақат дар Худованд бошад.

⁴⁰ Лекин, ба фикри ман, вай хушбахттар аст, агар бева бимонад; ва ба гумонам, ман низ Рӯҳи Худоро дорам.

БОБИ ҲАШТУМ

Дар бораи истеъмоли қурбониҳои бутҳо.

8 Дар бораи қурбониҳои бутҳо [†] мо медонем, ки ҳамаамон соҳиби дониш ҳастем. Дониш мағрур мегардонад, аммо муҳаббат обод мекунад.

² Агар касе гумон кунад, ки ягон чизро медонад, ӯ ҳанӯз ҳеҷ чизро ончунон ки донистанаш лозим аст, намедонад;

³ Аммо касе ки ба Худо муҳаббат дорад, вай ба воситаи Худо шинохта шудааст.

⁴ Пас, дар бораи хӯрдани қурбониҳои бутҳо мо медонем, ки бут дар ҷаҳон вучуд надорад, ва ҷуз Худои Ягона худои дигаре нест.

⁵ Зеро, ҳар чанд ба ном худоён чи дар осмон, чи дар замин ҳастанд, — чунки худоён бисъёр ва худовандони бисъёр ҳастанд, —

⁶ Лекин мо як Худо дорем, яъне Худои Падар, ки ҳама чиз аз Ӯст, ва мо барои Ӯ ҳастем, ва як Худованд дорем, яъне Исои Масеҳ, ки ҳама чиз ба воситаи Ӯст, ва мо ба воситаи Ӯ ҳастем.

[†] 1. Яъне гӯшти ҳайвоноте ки барои бутҳо қурбонӣ карда мешавад.

⁷ Аммо ҳама дорои ин дониш нестанд: баъзе қасон то алҳол, аз рӯи одати деринаи бутпарастӣ, ин хӯрокро чун қурбонии бут мехӯранд, ва вичдони онҳо, ки нотавон аст, наҷис мешавад.

⁸ Хӯрок моро ба Худо наздик намекунад: зеро ки на аз хӯрдани манфиате мебинем, на аз нахӯрдани зиёне.

⁹ Аммо боҳабар бошед, ки ин озодии шумо сабаби васвасаи нотавонон нашавад.

¹⁰ Зеро, агар касе туро, ки соҳиби дониш ҳастӣ, бубинад, ки дар сари суфраи бутхона нишастай, оё вичдони ӯ, ки нотавон аст, ӯро низ ба хӯрдани қурбониҳои бутҳо моил намекунад?

¹¹ Ва аз дониши ту он бародари нотавон, ки Масеҳ барои ӯ мурд, нобуд мешавад.

¹² Ва ба ин тариқа бар зидди бародарон гуноҳ карда ва ба вичдони нотавони онҳо осеб расонда, шумо бар зидди Масеҳ гуноҳ мекунед.

¹³ Бинобар ин, агар хӯрок бародари маро ба васваса меандохта бошад, ҳаргиз гӯшт намехӯрам, то ки бародари худро ба васваса наандозам.

БОБИ НҶҲУМ

Намунаи Павлус дар таркунӣ.

9 Оё ман ҳавворӣ нестам? Оё ман озод нестам? Оё ман Худованди мо Исои Масеҳро надидаам? Оё шумо амали ман дар Худованд нестед?

² Агар барои дигарон ман ҳавворӣ набошам, барои шумо ҳастам, зеро ки мӯҳри ҳавворияти ман дар Худованд шумо ҳастед.

³ Ҳифзи ман ба муқобили онҳое ки маро мазаммат мекунанд, хамин аст.

⁴ Оё мо ҳаққи хӯрдани ва нӯшидани надорем?

⁵ Оё ҳақ надорем, ки мисли ҳаввориёни дигар ва бародарони Худованд ва Кифо завҷаи имондорро ҳамроҳи худ бибарем?

⁶ Оё танҳо ман ва Барнаббо ҳақ надорем, ки кор накунем?

Онҳое ки Инчилро мавъиза менамоянд, бояд аз башорат додани Инчил зиндагӣ кунанд.

⁷ Кист, ки ягон вақт хизмати сарбозиро бо нафақаи худаш ба ҷо оварда бошад? Кист, ки ток шинонда, аз ангураш намехӯрда бошад? Кист, ки рамаро чаронда, аз шири рама намехӯрда бошад?

⁸ Оё инро ман фақат ба таври инсонӣ мегӯям? Оё шариат низ инро намегӯяд?

⁹ Зеро ки дар Тавротии Мусо навишта шудааст: «Вақте ки барзагов хирман мекӯбад, даҳонашро набанд». Оё Худо дар бораи барзаговон ғамхорӣ мекунад?

¹⁰ Ё ки, албатта, барои мо гуфта шудааст? Оре, ин барои мо навишта шудааст; зеро ки шудгоркунанда бояд бо умед шудгор кунад, ва хирманкӯб — бо умеди гирифтани саҳми худ хирман кӯбад.

¹¹ Модоме ки мо дар миёни шумо чизҳои рӯҳониро коштаем, оё ин як кори бузург аст, ки агар назди шумо чизҳои қисмониро дарав кунем?

¹² Агар дигарон назди шумо ҳақ дошта бошанд, оё ҳаққи мо зиёдтар нест? Лекин мо аз ин ҳақ истифода набурдем, балки ҳар чизро тоқат мекунем, то ки ба башорати Масеҳ ҳеҷ мамониате нарасонем.

¹³ Магар намедонед, ки онҳое ки дар маъбад хизмат мекунад, аз маъбад мехӯранд? Ва ходимони қурбонгоҳ аз қурбонгоҳ ҳиссае мегиранд?

¹⁴ Ҳамчунин Худованд фармудааст, ки воизони Инчил аз башорат додани Инчил зиндагӣ кунанд.

¹⁵ Лекин ман аз инҳо ҳеҷ якеро истифода накардаам. Ва инро на аз барои он навиштаам, ки барои ман ҳамин тавр бошад; зеро барои ман мурдан бехтар аст аз он ки касе ин фахри маро нест кунад.

¹⁶ Зеро, агар башорат диҳам, ин барои ман сабаби фахр нест, чунки ин барои ман як кори воҷибист: вой бар ҳоли ман, агар башорат надиҳам!

¹⁷ Зеро, агар инро ба таври ихтиёрӣ ба ҷо оварам, мукофот мегирам; лекин агар ба таври ғайриихтиёрӣ бошад, ин як вазифаи маъмуриест, ки ба зиммаи ман гузошта шудааст.

¹⁸ Пас мукофоти ман чист? Он аст, ки Инчилро мавъиза намуда, дар бораи Масеҳ бемузд башорат медиҳам ва аз ҳаққи башоратдиҳандагии худ истифода намебарам.

Намунаи хизматгузори ҳақиқӣ.

¹⁹ Зеро, бо вучуди он ки аз ҳама озод будам, худро ғуломи ҳама гардондам, то ки шумораи бештари одамонро ба Масеҳ қалб намоям;

²⁰ Барои яҳудиён чун яҳудӣ шудам, то ки яҳудиёнро қалб намоям; барои аҳли шариат чун аҳли шариат шудам, то ки аҳли шариатро қалб намоям;

²¹ Барои бешариатон чун бешариат шудам, — гарчанде ки ман пеши Худо бешариат нестам, балки аз аҳли шариати Масеҳам, — то ки бешариатонро қалб намоям;

²² Барои нотавонон чун нотавон шудам, то ки нотавононро қалб намоям. Барои ҳама кас ман ҳама чиз шудам, то ки бо ҳар роҳ баъзе касонро наҷот диҳам.

²³ Инро ман барои Инчил мекунам, то ки шарикӣ баракоти он бошам.

²⁴ Оё намедонед, ки давандагони майдони мусобиқа ҳама медаванд, аммо фақат як нафар мукофот мегирад? Ҳамин тавр бидавед, то ки соҳиби он гардед.

²⁵ Ҳамаи риёзаткашон аз ҳар чиз худдорӣ мекунад: онҳо барои гирифтани тоҷи фонӣ, лекин мо барои гирифтани тоҷи ғайрифонӣ.

²⁶ Бинобар ин ман медавам на он тавре ки бар абас бошад, ва мушт мезанам на он тавре ки фақат барои задани ҳаво бошад;

²⁷ Балки қисми худро азоб медиҳам ва ғулом мегардонам, то ки ба дигарон мавъиза намуда, худам маҳрум набошам.

БОБИ ДАҲУМ

Исроил дар биёбон огоҳие барои имондорон аст.

10 Ман намехоҳам, эй бародарон, ки шумо беҳабар бошед аз он ки падарони мо ҳама дар зери абр буданд, ва ҳама аз баҳр убур карданд;

² Ва ҳама дар абр ва дар баҳр ба Мусо таъмид ёфтанд;

³ Ва ҳама айни як ғизои рӯҳониро мехӯрданд;

⁴ Ва ҳама айни як нӯшокии рӯҳониро менӯшиданд, зеро аз сахраи рӯҳоние менӯшиданд, ки аз ақибашон меомад; ва он сахра Масеҳ буд.

⁵ Лекин бар аксари онҳо ҳусни тавачҷӯҳи Худо набуд; зеро ки онҳо дар биёбон ба ҳалокат расиданд.

⁶ Ва инҳо барои мо тимсоле буданд, то ки мо бадиро орзу накунем, чунон ки онҳо орзу мекарданд.

⁷ Ҳамчунин, монанди баъзеи онҳо, бутпараст набошед, чунон ки навишта шудааст: «Қавм ба хӯрдани нӯшидан нишастанд, ва барои рақсу бозӣ бархостанд».

⁸ Зинокорӣ накунем, чунон ки баъзеи онҳо зинокорӣ карданд, ва дар як рӯз бисту се ҳазор нафарашон нобуд шуданд.

⁹ Масеҳро наозмоем, чунон ки баъзеи онҳо озмуданд ва аз неши морҳо ба ҳалокат расиданд.

¹⁰ Шиква накунед, чунон ки баъзеи онҳо шиква карданд ва аз дасти қиркунанда нобуд шуданд.

¹¹ Ҳамаи ин ба онҳо чун тимсоле рӯй дод, ва барои тарбияти мо навишта шуд, ки охирзамон насиби мо гардидааст.

¹² Бинобар ин ҳар кӣ гумон мекунад, ки рост истодааст, эҳтиёт кунад, ки наафтад.

¹³ Озмоише ки ба сари шумо омадааст, ҷуз озмоиши оддии инсонӣ чизи дигаре нест; ва Худо амин аст, ва Ё намегузорад, ки шумо берун аз қуввати худ озмуда шавед, балки дар баробари озмоиш сабуқӣ ҳам медиҳад, то ки шумо тоб оварда тавонед.

¹⁴ Хуллас, эй маҳбубонам, аз бутпарастӣ бигрезед.

¹⁵ Ба мулоҳизакорон сухан мегӯям: дар бораи он чи мегӯям, худатон мулоҳиза кунед;

Иштирок дар суфраи Худованд тарки суфраи девҳоро талаб мекунад.

¹⁶ Оё косаи баракат, ки онро баракат медиҳем, шарик шудан ба Хуни Масеҳ нест? Оё ноне ки пора мекунем, шарик шудан ба Бадани Масеҳ нест?

¹⁷ Чунон ки нон яктост, мо низ, ки бисъёрем, як тан ҳастем, зеро ки ҳамаамон аз як нон ҳиссае мегирем.

¹⁸ Ба Исроил ба ҳасби қисм нигоҳ кунед: оё онҳое ки қурбониҳоро меҳӯранд, шарикӣ қурбонгоҳ нестанд?

¹⁹ Пас ман чӣ бигӯям? Оё ин ки дар қурбонии бут ё худӣ бут чизе хаст?

²⁰ Не, балки он чи онҳо қурбонӣ мекунад, ба девҳо қурбонӣ мекунад, на ба Худо; лекин ман намехоҳам, ки шумо бо девҳо шарик бошед.

²¹ Шумо наметавонед ҳам косаи Худовандро бинӯшед, ҳам косаи девҳо; наметавонед ҳам дар суфраи Худованд иштирок кунед, ҳам дар суфраи девҳо.

²² Наҳод ки мо Худовандро ба хашм меоварем? Магар мо аз Ӯ пурзуртарем?

Дигаронро бо хӯрок ба васваса андохтан лозим нест.

²³ Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз ғоиданок аст; ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз обод мекунад.

²⁴ Ҳеҷ кас нафъи худро толиб набошад, балки нафъи дигаронро.

²⁵ Ҳар он чи дар бозор фурӯхта мешавад, бихӯред ва ба хотири вичдон ҳеҷ тафтиш накунад;

²⁶ Зеро ки замин ва ҳар он чи дар он аст, аз они Худованд аст.

²⁷ Агар касе аз беимонон шуморо даъват намояд, ва шумо мехоҳед биравед, — аз ҳар чизе ки пешатон монанд, бихӯред ва ба хотири вичдон ҳеҷ тафтиш накунад.

²⁸ Лекин агар касе ба шумо гӯяд, ки «ин қурбонии бут аст», — ба хотири касе ки хабар дод, ва ба хотири вичдон нахӯред; зеро ки замин ва ҳар чи дар он аст, аз они Худованд аст.

²⁹ Аммо на вичдони худро, балки вичдони он каси дигарро дар назар дорам; зеро чаро вичдони каси дигар бар озодии ман доварӣ кунад?

³⁰ Агар ман бо шукргузори мекӯрада бошам, чаро маро барои он чизе ки ман барояш шукргузори мекунам, мазаммат намоянд?

³¹ Хуллас, хоҳ мекӯред, хоҳ менӯшед, ё кори дигаре мекунад, ҳамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред.

³² На яҳудиёро ба васваса андозед, на юниёро, на калисои Худоро,

³³ Чунки ман низ дар ҳар бобат дили ҳамаро меёбам, ва толиби нафъи худ не, балки нафъи касони бисъёр ҳастам, то ки онҳо наҷот ёбанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Тартиби масеҳӣ дар чамъомадҳо.

11 Ба ман тақлид кунед, чунон ки ман ба Масеҳ тақлид мекунам.

² Шуморо, эй бародарон, барои он таҳсин менамоям, ки дар ҳар хусус маро дар хотир доред ва ривоятҳоро, ончунон ки ба шумо супурдаам, нигоҳ доштаед.

³ Ҳамчунин мехоҳам бидонед, ки сардори ҳар мард Масеҳ аст, сардори зан шавҳари ӯст, ва сардори Масеҳ Худост.

⁴ Ҳар марде ки сари пӯшида дуо гӯяд ё нубувват кунад, сари худро расво мекунад;

⁵ Ва ҳар зане ки сари луч дуо гӯяд ё нубувват кунад, сари худро расво мекунад, зеро ин мисли он аст, ки мӯйсараш тарошида шуда бошад;

⁶ Зеро, агар зан нахоҳад, ки сари худро пӯшонад, бигзор мӯяшро қайчӣ кунад; ва агар зан аз қайчӣ қардан ё тарошидани мӯяш шарм дошта бошад, бигзор сари худро пӯшонад.

⁷ Хуллас, мард набояд сари худро пӯшонад, чунки ӯ сурат ва ҷалоли Худост; аммо зан ҷалоли мард аст.

⁸ Зеро ки на мард аз зан аст, балки зан аз мард;

⁹ Ва на мард барои зан офарида шудааст, балки зан барои мард.

¹⁰ Бинобар ин зан бояд бар сараш нишонаи ихтиёрро ба хотири фариштагон дошта бошад.

¹¹ Лекин дар Худованд на мард бе зан аст, на зан бе мард аст:

¹² Зеро, чунон ки зан аз мард аст, ончунон мард низ ба воситаи зан аст; ва ҳамаи ин аз Худост.

¹³ Худатон мулоҳиза кунед, ки оё аз рӯи одоб аст, ки зан сари нопӯшида пеши Худо дуо гӯяд?

¹⁴ Оё худӣ табиат шуморо таълим намедиҳад, ки агар мард мӯяшро дароз кунад, ин барои ӯ нанг аст,

¹⁵ Аммо агар зан мӯяшро дароз кунад, ин барои вай шаъну шараф аст, чунки мӯй ба вай ба ҷои ҳичоб дода шудааст?

¹⁶ Ва агар касе мунозира қарданӣ бошад, мо ва калисоҳои Худо чунин одат надорем.

Дар бораи бояду шояд ид қардани таоми шоми Худованд.

¹⁷ Лекин, ин дастурро дода, шуморо барои он таҳсин намекунам, ки на аз барои некӣ, балки аз барои бадӣ ҷамъ мешавад.

¹⁸ Зеро, аввалан, шундаам, ки дар миёни шумо, вақте ки дар калисо ҷамъ мешавад, ихтилофот рӯй медиҳад, ки ба ин ман як қадар бовар мекунам.

¹⁹ Зеро ки дар миёни шумо гуногунии ақидаҳо низ бояд бошад, то ки корозмудагон дар миёни шумо зоҳир гарданд.

²⁰ Сонӣ, дар як ҷо ҷамъ шуданатон барои хӯрдани таоми шоми Худованд нест;

²¹ Зеро ҳар кас аз дигарон пештар хӯроки худро гирифта мекӯрад, ва яке гурусна мемонад, ва дигаре маст мешавад.

²² Магар шумо хона надоред, ки дар он бихӯред ва бинӯшед? Ё ки ба калисои Худо безътиной мекунад ва нодоронро ҳичолат медиҳед? Ба шумо

чй гӯям? Оё барои ин шуморо таҳсин кунам?
Таҳсин намекунам.

²³ Зеро ман аз Худованд чунин қабул кардам ва ба шумо низ супурдам, ки Исои Худованд дар он шабе ки Ҷро таслим карданд, нонро гирифт

²⁴ Ва баракат дода, пора кард ва гуфт: «Бигиред, бихӯред, ин Бадани Ман аст, ки барои шумо пора карда мешавад; инро ба ёдгории Ман ба ҷо оваред».

²⁵ Ҳамчунин косаро пас аз таоми шом гирифта, гуфт: «Ин коса аҳди ҷадид аст дар Хуни Ман; инро, ҳар боре ки менӯшед, ба ёдгории Ман ба ҷо оваред.»

²⁶ Зеро ҳар боре ки ин нонро мехӯред ва ин косаро менӯшед, мамоти Худовандро эълон мекунад, то даме ки Ӯ биёяд.

²⁷ Бинобар ин ҳар кӣ ба таври ношоиста ин нонро бихӯрад ё косаи Худовандро бинӯшад, бар зидди Бадан ва Хуни Худованд айбдор хоҳад шуд.

²⁸ Пас, одамизод бояд худро имтиҳон кунад, ва ба ин тариқа аз он нон бихӯрад ва аз он коса бинӯшад.

²⁹ Зеро, кас агар дар бораи Бадани Худованд мулоҳиза накарда, ба таври ношоиста бихӯрад ва бинӯшад, вай ба маҳкумияти худ мехӯрад ва менӯшад.

³⁰ Ба ҳамин сабаб бисьёре аз шумо оқиз ва бемор ҳастанд, ва бисьёре мурдаанд.

³¹ Зеро, агар худамон худро доварӣ мекардем, ба доварӣ дучор намешудем.

³² Модоме ки ба доварӣ дучор шудаем, аз ҷониби Худодованд ҷазо мебинем, то ки бо аҳли ҷаҳон маҳкум нагардем.

³³ Бинобар ин, эй бародаронам, вақте ки барои таоми шом ҷамъ мешавед, мунтазири якдигар бошед.

³⁴ Ва агар касе гурусна бошад, дар хонааш бихӯрад, то ки ҷамъ шуданатон сабаби маҳкумияти шумо нагардад. Чизҳои дигарро пас аз омаданам дуруст хоҳам кард.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Дар бораи бахшоишҳои рӯҳонӣ.

1. Бахшоишҳои рӯҳонӣ дар шаклҳои гуногуни худ бояд фақат ба калисо хизмат кунанд.

12 Дар хусуси бахшоишҳои рӯҳонӣ бошад, намехоҳам, ки шумо, эй бародарон, беҳабар монед.

² Медонед, ки шумо, вақте ки бутпараст будед, назди бутҳои безабон тавре мерафтед, ки гӯе шуморо кашида мебуданд.

³ Бинобар ин шуморо огоҳ менамоям, ки ҳеҷ кас, ки бар тибқи Рӯҳи Худо сухан меронад, наметавонад лаънат бар Исо бигӯяд, ва ҳеҷ кас наметавонад Исоро Худованд бихонад, магар бар тибқи Рӯҳулқудс.

⁴ Бахшоишҳо гуногун аст, лекин Рӯҳ ҳамон як аст;

⁵ Ва хизматҳо гуногун аст, аммо Худованд ҳамон як аст;

⁶ Ва амалҳо гуногун аст, аммо Худо ҳамон як аст, ки ҳама чизро дар ҳама ба амал меоварад.

⁷ Лекин ба ҳар кас зухуроти Рӯҳ барои манфиати ҳамаҷониба бахшида мешавад:

⁸ Зеро ки ба яке ба воситаи Рӯҳ каломи ҳикмат бахшида мешавад, ба дигаре — каломи дониш, бар тибқи ҳамон Рӯҳ;

⁹ Ба яке — имон, бар тибқи ҳамон Рӯҳ; ба дигаре — бахшоиши шифо додан, бар тибқи ҳамон Рӯҳ;

¹⁰ Ба яке — қудрати мӯъҷизанамо, ба дигаре — нубувват; ба яке — ташхиси арвоҳ, ба дигаре — забонҳои гуногун ва ба сеюмӣ — тафсири забонҳо.

¹¹ Ҳамаи инро ҳамон як Рӯҳ ба амал меоварад, ки ба ҳар кас махсусан, мувофиқи хости Худ, тақсим мекунад.

2. Ҳар як имондор узви бадани Масеҳ аст, ки дорои бахшоиши муайяни хизматгузори мебошад.

¹² Зеро, чунон ки бадан як аст, лекин узвҳои бисьёр дорад, ва ҳамаи узвҳои як бадан, агарчи бисьёранд, як баданро ташкил мекунад, — ончунон Масеҳ низ.

¹³ Зеро ки ҳамаи мо — хоҳ яҳудиён, хоҳ юнониён, хоҳ ғуломон, хоҳ озодон — бар тибқи як Рӯҳ дар як бадан таъмид ёфтаем, ва ҳама аз як Рӯҳ нӯшонида шудаем.

¹⁴ Лекин бадан на аз як узв, балки аз узвҳои бисьёр иборат аст.

¹⁵ Агар по бигӯяд: «Ман ба бадан тааллуқ надорам, чунки ман даст нестам», наҳод ки он ба ин сабаб ба бадан тааллуқ надорад?

¹⁶ Ва агар гӯш бигӯяд: «Ман ба бадан тааллуқ надорам, чунки ман чашм нестам», наҳод ки он ба ин сабаб ба бадан тааллуқ надорад?

¹⁷ Агар тамоми бадан чашм бошад, сомеа кучост? Агар ҳамааш сомеа бошад, шомма кучост?

¹⁸ Аммо Худо ба узвҳо, ба ҳар яке аз онҳо, дар бадан, мувофиқи хости Худ, ҷой додааст.

¹⁹ Ва агар ҳама як узв мебуданд, бадан кучост?

²⁰ Ва инак узвҳо бисьёр аст, лекин бадан як аст.

²¹ Чашм наметавонад ба даст бигӯяд: «Ту ба ман даркор нестӣ»; ё ки сар низ ба пойҳо бигӯяд: «Шумо ба ман даркор нестед».

²² Баръакс, он узвҳои бадан, ки ба назар заифтар менамоянд, заруртаранд,

²³ Ва дар бораи узвҳои ки наҷобаташон дар бадан ба назари мо камтар аст, бештар ғамхорӣ мекунем;

²⁴ Ва узвҳои бадсурати мо хушнамултар пӯшонида мешаванд, вале узвҳои хушсурати мо ба ин эҳтиёҷ надоранд. Лекин Худо баданро тавре ба соз овардааст, ки дар бораи узви номукамалтар ғамхорӣ бештаре талқин намудааст,

²⁵ То ки дар бадан носозӣ пайдо нашавад, балки узвҳо ба якдигар як хел ғамхорӣ кунанд.

²⁶ Ва агар як узв дард кунад, бо он ҳамаи узвҳо дард мекунад; ва агар як узв сазовори таҳсин гардад, бо он ҳамаи узвҳо хурсанд мешаванд.

²⁷ Шумо бадани Масеҳ ҳастед, вале чудо-чудо узвҳои Ӯ мебошед.

²⁸ Ва Худо баъзеро дар Калисо аввалан ҳавворӣ, сониян набӣ, солисан муаллим таъин кардааст; баъд қувваҳои мӯъҷизакор, ҳамчунин бахшоишҳои шифо додан, мадад рарасондан, идора кардан ва забонҳои гуногунро баҳшидааст.

²⁹ Оё ҳама ҳавворианд? Оё ҳама набианд? Оё ҳама муаллиманд? Оё ҳама мӯъҷизакоранд?

³⁰ Оё ҳама бахшоиши шифодиҳӣ доранд? Оё ҳама ба забонҳо сухан меронанд? Оё ҳама тафсир мекунад?

³¹ Иштиёқманди бахшоишҳои бузургтар бошед, ва ман ба шумо роҳи боз ҳам хубтарро нишон хоҳам дод.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

3. Муҳаббат аҷоибтарин бахшоиши рӯхонист.

13 Агар ба забонҳои одамон ва фариштагон сухан ронам, лекин муҳаббат надошта бошам, — ман миси ҷарангосзанандае ё санҷи садодиҳандае гардидаам.

² Агар бахшоиши нубувват дошта бошам, ва тамоми асрорро донам, ва дорои ҳар гуна дониш ва тамоми имон бошам, ба тавре ки кӯҳхоро кӯчонида тавонам, лекин муҳаббат надошта бошам, — ман ҳеч ҳастам.

³ Ва агар тамоми дороии худро тақсим кунам ва ҷисми худро ба сӯхтан диҳам, лекин муҳаббат надошта бошам, — ҳеч манфиате намебинам.

⁴ Муҳаббат пуртоқат ва бошафқат аст, муҳаббат ҳасад намебарад, муҳаббат бо худ намеболад, мағрур намешавад,

⁵ Бадқирдорӣ намекунад, нафъи худро толиб нест, ба ҳашм намеояд, ба дил кина намегирад,

⁶ Аз зулм шод намешавад, балки аз ростӣ хурсанд мешавад;

⁷ Ҳама чизро рӯпӯш мекунад, ба ҳама чиз боварӣ дорад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меоварад.

⁸ Муҳаббат ҳаргиз хотима намеёбад, гарчанде ки нубувватҳо хотима хоҳад ёфт, забонҳо хомӯш хоҳад шуд ва дониш ботил хоҳад гашт.

⁹ Зеро ки мо ба таври ҷузъӣ медонем ва ба таври ҷузъӣ нубувват мекунем;

¹⁰ Аммо вақте ки камол меояд, он чи ҷузъӣ буд, хотима меёбад.

¹¹ Вақте ки кӯдак будам, кӯдаквор гап мезадам, кӯдаквор фикр мекардам, кӯдаквор муҳокима мерондам; аммо вақте ки мард шудам, кӯдакиро тарк кардам.

¹² Зеро ки мо ҳоло дар оина, ба таври муаммо мебинем, лекин он вақт рӯ ба рӯ хоҳем дид; ҳоло ман ба таври ҷузъӣ медонам, лекин он вақт хоҳам

донист ба монанди он ки худам низ дониста шудаам.

¹³ Аммо ҳоло ин се чиз боқӣ мемонад: имон, умед, муҳаббат; вале муҳаббат калонтарини онҳост.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

4. Бахшоишҳои нубувват ва забонҳо.

14 Дар паи муҳаббат бошед; иштиёқманди бахшоишҳои рӯхонӣ, аллалхусус нубувват бошед.

² Зеро касе ки ба забоне сухан меронад, вай на ба одамон, балки ба Худо сухан меронад, чунки ҳеч кас намефаҳмад: вай бар тибқи рӯҳ асрорро ба забон меоварад;

³ Аммо касе ки нубувват мекунад, вай ба одамон барои обод кардан ва насиҳату тасалли додан сухан меронад.

⁴ Касе ки ба забоне сухан меронад, вай худашро обод мекунад; аммо касе ки нубувват мекунад, вай калисоро обод мекунад.

⁵ Мехоҳам, ки ҳамаатон ба забонҳо сухан ронед; лекин беҳтар аст, ки нубувват кунед, зеро касе ки нубувват мекунад, бузургтар аст аз касе ки ба забонҳо сухан меронад, магар ки вай дар айни ҳол маънидод ҳам кунад, то калисо обод шавад.

⁶ Ва акун, эй бародарон, агар назди шумо биёям ва ба забонҳо сухан ронам, чӣ нафъе ба шумо мерасонам, магар ин ки бо ваҳйе, ё донише, ё нубуввате, ё таълиме ба шумо сухан ронам?

⁷ Аммо агар асбоби бечони садодиҳанда, най ё чанг, садоҳои аз ҳам чудо набарорад, кас чӣ тавр мефаҳмад, ки бо най ё чанг чӣ оҳанге менавозанд?

⁸ Ва агар карнай садои номуайяне барорад, кӣ ба ҳарбу зарб омода мешавад?

⁹ Ҳамчунин агар шумо суханони норавшане ба забон ронед, чӣ тавр мефаҳманд, ки шумо чӣ мегӯед? Шумо ба ҳаво сухан хоҳед ронд.

¹⁰ Масалан, дар дунё чӣ қадар калимаҳои гуногун ҳаст, ва ҳеч яке аз онҳо бе маъно нест;

¹¹ Аммо, агар ман маънои калимаҳоро надонам, ман барои гӯянда аҷнабӣ ҳастам, ва гӯянда барои ман аҷнабист.

¹² Ҳамчунин шумо, ки иштиёқманди бахшоишҳои рӯхонӣ ҳастед, саъю кӯшиш намоед, ки аз онҳо барои ободии калисо бой шавед.

¹³ Бинобар ин касе ки ба забоне сухан меронад, бигзор дар бораи тафсири он тақозо кунад.

¹⁴ Зеро, вақте ки ман ба забоне дуо мегӯям, рӯҳам дуо мегӯяд, лекин ақлам бе самар мемонад.

¹⁵ Пас чӣ бояд кард? Бо рӯҳ дуо хоҳам гуфт, бо ақл низ дуо хоҳам гуфт; бо рӯҳ суруд хоҳам хонд, бо ақл низ суруд хоҳам хонд.

¹⁶ Зеро, агар ту бо рӯҳ баракат диҳӣ, беҳабаре ки дар он ҷо истода бошад, дар вақти шукргузорию ту чӣ тавр «омин» гӯяд? Зеро ӯ он чиро, ки ту мегӯӣ, намефаҳмад.

¹⁷ Ту нағз шукргузори мекунӣ, лекин каси дигар обод намешавад.

¹⁸ Худоямро шукр мегӯям, ки ман бештар аз ҳамаи шумо ба забонҳо сухан меронам;

¹⁹ Лекин дар калисо гуфтани панҷ калимаро бо ақли худ, то ки дигаронро насиҳат кунам, афзал медонам аз он ки як олам калимаро ба забоне бигӯям.

²⁰ Эй бародарон! Дар ақл мисли кӯдакон набошед; нисбат ба шарорат чун навзодон рафтор кунед, лекин дар ақл болиғ бошед.

²¹ Дар Таврот навишта шудааст: «Ба забонҳои дигар ва лабҳои дигар ба ин қавм сухан ҳоҳам ронд, лекин дар он вақт ҳам Маро нахоҳанд шунид, мегӯяд Худованд».

²² Пас забонҳо аломат аст на барои имондорон, балки барои беимонон; аммо нубувват на барои беимонон, балки барои имондорон аст.

5. Дар чамъомадҳои имондорон ҳама чиз бояд шоиста ва боадабона бошад.

²³ Агар тамоми аҳли калисо дар як ҷо чамъ шаванд, ва ҳама ба забонҳо сухан ронанд, ва беҳабарон ё беимонон дароянд, — оё онҳо намегӯянд, ки шумо девона шудаед?

²⁴ Аммо вақте ки ҳама нубувват мекунанд, ва каси беимоне ё беҳабаре медарояд, вай ба воситаи ҳама маҳкум мешавад, ба воситаи ҳама доварӣ карда мешавад,

²⁵ Ва асрори дилаш ошкор мегардад; бинобар ин ӯ рӯй ба замин ниҳода, ба Худо сачда мекунаду мегӯяд: «Ҳақиқатан Худо бо шумост».

²⁶ Пас, эй бародарон, чӣ бояд кард? Вақте ки шумо чамъ мешавед, ва ҳар яке аз шумо таронае аз Забур, ё насиҳате, ё забоне, ё ваҳйе, ё тафсире дорад, — бигзор ҳамааш барои обод кардан бошад.

²⁷ Агар касе ба забоне сухан меронда бошад, ду нафар, ё бисъераш се нафар, он ҳам чудо-чудо, сухан ронед, ва касе тафсир кунад.

²⁸ Ва агар тафсиркунанда набошад, бигзор соҳиби сухан дар калисо хомӯш монад, ё ба худаш ва ба Худо сухан гӯяд.

²⁹ Ва аз анбиё бигзор ду ё се нафар сухан ронанд, ва дигарон муҳокима кунанд;

³⁰ Аммо агар ба каси дигаре аз нишастагон ваҳй ояд, бигзор аввалин хомӯш шавад.

³¹ Зеро ҳама паи ҳам метавонед нубувват кунед, то ки ҳама таълим гиранд ва ҳама тасалли ёбанд.

³² Ва арвоҳи анбиё ба фармони анбиё мебошанд,

³³ Чунки Худо Худои ҳарҷумарҷ нест, балки Худои осоиштагист. Дар ҳамаи калисоҳои муқаддасон ҳамин тавр аст.

³⁴ Бигзор занони шумо дар калисоҳо хомӯш бошанд; зеро ҷоиз нест, ки сухан ронанд, балки бояд мутеъ бошанд, чунон ки Таврот низ мегӯяд.

³⁵ Лекин агар онҳо хоҳанд чизе ёд гиранд, бигзор дар хона аз шавҳари худ бипурсанд; зеро ки дар калисо сухан рондани зан аз рӯи одоб нест.

³⁶ Магар каломи Худо аз шумо баромадааст? Ё ки он танҳо ба шумо расидааст?

³⁷ Агар касе худро набӣ ё рӯҳонӣ ҳисоб кунад, вай бигзор бифаҳмад, ки он чи ман ба шумо менависам, аҳкоми Худованд аст;

³⁸ Ва агар касе нафаҳмад, бигзор нафаҳмад.

³⁹ Хуллас, эй бародарон, иштиёқманди он бошед, ки нубувват кунед, ва ба забонҳо сухан ронданро манъ накунед;

⁴⁰ Лекин ҳамааш бояд бо тартибу интизом ба амал ояд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Эҳъёи мурдагон.

1. Ҳақиқӣ будани эҳъёи Масеҳ.

15 Ва ман, эй бародарон, ба шумо Инчилро хотиррасон мекунам, ки онро ба шумо башорат додаам, ва шумо онро қабул кардаед, ва дар он устувор ҳастед,

² Ва дар он наҷот меёбед, ба шарте ки он чиро, ки ба шумо башорат додаам, риоя кунед, ба шарте ки имонатон бар абас набошад.

³ Зеро ки дар аввал он чиро, ки низ қабул кардаам, ба шумо супурдаам, ки яъне Масеҳ, мувофиқи Навиштаҳо, барои гуноҳҳои мо мурд,

⁴ Ва ӯ дафн карда шуд ва, мувофиқи Навиштаҳо, дар рӯзи сеюм эҳъё шуд,

⁵ Ва ба Кифо ва баъд ба он дувоздаҳ нафар зоҳир шуд;

⁶ Пас аз он ба зиёда аз панҷсад нафар бародарон дар як вақт зоҳир шуд, ки қисми зиёди онҳо то ҳол зиндаанд, вале баъзе вафот кардаанд;

⁷ Пас аз он ба Яъқуб, инчунин ба ҳамаи ҳаввориён зоҳир шуд;

⁸ Ва пас аз ҳама ба ман низ, ки гӯё тифли хоме будам, зоҳир зуд.

⁹ Зеро ки ман хурдтарини ҳаввориёнам, ва сазовори он нестам, ки ҳавворӣ номида шавам, чунки калисои Худоро таъқиб мекардам.

¹⁰ Аммо ба файзи Худо он чи ҳастам, ҳастам; ва файзи ӯ дар ман бар абас набуд, лекин ман аз ҳамаи онҳо зиёдтар меҳнат кардам; аммо на ман, балки файзи Худо, ки бо ман аст.

¹¹ Хуллас, хоҳ ман ва хоҳ онҳо, ҳамин тавр мавъиза мекунем, ва шумо ҳамин тавр имон овардед.

2. Ба муқобили раддияи эҳъё.

¹² Лекин агар дар бораи Масеҳ мавъиза карда мешавад, ки ӯ аз мурдагон эҳъё шуд, пас чӣ тавр баъзе аз шумо мегӯянд, ки эҳъёи мурдагон нест?

¹³ Агар эҳъёи мурдагон набошад, Масеҳ низ эҳъё нашудааст;

14 Ва агар Масеҳ эҳъё нашуда бошад, мавъизаи мо низ бар абас аст, имони шумо низ бар абас аст.

15 Дар айни ҳол мо низ шоҳидони козибе дар ҳаққи Худо мебудем, чунки дар ҳаққи Худо шаҳодат меодем, ки Ӯ Масеҳро эҳъё кардааст, ва ҳол он ки, агар ҳақиқатан мурдагон эҳъё нашаванд, Ӯро эҳъё накардааст;

16 Зеро, агар мурдагон эҳъё нашаванд, Масеҳ низ эҳъё нашудааст;

17 Ва агар Масеҳ эҳъё нашуда бошад, имони шумо бар абас аст: шумо ҳанӯз дар гуноҳҳои худ мебошед;

18 Бинобар ин онҳое ҳам, ки дар Масеҳ мурдаанд, нобуд шуданд.

19 Ва агар мо фақат дар ҳамин ҳаёт ба Масеҳ умед мебаста бошем, мо аз ҳамаи одамон бадбахттарем.

20 Аммо Масеҳ аз мурдагон эҳъё шуда, навбари мурдагон гардид.

21 Зеро, чунон ки мамот ба воситаи инсон омад, эҳъёи мурдагон низ ба воситаи инсон омад.

22 Чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда мешаванд.

23 Ҳар яке бо навбати худ: аввал Масеҳ, баъд онҳое ки аз они Масеҳанд дар вақти омадани Ӯ.

24 Баъд охираат фаро мерасад, ки он вақт Ӯ Малакутро ба Худо ва Падар месупорад ва ҳар гуна раёсат ва ҳар гуна қудрат ва қувватро барҳам медиҳад;

25 Зеро Ӯ бояд салтанат ронад то даме ки ҳамаи душманонро зери пойҳои Худ сарнагун созад.

26 Душмани охиринае ки маҳв карда хоҳад шуд, мамот аст,

27 Чунки ҳама чизро зери пойҳои Ӯ мутеъ кардааст; вақте ки мегӯянд: ҳама чиз ба Ӯ мутеъ карда шуд, равшан аст, ки ин ба истиснои Он аст, ки ҳама чизро ба Ӯ мутеъ кардааст.

28 Ҳангоме ки ҳама чиз ба Ӯ мутеъ карда шуд, он гоҳ Худи Писар ҳам ба Он ки ҳама чизро ба Ӯ мутеъ кард, мутеъ хоҳад шуд, то ки Худо кулл дар кулл бошад.

29 Вагар на, онҳое ки барои мурдагон таъмид меёбанд, чӣ хоҳанд кард? Агар мурдагон мутлақо эҳъё намешуда бошанд, чаро барои мурдагон таъмид меёбанд?

30 Чаро мо низ ҳар соат ба мусибатҳо дучор мешавем?

31 Эй бародарон, қасам ёд мекунам, ки ман ҳар рӯз бо марг рӯ ба рӯ мешавам ва дар Худованди мо Исои Масеҳ ба шумо фахр дорам.

32 Вақте ки ман, ба таври инсонӣ, дар Эфсӯс бо ҳайвоноти дарранда ҷанг кардам, ба ман чӣ нафъ, агар мурдагон эҳъё намешуда бошанд? Дар он сурат бихӯрем ва бинӯшем, зеро ки фардо хоҳем мурд!

33 Фирефта нашавед: «Ёрони бад ахлоқи некро фосид мекунанд».

34 Ба таври бояду шояд ҳушёр шавед ва гуноҳ накунед; зеро, барои хиҷил шуданатон мегӯям, ки баъзеҳо Худоро намешиносанд.

3. Ҷисми эҳъё.

35 Лекин касе мегӯяд: «Мурдагон чӣ гуна эҳъё мешаванд? Ва дар чӣ гуна ҷисм меоянд?»

36 Эй беақл! Он чи ту мекорӣ, агар намирад, зинда намешавад;

37 Ва ҳангоме ки ту мекорӣ, на ҷисми ояндаро мекорӣ, балки донаи урьёни гандум ё ягон гиёҳи дигарро;

38 Лекин Худо ба он, аз рӯи хости Худ, ҷисм медиҳад, ва ба ҳар як тухм ҷисми ба он хоше.

39 На ҳар гуна гӯшт айни ҳамон гӯшт аст, балки гӯшти одамон дигар аст, гӯшти чорпоён — дигар, гӯшти моҳиён — дигар, гӯшти мурғон — дигар.

40 Ҷисмҳои осмонӣ ва ҷисмҳои заминӣ ҳаст, лекин ҷалоли ҷисмҳои осмонӣ дигар аст, ҷалоли ҷисмҳои заминӣ — дигар;

41 Ҷалоли офтоб — дигар, ҷалоли моҳ — дигар, ҷалоли ситораҳо — дигар; ва ситора аз ситора дар ҷалолаш фарқ дорад.

42 Дар эҳъёи мурдагон низ ҳамин тавр аст: дар фано кошта мешавад, дар бефаной бармехезад;

43 Дар зиллат кошта мешавад, дар ҷалол бармехезад; дар заъф кошта мешавад, дар қувват бармехезад;

44 Ҷисми нафсонӣ кошта мешавад, ҷисми рӯҳонӣ бармехезад. Ҷисми нафсонӣ ҳаст, ҷисми рӯҳонӣ низ ҳаст.

45 Чунин навишта шудааст: «Одами аввалин, яъне Одам, ҷони зинда гашт». Одами охиринаи рӯҳӣ ҳаётбахш аст.

46 Лекин рӯҳонӣ пештар нест, балки нафсонӣ ва баъд рӯҳонӣ.

47 Одами яқум аз замин аст, яъне хокист; одами дуюм Худованд аст аз осмон.

48 Ҳокӣ чӣ гунае ки бошад, хокиён ҳамон гунаанд; осмонӣ чӣ гунае ки бошад, осмониён ҳамон гунаанд;

49 Ва чӣ гунае ки мо сурати одами хокиро ба худ гирифтаем, сурати одами осмониро низ ба худ хоҳем гирифт.

4. Дигаргун шудани имондорон.

Ғалабаи охиринаи.

50 Лекин, эй бародарон, ҳаминро ба шумо мегӯям, ки гӯшт ва хун наметавонанд вориси Малакути Худо шаванд, ва фано вориси бефаной намешавад.

51 Ба шумо сирре мегӯям: ҳамаи мо нахоҳем мурд, балки ҳама тағйир хоҳем ёфт,

52 Баногоҳ, дар як мижа задан, баробари садои карнаи охиринаи; зеро карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон ба таври бефано эҳъё хоҳанд шуд, ва мо тағйир хоҳем ёфт,

⁵³ Зеро он чи фонист, бояд либоси бефаной бипӯшад, ва он чи миранда аст, — либоси цовидӣ бипӯшад.

Ғалабаи қатъӣ бар мамот.

⁵⁴ Ва ҳар гоҳ ин фонӣ либоси бефаной бипӯшад, ва ин миранда либоси цовидӣ бипӯшад, он гоҳ ин каломе ки навишта шудааст, ба амал хоҳад омад: «Ғалаба маргро фуру бурд».

⁵⁵ «Эй марг! Неши ту кучост? Эй дӯзах! Ғалабаи ту кучост?»

⁵⁶ Неши марг гуноҳ аст, ва қуввати гуноҳ шарият аст.

⁵⁷ Худоро шукр, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба бахшидааст!

⁵⁸ Хуллас, эй бародарони маҳбуи ман, матину устувор бошед, ҳамеша дар кори Худованд чадал намоед, ва бидонед, ки меҳнати шумо пеши Худованд бар абас нест.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Пандҳои хотимагии ҳавворӣ.

1. Чамъ кардани пул барои калисои Ерусалим.

16 Дар бобати чамъ кардани ионат барои муқаддасон шумо ончунон рафтор кунед, чунон ки ман ба калисоҳои Ғалотия дастур додаам:

² Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, мувофиқи даромадаш, назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад, то ки дар вақти омадани ба чамъ кардан хочат наафтад.

³ Ва ҳангоме ки биёям, онҳоро, ки шумо муносиб донед, бо мактубҳо хоҳам фиристод, то ки хайроти шуморо ба Ерусалим бибаранд.

⁴ Ва агар рафтани ман ҳам салоҳ дониста шавад, онҳо ҳамроҳи ман хоҳанд рафт.

2. Нақшаҳои сафар. Насиҳатҳо.

⁵ Пас аз он ки аз Мақдуния бигзарам, назди шумо хоҳам омад, зеро аз Мақдуния хоҳам гузашт.

⁶ Лекин эҳтимол дорад, ки муддате назди шумо бошам ё ҳатто зимистонро гузаронам, то ба ҳар ҷое ки равам, шумо маро гусел намоед.

⁷ Зеро намехоҳам, ки бо шумо ҳоло фақат дар сари роҳ дидорбинӣ кунам, балки умедворам, ки

агар Худованд изн диҳад, якчанд вақт назди шумо бимонам.

⁸ Аммо то иди пантикост ман дар Эфсӯс хоҳам монд,

⁹ Зеро ки дарвозаи бузургу фароҳе барои ман кушода аст, ва мухолифон бисъёранд.

¹⁰ Агар Тимотиюс ояд, боҳабар бошед, ки ӯ назди шумо аз хатар эмин бошад, зеро ки ӯ кори Худовандро ба ҷо меоварад, чунон ки ман низ;

¹¹ Бинобар ин ҳеҷ кас ба ӯ безътиной накунад, балки ӯро ба саломатӣ гусел кунед, то ки назди ман биёяд, зеро ки ӯро бо бародарон мунтазирам.

¹² Дар хусуси бародари мо Апӯллӯс бошад, ман аз ӯ бисъёр хоҳиш кардам, ки бо бародарон назди шумо биёяд, вале ӯ ҳеҷ розигӣ надод, ки алҳол биёяд, балки ҳар гоҳ фурсат ёбад, хоҳад омад.

¹³ Хушъёр бошед, дар имон устувор бошед, мардвор ва матин бошед;

¹⁴ Бигзор ҳамаи корҳои шумо бо муҳаббат ба ҷо оварда шавад.

¹⁵ Аз шумо, эй бародарон, илтимосе дорам: шумо хонаводаи Истефанусро мешиносед, ки навбари Охояи ҳастанд ва худро ба хизмати муқаддасон супурдаанд;

¹⁶ Шумо низ нисбат ба ин гуна шахсон ва нисбат ба ҳар касе ки ба онҳо кӯмак мерасонад ва меҳнат мекунад, эҳтиромкор бошед.

¹⁷ Аз омадани Истефанус, Фортунатус ва Охойкӯс хурсандам: онҳо камии шуморо барои ман пур карданд,

¹⁸ Зеро ки рӯҳи ману шуморо ором карданд. Чунин одамонро иззату ҳурмат кунед.

3. Саломҳо.

¹⁹ Калисоҳои вилояти Осиё ба шумо салом мерасонанд; Акило ва Прискила бо калисое ки дар хонаи онҳост, ба шумо саломи бисъёре дар Худованд мерасонанд.

²⁰ Ҳамаи бародарон ба шумо салом мерасонанд. Ба якдигар бо бўсаи муқаддас салом расонед.

²¹ Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам.

²² Ҳар кӣ Исои Масеҳи Худовандро дӯст надорад, малъун бод; мороното †.

²³ Файзи Исои Масеҳи Худованд бо шумо бод,

²⁴ Ва муҳаббати ман бо ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ бод. Омин.

† Мороното — ба забони қадими арамай: «Худованд меояд».

2 БА ҚҶРИНТИЁН

БОБИ ЯКУМ

Худо — Падари марҳамат ва ҳар тасалло.

- 1 Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввории Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Тимотиюс, ба калисои Худо, ки дар Қўринтўс воқеъ аст, ба ҳамаи муқаддасоне ки дар тамоми Охоия мебошанд:
- 2 Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
- 3 Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳаматҳо ва Худои ҳар тасалло,
- 4 Ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасалло медиҳад, то ки мо андӯҳинонро дар ҳар андӯҳашон тасалло дода тавонем бо ҳамон тасалло ки худамон аз Худо меёбем.
- 5 Зеро ба андозае ки уқубатҳои Масеҳ дар мо зиёд мешавад, тасаллои мо низ ба воситаи Масеҳ меафзояд.
- 6 Агар андӯҳини шавем, ин барои тасалло ва наҷоти шумост, ки он ба воситаи дидани ҳамон уқубатҳои ба амал меояд, ки мо ҳам онҳоро аз сар мегузaronем; ва агар тасалло ёбем, ин ҳам барои тасалло ва наҷоти шумост;
- 7 Ва умеди мо дар бораи шумо устувор аст, зеро медонем, ки ҳам дар уқубатҳо ва ҳам дар тасалло шумо шарик ҳастед.
- 8 Зеро намехоҳем, ки шумо, эй бародарон, аз андӯҳе ки дар вилояти Осиё ба сари мо афтод, беҳабар бошед, ки он бар мо аз ҳад зиёд, ба андозаи аз қувва берун гарон омад, ба тавре ки аз зиндагӣ ҳам умеди худро кандем;
- 9 Ва мо дар дили худ ҳукмномаи мамотро доштем, то ки ба худамон таваккал накунем, балки ба Худои эҳёкунандаи мурдагон,
- 10 Ки Ё моро аз ҷунин мамот халос кард ва ҳанӯз халос мекунад, ва ба Ё умед мебандем, ки боз ҳам халос хоҳад кард,
- 11 Бо мадади дуо ки шумо низ барои мо мегӯед, то ки барои он эҳсон ки бо шафоати касони бисъёр ба мо ато шудааст, касони бисъёр барои мо шуқргузор бошанд.
- 12 Зеро фаҳри мо ин аст, ки вичдони мо шаҳодат медиҳад, ки нисбат ба ҷаҳон, алалхусус ба шумо дар беайбӣ ва самимияти илоҳӣ рафтор кардаем, ва ин ба воситаи ҳикмати ҷисмонӣ набуд, балки аз файзи Худо буд.

Ҷамаи ваъдаҳои Худо дар Исои Масеҳ аст.

- 13 Ва мо маҳз онро ба шумо менависем, ки шумо мехонед ва мефаҳмед, ва умедворам, ки то ба охир хоҳед фаҳмид,
- 14 Чунон ки ҳоло қисман фаҳмидаед, ки мо барои шумо мавриди фаҳр хоҳем буд, чунон ки шумо низ барои мо, дар рӯзи Масеҳи Худованди мо.
- 15 Ва бо ҳамин эътимод ман ният доштам аввал назди шумо биёям, то ки дубора файз ёбед,
- 16 Ва аз мавзеи шумо ба Мақдуния гузашта равам ва боз аз Мақдуния назди шумо биёям, ва шумо маро ба Яҳудо гусел кунед.
- 17 Пас, модоме ки ҷунин ният доштам, оё бемулоҳиза рафтор кардам? Ё ки он чи ман иқдом менамоям, оё ба ҳасби ҷисм иқдом менамоям, ба тавре ки дар ман гоҳ «оре, оре», гоҳ «не, не» мешавад?
- 18 Худо амин аст, ки сухани мо ба шумо гоҳ «оре», гоҳ «не» набуд.
- 19 Зеро Писари Худо Исои Масеҳ, ки мо, яъне ман ва Силвонус ва Тимотиюс, дар миёни шумо Ёро мавъиза намудаем, «оре» ва «не» набуд, балки дар Ё фақат «оре» буд, —
- 20 Зеро ки ҳамаи ваъдаҳои Худо дар Ё «оре» буд ва дар Ё «омин» буд, — барои ҷалоли Худо, ба воситаи мо.
- 21 Ва Он ки мову шуморо дар Масеҳ устувор мегардонад ва моро тадҳин намудааст, Худост,
- 22 Ки Ё низ моро мӯҳр задааст ва гарави Рӯҳро дар дилҳои мо андохтааст.
- 23 Ман Худоро ба шохидӣ бар ҷони худ даъват менамоям, ки шуморо амон дода, то ҳол ба Қўринтўс наомадам,
- 24 На ба он сабаб ки гӯё мо бар имони шумо ҳукмфармо мешуда бошем; балки мо ба шодмонии шумо мадад мерасонем, зеро ки шумо ба василаи имон устувор ҳастед.

БОБИ ДУЮМ

Тавбакунандаро афв намудан лозим аст, то ки тасалли ёбад.

- 2 Ва ман дар дили худ қарор додам, ки назди шумо боз бо ғаму ғусса наоям.
- 2 Зеро, агар ман шуморо ғамгин гардонам, кист, ки маро шод мекарда бошад, ҷуз касе ки аз дасти ман ғамгин шудааст?

³ Маҳз ҳаминро ба шумо навишта будам, ки мабодо дар омаданам ғамгин шавам аз онҳое ки бояд боиси шодии ман бошанд; зеро бар ҳамаатон эътимод дорам, ки шодии ман шодии ҳамаи шумост.

⁴ Зеро ки аз бисъёрии андӯҳ ва дилтангӣ ба шумо бо ашки фаровон навишта будам, на аз барои он ки шуморо ғамгин гардонам, балки барои он ки муҳаббати зиёдеро, ки нисбат ба шумо дорам, дарк намоед.

⁵ Ва агар касе сабаби ғамгинӣ шуда бошад, маро ғамгин накардааст, балки қисман, — то муболиға нашавад, — ҳамаи шуморо ғамгин кардааст.

⁶ Барои чунин шахс басанда аст ин танбеҳе ки аз касони бисъёр дидааст,

⁷ Ва акнун, баръакс, шумо ўро афв намоед ва тасалло диҳед, то ки ғуссаи аз ҳад зиёд ўро фуру набарад;

⁸ Бинобар ин аз шумо хоҳишмандам, ки ба ў муҳаббати худро зоҳир намоед.

⁹ Зеро маҳз барои ҳамин ҳам навишта будам, то дар амал бидонам, ки оё шумо дар ҳар бобат фармонбардор ҳастед.

¹⁰ Ва касеро шумо афв намоед, ман низ ўро афв хоҳам кард; зеро ки ман низ, агар касеро дар чизе афв карда бошам, ба хоҳири шумо ба ҳузури Масеҳ афв кардаам,

¹¹ То ки шайтон моро фирефта накунад; зеро ки аз дасисаҳои вай беҳабар нестем.

¹² Ва ҳангоме ки ман ба Трӯс омадам, то аз Масеҳ башорат диҳам, агарчи дарвоза барои ман дар Худованд воз шуда буд,

¹³ Барои рӯҳи худ оромӣ надоштам, чунки бародари худ Титусро наёфтам; ва бо онҳо хайру маъзур намуда, ба Мақдуния равона шудам.

Худо ба имондорон қувват мебахшад, то ки дар Масеҳ манмана намоянд.

¹⁴ Аммо Худоро шукр, ки Ў ҳамеша ба мо дар Масеҳ зафар мебахшад ва нақҳати дониши Худро ба воситаи мо дар ҳар ҷо паҳн мекунад.

¹⁵ Зеро ки мо барои Худо нақҳати Масеҳ ҳастем, ҳам дар миёни наҷотъёбандагон ва ҳам дар миёни нобудшавандагон:

¹⁶ Он барои баъзе касон нақҳати мамот аст, ки мамот меоварад, ва барои касони дигар нақҳати ҳаёт аст, ки ҳаёт меоварад. Ва кист, ки ба ин лоиқ бошад?

¹⁷ Зеро мо мисли бисъёр касон нестем, ки каломи Худоро харидуфуруш мекунам, балки аз самими қалб ва аз ҷониби Худо, ба ҳузури Худо, дар Масеҳ мавъиза менамоем.

БОБИ СЕЮМ

Қуринтиён номаи муаррифии ҳавворӣ мебошанд; ў ба ҳеч номаи дигар эҳтиёҷ надорад.

3 Наход ки мо боз худро муаррифӣ намоем? Наход ки мо, мисли баъзе касон, ба номаҳои муаррифӣ ба шумо ё аз шумо эҳтиёҷ дошта бошем?

² Шумо номаи мо ҳастед, ки он дар дили мо навишта шудааст, ва онро ҳамаи одамон мешиносанд ва мехонанд;

³ Зеро ба ҳама маълум аст, ки шумо номаи Масеҳ ҳастед, ки он ба воситаи хизмати мо на бо сиёҳӣ, балки бо Рӯҳи Худои Ҳай, на бар лавҳаҳои сангин, балки бар лавҳаҳои гушти дил навишта шудааст.

⁴ Чунин аст эътимоди мо ба Худо ба василаи Масеҳ,

⁵ На ба он сабаб ки мо лаёқат дорем чизеро аз худ фикр кунем, ки он гӯё аз мо бошад, балки лаёқати мо аз Худост,

Хизматгузориҳои Аҳди Ҷадид аз ҳарфи мурдаи шариат иборат нест.

⁶ Ки Ў ба мо лаёқат бахшидааст, ки хизматгузориҳои Аҳди Ҷадид бошем, на бар тибқи ҳарф, балки бар тибқи Рӯҳ, зеро ки ҳарф мекунад, аммо Рӯҳ зинда мекунад.

⁷ Лекин агар хизмати мамот, ки дар ҳарфҳо бар санг нақш баста буд, он қадар ҷалол дошта бошад, ки бани-Исроил наметавонистанд ба рӯи Мусо нигоҳ кунанд, ба сабаби ҷалоли рӯи ў, ки фонӣ буд, —

⁸ Пас оё хизмати Рӯҳ ҷалоли зиёдтаре надорад?

⁹ Зеро, агар хизмати маҳкумкунӣ ҷалол дошта бошад, пас хизмати сафедкунӣ хеле зиёдтар ҷалол дорад.

¹⁰ Зеро ки ҳатто он чи соҳиби ҷалол доништа шудааст, ба сабаби ин ҷалоли афзалиятнок, ҷалоле нахоҳад дошт.

¹¹ Зеро, агар чизи фонӣ ҷалол дошта бошад, пас чизи бақодор хеле зиёдтар ҷалол дорад.

¹² Бинобар ин мо, ки чунин умед дорем, бо камоли ҷасорат амал мекунем,

¹³ Ва на монанди Мусо, ки ба рӯи худ парда мепӯшид, то ки бани-Исроил ба анҷоми чизи фонӣ назар наандозанд.

¹⁴ Аммо зеҳни онҳо кунд шудааст: зеро ки то имрӯз ҳангоми хондани Аҳди Ҷадид ҳамон парда боқӣ мондааст ва бардошта нашудааст, чунки он фақат дар Масеҳ ботил мешавад.

¹⁵ То имрӯз, вақте ки онҳо Мусоро мехонанд, парда бар дилашон гузошта шудааст;

¹⁶ Аммо вақте ки ба Худованд рӯ меоваранд, парда бардошта мешавад.

¹⁷ Худованд Рӯҳ аст, ва ҳар кучо Рӯҳи Худованд аст, он ҷо озодист.

¹⁸ Аммо ҳамаи мо, бо рӯи кушода, мисли он ки дар оина бошад, ба ҷалоли Худованд нигариста, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил меёбем, ва ин аз Худованд, яъне аз Рӯҳ аст.

БОБИ ЧОРУМ

Хизматгузори масеҳӣ аз он иборат аст, ки одамонро бо дониши ҷалоли Худо ба воситаи Исои Масеҳ равшан намоем.

4 Бинобар ин мо, ки дорои чунин хизмат ҳастем, ки он аз рӯи марҳамат ба мо ато шудааст, ноумед намешавем;

² Аммо чизҳои махфии нангинро рад карда, макрро ба кор намебарем ва каломи Худоро таҳриф намекунем, балки ростиро ошкор карда, худро ба вичдони ҳар кас ба ҳузури Худо вогузор менамоем.

³ Вале агар башорати мо пӯшида бошад, он барои нобудшавандагон пӯшида аст,

⁴ Барои беимонҳое ки худои ин дунё зеҳнашонро кунд кардааст, то ки нури башорати ҷалоли Масеҳ, ки Ё сурати Худост, барои онҳо надурахшад.

⁵ Зеро ки мо на худро, балки Исои Масеҳро мавъиза менамоем, ки Ё Худованд аст, ва мо ғуломони шумоем ба хотири Масеҳ,

⁶ Зеро Худое ки гуфт: «Аз зулмот нур бидурахшад», — Ҳамон аст, ки дар дилҳои мо бидурахшид, то ки бо дониши ҷалоли Худо дар шахси Исои Масеҳ моро мунаввар созад.

⁷ Лекин мо ин ганҷро дар зарфҳои гилин дорем, то маълум шавад, ки бартари қувват аз они Худо бошад, на аз ҷониби мо;

Таъқибот, уқубатҳо ва мамоте ки имондорон ба хотири Масеҳ аз сар мегузаронанд, ҷалоли абадиро ба вучуд меоварад.

⁸ Мо аз ҳар ҷиҳат ба фишор дучор мешавем, вале дар тангӣ нестем; ҳайронем, вале маъюс намешавем;

⁹ Гирифтори таъқиботем, вале партофта нашудаем; сарнагун гардидаем, вале нобуд нашудаем;

¹⁰ Ҳамеша мамоти Исои Худовандро дар бадани худ бардошта мегардем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мо зоҳир шавад.

¹¹ Зеро ки мо, зиндаҳо, доимо ба хотири Исо ба мамот супурда мешавем, то ки ҳаёти Исо низ дар бадани мирандаи мо зоҳир шавад,

¹² Бинобар ин мамот дар мо амал мекунад, вале ҳаёт дар шумо.

¹³ Аммо азбаски ҳамон рӯҳи имонро дорем, чунон ки навишта шудааст: «Имон доштам, бинобар ин мегуфтам», мо низ имон дорем, бинобар ин мегӯем,

¹⁴ Чун медонем, ки Эҳъёкунандаи Исои Худованд моро низ ба василаи Исо эҳъё намуда, бо шумо ба по хоҳад хезонд.

¹⁵ Зеро ҳама чиз барои шумост, то файзе ки дар бисъёр касон фаровон шудааст, шукргузори боз ҳам зиёдтарро барои ҷалоли Худо ба амал оварад.

¹⁶ Бинобар ин мо ноумед намешавем, ва агар одами зоҳирӣ дар мо фано шавад, одами ботинӣ рӯз ба рӯз нав мешавад.

¹⁷ Зеро уқубати сабуки мо, ки кӯтоҳмуддат аст, ҷалоли абадиро барои мо ба андозаи бениҳоят бузург ба вучуд меоварад,

¹⁸ Ҳангоме ки мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои намоён нигоҳ мекунем: зеро ки он чи намоён аст, муваққатист, аммо он чи намоён аст, абадист.

БОБИ ПАНЧУМ

Ҳама бояд ба ҳузури довари Масеҳ ҳозир шаванд.

5 Зеро медонем, ки агар хонаи заминии мо, ин хайма, хароб шавад, мо иморате аз ҷониби Худо дорем, хонаи бо дасти одам сохта нашудаи абадӣ, ки дар осмон аст.

² Аз ин рӯ мо оҳ мекашем, дар орзуи он ки хонаи худро, ки дар осмон аст, дар бар кунем:

³ То ки мо, либосе дар бар дошта бошем ҳам, бараҳна ёфт нашавем.

⁴ Зеро мо, ки дар ин хайма мебошем, дар таҳти боре оҳ мекашем, чунки намехоҷем либос кашем, балки дар бар кунем, то ки чизи миранда ба воситаи ҳаёт фурӯ бурда шавад.

⁵ Худо моро маҳз барои ҳамин ба вучуд оварда, ба мо гарави Рӯҳро додааст.

⁶ Бинобар ин мо ҳамеша зиндадил ҳастем; чун медонем, ки то даме ки дар ҷисм макон гирифтаем, мо аз Худованд дур мебошем, —

⁷ Зеро ки бо имон рафтор мекунем, на бо дидор, —

⁸ Пас зиндадил ҳастем ва афзал медонем, ки аз ҷисм берун рафта, назди Худованд макон гирем,

⁹ Ва ба ин сабаб саъю кӯшиш менамоем, ки хоҳ дар ин макон бошем ва хоҳ набошем, ба Ё мақбул афтем;

¹⁰ Зеро ҳамаи мо бояд пеши курсии довари Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар яке ба бадали амале ки дар ҳаёти ҷисми худ кардааст, хоҳ нек бошад ва хоҳ бад, бигирад.

¹¹ Пас, мо, ки тарси Худовандро медонем, ба мардум насиҳат медиҳем; мо ба Худо ошкор ҳастем, ва умедворем, ки ба вичдонҳои шумо низ ошкорем.

¹² Худро ба шумо аз нав муаррифӣ намекунем, балки ба шумо асосе медиҳем барои он ки бо мо фаҳр намоед, то шумо ҷавобе дошта бошед барои онҳое ки бо чизи зоҳирӣ фаҳр менамоёнд, на бо он чи дар дил аст.

¹³ Зеро, агар мо бехуд шуда бошем, ин барои Худост; ва агар солимфикр бошем, ин барои шумост.

Худо дар Масеҳ аҳли ҷаҳонро бо Худ мусолиҳа дод.

¹⁴ Зеро муҳаббати Масеҳ моро водор менамояд, ки чунин муҳокима ронем: Яке барои ҳама мурд, пас ҳама мурданд.

¹⁵ Ва Ӯ барои ҳама мурд, то ки зиндаҳо акнун на аз барои худашон зиндагӣ кунанд, балки барои Ӯ, ки аз барои онҳо мурд ва эҳъё шуд.

¹⁶ Бинобар ин мо минбаъд ҳеҷ касро ба ҳасби ҷисм намешиносем. Ва агар Масеҳро ба ҳасби ҷисм шинохта бошем, алҳол дигар намешиносем.

¹⁷ Пас, касе ки дар Масеҳ аст, махлуқи навест; чизҳои қадима гузаштааст, ва инак ҳама чиз нав шудааст.

¹⁸ Ва ҳама чиз аз ҷониби Худост, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ мусолиҳа дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо супурд,

¹⁹ Чунки Худо дар Масеҳ буда, аҳли ҷаҳонро бо Худ мусолиҳа дод, ҷиноятҳои онҳоро ба ҳисобашон надаровард ва каломии мусолиҳаро ба мо супурд.

²⁰ Пас, мо элчиёни Масеҳ ҳастем, гӯё ки Худо ба воситаи мо хоҳишманд аст. Мо аз тарафи Масеҳ илтимос мекунем: бо Худо мусолиҳа намоед.

²¹ Зеро Ӯро, ки аз гуноҳ беҳабар буд, барои мо қурбони гуноҳ сохт, то ки мо дар Ӯ адолати Худо шавем.

БОБИ ШАШУМ

Қуввати хизматгузори ба Худо аз каломии ростӣ иборат аст.

6 Мо, ки мададгорони Ӯ ҳастем, аз шумо илтимос мекунем, ки файзи Худоро бефоида қабул накунед.

² Зеро ки Ӯ мегӯяд:

«Дар вақти мусоид туро иҷобат намудам ва дар рӯзи наҷот ба ту мадад кардам».

Инак алҳол вақти мусоид аст, инак алҳол рӯзи наҷот аст.

³ Дар ҳеҷ чиз мо мамониат намерасонем, то ки хизмати мо ба мазаммат дучор нашавад,

⁴ Балки дар ҳар чиз худро ҳамчун хизматгузори Худо зоҳир месозем: дар сабри бисъёр, дар мусибатҳо, дар мӯҳтоҷиҳо, дар тангиҳо,

⁵ Дар зери зарбаҳо, дар зиндонҳо, дар ошӯбҳо, дар меҳнатҳо, дар бехобиҳо, дар рӯзадориҳо,

⁶ Дар покӣ, дар дониш, дар сабр, дар меҳрубонӣ, дар Рӯҳулқудс, дар муҳаббати бериё,

⁷ Дар каломии ростӣ, дар қуввати Худо, бо аслиҳаи адолат дар дасти рост ва чап,

⁸ Дар шараф ва бешарафӣ, дар бадномӣ ва некномӣ; моро фиребгар мешуморанд, лекин мо амин ҳастем;

⁹ Мисли номашҳур, лекин мо ба ҳама машҳур ҳастем; мисли мурдагон, вале инак, мо зинда ҳастем; ҷазо мебинем, лекин мо наемеирем;

¹⁰ Мисли ғамгин, лекин мо ҳамеша шодӣ мекунем; бенаво, вале мо бисъёр касонро сарватдор мегардонем; тамоман нодор, лекин мо дорои ҳама чиз ҳастем.

Имондорон аз палид шудан ба воситаи гуноҳкорон худро бояд нигоҳдоранд.

¹¹ Даҳони мо, эй қуринтиён, сӯи шумо кушода шудааст, дили мо фарох аст.

¹² Барои шумо дар мо ҷой танг нест, лекин андаруни худатон ҷой танг аст.

¹³ Дар ивази ин, — чун ба фарзандони худ мегӯям, — шумо низ бояд фарохдил бошед.

¹⁴ Зери юғи бегона бо якҷоягии беимонон сар хам накунед. Зеро ки адолат бо шарорат чӣ алоқае дорад? Ва нур бо зулмот чӣ умумияте дорад?

¹⁵ Масеҳ бо блиял † чӣ созгорӣ дорад? Ё имондор бо беимон чӣ ширкате дорад?

¹⁶ Ва маъбади Худо бо бутҳо чӣ мувофиқат дорад? Зеро ки шумо маъбади Худои Ҳай ҳастед, чунон ки Худо гуфтааст:

«Андаруни онҳо сокин шуда,
дар миёни онҳо роҳ хоҳам рафт;
ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

¹⁷ Бинобар ин аз миёни онҳо берун оед ва чудо шавед,

мегӯяд Худованд, ва ба чизи нопок нарасед,
ва Ман шуморо қабул хоҳам кард;

¹⁸ Ва Падари шумо хоҳам буд,
ва шумо писарон ва духтарони Ман хоҳед буд,
мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ».

БОБИ ҲАФТУМ

Ғами дунъевӣ мамотро ба амал меоварад, вале ғаме ки Худо додааст, тавбаро дар роҳи наҷот ба амал меоварад.

7 Пас, эй маҳбубонам, дар сурате ки чунин ваъдаҳо дорем, худамонро аз ҳар гуна наҷосати ҷисм ва рӯҳ тоза карда, қудсияти худро дар тарси Худо мукамал намоем.

² Дар дилҳои худ ба мо ҷой диҳед: мо касеро наранҷондаем, ба касе осеб нарасондаем, аз касе истифода набурдаем.

³ На аз барои мазаммат мегӯям: зеро пештар гуфта будам, ки шумо дар дили мо ҳастед, то ки бо ҳам бимирем ва бо ҳам зист кунем.

⁴ Умеди ман аз шумо бисъёр аст, фаҳри ман аз шумо бузург аст; бо вучуди тамоми андӯҳи мо, пур аз тасалло ҳастам ва шодии фаровон дорам.

† Блиял — калимаи ибриест, ки дар Таврот куфр, шарорат, ҳалокат ва баъзан иблисро мефаҳмонад. Дар ин ҷо ба маънои иблис омадааст.

⁵ Зеро, вақте ки ба Мақдуния ҳам омадем, қисми мо оромӣ надошт, балки аз ҳар сӯ ба фишор дучор шудем: аз берун — қидолҳо, аз дарун — ҳаросҳо буд.

⁶ Аммо Худое ки ба фурӯтанон тасалло мебахшад, бо омадани Титус моро тасалло дод,

⁷ Ва на танҳо бо омадани ӯ, балки бо он тасаллое низ, ки ӯ дар шумо ёфта буд, вақте ки аз иштиёқмандии шумо, аз навҳаи шумо ва аз рашке ки шумо дар ҳаққи ман доред, ба мо нақл кард, ба тавре ки ман боз зиёдтар шод шудам.

⁸ Бинобар ин, агар шуморо бо нома ғамгин карда бошам, пушаймон нестам, гарчанде ки пештар пушаймон шуда будам; зеро дидам, ки он нома шуморо, ба соате бошад ҳам, ғамгин кард.

⁹ Алҳол ман шодам на аз он ки шумо ғамгин шудаед, балки аз он ки ғами шумо боиси тавба гардидааст, зеро ки ғами шумо аз тарафи Худо буд, ба тавре ки аз мо ҳеч зиёне надидаед.

¹⁰ Зеро ғаме ки Худо додааст, тавбаро дар роҳи наҷот ба амал меоварад, ки аз он пушаймонӣ нест, лекин ғами дунёвӣ мамотро ба амал меоварад.

¹¹ Зеро бубинед, ки ғами Худо додари хӯрданатон чӣ гуна қидду ҷаҳдро, чӣ гуна узрхоҳиро, чӣ гуна тарсро, чӣ гуна шавқро, чӣ гуна рашкро, чӣ гуна қасосро дар шумо ба амал овард! Ва дар ҳамааш шумо нишон додед, ки дар ин кор пок ҳастед.

¹² Хуллас, агарчи ман ба шумо навишта будам, ин на аз барои золим ва на аз барои мазлум, балки барои он буд, ки қидду ҷаҳди мо дар ҳаққи шумо ба ҳузури Худо ба шумо ошкор гардад.

¹³ Ба ин сабаб мо аз тасаллои шумо тасалло ёфтем; лекин боз ҳам зиёдтар мо аз шодии Титус шод шудем, чунки ҳамаатон рӯҳи ӯро ором кардаед.

¹⁴ Зеро, агар ман дар бораи шумо пеши ӯ аз чизе фахр карда бошам, хиҷил нашудам, балки, чунон ки мо ҳар гапро дар хусуси шумо ба ростӣ гуфта будем, фахри мо низ ончунон пеши Титус рост баромад.

¹⁵ Ва дили ӯ боз ҳам зиёдтар сӯи шумо моил мешавад, вақте ки фармонбардорӣ ҳамаатонро ба ёд меоварад, ки чӣ гуна шумо ӯро бо тарсу ларз пазиroy намудаед.

¹⁶ Пас шодмонам, ки дар ҳар бобат метавонам аз шумо дилпур бошам.

БОБИ ҲАШТУМ

Меҳмоннавозӣ ва ионатҳо далели муҳаббати масеҳӣ мебошанд.

8 Шуморо, эй бародарон, дар бораи файзи Худо, ки ба калисоҳои Мақдуния ато шудааст, огоҳ менамоем;

² Зеро ки дар миёни имтиҳони бузурги андӯхҳо фаровонии шодии онҳо ва бенавоии саҳти онҳо дар ҳиммати баландашон пурра зоҳир шуд;

³ Зеро ман шоҳиди онам, ки онҳо алоқадри қувваташон ва берун аз қувваташон саҳӣ буданд:

⁴ Онҳо бо камоли исрор аз мо илтимос карданд, ки дар кори хайр ба мадади муқаддасон шарикӣ мо бошанд;

⁵ Ва на фақат ба тавре ки мо чашм доштем, балки худашонро пешкаш карданд, аввалан ба Худованд ва сониян ба мо низ мувофиқи иродаи Худо;

⁶ Бинобар ин мо аз Титус хоҳиш намудем, ки ӯ, чӣ тавре сар кардааст, ҳамон тавр ин кори хайрро ҳам дар миёни шумо ба анҷом расонад.

⁷ Аммо, чунон ки шумо дар ҳар чиз: дар имон ва калом, дар дониш ва ҳар гуна қидду ҷаҳд ва дар муҳаббати худ нисбат ба мо афзунӣ доред, ончунон дар ин кори хайр ҳам афзунӣ зоҳир намоед.

⁸ Инро ба таври фармон намегӯям, балки ба воситаи қидду ҷаҳди дигарон самимияти муҳаббати шуморо низ меозмоям.

⁹ Зеро шумо файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки ӯ сарватдор буда, барои шумо бенаво шуд, то ки шумо ба воситаи бенавоии ӯ сарватдор шавед.

¹⁰ Дар ин хусус ман фикри худро баён мекунам; зеро ки ин ба шумо фоиданок аст, чунки на танҳо ба ин кор шуруъ намудаед, балки соли гузашта онро орзу ҳам карда будед.

¹¹ Ва акнун худӣ корро низ ба охир расонед, то ки он чи шумо орзуи ба амал овардан доштед, алоқадри ҳолатон анҷом ёбад.

¹² Зеро, кас агар ҳиммат дошта бошад, аз рӯи он чи ӯ дорад, мақбул меафтад, на аз рӯи он чи ӯ надорад.

¹³ На он тавр, ки ба дигарон сабук ва ба шумо гарон афтад, балки ба таври баробарӣ:

¹⁴ Алҳол зиёдтӣи шумо камии онҳоро пур мекунад, то ки баъд зиёдтӣи онҳо низ камии шуморо пур кунад, ва баробарӣ ба амал ояд,

¹⁵ Чунон ки навишта шудааст: «Касе ки бисъёр ҷамъ карда буд, зиёдтӣ надошт, ва касе ки кам ҷамъ карда буд, камӣ надошт».

¹⁶ Худоро шукр, ки чунин қидду ҷаҳдро нисбат ба шумо дар дили Титус ҷо кардааст,

¹⁷ Зеро ки ӯ ба илтимоси мо гӯш андохт ва, азбаски қидду ҷаҳди зиёде дошт, бо ихтиёри худ сӯи шумо равона шуд.

¹⁸ Бо ӯ мо бародареро равона кардем, ки дар ҳамаи калисоҳо барои башорат лоиқӣ таҳсин гардидааст,

¹⁹ Ва ғайр аз ин, аз ҷониби калисоҳо таъин шудааст, ки дар ин кори хайр ба мо ҳамроҳӣ кунад, ки ҳизмати онро мо барои ҷалоли Худованд ва мувофиқи қидду ҷаҳди шумо ба ҷо меоварем,

²⁰ Ва эҳтиёт мекунем аз он ки касе дар ҳаққи мо бӯхтоне нагӯяд, оид ба ин ионати фаровоне ки бо ҳизмати мо ба даст оварда мешавад;

²¹ Зеро ки мо кори некро на танҳо ба ҳузури Худованд, балки пеши мардум низ пешбинӣ мекунем.

²² Бо онҳо мо бародари худро низ фиристодем, ки қидду чаҳди ўро дар бисъёр чизҳо дафъаи бисъёр имтиҳон намудаем, ва алҳол қидду чаҳдаш, азбаски ў ба шумо эътимоди бузург дорад, боз ҳам зиёд шудааст.

²³ Дар хусуси Титус бошад, ў рафиқ ва ҳамкори ман аст назди шумо; дар хусуси бародарони мо бошад, онҳо фиристодагони калисоҳо ва ҷалоли Масеҳ мебошанд.

²⁴ Пас, муҳаббати худро, ва он фаҳреро, ки мо аз шумо дорем, пеши калисоҳо ба онҳо исбот кунед.

БОБИ НЎХУМ

Калисои Қўринтўс дар ҷамъ кардани ионатҳо қидду чаҳди зиёде мекард.

9 Дар бораи хизмате ки ба мадади муқаддасон аст, ба шумо навишта нам зиёд аст,

² Зеро қидду чаҳди шуморо медонам ва аз шумо пеши аҳли Мақдуния фаҳр менамоям, ки Охоия аз соли гузашта тайёр шудааст; ва иштиёқи шумо аксарияти онҳоро ба шавқ овард.

³ Бародаронро барои он фиристодам, ки фаҳре ки мо аз шумо дорем, беҳуда набарояд, то ки шумо, чунон ки гуфтаам, тайёр бошед,

⁴ То ки, агар аз аҳли Мақдуния бо ман омада, шуморо нотайёр ёбанд, мо, — намегўям, ки «шумо», — аз чунин эътимод ки бо он фаҳр кардаем, хиҷил нашавем.

⁵ Бинобар ин лозим донистам аз бародарон илтимос кунам, ки аз ман пештар назди шумо рафта, хайроти ваъдагии шуморо пешакӣ муҳайё кунанд, то ки он ҳамчун хайроте тайёр бошад, на ҳамчун хироце.

Худо он касро дўст медорад, ки сахӣ бошад.

⁶ Хуллас, касе ки хасисона мекорад, вай хасисона дарав мекунад, ва касе ки саховатмандона мекорад, вай саховатмандона дарав мекунад.

⁷ Бигзор ҳар кас ба дилхоҳи худ бидиҳад, на бо ғамгинӣ ва на ба таври маҷбурӣ; зеро Худо он касро дўст медорад, ки сахӣ бошад.

⁸ Ва Худо қодир аст ҳар гуна файзро дар шумо афзун кунад, то ки шумо ҳамеша аз ҳар чиҳат ба қадри кофӣ қонеъ буда, барои ҳар кори хайр афзунӣ зоҳир намоед,

⁹ Чунон ки навишта шудааст:

«Исроф намудааст: ба мискинон тақсим карда додааст;

кори хайраш то абад қоим аст».

¹⁰ Ва Он ки барои коранда тухм ва барои хўранда нон муҳайё менамояд, кишти шуморо фаровон ва самари кори хайри шуморо афзун хоҳад кард,

¹¹ То ки шумо дар ҳар чиз барои ҳар гуна саховат бой гардед, ки он ба воситаи мо шукри Худоро ба амал меоварад.

¹² Зеро ба ҷо овардани ин хизмат на танҳо норасогии муқаддасонро пур мекунад, балки шукри Худоро низ бениҳоят афзун мегардонад;

¹³ Зеро ки, дар натиҷаи ин хизмат, онҳо Худоро ҳамду сано мехонанд барои итоати шумо ба Инҷиле ки пайравӣ менамояд, ва барои ҳиммати шумо дар ширкате ки бо онҳо ва бо ҳама доред,

¹⁴ Ва онҳо дар дуо ки дар ҳаққи шумо мегўянд, барои файзи Худо, ки дар шумо фаровон аст, иштиёқманди шумо мебошанд.

¹⁵ Худоро шукр бод барои бахшоиши молакаломи Ў!

БОБИ ДАХУМ

Ҳар кӣ фаҳр мекунад, бигзор бо Худованд фаҳр кунад.

10 Лекин ман, Павлус, ки шахсан дар миёни шумо хоксорам, вале ғоибона бар шумо часорат дорам, шуморо бо фурўтанӣ ва меҳрубонии Масеҳ даъват менамоям,

² Ва илтимос мекунам, ки дар омадани худ он часорати қатъиро ба кор набарам, ки ният дорам ба муқобили баъзе касоне зоҳир созам, ки ба гумонашон мо ба ҳасби ҷисм рафтор менамоем.

³ Зеро ки мо, агарчи дар ҷисм зиндагӣ мекунем, ба ҳасби ҷисм намеҷангем;

⁴ Зеро аслиҳаи ҷанги мо ҷисмонӣ нест, балки назди Худо боиқтидор аст барои хароб кардани қалъаҳо;

⁵ Мо дасисаҳо ва ҳар баландгириро, ки бар зидди дониши Худо қиём мекунад, сарнагун месозем ва ҳар фикрро ба итоати Масеҳ асир мекунем,

⁶ Ва тайёр ҳастем ҳар беитоати роҳро ҷазо диҳем, вақте ки итоати шумо комил гардад.

⁷ Оё аз рӯи қиёфа ҳукм мекунед? Агар касе ба худаш эътимод дорад, ки ў аз они Масеҳ аст, бигзор вай боз ҳам аз худаш қиёс гирад, ки чунон ки вай аз они Масеҳ аст, ончунон мо низ аз они Масеҳ ҳастем.

⁸ Зеро, агар ман як қадар зиёдтар фаҳр намоям аз ихтиёре ки Худованд барои бунёдкорӣ, на барои харобкории шумо, ба мо додааст, хиҷил нахоҳам шуд,

⁹ То ба назар чунин нанамояд, ки гӯё ман шуморо бо номаҳо тарсонда истодаам,

¹⁰ Чунки мегўянд: «Дар номаҳо ў қиддӣ ва зўровар аст, аммо ҳузури шахсии ў заиф, ва нутқаш ночиз аст».

¹¹ Чунин шахс бидонад, ки мо дар каломи номаҳои ғоибона чӣ гунае ки бошем, амалан, дар ҳузури шахсӣ низ ҳамон гунаем.

¹² Зеро ки мо ҷуръат намекунем худро бо касони худсито муқоиса намоем ё баробар кунем: онҳое ки худро бо худ андоза мекунанд ва худро бо худ муқоиса менамоянд, хирад надоранд.

¹³ Лекин мо берун аз андоза фахр наҳоҳем кард, балки ба андозаи он ҳадде ки Худо барои мо муайян кардааст, то ки ба шумо ҳам бирасем.

¹⁴ Мо аз ҳадди худ намегузарем, ки гӯё ба шумо нарасида бошем, зеро ки бо Инҷили Масеҳ ба шумо ҳам расидаем.

¹⁵ Мо берун аз андоза бо меҳнатҳои дигарон фахр намекунем, лекин умед дорем, ки ҳар қадар имонатон зиёдтар шавад, ҳадди кори мо низ дар миёни шумо афзоиш хоҳад ёфт,

¹⁶ То ки дар ҷойҳои аз шумо дуртар ҳам Инҷилро мавъиза намоем ва бо он чи дар ҳадди кори дигарон муҳайё шудааст, фахр накунем.

¹⁷ Ва ҳар кӣ фахр мекунад, бигзор бо Худованд фахр кунад.

¹⁸ Зеро на он кас арзанда аст, ки худро ситоиш мекунад, балки он кас, ки Худованд ӯро ситоиш мекунад.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Бо Худованд фахр кардан кашида гирифта намешавад.

11 Кошки беақлии маро як қадар таҳаммул кунед! Лекин маро таҳаммул ҳам мекунад.

² Зеро ман дар ҳаққи шумо бо рашки Худо рашк менамоям, чунки шуморо ба марди ягонае номзад сохтаам, то ки чун бокираи поке ба Масеҳ пешниҳод намоям.

³ Аммо тарси он дорам, ки чӣ тавре ки мор бо макри худ Ҳавворо фирефта намуд, ҳамон тавр афкори шумо низ фосид шуда, аз самимияте ки дар Масеҳ аст, рӯ хоҳад тофт.

⁴ Зеро, агар касе омада, Исои дигареро мавъиза намояд, ғайр аз Он, ки мо ӯро мавъиза кардем, ё шумо рӯҳи дигаре гиред, ғайр аз он ки гирифтед, ё башорати дигаре, ғайр аз он чи қабул кардед, — шумо онро ба хубӣ таҳаммул менамод.

⁵ Аммо ман гумон мекунам, ки аз он ҳаввориёни олий ҳеч камӣ надорам:

⁶ Агарчи дар нутқ моҳир нестам, аммо на дар дониш. Лекин мо аз ҳар хусус ба шумо комилан маълум ҳастем.

Беғаразии ҳавворӣ дар башорати Инчил.

⁷ Оё ман гуноҳ кардам, ки худро ҳақир сохтам, то ки шуморо сарбаланд гардонам, чунки Инҷили Худоро ба шумо муфт мавъиза намудам?

⁸ Ман боиси харҷи калисоҳои дигар гардида, аз онҳо музд гирифтам, то ки хизмати шуморо ба ҷо оварам; ва ҳангоме ки назди шумо будам, мӯҳтоҷӣ кашида бошам ҳам, ба касе гаронӣ накардам,

⁹ Зеро бародароне ки аз Мақдуния омаданд, норасогии маро пур карданд; худам низ саъю кӯшиш намудам ва хоҳам намуд, ки дар ҳеч чиз ба шумо гаронӣ накунам.

¹⁰ Ба рости Масеҳ, ки дар ман аст, мегӯям: ин фахр дар кишварҳои Охоия аз ман кашида гирифта намешавад.

¹¹ Аз чӣ сабаб? Оё аз он сабаб ки ман шуморо дӯст намедорам? Худо медонад!

¹² Аммо он чи мекунам, боз ҳам хоҳам кард, то баҳонаи одамонеро беасос кунам, ки баҳона меҷӯянд, то дар он чи фахр мекунанд, худро бо мо баробар созанд.

Павлус, назар ба душманонаш, бештар уқубат кашидааст.

¹³ Зеро ки онҳо ҳаввориёни козиб ва арбобони маккор ҳастанд, ки шакли ҳаввориёни Масеҳро мегиранд.

¹⁴ Ва ин тааҷҷубовар нест: зеро ки худи шайтон шакли фариштаи нурро мегирад.

¹⁵ Бинобар ин кори бузург нест, ки агар хизматгузори вай низ шакли хизматгузори адолатро бигиранд; лекин фарҷомашон аз рӯи аъмолашон хоҳад буд.

¹⁶ Боз мегӯям: касе маро беақл надонад; ва агар ин тавр набошад, пас маро лоақал ҳамчун беақле қабул кунед, то ки ман ҳам андаке фахр намоям.

¹⁷ Он чи мегӯям, на аз рӯи тариқи Худованд мегӯям, балки гӯё аз рӯи беақлӣ, бо чунин эътимод ки дар фахр аст.

¹⁸ Чӣ тавре ки бисъёр касон ба ҳасби ҷисм фахр мекунанд, ман низ фахр хоҳам кард.

¹⁹ Зеро шумо, ки оқил ҳастед, беақлонро бо майли тамом таҳаммул менамод.

²⁰ Зеро, агар касе шуморо ғулом гардонад, агар касе ҳаққи шуморо хӯрад, агар касе шуморо ғорат кунад, агар касе худро баланд гирад, агар касе шуморо торсақӣ зананд, шумо ӯро таҳаммул менамод.

²¹ Бо хиҷолат мегӯям, ки гӯё қуввати мо ба ин корҳо нарасидааст. Лекин агар касе дар чизе ҷуръат дошта бошад, аз рӯи беақлӣ мегӯям, ки ман низ ҷуръат дорам.

²² Онҳо ибронӣ ҳастанд? Ман низ ҳастам. Исроилӣ ҳастанд? Ман низ ҳастам. Насли Иброҳим ҳастанд? Ман низ ҳастам.

²³ Хизматгузори Масеҳ ҳастанд? Мисли касе ки ҳолати ҷунун дорад, мегӯям, ки ман боз ҳам бештар ҳастам: дар меҳнатҳо — бештар, дар зери зарбаҳо — аз андоза берун, дар зиндонҳо — бештар, дар чанголи аҷал — дафъаи бисъёр.

²⁴ Панҷ маротиба аз дасти яҳудиён як кам чилтағӣ тозиёна хӯрдм;

²⁵ Се бор маро калтаккорӣ карданд, як қарат сангсор карданд, се қарат киштии ман ғарқ шуда, шабу рӯзро дар қаъри баҳр гузарондам;

²⁶ Дафъаи бисъёр дар сафарҳо будам, дар хатарҳои даръёҳо, дар хатарҳои роҳзанон, дар хатарҳо аз ҷониби қавми худ, дар хатарҳо аз ҷониби халқҳо, дар хатарҳо дар шаҳр, дар хатарҳо

дар биёбон, дар хатарҳо дар баҳр, дар хатарҳо дар миёни бародарони козиб,

²⁷ Дар меҳнат ва дар ақз, аксар вақт бе хоб, дар гуруснагӣ ва ташнагӣ, аксар вақт дар рӯзадорӣ, дар сармо ва дар бараҳнагӣ.

²⁸ Ғайр аз чизҳои дигар, шабу рӯз ғамхорӣ дар бораи ҳамаи калисоҳо бар зиммаи ман аст.

²⁹ Касе беҳол шавад, ман беҳол намешавам? Касе ба васваса афтад, ман намесӯзам?

³⁰ Агар фахр кардан лозим бошад, аз заъфи худ фахр мекунам.

³¹ Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки то абад муборак аст, медонад, ки дурӯғ намегӯям.

³² Дар Димишқ волии подшоҳ Аретас шаҳри димишқӣро посбонӣ мекард, то ки маро дастгир намояд; ва маро аз тиреза дар сабаде аз болои қалъа фуруварданд, ва ман аз дасти вай халос шудам.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Қуввати файзи Масеҳ дар заъфи имондор ба амал меояд.

12 Агарчи фахр карданам фоида надорад, ба рӯъёҳо ва ваҳйҳои Худованд меоям.

² Шахсеро дар Масеҳ мешиносам, ки чордаҳ сол пеш аз ин, — оё дар ҷисм буд, намедонам; оё берун аз ҷисм буд, намедонам, Худо медонад, — то осмони сеюм бурда шуд.

³ Ва ин шахсро мешиносам, — оё дар ҷисм буд, намедонам; оё берун аз ҷисм буд, намедонам, Худо медонад, —

⁴ Ки ба биҳишт бурда шуд ва суханони молокаломе шунид, ки ба одамизод ҷоиз нест онҳоро ифода намояд.

⁵ Аз чунин шахс фахр хоҳам кард; лекин аз худам, ҷуз аз заъфҳоям, фахр намекунам.

⁶ Зеро, агар фахр кардан хоҳам, беақл намешавам, чунки рости гапро мегӯям; лекин худдорӣ менамоям, то касе дар ҳаққи ман аз он чи дар ман мебинад ё аз ман мешунавад, зиёдтар гумон накунад.

⁷ Ва барои он ки ман ба сабаби фавқуллоддагии ин ваҳйҳо худро баланд нагирам, неше дар ҷисми ман ҷой дода шудааст, яъне қосиди шайтон барои нихта задани ман, то ки худро баланд нагирам.

⁸ Се маротиба ман ба Худованд тазарруъ намудам, ки онро аз ман дур кунад,

⁹ Вале ба ман гуфт: «Барои ту файзи Ман басанда аст, зеро ки қуввати Ман дар заъф комил мешавад». Ба ин сабаб ман бо рағбати бештар аз заъфҳои худ фахр менамоям, то ки қуввати Масеҳ дар ман сокин гардад.

¹⁰ Бинобар ин ман аз заъфҳо, озорҳо, мӯҳтоҷиҳо, таъқиботҳо ва ситамҳое ки ба хотири Масеҳ мебинам, дилшодам, зеро ки дар ҳолати заъф боқувватам.

¹¹ Бо фахр карданам то ба дараҷаи беақлӣ расидаам: шумо маро маҷбур сохтед. Шуморо лозим буд маро мадҳ менамудед, зеро ки ман аз ҳаввориёни олий дар ҳеҷ бобат камӣ надорам, гарчанде ки ҳечам:

¹² Нишонаҳои ҳавворӣ дар миёни шумо бо камоли сабр дар аломот, мӯъҷизот ва қувваҳо нишон дода шуд.

¹³ Зеро дар чӣ шумо аз калисоҳои дигар камӣ доред? Магар фақат дар он ки ман ба шумо гаронӣ накардаам? Ин гуноҳи маро афв намоед!

Павлуси ҳавворӣ барои ибрат гирифтани имондорон нома менависад.

¹⁴ Инак, дафъаи сеюм аст, ки ман тайёрам назди шумо биёям, ва ба шумо гаронӣ нахоҳам кард, чунки на чизу чораи шуморо, балки худатонро талабгорам. Зеро ки на фарзандон бояд барои падарону модарони худ саришта кунанд, балки падарону модарон барои фарзандон.

¹⁵ Ман бо майли тамом барои ҷонҳои шумо моли худро сарф намуда, ҷони худро хоҳам дод, қатъи назар аз он ки ба бадали муҳаббати зиёде ки ба шумо дорам, аз ҷониби шумо ба худам муҳаббати камтаре мебинам.

¹⁶ Фарз кунем, ки ман ба шумо гаронӣ накардаам, лекин, ҳамчун шахси муғамбир, шуморо бо макр ба дом даровардаам.

¹⁷ Оё ба воситаи яке аз онҳое ки назди шумо фиристодам, фоидае аз шумо ба даст овардам?

¹⁸ Аз Титус илтимос намуда, бародареро бо ӯ равона кардам: магар Титус аз шумо фоидае ба даст овард? Оё мо дар як рӯҳ рафтор накардем?

¹⁹ Оё гумон доред, ки мо худро пеши шумо сафед карда истодаем? Мо ба ҳузури Худо, дар Масеҳ сухан меронем, ва ҳамаи ин, эй маҳбубонам, барои ибрат гирифтани шумост.

²⁰ Зеро метарсам, ки дар омаданам мабодо шуморо, ончунон ки меҳоҳам, наёбам, шумо низ маро, ончунон ки меҳоҳед, наёбед; мабодо низоъ, ҳасад, ҳашм, ҷанҷол, бӯхтон, ғайбат, ғурур ва бетартибиҳо мавҷуд бошад;

²¹ Мабодо боз, вақте ки оям, Худои ман маро назди шумо ҳақир созад, ва ман азо гирам барои бисъёр касоне ки пештар гуноҳ кардаанд ва аз нопокӣ, зино ва фисқу фучуре ки ба амал овардаанд, тавба накардаанд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Имондоронро лозим аст, ки худро дар қуввати файзи Масеҳ тафтиш ва имтиҳон кунанд.

13 Дафъаи сеюм аст, ки назди шумо меоям: бо гувоҳии ду ё се шоҳид ҳар сухан исбот хоҳад шуд.

² Онҳоеро, ки пештар гуноҳ кардаанд, ва ҳамаи дигаронро, — ҳам он вақт, ки дафъаи дуюм омада будам, ва ҳам ҳоло, ки ғоиб ҳастам, — таъкид

намудаам ва таъкид менамоям, ки агар боз оям, амон нахоҳам дод.

³ Шумо далели онро меҷӯед, ки оё Масеҳ дар ман суҳан меронад: Ў барои шумо очиз нест, балки дар миёни шумо боиқтидор аст.

⁴ Зеро, агарчи Ў дар ҳолати заъф маслуб шуд, лекин бо қуввати Худо зинда аст; мо низ дар Ў заиф ҳастем, лекин ҳамроҳи Ў бо қуввати Худо, ки дар шумост, зиндагӣ хоҳем кард.

⁵ Худро тафтиш намоед, ки оё дар имон ҳастед? Худро имтиҳон кунед. Ё шумо худро намешиносед, ки Исои Масеҳ дар шумост? Магар ин ки шумо на ончунон ҳастед, ки бояд бошед.

⁶ Дар ҳусуси мо, умедворам, шумо хоҳед донист, ки мо ончунон ҳастем, ки бояд бошем.

⁷ Мо ба Худо тазарруъ менамоем, ки шумо ҳеч бадӣ накунед, на аз барои он ки мо худро ончунон нишон диҳем, ки бояд бошем; балки аз барои он ки шумо некӣ кунед, агарчи мо на ончунон ба назар намоем, ки бояд бошем.

⁸ Зеро ки мо на бар зидди ростӣ, балки фақат барои ростӣ қувват дорем.

⁹ Зеро шодӣ мекунем, вақте ки мо заиф ҳастем, вале шумо боқувват; ва барои ҳамин, яъне дар ҳусуси комил шуданатон, мо дуо мегӯем.

¹⁰ Аз он сабаб ман инро дар вақти набуданам навиштаам, ки дар омаданам саҳтгирӣ накунам аз рӯи он ихтиёре ки Худованд ба ман, на аз барои харобкорӣ, балки барои бунёдкорӣ додааст.

Насиҳатҳои хотимаӣ.

Саломҳо.

¹¹ Хуллас, эй бародарон, шод бошед! Комил шавед, тасалло ёбед, якдил бошед, осоиштагиро ҳифз намоед, — ва Худои муҳаббат ва осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд.

¹² Ба якдигар бо бўсаи муқаддас салом расонед. Ҳамаи муқаддасон ба шумо салом мерасонанд.

¹³ Файзи Исои Масеҳи Худованд, ва муҳаббати Худо, ва ширкати Рӯҳулқудс бо ҳамаатон бод. Омин.

БА ҒАЛОТИЁН

БОБИ ЯКУМ

Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Худо.

¹ Павлуси ҳавворӣ, ки на аз ҷониби одамон ва на ба воситаи одамизод аст, балки ба василаи Исои Масеҳ ва Худои Падар, ки Ёро аз мурдагон эҳё кардааст,

² Ва ҳамаи бародароне ки бо ман мебошанд, ба калисоҳои Ғалотия:

³ Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ бар шумо бод,

⁴ Ки Худро барои гуноҳҳои мо дод, то ки моро аз ин олами шарир, мувофиқи иродаи Худо, Падари мо, халос кунад,

⁵ Ки Ёро то абад ҷалол бод, омин.

Одамоне ки ба изтироб меандозанд.

⁶ Тааҷҷуб менамоям, ки ин қадар зуд шумо аз Он ки шуморо ба файзи Масеҳ даъват намудааст, баргашта, ба башорати дигаре мегузаред,

⁷ Ки он на дигарест, балки фақат баъзе касоне ҳастанд, ки шуморо ба изтироб меандозанд ва башорати Масеҳро таҳриф кардан мехоҳанд.

⁸ Лекин агар ҳатто мо ё фариштае аз осмон Инциле бар хилофи он чи мо ба шумо башорат додаем, ба шумо башорат диҳад, — малъун бод.

⁹ Чунон ки мо пештар гуфта будем, ҳозир ҳам боз мегӯям: агар касе бар хилофи он чи қабул кардаед, ба шумо башорат диҳад, — малъун бод.

¹⁰ Оё ман алҳол назди одамон хусни тавачҷӯҳ мегӯям, ё назди Худо? Оё саъю кӯшиш менамоям дили одамонро ёбам? Агар ман ҳанӯз дили одамонро меёфтам, бандаи Масеҳ намебудам.

Павлус на аз ҷониби одамон, балки аз ҷониби Худо ба ҳавворигӣ даъват шудааст.

¹¹ Ба шумо, эй бародарон, эълон мекунам: Инциле ки ман башорат додаам, аз они одамизод нест;

¹² Зеро ки ман онро на аз одамизод қабул кардаам ва таълим гирифтаам, балки ба василаи ваҳйи Исои Масеҳ.

¹³ Зеро шумо тарзи ҳаёти пештараи маро дар миёни яҳудиён шундаед, ки ман Калисои Худоро аз ҳад зиёд таъқиб менамудам, ва онро несту нобуд мекардам,

¹⁴ Ва дар дини яҳудӣ дар авлодам назар ба бисёр ҳамсолони худ бештар комъёб будам, дар ҳолате ки

барои ривоятҳои падаронам ниҳоятдараҷа ғайрат мекардам.

¹⁵ Аммо ҳангоме ки Худо, ки маро аз батни модарам баргузида, бо файзи Худ даъват кардааст, тавачҷӯҳ намуд,

¹⁶ Ки Писари Худро дар ман ошкор созад, то ки Ёро дар миёни ҳалқҳо башорат диҳам, — ман он вақт бо ҷисм ва хун машварат накардам,

¹⁷ Ва ба Ерусалим назди онҳое ки пеш аз ман ҳавворӣ буданд, нарафтам, балки ба Арабистон равона шудам ва боз ба Димишқ баргаштам.

¹⁸ Сонӣ, пас аз се сол, ба Ерусалим барои дидани Петрус рафтам ва понздаҳ рӯз назди ӯ истодам.

¹⁹ Аз ҳаввориён, ғайр аз Яъқуби бародари Худованд, каси дигарро надидаам.

²⁰ Ва он чи ба шумо менависам, инак, ба ҳузури Худо, дурӯғ намегӯям.

²¹ Пас аз он ман ба кишварҳои Сурия ва Қилиқия равона шудам.

²² Аммо калисоҳои Масеҳ дар Яҳудо маро шаҳсан намешинохтанд,

²³ Балки фақат шунида буданд, ки ҳамон шаҳсе ки як вақте онҳоро таъқиб менамуд, ҳоло имонеро башорат медиҳад, ки пештар онро несту нобуд мекард, —

²⁴ Ва Худоро ба ҳотири ман мадҳ мегуфтанд.

БОБИ ДУЮМ

Ба ҳалқҳо башорат додани Павлусро ҳаввориёни дигар эътироф кардаанд.

² Сонӣ ман, пас аз чордаҳ сол, бо Барнаббо боз ба Ерусалим рафтам, Титусро низ бо худ бурдам.

² Ба он ҷо аз рӯи ваҳй равона шудам ва ба онҳо ва алоҳида ба шахоне ки соҳибэътибор буданд, он башоратро, ки дар миёни ҳалқҳо мавъиза менамудам, баён кардам: мабодо бар абас бидавам ё давида бошам.

³ Аммо Титус низ, ки ҳамроҳи ман буд, бо вучуди юнонӣ буданаш, маҷбур нашуд, ки махтун гардад:

⁴ Аз боиси бародарони козиби ба миёни мо сар даровардае ки барои дидани озодие ки мо дар Исои Масеҳ дорем, ба таври пинҳонӣ омада буданд, то ки моро ғулум гардонанд:

⁵ Мо ба онҳо як соат ҳам гузашт накардем ва итоат нанамудем, то ки ростии башорат дар шумо маҳфуз дошта шавад.

⁶ Ва онҳое ки ба назари касе соҳибэътибор буданд, — онҳо ягон вақт ҳар чӣ хел бошанд ҳам, барои ман аҳамияте надорад: Худо ба рӯи кас нигоҳ намекунад, — ин соҳибэътиборон ба зиммаи ман ҳеҷ чизе нагузоштанд;

⁷ Балки, баръакс, чун диданд, ки башорат барои номахтунон ба ман супурда шудааст, чунон ки барои махтунон ба Петрус, —

⁸ Зеро Он ки ба Петрус дар ҳавворияташ назди махтунон мадад карда буд, ба ман низ назди халқҳо мадад кардааст, —

⁹ Ва чун Яъқуб ва Кифо ва Юҳанно, ки эътибори арконро доштанд, аз ғайзе ки ба ман ато шудааст, вуқуф ёфтанд, дасти ширкат ба ман ва Барнаббо доданд, то ки мо назди халқҳо биравем, ва онҳо назди махтунон;

¹⁰ Фақат ин ки мо бенавоёнро дар хотир нигоҳ дорем, ва ман иштиёқманд будам, ки маҳз ҳаминаро ба ҷо оварам.

Павлус «бо имон сафед шудан» — ро дар Антиёхия аз Петрус ҳимоят мекунад.

¹¹ Аммо вақте ки Петрус ба Антиёхия омад, ман шахсан ба ӯ муҳолифат кардам, чунки ӯ айбдор буд.

¹² Зеро, пеш аз он ки баъзе касон аз ҷониби Яъқуб биёянд, ӯ бо ғайрияҳудиён хӯрок мехӯрд; лекин вақте ки онҳо омаданд, аз тарси махтунон худро дур кашид ва канорагирӣ кард.

¹³ Бо якҷоягии ӯ яҳудиёни дигар ҳам риёкорӣ карданд, ба тавре ки Барнаббо низ саргарми риёкории онҳо шуд.

¹⁴ Аммо, чун дидам, ки онҳо мувофиқи ростии Инчил рафтори рост намекунанд, дар ҳузури ҳама ба Кифо гуфтам: «Агар ту, ки яҳудӣ ҳастӣ, на ба тариқи яҳудиён, балки ба тариқи ғайрияҳудиён зиндагӣ мекунӣ, чаро ғайрияҳудиёнро маҷбур менамой, ки ба тариқи яҳудиён рафтор кунанд?»

¹⁵ Мо табиатан яҳудӣ ҳастем, на ин ки гуноҳкороне аз байни ғайрияҳудиён;

¹⁶ Лекин, чун донистем, ки одамизод на бо аъмоли шариат сафед мешавад, балки фақат бо имон ба Исои Масеҳ, — мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардем, то ки бо имон ба Масеҳ сафед шавем, на ин ки бо аъмоли шариат; зеро ки бо аъмоли шариат ҳеҷ қисме сафед нахоҳад шуд.

¹⁷ Аммо агар, дар Масеҳ сафед шудан хоста, худамон ҳам гуноҳкор бароем, — навод ки Масеҳ ҳизматгузори гуноҳ бошад? Ба ҳеҷ сурат!

¹⁸ Зеро, агар ман он чиро, ки хароб кардаам, аз нав ба вучуд оварам, ман худро ҷинояткор мегардонам.

Масеҳӣ бо имон ба Писари Худо зиндагӣ мекунад.

¹⁹ Зеро ки ман ба воситаи шариат ба шариат мурдаам, то ки барои Худо зиндагӣ кунам.

²⁰ Ман бо Масеҳ маслуб шудаам. Ва акнун на ман зиндагӣ мекунам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ

мекунад. Ва ин ки ҳоло дар қисм зиндагӣ мекунам, ин яъне бо имон ба Писари Худо зиндагӣ мекунам, ки ӯ маро дӯст дошт ва Худо барои ман таслим кард.

²¹ Файзи Худоро ботил намекунам; зеро, агар сафед шудан ба воситаи шариат бошад, Масеҳ бар абас мурдааст».

БОБИ СЕЮМ

Бахшоиши Рӯҳулқудсро бо имон ёфтан мумкин аст, на бо аъмоли шариат.

3 Эй ғалотиёни нофаҳм! Кӣ шуморо ба васваса андохт, ки аз ростӣ сар тобед, дар сурате ки пеши назари шумо Исои Масеҳи маслуб тасвир ёфтааст?

² Фақат инро аз шумо фаҳмидан мехоҳам: оё шумо Рӯҳро аз аъмоли шариат қабул кардаед, ё ки аз мавъизаи имон?

³ Оё он қадар шумо нофаҳм ҳастед, ки бо Рӯҳ сар карда, алҳол бо қисм анҷом медиҳед?

⁴ Оё бар абас ин қадар заҳмат кашидаед?

Тасаввур намекунам.

⁵ Пас, Он ки Рӯҳро ба шумо мебахшад ва дар миёни шумо мӯъҷизот ба амал меоварад, оё инро ба воситаи аъмоли шариат мекунад ё ки ба воситаи мавъизаи имон?

⁶ Чунончи, Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.

⁷ Пас бидонед, ки аҳли имон фарзандони Иброҳим ҳастанд.

⁸ Ва Навиштаҳо чун пешбинӣ намуд, ки Худо халқҳоро ба воситаи имон сафед мекунад, пешакӣ ба Иброҳим башорат дода, гуфт: «Дар ту ҳамаи халқҳо баракат хоҳанд хост».

⁹ Бинобар ин аҳли имон бо Иброҳими имондор баракат мехоҳанд,

¹⁰ Лекин тамоми аҳли аъмоли шариат зери дасти лаънат мебошанд; зеро ки навишта шудааст: «Малъун аст ҳар касе ки ҳар чизи дар китоби шариат навишташударо доимо ба ҷо намеоварад».

¹¹ Ва ин ки ҳеҷ кас ба воситаи шариат ба ҳузури Худо сафед намешавад, ин равшан аст, чунки одил ба воситаи имон зиндагӣ хоҳад кард.

¹² Аммо шариат аз имон нест, вале касе ки онро ба ҷо меоварад, бо он зиндагӣ хоҳад кард.

¹³ Масеҳ моро аз лаънати шариат фидия дода гирифта, барои мо лаънат гардид, — зеро ки навишта шудааст: «Малъун аст ҳар касе ки ба дор овехта шудааст», —

¹⁴ То ки баракати Иброҳим ба василаи Исои Масеҳ ба ғайрияҳудиён татбиқ шавад, барои он ки ваъдаи Рӯҳро мо ба воситаи имон пайдо кунем.

Ваъдаҳои Иброҳим додашударо шариат ботил накардааст; шариат асокаши мо сӯи Масеҳ гардид.

¹⁵ Эй бародарон! Ба тариқи одамизод сухан меронам: ҳатто васиятеро, ки одамизод тартиб

дода бошад, ҳеч кас ботил намекунад ва чизе ба он илова наменамояд.

¹⁶ Лекин ваъдаҳо ба Иброҳим ва ба насли ӯ дода шудааст. Нагуфтааст: «Ва ба наслҳои ту», гӯё ки дар бораи бисъёре, балки дар бораи яке: «Ва ба насли ту», ки он Масеҳ аст.

¹⁷ Ва ман чунин мегӯям: аҳдери, ки Худо пештар дар бораи Масеҳ муқаррар намудааст, шариат, ки баъд аз чорсаду сӣ соли он пайдо шуд, ботил намекунад, ба тавре ки ваъда аз байн равад.

¹⁸ Зеро, агар мерос аз рӯи шариат бошад, он дигар аз рӯи ваъда нахоҳад буд; аммо Худо онро аз рӯи ваъда ба Иброҳим ато намудааст.

¹⁹ Пас, шариат барои чист? Он баъдтар аз боиси қиноятҳо дода шудааст, то вақти омадани Насле ки ваъда ба Ӯ дахл дорад, ва он ба воситаи фариштаҳо бо дасти миёнарав фармоиш карда шудааст.

²⁰ Аммо миёнарав назди як намешавад, вале Худо як аст.

²¹ Пас, оё шариат ба ваъдаҳои Худо муҳолиф аст? Ба ҳеч сурат! Зеро, агар шариате дода мешуд, ки қобили ҳаётбахши бошад, адолат ҳақиқатан аз шариат мебуд;

²² Аммо Навиштаҳо ҳама чизро зери дасти гуноҳ банд кардааст, то ки ба воситаи имон ба Исои Масеҳ ваъда ба имондорон ато шавад.

²³ Аммо пеш аз омадани имон зери дасти посбонии шариат банд будем, то даме ки имон мебоист зоҳир мешуд.

²⁴ Пас, шариат асокаши мо сӯи Масеҳ гардид, то ки ба воситаи имон сафед шавем;

²⁵ Аммо вақте ки имон омад, мо дигар зери дасти асокаш нестем.

²⁶ Зеро ки ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ писарони Худо ҳастед;

²⁷ Зеро ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ таъмид ёфтаед, Масеҳро дар бар кардаед.

²⁸ Дигар на яҳудӣ ҳаст, на юнонӣ; на ғулом ҳаст, на озод; на мард ҳаст, на зан; зеро ки ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ як ҳастед.

²⁹ Ва агар шумо аз они Масеҳ бошед, пас насли Иброҳим ҳастед, ворисонед мувофиқи ваъда.

БОБИ ЧОРУМ

Масеҳ моро аз таҳти васояти шариат раҳо кард; ба воситаи Ӯ мо фарзандони озоди Худо шудаем.

4 Аммо мегӯям: ворис, то даме ки кӯдак аст, аз ғулом ҳеч фарқ надорад, гарчанде ки оғои ҳама аст:

² Балки зери дасти васиён ва амалдорон аст, то мӯҳлате ки падараш муайян намудааст.

³ Ҳамчунин мо, то даме ки кӯдак будем, ғуломи аносири ҷаҳон будем;

⁴ Вале ҳамин ки пуррагии замон даррасид, Худо Писари Худо фиристонд, ки Ӯ аз зан таваллуд ёфта, зери дасти шариат буд,

⁵ То барои онҳое ки зери дасти шариат буданд, фидия диҳад, то ки мо ба писарӣ қабул шавем.

⁶ Ва азбаски шумо писар ҳастед, Худо ба дилҳои шумо Рӯҳи Писари Худо фиристондааст, ки нидо мекунад: «Эй Або, Эй Падар!»

⁷ Бинобар ин ту дигар ғулом нестӣ, балки писарӣ; ва агар писар бошӣ, вориси Худо низ ба василаи Масеҳ ҳастӣ.

Маҳзунии Павлус дар бораи он ки ғалотиён ҷудо шуда, сӯи шариати халқҳо ва яҳудиён рафтаанд.

⁸ Лекин дар он замон, ки Худоро намешинохтед, шумо онҳоеро ибодат мекардед, ки аслан худо набуданд;

⁹ Аммо алҳол, ки Худоро мешиносед ва, илова бар он, Худо шуморо мешиносад, чӣ гуна аз нав сӯи он аносири заифу фақир баргашта, худро боз ба онҳо ғулом кардан мехоҳед?

¹⁰ Рӯзҳо, моҳҳо, фаслҳо ва солҳоро риоя мекунед.

¹¹ Аз шумо хавотир дорам, ки мабодо дар миёни шумо беҳуда меҳнат карда бошам.

¹² Эй бародарон, аз шумо хоҳишмандам, ки мисли ман бошед, чунки ман ҳам мисли шумо ҳастам; шумо маро ҳеч озор надодаед:

¹³ Шумо медонед, ки ман дар заъфи қисм ба шумо дафъаи аввал башорат додам;

¹⁴ Ва шумо аз озмоиши ман, ки дар қисми ман аст, нафрат накардед ва кароҳат надоштед, балки маро мисли фариштаи Худо, мисли Исои Масеҳ пазирой намудед.

¹⁵ Пас кучост он саодати шумо? Зеро ба шумо гувоҳӣ медиҳам, ки агар имконпазир мебуд, чашмони худро канда гирифта, ба ман медодед.

¹⁶ Пас, наҳод ки ба шумо ростӣ гапро гуфта, душмани шумо шуда бошам?

¹⁷ Онҳо барои шумо ба некӣ ғайрат намекунанд, балки шуморо ҷудо кардан мехоҳанд, то ки шумо барои онҳо ғайрат кунед.

¹⁸ Дар кори хайр ҳамеша ғайрат кардан хуб аст, на танҳо вақте ки ман назди шумо бошам.

¹⁹ Эй фарзандони ман, ки барои таваллудатон ман аз нав азоб мекашам, то даме ки дар шумо Масеҳ сурат бандад!

²⁰ Хоҳиш доштам, ки ҳоло назди шумо бошам ва овози худро тағйир диҳам, зеро ки дар хусуси шумо дар ҳайрат мондаам.

Ғуломи зери дасти шариат ва озодии имон дар писарони Иброҳим тасвир ёфтааст.

²¹ Шумо, ки мехоҳед зери дасти шариат бошед, ба ман бигӯед, ки магар шумо ба шариат гӯш намеандозед?

²² Зеро ки навишта шудааст: «Иброҳим ду писар дошт, яке аз каниз † ва дигаре аз зани озод» ††.

† Яъне Ҳочар. †† Яъне Сорор.

²³ Лекин он ки аз каниз буд, ба ҳасби ҷисм таваллуд ёфтааст, ва он ки аз зани озод буд, — ба ҳасби ваъда.

²⁴ Ин кинояомез аст, зеро ки ин ду аҳд аст: яке аз кӯҳи Сино, ки барои ғулумӣ мезояд, ва ин Ҳоҷар аст,

²⁵ Зеро ки Ҳоҷар кӯҳи Сино дар Арабистон аст ва ба Ерусалими ҳозира мувофиқ меояд, зеро ки он бо фарзандони худ дар ғулумӣ мебошад;

²⁶ Аммо Ерусалими арши аъло озод аст, ки он модари ҳамаи мост;

²⁷ Зеро ки навишта шудааст:

«Шод бош, эй нозой, ки назоидаӣ;
хурсандӣ ва нидо бикун, ки дарди зоиш
накашидаӣ;

зеро фарзандони зане ки партофта шудааст,
назар ба шавҳардор зиёдтаранд».

²⁸ Вале мо, эй бародарон, мисли Исҳоқ,
фарзандони ваъда ҳастем.

²⁹ Аммо чӣ тавре ки он вақт ба ҳасби ҷисм таваллудёфта ба ҳасби Рӯҳ таваллудёфтаре пеш мекард, алҳол низ ҳамон тавр аст.

³⁰ Аммо Навиштаҳо чӣ мегӯяд?

«Каниз ва писари ўро пеш кун,
зеро писари каниз бо писари зани озод мерос
нахоҳад гирифт».

³¹ Хуллас, эй бародарон, мо фарзандони каниз нестем, балки фарзандони зани озодем.

БОБИ ПАНҶУМ

Насиҳат дар бораи он ки аз юғи ғулумии шариат озод бимонем.

5 Пас, дар озодие ки Масеҳ моро барои он озод кардааст, устувор истед ва аз нав гирифтори юғи ғулумӣ нашавед.

² Инак, ман, Павлус, ба шумо мегӯям: агар махтун мешуда бошед, Масеҳ ба шумо ҳеҷ нафъ намебахшад.

³ Ва ман боз ба ҳар каси махтуншаванда шаҳодат медиҳам, ки ў бояд тамоми шариатро ба ҷо оварад.

⁴ Шумо, ки худро бо шариат сафед мекунед, аз Масеҳ ҷудо шудаед, аз файз маҳрум гардидаед.

⁵ Зеро ки мо ба воситаи Рӯҳ аз имон мунтазири ҳамон адолатем, ки онро умедворем.

⁶ Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна аҳамият дорад ва на номахтунӣ, балки имоне ки бо муҳаббат амал мекунад.

⁷ Нағз медавидед: кӣ шуморо аз итоати ростӣ боздошт?

⁸ Ин таъсир аз ҷониби Даъваткунандаи шумо нест.

⁹ Андак хамиртуруш тамоми хамирро метуршонад.

¹⁰ Ман ба шумо дар Худованд эътимод дорам, ки ҳеҷ фикри дигаре нахоҳед дошт, ва касе ки шуморо ба изтироб меандозад, ҳар кӣ бошад ҳам, маҳқум хоҳад шуд.

¹¹ Валекин, эй бародарон, агар ман ҳозир ҳам хатнаро мавъиза мекарда бошам, чаро ҳанӯз гирифтори таъқибот мешавам? Дар он сурат васвасаи салиб ботил мешуд-ку!

¹² Кошки онҳое ки шуморо ба изтироб меандозанд, аз байн бурда мешуданд!

**Озодии ҳақиқӣ ба воситаи муҳаббат ва дар рӯҳ
зистан исбот карда мешавад.**

¹³ Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед, фақат ин ки озодӣ баҳонае барои ҳавасҳои ҷисм нашавад, балки ба якдигар бо муҳаббат хизмат кунед.

¹⁴ Зеро ки тамоми шариат аз як калима иборат аст, чунончи: «Ёратро мисли худат дӯст бидор».

¹⁵ Аммо агар шумо якдигарро газида, меҳӯрда бошед, эҳтиёт шавед, ки мабодо аз дасти якдигар несту нобуд гардед.

¹⁶ Вале ман мегӯям: бар тибқи Рӯҳ рафтор кунед, ва шумо ҳавасҳои ҷисмро ба амал нахоҳед овард;

¹⁷ Зеро ки ҷисм хилофи Рӯҳро хоҳон аст, ва Рӯҳ — хилофи ҷисмро: онҳо зидди якдигаранд, ба тавре ки шумо он чи меҳостед, намекунад.

¹⁸ Лекин агар роҳнамоятон Рӯҳ бошад, зери дасти шариат нестед.

¹⁹ Корҳои ҷисм маълум аст, ки инҳост: фиск, зино, нопоқӣ, фучур,

²⁰ Бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, хархаша, ҳасад, хашм, ҷидол, ихтилофот, бидъатҳо,

²¹ Нафрат, қатлҳо, бадмастӣ, бетартибӣ ва монанди ин; шуморо пешакӣ огоҳ менамоем, чунон ки пештар ҳам огоҳ намудаам, ки кунандагони чунин корҳо Малакути Худоро мерос нахоҳанд гирифт.

²² Аммо самари Рӯҳ инҳост: муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, марҳамат, имон,

²³ Фурутанӣ, парҳезгорӣ. Ба инҳо шариат муқобил нест.

²⁴ Лекин онҳое ки ба Масеҳ тааллуқ доранд, ҷисмро бо ҳирсҳо ва ҳавасҳои машуб кардаанд.

²⁵ Агар мо бар тибқи Рӯҳ зиндагӣ мекарда бошем, бояд бар тибқи Рӯҳ рафтор ҳам кунем:

²⁶ Ҳавобаланд нашавем, якдигарро асабонӣ накунем, аз якдигар ҳасад набарем.

БОБИ ШАШУМ

Барои иҷро кардани шариати Масеҳ, борҳои якдигарро бардоштан лозим аст.

6 Эй бародарон, агар касе гирифтори хатое шавад, шумо, рӯҳониён, ўро дар рӯҳи фурутанӣ ислоҳ кунед, ва ҳар кас аз худаш боҳабар бошад, ки мабодо ба озмоиш дучор шавад.

² Борҳои якдигарро бардоред, ва ба ҳамин тариқ шариати Масеҳро иҷро хоҳед кард.

³ Зеро касе ки худро чизе ҳисоб мекунад, дар сурате ки ҳеҷ аст, вай худро фиреб медиҳад.

⁴ Бигзор ҳар кас амали худро имтиҳон намояд, ва он гоҳ фақат дар худ фахр хоҳад дошт, на дар дигаре;

⁵ Зеро ҳар кас бори худро хоҳад бардошт.

⁶ Он ки бо каломи Худо насиҳат дода мешавад, бигзор насиҳатдиҳандаро дар ҳар нозу неъмат шарик созад.

⁷ Фирефта нашавед: Худо намегузорад, ки Ӯро тамасхур кунанд. Зеро ки он чи одамизод мекорад, ҳамонро хоҳад даравид:

⁸ Касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, ва касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро хоҳад даравид.

⁹ Ва мо некӣ карда, ноумед нашавем; зеро ки дар вақташ хоҳем даравид, агар сустӣ накунем.

¹⁰ Аз ин рӯ, то даме ки фурсат дорем, ба ҳама некӣ кунем, алалхусус ба аҳли имони худ.

Салиби Масеҳ ҷалоли ягонаи ҳавворӣ мебошад.

¹¹ Бубинед, чӣ гуна калон аст мактубе ки ба шумо бо дасти худ навиштаам.

¹² Онҳое ки ба ҳасби ҷисм фахр намудан мецоҳанд, шуморо ба махтун шудан водор менамоянд, фақат барои он ки аз боиси салиби Масеҳ ба таъқибот гирифта нашаванд;

¹³ Зеро ки худӣ махтуншавандагон ҳам шариятро риоя намеkunанд, лекин мецоҳанд, ки шумо махтун шавед, то ки бо ҷисми шумо фахр намоянд.

¹⁴ Ва ман, хошо ва калло, ки фахр намоям, магар ин ки фақат бо салиби Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба воситаи он ҷаҳон барои ман маслуб шудааст, ва ман — барои ҷаҳон.

¹⁵ Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна аҳамияте дорад ва на номахтунӣ, балки махлуқи нав.

¹⁶ Ва онҳое ки мувофиқи ҳамин қоида рафта меkunанд, осоиштагӣ ва марҳамат бар онҳо бод, ва бар Исроили Худо!

¹⁷ Минбаъд бигзор ҳеҷ кас маро уқубат надихад, зеро ки ман ҷароҳатҳои Исои Худовандро дар бадани худ дорам.

¹⁸ Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод, эй бародарон, омин.

БА ЭФСҮСИЁН

БОБИ ЯКУМ

Чалол додани Худо барои сирри нақшаи абадии наҷоти Ё,

ки дар Масеҳ ба амал омадааст.

¹ Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввории Масеҳ аст, ба муқаддасоне ки дар Эфсӯс мебошанд ва дар Исои Масеҳ аминанд:

² Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

³ Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро бо ҳар баракати рӯҳоние ки дар афлок аст, дар Масеҳ баракат додааст,

⁴ Чунон ки моро пеш аз таъсиси ҷаҳон дар Ё баргузидааст, то ки ба ҳузури Ё дар муҳаббат муқаддас ва беайб бошем.

⁵ Моро пешакӣ муайян намудааст, ки ба василаи Исои Масеҳ бар тибқи салоҳиди иродаи Худ, ба фарзандӣ қабул кунад,

⁶ Барои ҳамду санои ҷалоли файзи Худ, ки ба мо дар Маҳбуби Худ бо саховатмандӣ бахшидааст.

⁷ Дар Ё мо бо Хуни Ё фидияе ва омурзиши гуноҳоро бар ҳасби сарвати файзи Ё пайдо кардаем,

⁸ Ки онро Ё ба мо ба фаровонӣ ато намуда, ҳамроҳи ҳар ҳикмат ва хирадмандӣ

⁹ Сирри иродаи Худо ба мо маълум кардааст, бар тибқи салоҳиди Худ, ки пештар дар Ё барқарор намуд.

¹⁰ Вақте ки пуррагии замонҳо муяссар гардад, Худо ҳама чизро, хоҳ дар осмон бошад, хоҳ бар замин, зери сардории Масеҳ, яъне дар Ё чамъ хоҳад кард.

¹¹ Мо низ дар Ё, ки ҳама чизро бар тибқи азми иродаи Худ ба амал меоварад, мувофиқи таъиноти Ё пешакӣ муайян шуда будем,

¹² То мо, ки пештар ба Масеҳ умед бастаем, барои ҳамду санои ҷалоли Ё вучуд дошта бошем.

¹³ Дар Ё шумо низ, чун каломи ростиро, яъне башорати наҷоти худро шунидед ва ба Ё имон овардед, бо Рӯҳулқудси мавъуд мӯҳр зада шудаед,

¹⁴ Ва то замоне ки мулки Худо боз харида шавад, Он гарави мероси мост барои ҳамду санои ҷалоли Ё.

Сарвати беҳадди мероси пур аз ҷалоли Худо барои имондорон.

¹⁵ Бинобар ин ман низ, вақте ки аз имони шумо ба Исои Масеҳ ва аз муҳаббати шумо ба ҳамаи муқаддасон хабардор шудам,

¹⁶ Шукргузорию барои шумо бас намекунам ва шуморо дар дуоҳои худ ёд мекунам,

¹⁷ То ки Худои Исои Масеҳи Худованди мо, Падари ҷалол рӯҳи ҳикмат ва ваҳйро барои шинохтани Ё ба шумо ато намояд,

¹⁸ Ва чашмони дили шуморо равшан созад, то шумо бидонед, ки умеди даъвати Ё аз чӣ иборат аст, ва сарвати ҷалоли мероси Ё барои муқаддасон чӣ гуна аст,

¹⁹ Ва бузургии қудрати Ё дар мо, ки имон дорем, чӣ гуна аз ҳад берун аст. Он қудрат аз рӯи амали қуввати азими Ёст,

²⁰ Ки дар Масеҳ амал кардааст, вақте ки Ёро аз мурдагон эҳё намуд ва ба ямини Худ дар афлок шинонд,

²¹ Болотар аз ҳар сарварӣ, ва ҳукуматдорӣ, ва қудрат, ва салтанат, ва ҳар номе ки на танҳо дар ин олам, балки дар олами оянда низ хонда мешавад,

²² Ва ҳама чизро зери пойҳои Ё тобеъ намуд, ва Ёро чун сари ҳама чиз ба Калисо дод,

²³ Ки он Бадани Ёст, пуррагии Ёст, ки ҳама чизро дар ҳама пур мекунад.

БОБИ ДУЮМ

Худо бар ҳасби муҳаббати бузурги Худ имондоронро ба воситаи Хуни Масеҳ наҷот медиҳад.

² Шумо ба сабаби хатоҳо ва гуноҳҳои худ як вақте мурда будед.

² Дар онҳо шумо мувофиқи давраи ин олам ва иродаи мире ки дар ҳаво ҳукмрон аст, яъне он рӯҳе ки ҳоло дар писарони исьён амал мекунад, зиндагӣ мекардед.

³ Дар миёни онҳо ҳамаи мо низ як вақте аз рӯи шаҳавоти ҷисми худ зиндагӣ карда, ҳавасҳои ҷисм ва ҳаёлотро ба ҷо меовардем ва табиатан, мисли дигарон, фарзандони ғазаб будем.

⁴ Аммо Худои пур аз марҳамат, бар тибқи муҳаббати бузурге ки ба мо дорад,

⁵ Моро, агарчи аз рӯи хатоҳо мурда будем, бо Масеҳ зинда кард, — бо файз шумо наҷот ёфтаед,

⁶ Ва бо Ё моро бархезонд ва дар афлок дар Исои Масеҳ шинонд,

⁷ То ки дар асрҳои оянда сарвати беҳадди файзи Худо дар меҳрубоние ки ба мо дар Исои Масеҳ дорад, зоҳир намояд.

⁸ Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост,

⁹ Ва аз аъмол нест, то ки ҳеҷ кас фаҳр накунад.

¹⁰ Зеро ки мо офаридаи Ё ҳастем ва дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек, ки иҷрои онҳоро Худо пешаки барои мо таъин намудааст, ба вучуд оварда шудаем.

¹¹ Пас, дар хотир дошта бошед, ки як вақте ба ҳасби ҷисм шумо халқҳо будед, ва касоне ки махтун номида мешаванд, шуморо номахтун меномиданд, вале хатнаи онҳо ҷисмонист ва бо дасти инсон ба амал оварда шудааст;

¹² Дар он замон шумо бе Масеҳ, аз ҷамоати Исроил ҷудо ва нисбат ба аҳдҳои ваъда бегона будед, дар олам бе умед ва бе Худо будед.

¹³ Аммо акнун, дар Исои Масеҳ, шумо, ки як вақте дур будед, бо Хуни Масеҳ наздик шудаед.

Ба воситаи Исо яҳудиён ва халқҳо иҷозат доранд, ки ба Падаре ки дар осмон аст, наздик шаванд.

¹⁴ Зеро ки Ё осоиштагии мост, ки ҳар дуру як гардонд ва девори ҷудоиро, яъне адоватро дар Бадани Худ хароб кард,

¹⁵ Ва шарияти аҳкомро, ки аз амрҳои иборат буд, ботил намуд, то ки дар Худ аз ҳар ду як одами навро ба вучуд оварда, осоиштагӣ барқарор намояд,

¹⁶ Ва ба воситаи салиб дар як ҷисм ҳар дуру бо Худо оштии диҳад ва адоватро бикушад.

¹⁷ Ё ба шумо, ки дур будед, ва ба онҳое ки наздик буданд, омад ва осоиштагиро башорат дод,

¹⁸ Зеро ба воситаи Ё ҳар дуи мо иҷозат дорем, ки дар як Рӯҳ ба Падар наздик шавем.

¹⁹ Пас, шумо акнун на ғайр ҳастед ва на бегона, балки ҳамватани муқаддасонед ва аҳли хонаи Худо,

²⁰ Ва бар асоси ҳаввориён ва анбиё барқарор гардидаед, ки Худи Исои Масеҳ санги зовия аст.

²¹ Бар Ё тамоми иморат маҳкам пайваст шуда, ба маъбади муқаддасе дар Худованд табдил меёбад,

²² Ва бар Ё шумо низ бино меёбед, то ки дар Рӯҳ маскани Худо бошед.

БОБИ СЕҶОМ

Ваколоти сирри Худо ба воситаи Калисои Масеҳ маълум мешавад.

3 Барои ҳамин ҳам ман, Павлус, ба хотири шумо, халқҳо, бандии Исои Масеҳ ҳастам.

² Ҷамаи шумо дар бораи ваколоти файзи Худо, ки ба ман барои шумо ато шудааст, шундаед,

³ Яъне чӣ тавр ба василаи ваҳй сирре ба ман маълум шудааст, ки дар бораи он мухтасаран дар боло навиштаам,

⁴ Ва шумо онро хонда, метавонед бифаҳмед, ки ман аз сирри Масеҳ чӣ қадар воқиф ҳастам.

⁵ Он дар наслҳои пешина ба бани-одам маълум нашуда буд, чунон ки ҳоло ба ҳаввориёни муқаддаси Ё ва ба анбиё ба василаи Рӯҳ ошкор шудааст,

⁶ Ки халқҳо ҳамирси Исроил ва андоми ҳамон ҷисм ва шарикони ваъдаи онҳо дар Исои Масеҳ ба воситаи Инҷил ҳастанд.

⁷ Ман бар тибқи бахшоиши файзи Худо, ки ба ҳасби амали қуввати Ё ба ман ато шудааст, хизматгузори он гардидаам.

⁸ Агарчи ман хурдтарини ҷамаи муқаддасонам, ин файз ба ман ато шудааст, ки сарвати беқиёси Масеҳро ба халқҳо башорат диҳам

⁹ Ва ба ҷама равшан намоям, ки чист ваколоти сирре ки аз азал ниҳон буд дар Худое ки ҷама чизро ба василаи Исои Масеҳ ба вучуд овард,

¹⁰ То ки ҳоло ба воситаи Калисо ба сарварон ва ҳукуматдороне ки дар афлоканд, ҳикмати гуногуншакли Худо маълум гардад,

¹¹ Мувофиқи таъиноти азали, ки онро Ё дар Худованди мо Исои Масеҳ ба амал овардааст,

¹² Ки ба василаи Ё ва ба воситаи имони мо ба Ё иҷозат дорем бо ҷасорату эътимод наздик шавем.

¹³ Ба ин сабаб хоҳишмандам, ки аз боиси азобе ки ман аз барои шумо дорам, маъюс нашавед, ки он фаҳри шумост.

Дуои ҳавворӣ дар бораи калисо ба хотири файзи фаровони Худо.

¹⁴ Бинобар ин ман зону мезанам назди Падари Худованди мо Исои Масеҳ,

¹⁵ Ки аз Ё ҳар хонавода дар осмон ва бар замин ном мегирад,

¹⁶ Ва илтимос мекунам, ки Худо бар тибқи сарвати ҷалоли Худ ато фармояд, ки шумо бо Рӯҳи Ё дар одами ботин қавӣ ва мустаҳкам шавед,

¹⁷ Ба тавре ки Масеҳ ба василаи имон дар дилҳои шумо сокин гардад,

¹⁸ То ки шумо, дар муҳаббат реша давонда ва устувор шуда, битавонед бо ҷамаи муқаддасон пай бурда дарк намоед, ки чист арзу тӯл ва умқи баландии

¹⁹ Муҳаббати Масеҳ, ки аз идрок болотар аст, то ки бо тамоми пуррагии Худо пур шавед.

²⁰ Ёро, ки бо қуввате ки дар мо амал мекунад, қодир аст аз ҳар он чи мо мехоҳем ё фикр мекунем, беандоза зиёдтар бикунанд, —

²¹ Ёро дар Калисо ва дар Исои Масеҳ аз насл ба насл то абад ҷалол бод, омин.

БОБИ ЧОРУМ

Онхое ки ба Исо имон доранд, осоиштагӣ ва ягонагиро нигоҳ дошта, Калисоро ташкил мекунад.

4 Пас, ман, ки дар Худованд бандӣ ҳастам, аз шумо хоҳишмандам, ки муносиби мақома ки ба он хонда шудаед, рафтор кунед,

² Бо тамоми мулоимат ва фурӯтанӣ ва пурсабрӣ якдигарро дар муҳаббат таҳаммул намоед,

³ Ва саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯхро дар иттифоқи осоиштагӣ нигоҳ доред:

⁴ Як Бадан ҳаст ва як Рӯх, чунон ки шумо низ ба як умеди муайян даъват шудаед;

⁵ Як Худованд ҳаст, як имон, як таъмид,

⁶ Як Худо ва Падари ҳама, ки Ӯ бар болои ҳама, ва ба воситаи ҳама, ва дар ҳама мебошад.

Хизматгузори гуногун дар калисо барои такмили он дар таҳти Сари он, ки Масеҳ аст, мебошад.

⁷ Аммо ба ҳар яке аз мо файз ба андозаи атои Масеҳ бахшида шудааст.

⁸ Бинобар ин гуфта шудааст:

«Ба афроз сууд намуда, асиронро ба асирӣ бурд ва ба одамон бахшоишҳо дод».

⁹ Ва «сууд намуд» гуфтан чист, чуз ин ки Ӯ пештар ба асфали замин нузул ҳам карда буд?

¹⁰ Он ки нузул карда буд, Ҷамон аст, ки болотар аз тамоми афлок сууд ҳам намуд, то ки ҳама чизро пур кунад.

¹¹ Ӯ баъзеро ҳавворӣ, баъзеро анбиё, баъзеро башоратдиҳанда, баъзеро шубон ва муаллим таъин намуд,

¹² Барои такмили муқаддасон ба кори ибодат, ба бинои Бадани Масеҳ,

¹³ То даме ки ҳамаамон ба ягонагии имон ва шиносоии Писари Худо, ба дараҷаи шахси комил, ба андозаи бузургии пурраи Масеҳ бирасем,

¹⁴ То ки мо дигар кӯдаконе набошем, ки бо боди ҳар таълим калавонида ва ронда мешаванд, аз найрангбозии одамон, ки бо талбис дар иштибоҳ андохта, гумроҳ мекунад,

¹⁵ Балки дар муҳаббат ростиро баён намуда, мо дар ҳар чиз ба Он ки Сар аст, яъне ба Масеҳ нумӯ ёбем.

¹⁶ Аз Ӯ тамоми Бадан, ба воситаи ҳар навъ пайвандҳои тақвияткунанда мустаҳкам ва пайваस्त шуда, бо амали ҳар андоми ҷудогона ба андозаи хоси он, афзоиш меёбад, то ки худро дар муҳаббат бино кунад.

Дар бораи ҳаёти нави онхое ки ба Масеҳ тааллуқ доранд.

¹⁷ Пас, чунин мегӯям ва дар Худованд шаҳодат медиҳам, ки шумо дигар он тавр рафтор накунад,

ки бутпарастон аз рӯи ҳаёлотӣ ҳечу пучи худ рафтор мекунад.

¹⁸ Ақлашон тира гардида, онҳо аз ҳаёти Худо бегона шудаанд, ба сабаби ҷаҳолат ва дилсахти ки ба онҳо хос аст.

¹⁹ Онҳо то ба дараҷаи лоуболи расида, ба фисқу фучур моил шудаанд, ба тавре ки ҳар кори зиштро бо рағбати тамоми ба ҷо меоваранд.

²⁰ Вале шумо Масеҳро ин тавр ёд нагирифтед,

²¹ Дар сурате ки дар бораи Ӯ шундаед ва дар Ӯ таълим гирифтаед, — ба ҳасби ростие ки дар Исост, —

²² Пас рафтори пештараи одами кӯҳнаро, ки дар шаҳавоти дилфиреб фосид мешавад, аз худ дур кунед,

²³ Ва хиради шумо бояд дар Рӯх тоза шавад,

²⁴ Ва одами навро, ки ба шабоҳати Худо дар адолат ва қудсияти ростӣ офарида шудааст, дар бар кунед.

²⁵ Бинобар ин, кизбро аз худ дур карда, ҳар яке ба ёри худ рост гӯед, чунки мо андоми якдигарем.

²⁶ Агар хашмгин шуда бошед, хато накунад ва нагузored, ки ғазаби шумо то ғуруби офтоб боқӣ бимонад;

²⁷ Ва ба иблис ҷой надихед.

²⁸ Касе ки дуздӣ кардааст, дигар дуздӣ накунад, балки меҳнат карда, бо дастҳои худ кори фоиданок ба ҷо оварад, то чизе дошта бошад, ки ба эҳтиёҷманде бибахшад.

²⁹ Ҳеч як сухани қабеҳе аз даҳонатон набарояд, балки фақат сухани нек, ки дар вақти эҳтиёҷот барои обод кардан бошад, то ки ба шунавандагонаш файз бахшад.

³⁰ Ва Рӯхулқудси Худоро, ки бо Он ба интизори рӯзи озодӣ мӯҳр зада шудаед, андӯхгин накунад.

³¹ Ҳар гуна кудурат ва қаҳр, ва ғазаб ва фаръед, ва бадгӯӣ бигзор аз шумо бо ҳар навъ шарорат дур шавад;

³² Балки ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро афв намоед, чунон ки Худо низ моро дар Масеҳ афв намудааст.

БОБИ ПАНҶУМ

5 Пас, чун фарзандони маҳбуб, ба Худо тақлид намоед,

² Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ низ ба мо муҳаббат дошт ва Худо барои мо, ҳамчун ҳадия ва қурбонӣ ба Худо, ҳамчун бӯи муаттар таслим намуд.

³ Лекин зино ва ҳар гуна нопокӣ ва тамаъкорӣ набояд дар байни шумо ҳатто зикр ёбад, чунон ки ба муқаддасон муносиб аст;

⁴ Ҳамчунин алфози қабеҳа ва жожхой ва масхарабозӣ, ки аз рӯи одоб нест, набояд бошад, балки шукргузорӣ лозим аст;

⁵ Зеро инро яқин бидонед, ки ҳеч як зинокор, ё нопок, ё тамаъкор, ки вай бутпараст аст, дар Малакути Масеҳ ва Худо мерос надорад.

⁶ Бигзор ҳеч кас шуморо бо суҳанони ботил фирефта накунад, зеро ки барои ин ғазоби Худо бар писарони исьён меояд.

⁷ Пас, шарики онҳо нашавед.

⁸ Зеро ки шумо як вақте зулмот будед, вале ҳоло нуре дар Худованд ҳастед: чун фарзандони нур рафтор кунед,

⁹ Чунки самари нур аз ҳар меҳрубонӣ, адолат ва ростӣ иборат аст;

¹⁰ Ва таҳқиқ кунед, то бидонед он чи, ки Худо меписандад, чист.

¹¹ Ва дар аъмоли бесамари зулмот иштирок накунад, балки онҳоро фош намоед.

¹² Зеро дар бораи корҳое ки онҳо пинҳонӣ мекунанд, суҳан рондан ҳам нанговар аст.

¹³ Аммо ҳамаи ин фош гардида, дар рӯшноӣ зоҳир мешавад, зеро ҳар он чи зоҳир мешавад, нур аст;

¹⁴ Бинобар ин гуфта шудааст:

«Эй ту, ки ҳоб рафтаӣ,

барҳез ва аз мурдагон эҳё шав,

ва Масеҳ бар ту нур хоҳад пошид».

¹⁵ Пас, бодикқат назар кунед, ки чӣ гуна рафтор менамояд, на чун беҳирадон, балки чун хирадмандон,

¹⁶ Ва фурсатро ғанимат донед, чунки ин рӯзҳо шарир аст.

¹⁷ Бинобар ин нодон набошед, балки дарк кунед, ки иродаи Худо чист.

¹⁸ Ва масти шароб нашавед, ки аз он фиску фучур ба амал меояд; балки аз Рӯҳ пур шуда,

¹⁹ Ба якдигар бо таронаҳои Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ суҳан гӯед ва дар дилҳои худ барои Худованд бисароед ва тараннум намоед,

²⁰ Ҳамеша барои ҳама чиз Худои Падарро ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шуқр гӯед,

²¹ Дар тарси Худо мутеи якдигар шавед.

Қоидаҳои ҳаёти оилавии масеҳиён.

²² Эй занон, мутеи шавҳарони худ шавед, мисли он ки ба Худованд бошад,

²³ Чунки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сари Калисо ва Наҷотдиҳандаи бадан аст;

²⁴ Аммо, чӣ тавре ки Калисо ба Масеҳ тобеъ аст, ҳамон тавр занон низ бояд аз ҳар ҷиҳат ба шавҳарони худ тобеъ бошанд.

²⁵ Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ ба Калисо муҳаббат дошт ва Худро аз барои он таслим намуд,

²⁶ То ки онро ба ғусли об пок карда, ба воситаи калом тақдис намояд,

²⁷ Ва ба ҳузури Худ Калисоро дар ҷалоле тақдим кунад, ки на доғе дошта бошад, на нуқсон, на чизе монанди ин, балки муқаддас ва беайб бошад.

²⁸ Ҳамин тавр бояд шавҳарон занони худро мисли ҷисми худ дӯстдоранд: он ки зани худро дӯст медошта бошад, худро дӯст медорад.

²⁹ Зеро ки ҳеч кас ҳаргиз ҷисми худро бад намебинад, балки онро ғизо медиҳад ва гарм мекунад, чунон ки Худованд низ Калисоро;

³⁰ Чунки мо андоми Бадани Ё ҳастем, аз гӯшти Ё ва аз устухонҳои Ё.

³¹ Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст, ва ҳар ду як тан хоҳанд буд.

³² Ин сир бузург аст, вале ман нисбат ба Масеҳ ва Калисо суҳан меронам.

³³ Пас, бигзор ҳар яке аз шумо зани худро мисли худ дӯст дорад, ва зан аз шавҳари худ битарсад.

БОБИ ШАШУМ

6 Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат намоед, зеро ки ин аз рӯи инсоф аст.

² «Падар ва модари худро иззат намо», ин аст ҳукми аввалин бо чунин ваъда:

³ «То ки неқӯаҳвол бошӣ ва бар замин умри дароз бинӣ».

⁴ Ва шумо, эй падарон, фарзандони худро ба ҳашм наоваред, балки онҳоро дар таълимот ва насиҳати Худованд тарбия кунед.

⁵ Эй ғулмон, ба оғоёни башари худ бо тарсу ларз ва бо соддадилӣ, мисли он ки ба Масеҳ бошад, итоат намоед,

⁶ На бо ҳозирхизмати зоҳирӣ, ҳамчун одампарастон, балки ҳамчун ғулмони Масеҳ, ки иродаи Худоро аз таҳти дил ба ҷо меоваранд.

⁷ Ғайратмандона хизмат кунед, мисли он ки ба Масеҳ бошад, на ба одамон,

⁸ Зеро медонед, ки ҳар кас, хоҳ ғулмон бошад, хоҳ озод, ба андозаи кори неке ки кардааст, аз Худованд мукофот хоҳад гирифт.

⁹ Ва шумо, эй оғоён, бо онҳо низ ҳамин тавр рафтор кунед, ва аз таҳдид даст кашед, ва бидонед, ки бар сари шумо ҳам дар осмон Оғое ҳаст, ва Ё рӯйбинӣ надорад.

Зиреҳи куллии рӯҳонӣ.

¹⁰ Ниҳоят, эй бародаронам, дар Худованд ва дар тавоноии қудрати Ё неруманд шавед.

¹¹ Зиреҳи куллии Худоро дар бар кунед, то ки битавонед ба дасисаҳои иблис муқобилат намоед.

¹² Чунки муборизаи мо на бар зидди хун ва ҷисм аст, балки бар зидди сарварон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди фармонравоёни ин олами зулмот аст, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарорат, ки дар афлок аст.

¹³ Бинобар ин, зиреҳи куллии Худоро бигиред, то ки дар рӯзи бад муқобилат намуда ва ҳама корҳоро анҷом дода, истодагӣ карда тавонед.

¹⁴ Пас, бо ростӣ камар баста ва ҷавшани адолатро дар бар карда, биистед,

¹⁵ Ва пойафзоли омодагиро барои додани башорати осоиштагӣ ба пойи худ бипӯшед,

¹⁶ Дар айни ҳол сипари имонро бигиред, ки бо он ҳамаи тирҳои тафсони шарирро хомӯш карда метавонед;

¹⁷ Ва ҳӯди наҷотро бигиред, ва шамшери Рӯхро, ки каломи Худост;

¹⁸ Дар ҳар вақт дар Рӯх бо ҳар дуо ва илтимос дуо гӯед, ва ҳушъёр ва босабот буда, ҳамеша дар бораи ҳамаи муқаддасон илтимос кунед,

¹⁹ Барои ман низ дуо гӯед, то ба ман калом ато шавад, ки даҳон кушода, сирри башоратро боҷуръат баён намоям,

²⁰ Ки барои он ман дар занҷирҳо вазифаи сафирро ба ҷо меоварам, то ки далерона ва ба таври бояду шояд суҳан гӯям.

Сухани хотимаӣ.

²¹ Ва барои он ки шумо низ аз вазъиятам ва корҳоям воқиф шавед, Тухиқӯс, ки бародари маҳбуб ва хизматгузори амин дар Худованд аст, шуморо аз ҳар хусус хабардор хоҳад кард,

²² Ки ўро барои ҳамин назди шумо фиристодам, то ки аз вазъияти мо огоҳ бошед, ва ў дилҳои шуморо тасалли дихад.

²³ Бародаронро осоиштагӣ ва муҳаббат бо имон аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд бод.

²⁴ Бо ҳамаи онҳое ки ба Худованди мо Исои Масеҳ муҳаббати бефано доранд, файз бод, омин.

БА ФИЛИППИЁН

БОБИ ЯКУМ

Масеҳ ҳаёти имондор аст.

1 Павлус ва Тимотиюс, ғуломони Исои Масаҳ, ба ҳамаи муқаддасон дар Исои Масаҳ, ки дар Филиппий мебошанд, бо усқуфон [†] ва ходимон:

² Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масаҳи Худованд бар шумо бод.

³ Дар ҳар боре ки шуморо ёд мекунам, Худои худро шуқр мегӯям,

⁴ Ҳамеша дар ҳар дуои худ барои ҳамаи шумо бо шодӣ дуо мегӯям,

⁵ Барои иштироки шумо дар башорат аз рӯзи аввал то алҳол,

⁶ Ва яқин дорам, ки *Ў*, ки дар шумо ба кори хайр шуруъ намудааст, онро то рӯзи Исои Масаҳ ба анҷом хоҳад расонд,

⁷ Чунон ки маро лозим аст дар бораи ҳамаи шумо ҳамин тавр фикр кунам, чунки шумо дар дили ман ҷойгир шудаед, ки ҳам дар занҷирҳоям ва ҳам дар муҳофизат ва барқарор кардани башорат ҳамаатон шарикӣ ман дар файз ҳастед.

Шодие ки укубатро мағлуб мекунад, ба башорат мадад мерасонад.

⁸ Зеро Худо маро шоҳид аст, ки ман бо муҳаббати Исои Масаҳ иштиёқманди ҳамаи шумо ҳастам;

⁹ Ва дар он хусус дуо мегӯям, ки муҳаббати шумо дар дониш ва мулоҳизакорӣ торафт афзунтар гардад,

¹⁰ То шумо дарк намоед, ки чӣ беҳтар аст, барои он ки дар рӯзи Масаҳ пок ва беайб бошед,

¹¹ Ва аз самари адолат пур шавед, ки он ба василаи Исои Масаҳ барои ҷалол ва ҳамду санои Худост.

¹² Эй бародарон, мехоҳам шумо бидонед, ки саргузашти ман боиси пешрафти зиёдтари башорат гардидааст,

¹³ Ба тавре ки занҷирҳои ман дар Исо ба тамоми сарбозхона ва ба ҳамаи дигарон машхур шудааст,

¹⁴ Ва аксарияти бародарон аз занҷирҳои ман дар Худованд устувор гардида, ба андозаи бештар ҷасорат мекунанд, ки каломи Худоро нотарс мавъиза намоянд.

[†] Дар асри якуми милодӣ усқуф роҳбари калисои маҳаллӣ буд.

¹⁵ Дуруст аст, ки баъзе касон аз рӯи ҳасад ва рақобат, ва баъзеи дигарон аз рӯи хайрхоҳӣ Масаҳро мавъиза менамоянд:

¹⁶ Баъзеҳо аз рӯи рақобат, на бо дили соф Масаҳро мавъиза менамоянд, ба гумони он ки гарони занҷирҳои маро афзун мекунанд,

¹⁷ Вале дигарон аз рӯи муҳаббат, чун медонанд, ки ман барои муҳофизат кардани башорат дар ин ҷо гузошта шудаам.

¹⁸ Хайр, чӣ мешавад? Масаҳро ба ҳар тарз, риёкорона ё самимона, мавъиза намоянд ҳам, ман аз ин шодам, ва шодӣ хоҳам кард,

¹⁹ Зеро медонам, ки ин боиси наҷоти ман хоҳад шуд, мувофиқи дуои шумо ва бо мадади Рӯҳи Исои Масаҳ,

²⁰ Ва ман яқин дорам ва умедворам, ки дар ҳеч хусус шарманда нахоҳам шуд, балки бо камоли ҷуръат ҳозир ҳам, чунон ки ҳамеша буд, Масаҳ дар ҷисми ман бузургӣ хоҳад ёфт, хоҳ дар ҳаёт бошад, хоҳ дар мамот.

²¹ Зеро ки барои ман ҳаёт — Масаҳ аст, ва мамот — фоида аст.

²² Аммо агар ба ҳасби ҷисм дар ҳаёт буданам ба кори ман самаре мебахшида бошад, пас намедонам, ки кадомашро интиҳоб намоям.

²³ Ҳар дуяш ҳам маро ҷазб мекунад: орзу дорам, ки баромада равам ва ҳамроҳи Масаҳ бошам, чунки ин беандоза беҳтар аст;

²⁴ Валекин дар ҷисм монданам барои шумо заруртар аст.

²⁵ Ва ман аниқ медонам, ки хоҳам монд ва барои пешрафт ва шодии имони шумо бо ҳамаи шумо хоҳам буд,

²⁶ То ки ҳамду санои шумо дар Исои Масаҳ ба воситаи ман афзунтар шавад, чун бори дигар назди шумо биёям.

Даъват ба қидду қаҳди якдилона барои имони Инчил.

²⁷ Фақат ин ки муносиби башорати Масаҳ умр гузаронед, то ки ман — хоҳ омада шуморо бинам, хоҳ аз шумо дур бошам — дар бораи шумо бишнавам, ки шумо дар як рӯҳ қоим буда, якдилона барои имони Инчил қидду қаҳд менамояд,

²⁸ Ва дар ҳеч хусус аз душманон наметарсед, ки ин барои онҳо аломати ҳалокат аст, вале барои шумо аломати наҷот аст, — ва ин аз ҷониби Худост,

²⁹ Зеро ба шумо ба хотири Масеҳ ато шудааст, ки ба Ё на танҳо имон оваред, балки барои Ё уқубат ҳам кашед,

³⁰ Бо ҳамон корнамоие ки шумо дар ман дидаед ва ҳоло дар бораи ман мешунавед.

БОБИ ДУЮМ

Даъват ба ягонагӣ ва фармонбардорӣ.

2 Пас, агар тасаллое дар Масеҳ бошад, агар хушнудии муҳаббат бошад, агар алокаи рӯҳ бошад, агар марҳамат ва дилсӯзӣ бошад, —

² Пас шодии маро пурра кунед, ба тавре ки дорой як фикр бошед, дорой як муҳаббат буда, якдил ва ҳамфикр бошед,

³ Аз рӯи рақобат ё шӯҳратпарастӣ ҳеҷ коре накунад, балки бо фурутанӣ якдигарро аз худ авло донед,

⁴ Ва ҳар яке на танҳо дар бораи худаш, балки дар бораи дигарон низ ғамхорӣ намояд.

⁵ Зеро дар шумо низ бояд айни ҳамон ҳиссиёт бошад, ки дар Исои Масеҳ буд,

⁶ Ки Ё, бо вучуди он ки дар сурати Худо буд, бо Худо баробар буданро ҳарисона барои Худ нигоҳ надошт.

⁷ Балки Худро кам дониста, ба сурати ғулом даромад ва ба одамон монандӣ пайдо карда, ба зоҳир мисли одамизод шуд,

⁸ Ва Худро фурутан сохта, то вақти мамот, то дами мавти салиб фармонбардор буд.

⁹ Бинобар ин Худо низ Ёро сарафроз кард ва ба Ё номе дод, ки аз ҳар ном болотар аст,

¹⁰ То ки ба исми Исо ҳар зоне ки дар осмон ва бар замин ва зери замин аст, ҳам шавад,

¹¹ Ва ҳар забон зътироф намояд, ки Исои Масеҳ Худованд аст барои ҷалоли Худои Падар.

Ғамхорӣ дар бораи наҷоти ҷон.

¹² Пас, эй маҳбубонам, модоме ки шумо ҳамеша фармонбардор будед, аз ин рӯ — на танҳо дар ҳузури ман, балки боз ҳам зиёдтар алҳол, дар вақти набудани ман, — бо тарсу ларз наҷоти худро ба амал оваред,

¹³ Зеро ки Худо дар шумо, бо хусни таваҷҷӯҳи Худ, ҳам хоҳиш ва ҳам амалро ба вучуд меоварад.

¹⁴ Ҳар корро бе шиква ва шубҳа ба ҷо оваред,

¹⁵ То ки бенуқсон ва пок, фарзандони беайби Худо бошед, дар миёни насли саркаш ва фосид, ки дар он шумо мисли найирҳо дар ҷаҳон медурахшед,

¹⁶ Ва каломи ҳаётро нигоҳ доред, то ки ман дар рӯзи Масеҳ фахр намоям, ки ман бар абас надавидаам ва бар абас меҳнат накардаам.

¹⁷ Лекин, агар ман курбонии рехтание бар курбонӣ ва ибодати имони шумо шавам ҳам, аз ин шодам ва бо ҳамаи шумо шодӣ мекунам;

¹⁸ Шумо низ аз ин шод бошед ва бо ман шодӣ кунед.

Ба зудӣ фиристодани Тимотиюс ва фавран баргардонидани Эпафрӯдитус.

¹⁹ Ва дар Масеҳи Худованд умедворам, ки Тимотиюсро ба зудӣ назди шумо фиристонам, то ки ман низ аз аҳволатон хабар ёфта, рӯҳбаланд шавам.

²⁰ Зеро каси дигаре мисли ӯ надорам, ки дар бораи шумо аз самими қалб ғамхорӣ мекарда бошад;

²¹ Чунки ҳама нафъи худро толибанд, на он чиро, ки ба Исои Масеҳ тааллуқ дорад.

²² Вале шумо бовафоии ўро медонед, чунки ӯ ба ман, мисли писар ба падар, дар башорат хизмат кардааст.

²³ Пас, умедворам, ки ўро дарҳол равона кунам, чун бубинам, ки аҳволи ман чӣ мешавад;

²⁴ Вале дар Худованд боварӣ дорам, ки худам низ ба зудӣ биёям.

²⁵ Аммо лозим донистам, ки Эпафрӯдитусро назди шумо баргардонам. Ё бародар ва ҳамкор ва ҳамсафи ман аст, ва шумо ўро чун элчӣ ва хизматгузор дар мӯҳтоҷии ман фиристода будед.

²⁶ Чунки ӯ иштиёқманди дидори ҳамаи шумо буд ва бисьёр андӯҳгин шуд аз он ки овозаи бемории ӯ ба гӯши шумо расидааст.

²⁷ Ҳақиқатан бемории ӯ марговар буд; лекин Худо ба ӯ марҳамат кард, ва на фақат ба ӯ, балки ба ман низ, то ки бар ғуссаи ман ғуссае зам нашавад.

²⁸ Бинобар ин ба фиристодани ӯ шитоб намудам, то ки шумо Ёро аз нав дида, хурсанд шавед, ва ғуссаи ман низ сабук гардад.

²⁹ Пас ўро дар Худованд бо камоли хурсандӣ пазирой намоед, ва чунин одамонро қадрдонӣ кунед,

³⁰ Зеро ки ӯ барои кори Масеҳ ба мурдан наздик буд ва ҷонашро дар зери хатар монд, то ки камии хизмати шуморо барои ман пур кунад.

БОБИ СЕЮМ

Огоҳонидан аз баргаштан ба ақидаи яҳудиён дар бораи сафедшавӣ ба воситаи аъмол.

Бузургии беҳадди дониши Исо.

3 Пас, эй бародаронам, дар Худованд шод бошед. Айни ҳамон нуктаро ба шумо навиштанам барои ман гарон нест, лекин барои шумо кувватбахш аст.

² Аз сагон эҳтиёт шавед, аз коркунони бад эҳтиёт шавед, аз хатна эҳтиёт шавед;

³ Зеро аҳли хатна моем, ки Худоро дар Рӯҳ ибодат менамоем, ва бо Исои Масеҳ фахр мекунем, ва ба ҷисм эътимод надорем,

⁴ Гарчанде ки маро асосе ҳаст ба ҷисм ҳам эътимод дошта бошам. Агар каси дигар гумон кунад, ки метавонад ба ҷисм эътимод дошта бошад, ман — бештар,

⁵ Ки ман дар рӯзи ҳаштум маҳтун шудам, аз насли Исроил ҳастам, аз сибти Биньёмин, ибронӣ аз қиҳати шарият — фарисӣ,

⁶ Аз қиҳати ғайрат — таъқибкунандаи Калисо, аз қиҳати адолати шаръӣ — беайб.

⁷ Лекин он чи барои ман бартарӣ буд, ба ҳотири Масеҳ нуқсон дониستم.

⁸ Ва ҳанӯз ҳамаашро ба ҳотири афзалияти дониши Худованди ман Исои Масеҳ нуқсон медонам, ки барои Ӯ ман аз ҳамааш даст кашидам ва ҳамаашро ахлот медонам, то ки Масеҳро пайдо кунам

⁹ Ва дар Ӯ пайдо шавам, на бо адолати худ, ки аз шарият аст, балки бо он чи ба воситаи имон ба Масеҳ аст, яъне бо адолате ки аз Худо бар ҳасби имон аст,

¹⁰ То ки Ӯро, ва қуввати эҳъёи Ӯро, ва ширкати укубатҳои Ӯро дарк намоям ва дар мамоти Ӯ ба Ӯ монанд шавам,

¹¹ Ба умеди он ки ба эҳъёи мурдагон бирасам.

¹² На ин ки аллакай расида бошам, ё комил шуда бошам, балки саъю кӯшиш менамоям, ки шояд ман ҳам бирасам, чунон ки Исои Масеҳ ба ман расидааст.

¹³ Эӣ бародарон, гумон намекунам, ки ман аллакай расида бошам, балки фақат як чизро мегӯям: он чиро, ки дар қафост, аз хотир бароварда ва ба пеш ҳаракат карда,

¹⁴ Ман сӯи мақсаде шитоб менамоям, ки фарҷоми ғолибонаи даъвати Худост аз арши аъло дар Исои Масеҳ.

¹⁵ Пас, ҳар касе аз мо, ки комил бошад, бояд ҳамин тавр фикр ронад; вале агар шумо фикри дигаре дошта бошед, Худо инро ҳам ба шумо ошкор ҳоҳад сохт.

¹⁶ Аммо ба ҳар чи мо расидаем, аз рӯи он бояд рафтор кунем.

Онҳое ки ба таври дунъёвӣ фикр мекунам ва табааи осмон мебошанд.

¹⁷ Эӣ бародарон, ба ман тақлид намоед ва ба касоне нигоҳ кунед, ки онҳо мувофиқи намунае ки дар мо доред, рафтор мекунам.

¹⁸ Зеро бисъёр касон, ки дар бораи онҳо ба шумо борҳо гуфтаам, ва ҳоло низ бо гирья мегӯям, ҳамчун душманони салиби Масеҳ рафтор мекунам;

¹⁹ Фарҷоми онҳо ҳалокат аст, худои онҳо шикам аст, ва ҷалоли онҳо дар нанг аст: онҳо дар бораи чизҳои заминӣ фикр мекунам.

²⁰ Лекин иқоматгоҳи мо акнун дар осмон аст, ки аз он ҷо Исои Масеҳи Худовандро, ҳамчун Наҷотдиҳанда, интизор дорем,

²¹ Ки Ӯ ҷисми залили моро ба шабоҳати ҷисми ҷалили Ӯ бо амали ҳамон қуввате дигаргун ҳоҳад кард, ки бо он Ӯ ҳама чизро ба Худ тобеъ намуда метавонад.

БОБИ ЧОРУМ

Машваратҳои хотимаӣ.

4 Пас, эӣ бародарони маҳбуб ва матлуби ман, эӣ шодмонӣ ва тоҷи сари ман, дар Худованд ҳамин тавр истодагӣ намоед, эӣ маҳбубон.

² Аз Авҳӯдия илтимос мекунам ва аз Сунтиҳи илтимос мекунам, ки дар Худованд ҳамфикр бошанд.

³ Аз ту низ, эӣ ҳамкори самимӣ, хоҳишмандам, ки ба ин закон кӯмак бирасонӣ, ки онҳо дар роҳи башорат бо ман ва бо Қлимис ва бо ҳамроҳони дигарам, ки номашон дар дафтари ҳаёт аст, ҷидду чаҳд кардаанд.

⁴ Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегӯям: шод бошед.

⁵ Бигзор фурӯтании шумо ба ҳамаи одамон машҳур гардад; Худованд наздик аст.

⁶ Ҳеҷ ғам нахӯред, аммо ҳамеша дар дуо ва илтимос бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо ошкор намоед, —

⁷ Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шумо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ ҳоҳад дошт.

⁸ Хуллас, эӣ бародарон, ҳар он чи рост аст, ва ҳалол аст, ва боинсоф аст, ва пок аст, ва хушоянд аст, ва шоёни таҳсин аст, ва ҳар эҳсон ва ҳамде ки бошад, — дар бораи онҳо фикр кунед.

⁹ Он чи шумо дар ман омӯхтаед, ва қабул кардаед, ва шунидаед, ва дидаед, — онҳоро ба ҷо оваред, ва Худои осоиштагӣ бо шумо ҳоҳад буд.

Миннатдории ҳавворӣ барои садақае ки ба ӯ фиристода шудааст.

¹⁰ Ва ман дар Худованд бағоят шод шудам, ки алҳол шумо ғамхории худро дар ҳаққи ман аз нав ривоч додаед; пештар ҳам шумо ғамхорӣ менамудед, вале вазъият мусоидат намекард.

¹¹ На ин ки ба сабаби мӯҳтоҷӣ мегуфта бошам; зеро ман ёд гирифтаам, ки бо он чи дорам, қаноат намоям:

¹² Дар камбағалӣ ҳам зиста метавонам, дар фаровонӣ ҳам; дар ҳар чиз ва дар ҳар ҷо аз сар гузаронидани серӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва камиро ёд гирифтаам;

¹³ Ҳамааш аз дастам меояд, бо мадади Масеҳ, ки маро кувват мебахшад.

¹⁴ Лекин хуб кардед, ки дар андӯҳи ман шарик шудед.

¹⁵ Ва шумо, эӣ филиппиён, медонед, ки дар ибтидои башорат, вақте ки аз Мақдуния баромадам, ҳеҷ як калисо дар кори додану гирифтани бо ман шарикӣ накард, ба ғайр аз шумо;

¹⁶ Ҳатто ба Таслӯникӣ шумо як-ду карат барои эҳтиёҷоти ман фиристодед.

¹⁷ На ин ки ман талабгори ҳадия бошам, балки толиби самаре ҳастам, ки ба фоидаи шумо биафзояд.

¹⁸ Ман ҳамаашро гирифтам ва ба қадри барзиёд дорам; ва ман аз ҳар чиз пур гаштам, вақте ки ҳадияи фиристодаи шуморо, ҳамчун бӯи муаттар, ҳамчун қурбонии хуши писандидаи Худо, аз дасти Эпафрӯдитус гирифтам.

¹⁹ Ва Худои ман ҳар эҳтиёчи шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ пур хоҳад кард.

²⁰ Худо, Падари моро то абад ҷалол бод, омин.

Саломҳо.

²¹ Ба ҳар як муқаддас дар Исои Масеҳ салом гӯед. Бародароне ки бо ман мебошанд, ба шумо салом мегӯянд.

²² Ҳамаи муқаддасон, алалхусус аз хонаи қайсар ба шумо салом мегӯянд.

²³ Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод, омин.

БА ҚҰЛАССИЁН

БОБИ ЯКУМ

Салом ва дуои ҳавворӣ.

1 Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввории Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Тимотиюс

2 Ба муқаддасон ва бародарони амин дар Исои Масеҳ, ки дар Қўлассо мебошанд: файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

3 Худо, Падари Худованди мо Исои Масеҳро шукргузорӣ мекунем дар ҳар вақте ки дар ҳаққи шумо дуо мегӯем,

4 Баъд аз шунидани овозаи он имоне ки шумо ба Исои Масеҳ ва он муҳаббате ки ба ҳамаи муқаддасон доред,

5 Ба хотири умеде ки бароятон дар осмон муҳайёст, ки дар бораи он шумо пештар дар каломи ростӣ, яъне дар башорат шундаед,

6 Ки он ба шумо, чунон ки ба тамоми ҷаҳон низ расидааст, ва он самара мебахшад ва афзоиш меёбад, чунон ки дар миёни шумо низ аз он рӯзе ки файзи Худоро дар ростӣ шундаед ва донистаед,

7 Чӣ тавре ки аз Эпафрос таълим гирифтаед, ки ӯ ҳамкори маҳбуби мо ва хизматгузори амине барои шумо дар Масеҳ аст,

8 Ва ӯ моро аз муҳаббати шумо, ки дар Рӯҳ аст, огоҳ кардааст.

9 Бинобар ин мо низ аз он рӯзе ки инро шундаем, дар ҳаққи шумо дуо ва илтимосро бас намекунем, то ки шумо аз дониши иродаи Ӯ дар ҳар ҳикмат ва фаҳми рӯҳонӣ пур шавед,

10 Ба тавре ки муносиби Худованд рафтор намуда, аз ҳар ҷиҳат ба Ӯ писанд оед, ва дар ҳар кори нек самара диҳед, ва дар дониши Худо нашъунамо ёбед,

11 Ва бар тибқи иқтидори ҷалоли Ӯ бо тамоми қувват мустаҳкам шавед, то ки бо шодӣ дорои ҳар сабот ва сабр бошед,

12 Ва Падарро шукргузорӣ намоед, ки Ӯ моро ба мероси муқаддасон дар нур шарик гардондааст,

13 Ва Ӯ моро аз салтанати зулмот халосӣ дода, ба Малакути Писари маҳбуби Худ дохил кардааст,

14 Ки дар Ӯ мо фидияе ба воситаи Хуни Ӯ ва омуриши гуноҳоро пайдо кардаем,

Ҷалоли беқияси шахсият ва корнамоии Масеҳ.

15 Ки Ӯ сурати Худои нономоён ва нахустзодаи тамоми махлуқот аст;

16 Чунки ҳама чиз дар осмон ва бар замин, ҳар чизи намоён ва нономоён, дар Ӯ офарида шудааст: хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ сарвариҳо ва хоҳ ҳукуматдориҳо, — ҳамааш ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ ба вучуд оварда шудааст;

17 Ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ вучуд дорад.

18 Ва Ӯ сари бадан, яъне Калисост; Ӯ навбар ва нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз Ӯ аввалин бошад,

19 Зеро писандидаи Худо ҳамин буд, ки тамоми илоҳият дар Ӯ сокин бошад,

20 Ва ба воситаи Ӯ ҳама чизро бо Худ оштии дода, бо хуни салиби Ӯ осоиштагиро барқарор намояд, яъне он чиро, ки бар замин аст, ва он чиро, ки дар осмон аст, ба василаи Ӯ оштии диҳад.

21 Ва шуморо, ки як вақте, ба сабаби майл доштанатон ба аъмоли бад, бегона ва душман будед,

22 Ҳоло дар ҷисми башарии Ӯ ба воситаи мамоти Ӯ оштии додааст, то ки шуморо назди Худ муқаддас ва бе айбу нуқсон ҳозир кунад,

23 Фақат ба шарте ки шумо дар имон матин ва устувор бошед ва аз умеди башорате ки шундаед, ҷудо нашавед, ки он ба тамоми махлуқоти зери осмон мавъиза карда шудааст, ва ман, Павлус, хизматгузори он гардидаам.

Вазифаи мубораки ҳавворӣ дар бобати ба халқҳо мавъиза кардани сирри таъиноти Худо.

24 Алҳол дар уқубатҳои худ барои шумо шодмонам ва камии андӯхҳои Масеҳро дар ҷисми худ барои Бадани Ӯ, ки Калисост, пур мекунам,

25 Ки ман хизматгузори он гардидаам мувофиқи ваколоти Худо, ки барои шумо ба ман ато шудааст, то ки мавъизаи каломи Худоро ба ҷо оварам,

26 Яъне он сирро, ки асрҳои аср аз наслҳо ниҳон буд ва ҳоло ба муқаддасони Ӯ ошкор шудааст,

27 Ки ба онҳо Худо тавачҷӯх намуда огоҳӣ дод, ки сарвати ҷалоли ин сирро барои халқҳо огоҳӣ диҳам, ва он сир ин аст, ки Масеҳ дар шумо умеди ҷалол аст,

28 Ва Ӯро мо мавъиза намуда, ба ҳар кас мефаҳмонем ва ба ҳар кас ҳар ҳикматро ёд медиҳем, то ки ҳар касро дар Исои Масеҳ комил гардонда ҳозир кунем;

²⁹ Барои ҳамин ҳам ман меҳнат мекунам ва бо таъсири куввати Ў, ки дар ман қодирона амал мекунад, чидду ҷаҳд менамоям.

БОБИ ДУЮМ

Имондор файзи комилро ба воситаи Писари мучассамшудаи Худо меёбад.

2 ЗЕРО меҳоҳам шумо бидонед, ки ман чӣ гуна заҳмат кашидам барои шумо ва барои касоне ки дар Лудкия мебошанд, ва барои ҳамаи онҳое ки қиёфаи маро ба ҳасби ҷисм надидаанд,

² То ки дилҳои онҳо тасалли ёфта, дар муҳаббат пайванд шавад, барои ҳар сарвати фаҳми комил, то сирри Худо ва Падар ва Масеҳро бидонанд,

³ Ки дар Ў ҳамаи ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст.

Огоҳонидан аз фалсафаи халқҳо ва таълимоти козибонаи яҳудиён.

⁴ Инро ман барои он мегӯям, ки ҳеҷ кас шуморо бо суханони дилфиреб дар иштибоҳ наандозад;

⁵ Зеро, агарчи ҷисман ғоибам, рӯҳан бо шумо мебошам, ва саранҷоми хуби шумо ва матонати имони шуморо дар Масеҳ дида, шодӣ мекунам.

⁶ Пас, чӣ тавре ки Исои Масеҳро ба унвони Худованд қабул кардаед, ҳамон тавр дар Ў рафтор намоед,

⁷ Ки дар Ў реша давонда ва бино ёфта, дар имон мустаҳкам шудаед, чунон ки таълим гирифтаед ва шуқри зиёде дар он мегӯед.

⁸ Боҳабар бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва фитнаи ботиле ки бар тибқи ривояти инсонӣ, бар тибқи аносири ҷаҳон, на бар тибқи Масеҳ аст, ҷазб накунад.

⁹ Зеро ки дар Ў тамоми пуррагии Илоҳият ҷисман сокин аст,

¹⁰ Шумо низ дар Ў пуррагӣ доред, ки Ў сари ҳар сарварӣ ва ҳукуматдорист;

¹¹ Ва дар Ў шумо махтун шудаед, вале на ба хатнае ки бо дасти одамизод сохта шудааст, балки ба хатнаи Масеҳ, ки ҷисми башарино канор мегузорад,

¹² Ки бо Ў дар таъмид дафн шудаед ва дар Ў эҳё шудаед ба василаи имон ба куввати Худо, ки Ўро аз мурдагон эҳё кард,

¹³ Ва шуморо, ки дар гуноҳҳо ва дар номахтунии ҷисми худ мурда будед, бо Ў зинда карда, ҳамаи гуноҳотонро омурзид.

¹⁴ Ва он дастнависро, ки бо фароизаш моро маҳкум менамуд ва бар зидди мо буд, Ў хат зада, аз миён бардошт ва бар салиб меҳкӯб кард,

¹⁵ Ва сарварону ҳукуматдоронро аз кувваташон маҳрум сохта, гирифтори шармандагӣ кард ва бар онҳо дастболо шуд.

¹⁶ Пас, бигзор касе шуморо барои хӯрок ва нӯшокӣ, ё дар масъалаи ид, ё навмоҳ, ё шанбе маҳкум накунад:

¹⁷ Инҳо сояи чизҳои оянда аст, аммо ҷисм аз они Масеҳ аст.

¹⁸ Касе шуморо ба воситаи хоксорӣ ва ибодати фариштагон аз подош маҳрум накунад, дар сурате ки вай ба чизҳои ки надидааст, мудохила менамояд, аз ақли ҷисмонии худ беҳуда меболад.

¹⁹ Инҳо робитаи худро аз сари бадан буридаанд, аз саре ки тамоми бадан ба воситаи буғумҳо ва бандҳо куввати ҳаётбахш гирифта ва пайваст гардида, нашъунамо меёбад ба нашъунамое ки аз Худост.

²⁰ Агар шумо бо Масеҳ нисбат ба аносири ҷаҳон мурда бошед, пас чаро, мисли онҳое ки дар ҷаҳон зиндагӣ мекунанд, фароизи:

²¹ «Нарас», «начаш», «даст наков» — ро пайравӣ менамоед,

²² Дар сурате ки онҳо пас аз истеъмол фано мешавад, зеро бар аҳком ва таълимоти инсонӣ бино шудааст?

²³ Ҳамаи ин дар ибодати худсарона, хоксорӣ ва озори ҷисм ба назар ҳикмат менамояд, лекин дар ҷилавгирӣ кардани ҷисм фоида надорад.

БОБИ СЕЮМ

Ҳаёти масеҳӣ хизматгузорист ба Исои Худованд.

3 Пас, модоме ки шумо бо Масеҳ эҳё шудаед, он чиро, ки дар афроз аст, бичӯед, ки он ҷо Масеҳ ба ямини Худо нишастааст;

² Дар бораи он чи дар афроз аст, фикр кунед, на дар бораи он чи бар замин аст.

³ Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст:

⁴ Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти шумост, зоҳир шавад, шумо низ бо Ў дар ҷалол зоҳир хоҳед шуд.

⁵ Пас, андоми заминии худро: зино, нопокӣ, ҳирс, ҳаваси бад ва тамаъкориро, ки он бутпарастист, бикушед,

⁶ Ки барои онҳо ғзаби Худо бар писарони исьён меояд,

⁷ Ки шумо низ як вақте дар онҳо рафтор мекардед, ҳангоме ки дар миёни онҳо мезистед.

⁸ Аммо акнун шумо ҳамаи инҳоро: хашм, ғзаб, кина, бадгӯӣ ва алфози қабехи забонатонро тарк намоед;

⁹ Ба якдигар дурӯғ нагӯед, дар ҳолате ки одами кӯҳнаро бо аъмоли вай аз худ дур кардаед

¹⁰ Ва одами навро дар бар кардаед, ки вай дар дониш ба шабоҳати Офаринандаи худ нав мешавад,

¹¹ Ки дар он ҷо на юнонӣ ҳаст, на яҳудӣ, на хатна, на номахтунӣ, на варварӣ, на скиф, на ғулом ва на озод, балки ҳама чиз ва дар ҳама чиз Масеҳ аст.

¹² Пас, ҳамчун баргузидагони муқаддас ва маҳбуби Худо, марҳамат, меҳрубонӣ, хоксорӣ, фурутанӣ ва пурсабриро дар бар кунед,

¹³ Ва ба ҳамдигар илтифот намуда, якдигарро афв кунед, агар касе аз дигаре ранҷида бошад: чӣ

тавре ки Масеҳ шуморо омурзидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед;

¹⁴ Ба замми ҳамаи ин шумо муҳаббатро дар бар кунед, ки он маҷмӯи камолот аст;

¹⁵ Бигзор дар дилҳои шумо осоиштагии Худо ҳукмфармо бошад, ки шумо ба он дар як Бадан даъват шудаед; ва шукргузор бошед.

¹⁶ Бигзор каломи Масеҳ андаруни шумо ба фаровонӣ сокин шавад, ва якдигарро бо таронаҳои Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насихат кунед, ва бо файз дар дилҳои худ барои Худованд бисароед.

¹⁷ Ва ҳар он чи бо сухан ё амал мекунад, ҳамаашро ба исми Исои Масеҳи Худованд ба ҷо оварда, ба василаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

Мушоракат дар хонаи имондорон.

¹⁸ Эй занон, ба шавҳарони худ итоат намоед, чунон ки дар Худованд муносиб аст.

¹⁹ Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред ва ба онҳо сахтгир набошед.

²⁰ Эй фарзандон, ба падарону модарони худ дар ҳар бобат итоат намоед, зеро ки ин писандидаи Худованд аст.

²¹ Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, ки мабодо онҳо маъюс шаванд.

²² Эй ғулмон, ба оғоёне ки ба ҳасби ҷисм доред, дар ҳар бобат итоат намоед, на бо хизматгузори зоҳирӣ, ҳамчун одампарастон, балки бо соддадилӣ ва бо тарси Худо.

²³ Ҳар он чи мекунад, аз ҷону дил ба ҷо оваред, мисли он ки барои Худованд бошад, на барои одамон,

²⁴ Чун медонед, ки аз Худованд меросро мукофот хоҳед гирифт, зеро ки ба Масеҳи Худованд хизмат мекунад.

²⁵ Ҳар кӣ ноинсофона рафтор мекунад, мувофиқи ноинсофии худ подош хоҳад гирифт: Ӯ рӯйбинӣ надорад.

БОБИ ЧОРУМ

Дар бораи дуо, илтимос ва ҳикмати масеҳӣ.

4 Эй оғоён, ба ғулмони худ он чи лозим аст ва он чи ҳақ доранд, бидиҳед, ва бидонед, ки шумо низ Оғое дар осмон доред.

² Доимо бо дуо машғул буда, дар он бо шукргузорӣ бедор бошед;

³ Дар ҳаққи мо низ дуо гӯед, то Худо дари каломро ба мо воз кунад, ки сирри Масеҳро, ки ман барояш бандӣ ҳастам, баён намоем,

⁴ То ки ман онро ончунон зоҳир созам, чунон ки баён карданам лозим аст.

⁵ Фурсатро ғанимат дониста, бо онҳое ки дар берунанд, оқилона рафтор кунед.

⁶ Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намакин бошад, то шумо бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб диҳед.

⁷ Аз тамоми саргузашти ман шуморо Тӯҳиқӯс хабардор хоҳад кард. Ӯ бародари маҳбуб ва хизматгузори амин ва ҳамкори ман дар Худованд аст.

⁸ Ва ӯро маҳз барои он назди шумо фиристодам, ки аз аҳволи шумо хабар гирад ва дилҳои шуморо тасалли диҳад,

⁹ Бо якҷоягии бародари амин ва маҳбуб Онисимус, ки аз байни шумост: онҳо шуморо аз ҳамаи корҳои ин ҷо хабардор хоҳанд кард.

Саломҳо.

¹⁰ Орестархус, ки ҳамроҳи ман дар ҳабс аст, ба шумо салом мерасонад, ва Марқӯс, ҷияни Барнаббо, — ки шумо дар бораи ӯ фармон гирифтаед: агар наздатон биёяд, ӯро пазиروي кунед, —

¹¹ Ҳамчунин Ешуа, ки лақабаш Юстус аст; ҳар ду аз махтунонанд, ва танҳо онҳо ҳамкоронанд барои Малакути Худо, ки сабаби тасаллои ман шудаанд.

¹² Эпафрос ба шумо салом мерасонад, ки ӯ аз байни шумо ва бандаи Исои Масеҳ аст, ва ҳамеша барои шумо дар дуоҳои худ ҷидду ҷаҳд менамояд, то ки шумо комил буда ва аз ҳар чизи писандидаи Худо вуқуф дошта, истодагӣ кунед.

¹³ Ва ман дар бораи ӯ шаҳодат медиҳам, ки ӯ барои шумо ва барои онҳое ки дар Лудкия ва дар Ҷирапӯлис мебошанд, бисъёр меҳнат мекунад.

¹⁴ Луқос, табиби маҳбуб, ва Димос ба шумо салом мерасонад.

¹⁵ Ба бародароне ки дар Лудкия мебошанд, ба Нумфос ва ба аҳли калисое ки дар хонаи ӯст, салом бирасонед.

¹⁶ Баъд аз он ки ин нома дар миёни шумо хонда шуд, коре кунед, ки он дар калисои Лудкия низ ҳонда шавад; ва номаеро, ки аз Лудкия аст, шумо низ бихонед.

¹⁷ Ба Архипус бигӯед: «Бохабар бош, то он хизматеро, ки дар Худованд ба зиммаи худ гирифтаӣ, ба ҷо оварӣ».

¹⁸ Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам. Занҷирҳои маро дар ҳотир дошта бошед. Файз бо шумо бод, омин.

1 БА ТАСЛҰНИКИЁН

БОБИ ЯКУМ

Ҳавворӣ барои ҳаёти намунавии имони таслӯникиён шукргузорӣ менамояд.

1 Павлус ва Силвонус ва Тимотиюс ба калисои Таслӯникий, ки дар Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд аст: файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

² Ҳамеша Худоро барои ҳамаи шумо шукргузорӣ намуда, дар дуоҳои худ шуморо зикр мекунем,

³ Ва доимо кори имон ва меҳнати муҳаббат ва сабри умеди шуморо, ки ба Худованди мо Исои Масеҳ доред, ба ҳузури Худо ва Падари мо ба ёд меоварем,

⁴ Чун медонем, ки шумо, эй бародарон ва эй маҳбубони Худо, баргузида шудаед;

⁵ Зеро ки башорати мо назди шумо на танҳо дар суҳан, балки низ дар қувват ва дар Рӯҳулқудс ва дар эътимоди бузурге буд; ва шумо медонед, ки мо дар миёни шумо барои шумо чӣ гуна будем.

⁶ Ва шумо тақлидкунандагони мо ва Худованд гардида, каломро дар ранҷу заҳмати азим бо шодии Рӯҳулқудс қабул кардед,

⁷ Ба тавре ки барои ҳамаи имондорони Мақдуния ва Охоия намунаи ибрат шудед.

⁸ Зеро ки аз шумо каломии Худованд на танҳо дар Мақдуния ва Охоия шунида шуд, балки имоне ки шумо ба Худо доред, дар ҳама ҷо овоза шуд, ба дараҷае ки моро ҳоҷат нест чизе бигӯем.

⁹ Зеро вақте ки худи онҳо дар бораи мо ҳикоят мекунанд, мегӯянд, ки чӣ гуна мо ба миёни шумо доҳил шудем, ва чӣ гуна шумо аз бутҳо гашта ба Худо рӯҷӯ намудед, то ки Худои Ҳай ва ҳақиқиро бандагӣ кунед

¹⁰ Ва Писари Ҷро аз осмон мунтазир шавед, ки Худо Ҷро аз мурдагон эҳё кард, яъне Исоро, ки моро аз ғзаби оянда халосӣ медиҳад.

БОБИ ДУЮМ

Ҳаввориёни Масеҳ ҷалолро барои худашон не, балки барои Худо толибанд.

2 Худи шумо, эй бародарон, медонед, ки омадани мо назди шумо бе натиҷа набуд;

² Мо пеш аз он дар Филиппӣ, чунон ки медонед, азобу уқубат кашида, гирифтори таҳқир шуда будем, вале дар Худои худ қавӣ гардидем, то ки дар

миёни муҳолифатҳои бузурге башорати Худоро ба шумо мавъиза намоем.

³ Зеро ки исрори мо аз рӯи иштибоҳ ё нопокӣ ё макр нест,

⁴ Балки, чӣ тавре ки Худо моро лоиқ донист, ки башорат ба мо супурда шавад, ҳамон тавр мо суҳан меронем ва толиби он нестем, ки ба одамоне писанд оем, балки ба Худое ки дилҳои моро имтиҳон мекунад.

⁵ Зеро ки мо ҳаргиз, чунон ки медонед, бо тамаллуқ гап назадаем ва ба чизе тамаъ накардаем — Худо шоҳид аст! —

⁶ Ва ҷалолро аз одамизод толиб нашудаем, на аз шумо ва на аз дигарон.

⁷ Мо, ҳамчун ҳаввориёни Масеҳ, метавонистем бо ихтиёру қудрат рафтор кунем, аммо дар миёни шумо мулоим будем, монанди дояе ки кӯдакони худро навозиш мекунад.

⁸ Мо чунон ба шумо дил бастаем, ки хостем ба шумо на танҳо башорати Худоро бидиҳем, балки ҷонҳои худро низ дар роҳи шумо фидо созем, азбаски шумо ба мо азиз будед.

⁹ Зеро ки шумо, эй бародарон, заҳмат ва ранҷи моро дар ҳотир доред: шабу рӯз кор кардем, бе он ки ба касе аз шумо гаронӣ кунем, мо башорати Худоро ба шумо мавъиза менамудем.

¹⁰ Шумо шоҳид ҳастед ва Худо низ, ки чӣ гуна пеши шумо, имондорон, мо муқаддасона ва одилона ва бенуқсон рафтор кардем;

¹¹ Ва шумо медонед, ки чӣ гуна ҳар яке аз шуморо, мисли падар фарзандони худро,

¹² Насиҳат медедем, дилдорӣ мекардем ва вазифадор менамудем, ки муносиби Худо, ки шуморо ба Малакут ва ҷалолӣ Худ даъват менамояд, рафтор кунед.

¹³ Ба ни сабаб мо низ пайваста Худоро шукргузорӣ мекунем, ки чун шумо каломии Худоро аз мо шунида қабул кардед, онро на ҳамчун каломии одамизод қабул кардед, балки ҳамчун каломии Худо, ки он дар ҳақиқат чунин аст ва он дар шумо, имондорон, амал мекунад.

¹⁴ Зеро ки шумо, эй бародарон, ба калисоҳои Худо, ки дар Яхудо дар Исои Масеҳ мебошанд, тақлид намудед, чунки шумо аз дасти ҳамватанони худ ҳамон уқубатро дидаед, ки онҳо низ аз дасти яҳудиён дидаанд,

¹⁵ Ки Исои Худованд ва анбиёро куштанд, ва моро гирифтори таъқибот карданд, ва дар назари Худо писанд намеоянд, ва ба ҳамаи одамоне муқобиланд,

¹⁶ Ва ба мо монет мешаванд ба халқҳо бигӯем, ки наҷот ёбанд, ва ба ин васила ҳамеша зарфи гуноҳҳои худро лабрес мекунад; аммо, ниҳоят, ба ғазаб гирифта шуданд.

Пазмони Павлус ба таслуникиён.

¹⁷ Лекин мо, эй бародарон, баъд аз он ки ба муддати кӯтоҳе қисман, на қалбан, аз шумо ҷудо шудем, бо иштиёқи зиёдтар саъю кӯшиш намудем, ки рӯи шуморо бубинем,

¹⁸ Ва ба ин сабаб мо, — яъне ман, Павлус, — як-ду маротиба хостем назди шумо биёем, вале шайтон ба мо монет шуд.

¹⁹ Зеро кист умеди мо, ё шодмони мо, ё тоҷи фаҳри мо дар ҳузури Худованди мо Исои Масеҳ дар вақти омадани Ӯ — оё шумо нестед?

²⁰ Оре, шумо ҷалол ва шодмони мо ҳастед.

БОБИ СЕЮМ

Фиристодани Тимотиус.

3 Бинобар ин мо дигар сабр карда натавонистем ва розӣ шудем дар Атино танҳо монем,

² Ва Тимотиусро, ки бародари мо ва ҳизматгузори Худо ва ҳамкори мо дар башорати Масеҳ аст, фиристодем, то ки шуморо дар имонатон устувор гардонад ва тасалли диҳад,

³ То ки ҳеҷ кас дар ин азобу уқубатҳо дудила нашавад, зеро худи шумо медонед, ки чунин аст насиби мо.

⁴ Зеро ки мо ҳамон вақт ҳам, ки назди шумо будем, ба шумо пешгӯӣ кардем, ки моро азобу уқубат дар пеш аст, чунон ки низ ба вуқӯъ омад, ва шумо медонед.

⁵ Аз ин рӯ ман ҳам дигар сабр карда натавонистам ва ўро фиристодам, ки имони шуморо бифаҳмам, ки мабодо озмоянда шуморо озмуда бошад ва меҳнати мо бенатиҷа шуда бошад.

Шодмони ҳавворӣ дар бобати хабарҳои хуш ва дуои ӯ барои таслуникиён.

⁶ Аммо акнун, ки Тимотиус аз пеши шумо назди мо омад ва муждаи имон ва муҳаббати шуморо ба мо расонд, ва ин ки шумо ҳамеша моро ба некӣ ёд мекунад ва муштоқи дидори мо ҳастед, чунон ки мо низ муштоқи дидори шумо ҳастем, —

⁷ Пас мо, эй бародарон, бо вучуди тамоми андӯҳ ва азобу уқубати худ, аз имони шумо тасалли ёфтем,

⁸ Чунки акнун мо зинда ҳастем, модоме ки шумо дар Худованд қоим мебошед.

⁹ Зеро чӣ гуна мо метавонем ба Худо барои шумо шукргузорӣ кунем, барои тамоми шодмоние ки дар бораи шумо ба ҳузури Худои мо дорем,

¹⁰ Ки шабу рӯз бо тамоми ҷидду ҷаҳд дуо мегӯем, ки бо шумо рӯ ба рӯ шавем ва камии имони шуморо пур кунем?

¹¹ Худи Худо ва Падари мо ва Худованди мо Исои Масеҳ роҳи моро сӯи шумо рост оварад.

¹² Ва Худованд муҳаббати шуморо ба якдигар ва ба ҳар кас афзун ва фаровон гардонад, чунон ки мо низ ба шумо муҳаббат дорем,

¹³ Ва дилҳои шуморо устувор гардонад, то ки дар вақти омадани Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи муқаддасони Ӯ дар қудсият ба ҳузури Худо ва Падари мо беайб бошед. Омин.

БОБИ ЧОРУМ

Даъват ба қудсият.

4 Ва боз, эй бародарон, аз шумо дар Исои Масеҳ хоҳиш ва илтимос мекунем, ки чӣ тарзе ки аз мо пазируфтаед, ки чӣ гуна бояд рафтор кунед ва дар назари Худо писанд оед, ба ҳамон тарз боз ҳам зиёдтар муваффақият ба даст оваред;

² Зеро медонед, ки чӣ гуна аҳкоме аз ҷониби Исои Худованд ба шумо додаем.

³ Зеро иродаи Худост, ки шумо пок бошед ва аз зино парҳез кунед;

⁴ Ва ҳар яке аз шумо битавонад бадани худро дар покӣ ва шараф нигоҳ дорад,

⁵ На дар оташи шаҳват, монанди халқҳои худоро намешинсанд;

⁶ Ва касе дар ҳеҷ бобат ба бародари худ таҷовуз ё суиистифода накунад, чунки Худованд барои ҳамаи ин корҳо интиқом мегирад, чунон ки пештар низ ба шумо гуфтем ва шаҳодат додем.

⁷ Зеро ки Худо моро на ба нопокӣ, балки ба қудсият даъват кардааст.

⁸ Бинобар ин, ҳар кӣ саркашӣ мекунад, на ба одамизод, балки ба Худо саркашӣ мекунад, ки Ӯ Рӯҳулқудси Худро ба мо ато намудааст.

⁹ Аммо дар хусуси бародардӯстӣ ба шумо навиштан ҳоҷат надорад, зеро ки худи шумо аз Худо омӯхтаед, ки ба якдигар муҳаббат дошта бошед;

¹⁰ Ва шумо бо ҳамаи бародарон дар ҳамаи Мақдуния ҳамин тавр рафтор мекунад. Лекин мо, эй бародарон, шуморо даъват мекунем, ки боз ҳам зиёдтар муваффақият ба даст оваред

¹¹ Ва саъю кӯшиш намоед, ки сокитона зиндагӣ кунед ва кори худро бо амали дастҳои худ ба ҷо оваред, чунон ки ба шумо дастур додаем,

¹² То назди онҳое ки дар берунанд, боодобона рафтор кунед ва ба ҳеҷ чиз мӯҳтоҷ набошед.

Тасалло дар хусуси қисмати имондороне ки то омадани дуоими Худованд мемиранд.

¹³ Лекин мо, эй бародарон, намехоҳем, ки шумо дар бораи мурдагон беҳабар бошед, ки мабодо мисли дигарон, ки умед надоранд, андӯҳгин шавед.

¹⁴ Зеро, агар мо имон дорем, ки Исо мурд ва эҳъё шуд, ба ҳамин тарз низ Худо онҳоро, ки дар Исо мурдаанд, бо Ё хоҳад овард.

¹⁵ Зеро инро ба шумо бо каломи Худованд мегӯем, ки мо, зиндаҳо, ки то омадани Худованд боқӣ мондаем, аз мурдагон пешдастӣ нахоҳем кард,

¹⁶ Чунки Худи Худованд бо бонги даъват, бо садои фариштаи муқарраб ва карнаи Худо, аз осмон нузул хоҳад кард, ва онҳое ки дар Масеҳ мурдаанд, аввал эҳъё хоҳанд шуд;

¹⁷ Баъд мо, зиндаҳо, ки боқӣ мондаем, бо якҷоягии онҳо бар абрҳо бурда хоҳем шуд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гирем, ва ҳамин тавр ҳамеша бо Худованд хоҳем буд.

¹⁸ Пас ҳамдигарро бо ин суханон тасалли диҳед.

БОБИ ПАНЧУМ

Имондорон бояд дар интизори рӯзи Худованд бедор бошанд.

5 Аммо дар бораи замонҳо ва мӯҳлатҳо ба шумо, эй бародарон, навиштан ҳоҷат надорад,

² Зеро худи шумо хуб медонед, ки рӯзи Худованд ончунон меояд, чунон ки дузд дар шаб.

³ Чун бигӯянд: «Осоиштагӣ ва амният», — он гоҳ ногаҳон ба ҳалокат дучор хоҳанд шуд, мисли он ки зани ҳомиладор ба дарди зоиш дучор мешавад, ва ба ҳеч ваҷҳ халос нахоҳанд шуд.

⁴ Лекин шумо, эй бародарон, дар зулмот нестед, ки он рӯз бар шумо чун дузд ояд;

⁵ Зеро ки ҳамаи шумо писарони нур ва писарони рӯз ҳастед. Мо на писарони шаб ҳастем ва на писарони зулмот.

⁶ Пас, набояд мисли дигарон дар хоб бошем, балки бедор ва ҳушёр бошем.

⁷ Зеро ки хобидагон шабона мехобанд, ва мастон шабона маст мешаванд;

⁸ Вале мо, ки писарони рӯз ҳастем, бояд ҳушёр бошем ва зиреҳи имон ва муҳаббат ва ҳӯди умеди наҷотро дар бар кунем,

⁹ Чунки Худо моро на барои ғазаб таъин кардааст, балки барои ёфтани наҷот ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ,

¹⁰ Ки барои мо мурд, то ки мо, хоҳ бедор бошем, хоҳ хобида, бо якҷоягии Ё зист кунем.

¹¹ Бинобар ин ҳамдигарро тасалли диҳед ва якдигарро обод кунед, чунон ки низ мекунед.

Насиҳат. Саломҳо.

¹² Аммо аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунем, ки он касонро қадрдонӣ намоед, ки дар миёни шумо меҳнат мекунанд, ва сарварони шумо дар Худованд буда, шуморо насихат медиханд,

¹³ Ва онҳоро барои фаъолиятшон бо камоли муҳаббат иззат кунед; бо якдигар дар сулҳ зист кунед.

¹⁴ Инчунин аз шумо, эй бародарон, хоҳишмандем, ки танбалонро насихат кунед, бечуръатонро тасалли диҳед, сустонро дастгирӣ намоед, бо ҳар кас пурсабр бошед.

¹⁵ Боҳабар бошед, ки касе ба касе дар ивази бадӣ, бадӣ накунад, балки ҳамеша барои якдигар ва барои ҳама дар паи некӣ бошед.

¹⁶ Ҳамеша шод бошед.

¹⁷ Пайваста дуо гӯед.

¹⁸ Барои ҳама чиз шукр гӯед, зеро ки чунин аст иродаи Худо дар ҳаққи шумо дар Исои Масеҳ.

¹⁹ Рӯҳро хомӯш накунад.

²⁰ Нубувватҳоро хор нашуморед.

²¹ Ҳама чизро озмоиш кунед, чизи хубро нигоҳ доред.

²² Аз ҳар гуна бадӣ худдорӣ кунед.

²³ Худи Худои осоиштагӣ бигзор шуморо ба куллий пок гардонад ва рӯҳу қону қисми шуморо дар вақти омадани Худованди мо Исои Масеҳ комилан беайб нигоҳ дорад.

²⁴ Даъваткунандаи шумо амин аст, ва инро низ ба амал меоварад.

²⁵ Эй бародарон, барои мо дуо гӯед.

²⁶ Ба ҳамаи бародарон бо бўсаи муқаддас салом расонед.

²⁷ Шуморо ба исми Худованд вазифадор менамоям, ки ин номаро ба ҳамаи бародарони муқаддас бихонед.

²⁸ Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод. Омин.

2 БА ТАСЛҰНИКИЁН

БОБИ ЯКУМ

Саломи ҳавворӣ ба имондорон.

1 Павлус ва Силвонус ва Тимотиюс ба калисои Таслӯникӣ, ки дар Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд аст:

² Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

Шукргузорӣ барои устувори имони таслӯникиён.

Дар бораи омадани дуями Масеҳ.

³ Ҳамеша мо бояд Худоро барои шумо, эй бародарон, чунон ки сазовор аст, шукргузорӣ намоем, чунки имони шумо афзоиш меёбад ва дар миёни ҷамаи шумо муҳаббати ҳар яке ба ҳамдигар зиёд мешавад.

⁴ Ба тавре ки худи мо дар калисоҳои Худо аз шумо фахр мекунем, дар хусуси сабр ва имони шумо дар ҷамаи таъқибот ва азобҳои ки аз сар мегузаронед.

⁵ Ин гувоҳиест бар довари одилонаи Худо, то ки шумо сазовори Малакути Худо ҳисоб ёбед, ки барои он низ уқубат мекашед.

⁶ Зеро ба назари Худо одилона аст, ки уқубатдиҳандагони шуморо уқубат диҳад.

⁷ Ва шуморо, ки уқубат мекашед, бо якҷоягии мо фароғат бахшад, ҳангоме ки Исои Худованд аз осмон бо фариштаҳои қуввати Худ

⁸ Дар оташи фурузон зухур намуда, аз онҳое ки Худоро намешинсанд ва ба башорати Худованди мо Исои Масеҳ итоат намекунанд, интиқом гирад.

⁹ Онҳо гирифтори ҷазои ҳалокати абадӣ гардида, аз ҳузури Худованд ва ҷалоли қудрати Ӯ маҳрум хоҳанд шуд

¹⁰ Дар он рӯзе ки Ӯ омада, дар муқаддасони Худ ҷалол ёбад ва ҷамаи имондоронро ба тааҷҷуб оварад, чунки шумо ба шаҳодати мо имон овардед.

¹¹ Барои ҳамин ҳам мо ҳамеша барои шумо дуо мегӯем, то ки Худои мо шуморо сазовори даъваташ гардонад ва ҳар салоҳиди некӣ ва кори имонро бо қуввати Худ ба амал оварад.

¹² То ки исми Худованди мо Исои Масеҳ дар шумо ҷалол ёбад, ва шумо дар Ӯ ҷалол ёбед, ба ҳасби файзи Худои мо ва Исои Масеҳи Худованд.

БОБИ ДУЮМ

Зоҳир шудани муртади олиҷоҳ пеш аз омадани дуями Масеҳ.

2 Валекин аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунем, ки дар хусуси омадани Худованди мо Исои Масеҳ ва пайвастании мо бо Ӯ

² Нагузореда, ки фикри шумо зуд ба шубҳа афтад, ва ҳаросон нашавед на аз нубуввати Рӯҳ, на аз калом ва на аз номае ки гӯё мо фиристода бошем дар бораи он ки рӯзи Масеҳ фаро расидааст.

³ Ҳеҷ кас ба ҳеҷ ваҷҳ набояд шуморо фирефта кунад, зеро аввал бояд исьён ба вуқӯъ биёяд ва шахси пур аз шарорат, яъне писари ҳалокат, зоҳир шавад.

⁴ Вай ба ҳар чизе ки Худо ё маъбуд ном дорад, муқобилият нишон медиҳад ва худро аз он баланд мегирад, ба тавре ки дар маъбади Худо нишаста, худро Худо эълон мекунад.

⁵ Оё дар хотир надоред, ки вақте ки назди шумо будам, инро ба шумо мегуфтам?

⁶ Ва алҳол шумо медонед он чист, ки ба вай монеъ мешавад, то дар вақти муайян зоҳир гардад.

⁷ Зеро ки сирри шарорат акнун амал мекунад, вале ҳоло маҳфиёна аст, то даме ки он чи монеъ мешавад, аз миён бардошта шавад, —

⁸ Он гоҳ шарир зоҳир мегардад, ҳамон ки Исои Худованд варо бо нафаси даҳонаш мекушад ва бо зуҳури омадани Худ несту нобуд мекунад.

⁹ Омадани ин шарир бо ҳар гуна қувват ва аломот ва мӯъҷизоти сохта аз рӯи амали шайтон аст.

¹⁰ Ва бо ҳар навъ талбиси ноҳаққӣ дар вучуди нобудшавандагон барои он ки онҳо муҳаббати ростиро қабул накарданд, то ки наҷот ёбанд.

¹¹ Ва ба ин сабаб Худо ба онҳо неруи гумроҳкунандаро мефиристад, то ки ба дурӯғ имон оваранд.

¹² То ҷамаи онҳое ки ба ростӣ имон наоварданд, балки ноҳаққиро дӯст доштанд, маҳкум гарданд.

Худованд тасаллои имондорон аст.

¹³ Валекин мо бояд ҳамеша Худоро барои шумо, эй бародарони маҳбуи Худованд, шукргузорӣ намоем, ки Худо аз ибтидо, ба василаи тақдиси Рӯҳ ва имон ба ростӣ, шуморо барои наҷот баргузидааст.

¹⁴ Ва барои он шуморо ба воситаи башорати мо даъват намудааст, то ки ба чалоли Худованди мо Исои Масеҳ ноил шавед.

¹⁵ Пас, эй бародарон, истодагӣ кунед ва ривоятхоеро, ки ё аз калом, ё аз номаи мо таълим гирифтаед, нигоҳ доред.

¹⁶ Валекин Худи Худованди мо Исои Масеҳ ва Худо, Падари мо, ки моро дӯст доштааст ва тасаллии абадӣ ва умеди некро бо файз ато намудааст,

¹⁷ Бигзор дилҳои шуморо тасалли дихад ва шуморо дар ҳар сухан ва амали нек устувор гардонад.

БОБИ СЕЮМ

Имондорон бояд барои башорати Каломи Худо дуо гӯянд.

3 Ба ҳар ҳол, эй бародарон, дар ҳаққи мо дуо гӯед, то ки каломи Худованд паҳн шавад ва чалол ёбад, чунон ки дар миёни шумо шудааст,

² Ва барои он ки мо аз одамони гумроҳ ва шарир халос шавем; зеро ки на ҳар кас имон дорад.

³ Лекин Худованд амин аст, ки шуморо устувор гардонад ва аз он шарир нигоҳ дорад.

⁴ Ва мо ба шумо дар Худованд эътимод дорем, ки он чи ба шумо амр фармоём, ба ҷо меоваред ва ба ҷо хоҳед овард.

⁵ Ва Худованд бигзор дилҳои шуморо ба муҳаббати Худо ва ба сабри Масеҳ ҳидоят намояд.

Калисо бояд ба танбалӣ ва касони бекорагард муқобил баромада, тартибро таълим дихад.

⁶ Валекин ба шумо, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ дастур медиҳем, ки аз ҳар бародаре ки бекорагардӣ мекунад ва на мувофиқи ривояте ки аз мо қабул кардаед, дур шавед,

⁷ Зеро худи шумо медонед, ки чӣ гуна бояд ба мо тақлид намоед; зеро ки мо дар миёни шумо бекорагард набудем:

⁸ Нони касеро муфт нахӯрдём, балки шабу рӯз ба меҳнат ва кор машғул шудем, то ки ба касе аз шумо гаронӣ накунем, —

⁹ На аз он сабаб ки ҳақ надоштем, балки барои он ки худамонро ба шумо намунаи ибрат гардонем, то ки ба мо тақлид намоед.

¹⁰ Зеро, вақте ки назди шумо будем, ба шумо чунин дастур додем: агар касе нахоҳад кор кунад, бигзор хӯрок ҳам нахӯрад.

¹¹ Зеро шунидем, ки баъзе касон дар миёни шумо бекорагардӣ мекунанд, яъне ҳеҷ коре накарда, давуғеҷи барзиёд мекунанд;

¹² Ба чунин шахсон дар Худованди мо Исои Масеҳ амр мефармоём ва насиҳат медиҳем, ки сокитона кор карда, нони худро бихӯранд.

¹³ Валекин шумо, эй бародарон, аз некӯкорӣ монда нашавед.

¹⁴ Ва агар касе ба суханоне ки мо дар ин нома навиштаем, гӯш надихад, — ўро дар хотири худ гирифта монед ва бо ў муошират накунад, то ки хиҷил шавад;

¹⁵ Аммо ўро душман ҳисоб накунад, балки ҳамчун бародар насиҳат диҳед.

Салом бо дасти худ ба ҳамаи имондорон.

¹⁶ Валекин Худи Худованди осоиштагӣ бигзор ҳамеша дар ҳама чиз осоиштагӣ ба шумо ато намояд. Худованд бо ҳамаи шумо бод!

¹⁷ Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам, ки ин аломате дар ҳар нома аст; ман чунин менависам:

¹⁸ Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.

1 БА ТИМОТИЮС

1 БОБИ ЯКУМ

Файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худо.

1 Павлус, ҳаввори Исои Масеҳ бо амри Худое ки Наҷотдиҳандаи мост, ва Исои Масеҳи Худованд, ки умеди мост,

² Ба Тимотиюс, ки фарзанди ҳақиқӣ дар имон аст: файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Худованди мо Исои Масеҳ бод.

Насиҳат дар бораи муқобилат кардан ба воизони козиби шариат.

³ Вақте ки ба Мақдуния равона шудам, аз ту хоҳиш кардам, ки дар Эфсӯс бимонӣ, то баъзе касонро насихат диҳӣ, ки таълимоти дигарро паҳн накунад

⁴ Ва бо қиссаҳо ва насабномаҳои бепоен машғул нашаванд, ки ин чизҳо на ба ободии хонаи Худо, ки дар имон аст, балки бештар ба мубоҳисот оварда мерасонад.

⁵ Мақсади ин насихат муҳаббат аст, ки аз дили соф ва вичдони нек ва имони бериё падида меояд,

⁶ Ки баъзе касон аз он баргашта, ба ёвагӯӣ моил шудаанд,

⁷ Дар ҳолате ки мехоҳанд муаллимони шариат бошанд, аммо намефаҳманд на он чиро, ки мегӯянд, на он чиро, ки даъво мекунанд.

⁸ Лекин мо медонем, ки шариат нек аст, кас агар онро ба таври шаръӣ ба кор барад,

⁹ Ва инро бидонад, ки шариат на барои одил дар миён гузошта шудааст, балки барои шарирон ва беитоатон, осиеён ва гуноҳкорон, фосиқон ва палидон, барои таҳқиркунандагони падар ва модар, барои одамкушон,

¹⁰ Барои зинокорон, ливотагарон, одамдуздон, дурӯғгӯён, савгандшиканон ва барои ҳар амале ки бар хилофи таълимоти солим аст,

¹¹ Ба ҳасби башорати пурҷалоли Худои таборак, ки ба ман супурда шудааст.

Сазовори марҳамат шудани ҳавворӣ мисоли тасаллибахш аст барои вичдони ғамгин.

¹² Исои Масеҳи Худованди моро шукргузорӣ мекунам, ки Ё ба ман қувват бахшид ва маро амин дониста, ба хизматгузорӣ таъин намуд, —

¹³ Маро, ки пештар куфргӯ ва таъқибкунанда ва озордеҳ будам, лекин сазовори марҳамат

гардидам, чунки аз рӯи нодонӣ, дар беимонӣ амал мекардам;

¹⁴ Аммо файзи Худованди мо бо имон ва муҳаббате ки дар Исои Масеҳ аст, дар ман ниҳоятдараҷа зоҳир шуд.

¹⁵ Ин сухан дуруст аст ва сазовори қабули кулӣ, ки Исои Масеҳ ба дунё омад, то гуноҳкоронро наҷот диҳад, ва ман бадтарини онҳо ҳастам.

¹⁶ Лекин ман барои он сазовори марҳамат шудам, ки Исои Масеҳ тамоми пурсабриро аввал дар ман нишон диҳад, то ба онҳое ки барои ҳаёти ҷовидонӣ ба Ё имон хоҳанд овард, намунаи ибрат бошам.

¹⁷ Ба Подшоҳи ҷовид, ба Худои ғайрифонӣ, нонамоён ва якто то абад шавкат ва ҷалол бод. Омин.

¹⁸ Туро, эй фарзандам Тимотиюс, мувофиқи нубувватҳое ки пештар дар ҳаққи ту шуд, чунин насихат медиҳам, ки ту мутобиқи онҳо амал намуда, ҳамчун сарбози нек ҷанг кунӣ,

¹⁹ Ва имон ва вичдони нек дошта бошӣ, ки баъзе касон онро рад карданд, ва киштии имонашон ғарқ шуд;

²⁰ Аз он ҷумла Хумниус ва Искандар, ки онҳоро ба шайтон супурдам, то таълим диҳам, ки куфр нагӯянд.

БОБИ ДУЮМ

Дастурҳо барои ҷамъомадҳои ибодати Худо.

1. Дуо барои ҳамаи одамон.

2 Пас, дар навбати аввал хоҳишмандам, ки дуоҳо, илтимосҳо, тазарруъҳо ва шукронаҳо ба ҷо оварем барои ҳамаи одамон,

² Барои подшоҳон ва барои ҳамаи ҳукуматдорон, то ки ором ва сокит, бо камоли парҳезгорӣ ва покӣ умр гузаронем;

³ Зеро ин дар назари Худо, ки Наҷотдиҳандаи мост, хуб ва писандида аст,

⁴ Ки Ё мехоҳад, ки ҳамаи одамон наҷот ёбанд ва ба дониши ростӣ бирасанд.

⁵ Зеро ки Худо ягона аст, ва воситачии байни Худо ва одамон низ ягона аст, ки Исои Масеҳи одамизод аст,

⁶ Ки Худро ҳамчун фидияе барои ҳама дод: ин шаҳодатест, ки дар замони муайян дода шудааст,

⁷ Ва барои ин ман воиз ва ҳавворӣ ва муаллими халқҳо дар имон ва ростӣ таъин шудаам, — дар Масеҳ рост мегӯям, дурӯғ не.

2. Рафтори мардон ва занон.

⁸ Пас хоҳиш дорам, ки мардон дастҳои муқаддасро бе ғазаб ва шубҳа боло бардошта, дар ҳар ҷо дуо гӯянд;

⁹ Ва занон низ дар сару либоси шоиста маҳҷубона ва боисмат бошанд ва худро на бо мӯйбофӣ, на бо тилло, на бо марворид ва на бо либосҳои гаронбаҳо оро диҳанд,

¹⁰ Балки бо аъмоли нек, чунон ки ба занони парҳезгор муносиб аст.

¹¹ Бигзор зан дар хомӯшӣ бо камоли итоат таълим гирад;

¹² Ва ба зан иҷозат намедиҳам, ки таълим диҳад ва бар мард ҳукмрон шавад, балки хомӯш бошад.

¹³ Зеро ки аввал Одам офарида шудааст, ва баъд аз ӯ Ҳавво;

¹⁴ Ва Одам фирефта нашудааст, балки зан фиреб хӯрда, ба гуноҳ дучор шудааст;

¹⁵ Лекин вай ба воситаи бачазой наҷот хоҳад ёфт, агар дар имон ва муҳаббат ва кудсият бо исмат қоим бошад.

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи мансабҳои калисо.

1. Дар бораи ускуфҳо.

³ Чунин суҳан амин аст, ки агар касе ускуфиро орзу кунад, кори хубе орзу мекунад.

² Аммо ускуф бояд беайб, соҳиби як зан, ҳушёр, боисмат, боодоб, меҳмоннавоз ва омӯзгор бошад;

³ На моили шаробнӯшӣ, на ҷангара, на тамаъкор, балки сокит ва сулҳҷӯ, на зарпараст;

⁴ Хонаву ҷои худро ба хубӣ идора кунад, фарзандонашро бо камоли ҳалолкорӣ дар итоат нигоҳ дорад;

⁵ Зеро, кас агар хонаву ҷои худро идора карда натавонад, оё вай дар бораи Калисои Худо ғамхорӣ карда метавонад?

⁶ Аз ҷумлаи навимонон набошад, мабодо мағрур шуда, зери ҳукми иблис афтад.

⁷ Ва ҳамчунин аз ҷониби онҳое ки дар берунанд, ӯ бояд шаҳодати нек дошта бошад, то ки ба мазаммат ва доми иблис гирифта нашавад.

2. Дар бораи дьяконҳо.

⁸ Лозим аст, ки дьяконҳо низ ҳалолкор бошанд, на дузабон, на шавқманди шаробнӯшӣ, на тамаъкор,

⁹ Балки сирри имонро дар вичдони пок нигоҳ доранд.

¹⁰ Валекин онҳо ҳам бигзор аввал озмуда шаванд ва баъд, агар беайб бошанд, ҳизмат кунанд.

¹¹ Ҳамчунин занонашон бояд ҳалолкор бошанд, на ғайбаткунанда, балки ҳушёр ва аз ҳар ҷиҳат мӯътамад.

¹² Дьяконҳо бояд соҳиби як зан бошанд, фарзандон ва хонаву ҷои худро ба хубӣ идора кунанд;

¹³ Зеро онҳое ки нағз хизмат карда бошанд, барои худ мартабаи олий ва ҷуръати азим дар имоне ки дар Исои Масеҳ аст, муҳайё мекунаанд.

3. Калисо бунъеди ростист.

¹⁴ Инро ба ту менависам ба умеди он ки ба қарибӣ назди ту биёям.

¹⁵ Аммо агар даранг кунам, туро лозим аст бидонӣ, ки чӣ гуна дар хонаи Худо рафтор намой, ки он Калисои Худои Ҳай, рукн ва бунъеди ростист.

¹⁶ Ва бечуну чаро бузург аст сирри диндорӣ: Худо дар ҷисм зоҳир шуд, дар Рӯҳ тасдиқ гардид, ба василаи фариштаҳо дида шуд,

дар миёни халқҳо мавъиза карда шуд,

дар ҷаҳон бо имон пазируфта шуд,

дар ҷалол боло бароварда шуд.

БОБИ ЧОРУМ

Огоҳонидан аз парҳезии риёкорона.

⁴ Аммо Рӯҳ кушоду равшан мегӯяд, ки дар замони охир баъзе касон аз имон баргашта, ба арвоҳи фиребанда ва таълимоти шаётин гӯш хоҳанд андохт,

² Ба воситаи риёкориҳои дурӯғгӯёне ки вичдонашон гӯё бо доғе беҳис шудааст,

³ Никоҳро манъ мекунаанд ва аз ҳар навъ хӯрок парҳез мефармоянд, ки онро Худо офаридааст, то ки имондорон ва орифони ростӣ бо шукргузорӣ бихӯранд.

⁴ Зеро ки ҳар офаридаи Худо хуб аст, ва ҳеҷ чиз набояд рад карда шавад, агар онро бо шукргузорӣ бихӯранд,

⁵ Чунки он бо каломи Худо ва бо дуо тақдис мегардад.

Дар бораи диндорӣ ва баракоти он.

⁶ Агар инро ба бародарон талқин намой, хизматгузори неки Исои Масеҳ хоҳӣ буд, ки аз суханони имон ва таълимоти неке ки пайравӣ кардаӣ, ғизо мегирӣ.

⁷ Аммо аз қиссаҳои нолоиқи аҷузаҳо рӯй гардон, балки худро дар диндорӣ машқ деҳ;

⁸ Зеро ки машқи ҷисмонӣ кам фоида дорад, вале диндорӣ барои ҳама чиз фоиданок аст, ки ваъдаи ҳаёти ҳозира ва ояндаро дорад.

⁹ Дуруст аст ин суҳан ва сазовори қабули кулӣ.

¹⁰ Зеро барои ҳамин ҳам мо меҳнат мекунем ва заҳмат мекашем, ки ба Худои Ҳай умед бастаем, ки ӯ Наҷотдиҳандаи ҳамаи одамон, алалхусус имондорон аст.

¹¹ Ҳаминро мавъиза намо ва таълим деҳ.

¹² Бигзор ҳеҷ кас ба ҷавонии ту безътиной накунад; балки барои имондорон дар сухан, дар рафтор, дар муҳаббат, дар рӯҳ, дар имон, дар покӣ намунаи ибрат бош.

¹³ То вақти омаданам ба қироат, насиҳат ва таълим машғул шав.

¹⁴ Ба бахшоиши Рӯҳ, ки дар туст, безътиной накун, ки он ба ту ба василаи нубувват бо гузоштани дастҳои пирон дода шудааст.

¹⁵ Ба ин ғамхорӣ намо ва инро тарк накун, то ки муваффақияти ту ба ҳама намоён шавад.

¹⁶ Ба худат ва ба таълим диққат деҳ, доимо ба ин машғул бош; зеро, агар ҳамин тавр рафтор кунӣ, ҳам худатро наҷот медиҳӣ ва ҳам шунавандагонатро.

БОБИ ПАНЧУМ

Дар бораи унвонҳо дар Калисо.

1. Дар бораи пирамардон ва ҷавонон.

5 Пирамардро мазаммат накун, балки чун падар насиҳат деҳ; ҷавононро чун бародарон;

² Пиразанонро чун модарон; ҷавонзанонро чун хоҳарон, бо камоли покӣ.

³ Бевазанонро, агар бевазанони ҳақиқӣ бошанд, эҳтиром намо.

⁴ Вале агар бевазани соҳиби фарзандон ва ё набераҳо бошад, бигзор онҳо аввал вазиҳои динии худро нисбат ба оила таълим гиранд ва падарону модаронро қадрдонӣ кунанд, зеро ки ин писандидаи Худост.

⁵ Бевазани ҳақиқӣ ва бекас ба Худо умед мебандад ва шабу рӯз ба тазарруъ ва дуо машғул аст,

⁶ Лекин бевазани ки дар айшу ишрат умр могузаронад, зинда ба зинда мурдааст.

⁷ Ана ҳаминро ба онҳо талқин намо, то ки беайб бошанд.

⁸ Аммо агар касе ба хешу табораш ва алалхусус ба аҳли хонааш ғамхорӣ накунад, вай тарки имон кардааст ва аз беимонон бадтар аст.

⁹ Ба рӯйхат номи бевазани сабт шавад, ки синну солаш аз шаст кам набошад ва як шавҳар карда бошад

¹⁰ Ва дар бораи аъмоли некаш шаҳодате дошта бошад: фарзандонро тарбият дода, ғарибонро меҳмондорӣ карда, пойҳои муқаддасонро шуста, аламзадагонро дастгирӣ намуда ва ҳар амали некро пайравӣ карда бошад.

¹¹ Лекин бевазанони ҷавонро қабул накун, зеро вақте ки шаҳват онҳоро аз Масеҳ дур месозад, мехоҳанд никоҳ кунанд;

¹² Бинобар ин маҳкум хоҳанд шуд, чунки имони пештараро рад кардаанд;

¹³ Илова бар ин, азбаски бекоранд, хона ба хона мегарданд, — ва на танҳо бекоранд, балки низ

лаққӣ ва кунҷков буда, суҳаноне мегӯянд, ки шоиста нест.

¹⁴ Пас, хоҳиши ман ин аст, ки ҷавонзанон никоҳ кунанд, бача зоянд, бо рӯзгори хона машғул шаванд ва ба душман ҳеҷ як асосе надиханд, ки бадгӯӣ кунанд:

¹⁵ Зеро ки баъзе аз онҳо аз паи шайтон рафта, гумроҳ шудаанд.

¹⁶ Агар мард ё зани имондоре бевазанон дошта бошад, бигзор ба онҳо мадад расонад ва бар Калисо гаронӣ накунад, то ки Калисо ба бевазанони ҳақиқӣ мадад расонда тавонад.

2. Дар бораи пирон.

¹⁷ Пироне ки нағз сардорӣ мекунанд, эҳтироми дучандро сазоворанд, алалхусус онҳое ки дар ваъз ва таълим меҳнат мекунанд.

¹⁸ Зеро ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст: «Вақте ки барзагов хирман мекӯбад, даҳонашро набанд»; ва боз: «Меҳнаткаш музди худро сазовор аст».

¹⁹ Шикоятро дар ҳаққи пире, бе он ки ду ё се шоҳид бошад, қабул накун.

²⁰ Хатокоронро дар ҳузури ҳама танбеҳ намо, то ки дигарон низ битарсанд.

²¹ Дар пеши Худо ва Исои Масеҳи Худованд ва фариштаҳои баргузида туро қасам медиҳам, ки инро бе ғаразе риоя намоӣ ва ҳеҷ коре бо рӯйбинӣ накунӣ.

²² Дастҳоро бар ҳеҷ кас шитобкорона нагузор ва ба гуноҳҳои дигарон шарик нашав; худро пок нигоҳ дор.

²³ Минбаъд оби танҳо нанӯш, балки барои меъдаат ва нотобиҳои зиёде ки дорӣ, каме шароб ба кор бар.

²⁴ Гуноҳҳои баъзе касон ошкор аст ва рост сӯи маҳкумият мебарад, лекин гуноҳҳои баъзеи дигарон баъдтар ошкор мешавад.

²⁵ Ҳамчунин аъмоли нек ошкор аст, ва агар ин тавр набошад ҳам, пинҳон монда наметавонад.

БОБИ ШАШУМ

3. Дар бораи ғуломон.

6 Ғуломоне ки зери юғ мебошанд, бояд оғоёни худро сазовори ҳар иззату икром донанд, то ки исми Худо ва таълимоти мо гирифтори мазаммат нашавад.

² Вале онҳое ки оғоёни имондордоранд, набояд ба онҳо безътиной кунанд, чунки онҳо бародаронанд; балки бояд бо қидду ҷаҳди боз ҳам зиёдтар ба онҳо хизмат кунанд, зеро онҳое ки аз инҳо баҳрае мекунанд, имондор ва маҳбубанд. Инро таълим деҳ ва насиҳат намо.

Оқибатҳои ҷудошавӣ аз таълимоти солим.

Насихат барои мӯътадилӣ.

³ Агар касе таълимоти дигарро паҳн кунад ва ба суханони солими Худованди мо Исои Масеҳ ва ба таълимоти диндорӣ пайравӣ накунад, —

⁴ Вай мағрур аст, ҳеҷ чизро наредонад, балки ба бемории муҷодилот ва мубоҳисот дучор шудааст, ки аз онҳо ҳасад, қанҷол, бадзабониҳо, гумонҳои шарирона

⁵ Ва мунозираҳои бекора ба амал меояд дар миёни шахсони ақлрамида ва аз ҳақиқат бегонае ки мувофиқи пиндошташон диндорӣ манбаи фоида аст. Аз чунин шахсон канорагирӣ намо.

⁶ Аммо диндорӣ бо қаноатмандӣ манфиати зиёде дорад.

⁷ Зеро ки мо ба дунёе чизе наовардаем, ва равшан аст, ки наметавонем чизе аз он низ бибарем.

⁸ Бинобар ин, модоме ки хӯрок ва либос дорем, аз он қонеъ хоҷем буд.

⁹ Лекин онҳое ки мехоҳанд сарватдор шаванд, гирифтори озмоиш ва дом ва бисъёр ҳавасҳои беақлона ва зарарнок мешаванд, ки онҳо мардумро дар хонавайронӣ ва ҳалокат меғўтонанд.

¹⁰ Зеро ки решаи ҳамаи бадихо зарпарастист, ки баъзе касон ба он орзуманд шуда, аз имон баргаштаанд ва худро гирифтори андӯхҳои зиёде кардаанд.

Павлус Тимотиюсро ба талош дар роҳи имон даъват менамояд.

¹¹ Аммо ту, эй одами Худо, аз ин ҳазар намо ва аз паи адолат, диндорӣ, имон, муҳаббат, сабр ва фурутанӣ бирав;

¹² Дар роҳи имон ба таври нек талош намо, ҳаёти ҷовидониро аз он худ бисоз, ки барои он ту даъват гардидаӣ ва дар пеши шоҳидони бисъёр эътирофи нек кардаӣ.

¹³ Ба ҳузури Худое ки ҳамаро қон мебахшад, ва ба ҳузури Исои Масеҳ, ки дар пеши Понтиус Пилотус эътирофи нек кардааст, ба ту амр мефармоям,

¹⁴ Ки ҳукмро то вақти зуҳури Худованди мо Исои Масеҳ беайб ва бенуқсон риоя намоӣ,

¹⁵ Ки онро Фармонгузори таборак ва ягона, Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон дар вақти худ нишон хоҳад дод,

¹⁶ Ки танҳо Ӯ Ҳайи лоямут буда, дар нури дастнорас сокин аст, ва Ӯро як нафар ҳам аз одамон надидааст ва дида наметавонад. Ӯро то абад шавкат ва қудрат бод! Омин.

¹⁷ Сарватдорони ин дунёро амр фармой, ки ҳавобаландӣ накунад ва ба сарвати бебақо умед набанданд, балки ба Худои Ҳай, ки ҳама чизро барои майшати мо ба фаровонӣ ато мекунад;

¹⁸ Бигзор онҳо некӣ кунанд ва аз аъмоли нек сарватманд шаванд, валинеъмат ва одамдӯст бошанд

¹⁹ Ва барои худ ганҷе ғун кунанд, ки барои оянда асоси нек гардад, то ки ҳаёти ҷовидониро аз он худ созанд.

Огоҳонии хотимаӣ.

Салом.

²⁰ Эй Тимотиюс! Он чиро, ки ба ту амонат гузошта шудааст, муҳофизат намо ва аз ёвағии ношоам ва мубоҳисоте ки бардурӯғ дониш номида мешавад, рӯй гардон,

²¹ Ки баъзе касон ба он часпида, аз имон баргаштаанд. Файз бо ту бод. Омин.

2 БА ТИМОТИЮС

БОБИ ЯКУМ

Худо имондорро дар қувват, муҳаббат ва парҳезгорӣ мустаҳкам мекунад.

- 1** Павлус, ҳаввориҳои Исои Масеҳ бо иродаи Худо, ба ҳасби ваъдаи ҳаёт, ки дар Исои Масеҳ аст,
2 Ба Тимотиюс, фарзанди маҳбубам: файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ бод.
3 Шукргузори менамоям Худоеро, ки чун аҷдоди худ бо вичдони пок ба Ё ибодат мекунам, барои он ки ҳамеша туро дар дуоҳоям шабу рӯз ба ёд меоварам.
4 Шавқманди дидори ту ҳастам, — дар ҳолате ки ашқҳои туро дар хотир дорам, — то аз шодӣ пур шавам,
5 Зеро ки имони бериёи туро, ки пештар дар модаркалонат Луид ва модарат Авниқо сокин буд, ба хотир меоварам ва яқин дорам, ки он дар ту низ сокин аст.
6 Ба ин сабаб ба ту хотиррасон мекунам, ки он бахшоиши Худоро, ки ба василаи гузоштани дастҳои ман дар туст, авҷ гириш;
7 Зеро ки Худо ба мо на рӯҳи тарсу ҳаросро, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва парҳезгорӣ додааст.
8 Пас, на аз шаҳодат додан ба Худованди мо ва на аз ман, ки бандии Ё ҳастам, ор дор, балки барои башорат ба ҳасби қуввати Худо уқубат бикаш,
9 Ки Ё моро наҷот додааст ва ба даъвати муқаддас хондааст, на бар тибқи аъмоли мо, балки ба ҳасби таъиноти Худ ва ба ҳасби он файзе ки ба мо аз азал дар Исои Масеҳ ато шудааст,
10 Вале алҳол ба василаи зуҳури Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ ошқор гардидааст, ки Ё мамотро ботил намуд ва ҳаёт ва бефаноиро ба воситаи башорат дураҳшон кард,
11 Ки барои он ман воиз ва ҳавворӣ ва муаллими халқҳо таъин шудаам.
12 Ба ин сабаб ман чунин уқубат мекашам, лекин ор намедорам, зеро медонам, ки ба Кӣ имон овардаам, ва ман яқин дорам, ки Ё қодир аст амонати маро то он рӯз нигоҳ дорад.
13 Намунаи суҳанони солимиро, ки аз ман шунидаӣ, бо имон ва муҳаббате ки дар Исои Масеҳ аст, пайравӣ намо.
14 Он амонати некро ба воситаи Рӯҳулқудсе ки дар мо сокин аст, нигоҳ дор.

Ҳамкорони бовафо ва бевафои Павлус.

- 15** Ту медонӣ, ки ҳамаи онҳое ки дар вилояти Осиё ҳастанд, маро тарк карданд; аз он ҷумла Фуҷлус ва Ҳармучнис.
16 Худованд ба аҳли ҳонаи Анисифӯрус марҳамат намояд барои он ки ӯ чандин бор маро дилдорӣ дод ва аз занҷирҳоям хиҷил нашуд,
17 Балки, ҳангоме ки ба Рум омад, бо ҷидду ҷаҳди зиёде маро ҷустуҷӯ намуда, ёфт.
18 Худованд ба ӯ ато фармояд, ки ба ҳузури Худованд дар он рӯз марҳамат пайдо кунад. Ва хизмати бисъереро, ки ӯ дар Эфсӯс барои ман кардааст, ту хубтар медонӣ.

БОБИ ДУЮМ

Касе ки ба Исо имон дорад, бояд бо файз қавӣ бошад ва адолат, имон, муҳаббат ва осоиштагиро пайравӣ намояд.

- 2** Пас, эй фарзандам, бо файзе ки дар Исои Масеҳ аст, қавӣ бош.
2 Ва он чиро, ки аз ман дар ҳузури шоҳидони бисъер шунидаӣ, ба одамони мӯътамаде бисупор, ки лаёқат дошта бошанд дигаронро низ таълим диҳанд.
3 Ҳамчун сарбози неки Исои Масеҳ ба уқубатҳо тоб овар.
4 Ҳеч сарбоз худро бо корҳои рӯзгор банд намекунад, то ки ба сипаҳсолор писанд афтад.
5 Ва агар касе мубориза кунад ҳам, соҳиби тоҷ намешавад, агар ғайриқонунӣ мубориза карда бошад.
6 Зироаткори меҳнаткаш бояд аввалин шахс бошад, ки аз ҳосил баҳра барад.
7 Он чи мегӯям, бифаҳм ва Худованд дар ҳама чиз ба ту фаҳм хоҳад дод.
8 Исои Масеҳро дар хотир нигоҳ дор, ки аз насли Довуд буд ва аз мурдагон эҳё шуд, ба ҳасби башорати ман,
9 Ки барои он, мисли бадкоре, то ба дараҷаи занҷирҳо уқубат мекашам, аммо каломи Худо ба занҷирҳо банд нест.
10 Бинобар ин ман ба ҳар чиз ба хоҳири баргузидагон сабр мекунам, то ки онҳо низ ба наҷоте ки дар Исои Масеҳ аст, бо ҷалоли абадӣ ноил шаванд.
11 Дуруст аст ин суҳан: агар бо Ё мурда бошем, бо Ё зиндагӣ ҳам хоҳем кард;

¹² Агар тоқат оварем, бо Ў салтанат ҳам хоҳем ронд; вале агар инкор кунем, Ў низ моро инкор хоҳад кард;

¹³ Агар мо бевафо бошем, Ў вафодор аст, зеро ки Худро инкор карда наметавонад.

Огоҳонидан аз баҳсу мунозираи бефоиди.

¹⁴ Ҳаминро хотиррасон карда, ба ҳузури Худованд ба онҳо дастур деҳ, ки ба баҳсу мунозира машғул нашаванд, ки он ҳеҷ фоида намебахшад, балки шунавандагонро парешонхотир месозад.

¹⁵ Саъю кӯшиш намо, ки худро ба Худо муносиб нишон диҳӣ, ҳамчун коркуне ки хиҷил намешавад ва каломи ростиро дуруст мавъиза мекунад.

¹⁶ Вале аз ёвағуи ношоям канорагирӣ намо; зеро ки ин кор мардумро боз ҳам зиёдтар ба маъсият гирифта хоҳад кард,

¹⁷ Ва суханашон, ҳамчун мараз, паҳн хоҳад шуд. Дар миёни онҳо Хумниус ва Филитус ҳастанд,

¹⁸ Ки аз ростӣ дур шуда, мегӯянд, ки «эҳъё аллакай воқеъ шудааст», ва имони баъзеро хароб мекунад.

Калисои ҳақиқӣ устувор аст.

¹⁹ Аммо бунъёди матини Худо қоим аст ва чунин мӯҳре дорад: «Худованд мансубони Худро мешиносад»; ва боз: «Ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, бигзор аз шарорат канорагирӣ намояд».

²⁰ Вале дар хонаи калон на танҳо зарфҳои тилло ва нуқра, балки чӯбин ва гилин ҳам ҳаст, ва аз онҳо баъзе барои истеъмоли иззатнок аст, ва баъзе барои истеъмоли зиллатнок.

²¹ Пас, ҳар кӣ худро аз инҳо пок кунад, зарфе барои истеъмоли иззатнок хоҳад буд, ки он муқаддас ва қобили истифодаи соҳибаш мебошад ва тайёр ба ҳар амали нек.

Дар бораи рафтори дуруст.

²² Аз шаҳавоти ҷавонӣ бигрез ва бо ҳамаи онҳое ки Худовандро аз самими қалб мехонанд, аз паи адолат, имон, муҳаббат ва осоиштагӣ бирав.

²³ Аз мубоҳисаҳои аблаҳона ва ҷоҳилона канорагирӣ намо, чун медонӣ, ки онҳо ҷанҷолхоро ба вучуд меоваранд;

²⁴ Лекин бандаи Худованд набояд ҷанҷол кунад, балки бо ҳама меҳрубон, омӯзгор ва сабур бошад,

²⁵ Бо фурутанӣ муҳолифонро насиҳат диҳад, ки шояд Худо ато фармояд, ки онҳо тавба карда, ба дониши ростӣ бирасанд

²⁶ Ва аз доми иблис раҳой ёбанд, ки вай онҳоро асири иродаи худ гардондааст.

БОБИ СЕЮМ

Вайронии ахлоқи одамон дар замони охир.

3 Ва инро бидон, ки дар айёми охир замонҳои саҳт фаро хоҳад расид.

² Зеро ки одамон худписанд хоҳанд шуд, ва зарпараст, ва пурғурур, ва ҳавобаланд, ва бадзабон, ва беитоат ба падарону модарон, ва кӯрнамак, ва осӣ, ва ноаҳл,

³ Ва номуросо, ва тӯҳматчӣ, ва бепарҳез, ва бераҳм, ва душмани некӣ,

⁴ Ва хоин, ва рӯйнатан, ва бодӣ, ки айшу ишратро бештар аз Худо дӯст медоранд,

⁵ Ва намуди зоҳирии диндориро доранд, вале қуввати онро инкор мекунад. Аз чунин шахсон канорагирӣ намо.

⁶ Зеро ба онҳо касоне тааллуқ доранд, ки пинҳонӣ ба хонаҳо даромада, занони заифмизоҷеро фирефта мекунад, ки дар гуноҳҳо ғӯтидаанд, ба ҳавасҳои гуногун моил шудаанд.

⁷ Ин закон ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши ростӣ расида наметавонанд.

⁸ Чунон ки Янис ва Ямбрис ба муқобили Мусо қиём карда буданд, ончунон инҳо низ, ки мардуми олудафикр ва мардуди имон мебошанд, ба муқобили ростӣ қиём мекунад.

⁹ Аммо бисъёр комъёб нахоҳанд шуд, зеро ки аблаҳии онҳо дар пеши назари ҳама ошкор хоҳад шуд, чунон ки дар хусуси Янис ва Ямбрис низ воқеъ шуда буд.

Имони зинда бе таъқибот наметавонад.

¹⁰ Лекин ту таълим, тарзи ҳаёт, рафтор, имон, ҳиммат, муҳаббат ва тоқати маро медонӣ,

¹¹ Ҳамчунин таъқибот ва уқубатхоеро, ки дар Антиёхия, Иқуния ва Лустра ба сари ман омад, ва чӣ тавр он таъқиботро ман аз сар гузарондам, ва Худованд маро аз ҳамааш халосӣ дод.

¹² Ва ҳамаи онҳое ки мехоҳанд парҳезгорона дар Исои Масеҳ зиндагӣ кунанд, ба таъқибот дучор хоҳанд шуд;

¹³ Вале одамони бад ва фиребгарон боз ҳам бадтар гардида, дигаронро гумроҳ хоҳанд кард ва худашон гумроҳ хоҳанд шуд.

Насиҳат дар бораи пайравӣ кардани таълимоти ҳаввориён ва Навиштаи Муқаддас.

¹⁴ Лекин ту дар он чи таълим гирифтаӣ ва мӯътақид шудай, қоим бош, чун медонӣ, ки туро кӣ таълим додааст;

¹⁵ Ва аз кӯдакиат Навиштаҳои Муқаддасро медонӣ, ки метавонанд туро ҳикмат омӯзанд барои наҷот ёфтан ба василаи имоне ки дар Исои Масеҳ аст.

¹⁶ Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳоми илоҳист ва барои омӯзиш, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат фоиданок аст,

¹⁷ То ки марди Худо комил гардида, ба ҳар амали нек муҳайё бошад.

БОБИ ЧОРУМ

Насиҳати охирин дар бораи вафодорӣ ба мавъиза.

Павлус ба зудӣ вафот карданаширо нигарон аст.

4 Пас, туро ба ҳузури Худо ва Исои Масеҳи Худованд, ки зиндагон ва мурдагонро доварӣ хоҳад кард, ва ба зуҳури Ё ва ба Малакути Ё қасам медиҳам,

² Ки каломро мавъиза кунӣ ва дар вақти муносиб ё номуносиб омода бошӣ, бо тамоми пурсабрӣ омӯзгорӣ ва мазаммат, манъ ва насиҳат кунӣ.

³ Зеро замоне фаро хоҳад расид, ки таълимоти солимро қабул нахоҳанд кард, балки бар тибқи ҳавасҳои худ барои худ муаллимоне хоҳанд баргузид, ки нутқашон ба гӯшҳо хуш ояд;

⁴ Ва гӯшҳои худро аз ростӣ гардонда, ба қиссаҳои рӯ хоҳанд овард.

⁵ Аммо ту дар ҳама чиз ҳушёр бош ва уқубат кашида, кори башоратдиҳандаро ба ҷо овар ва хизмати худро иҷро намо.

⁶ Зеро ки ман акнун қурбонии рехтанӣ мешавам, ва замони рихлатам фаро расидааст.

⁷ Дар кашмакаши неке талош кардам, давиширо анҷом додам, имонро нигоҳ доштам;

⁸ Ва акнун барои ман тоҷи адолат муҳайё гардидааст, ки онро Худованд, Довари одил, дар он рӯз ба ман хоҳад дод; ва на танҳо ба ман, балки низ ба ҳамаи онҳое ки зуҳури Ёро дӯст доштаанд.

Ахборот. Дар мурофия Павлус аз ҷониби Худо тақвият ёфт.

⁹ Саъю кӯшиш намо, ки ба зудӣ назди ман биёӣ.

¹⁰ Зеро ки Димос ин дунёро дӯст дошта, маро тарк кард ва ба Таслӯникӣ равона шуд; Крисқис ба

Ғалотия рафт, ва Титус — ба Далмотия; танҳо Луқос бо ман аст.

¹¹ Марқӯсро гирифта ҳамроҳат биёр, зеро ки ба ман барои хизматам муфид аст.

¹² Ман Тӯхиқӯсро ба Эфсӯс фиристодам.

¹³ Ҳангоми омаданат ридоеро, ки ман дар Трӯас назди Қарпӯс мондаам, биёр, китобхоро низ, алалхусус онҳое, ки ба коғази пӯстӣ навишта шудаанд.

¹⁴ Искандари мисгар ба ман бисъёр бадӣ кард. Худованд мувофиқи аъмолаш подоше ба ӯ хоҳад дод.

¹⁵ Ту низ аз ӯ эҳтиёт шав, зеро ки ӯ ба паёми мо сахт муқобилият кард.

¹⁶ Дар муҳокимаи аввалинам ҳеҷ кас тарафи маро нагирифт, балки ҳама маро тарк карданд. Бигзор ин барояшон гуноҳ ҳисоб нашавад!

¹⁷ Аммо Худованд ёри ман буд ва маро қавӣ кард, то ки ба воситаи ман башорат тамоман эълон гардад, ва ҳамаи халқҳо онро бишнаванд; ва ман аз даҳони шер раҳо шудам.

¹⁸ Ва Худованд маро аз ҳар амали бад халосӣ дода, барои Малакути Осмонии Худ маҳфуз хоҳад дошт. Ёро то абад ҷалол бод. Омин.

Саломҳо.

¹⁹ Ба Прискила ва Акило ва аҳли хонаи Анисифӯрус салом расон.

²⁰ Арастус дар Қӯринтӯс монд; ва Трофимӯсро дар Милитус бемор вогузоштам.

²¹ Саъю кӯшиш намо, ки пеш аз зимистон биёӣ. Ёвулӯс ва Пудис, ва Линӯс ва Клавдиюс, ва ҳамаи бародарон ба ту салом мерасонанд.

²² Исои Масеҳи Худованд бо рӯҳи ту бод. Файз бо шумо бод. Омин.

БА ТИТУС

БОБИ ЯКУМ

Ба калисоҳо бояд мардони беайб сардорӣ кунанд.

1 Павлус, бандаи Худо ва ҳаввориҳои Исои Масеҳ, ба ҳасби имони баргузидагони Худо ва дониши ростие ки дар диндорист,

² Ба умеди ҳаёти ҷовидонӣ, ки Худо, ки наметавонад дурӯғ бигӯяд, онро аз азал ваъда кардааст,

³ Ва дар замони муайян каломи Худо дар паёме зоҳир намудааст, ки он бо амри Наҷотдиҳандаи мо Худо ба ман супурда шудааст, —

⁴ Ба Титус, фарзанди ҳақиқиам, ки ҳар дуи мо дар як имон муштаракем, файз, марҳамат ва озоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳи Худованд бод.

⁵ Барои он туро дар Крит мондаам, ки корҳои нотаомро ба анҷом расонӣ ва дар ҳамаи шаҳрҳо пиронро таъин намоӣ, чунон ки ба ту амр фармудаам:

⁶ Агар касе беайб ва соҳиби як зан буда, фарзандони имондоре дошта бошад, ки дар фиску фучур ё беитоатӣ мазаммат нашудаанд.

⁷ Зеро ки усқуф бояд, чун муваккали Худо, беайб бошад, на худписанд, на хашмгин, на бадмаст, на муштзӯр, на тамаъкор,

⁸ Балки меҳмоннавоз, хайрхоҳ, боисмат, боинсоф, парҳезгор, худдор.

⁹ Ӯ бояд ба каломи ҳақиқӣ, ки мувофиқи таълимот аст, қоим бошад, то ки баъзеро бо таълимоти солим насиҳат диҳад ва муҳолифонро танбеҳ кунад.

¹⁰ Зеро ки бисъёр касони беитоат, ёвагӯй ва фиребгар ҳастанд, алалхусус аз байни махтунон.

¹¹ Даҳонашон бояд баста шавад: онҳо хонаҳои томо фосид карда, аз рӯи тамаи нангин, чизҳое таълим медиҳанд, ки шоиста нест.

¹² Шоире аз байни ҳудашон чун набие чунин гуфтааст: «Критиён ҳамеша дурӯғгӯ ҳастанд, ва даррандагони бадкин, ва шикампарастони танбал».

¹³ Ин шаҳодат дуруст аст. Ба ин сабаб онҳоро ба таври ҷиддӣ мазаммат намо, то ки дар имон солим бошанд,

¹⁴ Ва ба қиссаҳои яҳудиён ва ба аҳкоми одамоне ки аз ростӣ рӯй мегардонанд, гӯш наандозанд.

¹⁵ Барои покони ҳама чиз пок аст; вале барои палидон ва беимонон ҳеч чиз пок нест, балки ҳам

хиради онҳо ва ҳам вичдонашон палид гардидааст.

¹⁶ Онҳо мегӯянд, ки Худоро мешиносанд, лекин бо аъмолашон Ӯро инкор менамоянд, дар ҳолате ки зиштор ва беитоат буда, ба ҳеч амали нек қобил нестанд.

БОБИ ДУЮМ

Вазифаҳои унвонҳои ҷудогона дар калисо: пирамардон, ҷавонон ва ғуломон.

2 Валекин ту суҳанонеро, ки ба таълимоти солим муносиб аст, бигӯ.

² Ба пирамардон бигӯ, ки ҳушъёр, ботамкин ва боисмат буда, дар имон, муҳаббат ва тоқат солим бошанд;

³ Ва пиразанон низ тавре рафтор кунанд, ки ба муқаддасон муносиб бошад, на ғайбаткунанда шаванд, на бандагони мастигарӣ, балки некиро таълим диҳанд,

⁴ То ба ҷавонзонон ёд диҳанд, ки шавҳарон ва кӯдакони худро дӯстдоранд,

⁵ Боисмат, пок, ғамҳори хона, некдил ва мутеъ ба шавҳарон бошанд, мабодо каломи Худо хор дошта шавад.

⁶ Ҷавононро низ насиҳат намо, ки боисмат бошанд.

⁷ Дар ҳама чиз дар шахси худ намунаи аъмоли нек бош. Дар омӯзгориҳои худ покӣ, ботамкинӣ ва бенуқсониро зоҳир намо,

⁸ Ва каломи солим ва беайбро кор фармо, то ки душман шарманда шуда, ҳеч чизи баде дар ҳақиқи мо гуфта натавонад.

⁹ Ҷуломонро насиҳат намо, ки ба оғоёни худ мутеъ бошанд, дар ҳар хусус дили онҳоро ёбанд, эътироз накунанд,

¹⁰ Ва дуддӣ накунанд, балки камоли вафои некро нишон диҳанд, то ки таълимоти Наҷотдиҳандаи мо Худоро аз ҳар ҷиҳат зебу оро диҳанд.

Қуввати тарбиявии файзи Худо.

¹¹ Зеро файзи Худо, ки барои ҳамаи одамони наҷотбахш аст, зоҳир шудааст,

¹² Ва моро таълим медиҳад, ки маъсият ва шаҳавоти дунёро рад намуда, дар ин дунё бо исмат, адолат ва парҳезгорӣ зиндагӣ кунем,

¹³ Ва мунтазири умеди муборак ва зуҳури ҷалоли Худои азим ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ бошем,

¹⁴ Ки Худро барои мо фидо кард, то ки моро аз ҳар шарорат халосӣ диҳад ва барои Худ ҳамчун қавми махсусе ки дар аъмоли нек ғаюранд, татҳир намояд.

¹⁵ Инро бигӯ ва насиҳат бидеҳ ва бо тамоми қудрат мазаммат бикун, то ки ҳеҷ кас ба ту безътиной накунад.

БОБИ СЕЮМ

Онҳое ки ба Исо бар ҳасби файз имон доранд, ворисони ҳаёти ҷовидонӣ шудаанд.

3 Ба онҳо хотиррасон бикун, ки ба сарварон ва ҳукуматдорон фармонбардорӣ ва итоат намоянд, барои ҳар амали нек тайёр бошанд,

² Дар ҳаққи ҳеҷ кас бадгӯӣ накунад, ҷангара набошанд, балки сокит буда, ба ҳамаи одамон бо камоли фурутанӣ рафтор намоянд.

³ Зеро ки мо низ як вақте бемулоҳиза, беитоат, гумроҳ ва бандагони ҳавасҳо ва ҳаловатҳои гуногун будем, бо кина ва ҳасад умр ба сар мебардем ва мутанафири дигарон буда, аз яқдигар нафрат доштем.

⁴ Аммо вақте ки файз ва одамдӯстии Наҷотдиҳандаи мо Худо зоҳир шуд, —

⁵ Ё моро на бар тибқи аъмоли одилонае ки мо мекардем, балки ба ҳасби марҳамати Худ наҷот дод, ба василаи ғусли таваллуди дубора ва таҷдиде ки аз Рӯҳулқудс аст.

⁶ Онро бар мо ба воситаи Исои Масеҳи Наҷотдиҳандаи мо ба фаровонӣ бирехт,

⁷ То ки мо, бо файзи Ё сафед шуда, ба ҳасби умед ворисони ҳаёти ҷовидонӣ гардем.

⁸ Дуруст аст ин сухан, ва ман мехоҳам, ки ту дар он қоим бошӣ, то онҳое ки ба Худо имон овардаанд, саъю кӯшиш намоянд, ки дар аъмоли нек муваффақият ёбанд: ин барои одамон хуб ва фоиданок аст.

Муносибат ба муаллимони козиб.

⁹ Валекин аз мубоҳисаҳои аблаҳона ва насабномаҳо ва мунозира ва ҷанҷолҳои оид ба шариат рӯй гардон, зеро ки онҳо бефоида ва ҳеҷу пуч мебошанд.

¹⁰ Аз шахси бидъаткор, баъд аз он ки як-ду бор насиҳат додаӣ, канорагирӣ намо,

¹¹ Чун медонӣ, ки чунин шахс гумроҳ шудааст ва гуноҳ карда, худро маҳкум менамояд.

Супоришҳо ва саломҳо.

¹² Вақте ки Артемос ё Тӯхикӯсро назди ту равона кунам, саъю кӯшиш намо, ки ба Никӯпӯлис назди ман биёӣ, зеро ки қарор додаам зимистонро дар он ҷо гузаронам.

¹³ Зеноси қонундон ва Апӯллӯсро бо ғамхорӣ ба сафар тайёр намо, то ки аз ҳеҷ чиз камӣ надошта бошанд.

¹⁴ Бигзор одамони мо низ таълим гиранд, ки машғули аъмоли нек бошанд, то ки эҳтиёҷоти заруриро қонеъ намоянд ва бесамар набошанд.

¹⁵ Ҳамаи онҳое ки бо мананд, ба ту салом мерасонанд. Ба онҳое ки моро дар имон дӯст медоранд, салом расон. Файз бо ҳамаи шумо бод. Омин.

БА ФИЛЕМҮН

Таъсири неки Филемӯн ба имондорон.

- ¹ Павлус, бандаи Исои Масеҳ, ва Тимотиюси бародар, ба Филемӯни маҳбуб ва ҳамкори мо,
² Ва ба Апияи маҳбуба, ва ба Архипуси ҳамсафи мо, ва ба калисое ки дар хонаи туст:
³ Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.
⁴ Худои худро шукргузорӣ менамоям ва ҳамеша туро дар дуоҳои худ зикр мекунам,
⁵ Чун дар бораи муҳаббати ту ба ҳамаи муқаддасон ва имоне ки ба Исои Худованд дорӣ, мешунавам, —
⁶ Дуои ман ин аст, ки муоширати имони ту чунон таъсирбахш бошад, ки беҳтар бидонӣ ҳар некие ки дар мо барои Исои Масеҳ мебошад, чист.
⁷ Зеро ки мо аз муҳаббати ту шодӣ ва тасаллои бузурге пайдо кардем, чунки ба туфайли ту, эй бародар, дилҳои муқаддасон осуда шудааст.

Шафоат барои Онисимуси ғулом, ки аз пеши Филемӯн гурехта буд, вале алҳол ислоҳ шудааст.

- ⁸ Бинобар ин, агарчи дар Масеҳ чуръати зиёде дорам, ки вазифаатро ба ту амр фармоям,
⁹ Аммо бештар аз рӯи муҳаббат хоҳиш менамоям, — гарчанде ки ман Павлуси пиронсол ва алҳол бандаи Исои Масеҳ низ ҳастам, —
¹⁰ Аз ту дар хусуси фарзанди худ Онисимус хоҳиш менамоям, ки ўро дар вақте ки дар занҷирҳо будам, ба дунё овардаам,
¹¹ Ки як вақте ў барои ту муфид набуд, вале акнун ҳам барои ту муфид аст, ҳам барои ман; ўро назди ту бармегардонам,
¹² Ва ту ўро ҳамчун дили ман пазирой намо.
¹³ Мехостам ўро назди худ нигоҳ дорам, то ки ба ҷои ту ба ман дар занҷирҳои башорат хизмат кунад;

¹⁴ Лекин бе розигии ту нахостам коре бикунам, то ки амали неки ту на ба таври маҷбурӣ, балки ба таври ихтиёрӣ бошад.

¹⁵ Зеро, шояд, ў барои он муваққатан аз ту чудо шуда бошад, ки ту ўро ба сурати абадӣ қабул кунӣ,

¹⁶ Ва акнун на ҳамчун ғуломе, балки аз ғулом болотар, яъне ҳамчун бародари маҳбубе. Ў алалхусус барои ман, зиёдтар аз он ҳам барои ту, ҳам ба унвони ҷисм ва ҳам дар Худованд бояд маҳбуб бошад.

¹⁷ Пас, агар ту маро шарики худ бидонӣ, ўро мисли ман пазирой намо.

¹⁸ Аммо агар ў осебе ба ту расонда бошад, ва ё чизе ба гарданаш дайн бошад, онро ба ман ҳисоб кун.

¹⁹ Ман, ки Павлус ҳастам, бо дасти худ менависам: худам талофӣ хоҳам дод; ҳоло онро ба ту намегӯям, ки ту барои вучудат низ мадъюни ман ҳастӣ.

²⁰ Бале, эй бародар, бигзор, ки аз ту дар Худованд хурсанд шавам: дили маро дар Худованд осуда намо.

²¹ Ба умеди фармонбардории ту ман ба ту менависам, чун медонам, ки аз гуфтаи ман зиёдтар ҳам хоҳӣ кард.

Салом ба имондорон.

²² Дар баробари ин барои ман хонае низ муҳайё бикун, зеро умедворам, ки ба ҳасби дуоҳоятон ба шумо ато хоҳам шуд.

²³ Эпафрос, ки бо ман ба хотири Исои Масеҳ бандӣ мебошад, ва Марқӯс, ва Ористархус, ва Димос, ва Луқос, ки ҳамкорони мананд, ба ту салом мерасонанд.

²⁴ Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод. Омин.

БА ИБРИЁН

БОБИ ЯКУМ

Ваҳйи хотимагии Худо дар Писар.

- 1 Худое ки аз қадимулайём борҳо ва ба тарзи гуногун ба падарони мо ба василаи анбиё сухан рондааст,
 2 Дар ин айёми охир ба мо ба василаи Писараш сухан ронд, ки Ӯро вориси ҳама чиз таъин намуд ва оламҳоро низ ба воситаи Ӯ ба вучуд овард.
 3 Писараш, ки дурахши ҷалол ва мазҳари моҳияти Ӯ буда, ҳама чизро бо каломи қуввати Худ нигоҳ доштааст, чун татҳири гуноҳҳои моро ба амал овард, ба ямини Кибриё дар афроз ништаст,

Бартарии Исо аз фариштагон.

4 Ва чӣ қадаре ки аз фариштагон бартарӣ пайдо кард, ҳамон қадар аз онҳо исми аълотаре мерос гирифтааст.

5 Зеро ба кадоме аз фариштагон Худо ягон вақт гуфтааст:

«Ту Писари Ман ҳастӣ;
 Ман имрӯз Падари Ту шудаам?»

Ва боз:

«Ман ба Ӯ Падар хоҳам буд,
 ва Ӯ ба Ман Писар хоҳад буд?»

6 Ва боз, вақте ки Нахустодаро ба ҷаҳон дохил мекунад, мегӯяд:

«Ва бигзор ҳамаи фариштагони Худо Ӯро парастииш кунанд».

7 Дар бораи фариштагон гуфта шудааст:
 «Фариштагони Худо ба бодҳо табдил медиҳад ва хизматгорони Худо ба оташи сӯзон».

8 Аммо дар бораи Писараш гуфта шудааст:

«Тахти Ту, эй Худо, то абад аст,
 ва асои садоқат асои салтанати Туст.

9 Адолатро дӯст дошта, аз шарорат нафрат дорӣ.
 Бинобар ин Худо, Худои Ту, Туро бо рағвани шодмонӣ бештар аз рафиқонат тадҳин кардааст».

10 Ва боз:

«Дар замони қадим Ту, эй Худованд, заминро бунёд кардай, ва осмон амали дастҳои Туст.

11 Онҳо фано хоҳанд шуд, валекин Ту қоим хоҳӣ буд;

ва ҳамаашон мисли ҷомае
 ҷиғда-ҷиғда хоҳанд шуд,

12 Мисли пероҳане онҳоро хоҳӣ печонид,
 ва онҳо мубаддал хоҳанд шуд.

Валекин Ту айни ҳамон ҳастӣ,

ва солҳои Ту тамом нахоҳад шуд».

13 Ба кадоме аз фариштагон Худо ягон вақт гуфтааст:

«Ба ямини Ман бинишин,
 то душманони Туро зери пои Ту андозам?»

14 Оё ҳамаи онҳо рӯҳҳои хизматгузор нестанд, ки барои хизмати онҳое фиристода мешаванд, ки вориси наҷот хоҳанд шуд?

БОБИ ДУЮМ

Агар ба шариати Аҳди Қадим мутеъ муносиб омада бошад, он боз ҳам зиёдтар ба Каломи Масеҳ муносиб аст.

2 Бинобар ин мо бояд ба он чи шунидаем, махсусан бодикқат бошем, то ки аз он дур нашавем.

2 Зеро, агар каломе ки ба василаи фариштагон гуфта шудааст, матин буда, барои ҳар ҷиноят ва беитоатӣ подоши одилона дода шуда бошад,

3 Чӣ гуна мо халос мешавем, агар ба чунин наҷоти бузург безътиной кунем, ки онро аввал Худованд мавъиза намуд ва баъд онҳое ки аз Ӯ шунидаанд, дар миёни мо тасдиқ кардаанд,

4 Ва Худо низ ба он шаҳодат дод ба воситаи аломот ва мӯъҷизот, ва ҳар навъ қувваҳо, ва бахшоиши Рӯҳулқудс ба ҳасби иродаи Худ?

Масеҳ ба воситаи залолат ва мамот бар мамот
 ғолиб омад.

5 Зеро олами ояндаро, ки дар бораи он сухан меронем, Худо ба фариштагон мутеъ накардааст,

6 Балки касе дар ҷое шаҳодат дода, гуфтааст:
 «Чист инсон, ки ӯро ёд кунӣ,

ва фарзанди одам, ки ӯро тафаққуд намоӣ?

7 Ӯро аз фариштагон фақат андак кам кардай;
 ва тоҷи ҷалол ва шавкат бар сари ӯ гузоштаӣ;
 ӯро бар аъмоли дастҳои Худ ҳукмфармо кардай;

8 Ҳама чизро зери пои ӯ гузоштаӣ». Модоме ки ҳама чизро ба ӯ мутеъ кардааст, пас ҳеҷ чизе намондааст, ки мутеъ ӯ набошад. Вале ҳоло ҳанӯз намебинем, ки ҳама чиз мутеъ ӯ бошад;

9 Балки мебинем, ки Исо, ки аз фариштагон андак кам карда шуда буд, ба сабаби азоби мамот алҳол тоҷи ҷалол ва шавкат бар сар дорад, то ки ба ҳасби файзи Худо зоиқаи мамотро барои ҳама бичашад.

10 Зеро лозим буд, ки Ӯ, ки ҳама чиз барои Ӯст ва ҳама чиз аз Ӯст, барои ин ки фарзандони бисъёрро

ба чалол бирасонад, Пешвои наҷоти онҳоро ба воситаи укубатҳо комил гардонад.

¹¹ Зеро ки ҳам Тақдискунанда ва ҳам тақдисшавандагон, ҳама аз Ягона ҳастанд; ба ин сабаб Ё ор намекунад, ки онҳоро бародар хонад, ва мегӯяд:

¹² «Исми Туро ба бародаронам шӯҳрат хоҳам дод, дар миёни ҷамоат Туро мадҳ хоҳам кард».

¹³ Ва боз:
«Ман ба Ё таваккал хоҳам кард».

Ва боз:
«Инак, Ман ва фарзандоне ки Худо ба Ман додааст».

¹⁴ Ва азбаски фарзандон ба ҷисм ва хун шароқат доранд, Ё низ шарикони инҳо гардид, то ки ба воситаи мамот соҳиби қудрати мамотро, яъне иблисро нобуд намояд.

¹⁵ Ва онҳоеро, ки аз тарси мамот тамоми умри худ гирифтори ғуломӣ буданд, халосӣ диҳад.

¹⁶ Зеро ки Ё фариштагонро дастгирӣ накардааст, балки насли Иброҳимро дастгирӣ кардааст.

¹⁷ Бинобар ин Ё мебоист аз ҳар ҷиҳат ба бародарони Худо монанд мешуд, то ки Саркоҳини раҳим ва амине ба хузури Худо бошад, барои он ки гуноҳҳои қавмро кафорат кунад,

¹⁸ Зеро, чӣ тавре ки Худи Ё аз озмоиш гузашта, укубат кашидааст, ба озмудашавандагон низ метавонад мадад расонад.

БОБИ СЕЮМ

Бартари Исо аз Мусо.

3 Пас, эй бародарони муқаддас, ки дар даъвати осмонӣ шарик ҳастед, ба Расул ва Саркоҳини эътирофи мо — Исои Масеҳ назар дӯзед,

² Ки Ё ба Он ки Ёро таъин намуд, амин буд, чунон ки Мусо низ дар тамоми хонаи Ё амин буд.

³ Зеро Ё нисбат ба Мусо сазовори ҷалали бештаре гардид, чунки меъмори ҳона, назар ба худи ҳона, эҳтироми бештаре дорад;

⁴ Зеро ки ҳар хона меъмори худро дорад, валекин меъмори ҳама чиз Худост.

⁵ Ва Мусо дар тамоми ҳонаи Ё мисли хизматгузор амин буд, то шаҳодат диҳад дар бораи чизҳое ки дар оянда бояд гуфта шавад.

⁶ Аммо Масеҳ мисли Писар аст бар ҳонаи Ё; ва ҳонаи Ё мо ҳастем, ба шарте ки чуръат ва фаҳри умедро то ба охир боматонат нигоҳ дорем.

Мисоли Исроили замони Мусо аз шахшудамондагӣ ва якравӣ огоҳ менамояд.

⁷ Бинобар ин, чунон ки Рӯхулқудс мегӯяд, «имрӯз агар овози Ёро бишнавед,

⁸ Дилҳои худро саҳт накунад, мисли замони ошӯб, мисли рӯзи озмоиш дар биёбон,

⁹ Ки дар он ҷо падарони шумо Маро озмуданд; Маро имтиҳон карданд, агарчи аъмоли Маро чил сол дида буданд.

¹⁰ Ба ин сабаб бар ин насл дарғазаб шудам ва гуфтам:

ҳамеша дилашон гумроҳ мешавад, ва роҳҳои Маро нафаҳмидаанд;

¹¹ Ва Ман дар ғазаби Худо қасам хӯрддам, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд».

¹² Эй бародарон, боҳабар бошед, ки касе аз шумо дили шарир ва беимоне ки аз Худои Ҳай рӯй мегардонад, надошта бошад,

¹³ Балки якдигарро ҳар рӯз насиҳат диҳед, то даме ки «имрӯз» гуфта мешавад, ки касе аз шумо ба фиребҳои гуноҳ афтода, саҳтдил нашавад.

¹⁴ Зеро ки мо шарикони Масеҳ гардидаем, ба шарте ки асоси эътимоди худро то ба охир боматонат нигоҳ дорем,

¹⁵ Чунон ки гуфта мешавад:

«Имрӯз, агар овози Ёро бишнавед, дилҳои худро саҳт накунад, мисли замони ошӯб».

¹⁶ Зеро ки ҳама буданд, ки шунида, ошӯб бардоштан? Оё на ҳамаи онҳое ки ба туфайли Мусо аз Миср берун омада буданд?

¹⁷ Ва бар киҳо Ё чил сол дар ғазаб шуд? Оё на бар осийёне ки қасадҳошон дар биёбон фуру ғалтид?

¹⁸ Ва дар ҳаққи киҳо Ё қасам хӯрд, ки ба оромии Ё дохил нахоҳанд шуд? Оё на дар ҳаққи онҳое ки беитоатӣ карданд?

¹⁹ Ва мо мебинем, ки онҳо аз боиси беимонӣ натавонистанд дохил шаванд.

БОБИ ЧОРУМ

Оромие ки дар каломи Худо дар Аҳди Кадим ваъда карда шуда буд, ҳоло ба воситаи Масеҳ ба қавми Худо ошкор шудааст.

4 Пас, дар сурате ки ваъдаи дохилшавӣ ба оромии Ё ҳанӯз боқист, мо хавотир хоҳем дошт, мабодо маълум гардад, ки касе аз шумо муваффақ нашудааст.

² Зеро ки башорат ба мо низ, чунон ки ба онҳо, мавъиза карда шуд; аммо ба онҳо каломе ки шуниданд, фоидае набахшид, чунки бо имони шунавандагон напайваст.

³ Зеро мо, ки имон овардаем, ба он оромӣ дохил хоҳем шуд, чунон ки Ё гуфтааст:

«Ман дар ғазаби Худо қасам хӯрддам, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд», гарчанде ки корҳои Ё аз хилқати олам анҷом ёфта буд.

⁴ Зеро ки дар ҷое дар бораи рӯзи ҳафтум чунин гуфта шудааст: «Ва Худо дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳои Худо ором гирифт».

⁵ Ва боз дар ин ҷо: «Онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд».

⁶ Пас, дар сурате ки баъзе касон имконият доранд ба он дохил шаванд, вале онҳое ки башорат барояшон пештар мавъиза карда шуда буд, аз боиси беитоатӣ дохил нашуданд, —

⁷ Боз Ў рӯзеро муайян намуда, баъд аз муддати дуру дарозе ба воситаи Довуд «имрӯз» мегӯяд, чунон ки дар боло гуфта шудааст:

«Имрӯз, агар овози Ўро бишнавед, дилҳои худро сахт накунад».

⁸ Зеро, агар Ғушаъ ба онҳо оромӣ меод, баъд аз ин дар бораи рӯзи дигар суҳан ронда намешуд.

⁹ Пас, барои қавми Худо боз оромии шанбе боқӣ мемонад.

¹⁰ Зеро, касе ки ба оромии Ў дохил шудааст, худаш низ аз корҳои худ ором гирифтааст, чунон ки Худо аз корҳои Худ.

¹¹ Пас, саъю кӯшиш намоем, ки ба он оромӣ дохил шавем, мабодо касе гирифтори он беитоати ибратомез шуда, фуру ғалтад.

¹² Зеро ки каломи Худо зинда ва таъсирбахш ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ва то ба ҳадди ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва илиқҳо рафта мерасад, ва андеша ва ниятҳои дилро месанҷад.

¹³ Ва ҳеҷ махлуқе нест, ки аз Ў ниҳон бошад, балки ҳама чиз пеши чашмони Ў бараҳна ва ошкор аст: ба Ў ҳисобот хоҳем дод.

Масеҳ, ҳамчун Саркоҳини ҳақиқӣ, аз ҷониби Худо таъин шудааст; Ў аз Ҳорун болотар аст.

¹⁴ Пас мо, ки чунин Саркоҳини бузурге дорем, ки афлокро тай намудааст, ва Ў Масеҳи Писари Худост, эътирофи худро боматонат нигоҳ дорем.

¹⁵ Зеро мо чунон саркоҳин надорем, ки дар заъфҳои мо натавонад ба мо дилсӯзӣ намояд, балки Ў монанди мо, дар ҳама чиз озмудаи васвасае шуд, вале гуноҳ накард.

¹⁶ Бинобар ин бо чуръат ба тахти файз наздик оем, то ки марҳамат ба даст оварем ва барои мадади саридарвақт файз ёбем.

БОБИ ПАНҶУМ

Масеҳ Саркоҳин аст ба монанди Малкисодақ.

5 Зеро ҳар саркоҳине ки аз миёни одамони интихоб шудааст, барои одамони ба хизмати Худо гузошта мешавад, то ки барои гуноҳҳо ҳадия ва қурбониҳо тақдим кунад,

² Ки вай метавонад ба ҷоҳилон ва гумроҳон ғамхорӣ намояд, чунки худаш низ гирифтори заъф аст,

³ Ва ба ин сабаб бояд ҳам барои қавм ва ҳам барои худаш қурбонии гуноҳҳо тақдим кунад.

⁴ Ва ҳеҷ кас худ аз худ ин мартабаро соҳиб намешавад, балки фақат вақте ки аз ҷониби Худо даъват шавад, чунон ки Ҳорун низ.

⁵ Ҳамчунин Масеҳ низ ҷалоли Саркоҳинро Худаш аз они Худ накардааст, балки Он ки ба Ў гуфтааст:

«Ту Писари Ман ҳастӣ; Ман имрӯз Падари Ту шудаам»;

⁶ Чунон ки дар ҷои дигар низ мегӯяд: «Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ».

⁷ Дар айёме ки Ў дар ҷисм буд, ба Он ки метавонист Ўро аз мамот наҷот диҳад, бо фиғони пурзӯр ва бо ашкрезӣ дуо ва тазарруъ намуд, ва ба хотири таъзиму такрими Худ иҷобат карда шуд,

⁸ Ва агарчи Писар буд, ба василаи укубатҳо ба итоат омӯхта шуд,

⁹ Ва камол ёфта, барои ҳамаи мутеони Худ сабабгори наҷоти ҷовидонӣ гардид,

¹⁰ Ва Худо Ўро Саркоҳине ба монанди Малкисодақ ном ниҳод.

Дар бораи норасогии мийяи шунавандагон.

¹¹ Дар ин хусус мебоист бисъёр суҳан мерондем, лекин фаҳмондани он душвор аст, чунки гӯшҳои шумо вазнин шудааст.

¹² Зеро, мувофиқи дарозии замон, мебоист шумо муаллим мешудед, лекин аз нав ба шумо асосҳои аввалини каломи Худоро таълим додан лозим меояд, ва барои шумо шир даркор аст, на ғизои сахт.

¹³ Зеро ҳар кӣ ширхӯр аст, аз каломи адолат беҳабар аст, чунки кӯдак аст;

¹⁴ Вале ғизои сахт барои касонест, ки ба камол расидаанд, ки ҳиссиёташон ба василаи малака ба фарқ кардани неку бад омӯхта шудааст.

БОБИ ШАШУМ

Имондорон ба воситаи пурсабрӣ вориси ваъдаҳои Худо мегарданд.

6 Бинобар ин, таълимоти ибтидоии Масеҳро монда, сӯи камол шитоб кунем ва аз нав асос нагузорем ба тавба аз аъмоли бечон ва ба имон ба Худо,

² Ба таълимоти оид ба таъмидҳо, оид ба гузоштани дастҳо, оид ба эҳёи мурдагон ва оид ба довариҳои ҷовидонӣ.

³ Ва инро ба амал хоҳем овард, ба шарте ки Худо изн диҳад.

⁴ Зеро касоне ки боре фикрашон равшан шудааст, ва бахшоиши осмониро чашидаанд, ва шарикони Рӯҳулқудс гардидаанд,

⁵ Ва каломи неки Худо ва қувваҳои олами ояндаро чашидаанд,

⁶ Ва ҷудо шуда афтадаанд, — онҳоро аз нав ба роҳи тавба андохтан имконнопазир аст, зеро онҳо Писари Худоро ба зарари худашон боз маслӯб мекунанд ва беобрӯ месозанд.

⁷ Зеро заmine ки борҳо борони бар он бориदारо меҳуррад ва барои онҳое ки онро кор мекунанд, набототи фоиданок мерӯёнад, — аз Худо баракат меёбад;

⁸ Вале заmine ки хору хас мерӯёнад, нобоб буда, ба лаънат наздик аст, ва фарҷоми он сӯхтан аст.

⁹ Аммо дар хусуси шумо, эй маҳбубон, мо яқин дорем, ки шумо дар ҳолати беҳтар ва ба наҷот наздике мебошед, гарчанде ки ин гуна суҳан меронем.

¹⁰ Зеро Худо беадолат нест, ки кори шуморо, ва он меҳнати муҳаббатеро, ки ба исми Ў зоҳир намуда, ба муқаддасон хизмат кардаед ва мекунед, фаромӯш кунад.

¹¹ Лекин орзумандем, ки ҳар яке аз шумо ҳамин ғайратро то ба охир нишон диҳед, то ки умедатон комилан ҳосил шавад;

¹² То ки шумо танбал нашавед, балки ба касоне тақлид кунед, ки ба василаи имон ва пурсабрӣ вориси ваъдаҳо мегарданд.

¹³ Зеро, вақте ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, азбаски ба каси бузургтаре наметавонист қасам ёд кунад, ба Зоти Худ қасам ёд кард

¹⁴ Ва гуфт: «Ҳақиқатан туро бисъёр баракат хоҳам дод ва туро бағоят афзун хоҳам кард».

¹⁵ Ва Иброҳим бо пурсабрии худ ба он ваъда ноил гардид.

¹⁶ Зеро ки одамон бо он чи бузургтар аст, қасам ёд мекунанд, ва қасам исботест, ки ба ҳар мунозираи онҳо хотима медиҳад.

¹⁷ Бинобар ин Худо, ки мехост тағбирнопазирии иродаи Худро ба ворисони ваъда пурратар нишон диҳад, қасамро ба кор бурд,

¹⁸ То бо ду чизи тағбирнопазир, ки дар онҳо дурӯғ гуфтани Худо мумкин нест, барои мо, ки паноҳ ёфтаем ва ба умеди ки пешниҳод шудааст, часпидаем, тасаллои пурзӯре бошад.

¹⁹ Он умед барои қон мисли лангари бозътимод ва мустаҳкам аст, ва андаруни парда дохил мешавад,

²⁰ Ки ба он ҷо пешгузаштаи мо — Исо дохил шуда, то абад Саркоҳин гардид ба монанди Малкисодақ.

БОБИ ҲАФТУМ

Масеҳ Коҳин аст ба монанди Малкисодақ, ва Ў аз коҳинони левизода болотар аст.

7 Зеро ки Малкисодақ, подшоҳи Салим, коҳини Худои Таоло, — ҳамон касе ки ба пешвози Иброҳим баромад ва ўро баракат дод, вақте ки ў баъд аз шикаст додани подшоҳон бармегашт,

² Ва Иброҳим ба вай аз ҳар чиз даҳъяк дод, — вай, аввалан, мувофиқи маънои номаш подшоҳи адолат аст ва сонӣ подшоҳи Салим низ, яъне подшоҳи осоиштагӣ,

³ Бе падар, бе модар, бе насабнома, дар ҳолате ки на ибтидои айём дорад, на интиҳои ҳаёт, балки ба Писари Худо монанд буда, ба сурати абадӣ коҳин мемонад.

⁴ Пас бубинед, чӣ гуна бузург аст он касе ки Иброҳими сарқабилани низ ба вай аз беҳтарин ғанимати худ даҳъяк дод.

⁵ Онҳое ки аз миёни фарзандони Левӣ қаҳонат пайдо мекунанд, ҳукм доранд, ки мувофиқи шариат аз қавм, аз бародарони худ даҳъяк ситонанд, гарчанде ки онҳо низ аз камари Иброҳим ба вучуд омадаанд.

⁶ Аммо ин касе ки аз авлоди онҳо ба вучуд наомадааст, аз Иброҳим даҳъяк гирифт ва соҳиби ваъдаро баракат дод.

⁷ Тамоман баҳснопазир аст, ки хурд аз ҷониби бузург баракат дода мешавад.

⁸ Ва дар ин ҷо одамони миранда даҳъяк меситонанд, лекин дар он ҷо Он ки дар ҳаққи Вай шаҳодат дорад, ки Ў зинда аст.

⁹ Ва, гуфтан мумкин, худи Левӣ, ки даҳъяк меситонад, ба воситаи Иброҳим даҳъяк дод:

¹⁰ Зеро ки ў ҳанӯз дар камари падар буд, вақте ки Малкисодақ ба пешвози Иброҳим баромад.

Қаҳонати левизодагон тамом шудааст; Масеҳ Саркоҳин аст то абад.

¹¹ Пас, агар камол ба василаи қаҳонати Левӣ муяссар мешуд, — зеро ки шариат дар он айём ба қавм расид, — боз чӣ ҳоҷат буд, ки коҳини дигаре ба монанди Малкисодақ ба майдон ояд, ва ба монанди Ҳорун номида нашавад?

¹² Зеро ки дар баробари дигаргунии қаҳонат дигаргунии шариат низ зарур мешавад.

¹³ Зеро Он ки дар ҳаққи Ў ин сухан гуфта мешавад, ба сибти дигаре мансуб буд, ки аз он ҳеҷ кас хизмати курбонгоҳро ба ҷо наовардааст;

¹⁴ Зеро маълум аст, ки Худованди мо аз сибти Яхудо тулӯ намуд, ки Мусо дар бораи он оид ба қаҳонат чизе нагуфтааст.

¹⁵ Ва ин боз ҳам равшантар дида мешавад, ки агар ба монанди Малкисодақ коҳини дигаре ба майдон ояд,

¹⁶ Ки вай на бар тибқи қонуни як мизони ҷисмонӣ, балки ба ҳасби қуввати як ҳаёти бепоён чунин шуда бошад.

¹⁷ Зеро ки шаҳодат дода шудааст:

«Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ».

¹⁸ Зеро ки ҳукми пештара, ба сабаби заъф ва бефоидагии он, ботил мешавад,

¹⁹ Чунки шариат ҳеҷ чизро ба камол нарасондааст; лекин умеди беҳтаре ҷои онро гирифт, ки ба василаи он мо ба Худо наздик меоем.

²⁰ Ва ин умед бе қасам нест, —

²¹ Зеро ки онҳо бе қасам коҳин шудаанд, аммо Ў бо қасам, чунки дар ҳаққи Ў гуфта шудааст:

«Худованд қасам хӯрдааст, ва таассуф нахоҳад хӯрд:

Ту коҳин ҳастӣ то абад, ба монанди Малкисодақ»,

— ²² Бинобар ин ба аҳди беҳтаре Исо зомин шуд.

²³ Ва он коҳинон бисъёр буданд, чунки мамот намегузошт, ки боқӣ монанд;

²⁴ Аммо Ў, ки то абад боқист, қаҳонати бефано дорад,

²⁵ Ва ба ин сабаб низ метавонад доимо онҳоеро, ки ба василаи Ў сӯи Худо меоянд, наҷот диҳад, зеро ҳамеша зинда аст, то ки барои онҳо шафоат кунад.

²⁶ Зеро ки мо ба чунин Саркоҳин эҳтиёҷ дорем: муқаддас, аз бадӣ дур, беайб, аз гуноҳкорон чудо ва аз афлок болотар баромада,

²⁷ Ки эҳтиёҷ надорад ҳар рӯз, мисли он саркоҳинон, аввал барои гуноҳҳои худаш, баъд барои гуноҳҳои қавм қурбониҳо тақдим кунад, зеро ки инро Ў як бор ба амал овард, вақте ки Худро ба унвони қурбонӣ тақдим кард.

²⁸ Зеро ки шариат одамони гирифтори заъфро коҳин таъин мекунад, вале каломи қасам, ки баъд аз шариат омад, Писареро, ки то абад комил шудааст, таъин кард.

БОБИ ҲАШТУМ

Саркоҳини абадӣ, назар ба саркоҳинони Аҳди Қадим, маснади баландтаре дорад; Ў Шафоатгари Аҳди Ҷадид аст.

8 Дар он чи гуфта шуд, чизи асосӣ ин аст; мо чунон Саркоҳине дорем, ки Ў ба ямини тахти Кибриё дар афлок нишастааст,

² Ва хизматгузори қудс ва хаймаи ҳақиқӣ мебошад, ки онро Худованд барпо кардааст, на одамизод.

³ Зеро ки ҳар саркоҳин барои тақдим кардани ҳадия ва қурбониҳо таъин мешавад; бинобар ин лозим буд, ки Ў низ чизе барои тақдим кардан дошта бошад.

⁴ Пас, агар Ў бар замин мемонд, коҳин ҳам намешуд, чунки дар ин ҷо коҳиноне ҳастанд, ки ба ҳасби шариат ҳадияҳо тақдим менамоянд,

⁵ Ва онҳо ба сурат ва сояи чизҳои осмонӣ хизмат мекунанд, чунон ки ба Мусо гуфта шуда буд, вақте ки ӯ ба сохтани хайма шурӯъ менамуд: «Бохабар бош», гуфта шудааст, «ки ҳама чизро мувофиқи намунае ки дар болои кӯҳ ба ту нишон дода шуд, ба амал оварӣ».

⁶ Аммо алҳол Ў хизмати аълотаре пайдо кардааст ба андозае ки Ў миёнарави аҳди беҳтаре мебошад, ки он бар ваъдаҳои беҳтар барқарор гардидааст.

⁷ Зеро, агар он аҳди якум бенуқсон мебуд, ҷое барои дигараш намечустанд.

⁸ Зеро ки Худо онҳоро мазаммат намуда, мегӯяд: «Инак, айёме мерасад, мегӯяд Худованд, ки Ман бо хонадони Исроил ва бо хонадони Яхудо аҳди ҷадид хоҳам баст,

⁹ На чунон аҳде ки бо падарони онҳо баста будам дар рӯзе ки дасташонро гирифтам, то онҳоро аз замини Миср берун оварам; чунки онҳо дар аҳди Ман қоим набуданд, ва Ман ба онҳо эътино накардам, мегӯяд Худованд.

¹⁰ Зеро ин аст аҳде ки бо хонадони Исроил баъд аз он айём хоҳам баст, мегӯяд Худованд: қонунҳои Худро дар афкори онҳо хоҳам гузошт ва дар дилҳои онҳо хоҳам навишт, ва Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

¹¹ Ва касе ёри худро, ва касе бародари худро дигар таълим нахоҳад дод ва нахоҳад гуфт:

Худовандро бишинос; чунки ҳама, аз хурд то калон,

Маро хоҳанд шинохт;

¹² Чунки ба ноинсофиҳои онҳо шафақат хоҳам кард ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард».

¹³ Бо гуфтани «аҳди ҷадид» Ў қадимагии аҳди якумро нишон дод; ва он чи қадима ва кӯҳна аст, ба нестшавӣ наздик аст.

БОБИ НУҲУМ

Саркоҳини абадӣ, назар ба қаҳонати Аҳди Қадим, қаҳонати баландтаре дорад; Ў қурбонии олие, яъне Хуни шахсии Худро, меоварад.

9 Пас, аҳди якум низ дастурҳои оид ба ибодати Худо, ва қудси заминӣ дошт;

² Зеро хайма ба қисмҳо сохта шуда буд: қисми якум, ки дар он чароғдон ва миз ва нони тақдим буд, ва он «қудс» номида мешавад.

³ Ва дар паси парда қисми дуҷуми хайма буд, ки «қудси қудсҳо» номида мешавад,

⁴ Ки дар он бухурдони тиллой ва сандуқи аҳд буд, ки ҳама ҷояш тиллоқӯб шуда буд, ва дар он зарфи тиллоие пур аз манн, асои шукуфтаи Ҳорун ва лавҳаҳои аҳд буд,

⁵ Ва ба болои он каррубиёни ҷалол буданд, ки бар кафоратгоҳ соя меафканданд; дар ин хусус ҳоло муфассал сухан рондан лозим нест.

⁶ Дар чунин шароит, коҳинон ба қисми якуми хайма ҳамеша медароянд, то ки ибодати Худоро ба ҷо оваранд;

⁷ Аммо ба қисми дуҷуми хайма солие як бор фақат саркоҳин медарояд, он ҳам бе хун не, ки онро барои худаш ва барои хатокориҳои қавм қурбонӣ мекунад.

⁸ Ва Рӯҳулқудс бо ин нишон медиҳад, ки то даме ки хаймаи якум вучуд дорад, ҳанӯз роҳи қудс кушода нашудааст.

⁹ Вай тимсоли замони ҳозира аст, ки дар он ҳадияҳо ва қурбониҳои тақдим карда мешаванд, ки қодир нестанд вичдони тақдимкунандаро осуда гардонанд,

¹⁰ Ва онҳо, бо чизҳои хӯрданӣ ва нӯшиданӣ ва бо ҳар гуна таҳорат ва маросим, дастурҳои мансуб ба ҷисм буда, фақат то замони ислоҳ муқаррар карда шудаанд.

¹¹ Аммо Масеҳ ҳамчун Саркоҳини некиҳои оянда омада, ба воситаи хаймаи бузурғтар ва мукамалтаре ки бо дасти одам сохта нашудааст, яъне сохташ чунин нест,

¹² Ва на ба воситаи хуни бузғо ва говғо, балки ба воситаи Хуни Худ як бор ба қудс дохил шуда, кафорати абадӣ пайдо кард.

¹³ Зеро, агар хуни бузҳо ва говҳо ва хокистари модагов, ки ба палидон пошида мешавад, онҳоро то ба дараҷаи татҳири ҷисм тақдис мекарда бошад,

¹⁴ Чӣ қадар бештар Хуни Масеҳ, ки ба василаи Рӯҳи абадӣ Зоти беайби Худро ба Худо тақдим намуд, вичдони моро аз аъмоли бечон татҳир хоҳад кард, то ки Худои Ҳай ва ҳақиқиро ибодат намоем!

¹⁵ Бинобар ин Ё Миёнарави аҳди ҷадид аст, то ки пас аз мамоти Ё, ки он барои кафорати ҷиноятҳои замони аҳди якум воқеъ шудааст, даъватшудагон мероси абадии мавъудро пайдо кунанд.

¹⁶ Зеро, дар ҳар ҷое ки васияте ҳаст, бояд собит шавад, ки васияткунанда мурдааст,

¹⁷ Чунки васият пас аз мурдан эътиборнок аст; он, то даме ки васияткунанда зинда аст, ҳеҷ эътибор надорад.

¹⁸ Бинобар ин аҳди якум низ бе хун барқарор нашудааст.

¹⁹ Зеро, вақте ки Мусо ҳамаи аҳкомро мувофиқи шариат пеши тамоми қавм ҳонд, хуни говҳо ва бузҳоро бо об ва пашми арғувонӣ ва зуфо гирифта, ҳам бар худӣ китоб пошид, ҳам бар тамоми қавм,

²⁰ Ва гуфт: «Ин аст хуни аҳде ки Худо ба шумо амр фармудааст».

²¹ Ҳамчунин бар хайма ва тамоми олоти ибодати Худо хун пошид.

²² Қариб ҳама чиз мувофиқи шариат ба василаи хун татҳир меёбад, ва бе рехтани хун омурзиш нест.

²³ Пас, тимсоли чизҳои осмонӣ мебоист бо ин воситаҳо татҳир меёфт, аммо худӣ чизҳои осмонӣ — бо қурбонҳои хубтар аз инҳо.

²⁴ Зеро Масеҳ на ба қудси бо дасти одам сохташуда, ки фақат тимсоли қудси ҳақиқист, балки ба худӣ осмон даромадааст, то ки ҳоло барои мо ба ҳузури Худо зоҳир шавад,

²⁵ На аз барои он ки борҳо Худро қурбонӣ кунад, чунон ки сарқоҳин ҳар сол ба қудс бо хуни дигарон † мебарояд;

²⁶ Вагар на Ё мебоист аз ибтидои олам борҳо уқубат мекашид. Аммо Ё алҳол, дар охири замонҳо, як бор зоҳир шуд, то ки бо қурбонии Худ гуноҳро нест кунад.

²⁷ Ва чунон ки одамнро насиб гардидааст, ки як бор бимиранд ва пас аз он ба доварӣ дучор шаванд,

²⁸ Ончунон Масеҳ низ як бор Худро барои бардоштани гуноҳҳои бисёр касон қурбонӣ намуда, бори дуюм на аз барои татҳири гуноҳ зоҳир хоҳад шуд, балки барои онҳое ки Ёро интизор доранд, то наҷот ёбанд.

БОБИ ДАҲУМ

Исо ба воситаи Қурбонии Ҷолҷолто имондоронро ба сурати абадӣ аз гуноҳҳо озод кард.

10 Зеро шариате ки сояи некиҳои оянда аст ва воқеияти онҳо нест, ҳаргиз наметавонад ба воситаи айни ҳамон қурбонӣҳо ки ҳамеша, сол ба сол тақдим карда мешаванд, тақдимкунандагонро комил гардонад.

² Вагар на, ба тақдим кардани онҳо хотима медоданд, чунки тақдимкунандагони қурбонӣ як бор татҳир ёфта, дигар ҳеҷ идроки гуноҳҳоро намедоштанд.

³ Лекин ба василаи ин қурбонӣҳо сол ба сол дар бораи гуноҳҳо хотиррасон карда мешавад;

⁴ Зеро аз имкон берун аст, ки хуни говҳо ва бузҳо гуноҳҳоро нест кунад.

⁵ Бинобар ин Масеҳ ба ҷаҳон дохил шуда, мегӯяд: «Қурбонӣ ва ҳадияро Ту нахостӣ, балки бадане барои Ман муҳайё намудӣ;

⁶ Қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хато барои Ту писандида набуд.

⁷ Он гоҳ гуфтам: „Инак, меоям, — чунон ки дар тӯмори китоб дар бораи Ман навишта шудааст, — то ки иродаи Туро, эй Худо, ба ҷо оварам“».

⁸ Аввал мегӯяд: қурбонӣ ва ҳадия ва қурбонии сӯхтанӣ ва қурбонии хаторо, — ки мувофиқи шариат тақдим карда мешавад, — Ту нахостӣ, ва онҳо барои Ту писандида набуд;

⁹ Баъд, илова намуда, гуфтааст: «Инак, меоям, то ки иродаи Туро, эй Худо, ба ҷо оварам». Ё якумро ботил мекунад, то ки дуюмро барқарор намояд.

¹⁰ Ба ҳасби ҳамин ирода мо ба василаи қурбонии якбораи ҷисми Исои Масеҳ тақдис ёфтаем.

¹¹ Ва ҳар қоҳин ҳар рӯз дар ибодат меистад ва айни ҳамон қурбонӣҳоро борҳо тақдим менамояд, ки онҳо ҳаргиз наметавонанд гуноҳҳоро нест кунанд.

¹² Аммо Ё як қурбониро ба сурати абадӣ барои гуноҳҳо тақдим намуда, ба ямини Худо бинишаст,

¹³ Ва пас аз ин мунтазир аст то даме ки душманонаш зери пой Ё андохта шаванд.

¹⁴ Зеро ки Ё ба василаи як қурбонӣ тақдисшавандагонро то абад комил гардондааст.

¹⁵ Рӯҳулқудс низ ба мо шаҳодат медиҳад, зеро ки гуфта шудааст:

¹⁶ «Ин аст аҳде ки бо онҳо баъд аз он айём хоҳам баст,

мегӯяд Худованд: қонунҳои Худро дар дилҳои онҳо хоҳам гузошт

ва дар афкори онҳо хоҳам навишт,

¹⁷ Ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро ба ёд нахоҳам овард».

¹⁸ Ва дар он ҷое ки омурзиши гуноҳҳо ҳаст, қурбонӣ барои онҳо дигар лозим нест.

† Яъне бо хуни ҳайвонот.

Даъват ба вафодорӣ ба Масеҳ ва Калисо ҳатто дар шароити таъқибот.

¹⁹ Пас, эй бародарон, модоме ки мо чуръат дорем ба қудс ба василаи Хуни Исои Масеҳ,

²⁰ Бо роҳи нав ва зинда дохил шавем, ки онро Ӯ барои мо ба василаи пардае, яъне қисми Худ, аз нав кушодааст,

²¹ Ва модоме ки мо Коҳини муаззаме бар хонаи Худо дорем,

²² Пас бо дили соф ва бо имони комил, дилҳои худро ба воситаи пошидан аз вичдони шарирӣ мо татхир намуда ва қисми худро дар оби пок ғул дода, наздик оем,

²³ Ва зътирофи умеди худро собитқадамона нигоҳ дорем, зеро ки Ваъдадиҳанда амин аст;

²⁴ Ва диққат кунем, ки якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангезонем,

²⁵ Ва ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзе касонро таомул шудааст, балки якдигарро насиҳат диҳем, ва бештар ба қадри он ки шумо наздик шудани он рӯзро мебинед.

Қурбониҳои яҳудиён аҳамияти худро гум кардааст, ва одил бо имон хоҳад зист.

²⁶ Зеро, агар мо, пас аз пайдо кардани дониши ростӣ, худсарона гуноҳ кунем, — дигар қурбоние барои кафорати гуноҳ боқӣ наместонад,

²⁷ Балки кадом як интизории пурдаҳшати доварӣ ва шиддати оташе ки хасмҳоро ба коми худ хоҳад кашид.

²⁸ Агар касе шариати Мусоро рад мекард, дар асоси баёноти ду ё се шоҳид бе марҳамат ба қатл расонда мешуд,

²⁹ Пас, ба гумонатон, сазовори чӣ қадар ҷазои сахттар хоҳад буд шахсе ки Писари Худоро поймол мекунад ва Хуни аҳдро, ки аз он тақдир ёфтааст, азиз намедорад ва Рӯҳи файзро таҳқир менамояд?

³⁰ Зеро мо Ӯро мешиносем, ки гуфтааст: «Интиқом аз ҷониби Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд». Ва боз: «Худованд қавми Худо доварӣ хоҳад кард».

³¹ Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатангез аст!

³² Айёми пештараро ба хотир оваред, ки шумо, баъд аз равшан шудани фикратон, бори гарони укубатҳоро бардоштед,

³³ Дар ҳолате ки гоҳ худатон дар миёни ҳориҳо ва андӯхҳо ба тамошогоҳе барои дигарон мубаддал мешудед, гоҳ шарикӣ онҳое мегардидед, ки ба чунин аҳвол дучор шуда буданд;

³⁴ Зеро ки шумо ба занҷирҳои ман низ ҳамдардӣ изҳор кардед, ва тороҷи дороии худро бо шодмонӣ қабул кардед, чун медонистед, ки шумо дар осмон молу мулки бештар ва бобақое доред.

³⁵ Пас умеди худро тарк накунед, ки мукофоти бузурге ба он тааллуқ дорад.

³⁶ Зеро шуморо сабр лозим аст, то ки иродаи Худоро иҷро намуда, ваъдари ба даст оваред;

³⁷ Зеро ки баъд аз андаке он Оянда хоҳад омад ва даранг нахоҳад кард.

³⁸ Одил бо имон хоҳад зист; ва агар касе рӯй гардонад, ҷони Ман ба вай таваҷҷӯҳ нахоҳад кард.

³⁹ Вале мо аз онҳо нестем, ки бармегарданд ва ба ҳалокат мерасанд, балки аз имондоронем, ки наҷот меёбанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Роҳҳои имони қадимиён.

11 Имон эътиқоди қавӣ ба чизҳоест, ки мо ба онҳо умед мебандем, ва боварӣ ба чизҳоест, ки намоён нестанд.

² Зеро ки ба василаи он қадимиён шаҳодат пайдо кардаанд.

³ Бо имон мо дарк мекунем, ки оламҳо бо каломии Худо тартиб ёфтааст, ба тавре ки аз чизҳои нонамоён чизҳои намоён ба вучуд омадааст.

1. Замонҳои нахустпадарон.

⁴ Бо имон Ҳобил ба Худо, назар ба Қобил, қурбонии бештаре тақдим намуд; бо он ӯ шаҳодат пайдо кард, ки ӯ одил аст, чунон ки Худо дар бораи ҳадияҳои ӯ шаҳодат дод; бо он ӯ баъд аз мамонташ ҳанӯз ҳам сухан меронад.

⁵ Бо имон Ҳанӯх тавре кӯчонида шуд, ки мамотро надид; ва ӯ пайдо нашуд, чунки Худо ӯро кӯчонид. Зеро ки пеш аз кӯчонида шуданаш шаҳодат пайдо кард, ки ба Худо писанд омадааст.

⁶ Аммо бе имон ба назари Худо писанд омадан мумкин нест; зеро ҳар кӣ сӯи Худо меояд, бояд имон дошта бошад, ки Ӯ ҳаст, ва ба толибони Худ мукофот хоҳад дод.

⁷ Бо имон Нӯҳ дар хусуси чизе ки ҳанӯз намоён набуд, ваҳй ёфта, бо тарси Худо барои наҷот додани аҳли байти худ кишти бисохт; бо он ӯ ҷаҳонро маҳкум намуд ва вориси адолате гардид, ки аз имон аст.

2. Замонҳои сарқабилгон.

⁸ Бо имон Иброҳим итоат намуд ба даъвате дар бораи рафтан ба мамлакате ки мебоист мерос мегирифт, ва ӯ рафт, ва намедонист ба кучо меравад.

⁹ Бо имон ӯ дар замини мавҷуд, мисли замини бегона, ғарибона маскан гирифт, ва бо Исҳоқ ва Яъқуб, ки ҳамирсонӣ ҳамон ваъда буданд, дар хаймаҳо зиндагӣ кард;

¹⁰ Зеро ӯ мунтазири шаҳре буд, ки таҳкурсии мустаҳкаме дорад, ва меъмору бинокори он Худост.

¹¹ Бо имон худи Соро низ барои қабули насл қувват пайдо кард ва баъд аз фарсудагиаш зоид; зеро Ваъдадиҳандаро амин донист.

¹² Бинобар ин аз як нафар, ки он ҳам мисли бечон буд, ончунон бисъёр зоида шуданд, чунон ки

ситораҳои осмон бисёр аст, ва чунон ки реги лаби баҳр бешумор аст.

¹³ Ҳамаи инҳо дар имон мурданд ва ба муроди иҷрои ваъдаҳо нарасиданд, балки фақат аз дур онҳоро дида, шод шуданд ва эътироф карданд, ки бар замин мусофир ва ғарибанд;

¹⁴ Зеро онҳое ки чунин мегӯянд, нишон медиҳанд, ки дар ҷустуҷӯи ватане ҳастанд.

¹⁵ Ва агар ватанеро, ки аз он берун омада буданд, ба ёд меоварданд, фурсат доштанд, ки баргарданд;

¹⁶ Аммо иштиёқманди ватани беҳтаре буданд, ки он дар осмон аст; бинобар ин Худо ор намедонад, ки Худои онҳо хонда шавад: зеро ки ӯ барои онҳо шаҳре муҳайё кардааст.

¹⁷ Бо имон Иброҳим, вақте ки озмуда шуд, Исҳоқро барои қурбонӣ тақдим намуд ва, бо вучуди он ки ваъдаҳо гирифта буд, писари ягонаи худро тақдим намуд,

¹⁸ Ки дар ҳаққи вай гуфта шуда буд: «Насли ту аз Исҳоқ хонда хоҳад шуд»;

¹⁹ Зеро ӯ фикр мекард, ки Худо қодир аст аз мурдагон низ эҳё кунад; ба ин сабаб Исҳоқ ба таври тимсол аз мурдагон ба ӯ баргардонид шуд.

²⁰ Бо имон Исҳоқ Яъқуб ва Эсовро барои оянда низ баракат дод.

²¹ Бо имон Яъқуб, пеш аз мурданаш, ҳар писари Юсуфро баракат дод ва бар сари асои худ такъя намуда, сачда кард.

²² Бо имон Юсуф, дар вақти вафоташ, хуруҷи банӣ Исроилро зикр намуд ва дар бораи устухонҳои худ васият кард.

3. Замонҳои Мусо ва Ғушаъ ибни Нун.

²³ Бо имон падару модари Мусо ӯро, чун таваллуд шуд, се моҳ пинҳон доштанд, зеро диданд, ки кӯдаки зебост, ва аз амри подшоҳ натарсиданд.

²⁴ Бо имон Мусо, чун калонсол шуд, нахост, ки писари духтари фиръавн хонда шавад,

²⁵ Ва бо қавми Худо уқубат кашиданро афзал донист аз он ки аз гуноҳ ҳаловати муваққатӣ дошта бошад,

²⁶ Ва хори Мисеҳро сарвати бузурғтар аз ганҷҳои Миср ҳисоб кард; зеро ки ба муқофот назар медӯхт.

²⁷ Бо имон ӯ Мисрро тарк кард ва аз ғзаби подшоҳ натарсид; зеро ӯ, мисли он ки Нонамоёнро дида бошад, боматонат буд.

²⁸ Бо имон ӯ фисҳ ва пошидани хунро ба амал овард, то ки несткунандаи нахустзодагон ба онҳо даст нарасонад.

²⁹ Бо имон онҳо аз баҳри Қулзум, чун аз хушкӣ, гузаштанд, вале вақте ки мисриён ба гузаштан ҳаракат карданд, фарк шуданд.

³⁰ Бо имон деворҳои Ерихӯ пас аз даврзании ҳафтрӯза фурӯ ғалтид.

³¹ Бо имон Роҳоби фоҳиша, ки ҷосусонро ба саломатӣ қабул карда буд, бо исьёнгарон ба ҳалокат нарасид.

4. Дертарин таърихи Исроил.

³² Боз чӣ гӯям? Вақтам кифоя намекунад барои он ки дар бораи Қидъун ва Бороқ ва Шимшун ва Йифтоҳ ва Довуд ва Самуил ва анбиё ҳикоят намоям,

³³ Ки онҳо бо имон мамлакатҳоро мусаххар карданд, адлро ба амал оварданд, ба ваъдаҳо муваффақ шуданд, даҳони шеронро бастанд,

³⁴ Қуввати оташро хомӯш карданд, аз дами шамшер халосӣ ёфтанд, аз заъф боқувват шуданд, дар ҷанг қавӣ гардиданд, фавҷҳои бегонаҳоро торумор карданд;

³⁵ Занон мурдаҳои худро эҳёшуда ёфтанд; вале дигарон аз шиканча нобуд шуданд ва озодиро қабул накарданд, то ки ба эҳёи беҳтаре ноил гарданд;

³⁶ Ва баъзеи дигарон ҳақоратҳо ва шаллоқро, ҳамчунин занҷирҳо ва зиндонро аз сар гузаронданд.

³⁷ Сангсор шуданд, бо арра дупора гардиданд, ба шиканча гирифтор шуданд, аз дами шамшер мурданд; пӯстҳои гӯсфанду буз дар тан сарсон саргардон шуда, мӯҳтоҷӣ, тангӣ ва уқубат кашиданд;

³⁸ Онҳое ки ҷаҳон лоиқашон набуд, дар биёбонҳо ва кӯҳҳо, дар мағораҳо ва дараҳои замин овора шуда гаштанд.

³⁹ Ва ҳамаи онҳо, ки ба хотири имон шӯҳрат пайдо карда буданд, ваъдари соҳиб нашуданд,

⁴⁰ Чунки Худо барои мо чизи беҳтаре пешбинӣ намуда буд, то ки онҳо бе мо комил нагарданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Роҳи имони масеҳиён дар замонҳои уқубатҳо ва ҳарбу зарбҳо.

12 Бинобар ин мо низ, ки дар гирди худ чунин абри шоҳидонро дорем, ҳар бори гарон ва гуноҳро, ки моро фаро мегирад, аз худ дур андохта, майдони дар пеши мо бударо бо сабр давон-давон тай кунем

² Ва ба Сарвар ва Комилкунандаи имони мо, яъне Исо, назар дўзем, ки ӯ ба ҷои шодие ки ӯро дар пеш буд, ба хорӣ безътиной намуда, ба салиб тоб овард ва ба ямини тахти Худо бинишаст.

³ Дар бораи ӯ фикр кунед, ки аз дасти гуноҳкорон ба чунин хорӣ тоб овард, то ки шумо дар ҷонҳои худ хаста ва суст нашавед.

⁴ Дар талоши зидди гуноҳ шумо ҳанӯз то ба дараҷаи рехтани хун муқобилият накардаед

⁵ Ва он насиҳатро, ки ба шумо, ҳамчун ба писарон гуфта шудааст, фаромӯш кардаед:

«Эй писарам! Ба ҷазои Худованд безътиной накун, ва ҳангоме ки ӯ туро мазаммат намояд, маънос нашав;

⁶ Зеро ки Худованд ҳар киро дўст дорад, ҷазо медиҳад;

ҳар писари писандидаи Худро мезанад».

⁷ Агар ба ҷазо тоб оваред, Худо бо шумо, чун бо писарон, рафтор мекунад. Зеро, оё писаре ҳаст, ки падараш ўро ҷазо надихад?

⁸ Аммо агар шумо бе ҷазо монед, ки он насибаи ҳама аст, пас шумо ҳаромзодагонед, на писарон.

⁹ Илова бар ин, барои мо, ки аз падарони ҷисмонӣ ҷазо ёфта, аз онҳо метарсем, оё лозим нест, ки ба Падари рӯҳҳо хеле зиёдтар итоат намоем, то ки зист кунем?

¹⁰ Зеро ки онҳо моро ба салоҳдиди ҳудашон барои айёми андак ҷазо медоданд, аммо Ў ин корро ба манфиати мо, то ки дар қудсияти Ў ширкат дошта бошем, анҷом медиҳад.

¹¹ Ҳар ҷазо дар замони ҳозира ба назари кас на шодӣ, балки андӯх менамояд; лекин оқибат ба онҳое ки ба воситаи он таълим ёфтаанд, самари осоиштаи адолатро меоварад.

Бе қудсият ҳеч кас Худовандро нахоҳад дид.

Дар бораи ҷалоли Аҳди Ҷадид.

¹² Пас, дастҳои беқувват ва зонҳои бемаҷолро қавӣ кунед

¹³ Ва барои пойҳои худ роҳҳои рост кушоед, то он чи мелангад, бериҳа нагардад, балки ба хубӣ шифо ёбад.

¹⁴ Осоиштагири бо ҳама пеша кунед ва қудсиятро толиб бошед, ки бе он ҳеч кас Худовандро нахоҳад дид,

¹⁵ Ва бохабар бошед, ки мабодо касе аз файзи Худо маҳрум шавад; мабодо решаи талхе ба вучуд омада, осеб расонад, ва бисъёр касон аз он палид шаванд,

¹⁶ Мабодо зинкорӣ ё осие ёфт шавад, ки мисли Эсов барои як таом аз нахустзодагии худ даст кашад.

¹⁷ Зеро шумо медонед, ки баъд аз он ӯ, чун хост вориси баракат гардад, рад карда шуд: тафаккури падарро дигаргун карда натавонист, гарчанде ки дар ин хусус ашк рехта илтимос намуд.

¹⁸ Шумо наздик наомадаед ба кӯҳе ки ламшаванда ва оташфишон аст, ба торикӣ ва зулмот ва тундбод,

¹⁹ Ё ба овози карнай ва садои суханон, ки шунавандагонаш илтимос карданд, ки ба онҳо дигар сухане гуфта нашавад,

²⁰ Зеро ба он тоб оварда натавонистанд, ки амр фармуда шуда буд: «Агар ҳайвоне низ ба кӯҳ бирасад, сангсор ё тирборон хоҳад шуд».

²¹ Ва ин манзара он қадар даҳшатангез буд, ки Мусо гуфт: «Ман тарсонун ларзон шудам».

²² Балки шумо наздик омадаед ба кӯҳи Сион ва ба шаҳри Худои Ҳай, ба Ерусалими осмонӣ ва беварҳои фариштагон,

²³ Ва ба анҷумани пуртантана ва Калисои нахустзодагоне ки дар афлок навишта шудаанд, ва

ба Худое ки Довари ҳама аст, ва ба арвоҳи одилоне ки ба камол расидаанд,

²⁴ Ва ба Исо, ки Миённарави аҳди ҷадид аст, ва ба Хуни пошидани, ки назар ба хуни Ҳобил хубтар сухан мегуяд.

²⁵ Бохабар бошед, ки шумо низ аз сухангӯ рӯ нагардонед. Зеро, агар онҳое ки бар замин ба сухангӯ гӯш наандохтанд, аз ҷазо раҳо нашудаанд, пас алалхусус мо, агар аз Ў, ки аз осмон сухан мегуяд, рӯ гардонем, раҳо нахоҳем шуд.

²⁶ Дар он вақт овози Ў заминро ба ларза андохта буд, ва Ў ҳоло чунин ваъда додааст: «Боз як бори дигар на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза хоҳам андохт».

²⁷ Ибораи «боз як бори дигар» маънои онро дорад, ки чизҳое ки ба ларза меафтад, ҳамчун чизҳои офаридашуда, аз миён хоҳад рафт, то чизҳое ки ба ларза намеафтад, боқӣ монад.

²⁸ Пас мо малакутеро, ки ба ларза намеафтад, қабул намуда, файзро маҳфуз хоҳем дошт ва бо он Худоро ба таври писандида бо таъзиму тақрим ва тарс ибодат хоҳем кард,

²⁹ Чунки Худои мо оташи фурубаранда аст.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Пандҳо ва баракоти хотимагии ҳавворӣ барои имондорон.

13 Бигзор бародардӯстӣ барқарор бошад.

² Меҳмоннавозиро фаромӯш накунад, зеро ки ба воситаи он баъзе касон, нодониста, фариштагонро меҳмоннавозӣ кардаанд.

³ Бандиёро ба ёд оваред, гӯё ки шумо низ бо онҳо дар занҷирҳо бошед, ва ситамкашонро, мисли он ки худатон бо онҳо як ҷисм мебошед.

⁴ Бигзор никоҳ аз ҳар ҷиҳат ҳалол бошад, ва ҷойҳои он беайб; зеро ки зинкорон ва фосиқонро Худо доварӣ хоҳад кард.

⁵ Хулқатон аз зарпарастӣ дур бошад, ва бо он чи доред, қаноат кунед. Зеро ки Худи Ў гуфтааст: «Туро тарк нахоҳам кард ва ту ро нахоҳам партофт»,

⁶ Бинобар ин мо метавонем далерона бигӯем: «Худованд мададгори ман аст, ва ҳаросон нахоҳам шуд: одамизод ба ман чӣ метавонад бикунад?»

⁷ Сардорони худро, ки каломи Худоро ба шумо мавъиза кардаанд, ба ёд оваред: ба анҷоми рафтори онҳо назар карда, ба имонашон тақлид намоед.

⁸ Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад айни ҳамон аст.

⁹ Ба таълимоти гуногун ва бегона моил нашавад; зеро хуб аст, ки дилҳо бо файз қавӣ гардад, на бо таомҳо, ки аз онҳо касони пурхӯр манфиате надидаанд.

¹⁰ Мо қурбонгоҳе дорем, ки хизматгузори хайма ҳақ надоранд аз он чизе бихӯранд.

¹¹ Ҷасади ҳайвоноте ки хунашонро саркоҳин барои кафорати гуноҳ ба қудс меоварад, берун аз бошишгоҳ сӯзонида мешавад, —

¹² Бинобар ин Исо низ, барои он ки одамонро бо Хуни Худо тақдис намояд, берун аз дарвоза уқубат кашид.

¹³ Пас, хориӣ Ӯро бардошта, берун аз бошишгоҳ сӯи Ӯ бароем;

¹⁴ Зеро дар ин ҷо шаҳри доимие надорем, балки ояндаро чустучӯ менамоем.

¹⁵ Бинобар ин ҳамеша ба василаи Ӯ қурбонии шукронаро ба Худо тақдим менамоем, яъне самараи лабҳоеро, ки ба исми Ӯ ҳамду сано мехонанд.

¹⁶ Инчунин инсондӯстӣ ва саховатро аз хотир набароред, зеро ки ин гуна қурбониҳо ба Худо писанд меояд.

¹⁷ Ба сардорони худ фармонбардор ва мутеъ бошед, зеро онҳо ҳамеша ғами ҷонҳои шуморо мехӯранд, чунки ба ҳисобот додан вазифадор мебошанд; то ки онҳо ин вазифаро бо шодӣ ба ҷо оваранд, на бо оҳу нола, зеро ки ин барои шумо фоиданок нест.

¹⁸ Дар ҳаққи мо дуо гӯед; зеро мо яқин медонем, ки вичдони нек дорем, чунки дар ҳар бобат меҳоҳем ҳалолкорона рафтор кунем.

¹⁹ Ва маҳсусан ба ҷо овардани инро илтимос менамоем, то ки ман зудтар назди шумо баргардонида шавам.

²⁰ Ва Худои осоиштагӣ, ки Чӯпони бузурги гӯсфандон — Исои Худованди моро бо хуни аҳди абадӣ аз мурдагон ба по ҳезонд,

²¹ Бигзор шуморо дар ҳар кори нек барои иҷрои иродаи Ӯ комил гардонад ва он чи ба Ӯ писандида бошад, дар шумо ба василаи Исои Масеҳ ба амал оварад, ки Ӯро то абад ҷалол бод! Омин.

²² Аз шумо, эй бародарон, илтимос менамоем, ки ин каломи насиҳатро қабул кунед, зеро ки ба шумо мухтасар низ навиштаам.

²³ Бидонед, ки бародари мо Тимотиюс озод шуд; ва агар ӯ зуд биёяд, ҳамроҳи ӯ ба дидани шумо хоҳам омад.

²⁴ Ба ҳамаи сардорони худ ва ба ҳамаи муқаддасон салом расонед. Итолиявиён ба шумо салом мерасонанд.

²⁵ Файз бо ҳамаи шумо бод. Омин.

ЯЪҚУБ

БОБИ ЯКУМ

Имтиҳони имон.

1 Яъқуб, ки бандаи Худо ва Исои Масеҳи Худованд аст, ба дувоздаҳ сибте ки пароканда мебошанд, салом мерасонад.

² Эй бародарони ман, вақте ки ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро барои худ шодии бузург ҳисоб кунед,

³ Чун медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вучуд меоварад;

⁴ Ва сабр бояд амали комил дошта бошад, то ки шумо комил ва солим буда, ҳеҷ камбудие надошта бошед.

⁵ Ва агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор талаб кунад аз Худое ки ба ҳама бо саховат ва бе сарзаниш ато менамояд, — ва ба вай ато хоҳад шуд.

⁶ Валекин бигзор бо имон талаб кунад ва ҳеҷ шакку шубҳа надошта бошад, чунки шаккок ба мавҷи баҳр монанд аст, ки аз шамол баланд шуда, ҷавлон мекунад:

⁷ Бигзор чунин кас гумон накунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард.

⁸ Шахси дудила дар ҳамаи роҳҳои худ ноустувор аст.

⁹ Бигзор бародари залил бо сарбаландии худ фахр намояд,

¹⁰ Ва сарватдор — бо залолати худ, чунки ӯ мисли гули алаф даргузар аст:

¹¹ Офтоб бо гармо тулӯ намуда, алафро мехушконад, ва гули он рехта, зебоии намуди он нест мешавад; сарватдор низ дар роҳҳои худ ҳамин тавр пажмурда хоҳад шуд.

¹² Хушо касе ки дар озмоиш вафодор мемонад, зеро вақте ки вай имтиҳон медиҳад, тоҷи ҳаётро, ки Худованд ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст, ба даст хоҳад овард.

Озмоиш аз қучо ба амал меояд.

¹³ Дар озмоиш бигзор ҳеҷ кас набояд бигӯяд: «Маро Худо меозмояд»; чунки Худо бо бадӣ озмуда намешавад ва Худаш ҳеҷ касро намеозмояд,

¹⁴ Балки ҳар кас саргарм ва фирефтаи ҳаваси худ гардида, ба озмоиш дучор мешавад;

¹⁵ Баъд ҳавас, ҳомила шуда, гуноҳро ба дунё меоварад, ва гуноҳ, ки ба амал омад, мамотро ба вучуд меоварад.

¹⁶ Эй бародарони маҳбуби ман, фирефта нашавед.

¹⁷ Ҳар як инъоми нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло, аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ё тағбироте ва ҳеҷ дигаргуние мавҷуд нест.

¹⁸ Ё, бар ҳасби хости Худ, моро ба василаи каломии ростӣ ба дунё овард, то ки як навъ навбари офаридаҳои Ё бошем.

Огоҳонидан аз худфиребӣ дар вақти шунидани Каломии Худо.

¹⁹ Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад;

²⁰ Зеро ки хашми одамизод адолати Худоро ба амал намеоварад.

²¹ Бинобар ин ҳар нопокӣ ва бақияи бадиро як сӯ гузошта, каломро, ки дар шумо кошта шудааст, бо фурутанӣ қабул кунед, ки он метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад.

Хушо касе ки Каломии Худоро ба ҷо меоварад.

²² Пас иҷроқунандагони калом бошед, на фақат шунавандагоне ки худро фиреб медиҳанд,

²³ Зеро, касе ки каломро мешунаваду иҷро намекунад, ба шахсе монанд аст, ки тарҳи рӯяшро дар оина мебинад:

²⁴ Ба чеҳраи худ нигоҳ карду рафт, ва дарҳол фаромӯш кард, ки он чӣ гуна аст.

²⁵ Аммо касе ки ба шарияти комил, ба шарияти озодӣ диққат мекунад ва дар он устувор мемонад, дар ҳолате ки на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷроқунандаи кор мебошад, — хушо он кас дар амали худ.

²⁶ Агар касе аз шумо гумон кунад, ки диндор аст, ва ҷилави забони худро накашад, балки дили худро фирефта намояд, — диндории вай бефоида аст.

²⁷ Дини пок ва беайб ба ҳузури Худо ва Падар ин аст, ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо парасторӣ кунем ва худро аз олам олуда накарда нигоҳ дорем.

БОБИ ДУЮМ

Сарватдорони имон — ворисони Малакути Худо.

2 Эй бародарони ман! Ба Исои Масеҳи Худованди мо, ки Худованди ҷалол аст, бе рӯйбинӣ имон дошта бошед.

2 Зеро, агар ба ҷамъомади шумо касе ангуштарини тилло дар даст ва либоси зебо дар тан биёяд, ва камбағале низ либоси чиркин дар тан биёяд,

3 Ва шумо ба соҳиби либоси зебо нигоҳ карда, гӯед: «Шумо марҳамат фармуда ин ҷо бинишинед», ва ба камбағал гӯед: «Ту он ҷо биист» ё ки: «Ин ҷо, поини пои ман бинишин», —

4 Оё шумо миёни худатон фарқ нагузоштаед ва оё доварони соҳиби афкори бад нестед?

5 Гуш диҳед, эй бародарони маҳбуби ман: оё Худо камбағалони оламро интиҳоб накардааст, ки сарватдор дар имон ва ворисони Малакуте бошанд, ки онро Ё ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст?

6 Валекин шумо аз камбағал нафрат кардаед. Оё сарватдорон шуморо ба танг намеоваранд, ва оё онҳо шуморо ба маҳкамаҳо намекашанд?

7 Оё онҳо номи некеро, ки бар шумост, беобрӯ намекунад?

8 Агар шумо шариати шоҳонаро, бар тибқи Навиштаи: «Ёри худро мисли худ дӯст бидор» ба ҷо меоварда бошед, хуб мекунед;

9 Аммо агар рӯйбинӣ мекарда бошед, гуноҳ мекунед, ва шариат шуморо вайронкунанда ҳисоб мекунад.

10 Касе ки тамоми шариатро риоя намуда, валекин дар як чиз гуноҳ кунад, нисбат ба ҳама чиз айбдор мешавад.

11 Зеро Он ки «зино накун» гуфтааст, «қатл накун» ҳам гуфтааст; бинобар ин, агар ту зино накунӣ, вале қатл кунӣ, — ба шариат хато кардай.

12 Ҳамчун касоне ки бар тибқи шариати озодӣ доварӣ карда хоҳанд шуд, чунин сухан гӯед ва чунин амал кунед,

13 Зеро бар касе ки эҳсон накардааст, доварӣ бе марҳамат хоҳад буд; марҳамат бар доварӣ ғалаба меёбад.

Имони ҳақиқӣ наметавонад бе аъмол бошад.

14 Эй бародарони ман, чӣ фоидае ҳаст, агар касе гӯяд, ки имон дорад, дар сурате ки амал надорад? Оё чунин имон наметавонад ўро наҷот диҳад?

15 Агар бародаре ё хоҳаре бараҳна буда, ризку рӯзӣ надошта бошанд,

16 Ва касе аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ рафта, гарм ва сер шавед», валекин он чи барои ҷисм лозим аст, ба онҳо надихад, — чи фоидае ҳаст?

17 Ҳамчунин имон низ, агар аъмол надошта бошад, ба ҳудии худ мурда аст.

18 Балки касе хоҳад гуфт: «Ту имон дорӣ, вале ман аъмол дорам, — имони худро бе аъмол ба ман нишон бидеҳ, вале ман ба ту имони худро аз аъмоли худ нишон медиҳам».

19 Ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст? Хуб мекунӣ; девҳо низ имон доранд ва меларзанд.

20 Аммо, эй одами бемағз, оё мехоҳӣ бидонӣ, ки имон бе аъмол мурда аст?

Имон ба воситаи аъмол ба камол мерасад.

21 Оё падари мо Иброҳим, ки писари худ Исҳоқро ба қурбонгоҳ бароварда буд, бо аъмоли худ сафед нашуд?

22 Оё ту мебинӣ, ки имон ба аъмоли ӯ мадад кард, ва имони ӯ ба василаи аъмол ба камол расид?

23 Ва он Навишта иҷро шуд, ки мегӯяд: «Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд, ва ӯ дӯсти Худо номида шуд».

24 Оё мебинед, ки одамизод ба василаи аъмол сафед мешавад, на фақат ба василаи имон?

25 Ба ҳамин тарз Роҳоби фоҳиша низ, ки ҷосусонро қабул карда, бо роҳи дигаре фиристода буд, оё ба василаи аъмол сафед нашуд?

26 Зеро, чунон ки ҷисм бе рӯҳ мурда аст, ончунон имон низ бе аъмол мурда аст.

БОБИ СЕЮМ

Огоҳонидан аз гуноҳҳои забон.

3 Эй бародарони ман! Бисъёре аз шумо муаллим нашавед, чун медонед, ки мо ба маҳкумияти бештаре дучор хоҷем шуд,

2 Зеро ки ҳамаи мо бисъёр пешпо меҳурем. Касе ки дар сухан пешпо намеҳуред, вай одами комил аст, ки метавонад ҷилави тамоми ҷисмро бикашад.

3 Инак, мо ба даҳони аспҳо лаҷом меандозем, то ки ба мо итоат кунанд, ва тамоми ҷисми онҳоро идора мекунем;

4 Инак, киштиҳо низ, ҳарчанд бузург бошанд ва ҳарчанд бо бодҳои пурзӯр ронда шаванд ҳам, ба воситаи суккони хурде, ба куҷо ки суккондор хоҳад, равона карда мешаванд;

5 Ҳамчунин забон низ узви хурд аст, вале бисъёр лоф мезанад. Бубин, оташи хурде чӣ гуна ҷангали бузургро месӯзонад.

6 Забон низ оташ аст, шарорате дар миёни узвҳои мо мебошад. Тамоми ҷисмро палид мекунад ва доираи ҳаётро оташ медиҳад, дар сурате ки худаш аз ҷаҳаннам оташ мегирад.

7 Зеро ки ҳама гуна даррандагон ва паррандагон, хазандагон ва ҳайвоноти баҳрӣ ба воситаи одамизод ром мешавад ва ром шудааст,

8 Валекин забонро ҳеч кас аз одамон ром карда наметавонад: он — шароратест боздоштанишаванда ва пур аз захри марговар.

9 Бо он мо Худо ва Падарро муборак мехонем, ва бо он мо ба одамон, ки ба сурати Худо офарида шудаанд, лаънат мегӯем:

¹⁰ Аз айни як даҳон баракат ва лаънат мебарояд. Эй бародарони ман, набояд ин тавр шавад.

¹¹ Оё аз як сӯрохи чашма ҳам оби ширин ва ҳам оби талх ҷорӣ мешавад?

¹² Эй бародарони ман, дарахти анҷир наметавонад зайтун оварад, ё токи ангур — анҷир: ҳамчунин як чашма наметавонад оби шӯр ва ширин ба вучуд оварад.

Ҳикмати ҳақиқӣ ба воситаи рафтор исбот меёбад.

¹³ Оё касе аз шумо ҳаким ва бохирад аст? Бигзор инро дар рафтори неки худ бо фурутанӣ хирадмандона дар амал нишон диҳад.

¹⁴ Аммо агар шумо дар дили худ ҳасади талх ва худсарӣ доред, фахр накунад ва дар ҳаққи ростӣ дурӯғ нагӯед:

¹⁵ Ин ҳикмате нест, ки аз боло нозил шуда бошад, балки ҳикмати заминӣ, нафсонӣ ва шайтонӣ мебошад;

¹⁶ Зеро ҳар ҷое ки ҳасад ва худсарӣ бошад, он ҷо носозӣ ва ҳар кори бад ҳувайдост.

¹⁷ Валекин ҳикмате ки аз болост, аввалан, пок аст, сонӣ осоишта, боилтифот, фармонбардор, пур аз марҳамат ва самараи нек, бегараз ва бериё мебошад.

¹⁸ Ва самараи адолат дар осоиштагӣ кошта мешавад барои онҳое ки осоиштагиро ба амал меоваранд.

БОБИ ЧОРУМ

Дӯстӣ бо дунёе душманӣ бо Худост.

4 Адоват ва ҷидолҳо дар миёни шумо аз кучост? Оё на аз ҳавасҳои шумост, ки дар андоматон меҷанганд?

² Ҳавас мекунад — ва надоред; мекушед ва ҳасад мебаред — ва наметавонед ба даст оваред; муноқиша ва адоват мекунад — ва надоред, чунки илтимос намекунад;

³ Илтимос мекунад ва ба даст намеоваред, чунки на аз баҳри қасди нек илтимос мекунад, балки аз баҳри он ки барои ҳавасҳои худ истифода намоед.

⁴ Эй зинокорон! Оё наметавонед, ки дӯстӣ бо дунёе душманӣ бо Худост? Пас, касе ки мехоҳад дӯсти дунёе бошад, душмани Худо мегардад.

⁵ Оё шумо гумон мекунад, ки Навишта бар абас гуфтааст: «Рӯҳеро, ки дар мо сокин аст, то ба дараҷаи рашк дӯст медорад?»

⁶ Лекин файзи бештаре мебахшад; барои ҳамин ҳам гуфта шудааст: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурутанон файз мебахшад».

⁷ Пас, ба Худо итоат намоед, ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо хоҳад гурехт.

⁸ Ба Худо наздик шавед, ва ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро бишӯед, эй гуноҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагон.

⁹ Андӯҳгин шуда, гирья ва нола кунед. Бигзор хандаи шумо ба гирья ва шодии шумо ба ғусса мубаддал шавад.

¹⁰ Дар хузури Худованд фурутан бошед, ва ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

¹¹ Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯӣ накунад. Касе ки бародарашро бадгӯӣ кунад, ё бародарашро ҳукм намояд, вай шариатро бадгӯӣ мекунад ва шариатро ҳукм менамояд. Ва агар ту шариатро ҳукм намой, пас иҷроқунандаи шариат нестӣ, балки довар ҳастӣ.

¹² Шариатгузор ва Довар якест, ва ӯ қодир аст наҷот диҳад ва талаф кунад. Вале ту кистӣ, ки дигареро ҳукм менамой?

Ба муқобили нақшаҳое ки дилхоҳи Худо нест.

¹³ Акнун гӯш кунед шумо, эй касоне ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр рафта, дар он ҷо як сол зиндагонӣ мегузаронем, ва бо тиҷорат машғул шуда, фоида мекунем»,

¹⁴ Дар сурате ки шумо наметавонед, ки фардо чӣ ҳодиса рӯй хоҳад дод: зеро ки чист зиндагонии шумо? Буғест, ки ба муддати кӯтоҳе зоҳир гардида, баъд нест мешавад.

¹⁵ Ба ҷои он шумо бояд бигӯед: «Агар Худо хоҳад, мо зинда мемонем ва чунин ё чунон мекунем».

¹⁶ Лекин акнун шумо, ба сабаби ҳавобаландии худ, лоф мезанед: ҳар лофи монанди ин бад аст.

¹⁷ Пас, касе ки медонад, чӣ неки бояд кард, ва намекунад, — ба вай гуноҳ аст.

БОБИ ПАНЧУМ

Огоҳонидани сарватдорон.

5 Гӯш кунед шумо, эй сарватдорон: дар бораи балоҳое ки ба сари шумо меояд, гирья ва нола кунед.

² Сарвати шумо пӯсидааст, ва либоси шуморо куня задааст.

³ Тилло ва нуқраи шуморо занг задааст, ва занги онҳо исботе ба муқобили шумо гардида, мисли оташ ҷисми шуморо хоҳад хӯрд: шумо барои айёми охири худ ганҷ ҷамъ кардаед.

⁴ Инак, музди коргароне ки саҳроҳои шуморо даравидаанд, ва шумо онро надода нигоҳ доштаед, фиғон мекашад, ва доду фаръеди даравгарон ба гӯши Худованди лашкарҳо расидааст.

⁵ Шумо дар рӯи замин бо ҳашамат ва дабдаба умр ба сар бурда, айшу ишрат менамудед, ва дилҳои худро гӯё ки барои рӯзи қатл фарбеҳ кардед.

⁶ Шумо одилро маҳкум намуда, куштед; ӯ ба шумо муқобилат накард.

Омадани Худованд наздик аст.

⁷ Пас, эй бародарон, то вақти омадани Худованд пурсабр бошед. Инак, зироаткор самараи гаронбаҳои заминро интизор мешавад ва барои

ин бисьёр сабр мекунад, то даме ки борони аввалин ва охирин биборад.

⁸ Шумо низ сабр кунед, дилҳои худро қавӣ гардонед, чунки омадани Худованд наздик аст.

⁹ Эй бародарон, аз якдигар шиква нақунед, то ки маҳқум нагардед: инак, Довар назди дар истодааст.

¹⁰ Эй бародарон, аз уқубат ва пурсабрии анбиё ибрат гиред, ки онҳо ба исми Худованд сухан меронданд.

¹¹ Инак, мо онҳоеро, ки сабр кардаанд, хушбахт мешуморем: шумо дар бораи сабри Айюб шунидаед ва анҷоми кори Худовандро дидаед, зеро ки Худованд раҳмон ва бахшанда аст.

Дар бораи қасам.

¹² Вале пеш аз ҳама, эй бародарони ман, на ба осмон қасам ёд кунед, на ба замин, на ба ягон қасами дигаре; балки бигзор дар шумо «оре, оре» ва «не, не» бошад, то ки ба маҳқумият дучор нашавед.

Дуо гӯед: дуои боисрори шахси одил қуввати бузурге дорад.

¹³ Оё касе аз шумо уқубат мекашад? Бигзор дуо гӯяд. Оё касе шодмон аст? Бигзор таронаи Забурро хонад.

¹⁴ Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор пирони калисоро назди худ даъват намояд, ва онҳо ўро ба исми Худованд равған молида, дар ҳаққи ў дуо гӯянд, —

¹⁵ Ва дуои имон беморро шифо хоҳад дод, ва Худованд ўро ба по хоҳад хезонд; ва агар ў гуноҳ карда бошад, гуноҳҳояш омурзида хоҳад шуд.

¹⁶ Ба гуноҳҳои худ назди якдигар иқрор намоед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед: дуои боисрори шахси одил қуввати бузурге дорад.

¹⁷ Ильёс шахсе буд монанди мо, ва дуо гуфт, ки борон наборад, ва се солу шаш моҳ дар рӯи замин борон набуд.

¹⁸ Ва боз дуо гуфт, ва осмон борон дод, ва замин самараи худро ба вучуд овард.

Дар бораи муҳаббат нисбат ба бародарони гумроҳ.

¹⁹ Эй бародарон! Агар касе аз шумо аз ростӣ сар печад, ва касе ўро баргардонад,

²⁰ Бигзор вай бидонад, ки шахсе ки гуноҳкорро аз роҳи ғалати вай гардонад, чони вайро аз мамот наҷот дода, гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш хоҳад кард.

1 ПЕТРУС

БОБИ ЯКУМ

Уқубати масеҳиён имонро мустаҳкам мекунад ва сӯи наҷот мебарад.

1 Петрус, ки ҳаввориҳои Исои Масеҳ аст, ба ғарибоне ки дар вилоятҳои Понтус, Фалотия, Каппадукия, Осиё ва Битуния пароканда мебошанд,

² Ва мувофиқи таъиноти пешакии Худои Падар, бо тақдиси Рӯҳ, барои итоат ва пошидани Хуни Исои Масеҳ интиҳоб шудаанд: файз ва осоиштагӣ бар шумо фаровон бод.

Дар бораи умеди пур аз ҷалоли имондорон.

³ Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки бо марҳамати бузурги Худ, ба василаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон, моро аз нав ба вучуд овард барои умеди зинда,

⁴ Барои мероси бефано, пок ва пажмурданашаванда, ки дар осмон барои шумо маҳфуз аст,

⁵ Ки бо қуввати Худо ба воситаи имон нигоҳ дошта мешавед барои наҷоте ки муҳайё шудааст, то ки дар замони охир ба зухур ояд.

⁶ Дар ин бора шодӣ кунед, дар сурате ки ҳоло, агар лозим шавад, аз озмоишҳои гуногун андаке андӯхгин мешавед.

⁷ Имони шумо аз тилло, ки бо вучуди озмуда шуданаш дар оташ ҳам фонӣ мебошад, гаронбаҳотар аст. Ин имон аз имтиҳон мегузарад ва барои ҳамд ва шавкат ва ҷалол дар вақти зуҳури Исои Масеҳ холис ба миён меояд.

⁸ Шумо Ёро надида дӯст медоред, ва агарчи Ёро ҳанӯз надидаед, ба Ё имон меоваред ва бо шодмонии молакалом ва пур аз ҷалол шодӣ мекунад

⁹ Ва ба мақсади имони худ, яъне ба наҷоти ҷонҳотон ноил мешавед.

¹⁰ Тафтишот ва тадқиқоти анбиё ба ҳамин наҷот тааллуқ дошт, ва онҳо файзеро, ки барои шумо таъин шуда буд, пешгӯӣ кардаанд.

¹¹ Онҳо тадқиқ намудаанд, ки кадом ва чӣ гуна замонро Рӯҳи Масеҳе ки андаруни онҳо буд, нишон додааст, вақте ки Он аз уқубатҳои Масеҳ ва аз ҷалоле ки баъд аз он фаро хоҳад расид, пешакӣ хабар меод.

¹² Ба онҳо ошкор шуда буд, ки на ба худашон, балки ба мо хизмат кардаанд дар хусуси он чи ҳоло

ба шумо мавъиза шудааст ба воситаи онҳое ки бо Рӯҳулқудси аз осмон фиристодашуда ба шумо башорат додаанд, яъне он чи, ки ғариштагон мехоҳанд андарунаш назар андозанд.

Тақдиси имондорон ба воситаи хуни қурбонии Масеҳ.

¹³ Бинобар ин, камари ақли худро маҳкам баста ва ҳушёр шуда, ба файзе ки дар вақти зуҳури Исои Масеҳ ба шумо ато хоҳад шуд, комилан умедвор бошед.

¹⁴ Ҳамчун бачагони фармонбардор, ба ҳавасҳои пештарае ки дар вақти нодонии худ доштед, мувофиқат накунад,

¹⁵ Балки, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, худатон низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед,

¹⁶ Зеро ки навишта шудааст: «Муқаддас бошед, чунки Ман муқаддас ҳастам».

¹⁷ Ва агар шумо Ёро Падар мехонед, ки бе рӯйбинӣ ҳар касро аз рӯи аъмолаш доварӣ мекунад, пас замони ғурбати худро бо худотарсӣ бигзаронед,

¹⁸ Чун медонед, ки шумо на бо фидияи нуқра ё тилло харида шудаед аз ҳаёти ботиле ки аз падарони худ мерос гирифтаед,

¹⁹ Балки бо Хуни гаронбаҳои Масеҳ, ҳамчун барраи беайб ва пок,

²⁰ Ки пеш аз таъсиси ҷаҳон пешакӣ таъин шуда буд, лекин дар замони охир барои шумо зоҳир шудааст,

²¹ Ки ба воситаи Масеҳ шумо ба Худое имон овардед, ки Масеҳро аз мурдагон эҳё кард ва ба Ё ҷалол бахшид, то ки шумо ба Худо имон ва умед дошта бошед.

²² Чун ҷонҳои худро бо итоати ростӣ ба воситаи Рӯҳ барои бародардӯстии бериё пок кардаед, доимо якдигарро аз самими қалб дӯст бидоред,

²³ Ҳамчун касоне ки аз нав ба вучуд омадаед на аз тухми фонӣ, балки аз тухми бефано, ба василаи каломии Худо, ки зинда аст ва то абад боқист.

²⁴ Зеро ки ҳар қисм мисли алаф аст, ва ҳар ҷалоли одамӣ — мисли гули алаф; алаф хушк мешавад, ва гули он мерезад;

²⁵ Аммо каломии Худованд то абад боқист. Ва ин аст он каломе ки ба шумо мавъиза шудааст.

БОБИ ДУЮМ

Дар бораи нашъунамо ёфтан дар ҳолати масеҳӣ.

- 2 Пас, ҳар кина ва ҳар макр ва риё ва ҳасад ва ҳар бадгӯиро аз худ дур карда,
 2 Чун кудакони навзод муштоқи шири поки калом бошед, то ки аз он барои наҷот нашъунамо ёбед,
 3 Агар ҳақиқатан чашидаед, ки Худованд некӯст.

Қавми Худо бар ҳасби аҳди қадид.

4 Ва чун наздик мешавед ба Ё, яъне ба санги зиндае ки одамон рад карданд, вале Худованд онро баргузид ва гаронбаҳо мешуморад,

5 Худатон низ, ҳамчун сангҳои зинда, аз худ ҳонаи рӯҳонӣ, қаҳонати муқаддас барпо намоед, то ки қурбониҳои рӯҳонии мақбули Худоро ба василаи Исои Масеҳ тақдим кунед.

6 Зеро ки дар Навишта гуфта шудааст: «Инак, Ман дар Сион санги зовия мегузорам, ки баргузида ва гаронбаҳост; ва касе ки ба Он имон оварад, хиҷил наҳоҳад шуд».

7 Пас, Он барои шумо, имондорон, чизи гаронбаҳост, аммо барои беимонон сангест, ки меъмрон рад кардаанд, лекин он санги сари гӯшаи бино гардидааст,

8 Ва санги пешпо ва саҳраи васваса, зеро ки онҳо, ба калом итоат накарда, ба ин санг пешпо мекӯранд, ки барои ҳамин ҳам таъин шудаанд.

9 Лекин шумо насли баргузида, қаҳонати шоҳона, халқи муқаддас, қавме ҳастед, ки мулки азизи Худо доништа шудаед, то аз камолоти Ё, ки шуморо аз зулмот ба рӯшноии аҷоибии Худ даъват намудааст, нақл кунед, —

10 Шумо, ки як вақте қавм набудед, вале ҳоло қавми Худо ҳастед; як вақте аз марҳамат маҳрум будед, вале ҳоло ба он ноил шудаед.

Муҳочирати имондорон ҳамчун ғарибон дар он дунё.

1. Муҳочират дар миёни халқҳо.

11 Эй маҳбубон! Аз шумо, ҳамчун ғарибон ва муҳочирон, хоҳишмандам, ки аз ҳавасҳои ҷисм, ки бар зидди ҷон қиём мекунанд, парҳез намоед

12 Ва дар миёни халқҳо умри некӯкорона ба сар баред, то ки онҳо ба ҷои он ки дар ҳаққи шумо ҳамчун бадкирдорон бадгӯӣ кунанд, аъмоли некотонро дида, Худоро дар рӯзи тафаққуд ҳамду сано хонанд.

2. Ёҳадориҳо нисбат ба ҳукуматдорон.

13 Пас, ба хотири Худованд ба ҳар сарвари одамии итоат намоед: хоҳ ба подшоҳ, ҳамчун ҳокимияти олий,

14 Хоҳ ба ҳокимон, ҳамчун касоне ки аз ҷониби вай фиристода мешаванд, то ки ҷинояткоронро ҷазо диҳанд ва некӯкоронро тақдир кунанд, —

15 Зеро чунин аст иродаи Худо, то ки мо бо некӯкориҳои худ даҳони ҷаҳолати мардуми беандешаро маҳкам кунем, —

16 Ҳамчун касони озод, на ҳамчун касоне ки аз озодӣ барои рӯпӯш кардани бадӣ истифода мекунанд, балки ҳамчун бандагони Худо.

17 Ҳамаро ҳурмат кунед, бародари ро дӯст доред, аз Худо тарсед, подшоҳро иззат кунед.

3. Сухане ба хизматгорон: намунаи ибрати Масеҳ дар андӯҳи ноҳақ.

18 Эй хизматгорон, бо камоли тарс ба оғоёни худ итоат намоед, на танҳо ба оғоёни нек ва фурутан, балки ба оғоёни саҳтгир низ.

19 Зеро савоб аст, ки кас агар аз рӯи вичдон ба хотири Худо андӯҳгин шуда, ноҳақ уқубат кашад.

20 Зеро чӣ фаҳре ҳаст агар шумо барои кирдори бад шаллоқ хӯрда тоқат кунед? Аммо агар барои некӯкорӣ уқубат кашада тоқат кунед, ин мақбули Худост.

21 Зеро ки шумо барои ҳамин даъват карда шудаед, чунки Масеҳ низ барои шумо уқубат кашада, ба шумо намунаи ибрат боқӣ гузошт, то ки аз паи Ё равона шавед:

22 Ё гуноҳе накардааст, ва дар забонаш макре набуд;

23 Гирифтори бадгӯӣ гардида, Ё ҷавобан бадгӯӣ намекард; азоб кашада, таҳдид намекард, балки Худро ба Довари Одил месупурд;

24 Ё шаҳсан гуноҳҳои моро дар Бадани Худ ба дор бардошт, то ки мо аз гуноҳҳо фориғ шуда, барои адолат зиндагӣ кунем: шумо аз ҷароҳатҳои Ё шифо ёфтед.

25 Зеро ки шумо мисли гӯсфандони гумшудае будед, лекин ҳоло сӯи Ҷӯпон ва Нозири ҷонҳои худ баргаштаед.

БОБИ СЕЮМ

4. Сухане ба занону шавҳарон.

3 Ҳамчунин шумо, эй занон, ба шавҳарони худ итоат намоед, то ки, агар баъзе аз онҳо мутеи калом набошанд, ба воситаи рафтори занон бе калом тобеъ гарданд,

2 Вақте ки рафтори поки худотарсонаи шуморо мушоҳида кунанд.

3 Бигзор зебоии шумо на ороиши зоҳирӣ: гесӯ бофтан, зевари тилло бастан ё либосҳои зебо пӯшидан,

4 Балки одамияти ботинии самимӣ дар рӯҳи ҳалиму сокити бефано бошад, ки ин дар назари Худо гаронбаҳост,

5 Чунон ки як вақте занони муқаддас низ худро бо умед бастан ба Худо оро медоданд ва мутеи шавҳарони худ буданд,

⁶ Ба монанди Соро, ки ба Иброҳим итоат намуда, ўро оғо меномид; шумо фарзандони вай ҳастед, модоме ки некӣ мекунед ва аз ҳеҷ тарсе музтариб намешавед.

⁷ Ҳамчунин шумо, эй шавҳарон, бо занон, ки зарфи заифтар ҳастанд, бомулоҳиза рафтор кунед, ва онҳоро ҳамчун ҳамирсонӣ файзи ҳаёт мӯҳтарам доред, то ки ба дуоҳои шумо мамониате нарасад.

5. Дар бораи муносибати бародарии аъзоёни калисо ва дар бораи уқубатҳо барои адолат.

⁸ Ниҳоят, ҳамаатон ҳамфикр, ҳамдард, бародардӯст, бошафқат, меҳрубон ва фурӯтан бошед;

⁹ Дар ивази бадӣ, бадӣ накунед, ё дар ивази лаънат, лаънат нагӯед; баръакс, баракат диҳед, чун медонед, ки шумо барои он даъват карда шудаед, ки вориси баракат гардед.

¹⁰ Зеро, касе ки ҳаётро дӯст медорад ва мехоҳад рӯзҳои нек бинад, бигзор забонашро аз бадӣ нигоҳ дорад, ва лабҳояшро аз гуфтори макромез,

¹¹ Аз бадӣ дур шавад ва некӣ кунад, талабгори осоиштагӣ шавад ва дар паи он бошад,

¹² Чунки чашмони Худованд сӯи одилон нигаронида шудааст, ва гӯшҳои Ӯ — сӯи дуои онҳо, аммо рӯи Худованд ба муқобили бадкорон аст.

¹³ Ва кист, ки ба шумо бадӣ кунад, агар шумо дар некӯкорӣ ғайр бошед?

¹⁴ Лекин агар барои адолат уқубат кашед, хушо шумо; аз воҳимаи онҳо натарсед ва музтариб нашавед.

¹⁵ Худованд Худоро дар дилҳои худ тақдис намоед; ҳамеша тайёр бошед, ки ба ҳар касе ки аз шумо дар бораи умедатон ҳисоб талаб кунад, бо фурӯтанӣ ва эҳтиром ҷавоб диҳед:

¹⁶ Бигзор вичдони шумо пок бошад, то онҳое ки рафтори некотанро дар Масеҳ мазаммат менамоянд, бо он чи шуморо бадгӯӣ мекунанд, шарманда шаванд.

¹⁷ Зеро, агар мутобиқи иродаи Худо бошад, барои аъмоли нек уқубат кашидан беҳтар аст аз он ки кас барои аъмоли бад уқубат кашад,

6. Масеҳ бо уқубатҳои худ, ки бар салиб кашидаст, имондоронро сӯи Худо меоварад.

¹⁸ Чунки Масеҳ низ, барои он ки моро сӯи Худо оварад, як бор барои гуноҳҳои мо уқубат кашид, яъне одил барои золимон ба ҳасби ҷисм кушта шуд, аммо ба ҳасби рӯҳ зинда гардид,

¹⁹ Ва дар рӯҳ Ӯ рафта, ба арвоҳе ки дар зиндон буданд, мавъиза намуд.

²⁰ Онҳо пештар беитоат буданд, вақте ки Худо, дар айёми Нӯҳ, пурсаброна интизорӣ мекашид, ҳангоме ки киштӣ сохта мешуд, ки дар он мардуми каме, яъне ҳашт нафар, аз об наҷот ёфтанд.

²¹ Ва тимсоли он таъмид аст, ки на шустани нопокии ҷисм, балки ба зимма гирифтани вичдони

пок аст ба ҳузури Худо, ки ҳоло моро низ ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ наҷот медиҳад,

²² Ки Ӯ ба осмон сууд карда, ба ямини Худо нишастааст ва фариштаҳо ва ҳукуматдориҳо ва қудратҳо мутеи Ӯ шудаанд.

БОБИ ЧОРУМ

Таъсири пурбаракати уқубатҳо ба ҳаёти имондорон.

⁴ Пас, чӣ тавре ки Масеҳ барои мо ба ҳасби ҷисм уқубат кашидаст, шумо низ бо ҳамон фикр мусаллаҳ шавед; зеро касе ки ба ҳасби ҷисм уқубат кашад, дигар гуноҳ намекунад,

² То ки боқии умри ҷисмониро на аз рӯи ҳавасҳои одамӣ, балки мувофиқи иродаи Худо ба сар барад.

³ Шумо дар замони гузашта ба андозаи кофӣ мисли халқҳо рафтор кардаед, ба нопокиҳо ва ҳавасҳо, ба мастигарӣ, ба ифроткорӣ дар хӯрдан ва нӯшидан ва ба бутпарастии зишт дода шудаед.

⁴ Ба ҳамин сабаб онҳо мутаҳайир мешаванд, ки шумо бо онҳо дар ҳамон фисқу фучур иштирок надоред, ва дар ҳаққи шумо бадгӯӣ мекунанд;

⁵ Онҳо ба Худое ки тайёр аст зиндагон ва мурдагонро доварӣ кунад, ҳисоб хоҳанд дод.

⁶ Зеро барои ҳамин ба мурдагон низ башорат дода шудааст, то ки онҳо ба ҳасби ҷисм ба тариқи одамизод ба доварӣ дучор гардида, вале ба ҳасби рӯҳ ба тариқи Худо зиндагӣ кунанд.

Дар бораи ҳаёт дар калисои имондорон.

⁷ Аммо фарқоми ҳама чиз наздик аст. Пас бомулоҳиза ва барои дуо хушбӯр бошед.

⁸ Пеш аз ҳама чиз ба якдигар муҳаббати пурзӯр дошта бошед, чунки муҳаббат гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш мекунад;

⁹ Якдигарро бешиквяю шикоят меҳмоннавозӣ кунед;

¹⁰ Ба якдигар, ҳар яке аз рӯи бахшоише ки ёфтаед, ҳамчун муваккалонӣ неки файзи гуногуни Худо хизмат кунед.

¹¹ Касе агар сухане ба забон ронад, бигзор ҳамчун суханони Худо ба забон ронад; касе агар хизмат кунад, бигзор мувофиқи қуввате ки Худо ба вай медиҳад, хизмат кунад, то ки дар ҳама чиз Худо ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол ёбад, ки Ӯро ҷалол ва салтанат то абад бод. Омин.

Уқубатҳо барои ҷалоли оянда пок мекунанд.

¹² Эй маҳбубон! Аз озмоиши оташе ки барои имтиҳони шумо фиристода мешавад, ҳайрон нашавед, ки гӯё воқеаи ачибе ба шумо рӯй дода бошад,

¹³ Балки, модоме ки шумо дар уқубатҳои Масеҳ иштирок доред, шодӣ кунед, то ки дар вақти зуҳури ҷалоли Ӯ низ ба ваҷд оед ва хурсандӣ кунед.

¹⁴ Агар дар ҳаққи шумо ба хотири исми Масеҳ бадгӯӣ кунанд, хушо шумо, чунки Рӯҳи ҷалол, Рӯҳи

Худо бар шумо қарор мегирад: онҳо Ӯро хорӣ медиҳанд, лекин шумо ҷалол медиҳед.

¹⁵ Бигзор ҳеҷ яке аз шумо ҳамчун қотил, ё дузд, ё бадкирдор, ё фузул уқубат нақашад;

¹⁶ Аммо агар касе ҳамчун масеҳӣ уқубат кашад, бигзор хиҷил нашавад, балки барои чунин қисматаш Худоро ҳамду сано хонад.

¹⁷ Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ аз хонаи Худо оғоз шавад; ва агар аввал аз мо оғоз шавад, пас фарқоми онҳое ки ба Инҷилии Худо итоат намекунад, чӣ гуна хоҳад буд?

¹⁸ Ва агар одил базӯр наҷот меёфта бошад, пас оқибати осиеён ва гуноҳкорон чӣ хоҳад буд?

¹⁹ Пас, онҳое ки бар тибқи иродаи Худо уқубат мекашанд, бигзор қонҳои худро ба Офаридагори амин супоранд ва неки кунанд.

БОБИ ПАНЧУМ

Худи Худо имондоронро мустаҳкам мекунад ва устувор мегардонад.

5 Аз пирони шумо хоҳишмандам ман, ки низ пир ва шоҳиди уқубатҳои Масеҳ ҳастам, ва шарикӣ ҷалоле хоҳам буд, ки бояд ба зухур ояд:

² Рамаи Худоро, ки назди шумост, бичаронед ва ба он назорат кунед, на ба таври маҷбурӣ, балки ба таври ихтиёрӣ, чунон ки мақбули Худост, ва на аз барои тамаи нангин, балки аз сидқи дил,

³ Ва на ҳамчун касоне ки бар мероси Худо ҳукмронӣ мекунад, балки ба рама намунаи ибрат нишон диҳед, —

⁴ Ва ҳангоме ки Сарвари чӯпонон зоҳир шавад, шумо тоҷи ҷалолро, ки пажмурда намешавад, хоҳед ёфт.

⁵ Ҳамчунин шумо, эй ҷавонон, ба пирон итоат намоед; ва ҳамаатон, ба якдигар итоат намуда, фурутаниро дар бар кунед, чунки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурутанон файз мебахшад.

⁶ Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурутан бошед, то ки Ӯ шуморо дар замони Худ сарафроз кунад;

⁷ Ҳамаи ғамҳои худро ба Ӯ воғуздор намоед, зеро ки Ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

⁸ Ҳушёр ва бедор бошед, чунки душмани шумо, иблис, мисли шери ғуррон гаштуғуздор карда, касеро мечӯяд, то ба коми худ кашад;

⁹ Ба вай бо имони қавӣ муқобилат кунед, чун медонед, ки ин гуна уқубатҳо ба сари бародарони шумо низ, ки дар сар то сари ҷаҳон ҳастанд, меояд.

¹⁰ Ва Худои ҳар файз, ки моро ба ҷалоли абадии Худ дар Исои Масеҳ даъват намудааст, баъд аз уқубати кӯтоҳмуддати шумо, шуморо комил, устувор, қавӣ ва матин хоҳад кард.

¹¹ Ӯро ҷалол ва салтанат то абад бод. Омин.

¹² Ба воситаи Силвонус, ки ба фикри ман бародари амин аст, ба шумо мухтасар навиштам, то шуморо насиҳат ва шаҳодат диҳам, ки ҳамин аст файзи ҳақиқии Худо, ки дар он шумо қоим ҳастед.

Саломҳо.

¹³ Қалисое ки дар Бобил аст ва мисли шумо интиҳоб шудааст, ба шумо салом мерасонад, ҳамчунин писарам Марқӯс.

¹⁴ Ба якдигар бо бўсаи муҳаббат салом гӯед. Бар ҳамаи шумо, ки дар Исои Масеҳ ҳастед, осоиштагӣ бод. Омин.

2 ПЕТРУС

БОБИ ЯКУМ

Омода шудан ба анҷоми наҷот.

1 Шимъӯни Петрус, ки банда ва ҳаввориҳои Исои Масеҳ аст, ба онҳое ки имони гаронбаҳоро мисли имони мо дар адолати Худои мо ва Исои Масеҳи Наҷотдиҳанда қабул карданд:

² Файз ва осоиштагӣ дар шинохтани Худо ва Исои Худованди мо бар шумо фаровон бод.

³ Азбаски қуввати илоҳии Ӯ ҳамаи чизҳои барои ҳаёт ва парҳезгорӣ зарурро ба мо бахшидааст, ба воситаи шинохтани Ӯ, ки моро бо ҷалол ва камоли Худ даъват намудааст,

⁴ Ки бо онҳо ба мо ваъдаҳои бузург ва гаронбаҳо дода шудааст, то ки шумо ба воситаи онҳо шарикӣ табиати илоҳӣ гардида, аз фасоди шаҳват, ки дар ҷаҳон ҳукмфармоӣ, дур шавед, —

⁵ Бинобар ин шумо тамоми ҷидду ҷаҳди худро ба кор бурда, ба имони худ некӯкорино изофа намоед, ба некӯкорӣ — хирадмандиро,

⁶ Ба хирадмандӣ — порсоиро, ба порсой — тоқатро, ба тоқат — парҳезгориро,

⁷ Ба парҳезгорӣ — бародардӯстиро ва ба бародардӯстӣ — муҳаббатро.

⁸ Агар ин сифот дар шумо ёфт шавад ва афзоиш ёбад, шумо дар шинохтани Худованди мо Исои Масеҳ бе муваффақият ва бе самар нахоҳед монд;

⁹ Вале дар ҳар кӣ ин сифот ёфт нашавад, вай кӯр аст, яъне чашмонашро пӯшида, фаромӯш кардааст, ки гуноҳҳои пештараи ӯ татҳир шудаанд.

¹⁰ Аз ин рӯ, эй бародарон, беш аз пеш саъю кӯшиш намоед, ки даъват ва интиҳоби худро устувор гардонед ва агар ҳамин тавр рафтор кунед, ҳаргиз пешпо нахоҳед хӯрд,

¹¹ Зеро ки бо чунин роҳ даромадгоҳи Малакути абадии Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ барои шумо бемалол кушода хоҳад шуд.

¹² Барои ҳамин ман ба ёди шумо овардани инро ҳаргиз бас намекунам, гарчанде ки шумо инро медонед ва дар ин ростӣ устувор ҳастед.

¹³ Аммо ман салоҳ медонам, то даме ки дар ин хайма ҳастам, шуморо бо ёдоварӣ таҳрик диҳам,

¹⁴ Чун медонам, ки ба қарибӣ бояд хаймаи худро тарк кунам, чунон ки Худованди мо Исои Масеҳ ба ман эълон намудааст.

¹⁵ Ва саъю кӯшиш хоҳам кард, ки шумо пас аз риҳлатам низ ҳамеша инро ба ёд оваред.

Дигаргун шудани Исо пешгӯиест дар бораи бори дуюм бо ҷалол омадани Ӯ.

¹⁶ Зеро, ҳангоме ки мо қувват ва омадани Худованди мо Исои Масеҳро ба шумо хабар додем, аз паи афсонаҳои фиребгарона нарафтаем, балки кибриёи Ӯро бо чашми худ дидаем.

¹⁷ Зеро ки Ӯ аз Худои Падар шавкат ва ҷалол ёфт, вақте ки аз ҷониби ҷалоли боазамат сӯи Ӯ чунин овоз расид: «Ин аст Писари Маҳбуби Ман, ки ҳусни тавачҷӯҳи Ман бар Ӯст».

¹⁸ Ва ин овозро, ки аз осмон омада расид, мо шунидем, ҳангоме ки бо Ӯ дар кӯҳи муқаддас будем.

¹⁹ Ва каломи нубувват барои мо матонати бештаре дорад; шумо хуб мекунед, ки ба он рӯ меоваред, ҳамчун ба чароғе ки дар ҷои торик нур мепошад, то даме ки чашми рӯз кушода шуда, ситораи субҳ дар дилҳои шумо тулӯъ намояд;

²⁰ Ва пеш аз ҳама чиз инро бидонед, ки ҳеҷ як нубуввати Навиштаҳо тафсири шахси раво намедонад;

²¹ Зеро ки ҳаргиз нубувват ба ҳасби иродаи одамизод ба забон ронда нашудааст, балки муқаддасони Худо, бо таҳрики Рӯҳулқудс, онро ба забон рондаанд.

БОБИ ДУЮМ

Дар бораи муаллимони козиби фосиқ ва доварӣ бар онҳо.

2 Аммо дар миёни қавм анбиёи козиб низ буданд, чунон ки дар миёни шумо ҳам муаллимони козиб хоҳанд буд, ки бидъатҳои ҳалокатоварро ҷорӣ хоҳанд кард ва Худовандеро, ки барои онҳо фидия дод, инкор намуда, ба зудӣ ба сари худ ҳалокат хоҳанд овард.

² Ва бисъёр касон фисқу фучури онҳоро пайравӣ хоҳанд кард, ва ба василаи онҳо роҳи ростӣ гирифтори таҳқир хоҳад шуд.

³ Ва аз рӯи тамаъкорӣ бо суханони макромез шуморо ба дом хоҳанд даровард; ҳукми онҳо кайҳо муҳайёст, ва ҳалокати онҳо пинак нарафтааст.

⁴ Зеро, модоме ки Худо ба фариштаҳои гуноҳкор амон надод, балки онҳоро дар ҷаҳаннам андохта, ба мағораҳои зулмот супурд, то ки барои доварӣ дар қайду банд нигоҳ дошта шаванд;

⁵ Ва ба дунъёи қадим амон надод, балки фақат ҳашт нафар ва аз он ҷумла Нӯхро, ки воизи адолат буд, маҳфуз дошта, бар олами осийн тӯфон овард;

⁶ Ва шаҳрҳои Садӯм ва Амӯроро ба ҳалокат маҳкум намуд ва, ҳамчун тимсоле барои осийни оянда, ба хокистар табдил дод,

⁷ Ва Лути одилро, ки аз рафтори фосиқонаи шарирон ба танг омада буд, раҳо кард, —

⁸ Зеро ки он одил дар миёни онҳо умр ба сар бурда ва корҳои бади онҳоро дида ва шунида, ҷони одилонаи худро ҳаррӯза меозурд, —

⁹ Пас Худованд медонад, ки чӣ гуна парҳезгоронро аз озмоиш раҳо кунад ва шариронро барои ҷазо то рӯзи доварӣ дар қайду банд нигоҳ дорад,

¹⁰ Алалхусус онҳоеро, ки аз паи ҳавасҳои қабеҳи ҷисм мераванд, ва аз сарварон нафрат доранд, ва густоҳӣ ва худсарӣ мекунад ва аз бадгӯӣ дар ҳаққи мақомҳои осмонӣ наметарсанд,

¹¹ Дар сурате ки ҳатто фариштагон, ки дар қудрат ва қувват аз онҳо бартарӣ доранд, ба ҳузури Худованд дар ҳаққи онҳо ҳукми мазамматкунандае ба забон намеронанд.

¹² Аммо онҳо ҳамчун ҳайвоноти безабоне ки табиатан барои шикор ва талаф таваллуд ёфтаанд, ба он чи намефаҳманд, бӯхтон мезананд, ва онҳо дар фасоди худ талаф хоҳанд шуд,

¹³ Ва подоши шарорати худро хоҳанд ёфт, зеро ки айшу нӯши ҳаррӯзаро барои худ роҳат медонанд; онҳо, ки беҳаёе ва қабоҳаткор ҳастанд, аз ҳуққабозихҳои худ лаззат мебаранд, ҳангоме ки бо шумо айшу ишрат мекунад.

¹⁴ Чашмони онҳо пур аз зино ва гуноҳи доимист; онҳо ҷонҳои ноустуворо ба дом медароваранд; дили онҳо ба тамаъкорӣ омӯхта шудааст; онҳо фарзандони лаънат ҳастанд.

Анбиёи козиб, мисли Билъом, роҳи ростро тарк мекунад.

¹⁵ Онҳо роҳи ростро тарк карда, гумроҳ шудаанд ва аз паи Билъом ибни Баӯр рафтаанд, ки вай музди ноҳақро дӯст медошт.

¹⁶ Аммо дар шарорати худ мазаммат карда шуд: модахари безабон бо овози одамӣ сухан ронда, девонагии набиरो боздошт.

¹⁷ Онҳо чашмаҳои беоб ва абрҳое ҳастанд, ки бо тундбод ронда мешаванд; барои онҳо зулмоти торикии абадӣ муҳайё шудааст.

Муаллимони козиб бо қиёфаи олимонаи дабдабанок озодиро ваъда медиҳанд ва касони дар имон ноустуворо ба дом медароваранд.

¹⁸ Зеро ки суханони беҳудаи дабдабанок гурӯҳи онҳоеро, ки навакак аз гумроҳон халос шудаанд, ба доми ҳавасҳои ҷисм, ба доми фиску фучур медароваранд;

¹⁹ Ба онҳо озодиро ваъда медиҳанд, дар сурате ки худашон ғулумони фасод ҳастанд; зеро ҳар кӣ касеро мағлуб карда бошад, ҳамон кас ғулуми ўст.

²⁰ Зеро, агар ба василаи шинохтани Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ аз қабоҳатҳои дунъёе халосӣ ёфта, аз нав ба доми онҳо афтада мағлуб мешуда бошанд, анҷоми онҳо бадтар аз аввалашон мешавад.

²¹ Барои онҳо надонистани роҳи адолат беҳтар мебуд аз он ки, баъд аз донистани он, аз ҳукми муқаддасе ки ба онҳо супурда шудааст, рӯй гардонанд.

²² Ба онҳо ҳамон чизе рӯй додааст, ки дар ин зарбулмасали дуруст гурӯҳи мешавад: «Саг ба қайи худ баргашт», ва: «Хук баъд аз шустушӯӣ рафт, ки дар лой ғел занад».

БОБИ СЕЮМ

3 Ин номаи дуҷум аст, ки ба шумо, эй маҳбубон, менависам; дар онҳо бо роҳи ёдоварӣ фикри поки шуморо таҳрик медиҳам,

² То шумо ба ҳотир оваред суханонеро, ки пештар анбиёи муқаддас гурӯҳианд, ва ҳукми Худованд ва Наҷотдиҳандаро, ки ҳаввориён ба шумо супурдаанд.

Масхарабозони беҳаёе Омадани Дуюми Масеҳро мункир мешаванд; раддияи беимонии онҳо.

³ Пеш аз ҳама бидонед, ки дар рӯзҳои охир масхарабозони беҳаёе пайдо хоҳанд шуд, ки бар тибқи ҳавасҳои худ рафтор намуда,

⁴ Хоҳанд гурӯҳи: «Кучост ваъдаи омадани Ў? Зеро аз замоне ки падарон вафот кардаанд, ҳама чиз ончунон ки аз аввали офариниш буд, боқӣ мондааст».

⁵ Онҳое ки чунин гумон мекунад, намедонанд, ки дар ибтидо бо каломи Худо осмон ва замин аз об ва ба воситаи об таркиб ёфта буданд:

⁶ Бинобар ин дунъёи онвақта дар об ғарқ шуда, ба ҳалокат расид.

⁷ Аммо осмон ва замини ҳозира низ бо ҳамон калом барои оташ нигоҳ дошта шудаанд ва то рӯзи доварӣ ва ҳалокати мардуми осӣ саришта карда мешаванд.

Чаро Худованд дар омадани Худ таъхир менамояд.

⁸ Аммо ҳамин як чиз аз шумо, эй маҳбубон, набояд пӯшида бошад, ки дар назари Худованд як рӯз мисли ҳазор сол аст, ва ҳазор сол мисли як рӯз.

⁹ Худованд дар иҷрои ваъда таъхир наменамояд, чунон ки баъзе касон инро таъхир ҳисоб мекунад; балки ба шумо пурсабрӣ зоҳир менамояд ва намехоҳад, ки касе нобуд шавад, балки ҳама ба тавба рӯ оваранд.

¹⁰ Валекин рӯзи Худованд, чунон ки дузд дар шаб, ҳоҳад омад, ва он гоҳ осмон бо ғулғулае хоҳад даргузашт, ва аносир оташ гирифта, хоҳанд гудохт,

ва замин ва тамоми аъмоле ки дар он аст, хоҳад сӯхт.

Ба таври бояду шояд омода шудан ба омадани Худованд.

¹¹ Агар ҳамаи инҳо чунин нобуд мешуда бошанд, пас шумо дар рафтори муқаддасона ва парҳезгорӣ чӣ гуна бояд бошед,

¹² Дар ҳолате ки омадани рӯзи Худоро орзу доред ва мешитобонед, ки дар он рӯз осмон аланга гирифта несту нобуд хоҳад шуд, ва аносир оташ гирифта, хоҳанд гудохт?

¹³ Лекин мо, мувофиқи ваъдаи Ё, мунтазири осмони нав ва замини нав ҳастем, ки дар онҳо адолат сокин хоҳад буд.

¹⁴ Пас, эй маҳбубон, модоме ки инро интизорӣ доред, саъю кӯшиш намоед, ки назди Ё покиза ва беайб дар осоиштагӣ ҳозир шавед;

¹⁵ Ва пурсабрии Худованди моро наҷот ҳисоб кунед, чунон ки бародари маҳбуи мо Павлус низ, аз рӯи ҳикмате ки ба ӯ ато шудааст, ба шумо навиштааст,

¹⁶ Ва ҳамчунин дар ҳамаи номаҳои худ ӯ дар ин бора суҳан меронад, ки дар онҳо кадом як чизи душворфаҳме ҳаст, ки онро нодонон ва ноустуворон мисли Навиштаҳои дигар ғалат таъбир менамоянд, ва анҷоми ин кор барои онҳо ҳалокат меоварад.

¹⁷ Пас шумо, эй маҳбубон, азбаски пешакӣ огоҳонида шудаед, эҳтиёт шавед, ки гирифтори иштибоҳи шарирон нагардед ва аз матонати худ маҳрум нашавед,

¹⁸ Балки дар файз ва шинохтани Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ нумӯ ёбед, ки ӯро аз ҳоло то абад ҷалол бод. Омин.

1 ЮҲАННО

БОБИ ЯКУМ

Шаҳодати ҳавворӣ дар бораи Каломи ҳаёт.

1 Дар бораи он чи аз ибтидо буд, ва мо онро шунидаем ва бо чашмони худ дидаем ва мувофиқа намудаем, ва онро дастҳои мо ламс кардааст, дар бораи Каломи ҳаёт, —

² Зеро ки ҳаёт зоҳир шуд, ва мо дидаем ва шаҳодат медиҳем ва ба шумо аз ҳаёти ҷовидоние хабар медиҳем, ки бо Падар буд ва ба мо зоҳир шуд, —

³ Дар бораи он чи мо дидаем ва шунидаем, ба шумо хабар медиҳем, то ки шумо низ бо мо мушоракат дошта бошед; валекин мушоракати мо бо Падар ва бо Писари Ӯ Исои Масеҳ аст.

⁴ Ва инро мо ба шумо менависем, то ки шодии шумо комил бошад.

Мушоракат бо Худо дар нур зистан ва эътироф кардани гуноҳоро металабад.

⁵ Ва ин аст паёме ки мо аз Ӯ шунидаем ва ба шумо хабар медиҳем: Худо нур аст, ва дар Ӯ ҳеҷ зулмоте нест.

⁶ Агар мо гӯем, ки бо Ӯ мушоракат дорем, вале дар зулмот мегардем, мо дурӯғ мегӯем ва бар тибқи ростӣ рафтор намекунем;

⁷ Аммо агар дар нур мегашта бошем, чунон ки Ӯ дар нур аст, бо яқдигар мушоракат дорем, ва Хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок менамояд.

⁸ Агар гӯем, ки мо гуноҳе надорем, — худамонро фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест.

⁹ Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд.

¹⁰ Агар гӯем, ки мо гуноҳе накардаем, Ӯро дурӯғгӯӣ месозем, ва каломи Ӯ дар мо нест.

БОБИ ДУЮМ

Исо Шафоатгари мо ба хузури Падар аст.

2 Эй фарзандонам! Инро ба шумо менависам, то ки шумо гуноҳ накунед; ва агар касе гуноҳ кунад, мо ба хузури Падар Шафоатгаре дорем, ки Исои Масеҳи Одил аст.

² Ва Ӯ кафорат аст барои гуноҳҳои мо, ва на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон низ.

Касе ки каломи Худоро риоят мекунад, дар нур сокин аст.

³ Аз ин медонем, ки Ӯро мешиносем, ки аҳкоми Ӯро риоят мекунем.

⁴ Касе ки гӯяд: «Ман Ӯро мешиносам», аммо аҳкоми Ӯро риоят накунад, вай дурӯғгӯӣ аст, ва дар вай ростӣ нест.

⁵ Валекин касе ки каломи Ӯро риоят мекунад, дар вай ба ростӣ муҳаббати Худо ба камол расидааст. Аз ин медонем, ки мо дар Ӯ ҳастем.

⁶ Касе гӯяд, ки дар Ӯ собит мемонад, вай бояд тавре рафтор кунад, ки Ӯ рафтор мекард.

Муҳаббати бародарӣ ҳукми тозаест барои фарзандони нур.

⁷ Эй маҳбубон! Ба шумо ҳукми тозае наменависам, балки ҳукми қадимие ки шумо аз ибтидо доштед: ҳукми қадимӣ каломест, ки шумо аз ибтидо шунидаед.

⁸ Лекин дар айни ҳол ба шумо ҳукми тозае менависам, ки ростии он ҳам дар Ӯст ва ҳам дар шумост, чунки зулмот гузарон аст, ва акнун нури ҳақиқӣ медурахшад.

⁹ Ҳар кӣ гӯяд, ки вай дар нур аст, валекин аз бародари худ нафрат дошта бошад, вай ҳанӯз дар зулмот аст.

¹⁰ Касе ки бародари худро дӯст медорад, вай дар нур сокин аст, ва дар вай васвасе нест.

¹¹ Вале касе ки аз бародари худ нафрат дорад, вай дар зулмот аст, ва дар зулмот мегардад, ва намедонад, ки кучо меравад, чунки зулмот чашмонашро кӯр кардааст.

¹² Ба шумо, эй фарзандон, менависам, чунки гуноҳҳои шумо ба хотири исми Ӯ омурзида шудааст.

¹³ Ба шумо, эй падарон, менависам, чунки шумо Ӯро, ки аз ибтидост, шинохтаед. Ба шумо, эй ҷавонон, менависам, чунки шумо иблисро мағлуб кардаед. Ба шумо, эй бачагон, менависам, чунки шумо Падарро шинохтаед.

¹⁴ Ба шумо, эй падарон, навиштаам, чунки шумо Ӯро, ки аз ибтидост, шинохтаед. Ба шумо, эй ҷавонон, навиштаам, чунки шумо пурзӯр ҳастед, ва каломи Худо дар шумо сокин аст, ва шумо иблисро мағлуб кардаед.

Тарк кардани муҳаббати ҷаҳон.

¹⁵ Ҷаҳонро дӯст надоред, на он чиро, ки дар ҷаҳон аст: касе ки ҷаҳонро дӯст медорад, дар вай муҳаббати Падар нест;

¹⁶ Зеро ҳар чи дар ҷаҳон аст: шахвати қисм, ҳаваси чашмон ва ғурури зиндагонӣ — аз Падар нест, балки аз ин ҷаҳон аст.

¹⁷ Ва ҷаҳон бо ҳавасхояш гузарон аст, аммо касе ки иродаи Худоро ба ҷо меоварад, то абад боқист.

Ҷудо шудан аз зиддимасеҳ.

¹⁸ Эй фарзандон! Соати охирин аст, ва чунон ки шунидаед, зиддимасеҳ меояд, ва ҳоло зиддимасеҳони зиёде пайдо шудаанд; аз ин рӯ медонем, ки соати охирин аст.

¹⁹ Онҳо аз мо берун омаданд, аммо аз они мо набуданд; зеро, агар онҳо аз они мо мебуданд, бо мо мемонданд; лекин онҳо берун омаданд, то маълум шавад, ки ҳеҷ яке аз онҳо аз они мо нестанд.

²⁰ Валекин шумо аз ҷониби Қуддус тадҳин ёфтаед ва ҳамаи шумо ростиро медонед.

²¹ Ман ба шумо на аз он сабаб навиштаам, ки ростиро намедониста бошед, балки аз он сабаб, ки шумо онро медонед, ҳамчунин инро, ки ҳеҷ дурӯғ аз ростӣ нест.

²² Кист дурӯғгӯ, ғайр аз касе ки Масеҳ будани Исоро инкор мекунад? Вай зиддимасеҳ аст, ки Падар ва Писарро инкор мекунад.

²³ Ҳар кӣ Писарро инкор мекунад, Падарро низ надорад; ҳар кӣ Писарро эътироф мекунад, Падарро низ дорад.

²⁴ Пас, он чи шумо аз ибтидо шунидаед, бигзор дар шумо бимонад; агар он чи аз ибтидо шунидаед, дар шумо бимонад, шумо низ дар Писар ва дар Падар хоҳед монд.

²⁵ Ва он ваъдае ки Ӯ ба мо додааст, ҳаёти ҷовидонист.

²⁶ Инро ба шумо дар бораи онҳое навиштаам, ки шуморо гумроҳ мекунад.

²⁷ Валекин тадҳине ки шумо аз Ӯ ёфтаед, дар шумо сокин аст, ва шумо эҳтиёче надоред, ки касе шуморо таълим диҳад; аммо азбаски тадҳини Ӯ ба шумо ҳар чизро таълим медиҳад, ва он рост аст ва дурӯғ нест, ва ҳамон тавр, ки шуморо таълим додааст, дар Ӯ бимонед.

²⁸ Пас, эй фарзандон, дар Ӯ бимонед, то ки ҳангоми зоҳир шудани Ӯ мо чуръат дошта бошем ва ба ҳузури Ӯ дар вақти омадани Ӯ хиҷил нашавем.

²⁹ Агар донистаед, ки Ӯ одил аст, пас бидонед, ки ҳар кӣ адолатро ба амал меоварад, аз Ӯ таваллуд ёфтааст.

БОБИ СЕЮМ

Ҷалоли фарзандони Худо.

³ Бубинед, ки Падар ба мо чӣ гуна муҳаббате ато намудааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем, ва чунин ҳастем. Ҷаҳон моро аз он сабаб намешиносад, ки Ӯро нашинохтааст.

² Эй маҳбубон! Мо акнун фарзандони Худо ҳастем, вале ҳанӯз маълум нашудааст он чи хоҳем буд. Фақат ҳамин қадарашро медонем, ки дар вақти зоҳир шуданаш монанди Ӯ хоҳем буд, зеро Ӯро, чунон ки ҳаст, хоҳем дид.

³ Ва ҳар кӣ аз Ӯ чунин умед дорад, худро пок менамояд, чунон ки Ӯ пок аст.

⁴ Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, шариатро мешиканад, ва гуноҳ шикастани шариат аст.

⁵ Ва шумо медонед, ки Ӯ барои бардоштани гуноҳҳои мо зоҳир шуд, ва дар Ӯ гуноҳе нест.

⁶ Ҳар кӣ дар Ӯ бимонад, гуноҳ намекунад; ҳар кӣ гуноҳ мекунад, Ӯро надидааст ва Ӯро нашинохтааст.

⁷ Эй фарзандон! Бигзор шуморо ҳеҷ кас фирефта накунад. Касе ки адолатро ба амал меоварад, вай одил аст, чунон ки Ӯ одил аст.

⁸ Касе ки гуноҳ мекунад, вай аз иблис аст, чунки иблис аз ибтидо гуноҳ кардааст. Барои ҳамин ҳам Писари Худо зоҳир шуд, ки аъмоли иблисро вайрон кунад.

⁹ Ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад, чунки зоти Ӯ дар вай сокин аст; вай гуноҳ намекунад, чунки аз Худо таваллуд ёфтааст.

¹⁰ Фарзандони Худо ва фарзандони иблис ин тавр шинохта мешаванд: ҳар кӣ адолатро ба амал намеоварад, аз Худо нест, ҳамчунин касе ки бародари худро дӯст намедорад.

Муҳаббат нишонаи фарзандони Худост.

¹¹ Зеро паёме ки шумо аз ибтидо шунидаед, чунин аст, ки мо бояд якдигарро дӯст дорем,

¹² На ҳамчун Қобил, ки аз иблис буд ва бародари худро кушт. Ва аз барои чӣ вайро кушт? Аз барои он ки аъмоли худаи бад буд, вале аъмоли бародараш — одилона.

¹³ Ҳайрон нашавед, эй бародаронам, агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад.

¹⁴ Мо медонем, ки аз марг ба ҳаёт гузаштаем, чунки бародаронро дӯст медорем; касе ки бародарашро дӯст намедорад, ҳанӯз дар марг сокин аст.

¹⁵ Ҳар кӣ аз бародари худ нафрат дорад, қотил аст; ва шумо медонед, ки ҳеҷ як қотил ҳаёти ҷовидоние надорад, ки дар вай сокин бошад.

¹⁶ Мо муҳаббатро аз он донистем, ки Ӯ ҷони Худро барои мо фидо кард. Мо ҳам бояд ҷонҳои худро барои бародарон фидо кунем.

¹⁷ Ва агар касе ки дар ҷаҳон осудаҳол аст, бародари худро дар ҳолати мӯҳтоҷӣ дида,

рахмдилии худро аз вай дарег медорад, — чй гуна муҳаббати Худо дар ӯ сокин аст?

¹⁸ Эй фарзандонам! На бо суҳан ва забон, балки бо амал ва ростй дӯст бидорем.

Чуръати фарзандони Худо.

¹⁹ Ва аз ин хоҳем донист, ки мо аз ростй ҳастем, ва дили худро ба ҳузури Ӯ ором хоҳем кард,

²⁰ Дар ҳар чизе ки дил моро маҳкум менамояд, чунки Худо аз дили мо бузургтар аст ва ҳар чизро медонад.

²¹ Эй маҳбубон! Агар дили мо моро маҳкум накунад, мо ба ҳузури Худо чуръат дорем,

²² Ва ҳар чй талаб кунем, аз Ӯ меёбем, чунки аҳкоми Ӯро риоят мекунем ва он чи ба ҳузури Ӯ мақбул аст, ба амал меоварем.

²³ Ва ҳукми Ӯ ин аст, ки мо ба исми Писари Ӯ Исои Масеҳ имон оварем ва якдигарро дӯст дорем, чунон ки Ӯ ба мо ҳукм кардааст.

²⁴ Ва касе ки аҳкоми Ӯро нигоҳ медорад, вай дар Ӯ сокин аст, ва Ӯ дар вай. Ва ин ки Ӯ дар мо сокин аст, аз он Рӯхе медонем, ки Ӯ ба мо ато намудааст.

БОБИ ЧОРУМ

Рӯҳи ростй ва рӯҳи иштибохро чй гуна бояд шинохт.

4 Эй маҳбубон! Ба ҳар рӯҳ эътимод накунад, балки рӯҳхоро имтиҳон кунед, ки оё аз Худо ҳастанд, чунки бисёр анбиёи козиб ба сар то сари дунё рафтаанд.

² Рӯҳи Худоро шумо ин тавр ҳоҳед шинохт: ҳар рӯхе ки эътироф кунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омад, аз Худост,

³ Ва ҳар рӯхе ки инкор кунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омад, аз Худо нест, балки рӯҳи зиддимасеҳ аст, ки дар бораи он шумо шунидаед, ки он меояд, ва он акнун дар ҷаҳон аст.

⁴ Шумо, эй фарзандон, аз Худо ҳастед, ва онҳоро мағлуб кардаед, зеро Ӯ, ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст.

⁵ Онҳо аз ҷаҳон ҳастанд, бинобар ин онҳо ба таври дунёй суҳан меронанд, ва ҷаҳон онҳоро мешунавад.

⁶ Мо аз Худо ҳастем: ҳар кй Худоро мешиносад, ба мо гӯш медиҳад; касе ки аз Худо нест, ба мо гӯш намедиҳад. Аз рӯи ҳамин мо рӯҳи ростй ва рӯҳи иштибохро мешиносем.

Муҳаббате ки Худо ба мо дорад, моро ба муҳаббати бародарй ӯҳдадор мекунад.

⁷ Эй маҳбубон! Якдигарро дӯст бидорем, чунки муҳаббат аз Худост, ва ҳар кй дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

⁸ Касе ки дӯст намедорад, вай Худоро шинохтааст, чунки Худо муҳаббат аст.

⁹ Муҳаббати Худо ба мо дар он зоҳир шуд, ки Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ӯ ҳаёт ёбем.

¹⁰ Муҳаббат дар ин аст, ки на мо Худоро дӯст доштаем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро барои кафорати гуноҳҳои мо фиристод.

¹¹ Эй маҳбубон! Агар Худо моро ин гуна дӯст дошта бошад, мо низ бояд якдигарро дӯст бидорем.

¹² Худоро ҳаргиз касе надидааст: агар мо якдигарро дӯст дорем, Худо дар мо сокин аст, ва муҳаббати Ӯ дар мо комил аст.

¹³ Ин ки мо дар Ӯ сокин ҳастем ва Ӯ дар мо, аз он мешиносем, ки Ӯ аз Рӯҳи Худ ба мо ато намудааст.

¹⁴ Ва мо дидаем ва шаҳодат медиҳем, ки Падар Писарро фиристод, то ки Наҷотдиҳандаи ҷаҳон гардад.

¹⁵ Ҳар кй эътироф мекунад, ки Исо Писари Худост, Худо дар Ӯ сокин аст, ва Ӯ дар Худо.

¹⁶ Ва мо муҳаббатеро, ки Худо ба мо дорад, медонем ва ба он эътимод дорем. Худо муҳаббат аст, ва ҳар кй дар муҳаббат сокин аст, вай дар Худо сокин аст, ва Худо дар вай.

¹⁷ Муҳаббат дар мо чунон ба камол расидааст, ки мо дар рӯзи доварй чуръат дорем, зеро, чунон ки Ӯ дар ин ҷаҳон ҳаст, ончунон мо ҳастем.

¹⁸ Дар муҳаббат ҳаросе нест, балки муҳаббати комил ҳаросро бадар меронад, чунки ҳарос азоб дорад, ва касе ки меҳаросад, дар муҳаббат комил нест.

¹⁹ Мо Ӯро дӯст медорем, чунки аввал Ӯ моро дӯст дошт.

²⁰ Агар касе гӯяд, ки «ман Худоро дӯст медорам», вале аз бародари худ нафрат кунад, вай дурӯғгӯй аст; зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дӯст намедорад, чй гуна метавонад Худоро, ки надидааст, дӯст бидорад?

²¹ Ва мо аз Ӯ чунин ҳукме дорем, ки ҳар кй Худоро дӯст медорад, бародари худро низ дӯст бидорад.

БОБИ ПАНЧУМ

Имон ба Исои Писари Худо ҷаҳонро мағлуб менамояд.

5 Ҳар кй имон дорад, ки Исо Масеҳ аст, вай аз Худо таваллуд ёфтааст, ва ҳар кй Волидро дӯст медорад, вай Мавлуди Ӯро низ дӯст медорад.

² Аз ин мо медонем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем, ки Худоро дӯст дорем ва аҳкоми Ӯро риоят кунем.

³ Зеро муҳаббат ба Худо ҳамин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоят кунем; ва аҳкоми Ӯ гарон нест,

⁴ Зеро ҳар кй аз Худо таваллуд ёфтааст, ҷаҳонро мағлуб мекунад; ва ин ғалабае ки ҷаҳонро мағлуб кардааст, имони мост.

⁵ Кист, ки ҷаҳонро мағлуб мекунад, ҷуз касе ки имон дорад, ки Исо Писари Худост?

Касе ки ба Исо имон меоварад, ҳаёти абадӣ дорад.

⁶ Ӯ Исои Масеҳ аст, ки бо об ва хун ва Рӯҳ омадааст, на танҳо бо об, балки бо об ва хун; ва Рӯҳ шаҳодат медиҳад, чунки Рӯҳ ростист.

⁷ Зеро се ҳастанд, ки дар осмон шаҳодат медиҳанд: Падар, Калом ва Рӯҳулқудс; ва Ин се як ҳастанд.

⁸ Ва се ҳастанд, ки дар замин шаҳодат медиҳанд: рӯҳ, об ва хун; ва ин се мувофиқат мекунанд.

⁹ Агар мо шаҳодати одамиро қабул кунем, шаҳодати Худо бузургтар аст, зеро ин шаҳодати Худост, ки Ӯ дар бораи Писари Худ шаҳодат додааст.

Имондор бар ҳасби дуо он чи аз Худо талаб кунад, меёбад.

¹⁰ Касе ки ба Писари Худо имон дорад, дар худ шаҳодат дорад; касе ки ба Худо имон надорад, Ӯро дурӯғгӯ донистааст, зеро ба шаҳодате ки Худо дар бораи Писари Худ додааст, имон надорад.

¹¹ Ва ин шаҳодат аз он иборат аст, ки Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ ато намудааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ӯст.

¹² Касе ки Писарро дорад, ҳаёт дорад, касе ки Писари Худоро надорад, ҳаёт надорад.

¹³ Ба шумо, ки ба исми Писари Худо имон доред, инро навиштаам, то донед, ки шумо ба Писари Худо имон дошта, ҳаёти ҷовидонӣ доред.

Сухани хотимавай.

¹⁴ Ва ҷуръате ки мо ба ҳузури Ӯ дорем, дар он аст, ки агар мо мувофиқи иродаи Ӯ чизеро талаб кунем, Ӯ моро мешунавад;

¹⁵ Ва агар донем, ки Ӯ моро дар ҳар чӣ талаб кунем, мешунавад, онро низ медонем, ки он чи аз Ӯ талаб кардаем, меёбем.

¹⁶ Агар касе бародари худро бинад, ки гуноҳе мекунад, ки анҷомаш мамот нест, бигзор дуо гӯяд, ва Худо Ӯро ҳаёт хоҳад бахшид: дар бораи онҳое мегӯям, ки анҷоми гуноҳашон мамот нест. Гуноҳе ҳаст, ки анҷомаш мамот аст: дар бораи чунин гуноҳ намегӯям, ки дуо гӯед.

¹⁷ Ҳар ноинсофӣ гуноҳ аст, лекин гуноҳест, ки анҷомаш мамот нест.

¹⁸ Мо медонем, ки ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад, балки Писари Худо варо муҳофизат мекунад, ва иблис ба вай даст намерасонад.

¹⁹ Мо медонем, ки мо аз Худо ҳастем, вале тамоми ҷаҳон дар зери ҳукумати иблис аст.

²⁰ Валекин мо медонем, ки Писари Худо омада, ба мо ҳирад бахшид, то ки ҳақро дарк кунем, ва мо дар ҳақ, дар Писари Ӯ Исои Масеҳ ҳастем. Ӯ Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ мебошад.

²¹ Эй фарзандон! Худро аз бутҳо нигоҳ доред. Омин.

2 ЮҲАННО

Ростӣ ва муҳаббат чудонашавандаанд.

1 Пир — ба хотуни баргузида ва фарзандони вай, ки ман онҳоро дар ростӣ дӯст медорам, ва на танҳо ман, балки низ ҳамаи онҳое ки ростиро дарк кардаанд,

² Ба хоҳири ростие ки дар мо сокин аст ва то абад бо мо хоҳад буд:

³ Файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд, ки Писари Падар аст, дар ростӣ ва муҳаббат бо шумо бод.

Калисо бояд дар ростӣ ва муҳаббат собит бимонад.

⁴ Ман бағоят хурсанд шудам, ки аз байни фарзандонат касонеро ёфтам, ки дар ростӣ рафтор мекунанд, ба ҳасби ҳукме ки мо аз Падар пазируфтаем.

⁵ Ва акнун аз ту, эй хотун, хоҳишмандам: на ҳамчун ҳукми тозае ба ту менависам, балки ҳамонро, ки мо аз ибтидо доштем, ки ба яқдигар муҳаббат дошта бошем.

⁶ Ва муҳаббат аз он иборат аст, ки мо бар тибқи аҳкоми Ӯ рафтор кунем. Ин ҳамон ҳукмест, ки шумо аз ибтидо шумидаед, то ки бар тибқи он рафтор кунед.

Огоҳонидан аз таълимоти козибона.

⁷ Зеро бисъёр фиребгарон дар дунё пайдо шудаанд, ки Исои Масеҳи ба ҳасби ҷисм омадаро эътироф намекунанд: чунин шахс фиребгар ва зиддимасеҳ аст.

⁸ Аз худ боҳабар бошед, ки мабодо он чиро, ки мо барояш меҳнат кардаем, барбод диҳед, балки мукофоти комил бигиред.

⁹ Ҳар ки аз таълимоти Масеҳ дур мешавад ва дар он сокин нест, Худо надорад; касе ки дар таълимоти Масеҳ сокин аст, ҳам Падарро дорад ва ҳам Писарро.

¹⁰ Касе ки назди шумо меояд ва ин таълимотро намеоварад, варо ба хонаи худ қабул накунад ва ба вай салом надихед;

¹¹ Зеро касе ки ба вай салом диҳад, ба аъмоли шариронаи вай шарик мешавад.

¹² Чизи бисъёре дорам, ки ба шумо бинависам, аммо намехоҳам ба коғаз бо сиёҳӣ бинависам, балки умедворам, ки назди шумо биёям ва даҳонакӣ бигӯям, то ки хурсандии мо комил бошад.

¹³ Фарзандони хоҳари баргузидаи ту ба ту салом мерасонанд. Омин.

3 ЮҲАННО

Дар ростӣ рафтор кардан шодмонии бузург аст.

1 Пир — ба Фоюси маҳбуб, ки ўро ман дар ростӣ дўст медорам.

²Эй маҳбуб! Дуо мегўям, ки ту саломат бошӣ ва дар ҳар чиз комъёб шавӣ, чунон ки қони ту комъёб аст.

³Зеро ки ман бағоят хурсанд шудам, вақте ки бародарон омада, дар бораи ростии ту шаҳодат доданд, чунон ки ту дар ростӣ рафтор мекуни.

⁴Барои ман хурсандии бештаре нест аз шунидани он ки фарзандони ман дар ростӣ рафтор мекунанд.

Пазироии меҳмоннавозонаи бародарони мусофир.

⁵Эй маҳбуб! Дар ҳар коре ки барои бародарон, ҳатто барои ғарибон мекуни, рафтори ту амин аст.

⁶Онҳо ба ҳузури калисо дар бораи муҳаббати ту шаҳодат додаанд; ва ту рафтори хубе мекуни, агар онҳоро гусел намоӣ, чунон ки ба ҳузури Худо шоиста аст,

⁷Зеро ки онҳо ба хотири исми Ў сафар кардаанд, дар ҳолате ки аз халқҳо кўмак нагирифтаанд.

⁸Пас мо бояд чунин касонро дастгирӣ намоем, то ки дар кори ростӣ шарик шавем.

Касе ки некӣ мекунад, аз Худост, ва касе ки бадӣ мекунад,

Худоро надидааст.

⁹Ман ба калисо навиштам, аммо Диютрифас, ки калониро дар миёни онҳо дўст медорад, моро қабул намекунад.

¹⁰Бинобар ин, агар биёям, корҳоро, ки ў мекунад, хотирнишон ҳоҳам кард: ў дар ҳаққи мо суханони бад ба забон меронад, ва бо ин ҳам қонъ нашуда, худаш бародаронро қабул намекунад ва ба касоне ки мехоҳанд, монё мешавад ва аз калисо бадар меронад.

¹¹Эй маҳбуб! Ба бадӣ тақлид накун, балки ба некӣ. Касе ки некӣ мекунад, аз Худост; ва касе ки бадӣ мекунад, Худоро надидааст.

¹²Дар бораи Димитриус ҳама ва худи ростӣ низ ба некии ў шаҳодат додааст; мо ҳам шаҳодат медиҳем, ва шумо медонед, ки шаҳодати мо рост аст.

¹³Чизи бисъёре доштам, ки бинависам, валекин намехоҳам ба ту бо сиёҳӣ ва қалам бинависам,

¹⁴Балки умедворам, ки ба қарибӣ туро бубинам, ва даҳонакӣ гуфтугузор кунем.

¹⁵Осоиштагӣ бар ту бод. Дўстон ба ту салом мерасонанд. Ба дўстон ном ба ном салом бирасон. Омин.

ЯҲУДО

Даъватшудагон дар Худои Падар тақдис ёфтаанд ва дар Исои Масеҳ маҳфузанд.

1 Яҳудо, ки бандаи Исои Масеҳ ва бародари Яъқуб аст, ба даъватшудагоне ки дар Худои Падар тақдис ёфтаанд ва дар Исои Масеҳ маҳфузанд:

² Марҳамат ва осоиштагӣ ва муҳаббат бар шумо фаровон бод.

Доварии Худо бар муаллимони козиби фосид.

³ Эй маҳбубон! Азбаски чидду ҷаҳди комил дорам ба шумо дар бораи наҷоти муштараки мо бинависам, зарур дониستم ба шумо насиҳате нависам, то шумо дар роҳи имоне ки як бор ба муқаддасон супурда шуд, ҷадал намоед.

⁴ Зеро баъзе касон пинҳонӣ даромадаанд, ки аз қадим ба ин маҳкумият таъин шуда буданд, ва ин осӣён файзи Худои моро ба фиску фучур табдил медиҳанд ва Парвардигори ягона ва Исои Масеҳи Худованди моро инкор мекунанд.

⁵ Ман он чиро, ки медонед, мехоҳам ба шумо хотиррасон намоям, ки агарчи Худованд қавмро аз замини Миср халос кард, баъд беимониро ба ҳалокат расонд,

⁶ Ва фариштаҳоеро, ки мартабаи худро маҳфуз надоштанд, балки манзили худро тарк карданд, дар қайду банди абадӣ, дар зулмот, барои доварии рӯзи бузург нигоҳ дошт;

⁷ Ҳамчунин Садӯм ва Амӯро ва шаҳрҳои атрофшон, ки ба ҳамин тарз ба зино дода шуда, аз паи инҳирофоти дигар афтода буданд, гирифтори ҷазои оташи абадӣ гардида, ҳамчун тимсол муқаррар карда шуданд.

⁸ Ба ҳамин тарз ин гирифтронии хобу хаёл ҷисмро палид месозанд, сардоронро рад мекунанд ва дар ҳақиқати олимақомон бӯхтон мегӯянд.

⁹ Вақте ки фариштаи муқарраб Микоил бо иблис сухан ронда, дар бораи ҷасади Мусо баҳс мекард, ҷуръат накард, ки ҳукми мазаммааткундае ба забон ронад, балки гуфт: «Худованд туро ҷазо диҳад».

¹⁰ Валекин инҳо ба ҳар чизе ки намефаҳманд, бӯхтон мезананд, ва бо ҳар чизе ки ҳамчун ҳайвоноти безабон табиятан медонанд, худро фосид мекунанд.

¹¹ Вой бар ҳоли онҳо, чунки бо роҳи Қобил рафтаанд, ва мисли Билъом дар ивази музд

тамоман ба иштибоҳ дода шудаанд, ва мисли Қӯраҳ дар исьён ба ҳалокат расидаанд.

¹² Инҳо олудагӣ дар зиёфатҳои муҳаббати шумо мебошанд, ҳангоме ки бо шумо бе ҳаросе айшу ишрат карда, шиками худро мепарваранд; инҳо абрҳои беобе ҳастанд, ки бо шамол ронда мешаванд; инҳо дарахтони тирамоҳ ҳастанд, ки бесамар буда, ду карат мурдаанд ва решакан шудаанд;

¹³ Инҳо мавҷҳои пуртуғӣ баҳр ҳастанд, ки кафки расвоиҳои худро боло мебароваранд; инҳо ситораҳои оворе ҳастанд, ки барояшон торикии зулмот то абад нигоҳ дошта шудааст.

¹⁴ Ҳанӯх низ, ки баъд аз Одам насли ҳафтум буд, дар бораи инҳо нубувват карда гуфтааст: «Инак, Худованд бо беварҳои муқаддасони Худ омад,

¹⁵ То ки бар ҳама доварӣ кунад ва ҳамаи осӣёнро маҳкум намояд дар тамоми аъмоле ки маъсияташон содир кардааст, ва дар ҳамаи суханони густохонае ки дар ҳақиқати ӯ гуноҳкорони осӣ ба забон рондаанд».

¹⁶ Инҳо шиквакунадагони аз ҳар чиз норозие ҳастанд, ки бар тибқи ҳавасҳои худ рафтор мекунанд, суханони дабдабанок мегӯянд ва барои манфиат тамаллуқ менамоянд.

¹⁷ Аммо шумо, эй маҳбубон, суханонро ба хотир оваред, ки пештар ҳаввориёни Исои Масеҳи Худованди мо гуфтаанд:

¹⁸ Онҳо ба шумо гуфтаанд, ки дар замони охир масҳарабозоне пайдо хоҳанд шуд, ки бар тибқи ҳавасҳои осӣёнаи худ рафтор хоҳанд кард.

¹⁹ Инҳо касоне ҳастанд, ки ҷудоӣҳо ба миён меоваранд; инҳо касони нафсоние ҳастанд, ки рӯҳ надоранд.

²⁰ Валекин шумо, эй маҳбубон, худро бо имони бағоят муқаддасатон обод кунед, ва дар Рӯҳулқудс дуо гуфта,

²¹ Худро дар муҳаббати Худо нигоҳ доред ва марҳамати Исои Масеҳи Худованди моро, ки ҳаёти ҷовидонӣ меоварад, мунтазир бошед.

²² Ба баъзе касон, ки шубҳа мекунанд, мушфиқ бошед;

²³ Баъзеи дигарро бо ваҳм наҷот дода, аз оташ берун оваред; бо ваҳм раҳм карда, ҳатто аз либосе ки бо ҷисм палид шудааст, нафрат намоед.

Чалол додани Худо.

²⁴ Ва Ӯро, ки қодир аст шуморо аз фурӯ ғалтидан нигоҳ дорад ва дар шодӣ беайб ба ҳузури ҷалоли Худ биистонад,

²⁵ Яъне Худои ҳақими якто ва Наҷотдиҳандаи моро, ба воситаи Исои Масеҳи Худованди мо, ҷалол ва шавкат, қудрат ва салтанат бод аз азал ва дар замони ҳозира ва то абад. Омин.

ВАҲӢ

БОБИ ЯКУМ

Хушо касе ки суханони ин нубувватро мехонад ва мешунавад.

1 Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо ба Ё ато намуд, то ба бандагони Худ нишон диҳад, ки ба қарибӣ чиҳо бояд ба вуқӯъ ояд. Ва Ё онро ба воситаи фариштаи Худ ба бандаи Худ Юҳанно фиристода, зоҳир сохт,

² Ки вай ба каломи Худо, ва ба шаҳодати Исои Масеҳ, ва ба ҳар чизе ки дида буд, гувоҳӣ дод.

³ Хушо касе ки мехонад ва касоне ки мешунавад суханони ин нубувватро, ва он чи дар он навишта шудааст, риоят мекунад, зеро ки вақт наздик аст.

Исо бо абрӯхо меояд, ва Ёро ҳар чашм хоҳад дид.

⁴ Юҳанно ба ҳафт калисое ки дар вилояти Осиё мебошанд: файз ва осоиштагӣ бар шумо бод аз ҷониби Ё, ки ҳаст ва буд ва хоҳад омад, ва аз ҷониби ҳафт рӯҳе ки дар пеши тахти Ё ҳастанд,

⁵ Ва аз ҷониби Исои Масеҳ, ки шоҳиди амин, Нахустзода аз мурдагон ва Фармонфармои подшоҳони замин аст. Ёро, ки моро дӯст медорад, ва моро аз гуноҳоямон бо Хуни Худ халосӣ дод,

⁶ Ва моро подшоҳон ва коҳинони Худо ва Падари Худ гардонд, то абад ҷалол ва салтанат бод! Омин.

⁷ Инак, Ё бо абрӯхо меояд, ва Ёро ҳар чашм хоҳад дид, ва онҳое низ, ки Ёро найза заданд; ва ҳамаи қабिलाҳои рӯи замин дар ҳақиқи Ё навҳа хоҳанд кард. Оре, омин.

⁸ «Ман Алфа ва Омега †, ибтидо ва интиҳо ҳастам», мегӯяд Худованд, Он ки ҳаст ва буд ва хоҳад омад, Худованди Қодирӣ Мутлақ.

Рӯъё дар Патмӯс.

⁹ Ман, Юҳанно, ки бародари шумо ва шарикӣ андӯх ва малакут ва сабри Исои Масеҳ ҳастам, аз барои каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ дар қазираи Патмӯс будам.

¹⁰ Ва дар рӯзи Худованд дар Рӯҳ будам ва аз қафои худ овози баланде монанди садои карнай шунидам, ки мегуфт: «Ман Алфа ва Омега, Аввалин ва Охири ҳастам»;

¹¹ Он чи мебинӣ, дар китобе бинавис ва ба ҳафт калисое ки дар вилояти Осиё мебошанд, бифирист:

† Алфа ва Омега — ҳарфҳои аввалин ва охири алифбои юнонӣ.

ба Эфсӯс, ва Исмирно, ва Парғомус, ва Тиётиро, ва Сардис, ва Филоделфия, ва Лудкия».

¹² Ман рӯчӯъ намудам, то овозеро, ки ба ман сухан мегуфт, бубинам; ва чун рӯчӯъ намудам, ҳафт чароғдони тилло дидам,

¹³ Ва дар миёни ҳафт чароғдон касеро монанди Писари Одам, ки камзӯли дарозе дар бар дошт ва бар синааш камарбанди тилло баста буд;

¹⁴ Сари Ё ва мӯи Ё мисли пашм ё барф сафед буд; ва чашмони Ё мисли шӯълаи оташ;

¹⁵ Ва пойҳои Ё монанди мисе ки дар кӯра сурх шуда бошад; ва овози Ё мисли шувваси обҳои бисъёр;

¹⁶ Ва Ё дар дасти ростии Худ ҳафт ситора дошт, ва аз даҳони Ё шамшери дудам берун меомад; ва рӯи Ё мисли офтобе буд, ки дар қувваташ медурахшад.

¹⁷ Ва ҳангоме ки Ёро дидам, бар пойҳояш мисли мурда афтодам, ва Ё дасти ростии Худро бар ман гузошта, гуфт: «Натарс; Манам Аввалин ва Охири

¹⁸ Ва Зинда; ва Ман мурда будам, ва инак то абад зинда ҳастам, омин; ва калидҳои дӯзах ва мамот дар дасти Ман аст.

Сирри рӯъё.

¹⁹ Пас бинавис он чи ту дидай, ва он чи ҳаст, ва он чи баъд аз ин бояд ба вуқӯъ ояд.

²⁰ Сирри ҳафт ситорае ки дар дасти ростии Ман дидӣ, ва ҳафт чароғдони тилло чунин аст: ҳафт ситора фариштагони ҳафт калисо ҳастанд, ва ҳафт чароғдон ҳафт калисо мебошанд».

БОБИ ДУЮМ

Нома ба калисои Эфсӯс.

(Норасогии муҳаббат).

2 Ба фариштаи калисои Эфсӯс бинавис: «Ё, ки дар дасти ростии Худ ҳафт ситора дорад ва дар миёни ҳафт чароғдони тилло мегардад, чунин мегӯяд:

² Аъмоли туро медонам, ва меҳнати туро, ва сабри туро, ва ин ки ту ба шарирон наметавонӣ тоб оварӣ, ва онҳоро, ки худро ҳавворӣ меноманд, вале чунин нестанд, имтиҳон кардай ва онҳоро дурӯғгӯ ёфтай;

³ Ва сабр дорӣ, ва барои исми Ман бисъёр чизҳоро аз сар гузарондай, ва бемадор нагаштай.

⁴ Аммо иддаое бар ту дорам, ки муҳаббати аввалини худро тарк кардаӣ.

⁵ Пас ба ёд ор, ки аз кучо афтадаӣ, ва тавба кун ва аъмоли пештараро ба ҷо овар; вагар на, ба зудӣ назди ту меоям ва чароғдонатро аз ҷояш меҷунбонам, агар тавба накуни.

⁶ Лекин фазилати ту ин аст, ки аз аъмоли николосиён нафрат дорӣ, ки Ман низ аз аъмоли онҳо нафрат дорам.

⁷ „Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки аз дарахти ҳаёте ки дар биҳишти Худост, бихӯрад“».

Нома ба калисои Исмирно.

(Таъқиботи яҳудиёни имондор).

⁸ Ва ба фариштаи калисои Исмирно бинавис: «Аввалин ва Охирин, ки мурда буд ва зинда шуд, чунин мегӯяд:

⁹ „Аъмоли туро медонам, ва андӯҳи туро, ва бенавоии туро, — валекин ту сарватдор ҳастӣ, — ва куфри онҳоро, ки худро яҳудӣ мегӯянд, вале чунин нестанд, балки куништи шайтонанд.

¹⁰ Аз машаққатҳое ки бояд ба сарат ояд, натарс. Инак, иблис баъзеро аз миёни шумо дар зиндон хоҳад андохт, то ки шуморо биозмояд, ва шумо даҳ рӯз дар андӯҳ хоҳед афтод. То дами мамот амин бош, ва тоҷи ҳаётро ба ту хоҳам дод.

¹¹ Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, аз мамоти дуҷум зараре нахоҳад дид“».

Нома ба калисои Парғомус.

(Дар миёни имондорон николосиён ҳастанд).

¹² Ва ба фариштаи калисои Парғомус бинавис: «Ӯ, ки шамшери дудама дорад, чунин мегӯяд:

¹³ „Аъмоли туро медонам, ва маскани туро, ки тахти шайтон дар он ҷост; ва ту исми Маро маҳкам нигоҳ доштаӣ ва ҳатто дар айёме ки шоҳиди амини Ман Антипас дар миёни шумо, дар ҷое ки шайтон сокин аст, кушта шуд, имони Маро тарк накардаӣ.

¹⁴ Аммо иддаои каме бар ту дорам, чунки дар он ҷо назди ту пайравони таълимоти Билъом ҳастанд, ки вай Болоқро таълим дода буд, ки дар сари роҳи банӣ-Исроил дом ниҳад, то ки онҳо қурбониҳои бутҳоро бихӯранд ва зино кунанд.

¹⁵ Ҳамчунин назди ту пайравони таълимоти николосиён ҳастанд, ки аз он таълимот Ман нафрат дорам.

¹⁶ Пас тавба кун, вагар на, ба зудӣ назди ту хоҳам омад ва бо шамшери забони Худ бо онҳо ҷанг хоҳам кард.

¹⁷ Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд: касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки аз манни ниҳонӣ бихӯрад; ва ба вай санги

сафеде хоҳам дод, ва бар ин санг исми наве навишта шудааст, ки онро ҳеҷ кас намедонад, ҷуз касе ки онро гирифтааст“».

Нома ба калисои Тиётиро.

(Он чи доред, маҳкам нигоҳ доред).

¹⁸ Ва ба фариштаи калисои Тиётиро бинавис: «Писари Худо, ки чашмонаш мисли шӯълаи оташ аст, ва пойҳояш мисли миси барроқ аст, чунин мегӯяд:

¹⁹ Аъмоли туро медонам, ва муҳаббати туро, ва хизмати туро, ва имони туро, ва сабри туро, ва ин ки аъмоли оҳиринат аз аввалинат бештар аст.

²⁰ Аммо иддаои каме бар ту дорам, зеро ба зане Изобал ном, ки худро набия меномад, роҳ медиҳӣ; вай бандагони Маро таълим дода, дар иштибоҳ меандозад, то ки онҳо зино кунанд ва қурбониҳои бутҳоро бихӯранд.

²¹ Ман ба вай фурсат додам, ки аз зинокории худ тавба кунад, валекин вай тавба накард.

²² Инак, Ман вайро бар бистаре меандозам, ва онҳоро, ки бо вай зино мекунанд, гирифтори андӯҳи азиме мегардонам, агар аз аъмоли худ тавба накунанд.

²³ Ва фарзандони вайро ба қатл мерасонам, ва ҳамаи калисоҳо хоҳанд донист, ки Ман Имтиҳонкунандаи дилҳо ва ботинҳо ҳастам, ва ба ҳар яке аз шумо мувофиқи аъмолаш подош хоҳам дод.

²⁴ Валекин ба шумо ва касони дигаре ки дар Тиётиро ҳастанд, ва ҳамаи онҳое ки ин таълимотро пайравӣ накардаанд ва, чунон ки мегӯянд, аз умқҳои шайтон хабар надоранд, мегӯям: бар шумо бори дигаре намегузорам;

²⁵ Фақат он чи доред, маҳкам нигоҳ доред, то даме ки биёям.

²⁶ Ва касе ки ғолиб ояд ва аъмоли Маро то ба охирият кунад, ба вай бар халқҳо қудрат хоҳам бахшид,

²⁷ Ва онҳоро вай бо асои оҳанин ҷӯпонӣ хоҳад кард, ва онҳо мисли кӯзаи кулол хоҳанд шикаст, — чунон ки Ман низ аз Падари Худ қудрат ёфтаам.

²⁸ Ва ба вай ситораи субҳро ато хоҳам кард.

²⁹ „Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд“».

БОБИ СЕЮМ

Нома ба калисои Сардис.

(Касе ки ғолиб ояд, либоси сафед дар бар хоҳад кард).

3 Ва ба фариштаи калисои Сардис бинавис: «Ӯ, ки ҳафт рӯҳи Худо ва ҳафт ситора дорад, чунин мегӯяд: „Аъмоли туро медонам; агарчи ту ном дорӣ, ки зинда ҳастӣ, валекин мурда ҳастӣ.

² Бедор бош ва бақиятеро, ки наздик ба мурдан аст, устувор намо, зеро ки Ман аъмоли туро дар пеши Худои Худ комил наёфтаам.

³ Ба ёд ор, ки он чи дорӣ, чӣ гуна ёфтаӣ ва чӣ гуна шунидаӣ, ва онро нигоҳдорӣ намо ва тавба кун. Ва агар бедор набошӣ, Ман мисли дузд бар сари ту ҳоҳам омад, ва ту нахоҳӣ донист, ки дар кадом соат бар сари ту меоям.

⁴ Валекин назди ту дар Сардис якчанд нафар ҳастанд, ки либоси худро палид накардаанд ва дар либоси сафед бо Ман ҳоҳанд гашт, чунки онҳо сазовори ин мебошанд.

⁵ Касе ки ғолиб ояд, либоси сафед дар бар ҳоҳад кард; ва Ман номи вайро аз дафтари ҳаёт пок нахоҳам кард ва номи вайро ба ҳузури Падари Худ ва ба ҳузури фариштагони Ӯ эътироф хоҳам кард.

⁶ Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд“».

Нома ба калисои Филоделфия.

(Касе ки ғолиб ояд, Худованд вайро рукне дар маъбади Худо мегардонад).

⁷ Ва ба фариштаи калисои Филоделфия бинавис: «он Қуддус ва Ҳақ, ки калиди Довудро дорад, ки мекушояд — ва ҳеҷ кас нахоҳад баст, ва мебандад — ва ҳеҷ кас нахоҳад кушод, чунин мегӯяд:

⁸ Аъмоли туро медонам; инак, Ман дареро барои ту кушодам, ва ҳеҷ кас наметавонад онро бандад; ту қуввати каме дорӣ, ва каломи Маро риоят намудай, ва исми Маро инкор накардаӣ.

⁹ Инак, Ман тавре амал мекунам, ки аз куништи шайтон, аз онҳое ки худро яҳудӣ мегӯянд, вале чунин нестанд, балки дурӯғ мегӯянд, — инак, Ман тавре амал мекунам, ки онҳо омада, пеши пойҳои ту таъзим намоянд ва бидонанд, ки Ман туро дӯст доштаам:

¹⁰ Ва азбаски ту каломи сабри Маро нигоҳдорӣ намудай, Ман низ туро аз соати озмоиш нигоҳдорӣ хоҳам кард, ки он бар тамоми ҷаҳон хоҳад омад, то ки сокинони рӯи заминро имтиҳон кунад.

¹¹ Инак, ба зудӣ меоям; он чи дорӣ, маҳкам нигоҳ дор, то ки касе тоҷи туро нагирад.

¹² Касе ки ғолиб ояд, вайро дар маъбади Худои Худ рукне хоҳам гардонд, ва дигар вай берун нахоҳад рафт; ва исми Худои Худро ва исми шаҳри Худои Худро, яъне Ерусалими навро, ки аз осмон аз ҷониби Худои Ман нузул мекунад, ва исми нави Худро бар вай хоҳам навишт.

¹³ „Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд“».

Нома ба калисои Лудкия.

(Ғаюр бош ва тавба кун).

¹⁴ Ва ба фариштаи калисои Лудкия бинавис: «Омин, ки шоҳиди амин ва ҳақ, ибтидои хилқати Худост, чунин мегӯяд:

¹⁵ „Аъмоли туро медонам; ту на сард ҳастӣ на гарм; о, кошки ту сард ё гарм мебудӣ!

¹⁶ Лекин азбаски ту ширгарм ҳастӣ, яъне на гарм ва на сард, бинобар ин туро аз даҳони Худ қай хоҳам кард.

¹⁷ Зеро ки ту мегӯӣ: «Ман сарватдор ҳастам, сарват ғун кардам ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорам»; аммо намедонӣ, ки ту бадбахт ва ҳақир ва мискин ва нобино ва бараҳна ҳастӣ.

¹⁸ Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ сурхшударо бихарӣ, то ки сарватдор шавӣ; ва либоси сафедро, то ки бипӯшӣ, ва расвоии бараҳнагии ту аён нашавад; ва сурмаро, то ки ба чашмони худ кашида, бино шавӣ.

¹⁹ Ҳар киро Ман дӯст дорам, мазаммат мекунам ва ҷазо медиҳам. Пас ғаюр бош ва тавба кун.

²⁰ Инак, назди дар истода, тақ-тақ мекунам: агар касе овози Маро шунида, дарро воз кунад, назди Ӯ даромада, бо Ӯ таоми шом хоҳам хӯрд, ва Ӯ бо Ман.

²¹ Касе ки ғолиб ояд, ба вай ато хоҳам кард, ки бо Ман бар тахти Ман биншинад, чунон ки Ман низ ғолиб омада, бо Падари Худ бар тахти Ӯ ништаам.

²² Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд“».

БОБИ ЧОРУМ

Худое ки бар тахт ништааст.

⁴ Баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, даре бар осмон кушода шуд, ва он овози пештара, ки ҳамчун садои карнай шунида будам, ки бо ман сухан меронд, гуфт: «Ба ин ҷо сууд намо, то он чиро, ки баъд аз ин бояд ба вуқӯъ ояд, ба ту нишон диҳам».

² Ва дарҳол ман дар Рӯҳ шудам; ва инак, тахте дар осмон меистод, ва бар тахт Нишинандае буд;

³ Ва намуди Он Нишинанда монанди санги яшм ва ақиқ буд, ва рангинкамоне гирдогирди тахт, ва намуди он монанди зумуррад.

Пироне ки бар тахтҳо ништаанд.

⁴ Ва гирдогирди тахт бисту чор тахт; ва бар тахтҳо бисту чор пирро ништаидаам, ки либосҳои сафед дар бар карда буданд ва бар сарҳашон тоҷҳои тилло доштанд.

⁵ Ва аз тахт барқҳо ва раъдҳо ва овозҳо мебаромаданд, ва ҳафт машъали оташин дар пеши тахт фурузон буданд, ки онҳо ҳафт рӯҳи Худо мебошанд.

Чор ҳайвоне ки Қодири Мутлақро қалол медиҳанд.

⁶ Ва дар пеши тахт баҳре аз шиша, монанди булур; ва дар миёнаи тахт ва гирдогирди тахт чор ҳайвон, ки аз пеш ва аз пас пур аз чашмон буданд.

⁷ Ва ҳайвони якум монанди шер, ва ҳайвони дуюм монанди гӯсола, ва ҳайвони сеюм қиёфе мисли одам дошт, ва ҳайвони чорум монанди уқобе ки дар парвоз бошад.

⁸ Ва ҳар яке аз он чор ҳайвон гирдогирд шаш бол дошт, ва онҳо аз дарун пур аз чашмонанд, ва шабу рӯз ором нагирифта, мегӯянд:

«Куддус аст, куддус аст, куддус аст Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки Ё буд, ҳаст ва ҳоҳад омад».

Ҳайвонҳо ва пирон ба Худои ҷовидонӣ сачда мекунанд.

⁹ Ва ҳангоме ки он ҳайвонҳо ба Нишинандаи тахт, ки то абад Зинда аст, қалол ва шавкат ва сипос медиҳанд, —

¹⁰ Он бисту чор пир пеши Нишинандаи тахт афтода, ба Ё, ки то абад Зинда аст, сачда мекунанд, ва тоҷҳои худро пеши тахт гузошта, мегӯянд:

¹¹ «Эй Худованд, Ту сазовори он ҳастӣ, ки қалол, шавкат ва қудрат биёбӣ, зеро ки Ту ҳама чизро офаридаӣ,

ва ҳама чиз бар тибқи иродаи Ту вучуд дорад ва офарида шудааст».

БОБИ ПАНҶУМ

Китобе ки бо ҳафт мӯҳр баста шудааст.

⁵ Ва дар дасти рости Нишинандаи тахт китобе дидам, ки аз дарун ва аз берун навишта ва бо ҳафт мӯҳр баста шуда буд.

² Ва фариштаи қавие дидам, ки бо овози баланд нидо мекунад: «Кист сазовори он ки ин китобро воз кунад ва мӯҳрҳои онро бардорад?»

³ Ва ҳеҷ кас на дар осмон, на бар замин, на дар зери замин натавонист он китобро воз кунад ва ба он назар андозад.

⁴ Ва ман бисёр гиристам дар бораи он ки ҳеҷ каси сазоворе ёфт нашуд, ки он китобро воз карда хонад ё лоақал ба он назар андозад.

Барраи Худо, Масеҳ китобро мекушояд.

⁵ Ва яке аз он пирон ба ман гуфт: «Гирья нақун; инак, шере аз сибти Яхудо, ки решаи Довуд аст, ғолиб омад, то китобро воз кунад ва ҳафт мӯҳри онро бардорад».

⁶ Ва назар андохтам, ва инак, дар миёнаи тахт ва он чор ҳайвон ва дар миёнаи он пирон Баррае, мисли забҳшуда, истодааст ва ҳафт шох ва ҳафт чашм дорад, ки онҳо ҳафт рӯҳи Худо ҳастанд, ки ба тамоми замин фиристода шудаанд.

⁷ Ва Ё омада, китобро аз дасти рости Нишинандаи тахт гирифт.

Ҳайвонҳо ва пирон суруди наवे барои Барра мехонанд.

⁸ Ва ҳангоме ки Ё китобро гирифт, он чор ҳайвон ва бисту чор пир пеши Барра афтоданд, дар ҳолате ки ҳар яке барбатҳо ва косаҳои тиллои пур аз бухур дошт, ки онҳо дуоҳои муқаддасон ҳастанд;

⁹ Ва суруди наве хонда, мегӯянд:

«Ту сазовори он ҳастӣ, ки китобро воз кунӣ ва мӯҳрҳоро аз он бардорӣ; зеро ки Ту забҳ шудӣ ва бо Хуни Худо моро барои Худо аз ҳар сибт

ва забон ва қавм ва қабила харидӣ, ¹⁰ Ва моро подшоҳон ва қоҳинони Худои мо гардондӣ; ва мо бар замин салтанат хоҳем ронд».

Фариштагон Барраро қалол медиҳанд.

¹¹ Ва дидам, ва овози фариштагони бисёрро шунидам, ки гирдогирди тахт ва он ҳайвонҳо ва пирон буданд, ва шумораи онҳо беварҳо-бевар ва ҳазорҳо-ҳазор буд,

¹² Ки бо овози баланд мегуфтанд:

«Барраи забҳшуда сазовори он аст, ки қудрат, ва сарват, ва ҳикмат, ва қувват, ва шавкат, ва қалол, ва баракат биёбад».

Коинот Нишинандаи тахт ва Барраро ҳамду сано мегӯяд.

¹³ Ва ҳар офаридае ки дар осмон, ва бар замин, ва дар зери замин, ва дар баҳр аст, ва ҳар он чи дар онҳост, шунидам, ки мегуфт:

«Нишинандаи тахт ва Барраро баракат ва шавкат ва қалол ва салтанат бод то абад».

¹⁴ Ва он чор ҳайвон гуфтанд: «Омин». Ва он бисту чор пир афтода, ба Ё, ки то абад Зинда аст, сачда карданд.

БОБИ ШАШУМ

Мӯҳри якум — саворе бар аспи сафед.

⁶ Ва дидам, ки Барра яке аз ҳафт мӯҳрро бардошт, ва шунидам, ки яке аз он чор ҳайвон бо овози монанди раъд мегӯяд: «Биё ва бубин».

² Ва назар андохтам, ва инак, аспи сафед, ва бар он — саворе ки камон дорад, ва ба ӯ тоҷ дода шудааст: ва ӯ ғалабакунон берун омад, то ғалаба кунад.

Мӯҳри дуюм — аспи куранд (осоиштагӣ аз замин гирифта шуд).

³ Ва ҳангоме ки Ё мӯҳри дуюмро бардошт, ҳайвони дуюмро шунидам, ки мегӯяд: «Биё ва бубин».

⁴ Ва аспи дигари куранд берун омад, ва ба савори он ихтиёр дода шудааст, ки осоиштагиро аз замин бигирад, то ки яқдигарро ба қатл расонанд; ва ба вай шамшери бузурге дода шудааст.

**Мӯҳри сеюм — саворе бар аспи сиёҳмушкин
(қаҳтӣ).**

⁵ Ва ҳангоме ки Ӯ мӯҳри сеюмро бардошт, ҳайвони сеюмро шунидам, ки мегӯяд: «Биё ва бубин». Ва назар андохтам, ва инак, аспи сиёҳмушкин, ва савори он дар дасташ тарозуе дорад.

⁶ Ва овозе аз миёни он чор ҳайвон шунидам, ки мегӯяд: «Як андозаи гандум ба як динор, ва се андозаи ҷав ба як динор; вале ба рағфани зайтун ва шароб зарар нарасон».

Мӯҳри чорум — саворе бар аспи саманд (мамот).

⁷ Ва ҳангоме ки Ӯ мӯҳри чорумро бардошт, овози ҳайвони чорумро шунидам, ки мегӯяд: «Биё ва бубин».

⁸ Ва назар андохтам, ва инак, аспи саманд, ва бар он — саворе ки номаш мамот аст; ва дӯзах аз қафояш меомад, ва ба вай ихтиёри чорьяки замин дода шудааст, то ки бо шамшер ва қаҳтӣ, ва бо вабо ва ҳайвоноти ваҳшии замин одамонро бидушад.

Мӯҳри панҷум — риёзаткашон дар таги қурбонгоҳ.

⁹ Ва ҳангоме ки Ӯ мӯҳри панҷумро бардошт, дар таги қурбонгоҳ ҷонҳои онҳоеро, ки барои каломии Худо ва барои шаҳодате ки доштанд, кушта шуда буданд, дидам.

¹⁰ Ва онҳо бо овози баланд фиғон кашида гуфтанд: «То ба кай, эй Парвардигори Қуддус ва Ҳақ, доварӣ намекуни ва интиқоми хуни моро аз сокинони замин намегири?»

¹¹ Ва ба ҳар яке аз онҳо либоси сафед дода шуд, ва ба онҳо гуфта шуд, ки боз муддати каме ором бошанд, то даме ки шумораи онҳо ва ҳамкорони онҳо ва бародарони онҳо, ки мисли онҳо кушта хоҳанд шуд, пурра шавад.

**Мӯҳри шашум — ғзаби Барра (ҳодисаҳои
пурдашати табиат).**

¹² Ва ҳангоме ки Ӯ мӯҳри шашумро бардошт, назар андохтам, ва инак, заминҷунбии азиме ба вуқӯъ омад, ва офтоб мисли палоси пашмин сиёҳ шуд, ва моҳтоб мисли хун гашт;

¹³ Ва ситораҳои осмон ба замин афтоданд, мисли дарахти анҷире ки аз шамоли саҳт ҷунбиш карда, анҷирҳои хоми худро мепартояд;

¹⁴ Ва осмон мисли тӯморе печида, нопадид шуд; ва ҳар кӯҳ ва ҷазира аз ҷои худ ҷунбид;

¹⁵ Ва подшоҳони замин, ва олиҷоҳон, ва сарватдорон, ва мириҳазорон, ва зӯроварон, ва ҳар ғулом ва озод дар мағораҳо ва дараҳои кӯҳҳо пинҳон шуданд,

¹⁶ Ва ба кӯҳҳо ва сангҳо мегӯянд: «Бар мо биафтед ва моро аз ҳузури Нишинандаи тахт ва аз ғзаби Барра пинҳон кунед;

¹⁷ Зеро ки рӯзи бузурги ғзаби Ӯ омадааст, ва кист, ки битавонад истодагӣ намояд?»

БОБИ ҲАФТУМ

Пеш аз бардоштани мӯҳри ҳафтум — мӯҳр бар пешони бандағони Худо.

⁷ Ва баъд аз ин чор фариштаи дар чор ғушаи замин истодаро дидам, ки чор боди заминро нигоҳ медоштанд, то ки ба замин, ба баҳр ва ба ҳеч дарахте бод навазад.

² Ва фариштаи дигаре дидам, ки аз ҷониби тулуи офтоб сууд менамояд ва мӯҳри Худои Ҳайро дорад. Ва бо овози баланд ба чор фариштае ки вазифашон ба замин ба баҳр зарар расондан буд, нидо карда, мегӯяд:

³ «Ба замин, ба баҳр, ба дарахтон зараре нарасонед, то даме ки бар пешони бандағони Худои мо мӯҳр занем».

Наҷотъёфтагон аз дувоздаҳ сибти Исроил.

⁴ Ва шумораи мӯҳр зада шудагонро шунидам: саду чилу чор ҳазор мӯҳр зада шудагон аз ҳамаи сибтҳои бани-Исроил:

⁵ Аз сибти Яҳудо дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Реубен дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Ҷод дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон;

⁶ Аз сибти Ошер дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Нафтоли дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Менаше дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон;

⁷ Аз сибти Шимъун дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Левӣ дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Исокор дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон;

⁸ Аз сибти Забулун дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Юсуф дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон; аз сибти Бинъемин дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шудагон.

**Имондорон аз миёни ҳамаи қавмҳо аз азоби азим
наҷот хоҳанд ёфт.**

⁹ Баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, анбӯҳи бузурги мардум, ки онро ҳеч кас наметавонист ба шумор оварад, аз ҳамаи қабилҳо ва сибтҳо, ва қавмҳо ва забонҳо дар пеши тахт ва дар пеши Барра истодаанд, ки дар тан либосҳои сафед доранд ва шоҳҳои нахл ба даст гирифтаанд.

¹⁰ Ва онҳо бо овози баланд нидо карда, мегӯянд: «Наҷот аз они Худои мо, ки бар тахт нишастааст, ва аз они Барра аст!»

¹¹ Ва ҳамаи фариштаҳо гирдогирди тахт ва он пирон ва чор ҳайвон меистоданд, ва пеши тахт бар рӯи худ афтода, ба Худо сачда карданд,

¹² Ва гуфтанд: «Омин! Баракат, ва ҷалол, ва ҳикмат, ва сипос, ва шавкат, ва қудрат, ва қувват то абад аз они Худои мо бод! Омин».

¹³ Ва яке аз он пирон ба сухан оғоз карда, аз ман пурсид: «Ин сафедпӯшон кистанд, ва аз кучо омадаанд?»

¹⁴ Ба ӯ гуфтам: «Эй оғо, ту медонӣ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Инҳо касоне ҳастанд, ки аз азоби азим омадаанд; инҳо либосҳои худро шуста, бо хуни Барра сафед кардаанд;

¹⁵ Бинобар ин онҳо дар пеши тахти Худо меистанд ва шабу рӯз дар маъбади Ӯ ба Ӯ хизмат мекунанд, ва Нишинандаи тахт дар миёни онҳо сокин хоҳад буд;

¹⁶ Онҳо дигар гурусна ва ташна нахоҳанд монд, ва онҳоро офтоб ва ҳеҷ гармо нахоҳад сӯзонд:

¹⁷ Зеро Баррае ки дар миёнаи тахт аст, онҳоро чӯпонӣ хоҳад кард, ва онҳоро ба чашмаҳои оби ҳаёт хоҳад бурд, ва Худо ҳар ашкро аз чашмонашон пок хоҳад кард».

БОБИ ҲАШТУМ

Мӯҳри ҳафтум — хомӯшӣ.

8 Ва ҳангоме ки Ӯ мӯҳри ҳафтумро бардошт, дар осмон тақрибан ним соат хомӯшӣ барқарор шуд.

Шаш карнаи аввалин.

Фаришта бо маҷмари тилло дуоҳои ҳамаи муқаддасонро ба забон меронад.

² Ва ҳафт фариштаро дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва ба онҳо ҳафт карнай дода шудааст.

³ Ва фариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод, дар ҳолате ки маҷмари тилло дар дасташ буд; ва ба вай бухури бисъёре дода шудааст, то ки онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи пеши тахт тақдим кунад.

⁴ Ва дуди бухур бо дуоҳои муқаддасон аз дасти фаришта ба ҳузури Худо сууд намуд.

⁵ Ва фаришта маҷмарро гирифта, аз оташи қурбонгоҳ пур кард, ва бар замин партофт; ва садоҳо, ва раъдҳо ва барқҳо, ва заминҷубӣ ба вуқӯъ омад.

⁶ Ва он ҳафт фариштае ки ҳафт карнай доштанд, ба навохтан тайёр шуданд.

Карнаи якум — жола ва оташ омехта бо хун.

⁷ Фариштаи якум карнай навохт, ва жола ва оташ омехта бо хун ба вуҷуд омад, ва ба замин борид; ва сеяки дарахтон сӯхт, ва тамоми алафи сабз сӯхт.

Карнаи дуюм — кӯҳи азими оташ дар баҳр сарнагун шуд.

⁸ Фариштаи дуюм карнай навохт, ва чизе монанди кӯҳи азими оташ дар баҳр сарнагун шуд; ва сеяки баҳр ба хун мубаддал гашт,

⁹ Ва сеяки махлуқоти ҷондори баҳр мурданд, ва сеяки киштиҳо нобуд шуданд.

Карнаи сеюм — ситораи «Явшон».

¹⁰ Фариштаи сеюм карнай навохт, ва аз осмон ситораи бузурге афтод, ки монанди машъал фурузон буд, ва он бар сеяки даръёҳо ва бар чашмаҳои обҳо афтод.

¹¹ Ва номи ин ситора Явшон буд; ва сеяки обҳо ба явшон мубаддал гашт, ва бисъёре аз одамон аз обҳо мурданд, чунки обҳо талх шуда буд.

Карнаи чорум ва сеяки офтоб, моҳтоб ва ситораҳо зарар мерасонад.

¹² Фариштаи чорум карнай навохт, ва сеяки офтоб ва сеяки моҳтоб ва сеяки ситораҳо зарар дид, ба тавре ки сеяки онҳо торик шуд, ва сеяки рӯз, — ва ҳамчунин шаб, — равшан набуд.

¹³ Ва як фариштаро дидам ва шунидам, ки дар миёнаи осмон парвоз карда, бо овози баланд мегӯяд: «Вой, вой, вой бар ҳоли сокинони замин аз садоҳои дигари карнайҳои се фаришта, ки хоҳанд навохт!»

БОБИ НУҲУМ

Карнаи панҷум — малахҳо ва фариштаҳои варта.

9 Фариштаи панҷум карнай навохт, ва ситораи аз осмон ба замин афтодаро дидам, ва ба вай калиди чоҳи варта дода шудааст:

² Вай чоҳи вартаро воз кард, ва аз чоҳ дуде мисли дуди танӯри бузурге берун омад; ва офтоб ва ҳаво аз дуди чоҳ торик шуд.

³ Ва аз дуд бар замин малахҳо баромаданд, ва ба онҳо он қудрате дода шудааст, ки каждумҳои замин доранд.

⁴ Ва ба онҳо гуфта шудааст, ки ба алафи замин, ва ба ҳеҷ сабзае, ва ба ҳеҷ дарахте зарар нарасонанд, балки фақат ба одамоне ки бар пешонии шуд мӯҳри Худоро надоранд.

⁵ Ва ба онҳо ихтиёр дода шудааст, ки одамонро накушанд, балки фақат панҷ моҳ азоб диҳанд; ва азоби онҳо монанди азоби каждум аст, вақте ки одамро заҳр мезанад.

⁶ Дар он айём одамон толиби марг хоҳанд шуд, вале онро нахоҳанд ёфт; мурданро орзу хоҳанд кард, вале мамот аз онҳо хоҳад гурехт.

⁷ Намуди он малахҳо монанди аспҳое буд, ки барои ҷанг ораста шуда бошанд; бар каллаҳои монанди гӯё ки тоҷҳои тилло буд, ва рухсорҳои монанди мисли рухсорҳои одамон;

⁸ Ва мӯйҳои монанди мӯйҳои занон, ва дандонҳои монанди дандонҳои шер;

⁹ Ва ҷавшанҳои монанди ҷавшанҳои оҳанин, ва садои болҳои монанди тақар-тақари аробаҳои ҷангӣ, вақте ки аспҳои бисъёр ба корзор мераванд;

¹⁰ Онҳо думҳои доштанд мисли каждумҳо, ва дар думҳои монанди нешҳо, ва қудраташон ин буд, ки ба одамон панҷ моҳ зарар расонанд.

¹¹ Онҳо бар худ подшоҳе доштанд, ки фариштаи варта аст; номи он ба забони ибронӣ Абаддун ва ба забони юнонӣ Апӯллийун аст.

¹² Як мусибат гузашт; инак, аз қафои он боз ду мусибат меояд.

Карнаи шашум — чор фариштаи ҳалокатовар.

¹³ Фариштаи шашум карнай навохт, ва аз чор шохи қурбонгоҳи тилло, ки дар пеши Худо истода буд, овозе шунидам,

¹⁴ Ки ба фариштаи шашуми карнайдор мегуфт: «Он чор фариштаро, ки назди даръеи бузурги Фурот дар қайду банд мебошанд, озод намо».

¹⁵ Ва он чор фаришта озод гардиданд, ки барои соат ва рӯз ва моҳ ва соли муайян тайёр шуда буданд, то ки сеяки одамонро бидушанд.

¹⁶ Шумораи қушуни савора ду бевари беварҳо † буд: ман шумораи онро шунидам.

¹⁷ Ба ҳамин тариқа ман дар рӯъе аспон ва саворони онҳоро дидам, ки ҷавшанҳое ба ранги оташ ва ёкути зард ва кибрит доштанд; каллаҳои аспон мисли каллаҳои шерон буд, ва аз даҳони онҳо оташ, дуд ва кибрит мебаромад.

¹⁸ Аз ин се бало, яъне оташ, дуд ва кибрит, ки аз даҳони онҳо мебаромад, сеяки одамон мурданд;

¹⁹ Зеро ки қудрати аспон дар даҳонашон ва дар думҳошон буд; ва думҳошон монанди морҳо буда, калла доштанд, ва ба воситаи онҳо осеб мерасонданд.

²⁰ Ва боқии одамон, ки аз ин балоҳо намурда буданд, аз аъмоли дастҳои худ тавба накарданд, ва ибодати девҳо ва бутҳои тилло, нуқра, мис, санг ва ҷӯбро, ки ба дидан, шунидан ва роҳ рафтан қодир нестанд, тарк нанамуданд.

²¹ Ва онҳо аз одамкушиҳо, ҷодугариҳо, зинкорӣ ва дуздҳои худ тавба накарданд.

БОБИ ДАҲУМ

Фаришта бо китоби кушода.

10 Ва фариштаи қавии дигаре дидам, ки аз осмон нузул мекард, ва бо абре фаро гирифта шуда буд, рангинкамоне бар сараш буд ва рухсораш монанди офтоб ва пойҳояш мисли сутунҳои оташин;

² Дар дасташ китоби кушодае буд. Ва пои росташро бар баҳр гузошт, ва пои чапашро бар замин,

³ Ва бо овози баланд нидо кард, чунон ки шер наъра мекашад; ва ҳангоме ки вай нидо кард, ҳафт раъд бо садоҳои худ сухан гуфтанд.

⁴ Ва ҳангоме ки ҳафт раъд бо садоҳои худ сухан гуфтанд, мехостам бинависам; лекин овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегӯяд: «Он чи ҳафт раъд гуфтанд, мӯҳр зан ва инро нанавис».

⁵ Ва он фаришта, ки ўро дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасташро сӯи осмон бардошт,

† Яъне дусад миллион нафар.

⁶ Ва ба Ў, — ки то абад Зинда аст, ва осмон ва ҳар чиро, ки дар он аст, ва замин ва ҳар чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва ҳар чиро, ки дар он аст, офаридааст, — қасам ёд кард, ки дигар вақт нахоҳад буд,

⁷ Балки дар айёме ки садои фариштаи ҳафтум барояд, яъне вақте ки вай карнай навозад, сирри Худо анҷом хоҳад ёфт, чунон ки Ў ба бандагони Худ — анбиё башорат додааст.

Овозе аз осмон ба нубувват кардан амр мефармояд.

⁸ Ва овозе ки аз осмон шунидам, боз ба ман сухан ронда, гуфт: «Бирав ва китоби кушодаро аз дасти фариштае ки бар баҳр ва бар замин истодааст, бигир».

⁹ Ва назди фаришта рафта, ба вай гуфтам: «Китобро ба ман деҳ». Гуфт: «Онро бигир ва бихӯр; он дар шикамат талҳ хоҳад шуд, аммо дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд».

¹⁰ Ва китобро аз дасти фаришта гирифта, хӯрдам; ва он дар даҳонам мисли асал ширин буд; лекин вақте ки онро хӯрдам, шикамам талҳ шуд.

¹¹ Ва ба ман гуфт: «Ту боз дар бораи қавмҳо, ва қабилаҳо, ва забонҳо, ва подшоҳони бисъёр бояд нубувват кунӣ».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Андоза кардани маъбад.

11 Ва ба ман нае дода шуд, ки монанди асо буд, ва гуфта шуд: «Бархез ва маъбади Худо ва қурбонгоҳро андоза намо ва касонеро, ки дар он ибодат мекунанд, бишумор;

² Вале рӯи ҳавлиии маъбадро истисно бикун ва андоза накун, зеро ки он ба ҳалқҳо дода шудааст: онҳо шаҳри муқаддасро чилу ду моҳ поймол хоҳанд кард.

Ду шоҳиди Худо бар замин нубувват мекунанд.

³ Ва ба ду шоҳиди Худ қудрате ато хоҳам кард, ва онҳо ҳазору дусаду шаст рӯз нубувват хоҳанд намуд, дар ҳолате ки палос дар бар карда бошанд».

⁴ Инҳо ду дараҳти зайтун ва ду чароғдоне ҳастанд, ки дар пеши Худованди замин истодаанд.

⁵ Ва агар касе бихоҳад онҳоро озор диҳад, аз даҳонашон оташ баромада, душманони онҳоро меҳӯрад; ба ин тариқ, ҳар кӣ бихоҳад онҳоро озор диҳад, кушта мешавад.

⁶ Онҳо қудрат доранд осмонро бандубаст кунанд, то ки дар рӯзҳои нубувваташон ба замин борон наборад; ва бар обҳо қудрат доранд, ки онҳоро ба хун табдил диҳанд, ва заминро, ҳар вақте ки бихоҳанд, ба ҳар гуна бало гирифтор кунанд.

⁷ Ва ҳангоме ки онҳо шаҳодати худро анҷом диҳанд, ҳайвони ваҳшии ки аз варта мебарояд, бо онҳо ҷангида, бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт.

⁸ Ва ҷасадҳои онҳо дар кӯчаи шаҳри бузург, ки ба киноя Садӯм ва Миср ном дорад, ва дар он ҷо Худованди мо низ маслуб шудааст, воқеъ хоҳад буд.

⁹ Ва мардуми зиёде аз қавмҳо, ва сибтҳо, ва забонҳо, ва қабिलाҳо се ва ним рӯз ба ҷасадҳои онҳо назар хоҳанд кард ва нахоҳанд гузошт, ки ҷасадҳои онҳоро ба гӯр супоранд.

¹⁰ Ва сокинони ҷаҳон аз ин шод ва хурсанд шуда, ба якдигар инъомҳо хоҳанд фиристод, чунки ин ду набӣ сокинони ҷаҳонро азият додаанд.

¹¹ Валекин баъд аз се ва ним рӯз рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо андаруни онҳо дохил шуд, ва ҳар дуяшон ба по бархостанд; ва касонеро, ки ба онҳо назар мекарданд, тарси азиме фаро гирифт.

¹² Ва онҳо овози баланде аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо сууд кунед». Ва онҳо бар абр ба осмон сууд карданд; ва душманонашон ба онҳо назар мекарданд.

Заминчунбии азим.

¹³ Ва дар ҳамон соат заминчунбии азиме рӯй дод, ва даҳъяки шаҳр фурӯ ғалтид, ва дар заминчунбӣ ҳафт ҳазор одам нобуд шуд; ва боқимондагон ба ҳарос афтоданд ва Худои Осмонро ҳамду сано хонданд.

¹⁴ Мусибати дуҷум гузашт; инак, мусибати сеҷум ба зудӣ меояд.

¹⁵ Ва фариштаи ҳафтум карнай навоҳт, ва дар осмон овозҳои баланд баромаданд, ки мегуфтанд: «Салтанати ҷаҳон салтанати Худованди мо ва Масеҳи Ӯ гардидааст, ва Ӯ то абад салтанат хоҳад ронд».

¹⁶ Ва он бисту чор пир, ки дар пеши Худо бар тахтҳои худ нишастаанд, бар рӯи худ афтода, Худоро ибодат карданд.

¹⁷ Ва гуфтанд: «Туро шукр мегӯем, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки Ту ҳастӣ ва будӣ ва хоҳӣ омад, ва Ту бар тибқи қуввати бузурги Худ амал карда, бар тахти салтанат нишастӣ.

¹⁸ Ва халқҳо дар қаҳр шуданд; ва ғазаби Ту омад, ва вақти он расид, ки мурдагонро доварӣ намой ва ба бандагони Худ, яъне ба анбиё ва муқаддасон ва касоне ки аз исми Ту метарсанд, ҳам ба хурдон ва ҳам ба бузургон подош диҳӣ ва нобудкунандагони заминро нобуд кунӣ».

¹⁹ Ва маъбади Худо дар осмон воз шуд, ва сандуқи аҳди Ӯ дар маъбади Ӯ зоҳир гардид; ва барқҳо ва садоҳо, ва раъдҳо ва заминчунбӣ ва жолаи бузурге ба вуқӯъ омад.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Зан ва кӯдаки вай.

Зане ки либосаш офтоб аст.

12 Ва аломати бузурге дар осмон зоҳир шуд: зан, ки либосаш офтоб аст, моҳтоб дар зери

пойҳояш, ва тоҷе иборат аз дувоздаҳ ситора бар сараш.

² Вай ҳомиладор буд, ва аз дард ва азоби зоиш фаръёд мезад.

Аждаҳои ҳафтсар занро бо кӯдаки вай таъқиб мекунад.

³ Ва аломати дигаре дар осмон зоҳир шуд: инак, аждаҳои бузурги сурх, ки ҳафт калла ва даҳ шоҳ дорад, ва бар каллаҳои ҳафт афсар;

⁴ Думи он сеяки ситораҳоро аз осмон кашида, бар замин афканд. Ин аждаҳо пеши зане ки бояд мезоид, истод, то ки ҳангоми зоидани вай кӯдаки вайро фурӯ барад.

⁵ Вай писаре зоид, ки ӯ бояд ҳамаи халқҳоро бо асои оҳанин ҷӯпонӣ кунад: ва писари вай сӯи Худо ва тахти Ӯ бурда шуд.

⁶ Ва он зан ба биёбон гурехт, ки дар он ҷо барои вай аз ҷониби Худо маконе муҳайё гардидааст, то ки ба вай ҳазору дусад рӯз ғизо дода шавад.

Фариштаи муқарраб Микоил аждаҳоро бар замин сарнагун мекунад.

⁷ Ва дар осмон ҷанг шуд: Микоил ва фариштаҳои ба муқобили аждаҳо меҷангиданд, ва аждаҳо ва фариштаҳои меҷангиданд,

⁸ Аммо натавонистанд истодагӣ кунанд, ва дар осмон барои онҳо дигар ҷое ёфт нашуд.

⁹ Ва аждаҳои бузург сарнагун шуд, яъне он мори қадимӣ, ки иблис ва шайтон ном дорад ва тамоми ҷаҳонро фиреб мекунад. Вай ва фариштаҳои бо вай сарнагун шуданд.

¹⁰ Ва овози баланде дар осмон шунидам, ки мегӯяд: «Акнун наҷот ва қувват ва Малакути Худои мо ва қудрати Масеҳи Ӯ фаро расид, чунки маломатгари бародарони мо, ки дар ҳаққи онҳо шабу рӯз дар пеши Худои мо маломат мекард, сарнагун шуд;

¹¹ Онҳо бар вай ба василаи хуни Барра ва каломи шаҳодати худ ғолиб омаданд ва ҷони худро то ба ҳадди мамот гиромӣ надошанд.

¹² Пас, шодӣ кунед, эй афлок ва сокинони он! Вой бар ҳоли сокинони замин ва баҳр, чунки назди шумо иблис бо хашми зӯре нузул кардааст, чун медонад, ки вақташ кам мондааст!»

Аждаҳои иблис боз занро бо кӯдаки вай ва боқии насли вай таъқиб мекунад.

¹³ Ва чун аждаҳо дид, ки бар замин сарнагун шуд, занеро, ки писар зоида буд, таъқиб намуд.

¹⁴ Ва ба он зан ду боли уқоби бузурге дода шуд, то ки вай аз пеши мор ба биёбон ба макони худ парвоз кунад, ва дар он ҷо дар давоми замон ва замонҳо ва нисфи замон ғизо гирад.

¹⁵ Ва мор аз даҳонаш аз ақиби зан обе мисли даръё сар дод, то ки даръё вайро барад.

¹⁶ Лекин замин ба зан мадад кард, ва замин даҳонашро кушода, он даръёро, ки аждаҳо аз даҳонаш сар дода буд, фурӯ бурд.

¹⁷ Ва аждаҳо ба зан дарғазаб шуда, рафт, то бо боқии насли вай, ки аҳкоми Худоро риоят мекунад ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд, ҷанг кунад.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Ду ҳайвони ваҳшии шайтон:

зиддимасеҳ ва набии вай.

1. Ҳайвони ваҳшии ҳафтсар, ки аз баҳр берун меояд.

13 Ва бар реги баҳр истода, ҳайвони ваҳшиеро дидам, ки аз баҳр берун меояд, ва ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ва бар шохҳояш даҳ афсар, ва бар каллаҳояш номҳои куфр.

² Ҳайвони ваҳшиеро ки ман дидам, монанди паланг буд, пойҳояш мисли пойҳои хирс, ва даҳонаш мисли даҳони шер; ва аждаҳо қуввати худ ва тахти худ ва қудрати бузурге ба вай дода буд.

³ Ва дидам, ки яке аз каллаҳои вай гӯё ба дараҷаи марговар ярадор шудааст, валекин он яраи марговар шифо ёфтааст. Ва тамоми аҳли замин дар ҳайрат афтада, аз паи ҳайвони ваҳшӣ рафтанд; ва аждаҳоро, ки ба ҳайвони ваҳшӣ қудрат дода буд, ибодат карданд;

⁴ Ва ба ҳайвони ваҳшӣ сачда карда, гуфтанд: «Кист, ки мисли ин ҳайвони ваҳшӣ бошад, ва кист, ки битавонад бо вай ҷанг кунад?»

⁵ Ва ба вай даҳоне дода шуд, ки суханони пурғурур ва куфр гӯяд, ва ба вай қудрат дода шуд, ки чилу ду моҳ амал кунад.

⁶ Ва даҳонашро барои куфри Худо воз кард, то ки бар исми Ё ва маскани Ё ва сокинони осмон куфр гӯяд.

⁷ Ва ба вай ато шуд, ки бо муқаддасон ҷангида, бар онҳо ғолиб ояд; ва ба вай салтанат бар ҳар сибт, ва қавм, ва забон, ва қабила дода шуд.

⁸ Ва ҳамаи сокинони замин вайро ибодат хоҳанд кард, ҷуз онҳое ки номҳои он дар дафтари ҳаёти Барра, ки аз офариниши олам забҳ шуда буд, навишта шудааст.

⁹ Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад.

¹⁰ Ҳар кӣ ба асири мебарад, худаш ба асири хоҳад рафт; ҳар кӣ бо шамшер мекушад, худаш бояд бо шамшер кушта шавад. Дар ин ҷост сабр ва имони муқаддасон.

2. Ҳайвони ваҳшии дорои ду шох, ки аз замин берун меояд.

¹¹ Ва ҳайвони ваҳшии дигаре дидам, ки аз замин берун меояд; вай ду шох дошт монанди шохҳои барра, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт.

¹² Вай дар пеши ҳайвони ваҳшии якум бо тамоми қудраташ амал мекунад, ба тавре ки тамоми замин ва сокинони онро маҷбур менамояд, ки ба ҳайвони ваҳшии якум, ки яраи марговараш шифо ёфтааст, сачда кунанд;

¹³ Ва аломати бузурге ба амал меоварад, ба тавре ки оташро низ дар пеши одамон аз осмон ба замин фурӯ меоварад.

¹⁴ Ва бо муъҷизоте ки дар пеши ҳайвони ваҳшӣ метавонист нишон диҳад, сокинони заминро фиреб дода, ба сокинони замин мегӯяд, ки пайкари он ҳайвони ваҳширо, ки аз шамшер ярадор шуда, зинда мондааст, бисозанд.

¹⁵ Ва ба вай ато шудааст, ки ба он пайкари ҳайвони ваҳшӣ ҳаёт бахшад, то пайкари ҳайвони ваҳшӣ тавре сухан гӯяд ва амал кунад, ки ҳамаи онҳое ки ба пайкари ҳайвони ваҳшӣ сачда намекунанд, кушта шаванд.

¹⁶ Ва тавре рафтор мекунад, ки ҳама — хурдон ва бузургон, сарватдорон ва мискинон, озодон ва ғулмон — бояд бар дасти росташон ё бар пешониашон тамға зананд,

¹⁷ Ва ҳеҷ кас харидан ва фурӯхтан нахоҳад тавонист, ҷуз касе ки чунин тамға: ё номи ҳайвони ваҳшӣ ё шумораи номи онро дорад.

¹⁸ Дар ин ҷо ҳикмат аст. Ҳар кӣ ақл дорад, шумораи ҳайвони ваҳширо ҳисоб кунад, зеро ки он шумораи одамизод аст; шумораи он шашсаду шасту шаш мебошад.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Барра бар кӯҳи Сион ва 144 000 кафоратшудагон.

14 Ва назар андохтам, ва инак, Барра бар кӯҳи Сион истодааст, ва бо Ё саду чилу чор ҳазор нафар, ки бар пешониҳошон исми Падари Ё навишта шудааст.

² Ва овозе аз осмон шунидам, мисли шувваси обҳои бисёр ва монанди садои раъди пурзӯр; ва овозе ки шунидам, монанди овози барбатнавозоне буд, ки барбатҳои худро менавозанд;

³ Онҳо дар пеши тахт ва дар пеши он чор ҳайвон ва пирон суруди наве месароянд; ва ҳеҷ кас натавонист он сурудро ёд гирад, ҷуз он саду чилу чор ҳазор нафар, ки аз замин харида шуда буданд.

⁴ Инҳо касоне ҳастанд, ки бо закон палид нашудаанд, зеро ки онҳо боисматанд; инҳо касоне ҳастанд, ки ҳар кучо Барра равад, аз ақибаш мераванд. Онҳо аз миёни одамон, ҳамчун навбарони Худо ва Барра, харида шудаанд,

⁵ Ва дар даҳонашон макре нест; онҳо дар пеши тахти Худо беайбанд.

Эълон кардани он ки соати доварию Худо фаро расидааст.

Фариштае бо Инчили абадӣ.

⁶ Ва фариштаи дигаре дидам, ки дар миёнаи осмон парвоз мекунад ва Инчили абадӣ дорад, то ки ба сокинони замин ва ба ҳар қабила ва сибт, ва забон ва қавм башорат диҳад;

⁷ Ва ӯ бо овози баланд мегуфт: «Аз Худо тарсед ва Ӯро ҷалол диҳед, зеро ки соати доварию Ӯ фаро расидааст; ва ба Офаридагори осмон ва замин, ва баҳр ва чашмаҳои об сачда кунед».

Фариштаи дигар фуруғалтидани Бобилро эълон мекунад.

⁸ Ва фариштаи дигар аз ақиби ӯ омада, мегуфт: «Бобил, шаҳри бузург, фуруғалтид, фуруғалтид, чунки ҳамаи халқҳоро аз шароби пурғазаби зинокорӣ худ нӯшонид».

Фариштаи сеюм қисмати парастикунандагони ҳайвони ваҳширо эълон мекунад.

⁹ Ва фариштаи сеюм аз ақиби онҳо омада, бо овози баланд мегуфт: «Ҳар кӣ ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он сачда кунад ва бар пешонии худ ё бар дасти худ тамға занад, —

¹⁰ Вай аз шароби хашми Худо, аз шароби холисе ки дар косаи ғазаби Ӯ муҳайё шудааст, хоҳад нӯшид, ва дар пеши фариштагони муқаддас ва дар пеши Барра дар оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид;

¹¹ Ва дуди азобҳои онҳо то абад баланд хоҳад шуд, ва касоне ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он сачда менамоёнд ва тамғаи номи онро қабул мекунанд, на рӯз ором хоҳанд гирифт, на шаб».

¹² Дар ин ҷост сабри муқаддасон, ки аҳкоми Худо ва имони Исоро риоят мекунанд.

Хушбахтии онҳое ки дар Худованд мемиранд.

¹³ Ва овозе аз осмон шунидам, ки мегӯяд: «Бинавис: хушо мурдагоне ки минбаъд дар Худованд мемиранд; оре, мегӯяд Рӯх, инҳо аз меҳнатҳои худ ором мегиранд, ва аъмолашон аз қафояшон меравад».

Ибтидои доварию Худо. Доси Худо барои дарав бар замин андохта шудааст.

¹⁴ Ва назар андохтам, ва инак, абри сафед, ва бар абр касе монанди Писари Одам нишастааст, ки бар сараш тоҷи тилло, ва дар дасташ доси тез дорад.

¹⁵ Ва фариштаи дигар аз маъбад баромад ва бо овози баланд ба Нишинандаи абр нидо кард: «Доси Худо ба кор андоз ва дарав кун, чунки вақти дарав расидааст; зеро ки ҳосили замин пухтааст».

¹⁶ Ва Нишинандаи абр доси Худо бар замин андохт, ва замин даравида шуд.

¹⁷ Ва фариштаи дигар аз маъбаде ки дар осмон аст, берун омад, ки ӯ низ доси тез дошт.

¹⁸ Ва фариштаи дигар, ки бар оташ қудрат дорад, аз қурбонгоҳ берун омад ва бо овози баланд ба он ки доси тез дошт, нидо карда, гуфт: «Доси тези худро ба кор андоз ва сарҳои ангури заминро бибур, чунки ангураш пухтааст».

¹⁹ Ва он фаришта доси худро бар замин андохт, ва сарҳои ангури заминро бурид, ва онро дар чархушти бузурги ғазаби Худо афканд,

²⁰ Ва чархушт дар беруни шаҳр пойкӯб карда шуд, ва хун аз чархушт то ба ҷилави аспон, ба масофаи ҳазору шашсад стадия ҷорӣ шуд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Таҳдиди ҳафт балои охири.

Ҷалол додани Барра.

15 Ва дар осмон аломати дигаре дидам, ки бузург ва аҷоиб буд: ҳафт фаришта, ки ҳафт балои охири доранд, чунки хашми Худо бо онҳо анҷом ёфт.

² Ва гӯё баҳре аз шиша дидам, ки бо оташ омеҳта буд; ва касоне ки бар ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он ва тамғаи он ва шумораи номи он ғолиб омада буданд, бар ин баҳри шиша истодаанд, ва барбатҳои Худо дода дар дасти онҳост,

³ Ва суруди Мусои бандаи Худо ва суруди Барраро хонда, мегӯянд:

«Бузург ва аҷоиб аст аъмоли Ту,
эй Худованд Худои Қодири Мутлақ!
Ҳақ асту рост роҳҳои Ту, эй Подшоҳи муқаддасон!

⁴ Кист, ки аз Ту, эй Худованд,
натарсад ва исми Туро ҷалол надихад?
Зеро ки танҳо Ту Қуддус ҳастӣ. Ҳамаи халқҳо
омада, дар пеши Ту сачда хоҳанд кард,
зеро ки довариҳои одилонаи Ту зоҳир шудааст».

Тайёри ба ҳафт бало.

⁵ Ва баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, маъбади хаймаи шаҳодат дар осмон воз шуд,

⁶ Ва аз маъбад ҳафт фаришта баромаданд, ки ҳафт бало доштанд, ва катони тоза ва дураҳшон дар бар карда ва то синашон камарбанди тилло баста буданд.

⁷ Ва яке аз он чор ҳайвон ба ҳафт фаришта ҳафт косаи тиллои пур аз ғазаби Худоро дод, ки Ӯ то абад Зинда аст.

⁸ Ва маъбад аз ҷалоли Худо ва аз қуввати Ӯ пур аз дуд шуд, ва то ҳафт балои ҳафт фаришта анҷом наёфт, ҳеч кас натавонист ба маъбад дарояд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Косаҳои ғазоби Худо бар замин рехта мешавад.

16 Ва овози баланде аз маъбад шунидам, ки ба ҳафт фаришта мегӯяд: «Биравед ва ҳафт косаи ғазоби Худо бар замин бирезед».

Косаи якум — яраҳои бади фасоднок бар одамон.

² Фариштаи якум рафта, косаи худро бар замин рехт, ва бар одамоне ки тамғаи ҳайвони ваҳширо доранд ва ба пайкари он саҷда мекунанд, яраҳои бад ва зишти фасоднок пайдо шуд.

Косаи дуюм — ба хун мубаддал шудани обҳои баҳр.

³ Фариштаи дуюм косаи худро дар баҳр рехт; ва он ба хуне мисли хуни мурда мубаддал шуд, ва тамоми маҳлуқоти ҷондори баҳр мурд.

Косаи сеюм — ба хун мубаддал шудани чашмаҳои даръеҳо.

⁴ Фариштаи сеюм косаи худро дар даръеҳо ва чашмаҳои об рехт, ва онҳо ба хун мубаддал шуданд.

⁵ Ва фариштаи обҳоро шунидам, ки мегӯфт: «Ту одилӣ, эй Худованд, ки ҳастӣ ва будӣ, ва қуддус мебошӣ, зеро ки чунин ҳукм кардаӣ;

⁶ Азбаски онҳо хуни муқаддасон ва ангиёро рехтаанд, Ту ба онҳо хун додӣ, ки бинӯшанд: ин сазои онҳост».

⁷ Ва қурбонгоҳро шунидам, ки мегӯяд: «Оре, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, довариҳои Ту ҳақ асту рост».

Косаи чорум — гармои сӯзон.

⁸ Фариштаи чорум косаи худро бар офтоб рехт, ва ба вай қудрате ато шуд, ки одамонро ба оташ бисӯзонад.

⁹ Ва одамонро гармои зӯре сӯзонд, ва онҳо ба исми Худо, ки бар ин балоҳо ихтиёр дорад, куфр мегуфтанд ва тавба накарданд, то ки Ӯро ҷалол диҳанд.

Косаи панҷум — ғазоби Худо бар малакути ҳайвони ваҳшӣ.

¹⁰ Фариштаи панҷум косаи худро бар тахти ҳайвони ваҳшӣ рехт, ва малакути он торик шуд, ва онҳо забонҳои худро аз дард мегазиданд.

¹¹ Ва ба Худои Осмон аз боиси азобҳои худ ва яраҳои худ куфр мегуфтанд, ва аз аъмоли худ тавба накарданд.

Косаи шашум — рӯҳҳои дев, ки аломот ба амал меоваранд.

¹² Фариштаи шашум косаи худро дар даръеи бузурги Фурот рехт, ва оби он хушк шуд, то барои

подшоҳоне ки аз ҷониби тулӯи офтоб ҳастанд, роҳ муҳайё шавад.

¹³ Ва дидам, ки аз даҳони аждаҳо, ва аз даҳони ҳайвони ваҳшӣ, ва аз даҳони набии козиб се рӯҳи палиде монанди қурбоққаҳо мебароянд.

¹⁴ Онҳо рӯҳҳои деванд, ки аломот ба амал меоваранд; онҳо ба пеши подшоҳони тамоми ҷаҳон мебароянд, то ки онҳоро барои ҷанги рӯзи бузурги Худои Қодири Мутлақ ҷамъ оваранд.

¹⁵ Инак, мисли дузд меоям: хушо касе ки хушъер аст ва либоси худро нигоҳ медорад, то ки бараҳна роҳ наравад, ва расвоии ӯро набинанд.

¹⁶ Ва онҳоро ба мавзее ҷамъ оварданд, ки ба забони ибронӣ Ҳармиҷидӯн ном дорад.

Косаи ҳафтум — заминҷунбии азим ва жола.

¹⁷ Фариштаи ҳафтум косаи худро бар ҳаво рехт, ва аз маъбади осмон аз ҷониби тахт овози баланде баромад, ки мегӯфт: «Ба амал омад!»

¹⁸ Ва барқҳо, раъдҳо ва садоҳо ба вуқӯъ омад, ва заминҷунбии азиме рӯй дод, ки мислаш, аз замоне ки одамон бар замин ҳастанд, рӯй надода буд, — он қадар заминҷунбии пурзӯр ва азим буд!

¹⁹ Ва шаҳри бузург ба се қисм аз ҳам ҷудо шуд, ва шаҳрҳои халқҳо фуруғалтиданд, ва Бобили бузург дар пеши Худо зикр ёфт, то ки косаи шароби пурхашми ғазоби Худо ба он диҳад.

²⁰ Ва ҳар қазира гурехт, ва кӯҳҳо нопадӣ гашт;

²¹ Ва жолаи бузурге ки гӯё ба вазни як талант буд, аз осмон бар одамон борид; ва одамон барои балои жола ба Худо куфр гуфтанд, чунки он бало бағоят сахт буд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Доварӣ бар фоҳишаи бузург.

17 Ва яке аз он ҳафт фариштае ки ҳафт коса доштанд, омад ва бо ман сухан ронда, гуфт: «Ин ҷо биё, то довариро дар ҳаққи фоҳишаи бузурге ки бар обҳои бисъёр нишастааст, ба ту нишон диҳам,

² Ки подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва сокинони замин аз шароби зинокории вай маст шудаанд».

³ Ва маро дар Рӯҳ ба биёбон бурд; ва занеро дидам, ки бар ҳайвони ваҳшии арғувонӣ, ки аз номҳои куфр пур буд, ва ҳафт калла ва даҳ шоҳ дошт, нишаста буд.

⁴ Ва он зан либоси қирмизӣ ва арғувонӣ дошт, бо тилло, ҷавоҳирот ва марворид зинат ёфта буд, ва дар дасташ косаи тиллое нигоҳ медошт, ки аз қабоҳат ва начосати зинокории вай пур буд;

⁵ Ва бар пешонии вай номи сирре навишта шуда буд: «Бобили бузург, модари фоҳишагон ва қабоҳи замин».

⁶ Ва дидам, ки он зан аз хуни муқаддасон ва аз хуни шоҳидони Исо маст аст, ва аз дидани вай ниҳоятдараҷа ҳайрон шудам.

Сирри зани фоҳиша ва ҳайвони ваҳшӣ.

⁷ Ва фаришта ба ман гуфт: «Чаро ҳайрон шудӣ? Ман сирри ин зан ва он ҳайвони ваҳширо, ки зан бар он савор аст, ва ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ба ту мегӯям.

⁸ Он ҳайвони ваҳшӣ, ки ту дидӣ, буд ва нест; ва аз варта хоҳад баромад ва ба сӯи ҳалокат хоҳад рафт; ва он сокинони замин, ки номҳашон аз ибтидои ҷаҳон дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, аз дидани ҳайвони ваҳшиё ки буд ва нест ва зоҳир хоҳад шуд, дар ҳайрат хоҳанд афтод.

⁹ Дар ин ҷост ақле ки ҳикмат дорад. Ҳафт калла ҳафт кӯҳест, ки он зан бар онҳо нишастааст,

¹⁰ Ва инҳо ҳафт подшоҳ ҳастанд, ки панҷ нафарашон фуруғ ғалтидаанд, яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст, ва ҳангоме ки ояд, муддати каме бояд бимонад.

Ғалабаи Барра, ҳалокати ҳайвони ваҳшӣ ва ҳамаи пайравони вай.

¹¹ Ва он ҳайвони ваҳшӣ, ки буд ва нест, ҳаштум аст, ва аз ҷумлаи ҳафт аст, ва ба сӯи ҳалокат хоҳад рафт.

¹² Ва он даҳ шох, ки ту дидӣ, даҳ подшоҳ ҳастанд, ки ҳанӯз малакут ба даст наовардаанд, лекин барои як соат бо ҳайвони ваҳшӣ, ҳамчун подшоҳон, салтанат пайдо хоҳанд кард;

¹³ Онҳо як ният доранд, ва қуввату салтанати худро ба ҳайвони ваҳшӣ хоҳанд дод;

¹⁴ Онҳо ба Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра бар онҳо ғолиб хоҳад омад; зеро ки ӯ Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст, ва онҳое ки бо ӯ ҳастанд, даъватшудагон ва баргузидагон ва аминон мебошанд».

¹⁵ Ва он фаришта ба ман гуфт: «Обҳое ки ту дидӣ, ки он ҷо фоҳиша нишастааст, одамон ва қавмон, ва қабилаҳо ва забонҳо мебошанд.

¹⁶ Ва он даҳ шох, ки ту дидӣ, ва ҳайвони ваҳшӣ аз фоҳиша нафрат хоҳанд дошт, ва ўро хонавайрон ва урьён хоҳанд кард, ва ҷисми ўро хоҳанд хӯрд, ва ўро дар оташ хоҳанд сӯзонд;

¹⁷ Чунки Худо дар дили онҳо андохтааст, ки иродаи Ўро ба ҷо оваранд, ба тавре ки ҳама якдилона салтанати худро ба ҳайвони ваҳшӣ диҳанд, то ки суханони Худо иҷро шавад.

¹⁸ Ва он зане ки дидӣ, шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад».

БОБИ ҲАҶДАҲУМ

Доварии Худо бар фоҳишаи бузург — Бобил.

18 Баъд аз ин ман фариштаи дигаре дидам, ки аз осмон нузул мекунад ва қудрати бузурге дорад; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар шуд.

² Ва ӯ бо овози қавӣ нидо карда, гуфт: «Фуруғ ғалтид! Фуруғ ғалтид Бобили бузург! Вай маскани девҳо ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва паноҳгоҳи

ҳар мурғи палид ва кароҳатангез гардид; зеро ҳамаи халқҳо аз шароби пурғазаби зинокории вай нӯшиданд,

³ Ва подшоҳони замин бо вай зино карданд, ва тоҷирони замин аз айшу нӯши бузурги вай сарватдор шуданд».

⁴ Ва овози дигаре аз осмон шунидам, ки мегӯяд: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳояш шарик нашавед ва ба балоҳояш дучор нагардед;

⁵ Зеро ки гуноҳҳои вай то ба осмон расидааст, ва Худо зулмҳои вайро ба хотир овардааст.

⁶ Сазояшро диҳед, чунон ки вай низ шуморо сазо додааст, ва бар тибқи аъмоли вай сазояшро дучандон диҳед; дар косае ки вай барои шумо шароб тайёр карда буд, барои вай дучандон тайёр кунед.

⁷ Ҳар қадар вай ҷалол ёфта, айшу нӯш мекард, ҳамаи қадар бо азият ва бадбахтӣ сазояшро диҳед. Зеро ки вай дар дили худ мегӯяд: „Малика шуда нишастаам, ва бева нестам, ва бадбахт наҳоям буд“.

⁸ Бинобар ин дар як рӯз балоҳо, мамот ва мотам ва қаҳтӣ ба сари вай хоҳад омад. Вай дар оташ хоҳад сӯхт, зеро пуркувват аст Худованди Худо, ки вайро доварӣ мекунад.

Навҳа ва гирья дар бораи ҳалокати Бобил.

⁹ Ва подшоҳони замин, ки бо вай зино ва айшу нӯш кардаанд, вақте ки дуди сӯхтори вайро бинанд, дар ҳаққи вай гирья ва навҳа хоҳанд кард,

¹⁰ Ва аз тарси азобҳои вай, дуртар истода, хоҳанд гуфт: „Вой, вой бар ҳоли ту, эй шаҳри бузурги Бобил, эй шаҳри мустақкам! Зеро ки дар як соат қазои ту омадааст“.

¹¹ Ва тоҷирони замин дар ҳаққи вай гирья ва навҳа хоҳанд кард, чунки молҳои онҳоро дигар ҳеч кас намехарад;

¹² Молҳои тилло ва нуқра, ва ҷавоҳирот, ва марворид, ва катон, ва арғувон, ва абрешим, ва қирмиз, ва ҳар дарахти муаттар, ва ҳар маснуот аз оҷ, ва ҳар маснуот аз дарахтони гаронбаҳо, аз мис ва оҳан ва мармар,

¹³ Ва дорчин, ва бухур, ва рағани атрафшон, ва лодан, ва шароб, ва рағани зайтун, ва орд, ва гандум, ва чорво, ва гӯсфандон, ва аспҳо, ва аробаҳо, ва ҷисмҳои ва ҷонҳои одамӣ.

¹⁴ Аз меваҳои ки ҷони ту тамаъ дорад, маҳрум гаштай, ва ҳар чизи фарбеҳ ва боҳашамат аз ту дур шудааст, — онро дигар нахоҳӣ ёфт.

¹⁵ Тоҷирони ин чизҳо, ки аз ин сарватдор шудаанд, аз тарси азобҳои вай, дуртар истода, гирья ва навҳа хоҳанд кард.

¹⁶ Ва хоҳанд гуфт: „Вой, вой бар ҳоли ин шаҳри бузург, ки катон ва арғувон ва қирмиз дар бар дошт ва бо тилло ва ҷавоҳирот зинат ёфта буд!“

¹⁷ Зеро ки дар як соат чунин сарват нобуд шуд“. Ва ҳамаи суккондорон, ва ҳамаи киштинишинон, ва

ҳамаи маллоҳон, ва ҳамаи онҳое ки дар баҳр тиҷорат мекунанд, дуртар истода

¹⁸ Ва дуди сӯхтори вайро дида, фиғон кашиданд ва гуфтанд: „Қадам шаҳр монанди ин шаҳри бузург будааст!“

¹⁹ Ва ба сарҳашон хок пошиданд ва фаръед зада, бо ғирья ва навҳа гуфтанд: „Вой, вой бар ҳоли ин шаҳри бузург, ки аз чизҳои гаронбаҳои вай ҳамаи онҳое ки дар баҳр кишти доштанд, сарватдор шудаанд! Зеро ки дар як соат вай хароб гардидааст.“

Шодии муқаддасон бар осмон.

²⁰ Шодӣ кунед дар ҳаққи вай, эй осмон, ва ҳаввориёни муқаддас, ва анбиё, зеро ки Худо доварӣ намуда, интиқоми шуморо аз вай гирифтааст».

²¹ Ва як фариштаи қавӣ санги бузургеро монанди санги осие бардошта, дар баҳр андохт ва гуфт: «Бо чунин шиддат шаҳри бузурги Бобил сарнагун хоҳад шуд, ва дигар ёфт нахоҳад шуд;

²² Ва овози барбатнавозон, ва сарояндагон, ва найнавозон ва карнайнавозон дар ту дигар шунида нахоҳад шуд, ва ҳеҷ як санъаткори ҳеҷ як санъате дар ту дигар нахоҳад буд, ва садои сангҳои осие дар ту дигар шунида нахоҳад шуд;

²³ Ва рӯшноии чароғ дар ту дигар пайдо нахоҳад шуд, ва овози домод ва арӯс дар ту дигар шунида нахоҳад шуд, зеро ки тоҷирони ту ақобири рӯи замин буданд, ва аз ҷодуи ту ҳамаи халқҳо дар иштибоҳ афтодаанд.

²⁴ Ва дар вай хуни анбиё ва муқаддасон ва ҳамаи мақтулони рӯи замин ёфт шудааст».

БОБИ НУЗДАҲУМ

Шодмонӣ бар осмон дар бобати фуруғалтидани Бобил.

19 Пас аз ин ман овози баланде мисли овози издиҳоми бузург дар осмон шунидам, ки мегуфт: «Ҳалелуёҳ! Наҷот ва ҷалол ва қувват аз они Худованди мо мебошад,

² Зеро ки аҳкоми Ӯ ҳақ асту рост! Чунки Ӯ фоҳишаи бузургеро, ки заминро бо зинои худ фосид карда буд, маҳкум намуд, ва хуни бандагони Худо аз дасти вай ситонид».

³ Ва дубора гуфтанд: «Ҳалелуёҳ! Дуди Бобил то абад баланд мешавад».

⁴ Ва он бисту чор пир ва чор ҳайвон афтода, ба Худое ки бар тахт нишастааст, сачда карданд ва гуфтанд: «Омин! Ҳалелуёҳ!»

⁵ Ва овозе аз ҷониби тахт баромад, ки мегуфт: «Эй ҳамаи бандагони Ӯ ва тарсгори Ӯ, хурдон ва бузургон, мадҳ кунед Худои моро!»

⁶ Ва овозе шунидам мисли овози издиҳоми бузург, мисли шувваси обҳои бисъёр, мисли садои раъдҳои пурзӯр, ки мегуфтанд: «Ҳалелуёҳ! Зеро ки

Худованд Худои Қодири Мутлақ бар тахти салтанат нишастааст.

Никоҳи Барра.

⁷ Ба ваҷд меоем ва шодӣ мекунем ва Ӯро ҷалол медиҳем, зеро ки никоҳи Барра фаро расидааст, ва завҷаи Ӯ худро тайёр кардааст».

⁸ Ва ба вай ато шуд, ки катони тоза ва дурахшон дар бар кунад; зеро ки он катон адолати муқаддасон аст.

⁹ Ва ба ман гуфт: «Бинавис: „Хушо онҳое ки ба базми никоҳи Барра даъват шудаанд“». Ва ба ман гуфт: «Инҳо суханони ҳақиқии Худост».

¹⁰ Ман бар пойҳояш афтодам, то ки ба Ӯ таъзим кунам; лекин Ӯ ба ман гуфт: «Зинҳор, чунин нақун; ман бо ту ва бо бародарони ту, ки шаҳодати Исоро доранд, ҳамкор ҳастам; ба Худо таъзим намо, зеро ки шаҳодати Исо рӯҳи нубувват аст».

Зоҳир шудани Масеҳ.

¹¹ Ва осмони кушодаро дидам, ва инак, аспи сафед, ва Савори он Амин ва Ҳақ ном дорад, ва Ӯ аз рӯи адолат доварӣ мекунад ва меҷангад.

¹² Чашмони Ӯ мисли шӯълаи оташ аст, ва бар сари Ӯ афсарҳои бисъёр; Ӯ исми навиштае дорад, ки онро, ғайр аз Худи Ӯ, ҳеҷ кас намедонад;

¹³ Ва Ӯ либоси хунолуде дорад, ва исми Ӯ хонда шудааст: Каломи Худо.

¹⁴ Ва лашкарҳои осмон бар аспҳои сафед, катони сафеди тоза дар тан, аз паи Ӯ мерафтанд.

¹⁵ Ва аз даҳони Ӯ шамшери тез берун меояд, то ки халқҳоро бо он бизанад. Ӯ онҳоро бо асои оҳанин ҷўпонӣ мекунад; Ӯ чархушти шароби хашм ва ғазаби Худои Қодири Мутлақро пойкӯб мекунад.

¹⁶ Бар либос ва бар рони Ӯ навишта шудааст: «Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон».

Шикасти ҳайвони ваҳшӣ ва набии козиб.

¹⁷ Ва як фариштаро дидам, ки бар офтоб меистод; ва Ӯ бо овози баланд нидо карда, ба ҳамаи мурғоне ки дар миёнаи осмон парвоз мекарданд, гуфт:

«Биёед, ба зиёфати бузурги Худо чамъ шавед,

¹⁸ То ки ҷасадҳои подшоҳонро, зўроваронро, мириҳазоронро, аспон ва саворонашонро, ҷасадҳои ҳамаи озодон ва ғулмон, ва хурдон ва бузургонро бихӯред».

¹⁹ Ва ҳайвони ваҳшӣ ва подшоҳони замин ва лашкарҳои онро дидам, ки чамъ шуда буданд, то ки бо Савори асп ва бо лашкари Ӯ ҷанг кунанд.

²⁰ Ва ҳайвони ваҳшӣ ва бо вай он набии козиб дастгир шуд, ки дар пеши вай мӯъҷизот ба амал оварда буд, ки ба воситаи онҳо касонеро, ки тамғаи ҳайвони ваҳширо қабул карда, ба пайкари он сачда менамоянд, фиреб мекард; ҳар ду зинда дар кӯли оташ андохта шуданд, ки дар он кибрит месӯхт;

²¹ Ва касони боқӣ бо шамшери Савори асп, ки аз даҳони Ӯ берун омада буд, кушта шуданд; ва ҳамаи мурғон аз қасадҳои онҳо сер шуданд.

БОБИ БИСТУМ

Шайтон ба муддати ҳазор сол занҷирбанд шуд.

20 Ва фариштае дидам, ки аз осмон нузул мекард, ва калиди варта ва занҷири бузурге дар дасташ буд.

² Ва ӯ аждаҳо, яъне мори қадимиро, ки иблис ва шайтон аст, дастгир карда, ба муддати ҳазор сол занҷирбанд намуд,

³ Ва онро дар варта андохт, ва онро бандубаст кард, ва бар он мӯҳр зад, то ки халққоро дигар фиреб надихад, то даме ки ҳазор сол анҷом ёбад; баъд аз ин вай бояд ба муддати каме озод шавад.

Эҳъеи якум ва малакути ҳазорсолаи Масеҳ.

⁴ Ва тахтҳо ва бар онҳо нишастагонро дидам, ки ихтиёри доварӣ кардан ба онҳо дода шуда буд, ва қонҳои касонро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва барои каломи Худо сар бурида шуда буданд, ва онҳо ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба пайкари он сачда накарда буданд ва тамғаи онро бар пешони ва дасти худ назада буданд. Онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол салтанат ронданд;

⁵ Вале боқии мурдагон зинда нашуданд, то даме ки ҳазор сол анҷом ёбад. Ин эҳъеи якум аст.

⁶ Хушбахт ва қуддус аст касе ки дар эҳъеи якум иштирок дорад: бар онҳо мамоти дуюм қудрат надорад, балки онҳо қоҳинони Худо ва Масеҳ хоҳанд шуд ва бо Ӯ ҳазор сол салтанат хоҳанд ронд.

Ҳучуми охиринаи шайтон ва ғалабаи қатъӣ бар он.

⁷ Ва ҳангоме ки ҳазор сол анҷом ёбад, шайтон аз зиндони худ озод хоҳад шуд,

⁸ Ва берун хоҳад омад, то халққоеро, ки дар чор гӯшаи замин ҳастанд, яъне Чуҷ ва Мочуҷро фиреб кунад, ва онҳоро барои ҷанг ҷамъ оварад; шумораи онҳо мисли реги баҳр аст.

⁹ Ва ба арзи замин баромаданд ва қароргоҳи муқаддасон ва шаҳри маҳбубро ихота карданд. Ва аз осмон аз қониби Худо оташ фурумада, онҳоро хӯрд;

¹⁰ Ва иблис, ки онҳоро фиреб мекард, дар кӯли оташ ва кибрит андохта шуд, ки он ҷо ҳайвони ваҳшӣ ва набии козиб ҳастанд, ва онҳо шабу рӯз то абад азоб хоҳанд кашид.

Эҳъеи кулӣ ва довари охиринаи.

¹¹ Ва тахти бузурги сафед ва Нишинандаи онро дидам, ки аз ҳузури Ӯ осмон ва замин мегурехтанд, ва ҷо барои онҳо ёфт нашуд.

¹² Ва мурдагонро, хурдон ва бузургонро дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва дафтарҳо кушода буд; ва дафтари дигаре кушода буд, ки дафтари ҳаёт аст;

ва мурдагон бар тибқи он чи дар дафтарҳо навишта шудааст, яъне мувофиқи аъмолашон доварӣ карда шуданд.

¹³ Ва баҳр мурдагонро, ки дар вай буданд, дод, ва мамот ва дӯзах мурдагонро, ки дар онҳо буданд, доданд; ва ҳар яке мувофиқи аъмолаш доварӣ карда шуд.

¹⁴ Ва мамот ва дӯзах дар кӯли оташ андохта шуданд. Ин мамоти дуюм аст.

¹⁵ Ва ҳар ки дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, дар кӯли оташ андохта шуд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Ерусалими нав: арӯси Барра.

21 Ва осмони нав ва замини навро дидам; зеро ки осмони пештара ва замини пештара гузашт, ва баҳр дигар набуд.

² Ва ман, Юҳанно, шаҳри муқаддас — Ерусалими навро дидам, ки аз қониби Худо аз осмон нузул мекард, ва муҳайё шуда буд мисли арӯсе ки барои шавҳараш зинат ёфтааст.

³ Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегӯяд: «Инак, хаймаи Худо бо одамон, ва Ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд; онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо Худои онҳо хоҳад буд;

⁴ Ва Худо ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард, ва мамот дигар нахоҳад буд; ва гирья ва фиғон ва дард дигар нахоҳад буд; зеро он чи пештар буд, гузашт».

⁵ Ва Нишинандаи тахт гуфт: «Инак, ҳама чизро нав месозам». Ва ба ман гуфт: «Бинавис, зеро ки ин суҳанон ҳақ асту рост».

⁶ Ва ба ман гуфт: «Ба амал омад! Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо ҳастам; ба ташна аз чашмаи оби ҳаёт муфт хоҳам дод;

⁷ Касе ки ғолиб ояд, вориси ҳама чиз хоҳад шуд, ва Ман барои ӯ Худо хоҳам буд, ва ӯ барои Ман писар хоҳад буд;

⁸ Валекин тарсончакон, ва беимонон, ва палидон, ва қотилон, ва зинокорон, ва қодугарон, ва бутпарастон, ва ҳамаи дурӯғгӯёнро — насибашон дар кӯлест, ки бо оташ ва кибрит месӯзад; ин мамоти дуюм аст».

⁹ Ва яке аз он ҳафт фаришта, ки ҳафт косаи пур аз ҳафт балои охиринаи доштанд, назди ман омада, гуфт: «Биё, то ба ту арӯсро, завҷаи Барраро нишон диҳам».

¹⁰ Ва маро дар Рӯҳ ба кӯҳи бузург ва баланде бурд ва шаҳри бузург — Ерусалими муқаддасро ба ман нишон дод, ки аз осмон аз қониби Худо нузул мекард,

¹¹ Ки вай ҷалоли Худоро дорад; найири вай ба санги бағоят гаронбаҳо монанд аст, мисли санги яшме ки чун булӯр шаффоф бошад;

¹² Вай девори бузург ва баланде дорад, ва дувоздаҳ дарвоза дорад, ва бар онҳо — дувоздаҳ

фаришта; бар дарвозаҳо номҳои дувоздаҳ сибти банӣ-Исроил навишта шудааст:

¹³ Аз шарқ се дарвоза, аз шимол се дарвоза, аз ҷануб се дарвоза, аз ғарб се дарвоза.

¹⁴ Девори шаҳр дувоздаҳ таҳкурси дорад, ва бар онҳо — номҳои дувоздаҳ ҳаввориёни Барра.

¹⁵ Ва он ки бо ман сухан меронд, ба сифати андоза на и тилло дошт, то ки шаҳр ва дарвозаҳояш ва деворашро андоза кунад.

¹⁶ Шаҳр ба шакли мураббаъ воқеъ аст, ва дарозии он баробари фароҳии он аст. Ва ӯ шаҳрро бо най андоза карда, дувоздаҳ ҳазор стадия ёфт; дарозӣ ва фароҳӣ ва баландии он баробар аст.

¹⁷ Ва девори онро андоза карда, саду чилу чор зироъ ба андозаи одамизод ёфт, ки андозаи фаришта низ чунин аст.

¹⁸ Девори он аз яшм сохта шудааст, ва шаҳр зари холис буда, ба шишаи покиза монандӣ дорад.

¹⁹ Таҳкурсиҳои девори шаҳр бо ҳар гуна ҷавоҳирот мурассаъ аст: таҳкурсии якум — яшм, дуум — ёкути кабуд, сеюм — ақиқи сӯхта, чорум — зумуррад,

²⁰ Панҷум — ақиқи гулобӣ, шашум — ақиқ, ҳафтум — забарҷад, ҳаштум — берил, нӯҳум — ёкути зард, даҳум — ақиқи сабз, ёздаҳум — гиацинт, дувоздаҳум — нилум.

²¹ Ва дувоздаҳ дарвоза — дувоздаҳ марворид: ҳар дарвоза аз як марворид буд. Ва кӯчаи шаҳр — зари холис, монанди шишаи шаффоф.

²² Ва дар шаҳр маъбаде надидам; зеро ки Худованд Худои Қодирӣ Мутлақ маъбади вай аст, ҳамчунин Барра.

²³ Ва шаҳр эҳтиёҷ надорад, ки офтоб ва моҳтоб онро равшан кунанд, зеро ки ҷалолӣ Худо онро равшан кардааст, ва чароғи он Барра аст.

²⁴ Ва ҳалқҳои ҷаҳон дар рӯшноии вай роҳ ҳоҳанд рафт, ва подшоҳони замин ҷалол ва шавкати худро ба вай ҳоҳанд овард.

²⁵ Ва дарвозаҳои шаҳр рӯзона баста нахоҳад шуд, зеро ки дар он ҷо шаб нахоҳад буд;

²⁶ Ва ҷалол ва шавкати ҳалқҳоро ба вай ҳоҳанд овард;

²⁷ Ва ҳеҷ палиде, ва ҳеҷ каси зиштор ва дурӯғӣ воридаи он нахоҳад шуд, балки фақат онҳое ки дар дафтари ҳаёти Барра навишта шудаанд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Даръёи покизаи Худо ва дарахти ҳаёт.

22 Ва даръёи покизаи оби ҳаётро ба ман нишон дод, ки мисли булӯр дурахшон буда, аз ҷониби тахти Худо ва Барра ҷорӣ мешуд.

² Дар миёнаи кӯчаи шаҳр, дар ҳар ду канори даръё, дарахти ҳаёт аст, ки дувоздаҳ мева меоварад, яъне ҳар моҳ меваи худро медиҳад; ва барғҳои дарахт барои муолиҷаи ҳалқҳост.

³ Ва ҳеҷ лаънатшудае дигар нахоҳад буд; ва тахти Худо ва Барра дар вай хоҳад буд, ва бандагони ӯ ба ӯ хизмат хоҳанд кард,

⁴ Ва рӯи ӯро хоҳанд дид, ва исми ӯ бар пешониҳошон хоҳад буд.

⁵ Ва шаб дигар нахоҳад буд, ва онҳо ба чароғ ва рӯшноии офтоб эҳтиёҷ нахоҳанд дошт, зеро ки Худованд Худо ба онҳо рӯшноӣ мебахшад; ва то абад салтанат хоҳанд ронд.

Хотимаи китоб.

Инак, ба зудӣ меоям.

⁶ Ва ба ман гуфт: «Ин суханон ҳақ асту рост»; ва Худованд Худои анбиёи муқаддас фариштаи Худро фиристод, то он чиро, ки бояд ба қарибӣ ба вуқӯъ ояд, ба бандагони Худ нишон диҳад.

⁷ «Инак, ба зудӣ меоям. Хушо касе ки суханони нубуввати ин китобро риоят мекунад».

⁸ Ва ман, Юҳанно, инро дидам ва шунидам. Ва ҳангоме ки шунидам ва дидам, бар пойҳои фариштае ки инро ба ман нишон дод, афтодам, то ки ба ӯ таъзим кунам.

⁹ Лекин ӯ ба ман гуфт: «Зинҳор, чунин нақун; зеро ки ман бо ту, ва бо бародаронат — анбиё, ва бо онҳое ки суханони ин китобро риоят мекунам, ҳамкор ҳастам; ба Худо таъзим намо».

¹⁰ Ва ба ман гуфт: «Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр нақун; зеро ки вақт наздик аст.

¹¹ Бигзор золим боз зулм кунад, ва палид боз худро палид созад, ва одил боз адолат варзад, ва муқаддас боз худро тақдис намояд.

¹² Инак, ба зудӣ меоям, ва мукофоти Ман бо Ман аст, то ки ҳар касро мувофиқи аъмолаш сазо диҳам.

¹³ Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо, Аввалин ва Охири ҳастам».

¹⁴ Хушо онҳое ки аҳкоми ӯро риоят мекунам, то ки ба дарахти ҳаёт ҳуқуқдор шаванд ва ба дарвозаи шаҳр дароянд.

¹⁵ Вале сагон, ва ҷодугарон, ва зинокорон, ва қотилон, ва бутпарастон, ва ҳар касе ки дурӯғро дӯст медорад ва ба амал меоварад, — берун аз он хоҳанд буд.

¹⁶ «Ман, Исо, фариштаи Худро фиристодаам, то ки дар калисоҳо ба шумо шаҳодат диҳад. Ман реша ва насли Довуд, ситораи дурахшони субҳ ҳастам».

¹⁷ Ва Рӯҳ ва арӯс мегӯянд: «Биё!» Ва ҳар кӣ мешунавад, бигӯяд: «Биё!» Бигзор ташна биёяд, ва ҳар кӣ бихоҳад, оби ҳаётро муфт бигирад.

¹⁸ Ман низ ба ҳар касе ки суханони нубуввати ин китобро мешунавад, шаҳодат медиҳам: агар касе ба онҳо чизе илова намояд, Худо ба ӯ балоҳое илова хоҳад кард, ки дар бораи онҳо дар ин китоб навишта шудааст.

¹⁹ Ва агар касе аз суханони ин китоби нубувват чизе кам кунад, Худо насиби ӯро аз дарахти ҳаёт ва

аз шаҳри муқаддас ва аз ҳар чизе ки дар ин китоб
навишта шудааст, кам хоҳад кард.

²⁰ Шаҳодатдиҳандаи ин мегӯяд: «Оре, ба зудӣ
меоям!» Омин. Оре, биё, эй Исои Худованд!

²¹ Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи
шумо бод. Омин.